4. 3. 77.

4 F'.3

Digitized by Google

XXIII
Herodianus
T. II.

II

Digitized by Google

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.
HERODIANI
HISTORIARVM LIBRI OCTO,

E RECENSIONE
HENRICI STEPHANI,
CVM
VARIETATE LECTIONIS
TRIVM CODICVM MSS.,
NOVA BERGLERI VERSIONE,
NOTIS VARIORVM
ET
INDICIBVS VERBORVM AC RERVM,
CVRANTE
THEOPHILO GVILIELMO IRMISCH,
ART. MAG. LIPS. GYMNASII PLAVIANI RECTORE.

TOMVS SECVNDVS.

PRAEMITTITVR
DE VSV OPERIS HERODIANI.

LIPSIAE,
SVMTIBVS E. B. SCHWICKERTI,
CIↃIↃCCLXXXX.

EPISTOLA

AD

FRATREM

AVGVSTVM GVILIELMVM,

IN PAGO

GROSSPOERTHEN,

PROPE CIZAM VRBEM,

CVRIONEM

OPTIME MERENTEM.

DE VSV OPERIS HERODIANI.

Digitized by Google

Digitized by Google

EPISTOLA.

Quae multae ac magnae amandi Tui, Cariſſime Frater, fuerunt perpetuo cauſae, ſanguinis non tantum neceſſitudo, nec tantum diſciplinae inſtitutionis que cum Roſtio, Viro Divino, ſocietas, ſed et morum, ſenſuum atque ſtudiorum conſpiratio ſimilitudo que, tum amoris ac benevolentiae ſingularis redditio et veluti repercuſſus, officiorum que remuneratio et viciſſitudo: eaedem extiterunt nunc cauſae Tibi ipſi tanquam in manus palam que tradendi atque commendandi Tomum Herodiani hunc, et inſuper iſtae, tum quod noſſem, Te, quae paucorum parentum eſt vel facultatis et doctrinae opportunitas, vel voluntatis honeſtas, vel laboris moleſtiae que patientia, vel temporis atque otii laxitas, hoc tribuere Tuis liberis, ut ipſe inſtituas eos, ita que, ut nemine egeas magiſtro alio ad communicandam cum iis doctrinam plenam accuratam que, tum quod olim in epiſtola, cum Tomo primo ad Te miſſa, ſuaderem, ut cum filiis Tuis legeres illam opellam excerpendo inde ac tantum exſugendo medullam velut aliquam.

Hanc mentem meam quoniam tum temporis non vacabat longius explicare: nunc quidem id facturus, videor a Te non modo veniam impetraturus, ſed adeo gratiam initurus quandam, ubi oſtendero, quae in perlegendo libro utiliter ſpectari debeant a Te ac poſſint. Sed eidem Tecum colloquio cum interfuturi ſint omnes alii, qui legant, vel viri, ad Graecitatis adyta quaſi iam admiſſi, vel tirones, ad initia iſtius et ſacra adhuc adſpirantes atque contendentes: utrique ut videant, quae commoda ex eodem ad ſe redundent libro, operam ſimul daturus ſum, non tam, ut praeco mearum prodeam legar que rerum, quam potius, ut paulo diligentius, quam per Ephemerides litterarias fieri potuit, ſuper uſu Herodiani operis et diſſeratur et exiſtimetur, ut que conſilium, ita a me inſtitutae impenſae que operae totius, nec aliter, plenius aperiam, et leniter modo humaniter que a me removeam voces ac ſuſpiciones, prolatas illas de more et modo, quem ſequar vel finxerim mihi in explicandis et interpretandis libris.

At Tu quidem, mi Frater, noſti, perſequi me unice diſciplinam Gratí Erneſtii, cum illam, quam ex ore iſtius diu percepi auribus meis per ſcholas lectiones que non tantum publicas, ſed quoque privatas, tum hanc, quam ille editis in libris ac ſcriptoribus impreſſit, et nominatim in diſciplina et lege ſcholarum Saxoniae noſtrae, egregio illo opere et a partibus aliis, et ab ea potiſſimum, quae pertinet ad tractandos ſcriptores claſſicos. Atqui haec interpretandi ratio non amat illas ambages, illas quaſi pluvias copioſas atque inun-

dationes, quae per Notas in Herodiani opere subinde comparent. Talis amplitudo, et doctrinae scientiae que profusio potius, quam largitio atque communicatio, nunquam mihi in scholis meis adamata est et adhibita. Audisti autem et Tu me, Frater Optime, et verum me loqui agnoscis. Sed ibi discipulis modo breviter sententiam expono, et quantum satis est, ut locus intelligatur perspiciatur que, ac res eius, verba, singula cum iunctis, series, virtus rhetorica, et si qua alia. Nec abeo ibi ad aliena, manens in necessariis et propinquis, admiscens que modo affinia pauca, quae copiam ac notitiam vocabulorum iuvent.

Ab hac autem interpretandi brevitate ac veluti parsimonia discessi sane — sentis enim et ipse, Frater, — in editione Herodiani ad longitudinem et copiam prope immensam, nec tamen ita, quod mihi fingerem, sic interpretem debere versari unumquemque, ut ubique unius vocabuli notiones effundat omnes simul, Gesnerum in Latinis Schellerum ve compilando, ac domi ante horam et lectionem inspiciendo, aut in Graecis Stephani vel Scapulae Lexica, aut Collectanea, quae pararit, sua. Viderunt que recte Ephemerides Lipsicae, non debere sic omnes publicari scriptores veteres. Nec timendi sunt imitatores atque sectatores; nec volet quis alius sese protrudere in tale pistrinum, quod Illustris Heynius aliquando per epistolam ad me vocabat.

Sed a more Ernestino meo que deflexi, crede mihi, Frater Dulcissime, invitus, et hac ductus causa probabili, ut cum aliis communicarem reperta a me, dum miseria semel et molestia mihi devoranda erat illa, ut super Graecitate Herodiani, et singulis verbis, et formulis dicendi quaererem, nec id forte diebus singulis, sed propemodum quibusvis horis. Quam temporis iacturam dolens saepe, ac saepe satiatus quaerendo ad nauseam usque, duravi tamen, quoniam constantiam et in aliis amabam, meas que ipsius notitias adaugens, inservire aliorum commodis posse me putabam.

Sic ergo, mi Frater, revertor eo, unde abii, ut ostendam, quae in multitudine mea ad Herodianum sit commoditas vel Tua, vel aliorum. Μή τι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σαφυλὴν, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

Scilicet universum consilium in legendo scriptore prisci temporis aliquo pertinet illuc modo, ut hauriamus inde tum res et sententias, tum verba formulas que loquendi, tum denique formam quandam et imaginem cogitandi atque disserendi vel ore, vel scriptis.

Cui desiderio ut satisfacere possimus, et textum intelligere scribentis, hoc est, cogitare idem cum illo, animo que nobis fingere notiones easdem rerum ac verborum, et assumere cogitationum seriem eandem: primo requiritur textus rectus et verus, atque adeo is, qui sit aut ab ipso profectus scriptore, aut emendatus certe sic, ut isti cum veri specie tribui queat.

Hanc textus veritatem et puritatem adiuvat *critica ars* et interpres, hac arte imbutus, tenens que proinde

1) regulas criticas, vulgares illas vel interiores, quae parantur tum e libellis quibusdam, hoc nomine ac consilio scriptis, ut Clerici, ut Burmanni, tum legendis tractandis que editionibus scriptorum principibus, quae quidem nactae sint peritos Commentatores et Commentarios e genere critico, tum denique e libris singularibus Observationum in scriptores integros aut certa istorum loca,

2) acumen criticum, ut videat, quae recta, quae prava, et quibus de caufis,

3) ingenium criticum, ut in depravatis quidem locis reperiat simile quid, similem quam medicinam,

4) animum, criticae arti commodum, hoc est, a) patientem laboris in cogitando atque excogitando, item in quaerendo per Lexica et Indices cum editionum, tum librorum Observationum, — b) constantem ac firmum, qui non sit pronus ad corrigendum ubique, et fingendum omnia e suo ingenio, qui, liber a partium studio, nec vetera mordicus teneat, si absurda plane, nec nova reiiciat, si prorsus necessaria, nec subito occupetur a lectionibus Codicum novis aut virorum doctorum coniecturis, quantumvis ingeniosis ac speciosis, qui que aliorum emendationes sine ira toleret atque diiudicet,

5) usum aliquem Codicum manu scriptorum, ut norit elementorum figuras et ductus, compendiorum in scribendo rationes ac modos, sed praecipue librariorum morem alium triplicis generis illum, vel in exarandi arbitrio, iungendis separandis que vocabulis, vel in negligenter properanter que scribendo, ut peccetur in elementis singulis aut omittendis totis vocabulis versibus ve, vel denique in mutandis, novandis addendis que aut verbis, aut rebus, de industria, ad sapientiam ostendendam, vel per glossas.

Qui quidem usus et ipse comparatur vario modo, atque

1) e Codicibus inspiciendis ipsis tractandis que diutius, quae non est multorum felicitas, voluntas, patientia et scientia,

2) ex Excerptis e Codicibus, horum que comparatione cum editione quadam,

3) e libris operibus que, singulatim editis super Codicum omni conditione, ut Montefalconii, ut Mabillonii,

4) ex editionibus scriptorum tum principibus, quae dicuntur, hoc est, ductis ab initio e Codicibus, tum bonis aliis, item Observationum libris, ubi super Codicum lectionibus fit iudicium.

Iam, quanta copia artis peritiae que criticae exercendae atque ostendendae in Herodiano offerretur, cognoscere potuisti, mi Frater, e singulis fere paginis et Notis, etiam, qualem me ibi gererem. Verum, quod in iudiciis super opere Herodiano per Ephemerides litterarias mecum deprehendebas, quam parce tangerent illam operam meam criticam, cum fuisset tamen plurima et praecipua, quam emendationes, aut factas iam in textu, aut tantum in Notis propofi-

tas adhuc, raro proferrent, quam defensiones lectionum vulgatarum, in quibus et ipsis multum sudabam tamen, nullas fere memorarent: id quidem non iudicum illorum properationi tribuemus, sed potius rationi libellorum, quorum angustiis inclusi aut exclusi, tenentur defungi breviter tantum iudicandi recensendi que munere.

Quodsi igitur quaeris ex me, Frater Dilecte, quo prosit ista critica cura tam severa et multa, et quibus: habeto sic. Versatur illa pars critica in diiudicandis tum lectionibus diversis vel Editionum, vel Codicum, vel Interpretum duorum, Politiani et Bergleri, tum coniecturis atque emendationibus virorum doctorum per Notas, et deinde in propositis a me ipso quibusdam ad corrigendum ingeniis.

Hoc iudicium criticum, quo anquiritur exploratur que in partem utramque, causis allatis idoneis, quid statuendum sit de rebus istis, probandae ne, an minus, intermissum est a quibusdam editoribus, tum in editionibus minoribus, in usum que scholarum vel lectionum paratis, ut chartae ac sumtibus emtorum parceretur, aut iudicium id sibi servarent interpretantibus, aut relinquerent aliis, sive magistris, sive adeo iuvenibus, paulo peritioribus, tum vero et in editionibus maioris molis, easdem ob causas, maxime que tum, ubi facilis est optio atque diiudicatio.

Id ipsum videas, mi Frater, me secutum, ut in rebus leviculis, et per se patentibus, facile que reperiendis, iudicium ferrem nullum, ac res tales in Varietate Lectionis modo producerem. Enimvero, ubi textus constituendus, vera que invenienda lectio, et iusta sententia, interpretatio series que loci, ibi quidem iudicium istud criticum nolui omittere, et abesse in editione eiusmodi, quae princeps esset et ampla, nec solis comparata tironibus usui ve scholarum parvarum, sed etiam doctis et in Graecitate longe provectis viris.

Qui quidem cum ipsi per se possint de istis rebus iudicare ac dignoscere recta a pravis et vera a falsis: non sane docendi causa adhibita est iis critica pars illa. Sed iidem ut solent in edendis scriptoribus partem exercere istam, veniam que hanc sibi sumunt, ita eandem dare velle debebunt aliis, et legunt adeo talia iudicia critica vel ad recolendum, quae dudum novere, vel ad agnoscendum, quae alii in eo genere sentiant.

Horum ergo secutus ego consuetudinem, iuvenibus maxime volui, si possem, *thesaurum* quendam *criticum* suppeditare, ratus, non eos iuvari, si sub textum nudas proiicerem res supra propositas, varias lectiones, reliquas, et sine omni iudicio, nec aliud esse alioquin, ac si quis medicus cadaver hominis aliquod modo proponat spectandum, sed ipse postea deferat, nec dissecare instituat, nec sermone habendo iudicio que ferendo super eo alios edoceat.

Meministi vero, Frater Carissime, et Batavos, qui riderent interdum editores eiusmodi ieiunos steriles que eorum editiones, cum sine critico iudicio Lectionis Varietas et caeterae res istae superiores in lucem prodiissent.

Tum cogitaveris, Frater, illud etiam, ut diiudicandis rebus eiuscemodi nos critici exseramus ac promamus iudicandi vim, acumen, ingenium, sic quoque eadem opera iuvenes certae aetatis, legendo cogitando que secutos, suum acuere iudicium, ingenium alere, et discendis regulis criticis ac legibus loci alicuius vel emendandi, vel tuendi, animadvertenda que critici verecundia et lenitate, fieri idoneos posse ad alios libros, sacros illos et profanos, bene legitime que diiudicandos, cum non sint leges illae uni tantum propriae loco, sed plerumque universae, pluribus que communes et aptae scriptorum locis.

Nominatim vero illa pars critica, quae spectet atque enumeret errores graviores Editionum minus, quam Codicum, commissos ab operis vel librariis, praesertim in confusis litteris, syllabis, vocibus totis, praecipue praepositionibus, quantae utilitatis sit, quanti que pretii, quin memineris, Frater, non dubito. Immo legisti, qui alii tales res adeo non negligerent, ut potius summa cum cura anquirerent referrent que, vel per Indices, ut cum Cornario Fischerus in Platonis particulis, ut Reizius in Tertio Luciani Tomo, ut Alberti in Glossario N. T. At quanti isti Viri et quam docti! Quam provide, quam utiliter egerunt! Horum opera accuratio que ut saepe mihi profuit in parte hac critica: ita confido, fore, ut, quam diligentiam adhibebam in talibus erroribus detegendis atque monstrandis, eadem aliis olim profutura sit quoque, et, confecto postea Indice simili, ut reperiantur, qui, quam habeo gratiam vel vivis, vel mortuis viris, in genere hoc me adiuvantibus, eandem mihi aliquando, vel non viventi amplius, habeant; ut sensisti mecum, Frater, esse iam, qui per Ephemerides litterarias istam operam et postularint et expectarint.

Harum igitur critices partium usus vagatur maxime ad viros doctos et adultiores adolescentulos. Nam apud pueros tenerioris aetatis et in scholis minoribus haec quidem pars critica, nisi plane praetereunda sit, tamen modice parce que tantum usurpabitur, nec longo iudicandum erit sermone de locis corruptis, sed breviter fons ac modus erroris vitii que indicandus, causae et leges emendandi servandi que textus paucis afferendae, quoniam aut puerorum talium ingenium nondum est eiusmodi, ut percipiat longum iudicium criticum, aut ea opera praeripitur tempus aliis rebus, magis necessario monendis ac discendis utilius.

Et sic memineris, Frater Dulcissime, e scholis, quibus interfuisti olim, meis, brevissime semper hanc me tractasse partem criticam. Sic que Tu ipse intelligis, Tuis nunc quidem utile fore satis que, ubi cognoscant primo e diversitate ista lectionum genera quaedam praecipua, confusiones praesertim cum causis, deinde canones aliquot criticos ad emendandum vel obtinendum locum, saltem vulgares, ubivis obvios et in aliis libris legendis intelligendis que omnibus maxime profuturos.

Rem vis explicatius audire? Quoniam Te novi facilem erga me et in obsequio promtum paratum que: ibis mecum per singula.

Cum non una sit Variarum Lectionum ratio, sed quaedam earum parvi momenti, maioris quaedam aliae: ubi in extremis duas has litteras *v. N.* conspexeris, ibi digneris legere subiectam Notam.

Verum in legendis Notis, praecipue meis, muniendus est animus patientia illa cogitandi, et sustinenda quaedam molestia e continua rerum prolatarum serie. Cum enim multa dicenda essent ex instituto: ut cum lucro emtorum charta caperet multa, non solum elementorum parvitas adiuvare potuit, verum etiam haec mei scribentis cura, qua caverentur divulsae periodi nimiae atque singulares enunciationes, sed contra cogitata copularentur arctis quibusdam scribendi generibus formulis que, nec omitti possent parentheses, quibus sane interdum cogitandi series turbari, sed et cogitandi patientia intendi potest, si reputentur molestiae istius perferendae lenimenta nonnulla, excerpendi que potiora voluntas atque propositum.

Sed quae Varietas Lectionis pertinuerit modo ad errores operarum aut librariorum inanes, ea aut plane transeatur, aut sine monito legatur. Nam valet illa illius a me facta commemoratio tantum eo, ut natura pretium que Editionum aut Codicum agnoscatur; cuius utriusque rei notitia pueris certae aetatis non est necessaria.

Tum Editarum Codicum que Varietas Lectionis quaedam profert rationem distinguendi atque interpungendi. Quae quum non mutat seriem ac sensum: similiter omitti poterit. Sin erit inde seriei sensus ve mutatio, quam illa *v. N.* significabuit pariter: breviter modo discrimen e Nota repetetur, sufficiet que, monuisse haec in universum,

1) totam interpungendi rationem ac ponendi distinctiones maiores, minores, commata, cola, semicola, puncta, etiam hodie incertam fluctuare, nec habere apud multos perpetuam legem,

2) memoratas a me distinctiones interdum esse modo ad noscendum, unde v. c. fluxerint editiones quaedam, sed et in usum Berglerianae Versionis.

Porro alia Lectionis Varietas habet levia quaedam haec,

1) voces vel iunctas vicinius, ut encliticas, *εἴτι*, etc. vel contra separatas, ut negativas, *μὴ δὲ*, quarum postremum genus monebitur interdum facere aliquod momentum ad sensum et rectionem meliorem, ut in *οὐδὲ*, *οὐδέποτε*, quae necessario interdum esse divellenda, ut prius genus in encliticis hauddubie ortum e vetusta scribendi ratione in Mss., quo de post,

2) accentus alios, ut in verbis, v. c. *δράσαι* et *δρᾶσαι*, it. in substantivis, *αἰδὼ* et *αἰδῶ*, it. *κρηπιδας* et *κρηπῖδας*, it. *χώραν* et *χῶραν*, et *στρατιώτας*, pro Oxoniensis editionis *στρατιῶτας*, denique in dictionibus illis encliticis, maxime continuis, *ἐπί σε* et *ἐπὶ σὲ*, it. *εἴ τε τινὲς* et *εἴ τέ τινες*. In quo genere ut brevi monito

est opus praecepto que: sic cuique concedendum esse arbitrium suum videtur, ut et in

3) addendis omittendis ve tum *spiritu*, ut in πρoὔχοντα et προύχοντα, it. τοὐναντίον, etc. tum *iota* illo *subscripto*, v. c. infinitivorum, τολμᾷν, it. alibi, in ᾀρασθαι, it. ῥᾴδιον, πρᾷον, it. κᾀκεῖθεν, et κομιδῇ, ἡσυχῇ, in quibus postremis modo verior rectior que a nobis ostensa est scriptura et per editionem nostram adhibita, tum *apostropho*, ut in δ' et δὲ, it. ὑπ' et ὑπὸ, in quo nec certi quid esse diximus, nec sententia perdit.

Alia res est in Varietate Lectionis hae, quae tenet confusionem litterarum. Hic quidem

1) pertinent quaedam ad notitiam solam, ut simplices esse adhibitas pro duplicibus, v. c. ἀσχαλῶν, pro λλ,

2) quaedam pervertunt sensum, ut ἔμελε, pro ἔμελλε, it. ὑμῖν, pro ἡμῖν, it. προσιέναι et προϊέναι, quo in postremo genere tenetur lex illa atque animadversio communis, saepe praepositiones confundi,

3) quaedam, ut permutatio thematum in verbis, tanquam προσεδόκουν et προσεδόκων, item temporum, ut infinitivorum aoristi et futuri, ὑπακούσασθαι et ὑπακούσεσθαι, item praesentis ac futuri, μένειν et μενεῖν, suppeditant monita super rebus talibus non inutilia, primum quidem, diversa esse themata, in έω et άω, secundum autem, tempora ista esse syn., denique tertium; dissensum esse ex absentia accentuum olim in Codd.

Atque haec quidem meministi, mi Frater, pertinere maxime ad Editiones; in quibus Tua ipsius prudentia sagacitas que addet alia, hic a me non tacta atque repetita.

Enimvero in Varietate Lectionis, qua ducitur e Codicibus, prodesse Tuis pueris, atque aliis etiam, putem haec in primis praecepta,

1) olim seriem fuisse ibi omnium unam, sine intervallo et veluti intercapedine quadam, unde ista iuncta, οὐχήκιστα et οὐχἥκιστα, οὐχὅμοια, ἐξανάγκης, τηνταχίστην, κατολίγον, rel.

2) hinc fluxisse non tantum eadem aut similia in editiones primas, ut Aldinas, sed et errores librariorum lectiones que novas, v. c. dividendis aut copulandis vocibus,

3) librarios tamen inconstantes solere esse non modo hactenus, ut ista iuncta separent alibi iterum, sed etiam aliter, ut interdum simplices, interdum duplices rursus adhibeant, λ et λλ, it. μ et μμ, similiter in apostropho δ' et δὲ, rel., porro in substantivorum vocalibus ι et ει, ut ἀσθενίας et ἀσθενείας, it. in consonantibus, veluti σσ et ττ, in θαλάττης et θαλάσσης, tum in accentuum ratione, it. in contractione, προεκαλ. et προυκαλ. tum in accusativo plur., βασιλέας et βασιλεῖς, it. in τοὔνομα et τὸ ὄνομα, similiter in leni pronominis, αὑτοῦ et αὐτοῦ, denique maxime in articulo addendo, omittendo, aliter ve locando,

4) fieri talia etiam per glossas, quas glossas esse varii generis, variis que de causis susceptas, quas dispositas per classes dabimus olim,

5) praeter alia, confusas saepius esse ibi praepositiones, ut πρὸ et πρὸς, quae et interdum perierint in vocum initiis,

6) adhiberi quaedam compendia scribendi, ut ανος, pro ἄνθρωπος, it. scripturas ambiguas, tanquam μισεῖτε et ἀνειμένως,

7) peccari praeterea varie ibi, in accentibus, σπούδαιον, pro σπουδαῖον, it. in spiritu, ὀμόσαντες, pro ὁμοσ. contra que ὅρκων, pro ὅρκ. sed maxime in omittendis quibusdam, singulis vocabulis, versibus integris et pluribus, id que sine idonea causa, vel ob similes litteras et voces.

Quorum omnium exempla et deprehendisti iam, Carissime Frater, et postea deprehendes.

Haec ex parte *critica*, maxime, qua pertinet ad Herodianum. Est enim subinde etiam crisis adhibita a me atque emendatio, spectans alios scriptores, per occasionem productos, etiam v. c. ad Suidam. Unde olim, exemplo aliorum, quoque subiicietur Operi absoluto Index in loca aliorum scriptorum vel emendata, vel illustrata. Quae opera proposita est sane potius viris doctis et editoribus postea.

Sed, Frater Suavissime, aliud est porro iter ingrediendum, quo aeque libenter sequeris. Venimus enim ad mei Operis partem hanc, quam dico *philologicam*, si forte licet appellare sic illam, angustiore sane sensu, cum tracto istas grammaticae vulgaris partes duas, etymologiam et syntaxin, sed in prima etiam amplius quid, et quod est Lexicorum. Igitur in hac parte *philologica* quae videatur esse utilitas?

Aliis quidem, non pueris, dedi, quae pertinent ad verborum notionem aut rectionem variam, tum illa in fine plerumque, ubi leguntur: *confer in rem criticam et confusionem*, denique cum tetigi affinia vocabula, et raro synonymica. His enim, a me congestis repertis que inter quaerendum, utentur potissimum, qui olim Lexica aut vetera edant auctiora, aut nova concinnent; sicut et Gesneri Thesaurus habet hoc, ut ad extremum moneat de confusione vocis cum alia.

Tamen et pueris proderit haec copia nostra ad notitiam Graecitatis amplificandam, quod fit copia vocabulorum, porro quoties ditavi libellum L. Bosii de Ellipsibus Graecis, deinde ubi seriem quandam et genealogiam significationum demonstravi, aut revocavi ad pauciores principes que notiones vocabulum; quo memoriae consultum itur, et praeterea Lexicographis iterum.

Pueri autem in primis ex hac parte accipient librorum notitiam, et discent, qui adeundi sint verborum phrasium que veluti testes, fontes, fundi, et ubi, quibusdam quasi cisternis atque receptaculis,

exempla dictorum reperiantur plura. Quae notitia librorum, adiuta per Indicem in compendia nominum, iam Tomo Primo praemissum, non illa pueris sane adhibebitur ad vanam ostentationem, sed potius cum ad reverentiam amorem que talium librorum atque virorum, ubique fere laudatorum, tum ad cupiditatem eorum legendorum, cui siti satisfiet deinde e bibliothecis vel publicis, vel privatis, quas adeundo quaerent libros cognitos, cum ignari talium nesciant, quomodo utendum sit bibliothecis, quid ve per ferias et otia utiliter legendum ad notitias que locupletandas.

Memini vero, mihi sic profuisse etiam Rostium, praeceptorem olim hic Plaviae prorsus egregium. Qui cum subinde per lectiones in schola aut domi (ubi hospitem me multorum annorum, et eum interioris admissionis dignatus) nomina librorum eiusmodi philologicorum protulisset, et cum honorifica commendatione, ac me non ignarum horum dimisisset in Academiam Lipsicam, et ad viros ibi primarios: habui tunc, quos ab istis viris, aut e bibliothecis publicis peterem libros, aut quos per examina ipse nominarem cum laude, aut quos per otia recognoscerem, dum socii studiorum nil scirent, quod aut secum soli que agerent, aut responderent interrogati atque explorati.

Sed et memini de Te, mi Frater, quid instituendo in hanc partem iuvares. Cum enim ruri Tecum habuisses magna illa Beckiorum nomina, et illum in primis, qui Lipsiae nunc eminet ita longe ac praeclare, ad me duxisses simul, profectus quondam visendi ergo huc Plaviam: is Beckius, ita gnarus librorum redditus a Te, nil, nisi, ut lateret in bibliotheca mea, nec modo editiones scriptorum libellos que Observationum pervolaret, sed et horas totas legendo iis frueretur, otium sic fallens suum aliquod, et explens non exspatiando, sed animum pascendo atque nutriendo.

Itaque in Tuis quid nunc facias filiis ipsis, probe scio, vel absens, ut ex Herodiani hac parte philologica suggestam a Te notitiam librorum tenentes, non tam laudem aliquam in Academia nobiscum et principatum in plebe studiosa ferant, quam exempla secuti domestica et vestigia, quaerendo a doctoribus et e bibliothecis libros generis huiusce, versando que hos manu diurna atque nocturna, doctrinam cumulent, memores, libris hisce commoda accedere non tantum iis, qui scholarum umbris addicant vitam, sed et adeo his, qui theologorum personam suscipiant non vulgarium.

Sed, nondum, opinor, fessi colloquio nostro, Frater Doctissime, progrediamur ad Herodiani partem tertiam, quae est *exegetica*, tractans non modo Graecum textum, qua ratione reddendus sit atque intelligendus, sed quoque Versiones, quas alii dederint.

Ad textum quidem intelligendum cum requiratur rerum cognitio atque historiae: nemo lectorum omnium negligere volet allata illuc e scriptoribus eiusdem vel aevi, vel historiae, ut Dione Cassio, Capitolino, Anglis, aut qui res narratas illustrant, ut numismatum, antiquitatum, geographiae auctoribus.

Sed rerum peritiam comitetur intelligentia verborum, vel priorum, vel iunctorum, tum enunciationum, aut singularium, aut in periodum unam conclusarum plurium.

Ac structura quidem et copulatio enunciatorum cum valeat ad fingendam legentium orationem, sit que repetita partim ex usu atque auctoritate scriptorum priscorum utriusque sermonis, Graeci Latini que, partim e placitis et praeceptis rhetorum: quis tandem puerorum refugiat monita super talibus per Notas? Horum maxime scriptionem, orationem stylum que conformari oportet ac fingi.

Quanquam diu est, cum hoc non curant amplius, ut ad contexta veterum scriptorum ipsa, et istorum in nectenda oratione rationem atque collocationem componant Versiones suas Interpretes. Implicatam nimis, aiunt, veterum orationem, quae constet periodis et crebris et longioribus. Cumulata istorum, quae interiiciantur, membra, quae contineant περιςάσεις varias secundarias que enunciationes, facere Versionem languidam, ac praecipue frequentata ista participia, et genitivos istos ablativos que consequentiae. Unde rumpendas esse periodos atque divellendas, et pro corpore iusto exhibenda membra singularia, incisa, cola, breves que comprehensiones et ambitus orationis. Hunc esse nostratis linguae *genium*, indolem, ingenium, hoc praecipuum, ut brevitate commendetur, atque adeo perspicuitate maiori.

Cum Vernaculis hominibus concedam voces huiuscemodi: qui Latine scriptores Graecos reddere instituunt, non ii habent, quo purgent negligentiam in vertendo suam, et quod committunt hoc, ut deserant severitatem interpretandi, nimis que discedant a textu et velut exemplo. Servare potest Latina quidem lingua et versio, si a tropis quibusdam, et locis non adeo multis discesseris, tum rectionem verborum, tum ordinem seriem que, tum denique periodos. Et hactenus utentur lectores, et nominatim pueri aetatis maturioris, disputatis a me subinde per Notas, maxime de periodo struenda.

At vero sane muniti patientia illa cogitandi accedant, necesse est. Postulat enim longa orationis series, longum quasi filum, ac suspensus per interposita membra sensus, diducta que et instructa multis partibus atque exornata protasis apodosis ve, et demonstrata a me scriptoris ars et peritia, postulat mentem intensam cogitationem que continuam. Erit adeo et hicce fructus e libro, ut hinc quoque ad patientiam laboris et molestiae animus adsuefiat.

Sed ridere videris Tu, mi Frater, cum me vides poscentem haec severa saeculo hoc, ad omnem vergente mollitiem, etiam in rebus, quae disciplinam attingunt. Omnia nunc litterarum studiosis facilia sint et veluti prona. Omnia absque sudore parari debent et pulvere. At sinamus, Frater, suo illos vivere modo. Nostros cogemus adeo severa proficere lege patienter que et cum molestia multa.

Compensabit virtutem hanc, constantiam, fortitudinem commodum illud, ut, ad singulas voces phrases que attenti, discant Tui simul

cum aliis pueris atque iuvenibus vertendi rationem tum severam, tum variam, certe Latinae verborum copiae illam inservituram, una cum legibus ac modis, quibus deceat reddi vocabulum quodque.

Nosti enim et hoc, Dilectissime Frater, quam leves sint hodie celeres que interpretes, ut non diu cogitent de verbo, quo vertant, alio, alii respondente, proprio, vicino, sed saepe scribant numero, quod primum in mentem veniat, verum praesertim, quantopere negligant Graecarum particularum vim atque notionem.

In quam partem non admodum saepe novus peccavit Herodiani Interpres Berglerus, liber ille aliter interdum tamen, quanquam verecundus prae verere Politiano. In quorum interpretationibus diiudicandis cum opera occupetur nostra pariter: Latinae item linguae facultatem adiutam experientur pueri suam, praeterquam, quod oblectatos se sentiant, cum videant, qua arte et quasi calliditate Herodianus Latinitatem contexerit Graecis vestibus, etiam furta sua et imitamenta. Suavitas exorietur voluptas que similis isti, cum inter se certantes in locis ac rebus pingendis animadvertas poëtas, et varietatem ingenii copiam que, et inveniendi atque eloquendi novitatem.

Sed haec et alia, ut Scheidii aliorum ve Versiones locorum certorum, cognoscere non avent pueri atque iuvenes, nisi quibus magistri contigerunt boni, Rostio et Tibi, mi Frater, non dissimiles, ac quibus inditus est impressus que a prima statim aetate amor et cupiditas sciendi plura, nec tantum haec, quibus eget victus quotidianus aut institutum vitae aliquod per necessitatem summam.

Vulgo etenim nunc, ex eadem illa saeculi huius mollitie, circulos, quibus studiorum includant stadium, sibi faciunt pueri (corrupti adeo a magistris quibusdam ignavis et male prudentibus sapientibus que) angustiores, nec spectant latos, quibus colligatur scientia, campos ad percurrendum, amplexi encyclopaedias quasdam sicciores, et superficiem rerum contuiti modo, nec fundum petentes litterarum.

Cum Tuos, Frater Optime, doceas recte ac plene: ut incitamentum aliquod et quendam celeustam ad reliquum iter litterarium audias, cum praecone amoris mei in Te perpetui praesente, do Tibi, dedo, dico Herodiani Tomum hunc alterum, cuius ratio similis quidem est illi primo, quoad tractandi modum severitatem que curae, etiam in praemissis iterum *Corrigendis* et *Addendis*, quae nec Tu contemseris, nec qui hunc Tomum per Ephemerides nunciant censores, utpote spicilegium quoddam e repertis per occasionem et retractatas post prela cum spatio cogitandi longiore plagulas, quae, ut in superiore Tomo factum meministi, missae Lipsia huc Plaviam singulis hebdomadibus, effecerunt, ut in Tomum secundum hunc absumeretur annus fere. Sed fert tamen idem hic Tomus brevitatem maiorem illam, quam ipse promisi praevidi que, et Ephemerides quaedam poposcerunt, complexus quippe *tres* nostri scriptoris libros, tum Excursus et pauciores, nec ita longos.

His rebus frueris, mi Frater, memor mei, et monitus, ad tertium Operis Tomum confectos iam nunc a me libros quintum, sextum et septimum dimidium, ac, quo tempore scribebam haec, e septimo libro septimum item caput. Quos labores dum prela exercent nova: spero, fore, ut reliqua pars textus Graeci tractando absolvatur, caetera que componantur, quae Tomum expleant tertium, ac finem sic Operi imponant toti.

Sed certum quod tempus, quo succedat ultimus hic Tomus, praedicere nequeo, cum longe progredi non liceat in paucis a labore scholastico otii temporibus, maxime per hyemem, et plagulis, quae Lipsia veniunt singulae ad emendandum, prela retardantibus, et propter perpetuam quaerendi de Herodiani Graecitate necessitatem, denique quoniam longioris curae cogitationis que futurae videntur dissertationes binae in primis, tum census Codicum manu scriptorum Editionum que, tum Herodianae scriptionis imago universa.

Quandocunque Opus confectum plane prodeat: quos Indices varios expetunt Ephemerides, et ipse Tu, Frater Carissime, necessarios vides, ut reperiri possint repeti que res tractatae, dabo sane, e multis haustos plagulis, quibus illino quotidie singula, scitu necessaria.

Deum vero et Tua, mi Frater, patitur pietas et meus vult animus laudari hic palam atque praedicari, cum virium animi corporis que sustentarit integritatem et alacritatem, in primis salvam oculorum aciem in continua contentione, et declinante nunc aetate atque descendente, post vitae annum quinquagesimum septimum, sed muneris scholastici trigesimum. Dabit idem immortalis Deus mihi quidem, si salutare est, cum vita longiori finem laboris huius immensi, sed Tibi Tuis que

pro iucundis aptissima quaeque.

Ita vive, Frater Optime, cum Tuis porro, ut potes ac soles, me que ama, ut facis et scis, Te a me amari unice.

Scripsi Plaviae Variscorum mense Novembri A. C. N. CIϽIϽCCLXXXIX.

Finieram, cum addenda offerebantur duo, primum hoc, quod filius periculum fecit sculpendi in tabula aenea ad 4, 2, 12. sqq. non modo *aediculam* illam *consecrationis*, sed etiam *Pharum*, ib. §. 15. comparatam ab Herodiano. Quarum similitudo aut dissimilitudo aestimari sane poterit melius, utrisque iuxta se positis. Sculpsit autem ad imaginem aedificii apud Fabricium in bibliographia antiq. p. 368., sed turris alterius apud Montefalcon. antiqu. ed. Vern. p. 382. Tab. 126. Nr. 2.

Deinde in manus venit de primo Herodiani Tomo iudicium, factum in libello, qui inscribitur *allgemeine deutsche Bibliothek*, ubi 90 Band. 1 Stück S. 204. auctor, sive potius artifex, bilem et virus

sic effudit, ut nemo antea. Cuius ego hic modo referam ista, quae falso et per iniuriam dixit. — *Die drey Handschriften — sind die* besten *Hülfsmittel*, welche *gebraucht worden sind* (?) weit *unbeträchtlicher* ist *Berglers* Uebersetzung (?) *Aber* durch *den* Gebrauch *dieser* Hülfsmittel *hat* Herodian *selbst* nichts *gewonnen* (?) — *wenn* man *einmal* in *die* Noten *blicken* will, *und* sich *da* plötzlich *in* einen *unabschbaren* Wust (?) *von* Druckfehlern (?) — *Abbreviaturen*, und *tausend* andern (?) *nichts* aufklärenden (?) *Dingen* wie begraben *sieht*. — Hr. Irm. *bleibt* der *alten* orthodoxen *Kritik* so *getreu*, wie *z. B.* Hr. Fischer *in Leipzig*, und *zur* Vertheidigung *einer* alten *Lesears* wird *alles* aufgeboten, *was* Aehnlichkeit *hat* oder *nicht* (?) — Zahlreiche *Erläuterungen* von *einzelnen* Worten *und* Redensarten, *sind* noch *am* Ende *als* Excursus *angehängt*, die *mit* der *kleinlichsten* (?) Weitschweifigkeit *für* Schüler (?) *abgefasst sind*. — Quid igitur? Censor hic certe properavit, impatiens que et legendi et videndi et cogitandi, atque ira impeditus, adeo se criticum non praebuit talibus effatis, adeo falsa suopte confinxit ingenio, adeo sua omnia sine rationibus et argumentis exemplis que profudit, ut silentio in posterum praetereunda sint ac negligenda, si qua de Tomis operis reliquis iudicaverit.

Et poteram celare viri istius totum stomachum illum iam nune Te quoque, mi Frater, et alios, in quorum notitiam ille libellus non venturus est, nisi erant, qui, me prorsus ad ista tacente, putarent, illum aliquid dixisse, cum nihil dixerit, vicisse illum, sed me iacere. At enim stamus adhuc, et porro stabimus, muniti non tantum veritatis clypeo, — mendacia vanitatem que perosi, — sed quoque lenitatis aliquo radiantes decore, contenti item rectorum consiliorum conscientia, et apud iudices idoneos honore quodam. Tu quidem, Optime Frater, in memoriam videris mihi revocare illa Nostri 4, 14, 9. et veterum Comicorum affinia haec,

Ἀνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν,

et

Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν.

Addebam Plav. d. XV. Decbr. anno eodem.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

A. p. 2. l. 25. ἐν ſine ſpiritu eſſe debet — p. 4. l. 24. alibi, cf. Diod. S. 2, 149. l. 25. δ. μέσ. τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν. — p. 6. l. 18. cum π. y. Hoog. Op. p. 1078. Nr. 7. p. ſq. e. Ael. V. h. v. π. et ὅς, Fi. Ae. 2, 26. i. eo Xen. Cyr. ex 5, 2, 5. ὅ τί ποτε εἴη ταῦτα, Th. V. 1. p. 275. i. ὅ, τι ποτε λ. quaenam *illae* rcs *eſſent*, quocum Stp. in m. aliquid ſaltem dedit, — p. 10. l. 5. αἰφνιδίως xx — ib. l. 7. v. N. xx) αἰφνηδίως ed. Lu. mendoſe. — ib. l. pen. Capit. de Vero — p. 11. l. 31. it. Dd. S. 2, 161. l. 42. p. ſq. l. 30. — p. 12. l. 21. poſt 99. add. „et ap. Polb. 2, 576. i. ἐγὼ δὲ διαδεξάμενος τὴν β. *huius* ego *regnum* ut *ſuſcepi*, ſine Ind. (ubi modo formula ſyn. διαδ. τὰ πράγματα,) it. p. 726. m. — p. 14. l. 27. Dem. 444, 6. 480, 19. ſq. et cum ὑπὲρ 569, 17. it. cum adi. noſtro ib. Ind., cui add. 174, 5. 7. 387, 11. 479, 27. 481, 10. ſed — p. 15. l. 3. colon fiat in apice poſt φιλεῖν· h

B. p. 19. l. 10 *foribus*" cf. 7, 12, 13. — ib. l. 19. conſeq. — ib. l. ult. ὂν — ὄντα — p. 24. l. 15. *cunctamini*, cf. Dem. ſine Ind. 102, 11. 138, 13. τί μέλλομεν; — ib. l. 35. Bach. — p. 26. l. 17. *adeſſe*, ſed alio ſenſu ib. 2, 238. l. 12. τῶν ἐ. σ. προσιόντων, *qui* ipſorum *in* ſal. *ad* eos *accederent*, cum ſine Ind. ap. Luc. 1, 709. l. 41. ἐ. σ. ſalutis *cauſa*, — ib. l. 22. pro ſibi leg. ſiti — ib. l. 33. Dion. Caſ. it. Liban. ep. 11. i. κεῖται γὰρ Ἀρισταίνετος, *hic* enim *ſepultus* iacet *Ariſtaenetus*, per terrae motum, ſed cum —

C. p. 35. l. 15. Polb. ſed cum Stp. ad Herdt. 459, 36. 39. δ. κήρυκας, — p. 46. l. 34. etc. cf. in συμβ. τὰ ἄρ. 1, 4, 9. τὰ ἄρ. σ. variatum non tantum ordine, ſed et adiuncto σωτ. a Noſtro de ſuo, nunc demum mihi repertis ap. Herdt. ſine Ind. 616, 7. συμβουλευομένου ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἄρ. *ei conſultanti* optima *conſuluerit*. — p. 47. l. 1. dele comma poſt ὡς — ib. l. 2. ὑπὸ —

D. p. 49. l. 10. poſt cf. add. „ſine Ind. Polb. 1, 35. i. f. 1, 59. i. Abr. — p. 50. l. ult. *Staatsverwaltung*, cf. ſubſt. cum alia praep. ap. Liban. p. 18. l. 7. τῇ περὶ ταῦτα ἀρετῇ, *iſta* in *bis* talibus *ſolertia*. Denique. — p. 52. l. 31. poſt alibi add. „(1, 17. 10. in ἐπῶν τοσ. variato per ordinem) eodem — p. 56. l. 15. poſt πεπειρ. add. „cf. Thuc. 408, 2. τῇ προσδοκίᾳ ὧν πείσονται, *expectatione* cladium, *quas* eſſent *accepturi*. — ib. l. 32. poſt 120, 7. add. „it. Phil. p. 307. A. e. μὴ μέλλοντας καὶ βραδύνοντας, ἀλλ' ὑπερβάλλοντας τάχει. — p. 57. l. 35. πανδ. et in ὁμ. προθυμ. ad 3, 6, 16. — ib. l. ult. ſyn. cf. Di. H. S. T. 1. 389, 35. παραδιδόντας σφᾶς αὐτοὺς ὑμῖν δίχα τῶν ὅπλ. inermes *ſe* vobis *dederent*. — p. 60. l. 40. ſubſt., ut ap. Dd. S. 2, 249. l. 37. ἐταράττετο τὴν ψυχήν, at — p. 63. l. 14. e P., nihil monens de rectione cum diſerta pr. μετὰ, iuncta peculiari ratione et in notione ordinis, cf. Call. Iov. v. 36. Mul. v. 135. Iſ. Ev. Xen. Cyr. et Bach. ſed ſine Ind. ej. Ἀνβ. 3, 1, 45. 4, 6, 10. cum Poſſ. Sy. p. 249. m. Rs. O. V. 7. Iſ. ſed cum acc. perſ. eodem aliter Hom. Ind. in N. it. Herdt. et Wytt. Pl. tum in εἰ μετὰ cum gen. perſ. i. q. εἰ περὶ λ. Rs. O. V. 6. porro in rem crit. Eur. Phoen. p. 534. b. Diod. S. Fi. Pal. p. 122. N. c. e. tum de vi in compoſſ. Gat. Adv. et Abr. ad Ae. V. 2.

E. p. 66. l. 10, alibi, cf. 1, 9, 2. i.) et — p. 67. l. pen. Luc. Rs. O. V. 4. Xen. Bach. Thom. M. ſed cum pr. πρὸς et gen. perſ. ſine Ind. ap. Herdt. 371, 80. 566, 12. ſed Sch. — p. 70. l. 31. ſqq. leg. ſic: Di. H. S. T. 1., cf. infra ad 7, 1, 21. ὑπατείας, ſed ſemel in Polb. Ind. 2, 28. i. cum liberrima Vs., ut in ſyn. formula ap. Ioſ. 2, 410. m. τὴν ὕπατον δεδεὺς τιμὴν, *eum* conſulem *declaravit*, ad quae N. „i. e. τὴν ὑπατικὴν τι-

μήν. Sic ap. Herodi. habemus τὴν ὕπατον ἀρχ.“ et praeterea cum al. subst.
rei aut perf. Call. Theogn., at nominarim ut epitheton deorum, Apol-
linis D'Arn. An. Cr. it. Iovis V. Eur. Hipp. Diatr. it. Dianae Dem.,
porro cum gen. perf. Hom. Orph. ubi et absolute, ut ap. Luc. τὰ Ὕπα-
τα, pro nomine loci proprio, et in re musica ὑπάτη Dd. S. cum L. Bos.
Ell. Suid. 3, 535. i. Hsy. 2, 1452. m. et pro ὑπατικὸς Caf. ad Suet. Dom.
c. 15. ut scriptores — p. 73. l. 22. quae operae inter corrigendum trans-
posuerunt tribus versibus, sic reparanda sunt„ reddens adeo primo adv.
intra articul. et nom. per adi. et neutr. adi. per subst., deinde, praeter
pron. aliud possess. ὑμέτερον e P., adiunctum gen. in regimine per parti-
cip. abl., sed ut sic praep. eius pendeat a pr. nom. δ., non sq. τ., nec
tamen fere aliter lieuerit, cum severa ratio hic non procedat. — p. 75.
l. 40. post *pron.* add. „sed Hom. Ἰλ. ϛ, 299. τῷ ἄλλῳ, *cum* alio *quovis*,
Dem. —

F. p. 83. l. 14. φαίνεσθαι, sed L. N. T. Schw. p. 720. N. 1. e. „sic
Herodi. 2, 3, 15. ἀχ. ὀνομ. *ingratus* animus *est*.“ — p. 87. l. 9. uncum
adde post rel.) in — ib. l. 40. A. et cum praep. alia ap. Heliod. p. 133.
e. μὴ οὕτω ποτὲ πάθος ἰσχύσειν, ὡς μνήμην τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκπλῆξαι. — p. 88.
l. 19. in οὐ cum — p. 91. l. 7. *interesse*“ (quod — ib. l. 8. T. 2. it. Polb.
cui add. E. L. 25. f. 2, 573. e. τὰ διαφέροντα τοῖς ἰδίοις πράγμασιν, *quae*
regno *suo* sint *accommoda*, coll. syn. p. sq. i. συμφέροντος λ. — ib. l. 10.
leg. 126, 40. et Dd. S. 2, 322. l. 65. sine Indd. at Ind. Luc. — ib. l. 22.
Fi. The. b. m. sed ap. Dem. sine Ind. cf. sine artic. 57, 5. 1410, 15. tum
plene καθ' ἕνα ἄνδρα 278, 12. — p. 95. l. 5. μικρ. λ., cf. infra ad 7, 3, 17.

G. p. 100. l. 39. Ad 2, 4, 1. Leisn. — p. 105. l. 45. Herdt. (ubi et
sine Ind. cum gen. perf. 372, 5. οὐ βουλομένους ὑπηκόους εἶναι Δαρείου, *Da-
rio* parere *recusantes*, ubi e glossa est Var. L. dat. Δαρείῳ, cf. sine V. L.
ib. 572, e. τῶν Λακεδαιμ. ὑπήκοοι) et Xen. — p. 106. l. 10. provinciales,
cf. Polb. 1, 285. m. πόλιν, μὴ οὖσαν ὑπήκοον Ῥωμ. — p. 108. l. 26. in m.
Ms. Bg. — p. 109. l. 19. sqq. et syn. Polb. 2, 728. m. καὶ κοινῇ, καὶ κατ'
ἰδίαν, — ib. l. 34. nominatim ad nostrum adi. — p. 110. l. pen. *ingenium*,
(expleto sic ad neutr. illo subst. ἦθος, quo de cf. §. 2. N. e. ad εἴς τε τὸ
κοσμ.) sed solum τὸ πρ. cum gen. al. Fa. Aes. ut nudum adi. in L. N. T.
Xen. Z. Pol. et Cyr. at sine Ind. Bach. Sy. 1, 10. If. Ev. ut cum acc. el-
lipt. πρᾶος τὸν τρόπον, sed cum praep. etiam Dem. et in rem critic.

H. p. 115. l. 20. Stp. Th. cf. Xen. Ἀνβ. 7, 3, 26. ὁ δὲ ὑπέσχετο —
τῷ στρατηγῷ τετραμοιρίαν καὶ γῆν, ὁπόσην ἂν βούλωνται, — p. 116. l. 6. ubi
Sch. — ib. l. 21. post 20. i. add. „Caeterum P. deserit quoque Sch. in
ποις *in* aliquot *annos*“ sed in v. ἐπ. cum Bg., ubi praep. cum subst. tem-
poris valet pro nostro *auf*, et Lar. *per* f. *usque ad*, cf. 7, 2, 19. — p. 117.
l. 38. post *formae*. add. „Caeterum huc sine Gr. e P. respicit Heinecc.
Antiq. Rom. p. 246. i. „paucissimi sane Principes Helvium Pertinacem
imitabantur qui Imperatoriis possessionibus nomen suum inscribi prohi-
bebat, non esse illas dictitans imperantium proprias, sed communes Ro-
manorum et publicas. Herodi. 2, 4, 11. — p. 118. l. 45. allatam, it. a
Poss. Call. p. 670. i. quibus — p. 119. l. 29. v. ἰλ. ubi add. 196, 7. 14. —
p. 121. l. 32. (quem -- laudarat,) ubi et huc respicitur sine Vs., Hemsth.

I. p. 131. l. 18. Diod. S. cui add. 2, 238. l. 28. — ib. l. 19. leg. 237.
1. 262, 5. it. Ios. 2, 371. f. 6. m. — p. 134. l. 12, omittit, cf. 1, 6, 1., sed —
p. 137. l. 18. Krg. cf. ap. Polb. sine Ind. 2, 279. m. κατὰ μὲν τὸ παρὸν —
πρὸς δὲ τὸ μέλλον λ. in *praesentia* quidem — *in* posterum *vero*, it. p. 726.
i. κατὰ τὸ παρόν, in *praesentia*, (opp. sqq. εἰς τὸ μέλλον et p. e. τῆς εἰς τὸ

Digitized by Google

μέλλον ἐλπίδος,) it. 741. f. 100. e. it. ap. Di. H. S. 491, 26. — p. 141. l.
31. in v. *γ*. Zof. 5, 9, 6. *εἰς βαθὺ γ. ἦν προελθών*, Luc. —

K. p. 145. l. 46. fine Ind. ap. Herdt. 617, 34. *ἐπ. ἦν, μὴ λ.* it. 477,
36. *ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεί κοτε ἡ Ἰωνίη, ἡ δὲ Πελοπόννησος ἀσφαλέως ἱδρυμένη*,
Ionia quidem *semper* obnoxia *periculis* est, *sed* tel. Thuc. — p. 148. l. 8.
Ionia quidem *semper* obnoxia *periculis* eft, *fed* tel. Thuc. — p. 148. l. 8.
ὄντας, cf. fine Ind. iterum ap. Xen. Ἀνβ. 7, 6, 11. *πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄν-*
τα προσδοκᾶν δεῖ, Th. V. 2. p. 429. i. homini *nihil* non *expectandum est*,
Char. 71, 8. *θάνατον μὲν γὰρ, ἄνθρωπος ὤν, προσεδόκων*, Vs. p. 83. l. 16. mor-
tem *equidem* exspectabam, *qui* mortalis *fum*, fed melius D'Orv. p. 394. e.
„homo *natus*. Eur. Hipp. 472. *ἄνθρωπος οὖσα*" *cum* fis *homo*, in Vs. Barn.
et Valk. fed fine N., tum fine Ind. Herdt. 17, i. *τὰ πάντα μέν νυν ταῦτα*
συλλαβεῖν ἄνθρωπον ἐόντα, ἀδύνατον, fed *haec* omnia *confequi* hominem,
impoffibile eft, immo *igitur* omnia *quidem* haec *fimul* accipere *hominem*
natum, *impoffibile* f. *fieri nequit*, it. 534, 36. *εἰδέναι δὲ ἄνθρωπον ἐόντα, κῇ*
χρὴ τὸ βέβαιον, δοκέω μὲν οὐδαμῶς, *fcire* vero *aliquem*, quum *fit* homo,
qua ratione quid *firmum* effe *oporteat*, nequaquam *arbitror*, Abr. Dl. —
ib. l. 14. *πεφυκότι*, et cum Vs. Th. V. 1. p. 3. i. *homini*, prout *eft* a *na-*
tura, fed — ib. l. 27. *infidias*, fed fine Ind. Di. H. S. T. 1. 428, 9.) ubi —
ib. l. 35. *dixit*, it. Polb. 2, 311. i. *τοῦτο ἐμὸν μὲν οὐκ ἦν ἔγκλημα*, *mea* in
eo nulla *profecto* culpa *eft*, et fubft. — p. 154. l. 9. iram et timorem —
p. 158. l. 35. *corripere*, it. 2, 162. l. 97. *ταρ. κατειχ. τοὺς* — p. 159. l. 22.
quaerebantur, fed in v. fqq. fimul illud The. Fi. 14, 2. *τοῦτο ζητοῖεν*
καὶ μὴ δύνασθαι εὑρεῖν, nobiscum —

L. p. 170. l. 25. Suid. cum Poff. C. fed phyfice — ib. l. 26. Dion.
H. S. T. 1. Iof. Gat. ad Ant.) fed de — ib. l. 28. *animi*, tum *τὸ εὔηθες*
ap. Epict., ut fyn. fubft. *εὐήθεια* ap. Suid. Hfy. Iof. cum Thom. M. p.
301. N. 3., copulante — ib. l. 34. dele comma poft appofitione — p. 171.
l ult. illi 2, 3, 9. e. fine Vs. — p. 172. l. 37. *π. δ. ὀψ.* — p. 173. l. 11. T.
1. Herdt. 623, 20., *ἄχρι* — p. 178. l. 45. formula, (nifi poft ap. Polb. fine
Ind. 1, 313. m. *κ. δὲ τὸν α. κ.* *fimul*, una cum his, *κ. δὲ τὸν κ. τοῦτον* p. 675.
e. *eodem* etiam *tempore*, at 2, 364. m. f. 5. i. eo *tempore*, tum p. 588. e.
ἔτι κ. τὸν κ. τοῦτον, per Latt. eadem, at p. 735. m. *per* idem *tempus*, et
p. 762. m. per Vs. liberrim., porro *κ. τὸν κ., ἡνίκα λ.* p. 598. m. it. *κ. τὸν*
κ., ἐν ᾧ λ. p. 714. m. it. *κ. δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους*, *per* idem *tempus*, ib. 1,
695. e. f. 96. i. at p. fq. e. *κ. δὲ τοὺς αὐτ. καιρούς*, per Vs. liberr., fed ea-
dem 2, 30. m. *eodem* etiam *tempore*, it. p. 453. e. *κ. δὲ τοὺς κ. τούτους*,
fub *idem* vero *tempus*, et in media oratione ap. Iof. 1, 537. l. 9. *κατ' αὐ-*
τὸν καιρὸν, *fub* idem *tempus*, fed rurfus ap. Polb. 1, 200. l. 9. per fyn.
praep. *ἐπὶ τοὺς αὐτ. καιρούς*, *ad* eadem *tempora*,) fed affini — ib. l. 46.
tempeftate, Dd. S. 2, 455. l. 32. *οἱ δὲ — κατὰ τὸν αὐτ. χρόνον*, *circa* idem
tempus, it. Thuc. 265, 22. *κατὰ δὲ τὸν αὐτ. χρόνον, καθ' ὃν ταῦτα ἐγένετο*,
per *idem* tempus, *quo* haec *gerebantur*, ff. Ev. — p. 179. l. 16. Eutr. Met.
(cui add. ib. e Xiph. 256, 40. *οὐαλέριος — ἀνὴρ ὑπατευκώς*, vir *confularis*,)
alium que — p. 187. l. 19. alibi, et ap. Polb. fine Ind. 2, 723. e. *μετέω-*
ρος ταῖς ἐλπ. γενόμενος, fpe *elatus*, it. p. fq. e. *μετέωρος ἐγενήθη ταῖς ἐλπ.*
inflari *vana* fpe *coepit*. — ib. l. 45. poft l. 4. add. „fed ap. Phil. p. 2. E.
e. *τῷ δ' αἰσθητῷ γένεσιν τὸ οἰκεῖον ὄνομα ἐπεφήμισεν*, de *fenfibili* vero *gene-*
rationem tanquam *proprium* vocabulum *praedicat*. — ib. l. pen. lege fic
deinceps" fed vulg. lectio fit difficilior, repugnet que etiam Ms. Ve.
denique etfi *καὶ* per fe ob pr. litteras fimiles elapfum, tamen ob eas ipfas
faciat ingratum concurfum in *κεῖμαι καὶ*, quem librarius et alibi inducit,
cf. 2, 7, 3. nec Nofter refugit. — p. 192. l. 33. *ἄτε* —

Digitized by Google

N. p. 194. l. 43. claudere, (quod hodie etiam — p. 195. l. 26. Ind. 473, 5. it. Xen. Cyr. 4, 5, 47. εἴ τι δέοι — p. 197. l. 8. nobiscum, pro τοῦν. rel., v. N. — ib. l. 15. nominativus Mss. non — p. 200. l. 13. Phoe. it. sine Ind. Dd. S. 2, 214. e. — p. 201. l. 30. p. 45. e. it. Ios. 2, 429. i. καὶ ἔστιν ὁ κωλύσων οὐδεὶς, *nec* est *qui* prohibeat *quisquam*, nemine — p. 202. l. 33. αἴτιος, cf. sine Ind. Di. H. S. T. 1. 537, 25. ἦν τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς εὐτυχεῖν σφαλερὸν ἀνθρώπῳ χρῆμα —. αὐχήματός τε γὰρ ἀνοήτου πολλοῖς αἴτιον γενόμενον, λανθάνει καὶ ἐπιθυμιῶν ἀρχηγὸν λ. ubi, si lectio salva, fuerit ergo neutrum tamen; ducente — p. 204. l. 10. Ael. V. h. et Ios. cui add. 2, 362. f. 5. m. sed —

O. p. 211. l. 16. speraveris, cf. Abr. ad Ae. 1, 363 m. „ἀποπεσεῖν τῆς ἐλπ. fuerit ψευσθῆναι τῆς ἐλπ. quod Thuc. — ἐκπεσεῖν τῶν ἐλπ“ cf. Dd. S. 2, 182. l. 31. it. ap. Polb. Ind. „διαψεύδεσθαι τῶν ἐλπ. excidere *spe*“ cui add. ib. 2, 727. e. διαψευσθεῖσα τῶν ἐλπ. ἡ σύγκλητος, frustrati *patres* sua *spe*. — p. 214. l. 14. Scyrhone“ dum per analog. modo scribitur, cf. ad 7, 15, 11. — p. 216. l. 41. et 44. leg. maiusculis elementis P. N. C. — p. 217. l. 26. quoque cum dat. *provinciae*, — ib. l. 30. Fi. 38, 5. κ. ὃν χρόνον, ut Phil. p. 748. F. i. sed 763. e. ut hic, it. L. N. T. Schw. p. 732. N. hinc „*quo* tempore *dicta* illa *Romae* fiebant, *Syriae* Niger *praefuit*.“ — ib. l. 40. attribuit ei praesidi Phoenicen — p. 223. l. 14. ambigue, sed ordinem — ib. l. 22. e Thuc. habetur sine Ind. —

P. p. 228. l. 27. p. 41. m. et Polb. 1, 288. e. δεομένοις ἐβοήθησαν. *petentibus* opem *tulerint*, it. p. 564. e. δεόμενοι σφισὶ βοηθεῖν. opem *sibi* fieri *orantes*, — p. 229. certo, (ob adiuncta etiam interdum, ut sine Ind. ap. Dd. S. 2, 455. l. 21. τῆς ψυχῆς ἐπτοημένης διὰ τὸν ἀπροσδόκητον φόβον, subito *consternatis* metu *animis*, ut — p. 231. l. 31. Lat. P. (cf. ad ἐθν. cum gen. Συρ. ex analog. infra 7, 5, 19.) et Stp. — p. 233. l. 14. hinc, ubi sumenda v. notio angusta — ib. l. 33. Hesy. it. Zos. 1, 35, 1. τὴν Νικομήδειαν, μεγίστην οὖσαν καὶ εὐδαίμονα, διά τε πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν, ὀνομαστοτάτην, Nicomediam, *urbem* maximam *et* fortunatam, *opibus* que *ac* rerum *omnium* copia *celeberrimam*, non — ib. l. 35. *copiosa*, sed sumente μεγ. crasso sensu, pro valde magnam, aut relative ad caeteras istius regionis urbes. — p. 234. l. 39. cum N., Ios. Bud. C. et in rem crit. Abr. Dl. Th. p. 794. m., in v. — p. 235. l. 25. τῷ τὸ, non — p. 238. l. 15. sine Vs., me reperiente tantum ap. Xen. Hell. „χεῖρα ὀρέγειν τινὶ, *adiumento* esse *alicui* p. 249. e. de divitiis“ τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρύσεια χεῖρα ἂν αὐτοῖς ὀρέγοι, Th. V. 3. p. 300. e. manum *eis etiam* aurifodinae *in* Pangaeo *porrigent*, sed physico sensu χεῖρα ὀρέγειν s. τὴν χ. et τὰς χ. Orph. λιθ. 10, 16. Luc. 1, 157. i. 598. e. 613. e. 742. l. 60. 765. l. 99. 2, 529. l. 18. 717. l. 85. 3, 22. l. 29. 131. e. 167. e. — p. 239. l. 29. V. 1. cf. in τηλ. Hsy. et absolute de pers. ap. Luc. at de re ap. Is. M. Pan. p. 62. e. τὸν — τηλικαῦτα διαπραξάμενον.

Q. p. 242. l. 41. leg. cf. 1, 8, 15. — ib. l. 44. mendum Vs. P. servat, — p. 246. l. 40. συνειλ., it. Herdt. 464, 90., variante — p. 247. l. 13. lo. 19, 2. it. in tropicum sensum Suid. 3, 82. m. v. περιβ. primum, variante — p. 248. l. 22. vidimus, cf. 2, 3, 5., hic — p. 254. l. 31. αὐτοῦ δ., it. ej. 'Ανβ. 1, 3, 4. εἴ τι δέοιτο, et Thuc. — ib. l. 32. *indigerent*, it. p. sq. l. 87. — p. 256. l. 15. ὀχυρ. cum leni.

R. p. 259. l. 7. eum praep. vel id, vel alia syn. — ib. l. 12. ubi Bg. syn. — p. 260. l. 28. Cyr. Sed in v. οἰκ. — p. 271. l. 6. ἐξ ὧν τὴν —

S. 277. l. 10. it. Ind. Aes. Fa. sed Aesch. — p. 279. l. 36. ἑαυτῷ, cf. 3, 4, 12. 19. — p. 280. l. 9. Th. (cui add. Polb. 2, 290.) aliter — p

286. l. 40. habui modo v. med. ex Ind. — p. 287. l. 39. ἐπεξελϑ. τ. Π. φ.) vel *αἵματι* —

T. p. 289. l. 20. Heyn. ſed ſine Ind. ap. Herdt. 578, 33. ἐπ' ᾧ ϛρατηγός τε καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων ἔσομαι πρὸς τὸν βάρβαρον, Graecorum *dux* et *imperator*, ut Noſter — p. 295. l. 35. ſubſt. π. cf. ſine Ind. ap. Polb. 1, 482. i. μ. δολ. καὶ βίας, *dolo* — p. 303. l. 9. iterum, aut vi, aut ob ſq. ſimilem ſyllabam, praeter —

V. p. 309. l. 22. ὑπημελεῖτε — p. 310. l. 8. ᾗ capiatur — ib. l. 14. ἧ, pauperis — p. 312. l. 20. N. 48., cui add. 4, 100. 49, 5., nihil — p. 313, l. 12. cf. 2, 3, 17. et in analog. ὡς ἀκούω Ael. V. h., Bg. — p. 314. l. 23. Th., at alias — ib. l. 44. etc. 560, 13. ult. 799, 26. 919, 18. it. πρὸς ἑκάϛους καϑ' ἕνα 63, 23., ἑνὸς ἡμῶν ἑκάϛου εἴς τις ἐϛι γονεὺς, 142, 4. ſed εἷς ἕκαϛος ὑμῶν 556, 7. 557, 2. 777, 11. 1410, 24. it. τὸ καϑ' ἕκαϛον 145, 22. it. καϑ' ἕκαϛα 24, 4. 45, 19. 99, 13. — p. 317. l. 19. *evadant*, at p. 68. m. rerum *bellicarum*, ap. Z. p. 117. i. tum p. 162. — ib. l. 26. ἀρίϛην ἄσκησιν — ib. l. 44. p. 142. ult., tum ej. Ἀνβ. 3, 1, 23. καὶ ψύχη, καὶ ϑάλπη καὶ πόνους φέρειν. Denique —

X. p. 321. l. 32. repugnare, cf. Liv. 38, 27. i. *Galli ne primum* quidem *impetum* et *clamorem* Romanorum *tulerunt*. — p. 325. l. 16. particip. Sed in ſubſt. κερδ. cf. Poſſ. C. Vig. Abr. ad Ae. T. 1. L. N. T. Soph. Ai. Call. Theogn. Thuc. Rs. O. V. 6. 7. Ant. Dem. Ael. V. h. Fi. The. Di. H. S. T. 1. Luc. Fa. Aeſ. (ubi et κερδῷος, cum Lyc.) Geop., at de turpi lucro Diog. L., ut κέρδιϛος de perſ. Hom. — ib. l. 26. *luſum*, it. Thuc. 395, 70. ſed Ael. — p. 329. l. 39. Gs. Chr. Wernsdf. ad Phil. p. 300. et Abr. — ib. l. ult. Dem. cui add. cum inf. 54, 26. 55, 6. 245, 27. — p. 330. l. 21. ſupra 1, 10, 9. e. ubi, tacente L. Boſ., proprie ellipſis eſt alicuius particip., ut γινομένη, cf. infra ad 6, 2, 10. e Polb., quod et valet de ſyn. ευϛαδὸν, variante —

Y. p. 338. l. 21. ſq. hic ſcribente Noſtro tantum ad analog. in v. rectione, dum dat verbo vulg. gen. hunc rei de ſuo, ut mox v. χρ. iungit ſubſt. ſuum, — ib. l. 31. Herdt. (cui add. 388, 5.) ubi — p. 339. l. 19. Alias enim *fidem facere*, aut — p. 342. l. 10. cf. 1, 9, 20. i. et Lat. formulas ſimiles, repertas ap. D'Orv. Ch. p. 423. m. „Tac. A. 15, 4. *acto* raptim *agmine* (Moneſes) *ut* famam *ſui* praeveniret, (*praeiret*.) Mamertin. — *ipſam*, quae *vos* conata eſt *praevenire*, famam *praevertiſtis*" ubi pro D'Orv. correctione malim προϑεῖ τὸ γὰρ λ. ſed tamen ap. Dd. S. 2, 222. l. 73. φϑάσας τὴν φημ. τῆς λ. famam *antevertens* et ſimile — p. 349. l. 14. *implentia*, et ap. Thuc. ſine Ind. 99, 52. ἵν' ἀντὶ τ. ᾖ, *ut muri* loco *eſſent*. — p. 350. l. antepen. tantum, cf. 2, 13, 21.

Z. p. 354. l. 15. Cyr., infra 5, 4, 9. e. it. Di. H. S. T. 1. 567, i. ἐξήγαγον ἐκ τοῦ χάρακος — τὸν ϛρατὸν, copias *e* caſtris *eduxerunt*, it. Herdt. 39, 26. τοὺς Λυδοὺς ἐξῆγε ἐς μάχην, *in* proelium *eduxit*. — p. 356. l. 37. Gr. n. Caeterum non dicam, an Noſter per iſta ſua ἱερ. ἀρρ. reſpicere voluerit ad nomen Alpium, in N. Boecl. prolatum, quo de et ap. Flor. 3, 3. 6. *tripertito agmine* per *Alpes*, id eſt, *clauſtra* Italiae, *ferebantur*. — p. 357. l. 3. And. it. ſine Var. L. ap. Herdt. 512, 39. 44. cum — ib. l. 10. locus, *ad* — p. 358. l. 33. ſuſcipiendum τὸ, cum — p. 363. l. 10. παρεσκεύασε, ſed Polb. 2, 440. ſ. 8. e. παρασκευάζεσϑαι τὰ πρ. τὸν πολ. bellum *apparare*. — p. 365. l. 40. Vs. P. et in variationem 1, 10, 7. καὶ περὶ βασιλείας ἤδη λ. — p. 366. l. 28. poſt 15. add. „it. Polb. 3, 143. e. τὰ Ῥωμαίων φρονεῖ, Romanis *favet*, quoad — p. 367. l. 13. urbem, quanquam —

Aa. p. 373. l. 34. adhibitum, cf. Di. H. S. T. 1. οὐδὲ ὠδυρόμην τὴν ἐμαυτοῦ τύχ. Dd. S. 1, 587. l. 13. πολλὰ τὴν ἑαυτῶν τυχ. κατωδύροντο, et p.

573. l. 2. πολλὰ τὴν ἑαυτοῦ δακρύσας τυχ. sed 2, 322. l. 70. κατωδύρετο τὴν περὶ αὐτὸν τυχ. *fortunam* suam *deploravit*, et Ios. 1, 697. f. 4. i. τὴν τοῦ πατρὸς ἀπωδύρετο τυχ. *patris sui* fortunas *deplorabat*. In sqq. — p. 374. l. 23. *nitidum*, it. p. 324. B. i. αἱ τοῦ — νοῦ δορυφόροι δυνάμεις, *potentiae* stipatrices *mentis*, a Nostro — p. 376. l. ult. laevem quidem orationem.

Bb. p. 390. l. 31. per gen., et e — p. 399. l. 13. τηλικοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος, — ib. l. 38. ἐπιτ. out ad gen. τῶν πραγ. Sed cui — ib. l. ult. sed tamen L. —

Cc. p. 404. l. 34. spectabat, (etiam 1, 1563. e.) τεθνάναι — p. 405. l. 5. νομοθέτης" qui — ib. l. 18. alium ib. l. 3. de vita Mosis p. 525. B. τοὺς μυρίων ἄξια θανάτων εἰργασμένους, *mille* supplicia *meritos*, it. ap. Kuhn. - ib. l. 29. nominato, inventus tandem p. 766. A. e. multas *mortes* sustinens *ante* illam *ultimam*, ad istam — p. 406. l. 9. subduxerunt." Sed in ephemer. Baruthin. an. 1789. Nr. 91. p. 664. de Austriacis „*ohne* Gewehr, *ohne* andere *Munition*, als *ihren* Muth, *sah* man *sie* einem *tausendfachen* Tode *trotzen*." — p. 409. l. 31. Ind., cf. Schol. — p. 410. l. 22. illam, (probatam et a Sb. Ind. „τὰ pro δὲ") sed — p. 411. l. 14. resolutum — p. 412. l. 24. *estis*; per alia elementa.

Dd. p. 419. l. 20. diserta -- ib. l. 30. coniunct. pro -- p. 420. l. 38. etiam; ut -- p. 421. l. 9. notius -- ib. l. 27. syn. adv. ἐφ' -- ib. l. 42. post 12. add. „cf. sine Ind. Ios. 1, 941. f. 3. i. ἐν ἀπ. τοῦ ἐλευθέρου γεγονότες, cum *de* libertate *desperarint*, ubi -- p. 422. l. 38. 'Αυβ. cui add. 3, 4. 43. e. -- p. 423. l. 8. Herdt. 18, 88. 94. ib. l. 9. a. e. 41. i. 462, 43. et Gs. -- p. 425. l. 34. confus. -- p. 426. l. 18. post 5. e. add. „cf. Herdt. 666, 19. σὺν τῷ λοιπῷ στρ. it. 207, 59. -- p. 427. l. 24. C. (cf. infra 6, 2, 3. ad εἰς φυγ. ex Herdt.) non -- p. 429. l. 21. *suspiciendum*, cf. ib. 2, 220. l. 59. 232. i. 238. i. -- p. 432. l. 24. cum subst. νομ.

Ee. p. 437. l. 39. *esse*, sine Ind., ut et alium ex eodem locum infra ad 7, 7, 3. ἀνδρειοτ. cf. Spart. -- p. 438. l. 14. post 25. add. „Ind. Sb. et Di. H. ej. T. utr. Rs. O. V. 7. Ant. Xen. Bach. Luc. Fi. The. Dd. S. Ios. Zos. 5, 1, 3. variante -- p. 439. l. 26. adiunctum,) nec -- ib. l. 45. κατὰ, cf. N. T. Hebr. 8, 5. ποίησον πάντα κατὰ τὸν τύπον λ. -- p. 444. l. 17. b. m. sed ap. Plat. Fi. Symp. p. 111. m. ἥκειν οὖν αὐτὸν εὖ πολὺν χρ., ὡς εἰώθει, διατρίψαντα, cf. ib. p. 203. e., in rem -- p. 446. l. 43. (cf. sine Ind. Di. H. S. T. 1. 322, 5. τῶν μετεχόντων τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου τοὺς ἀκμ. ἐπιλ. delectis *e* senatorum *numero* qui *aetate* et *viribus* valerent *maxime*, sed 389, e. εἰ βουλόμεθα τῶν θεραπόντων ἐπιλεξάμενοι τοὺς ἀκμ. ἐλευθερῶσαι, si, *delectu* ex *servitiis* facto, *valentissimum* quemque *libertate* donare *voluerimus*, et ad ἐπ. -- p. 448. l. 9. ἐκέλευε

Ff. p. 449. l. 1. ἔξοδον, συν. -- p. 456. l. 8. Ael. V. h. sed sine Ind. Di. H. S. T. 1. 104, 26. 352, e., pereunte --

Gg. p. 465. l. 18. ut, praeter -- p. 467. l. 35. cum aliis -- p. 468. l. 17. parvulum *filium*, -- ib. l. 31. in π. (cf. Di. H. S. T. 1. 323, e. εἰς πιστεύσαντες, quo *freti*,) deseruit -- ib. l. 40. quodque haud -- p. 469. l. 22. *reliquerat*, f. *contentus esse* imperio *in* eos, *quos* f. tot, *quot* pater *rel*. ib. l. 43. quam χωρὶς κινδύνων, *absque* Martis *discrimine*, Dd. S. 2, 197. l. 90. -- p. 472. l. 43. notiones subst. nostri alias -- p. 472. l. pen. *civitatibus*" cf. Ae. ep. S. p. 65. κατὰ πόλιν ἑκ., variante -- p. 476. l. 25. sententia, cf. Zos. 3, 2, 7. τὰ μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἄχρι παντὸς τοῦ βίου Ἰουλιανῷ πραχθέντα συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς ἐν πολυστίχοις γέγραπται βίβλοις, ab *historiarum* auctoribus *et* a *poëtis*, prolixis *descripta* libris *leguntur*, Luc. -- p. 477. l. 36. modo in Lat. ad πρ., ut alias; manens --

Hh. p. 487. l. 37. in fine N. post l. l. add. „it. Herdt. 389, 59. ὡς

δεδήλωταί μοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων, quemadmodum a me in primo libro *declaratum eſt*, cf. 495, 97. 174, 66. 278, 30. 389, 59. 233, 63. 105, 7. 114, 73. 77. -- p. 488. l. 26. agitur, praeter Suid. 2, 41. i. nudum *ἠγγέλη, ἀπηγγέλη, nunciatum eſt*, quoque de re -- ib. l. 44. Cyr. it. ſyn. ap. Herdt. 456, 68. *στρατιὴν δὲ τὴν πεζὴν ἄλλοι ἡγεμόνες ἦγον ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον*, parem -- p. 489. l. 38. Vig. Mox ex analog. eſt formula *ἐν μ. τ. ἦν*, cf. 2, 12, 4. -- ib. l. 45. *per* provincias (pro *in*) ad *praefectos*; variante -- ib. l. ult. vi med. ſumſerint, -- p. 491. l. 22. poſt 1, 15, 1, add. „ubi et dictum de abſentia accentuum in Codd., unde pendebat diſcrimen et iudicium. In ſq. -- ib. l. 28. in ſing. et vicinius ad *τῷ*, pro illo P., cf. 2, 7, 2. -- p. 493. l. 11. *τῶν στρατοπ.* per copiam ſyn., Noſtro -- ib. l. 28. ſubſt. *κουφ.* hoc ſenſu trop., ap. Stp. Th. ſine exemplo, Ind. -- p. 495. l. 32. poſt 12, 79. add. „cf. infra ad 3, 8, 20.) ſed v. *διαχ.* -- p. 496. l. 28. cf. 2, 13, 16. In rel. Bg. --

I i. p. 497. l. 21. quo de p. 1074. e. „Herodi. -- ib. l. 32. poſt 133, 21. adde „Poſt haec reperi ap. Herdt. 321, 66. *ἡ δὲ Προποντὶς, ἐοῦσα εὖρος μὲν σταδίων πεντακοσίων, μῆκος δὲ τετρακοσίων καὶ χιλίων*, Propontis *autem* latitudinis *quingentorum* ſtadiorum *eſt*, mille *et* quadringentorum *longitudinis*, rel. -- p. 498. l. 45. poſt 386, 6. add. „it. Herdt. 458, 16. *ἡ δὲ πρόσοδός σφι ἐγίνετο ἔκ τε τῆς ἠπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων, erat* autem *eis* proventus hic *ex* continenti *atque* ex *metallis*, (cuius v. participium *γενομένης* ſuppleas hic ap. Noſtr. ad artic. *τῆς*,) ſq. formula ſyn. per v. ib. *ἐκ — τῶν — μετάλλων — ὀγδώκοντα τάλαντα προσῄε* λ. it. *συχνὰ — προσῄει ἀπό τε τῆς ἠπείρου καὶ τῶν μετάλλων* λ. it. Thom. -- ib. l. 48. per analog. tamen exinde quidem, -- p. 499. l. 19. abundans.“ Sed de forma paſſ. *κεκτ.* pro med. cf. in particip., vel abſolute, ut *κεκτημένος* pro domino, it. fem. *ἡ κεκτ.* pro domina, it. *οἱ κεκτημένοι*, pro opulentis, vel cum aliquo acc. rei, Suid. Ind. Sb. Iſ. Ev. Fi. p. 24. e. *τὴν πόλιν — οὔτε λιμένας κεκτημένην*, Ae. ep. S. Luc., ſine Ind. Xen. M. S. 3, 9, 11. it. Dem. 140, ult. coll. 141, 17. 185, 4. 27. 534, 27. Ariſt. Kuſt. Lyc. Harl. Chr. P. L. Boſ. Ell. Krb. Obſ. p. 244. e. Moer. ubi et *κεκτῆσθαι*, cf. Poſſ. Sy. et Call. Hsd. Xen. Bach. Rs. O. V. 8. Di. et *ἐκέκτηντο* ib. And. ſed *κέκτημαι* et *ἔκτημαι* ap. Thom. M. cf. et ap. laud. ad 2, 6, 8. -- p. 500. l. 16. poſt §. 11. add. „ſed ſcribente de ſuo in ſubſt. *διαβ.* cum tripl. praep. cf. cum ſyn. ap. Herdt. 99, 86. *ἡ δ. ἡ ἐπὶ Μασσαγέτας*, ſed ad analog. in *κωλ. τὴν διαβ.* cf. 3, 3, 2. e. -- p. 506. l. 13. ed. 1. et de aliis perſ. ſ. rebus Hom. Call. Dd. S. ut act. (pro quo 3, 1, 5. *στρατὸν συλλέγειν* per variationem) cum Noſtri -- ib. l. 25. Menex. it. Herdt. 435, 6. *συνέβαλόν τε τοῖσι Πέρσῃσι — καὶ μάχην ἐμαχέσαντο ἰσχυρὰν*, λ. Mox -- p. 507. l. 20. *ἐπιγιγν.*, ſed in formulam Thuc. 70, 71. *φόνος ἐγένετο ἀμφοτέρων πολὺς, utrinque* magna *ſtrages* eſt *facta*, Zoſ. 2, 22, 12. *πολὺς μὲν ἐγένετο φ.* ingens *hominum* caedes *accidit*, et Di. H. S. T. 1. 495, 37. *φόνος πλεῖστος αὐτόθι τῶν -- ἐγένετο*, it. 367, 5. *ὥστε πολὺν ἐξ ἀμφοτέρων γενέσθαι φόνον*, ſed 503, 32. *οὔτε φυγὴ πολεμίων ἐκ παρατάξεως ἐγένετο*, it. 532, 43. *γίνεται φ. ἐνταῦθα πολὺς, magna* ibi *caedes* eſt *edita*, ſed p. ſq. l. 16. *φυγὴ δὲ τῶν -- ἐγένετο*, it. 578, 7. 569, i. *καὶ γίνεται αὐτῶν μάχη καρτερὰ καὶ φόνος ἐξ ἑκατέρων πολὺς*, magna *utrinque* caedes *facta eſt*, it. 582, 7. *ὡς δὲ συνέπεσον ἀλλήλοις, φόνος ἐγένετο τῶν Ῥωμαίων πολὺς, ut* vero *conflixerunt* exercitus, *cadebant* multi *Romani*, et 592, e. *γίνεται ὀξεῖα μάχη καὶ φον. ἀμφοτέρων πολὺς*, acre *oritur* proelium, *et* magna *utrinque* ſtrages *editur*, it. 671, 36. — p. 508. l. 24. nec adeo, per -- ib. l. 32. Cyr. Z. it. Demetr. Ph. p. 16. ſ. 20. e. *εὐθὺς* -- p. 511. l. 27. expreſſam, ſed modo in Not. --

Kk. p. 513. l. 33. perseverarent; -- p. 514. l. 17. Cyr. Dd. S. cui add. 2, 408. l. 4. cum -- p. 515. l. 13. Bg., sed sine Ind. ap. Herdt. 561, 59. 599, 65. 702, 2., ad -- p. 516. l. 15. σινήσαντες, it. Herdt. 531, 43. ἤπερ δὴ Ἀβύδῳ ὅμουρός ἐστι, quae *Abydo* contermina *est*. -- p. 517. l. 9. N. 12. et infra 7, 3, 11. -- p. 519. l. 16. m., sed sine Ind. Dd. S. 2, 523. l. 89., ubi -- p. 521. l. 28. *esset*, it. Di. H. S. T. 1. 373, 8. γενομ. δὲ μ. κ. it. Dd. S. 1, 409. i. et Herdt. 198, 77. μ. δὲ γ. κ. *acri* proelio *commisso*,) it. -- p. 522. l. 14. G. m. Lat. Bg. ad -- p. 523. l. 22. v. περὶ ib. -- p. 524. l. 22. Diod. S. 1, 265. l. 42. ὡδοποίησε τὴν τραχύτητα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ δύσβατον, asperas *transitu* que *difficiles* vias *stravit* et *aperuit*, et 2, -- ib. l. 35. analog. it. in ἐπαλξ. cum τοῦ τειχ. cf. G. Th. v. *pinn.* Nr. 3. *muri* summa *pinnae* rel. et infra 8, 4, 20. -- p. 525. l. 10. accentu, at sine lapsu -- ib. l. 15. Dem. 60, 6. it. Polb. 2, 43. f. 29. i. ἐπὶ θατ. δὲ τῆς ἀγορᾶς, a *parte* altera *fori*, Hesy. -- ib. l. 45. e P., qui in sq. membro, per analog. conflato, et per variationem cum 3, 1, 13. e. κωλ. τὴν διάβασιν, libere addit suum adv., cf. 2, 14. 2. et pro τοῦ πρ. substituit aliud subst., unde Bg. modo in ἐν. τοῦ λ., cf. de διοδ. 8, 1, 15. et G. Th. *transitum* -- *prohibere*, e Cosn. N., ubi tamen est Var. L. *transitu*. -- p. 526. l. 18. maiusculis, -- p. 528. l. ult. litterarum, it. manus, cum haesisset adhuc in mente finitio prior, vel ex --

Ll. p. 529. l. 17. hendiad., cf. Dd. S. 1, 352. l. 66. de Gallis, ἔνιοι δ' αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτο (quod forsan e glossa pro Mss. in Var. L. τοσοῦτον) τοῦ θανάτου καταφρονοῦσιν, ὥστε γυμνοὺς καὶ περιεζωσμένους καταβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον, mortem *contemnunt*. Mox -- ib. l. 24. Bg. Ms., ob comma -- ib. l. 32. quanquam v. ipsum Bg. proprie de rebus valet, cf. -- ib. l. pen. πολὺν λ., ubi tamen et 471, 27. πολὺν ἐργασάμενος τῶν κρατίστων φόνον, edita *maxima* optimatium *caede*, ut in -- p. 530. l. 30. περιφ. (ut priora ὀχυρ -- δυσμάχου cohaereant quoque cum datt. s. abl. ὄρεσι λ.) quod v. -- p. 531. l. 6. ἀμφίβιμον -- p. 533. l. 19. *fluxum*,“ ubi Noster per analog., ut in pr. ἐμπ. λ. cf. G. Th. 994, 39. quum -- *nunquam* sit *illius* a *me* cursus *impeditus*, quam formulam modo e P. servat Bg. cum Stp. Th. per pravam lect. „ἐμπ. αὐτοῦ τοῦ ε. δ.“ -- p. 534. l. 22. *mare*, cum Heyn. ad Virg. Ge. 2, 460. cui add. ib. v. 203. sq. *terra* -- *solum*. Sed -- p. 536. l. 9. ἀπεδε -- ib. l. 19. et supra 2, 6, 22. m. sed sine Ind. Thuc. 495, 45. οὐδενὸς κωλύοντος, nullo *probibente*; aliter -- p. 537. l. 18. libere, cf. §. 2. e., Nostri -- ib. l. 20. alibi, cf. §. 1. -- ib. l. 25. cum pr. cap. §. 13. i. sing. τῷ -- ib. l. 30. super particula πλὴν -- ib. l. ult. post 297, 10. add. „dante Nostro suo sult. eandem praep., quam habet v. affine κινδυνεύειν, cf. 7, 6, 11. m. -- p. 539. l. 24. sq. quod adiicitur -- locis oppressum, -- p. 540. l. 19. G. Th. i.. et 1, 13, 12. p. 563. -- p. 544. l. 9. nihil in analog. et sententiam tenente me, quam haec e G. Th., in adi. i. *ne simili utamur* fortuna, *atque* usi *sumus*, et in subst.

Mm. p. 545. l. 14. *alacr.* it. Di. H. S. T. 1. 390, 6. ἀπλῶς πρ. et sq. l. 17. πᾶσῃ πρ. sed syn. ib. 691, 24. μετὰ προθυμίας, promtis *animis*, it. Dd. S. 2, 46. l. 45. μετὰ πολλῆς πρ. *praecipiti* quadam *confidentia*. -- p. 547. l. 22. fin. (§. 17.) *Stroth.* -- ib. l. ult. referretur; post quos acc., simul et alium φυγ., subiicitur adhuc novus acc. pron. αὐτοὺς, non tam per abundantiam quandam, quam in oppos. sq. π. τ. πλ. ἄλλων, cf. 5, 8, 16. sed ut hic etiam iam αὐτοὺς praecedat, et adeo hoc pron. in eadem periodo cumuletur. -- p. 548. l. pen. ib. e., quod hic cum expresso dat. s. abl. ἐπ. sing. per analog. (cf. §. 19.) ut et sq. φ. cum adiunctis. -- ib. l. ult. alibi, cf. 2, 14, 5. -- p. 549. l. 14. f.) In Ms. Ve. καὶ αὐτὸς -- ἀποδιδράσκει deest.

Digitized by Google

H. Pan. M. Plut. Hs. Sb. Ind. Dem. Ael. V. h. et Luc. sed e Nostro sine *Zan.* sed comma — p. 550. l. 21. sine Vs., at Dres. de V. med. Fi. p. 321. m. „eandem notionem Mediam minime raro obtinet in Herodiano, sicut 3, 4, 14. *καὶ ἐν — ἀπ. occultanti* que *se* in *suburbano* quodam *ab* equitibus *reperto* caput *amputatum*“ fere e P. cf. 7, 4, 8. sed Loisn. — p. 551. l. 41. *ex proposito*, cf. — p. 553. l. 7. in Mss. v. N. — ib. l. 15. s. 5. et Herdt. 178, 86., tertiam — p. 555. l. pen. 2, 12, e. et disertum plut. *ἐπ.* cum v. ap. Hom. ex Ind. Ἰλ. κ', 330, *μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων*, non *sane* istis *equis* vir *vehetur* alius *Troianorum*, sed cum aliis dat. s. abl. simul *ἅρμασι* ib. Ind. it. *νώτοις ἵππου* Orph. it. Sb. e Zos. 3, 30, 10. *ἀσκοὺς τοίνυν ἀλλήλοις συνδήσαντες, — ἐποχούμενοί τε τούτοις, διέβησαν, itaque* colligatis *utribus*, — his *ipsis* invecti *transiecerunt*, et cum rei gen. aut abl., etiam tropice, it. cum pr. *ἐπὶ* iisdem que casibus Abr. Dl. Th. Tum — p. 557. l. 25. post 4, 10, 7. add. „et de Persis ap. Xen. Ἀνβ. 3, 3, 10. *οἱ δὲ βάρβαροι ἱππεῖς καὶ φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον, εἰς τοὔπισθεν τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἵππων.* — p. 558. l. 15. Bg. cf. 7, 4, 2. e. Mox —

N n. p. 563. l. 23. *adhuc* (libere addito, cf. 2, 15, 7.) in v. — ib. l. 30. *γὰρ*, cf. 1, 1, 5. i. p. 16. m., descrente — p. 568. l. pen. cf. 3, 4, 11. 1, 15, 3. — p. 569. l. 40. *dein*, cf. 1, 13, 12. e. sed — p. 570. l. 31. cf. 1, 8, 2. m. *διὸ*, — ib. l. 41. Th., sed in vim med., a Bg. hic non ostensam, pro Lat. *deponere a se*, rectius statuente Kust. lib. de V. med. p. 53. e. sq. (s. 1, 44. qui veri numeri pro illis Ind. ed. Fi.) quam Woll. ed. p. 103. i. „*ἀποθέμενος ξίφος, sibi* deposuit *gladium.*“ — p. 571. l. 28. p. 144. e. sed cum *μὴ* L. N. T. Schw. et ad Thom. M. p. 363. N. 4. it. in pass. de re, pro conquiri, Xen. Pol. Z. — ib. l. 33. etiam, sed ib. 1, 780. l. 34. *δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην*, oportebit *scilicet* ambos *excutere* (excuti *ipsos*,) *uter* in *sinu* habeat *phialam*, et Ael. V. h. 4, 18. e. *ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτην ἔσχεν αἰδῶ, ὡς ἐκεῖνον μόνον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον*, ut *ille* solus *sine* scrutatione *ad* eum *accederet*, cf. N. et Ind.

O o. p. 579. l. pen. *necessarias*, cf. Di. H. S. T. 1. 293, 43. *διὰ προφάσεις οὐκ ἀναγκ.*, tenente — p. 581. l. 27. *πολ.* et Herdt. 44. e. *πολέμιον ἀντὶ φ. ἐμοὶ καταστῆναι*, ex amico factus (mihi) hostis. Ad — ib. l. ult. *τιμαῖς* — p. 582. l. 39. Herdt. 12, 87. 96, 89. 100. 386, 38. 459, 45. sq. 639, 95. 649, 71. 672, 91. 673, 23. — ib. l. 41. Ind. Di. H. S. T. 2. Luc. — 9, 17. cf. Fi. Pal. Rs. O. V. 7. Is. Xen. Z. Pol. Gs. Chr. Thuc. 231, 63. Is. P. Mor. p. 94. e. opp. sq. *τοὺς ἠπειρώτας.* — p. 586. l. 36. *saltatorum*, sed sine Ind. Di. H. S. T. 1. 363, 19. *ἅπαντες ὁμοίαις προθυμίαις χρησάμενοι, pari* omnium *alacritate*, 368, 27. *πολλῇ χρωμένους πρ.*, 370, 34. *ἁπάσῃ πρ. χρώμενος*, et 739, 40. *ἁπάσῃ σπουδῇ καὶ πρ. χρώμενοι*, de suo Nostro iungente *ἀνδρ.* — p. 587. l. 21. ad *ἐπ.* Suid. Bud. C. L. N. T. cum Raph. Hom. Phoc. Xen. Bach. et Ἀνβ. Ael. V. h. Luc. Fa. Ae. Rs. O. V. 4. 8. Din. et Lyc. Dem. cui add. 896, 26. et in vim praep. Abr. Dl. Th. Vig. et Poss. C. — p. 588. l. 43. pen. it. Herdt. 109, 13. et in —

P p. p. 593. l. 42. Poll. 1, 210. et Phil. p. 316. E. i. *τὰ ἐνδόσιμα τῶν νοημάτων*, deserente — p. 596. l. 29. post 16. add. „it. varie ap. Herdt. sine Ind. 172, 98. 322, 29. 451, 7. 560, 29. 34. 566, 78. 599, 77. 81. 698, 46. 699, 63. 700, 6. 702, 1. 706, 50. 717, 35.“ hic — p. 599. l. 40. *μεγάλην κ. εὐδ.* it. Herdt. 386, 54. *Εὐβοίῃ νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδ.*, *magnam* et *beatam.* — ib. l. 44. Ind. *πσ.* i. q. pr. — ib. l. 45. Noster, (etiam cum 3, 2, 19. *καὶ μάχης καρτ. γεν.* per ordinem,) cf. Ἀνβ. it. Herdt. 425, 55. *συμβολῆς γεν.*, sed in — p. 600. l. 16. dele uncos ( ) et fini Not. cum addi-

tamento. ib. l. 23. *temeritatem*. Mox γενν. — μαχ. per analog. it. ἐφθ. λ. ib. l. 32. Suid. 1, 691. N. 2. οὐδὲ θατέρᾳ ληπτὸν λ. verum e coniectura sola, (cf. Cup. Obs. p. 159. m. θατέρᾳ ληπταὺς, et p. sq. i. οὐδετέρᾳ ληπτὸν, quod ipsum ap. Suid. restituas, scil. μερίδι, tacente L. Bos. Ell. p. 193. sq.) praeterea — ib. l. 35. θωτερ. et infra ad 7, 5, 11. i. e. Lycu. — p. 603. l. 36. in sq. ἐκ. — p. 605. l. 21. φθόνον, τοῖς — ib. l. 42. Noster, in ἐπιφ. λ. scribens per analog., in sq. — p. 606. l. 21. iterum (per analog. cum χλ.) ap. — ib. l. 30. Liv. Ind., scribente Nostro ex analog. hoc et pr. membro. — ib. l. ult. ex 312, 20., conflatis a Nostro omnibus per analog. — p. 607. l. 10. φον, (cum adiunctis per analog. itidem) quod — ib. l. 25. Geop. sed sine Ind. Herdt. 280, 7. 286, 2. 335, 12. 22. 402, 90. 410, 96. 445, 14. 18. 632, 76. 649, i. 651, 53. 694, 3. 711, 5. et de — p. 608. l. 16. Noster, in rel. scribens ex analog., vasiat — ib. l. 38. κομ., per analog. copulato cum rel., addit —

Qq. p. 609. l. 16. Nostro (conflatis ex analog. omnibus) hic — p. 610. l. 13. pr., dum Noster iungit rel. per analog. — ib. l. 22. hic (ex analog.) usus — p. 611. l. 35. Nostro (ex analog. conflatis rel.) per — p. 612. l. 10. καθ., habente sua adiuncta per analog. cf. — p. 615. l. 44. Severo, sed ap. Herdt. 68, 14. οὕτω τῷ θ. χρᾶται, *tum demum ira utatur*, cum artic. sine discrimine, et in — p. 616. l. 31. N. 12. it. sine Ind. Herdt. 451, 88. τὸ μὲν αὐτοῦ σῶμα αὐτοῦ ταύτῃ ἀνεσταύρωσαν, τὴν δὲ κεφαλὴν ταριχεύσαντες, ἀνήνεικαν παρὰ βασιλέα, λ. it. 596, 83. τὸν δὴ — ἀνεσταύρωσε, sq. ἀναρρημασθέντας ὧν αὐτοῦ λ. sed 617, 13. ἐκέλευσε ἀποταμόντας τὴν κεφ. ἀνασταυρῶσαι, quem *iussit*, postquam *abscidissent* caput, *in* crucem *tolli*, et 728, 33. Λεωνίδεω — ἀποθανόντος, Μαρδόνιός τε καὶ Ξέρξης ἀποταμόντες τὴν κεφ. ἀνεσταύρωσαν, Leonidae *interemti* reciso *capite* Mardonius *ac* Xerxes truncum *in* crucem *sustulerunt*, sq. l. 36. Μαρδόνιον ἀνασκολοπίσας, suffixo *Mardonio*. — p. 617. l. 31. m. Ms. Bg. — p. 620. l. 3. αὐτῶν —

Rr. p. 625. l. 13. *magnum*, olim restituendum,) cum — ib. l. 20. Hs. it. Dd. S. de pers. 2, 161. l. 55. sed ap. Ios. 2, 157. s. 2. e. τὸ δυσπειθὲς φύσει πρὸς τοὺς βασιλέας, dum — p. 628. l. 26. cf. 3, 7, 9. et in τοῖς ἐπ. θατ. e Sb. — p. 630. l. 39. N. 7. it. sine Ind. Di. H. S. T. 1. 739, e. ut in universum subst. τὸ ἀλ. Ind. ib. T. 2. Thuc. et Rs. O. V. 4. 7. Ant. Dem. Ael. — p. 631. l. 15. avaritia, cf. infra 4, 4, 18. e. ex Spart. — p. 633. l. 13. τοιᾶσδε, cf. ἐν — ἐν 7, 5, 18. e., et ab — p. 634. l. ult. cf. 1, 1, 5. e. quocum variando iungitur ὑμ. ex analog. — p. 635. l. 27. e P., sed in formulam ἐπιτ. ἐπιν. et ἐπιτ. ἀγ. cf. adhuc Dd. S. Ind. cui add. 1, 352. l. 81. — p. 636. l. 36. peractis," dum omnia conflat Noster per analog. — p. 637. l. 16. ἐπιτελ., quod P. neglexit, desertus a Bg. etiam ad εἰς ξ., per analog. iuncta cum μυστ., ubi Sch. cum Bg. e P. „init. *Cer*. quae Graecis κατ' ἐξοχὴν *mysteria* dicebantur, *quia nullo magis quam silentio solemnia* Iustin. 5, 1, 1." sed Sb. Ind. „ad *imit*. myst. *Cer*." dum fert G. Th. N. 2. „*initia*, μυστήρια, Cereris sacra, et alii ritus, his similes, occulti" sed in v. severo *mysteria* non ita perspicue, ac Schell. L., usurpatum esse sic simpliciter pro illis unis Cereris sacris, qua notione hic Noster adhibuit suum Gr. ex auctoritate vetere, atque adeo pro maioribus et Eleusiniis, cf. L. Bos. Ant. Gr. p. 76. sq. Schol. Ar. Pl. v. 846. et Lyc. v. 1328. Xen. Hell. Dd. S. 1, 260. N. 36. p. 271. l. 79. et 333. l. 35. V. Eur. Hipp. Fi. The. cum N. Cas. Gs. Chr. Di. H. S. T. 2. ubi et tropice, cum gen. rei, κακίας, ut ap. Ios. cum Obs. Krb. Loesn. Kypk. T. 2. L. N. T. Tittm. de vest. Gnost., in notationem Suic. et Suid., tum praecipue et sensu eccles., pro s. coena, Carpz. Hier. dial., sed universe, pro arcanis rebus, Orph. Rs. O. V. 4.

Digitized by Google

Vs. ad Dion. Ca. p. 1159. §. 90. — p. 638. l. 12. Gier. it. Iuven. 10, 246. sqq., sed in — p. 639. l. 21. ipso (iunctis hic per analog. omnibus) explicante — ib. l. sq. sumens formulam ad *ὁ μ. χρ.* potius e Sch. — ib. l. 27. Polb. 1, 497. e. it. varie ap. Herdt. 4, 90. 38, 71. 107, 29. 47. 182, 41. 196, 93. sed 417, 10. *ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ χρόνου*, tum 559, 3. 560, 27. 590. e. 633, 11. it. sine Ind. Di. H. S. T. 1. 344, 42. Ad — ib. l. 36. illud„ — *χρόνου*" redditur —

Ss. p. 642. l. 39. adiuveris suppleto adi. *ἄλλα*, *et* — p. 644. l. 17. Abgaro.„) — ib. l. 36. *ὥστε* (cf. L. Bos. Ell. p. 567. e.) pro — p. 645. l. 5. Bs. 2. R., etiam in illa Antw. v. N. — ib. l. 17. edd., etiam in Antw., *Interamnanam*, — p. 650. l. 16. *τι* — p. 651. l. 17. *ἀπόλλυσθαι* — p. 652. pen. Noster, ex analog. conflans omnia, variat — ib. l. ult. respicit, deserens et Sch. „*δυσφ.* *tristem* existentem *super* — *προκ.* processisse *ei* (non) *ex* voto *obsidionem*." — p. 654. l. 32. N. 4, omnia haec ad analog. conflante Nostro. — p. 655. l. 10. post 1302, 5. add. „ad quam analog. Noster de *ὀχθ.* it. mox in *ἀφ λ.* — ib. l. 19. formulam ex analog. in *τὰ* — p. 656. l. 25. Noster, conflatis suis per analog. cf. 1, 9, 19. 3, 1, 2. iterum — ib. l. 32. idem ex analog. cum —

Tt. p. 659. l. 17. sine Ind. Herdt. 427, 15. *ἀναλαβόντες παῖδάς τε καὶ γυν.* sumtis *liberis* atque *uxoribus*, it. 446, 49. *γυν. καὶ τέκνα*, tum 79, 42. *τὰ τέκνα καὶ τὰς γυν.* sed 83, 5. *τάς τε γυν. καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκετοὺς*, tum 116, e. *καὶ τέκνα καὶ γυν.* it. p. sq. i. Ios. — p. 665. l. 11. e., libere adv. addente P. cf. 1, 13, 12. e., quem deserit cum Bg. et Poss. C. p. 457. i. „*Romae* non *paucos* an. *commoratus est*." — p. 668. l. 37. Herdt. cui add. 19, 20. *διεφθαρμένον τὴν ἀκοὴν*, auribus *captum*, it. 632, 84. *αἱ ἵπποι τὰ σκέλεα διεφθάρησαν*, *equorum* crura *corrupta sunt*, Rs. — p. 669. l. 12. Xen. Bach. Cyr. — ib. l. sq. p. 83. m. Herdt. Ios. Pal. Fi. Fa. Aes. Dd. S. If. Pan. M. p. 15. e. L. N. T. Suid. Hsy., P. deserente — p. 670. l. 12. cf. Xen. Cyr. et Pol. Z. sed sine — ib. l. 31. ut 3, 4, 16., etiam hoc membrum, ut prius, conflante Nostro per analog. — ib. l. ult. ep. 41." dum de suo Noster iungit adv. In — p. 671. l. 20. syn., per analog., cf. — ib. l. 26. Sb., sed in *σωφρ.* §. 3. e., de suo iungente utrumque Nostro. — ib. l. ult. 2, 14, 4., membro utr. ex analog. conflato —

Vv. p. 673. l. 17. post 4, 6. e. add. „sed omnibus et hic per analog. conflatis a Nostro. — p. 674. l. 10. m., at formulam iungente ad analog., maxime Lat., in Bg. cum abl. rei s. modi, cf. G. Th. — p. 678. l. 26. Nostro (per analog. iuncto *τὴν ἀρχ.*) in sq. — p. 681. l. 30. *mensa*, (cf. Herdt. 381, i. *εὖ ὑμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζῃ καὶ κοίτῃ*, *mensa* et *lecto*,) nihil — ib. l. 35. verbum, ex analog. cum suis gen. datum, cf. Sb. — p. 682. l. 21. *τε*," adv. iungente Nostro per analog., sed — ib. l. 23. membrum, itidem ex analog. modo conflatum, ubi — ib. l. 36. adiunctum per analog. adv. *ἑκασ.* — p. 683. l. 16. iunctos ex analog. a Nostro — ib. l. 27. *exhibebatur* — ib. l. 33. e P. cum rel. per analog. — p. 684. l. 36. *ἰδ.*, variato etiam pro subst. *ἰδιώτης* supra, cf. — p. 685. l. 9. praep., dante Nostro utrumque subst. cum suis adiunctis ex analog. — ib. l. 44. *gestaret*," conflatis quoque his per analog. — p. 688. l. 9. cf. in analogiam cum — ib. l. 17. Noster, conflans sua per analog., pro — ib. l. 31. P. in enunciatione, per analog. ficta, omiserit —

Xx. p. 689. l. 9. requiritur in conflatis ex analog. — ib. l. 34. eant, etiam hoc membro per analog. confïcto. — ib. l. ult. *ἰσάσι*, dum in membro utr. dantur omnia ex analog. — p. 690. l. 25. Noster utr. in membro,

una cum vetusta simplicitate in repetito v. eodem βλ., analogiam -- ib. l. 34. habui, at conflatis omnibus per analog. -- ib. l. 41. vulg. in conficta per analog. enunciatione copulantur -- p. 691. l. 13. περ., quod adiuncta sua ex analog. habet. -- ib. l. 44. cum suo gen. per analog., cf. Ael. -- p. 692. l. 7. ἐθεράπευε' -- ib. l. 22. et 1, 10, 10. e., cf. Herdt. 466, i. μηχανᾶται δὴ τοιάδε, *hanc* rem *commentus est*. Caeterum -- ib. l. ult. Bach., iunctum ex analog. -- p. 693. l. 37. saltem, ut et in pr. membro. In -- ib. l. 42. τοῦτον πισ.) Ex analog. cf. Palaeph. -- p. 694. l. 22. perf., dum in utr. membro scribitur modo ad analog. -- p. 695. l. 12. iustissimam, cf. sine Ind. Polb. 1, 97. m. πέρας ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ συμφέρειν, *finem ex usu* suo *posse* bello *imponi*, et ib. e. τέλος ἐπέθηκαν τοῖς ὅλοις, cum Toup. ad Suid. 1, 153. i. Luc. v. τελ. sed v. ἐπ. Rs. Q. V. 6. Plut. Hs. et Orph. v. ἐπιθ., reddente -- ib. l. 25. Th. 2, 169. B., sed -- p. 696. l. 17. Nostro tum in pr. membris deinceps, tum in τιμ. -- ib. l. 21. T. 1, it. sine Ind. Herdt. 15, 72. 135, 97. sine Var. L., ut -- ib. l. 26. copiam, sed in membro utr. per analog. scribente, cf. -- ib. l. 30. §. 15. per omnia dante Nostro tantum analogiam. -- ib. l. 41. in v. cum adiunctis et in νυκτ. -- p. 697. l. 15. *agere*," conflante Nostro per analog. membrum utr. -- p. 698. l. 26. *crede*, seu potius *dubita*, s. *delibera*, cf. -- ib. 38. *obedire*. Quanquam melius fuerit, ad secundum membrum e pr. repetere utrumque v., ut fiat μήτε προσδόκα, ἐμὲ κελεῦσαι, σὲ ὑπακοῦσαι, *neque* expecta, *me* amplius *iubere*, ut *obedias*; quoniam non modo alibi occurrunt duplices inf., cf. 1, 14, 15. e. sed etiam duplex unius v. rectio, hic κελ. cum et acc. solo τοι. et acc. cum inf. σὲ ὑπακ. -- ib. l. 45. φερ., et in hoc cum pr. παρὰ, cf. -- ib. l. ult. ἀπόῤῥητα," et G. Th. 496, 27. 43. 65. nuntii -- *de* bello *a* Parthis -- *afferuntur*. -- p. 699. l. 22. alias, conflatis et his ad analog. -- ib. l. 31. abeunte P. per enunciationem, confictam ex analog., sed -- p. 700. l. 23. μεταςχ. sed sine Ind. ib. T. 1. 388, 27. ἀφροσύνης, ἧς πλεῖστον ὄχλος μετέχει μέρος, (cf. -- p. 701. l. antep. Nostro in membris duobus, per analog. conflatis, quadam -- p. 702. l. 5. λόκος, Xen. 'Ανβ. 7, 6, 42. τ. ἀκ. ὁ Ἡρακλείδης, μάλα ἐξεπλάγη, Th. V. 2. p. 439. l. 4. ea *quum* Heraclides *audisset*, sed ib. §. 3. ἀκ. τα. ὁ Σεύθης λ. et ἀκ. δὲ τα. ὁ Φ. 2, 1, 13. cf. 1, 4, 16. 2, 3, 6. 2, 4, 18. 21. 5, 1, 3. 5, 2, 8. 3, 6, 21. 6, 6, 25. 7, 3, 1. 20. 45. 7, 7, 11. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἤκουσεν ὁ 'Οδρ., ib. 15. 48. it. ej. Hell. 3, 3, 8. 4, 1, 17. 5, 1, 29. it. Herdt. 578, 36. τα. ἀκ. -- ὁ Σύαγρος, *ea* Syagrus *audiens*, sed 666, 3. τ. ἀκ. Ξέρξης, *bis* auditis, *Xerxes*, cum N. cf. syn. -- ib. l. 14. m. ad syn. ap. Ios. 1, 904. l. 7. m. ἐκπλαγεὶς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, *eum* propter *animi* continentiam *admiratus*, alio sensu. -- p. 703. l. 7. terras, cum adiunctis ex analog. cf. -- p. 704. l. 30. cum λ., ut Nostri variatio cum 3, 8, 13. τοῖς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις et 2, 7, 10. e. τοῖς κατὰ τὴν ἀνατ. ἀνθρ. -- ib. l. 34. G. m., conflato per analog. toto membro.

Yy. p. 705. l. 40. analog., sed et aliam simul in utr. adi. cum v. ἀκ., hic -- ib. l. pen. γραμμ. (ex analog. iunctum cum v. ἀπ.) mendose, -- p. 706. l. 30. ἐντελλ. „tyrannis mos est") sine -- ib. l. 32. ipsum per analog. 212, -- p. 707. l. 23. factum, ut totum membrum, sed -- ib. l. 31. sqq. (ubi in ἀπ. ἐ. τὸν φ. variatur cum §. pr. per additum artic., sed ex analog. finguntur tum membrum pr. διδ. λ. cf. G. Th. v. *libell.* 78, 94. tum v. ἐντ. cum inf. cf. laud. ad 1, 9, 21. tum deinde rel. membra omnia,) quoque -- p. 708. l. 33. b. e., conflante reliqua Nostro per analog. -- p. 709. l. 14. Polb., membro utr. facto ex analog., etiam sqq. tribus. -- p. 710. l. 18. e. sed Nostro dante per analog. sua hic et sq. §. ad formulam

δ. ευ. cum Dione, cf. 3, 11, 2. p. 685. m. -- p. 711. l. 23. Nostri tum formulam totam, (ex analog., in v. ἥκ. cum dat. pers. et nominat. subst. pers., oppressa particula ὡς, cf. 2, 14, 6. et G. Th. v. *ven.* 950, 66. 73. *nunquam putavi fore*, ut *supplex* ad *te* venirem, -- *in* hanc *urbem* missus *venio*, et in syn. 129, 8. 33. *adsum* praesens *praesenti* tibi, -- *iam* haec *tibi* aderit *supplicans*,) tum copiam -- ib. l. 27. *ἡγοῦντο*, sine Ind., sed per copulam ap. Dd. S. 1, 425. l. 20. *ἀποκαλεῖν εὐεργέτην, καὶ σωτῆρα, καὶ βασιλέα*, benefactorem *et* liberatorem *patriae* regem *que*, cum N. W. ubi et e Polb. sine Ind. 2, 188. m. it. ap. Gat. Adv., cf. de utr. simul aut solo εὐ., variis illo tributo, L. N. T. (quorum Schw. hinc sine Vs.) cum Intp. ad Luc. 22, 25., etiam Pric., Hsy. cum N., Carpz. dial. Hier., Wernsdf. ad Phil., D'Orv. Ch., cui add. p. 407. m. ubi Suid. 3, 374. e., Eur. Barn. Herdt., sine Ind. ad Thuc. p. 84. N. 64. Rs. O. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. Is. Ev. Fi. et Pan. M. p. 112. l. 5. Fi. Ae. et Pal. Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h. Luc. et Fa. Aes. cum G. Th. v. *everg.* -- ib. l. ult. *οις*. Reliqua Nostri sunt ex analog. -- p. 712. l. 14. formulam ex analog. pro -- ib. l. 28. cf. 2, 5, 15., Nostro autem per analog. dante membra omnia, etiam in sq. §. -- p. 713. l. 30. Gat., de suo per analog. cum v. *ὑπ.* copulante -- p. 714. l. 17. analog. aeque, ac in pr. membro. -- ib. l. 23. tempore, conflatis utr. membris per analog. -- ib l. 35. adi., ex analog. iuncta, retinet -- p. 715. l. 16. Vs., sed per totam §. scribente Nostro ad analog. -- ib. l. 24. post 5, 32, 4. add. „omnia haec fingente Nostro ex analog. -- p. 716. l. 23. post 3, 11, 17. e. add. „sed hic aeque, ac in pr. membro *διδ. λ.*, scribente per analog. -- ib. l. 28. in pr. membro et sq. -- p. 717. l. 8. *ἐπέτρεψε*, -- ib. l. 25. syn. ex analog., ubi -- p. 718. l. 16. med., omnibus deinceps ex analog. datis in sqq. membris. -- ib. l. 30. est, conflato membro ex analog. -- p. 719. l. 2. *εἰπών*, -- ib. l. 16. e. sed per analog. iungente sua Nostro. -- ib. l. 42. rel., conflatis deinceps ex analog., it. partim §. sq. -- p. 720. l. 28. post 3, 3, 13. add. „sed per analog. Noster in rel. -- ib. l. 44. cf. 2, 6, 16. et in variata *τουτ. πισ.* 2, 15, 8., maxime in pron. syn., ex analog. etiam in sqq. pluribus deinceps, it. §. sq.

Zz. p. 721. l. 39. m., ad analog. hic et sqq. membris scribente Nostro. -- p. 722. l. 21. cum 2, 5, 8. Caeterum perspicuitatis ergo olim post *φυλ.* melius fiet comma tantum, ut una modo periodus compareat et apodosis in *τὰ* -- *τὰ* relatis, sed contra colon post *αὐλῇ*, ut in fine protasis. Quo facto, *τὰ* et *δὲ* servari etiam poterunt in Vs., *ut* autem *pervenit* ad *imperatoriam* aulam: *tum* citra *impedimentum* intravit, *ignorantibus* negotium *custodibus*, tum *occurrens* tribunus *decipiens* que *salutavit* eum *imperatorem* rel. -- ib. l. sq. insidiando" partim que a Poss. C. p. 509. i. „*composito dolo* salutabat *imper.*" -- ib. l. 24. N. 50. cum Ind. in rectionem et casum cum v., dat. et acc., it. Abr. ad Ae. T. 1. Thuc. Fa. Ae. Eutr. Met. Cell. 3, 10, 5. Rs. O. V. 4. 6. Dem. -- ib. l. 27. adv., iunctum per analog., plane -- ib. l. 34. tempus, quod v. et ipsum modo ad analog. habet adiuncta sua. -- ib. l. 42. fut., sed totam §. conflante Nostro ex analog. -- p. 723. l. 28. verbo, per analog. stante cum adiunctis. Deinde -- ib. l. 40. simplex, iterum ex analog. modo iunctis v. utr. -- ib. l. 43. pron., (cf. infra ad 3, 14, 8. ex Herdt.) non -- ib. l. ult. 113, 17. omnibus et hic conflatis ad analog. -- p. 724. l. 39. quod utr. v. Noster -- ib. l. antep. *αν*, *ἣν εἶχον* -- p. 726. l. 24. *δ. α.*, per analog. confingente Nostro priora, sed et sqq. -- ib. l. pen. Srp. (quam Bg. e P., severioris in tempore v., habentis ex analog. adiuncta sua, cf. §. 4.) pertinet -- p. 728. l. 16. *λ.*, (ad quam analog. Noster, varians simul in v. eum pr. *ἥκ.*)

Fi. -- ib. l. 23. ult. et Liv. 40, 9. e. *credis, me, pater,* inter *inermes* convivas *coenaturum* fuisse, *ad* quem *armati* comissatum *venerunt?* -- ib. l. 31. φον., sed Nostro conflante pr. omnia per analog. -- p. 729. l. 25. κελεύσαντος, reliqua dum Noster dat ex analog. -- p. 730. l. 12. quorum illud Sb. -- p. 731. l. 46. adeo, praeter analogiam cum v. κατ., variat -- p. 734. l. 37. sqq. Caeterum totam §. Noster conflavit ex analog. -- p. 735. l. 33. excitabar" (cf. supra ad 3, 10, 7.) ignorante -- ib. l. 43. hanc, ex analog. factam, subiiciente -- p. 736. l. 18. hanc ex analog. deserit --

Aaa. p. 737. l. 28. D. i., membrum adeo utr. per analog. concinnante Nostro, etiam, quod proxime sequitur. -- p. 739. l. 41. supra, et Dd. S. 1, 107. l. 24.) it. -- p. 740. l. 12. Vs., cui add. 111, 45. nec -- p. 741. l. 22. proprio, sed per analog. cum v. προτρ.) etiam -- ib. l. 42. m., cum κλ. ex analog., cf. Liv. 40, 8. i. et m. amicos, *expertes* inter *fratres* certaminum, -- *exempla* discordiarum *fraternarum.* -- p. 742. l. 23. Nostrum (hic dante sua ex analog.) alibi -- p. 743. l. ult. στρατοῦ, sed fingens rel. ad analog., etiam in sqq. §. -- p. 744. l. 15. στρατ., quam cum -- παρίουσ. inde -- ib. l. 20. εἶχον. Caeterum, unde hae divitiae a Severo conflatae, v. 3, 8, 13. e. sqq. et 4, 4, 18. e. -- p. 746. l. 21. subst., (ut et ap. Herdt. 423, 100. τῶν ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, nihil *sibi* prodesse *vestes*, sed 427, 1. ἐξευρὼν βούλευμα, ἀπ' οὗ Ἴωσι μὲν ἤμελλε οὐδεμίη ὠφελίη ἔσεσθαι,) hic -- ib. l. ult. iterum, at per totam §. ex analog. -- p. 747. l. 13. tropo, omnibus ex analog. iunctis, etiam in sqq. -- p. 750. l. 33. cf. 3, 13, 4. sed ex analog. Nostro conflante omnia in pr. et sqq. -- p. 751. l. 16. genetis bene -- ib. l. 39. V. 6. Dd. S. 2, 161. l. 79. -- ib. l. ult. Nr. 6., ut Noster ad analog. sua dederit, etiam in sqq.

Bbb. p. 753. l. pen. 3, 10, 4., adiuncto v. ἀπ. per analog., P. -- p. 755. l. 23. sqq., per analog. conflatis convertit -- ib. l. 39. praesto, etiam hoc membro conficto ex analog. it. §. sq. -- p. 757. l. 25. post 20., add. „et Herdt. 282, 56. εἰ δ' ἐκπλ. τῷ γινομένῳ, *qua* ex *re* perculsi *ii*, variante -- ib. l. 36. cf. Poss. C. p. 47. e. Rs. Or. -- p. 759. l. 21. αὐτρ. λ. ex analog. cum -- p. 761. l. 13. Herdt. cui add. 108, 66. cum -- ib. l. sq. privum, ex analog. -- p. 762. l. 15. formula, ut et in sqq. v. κοσμ. et νομ. cum adiunctis, nihil -- p. 763. l. 20. Mela 3, 6, (40.) Solin. -- ib. l. 24. Voss. (et Mor.) ad -- p. 764. l. 9. rel., per analog., ut sqq. §. -- p. 766. l. 38. Vs., variato cum 1, 14, 9. e. ἐπέσχον αὐτοῦ τὴν ὁρμ. -- p. 767. l. 8. αὐτῷ -- ib. l. 30. sq., per analog. autem iungente Nostro diversos casus et νε., ut paulo post τοὺς πρεσβ. -- p. 768. l. 42. παραλ. per analog. Bg. --

Ccc. p. 769. l. 35. Bg. cf. 3, 7, 7. 14. sed tota §. per analog. conficta, it. sqq. -- p. 770. l. 39. analog., ut adiuncta rel., non -- ib. l. pen. Ind., sed ad Soph. Ai. v. 80. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ, τοῦτον εἰς δόμους μένειν Schol. ἐν δόμοις, it. Mus. v. 181. ἐμὴν ἐς πατρίδα μένειν, cum Di. H. S. T. 1. 616, 8. et in -- p. 772. l. pen. cf. 3, 5, 9. et in analog. G. Th. v. 148, 6. 16. diu -- *aegrotavit.* -- p. 773. l. 24. φαιν. ex analog. ponitur -- ib. l. 37. P. (desertus a Bg. in ἐν. cum adiunctis ex analog.) cum -- p. 775. l. 37. sqq. et per analog. iungente cum τρ. bina adi. -- p. 776. l. 42. praesentiam, -- p. 779. l. 36. variatur, sed ex analog. cum ὑπ. λ. -- p. 781. l. ult. ζήτει -- p. 782. l. 19. e., cum rel. iuncto ex analog. -- p. 783. l. 47. membro, per analog. itidem facto, ubi -- p. 784. l. 41. πίστεις, sed cum praep. sine Ind. Dd. S. 2, 356. e. τὰ πιστὰ περὶ τῆς ἀσφαλείας ἔλαβεν, *incolumitatis* fidem *accepit,* -- ib. ult. i., supra 3, 8, 15. et infra --

Ddd. p. 788. l. 33. κομ., ex analog. cum rel. iunctum, sed a -- ib. l. ult. ac 1, 9, 14., per analog. iterum conflata formula, it. sqq. -- p. 789

l. 31. Nr. 12. ſed in genus curſurae ſ. vecturae, it. equae, eo inſtitutae. Salm. ad Capit. Maximin. T. 2. p. 10. a. m. ſqq.) tum -- p. 791. l. 11. *τούτῳ*, dum et haec §. conficta erat ex analog. -- p. 797. l. 35. variandum, conflatis §. utr. ad analog. — p. 798. l. 7. ſed in analog. cum -- p. 799. l. 41. *διαλ. λ.* ex analog., (pro -- p. 800. l. 34. it. Allgem. Litter. Zeit. an. 1789. Nr. 188. p. 693. i. „*die* zum *Palaſt* gehörigen *Gebäude* waren *gröſſer*, als *manche* ganze *Stadt*" it. de -- ib. l. 37. *διαγ.* ex analog. cum adiunctis 1, 12, 11. — ib. l. ult. 2, 8, 1., conflatis per analog. omnibus huius §.

Eee. p. 801. l. 33. analog. (etiam in rel. huius et ſqq. §.) cf. -- p. 802. l. 41. in marg. ad pr. -- p. 804. l. 22. Vs. cf. in analog. G. Th. obſtruuntur *omnes* frigoris *et* iniuriae *aditus*,) ſed — p. 806. l. 16. Thuc. 487, 41. *εἴ περ ποτὲ*, *ſi* unquam *alias*, et 492, -- ib. l. antep. 1, 7, 9. m. ſed in Lat. alia et Gr. ſyn. *ἀπαθανατίζειν* ad Capit. in Marco T. 1. p. 359. e. it. in Severo p. 602. N. 3. Caſ. et Salm. -- p. 807. l. 1. Cap. II. A. -- ib. l. ult. loco nihil -- p. 808. l. 17. ad 3, 15, 7. variatum *ἀνεπαυσ.* -- p. 809. l. 10. adi., ex analog. cf. G. Th. 340, 70. „*more* hominum *evenit* Ter. Andr. 5, 6, 3." cum N. Wit. -- ib. l. 45. Theogn. Caeterum Iuglerus in lib. de principum funeribus imaginariis p. 10. e. a §. 3. hac ad §. 7. profert Vs. P. -- p. 810. l. 20. in veſtibulo -- ib. l. 33. ſqq., per analog., ubi — p. 811. l. 8. rectionem ex analog. v. ap. -- p. 812. l. pen. epitheton e Sen. -- p. 814. l. ult. poſt 12. add. „etiam hac §. per analog. conflata, it. ſqq. — p. 815. l. 42. poni, dum habet idem --

Fff. p. 819. l. antep. pertinens, cf. Luc. *παίδων χορὸν* et ſyn. *χορὸν ἐκ παίδων καὶ παρθένων*, ſed *χορ. παιδ.* Di. H. S. T. 2. Sed -- p. 821. l. 21. cf. 3, 4, 4. et -- ib. l. 41. cf. §. 15. et 18. e. 22., pro -- p. 822. l. 2. intra textum utr. leg. numeri 13. — p. 823. l. 43. §. 22. it. ap. Roſin. A. R. p. 200. Caſal. p. 355. Nieup. Tab. 5. -- p. 824. l. 7. poſt 10. add. „cogitante unius generis maius quid et minus Vern. Cunradi p. 143. e. „Pforren und *Thüren*." -- p. 825. l. 11. ſed de utraque -- p. 826. l. 23. Vern. (ubi p. 407. ſq. hinc a §. 1. ſqq. per Vs. lib.) ad -- ib. l. 25. Tab. 50." it. ad Capit. Anton. Pi. T. 1. p. 266. Caſ. N. 6. cum tres nominaſſet pharos in Italia, Puteolis, Ravennae et in Oſtienſi portu „forma erat pharorum, qualis ſpectatur in antiquis nummis pyrarum figura, quae ad conſecrationem imperatorum exſtrui in campo Martio ſolitae. auctor Herodianus in quarta hiſtoria." -- p. 827. l. 8. Bs. 2. al. cf. 3, 11, 4. m. -- p. 831. l. 28. ap. P. illud Gr. vulg. („*cuncta* que *illico*" quod fuerit potius *παραχρῆμα* ſ. *εὐθέως* ſ. *παρ' αὐτὰ*, cf. 3, 11, 17.) ſed -- ib. l. 41. Sch. it. in *δὴ*, per *τὸ*, cf. §. 6. -- p. 832. l. 45. Bg., qui et ſeverior ad formulam *ὑπερ.* -- *ἐπ.* ex analog., cf. 3, 3, 1. et 8, 4, 20. cum Gs. Chr. „*ἐπ.* *pinna*, propugnaculum, locus altiſſimus."

Ggg. p. 833. l. 10. Noſter (confingens ad analog. omnia etiam haec extr.) ſubiicit -- p. 834. l. 43. m. P., ſed G. Th. ad analog. ferente multa exempla in v. *conſecrare* cum acc. perſ. ſ. rei et abl. modi, cui par hic Noſtri acc. ellipt. *ταυτ. τ. τ.*, nominatim adeo 1168, 31. *virorum* fortium *memoriam* honore *deorum* immortalium *conſecrare*. -- p. 835. l. 22. Dem. it. in formula *πάντα πράττειν* cum nominat. particip., in quam reperi modo ſyn. *πάντα ποιεῖν*, ap. Xen. Cyr. „*π.* *ἐποίουν πείθοντες*, *ſedulo* ſ. *omni* ſtudio *ſuadebant*" (mutando ſic particip. in finitum tempus, ſed formulam in adv., quod et h. l. procedat, it. *omni modo* uterque *tentabat*.) it. Rs. Or. V. 6. v. *πᾶς* et *ποι.* ubi et cum *ὅπως*, ut ap. alios cum *ὡς* et *ὥστε*, ſed et abſolute, cf. Thuc. v. *πᾶν*, ſed v. *ποι.* Dem. b. e. ex 514, ult. cui add. 896, 3. Xen. M. S. II. Ev. a. m. cum Wolf. Ann. p. 554. e. Di. H. S. T. 1. Luc. 3, 85. e. cum Vig. p. 280. N. 9. et 456. N. 63., diverſo autem ſenſu ac proprio, ubi eſt cum praep. quadam, ut 2, 14, 7. *π. πρ. εἰς ἐξ-*

λου, cum N. ib. it. infra ad 4, 5, 13. Μαρκ. e Dione, it. cum aliis adiunctis, ut in N. T. lo. 15, 21. fed G. Th. modo abfolute aut cum coniunct. *ut*, cf. v. *fac.* 576, e. it. v. *omn.* 580, 35. fqq. -- p. 838. l. 42. τε., per copiam, ad variandum pro uno 3, 14, 4. τε. β. -- p. 839. l. 12. Tertull. et v. *minae* 286, 24. *virtus* inftituendo *ac* perfuadendo, *non* minis *et* vi *ac* metu *traditur*, cf. -- ib. l. 38. iuncta, et per variationem omiffis πρὸς ἀλλήλους §. 2. -- p. 840. l. 38. analog., etiam in τῆς μ. π., fed -- ib. l. 41. α.) per analog. it. ad ὑπ' Ἐ. it. -- p. 844. l. 28. N. Bc. Sed de illa Aegypti ap. Dd. S. 1, 60. l. 59. ὥστε παρὰ τοῖς πλείστοις πρώτην ἢ δευτέραν ἀριθμεῖσθαι τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην πόλεων, cum N. -- p. 845. l. 14. omiffa μεχ. -- ib. l. 17. προσηκ. fub) pertineo -- ib. l. 20. *einen*, etiam his ad analog. datis. -- p. 846. l. 22. adv. cf. 4, 2, 23. et -- ib. l. 23. Bg. in rel., tum alio tempore ad v. εὑρ. tum Lat. ad ἐπ. (cf. in analog. G. Th. v. *inven.* 1209, 20. ille, *quomodo* crimen -- *confirmaret*, non *inveniebat*, et v. *reper.* 157, 92. non *reperiebam*, quemadmodum *poffet* iungi *fententia* rel.) tum adiuncto -- ib. l. 36. νεμ. fed per totam §. fcribitur ex analog. -- p. 847. l. 14. fuo, fed non variante cum §. 9. συν. ἐποιε. -- ib. l. 24. *concilium*, et Xen. Hell. 4, 1, 18. διέλυσαν τὸν σύλλογον,) it. -- ib. l. 43. ταε. 5, 8, 15. fed cum v. per analog. cf. G. Th. 1282, 34. crefcebat *odium* in *eos* -- p. 848. l. 29. ἀεὶ, cf. 3, 13, 14. et -- ib. l. 32. perfpicuitatem, neceffario perimens figuram Gr. polyptoti, Noftro elapfi fortuito, opinor. -- ib. l. 39. coll. 3, 4. fed τὸ φιλ., ad variandum pro φιλονεικία in fuperioribus, cum Plur. Krg. cf. in merum adi. Hfy. Bud. C. L. N. T. Rs. O. V. 6. Xen. Cyr. M. S. et Pol. Z. cum Gs. Chr. et Iof. fed in rem crit. Hdb. Xen. p. 83.

Hhh. p. 849. l. 17. expreffam, ut in formula cum ς. pr. τὰ ἐν. ἔφε. -- p. 850. l. 26. fyn., ex analog., ubi -- p. 853. l. ult. altaribus -- p. 854. l. 32. fcribitur, et in fqq. deinceps. -- ib. l. 38. e P., cf. Dd. S. 2, 183. l. 77. (et -- p. 859. l. 13. κινδ., conflans rel. per analog. -- p. 863. l. 14. Sb. ὑλιχ. πάντα, *prodig.*" -- ib. l. 28. *invidiam*, ut per analog. iunguntur ἀλλ. συμφ., fed recte carpuntur hic Severi avaritia, caedes et profcriptiones, cf. 3, 8, 13. e. fqq. cum Spart. p. 608. m. *interfectis* innumeris *Albini* partium *viris*, -- omnium *bona* publicata *funt*, aerarium *que* auxerunt. -- *Filiis* etiam *fuis* ex *hac* profcriptione *tantum* reliquit, *quantum* nullus *imperatorum*, rel. -- ib. l. 40. fic; praeter analogiam in iuncto v. ἀκ., variante -- p. 864. l. 23. Vs., per analog., tacente G. Th. cf. Capit. in Maximin. p. 41. i. hoftea *appellat* Maximinum *et* eius *filium*.

Iii. p. 866. l. 42. it. in fyn. ap. Thuc. 129, 25. παραυτίκα ἀναστάντας, fimulac *ex* morbo *convaluerunt*, it. in -- p. 868. l. 17. hauftae per analog., dum G. Th. -- p. 870. l. 41. Bg., (ubi cf. G. Th. i. et Nr. 5.) etiam -- ib. l. fq. aliunde, comparans eum illud Bg. cum aliquo fubft. rei, cf. G. Th. 467, 102. tum vero et fyn. cum Gr. n. *vituperatio* -- *ftultitiae*, cf. -- p. 871. l. 15. Nofter, conflans rel. ex analog. -- ib. l. 26. praep., etiam, fi haec copulata putetur ex analog. cum fubft. ἐν., ut ap. Zof. 3, 14, 3. κατασκεψομένους, εἴ τι πολέμιον ἢ προφανὲς, ἢ δι' ἐνέδρας ἐπίῃ, *qui explorarent*, an *hoftile* quoddam *agmen* vel *palam*, vel *per* infidias *irrueret*, cf. 7, 5, 8. Mox -- ib. l. fq. inf., pro fimpl. ἐστὶ, Bg. -- p. 872. l. 43. fupra, fictis rel. ad analog. fed rem -- p. 873. l. 11. error, cf. de confufis quidem ρ et ν 3, 15, 12. e. aut -- p. 875. l. 8. cf. 4, 2, 23., conflata per analog. et hac §. it. fq. -- p. 880. l. 22. varietur ex analog.; me --

Kkk. p. 882. l. antep. fq. Caeterum P. facit cum Ms. Ve. in vulg. ordine, quem librarius Mss. rel. in praepofito v. novavit cum vi manifefta per gloffam e comparatione cum 2, 14, 4. e. 3, 8, 7. 4, 3, 1. -- p. 884. l. 16. finxit, ut rel. huius §., cf. -- p. 885. l. 13. notitia," cf. 1, 13, 16. -- p. 887.

c

Digitized by Google

l. 22. cui datur pr. πρὸς pro superiori ὑπὸ ad variandum, cum Herdt. 461, 8. τὸ παιδίον τὸ τιμώμενον πρὸς τῆς γειναμένης, puerum, qui honorabatur a matre, cf. Xen. -- p. 889. l. 31. ac sensum, substituto nom. propr. cf. 2, 1, 13. -- p. 894. l. 25. adi. cf. 1, 7, 1. -- p. 895. l. 6. iterum, cf. 3, 3, 1. et, --

LII. p. 898. l. 13. nihil reperi, nec in analog., praeter laud. ad 3, 12, 23. in ἀπ. cum πρὸς, nisi ap. G. Th. *respondere*, cum adv. aliquo, v. c. *acute*, it. „congruenter *respondere* Vlp." -- p. 899. l. ult. iterum, it. in formula per analog. ἀποθ. λ., ut Dresf. de V. med. Fi. p. 208. i. sub „ἀποτίθεσθαι, proprie *a se deponere* aliquid" rectius, quam Woll. ib. p. 102. e. hinc „Romanum *sibi* deposuit *paludamentum*. Sequitur illic ἠμφιέννυτο, i. e. sibi *induit*" cf. 3, 5, 11. e. in *Addend.* ad p. 570. l. 41.-- p. 903. l. 25. Ern., variata per copiam priori formula per v. privum σκ., cf. Hsy. σκάπτει, ὀρύττει, sine N., in quo Stp. Th. hinc fere cum P. „si *quid* fodiendum *foret*, primus *fodiens*" hoc sensu militari dum non amplius reperi, sed tantum domestico, de agris, vineis, hortis, cf. L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Raph. Luc. Geop. Fa. Aes. Plut. Ktg. Xen. Cyr. sed Bach. 19, 4. ἐξορύττοιτο τὰ σκαπτόμενα et mox ὀρύττουσιν, tum Rs. O. V. 4. cum pr. ἐν ἀμπελουργίᾳ, at Phoc. cum abl. instrumenti δικέλλῃ, tum σκαπτῇ ὕλῃ Herdt. et σκαπτῆρ ad Moer. -- p. 904. l. 27. σῖτ., ex analog. forsan Lat. cf. G. Th. „*mensa*, -- prandium, coena, -- tenuis" it. *vilia alimenta*. Sed -- p. 907. l. 37. facilia," cf. G. Th. 585, 90. sq. p. l. 6. „*faciles* -- *cibi*, i. facile comparabiles s. paratu faciles, -- *facilis* -- *maza* Grat. i. parabilis" e qua analog. fuerit quoque adiunctus dat. pers. cf. ib. l. 34. Caeterum recte Leisn. in Ms. Bg. cerussa signarat comma ante *etiam* -- p. 910. l. 19. ὁμ. (cf. Dem. -- ib. l. 29. Ell., quod peculiari ratione iunctum cum formula rel., ex analog., cf. Fa. Aes. 68, 3. ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, sq. syn. στέργουσα, it. per syn. praep. Hom. 'Ιλ. β', 668. ἐφίληθεν 'Εκ Διὸς, *dilecti fuerunt* a *Iove*, tum per syn. dat. Call. Del. v. 270. οὐδέ τις ἄλλη Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ, neque *ulla* alia *terrarum* tantopere *deo* amabitur *alii*, tum de med., tacentibus lib. de V. med., sensu pass. per fut. cf. Hom., ut per aor. 1. D'Orv. Ch., sed sensu med. Hsy., etiam v. ἀφ., Suid. Lyc. et pro amice excipere Orph. tum de act., praeter notionem pro solere in Exc. ad 1, 2, 8., cf. pro amare Poss. Sy. So. Ai. Mus. Theogn. Plut. Krg. at cum περὶ κῆρι Fi. Ae., sed pro nimis amare Kypk. T. 1., tum pro osculari Raph. Fi. The. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. sed in varia L. N. T. Hom. Hsd. Call. Harl. Chr. P. Poss. Ca. Dem. Ael. V. h. Luc. Plut. Hs. Xen. Z. Pol. Mem. S. et Bach. ubi et in differentiam ab ἐρᾶν, ut a κύειν ap. Ammon. Sic et de suo Nostro sq. ἴδαυμ. cum ὡς et nominat. cf. 2, 14, 3. -- p. 912. l. ult. Hs. per analog. cum v. ἀν. Mox --

Mmm. p. 914. l. 20. ἔσθ' ὅ, (ut affini ἴσθ' ὅτε 4, 4, 1. e.) in -- ib. l. ult. cf. ib. 2, 195. l. 80. G. -- p. 915. l. 30. gen., per analog., sed -- p. 917. l. 39. ubi minorem laevitatem habet Ms. Ba. ordo alius; in - collocatio. -- ib. l. 44. ἐνθ., ex analog., ubi -- p. 920. l. ult. πολ. At in sq. τὸν 'Αχ. ταφ. Cell. l. l. p. 44. e., de Sigeo agens „ad urbem vel in promontorio, aut iuxta illud 'Αχιλλέως μνῆμα, Achillis *monimentum*, ut Strabo nominavit. Cic. p. Arch. c. 10. quum *in* Sigeo *Alexander* ad *Achillis* tumulum *adstitisset*, --. Sunt qui etiam oppidum *Achilleum* memorent. Plin. -- fuit et *Achilleon*, oppidum *iuxta* tumulum *Achillis* „cf. ad Stp. Byz. v. 'Αχ. it. Car. Stp. Dict., etiam v." *Achillea*, insula Ponti Eux. -- quod ibi *Achillis* sepulcrum *ostenditur*" cum G. Th. v. *Achilles* 70, 68. 71. 78. „Sen. Troad. -- Mactanda *virgo* est *Thessali* busto *ducis*" it. p. sq. l. 35. sqq. cui add., quod Graeci in Thracia extruxerunt Achilli Cenotaphium, ante a Sen. ta-

ctum, cf. ad Ovid. Met. 13, 439. Gier. et Eur. Hec. ed. Brunk. v. 37.
τύμβου it. 41. 91. etc. sed τὸν Ἀχίλλειον τύμβον v. 124. et χῶμ' Ἀχιλλείου
τάφου v. 221. sed τάφῳ 505, sed cum Nostro v. N. sq. ex Ael. -- p. 923.
l. 3 racca ex analog. vicinius -- p. 925. l. 11. pron., sed per analog.
in compos. cum praep. sua Noster, cf. cum ἐς Αἴγυπτον, sc. ἐπιστολήν,
Herdt., it. cum ἐπὶ sine Ind. Ael. V. h. 2, 17. e. L. Bos. Ell. p. 199. e.
Pal. Fi. 32, 14. Abr. Dl. Th. L. N. T. ubi et cum πρὸς, ut ap. Suid., cf.
in act. physice Hom. ἐπεθ. it. tropice Hsd. ε, 332. Polb. cum Rsk. Di. H.
T. 2. Poss. Ca. rum in varia Call. Ael. l. l. Luc. Long. M. sed in med. si-
mul Rs. O. V. 4. 6. 7. 8. Fi. The. et Pal. Fa. Ae. Xen. Cyr. Ἀνβ. Bach.
et M. S. -- p. 927. l. 32. τειχῶν, ἃς λ. -- ib. l. 36. illa antea pron. τού-
των, quam tamen et Bg. refert, cf. Exc. --

Nnn. p. 931. l. 22. προςποιούμενος, sed de urbe Alexandria cf.
laud. ad §. 21. -- p. 932. l. 16. adv. et omnibus acc. ad analog. -- p. 933.
l. 12. *Todtenopfer*," dum in παντ. Bg. e P. cf. 4, 7, 2. sed Noster cum
ἐν. per analog. -- ib. l. 20. populorum, sed Hirt. de bell. Alex. 30, 6.
maxima *et* electissima *Alexandrinorum* multitudo *defendebat* eam *partem*,
rel. -- p. 934. l. 39. πυνθ., quod cum adiunctis est ex analog. -- p. 937.
l. 37. it. 4, 7, 4. Sed in rem et Alexandri monimentum nihil reperi ap.
eos, qui de urbe ipsa Alexandria Aegypti scripserunt, Plin. H. N. 5, 10.
Curt. 4, 8, 2. sqq. (nec 10, 10, 20. de sepultura loquens,) Amm. M. 22,
16. p. 272. i. Hirt. de b. Alex. c. 1 - 5., Arrian. de exped. Alex. p. 156.
in. Stp. Byz. Car. Srp. Dict. Cell. n. o. a. 2, 769. ubi p. e. „regia -- in
parte urbis amoenissima, quae mare spectat, collocata fuit, et in partes
divisa s. membra, quorum aliquod Μουσεῖον, -- aliud Σῶμα, *Soma*, in quo
regia sepulcra erant, (p. sq. m.) Pars urbis, aut suburbium potius, a ma-
ri remotius Νεκρόπολις, *Necropolis* dicta, a sepulcretis, puta." Tum ni-
hil ap. Angl. Heyn. H. 1, 130. sed 3, 668. i. cum narrassent, Alexandri
cadaver ab Arrhidaeo ductum esse in Aegyptum, pergunt „Als die Lei-
che nach Aegypten gebracht war: liess sie Ptolemaeus in einen prächti-
gen Tempel setzen, den er zu dem Ende zu Alexandrien gebaut hatte,
wo sie noch viele Iahrhunderte nachher zu sehn war." Quod tamen
templum ubinam fuerit? Qua in parte urbis? Ubi, secundum Cell. l. l.,
regia sepulcra erant, an in Necropoli? Nec definit quid Dd. S. 1, 60. l.
52. sqq. 2, 200. l. 97. sqq. et maxime p. 279. l. 32. sqq. de templo illo
agens. Sed Nostri hic adv. ἐκεῖθεν, referendum, credo, ad proxima §.
pr. εἰς τὸν νεὼν, (quo, absolute posito, innuatur aut unum istius urbis,
aut aliquod praecipuum, id que in urbe, ob pr. εἰς τὴν πόλιν,) nil docet,
quam in diverso loco fuisse Alexandri monimentum, et saltem peculia-
rem partem istius templi, quod Ptolemaeus exstruxit, si illuc statim
Caracalla venisse censetur. In sq. -- p. 939. l. 18. adiuncta duo particip.
(peculiari ratione, et vel modum declarantia laetitiae pr. ingentis, adeo
que resolvenda per particulam *dum*, vel per se sumenda et resolvenda
per copulam) contrahit Bg. -- ib. l. 29. ἀπώλεσεν, iuncta tota §. ex
analog. -- ib. l. 32. *occultum*, it. in αἰτ. cum τ. τ., variando simul cum 1,
11, 1. 1, 12, 7. αἰτ. τοιαύτης. -- p. 940. l. 18. in sq. ex analog. membro --
ib. l. 29. Nostri per analog. periphrasi -- p. 944. l. 13. ἀμ. ut in pr.
κν. cum adiunctis. -- ib. l. 46. potius in notionem pro --

Ooo. p. 945. l. 12. Ἀλεξάνδρειαν, pro quo Noster per analog. τὴν
τ. ἐδ. ἐν. it. in sq. καλ. λ. et membra rel. -- p. 947. l. 35. membrorum
ex analog. -- ib. l. 43. adiunctum de suo v. συνεορτ. -- p. 948. l. 28. rel.,
datis per analog. omnibus inde a pr. ὡς -- ib. l. 36. in πεδ., (nec ipse
tamen definiens, intra urbem fuerit, an extra, dum infra in alia re differ-

te 4, 11, 4. ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ,) qui -- p. 949. l. 29. particula nuda cum -- ib. l. sq. quoque, ex analog. cf. -- ib. l. 45. διας. (per analog. cum adiunctis) partim -- p. 950. l. 12. militari, sed cum ἐκ. ad analog., cf. ib. l. 39. necessitate, at olim non restituendum, quoniam ille ceperit pro simpl. ἕξεως, pereunte quippe et alibi εὖ in compos.) cum -- ib. l. pen. *apto*; dum reddam sic totum, *quomodo* s. *qui* haberet *quoad* et *aetatem*, et *corporis* staturam *et* reliquum *bonum* habitum, s. et *staturam* et *reliquum* bonum *corporis* habitum, *ad* militiam *aptum*; ubi et expressi τὸ, iterum non suo positum loco, sed praemissum, pro πᾶς ἡλ. τὸ ἰσχ. λ. cf. 3, 3, 1. 7, 1, 5. -- p. 951. l. 1. eius promissionibus -- p. 952. l. ult. e P., iuncto per analog. toto membro. -- p. 954. l. 19. pron. relat. iterum, -- ib. l. pen. πορ., per analog. iuncta, sed -- p. 957. l. pen. Geop., per analog. iuncto membro utr. it. sq. -- p. 958. l. 22. *habentes*, s. parum *virium*. In -- ib. l. antep. 3, 2, 4. et Thuc. 503, 60. πλεῖστος γὰρ δὴ φόνος οὗτος -- ἐγένετο, *haec* enim *strages* -- maxima *fuit*. -- p. 959. l. ult. Nostri l. l., dantis rel. ex analog.

Ppp. p. 964. l. 37. dum P. -- p. 965. l. 10. alterutra -- p. 967. l. 40. θαυμ. (ubi L. N. T. Schw. hinc „relas, *quae* maximi *fiunt*") modo -- p. 971. l. 29. seiunximus, conflatis his per analog., it. membro sq. cf. 3, 12, 10. -- p. 972. l. 23. ὁ β., ex analog., ut sq. membrum, cf. 2, 6, 11. -- ib. l. 40. καλεῖ λ. per analog. supplet -- ib. l. 44. post 344. add. „cum Herdt. 496, 43. Mox ad διαδρ. λ. Bg. fere, ut 2, 6, 5., deserto P., etiam in libero additis tum pron. τούτου s. πράγματος τούτου, tum adv. cf. 3, 9, 19.

Qqq. p. 980. l. 18. post 17 add. „et in variat. 3, 9, 17. μηδὲν τι δεινὸν προσδεχόμενος. In -- ib. l. 36. conferente -- p. 983. l. 30. i., tenente -- p. 984. l. 38. uterque Intp. Lat. forsan -- p. 986. l. 24. partem, cf. 1, 14, 12. Sed -- p. 987. l. 4. γεγενῆσθαι -- ib. l. 39. m.) cf. Stp. -- p. 991. l. 30. tum quia praemittuntur res, cibus et vestitus, quas εἰς θηλ. νοσ. διαβ. tanquam *morbum* muliebrem *reprehendit*, quae res non referri possunt ad *physicum* illud vitium, sed ad *morale*, denique quia praecedit -- p. 992. l. 34. liberum. Caeterum parenthesis signa potuerant forsan et omitti, quoniam sqq. περιηγ. λ. arcte cohaerent cum proximo nomine Ἀντων.

Rrr. p. 995. l. 37. severiori, (cf. ad 4, 14, 8.) sed -- ib. l. 42. καλ. it. τλλ. cum -- p. 996. l. 25. membro, cf. 4, 8, 11. 13. ubi -- p. 1001. l. 29. possit, cf. 4, 14, 4. N. χιλιάρχων. -- p. 1003. l. 16. iungit Noster per analog. -- p. 1007. l. 34. it. ed. Mor. -- ib. l. 37. it. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Ael. V. h. Rs. -- p. 1008. l. 14. Xen. Bach. Fa. Aes. Hom. L. N. T., fine --

Sss. p. 1009. l. 30. Noster (ut in pr. et sq. formula) ad analog. -- p. 1010. l. 41. Nostro ex analog. per -- p. 1011. l. 11. ἀφ. ad analog. cum adiunctis Schw. -- p. 1012. l. 38. ἀνεχ. (per analog. cum adiunctis,) quo -- p. 1015. l. 42. ξιφ. est ex analog. et syn. -- p. 1016. l. 22. Strothi audienda est -- ib. l. 46. Sb., ej. -- p. 1017. l. 26. *coelo*, vel per hanc -- p. 1018. l. antep. iungitur a Nostro de suo ἐλ.

Ttt. p. 1032. l. 43. sed Sb. Ind. saltem addit pron. dat. „*instis* ei *persolutis*" pro -- p. 1039. l. 16. sed tamen 818, 75. ex Or. pro Mil. et *laudum* -- p. 1040. l. pen. pron., severior --

Vvv. p. 1041. l. 33. subst. Caeterum hic pron. αὐτοῖς praepositum est nominativo subst. οἱ βαρβ. et tota illa enunciatio ὡς ἐθ. κ. interiecta intra inversam enunciationem aliam, cf. §. 11. τούτων 3, 4, 20. Ad -- p. 1048. l. 25. οἱ δὲ ἐπ. -- p. 1049. l. 41. cf. Plat. Sy. p. 197. e. Phil. -- p. 1051. l. 41. cf. §. 2. Addend. p. 1041. l. 33. et in v. -- p. 1055. l. 19. ευρ. cf. Dd. S. 2, 185. l. 84.) deinde

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν · βιβλίον δεύτερον.

Herodiani de imperio post Marcum liber secundus.

Ἀνελόντες δὲ τὸν Κόμμοδον οἱ ἐπιβουλεύσαντες, ὡς ἐν τῷ [b] πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται, κρύψαι τε [c] τὸ γενόμενον βουλόμενοι [d],

Cum autem occidissent Commodum eius insidiatores, ut in primo volumine huius historiae declaratum est, atque celare factum vellent: ut cu-

a) Inclusum a me ἱσ. sola Stp. ed. hic retinet, idemque in sequentium librorum titulis. Rectius caeterae omittunt, ut supra notavi ad titulum libri prioris. *Sylb.* Ibi v. tum de brevitate M. Ba. hic iterum Ἡρ. ἱστοριῶν δευτέρα, tum de edd. ratione partim, Ald. Ἡρ. τ. μ. Μ. β. βιβ. δ., cum B. 1. L. al., quae tamen post βασ. comma faciunt, ut nostra e Stp. servant In. et Bc., etiam Lu., numerum modo in litteram mutans βιβλ. β, et Pat. βασ. ἱστοριῶν, βιβ. δ., commate interposito. b) Art. τῷ omittunt vitiose Ox. e Par. c) Ms. Ba. κρύψαι τε, ut 1, 17, 3. d) Colon hic ante ὡς, ut pr. libro, in Stp. rel., unde res in Ms. Bg.

Ἀνελ.) In utr. particip. severior Bg., quam P., unde in primo retinet Lat., sed in postr. tempus aor. mutat in praes. sine damno, v. 1,4,8. m. κυβ., addito gen. pron., quia fere cum P. vertit particip. in subst., quasi dat. αὐτῷ in Gr. explens.

συνταγμ.) Bg. servat subst. Lat. e P., sed tantum ex h. l. Sylb. „volumen, *liber*," ut Stp. Th. „volumen *compositum*" sine auctoritate, quae sensu eo forte in Ind. R. Or. V. 4., sed certius in Ind. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. e 1,7. l. 58. it. Cl. Cic., ubi tantum ad Att. 12, 45. i. in N. redditur per Latt. Sylb., sed ubique absolute, cum Noster adiunxerit gen. ἱσ., ubi Sch. „historicum *volumen*," resolvens subst. gen. in syn. adi., dum P. omittit gen., e quo Gr. illum in titulo repetitum forte, diximus ad l. 1. Apud G. Th. cum Gr. n. „*syntagma*, (recentioribus aliquando frequentatum in titulis scriptorum) ad verbum *coordinatio*, (quo uti poterat L. Ern.) et ap. Gr. ad rem militarem pertinet, — liber s. opus coordinatum et constructum ap. Cic." sed in v. *liber* modo syn. σύνταξις, quo de hic modo praebemus Suid. p. 409. i. σ., ἡ συγγραφή, ἡ ἱστορία, *liber*, scriptum, *historia*, Πολύβιος, Ταῦτα ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν, *haec* in *praecedentibus* libris *demonstravimus*, quae, Nostro vicina, aliter tamen sunt ap. Polb. 11, 2. T. 2. p. 275. e., ubi paulo ante, ταῦτα — ἡμῖν πρότερον δεδήλωται, antea *ostendimus*, quae libera et hic sunt ap. P., qui illud ἡμῖν pron. sic per aliam formulam in act. respexerit, e quo Lat. verbum modo servat Sch. „*demonstratum est*" ignorante pass. Stp. Th., quod v. ap. Poss. Call. p. 355. i. et in Ind. Xen. Cyr. Z. per Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., in art. τῆς de suo Bg. agente per pron., it. in sq. τὸ, sed in κρ. et τὸ γ. e P.

ὡς ἂν τοὺς Φυλάσσοντας τὴν βασίλειον αὐλὴν δορυφόρους λάθοιεν, εἰλίσαντες [e] στρωμνῇ τινι [f] εὐτελεῖ τὸ σωμάτιον [g]

2. stodientes imperialem aulam satellites latere possent, involutum stragulo quodam vili corpusculum et constrictum,

e) Ms. Ba. εἰλήσαντες v. N. f) στρωμνῇ τινὶ Stp. rel. g) Ms. Ba. τὸ σῶμα v. N.

τοὺς φυλ.) Mox simpliciter hos vocat φύλακας §. 3., alibi aliter. *Leisn.* cf. 1, 2, 5. e. Ad Cap. in Pert. c. 5. e. T. 1. p. 541. m. *ad* palatium *ergo Pertinax profectus, quod tunc vacuum erat, quia* Commodus *in* Vectilianis *occisus est*, Cas. N. 4. „in V.) In aedibus Vectilianis, de quibus in ipsius vita, (p. 516.) Ap. Herodi. initio secundi βασίλειος αὐλὴ non est palatium, sed domus Vectiliana, vel eius vestibulum, ubi excubabant οἱ σωματοφύλακες. Ubicunque princeps, ibi aula" cf. 1, 5, 27., aliter hic reddente τ. β. ἀ. Bg., quam P., sed cum Sch. „φ. *satellites* cust. *aulam*." Caeterum in hac regione e Bc. ed. toleravimus adhuc §. novae numerum, olim removendum, cum ὡς nectat arctius sqq. cum prioribus; unde et sustulimus distinctionem maiorem edd. post βουλ., ubi Bg. cum P., resolutis particip. per particulam, protasin finire videtur, commate tamen servato, pro quo distinximus nostro more duobus punctis; Nostro periodum iterum per participia faciente, et in apodosi iterum praemittente alia particip. et enunciationem aliquam per ὡς particulam. Denique in λαθ., P. deserto, Bg. opt. per v. *posse* ad perspicuitatem, severius vero Stp. in marg.

εἰλίσαντες) Leg. ἐνειλήσαντες. *Reisk.* Compositum hoc, quanquam praep. perire per se potuit a pr. simili ἐν finitione, ut Bg. e P. libere sic vertere, contra libros non suscipiendum; cum et Noster simplicibus saepe utatur pro compos., et Gr. nostrum per Lat. illud compos. etiam reddatur in L. Ern. et Stp. Th., hinc tacente, tum simplex Lat. ab Intep. hic non potuerit adhiberi, ut hoc sensu non usurpatum, cf. G. Th., ubi Bg. modo per compos. Rsk. et aliud. Tum Sch. „εἰλίσαντες, part. aor. 1. ab εἰλίω, de quo tamen dubito, an sit in usu. Pro eo dicitur εἰλύω s. εἰλέω, *volvo*. Unde dicendum fuisset εἰλύσαντες s. εἰλήσαντες; s. τ. quum *volvissent* corpus *stragulo quodam*. Posterior lectio placet Sylb." qui in Ind. „rectius εἰλήσαντες" quo et redit Ms. lectio, spiritum modo alium ferens, qui et alibi variat (monente iam Stp. Th.) in v. εἰλέω, εἰλύω, εἰλίσσω et ἑλίσσω, quae sola reperi, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T., Ind. Hom. Hes. Orph. Call. Arist. Kust. Luc., cum Suid. et Hes., it. Eur. Phoen. v. 3. Or. v. 444. 1293. 1432. et ad huius Ion. v. 40. Barn., ad Herodt. 1, 176. N. 4. et 2, 8. N. 23. ad Tim. Gl. p. 52. ad Ammon. p. 38. N. 81. et Kl. ad Tyrt. p. 109. i., ut aliquando Ms. lectionem debeamus amplecti, cum poëticae magis sint εἰλύσαντες et εἰλίσσαντες, in quibus modo litterae in loco nostro corruptae fuerint, υ et ι, tum σ pro duplici, cf. Fi. Ind. Aesch. v. εἰλισσὸς, et ad Eur. Phoen. v. 242. Var. L. ἑλίσσων et εἱλίσων.

τὸ σωματ.) Ms. σῶμα a Glossatore est, per comparationem e §. 5., aut ut sciamus, diminutivum esse pro primitivo, ut alibi, tacente Stp. Th., etiam illud, quod Sch. addit post severum Lat. cum Bg. e P. „hominis defuncti cadaver, (prorsus ut L. Ern. Nr. 2., in quo et convenit cum

καὶ καταδήσαντες, ἐπιθέντες[h] δυσὶν οἰκέταις τῶν πιϛῶν ἑαυτοῖς, ἐκπέμπουσιν[i], ὡς δή τι σκεύος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου

impositum duobus famulis, qui essent ipsis fideliores, exportari curant, tanquam scilicet aliquid ex cubiculi supel-

h) Ms. Ba. et Vi. ἐπιθέντες δὲ δυσ. v. N. i) Hoc comma fuit in B. 2. L. al. cum Ms. Bg.

illo Ms.) κ. quum *constrinxissent* f. *colligassent* corp." prius Lat. e P. cum Bg., ut postr. e Sb. Ind., sed cum nostro Gr. ap. G. Th. v. *devincire* et *obstringere*; cf. Stp. Th., qui physica hac notione ponit tantum ex Hom. semel, cf. Ind. Ern. Luc. et L. N. T., hic ut valeat quid praep., et quod alibi e G. Th. dedimus in Bg. Lat.

ἐπιθέντες) Mss. insertum δὲ pro τὲ in pluribus particip., ut alibi, agnoscit sane hic quoque P. in sua *ac* copula, potuitque intra similes syllabas τες et δυ facile per se excidere, ut tamen eodem carere queas, ut in aliis particip. coacervatis, cum et absit in M. Ve., et Bg. tolerarit asyndeton.

δυσ. οἰκ. τ. π.) v. Reitz. ad Luc. bis acc. c. 16. T. 2. p. 810. *Leisn.* ubi N. 17. noster locus non bene adhibetur ad firmandum Luc. μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, in quo est forma illa contracti pron., pro τούτων, ἃ πρ., non ὧν, ut ibi ponitur, quae in hunc locum non cadit, ubi modo gen. τῶν πισ. pendet ab adi. δυσὶν, ut partitivo, quod addendum est Poss. Sy. p. 45. i., cf. Xen. M. S. 2, 1, 1. m. δύο τῶν νέων, nisi ob illum ipsum gen., quem et μηδὲν ibi habet eadem ex causa, huc respexerunt ad Luc., ubi Bg. non reddit per assumtam ἐκ praep., (quod mihi placiturum erat, *duobus* e *fidis* sibi *famulis*, uno subst. transposito, pro severiori *duobus* famulis *e* fidis *sibi*,) sed per expletum resolutumque particip. ὄντων, mutato simul adi. gradu, dum e liberiore P. affert hunc locum Stp. Th. in v. ἐπιτ. i. ubi Noster tantum ex analog. ut et §. 5.

ἐκπεμπ.) Bg. e Sch. alio ordine „*curant* exportari *defunctum*" praeeunte quodammodo P. alio tempore, ut G. Th. cum Gr. n. „*emitto*, — extra mittere, quod interdum imperio fit" f. imperando et iubendo, cui par hic Lat. Bg., respiciente Sch. per suum *defunct.* ad pron. αὐτὸ, e pr. σωμ. repetendum.

ὡς δή τι λ.) Sch. modo in σκ. *supellectilem*, et in adi. π. „σκευῶν" e pr. acc. σκ. supplens hunc gen., qui cum pron. τὶ in adi. hic, (ut in Lat. *aliquis*, cf. G. Th. p. 249. l. 73. 76. et Hor. Turs. p. 93. i.) procedat, et, ut alii gen. cum subst. alibi, tentatus esse possit a Ms. in vulgarem acc. περιττὸν, a pr. σκ. pendentem; ut tamen e pr. τῶν per lapsum scribae vulgatum gen. π. ortum dicas etiam, nihilque mutes ob Mss. reliquorum consensum; quanquam e P. quoque Bg. cum M. Ba. faciat; quorum Intep. tamen liberior est ratio in subst. σκ. transposito, pro *aliquam supellectilem* cubiculi *supervacaneam*, cum voluerint, credo, Gr. formam in pron. τὶ neutro et praep. servare, ubi τὶ cum gen. τῶν adiuvant per ἐκ praep., sed eandem Gr. cum gen. τ. θ. recte exprimunt solo gen., cum Graeca Nostri sane possint mutari in τῶν τοῦ θ., sine praep. illa, quae et alibi modo periphrasin genitivi facit, sive cum subst. stans intra articulum et subst., sive intra art. et adi., ut hic de vulg. lect., sive denique, ut e nova, modo post art., cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 385. e. Rsk. ad

περ[illegible]ῶν [k], οἱ δὲ φέροντες [l] διὰ μέσων ἐκφέρουσι τῶν φυλάκων [m]· ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες κἀκεῖνοι [n] εἰς ὕπνον

3. lectile supervacaneum. Illi autem portantes, per medios id efferunt custodes: quorum alii ex ebrietate crapula gravabantur, qui autem vigilarent,

k) Ms. Ba. περιττόν. v. N. l) Comma hic cum Bg. etiam in A. et al., et praeterea comma post δὲ in Sb. m) Variantibus rel. in commate aut puncto hic, reliquimus Stp. et al. colon, quo et Bg. respicit. n) κἀκ. sine Iota in A. al.

Diod. An. V. 1. p. 92. m. ad p. 601. Fi. ad Well. p. 356. e. L. Ern. v. ἐκ Nr. 12. et N. T. Krb. p. 202. e., ubi recte monetur, esse in hoc periphrasin adiectivi, quod tamen hic in Gr. 9. subst. desit ap. Lat., et modo per Lat. *cubicularius* s. *cubicularis* efficias, utque proprie hic quoque ellipsin sumas particip. ὄντων ad τῶν art., unde deinde consequaris v. subst. cum pr. ἐκ, quae formula deinde redit ad illam adiectivi, ut v. c. *e re esse* resolvas in *utile esse*. Caeterum Phil. in Fl. p. 749. C. m. ὡς περιττὸν ἄχθος λ. *tanquam* onus *supervacaneum*.

οἱ δὲ φερ.) Sch. modo in ἐκφ. »*efferunt* corpus *per custodes*« in subst. addito respiciens e pr. σωμ. repetendum pron. αὐτὸ, quod statim exprimit simul Bg., accipiens fere e P. particip. φ. physica notione, ut sic stet cum affini v. ἐκφ., quo de v. ad 1, 13, 4. i., et simile Luc. 1, 172. l. 14. *αἰρόμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου e* triclinio *a* nonnullis *effertur*, quanquam et ceperis tropica, pro adv. festinanter, cito, qua de alibi.

ὧν οἱ μ. ἀ. μ. ἐκρ.) quorum alii crapulam edormiebant. Sic *μέθαις* cum *κραιπάλαις* est supra 1, 3, 3. et in hoc libro (2, 6, 9. e.) *παρὰ μέθην καὶ κραιπάλην*. Sed hic poterat satis esse ἐκρ. *Steph.*

Putans adeo, redundare ἀ. μ., ut Leisn. in marg. Ox. »pleon., v. c. 3.« sed Sch. in v. ἐ. »ἀ. μ. crapulam *sentiebant* ex *ebrietate*, ebrii *erant*, (hoc postr. fere e P.) ἀ. μ. ἐ. *ab* ebrietate *temulenti erant*« cf. Exc. ad 1, 3, 3. e., severe agente Bg., et modo v. ἐκρ. in phrasin mutante, ignoram G. Th.

οἱ δὲ ἐγρ.) Forte *οἱ δ' ἔτι ἐγρηγορότες ἴσα κἀκείνοις* λ. iuxta illis, pariter atque illi. *Reisk.*

Quorum prius adv. temporis, etsi potuit excidere, tamen nec Mss. nec P. referunt, et facile subauditur, ut et Sb. in Srp. ad marg. Vs. inserit. Sed postrema Rsk. pars, aeque violenta, non admittitur e contextu prioribusque, cum ibi dicantur satellites quidam plane profundeque dormisse, et decubuisse etiam haud dubie aut in solo, aut in sedibus, sed nunc quidam referantur vigilasse ex parte, sed et simul, somno urgente, stantes capita reclinasse in manus, quibus hastas tenebant, quale quid et pinxerat, quasi magister Nostro, Liv. 44, 33. *scuto* prae se *erecto* stare *galeatos*; dein, *ubi* fessi sint, *innixos* pilo, *capite* super *marginem* scuti *posito*, sopitos *stare*; cf. in v. ἐγρ. hinc sine Vs. Stp. Th., e cuius marg. fere Bg. resolvit (v. Suid. 1, 675. m., non coll. ad Hes. 1, 1076. i.) et sumit Lat. formulam, ignotam G. Th., in κατεφ., ubi Sch. »*prolabebantur* in *s.*« bene in subst. ὕπν. comparans hoc v. cum εἰς ὕπν.

κατεφέροντο, κατεχούσαις τὲ ταῖς χερσὶ τὰ δοράτια ἐπανεπαύοντο [o], οἱ δ' [p] οὐ πάνυ τὸ ἐκφερόμενον τοῦ θαλάμου, ὅ

et ipſi in ſomnum deferebantur, ac tenentibus manibus ha-
4. ſtilia requieſcebant: caeteri non valde, quid eſſet, quod

o) Stp. et al. colon cum Bg. pro puncto rel., v. N. p) In M. Ba. οἱ δ' abeſt. *Mart.* v. N.

κατέλκεσθαι 1, 17, 20., ubi v., ut de noſtro v., poſito ſive abſolute, ſive cum dat ὕπνῳ, ſive cum pr. εἰς, ἐπὶ et πρὸς, Bud. C. 570, 22. p. ſq. I. 16. Stp. Th. aliunde, ad N. T. Intp. Act. 20, 9. Lexx. it Kypk. 2, 105. Munth. p. 273. m. Abr. ad Aeſch. 1, 619. et Dl. Th. p. 822. m. Denique Sch. v. ἐπ. νχ. *dormitabant* (fere e P.) *reclinati* in *manus*, (e Stp. marg.) κ. χ. *tenentibus* manibus *haſtilia*, χ. indormire *manibus* ten. *haſtilia*" hinc ducente quid Bg., ſed etiam e Stp. Th. 3, 108. i. νέπ., q. d. ſuperquieſco, (ignotum G. Th.) Herodi. l. 2. ὧν — ἐκραιπάλων, — ἐγρηγορότες, (quod comma etiam in eius ed. cum omnibus, praeter B. 2., quo de mox,) — ἐπ., q. d. ſuperquieſcebant *manibus* tenentibus *haſtilia*, pro *quieſcebant* ſuper manibus, i. e. innixi manibus, quae viciſſim haſtilibus innixae erant, vel *requieſcebant* incumbentes manibus, quae viciſſim haſtilibus incumbebant. At Pol. pulchram hanc deſcriptionem hominum, qui ſe a ſomno vix defendere poſſunt, in ſua intp. minime expreſſit. — Porro quum dico hic *quieſcebant* ſ. *requieſcebant*, intelligendum eſt non pro ſomnum capiebant, ſicut et quies de ſomno ſaepe dicitur, ſed ſimpliciter de illo requieſcendi modo, qui eſt hominum, ſe ad ſomnum componentium, et qui vix ab eo ſibi temperare poſſunt. Dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγ. Ad hanc autem ſignif. pertinet illa expoſitio, quam dat Suidas v. ἀναπ., videlicet ἀνακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον" (1, 174. e. *decumbere* ad *ſomnum capiendum*,) quae vere diſputata videntur, ſed ut verbum non praeterea phyſica hac notione muniret aliunde, nec mihi repertum; monſtrante Sch. rectionem cum dat. rei, qui a praep. in v. pendet, tum Srp. aliter, quam nos ſupra, ſolvente tropum in m. P. ad v. κατεχ., ſed in Th. aliunde tenente vim v. κ. pro Lat. Bg. ſimplici, etiam ap. G. Th. cum Gr. n. Caeterum poſt ἐπαν., ut et ſupra poſt ἐκραιπ., commata delegimus, ut ὧν οἱ μὲν cohaererent magis cum relatis ſqq. οἱ δὲ — οἱ δ', in quibus non nihil moleſta ſunt ἐγρηγ. et κἀκεῖνοι, ubi Bg. decipiat aliquem, poſterius e Stp. marg. reddens, (quod forte excuſent Lat. *is* pro hic ſ. ille, et contra *illud* pro hoc, cf. Hor. Turſ. p. 389. et 446., it. Gt. αὐτὸς pro ἐκεῖνος, quo de alibi; quanquam ſervaturus eram *et illi*, ſumens de Lat. more ſic, ut pron. repetatur poſt alium caſum, ubi poteſt abeſſe; ut hic ſufficiebat ſolum καὶ pro *etiam*, cf. Schell. de ſtilo p. 439. e.) deinde οἱ δὲ ἐγρ. vertens, tanquam cohaerentia ſecum; unde reſolvit per pron. merum relat. et verbum temporis finiti, non reſpiciens ſimul partitionem in οἱ δὲ, in quo ſeverior Stp. in marg., *alii*, qui *vigilabant*, qui, etſi opprimens δὲ; tamen οἱ recte ſenſu patiendi prodit per ſyn. Lat., cf. 1, 3, 12. m., et participium ἐγρ., per ſe acceptum, reſolvit per pron. Sed Bg. ratio, non illa probanda, poſt ἐκραιπ. requirit diſtinctionem maiorem.

τὸ ἐκφερ.) Talis fere ſyntaxis Alciphronis 3, 60. ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων πολυπραγμόνει, μή πού τι τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, *alius putamina* nucum *rimabatur*, ſi *quid* edibile *intus relictum* latuiſſet. *Leisn.*

τι[q] ποτ' εἴη, ἐπολυπραγμόνουν[r]· ἐπεὶ μηδὲ[ſ] αὐτοῖς διέφερε, ταῦτ' εἰδέναι. τὸ μὲν οὖν σῶμα τοῦ βασιλέως οὕτω κλαπὲν[t] ἐκκο-

ex cubiculo exportaretur, inquirebant, nec ipſorum intererat, haec ſcire. Corpus quidem principis ſic furtim ſub-

q) M. Ba. ἐπολυπραγμόνουν, ὅ,τι ποτ' εἴη λ. v. N., comma illud interiicientibus rel., ſed nobiscum, ſine eo, diviſa voce in B. 1. L. r) Hic comma in al. cum M. Bg. v. N. ſ) M. Ba. μηδ' α. cf. 1, 12, 13. m., ut μὴ δὲ (unde Ms. fluxit accentus) ed. A. al. t) Comma hic defuit in unis Ox., ſed poſt ταῦτ. comma fuit in M. Bg. tantum.

Ibi p. 426. i. num *alicubi*, ſ. *an* forte *quid edulium* rerum, partium nuclei, *relictum delituiſſet*, ubi acc. praemiſſus eſt merus, cum hic ſimul ſit enunciatio per pron. interiecta, praepoſtero ordine, quem ſagacitas Gloſſatoris M. Ba. deprehenſum voluit oſtendere praeponendo verbo, quae tamen nondum ſufficiebant, ſed debebat totum membrum ſic inverti, *οἱ δ' οὐ π. ἐπολ., ὅ τι π. εἴη τὸ ἐκφ. τ. 9.*, alium ſequentibus ordinem Stp. in marg. et Bg., qui inde ſumſerit reſolutum particip., mutans tamen in meliorem e temporum conſecutione coniunctivum, negligentior in ποτὲ omiſſo, it. in ὅ τι per ſimpl. pron., quo de cum π. v. ad 1, 1, 5. i., cum Stp. ib. aliquid ſaltem dediſſet, *quidnam* eſſet, *quod* rel., pro quo varie Sch. in „ἐκφ. quod *efferebatur* ex *cub.* εἴη, quidquid *eſſet*, ὅ,τι *quodcunque* tandem *eſſet*, ἐπολ. *non* curioſe *admodum* inquirebant *in hoc*, quidnamcunque *eſſet*, πάνυ, vehementer, *magnopere*" notionem ſimpl. in v. πολ. ſequente Bg. et Stp. in m., qui tamen in Th. aliunde inclinat ad Sch. notionem ſecundariam, ut alii, cf. abſolute Ind. Ariſt. Kuſt. Xen. Hell. Mor. et Ioſ. ex 1, 586. ſ. 2. e. it. p. 9. e. de deo adeo, ſed cum acc. rei ib. p. 105. m. 213. ſ. 2. l. 5. Rs. Or. V. 3. p. 279. l. 3. Ind. Plut. Krg. et Gs. Chr. Diod. S. Dion. C. 1273, 74. Ind. Polb. Xen. 'Αναβ. it. Pol. Z., cum gen. rei ap. Diod. S. 2, 43. l. 10. it. cum pr. περὶ Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1. it. ὑπὲρ Bud. C. 419, 54. ſed cum adv., loco praepoſitionis, πέρα Ind. Luc., at cum adv., emphaſin illam labefactante, Ioſ. 1, 261. ſ. 2. m. ἀκριβῶς ἕκαστα πολ. *curioſis* oculis *perſpicere*, ſed cum pron. τί ποιεῖν μέλλουσιν ib. 2, 29. ſ. 60. e. *curioſe* inquirere, *quidnam* facturi *eſſent*, it. ſq. εἰ p. 26. ſ. 54 i. denique Obſ. Miſc. Amſt. V. 6. p. 292. et Rsk. ad Polb. p. 491. e., at de v. ἐκφ. phyſica notione et cum gen. cf. Diod. S. 1, 348. l. 88. et Rs. Or. V. 7. Ant. p. 661. e., quam notionem et rectionem ignorat Stp. Th., ut Bg. Lat. in G. Th. modo eſt cum Gr. §. ſq. ἐκκομ., per quod Noſter variat.

ἐπεὶ μ. λ.) Sch. „ἐ. *quandoquidem*, (quod eſt i. q. quia, ut alibi dictum, et par illi *quum* Stp. in marg., quae poſt ἐπολ. admittunt comma, vel maiorem diſtinctionem aliquam cum Stp. ib., pro qua et maxima ſtabit, ſi per *nam* reddatur,) δ. α. εἰδ., *intererat* ipſorum *ſcire*" cum Sb. Ind. et Bg., qui non bene oppreſſit particulam ἐ., pro *nam* nec *ipſ. int.* rel., i. e. ipſis utile erat, cf. Ind. Dem. e) per eandem cum dat. perſ. et inf. rectionem, εἰπεῖν — μοι ταῦτα — οὐδὲν διαφέρει, add. 43, 11. 78, 4.

κλαπὲν) corpus *principis* clam *abductum*. Eodem modo de cadavere Alcmenae a Mercurio clam ablato Anton. Lib. ſ. 33. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, λ. — Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει, λ. Sed forte κλαπὲν h. l. non eſt,

μισθέν τε τῆς αὐλείου θύρας ductum, exportatumque per *νύκτωρ*, *ὀχήματι ἐπιθέντες*, atrii ianuam noctu, cum vehi-

furtim ablatum, (ut P. habuit,) sed simpliciter, celatum, occultatum, v. Eurip. Ion. v. 946. *ἐκκλέπτειν Ἀπόλλωνος γάμους*, *celare* Apollinis *concubitus*. De v. *κλέπτειν* v. Per. ad Ael. V. h. 3, 47. *Leisn.*

Sed ibi p. 322. N. 5. reprehenditur illa verbi vis pro occultare, et asseritur altera pro furtim facere, altero ignaro, s. non animadvertente, qua de cf. ib ad 12, 64. p 834. N. 7. *Πτολεμαῖος — τὸ σῶμα ἐξέκλεψε, καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν — ἐκόμισε*, reddente Bg. e Stp. m., quem cf. in Th. aliunde, Foes. Oec. Ind. Xen. Bach., Ἀνβ. Mor. et Pol. Z. Suid. 2, 325. m., non coll. ad Hes. 2, 275.

ἐκκ. τ. αὐλ.) Sic alibi *αὔλειον θύραν* dicit, sed et *αὔλειον εἴσοδον*, si non est error 2, 5, 4. *Steph. αὔλεια θύρα, ἡ ἐπὶ τὴν αἴθουσαν*, porticum domus, *ἤγουν ἡ ἔξω τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ. ὅθεν καὶ αὔλειαι πρὸς διαστολὴν* distinctionem *τὴν τῶν ἐνδοτέρω θυρῶν.* Sic Eust. ad Ὀδ. ψ. p. 801. l. 29. *Leisn.*

Qui et in Ox. supra Gr. „*per* vestibuli *ianuam*, (et in marg.) Vales. ad Harpocr. p. 27. et Bos. in *θύρα* „quorum hic L. Bos. Ell. p. 148. e. non huc respicit, vertens *ianuam exteriorem s. atriensem*, sed prior in N. ad Harp. p. 13. p. 87. l. 11. contra Steph. in marg., (quod tamen et Bg. retinuit,) et 2, 5, 4. disputat, volens potius *vestibuli*. Qui Stp. et errat, cum dicit, Nostrum alibi iterum sic, ut hic, dicere, nec huc spectat in Th., sed Sch. in „*θ.* e *ianua* aulae *elatum*, *αὐλ. aulae*, vestibularis *ianuae*“ per syn. formulam duorum subst., sed ut res melius intelligatur ex his ad Poll. 1, 76. *αὔλ. θύρα*, atrii *ianua* N. 11. Kühn. „Ianua haec vestibularis, si viam publicam spectes, prima est domum ingressuris, at exeuntibus inde ultima occurrit“ cf. Harpocr. p. 87. Hes. 1, 615. i. p. sq. i. cum N., Suid. 1, 379. e. p. sq. i. et ad eum Toup. T. 1. p. 22., Moer. p. 88. cum N., Bud. C. 1499, 51., ad Lys. Rs. Or. V. 5. p. 21. D'Orv. Ch. p. 31. v. 7. Wess. ad Diod. 2, 323. N. 99. Valck. ad Herodt. p. 469. N. 64. *παρὰ θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι*, *iuxta* ianuam *aulae*, alia forma, articulo cum adi. postposito, et rursus alia, cum dupl. artic. *τὴν θύραν τὴν αὐλείαν*, vestibuli *foribus* ap. Theophr. Ch. 18, 1. m., ubi v. Cas. et Fisch. N. p. 125. a. 193. et Ind., it. syn. Soph. Antig. v. 18. *ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν*, *extra* aulae *portas*, et Eur. Hel. v. 445. *πρὸς αὐλείοισιν — πύλαις*, *ad* fores *atrii*, sed Sch. *ἐκκ.* „*τῆς θ.* corpus *elatum* per *ianuam*“ partim e P., qui omiserat *τ. αὐλ. θ.*, cf. Loesn. ad N. T. p. 110. i.

νύκτωρ) Adv. hoc ambigue positum est, ut trahi possit ad superiora particip., vel ad extr. enunciationem, *εἰς — ἐκ.*, non certe commode cum Stp. in marg. ad proximum membrum *ὀχ. ἐπ.*, a quo propterea per comma separavimus cum Bg., quia id membrum non est unum de principibus, sed secundarium, reliquis edd. segregantibus id adv. a prioribus, commate post *θυρ.* posito, et referentibus ad extr. membrum cum P., qui tamen et cum Stp. rexerit, et in *κλαπ. ἐκκομ. τε* videtur hendiadyn statuisse in participiis, per copulam iunctis, et insuper novam copulam assumsit.

ὀχ. ἐπιθ.) Videtur Commodi corpus contumeliae causa vehiculo fuisse impositum, ut Scheff. censet de re veh. 1, 18. p. 270. sq. Ita enim servi et damnati ap. Rom. sepultura mandabantur, ut plaustris efferrentur, instar pecorum. Ita hac infamia ap. Herodi. 4, 6, 2. notantur

εἰς τὸ ἀριστεῖον[u] ἀπέπεμψαν. culo imposuissent, in Aristeum

u) M. Ba. ἀρίστειον v. N.

Getae imperatoris amici et ministri a Caracalla fratre condemnati. *Leisn.*

In Nostri quidem altero loco alia causa videtur esse, sed hic modo festinatio, ut quam celerrime cadaver amoveatur.

εἰς τὸ ἀριστεῖον) Hoc agnoscit etiam Pol. Versio *Aristeum*, et Memmius ex huius historiae l. 4. colligit, fuisse sepulcrum principum. Sed rectius fortasse προάστειον, *suburbanum*, quo Commodum delectatum fuisse, patet ex praecedd. 1, 12, 11. itemque Severum infra 3, 13, 2. *Sylb.* Pro ἀριστ. fort. leg. προάστειον, in Iud. *Idem.* Nomen, ut videtur, loci Romani, in quem corpus Commodi missum fuit. Memmius ex Herodi. 4, 1, 7. colligit, fuisse sepulcrum principum ita dictum. Sylb. tamen coniicit, legendum esse προάστειον, quo Commodus delectatus sit et Severus. *Scheid.* Olim quidem existimabam, legi fortasse debere Ἀριστιεῖον, ita, ut praedium cuiusdam Aristii esset: postea, mutata sententia, putavi emendandum εἰς τὸ προάστειον. Sed, ut in re mihi quidem obscura, nihil affirmem. *Fab.* Legunt alii, nescio, qua fide, προχαστεῖον, (sic in utr. ed.) *Oxon.* Nemo explicare potest, quid sit Ἀριστεῖον hocce, aut ubi fuerit. Quid si hanc vocem ex lingua vetere Teutonica derivaremus? Teutonicis militibus stipatus fuit Commodus, qui hanc denominationem ex Germania Romam transferre potuere. Ap. veteres Germanos *Aristato* est monimentum sepulcrale, v. Wachter. Gloss. p. 72. Reinesius alicubi notavit, (in marg. forte ed. Par.) se Ἀριστεῖον interpretari locum, in quem Romae *Optimates* convenire solerent. Sed ubi mentio fit istius loci? Iste locus aeque ignotus, ac Ἀριστεῖον. Forte leg. Ἀντωνῖνον. *Leisn.* Lego Αὐγουστεῖον. *Augusteum* appellabatur conditorium, ubi cineres et ossa Augustorum tumulabantur. Vulgo pronunciabant Ἀγουστεῖον, unde nata vulgaris lectio. Cogitavi etiam aliquando de Ἀδραστεῖον, templo Nemesis. *Reisk.* Exercuit viros doctos vox ἀριστεῖον, varieque eam tentarunt. Sed nihil mutandum esse puto in lectione huius loci, et minime verosimile est, notissimam vocem προάστειον a librariis in hanc transformatam esse, quam potius ad eundem modum formatam censeo, ut voces πρυτανεῖον, ἀνάκειον, ἡφαιστεῖον, ἡρακλεῖον, et, quod propius huc pertinet, μαυσώλειον. Locum denotare videtur, ubi οἱ ἄριστοι sepeliebantur, cf. 4, 1. Notum est, ἀριστεῖον alias donum significare, quod militibus propter fortitudinem tribuebatur. *Stroth.* Vox haec iam diu turbavit Herodiani interpretes. Sylb. legi volebat προάστειον, quod minime mihi quidem placet. Memmius ex 4, 1, 7. colligit, significari commune principum monumentum. Eandem explicationem nuperrime amplexus est Strothius. Sed velim primo scire, quinam sint οἱ ἄριστοι: soli ne imperatores, — quod contra omnem omnium et Herodiani in primis usum loquendi pugnat, — an etiam alii, genere illustres? Deinde an noctu licuisset corpus Commodi in publicum imperatorum monumentum deportare? Quod vero maxime militat contra explicationem Strothii: Ael. Lampridius Commodum bis humatum esse narrat. Primum enim clam per noctem sepultus est c. 20. in Comm. (T. 1. p. 527. e.) Idem Dio Cas., vel potius Xiph. tradit, secundum quem Commodus insciente senatu et populo terrae traditus est. Quum enim plebs,

ὁ δὲ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος ἅμα 6. miſerunt. Laetus autem et

ut ſtatuas eius, ita etiam corpus trahere et lacerare vellet, quod ipſum Lampr. habet l. c.: Pertinax dixit (Xiph. S. p. 387. l. 10.) τῇ γῇ ἤδη τὸν νεκρὸν κεκρύφθαι. *Poſtea* vero, ſedato ſcil. primo populi tumultu, corpus Commodi (*iuſſu Pertinacis*) in *monumentum* Adriani *translatum eſt*. Haec ſunt verba Lampridii c. 17. in Comm. (p. 521.). Hoc vero Adriani monumentum ſine dubio eſt idem illud templum, cuius Herodianus meminit 4, 1, 7., ad quem locum cum Memmio provocat Strothius, ἔνθα Μάρκου τὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων, hinc et Adriani, ad cuius familiam, iure ſaltem adoptionis, pertinebat Marcus, ἱερὰ μνήματα δείκνυνται. Ex his clariſſime elucet, hoc imperatorum publicum monumentum non eſſe poſſe idem, quod Ἀριστεῖον, quoniam, ut ex Herodiani cum Lampridio comparatione apparet, in hoc prima, in illo ſecunda demum Commodi ſepultura facta eſt. In eam itaque deducor cogitationem, vocem hanc, quum praeſertim, ſenſu ſcil. ad hunc locum accommodato, ap. nullum alium auctorem occurrat, minus recte hic legi. En coniecturam meam! Lego Ἄρεος aut Ἄρεως — qua forma Noſter utitur 4, 2, 11., qui locus etiam quodammodo confirmat emendationem meam, — πεδίον. Quam facile ex ΑΡΕΟΣΠΕΔΙΟΝ enaſci potuerit ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ, nemo non videt. In Campo Martio vero quam ſaepiſſime viros nobiles, in primis imperatores non ſolum crematos eſſe, ſed ſepultos etiam, id equidem poſſem magno exemplorum numero confirmare. Sufficient ex plurimis pauca. Primum Syllam in campo Martio honoris cauſa ſepultum, tradit Appianus. Idem Plutarchus docet, qui Lucullo quoque eundem honorem habitum narrat. Porro Marcellus, filius ſororis Auguſti, in campo M. ſepultus eſt, ut diſerte narrat Serv. ad Virg. Aen 6, 873. ſq. Ipſe deinde Auguſtus, Suet. c. 100. Tac. An. 1, 8., ubi inter alia Tiberius campum M. vocat ſedem ſepulturae deſtinatam. Mauſoleum quoque Auguſti in campo M. ad ripam Tiberis erat extructum, cf. Strab. ed. Caſaub. p. 236. Ibidem Germanicus ſepultus eſt Tac. An. 3, 4. et Britannicus ib. 13, 17. Sed ohe! iam ſatis eſt exemplorum, et ex Dione multa adhuc congerere poſſem, ſi opus eſſet. Non ſine ratione igitur meam emendationem ad veritatem proxime accedere credo, donec aut aliam faciliorem certioremque protulerint eruditi, aut ſaltem aliam huic loco convenientem ἀριστεῖον ſignificationem oſtenderint. *Gedik.*

In re incerta nihil equidem facio, quam, ut, relicta nunc vulgata lectione, a qua Ms. illa modo diverſa eſt per litteras et ſolennem varietatem, expectem, quid aliis videatur de propoſitis, ipſe quidem non inclinans ad Sb. προάστειον, tum quod a litteris vulgatae lectionis abhorret, tum quia ap. Noſtrum deinceps non ſit mentio ſepulturae in ſuburbano, nec multum tribuens Reiskiano, quod nec novi pronunciatum ita, ſed aliunde, cf. Xiph. 225, 38. cum Ind. Sb. Lat. v. *auguſtale* et ad Dion. Caſ. p. 606., porro exiſtimans, Leisnerianum eſſe difficilius, quam ut Noſter ſic ſimpliciter et ſine explicatione poſuerit, ſicut et Gedikii illud videtur nimis vagum nec ſatis definitum, et Ἀδριανεῖον, quo quis tendat e Lamprid., iterum a vulgatis litteris abire; quibus propiora quondam habebam μνημεῖον, de maiuſculis quidem elementis, aut ἀρχεῖον, i. palatium, (quo interea ductus ſit Commodus, extra id peremtus, cf. §. 2., donec in ſepulcrum ſolitum veniret,) quam vocabuli notionem non repetiit L. Ern. e Stp. Th., ubi tamen eſt modo in plur. τὰ ἀρχεῖα,

τῇ Μαρκίᾳ τὸ πρακτέον ἐβουλεύοντο. ἔδοξε δὲ [x] αὐτοῖς, περὶ μὲν τοῦ θανάτου φήμην ἐγκατασπεῖραι, ὅτι δὴ αἰφνιδίως τετελευτήκοι, ἀποπληξίας ἐπιπεσούσης. καὶ γὰρ

Electus cum Marcia, quid factu opus esset, consultabant. Visum autem ipsis, de morte quidem eius rumorem serere, quasi scilicet repente mortuus fuerit, 7. cum eum apoplexia invasisset.

x) M. Ba. δὴ v. N.

ut et in Sb. Ind. et Gs. Chr. Gr., quanquam et in sing. obvium, v. Ind. Xen. Ἑλλ. Mor. et Cyr., a litterarum quidem similitudine maxime blandiens, nec tamen a me obtrudendum, ut nec alia, de quibus v. 3, 15, 16. e. De duplici quidem Commodi sepultura etiam cf. ap. Angl. Heyn. Hist. 4, 1022. e. ut de v. ἀπ. pro simpl., ap. Bg. e P., quoque Stp. Th. aliunde, sed non cum pr. εἰς, cf. tamen Rs. Or. V. 6. Dem. et Fi. Pal., et cum syn. ἐπὶ et πρὸς Ael. V. h. it. ὡς Isocr. Pan. Mor. p. 22. m. ubi severa sunt Lat. *ablegare* et *amandare*, quae utr. ap. G. Th. cum Gr. n. sed ap. Woll. de V med. p. 24. e. „Herodi. 2, 1, 5. *corpus* principis *clatum* in *Aristeum* ἀπέπεμψαν, *miserunt*, quo quidem loco ἀποπέμπειν designat *mittere* cum *comitatu*“ (e P.) qui parvus hic fuerit.

τὸ πρακτ. ἐβ) Bg. ut alibi, it. in sq. ἔδ., ut Ms. δὴ, pro igitur; nihil hic iuvante P., e quo mox Bg. supplet in θαν. pron., et in φ. ἐγκ. Lat. simpl. ducit, pro quo dedissem saltem compos. illud Stp. Th. hinc „rumorem *disseminare* in urbe“ etiam ap. Ern. L., sed sine adiuncto extr., quod nec necessarium, cum pr. ἐν redundet, cf. 1, 4, 18. e., unde ap. G. Th. in illo Lat. modo κατασπείρειν, sed ap. Poss. Call. p. 415. i. „ἐγ. φ. π. τινος, famam *de aliqua* re *divulgare*, (quod et simul in L. Ern. et ap. G. Th. ibi pro explic., ut et) *spargere*, Herodi.“ praeter quem non reperi alibi formulam, nec verbum, nisi alio sensu ap. D'Orv. Ch., Nostro respiciente forte formulam Lat. in v. illo, et simul Gr. in κατασκεδάζειν φήμην, cf. Stp. Th. v. utr., et, ignotam illi, φήμας ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατασπείρεσθαι, famam *de se spargendi*, ap. Ael. V. h. 14, 30. i., at de περὶ, pro quod attinet, quomodo et Lat. Bg. e P. valet, cf. L. N. T. Schw. v. i. et Krb. p. 500. Nr. 8) Munth. p. 324. Z. ad Vig. p. 633. b. e. et Ind. Xen. Cyr. it. Dem. 84, 5. 27. et 86, 10.

ὅτι) Libere cum P. reddit Bg. hanc voculam, proprie ut stet post subst. φ. similiter, ut cum v. affini φημὶ, cf. Diod. S., dum Stp. Th. in sq. v. τελ. formam hanc plusqf. per simpl. augmentum ignorat.

ἀποπλ. ἐπ.) Sch. „ἐπ. *quum* incidisset *apoplexia*, — ἀ. ἐ., mori, *apoplexia* repente *incidente*“ pro P. contractis Gr. duabus formulis in unam, retenta in v. ἐπ. notione secundaria illa, sed Bg. iterum reddente, ut alibi, et pron. αὐτῷ explente, tum ad Nostrum non spectante Stp. Th. in ἀπ., quod novit tantum pro stupore illo ac torpore corporis mentisque, nostratium *Schlag*, s. *Schlagfluß*, non item pro ictu sanguinis, nobis *Blutsturz*, nisi forte v. e., cf. Rhodig. L. A. l. 6. c. 8. p. 279. G. Th. v. et *attonitus*, Foes. Oec. Suid. 1, 289. e. Eutrop. 8, 5, 7. e. de Vero, it. Aur. Vict. epit. 16, 8., rem ipsam et morbi genus transeuntibus etiam Anglis ap. Heyn. l. l., et Lat. Bg. e P. retinente cum Capit. cum de Vero T. 1. p. 345. et 433. e., ubi v. N.

ἐνδεχομένην πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην, προδιαβεβλημένης τῆς ἀκορέστου καὶ ὑπερβαλλούσης[y] ἐκείνου τροφῆς. πρῶτον δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, ἐπιλέξα-

Etenim facile fidem inventurum arbitrabantur hunc rumorem, dudum infamato insatiabili et 8. nimio eius victu. Sed ante omnia visum est, deligere vi-

y) M. Ba. ὑπερβαλευς. v. N.

ἐνδεχ.) certe ap. hos, qui cibi ac potus imtemperantiam credunt esso caussam apoplexiae. Consulendi medici. *Leisn.*

Sch. ἐνδ. „π. ἔχειν, *facile*, s. *probabili* ratione *credi*, — ἕξ. fidem, h. e. *creditum iri*, — φ. *rumorem* facile *creditum iri*, — π. ἐ. ἔχει φήμη, facile *creditur* de illo huius rei fama“ partim e P., unde Bg. modo participium mutat in adv., de suo adhibens in v. ἕξ. syn. Lat., accommodate ad Vern. rationem, pro severis, *facilem* fidem *habiturum*, quomodo licet dicere, cum et Lat. dicatur contra *difficilis fides*, cf. in subst. G. Th. 654, 69. et 656, 34. „*habuit* res *fidem*, i. credita est“ cf. l. 42. sqq., dum Bg. phrasis, non alibi reperta, proprie alia est Gr. illa N. T. Luc. 18, 8., e P. laudante hunc locum Stp. Th. v. π. 3, 138. A. m. post haec „res aliqua dr. π. ἐχ. fidem *habere*, s. obtinere, s. impetrare, vel uno v. *credi*“ sed tantum e Nostro, praeter quem, nostra notione, habui tantum e Diod. S. 1, 47. ult. cum articulo sine discrimine, οὐδὲ τὴν πισ. ἔχει, fide *destituitur*, sed alia notione, a Stp. non plene prolata, praeter illam N. T., v. Ind. Dem. v. π. Nr. 3. R. Or. V. 7. Is. v. ἐ. et π. it. Ael. V. h., tacente Stp. Th. hinc in v. ἐνδ., nec simile quid afferente, ubi pro adi. haberi possit particip., unde et Sb. Ind. „probabili *argumento*“ dux Sch. partim, Vig. (quem et Leisn. in Ox. marg. notarat per „Vi. 277.“) p. 350. Nr. 11. „ἐν. πίστις, fides, quae satis facile ac probabiliter adhibeatur, ap. Herodi. l. 2. i.“ Polb. 8, 2. i. T. 2. p. 99. i. τὰς ἐνδεχομένας πίστεις, *pignora* fidei *idonea*, sensu militari, e forensi ducto, cf. Ind. it. Thom. M. p. 306. Suid. 1, 632. e. 746. m. Bud. C. 787, 46. Abr. Dl. Th. p. 362. i. R. Or. V. 4. p. 140. e. 142. i. V. 8. Ind. Lyc. p. 660. i. it. ad Polb. p. 392. i., sed sine Ind. Dem. 34, 3. 307, 3. it. Phil. in Flacc. p. 759. pen. et Xen. Mem. S. Ind. Denique Bg. de suo artic. τὴν per pron.

προδιαβ.) Sch. „πρ. quum *iam* ante *omnium* sermonibus *traductus* esset *eius* immoderatus *cibus*, — ἀκ. immodici *cibi*, — ὑπ. cibo *nimio*“ brevius recte agente Bg. in v. πρ., ubi tantum praep. in adv. syn. separatur, quae commoda Vers. non est in L. Ern. et Stp. Th., ubi sine auctoritate, quam v. ap. Thuc. 425, 14. cum N., et in Luc. Ind., sed et 3, 592. l. 42., ubi p. sq. Nostri locus in N. affertur sine Vs., a Kypk. 1, 296. sic redditus, „*quum* iam *antea* ille *ob* immoderatas *epulas* male *audiret*“ partim e Stp. marg. in v., sed et e P. in subst. τρ., quod h. l. pro victu, i. modo capiendi cibi ac potus, quem utr. bene Leisn. antea innuebat, tacente Stp. Th., sed cum Bg. Lat. tamen, ap. G. Th. cum Grr. al., sed etiam pro diaeta, tum ad particip. Lat. Bg. etiam in L. Ern. „ὑπερβάλλων, *nimius*, Gl. V.“ cf. Stp. Th. Ind. Fisch. Aesch. et sine Ind. Dem. 101, 5. Sed Ms. aliud tempus, aor. pro praes., ut alibi, eodem sensu, hic vel per errorem in duplici, vel per glossam ob pr. tempus praeter. in πρ.

πρῶτον) E P. a Bg. redditum adv. per formulam syn., (quo de sensu

σθαι ἄνδρα [z] πρεσβύτην τινὰ καὶ σώφρονα, τὸν διαδεξόμενον τὴν ἀρχὴν [a], ὅπως αὐτοί τε σωθεῖεν, καὶ ἀπὸ τῆς πικρᾶς καὶ ἀκολάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειαν. καθ' ἑαυτοὺς δὲ [b] ἀναλογιζόμενοι, οὐδέ-

rum aliquem provectum aetate ac sobrium, successurum imperio, ut et ipsi incolumes forent, et ab acerba ac proterva tyrannide omnes respirarent. Secum autem reputantes, ne-

z) Comma hic in Ox. et Ed. v. N. a) Colon hic in Stp. rel., sed inde depravatum punctum in Lu. et al. b) M. Ba. δὴ v. N.

alibi, etiam ap. Stp. Th. aliunde,) sed et pron. omissum, (olim restituendum,) it. Lat. in v. ἐπ., quod et in G. Th., it. in L. Ern. et Stp. Th., una cum syn. *eligere*, ap. G. Th. cum Gr. n., quae sint tamen potius Gr. ἐκλέγειν, in postr. Lat. ibi praefixum etiam, videaturque et hic redundare praep., cf. de hoc v. Abr. Dl.•Th. p. 343. m. Ind. Luc., et pro legere, (quod et ipsum ostendat vim simpl.) ad Hes. 1, 1324. e. N. 27. Tum Bg. e P. πρ. per formulam, etiam ap. Stp. Th, aliunde, quod, proprie subst., moverit edd. illos, ut comma ponerent post ἀ., ad quod Bg. et P. pron. τ. trahentes, pro adi. potius sumserint, ut alia subst., et hic etiam ob adiunctum σ., variante Nostro in δ. τὴν ἀ. cum 1, 5, 2. m., sed sine auctore formulam ponente Stp. Th. 1, 957. G., cf. Dres. de V. m. p. 547. i. Kypk. 2, 39. m. et Diod. S. 1, 135. l 35. it. p. 501. l. 99. Sic Bg. e P. etiam in v. σωθ., (ubi tenet Stp. Th. modo formulam Lat. affinem,) it. in v. altero ἀν., quod et ap. G. Th., tropo sic soluto „recipere intro halitum, et per hoc ipsum vigorem, animum, vires" sed a Stp. tantum e poëtis „recreare se, animum recipere, rel." i. e. a tyrannide s. tyranno liberatum esse, et proinde tranquillum ac laetum post tyrannidem, cf. Foes. Oec. et cum syn. pr. ἐκ τοῦ δέους in Ind. Dion. H. S. T. 1., sed absolute Dem. Xen. Cyr. Z. et Luc., ut per pravos numeros in Ind. Polb., at de Lar. Niz. et Cl. Cic., ut pr. ἀνὰ significet nihil, vel iterum, rursus, ut nostrates, *wieder* frey *athmen*, sed ἀπὸ et ἐκ pro μετὰ, Lat. *post*, vel *sich* erhohlen *von*. Tum Sch. partim cum P. in „π. *amara* s. *saeva* tyr." quorum primum ap. G. Th. cum Gr. n., non item Bg., tamen utrumque pro molesto et ingrato, nec vero de subst. Bg., quo de Gr. proprie fere dicitur adi. π., cf. Wyttb. Plut. de sera n. v. p. 43. e. et Zos. 1, 6, 4. Χαιρέου ἐλευθερώσαντος πικρᾶς τὸ πολίτευμα τῆς τυρ., Chaerea *remp.* a *tyr.* peracerba *vindicante*, it. 1, 13, 5. e. *acerbam*, sed ap. Luc. 1, 635. l. 1. *amaram*, Hes. 2, 961. i. πικρὸν, χαλεπὸν, λ. sine N., tacente Stp. Th. etiam in adi. ἀκ., quo de alibi, ut et de Lat. Bg., ap. G. Th. non de subst., nec cum Gr. aliunde mihi reperto, sed haud dubie intelligendo hic cum P.

καθ' ἑ.) Ms. δὴ etiam P. *igitur* hic refert, qui tamen et δὲ ad sensum dederit, ut libere addit adv. *diu*, aut in v. per secundariam notionem assumsit, repetitum semel a Sch. in „ἀν. *reputantes* apud *sese*, ἑ. diu *inter* se *consultantes*, — καθ' — *ap.* se *consult.*" dum Bg. in praep. ut 1, 6, 21. e. et Fisch. ad Well. p. 371. m. „κ. Lat. *cum*," nostro loco subiecto sine Vs., sed Sb. Ind. v. κ. m. „*apud* se, *secum*" respiciente P. alia Gr.,

να οὕτως ἐπιτήδειον εὕρισκον [c], ὡς Περτίνακα. ἦν δὲ [d] ὁ Περτίναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε [e] καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας

minem sic idoneum invenie-
9. bant, ut Pertinacem. Erat
autem Pertinax genere Italus,
in multis, tam militaribus,
quam civilibus probatus nego-

c) Vitia ex se deinceps nata in B. 2. R. εὕρισιν, B. 1. L. εὕρησιν et B. 1. R. εὑρήσειαν. d) M. Ba. δ' ὁ π. cum A. utr. et B. 1. cf. 1, 17, 14. i. Post Περτ. comma in Stp. rel., sed nullum in B. 1. R. al. v. N. e) τε in M. Ba. abest. *Mart.* v. N.

v. c. ap. Thuc. 262, 74. κ. ἑ. βουλευσάμενοι, consilio *inter* se *inito*, sed in v. ἀν. Stp. Th. tacente cum Lat. Bg., ut L. Ern., nec emphasin aliquam prodente, ut redundet praep., cum et in simpl. λογ. habuerimus Bg. Lat., quo de G. Th. cum Gr. utr. „iterum iterumque, s. diligenter putare, — multum ac diu cogitare, rel.“ cf. Bud. C. 927, 10. Ind. Dem. Xen. Mem. S. et Polb. it. L. N. T.

ἐπ. εὑρ.) Bg. ut Sch. in v. „inveniebant *idoneum*, ad imperium“ bene explens absolute positum adi., e pr. tamen ut et reperias εἰς τοῦτο, scil. εἰς τὸ διαδέξασθαι τὴν ἀρχὴν, tum v. εὑρ. hic tropice, pro cognoscere, s. intelligere, s. iudicare; Stp. Th. eodem tendente per 1, 1307. G. „comperio, reperio, Dem. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, λ.“ sine Ind., cf. Ind. Fi. The. Aesch. et Pal. Plut. Hi. Ael. V. h. et L. N. T. it. G. Th. cf. 1, 17, 9. m.

ἦν δὲ) De Pertinacis successione et iis, quae ea occasione facta sunt, brevior Nostro est Dio Cas. p. 1225. sqq. s. Xiph. S. 386, 17. sqq., ut in partibus contrarius Capit. in P. c. 4. T. 1. p. 538. Sed v. ἦν hic est in dupl rectione, primo cum nominativo Ἰταλ., deinde cum participiis; unde per totam §. modo requiritur distinctio minima, usque ad v. τηρησ., et aliquando §. 10. numerus removebitur.

τὸ μ. γ. Ἰτ.) Xiph. (S. 387, 26.) ἦν δὲ ὁ Π. Λίγυς ἐξ Ἄλβης Πομπηΐας, (πατρὸς οὐκ εὐγενοῦς,) *erat autem* P. *Ligur*, civitate *Alba* Pompeia *ortus*, (patre *ignobili*) Casaubonus (ad Capit. in P. c. 1. i. T. 1. p. 529. N. 2.) propter parentem *Ligurem* dici Pertinacem suspicatur. Sed et ipsum Ligurem natum, asserit Vict. ep. (18, 6.) libertino *genitus* patre *ap.* Ligures *in* agro *squalido* Lollii *Gentiani*. Capit. in Pert. 1. *natus est* P. *in* Apennino *in* villa *Martis*; quam cum in Liguria non invenire liceat: Casaubonus, ut coepimus dicere, Dionem de origine, non de nativitate accepit, (l. l. N. 5.) cui sententiae favet Herodiani Ἰταλ. *Boecl.* Xiph. Λίγυν, cui assentit Victor. Capitolinus *natum* tradit *in Ap. in v. M.* Ut mirari subeat, quod in Zonara scriptum reperio, Λίβυς ἦν ἐκ τῆς Ἄλβης Πομπηΐας, quod nec satis animadvertit ipsius Intp., cum ita reddiderit, *Afer* ex *A. P.*, ideoque mendum irrepsisse suspicor γ in β perperam mutato. *Oxon.* Alba Pompeia colonia et urbs Liguriae ad Tanarum flumen, cuius meminit Plin. 3, 5. Si fides Capitolino c. 1. *natus est in Apennino in villa Martis*, s. ut Cluver. vult, *in* villa *patris*, quam villam credibile est prope Albam Pomp. fuisse sitam. Nec igitur Herodi., Dio et Cap. dissentiunt. Sed dissentire videtur Zonaras, qui Λίβυς ἦν, inquit, ἐκ τῆς Ἀλβ. Π. Sed Λιβ. corrupte editur pro Λίγυς. *Leisn.*

πράξεσι[f], πολλὰ δὲ κατὰ Γερμανῶν καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρων ἐγείρας τρό- tiis, et qui multa adversum Germanos atque orientales barbaros erexerat tropaea:

f) Colon in Stp. rel.

De re illa v. ad Dion. C. 1227, 75. et Schotti Illustris ICti Lipſ. lib. ſingular. de vita et conſt. Pert. p. 9. e. cum Capit. c. 1. i. p. 529. *pater* libertinus — *fuit*. Sed Bg. e P. iterum in formula τὸ γ. 'Ιτ., etiam in omiſſis μὲν et δὲ, ſervans contra copulas ſqq. ubi τὲ in vicinia alterius καὶ Ms. opprimit iterum (cf. 1, 13, 15. e.) cum P. ſed in v. εὐδ. Bg., ut 1, 2, 2. m. v. δοκιμωτάτους, cf. aliunde Bud. C. 505, 10. Stp. Th. et ad The. Ch. Caſ. p. 28. m. et Ind. Fi., cum pr. ἐν etiam, it. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr. utr., Hell. Mor. Pol. Z. er Mem. S., ſed Dem. ſine Ind. 110, 19., et alio ſenſu 383, ult., qua ſervata praep., non pro laudatus ſ. celebratus ceperit Bg. ſuum, in ſubſt. πρ. a P. diſcedens, quocum aliunde reddit Stp. Th., ſed et cum Bg. 3, 525. F. m. et G. e., ut tamen et de muneribus capias e §. 11. ſ. magiſtratibus, cf. ad Luc. 2, 238. N. a. m.

πολλὰ δὲ) Per copulam ſimpl. e P. fere, ſed de ſuo Bg. ſimul participium per pron. reſolvit, (cf. 1, 12, 8. i.) tum ex eodem in rel.; nihil tenente Stp. Th., quam in v. e. „ἐγείρειν τρόπαιον ap. Herodi. ſaepe, *excitare* ſ. *ſtatuere* tropaeum, (cf. Ind. Ael. V. h., ſed 3, 1618. B. m.) ἀνιστάναι τρ. eodem ſignificatu, quo ἱστάναι, *erigere*, et ἐγ. *excitare*, (D. i.) κατά τινος στῆσαι ſ. ἐγείρειν τρ., *de* — trop. *ſtat.*" et tamen rurſus ex aliquo Noſtri loco reddente *contra*, quod, ut et Bg., non dicunt Lat., ſed *ſuper*, ex, *de*, cf. G. Th. v. *trop.*, quae dicuntur pro *propter*, ut pro Lat. his omnibus illud κ. Gr., cf. Stp. Th., qui et l. l. habet τρ. ἱστάναι cum ἐπὶ, it. cum ἀπὸ, ut ap. Dem. 444, 6. et cum ὑπὲρ 569, 17., ſed Noſtri formulam ap. Luc. 3, 520. l. 85. οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον, neque *enim* contra *Demoſthenis* orationes *tropaeum* licet *erigere*, quo in Lat. G. Th. etiam non habet cum Bg. ſubſt., forte ut ab initio in formula hac praep. κ. valuerit illud Lat. Stp. Gs. et Bg. proprio ſenſu ex iſto Cic. ap. G. Th. v. *trop.* e., *cum inter ſe bellum geſſiſſent*, *ut ii*, *qui* viciſſent, *tropaeum* aliquod *in* finibus *ſtatuerent*, rel., quod cadit in vicinos ac finitimos, etiam eos, qui ap. Noſtrum ſequuntur.

κατὰ Γερμ.) Hoc teſtatum habemus et infra duobus locis, (2, 9, 12. m. et forte 2, 10, 7.) *Steph.* v. de militia eius Capit. in P. c. 2. (T. 1. p. 532.) *Boecl.* De tropaeis, contra Germanos a Pert. erectis, duobus locis Dio 71, 3. p. 1179. et 73, 6. p. 1230. Pertinacem etiam bellis Britannicis cum laude interfuiſſe, tradit Dio. Quas victorias contra Orientales barbaros reportarit, minime annotatum invenio. De tropaeis, Pertinacis ductu contra Germanos erectis, ipſe Herodi. iterum 2, 9, 12. cf. Xiph. in Marco p. 364. i. et 366. (l. 20. ed. S.) *Leisn.*

Equidem de Germanis notaram e Dion. 1179, 50., de Britannis p. 1225. N. §. 1. et p. 1210. l. 54., ſed e Capit. l. l. et p. 535. i. de Germ., ut de Brit. c. 3. p. 537. i., ap. quem c. 2. p. 532. *bello* Parthico *induſtria ſua promeritus*, rel., cf. Xiph. S. 363, 20. et Schott. l. l. p. 10. e., unde hic, ut alibi, Parthos intelligam per τῶν ὑπὸ τὴν ἀν. βαρβ., cf. 1, 2, 9. e.,

παια [g], μόνος τὲ περιλειφθεὶς τῶν σεμνῶν πατρώων τῷ Κομμόδῳ φίλων [h]. ὃν οὐκ ἀπέκτεινε, τῶν [i] Μάρκου ἑταίρων τὲ καὶ ϛρατηγῶν ἐντιμότατον γε-

10. solusque reliquus ex venerandis illis paternis Commodo amicis: quem non interfecit omnium Marci sociorum ac ducum fortissimum, sive

g) Colon in Sb., quo et Bg. spectat, sed comma in A. al., at punctum in Stp. rel. h) Hic comma in M. Ba. cum A. al., sed punctum in Lu. et Bc. i) In Ox. omissa sunt τῶν — γενομ., quod et Leisn. in marg. monuerat.

hic e P. servante Bg. formulam aliam per adi., dum Sch. in praep. e. „*sub* ortu *habitantes*" supplet particip. οἰκούντων, κατοικούντων, s. ὄντων. μόνος τὲ λ.) Inter paternos Commodi amicos (v. 1, 17, 3.) sunt Cl. Pompeianus, Pertinax, Victorinus praefectus urbi secundum Dion. 72, 4. p. 1205. (l. 62. sqq.) in quem numerum Didium Iulianum etiam refert Spartianus in Iul. c. 2. (v. l. l.) Ex quibus Victorinus decesserat post Perennis interitum sub Cleandro, v. Fabr. ad Dion. p. 1212. §. 62. Iulianus etiam sub Commodo occisus fuerat. Sed Cl. tamen Pompeianus hoc tempore in vivis fuit. Itaque ei a Pertinace in senatu oblatum esse imperium scribit Capit. c. 4. (e. p. 539.) Eidem a Pert. cum in caeteris maximum honorem tributum Dio 72, 3. scribit, tum in senatu locum iuxta Pertinacem in subsellio datum. Cur ergo huius Cl. Pompeiani nullam rationem ducit Herodi., scribitque, unum Pertinacem reliquum ex paternis Commodi amicis fuisse? Forte Cl. Pompeianus ignotus Herodiano fuit; quippe qui ob timorem Commodi ruri latere solebat, raroque in urbem commeare, excusans senectutem et morbum oculorum, ut Dio 72, 3. scribit. Forte etiam sensus verborum Herodiani hic est, solus reliquus erat ex paternis amicis iis, quos Commodus aliqua veneratione prosequebatur. *Leisn.*

Cum, ut dictum ad 1, 8, 10., Pompeiani non fiat mentio deinceps ap. Nostrum: credibile sit, Nostro nihil de vivo eo amplius constitisse, et adi. μόνος proprie ac sine adiuncto illo hic poni, ubi Bg. cum Sch. in π. „*reliquus* solus *amicorum*" partim e P. in particip. π. per adi., tenente Stp. Th., praeter locum e N. T., modo Nostri illum §. 16., ubi variatur alio tempore, sine Vs. post „π pro superstitem esse," cf. tamen, praeter Sb. Ind. e Xiph. et Zos., etiam Luc. cum Ael. V. h. 9, 8. p. 582. εἰ δέ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, *si* quid *vero* reliquum *ex* iis *supererat*, ubi a pron. τὶ pendet praep., assumta hic a Bg. post μόνος cum gen. e P. fere, secus ac 1, 2, 6., qui praeivit in artic. per pron., desertus in gradu adi. σεμν., it. in libere addito adv. (forsan e §. 16) ad φιλ., quod severius Bg. servat cum dat.

τῶν M.) E P. fere additus, ut alibi, gen. adi. πάντων cum superl., sed in adi. moderatius actum, ut tamen et Leisn. in marg. M. Bg. notaret libertatem, ubi Sch. „honoratissimum sociorum" ap. G. Th. cum Gr. n., ubi Stp. Th. ignorat superl., cf. Ind. Sb. Xen. Cyr. et Dem., cui add. 143, 25. 428, 19. et L. N. T. Denique particip. γεν. oppressum, ut alibi ὄντα, eodem sensu, hic resolvendum per *etsi erat* rel. Sed in ἑταίρων notio fuerit simplicis societatis et amicitiae, ob vicinum in pr. φίλων, angusto sensu acceptum, cf. 1, 8, 1. e., aut variatio quaedam.

νόμενον [k], ἢ διὰ σεμνότητα propter gravitatem vereri-
αἰδούμενος, ἢ ὡς πένητα τη- tus, ſive ut pauperem ſer-
ρήσας. ἦν γὰρ [l] αὐτοῦ καὶ 11. vans. Erat enim et id
τοῦτο μέρος τῶν ἐγκωμίων, ὅτι, pars laudum eius, quod plu-

k) M. Ba. colon. l) B. 2. L. γὰ vitioſe e compendio.

ἢ διὰ σ.) Infra §. 20. ἡλικίας σεμνότητα vocat. *Leisn.* Hic Bg. e P. cum Stp. Th. v. i., non tamen explicante, quid ſit, ſed ap. G. Th. ſine Gr. „2) — firmitas ac conſtantia animi, et in vultu, moribus, verbis, rebus agendis quaedam ſeveritas, — Cic. de ſenect. 33. *ut* infirmitas *puerorum*, et *ferocitas* iuvenum, *et* gravitas *iam* conſtantis *aetatis*“ i. virilis, ſed et ſenilis, qua de maxime ap. Noſtrum alibi uſurpatur, nec modo ſeveritas, ut in Cl. Cic. et Niz., nobis *Ernſt* ſ. *Ernſthaftigkeit*, in vultu, fronte, oculis, et ſermone, cum abſtineas nimia hilaritate et indecora, ſed etiam tarditas quaedam, ut cogitata, verba et actiones ne properes, nihil celerius cupidiusque, ſed omnia lente cogitateque facias, (quae pars proprie eſt in rebus phyſice gravibus,) et denique conſtantia et aequabilitas, cum idem ſemper ſis et ſimilis tibi, quoad et animum et externam rationem omnem corporis, vultus, orationis, rel., quae virtutis pars in ſenibus praecipue conſpicua eſt, ut pote ſine aetatis temporisque longinquitate fere non parabilis; me quidem capiente hic Gr. cum Vern. vet. pro honeſtate ſ. virtute omni; quo ſenſu Lat. Bg. non proferunt G. Th. Cl. Cic. et L. Schell., ſed capitur quoque adi. σεμνός, ut alibi dictum, et capi etiam poteſt in prioribus, quo hic reſpicitur, (etiam ad περιλ. in ὃν οὐκ ἀπ. per variationem quandam ex antecedente,) cf. ad αἰδ. 1, 6, 21. et Capit. in Pert. c. 12. i. p. 563. *fuit* ſenex *venerabilis*.

ὡς π. τηρ.) Sch. in v. „*conſervans* in vita, Sylb. parcens ei“ qui proprie in Ind. ſic dedit, „conſervans, i. p. ei.“ ubi Bg. ſevere per ſimpl., eodem ſenſu et Gr. ap. G. Th., tacente Stp. Th. hinc et de hac notione v. cum acc. perſ., qui hic abeſt in oppreſſo pron. αὐτὸν, pro ſinere vivere et non occidere, (quo ſenſu et ſimul pr. αἰδ. capiendum, concurrentibus ita per copiam ſyn. affinibus cum pr. οὐκ ἀπεκτ.) nec L. Ern. ſic nominatim explicante, quanquam per Latt. illa cum Stp., quae et ſufficiunt, cum quoque ſumantur pro reſervare et aſſervare, nobis *aufbehalten*, quo ſenſu v. dr. de perſ. alibi cum pr. εἰς, ut in N. T., vel cum dat. rei, cf. Krb. Obſ. p. 410. i. et Suid. 1, 878. m., quae ſola reperi, huc pertinentia, ubi exiſtimo, quandam Lat. ſubeſſe, et ellipſin, quam Sch. explebat, ἐν τῇ ζωῇ, vel dat. ſ. abl. ſolius τῇ ζωῇ, it. adi. ζωὸν etc. Ut pauperem autem non interfici iuſſerit, quia morte eius nihil lucri et divitiarum accreſceret, propter quae occiſi alii ſupra, v. 1, 8, 4. Itaque poſſimus carere emendatione Leisn. in m. Ox. „leg. μὴ δείσας“ non *veritus*, quod et tautologiam prope faciat cum pr. αἰδ. De aliis cauſis ſervati Pertinacis cf. Schott. l. l. p. 12. e.

μέρος τ.) Sch. ſevere cum Bg. in μ., tacente Stp. Th., ubi μ. tropice pro genere ſ. ſpecie capias, ut Lat., ducto vocabuli ſenſu e ſcholis rhetorum, qui proprie partes claſſesque laudum habent. Caeterum fere e P. mutatur a Bg. ordo pron. αὐτοῦ, a Noſtro remoti a ſubſt. praepoſitique propter laevitatem.

Digitized by Google

πλεῖςα πάντων ἐγχειρισθεὶς, πάντων οὐσίαν [m] εἶχεν ἐλάττονα. πρὸς δὴ τοῦτον τὸν 12.

rima omnium ſibi commiſſa habens, omnibus facultates habebat minores. Ad hunc

m) M. Ba. περιουσίαν v. N.

πλεῖςα π. ἐγχ.) Congruit cum elogii huius ſententia exemplum Ariſtidis ap. Corn. N. 3, 2, 2. *hic qua fuerit* abſtinentia, *nullum eſt certius indicium, quam,* quod, *cum* tantis *rebus* praefuiſſet, *in* tanta *paupertate* deceſſit, *ut, qui efferretur, vix reliquerit.* De Pertinace Victor (de Caeſ. 18, 1. *immodice parcus,*) *Curios aequaverat Fabriciosque*, v. Conr. Rittersh. comm. ad Salv. p. 20. ſq. *Boecl.* Sic argumentatur Nep. in Ariſt. c. 3. — Per ſe paupertas nemini nec laudi, nec dedecori. At merito laudatur, quae tantae virtutis eſt index, (et cum tanta virtute, in primis cum abſtinentia et continentia, eſt coniuncta.) Plura tam laudabilis paupertatis exempla Intrp. Nep. ſuppeditant. *Leisn.*

Nepotis loco nos quidem utamur etiam ad verba Noſtri, ut *tantis rebus* cum *praefuiſſet* prope ſit πλ. π. ἐγχ., ſupplendo in πλ. ſubſt. *πράγματα*, ut ſint vel negotia, ut §. 9. ap. Bg. in πραξ., vel peculiari ſenſu munera publ., quae Pertinacis memorantur ad Dion. Caſ. p. 1225. N. §. 1., laudato in primis Capit. capp. 1—4., unde per quendam ordinem ponimus haec, cum fuit praefectus cohortis in Syria c. 1. p. 531. et c. 3. p. 535. e., in Moeſia c. 2. p. 532. 535. e., in Dacia c. 2. p. 534. ſq. e. in Africa c. 4. p. 537. et praefectus urbi ib. p. ſq. i., e quo ſtatim adiungimus diverſa a Noſtro c. 3. i. p. 535. e. *integre* ſe *usque* ad *Syriae* regimen *tenuit:* poſt *exceſſum* vero *Marci*, pecuniae *ſtuduit;* quare *etiam dictis popularibus eſt laceſſitus*, c. 8. e. p. 555. i. *quum* ille *parcius* ſe *ageret*, ex *omnium* côntinentia *vilitas nata eſt*, ib. c. 9. avaritiae *ſuſpicione* privatus *non caruit*, et p. 557. *multi autem eum etiam in provinciis*, quas *conſularis* geſſit, *ſordide* ſe *egiſſe* in *litteras retulere. Nam vacationes et legationes militares* dicitur *vendidiſſe. Denique quum parentum minimum eſſet patrimonium et nulla hereditas obveniſſet*, ſubito *dives eſt factus*, ad quae Caſ. N. „refellit Herodianus, cui potius fidem habe. Ait ille, Commodum, qui omnes patris amicos ſuſtulit, unico Pertinaci pepercíſſe, quod propter paupertatem illum contemneret, ἦν γὰρ λ.“ cf. Schott. l. l. p. 10. e. it. p. 12. e., et ad Capit. c. 12. p. 564. Caſ. N. 2., Noſtro praeterea ludente ſuaviter in repetito adi. *πάντων*, etiam e Lat. more, duobus in membris, ubi P. voluit aſſequi eundem gen., non item Bg., in v. ἐγχ. compoſita uſus formula, ut alibi, quo ſervaret acc. adiunctum, qui vulgo per pron. relat. alius caſus redditur, ut Sch. „cui *plurima* adminiſtranda *ſun. mandata*, (per quae ſeverius propiusque ad Gr. verbi notationem dediſſem, *demandata*, mandata *habens*, ubi deinde particip. reſolvendum per *etſi*, quo pertinet P. *quum*, ſequente *tamen*, ut ſyn. *cum*,) πλ. cum gen. π. *plurima* omnium *adminiſtrans*“ qui gen. perſ. hic tamen alius, quam alibi in maſc. adi., per Lat. abl. reſolvendus et affine adi. comparativi, plurà omnibus, ſ. quam omnes; unde et in Gr. comparativum pro ſuperl. ſumas, qualis aperte in ſq. π. ἐλ.; niſi, ſuperlativo retento, π. cum eo coniungas aſſumta praep. ἐκ, μετὰ, inter *omnes*. quod et fieri debet in G. Th. *uno* 359, 33. ego *utor* uno *omnium plurimum*, quia ibi eſt ſimul adv.; ut tamen prior ratio et alibi occurrat, cf. ad

Περτίνακα, νυκτὸς ἀκμαζούσης, πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, ἀφικνοῦνται ὁ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος [n], ὀλίγους τῶν συνωμοτῶν ἐπαγόμενοι. ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ [o] κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διε-

igitur Pertinacem, nocte intempesta, omnibus somno oppressis, veniunt Laetus atque Electus, paucos ex coniurationis sociis secum adducentes: 13. et consistentes, occlusa domo, ad eius fores, ex-

n) M. Ba. καὶ ὁ Ἐκλ. v. N. o) Hic et post οἰκ. comma fuit in Sb., ut in M. Bg., v. N.

Vig. p. 66. b. m., tacentibus N. et Ind. ad Ael. V. h. 14, 41. ii.' πλεῖστον ἀνθρώπων πίνων οἶνον, plurimum *omnium* vini *bibens*, ad sensum, omisso subst. *hominum*, quod Gr. hic ap. Nostrum deest, cf. Herodt. 14, 39. ubi commutantur, τινὰ πάντων ὀλβιώτατον, *quem* omnium *beatissimum*, — ἀνθρώπων ὀλβιώτατος, *inter* homines *beatissimum*. Denique Sch. ἐλ. ὑπόσ. minorem *substantiam*" quo de Lat. alibi, ut G. Th. 588, 69. „Gloss. *facultas*, περιουσία, *facultates*, οὐσία, εὐπορίαι, — divitiae, opes" quod Gr. Ms. hic e glossa est per comparationem aliorum Nostri locorum, cf. Schol. laud. ad 6, 1, 18. et 1, 8, 16.

νυκτ. ἀκμ.) E P. utrumque Bg., sed Sch. in „ἀκμ. n. *int.*, media" ut ap. G. Th., sed hinc ap. Stp. Th. v. ἀκμ. sine alio auctore, et in v. 2, 1100. B. m. cum P. Vs. plane sine ullo, quo nec mihi reperto, nisi alii habent, Noster analogiam secutus sit verbi cum subst. temporis ap. Thuc. ἀκμάζοντος θέρους, cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.

πάντων λ.) reliquis *omnibus*, praeter eos, qui nunc aliquid moliuntur; in formula ὕ. κ. (ubi Bg. deserit P.) severius agente Stp. Th. 2, 571. E. „pass. ap. Herodi. (sine numeris) — *omnibus* somno *correptis*, (sub) κ. invado, corripio, incesso" tacente in subst. ὕ., nec alium auctorem proferente, nec me deprehendente, nisi formulas, quas Noster imitatus sit, in v. pass. cum dat. rei aliquo, Diod. S., Suid. 2, 278. i. R. Or. V. 8. And. constrictus *tenebatur*, Luc. 1, 77. l. 78. *correptus*, quae rectio par est illi cum praep. aliqua, ἐκ Ind. Ael. V. h. it. ὑπὸ ib. et Dem., ubi bene „*occupari*, *corripi*, capi, *compediri*" ut compares Stp. Th. in subst. 3, 1749. ὕπνῳ δεδμῆσθαι E. m. et F. m., non allata formula act., cum ὕπνος dr. λαβεῖν τινα, v. Ind. Fi. The., ut v. pass. in Ind. Xen. Cyr., absolute stans, redditur cum Bg., quo de alibi, sed ap. G. Th. tantum 488, 88. *oppressit* somnus *virginem*, quod est invasit, ut pass. dicentur *somno oppressi*, qui a somno capti sunt et dormiunt, et adeo hic, tropo remoto, omnibus dormientibus. Mox Ms. articulum in secundo subst. addit, in simili caussa §. 6. nihil novans, sed et alibi inconstans. Sed sq. ὀλιγ. cum gen. poni, nec Sch. monuit, nec Poss. Synt. p. 45. i., ubi Bg. per praep. iterum, secus ac P., sed G. Th. profert modo Bg. rationem, qui in ε., ut alibi, deserto P., sed in v. ἐπ. vim med. bene per praep. et pron. exprimit, prorsus ut L. Ern. „6) mecum adduco" tacentibus Stp. Th. et lib. de V. med. F. p. 32. c. et W. p. 40. m., cf. Ind. Ael. V. h. Xen. Pol. Z. et Gs. ad Luc. 1, 527. l. 29.

κεκλεισμ.) Malim κεκλεισμέναις, ut cum θύραις cohaereat. *Reisk.* Ut scribere Noster potuit cum aliis, v. N. T. Io. 20, 19., et videtur habuisse

γείρουσι p τὸν φυλάττοντα q. ἀνοίξας δὲ ἐκεῖνος, καὶ θεασάμενος ϛρατιώτας ἐφεϛῶτας καὶ

citant ianitorem. Qui ubi aperuit, viditque milites adesse et Laetum, quem scie-

p) διεγείρασι Lu. mendose. q) M. Ba. φυλάσσοντα v. N.

P., ut tamen et libere egerit, ficut in rel. huius partis, ubi Bg., pro inrerpunctione Ms. fui, cum Sb. ftatuit gen. confeq., quibus non opus eft, fic regendo, ἐπ. ταῖς θ. τῆς κεκλ. οἰ. αὐτοῦ, ubi gen. pron. diremtus ac praemiffus iterum, et particip. ante artic. et fubft. pofitum, quomodo et rexerit Sch. in κ. „οἰκ. θυρ. (fine Vs. et in οἰκ.) κ. τ. θ., *domus* claufae *foribus*" referente Bg. pron. (quanquam pertinens ad §. pr. perfonam τὸν Περτιν.) ad τ. θ. propter inductos abl. con-feq., tum retinente compof. e P. in v. κ., (ubi Stp. Th. „fic κεκλεισμέναις πύλαις ap. Herodi." fine numeris et falfo, ut Ind. docet, cum fimpl. fevero Lat. tamen,) praeterea ex eodem δὲ per τὲ, quem recte deferit in v. ἐπ., ubi Sch. „quum *fletiffent* ad *ianuas*, — θ. *quum* foribus *aftitiffent*" eodem fenfu, quem in huius v. aor. 2. non tenent Stp. Th. et L. Ern., fed N. T. Krb.

διεγ. τ. φ.) Bg. e P. fere in v. utr., fed in primo, quoad tempus, magis cum Sch. „*excitant* e fomno" non male explente, (plane cum L. N. T. Krb.) at in Lat. v. e Sb. Ind., ap. G. Th., praeter Grr. al. compof., quoque cum fimpl. ἐγείρω, unde bene Stp. Th. „δ. i. q. ἐγείρω" non praefixo Lat., nec fubiecto loco alio, quam noftro, praeter quem modo reperi ap. Hef. 1, 979. m. διεγείρω, ἐξυπνίζω, fine N., fed tropice ap. Suid. 1, 575. e. it. Ind. Dion. H. S. T. 2. et Diod. S. Sed Stp. Th. 4, 229. b. B. e. „φ. de iis dr., qui cuftodes aut excubitores f. vigiles appellantur, fine adiectione pofitum. Herodi. l. 2. ἐπ. — φ., ubi P. non dubitavit reddere *ianitorem*" particip. per fubft., cf. L. N. T. ex Act. 28, 16. σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν ϛρατιώτῃ, qualem cafum pron. et hic fuppleverim, ut quoque militem intellexerim, in primis, fi licet fumi, Pertinacem tum adhuc fuiffe Praefectum urbi, qui fecum habuerit talem excubitorem, in proximo cubantem conclavi, ad quod nunc ftantes, infra in platea clamando, pulfando, excitant hominem; accepta notione e L. Ern. „cuftodias ago, excubo" quanquam de Pertinace privato et paupere, ut fupra dicebatur, etiam Bg. homo valet, ap. G. Th. „cui ianuae cuftodia commiffa eft" quod et ipfum ineft in Gr., per fupplementum acc. τὴν θύραν f. τὰς θύρας, quas ellipfis malim, quam illam accufativi affinis φυλακὴν, cf. L. Bof. p. 358. L. N. T. cum Stp. Th., ut h. l. tantum petas pron. αὐτὰς e pr. plur., qui valet vel proprie, de duabus valvis, vel pro fing. In Ms. autem lectione nihil eft, quam gloffa per formam aliam, quarum illa Ms. vulgaris putatur, fed haec noftri loci Attica, cf. Fi. ad Well. p. 70. m. it. ad Thuc. p. 16. N. 7. it. p. 83. N. 49. et ad Luc. 1, 92. N. 95.

ἀνοίξ.) E P. pron. demonftr. mutatum in relat., initio enunciationis novae poft punctum, et particip. refolutum, et enunciatio inverfa, fed maxime δὲ oppreffo, et in pronomen illud clam coniecto, cf. affine ὁ δὲ 1, 17, 15., non huc fpectante in v. ἀν. Stp. Th. et L. Bof. Ell. E Pol. etiam reliqua Lat. in θ. et ἐφ., per fyn. in poftr., ubi Nofter non variat, et Sch. „*adftantes foribus*" e pr. ταῖς θ. repetit pron. αὐταῖς, Bg. non contrahente cum P. fq., ὃ — ὄντα, (ubi Sch. v. *noverat*,) fed ad v.

Λαῖτον, ὃν ᾔδει ἔπαρχον ὄντα, ἐκπλαγεὶς καὶ ταραχθεὶς ἀγγέλλει. ὁ δὲ ἥκειν αὐτοὺς κελεύει, δεινὰ [r], προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε, συμβήσεσθαι φάσκων. ἐν τοσαύτῃ γοῦν αὐτόν φασι [f] μεῖναι ψυχῆς

bat praefectum esse, expavefactus et perturbatus nunciat 14. Pertinaci. Is venire iubet, mala expectata sibi assidue, eventura esse affirmans. 15. In tanta porro ipsum aiunt mansisse animi tran-

r) Comma hoc, absens in M. Ba. cum A. al., servavimus e Stp. rel.
f) M. Ba. φασὶν αὐτὸν εἶναι, sed eadem manus in marg. adscripsit, γρ. μεῖναι. Mart. v. N.

ἀγ. ex eodem servante proprium nomen e suppleto pron. αὐτῷ, cf. 1, 17, 14. sq., ubi Noster per verba ἐκπ. et ταρ. variabat, hic copulans per copiam.

ὁ δὲ) Forte κελεύει, οὐ δεινὰ τὰ προσδ. non terribilia sibi venire ea, quae identidem expectasset. *Reisk.*

Sic potuit Noster scribere, cui nunc aliter placuit, consentiente etiam P., e quo Bg. omittit δὲ et ἑ. pron., utraque olim restituenda, in rel. severior, sed in adv. ἑ. liber hic quoque, cf. 1, 17, 23. e., quocum Sch. tantum in v. ἑ., qui in φ. „*inquiens*, aiens, *dictitans*" in primo cum P., quem deserit Bg. in v. πρ., ubi Stp. Th. v. e. „in malum ap. Herodi. δ. — φ." sine numeris et Vs. cf. 1, 1, 4. e. L. N. T. Ind. Dem. et Polb. it. Krb. Obs. p. 132. e., valente Gr. v. pro universo Bg. e §. 16., sed anguste pro timere e §. 17., per quae Noster variat, verbo privo substituens phrasin.

γοῦν) Hunc locum in particula Sch. subiecit suis ad 1, 14, 12., Bg. e P. reddente, quod redeat ad *igitur* in continuatione vel demonstratione, in hanc sententiam et seriem, quia iam expectabat talia, inde non perturbatus est his rebus, sed mansit tranquillus, dum, ut tela praevisa, quod aiunt, minus nocent, sic mala cogitata ante minus angunt turbantque; sumta sic notione ex οὖν, ut contra ex γὲ, procedit quoque Sch. ibi *certe*, pro saltem, in exemplis commemorandis aptum, cf. 1, 15, 11. i. Tum Ms. lectio εἶναι ἐν ἀτ. per se procedit, ab aliis adiunctis talibus cum v. subst. per praep. ἐν, et sumto praes. pro perf., ut alibi, et habere potuit eam P., nisi liberius vertit, sicut omisit v. φ. Verum lapsus etiam inciderit scribae, aut vis nolentis bis μ. redire, hic et §. sq. m., sicut Leisn. ad marg. Ox. „μεῖναι bis" per simplicitatem vetustam et gratam negligentiam non variante Nostro, et Sch. in praep. disserte „εἶναι — ἐν ἀταρ. constantem *esse*, (haud dubie deceptus a P.) μ. *mansisse* animo *imperterrito*" sine praep., non reddente Sb. Ind., sed fortuito subiiciente syn. phrasin ἀτάραχον διαμεῖναι, ex Eutr. Met. 8, 14, 2., at Stp. Th. tantum aliunde alias formulas dante in v. μ. cum ἐν et subst., verum paupertimo in „ἀτ. status animi imperturbati, animus imperturbatus. Alii tranquillitas animi. Sed haec latius patet" sine auctore, et cum sint coniuncta ista, ut tamen Bg. postremum Lat. dederit, etiam L. Ern., recteque, cf. Fabr. ad Sext. Emp. p. 203. Heyn. Epict. et 1, 13, 3. i., tropo remoto, esse tranquillum aeque, ac prius; tenentibus nostratibus affinius subst. *Unerschrockenheit.*

ἀταραξίᾳ, ὡς μηδ᾽ ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, μεῖναι δὲ [t] ἐπὶ τοῦ σχήματος [u], καὶ τὸν Λαῖτον [x], ἅμα τῷ Ἐκλέκτῳ εἰσελθόντα [y], καίτοι δοκοῦντας [z] ἐπὶ

quillitate, ut nec exsiliret lecto, sed maneret in eodem statu: ac Laetum cum Electo ingressum, quamvis viderentur ad caedem venisse, allo-

t) M. Ba. et Ve. δ᾽ ἐπὶ λ. u) M. Ba. et Ve. ὀχήματος facili errore litterae, v. N. Tum post σχ., pro rel. edd. puncto aut commate, erat in Sb. colon, quo spectat M. Bg. x) M. Ba. τῷ Λαίτῳ v. N. y) M. Ba. εἰσελθόντι v. N. z) M. Ba. δοκοῦντα, qui accus. ad inf. μεῖναι pertinet. *Mart.* Hunc sing. fert et M. Vi., v. N.

ὡς μηδ᾽ ἀναθ.) Sch. v. „*resilire*, movere *se e lecto*" sed Stp. Th. „resilio, — it. prosilio, ut Bud. ap. Herodi. l. 2. interpr. — ut *ne* prosilierit *quidem e lectulo*, s. ut P. —" e quo Bg. ducit Lat. in subst., habens aliud in v., quod cum illis Stp. etiam ap. Ern. L. hoc ordine „1) exsilio, 2) prosilio, 3) resilio" quorum primum ap. G. Th., praeter alia Gr., tenet ἐκθορέω, secundum, ἐκπηδάω, προθορέω, sed tertium ἀναθρώσκω syn. nostro; ubi mihi quidem praep. sit Lat. *sursum*, nobis *auffspringen* s. *auffahren von*, quam praep., in Bg. Lat. conspicuam, suppleveris in Gr., ut scias, unde gen. adiunctus pendeat, sicut diserte Stp. subiicit e Plut. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, ubi simul expressa illa praep., it. ad Luc. 1, 29. N. 8?. b., ubi bene, „eorum, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat" s. celeriter et cum impetu surgere, it. ap. D'Orv. Ch. p. 213. i., ubi Rsk. 2, 9. e. reddit *subsilire*, ut Ind. Ael. V. h., cf. ad Luc. l. l. p. 813. N. 64. Suid. sine χρήσει, nec coll. ad Hes.

μεῖναι λ.) Sch. e P. partim in l. „habitum *oris* non mutare, σχ. *non* mutare *vultum*" quo de demum in seqq. sermo est, unde Bg. melius, haud dubie pro situ, sessione, accubitione in grabaro; qua notione non tenet G. Th., ubi tamen et 863, 29. e Cels. subsistere *in* eodem *habitu*, sub „qualitas et forma corporis" quae etiam hic obtinet in sedendo et cubando, ut dicebam, ad quam notionem et ap. Stp. Th. noster locus refertur, qui in v. tantum e Nostri alio et Dem. loco habet rectionem de pers. cum ἐπὶ et gen., nec simile quid in praep., per quam hic variatur cum pr. ἐν, recte comparante illo has praep. ib. 1, 1209. E. e., ut Noster diserte 2, 5, 8. m. μένων καὶ τότε ἐν — σχήματι, cf. Ind. Dem., tropoque remoto, cubare porro, ut ante; Nostro respiciente sane Lat. Bg. formulam, ubi additur pron. aliquod, cf. G. Th., ut libere hic a Bg., quasi fuerit ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχ., quomodo tamen non correxerit, cum, qui manet in statu, simul maneat in eodem.

ἐπὶ τ. σχ.) i. e. ὡς εἶχεν. Cod. vitiose ὀχημ. Saepius autem litterae σ et ο a librariis parum diligentibus permutatae sunt. Sic ap. Xen. Cyr. l. 5. c. 1. in Bas. ed. exstat εἰ οἷόν τε pro εἰσιόντι, et l. 6. c. 4. οὐ δή που pro σύ δή που, et in inscriptione capitis 22. l. 4. Euseb. de Vita Const. ὅπου δὴ pro σπουδή. *Stroth.*

τὸν Λαῖτ. — εἰσελθ.) Ms. dat. pendeat ab inferiori φάναι, qui saltus nimius sit, cum propius stet v. προσειπ., quod tamen modo cum acc. pers. novi; ut potius error inciderit in litteris finibusque τῳ sine Iota et

Digitized by Google

φόνῳ ἥκειν, προσειπεῖν τε, καὶ θαῤῥοῦντι, μηδὲ ὠχριάσαντι τῷ προσώπῳ [a], „*Πάλαι μὲν,* „*φάναι* [b], *καὶ πάσης νυκτὸς τό-*

quereretur, et constanti mini-meque pallenti vultu, *Du-* 16. *dum equidem*, diceret, *et quavis nocte hunc finem vi-*

a) M. Ba. punctum cum Bc. b) In M. Ba. φ. stat sine commatibus. *Mart.* Dissident hic etiam edd., sed ut in re levi nec memoranda, potiusque hoc accentus discrimen φᾶναι in A. al., v. N.

τον, it. τι et τα, quanquam et P. habuerit eandem lectionem, qui tamen et liber fuerit, ut in rel. per hanc regionem.

δοκοῦντας) Mss. sing., ad pr. inf. μ. tractus, atque adeo ad Pertinacem, sit in sensu activo, pro *putantem*, eos *venire* rel., ut quaedam loca e Bud. reddita profert Stp. Th. 1, 1029. F. m. it. G. e., et iterum diserte P. habet, nisi et hic liberius egit, potestque Glossator ad unum retulisse Laetum, non intelligens genus synesis s. synthesis, cum plur. ponitur verbi s. particip. post casum personae unius, cui alia adiungitur alius casus et interveniente praep., ut *Laetus* cum *Electo*, aut enunciatione singulari, quae h. l. per particip. expressa est, *Laetus*, ingressus *cum Electo*, s. *qui* cum El. *ingressus est*, quibus par quoque illa ratio per copulam meram iunctarum duarum pers., vel rerum adeo, *Laetus* et *Electus*; in quibus omnibus, cum plures sint pers. vel res, apparet etiam causa adiuncti numeri plur., cuius figurae, (nominant et syllepsin casuum,) quoad est huius loci, e media illa classe, in nomine pers. cum enunciatione alia, iunctoque sing. et plur. participii, duo exempla dedit Reich. ad Gem. Pl. p. 55. N. f) e p. 90. i. et 113. l. 6., ubi tamen non bene tantum *nominativus* pers. ponebatur, cum alius casus esse queat, ut hic est accus. in oratione obliqua.

ἐπὶ φ. ἥκ.) In marg. Ox. Leisn. „causa finalis" cf. 1, 2, 2. ad Luc. 1, 791. e. 2, 257. N. 46. et p. 793. N. 32. Vig. p. 601. Nr. 12. Ind. Ael. V. h. Xen. Mem. S. et Cyr. it. Fi. Pal., deserto P., reddente Sch. in v. „adesse caedendi causa" at Bg. manente in praep. aliqua, cui par ad sensum Lat. *propter*.

θαῤῥ.) F. θαῤῥοῦντα, in accus., μηδὲν ὠχρ. *Reisk.* Per quod postr. pron. asyndeton existat, copulam agnoscente P. (unde Bg.) liberius, it. vulg. dativum, quem et Bg. iungit cum subst. πρ. e P., sed Stp. Th. 1, 1505. A. e. „P. ap. Herodi. (sine numeris) θαῤῥοῦν πρόσωπον vertit, *vultum* audaciae *plenum*: at ego maluissem *fiduciae* plenum" recte, sed severius per adi. simpl. *fidenti*, ap. G. Th. cum Gr. n., aut *confidenti*, quod ib. Servius per Lat. Bg. explicat, i. nullum timorem et tristitiam prodenti, sed et fiduciam ac tranquillitatem, tacente G. Th. de omnibus illis adi. cum subst., (quod h. l. de fronte, oculis et genis valet,) etiam Stp. Th., ubi tamen cum Lat. Bg., it. in part. ὠχρ., ubi Bg. e P. severe, pro adi. pallido, etiam ap. G. Th. cum Gr. n.

φάναι) Copulatum cum pr. φασὶ, fere ut ἔφη post εἰποῦσα 1, 17, 9. e., Sch. tantum afferente „dicere," per ά acut., ad differ. φᾶναι verbi φαίνω" ut Suid. 3, 577. e. φάναι, εἰπεῖν, φᾶναι δὲ ἀντὶ τοῦ λάμψαι, sine N., nec coll. ad Hes. 2, 1493. Nr. 2, tacente etiam Stp. Th., cf. 1, 17, 16. Tum Bg. per syn. in πασ., fere e P., sed plane in τόδε, cf. Stp. Th. aliunde et 1, 5, 4. e.

„δε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' „ἐλπίδος, μόνος τε τῶν πατρῴ„ων ᵉ περιλειπόμενος φίλων ἔτι,

tae ſperabam: cumque ſolus ex paternis ſim adhuc reli-

e) M. Ba. et Vi. πατρ. ἔτι περ. φίλων λ. v. N.

εἶχ. δι' ἐλ.) futurum cogitabam, futurum praeſentiebam. *Leisn.* Sed Sch. „ἐλπ. *expectare* malum, h. e. metuere, δ. *ſperare*" e P. hoc cum Bg., pro quibus ſevere dederim e Cic. ad Att. 11, 21. *habui* in *ſpe*, quae formula deinde murari poteſt in privum v. Bg., et in Sch. illa, cf. Stp. Th. 1, 1317. H. „ἔχω cum praep. — frequentiſſime reddendum eſt verbo Lat., habente ſignificationem verbi Gr., a quo deductum eſt nomen (ſubſt.) vel quod deducitur a nomine, illi adiuncto, ut — ἔχω δι' ἐλπ., Herodi. ἐλπίζω, (ſine loco quo diſerto et alio auctore, et iterum p. 1197. E. m.) dicitur et δι' ἐ. ἐχ. ab Herodi. (ſic tantum, et ſine Vs., denique p. 979. A. m.) διὰ conſtructionem (cum gen. et v. ἐχ.) eandem habens, non ſemper reddi poteſt praep. *in*, ſed ſaepe δ. cum gen. et v. per unicum Lat. verbum interpretamur, aut verbum cum nomine, nonnunquam et aliter, ut δ. ἐλπ. ἐχ. *ſperare*, ap. eundem Herodi." quorum illa religio in Lat. *in* tollitur Cic. loco, cf. ad Luc. 2, 143. b. N. 30. ex h. l. „*hunc* exitum *vitae*, i. e. necem a percuſſoribus immiſſis, *diu* ſperabam, i. e. metuebam" et eandem formulam in Ind. Ael. V. h. v. ἐχ. et Dion. H. S. T. 1. v. δ., ubi et ſimiles cum aliis ſubſt., it. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z. v. δ. it. ad Vig. p. 568. N. 68. cum praecepto ſimili Stp. et ex h. l. „hunc *vitae* exitum *expectavi*" p. 566. Nr. 2. et p. 244. N. 57., ubi recte comparatur Lat. illa formula noſtra „ſic *in* ſpe *habere*, pro ſperare dixit Sall. Cat. c. 31." §. 7., ubi v. Cort. p. 193. b. e., qui tamen arguatur „*in* ſpe *habere* eſt fere certo et in praeſenti ſperare" melius comparans ſyn. *eſſe* in *ſpe*, tacente G. Th. in v. *hab.*, non item in ſubſt. 519, 14. „hab. *aliquid* in *ſpe*, i. ſperare" ſed modo e Cic. illo. cf. ad 1, 3, 11. e. et de δ. pro ἐν 1, 7, 9. m.

περιλειπ.) Mss. gloſſam in ordine alio, transpoſito adv., ut ſuo v. propius eſſet et maior etiam laevitas, ſine omni hiatu, neque neceſſitas requirit, (cum liber ſit ſitus in adv., ante et poſt v., etiam obvium id in fine enunciationis,) neque adiuvare videtur P., ſed magis Bg., qui ex eodem iterum μόνος cum gen. libere tractatum ſervat, ut §. 10., pro quibus Noſter hic variat tum addito adv., tum participio alius temporis, ubi Sch. fere cum P. „*qui* reliquus *eſſem* ſolus *amicorum*" per impf. (pro Bg. praeſ.) ſed et rerenta iſtius libertate in pron. relat. pro copula τέ, unde reliqua Noſtri oratio ſeriesque eidem P. erat diſſolvenda, ubi Sch. in pr. „nbr. *ſuper* me *cunctantem*, βρ. differentem *diu* mihi mortem inferre" e P. partim, nihil mouens de v. 19. cum particip. pro inf., quod procedit in v. affectuum, tacentibus Stp. Th., Poſſ. Synt. et Call., it. Indd., niſi ſumas v. cum acc. perſ. et participium huic modo adiunctum, *mirabar Commodum*, dum *ceſſabat*, ſ. *quod*, cf. G. Th. 293, 12. te *bella* loquentem *miretur*, pauperrimo Stp. Th. in v. βρ., nec N. T. ſpectante, ſed huc ſine Vs. et Lat. Bg., quod cum Stp. *tardare* ap. G. Th. cum Gr. n., ut alterum ejus *cunctare* et Bg. ib. modo cum praep. Bg., quae melior, quam Sch.; nobis *an* ſ. *bey*, cf. abſolute poſitum v. β. Ind. Ariſt. Kuſt., cui add. Theſm. v. 668., et Luc., ubi et cum pr.

Digitized by Google

„ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον „βραδύνοντα. τί δὴ μέλλε„τε; ὑμεῖς τε γὰρ δράσετε „τὸ[d] κεκελευσμένον, ἐγώ τε πο„νηρᾶς ἐλπίδος καὶ φόβου συν„εχοῦς ἀπαλλάξομαι." Πρὸς

quus amicis, mirabar, in me
17. *Commodum cessare. Quid ergo cunctamini? Nam et vos facietis imperata, et ego mala spe metuque assiduo li-*
18. *berabor.* Ad haec Lae-

d) Art. deest in A. 2. mendose.

πικρὰ ex 1, 622. pen., cui add. p. 233. l. 65., sed de re Ael. V. h. et Phocyll. v. 78. et med., ignotum Stp. Th., ap. Abr. Dl. Th.

τί δ. μ.) Bg. in δὴ, ad nostram sententiam, fere e P., sed in v. μ. cum Sch., tacente hinc Stp. Th., cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut ap. Luc. 1, 376. l. 2. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; quid *ergo* vos *amplius* (etiam s. tandem) *cunctamini?* cf. p. 597. e. μὴ μέλλε οὖν, *noli* ergo *cunctari*, in qualem negativam mutari etiam Nostri enunciatio ex interrogatione potest, μὴ δὴ μέλλετε, *ne* igitur *cunctamini.* Mox Bg. severius in τὸ γὰρ — δὲ et in temp. δρ., sed e P. in numero alio particip., ubi Sch: „impetatum *facere*" quem sing. ignorat G. Th. cum Indd. et Niz., ubi modo, *sese*, quod *imperatum* esset, *facturos*, ut Stp. Th. non tenet hoc particip., (cf. Ind. Luc. v. e. sed hoc cum v. δρ. per analog. tum Lat. illam antea, tum Gr. cf. ad 6, 1, 24.) sed formulam syn. in plur. et sing. per particip. praes., quo alibi Noster variat.

πονηρᾶς ἐλπ.) mali futuri praesensio hic πονηρὰ ἐλπίς. *Leisn.* s. mali absentis expectatio et cogitatio, ut contra *bona spes*, per adi. quoque, pro gen. subst., praeposito hic universo subst. et sequente definiente magis, cf. 1, 3, 11. e. et 1, 7, 2. e., nihil ut simile habuerim, quam Luc. 1, 846. l. 67. πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, male *sane* de *rebus* suis *speravit*, et 2, 740. l. 35. ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, *spes* semper *malas*, G. Th. tacente, et Sch. π. „tristi *spe*, (e P. partim, ut et) φ. a *formidine* perpetua *liberabor*, σ. continuo *timore*" Stp. Th. 3, 224. F. sine Vs. huc spectante, sed in marg. praeeunte Bg.

ἀπαλλαξ.) ego *a* prava *suspicione* et *metu* perpetuo *liberabor*. Hic med. pro pass. videtur positum. Antiph. Or. 1. p. 22. (R. Or. V. 7. p. 614. l. 27.) μᾶλλον φιλησομένη ὑπὸ τοῦ Φιλόνεω, magis *amanda* a *Philoneo*, pro φιληθησομένη. Ipse Herodi. 8, 7, 16. διοικήσεται pro διοικηθήσεται, v. D'Orv. Ch. p. 261. (immo p. 692. m. v. 27.) Bacch. et Ern. ad Xen. Apol. §. 26. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „pro ἀπαλλαχθήσομαι" tacente Stp. Th., sed ad sensum saltem sic accipientibus Sb. Ind. „liberabor *metu*" et Sch. hinc partim „*liberabor* a *formidine*" respicienda tectione, ut gen. pendeat a praep. in v., cf. 1, 7, 1., sed Dres. de V. med. p. 180. m. „med. ἀπ. — valet *se* liberare *ipsum*, ut ap. Herodi. 2, 1, 17. ἐγω — ἀπ. *me* que *aliquando* a *tristi* ac *perpetua* formidine *liberabo*" quae redeunt tandem ad pass., eoque sensu medium universe, et nominatim fut. eius, cf. in nostro v. Xen. Cyr. 4, 5, 46. e. πραγμάτων ἀπαλλαξόμεθα, 5, 2, 32. τοῦ φόβου ἀπαλλάξονται, cum artic. sine discrimine, it. Ἀνβ. 5, 1, 8. et 7, 1, 3. it. Luc. 1, 551. l. 95. sine N., sed Moer. p. 13. cum N., ubi et de aliis v., de quibus cf. ib. p. 21. N. 1. p. 116. N. 1. p. 123. N. 2. p. 367. Thom. M.

ταῦτα ὁ Λαῖτος[e], „Οὐ παύσῃ, „ἔφη[f], ἀνάξια σαυτοῦ καὶ τῶν „προβεβιωμένων σοὶ λέγων; οὐ „γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἤδε

tus, *Non desines*, inquit, *indigna te et anteacta vita tua loqui? Non enim in perniciem tuam hic noster ad-*

e) ὁ Λ. deest in M. Ba. *Mart.* v. N. f) ἔφη utrinque non habet commata. *Mart.* cf. §. 16.

p. 135. N. 5. p. 620. post Nr. 4. p. 852. N. 4., tum Bud. C. 1257, 39. lib. de V. med. Fi. p. 56. et 305. e., id. ad Well. p. 344. e. Z. ad Vig. p. 184. b. m., porro ad Thuc. 54, 19. N. 23. it. p. 155. N. 59. et p. 460. N. 89. Abr. Dl. p. 152. m. ad Aesch. 1, 91. 318. m. it. L. Arist. p. 178. m., ad Ael. V. h. 7, 10. e. R. Or. V. 3. p. 542. e. 678. N. 78. V. 4. p. 208. N. 88., ad Xen. Mem. S. 3, 7, 9. Ern. et Hdb. p. 142. i., Schw. ad Onos. p. 18. N. 29. Barn. Eur. Hel. v. 359., denique Indd. Z. Xen. M. S. Pol. et Cyr. Lat. v. *med.*, praeterea in rectionem et notionem illam Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. N. T. L. et Obs. Krb. p. 124., ubi cum praep. eadem in v. separatim „ἀπαλλαγήσομαι ἀπ' αὐτοῦ, *ab* eo *liberabor*" Loesn. p. 118. i. Kypk. T. 1., it. per vicina Eur. Phoen. v. 1084. ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου, *quia* liberabo *te* a *metu*, it. Dem. 556, 27. et R. Or. V. 6. v. δέος, it. in v., ut et in hoc tropico verbi sensu lateat proprius et princeps, quem equidem statuerim, pro amovere, amoveri, amovere se. Caeterum ap. Beger. p. 684. ad nummum Pertinacis primum scribuntur haec „providentiam Deorum adumbrat, qua Pertinax, dum mortem expectat, orbis imperium, etiam invitus, accepit."

οὐ παύσῃ) Interrogationi huic est vis imperativi, παῦσον, (immo παύου in pass. s. med. s. παῦσαι.) Sic §. 22., ubi Pertinax huic interrogationi similem, quasi irridens, (vel potius tantum mirando et huc respiciendo,) reponit interrogationem, (*οὐ παύσεσθε λ.*) Sic Act. 13, 10. (*οὐ παύσῃ διαστρέφων λ.*) *Leisn.*

Ad quem sacrum locum simili errore Pric. „οὐ π. hic est παῦσαι" subiectis Nostri locis illis sine Vs., hic Seh. cum Bg. e Stp. marg. reddente, „*desines — dicere*" sed P. per imperat., cf. 1, 6, 4., e quo et cum Bg. partim Sch. ad sq. τῶν πρ. „vita *anteacta* s. *superiore* tua *indigna*" verbo pass. cum dat. pers. mutato in subst. cum particip. s. adi. et pron. possess., pro *indigna* iis, *quae* tibi s. *a* te *acta* sunt *ante*, s. *in* priori *vita*, quorum prius simplex firmes e 2, 5, 6., ubi explicandi causa adiicitur, ἀνάξια τῶν προβ. αὐτῷ καὶ προπεπραγμένων, quem locum Nostri tantum Sb. Ind. et Stp. Th. novit cum simili Synes. et Plut. sine Vs. sub „τὰ προβεβιωμένα, vita *anteacta*" ut et hic in marg. dederat, ad Plut. Hs. 14, 10. τὴν δόξαν τῶν πρ. ἐξέχεαν, *omnem* ante *acta* vita *collectam* effuderunt *gloriam*, tacentibus N., sed Ind. „*rerum* ante *actarum*, (suppleto quasi subst. χρημάτων s. πραγμάτων) th. προβιόω, quod non in usu" nec reperi quid, praeter Ios. 1, 234. s. 15. i. ὧν τὴν μαρτυρίαν ἀληθῆ ποιήσει τὰ προβ., quorum *testimonium* ratum *faciet* vita *anteacta*, qui cum Nostro duxerit e Dem. 315, 5. τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα, it. 600, 17., sed sine dat. pers. 609, 22. τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα, it. 751, pen. et 789, 19., cf. 403, 15. 24. 563, 17. 617, ult., p. sq. l. 11. 758, 10. et 21. it. Aesch. Or. epist. Rs. V. 3. p. 675. pen. et Sammet. Ind., it. Lys. R. V. 6. p. 760. e. it. Bud. C. 1515, 40.

„ἡμῶν ἡ[g] ἄφιξις, ἀλλ' ἐπὶ σω-
„τηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ
„τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. κεῖται
„μὲν γὰρ ὁ τύραννος, δίκην δοὺς
„τὴν προσήκουσαν[h], καὶ, ἅ-
„περ αὐτὸς ἡμᾶς δρᾶσαι[i] διε-

ventus, sed in salutem cum
nostram ipsorum, tum Ro-
19. *mani imperii. Iacet*
enim tyrannus, poenasque de-
dit debitas, et, quae ipse

g) Art. deest in Lu. vitiose. h) Comma hoc in solis B. 1. R. et Bc. 2., pro colo Stp. rel., it. puncto A. et al., v. N. i) M. Ba. δρᾶσαι ἡμᾶς v. N.

ἐπ' ὀλ.) Sch. in pr. et nom. „*tui* exitii *causa*, mortem tuam *petentes*, (e P. fere in postr.) — salutis causa“ contra Bg. ducente e Sep. marg., etiam quoad omissum v. subst., it. in ἦδε et ἡμῶν per alium casum, secus ac Sch. in „*a.* nostri *ipsorum*“ sed Stp. Th. 2, 1274. A. m. „οὐκ — ἀφ., ad exitium et mortem tibi afferendam“ partim e P., sed plene totum Nostri locum in v. σωτ. i., cf. Dem. 361, 3. Φίλιππος ἀπηγγέλλετο — ἐπὶ τῇ τῶν Φωκέων σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι, e. Ios. 1, 729. e. κηρύσσειν περὶ τὸ τεῖχος, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ τε παρείη τοῦ δήμου καὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως, sese *propter* populi *utilitatem* urbis *que* salutem *adesse*, cf. §. 15. e. ἐπὶ φ., quocum variatur per subst. syn. ὀλ., quo de cf. 4, 4, 1.

κεῖται) Bg. e P. omnia, etiam in oppresso μ., ad sq. §. δὲ referendo, sed Sch. „*κ. iacet* interfectus“ quod Gr. particip. φονευθεὶς diserte additur 7, 5, 15., ut servandum potius sit Lat. severum, et intelligendum hoc cum Gr. de iis, qui humi prostrati sunt post mortem ac caedem, et interdum etiam in sepulcro sibi, cf. Hom. 'Οδ. γ', 109., ubi praec. κατέκταθεν, quanquam deinde, ut supra in v. πεσεῖν, potest consequens pro antecedente sumi, ut κεῖσθαι dicatur et *iacere*, qui caesus sit ac mortuus, cf. Sb. Ind. e Zos. 3, 30, 8., ubi de iis, qui post pugnam in campo nondum sepulti iacent, διερευνώμενοι δὲ τοὺς κειμένους, *quum* que *humi* iacentes *perquirerent*, bene expleto subst. ἐν τῇ γῇ, s. adv. χαμαὶ Ind. Sb. „*οἱ κ.*, caesi *et* humi *iacentes*“ Stp. Th. 2, 160. F. m. ex Hom. sine loco et Nostri duobus sine Vs. „quibus in locis exponi etiam potest *iacere*. Dicitur enim *iacere*, qui mortuus est“ Hes. 2, 217. m. cum N. 11. Schol. Soph. Ai. v. 1008. L. Ern. et N. T. Krb., Abr. Dl. Th. p. 236. e., ad Luc. 3, 317. e. Kl. Tyrt. p. 52. e. Harl. Chr. Gr. p. 23. N. 22. Hs. Fa. Aes. p. 61. cum Ind. it. Fi. Aesch. et Dion. Cas. it. cum diserto ἐν τῇ μάχῃ Ael. V. h. et G. Th. Nr. 5. In sq. formula δικ. δ. πρ. Sch. „*quum* luisset *poenas*“ fere cum P., e quo Bg. resolvit particip., manens in severo Lat., cf. 1, 8, 12. e., Stp. Th. v. utr. aliunde, Abr. Dl. Th. p. 301. e. it. ad Aesch. 2, 188. e. Ern. ad Hom. T. 5. p. 50. e. Thom. M. p. 227. Ind. Xen. Bach. 'Αν. Cyr. et Pol. Z., Polb. Dem., qui pauperrimus, cf. 382, 25. τὴν προσήκ. δ. δεδωκότες ἂν εἶεν, cum diserto Nostri adi., it. 544, 11., ubi Bg. e P., etiam Stp. Th. aliunde, sed ap. G. Th. severum *conveniens* sine Gr., nec de subst. Bg. aut simili.

καὶ ἅ π.) Bg. omittit interpretari haec verba, καὶ — καθ. *Leisn.* in m. M. Bg., unde exciderint potius scribae culpa, cum et teneat P., e quo partim restituimus; Stp. Th. 3, 61. F. i. v. παρχ. huc respiciente sine Vs., sed tacente in v. δρ. et διαν., quod tamen cum simpl. nostro etiam reddit, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Bud. C. 1012, 42. Gottl. Pl. Menex.

Digitized by Google

„νοεῖτο, ταῦτα πρὸς[k] ἡμῶν „παθών[l]. ἡμεῖς δὲ ἥκομεν 20. „σοὶ[m] τὴν βασιλείαν ἐγχει„ριοῦντες, ὃν ἴσμεν προύχοντα[n] „ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σω„φροσύνῃ βίου, μεγέθει τε[o]

nobis facere cogitabat, ea passus est a nobis. Nos vero adsumus tibi imperium tradituri, quem scimus eminere in senatorio ordine temperantia vitae, amplitudine

k) M. Ve. πρὸ mendose, ut et Stroth. „Cod. vitiose." l) Mss. tres ἔπαθε. v. N. m) Hoc acc. Stp. Sb. et Lu., pro rel. reiecto, ut post σοὶ comma in A. cum B. 1., v. N. n) προὔχ. sic simul cum leni A. al. v. N. o) τὲ in M. Vi. deest. *Loc.* etiam in M. Ba. v. N.

p. 42. N. 69. Ind. Xen. Mem. S. Thuc. et Dem., cui add. 876, 6. et ad sententiam simile 883, ult. ἐκεῖνος μὲν οὖν οὕτως, ὥσπερ ἄξιος ἦν, κακὸς κακῶς ἀπώλετο, ἃ τοὺς ἄλλους ἐπεβούλευσε ποιῆσαι, ταῦτα παθὼν αὐτός, cf. 1, 13, 4. m. In M. Ba. autem alius ordo hic tollit cum laevitate etiam antitheton illud in vicinis αὐτὸς ἡμ. pron. Sed Msa. omnium tempus finitum iterum, pro particip., nec a P. agnoscitur, et e glossa est, forsan illa e simili loco 7, 5, 15., vel hinc, quod e depravato παθεν aliquis, addito augmento, finxit novitatem. Nos quidem, cum Bg. coepisset resolvere particip. in pr. δούς, etiam debuimus in altero παθ. id facere, etsi per se a pr. tempore finito κεῖται pendent utr. participia; unde et distinctiones omnes maiores per hanc regionem sustulimus, et praeterea post καὶ comma dedimus, ut magis appareret rectio, κεῖται — δοὺς — καὶ — παθ.

ἥκομ.) In M. Bg. nihil distinctionis erat usque ad ἐγχ., quocum v. manifesto iunxit P. σοὶ dat., post id ponens, quocum et ego retulerim dat. illum potius ad ἐγχ., quam ad ἥκ., quanquam per se procedit, et alibi cum hoc v. stat, quia hic magis in v. ἐγχ. necessarius est ille casus de consilio loquentium; unde aliquando post ἥκ. comma statuemus, ignorante Stp. Th. fut. v. ἐγχ., cum Lat. tamen Bg. e P., quocum ille et in ἥκ.

προὔχοντα) *eminentem.* Sic loca eminentia, ut promontoria et extrema littora dicuntur τὰ προὔχοντα. *Stroth.*

Variante Nostro pro ἐξέχειν et ὑπερέχειν 1, 8, 11. et 16. m., non habet Stp. Th. Lat. Bg. (deserto P., pro superare alios, hic in Gr. cum abl. rei s. modi,) sed aliunde in contracta verbi Gr. forma simul lenem, secus ac hic in ed., qua de synaloephe v. Koen. ad Greg. p. 47. N. 81., cum aliis et ipse lenem adhibens, dum nos relinquimus scripturam in talibus deprehensam. Sic idem Stp. nec profert plur. hunc v, ἰσμ. cum auctore, cf. Ind. Luc., nec v. cum particip. pro inf., cf. 2, 5, 12. In sqq. Bg. e P., sed Noster, varians quoque pro σώφρονι βίῳ, respicit simul ad §. 8. huius cap. simplex πρεσβύτην σώφρονα.

μεγέθει) Ms. τὲ omissum iterum ante καί, intervallo sequens, sed hic forte ob pr. similem syllabam, aut quia in tribus membris alioqui non habere solet copulam medium, ubi P. quoque agnoscit copulam, sed Bg. libere nullam, Sch. in ἀξ. ponente tantum Lat. gen. Bg., quo de alibi, i. e. cum propter sapientiam et honestatem sis in honore, et pareant verbis consiliisque tuis alii; nisi h. l. capias iterum de dignitate, pro magistratu eminentiori inter senatores, cf. 1, 17, 2. Sed nostro ex

„ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνό-„τητι, ποθούμενόν τε καὶ τι-„μώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου [p]. „ὅθεν κἀκείνοις [q] εὐκταῖον, καὶ „ἡμῖν σωτήριον τὸ πραττόμενον „ἔσεσθαι προσδοκῶμεν.“ Πρὸς ταῦτα ὁ Περτίναξ, „Οὐ παύ-„σεσθε [r], ἔφη [s], χλευάζοντες

auctoritatis et aetatis gravitate, eamque populo ac venerabilem; unde et illis optabile et nobis salutare, quod agimus, futurum speramus. 21. 22. Ad haec Pertinax, *Non desinetis*, inquit, *ludere hominem senem, tantamque mi-*

p) Colon hic Stp. rel. cum M. Bg., sed comma aut punctum in al. q) Sine Iota κἀκ. A. al. r) παύεσθαι B. 1. al. mendose. s) In M. Ba. ἔφη iterum ne commata quidem habet. *Mart.* cf. §. 18.

loco nescio, an possit negari, Pertinacem fuisse adhuc Praefectum urbi, cf. §. 13., qui forte simul fuerit in senatu tamen, cf. 2, 6, 12.

ἡλικ. σ.) aetatis *maiestate* s. *gravitate*; quia nimirum canities quandam gravitatem et modo non maiestatem affert. Sic alibi τὴν μὲν ἡλικίαν σεμνὸν dicit. Pol. autem ita hunc locum vertit, (vel *aetate* etiam *et* gravitate *morum*.) quasi legerit ἡλικίᾳ καὶ σεμνότητι. *Steph.*

Ille Nostri locus est de eodem Pertinace 2, 2, 16., ap. quem et de senibus hoc epitheton est quater 2, 10, 7. 2, 13, 12. 6, 1, 3. et 8, 8, 19.; sicut nostro cap. §. 10. e. meram σεμνότητα Leisn. explicabat ex h. l., ubi redeat tandem eodem aetas gravis et aetas venerabilis, cf. Ios. 2, 409. l. 7. ἡγεμόνα, γήρως σεμνότητι — κεκοσμημένον, *senectutis* gravitate *decoratum*, P. errorem non sequente Sch. in „ἡλ. *aetatis* senilis *gravitate*, σ. *veneratione* s. *gravitate* aetatis“ sed Sb. Ind. hinc et §. 10. „*venerabilis gravitas*, s. maiestas“ nimium tamen ut sit simul iunctum adi., quod e P. in particip. τ. tenet Bg., ut et alterum in ποθ. cum alio ordine in subst. et casu alio dat.; pro *amatum et cultum a populo*, Stp. Th. in v. τ. pass. aliunde tenente notionem nostram, sed in neutro particip. Lat. Bg.

κἀκείνοις) Per synesin plur. pron. demonstr. post subst. collectivum τοῦ δήμου, cf. Z. Xen. Pol. p. 55. a. e. §. 9.; praeter Lat. in σωτ., ducente Bg. omnia e P., (dum Sch. modo in πρ. etiam praemisit *expectamus*,) sed paupere Stp. Th. in adi. εὐκτ., cum Lat. Bg., cf. Poll. Suid. 1, 893. e. et Luc. Ind.

οὐ παύσ.) Sic paulo ante §. 18. οὐ παύσῃ λέγων; *Steph.* Hic Sch. iterum cum Bg., qui rel. cepit e P., πρ. per adi. cum subst., quasi assumto ἄνθρωπον s. ἄνδρα, quod et simul erat §. 8. i., ubi Bg. aliter, nihil tale tenentibus L. Ern. et N. T. it. Stp. Th. qui tamen 4, 530. E. m. in v. χλ. e Nostro „l. 2. οὐ — πρ., *non* desinetis *seni* homini *illudere*, senem *hominem* ludos *facere*, s. *ludificari*? Omnino enim putabat, eos ad se interficiendum a Commodo missos, quum illi contra imperatoriam dignitatem deferrent“ hic, ut ap. G. Th. in Bg. sine Gr. Nr. 2. „iocari et irridere, — deludere alterum, — decipere, — *ludifico*, — deridere, s. per iocum et ludum fallere“ ut mox sequitur ap. Nostrum ἀπατῆσαι, cf. Munth. p. 211. et Loesn. p. 168. m.

„πρεσβύτην, καὶ τοσαύτην „μου[t] δειλίαν κατεγνωκότες, ὡς „πρῶτον ἀπατῆσαι [u] βούλε„σθε [x], εἶθ' οὕτω φονεῦσαι;“ „Ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Ἔκλεκτος [y],

hi imputare timiditatem, ut
prius decipere velitis, dein-
de sic occidere? Atqui, in-
23. quit Electus, quando

t) Sic nudum pron. in omnibus edd. u) ἀπατ. B. 1. R. mendose. x) Sic etiam M. Ba. *Marr.* ut et rel. Mss. tacite, it. edd., praeter βούλεσθαι B. 1., v. N. y) Colon hic in M. Ba.

δειλίαν) Cur timiditatem aut δειλ.? *Leisn.* in m. M. Bg. et Ox. Quoniam senibus interdum est timiditas, et per eam illi ad aliquid facile permoventur, in primis instando et urgendo vehementius, quam Pertinax noluerit de se cogitari, negans, se esse adeo timidum, ut accipiat faciatque, quod velint, sed se satis adhuc fortem esse intrepidumque, ut renuat repugnetque; sicut et in superioribus nullum prodiderat timorem §. 14. sqq. Hactenus procedat Bg. e P. Versio, et vulgata omnium librorum lectio, agnita quoque a Stp. Th. in v. κ. cum P. Vs., quam tamen et ipse olim emendabam in illud Dem. 875, 6. τοσαύτην ὑμῶν εὐήθειαν κατέγνωκεν, aut Luc. 3, 36. l. 84. κατεγνωκότες μου — ἄνοιαν, aut in ἀβουλίαν, *imprudentiam*, incogitantiam, amentiam, stultitiam, quod ad litteras vulgatae proximum videbatur, ut et ἀδηλίαν, *ignorantiam*, imperitiam, cf. L. Ern. et Suid. non coll. ad Hes. ut prima α littera periret ob pr. υ, sed deinde ει ex η corrumperetur. Nunc quidem toleravi repertum, cum haberet aliquam saltem sententiam, cf. 1, 6, 15. e.

ὡς — βουλ.) Malim βούλεσθαι. *Steph.* Quod, a Sch. in β. repetitum per Lat. P. et Bg., habet speciem aliquam ab usu Nostri frequente tum in continuis iunctisque inf., tum in ὡς pro ὥστε cum inf., et a multa confusione finitionum σθε et σθαι, ut tamen ὡς pro ἵνα s. particula finali tolerem cum indicativo et finito tempore per exempla L. N. T. Krb. p. 749. Nr. 9. et Schw. p. 1445. b. Nr. 10), et quia affine illud ἵνα etiam sic usurpatur. In rel. Bg. partim e P., cf. Lat. ad ἀπ. (ap. G. Th. etiam cum Gr. n.) 1, 13, 10. m. in compos. ἐξαπ., pro quo hic Noster per simplex variat, sed severius, quam P., in εἶθ' οὕτω, expressa utr. particula, aliis fere οὕτω negligentibus, ut redundantem, cf. Ind. Sb. aliunde, *postea*, Fi. Pal., *tum* vero, *deinde*, non reddens in Ind. The. e prooem. §. 4., ubi Cas. ed. *postea vero*, it. sine Vs. Ind. Fa. Aes. Hs. et Ael. V. h., ubi 1, 4. e. ita *deinde*, sed 1, 16. i. sic *demum*; ignorante formulam Stp. Th., non item syn. 1, 1160. F. m. „ἔπειθ' οὕτω, *tum* demum, *deinde*“ cf. sine Ind. Dem. absolute 25, 18., it. interiectis quibusdam 133, a. sq., ut hic, 44, 18. πρῶτον μὲν — εἶτ' αὐτοὺς οὕτω λ., it. Fi. Theo. prooem. l. l. πρῶτ. μὲν — εἶθ' οὕτως λ., sicut quoque hic εἶτα, ut alias, capi licebit pro Lat. *et*, sed οὕτω pro Lat. *tum* s. *deinde*, cf. ad N. T. Obs. Krb. p. 143. e. Munth. p. 194. e. 273. e. Kypk. 1, 359. m. Reich. ad Gem. Pl. p. 92. e. it. Hor. Turs. p. 467. m., alioqui, proprie sumto εἶτα, venias ad figuram ἐκ παραλλήλου et Lat. *tum deinde*, s. *tunc deinde*, it. *deinde tum*, s. *deinde tunc*, it. *deinde post*, s. *deinde postea*, pro uno *deinde* s. *tunc*, cf. Hor. Turs. et hunc cum G. Th. de *ita demum* et *sic demum*.

ἀλλὰ μ.) Sch. „π. credidisti *nobis*“ pro quo Bg. melius e P. perf. per

„ἐπεὶ λέγουσιν ἡμῖν οὐ [z] πεπί„στευκας, λαβὼν τουτὶ τὸ γραμ„ματεῖον, (γνωρίζεις δὲ τὴν Κομ„μόδου χεῖρα, οὔσης σοὶ τῆς „ἀναγνώσεως ἐν συνηθείᾳ [a],) „ἐπισκέψαι [b]. οὕτω [c] γὰρ γνώ-

verbis nostrie non credis, cape hunccе libellum, (nosti autem Commodi manum, cum sit tibi eius lectio consueta,) ac lege. Sic enim cognosces,

z) οὐ in B. 2. omissum vitiose. a) In M. Ba. non sunt signa ( ). *Marc.* nec in edd., nisi in Stp. rel. b) Ms. Ba. et Vi. ἀνάγνωθι v. N. c) M. Vi. οὕτως, cf. 1, 1, 5. m.

praef., ab eo discedens in λεγ. ἡμ., quod particip. cum pron. pers. reddit per subst. et pron. alius generis et possess., perite, ad Vern. que rationem potissimum, cf. Schell. de stilo p. 342. e., quanquam saltem servassem viciniora, *dictis nostris*, aut severa potius *dicentibus nobis*, cf. Luc. 1, 756. l. 92. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι, *neque* enim *talia* (tibi) dicenti *crediderim*, et p. pr. l. 79. it. 3, 99. l. 7., tenente Stp. Th. v. π. i., praeter ea, quae respondent magis Bg. „Isocr. οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς, (sine Vs., quae libera in ed. W. 414, 32.) Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις, (Th. 5, 3, 15. V. 3. p. 319.) Thuc. l. 3. πιστεύσαντες ὑμῖν, *fidem habentes* verbis *vestris*, — (etiam ex h. l.) *quando* nobis *fidem* non *habes*" quod nihil, quam P.

λαβὼν) Bg. fere e P. resolvit, sed reddit severius pron., ubi Sch. sine Vs. „Attice, τ." sed Stp. Th. *hoc*, tantum ex Arist. Nub. v. 201. sine Ind., ubi modo „τ. pro τοῦτο, Pl. 51. — B. 944." qui est alter Stp. locus, tacente Schol., sed ad Kust. accedentibus Hes. 2, 1404. m. τ., τοῦτο, sine exemplo, it. p. 1353. e. ταυτὶ, ταῦτα, nec coll. Suid. 3, 436. e., ubi in Vs. additum „Attice, *haec*" sed p. 492. τουτὶ, ἐπέκτασις, pro τοῦτο, per productionem vocis, *hoc*; ad redundantiam etiam inclinante Stp. Th. 4, 1065. D. m., etiam Greg. de dial. §. 66. p. 55., me cum Bg. faciente, ut ὶ accessio in fine vocum sit i. q. δὲ enclitica. Mox sq. δὲ, indicem parenthesis, in Ms. Bg. neglectum, e Stp. m. restituimus, cum et P. ostendisset, sed pro γὰρ acceptum, eodem tamen consilio; libere adv. *certe* addente P., unde Bg. tantum in χ., ut Stp. Th. in v. γν.

οὔσης) Omissum a P. hoc membrum totum, assequitur fere Bg., nisi quod participium resolvit, tum addit pr. αὐτῆς, ad χ. relatum, et formulam praep. cum subst. reddit per adi. s. particip., prope cum Sch. in σ. „*quum* consueta *tibi* sit *lectio*; quum solitus sis, quae illa manu scripta sunt, legere, (in ἐν cum v. εἶν.) notum *esse*, — ἀν. lectione *existente* tibi *nota*, h. e. manu eius, quae scribere solet, — οὐσ. quum *ea* sit *nota*" sed ut rectiora sint prima, ducta e Sb. Ind. v. σ. „*cum* tibi *consueta* sit *lectio*" Stp. Th. hinc nihil tenente, nec simile, nec G. Th., nec me in adversariis aut ex Indd., ut forte Noster ad analogiam modo scripserit, respiciens simul ad Bg., aut illud *familiare* mihi *est*, ap. Plin., cf. G. Th. „consuetum, solitum" sensus ut brevis sit, quum adsueveris eam manum legere, et saepe legeris eam.

ἐπισκέψαι) Hic Mss. glossa est manifesta, respiciens ad 1, 17, 14., (pro quo variat Noster hic,) et tropico verbo substituens proprium, ut Bg. e

„ση, τίνα τὲ d κίνδυνον ἐφύγο„μεν, καὶ ὅτι μὴ σκῆψις, ἀλλ' „ἀλήθεια πρόσεστι τοῖς λεχθεῖ„σιν.“ Ἐπεγνοὺς δὴ τὰ γεγραμμένα ὁ Περτίναξ, πει-

quale periculum effugerimus, nec simulationem, sed veritatem inesse nostris dictis. 24. Recognita ergo scriptura Pertinax credensque vi-

d) τὶ B. 1. mendose.

P. cum Sch. „*inspice*, lege *libellum*“ tacente Stp. Th., cum notione tamen et Sch., et illa pro lustrare et recensere, e quibus, ut quoque nostris *ansehen* et *durchsehen*, constit notio Bg., nihil praebente G. Th., cf. Ind. Dem. et Luc. Mox neglectum a P. *οὕτω*, pro tunc, exinde, per id, s. proprie *eo modo*, qui praecessit, sc. inspiciendo ac legendo, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Dem. v. e. Nr. 2. Sed Bg. e P. in v. *γν.* (quod et ap. G. Th.) it. in v. *ἐφ.*, ut in utr. v. aliunde Stp. Th., qui in *κινδ.* formulam tenet e solo Nostri alio loco, cf. v. *φευγ.* pro comp. aliquo, ut *διαφ.* s. *ἐκφ.*, Ind. Dem. et L. N. T., sed nostram phrasin Ind. Thuc. et Fa. Aes. Hs. 64, 3., tacente G. Th. in simpl. v. *fug.* Denique severior Bg. in v. *γνωσ.* rectione dupl., per pron. et simul per conj. *ὅτι*.

σκῆψις) Sylb. (Ind.) commentum. *σκ.* est praetextus, simulatio, excusatio. Hes. *σ.*, *πρόφασις*. Plat. 6. de leg. *ἀγὼν προφάσεις οὐ πάνυ δέχεται*, quod proverbium ap. Arist. Ach. v. 391. his verbis legitur, *σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐνδέχεται*, *excusationem* hoc *certamen* non *admittit*, v. Leop. em. 13, 7. (ap. Grut. Lamp. T. 3. p. 270. e.) Vide, an idem sensus vocis ap. Lycurg. adv. L. p. 124. (R. Or. V. 4. p. 162. l. 15.) *τί γὰρ ἔδει προφάσεων, ἢ λόγων, ἢ σκήψεως; ἁπλοῦν τὸ δίκαιον, ῥᾴδιον τὸ ἀληθές. Leisn.*

Sch. „praetextus“ et P. et Sb. deinde, quorum primum modo Stp. Th. tenet aliunde, nec Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid. 3, 329. e. Polb. et Dem., cui add. 527, 14. 540, 25. 573, 7. coll. l. 1. Tum Sch. „*πρ.* *veritas* adest *dictis*, vera sunt dicta, — *λ.* *dictis* subest *veritas*“ Bg. e P. retinente pron. ad *λ.*, sed in particip. severiore, cf. §. 1. *λεγ.*, ubi assumto *ἡμῖν* s. *ὑφ' ἡμῶν*, illuc venias, sed ut etiam in Lat. *dictis* participio saepe omittatur pron. pers., in v. *πρ.* tenente Stp. Th. aliunde tantum Bg. Lat., sed non cum subst. *ἀλ.*, ut nec G. Th.; unde forte iterum Noster ad analogiam modo scripserit, cf. v. *πρ.* cum dat. rei Ind. Luc. et Dem., cui add. 66, 21.

ἐπεγνοὺς) Sb. Ind. post locum Zos. 4, 59, 4. e. „*ἐ.* *agnoscere*, — sic *ἐ. τ. γ.*, quod idem *γνωρίσας τὴν χεῖρα* 1, 17, 9. i. „quem locum et comparat Bud. C. 363, 18. praemissis „*ἐ.* agnoscere, i. e. noscitare“ aliunde, quae et Stp. Th. repetit, sed Sch. „*quum* legendo *recognosset*, qua manu essent scripta“ dux Bg., ap. G. Th. „*ἀναγνωρίζω*, *ἀναγινώσκω*, rem alias notam denuo agnoscere, — simpliciter recensere“ quorum prius redit ad notionem Bud., ut praep. retineat vim aliquam, pro rursus, s. iterum, sed posterius quoque admittit notionem illius Gr. *ἀναγιν.*, pro simpl. legere, quam tamen non reperi, sed aut pro simpl. noscere, aut pro agnoscere, aliterve, cf. Hes. 1, 1319. i. 1346. i. L. Ern. et N. T. Gatak. Op. Crit. Abr. Dl. Th. et Auct., tum Ind. Polb. Dion. H. S. T. 1. Long. Mot. Fa. Aes. Hs. et R. Or. V. 8. And., ut h. l. manserim in illa pro deprehendere inspiciendo ac legendo, agnoscens et ipse, Nostrum

Digitized by Google

σθεὶς τε [e] ἀνδράσι, καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδίδωσιν ἑαυτόν.

Καὶ πρῶτον ἀρέσκει, προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν λαβεῖν [f]. πείσειν δὲ αὐτοὺς ὁ Λαῖτος ὑπισχνεῖτο [g], ἐπείπερ

ris, etiam ante fibi amicis, omnibus intellectis, quae gesta erant, dedit se ipsum.

Ac primum placet prodire ad castra praetoriana et experiri animos militum: quos Laetus in suam sententiam se adducturum pollicebatur:

e) M. Ba. πεισθεὶς τὰ his acc. f) Hic inf. deest in Par. 1. mendose. Post eum colon in Stp. rel. cum M. Bg. g) Mss. trea συνυπισχν. v. N. Distinctio hic in M. Bg., quae data, ut in M. Ba. punctum.

hic variare pro istis γν. τ. χ. e loco Sb., quanquam eadem propiora sunt §. pr. i., sicur variatur aliquo pacto pro pr. τὴν χεῖρα aut τὸ γραμματ. in τὰ γεγρ., a Bg. bene reddito, cf. 1, 17, 4. i. γραμμ., qui in sq. πεισθ. servat e P. tantum norionem, aptam illis §. pr. οὐ πεπιστ., et pro gen. αὐτ. cum φ. dativum libere, ne quis ad emendandum properet, cum et rectus sit gen. cf. 1, 13, 11.

πάντα πυθ.) *omnibus*, quae *gesta* erant, *cognitis*. Ap. Xiph. 73. §. 1. ἔπεμψα τὸν πιστότατον τῶν ἑταίρων, τὸ σῶμα τὸ τοῦ Κομμόδου ὀψόμενον λ. *Leisn.*

Sch. cum Bg. alio ordine, parrim e P., sed ap. Stp. Th. etiam hoc Lat. aliunde, pro audire, credo, sed in ἐπιδ. Bg. vicinior, eriam oppresso pron. dat. αὐτοῖς, partim e Sb. Ind. „dar *se* illorum *monitis*" quod sit i. q. obsequi er parere, facere, quod monerent, non amplius resistere er recusare, cf. G. Th. Nr. 2. „*dare* se *alicui* est ad illius se voluntatem accommodare" tenenre Stp. Th. modo Lat. Bg. et norionem similem illi P., ad quam et hic locus refertur sine Vs. ad Luc. 2, 613. N. 73., cf. 1, 16, 10.

ἀρέσκει) Variatur cum cap. pr. §. 8. i. ἔδοξε, e P., qui liber in καὶ πρ., ubi Bg. severior, ut in τὸ στρατ. intelligenrer, cf. 1, 8, 2. i., (quo sensu arctiori mox τῶν στρατ. capiendum quoque, cf. 1, 17, 3. e.) sed πειρ. τ. γ. λ. prope cum P., sed Sch. in „πειρ. periclitari" et Stp. Th. 3, 151. i. „periculum facere animi illorum s. voluntatis, s. tentare s. explorare illorum animum s. mentem" cf. 1, 8, 10. In sq. v. πεισ. Bg. e P., nisi quod adv., libere ab illo adiunctum, omittit, cf. 1, 3, 12. ut de δὲ cum pron. demonstr. αὐτ. mutaro in pron. relar. 1, 17, 17. m.

ὑπισχν.) Non placet Codicis lectio συνυπισχ. *Stroth.* Compositum hoc, quale alibi Mss. pro simpl. adhibenr, cf. 1, 16, 10. m. ἐλπ., in P. non comparet, nec in Lexx. er Indd., quae causae sint quaedam, cur queat displicere, etiam conrra consensum Mss., nisi aliis innotuerit, praeter me, per bonam auctoritatem; ut tamen vel sic glossa manere possit potius, quam ut συν praep. exciderit ob τος syllabam pr. Sed Bg. cum Sch. severius in tempore, quam P.

Digitized by Google

αὐτῷ ἐπάρχῳ ὄντι μετρίαν [h] ἀπένεμον αἰδῶ [i]. συμπαρά-

quando quidem tanquam prae-
2. fecto aliquam tribuebant re-

h) Sic etiam M. Ba. Malebat Stp. οὐ μ. Sed quoniam Ms. αὐτῷ. habet, mihi nihil mutandum videtur. *Mart.* In vulg. tacite manent et Mss. rel. cum edd., V. N. i) αἰδῶ sic cum circumflexo B. 2. cum Par. 1. v. N.

αὐτῷ ἐπ.) praefecto, scil. praetorii. Alias additur στρατοπέδων, ut scil. praefectus praetorianis exercitibus discerni possit ab ἐπάρχῳ τῆς πόλεως. Laetus 1, 16, 12. diserte dr. ἐπ. τῶν στρ. Ap. Dion. integrum eius nomen est Αἰμύλιος Λαῖτος 72, 17. Alibi Q. Aemilius Laetus dr. *Leisn.*

Cf. 1, 8, 2. i. et 1, 9, 18. Sed Bg. e P. non modo opprimit particip. et pron., sed et addit syn. particulam Lat., Gr. ὡς, pro *ei*, cum *praefectus esset.*

μετρ.) Fot. οὐ μετρ. *Steph.* quod nos diceremus *eine* ziemliche *Achtung.* Sic Euseb. Hist. E. 7, 32. de Dorotheo dicit, τούτου μετρίως τὰς γραφὰς διηγουμένου κατηκούσαμεν. Et Noster infra c. 7. (§. 6. e.) dicit, αὐτὸς τὴν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκὼς (ἦν) *Struvb.*

Bg. servat vulg., e P. reddens, sed Sch. „μ. aliquantam *reverentiam*, Sylb. (Ind. mediocrem, i. e.) sat magnam. Stp. supplet οὐ" immo intrudit temere, ut Bg. non satis bene vertit, pro iustam, decentem, legitimam, idoneam, magnam; cf. Gron. ad Polb. T. 1. p. 896. m. „μέτρια ταῖς τύχαις, fortunis *sufficientem.* Nam id est μέτριον interdum, ἀρκοῦν, ἱκανόν. — Sic patrem audivi defendentem illud Herodi. 11, 5. πεισ. — αἰδῶ, ubi Stp. mallet οὐ μ. At Herodianus significat, etsi valde corrupta esset disciplina, tamen ad hoc praefecto praetorii satis fore auctoritatis, (et p. 899. i.) τριβὴν σύμμετρον accipio καθήκουσαν, ἁρμόζουσαν, ἱκανὴν" s. i. q. μεμετρημένος, comparatus ad modum iustum, ut recte vertitur ad Zos. 6, 7. i. πέμψαι μετρίαν δύναμιν λ., ut *idoneas* copias *mitteret*, sicut τὰ μέτρια capio pro Lat. *iusta* s. *aequa*, it. *iura*, ap. Lys. R. Or. V. 3. p. 319. l. 33. et ap. Dem. p. Cor., Harl. p. 371.; (Ind. alio inclinante,) it. ap. Aesch. R. Or. V. 3. p. 382. e., ubi Cod. προσήκοντα est glossa, cf. ib. Tayl. et Dem. copulata 985, 3. καὶ δίκαια, καὶ μέτρια, it. 1007, 8. sq. et 1168, 7. καὶ μέτρια, καὶ προσήκοντα, cf. 1003, 26. 1009, 6. 1021, 1. Ind. Fi. Aesch. et Xen. Pol. Z., it. ad Hes. ἔργ. v. 306. Intp., in primis Krb. et Graev., contra quem antea verti Lat. *magnus*, cum, quae iusta sunt et talia, qualia decet, et sufficientia, suo modo etiam magna dici possint, tacente Stp. Th., at L. Ern. fere nobiscum faciente. Tum Sch. in αἰδ. „*reverentiam* exhibere *alicui*" bene comparans 4, 13, 10., ubi simpl. νέμειν, pro quo hic Noster variat per compos., ubi et Bg. severius adhibet simpl. Lat., cf. 1, 8, 2., ubi τιμὴν idem fuerit, quod hic αἰδῶ, cf. ib. §. 5., formulam non tenente Stp. Th., nec me aliunde, ut Noster forte ad analogiam finxerit illius ἀπ. τιμήν. Denique in accus. αἰ. circumflexum praeferens Stp. Th., tamen hic gravem edidit, inconstanter agentibus et aliis, cf. Ind. Luc. per utr. formam, sed Dion. H. S. T. 1. per circumfl., ut per grav. Ael. V. h., it. Well. Gr. p. 24. e. Nr. 3. p. 68. i. Nr. 3. p. 91. m. March. Gr. p. 278. sq. N. 1. Thom. M. p. 861. N. 1. Moer. p. 366. N. 3. ad Luc. 3, 556. N. 48. Fi. ad Well. p. 106. m., nobis quidem per Grammaticam rationem e contractione probantibus circumflexum cum edit. Xen. M. S. 3, 7, 5. et Pol. Z., sed hic relinquentibus inventa.

λαβόντες οὖν καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἠπείγοντο. ἤδη δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει [k], καὶ, τῆς ἑορτῆς ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας πάντα ἐπράττετο. διαπέμπουσι δή

verentiam. Assumtis igitur caeteris etiam, qui aderant, ad
3. castra properabant. Iam autem et maior pars noctis processerat, atque festo instante, ante lucem omnia
4. agebantur. Mittunt ergo

k) Punctum hic in M. Ba.

συμπαραλ.) Sch. „*assumtis* una *secum* etiam *reliquis*, quotquot *aderant*" tantum in extr. cum P., sed in praep. verbi prima diligentior, quam Bg., tum liberior in adscito pron., e Vern. ratione, accedens tamen ad Stp. Th. „una excipio s. una assumo" subiecto sine Vs. loco nostro uno, sed cum Lat. iisdem in L. Ern. etiam e Philox., tum in Sb. Ind. tantum e Zos. 2, 45, 3. e. per liberam Vs., in L. N. T. Schw. sine exemplo, sed versum ut in Fi., ubi Act. 12, 25. sicut h. l. cum καὶ et eodem particip. „*simul* assumentes *etiam* —" cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Ael. V. h. Tum oppressum a Bg. etiam pron. demonstr. τούτους, s. ἐκείνους ante ὅσ., pro quo P. πάντας suppleverat, negligens contra τῶν λοιπ., qui quales fuerint, non dicam, nisi e §. 4. τῶν πιστῶν, tacente etiam Xiph. 2, 1225. l. 11. ed. S. 386, 26. οὕτω δὴ ἐς τὸ στρατόπεδον κρύφα ἐσεκομίσθη. Denique Bg. cum P. non in sq. στρ., at per syn. in v. ἠπ., quod ap. G. Th. in Bg. tantum per act.

ἤδη δὲ) Severior Bg. in rel., ad τὸ πλ. assumit e Stp. m. subst. μέρος, ut 1, 13, 4., dum P. tenet formulam Gr. (ex analog. factam, cf. infra ad 4, 2, 5. e Xen.) per neutrum, quanquam alio gradu, pro *plurimum noctis* s. Sch. „*plurima* pars *noctis*" sed Stp. Th. partim e P. 4, 678. E. „multum *noctis* iam *processerat*" tenens Nostri formam in plusq. praeterea p. sq. s. e Thuc., non item alteram προύκεχ. ap. Cyr. Xen. 2, 3, 17. nec sensum explicans, cf. Schotr. l. l. p. 15. m. et supra 1, 16, 7. ubi et de sq. τῆς ἑ. ἐν. ubi Bg. fere cum Sch. „instanti festo" tacente Stp. Th. etiam de Lat. Bg. in hoc perf. pro praes. cf. L. N. T. Krb. et Schw. p. 484. N. it. Ind. Dion. Cas. et Dem., cui add. 153, 23. τῆς ἔχθρας αὐτοῖς ἐνεστώσης, sq. explic. καὶ τοῦ κινδύνου πλησίον ὄντος, it. 896, 20. et pen., it. ad 1, 3, 1. e. Caeterum Leian. in m. Ox. comparabat 2 Thess. 2, 2.

πρὸ ἡμ.) Neglectum hoc membrum a P., servat Bg. e Sch. in ἡμ., quo Lat., praeter L. N. T. Ind. Fi. The. et Pal. it. Rs. Or. V. 6. Abr. Dl. Th. p. 838. i., utitur quoque Stp. in Th. aliunde, ubi formulam ignorat, (hic in marg. reddens severe *ante diem*,) quae tamen in Ind. Xen. Cyr. Z., cum Bg., ut syn. πρὸ τῆς ἕω in Thuc. Sed πάντα hic, de quibus dictum in praec. Ap. Beger. 2, 684. numus Pertinacis secundus „pertinet ad Herodianum, quod memorat caedem Commodi Pertinacisque successionem anno ineunte accidisse."

διαπεμπ.) Modo Lat. in v. e P., sed rel. e Stp. marg., qui in Th. e P. 3, 203. G. e. post „*dimitto*, h. e. in diversas partes mitto, qua in sign. Latino v. utitur Caesar, *nuncios* in *omnes* partes *dimittebat*, — Cic. pueros *circum* amicos *dimittit*" quorum notio illa Stp. quidem per se hic

τινας [l] τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας, ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε μὲν [m], ὁ Περτίναξ δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον βασιλεύσων ἄπεισι. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, πᾶς ὁ δῆμος [n], ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς, ἐξεβακχεύετο [o].

aliquos ex fidis, qui proclament, Commodum mortuum esse, Pertinacem autem iam imperaturum in castra pergere. Qua divulgata fama, universus populus, lymphatico similis, ebacchari:

l) δή τινας his acc. Stp. rel., ut mox post πισ. nullibi comma, praeter M. Bg. m) M. Ba. ὁ Κομ. μὲν τέθνηκε· Περτ. λ., sed M. Vi. μὲν τέθνηκε tantum, v. N. n) Hic nostrum est comma, etiam in M. Bg., sed post ἐοικ. modo in A. cum B. 1. L. o) Hic comma in B. 1., sed colon cum M. Bg. in Stp. rel., it. punctum in A. al.

procedit, at istud Caes. monstrat per adiuncta diserta, verbum Lat., quanquam ap. G. Th. repertum cum simili explic. e praep., esse tamen i. q. simpl., per quod cum Bg. vertitur Gr. etiam in Ind. Polb., ad praep. rursus spectante Sch. „*mittunt* hinc, *inde*, (non item in sq. δ.) eos, *qui* divulgabunt *rumores*“ partim e Sb. Ind. et P., unde Stp. Th. plene, cf. ad Ael. V. h. 3, 15. N. 3. Ind. Luc. et Diod. S., cui add. 2, 300. l. 64. et p. 400. l. 9., sed Bg. ap. G. Th. „καταβοάω, palam et valde clamare, vociferari“ h. l. ut esse possit clamare hic, illic, s. in diversis locis, sed et simpl., et sufficere Sb. *divulgare*, quod et L. Ern. tenet solum Nr. 1.

ὅτι ὁ K.) Ut res gereretur scilicet ex arte, Tacito notata An. 1, 5, 5. *laeti interdum nuncii vulgabantur, donec provisis, quae tempus monebat, simul excessisse Augustum, et rerum potiri Neronem fama eadem tulit. Boecl.*

Mss. res produnt violentiam, quae inde orta, quod Glossatori displiceret μὲν distractum a suo nomine et positum in fine membri, qualia exempla tamen in Ind. dedimus, cf. Bach. Xen. Oec. 15, 5. et Abr. Dl. Th. p. 336. m., quae vis deinde simul in M. Ba. extrusit articulum ante alterum nomen propr. Π., cf. 1, 17, 3. e., quocum tamen idem mansisse videtur in M. Vi., et simul τέθνηκε sine ν ἐφελκ. ante vocalem, cf. Fi ad Well. p. 213. e. et Plut. Hs. p. 84. e. Sed Bg. e P. omittit μὲν, it. addit adv. temporis, sine necessitate, cf. 1, 3, 1., sed descrit P. iterum in στ., cf. §. 2., et in v. ἀπ., (ubi Sch. *abit*,) servans mox ex eodem articulum pro pron. demonstr., cum δὲ mutatum in pron. relat., severior simul in particip. retento, cf. 1, 15, 2.

ἐνθουσ.) Hic ἐνθ. ἐοικὼς i. q. ἔνθεος, s. θεόληπτος, s. κάτοχος ἐκ θεῶν, s. κατεχόμενος ἐκ θεῶν, s. τετελεσμένος τοῖς θεοῖς, quas locutiones de iis, qui alicuius dei numine afflati, aliquo affectu incitantur, illustrant Bach. ad Xen. p. 117. (N. i.) Cup. Obs. 3, 12. (i. p. 304.) Per. ad Ael. V. h. 3, 9. (N. 4.) Pol. *lymphato similis*, male. Hic enim de populo laetabundo sermo est: at lymphatus de territis et subito furore correptis fere usurpatur. Ratio loquendi inde ducta est, quia subito furore corripi et terroribus impleri crederentur, qui speciem nymphae in aqua conspexissent. *Leisn.*

Stp. Th. 1, 1532. C. m. post varias Lat. phrases et „ἐνθουσιῶν, nu-

διέθεόν τε, καὶ τοῖς οἰκείοις discurrebantque ac amicis suis ἕκαςος χαίρων διήγγελλε p, quisque laetabundus nuncia-

p) M. Ba. ἀπήγγελλε, sed M. Ve. et Vi. ἀπήγγειλε, v. N.

mine afflatus, — furore percitus" etiam affert h. l. e P., quocum vertit et Bg. per syn., quae Lat. utr. cum Gr. νυμφόληπτος ap. G. Th. „furiosus, insaniens, insanus" ut Bg. hic ceperit, bono tamen sensu ac poëtico, ut Stp., nobis *begeistert*, reddente Bg. e P. etiam rel., ubi ὁ δῆμ. iterum angusta notione fuerit de populi parte infima e sqq. τοῖς ἐπ' ἀξ. λ.

ἐξεβακχ.) subaudi χαρᾷ. Nam hunc casum addere Gr. solent. Aristaen. 1, 16. (Abr. ed. p. 42. e.) ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, (ed. Pav. p. 114. i. amore *lymphata*.) Ubi de vehementibus commotionibus, sive laetitia, sive ira, sive amore, etc. sermo est: amant Gr. tralationes, a Bacchantibus, a thyrso, a tympanis vel Bacchantium vel Phrygiis, etc. desumtas, Senec. ep. 108. Schol. Eur. Hec. v. 123. Suid. (T. 1. p. 411. e.) Βάκχος λ. Ita ergo dicebantur, qui Bacchi sacris operabantur, dein etiam aliorum deorum, et eorum maxime, qui suos cultores furore quodam agitabant. Hinc Hes. (T. 1. p. 681. m.) βακχεύει, μαίνεται, λ.; v. Per. ad Ael. V. h. 3, 9. (N. 8.) Herodi. 5, 5, 5. et alibi. *Leisn.*

Propter pr. ἐκθ. et sq. διεθ., it. §. sqq. ἐθ. et ἐβ., hic ἐξεβ. sensu med. capietur universe pro exultare gaudio, vehementer laetari, magnam laetitiam declarare, prae gaudio extra se esse et nimium esse, et licentius agere, nobis *ausser* sich *seyn*, s. *ausgelassen seyn* et *handeln*, Sch. „ebacchabatur, *furore* bacchico *agitabatur*" in primo cum P. fere, e quo Bg. et inf. servat historicum, ap. G. Th. sine Gr. et Lat. idonea e Lamprid.; et cum Gr. al. in Latt. Stp. Th. „bacchor, *debacchor*" sine auctore et exemplo, sed ap. Ern. L. „*vehementer* bacchor, *deb.*" ut forte praepositioni tribueretur vis aliqua et illa augendi ob adv. adiunctum, quae Ern. sunt ap. Stp. modo in act., cf. Luc. 1, 43. l. 97. πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, *continuo* bacchari *coeperunt*, ubi adv. additum monstrat notionem pro simpl. cum Ind., (nisi μάλα ad pr. αὐτ. trahas,) it. Eur. Bacch. v. 1294. ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις, *insanistis*, et *tota* civitas *Bacchico* furore *correpta est*, Hes. 1, 1127. e. ἐκβακχεύει, — ἐκμαίνως ἑορτάζει, it. Suid. 1, 688. i., cf. p. 412. m.

διεθ.) Ad pr. sing. ὁ δημ. collectivum per synesin relatus iterum plur. v. 3., tamen hic in alio membro et post sing. verbi simul; e P. ducente Bg. tantum Lat., (quod ap. Stp. Th. aliunde, et ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 15, 11. e. περιθ., hic ut praep. valeat quid, ut §. pr. i., cf. Ind. Xen. Cyr.) it. ad sq. οἰκ., ubi modo addit de suo pron., sed eius Lat. ad χαιρ. ignorat G. Th., non item Schell. Lex.

διηγγ.) Melior videtur Codicis lectio ἀπήγγειλε. *Strotb.* Res Mss. duplex, alia praep. et aliud tempus, ex errore litterarum oriunda fuerit, ac pro glossa putanda, etsi P. consentire videtur, suum Lat. adhibens ad Gt. Mss. 1, 13, 8. e., dum Bg. iterum per simpl. reddit, cf. 1, 15, 3., hic ut pron. τοῦτο deficiat e §. 4. remotiori re una de morte Commodi. Tum Sch. „τοῖς — *praestantibus*, ἀξ. iis, *quibus* dignitas *supererat*," immo simpl. *erat*, fere e P., melius Bg. supplente particip. καθεςῶσι s. οὖσι, cf. 5, 2, 3. et 2, 6, 5., ubi variat Noster per praep. ἐν syn., ap. Vig. p. 594. i. Nr. 2. „οἱ ἐπ' ἐξουσίας, s. οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem sunt, qui οἱ ἐν τῷ τέλει, magistratus, s. *qui* sunt *in* dignitate *constituti*," sine auctore, quo-

καὶ μάλιστα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως ἢ πλουσίοις. ἐκείνοις γὰρ καὶ [q] ἐπιβουλεύοντα ᾔδεσαν τὸν Κομμόδον. ἔθεόν τε [r] περί τε τὰ ἱερὰ καὶ βωμούς,

bat, ac potissimum in aliqua
6. dignitate constitutis aut divitibus. Illis enim et insidiari sciebant Commodum. Currebantque circa templa et aras,

q) Tacite sic omnes Mss. cum edd., sed Ing. μάλιστα susceperunt e Stp., v. N. r) M. Ba. ἔθεον δὲ π., v. N.

rum primum est ap. Dem. 126, 20., sed ap. Stp. Th. nihil, quam quod ad 1, 9, 6. e. dedimus, verum in rem ap. Dion. Caſ. 1227, 52. τοῖς τε βουλευταῖς, ὅσοις καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Κομμόδου φόβος ἐπῆρτο, ὁ ὄχλος ἐπέλεγεν, Ἄγε, ἄγε, ἐσώθης, ἐνίκησας. Denique libere a P. additur disiunctiva altera, ut a Bg. pron. τινὸς in subst. ἀξ.

ἐκείνοις γὰρ κ.) For. καὶ μάλιστα ἐπιβ. *Steph.* Idem est, ac si dixisset καὶ γὰρ ἐκείν. ἐπ., *nam* illis *quoque*, s. *etenim* illis. *Reisk.*

Stp. tacite iterum sapuit e P. „*namque* illis *potissimum*" qui libere adv. hoc addebat, ut καὶ pro *etiam*, (quod Bg. refert per syn. severum que,) negligebat, nisi fortasse cum Rsk. copulans, pro illo *etenim* ad sensum dabat per *namque*, quae, quanquam vulgo pro simpl. *nam* sumimus, tamen etiam pro dupl. *nam et* s. *nam etiam* valeant, tacente G. Th. et Hor. Turſ., dum Sch. in v. καὶ fontem Stp. monstrat similiter „Stp. κ. μαλ. ἐπ. ut P. *ill. pot.*" ubi primo, de Bg. ratione, καὶ locum obtinebit suum et sensum, praeter alios, *etiam* illis insidiabatur, proceribus, senatoribus et divitibus aliis etiam, non solis paternis amicis, cf. §. 10. it. 1, 8, 4. et 14. sqq., sed deinde sane cum Rsk. καὶ potest putari transpositum, in mediamque coniectum orationem e fronte, pro Rs. aut κἀκείνοις, cf. Abr. Dl. Th. p. 107. et L. Arist. p. 112. in., quomodo capio etiam Schol. Aesch. ad Sept. c. Th. v. 101., Luc. 1, 280. l. 26. *enim*, et Ael. V. h. 12, 55. e., ubi Ind. v. γὰρ „abundat, vel ponitur pro δὲ," subiecta Vs., quae et ad latus *vero etiam*. Tum Sch. in ἐπ. „periculum *inferre* illis cogitantem" per syn. P., servans particip. Gr. pro inf., quod et licuit in Bg. *insidiatum*.

ἔθεόν τε) Ms. τε in δὲ mutatum, ut alibi, refetat hic iterum P. in suo *igitur*, pro δὴ capiens, dum Bg. servat copulam propriam, quae et hic est e vetusta simplicitate et serie, in primis tamen post superius τὲ §. pr. et interiectam enunciationem e causarum genere, per narrationem instructam, quasique in parenthesi sumendam. Tum Bg., deserto P., in v. ἔθ. plane cum Sch., variante Nostro hic per distractam a v. praep. et alium casum cum 5, 5, 18 περιθέοντα τοῖς βωμοῖς, e quo loco hic intelligetur non simplex cursus, sed per choream. At in sq. θ. χ. ὁμ. alia Mss. in oratione collocatio est ex ingenio Glossatoris, causa hic ut non pateat idonea, et ipse P. servet vulgatam contra M. Ba., desertus a Bg. in formula, qua de, ignorata a Stp. Th., v. per plur. in Ind. Fa. Aeſ., sed per sing. ap. Kypk. 1, 220. e., variante Nostro cum 1, 10, 16. et 1, 7, 12. χαριστήρια ὁμολ. Mox Sch. in κ. „*iacere* occisum" cf. 2, 1, 19., at Bg. de suo in τὸν μον. per pron., quia hoc nomen indigebat quadam adiunctione potius, quam pr. τὸν τυρ., qui non alius intelligi poterat, unusque tantum erat, ut contra gladiatores plures; quanquam haec forte

θεοῖς χάριτας ὁμολογοῦντες [f]. ἐβόων δὲ διάφορα, οἱ μὲν, κεῖσθαι τὸν τύραννον, λέγοντες, οἱ δὲ, τὸν μονομάχον, ἄλλοι δὲ [t] ἀπρεπέστερα [u] βλασφημοῦντες. καὶ ὅσα πρότερον ἐπεῖχεν ὁ φόβος ῥήματα [x], ταῦτα, προελθούσης ἀδείας

diis gratias agentes. Cla-
7. mabant autem diversa, alii, iacere tyrannum dicentes, alii, illum gladiatorem, alii indecentius maledicentes: et quae prius represserat metus verba, haec procedente licentia et libertate

f) M. Ba. χάριτας ὁμ. θεοῖς λ., sed M. Vi. χαρ. θ. ὁμ., v. N. t) καὶ Lu. mendose, e compendio forte, et post δὲ nullum comma tantum in B. Ox. et Pat. u) M. Ba. εὐπρεπέστερον v. N. x) M. Ba. ὁ φ. ἐπεῖχε ῥημ. v. N.

subtiliora, et Bg., etiam a Leisn. in Ms. notatus linea ducta, potuisset cum P. simpliciter reddere, quia talia convicia per se facile sine pron. illo demonstr. ad pers. accommodantur.

ἄλλοι δὲ) v. omnino acclamationes eiuscemodi etiam in senatu factas in Lamprid. Comm. c. 18. sq. (T. I. p. 524.) et exempla similia collecta Brissonio in formulis et Bern. Ferrario de acclamatt. veterum. *Boecl.* Xiph. (Rm. 1226, 40. sqq., ubi v. N. §. 10.) ἀλιτήριον δέ τινα καὶ τύραννον ἀποκαλοῦντες, προσετίθεσαν ἐπισκώπτοντες, τὸν μονομάχον, τὸν ἁρματηλάτην, τὸν ἀριστερὸν, τὸν κηλήτην. *Oxon.*

Sch. fere cum P. „ἀπ. *foediora* probra *iactantes*, βλ. *foediora* convitia *vociferantes*" ignorante Stp. Th. hunc locum et rectionem verbi βλ., quod hic est aut cum acc. rei, (ut ap. Luc. 2, 232. ult. οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, *qui* audeant *pessima* de *se* maledicta *spargere*, ubi melius redditur per Lat. simpl. *dicere* aut proferre, it. iactare, cf. Ind. Dem., cui add. 228, 14.) aut cum adv., ut Bg. diserte reddit, et quidem per neutr. sing., pro quo plur. adi. saepe ponitur, quod et hic Ms. Glossator innuere voluit, quem depravavit scriba, pro ἀπρεπέστερον errans in prima syllaba, cf. Alb. Gl. N. T. p. 180. m. et de v. βλ. Lexx. ej., ubi et cum alio rei acc., quem obiecti dixeris, Iac. 2, 7., ut cum altero modi Poll. Call., Ind. R. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 2. The. Ch. Fi. et Cas., it. Munth. p. 116. e. Suid. 1, 436. e. et Dem. 1021, ult., p. sq. l. 17. coll. l. 10. 19. 22. 25. pen. et ult. it. 1023, 1. Mox ad ἐπειχ. in Ms. alio ordine, quem et P. referat, nihil est, quam glossa e laevitate maiori, ubi Bg. in ἐπειχ. tempore cum P., ut alibi, at Sch. „cohibebat, *reprimebat* verba *metus*" partim e Sb. Ind., ubi „inhibet, *cohibet*." In sententiam vero e νοημάτων genere cf. Xiph. 1227, 58. sqq. τοῦ μὲν γὰρ ἀπηλλαγμένοι, τὸν δὲ οὔπω φοβούμενοι, τό τε διὰ μέσου αὐτῶν ὡς ἐλεύθεροι ἐκαρποῦντο, καὶ ἀξίωμα παῤῥησίας ἐν τῷ ἀδεεῖ αὐτοῦ ἐλάμβανον· οὐ γὰρ ἐξήρκει σφίσι τὸ μηκέτι φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ θαρσοῦντι καὶ ἐξυβρίζειν ἤθελον.

προελθ.) Forte προσελθ. *Reisk.* quod etiam Leisn. in marg. Ox. adscripsit ad P. *oborta*, unde tamen nihil confecerim, quanquam ipse inclinans diu ad Rsk., cum saepe confusae sint istae praep., et de adiunctis subst. potius valeat προσελθ., *accedere*, quam vulgatum, a Bg. tamen toleratum, quasi pro *prorumpere*, s. se exserere et ostendere, quorum nihil tamen habet G. Th. in ullo v. Lat. syn., sed in Bg. subst. primo, cum

Digitized by Google

καὶ ἐλευθερίας, ῥᾳδίως[y] ἐλέγετο. πλεῖστον δὴ[z] τοῦ δήμου συνέθει δρόμῳ, καὶ[a] ἐπὶ τὰ

facile dicebantur. Maior 8. autem pars populi concurrebat et ad castra conten-

y) ῥᾳδ. sine Iota Ox. 1. et Pat. z) Hoc vocabulum, in M. Ba. per compendium litterarum scriptum, δὴ, quam δὲ legere malim. *Mart.* Solae Ing. δὲ e Stp. susceperat, v. N. a) In M. Vi. καὶ deest. *Lec.* In M. Ba. deest καὶ et comma post δρ., tum post στρατ. est colon, et seqq. leguntur: ἠπείγοντο δὲ μάλιστα δεδ. *Mart.* E M. Ve. excerpta erant modo haec, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ἠπείγοντο δὲ μαλ. δεδ. v. N.

Gr. n., 86, 67. alio sensu, *processit* latius *licentia*, nec Stp. Th., nisi quod Lat. Bg. tenet in v. ἀδ., ubi Sch. „licentia, *libertate*" haesitans hic in notione, et pro syn. sequentis ἐλ. capiens, quod et Bg. e P. sic acceperit, cum tamen et valere possit proprie de vacuitate a metu, quo in primis spectant illa Xiph. l. l., vel de impunitate, cf. 1, 10, 4. m., quibuscum consistit ἐλευθ., cum extra non impediaris, quo minus agas et dicas, cf. iuncta utr. ap. G. Th. v. *lic.* et *lib.*, cum Gr. utr. 74, 102. sqq. Denique severe Bg. in ῥ. ἐλ., ubi P. libet, omisso adeo adv. quod intelligam pro, nemine incitante admodum, s. sine multo aliorum incitamento; nihil noscente Stp. Th., quam λόγον s. λόγους λέγειν, cf. Ind. Fi Aesch. v. λεγ. et R. Or. V. 4. λόγοι — λέγονται, it. V. 7. Is., tum ῥῆμα εἰπεῖν V. 4. v. ῥ. et cum λέγειν forte in Ind. Dem. v. e., it. N. T. ῥήματα λαλεῖν et ῥῆμα in L. Ktb. et Schw. maxime, ad quam analogiam Noster scripserit, ubi, ut et in Lat. Bg., verbum alio exprimetur, ut proferri, extrudi.

πλ. δὴ) For. δὲ. *Steph.* qui iterum e P. corrigit, et forte simul Bg. cum Sb. Ind. per sua ambigua „δὴ pro δὲ" sine necessitate, cum pro *igitur* valere possit vulgatum, in primis post parenthesin quasi aliquam §. 7. et reditum ad priora §. 6. et 5., ubi de currente plebe iam coeptum, quae reliquam simul excitabat strepitu ac clamore, ut paulatim maior pars confluerect in certum locum aliquem, v. c. forum, sed, ibi ad tempus consistens, cum audisset, Pertinacem ad castra isse, eodem deinde pergeret extra urbem; in qua vulgatae lectionis sententia serieque nihil inesse absurdi videtur. Sed ab ea discedit primo P., sic reddens, quasi καὶ hic sit pro *etiam*, nec habuerit ille in suo Cod. v. finitum σ., sed solum δρόμῳ, idque sine commate, unde, καὶ praeposito, illius haec, *sed et pleraque pars* populi *cursu* concitato *ad* exercitum *contendebat*; ubi adeo refert clare sing. v. ἠπείγετο. In eandem sententiam redigetur quoque lectio M. Ven., quoad primam partem, si sumas, quod Excerpta tacebant, post δρ. non fuisse ibi comma, *plurima* pars populi *curriculo* confluxit *etiam* ad *castra*. Sed quod M. Vi. omnia servat, uno καὶ abiecto: id non edit commodum sensum, sed tamen aperit caussam fontemque lectionis M. Ba. et simul M. Ve. ab extrema parte. Scilicet, cum καὶ excidisset ob sq. ἐπὶ simile: laboranti seriei aliquis succurrebat δὲ addendo, sed mutabat insuper v. ἠπειγ. in plur., forte e §. 2., et denique τοῦτο pron. plane exturbabat, tanquam non necessarium; etsi licet etiam inversa ratione statuere, cum ἠπείγετο τοῦτο, una serie scripta, aliquis legeret, memor §. 2., ἠπείγοντο δὲ, et sic quoque καὶ turbaret nexum, pro copula acceptum mera, eundem scribam id καὶ sustulisse, et post στρατοπ. induxisse distinctionem maiorem. Quidquid factum sit: apparet, vim intercessisse, et vulgatam posse consistere, in qua Sch. in πλ., partim cum P.,

στρατόπεδον ἠπείγετο, τοῦτο μάλιστα δεδιότες, μή πως ἄρα οἱ στρατιῶται ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι[b] τῇ Περτίνακος ἀρχῇ.

debat, id potissimum veriti, ne forte milites aegrius obedirent Pertinacis imperio;

b) M. Ba. etiam sic habet. Caeterum addit et τοῦ ante Περτ. *Mart.* v. N.

ut Bg., cf. §. 3. „*plurima* pars *populi*, σ. populus *concurrebat* cursu *concitato*; δρ. σ. cursu *contendere*" ubi Bg. contrahit formulam, omisso subst., pro *concurrebat celeriter*, vel *concurrebat curriculo*, ut in hoc postr. G. Th. affert copulata, simili lusu in derivatis ex se, ap. Plaut., *transcurre* curriculo *ad nos*, et ap. Ter. Heaut. 4, 4, 11. curriculo *percurre*, ad quem Wsth. non sat idonea loca comparat, sed Barth. recte censet „maximam in currendo celeritatem notare" ubi tamen additurus eram, illum abl., ut alibi, significare i. q. adv. celeriter, quo adiuncto cum verbis istis *currendi*, per se iam celeritatis notionem tenentibus, existit h. l. celerrime conveniebant s. confluebant, similia proferente Stp. Th. tantum haec, e Xen. συνηπείγετο — δρόμῳ, tacentibus Indd. meis, et ex Aesch. δρ. ἐκφυγεῖν, quod videtur esse illud R. Or. V. 4., quibus add. Thuc. 277, 67. ἔθεον δρ., cursu *contenderunt*, cum Sch., it. 303, 79. et Ind. Xen. 'Avβ. Mor. „δ. θεῖν, *incitato* cursu *ire*" Luc. 2, 221. p. ἔθει δρ., curriculo *petit*, Suid. 1, 683. sine auctore eadem, in Vs., *currens abiit*, libere, ad quorum analogiam Noster scripserit.

ἠπειγ. τ. μαλ.) Haec lectio verior est, quam lectio Cod. Ven. — *Stroth.* In quam rem in N. pr. causas dedimus, hic adiungentes, cum v. δεδ. accusativum pron. τοῦτο, simul sequente μὴ, recte a Bg. servatum contra P., de Lat. etiam ratione, cf. Ter. Andr. 1, 5, 34. Eun. 1, 2, 60., He. 3, 1, 25., tacentibus N., it. supra ad Nostr. 1, 13, 13., et ap. Luc. 1, 196. l, 15. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ λ., *nisi* forte *hoc* veretur, *ne*; quo sine pron. quanquam alibi Noster etiam scribit cum aliis: tamen propterea equidem non descenderim ad pleonasmum, cf. Ind. Xen. Pol. Z. v. τοῦτο.

μή πως) Pertinet huc ratio illa Taciti ex Hist. 2, 37, 4. *legatos ac duces et milites magna ex parte luxus, egestatis, scelerum sibi conscios, nisi pollutum obstrictumque meritis suis principem, non passuros.* Unde infra c. 3. (§. 22. sqq) Pertinax ipse huius metus schema sibi figurat in gravissima oratione, quam habuit in senatu. *Boecl.*

Pro P., negligente particulas binas, Sch. in „*&.* ne *scilicet*, s. ne *forte*" ut vulgo reddunt solas μή πως et μὴ ἄρα, quarum alterutram hic Bg. oppresserit, ubi ἄρα, non simul cum μή πως alibi repertam mihi, reddiderim *ne* forte *scilicet* s. *nempe*, quae notio est aliunde ap. Stp. Th. 1, 508. E. m. L. Ern. N. T. Fi. γ. Vig. p. 473. Nr. 4. Hoog. Op. p. 113. Nr. 10. Ind. Fi. Aesch. Xen. Cyr. Z. it. ap. Hom. 'Ιλ. θ', 177. μ', 233., quo et pertineat Hes. 1, 508. i. ἄρα, — δὴ, cum Suid. 1, 307. i., ubi tamen et *igitur* valeat.

ὀκν. ἐπακ.) Malim ὑπακ., praesertim, quum paulo post (§. 10.) legatur ὑπακοῦσαι. *Steph.*

Repetente Sch. in v. cum „obedierint *imperio* minus *libenter*" sed Sb. Ind. „pro ὑπ., obocdire, — sic 827, 4." e Zos. 6, 5, 4. e. οὐκέτι τοῖς τούτων ἐπακούοντα νόμοις, *Romanorum* legibus *non* amplius *obedientes*, ubi

ἐσομένην γὰρ σώφρονα[c] μὴ 9. quod sobrium futurum non

c) Comma hic omnium edd., forte et Ms. Ba. tacite, sustulimus, v. N.

tamen idem in N. „aptius ὑπ.“ hinc forte et nostro in loco correcturus, at in Ind. Dion. Caſ. „τίνες ἐπακούσουσι, sic scrib., non ὑπ., quod dativum postulat“ sed Harl. Chr. P. p. 105. ad v. 95. ὁ δὲ σφισιν οὐκ ἐπακούει, *at* ille *ipsas* non *exaudit*, in N. „Steph. ὑπ. — Sed diversitas haec parum valet. Hoc enim in loco idem est ac ἀκούει: quippe verba composita eandem saepe habent potestatem et structuram, uti simplicia“ tenente quidem Stp. Th. v. ἐπ. notionem „pro audio, i. e. sum dicto audiens“ non item tertium casum, quem nec ipse praeterea reperi, sed v. ἐπ. positum absolute in Ind. Luc. et Fa. Aes. Hs., cum gen. rei Hesd. Mus. Luc. Ael. V. h. R. Or. V. 4. et Dem., cum gen. pers. et acc. rei Thuc. et Luc., it. cum adv. simul Orph., cum acc. pers. Luc., cum acc. rei Hesd. Orph. Hom., (cui add. Ἰλ. γ′, 277.) ubi et medium, Stp. Th. ignotum, cum gen. rei et adv., ut confusae potius tum in loco Harl., tum hic ap. Nostr. videantur praep. ἐπὶ et ὑπὸ, sicut alibi, ita in nostro v., cf. Ind. Fi. The. et ad Luc. 3, 56. N. 11., sed de v. ὑπ. per variam rectionem Ind. Hom. Orph. Arist. Kust. Thuc., cum Abr. Dl. et Auct., R. Or. V. 4. 7. Is. 8. And. et Dem., cui add. 35, 7. 68, 13. 132, 17. coll. l. 13. it. 144, ult. 231. pen. it. 108, 23. 158, 8. 296, 9. Xen. M. S. et Cyr. Z., Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Fi. Pal., Plut. Hs. Suid. 3, 549. e. L. N. T. et Stp. Th., ubi tamen non invenimus Nostri formulam, ad aliorum rectionem cum dat. rei conformatam, et a Bg. severius, quam a Stp. in marg. redditam, ubi ἀρχὴ fuerit vel potestas, vel modus imperandi et administrandi remp., sed Ms. alter articulus libere additus, ut alias, denique Stp. Th. in ὑπ. cum P. Vs. servat vulg. ἐπακ., cum loco Xen. Cyr., cf. Ind. Z., ubi redditur Lat. *cunctantius*, ad quod tandem redeat Bg., quanquam et ad Sch. supra.

ἐσομεν.) Pervertit Noster ordinem totius enunciationis severum προσεδόκων γὰρ, τοὺς στ. μὴ π. τὶ ἀποδεξ. ἐσομ. σωφ., tum quia vellet ad τοὺς στ. adhuc aliquid adiungere causae loco, per participp. εἰθ. et ἐγγεγ., (quo et tendit P. in particip. solutis his per pron. cum particula explicandi, *qui* scilicet — *consuevissent*,) tum quia placeret opprimere pron. αὐτὴν, unde cum pt. subst. ἀρχῇ proxime coniungendum particip. ἐσ., et quia hoc ipsum positum in notione causae, quae in periodo struenda, qualis hic per particip. fit, saepe praemittitur; unde severe sic collocanda verba Nostri, προσεδ. γὰρ, τοὺς στρατ., τυρ. δουλ. εἰθ., ἀρχ. τι — ἐγγ., μὴ π. τὶ ἀποδ. αὐτὴν, ἐσ. σωφρ., ubi comma toleratur post αὐτὴν suppletum, quo omisso iterum pron., inversoque ordine comma non locum obtinet, cum inf. non habeat casum aliquem, sed tota oratio pendeat, existantque etiam acc. consequ. sine necessitate cum molestiaque hac, ut bis pron. extra sit assumendum ἐσομ. γὰρ αὐτὴν σωφρ., s. ἐσομένης γὰρ αὐτῆς σώφρονος, et μὴ π. τὶ αὐτὴν ἀποδ. λ. In quo diversam iniere viam Interp. Lat., dum vetus P., praeter libertatem in sumto concreto pro abstracto, et in oppresso particip., causalem particulam servavit, quanquam syn. modo, sed Stp. in marg., *illud* enim, *quod* moderatum *esset futurum*, servata causali legitima, participioque resoluto per causalem particulam, explevit pron. αὐτὴν, denique Bg., conservans participium, suppletum idem pron. una cum particula causali mutavit in pron. relat., quod sane

πάνυ τὶ [d] ἀποδέξασθαι [e] τοὺς valde probaturos milites opi-

d) M. Ba. τοι v. N. e) ἀποδέξεσθαι solae Ing. e Stp. voluntate, v. N.

dissolvere licet in *nam hoc* s. *hoc enim*, cf. 1, 5, 21. Caeterum omissum subst. *milites* in Ms. Bg. e P. et Stp. marg. restituimus.

μὴ πάν.) Bg. e Stp. in marg. τὶ pron., ut alibi, perimit hic post adv. π. cum multis, v. Bud. C. 1271, 44. Stp. Th. in v. π. et τὶ 3, 1549. i., et in eodem pron. Sb. Ind., sed Foes. Oec. p. 282. b. i., tum Ind. Xen. Mem. S. et Dem., cui add. 1172, 23., it. ad Ael. V. h. 1, 16. m. p. 24. ult., laudante tantum formulam D'Orv. Ch. p. 455. v. 13., sed illi pron. dante vim *limitativam*, it. *deminuendi* et *coërcendi* Dev. p. 312. m. et 352. e. it. Hoog. in Op. p. 1282. sqq., sed non substituto Lat. aliquo vocabulo, quod videatur hic facere P. in suis, *non* sane *nimis*, unde Sch. in adv. π. „τὶ, *nimis*" solum retinuit, dum nos pron. τὶ et hic post π. sumimus vi augendi s. intendendi, cum Bach. ad Xen. Oec. 3, 8., qui tamen nec ipse Lat. substituit aliquod, cum liceat hic τὶ reddere Lat. *admodum*, et totam formulam *non* valde *admodum*, nobis *nicht* sonderlich *eben*, cf. 2, 1, 4., it. *nicht* ganz *recht*, et comparare alia adv. copulata cum nostro, praeter πάνυ καρτερῶς Luc. 2, 5. ult., πάνυ ἰσχυρῶς Ind. Sb., etiam πάνυ σφόδρα Arist. Kust. R. Or. V. 4. et 7. ss. it. Rsm. ad Dev. p. 311. e. Tum post adv. π. afferunt illud Ms. τοὶ aliunde etiam Bud. cum Stp. et Dev. cum Hoog., posteriores eodem illo cum τὶ sensu, sed priores iterum per abundantiam, neutri exemplum proferentes ex loco scriptoris aliquo, ut tamen pro simpl. πάνυ variet in Codd. πάνυ τοι et πάνυ τὶ ap. Thuc. 547, 94., quod utr. habuit in N. patronum, sed rursus sine Vs. et alio exemplo, quale nec ipse praeterea reperi, memor tantum, aliter variare supra ap. Nostr. 1, 13, 8. e. τὶ et τοὶ, quod equidem cum π. etiam ceperim pro *sane*, nobis *freylich*, notione affirmandi vulgari, vel etiam augendi intendendique cum L. Ern. „τοὶ, particula encl., quae aliis iungitur, sed non sine vi, ut — οὔ τοι, *nequaquam*, (ut Bud. C. 1278, 41.) non" in post. hoc remota iterum illa vi, ut Stp. Th. 2, 1539. C. „οὔτι pro οὐ, *non*, poëtice, ut οὐδέτι pro οὐδὲ, *neque*, pro quo potius dr. οὔτοι in prosa" Hes. 2, 823. i. οὔτοι, — οὐ, sed Suid. 2, 743. e. sq. οὔτοι, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν, non *autem*, — ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, *nequaquam*, quo ordine uti Vs. debuit, haerente Hoog. in Op. p. 999. sq. tantum in asseverandi notione pro *non sane*, nisi quod cum δὴ simul pro simpl. neg. Nr. 4. capere videtur, ad vehementiorem negationem vero tendente etiam Schol. Arist. ib. Nr. 3. e., dum explicat οὐ μὴ, quod suo loco p. 944. sqq. exponitur Lat. *minime*, it. *nequaquam*; in quo et hic manserim, comparans οὔ τι, quod ib. p. 995. Nr. 4. similiter redditur, (fluctuante Hes. l. l. p. pr. m. per interpretamenta οὐδὲν, — οὐδαμῶς, — οὐ,) quod ut elliptice proprie dicitur, pro οὐ κατά τι, (quasi *non* secundum *quid*, pro quo magis Lat. *non* aliquo *modo*, s. *non* ullo *modo*, per syn. abl., et *nullo modo*, sic patente tum pron., tum vi negandi maiori,) ita per haec reditur ad eundem in τὶ et τοὶ sensum, atque adeo vel ad glossam in Ms. nostro, vel ad scribae lapsum, sicut et variant οὔ τι et οὔ τοι ap. Arist. Ran. v. 525. cf. Schol. et Hoog. Op. p. 998.

ἀποδέξασθαι — προσεδ.) Scribo ἀποδέξεσθαι. *Steph.* qui, e P. corrigens, in Th. modo profert v. πρ. cum inf. vel praes., vel fut., ut Thom. M. tantum rectionem cum inf. fut. et acc. rei p. 747. προσδοκῶ ἀπαλλαγήσεσθαι

στρατιώτας, προσεδόκων, τυραννίδι δουλεύειν εἰθισμένους, ἁρπαγαῖς τε καὶ βίαις [f] ἐγγεγυμνασμένους. ἵν' οὖν [g]

nabantur, tyrannidi ſervire ſuetos, in que rapinis et violentiis exercitatos. Ut

f) M. Ba. βίᾳ v. N. g) In M. Vi. οὖν deeſt. *Loc.* etiam in Mſs. rel. ſed ut M. Ba. praeterea poſt ἐγγεγ. habuerit comma, v. N.

τῆς νόσου, καὶ πρ. ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου, καὶ πρ. δὲ πείσεσθαι κακὰ, καὶ πρ. κακὰ, at, agens de verbis cum tempore triplici, praeſ., praet. et fut., p. 167. i. τὸ δὲ προσδοκῶ καὶ ἐλπίζω, ἁπλᾶ μὲν οὕτω τιθέμενα, μέλλοντι συντάσσονται καὶ ἐνεστῶτι, εἰ δὲ διαλελυμένως, οἷον ἐλπίδα ἔχω καὶ προσδοκίαν ἔχω, καὶ πρὸς παρῳχημένον καὶ πρὸς μέλλοντα. Ἀριστείδης —, προσδοκίαν τινὰ ἕξουσι δι' ἡμῶν πάλιν σωθήσεσθαι, quibus, omni tacente N., Grammaticus negat, v. πρ. cum inf. praet. ſ. aor. poni, ſi ſimpliciter ſic et ipſum privumque occurrat, ſed concedit idem, ſi diſſolvatur in formulam ſyn. ex affini ſubſt. cum v. ἔχειν, quale exemplum iſtius ipſius formulae cum inf. aor. 1. ap. *Dem.* 1478, pen. βδελυρία — διασωθῆναι πλείω προσδοκίαν ἔχει, verum ut illa praeceptio refellatur lege hac, quod phraſes tales ſyn. non modo notionem habent eandem cum v. privo, pro quo ponuntur per variationem, (quanquam Ind. *Dem.* nullibi exponit,) ſed et eandem cum ſuo v. rectionem, et adeo conſecutionem in tempore. Atqui privum v. πρ. repertum eſt abſolute poſitum in Luc. Ind. et L. N. T. ſed cum acc. perſ. ib., it. cum acc. rei, ut Ind. *R.* Or. V. 7. Antiph. it. Polb., ubi in malam partem, it. cum adv. ſimul ap. Phil. in Fl. p. 756. e., ſed cum pr. περὶ Fa. Aeſ. Hſ. 93, 3. et cum παρὰ in Ind. *Dem.*, praeterea cum inf. fut. in Ind. Luc., cum inf. aor. 2. ap. *Dem.* 196, 9. ὅθεν δὴ κακὸν αὐτοῖς ἄν τι γενέσθαι προσδοκῶσι, et in N. T. Act. 3, 5. προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν, ſed et cum inf. aor. 1. in F. Aeſ. Hſ. 15, e. ἃ περ τελέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν, ubi ſine ulla Var. L. cum noſtro v. eſt ipſum illud inf. tempus, quo de hic Stp. dubitabat aeque male, ac ſupra in aliis v., et Bg. nihil eum iuverit, ſecutus rationem Lat., ut alibi in cauſa eadem, cf. de v. ἀπ. Stp. Th. aliunde, et Ind. *Dem.*, cui add. 82, 2. 6, 16., ſupra 1, 1, 4. i. et cum οὐ πάνυ τὶ ſyn. iterum 5, 2, 11.

τυρ. δουλ. εἰθ.) Sch. in τ. „opp. σώφρων ἀρχὴ“ abſtractum retinens, i. e. imperiis et iuſſis tyranni, pro quo intelligetur concretum hic iterum melius ob ſqq. v., reddente Bg. e P., ſed in εἰθ. ſeverius per ſimpl., ap. Stp. Th. aliunde cum P. Lat. Mox Mſ. ſing. βίᾳ, cum plur. ἁρπ. per ſe ſubſiſtens, diſerteque a P. monſtratus, tamen e lapſu aut gloſſa fuerit, cum in Lat. P. deſit plur. ap. elegantes ſcriptores, (unde et Bg. alio ſubſt.) et ap. Noſtr. plur. ἁρπ. ſemper etiam cum plur. β. incedat, ſicut alibi utriusque ſubſt. ſimul ſingularis, cf. Abr. Dl. Th. p. 23. ſed Sch. „ἁ. *rapinas* exercere *aſſueti*, ἐγγ. *conſuetos* exercendis *rapinis*“ partim e P., ut Stp. Th. „Herodi. (ſine numeris) ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, *exercitatus* in *rapinis*, pro rapinas exercere ſuetus“ in primo cum Bg. diſſolvens praep. recte, ſed v. ponens modo e Plut. praeterea, ut Sb. Ind. tantum e Met. Eutr. 9, 16, 1. e., nec mihi alibi repertum.

ἵν' οὖν) Mſs. οὖν, omiſſum a ſqq. litteris ſimilibus, nec facile hic deſiderandum, ut alibi, in tranſitu ad rem novam, clare oſtendit P., quanquam ordine alio, quem e Stp. marg. ſeverius tenet Bg., etiam Lat. in pron. *h.*, pro ἐκεῖνος iterum.

αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο [h] ὑπακοῦσαι, πανδημεὶ συνῆλθον. ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὁ Λαῖτός τε [i] καὶ Ἔκλεκτος εἰσῆλθον [k] ἄγοντες τὸν Περτίνακα, συγκαλέσας [l] τοὺς στρα-

igitur illos cogerent obedire, 11. universi convenerunt. Cum autem essent ad castra, Lactus et Electus ingressi sunt ducentes Pertinacem: ac, convocatis militibus, Laetus

h) ἐκβιάσοιντο Par. utr. et Ox. 1. mendose. i) M. Ba. et Vi. ὁ δὲ λαῖτος καὶ ἔκλ. v. N. k) Comma hic in B. 2. al. v. N. l) M. Vi. συγκαλέσας τε τοὺς λ. v. N.

ἐκβιας.) F. ἐκβιάσαιντο. *Leisn.* in marg. Ox., manente in vulg. cum libris omnibus etiam P., it. Sch. „fut. 1. opt., impulerint *ipsos*" it Sb, Ind., quanquam oblique „ἐκβιάσονται —, *cogent*" subiecto simili loco e Zos., ubi tamen in textu ipso et ed. Cell. 4, 14, 6. c. p. 375. i. δεδιέναι — μὴ — ἐκβιάσαιντο, aot. adeo post perf., qualem temporum consecutionem Bg. observat hic e Lat. indole in impf. post perf., pro qua ratione Graeci habent perf. s. aot. cum fut., et quidem indicativi, quo de post ἵνα hodie satis constat, cf. Hoog. Op. p. 521. i. et Z. ad Vig. p. 540. a. f), ut et post syn. ὅπως, quod et cum opt. praes. aut aot., cf. Hoog. l. l. p. 836. m. p. sq. et Z. l. l. p. 422. a. 2) et p. sq. b), sed post syn. ὡς opt. aor. 1. (quo hic Leisn. spectat) Hoog. l. l. p. 1189. m. Nr. 4. et Z. l. l. p. 541. b. 3), pro quo hic fuerit ἵνα cum opt. fut., cuius generis exemplum non repetiens, etsi lapsus per se inciderit in οι et αι s. ο et α, tamen nondum ausim novare quid, ob consensum edd. plurium cum Mss. Sed de v. ἐκβ. cf. Stp. Th. hinc e P. et Ind. Ael. V. h. Tum Bg. in πανδ., ut alibi, ubi variatur pro §. 5. πᾶς ὁ δῆμος, sed ad sensum restrictivum pro §. 8. πλεῖστον τοῦ δήμου, quo et spectat P. liber.

ἐγεν. ἐν) Sch. in v. „pervenerunt in *castra*" in Lat. fere cum P., qua de notione alibi, discedente Bg., etiam in praep., sed hic haud dubie non pro iuxta et extra castra, sed pro in castris ipsis, cf. G. Th. Nr. 3. Mox de Ms. τε ad ὁ Λ. dicetur simul ad sqq. In v. εἰσῆλθ. Bg. e P., qui ad ἀγ. „*ingressi* — una *cum* Pert. *sunt*" sequitur rationem mutantium v. ἀγ. participium in praep. Lat. *cum*, ut v. ἔχων, cf. Ind. Fi. Pal., pro quo malim tantum explere Lat. *secum*, et sumere pro compos. *adducere*, cf. ib., variante Nostro pro 2, 1, 15. m. τὸν Λαιτ. ἅμα τῷ Ἐκλέκτῳ εἰσελθόντα. Denique synthesis hic in sing. duorum subst. ὁ Λ. τε κ. Ἐκλ. cum v. plur. εἰσῆλθ., cf. Abr. Dl. Th. p. 410. e. it. Auct. p. 320. m. et Poss. Synt. p. 16. i. et 70. e., ut post εἰσῆλθ. melius statuetur comma, quia hic participium cum suo casu, verbo postpositum, ut peculiare membrum haberi potest; quod secus est in locis ap. Palaeph., praeter 39, 5., ubi tamen etiam sine commate editur, at contra cum aliquo ap. Hes. ἔργ. v. 85.

συγκαλ.) Redditio periodi a συγκ. incipienda est, aut, si reddito in praecedenti membro statuatur, hic copulate legendum συγκαλέσας τε, aut relative cum Pol., οὗ συγκ. *Sylb.* Post κα excidit καί. Meo igitur periculo lege Περτίνακα, καὶ συγκαλ. *Stroth.*

Lentius nos agamus non modo propter aliam copulam, a Ms. allatam, ut alibi in participiis, et in eodem v. συγκ. 1, 4, 1., sed quia forte ne opus est copula hic, si cum Sb. periodi protasis finiatur post Περτ., et in apodosi praemissum putetur particip. συγκ., ut τε post ὁ Λαιτ. positum, cum proprie stare debuisset post ὁ artic. statim, in seriem hanc,

τιώτας ὁ Λαῖτος, ἔλεξε τοιάδε. „Κόμμοδος μὲν ἡμῖν [m] ὁ βασιλεὺς τέθνηκεν ἀποπληξίᾳ [n]. „αἴτιος δὲ τοῦ τοιούτου θανάτου

dixit huiuscemodi quaedam. 12. *Commodus quidem imperator nobis mortuus est apoplexia. Causa autem eiusmodi*

m) Lugd. ὑμῖν v. N. n) Colon hoc in Stp. rel., sed in al. comma aut punctum cum M. Bg.

Quum vero populi turba omnis essent in castris, *et* Laetus Electusque etiam eo ingressi essent, secum adducto Pertinace: ibi tum Laetus, postquam milites convocasset, dixit *haecce*; ubi posterius ὁ Λαιτ. in Gr. postpositum in enunciatione inversa, a Bg. ad sq. membrum relatum ob abs. consequ., at Mss. δὲ post primum ὁ Λαιτ. in secundo membro, loco τὸ, iterum intrusum pro copula mera aut distinctiva, quam tamen non agnoscit P., qui potius cum Bg. periodum claudit post Περτ., et novam deinde incipit, sed libere haud dubie assumto adv. loci *ibi*, Sb. οὗ s. ὅπου, quod referendum sit ad sq. v. ἔλ., dum Bg. contra videtur accedere ad Stroth.

ἡμῖν — τεθν.) Pol. ὑμῖν legit. *Steph.* cum verterit „*imperator* vester — *interiit*" sed ut cum Memm. correxerit „*noster* s. *nobis*" cum Bg. dederit vulg., severeque dat., quo de per adi. s. aliud pron. possess. v. 1, 13, 4. i. et 1, 2, 2. e., unde non opus est coniectura Leisn. ad m. Ox. „s. ἡμῶν, v. Hemsth. ad Arist. Plut." De confusis istis duobus pron. alibi vidimus et deinde legemus ad §. 18., quod tamen non cadat in ed. Lugd., cuius auctor de industria ὑμῖν posuerit, cum praefixerit vocabulo stellulam, quae monere solet de subiecta Nota, ubi nihil, quam Stp. superiora. E contextu definiatur forte quid pro ὑμῖν ex animo dicentis, per totam orationem frigido, etiam iratiori in Commodum §. hac et sq., sicut Laetum cum sociis etiam antea mors Commodi non movit, ut nec ad se eam retulerint per ἡμῖν, nisi per simulationem. Qui enim illa formula alioqui utuntur ex animi sententia et vere, per eam declarant, ad se quoque pertinere alterius mortem, et cum suo dolore aliquo damnoque evenire; quae insunt in appellatione illa, quum dativum hunc *incommodi* dicunt, cf. §. 16. i. Itaque super h. l. ampliandum.

ἀποπλ.) Nam ita supra (2, 1, 6.) decreverunt conspirati, περὶ τ. θ. — ἀποπλ. ἐπιτ., famam *de* eius *morte* spargere, *quod* repente *perierit*, apoplexia *contactus*. Capit. in Pert. c. 4. (m. T. 1. p. 538.) *fictum* est *autem*, quod *morbo* Commodus *esset* extinctus. *Boecl.*

In hoc subst. deseritur P. a Bg. sed Stp. Th. hinc quoque tacet, etiam in v. θν., quod cum dat. s. potius abl. rei s. modi tantum metaphorice novit, non item physice, cf. R. Or. V. 4. et Dem. Ind. et orationis colorem similem ap. Xen. Ἀνβ. 2, 1, 3. m. Th. V. 2. p. 76. m. οὗτοι ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ λ.

αἴτιος) Bg. e P. in *alt.*, (ubi Sch. *auctor*, cf. 1, 13, 6. e. hic Nostro iterum ex analog. cum θαν. at in rel. cum Dem. 700, 3. τοῦ μὲν ἀγῶνος — οὐδ' — αἴτιός ἐστιν ἄλλος τις αὐτῷ, πλὴν αὐτὸς αὑτῷ,) it. in οὐκ per syn. subst., (quanquam proprie magis est illud ἄλλος οὐδεὶς 1, 13, 1.) denique in αὐτὸς cum syllabica accessione in fine, cf. 1, 4, 8. i. it. Stp. Th. aliunde 1, 603. D. e., et in aspero αὑτῷ, (e Lat. ratione ob *alt.* pr.) sed severior in non neglecto pron. τοι. et in omisso post ἄλλος v. subst. ἐστι, laudante

„οὐκ ἄλλος °, ἀλλ' αὐτὸς	*mortis nemo alius, ſed ipſemet*
„αὐτῷ [p]. συμβουλεύουσι γὰρ 13.	*ſibi. Suadentibus enim*
„ἡμῖν αἰεὶ [q] τὰ ἄριστα καὶ σω-	*nobis ei optima ſemper et ſa-*
„τήρια [r], οἷς μὴ πειθόμενος,	*lutaria, his non obtemperans,*

o) Colon hic in M. Ba., ſed ἄλλος omiſſum vitioſe in Pat. 1. p) αὐτῷ per lenem in M. Vi. it. ed. A. al. v. N. q) M. Ba. ἀεὶ αὐτῷ τὰ ἀρ., ſed M. Vi tantum ἀεὶ v. N. r) M. Ba. σωτήρια· οἷς λ. et ſic eſt colon etiam poſt διεφθ. *Mart.* v. N.

noſtrum locum Abr. ad Aeſch. 1, 300. e. et 659. i. propter ἀλλὰ poſt ἄλλος pro ἀλλ' ἤ aut ſimpl. ἤ, cf. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 377., aut pro εἰ μὴ, Lat. *niſi*, v. L. N. T. Krb. p. 36. m. Nr. 4), quanquam hic, relatum ad pr. οὐκ, manere pro adverſativo poteſt, et cum Bg. e P. ſervari, cf. Gatak. de ſtilo N. T. c. 22. p. 122. G. (quem et excerpſerat Leisn. in Vol. aliquo,) ubi Noſtri locus vertitur bis „*cauſa* mortis *huiusmodi* nullus *fuit* alius, *niſi* ipſe *ſibi*. — Quanquam non decrunt forte, qui dicturi ſint, ἀλλὰ iſtic in uſitato ſignificatu adhiberi, et ſubeſſe ellipſin aliquam, q. d. *mortis eiusmodi* illi *autor* — ita enim malim αἴτιος, quam *cauſa* reddere, — *nemo alius* fuit: *ſed* ipſe *ſibi* ſcilicet *autor extitit*.“

αἰεὶ) In Mss. nihil, quam gloſſae, prima in expleto pron. αὐτῷ, quod, non agnitum a P., ad plenam ſententiam etiam Bg. addit, Noſtro id omittente, credo, tum quod facile mente ſuppleri poſſet, tum ne poſt §. pr. iterum rediret, ſicut non facile ob vicinitatem excidit, ſed iam 1, 9, 15. ad αὐν. a Ms. obtruſum. Sed altera gloſſa multo manifeſta magis in adv., ut ap. Heſ. 1, 147. e. αἰεὶ, ἀεὶ, cum Noſter in uſu vocis vulg. imitetur aeque proſaicos, ac poëtas, v. Ind. Thuc. v. ἀεὶ et ad eum p. 208. N. 76. D'Orv. Ch. p. 133. e., ad Luc. 2, 206. N. 33. p. 925. N. 71., ad Herodt. p. 353. N. 16. it. p. 738. N. 19. e., ubi ſine Var. L. eſt 147, 35., ſed pro αἰεὶ in textu variat quoque ἀεὶ per gloſſam ap. Thuc. 162, 19. 208, 76. 219, 91. 225, 34. 57., contra αἰεὶ pro textus ἀεὶ 257, 83., cenſente Schutzſl. ad Long. p. 57. m. „Atticos demum pro αἰεὶ communi dicere coepiſſe ἀεὶ“ cf. Fi. Aeſch. 3, 11. e. cum Ind., ſed ſine eo ap. Xen. Ageſ. Bach. 11, 12. m., Polb. T. 3. p. 37. m. Exc. e l. 10. e. Phil. in Flacc. p. 756. ult. Dem. 11, 22. 13, 9. et 12. 15, 16. 20, 7. 22, 23. 27, 5. 37, 17. 42, ult. et 43, 17., ſed tamen et ἀεὶ 49, 19. 50, 5. 51, 26. 57, 24. 65, 3. et 5. 68, 18. etc.

οἷς μὴ π.) Redundat οἷς. *Steph.* Expungendum οἷς, ut ſuperfluum, vel enclitice legendum σωτήριά οἱ, i. e. αὐτῷ, *ei ſalutaria*, ut Schottus adnotat. *Sylb.* Bergl. exprimit illud οἷς. Sed hoc delendum videtur. Tum certe elegantior erit conſtructio, et mollius fluet oratio. *Leisn.* Dele οἷς, vitioſe redundans. *Reisk.* Illud οἷς delendum videtur. *Stroth.*

Leisn., in Bg. Ms. *bis* uncis includens, in marg. Ox. iterum „dele illud οἷς“ ſed Sch. „dubium, an ſit maſc., num neutr. Steph. cenſet, omnino redundare“ quo quis ſe facillime expediat, ut et per illud ure, ſeca, pro quo lenius illud Sb., ſane etiam in proſa uſitatum, v. Stp. Th. Bud. C. 30, 50. Ael. V. h. 1, 3. e. p. 7. N. 5. et Ind. Xen. Cyr. Z., ſed forte ad litteras vicinius οὐ, ſic legendo, συμβουλεύουσι — ἡμῖν — σωτήρια οὐ μὴ πειθόμενος, cum e littera υ facile oriri potuerit ις, et ſententia exiſtat optima conſtructioque, *ſuadentibus* nobis *optima* et *ſalubria* minime *parens*, quo ſenſu οὐ μὴ, pro ſimpl. negativa, aut vehementer negante

Digitized by Google

„βιοὺς δὲ, ὡς, οὐκ [f] ἀγνοεῖτε, ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς [t], διεφθάρη. τὸν μὲν οὖν κατ- 14. ἔλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον.

sed vivens, quemadmodum non ignoratis, nimia copia suffocatus, interiit. Illum quidem oppressit finis fatalis.

f) M. Ba. et Vi. οὐχ ὡς ἀγν. v. N. t) ἀποπνιγ. Ox. 2. mendose.

notum, cf. Stp. Th. 2, 909. G. 1533. B. sq. Bud. C. 1316, 20. L.N.T. Abr. ad Aesch. 1, 100. Dev. p. 296. Dawes. Misc. Cr. p. 222. Eur. Alop. v. 1. et Dem. 53, 4. sine Ind. Mox in v. β. (ubi Sch. „quum *viveret*" deserto quoque P.) non tenet Stp. Th. hunc aor. cum exemplo, cf. Ind. huc. Luc. Ael. V. h. Herdt. Dem. cum L. N. T. et Hes. non coll. Suid.

ὡς οὐκ ἀγν.) Leish. in marg. Ox. „euphem." sed ut simul contemtus quidam sit hic in eo praeteritionis genere ab animo loquentis inimico, ut in Mss. re absurda transpositio, forte ex aliis Nostri locis, cf. 1, 15, 19. in., tenente Stp. Th. formulam negantem pro aiente, (quam P. libere sequitur, peritiusque pro simpl., quam pro quorundam emphasi *bene, probe nostis*,) ex uno loco Dem., quem ignorat Ind. cum his 77, 25, 153, 11. cf. Ind. Luc. et infra ad 4, 5, 3.

ὑπὸ πλ.) Totum hoc membrum ὑ. πλ. ἀπ. propter priora participia debet mente post διεφθ. poni iterum, P. sequente Sch. in subst. partim „a nimio *cibo* potu *que*" quae potius est explicatio, quam Vers., a Bg. severius curata, omissa quidem praep., sed uno servato subst. cum adjuncto adi.; dum habet Stp. Th. „πλῆθος i. q. πληθώρα, i. e. plenitudo, humorum, in primisque sanguinis, in corpore redundantia; quo forte referri aliquis posse existimet, quod Herodi. l. 2. dicit, ὑ. — δ., ubi Pol. vertit, —. Nisi pro πλησμονὴ accipere malis, ut sit, quum *nimio potu cibo que* se explesset" quae posterior sententia verior est e 2, 1, 7., ut πλ. sit h. l. copia cibi ac potus, s. alimentum copiosius, quod l. l. erat ἡ ἀκόρεστος καὶ ὑπερβάλλουσα ἐκείνου τροφὴ, it. intemperantia in cibo potuque, quas notiones tenet L. Ern. modo in v. πλησμονὴ cum Stp. Th., ubi 3, 376. G. e Xen. rep. Lac. „ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι" 2, 5. sine Ind. Z., ed. Th. V. 2. p. 530. *ut* prae *repletione* non *gravetur*, sed ap. Ael. V. h. Ind. et Vers. ad latus 9, 26. e. μή ποτε διαῤῥαγῇ ὑπὸ πλησμ., ne *nimia* saturitate *dirumperetur*, pro qua Noster suum posuerit, cf. Foes. Occ. p. 310. b. e., ubi fere cum Bg. redditur πλησμ. *nimia* ciborum *abundantia*, et „πλησμονὴ ἀντὶ τοῦ πλήθους sumi videtur" quo in nostro subst. ibi nihil, quam illa Stp., nec per Indd. aliquid de hac notione, medicis, ut videtur, propria, cf. de v. pass. ἀπ. L. N. T. Sed Lat. Sch. *periit* ad v. διαφθ. utitur P. demum in sq. membro, contractior in hoc, unde Bg. omittit mox οὖν, at τὸν sumit per pron. syn., (cf. ap. poëtas non tantum, ut Hom. Ἰλ. ά, 401. quo pertinet Hsy. τὸν - τοῦτον, sed etiam in prosa, ut Xen. Cyr. v. Ind. cum N. et Ael. V. h. v. ὁ e.) severior in formula κ. τελ., quam 1, 9, 23. e. Caeterum tamen ap. Beg. 2, 683. est numus, serie quartus „Commodus *Consecratus*."

τελ. τὸ πεπρ.) Vox poëtis admodum familiaris. Sic Hom. Ἰλ. 3, 309. ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστὶν, cf. 15, 209. 18, 329. Theocr. Id. 24, 80. Anacr. od. 23, 10. Hes. Theog. v. 465. 475. *Stroth.*

Sch. „περατόω, *finio*, pass. praet. per sync. — fatalis *terminus* eum *invasit*" e P. reddente Stp. Th. sub eodem themate 3, 232. G. e. „πεπρωμένος, *fatalis*, fato *destinatus*, Hom. (loco primo Stroth.) Xen. quoque

„οὐδὲ γὰρ μία, οὐδ' ἡ αὐτὴ[u] „πᾶσιν ἀνθρώποις θανάτου „αἰτία[x]. διάφοροι δὲ οὖσαι,

Neque enim una eademque cunctis hominibus mortis causa, sed cum sint diversae,

u) M. Ba. οὐδ' αὐτὴ πασ. v. N. x) Colon hic in Srp. rel., ut data in M. Bg.

πεπρ. τέλος, *fatalem* vitae *exitum* dicit, quemadmodum et Herodi. l. 2.“ tacentibus Indd. meis Xen., et rel., ubi tantum alia in πεπρ. aut περατ.; cf. Hom. Hes. Orph. Callim. it. Dem. Iof. 1, 519. e. Epict. H., P. Aes. Hs. it. Suid. 3, 78. e. Hes. 2, 9, 6. e. it. in similes formulas Fi. Ind. Aesch. v. χρεών. Caeterum Leisn. in marg. Ox. comparabat „Virg. Aen. 4, 696.“

οὐδὲ γ.) Ms. res in omisso articulo vel lapsus scribae, vel ingenium, quia prius adi. etiam nudum, cum tamen in altero alia causa sit et usus frequentior in αὐτὸς cum art.; cf. alibi, e P. mutante Bg. negativam alteram in copulam meram eum alio ordine, cf. Iof. Ant. prooem. i. οὐ μίαν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν — αἰτίαν, *non* unam, *nec* eandem — *causam*, Dem. 205, 26. ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ πᾶσιν ἀεὶ βουλομένη πράττειν, et Luc. 3, 405. l. 2. καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι; *vinum vero* ipsum *convivis* omnibus *unum* idem *que* esse *impera*.

διαφ.) Infra c. 5. (2, 5, 9.) παντὶ γὰρ ἀνθρώπων βίῳ ἀνάγκη τέλος ἐπιτεθῆναι; omni *hominum* vitae *necesse est* finem *imponi*. Caeterum ex Dem. or. π. στεφ. iterum expressam hanc Herodiani sententiam autumat Schottus Obs. h. 3, 12. Verba oratoris sunt, (cf. sq. N.) Cui congruit illud Eurip. κατθανεῖν δ' ὀφείλεται καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων, (quorum prima modo reperi ap. Eur. Andr. v. 1272.) et alterius vet. poëtae ap. Stob. serm. 272. ὅταν γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ, Οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγῃ μολών. *Boecl.* Mortis causae aliae aliis quidem sunt: sed cunctae tamen ad eundem vitae finem tendunt. συντελεῖν est una perficere, ex consequenti adiuvare, ut ap. Ael. V. h. 13, 1. v. R. ad Luc. T. 2. p. 243. (N. 49., ubi mendose δυνάμενον et *poterat*.) Schottus Obs. hum. 3, 12. p. 142. notat, hanc sententiam a Demosth. π. στεφ. sumtam, πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ, *omnium* hominum *vita* morte *finitur*, etiamsi *quis* in *corte* conclusum *tueri* sese *studeat*, (*se servet*, *teneat*.) Locus est de Cor. p. 326. C. Secundum Ulp. p. 73. οἰκ. dicitur cors. Dicit igitur, etsi mutarit vitae rationem, etsi gallina esse putetur, morietur omnino, tametsi lucem fugiat et se occultet. *Leisn.*

Ad Dem. 258, 19. v. R. Or. V. 9. p. 237. et Harl. p. Cor. p. 240. it. ad Cic. Or. p. Sext. c. 21. m., respiciente Nostro aeque ad Dem. 1306, 25. πᾶσιν ἐστιν ἀνθρώποις τέλος τοῦ βίου θάνατος, sed faciente Sch. cum Bg. in διαφ., cf. fine Vs. hinc Bud. C. 735, 50. post „συνήκω, desino, *coëo*, — idem paene συντελῶ, (et 876, 24. post) σ. *eodem* tendere et pertinere“ et inde Stp. Th. v. i., etiam adeo servata lectione alia cum artic. τοῦ βίου, post „σ. simul ad finem tendo, s. ad eundem finem tendo, (sed et simpliciter) una tendo“ (ob adiuncta diserta εἰς ἓν τ.) allato simili loco Aristot. διάστασις, διφυὴς μὲν οὖσα, πρὸς μίαν δὲ συντελοῦσα ἀρχήν, non recte perimente Bg. praepositionem, quae valeat hic illa Lat. *simul* s. *una*, et Lat. *contendere*, cum sermo sit de pluribus, quo et tendit liberum P. *cunctae*, cf. Luc. 2, 558. N. 91., cum eadem praep., sed diverso sensu, Ind. Dem. Xen. Hell. Mor. Thuc. v. ξυντ. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum

„εἰς ἓν τέρμα βίου συντελοῦσιν.
„ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου γὰρ ὑμῖν
„ἄγομεν ἡμεῖς τε καὶ ὁ δῆμος
„ὁ Ῥωμαίων [y] ἄνδρα τὴν μὲν
„ἡλικίαν σεμνὸν, τὸν δὲ βίον

ad unum vitae terminum tendunt. 16. *Verum enim pro illo vobis adducimus ipsi ac populus Romanus virum aetate gravem, vita sobrium, in-*

y) M. Ba. ὁ δῆμος τῶν Ῥωμ. et post ἄν. comma est ib. *Mart.* Comma hoc nullibi per edd., sed ὁ articulus omissus in B. et Pat., v. N.

acc. rei, sed alia notione Rs. Or. V. 4. Diod. S. Geop. Long. Mor. Ael. V. h., cum praep. eadem et dat. perf. Xen. Cyr., sed solo cum dat. perf. Iof. 2, 337. l. 4. et cum dat. rei Alciphr. 3, 71. e., cf. Abr. Dl. Th. et ad Aesch. T. 1. it. syn. συντείνειν Eur. Ino v. 19. et Dem. 145, 23. 299, 17., non tenente Stp. Th. subst. τ. cum gen. β., sed solum τ. pro τέλος ζωῆς ex Hes. 2, 1367. m. sine N. et exemplo, quod habeo e Luc. 1, 503. l. 72. ἄχρι πρὸς τὸ τ. εὐδαιμόνως διαβιῶναι, *vitae* ad *metam* usque *feliciter peractae*, pro quo l. 69. τὸ τέλος τοῦ βίου, in quo ipso subst. omittitur alias ille gen., ut in nostro, silente L. Bos. Ell., quocum est tamen, sed cum artic. sine discrimine, ap. Xen. rep. Lac. 10, 1. ἐπὶ τέρματι τοῦ βίου, Th. V. 2. p. 549. *ad* vitae *metam*, sed ap. Ael. V. h. 2, 35. i. *in* extremo *vitae*, ut absque artic. syn. ap. Eur. Phoen. v. 1361. τέρμον' — βίου, terminum *vitae*, severo Lat. in ed. Valck. ap. G. Th. cum Gr. n., quod de aliis rebus v. Ind. Fi. Aesch. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. 1. Soph. Ai. Orph. Phocyll. Theogn. Arist. Kust., qui est locus Suid. 3, 450. i., ignoratus Kust. et Stp. Th., dum Bg. post bene resolutum particip. οὔσαι per Lat. *eum*, pro etsi, opprimit illud P. *tamen* in altero membro, sed ad Nostri sententiam respicit Cort ad Sall. hist. 1, 15. p. 940. *unum* omnibus *finem* natura — *statuit*, ubi in N. sine Gr. tantum „multae viae, unus exitus“ cf. Xen. Cyr. Z. 5, 1, 12. μυρίων δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάττονται, Th. Vs. V. 1. p. 267. i. quum *rationes* infinitae *sint* e *vita* excedendi, *non* tamen *excedunt*.

ἀλλ') Leisn. in marg. Ox. „quasi esset ἀλλὰ θαῤῥεῖτε“ respiciens ἀλλὰ, quoad censetur habere usum in hortando s. excitando et dici elliptice, in primis cum γὰρ, v. Hoog. Op. p. 8. Nr. 17. p. 12. Nr. 1. p. 15. Nr. 8. p. 18. sqq., ubi tamen et sunt exempla distracti, ut h. l., ἀλλὰ γὰρ, interpositis quibusdam, p. 19. m. 21. Nr. 4. p. sq. Nr. 5. it. ad Vig. p. 458. b. e. Abr. ad Aesch. 2, 111. e. Dev. p. 19. m. Rs. Or. V. 5. p. 237. N. 17. Orph. Arg. v. 528. Bud. C. 1264, 13. Stp. Th. 1, 336. D. sed sine Lat. Bg., qui bene statim iungit pro simpl. P. *verum*, (cf. 1, 8, 5. m.) e quo retinet Bg. reliqua, sed pron. ἡμεῖς haud dubie sumit, ut αὐτοί, pro nos ipsi, (quo de alibi,) tacente Stp. Th., propter ut redundet, nisi quatenus est in oppositione cum ὑμῖν et ὁ δ. ὁ Ῥ., ubi Ms. formula, in artic. alio et ad gen. relato, per vulgarem rationem, e glossa est, ducta ex aliis scriptoribus, cf. 1, 10, 10., nec ap. Nostr. usurpata, sed, quae hic habetur, iterum infra 8, 5, 15., ut comma post ἄνδρα per se tolerabitur, acceptis adi. sqq. pro participp.

τὴν μ. ἡλ.) v. Annot. ad ἡλικίας σεμνότητι 2, 1, 20. *Steph.* qui in Th. 1, 1452. C. m. subiicit hunc locum sine Vs. his, ubi „ἡλ. ponitur pro aetate senili, (et p. pr. G. e. sine numeris,) unum addo, Herodianum, quum

„σώφρονα, ἀρετῆς δὲ τῆς ἐν *dustria in rebus gerendis peri-*
„ἔργοις ἔμπειρον [z]. ὧν οἱ μὲν 17. *tum: cuius vos quidem*

z) M. Ba. ἐπειδὴ αὐτ v. N.

dicit ἄνδρα τ. ἡλ. σ. et ἡλικίᾳ σεμνοτάτους, it. ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem gravitatem mihi videri respicere" sed in adi. σ. neque Bg. Lat. tenet, nisi 3, 751. F. i. et e., nec exemplum cum acc. tali rei, oppressa κατὰ, quod est ap. Luc. 1, 682. l. 81. σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, *habes* vultum *venerabilem*, reddente Bg. e P., cf. de annis Pertinacis 1, 1, 5. m. et 7. Aut. Vict. ep. 18, 3. et Capit. c. 4. T. 1. p. 539. i. *factus* est *sexagenario* maior *imperator*, et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1027. e.

τῆς ἐν ἔργ.) i. e. in rebus gerendis. *Stroth.* ut Bg., rectius iterum, (cf. 1, 5, 25.) quam P., quem deserit quoque Sch. „ἀρ. *virtutis* bellicae *peritus*, (in artic. cum praep. formulam mutans in adi.) τῆς ἐν ἔργ. *operosae*" sed Stp. Th. in" ἐμπ. „*militaris* disciplinae *peritum*" e P., praeter gradum alium, quod adi. hic capiatur pro simpl. gnarus, aut melius pro Lat. *compos* et *praeditus*, ob adiunctum subst., quod Bg., (ductum forte e Capit. in Pert. c. 2. T. 1. p. 535. m. ex *quo* eminente *industria*, it. c. i. p. 532.) ap. G. Th. „σπουδὴ, ἀρετὴ, φιλοπονία, Gl. Lat. Gr., studium et diligentiam notat, — Cic. pro l. Manil. 29. — *industria* in *agendo*" quam aliunde Cl. Cic. v. *diligentia* e. bene explicat, ut sit „alacritas et studium in labore suscipiendo, urgendo et perfetendo" et, quae simplicia Niz. habet, sedulitas et labor, nobis *Arbeitsamkeit* s. *Aemsigkeit*, ad quam rationem redigetur Gr. subst. ἀρ. hactenus, ut vocabulum generis et amplioris notionis stet pro forma et peculiari quadam virtute; quanquam equidem potius id h. l. ceperim pro facultate, arte ac scientia, cf. Fi. Aesch. Ind. et laudatos in Exc. ad 1, 1, 3. e., et totam Nostri formulam ἀρ. τ. ἐν ἔργ. pro 1, 2, 9. i. πολιτικὴν ἀρετὴν, et pro facultate negotiorum gerendorum publicorum, et reipubl. administrandae, sumendo τὰ ἔργα sensu angusto, ut τὰ πράγματα, et Lat. *res*, sicut in Ind. Fi. Aesch. v. e. „οἱ ἐν τῷ ἔργῳ γινόμενοι, qui *in* rep. *versati sunt*" pro quo Noster adhibuit plur., forte e Lat., quo et spectet Bg. phrasis, a G. Th. non explicita, cf. v. *res*, pro negotio, 172, 86. sqq., ut comparo etiam Nostri ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων, v. c. 1, 1, 9., it. 5, 5, 2. πραγμάτων ἄπειρος et 4, 12, 1. πολιτικῶν πραγμ. ἀπειρως ἔχων, et formulam ἀρ. τῆς ἐν ἔργ. explico, ut alibi, ut praep. cum subst. sit pro adi. cum Sch., quasi dicas ἀρετῆς ἐργώδους s. ἐργατικῆς, vel pro gen. subst., ἀρετῆς τῶν ἔργων, quae tamen non reperi alibi, sed alio sensu extremum modo ap. Lys. Or. R. V. 5. p. 91. i. in Ind. sine Vers., sed in N. non severe, pro *praestantia* s. *excellentia* rerum *gestarum*, et ap. Diod. S. 2, 33. e. διὰ τὴν ἐν τῷ στρατηγεῖν ἀρετὴν, singularis *exercitus* ductandi *virtus*, qua de demum in sqq. memoratur ap. Nostrum, ubi et formulam illam per particip. Cic. supra reddas, *in agendo*, quae elliptica, addito subst. *negotio*, ducat ad Bg., qui in subst. ἔργ. assumere videtur aliquod particip., v. c. πραττομένοις, cf. Capit. c. 12. p. 565. quos Commodus *rebus* agendis *imposuit*; sicut Noster respicere potuit severum Lat. *in actibus*, i. administrationibus negotiorum publ. et munerum, cf. G. Th. 220, 71. et supra 2, 1, 9. de Pertinace ipso ἐν πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι, nobis ut sufficiat *erfahren* s. *kundig* in *der* Kunst *zu regieren* s. *Regierungskunst* s. *Staatsverwaltung*." Denique Ms. res per sapientiam Glos-

„πρεσβύτεροι καὶ τῶν στρατιω-„τικῶν αὐτοῦ παρατάξεων [a]„ἐπειράθητε [b], οἱ δὲ λοιποὶ τῆς	*veterani etiam militaria acta experti estis, caeteri autem*

a) πράξεων Mss. tres, v. N. b) Comma hoc modo in B. 2. L. et Ed., sed colon in Stp. rel. et punctum in al., v. N.

satoris est orta, sed cum accentu pravo, cf. Suid. 3, 365. e. σπουδαῖος, σοφὸς, λ.

ὧν οἱ μ.) Bg. e P. pron. duo ὧν — αὐτοῦ mutat in unum οὗ, expleto simul in v. ἐπειρ. pron. ὑμεῖς, et neglecto adeo ὧν, quod respicit remotius §. pr. ὑμῖν, pro severiori, *quorum vos quidem*, vel etiam sine pron. *vos*, ut sane formula οἱ μὲν et οἱ δὲ cum secundae pers. verbis negligi in Lat. debet, quoad pron., quae ad se relata requirunt post ἐπειρ. modo comma in constructione secundi membri eadem, et quia ὧν simul pertinet ad οἱ δὲ λ. — ἰσχ., sequente Bg. Lat. P. in πρεσβ., de militibus hic aptissimum et solenne, ignorantibus huuc usum Stp. Th. et L. Ern.

παρατάξεων) Pro hoc vocab. aptius legemus πράξεων, ut paulo post (2, 3, 4.) ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πράξεσι, et supra (2, 1, 9., quem locum paulo ante dedimus,) atque alibi passim. *Sylb.* Pol. virtutem *bellicam*. Videtur legisse πράξεων, quod et Sb. aptius putat. *Scheid.* Apparet, a Bg. probati coniecturam Sb. *Leisn.* Pro καὶ ante τῶν στρ. legendum ἐπὶ, sed παραταξ. tuebor, quorum testes vos fuistis, quotquot annis estis provectiores, in aciebus, quibus ille, ut miles adhuc gregarius, interfuit. *Reisk.* Magis placet Codicis lectio πράξεων. *Stroth.*

Nos quidem causas addemus, quare vix abstinuerimus, quin lectionem Mss. reciperemus, et coniecturam Sb., qui et in Ind. hinc „παρατάξεις pro πράξεις.“ Nam primo sane P. videtur sic in suo Cod. habuisse, et Bg. idem reddidisse, tum facilis fuit confusio, maxime imperito scribae, ut et alibi contigit, cf. Ind. Diod. S. v. πρ., porro Noster respexerit locum illum de Pert. 2, 1, 9., cum et hic agat de partibus laudum illius duabus, sed per variationem ordine inverso, denique idem Noster praeterea adi. et epitheton στρατιωτικὸς adhibet de πράξεσιν, ut ibi, sed nunquam de παρατ. vulg., quocum non tenet id Stp. Th., e Nostro plane in v. h. tacens, et habens vulg. semper absolute positum, ut ap. Nostrum, cf. Ios. Ael. V. h. et Luc., sed cum epitheto ἰσχυρὰ et ἐπιφανὴς ap. Diod. S. 1, 240. l. 28. et p. 269. l. 17., cum adiuncto subst. aliquo ib. p. 22. l. 1. et Ind. Dem., et per miram rationem ap. Aesch. Or. R. V. 3. p. 481. e. ἐκ παρατάξεως μάχῃ κρατήσαντες, *acie* instructa, *in* pugna *vincentes*, sine explic. in N. et Ind., nisi glossema μάχῃ quis putet, denique in notione extra bellum Ind. Dem., R. Or. V. 4. et Dion. H. S. T. 1., cf. Suid. 3, 40. i. et Hes. 2, 871. i. De Rsk. rebus, incerta est illa explicatio de Pertinace milite gregario, cum aeque cogitare liceat de eo, ut duce, cf. 2, 1, 9., tum correctio ista in ἐπὶ pro καὶ non est necessaria, quanquam nec P. καὶ exprimit, liber ille tamen et per hanc regionem alias, et denique de ὧν rectio et sensus aeque commodus nobis est ante monstratus; aberrante etiam Sch. in „*ex. experti* estis *ordines*.“

οἱ δὲ λ.) E contextu et pr. opposito οἱ λ. facile intelliguntur milites iuniores; hauriente Bg. e P. hic et in sq. πολ. casu alio de Lat. ratione, per quam servatur participium Gr., ubi Sch. plane cum Sb. Ind. „*prae-*

„πόλεως ἐπάρχοντα τοσούτων „ἐτῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύ„ματος ἔσχετε. δίδωσί τε „ὑμῖν [c] ἡ τύχη οὐ βασιλέα μό„νον, ἀλλὰ καὶ πατέρα χρη-

18. *urbi praefectum tot annis semper in honore et admiratione habuistis. Datque vobis fortuna non principem solum, sed et parentem bonum.*

c) ἡμῖν M. Vi., it. edd. A. al., v. N.

fecturam urbis *gerentem*" non huc spectantibus Bud. C. 189, 5. et Stp. Th., ubi tamen et Bg. Lat., non veto de rectione monirum cum gen., pendente a praep. in v. In rem de τοσ. ἐτ., nihil definir Capit. c. 4. T. 1, p. 538. *post hoc praefectus urbi factus; in qua praefectura post Fuscianum, hominem severum, Pertinax mitissimus et humanissimus fuit, et ipsi Commodo plurimum placuit, quia* Cos. *esset* iterum, *quum Pertinax factus est*, sic legendo, pro *ille*, quae vox facile orta e maiusculis litteris illius *Cos.* compendii, pro *consul*; e quo simul constitui possint anni istius praefecturae, quam acceperit anno, priusquam excederet Marcus, cf. ib. N. 1. Cas., atque adeo A. V. C. 932., et servarit ad annum illum 954, quo exeunte imperator factus, er hinc ad tredecim annos, cf. Almelov. Fast. Coss. p. 141. e., cum sumi possit, praefecturam et in hoc Pertinace fuisse perpetuam, v. Krbs. lib. singular. de praef. urb. Rom. p. 20. m., in primis, cum Pertinax a Commodo in aliis cultus sit nec male tractatus, cf. supra 2, 1, 10., diserte tradentibus Angl. ap. Heyn. H. 4, 1029. i. *ward* er — *endlich* Befehlshaber *von* Rom, *welches* Amt *er* (auch noch) *bekleidete*, als *Commodus* umgebracht *wurde*, non repugnante N., sed laudante „Capit. 1—4. Dio l. l. 3. sq." aliter forte sentiente Schotto in lib. l. p. 12. i.

διὰ τιμ.) In formula Gr. severior hic Bg., quam 2, 1, 16., reddente Sch. ad sensum in praep. „cum v. ἐχ. — δ. τ. *honorare*" ut ad Vig. p. 568. a. m., addito, „δ. θ. ἔχειν, *mirari*, (et toto Nostri loco converso,) *urbi* praefectum *tot* annos *semper* honorastis *et* mirati *fuistis*," suo loco servato adv., secus ac ap. P.; e quo et casus quartus in τοσ. ἐτ., ubi Bg. dederat, ut alibi, eodem sensu; Stp. Th. per omnia tacente, et formulam tenente neutr., nec me, ut Noster forte scripserit ad analog. modo, etiam Lat., quoad primum subst. quidem, a G. Th. solum prolatum in v. *hab.* 857, 93. sine explic., sed ab Ind. Luc. v. διὰ syn. ex 1, 691. l. 70. δ. τ. αὐτὸν ἐκείνη — ἦγε, *in* honore *illum* ipsa *habebat*, et 3, 367. i. δ. τ. ἦγον αἰδούμενοι καὶ θαυμάζοντές με, in *honore* me *cum* veneratione *atque* admiratione *habuerunt*.

διδ. τε) Malim γε. *Reisk.* Sine magna necessitate, quanquam confusis istis duabus voculis saepe, et P. etiam referente in suo *igitur* δὲ aut δή, cum vulg. τὲ non raro usurpetur in re nova et post punctum, ut Lat. Bg., per vetustam simplicitatem in nectendis enunciationibus, eadem mente mox sequens, ubi Bg. libere ad sensum, in rel. e P., sententiam suam repetente Nostro, cf. 1, 5, 13. et ad πατ. χρ. aliter Bg., quam 1, 4, 21.

ὑμῖν) Confudit multimodis haec aliaque complurima barbara pronunciatio, quantumque saevierit pestis haec in libris Gr. antiquis, saepe ad alterius verba voce praeeuntis, ab orthographiae ignaro vel Graece

„σόν[d]. εὐφρανεῖ τε[e] ἡ τοῦδε „ἀρχὴ οὐ μόνον ὑμᾶς[f] τοὺς ἐν„ταυθοῖ[g] δορυφοροῦντας, ἀλ„λὰ καὶ τοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις „τῶν πεταμῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ „τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς

17. *Laetificabit quoque huius imperium non solum vos, qui hic estis stipatores, sed etiam eos, qui in ripis fluviorum et terminis Romani imperii*

d) Hic comma in B. 1. R., v. N. e) M. Ba. τὲ ut alibi. f) M. Ba. et Vi. οὐχ ὑμᾶς μόνον v. N. g) M. Ba. et Vi. ἐνταῦθα v. N.

parum docto librario, manu exaratis, non ignorant, qui variarum lectionum, in Gr. auct. editionibus quibusdam adiectarum, immo cumulatarum, rationem habuerunt. Ac toleranda esset quidem haec labes, si manifesta ubique esset depravatio: sed eiusmodi est frequenter, velut hoc ipso loco, ut, quae ab auctore profecta sit lectio, decernere tuto nequeas. *Loc.*

A sensu sane nihil momenti fuerit ad definiendum, sed e Mss. rei, qui cum P. consentiunt in vulg., ut iudicium fiat e plurium sententiis.

οὐ μον. ὑμᾶς) Mss. ordo alius est e vi manifesta, (maxime ob *οὐχ*, e dissimili *οὐ* factum,) et contra P., et e mera glossa, ut redeat idem ordo, qui §. pr., cum tamen Noster variare voluerit, reddente Bg. fere cum P. in pron. *τ.*, non item in v. *εὐφρ.*, quod ap. G. Th. in Lat. eius, ignorato a Stp. Th.

ἐνταυθοῖ) Mss. glossa manifesta, ut Hes. 1, 1259. i. *ἐντ.*, *ἐνταῦθα*, v. N. 3., ubi Schol. Hom. similiter, tacente hinc Stp. Th., sed cum bona auctoritate, it. in v. *δορ.*, cui add. Schol. Thuc. Suic. Th. Bud. C. D'Orv. Ch. p. 71. v. 3. Ind. Xen. Cyr. et Luc., it. Zos. 6, 2, 2. *ἐδορυφόρουν, ὡς βασιλέα*, *ceu* principem, *solito* satellitio *comitantur*, ubi deest pron. *αὐτὸν*, quod exprimitur ap. Dion. Cas. 1, 702. l. 57. *τοῖς δορυφοροῦσιν αὐτὸν*, *stipatoribus*, pro quo solo subst. Bg. hic resolvit particip. per pron. et formulam v. subst. cum nom., manens simul in v. Gr., absolute posito, dum non addit simul gen. *eius*, a supplendo illo pron. *αὐτὸν* e pt. *βασιλ.* cf. 2, 4, 8., quod verius, quam Sch. suppletus acc. rei „*δορ. ἀρχὴν*, (ut liberior P. ad *τ. ἐντ.*, qui decepit tamen Sch., ut in artic. *ὁ* poneret) *τ. ἐντ. praesentes*" sine particip. *δορ.*, quasi hic esset formula illa articuli cum adv. pro aliquo adi.

τοὺς ἐπὶ τ. ὄχθ. — κ. τ. ἐπ. τ. ὅρ.) Illos *riparios*, hos *limitaneos milites* appellant Lat. recentiores. *Sylb.* Ad ostia quoque fluminum praesidia collocata erant, sicuti ad fines imperii, quae naves hostiles aut piratas arcerent. *Strotb.*

Leisn. in m. Ox. signarat „Lips. de Magn. 1, 4." qui liber Op. T. 3. primus p. 23. tractat de copiis et praesidiis sparsim circa limites, ubi deinde legiones certae memorantur dispositae in Hispania, in Gallia ad Rhenum, in Africa, in Aegypto, in Syria ad Euphratem, in Maesia et Pannonia ad Danubium et in Dalmatia, cf. Analect. ad milit. Rom. ib. p. 376. e., ubi tamen non huc respicitur, nec in Graev. Th. T. 10. a Nic. Berger. p. 218. s. 11. de imperii Rom. limitibus, qui late ibi exponuntur, ad orientem et in Asia ut sint Indi aut Euphrates, ad occidentem, ubi Oceanus Atlanticus alluit oras Africae, Hispaniarum et Gallia.

„ἱδρυμένους, οἳ τὴν πεῖραν αὐ- „τοῦ τῶν ἔργων φέρουσι[h] διὰ

positi sunt, qui experimenta factorum eius gestant in me-

h) M. Ve. et Vi. οὐ φερ. v. N.

rum, it. Britanni cum Oceano Britannico, tum ad meridiem Aethiopes, Mauritaniaque, vergens ad occidentalem Aethiopiam, tum aliae incultiores regiones Africae, usque ad orientales Aethiopas, cum Elephantine et Syene in Aegypti interioribus, denique ad septentrionem et Aquilonem Sarmatae, it. Rhenus cum Danubio, quibus iungitur et Britannia, usque ad Caledonios, qui hodie Scoti sint, et Palus Maeotis, quatenus ad Aquilonem vergat; unde et, qui fluvii hic a Nostro innuantur, apparet, etiam illud, non diversa poni ab eodem, nisi ab alia parte spectata, ripas et terminos, eosdemque illos esse Sb. milites, de quibus v. G. Th. v. utr. et *ripariensis*, ubi „erant milites, qui in imperii limitibus excubabant pro tep. adversus barbaros, puta in ripis Danubii, ad tuendas Pannonias adversus Sarmatas, et in ripis Euphratis, adversus Parthos. Herodi. 6,“ ex Alciato, qui tamen et ripam Rheni saltem, (si non etiam Tigris,) addere debebat, adversus Germaniae populos praesidium quoque tenentem, cf. 6, 7, 12. sqq. it. 2, 11, 8. sq., ad Vopisc. T. 2. p. 520. b. N. 2. sq. it. p. 663. a. N. 2. „limitanei et ripenses iidem, — limitanei et ripenses in ripa per cuneos constituebantur“ it. ad Spart. T. 2. p. 113. *locis*, in *quibus* barbari *non* fluminibus, *sed* limitibus *dividuntur*, N. 6. „quid appellat *limites?* Nam et flumina pro limitibus. Rom. imperium alibi limitibus, a natura positis, claudebatur, alibi arte constructis. Prioris generis sunt mare, h. e. Oceanus: nam Mediterraneum, paucis exceptis circa Pontum et Maeotin, orbis Romanus capiebat totum: flumina magna, ut Danubius et Euphrates, vel aliquando Rhenus et Tigris, it. montes, ut in Asia Taurus. — Addit Herodi. (l. l. postr.) terras desertas et solas. — Posterioris generis sunt fossae, castra, arces, concaedes, stipites, muri“ P. sequente Sch. partim in „ἱδρ. collocatos *super* terminos *imperii*, defendendi causa“ nec monente de ellipsi subst. στρατιώτας, cf. l. l. postr.

τὴν πεῖρ.) διὰ μν. φέρειν, ut δ. χειρὸς, δ. στόματος, pro ἐν χειρί. In m. Ox. *Leisn.* Inepta est Cod. lectio οὐ φ. Caeterum huic loquendi generi simile est illud, cum infra c. 9. (2, 9, 18. e.) dicitur ἔφερεν ἐπὶ γνώμης. *Stroth.*

Ibi quidem, si lectio salva est, universe formula adhibetur de animo, sed h. l. sensu angustiori et de parte quadam veluti animi mentisque facultate, quam Bg. reddit e P., it. N. ad Vig. p. 568. a. e., sed partim Stp. Th. in subst. μν. i. „φ. δ. μ.“, memoria *tenere*, ap. Herodi.“ sine numeris, sed cum iis in v. φ. 4, 82. i. sub notione pro tenere, per meminisse s. recordari, ut Bud. C. 541, 14. „οἱ — μν., i. e., oblivisci non possunt, meminerunt“ quorum neuter aliam auctoritatem tenet, ut nec ego, praeter affinia διὰ μν. εἶναι et δ. μ. ἔχειν Ind. Luc. et Ael. V. h. v. δ. e., it. δι' ὀργῆς φέρειν et δι' ὀργ. ἔχειν Ind. Dion. H. S. T. 1., ad quorum analogiam Noster hic se composuerit, ut Bg. ad affinia, v. c. *gestare* in *sinu*, it. *gerere* in *oculis*, cf. G. Th., ubi modo, praeter P. ac Stp., in v. et subst. maxime „*habere* in *memoria*, i. meminisse“ at nihil in altero subst. *exper.*, quam Gr. π. et Lat. *specimen* inter alia, quo sensu, it. pro documento, sumserim hic Gr. π., cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Xen. Mem.

„μνήμης. τό τε γὰρ[i] βάρ-
„βαρον οὐ χρήμασιν ἔτι θερα-
„πεύσομεν, πεῖρα[k] δὲ, ὧν

moria. *Nam nec barbaros pecuniis amplius captabimus, sed post experimentum*

i) In M. Vi. γὰρ deest. *Loc.* ut in M. Ba. τότε β. sic vicinius, sine commate, ut in ed. Bg. 2. R. cf. N. et 1, 13, 4. i. l) M. Ba. πεῖρα mendose.

S. et Thuc. p. 89. e., quod alterutrum Lat. requirat etiam adiunctum subst. τ. ἔργ., nec ipsum cum illo π. ap. Stp. Th. iunctum, aut aliunde mihi notatum, ubi Bg., fere cum P., pron. ὧν. ordinat, ut et aliter, quam §. 16. e., reddit, variante Nostro pro §. 17. τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ πράξεων, omisso adi., quod hic suppleas, quo de sensu militari s. bellico cf. 1, 5, 25. et Stp. Th. aliunde, e P. partim ducente Sch. in π. „ἔργ. τινὸς δ. μν. φ., experientia *edoctum* res *alicuius* praeclare *gestas* memoria *retinere.*“ Sed Mss. οὐ, ortum e repetitis litteris pr. ων, repugnat tum M. Ba. et P., tum historiae, quia Pertinax etiam illis militibus ad ripas limitesque innotuit per praefecturas istorum locorum, cf. 2, 1, 11.

τό τε γ. β.) Omissum in Mss. γὰρ nec comparet in P. *neque vero,* quae referant potius τὸ δὲ βαρβ., aut saltem τό τε β., cum ille τὸ saepe per δὲ reddat, sed ad sensum liberum, cum in nova re etiam τὸ valeat, id que solum sufficiat quoque sine γὰρ, ut 1, 5, 26., quo respicit Noster etiam quoad sententiam hic extremam, et forte Ms. auctor etiam, si γὰρ non est e sq. syllaba βαρ, sed ab Herodi. ipso, qui debeat ita caussam reddere enunciationis remotioris §. pr. i., et cur gratum futurum sit imperium Pertinacis riparienfibus et limitaneis, quia barbari, tam fortem ducem et iam experti, et propterea verituri, non sint vexaturi terras Romanorum vicinas, sed quieturi, nec pecuniam capraturi, sed sese subiecturi ultro; quae fuerit saltem aliqua series, forte et a Bg. cogitata, dum, servato γὰρ, copulat τὸ cum οὐ, ut transponendo fiat quasi οὔτε, et totum οὔτε γὰρ τὸ βαρβ., expedituris se ex h. l. facile iis, qui censent, τὸ cum γὰρ aut redundare, aut esse Lat. *etenim*, pro simpl. γὰρ, cf. 1, 4, 3., ut de τὸ β. pro universis Romanorum hostibus 1, 15, 15. m., hic non certo definiendis, nisi e variis in pr. §. propositis ripis ac limitibus.

ἔτι θερ.) Hic ut adv. in Bg. Vs. omissum restituimus, a P. per Lat. aliud servatum, ita Leisn. in Bg. Ms. signavit „θ. demulcebimus“ ubi Stp. Th. e P. 1, 1540. A. m. post „θ. simpl. pro conciliare“ quae notio hic sufficit, it. pacare et in suas partes trahere, quo et tendit Bg., non adhibitum ib., nec in L. Ern., sed ap. G. Th. cum Gr. n. 748, 94., quanquam non cum subst. nostro, quocum iterum ap. Zos. 1, 3, 3. χρήμασι τὰς οὔσας αὐτῷ δυνάμεις θεραπεύων, pecuniis *suas* copias *demulcens*, cf. ib. 1, 19, a. Thuc. 89, 45. Misc. Obs. A. N. T. 3. p. 8. Ind. Xen. Cyr. et Sb. In sq. Sch. partim e P. „π. *experientia*, πειρ. quae *perpessi sunt* ab *eo*, στρ. *eo* duce *existente*“ in quo v. cf. Stp. Th., ubi Bg. plane cum P. formulam mutat in subst. affine ac pron., sumens hoc pro τούτου, sed de suo resolvens abl. περ. per miram praep., at cum eodem opprimens Gr. praep. πρ., pro leveris, *sed* experientia *eorum*, quae *ab* eo *passi sunt*, exercitum *ductante*, s. cum adhuc dux esset exercitus, cf. Dem. 58, 11. οἷα — πειρ. ὑπὸ τούτων. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „non legit ergo Bg. ὧν πρ. ἐ., sed illud πρὸς omittit“ quae hactenus tantum vera sunt.

„πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι στρατηγοῦντος, φόβῳ ὑποτάξονται[l].“ Τοιαῦτα δὴ λέγοντος τοῦ Λαίτου, μὴ[m] κατασχὼν ἑαυτὸν[n] ὁ δῆμος, μελλόντων καὶ ὀκνούντων ἔτι τῶν στρατιωτῶν, Σέβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, πάταις τὲ

eorum, quae hoc duce perpessi sunt, metu subiicien-
21. *tur.* Talia scilicet dicente Laeto non continens se ipsum populus cunctantibus et dubitantibus adhuc militibus, Augustum illum declarat et patrem appellat, ac faustis

l) Schott. Ms. ὑπετ. *Sylb.* v. N. m) In M. Ve. deest μὴ — στρατιωτῶν. *Zan.* etiam, monente Loc., in M. Vi., v. N., ut μὴ omissum vitiose in B. 1. n) M. Ba. ἑαυτοῦ v. N.

ut ille non verterit quidem praep. πρ., ut iam dixi antea, sed tamen ad sensum dederit eandem in formula sua, in v. *perp.* cum abl., quae par est illi praep. cum gen., variante Nostro partim cum illis 1, 5, 26. e. ὑπὸ τῶν πεπειραμένων.

φ ὑποταξ.) In Ms. nihil, quam solennis error in ε et υ, Stp. Th. e P. sumente „fut. pass.“ sed Sch. „med. fut.“ cum eodem Lat., ut et Bg., ubi pass. sit resolvendum in med. s. act. cum pron., quae med. vis commodior videtur ob adiunctum dat. φ., cf. Dres. de V. med. p. 487. e., at med. fut. pro pass. supra 2, 1, 17., tum alibi de synthesi in subst. collectivo τὸ βαρβ. sing. cum v. ὑπ. plur., proprie ut hic ex acc. illius subst. repetendum sit pron. αὐτοὶ in nominativo.

τοιαῦτ. δὴ) De Ms. alio casu in v. κ. cf. 1, 15, 1., sed hic in partem contrariam, reddente Sch. fere cum P. „κ. ἑ. *quum se cobiberet*“ ut Bg. In v. ὀκν., etiam ap. Stp. Th. aliunde, sed G. Th. „cunctationem et haesitationem cum in sententia, tum in faciendo significat“ nobis *Bedenken tragen* s. *haben*, cogitantibus et deliberantibus, et propter cogitationes et res aliquas dubias et periculosas non statim agere, aut non libenter, quod postr. hic malim ob adiunctum simul μελλ., temporis notionem iam habens, dum de discrimine nihil cogitat Stp. Th., sed tantum 2, 872. B. „Herodi. aliquoties μ. et ὀ. copulat“ sine loco, nec aliunde, cf. tamen Dem. 25, 6. et cum alio syn. Ind., cui add. 120, 11. 138, 13. 120, 7. Caeterum alia dixit Laetus etiam ap. Dion. 1226, 18.

μὴ κατ. — στρατ.) Male haec absunt a Cod. *Stroth.* scriba totum versum transiliente, hic sine causa probabili, et cum Mss. tel. etiam P. servante vulg., unde Bg. in sq. Σεβ. addit pron. αὐτὸν s. ἐκεῖνον, et reddit rel., praeter γερ., ubi plane sic Sch. „*prosequitur*, s. *ornat* eum *f. accl.*“ ut Stp. Th. aliunde, (cf. Ind. Dem. Xen. Bach. et Cyr. it. Luc.,) qui e P. in v. ἀναγ. 1, 29. i. post praefixum Lat. Bg., cf. 1, 1, 7. Exc. et Ind. Xen. Pol. Z. cum Lat. *appellare*, ut sit i. q. sq. hic, per variationem, maxime quoad compos. et simpl., non repetente L. Ern. illud Bg., sed rel. Stp., ut *publice* pronunciare, ubi notio secundaria magis sit e v. ἀγορ., quam e praep., tacente de ea etiam N. ad Vig. p. 559. a. m., cf. Ind. Gem. Pleth., et ad Thom. M. p. 68. N. 5., ut silet Stp. Th. hinc in Σεβ., quo de cf. 1, 1, 5. cum G. Th. in Bg., respiciente Nostro in κατ. ad §. 18., cf. Capit. c. 5. T. 1. p. 540. eadem *die*, qua *Augustus* est *appellatus*, et

γεραίρει εὐφημίαις. τότε καὶ[o] οἱ στρατιῶται οὐχ ὁμοίᾳ μὲν προθυμίᾳ, τῇ δὲ ἐκ τοῦ παρόντος πλήθους ἀνάγκῃ[p], (καὶ γὰρ ἦσαν πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ δήμου περιειλημμένοι[q], ὀλίγοι

22, omnibus acclamationibus ornat. Tunc et milites, non simili quidem alacritate, sed coacti, propter praesentem multitudinem, necessitate, (etenim erant undique a populo circum-

o) In Ms. Ba. καὶ abest. *Mart.* v. N. Et mox post ςρ. per edd. nullum comma, et tacite etiam in Mss., sed in M. Bg. data. p) In M. Ba. parenthesis signa utrinque nulla. *Mart.* ut in edd. quibusdam. q) περιειλημένοι Ing. mendose, v. N.

Flavia Titiana *uxor* eius *Augusta* est *appellata*. *His horis*, *quibus ille in Capitolium vota solvebat*, *primus sane omnium ea die*, *qua* Augustus *est* appellatus, *etiam* patris *patriae* nomen *recepit*; quanquam haec proprie pertinent ad senatum et ad Nostri 2, 3, 6.

τότε καὶ) Ms. καὶ pro *etiam*, saepius iam omissum, ostendit P. clare, ut Bg severiori Lat., h. l. pro praeter s. post plebem, it. in subst. προθ., quo Lat. et Stp. Th. reddit aliunde, cuius notio ex Hes. 2, 1030. m. pro laetitia huc commodissima, de nostra quidem ratione ad pr. §. ἐκν., quorsum Noster respicit, post parvum adeo intervallum repetens sententiam, sed cum variatione, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n., quanquam et simul procedit notio pro promtitudine s. animo promto, i. cupido et celeri, qui pertineat maxime ad pr. §. μελλ., quae utraque conveniunt oppos. sq. membro, dum coguntur ad agendum quid, qui nec cum voluptate, nec statim agunt, ubi P. liberrime, sed Bg. praeclare, abl. reddens per formulam, cf. 1, 4, 12. i., (Sch. manente in simpl. *necessitate*,) et praep. ἐκ in notione causae, pro qua tamen et valet propria, ut ap. Ael. V. h. 12, 47. e. τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην καταλέξασα, *necessitatem* illam *a* Dionysio *exponens*, severe, sed 14, 24. e. προβαλλόμενοι — τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, praeferentes — *ex* urgentibus *rebus* ortam *necessitatem*, non male expleto particip. γενομένην s. οὖσαν, a quo pendeat praep., pro ἀπὸ s. ὑπὸ sumta, cf. L. N. T. Schw. p. 82. N. 1. e., G. Th. tantum proferente 412, 70. *mihi de memetipso tam multa dicendi* necessitas *quaedam* imposita *est* ab *illo*; tandem eodem sententia redeunte, sed bene explente P. in πλ. gen. τοῦ δήμου, quae pars mox iterum variatur, cf. §. 10. πανδ.

καὶ γ.) Leisn. in m. Ox. „per duplex μ, non simplex, quod ab εἰλέω, volvo" forte respiciens ad Ing., quae Var. L. occurrit et alias, cf. ad Arist. Plut. Hsth. p. 385. b. N. 24., ignorante Stp. Th. hoc particip., ubi Sch. „*comprehensi* undique *a populo*" cf. Ind. Ael. V. h., ubi pass. et cum solo gen., in quo Kuhn. non recte praep. ὑπὸ intrudit, quae modo supplenda, sicut et gen. ille potest a praep. in v. pendere, hic ut v. ἦσαν trahi debeat simul ad sqq. membra duo diversae rectionis per nominativum adi. ὀλ. et per praep., ubi ὀλ. de Praetorianis, novem aut decem millium corpore, cf. 1, 8, 2., intelligendum e tempore isto et §. 19., cum pauci hic ad castra essent, sed reliqui ad ripas et limites, ad alterum vero de illis inermibus v. per aliam causam 2, 13, 4., hic Bg. e P. formulam adv. s. praep. cum subst. mutante in adi. syn.

τὲ καὶ ἄνευ τῶν ὅπλων, ὡς ἐν [r] ἱερομηνίᾳ,) πλὴν συνεξεβόησαν, καὶ Σεβαστὸν προσεῖπον τὸν Περτίνακα· εἴς τε τὸ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὀμόσαντες [ſ], καὶ θύσαντες,

dati, paucique et inermes, ut die feſto:) tamen una acclamarunt et Auguſtum ſalutarunt 23. Pertinacem: in que eius nomen iurati conſueto more, et re divina facta, laureati,

r) In M. Ve. ὡς ἱερ. v. N. ſ) M. Ba. ὁμ. per aſperum, v. N.

ὡς ἐν ἱερ.) Tacente Strotho, omiſſa in Ms. praep. magis eſt per lapſum ſcribae, quam ingenium corrigentis ad Lat. rationem, quae poteſt carere praep. in caſu temporum, ut Bg. fecit, nimium diſcedente P.

πλὴν) Cum Bg. Lat. hunc locum etiam Sch. ſubiecit illi 1, 15, 14., ubi tamen alia cauſa erat, et πλ. poſt εἰ καὶ in media oratione, cum hic ſtet poſt parentheſin, et in reditu ad priora et ſolum, non praecedente particula aliqua relativa, quo de cf. Rsk. ad Polb. p. 58. e. et 551. e. Ind. Polb. L. Ern. et N. T. Schw. p. 1111. a. e. it. Munth. p. 155. et de Lat. Bg. in Cl. Cic. v. e. Tum in v. ε. Sch. „*una cum* illis *acclamarunt*, Auguſtum vocantes“ e P. fere, maxime in pron. caſu ſupplendo, pro quo tamen ſeverior ſing. αὐτῷ, relatus ad pt. τοῦ δήμου, cum ſumens καὶ pro explicativo, ut in ſq. oſtendatur, quid clamarint, ignorante hoc v. Stp. Th., non item L. Ern. „una cum alio ſ. aliis proclamo“ mihi non alibi repertum, ut tamen ad analog. aliorum, ſic compoſitorum, Noſter ſcripſerit, in primis illius συνεκφωνεῖν ap. Longin., ut variavit pro §. pr. ἀναγορ. in ſq. v. πρ., ubi Stp. Th. modo „interdum pro ſalutare“ at Sch. „vocarunt *Auguſtum*“ fere e P., etiam hic Noſtro tantum ad analog. dicente, cf. Ind. Dem. R. Or. V. 4. Ael. V. h. et Luc. Caeterum in numo, neſcio, unde „Imp. Caeſ. P. Helv. Pertin. Aug.“

εἴς τε τ.) De ſacramento militari lege Alex. ab Al. l. 1. c. 20. *Oxon.* Formulam aliunde tenet Stp. Th. v. utr., cf. ſine Ind. Xen. M. S. 4, 4, 16. cum N. T. Iac. 5, 12. Ind. Hom. Orph. Eur. Barn. Luc. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. 8. And. it. Din. et Dem., ſed cum pr. εἰς Stp. Th. 2, 1295. D. e. tantum e Plut., nec tamen cum adiuncto τὸ ἐκ. ὄν., in quo fuerit quaedam Lat., cf. iurare *in* nomen *alicuius* Ind. Iuſt. et Suet. it. Scheel. de ſacramento ap. Graev. Th. T. 10. p. 1169. C. „*in* verba *iurare* dicebantur non eius, qui verba praeibat, — ſed eius, cuius nomine praeibantur, qui ſummo imperio erat praefuturus, cui obedientiam promittebant, cuius nomen in ſacramento nominabatur; unde et *in* nomen *iurare* dicunt Tac. (ſine Ind.) etc. Herodianus ſic aliquoties ad verbum l. 2. de Pert.“ qua formula illuſtraveris ſaltem illam N. T. in baptiſmo, cum ſenſus ſit idem, ut utrinque obſtringantur homines ad aliquem ſuſcipiendum, colendum et obſequio proſequendum; tacente G. Th., ubi modo *iurare iusiurandum*, quibus ſeveris redditur formula Gr. a Poſſ. Call. p. 493. i., ut privo Lat. v. *iurare* in L. N. T. Schw. p. 994. b. m., ſed Sch. in „ὅρκ. *iusiurandum* pro *more* in *nom.* alicuius *iurati*“ deſerto partim P., ut Bg. aliter in adi. συν., quod mutat in formulam adv. per abl. nudum, accommodans ad v. ſuum Lat., exprimensque adi. cum ſubſt., liberius item, quam 1, 10, 16., reddens phraſi v. 9. e P., qui

δαφνηφοροῦντες[t] πᾶς ὁ δῆμος καὶ τὸ στρατιωτικὸν[u] . . .	universus populus et milites . . .

t) δαφνεφορ. M. Vi. v. N. u) In M. Ba. post τὸ στρατιωτικόν· sequuntur haec verba: ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνήγαγεν τὸν Περτίνακα. ὁ δὲ ἐπείπερ ἴδε. *Mart.* Sed M. Ve. στρατιωτικόν. Ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, ἀνήγαγεν τὸν Περτίνακα. Ὁ δὲ ἐπείπερ ἴδε., denique M. Vi. Exc. modo „ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνήγαγεν τὸν Περτίνακα· ὁ δὲ ἐπείπερ ἴδε." v. N.

iam ita l. l., ignorante Lat. hanc formulam Stp. Th., qui in δαφν. ex eodem, ubi Var. L. et scripturam Ms. agnoscit L. Ern., non item Stp. Th., qui tamen v. ad Dion. Caf. p. 1379. e. et 1696. b., ut Reim. p. 126., etiam memor in Th. adl. δαφνοφόρος, quanquam sine auctoritate, cf. ad Hes. 1, 895. N. 9., de altera Var. M. Ba. in ὁμ. ut nihil notatum habuerim, praeter hoc, eundem Cod. in spiritibus saepe peccare, denique Nostro variante iterum in πᾶς ὁ δ. pro §. 10. Caeterum illud θυσ. hic intelligetur in ara et templo castrorum praetoriorum, quo de infra.

τὸ στρατιωτ.) Membrum hoc videtur suspensum relinqui, ideoque ἐδαφνηφόρουν aptius esse futurum. *Steph.* Si particip. retineamus: addendum erit ἑώρταζον, aut simile quodpiam verbum. Pol. inserit παρέπεμπον, prosequebantur. *Sylb.* Excidisse παρέπεμπον ante πᾶς ex Pol. apparet. *Stroth.* Utique genuina ac in textum recipienda sunt, quae Cod. addit: ἐπεὶ δὲ προσήει καὶ τὸ περίορθρον, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνηγ. τ. Π. Ὁ δὲ ἐπ. Patet enim, excidisse haec verba ex incuria librarii, a similitudine vocum ἐπεὶ et ἐπείπερ decepti. *Idem.*

Bg. in Ms., stellula facta post v. *mil.* in N. „deest aliquid in Graeco" ut Leisn. ib. in marg. „forte deest εἰς τὴν βασίλειον ἐστίαν ἀνήγαγον, (sed in m. Ox.) supplenda haec videntur, ἀνήγαγον εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν" quae partim accedunt ad illa Mss., inter se convenientium, praeterquam in parvis, ubi M. Vi. optimus est quoad distinctionem post περιορθ., sed M. Vc. pravus post αὐλ., a Stroth. melius constitutus in hanc partem, sed ut mihi non videantur illa Mss. esse genuina, verum a librario profecta ad lacunam complendam, tum quia cum novis ἐπεὶ προσήει τὸ περίορθρον non bene conveniunt vetusta sqq. νύκτωρ ἀναγ., nisi haec extra crasse accipias, et de noctis parte ultima, quae proxima luci ac diluculo, tum quia per novitatem suspensa adhuc manet oratio in participiis ὁμοσ. — θυσ. — δαφν., quae iuncta cum pr. v. προσεῖπον finito, facto post Περτ. commate, non faciunt commodam sententiam. De tempore quidem illo Caf. ad Capit. c. 4. T. 1. p. 539. semel, *factus est* — imperator *prid.* Cal. *Ianuarias* N. 1. „Regius *Kalendis Ianuariis*, idque verissimum est. Nam Commodus occisus est pridie Calendas; noctis autem illius pars multo maxima praeterierat, priusquam in castra adductus Pertinax a praetoriis militibus salutaretur Imperator; neque multo ante, quam illucesceret, imperium illi in senatu confirmatum. Kalendis igitur acta, quae post mediam noctem gesta" et semel ad eiusdem ibid. postea, *statim ergo omnis magistratus cum* consule *ad* curiam *venerunt*, ingressumque Pertinacem *nocte* imperatorem *appellaverunt*, N. 4. „Dio (Xiph. S. 386, 40.) ait, νυκτὸς ἔτι οὔσης, h. e. appetente die, ut modo dicebamus. Herodianus diem plane iam ait exortum, 2, 3, 5. ἡμέρας οὖν καταλαβούσης, λ." cf. hoc cap. §. 3.

Ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ[x] ἑστίᾳ[y], τῶν τε[z] στρατιωτῶν καὶ τοῦ δήμου, ὡς προείρηται, νύκτωρ ἀναγαγόντων, φροντίσι μεγίσταις τὴν γνώμην

Postquam collocatus fuit in imperatoria aula, (tam militibus, quam populo, ut dictum est, noctu deducentibus:) curis maximis animus eius turba-

x) M. Ve. et Vi. βασιλείων v. N. y) In M. Ba. non sunt signa parenthesis, Mart. nec in edd. omnibus, sed in M. Bg. tamen, v. N. z) M. Ba. τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν. ὡς προείρηται, καὶ τοῦ δήμου νυκτ., sed M. Ve. et Vi. τῶν στρατ. αὐτῶν καὶ τοῦ δήμου, ὡς πρ. v. N.

ἐπείπερ) For. ἀλλ' ἐπ. *Steph.* For. ἐπεὶ δὲ Περτίναξ ἱδρ. *Reisk.* Adversativam aliquam, ut in re nova, agnoscit etiam P., sed libere fortassis, cum saepe oratio pergat sine tali, ut et illativa illa οὖν, per se aeque hic apta, reddente Bg. e P., praeterquam in v. ἱδρ., ubi Sch. „*resedit*, s. *deductus*, locatus *est* in *domo*" sed Stp. Th. 1, 1092. F. „pass. — *collocor*, Herodi. l. 2. de Pertin. ἐπ. — ἑστ., in *regiam* deductus *est*, et *in domo* imperatoria *locatus*, ut Bud. int." in Lex. forte.

ἐν τῇ βασ.) In Cod. cum βασιλείων legitur, tum τε post τῶν abest: utrumque perperam. Denique post στρατ. addit αὐτῶν, pro quo legendum esse puto αὐτόν *Stroth.*

Gen. αὐτῶν, locum habens, ut Lat. *ipsorum*, pro etiam adeo, ut respiciantur cap. pr. §. 21. sq. militum cunctatio et animus invitus, tamen non comparet in P., ut nec rel. novitas Mss. duplex, transposita ὡς πρ., (quae sunt ib. tamen etiam alio loco, quam in Gr.) tum τὰ omissum, ut alias, sequente καὶ intervallo, ubi sensus nihil patitur; unde et P. negligit, Bg. severius reddente tamen, etiam in v. ἀναγ., etiam hic omisso pron. αὐτὸν, quo spectat et Sch. „*deducto* eo" e P. fere, Stp. Th. tantum e Nostro tenente 1, 67. F. e. „l. 2. (2, 4, 18. m.) μετὰ εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν (quae hic in pr. βασ. ἑστ., unde suppleas quoque adv. ἐκεῖσε,) ἀναγαγεῖν, *in* aulam *palatinam* s. regiam *subduxisse*. Sunt tamen, qui vertant per simpl. v. *adduxisse*, (ut Pol.) Verum non frustra Herodi. ἀναγ., non ἀγαγεῖν dixisse putandus est, sed potius dixisse ἀναγ., tanquam in editum locum" qui tamen et p. sq. F. m. ἀναγ. pro simpl. affert ex Hom., cf. ib. 'Οδ. ε', 88. et 277., non praeterea observans hunc usum verbi, qui h. l. obtinet, ut sit honoris causa aliquem aliquo comitari, ac bene delectum Lat. Bg.

φροντ. μεγ.) Bg. tantum mutat acc., solennem cum pass., in nominativum, addito pron. gen. insuper, pro severo abl., *animo turbari*, cum illa proprie sit alia formula N. T., ubi et altera per abl., nostram rectionem Stp. Th. tenente tantum ex alio Nostri loco, cf. Poss. Synt. p. 132. m. r. 6., sed cum syn. tantum subst., ap. Stp. Th. v. φρ. sine Vs., et tantum hinc cum adi. nostro, ubi tacet de subst. cum Indd., qui potius tenent cum adi. aliis, ut Dem. Luc. it. Ael. V. h., ut forte quaedam Lat. hic sit, cf. G. Th. sine explic., pro tristissimae cogitationes, sequente expositione quadam ab adiuncto s. parte, cum et in ἐφ. et terrore sit genus tristis cogitationis sensusque; ubi πᾶ post punctum, ut alibi, et in nova §., et Lat. Bg. in adi. π. (ap. G. Th. saltem cum syn. Grr., ut λίαν,) ignoratum a Stp. Th., it. in v. φοβ. nostrum impf. cum summa

ἐταράττετο[a]. πάνυ τε αὐτὸν[b], καίτοι δοκοῦντα[c] ψυχῆς εἶναι ἐῤῥωμένης καὶ πρὸς πάντα ἀνδρεῖον, τὰ παρόντα ἐφόβει, οὐχ οὕτω προνοίᾳ τῆς ἑαυτοῦ

2. batur, nimisque ipſum (quamvis videretur animi eſſe firmi, et ad omnia fortis:) praeſentia terrebant: non tam de ſua ſalute ſolicitum; (peri-

a) Nihil hic in Ed., ſed comma in B. 1. Par. et Ox. v. N. b) In M. Ba. iterum non ſunt ſigna parentheſis. *Mart.* nec in edd. omnibus, ſed in M. Bg. iterum, v. N. c) In M. Ba. δοκ. abeſt. *Mart.*, monente Loc. etiam in M. Vi. v. N.

penuria, cf. Ind. Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 434, 7. 13. et cum praep. 129, 26. Sed in Mss. male abeſt particip. δοκ., agnitum etiam a P. oblique, cum Ms. Ve. tacite, hic omiſſum ſine cauſa conſpicua.

ἀνδρεῖον) Malim ἀνδρείας, ut cum ψυχῆς cohaereat. *Reisk.* Talis diverſitas caſuum, eidem verbo iunctorum, ſaepe obvia. Gell. 19, 9. homo *Hiſpano* ore *florentis* que *facundiae*, Liv. 5, (19. 1.) *fatalis* dux *ad* excidium *illius* urbis, *ſervandae* que *patriae*, rel. v. Cort. ad Cic. ep. 1, 7, 29. it. 11, 11, 3. et ad Sall. Cat. 25, 2. Sed Herodi. vix aliter debuit loqui. Nec enim ψυχὴ ἐῤῥωμένη, nec ἀνδρείας locum habet. Τὸ ἀνδρεῖον non tantum ad animum, ſed et ad corpus pertinet. *Leisn.*

Conſtructio duplex hic occurrit in v. ſubſt., poſito primum cum gen. rei, ſ. ſubſt. et particip. ſ. adi., deinde cum nudo adi., vel nominativi caſus, vel acc. hic in rectione obliqua, quae duae conſtructiones, alias ſingulae in v. ſolennes, hic eodem iure copulantur, cuius generis exemplum Cort. ad Cic. l. l. primo habet e Vop., fuit *decorus*, et libidinis *rarae*, rel., ubi eſt ſine copula, a Noſtro adiecta neceſſario magis, cf. Amm. Marc. 19, 9. p. 170. l. 7. *hic* natura *ſimplicior*, nominis *tamen* itidem *pervulgati*, ſc. erat, tacentibus Ind. cum G. Th., it. Gr., ubi modo rectio v. ſubſt. cum gen. rei, R. Or. V. 4. p. 1021. m. ex 38, 19. et p. ſq. e. 77, 40. cf. Abr. ad Aeſch. 2, 104. e. it. Dl. Th. p. 620. e., unum modo caſum deligente Bg. e P. ſexto, qui cum ſecundo uſitatus in deſcribendis rebus perſonae, cf. Scheller. de ſtilo p. 141. e. ſq., ubi inclinatur ad ellipſin ſubſt. cum Ind. Corn. N. v. *eſſe*, hic v. c. ἄνδρα ſ. ἄνθρωπον, ut melius tamen videatur, quod p. 317. e. ſtatuitur, commutari hanc formulam poſſe cum v. *habere*, quod procedit, cum ſola eſt formula gen. vel abl., non item, ubi ſimul eſt caſus primus aut quartus, ut hic, ubi in v. ἐῤῥ. pauperrimus Stp. Th., cf. Foeſ. Oec. p. 148. e. Ind. Dem., cui add. 155, pen. 62, 21. it. Luc. 1, 146. l. 45. ἐῤῥωμένος τὴν γνώμην, animo *vegetus*, ſed vicinius Xen. Cyr. 3, 3, 31. e. πολὺ ἐῤῥωμενεστέραις ταῖς γνώμαις, Ind. Z. „animia *fortioribus*“ quo Lat. e P. utitur Bg. in ſq., copulante Noſtro ſyn. tropicum cum proprio, genusve cum forma, ut ἐῤῥ. ſit Lat. P. *conſtans*, quomodo et redditur Bg. in G. Th., ubi in Bg. altero, pro intrepidus, praep. eadem, quam in Gr. novit Stp. Th. 1, 439. D. m. „ἀνδρειότατος — πρ. ἅπαντα, *ſtrenuiſſimus* ad *omnia*“ ſine auctore, quem nec reperi, ut nec alibi cum praep. noſtra aliave, ſed cum acc. τὴν ψυχὴν et τὰ τοιαῦτα in Ind. Ael. V. h. et Luc.

οὐχ λ.) Hic Noſter primam particulam οὐχ ο., ſine verbo quo poſitam, rexit adhuc ad pr. membrum, ſed relatam ad iſtam δὲ cum nova enunciatione et rectione dedit, propter inſertam aliam enunciationem cau-

σωτηρίας [d]. κινδύνων γὰρ καὶ μειζόνων πολλάκις ἦν καταφρονήσας. ἐλογίζετο δὲ τήν τε [e] αἰφνίδιον τῆς τυραννίδος μεταβολήν, τήν τε ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ τινων εὐγένειαν, οὓς ὑπώπτευεν [f] οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄν-

cula enim et maiora saepe contemserat:) verum re-
3. putabat cum repentinam tyrannidis mutationem, tum in senatorio ordine quorundam nobilitatem, quos suspicabatur non passuros post imperatorem generosissimum, imperium recidere ad homi-

d) In M. Ba. signa parenthesis iterum absunt. *Marc.* ut in edd. quibusdam. e) In M. Ba. et Vi. τε omissum, v. N. f) In M. Vi. οὓς ὑπ. desunt. *Loc.* etiam in Mss. rel., sed ut in M. Ba. post εὐγ. nulla compareat distinctio, ut in B. 1. utr. et 2. R., pro rel. commate, aut colo, aut puncto, sicut in quibusdam deest comma post ἀνεξ., it. post ἄνδρα, et est contra post εὐγενεσ., quam variam rationem et M. Bg. exhibet.

salem, quae, vel per signa parenthesis inclusa, non tamen illam §. 3. cum prioribus conciliat, sed semper orationem relinquit desertam, quam et imitatus est Bg. in *non tam*, sequente *verum*, pro solito *quam*, et Gr. ὡς, cf. §. 14. et alibi, Ind. Sb. e Xiph. it. Diod. S. v. οὐ, et ad Vig. p. 426. N. 14., tacentibus cum Stp. Th. rel. Indd., etiam Lat. cum G. Th. et Hor. T., maxime, quoad Bg. consecutionem, qui in rel. sequitur P., tum in subst. πρ. per adi., tum propterea in addita praep., servante Sch. in πρ. Gr. „*solicitudine* suae *salutis*“ quae rectio cum gen. rei ap. G. Th. v. e. affertur e Cic., super haec Stp. Th. 2, 1080. C. e. sic habente „πρ. cum gen. — Herodi. l. 2. ὁ. — ε., non *tam*, ut *saluti* suae *provideret*, (dat. causae mutato in enunciationem e v. et particula affini.) Ita enim reddere malo magis ad verbum, (liberius tamen,) quum praesertim et Cicero ita sit locutus, quam cum Pol.“ qui tum sic liberior, tum adiuncto adv.

γὰρ καὶ) Cum P. libere omiserit Gr. et contra Lat. aliud addiderit adv. temporis: dubites etiam, an suo *quippe* causali γὰρ καὶ reddiderit pro καὶ γὰρ, quo de supra 2, 2, 6., Bg. interpretante severius ex ordine Gr., sed cum P. tamen recte formulam periphrasticam v. subst. cum particip. per plusqf., tacentibus phrasin Nostri et Bg. G. Th., etiam in affinibus v., it. Stp. Th. et Indd. Gr., cf. 1, 6, 25., hic ut opponatur pr. ἀφ., i. e. non timere, nec defugere, sed subire, suscipere.

τήν τε) Ms. τὲ, ante aliud τὲ omissum, habet se ut τὲ, abiectum ante καὶ, §. 1., dum τὲ — τὲ est i. q. τὲ — καὶ, unde ap. P. potuit exprimi tantum extrema copula, Bg. servante utramque, et e P. rel., praeterquam in τῇ σ. β. et τιν., quod h. l. cum pr. ἐν, i. q. alias cum ἐκ s. ἀπὸ, et nudo gen., quale quid repertum ap. Aes. Fa. Hs. 13, 3. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, ubi tamen et cum Ind. esse potest solenne Lat. *inter*, cui Gr. est syn. παρὰ ap. Nostr. §. 12., tacentibus rel. Indd. Gr. cum Stp. Th. it. G. Th. et Hor. T.

οὓς ὑπ.) **Male hae duae voces in Cod. desunt; sed iterum illustre supi-**

δρα, ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα. εἰ γὰρ καὶ ὁ βίος αὐτῷ διὰ σωφροσύνην ἐπῃνεῖτο, καὶ τὰ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πράξεσιν ἦν	nem ex privata et ignobili stirpe eo progressum. Etsi enim vita eius temperantiae nomine laudabatur, ac militiae res gestae erant celebres;

hae librariorum negligentiae documentum exhibent, qui illas omittebant, cum sequeretur εὐκ. *Strotb.*

Vere haud dubie, etiam monstrante P. vulgata, e quo Bg. fere per omnia, tenente Stp. Th. in v. ἀνεχ. Lat. quidem Bg., non item cum particip. pro inf., quod nec aliunde novi, sed patior e notione pro finere et permittere, cf. 1, 8, 2. e., quanquam hic observandum potius duplex tale particip. deinceps, quorum unum pendet a v. finito, alterum a particip., praeterea variante Nostro pro 1, 1, 5. i. in v. μεταπ. per syn. rei acc., ubi Stp. Th. v. i. e P.

ἐξ ἰδ.) De re et genere Pertinacis iterum monuit hic Memmius ad P. Vers., cf. 2, 1, 9. et Schott. lib. I. p. 10. i., huc respiciens sine Vs., ubi Bg. deserit P. Lat. in ἀσ., quod ap. Stp. Th. aliunde, sed ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 9, 12. m., ut 1, 7, 5. m. ad γέν. de Bg. Lat., e P., quod ignorat Stp. Th., hic de familia et personis anterioribus iterum. Tum Sch. „ἐπὶ τ., ad hanc dignitatem venit, — ἐλθ. eum, *qui* ascenderat *ex* obscuro *genere* ad *hoc*, decus“ supplens subst. aliquod, sed quale, incertum, in primis, si spectes pron. neutr., ubi, praeter commune illud πρᾶγμα s. χρῆμα, commodissimum sit ἀξίωμα, cf. 1, 15, 15. e. et 3, 11, 4., quo augebitur L. Bos. Ell. p. 32. e., ut Sch. primo loco subiecerat per numeros alia Nostri, tum ubi eadem formula, tum quae viderentur eam explicare, non satis commode, 5, 7, 12. m. 7, 1, 6. e. et 22., pro quibus sufficiebat 8, 8, 19. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐληλυθότες, cum idem v. adhiberetur, quod hic; sicut oportebat comparari 5, 1, 14. m. οἱ ἐκ μετρίων εἰς τοῦτο ἐλθόντες, pro quo §. 10. ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε λ. et §. 16. e. iterum ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες, ubi nihil praecedit, ut nec 8, 7, 10., sed 7, 5, 5. e. τὴν ἀρχὴν, ut h. l., cui fem. convenit proprie ἐπὶ ταύτην, ut et Leisn. in m. Ox. scripsit, pro quo per synthesin neutrum venit, perite a Bg. servatum, sed per syn. abl., cf. 1, 4, 12. e., qui tamen in v. comp. liberior; sicut reperire nondum potui fundum formulae, a Nostro ita frequentatae, tenente Stp. Th. nihil, quam in v. 1, 1267. F. e Plat. ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, sine Vs., et „ἐλθεῖν εἰς δύναμιν, *adipisci*, nancisci *potestatem*, (et in pron. 2, 1557. C. m.) ἐπὶ τοῦτο, *huc*, Aristoph., s. *eo*, eum in locum“ tacente Ind. Kust.

εἰ γ. κ.) Ad intelligentiam illius καὶ profuerat Lat. *etiamsi enim*, vel *nam etiamsi*, nobis *denn* wenn *auch*, Bg. sequente alium ordinem, ut et P., necessario, et cum eo dat. δ. in gen. mutante, cuius exemplum non aliunde notaram, nec Stp. Th. aliquod tenet, ut nec in praep. δ. Lat. Bg. syn., cf. 1, 8, 2. m. διὸ, et G. Th. 457, 4. pro causa, gratia et Gr. χάριν s. ἕνεκα, ut nec praep. eandem habet Stp. Th. cum v. ἐπ., nec ego reperi, sed cum aliis praep. syn., cf. 4, 3, 5. et simile quid ap. Luc. 3, 7. l. 1. εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται ὑπὸ λ., si *vero* etiam *laudata sit*.

εὐκλεῆ[g], ἀλλ' ὅσον εὐγενείας at, quod ad nobilitatem attinet, multum a patriciis χάριν[h] πολὺ τῶν εὐπατριδῶν

g) M. Ba. εὐκλεὴς v. N., et hic in sola B. 1. R. colon, ut in fine protasis.
h) Comma hic deest in unis Ox., v. N.

τὰ — εὐκλ.) Sch. εὐκλ. „*gloriosa* erant *maxime*" adv. hoc e P. adi. ducens, et forte e Gr. εὖ, quanquam cum L. Ern. simpliciter reddit Stp. Th. adi. aliunde, ut Bg., qui totam Gr. formulam mutavit in vulgarem, αἱ στρατιωτικαὶ πράξεις ἦσαν εὐκλεεῖς, sumens πρ. iterum, ut supra 2, 1, 9. de rebus, cum potius sint h. l. munera et dignitates militares, qua cum notione consistet melius articulus τὰ ellipticus, admittens subst. πράγματα, vel particip. γενόμενα, unde sit, *res* in *militaribus* dignitatibus *erant celebres*, s. res, in m. d. actae, s. facta — illustria et gloriosa, quam unam formulam G. Th. tenet in v. *glor.*, sed Nostri illam nullus Ind., et adi. modo de re Ael. V. h. R. Or. V. 6. 8. Lyc. Plut. Krg., de pers. Mus. Xen. Cyr. et Dion. H. T. utr., it. cum dat. pers. Hom., it. superl. Xen. Pol. Z., nec Ms. rectionem, ubi nominativus pertineat ad Pertinacem, repetito pron. αὐτὸς e pr. dat. ἀ., sed praeterea extra assumto κατὰ ad artic. τὰ, in hunc sensum, *et* quoad *res*, in *militaribus* dignitatibus *gestas*, ipse *erat clarus*, quam lectionem et referat P. e Cod. simili, tolerandam illam quidem a coniunctis duplicis diversique generis enunciationibus, rei ac pers., etiam hactenus, si εὐκλεὴς trahatur ad subst. ὁ β., *vita* eius *erat gloriosa*, sed ut aeque orta fuerit a scribae lapsu ingeniove. Caeterum retinuit vulg. et Sb. Ind. sine Vs. in adi. εὐκλ.

ἀλλ' ὅσ. — χαρ.) i. q. ὅσον πρὸς τὴν τῆς εὐγενείας χάριν, ut loquitur 3, 15, 5. (ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ,) vel ὅσον ἐπὶ τῇ τῆς εὐγ. χάριτι. Nam τὸ χάριν hic non causam finalem notat, sed gratiam, quae nobilitati inest. *Leisn.*

Sch. „*at. tamen*, (recte per simpl. deserens P., ut et Bg.) ὅσ. interdum usurpatur adverbialiter s. synecdochice, *quod attinet*, in *quantum*, χ. claritate *generis*, s. *eius gratia*" sed Stp. Th. in subst. εὐγ. plane e P., tum 4, 349. C., de χ. pro adv. et ἕνεκα agens, e Bud. C. 1383, 46. nostro loco allato ab εἰ γὰρ — ἀπελ., etiam sine καὶ, cum Vs. „attamen *quod* ad *generis* nobilitatem *attinet*, longe *a* patriciis *aberat*, (addit.) observa obiter particulam ὅσον genit. praefixam" qui casus tamen aeque pendeat a χαρ., quod simul cum ὅσ. non aliunde Stp. habet, nec nos deprehendimus, sed affinia ap. Luc. 2, 269. l. 96. ὅσ. πείρας ἕνεκα, experimenti *causa*, et Xen. Hell. 2, 4, 21. e. Th. V. 3. ὅ. ἄρα βοῆς ἕνεκεν, rumoris *causa*, cf. ad Thuc. p. 563. N. 5. et Abr. Dl. p. 803. e., ubi sane ὅσον capimus elliptice, pro καθ' ὅσον, et pro ὡς, cf. Rsk. ad Polb. p. 81. e., et utrumque ὅ. χ. reddimus per Lat. *quoad*, sicut et syn. Nostri ὅσον πρὸς, quod et Sb. Ind. vertit „*quod* attinet *ad* —" it. ὡς πρὸς, quo de alibi, it. Luc. 1, 97. l. 70. ὅσ. ἐς λ., it. Sext. Emp. p. 206. ὅ. ἐπὶ τῷ λόγῳ, ut Noster quodammodo variarit cum pr. διὰ, sitque in his formulis non tam pleonasmus, cum videatur sufficere χάριν unum, etc., quam ellipsis verbi cuiusdam in ὅσ., ut προσήκει, sicut illa *quod* attinet *ad* contrahitur in *quoad* aut *quantum ad*; quanquam fortassis et in χάριν est ellipsis praep. κατὰ, cf. ad Vig. p. 11. a. e.

πολὺ) Sic 3, 8, 14. οὐδενὸς τῶν — ἀπελείπετο (καρτερίᾳ ψυχῆς λ.) *nemine*, etiam *laudato*, inferior *erat*, 1, 2, 4. μηδενὸς ἀπολείπεσθαι, nemine esse inferiorem, nemini esse secundum, nemini concedere, 7, 6, 2. ἡ πόλις

ἀπελείπετο. ἡμέρας οὖν καταλαβούσης, κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, οὔτε τὸ πῦρ ἐάσας ἑαυτοῦ [i] προπομ-

5. aberat. Die igitur consecuta, venit in curiam, neque ignem passus sibi praeferri, neque quidquam aliud

i) M. Ba. αὐτοῦ ὑφαφθῆναι v. N.

ἐκείνη — μεγέθει μόνης Ῥώμης ἀπολείπεται, urbs *illa* magnitudine *tantum* Romae *secunda est*, it. 3, 7, 6. οἱ Βρεττανοὶ ἀνδρείᾳ οὐδὲν τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολείπονται. In praecedentibus locis semper passivo utitur. Sed amat et activo eodem sensu 3, 4, 3. τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἀπέλειπον, ubi etiam constructio mutata est. Nam secundum 3, 7, 6. dicendum erat τῷ δὲ ἐμπείρῳ κ. γενναίῳ π. τ. Ἰλ. ἀπελείποντο, it. 4, 3, 15. τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν οὐ πολύ τι τῆς Ῥώμης — μεγέθει ἀπολειπούσας, pro ἀπολειπομένας. Sic 1, 3, 10. et 2, 10, 17. *Leisn.*

Cf. 1, 2, 4. et 1, 3, 10. Sch. „π. adverbialiter, *longe*, *multum*, praesertim in comparatione cum aliis, ut cum v. ἀπολείπειν, imparem *esse*, — ἀπ. multum *illis* impar *erat*" faciente Bg. fere cum Memm., et Nostro dativum s. abl. rei, solennem in v. ἀπ., hic exprimente per periphrasin et particulas ὅσον — χάριν, sed in πολὺ neque ad Nostrum respiciente Stp. Th., neque ad ellipses κατὰ et μέρος, neque L. Bos., sed L. N. T. Krb. p. 541. m. Nr. 6.

ἡμέρας) Xiph. (S. 386, 39.) ἐξελθὼν δὲ ἐκ τοῦ τείχους, πρὸς τὸ συνέδριον νυκτὸς ἔτι οὔσης ἀφίκετο, egressus *ex* castris *in senatum venit*, cum *adhuc* nox *esset*, et Capit. 4. (T. 1. p. 539. i.) *de* castris *nocte* cum *ad* senatum *venisset*. Redigi ad concordiam possunt, si nocte nondum plane praeterita, apperente tamen iam die, in senatum venisse dicamus, sicut ex ipsa rei gestae serie monstrat Cas. in N. ad Cap. *Boecl.*

Cf. cap. pr. extr., manente vel sic pugna Nostri cum Cap. et Xiph. in hoc, quod Pertinax in senatum venit non e castris, sed e palatio, cf. §. 1.

καταλ.) *die* igitur *consecuta*, i. e. postridie. Nota, κ. hic non, ut alias, in malam partem usurpari de periculo et casu, repentino impetu superveniente. *Leisn.*

In ἡμ. recte P. ad sensum, quod hic iterum sumendum, ut 2, 2, 3. Sed Sch. in v. κατ. „*cum* advenisset *dies*" quod Lat. cum Bg. valeat quoque de notione hic in ἡμ., pro luce orta; quanquam secundum G. Th. formula Bg. alio sensu tantum dicitur; huc forte cogitante Rz. ad Luc. 2, 736. N. 49. e. in „Herodi. 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης, die *ingruente*" memoriter, aut per operarum lapsum.

κατῆλθ.) P. phrasis pro simpl. v. ἦλθεν valet, quod Bg. recte ostendit, non tenentibus hanc notionem Stp. *Th.* et L. Ern., sed tamen Vs. ad Thuc. 323, 46. cf. Abr. Dl. p. 497. m. et 443. e., quorsum et referam Ael. V. h. 4, 25. i. Vs. *migrare*, ut pro redire Ind. Dem. Isocr. Mor. et Ev. it. Polb., Abr. ad Aesch, T. 1. it. forte Ind. R. Or. V. 6. et 8. Lyc., ut pro vulg. descendere Ind. Mus. R. Aes. Hs. Luc. et L. N. T., quo sensu quis et accipiat hic tamen, qui aulam imperatorum altius sitam cogitet, cf. §. 1. ἀναγ., variante Nostro pro 1, 14, 18. in σ. cum syn. subst. β., similiter vertente hic Sch., at Bg. e P. iterum.

πεῦσαι, οὔτε τὶ ἄλλο τῶν βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, πρὶν ἢ μαθεῖν τὴν γνώμην τῆς συγκλήτου βουλῆς. ἐπειδὲ αὐτὸν[k], ἅμα τῷ ἐπιφανῆναι, πάντες ὁμοθυμαδὸν

ex imperatoriis insignibus attolli, antequam cognosceret sententiam senatus. Postquam 6. vero ipsum simulatque in conspectum venit, omnes una-

k) Hic et post ἐπιφ. nostra sunt commata.

τὸ πῦρ) v. quae supra annotavimus in vita Commodi. *Oxon.* Insigne imperatorium hoc erat, v. 1, 8, (8.) et infra c. 8. huius libri. *Strotb.*

E P. omnia Bg. Sed Ms. aliud et pron. (ut alibi) et verbum hic modo e glossa et alieno loco positum e marg., cum pertinuisset ad sq. phrasin εἰς ὕψ. ἀρθ., ubi Bg. e P., sed Sch. „ὑ. in altum *tolli*, ἀρθ. *attolli* in *sublime*" cf. 1, 5, 4. m. et, quoad τ. β. σ., 1, 8, 7. e., sed ut h. l. sit e terrae solo, in quo infixa v. c. vexilla, sursum teneri, et ita ferri, cf. Iuv. Sat. 2, 101.

πρὶν) Praeter ea, quae alias ad Lat. Bg. protulimus in v. μ., nihil ad Nostri formulam deprehensum est, quam in Ind. Dem. πρὶν ἢ μ., pro quo tamen in textu ipso 1422, 3. modo πρ. μ., et alio sensu, quoad subst., Ind. R. Or. V. 4. τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, et Luc. ex 2, 189. l. 42. οἳ καὶ τὴν γν. ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, *qui* et *consilium* scirent *meum*, it. ex 3, 34. l. 34. ὡς μόνον ἀκριβῶς καταvενοηκότα τὴν γν. τοῦ ἀνδρὸς, *tanquam* qui *solus* accurate *sententiam* viri *perceperit*.

ἐπεὶ δὲ) For. ἔπειτα δέ. *Steph.* ἐπεὶ δὲ bene habet. δὲ in insequente ὁ δὲ (§. sq.) eleganter post aliud δὲ praemissum redundat. *Reisk.*

Sb. Ind. ἐπεὶ „pro ἔπειτα 197, 19. (Xiph.) — Sic —" e Nostro numeros subiungens huius loci et 2, 10, 7., ad quorum ultimum modo in N. affert „mox οἱ δὲ redditive accipiendum, ut ap. Paus. haud infrequenter, pro οἵδε s. οὗτοι, vel ab initio periodi pro ἐπεὶ substituendum ἔπειτα" in extr. immemor sui et prioris ἐπεὶ notionis, qua de et nos alibi, in altero non multum diversus a Rsk., quia δὲ utrinque opprimitur, cum tamen sit tutius, accipere in apodosi, ut δὴ, pro tum vero, cf. 1, 12, 17. Ind. Hom. in N., cui add. Ἰλ. ϛ, 48. et 448. Greg. Koen. p. 33. N. 58. e. Vig. p. 527. Nr. 25. Dev. p. 100. m. Bud. C. 1300, 37. hincque Stp. Th. 1, 513. D. m., renitente Hoog. Op. p. 253. Nr. 21. sqq., unde ἐπεὶ, a P. oppressum, retineat notionem Bg., quem in δὲ post videbimus.

ἅμα) Sch. in „ἐπ. *in* conspectum *venisse* suo adventu" dux forte Bg., cuius formulam Stp. Th. non totam novit, sed G. Th. cum Ind. Corn. N. non explicat, pro conspici ab aliquo, cf. 1, 7, 3. e., unde suppleas dat. pron. αὐτοῖς s. αὐτῷ e pr. §. e. τ. σ. β., quale quid P. facit.

πάντες) E P. in adv. Bg. et Stp. Th., qui simul cum adi. π. tantum e Phil. novit, cui addas, praeter in Flacc. 760. E. e., etiam cum ἅπας 761. F. m., ignorante Ind. Dem. v. ὁμ. in loco memorabili, cf. Exc. 1, 4, 21. i., it. cum μετὰ πάντων 188, 17., cf. Suid. 2, 691. m., non coll. ad Hes. 2, 752. e. sine N. et ad N. T. Obs. Krb. p. 236. it. Loesn. p. 121. e., ap. G. Th. sine Gr. et auctoritate optima. Denique in v. εὐφ. Bg. e P., sed Stp. Th. 4, 59. E. sub „*faustis* accl. *prosequor*, Hes. (1, 1536. m εὐφημῆσαι, βοῆσαι μετ' εὐφημίας,) frequens ap. Herodi." sed non hinc

εὐφήμησαν, σεβάσμιόν[l] τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν[m]. ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο

nimiter laetis acclamationibus 7. exceperunt, Augustumque et Imperatorem salutarunt; (ipse

l) Ms. Ba. σεβαστόν τε λ. v. N. m) M. Ba. et Vi. προσηγόρευον v. N. Tum hic comma in A. cum B. 2. R., sed punctum in B. L. 1. al. pro colo Stp. rel., v. N.

cum locus hic classicus sit, unde ob sqq. agnoscatur, nihil esse, quam, bene alicui precari, et v. c. clamare *salve*, felix *sis diuque superstes*, et diversum a sqq. salutationibus, confundente Sch. in v. 1. „ἐ. τινὰ, *fausta acclamatione* ut Augustum *prosequor aliquem*“ sed nonnisi e Nostro afferente Stp. notionem illam, quae contineatur in principi illa pro bona dicere sive laudandi, s. optandi causa, s. ominis ergo, aut aliter, ut in re sacra et precibus, cf. Hes. l. l. ante, Suid. 1, 914. m. Arist. Pac. v. 95. et Schol. eiusdem ad Nub. v. 262. cum Ind. Kust. it. Dem. Xen. Bach. et Cyr. Luc. et cum acc. pers. Dion. H. S. T. 2. Sed Bg. *excipere s. accl.* pro eas facere in adventu alicuius, vel h. l. simpl. pro uti et ornare. Xiph. quidem demum post aliquam Pertinacis orationem 387, i. λεχθέντων δὲ, καὶ ἐπῃνοῦμεν αὐτὸν ἀπὸ γνώμης, καὶ ὡς ἀληθῶς ηὐφημοῦμεν.

σεβάσμιον) Aut nobis imposuere veteres exscriptores, aut legendum σεβαστόν. Neque enim σεβάσμιοι dicebantur imperatores, sed σεβαστοί. *Fab.* Alii Σεβαστόν. Eo enim nomine insigniti sunt Imperatores Rom. *Oxon.*

Qui per *alios* non intellexerint libros, sed duumviros illos, Fabrum et Stp. in Th. 3, 750. F. e. „vocatur ab Herodi. σεβάσμιος ipse imperator s. Caesar, qui a Lat. *Augustus*, l. 2. σ. — πρ. Nisi forte σεβαστὸν hic quispiam legendum potius existimet“ sed Sb. Ind. „σ. — πρ., ut p. pr. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, — *augustum*“ respiciens ad 2, 2, 21. solum, cum et licuisset comparare ib. §. 22. e. σεβαστὸν προσεῖπον, quo spectat etiam Ms. per glossam, dum Noster variat tantum et peculiari quidem ratione scribere videtur, nec tamen male, cum per se adi. utr. sint syn., eodemque modo explicentur ab Hes. 2, 1161. e. sq. σεβάσμιον, τιμητὸν, προσκυνητὸν, — σεβαστὸς, προσκυνητὸς, τιμητὸς, sine N., nec coll. Suid. 3, 292. m. σεβαστὸς, προσκυνητὸς, venerandus, *augustus*, cf. 1, 377. i. αὔγουστα λέγονται τὰ τίμια, καὶ μεγάλα, καὶ ἐπίσημα, *augusta* dr. *venerabilia*, *magna et insignia*. Sed in tempore Mss. alio nihil hic, quam error in finitionibus.

ὁ δὲ) Cf. hanc orationem cum illa Tiberii ap. Tac. 1. An. 11. Congruent prorsus sententia dictorum; quamvis propositum dicentium in tantum videtur differre, in quantum boni principis modestia a tyranni cupidine intelligitur distare. *Boecl.*

Ibi maxime, *se — didicisse*, quam — *subiectum* fortunae *regendi* cuncta *onus*, quod tamen et latius patet, nec ad solam invidiam, qua de hic agitur, et Leisn. ad eadem Bc. 2. „Pertinax non ignorat, assiduam eminentis fortunae comitem esse invidiam, altissimisque adhaerere, Vell. 1, 9, (6.) Cort. ad Sall. Cat. 6. p. 42.“ b. m. Tum Stp. Th. 4, 149. G. „ap. Herodi. π. — ἐ., recusabat imperium, tanquam rem invidiosam, (e P. partim,) ad verbum, q. d. invidiositatem imperii. Ap. Thuc. autem τὸ ἐ. substantive non tam invidiositas, ut ita dicam, quam invidia, ubi dicit, τὸ ἐ. λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις“ 138, 53., ubi recte cum Bg. redditur, cf. Ind. Sb. e Xiph. it. ej. Dion. H. S. T. 1. 5, 19. cum Luc. sed Sch. „*rem invidiosam* imperii *recusare*“ suppleto subst. χρῆμα, cf. L. Bos. Ell. p. 370.

τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, γῆράς τε [n] προϊσχόμενος, συγγνώμης ἐδεῖτο [o], εἶναί τε πολλοὺς εὐπατρίδας ἔφασκεν, οἷς ἡ [p] βασιλεία μᾶλλον ἁρμόζει [q]. καὶ λαβόμενος [r] τῆς χειρὸς Γλαβρί-

autem initio quidem recusabat imperii invidiam, senectutemque praetendens veniam postulabat: ac esse multos patricios aiebat, quibus imperium
8. magis conveniret: manuque comprehensum Glabrionem

n) Ms. Ba. γῆρας τὲ et mox tamen εἶναί τε, cf. 1, 17, 16. o) Comma nostrum erat etiam in B. 1., pro colo Stp. rel. et puncto al. p) In Ms. Ba. deest ἡ attic. *Mart.* etiam in Ms. Vi., monente Loc., v. N. q) ἁρμόζειν Ms. Ba. et Vi. v. N., pro puncto edd. omnium hic, tantum Ms. Bg. discedente. r) Ms. Ba. et Vi. καὶ λαβόμενός τε τῆς χ. v. N.

Caeterum Bg., δὲ proprie accipiens, parenthesin necessario hinc ad §. 10. e. produxit. Nos quidem, cum probemus δὲ in apodosi, quo sensu diximus supra, relicturi post προϊσχ. colon, ut in fine protasis, tamen aliquando numerum novae §. tolerabimus, ut oratio Pertinacis obliqua magis appareat.

γηρ. πρ.) Sch. in v. „προΐσχω, — *excusans* s. *praetendens* sen.“ inverso ordine e Sb. Ind., sed Stp. Th. e Nostri tantum uno loco alio, cf. Poll. 5, 148. i. Thom. M. p. 740. Suid. 3, 183. e. Hes. 2, 1031. e. sq. Ind. Thuc. Dem. Herodt. Dion. H. S. T. 1. cum subst. al., sed Zos. 3, 36, 2. τοῦ δὲ τὸ γ. προϊσχομένου, καὶ διὰ τοῦτο φήσαντος οὐχ οἷόστε ἔσεσθαι πεπονηκόσιν ἀρκέσειν τοῖς πράγμασι, λ. illo *sen.* praetendente, *ac propterea rebus laborantibus* se *suffecturum negante.*

συγγ. ἐδ.) Bg. modo in subst. e P., ignorante formulam Stp. Th., nec me reperiente, nisi syn. ap. Poss. Call. p. 721. i. „σ. αἰτεῖν λ. *veniam petere*, Plut.“ cf. Ind. Soph. Ai. Eur. Hipp. Thuc. Dem., cui add. 40, 8. 120, 26. 398, 22. R. Or. V. 8. Din. Isocr. Ev., sed Paneg. Mor. p. 12. e. 57. e. 68. l. 4. The. Fi. Luc. et Gs. Chr., in cuius Th. cum Gr. n. „non modo remissio culpae, et condonatio erroris s. peccati, (it. repugnantiae, et cum non facias, quod alius rogat, ut hic,) sed etiam — indulgentia, permissio, concessio illius, quod petimus.“

εἶναί τε) Copulam hic, a P. libere neglectam, reddit Bg. alio ordine, sed ex eodem tamen v. ἁρμ. cum Sch., qui tamen in praes. manet Gr., quia refertur ad pr. praes. εἶν., cum Bg. spectet pr. impf. Sed in Mss. omisso articulo vel lapsus sit vel vis, si durior visus concursus syllabarum asperarum, quem Noster non vitat. Sic variant saepe finitiones ει et ειν, sed ut h. l. infinitivus, non ostensus in P., tamen ab eodem in pr. adhibitus, procedat in oratione alterius obliqua et praecedente inf. et post artic. s. pron. rel. οἷς, ut ap. Lat., sed maxime, si post ἔφ. ponatur punctum, ut fiant enunciationes singulares, *esse multos patricios*, dicebat. *Quibus*, (His) *imperium magis convenire.* Sed tum debeat quoque esse in acc., τὴν βασιλείαν λ. cf. 6, 2, 10. Caeterum et hic toleravimus punctum aliorum post ἁρμ., propter caussam priorem, ut hic finis cogitaretur orationis Pertinacis, cum et καὶ saepe inchoet novam rem et §.

καὶ λαβ.) Mss. τὲ insertum hic post καὶ, nullo sequente membro alio, ad quod referatur, ineptum est, ortumque e glossa in marg. pro καὶ,

Digitized by Google

ωνος, εἷλκεν αὐτὸν, καθίζεσθαι κελεύων ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου. ἦν δὲ ἐκεῖνος εὐγενέστατος μὲν πάντων[f] εὐπατριδῶν, (ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφρο-

protrahebat, sedere iubens in imperatorio solio: erat
9. autem ille nobilissimus omnium patriciorum, referens ad Aeneam, Veneris et

f) Ms. Ba. et Vi. πάντων τῶν εὐπ. v. N., ut et de commate post εὐπ. in B. a. R., colo in Stp. rel. et puncto al.

quocum aliquis τὰ servavit, non intelligens alterius mentem, ducente Bg. e P. omnia, omisso pron. αὐτ., nominativum in acc. murante, it. act. s. med. in pass., it. v. in compos., et ordine delecto alio in formula λ. τ. χ., ubi et casus mutatus, etiam a Sch. aliter in „λ. prehensa *manu*" qua ratione saltem manere poterat gen. nominis proprii, ut et Sb. Ind. (unde Sch. hausit) fecerat „*prehensa* eius *manu*" pro *cum prehendisset* manum *Glabrionis*, cf. Stp. Th. in v. λ. 2, 556. C. aliunde, qui recte monet de ellipsi praep. ἐκ, ut et L. Bos. p. 488., tacente hanc genitivi causam Poss. Synt. p. 105. e., sed huc etiam spectante Rz. ad Luc. 2, 591. N. 88., ubi et de gen. dupl. monitum „et *prehensa* manu *Chlabrionis*" e Gr. ibi Χλαβρ. memoriter, sed 1, 8. l. 78. δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα, *duae* mulieres *prehensis* manibus *me vtraque ad se trahebant*, cf. Ind. cum subst. al., it. Thuc. R. Or. V. 8. And. Ael. V. h. et Xen. Pol. Z.

Γλαβρ.) De Glabrione nihil habeo comperti. Secundum Capitol. (c. 4. e. T. 1. p. 539.) *Claudium Pompeianum hortatus est*, ut *imperium* sumeret: *sed ille recusavit, quia iam Pertinacem Imperatorem* videbat. *Oxon.*

Dio quidem 2, 1228. l. 93. rem hanc Nostri tacet, non item Pompeiani virtutem, et alium tradit honorem, quem ei Pertinax tribuerit, ut in senatu locum iuxta se in subsellio haberet, cf. Xiph. S. 387, 28. sqq. Mox Bg. e P. in εὐγ., sed eodem sensu, ac §. 3., cf. 1, 17, 26. Tum Mss. articulus in π. τῶν εὐπ. excidere potuit post syllabam parem, saepe additus tamen a Mss. praeter rationem.

εἰς Αἰν.) Sic supra l. 1. c. 11. (§. 9.) dixerat τὴν ἀπ' Αἰνείου εἰς αὐτοὺς διαδοχήν. *Stroth.*

Bg. e P. non mutat tantum verbi modum, sed etiam γοῦν opprimit, pro causali *enim* s. quippe, in parenthesi, pro cuius solenni indicio γὰρ variat hic Noster; quanquam et procedit notio pro certe s. sane, in iudicio scriptoris, qui et variat non tantum in addito artic. τοῦ γεν. cum 1, 2, 3. m. sed quoque in formula cum simpl. ἀνήνεγκε τὸ γένος ἐπὶ λ. 1, 7, 7. per analog., tacente etiam G. Th., cf. alio sensu Ios. 2, 275. s. 7. m. οὕσης — κατὰ γένος αὐτῶν τῆς διαδοχῆς, cum *illis* (sacerdotibus, forte lectis,) ex *familiis* deberetur *successio*. Tum Bg. e P. in τὸν articulo cum gen. nom. propr. explet statim subst. παῖδα s. υἱὸν, qua de ellipsi v. L. Bos. p. 349. Vig. p. 11. Nr. 12. cum N., Stp. Th. 2, 1150. e. aliunde, et in art. ὁ L. Ern. i. et N. T. Krb. p. 424. m. it. Ind. Ael. V. h. Plut. Hs., Fi. Aesch. b. e. et Pal. b. m. Caeterum Ms. res iterum e glossa est per comparationem loci 5, 1, 17., ubi cum subst. γ. quoque habetur ἀρχὴ, tenente etiam P. cum Mss. rel. vulgatam. Mox Bg. prorsus ut 1, 17, 12.

Digitized by Google

δίτης καὶ Ἀγχίσου τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν r,) ἔτι δὲ καὶ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον. ὁ δὲ „Ἀλλ' αὐτός τε,

Anchisae filium, generis seriem, atque etiam secundo consulatu functus; qui, *At-* 10. *qui ipse*, inquit, *ego*, *quem*

r) In Ms. Ba. τοῦ γένους ἀρχήν· Sed eadem manus in marg. apposuit γρ. διαδοχήν. *Mart.* v. N., ut et de colo post διαδ. in Srp. rel. aut puncto al., ubi Sb. nihil, nisi signum clausae parenthesis, quae in ἀνεφ. coepta ab eadem.

ἔτι τὲ καὶ, abeunte etiam P., et τὲ pro δὲ iterum reddente, pro *praeterea* vero *et*, cf. 1, 3, 8.

τὴν — τελ. δ.) Forte ἀρχὴν ἦν τελ. Usurpat Herodianus illam formam dicendi, ut ἦν cum particip. aor. 1. componat, ut paulo ante (§. 2. e.) ἦν καταφρονήσας, pro κατεφρόνησε, ut Latini deponentialem cum *fuit*, ut *fuerat functus* rel. *Reisk.*

Quanquam ἦν potuit ob pr. similem syllabam excidere: tamen non opus hic est isto ingenio, cum, sumta parenthesi illa, participium τελ. pendeat a pr. v. ἦν, per illam sane formulam, ut etiam Bg. e P. videtur rexisse, forte propterea parenthesin perimens, sed ut h. l. v. ἦν sit in dupl. rectione, primo cum nominativo nominum adi. ἐκ. εὐγ., deinde cum nominat. participii, Sch. praeeunte partim in „ἀρ. *potestate* consulari *fungi*, ὑπ. adi. *consulari* imperio *fungi*" sine Vs. nostrum locum praebente Stp. Th. in v. τ. 3, 1378. B. ab ἔτι — δευτ., omisso καὶ, sub „τ. *obeo*, ut τ. ἀρχὴν, obire *magistratum*, (quod Lat. in subst. ἀ. 1, 559. B. aliunde tenet etiam, sed sine Nostri adi., ubi 3, 1747. C. e. post ὑπ. pro subst.) Herodi. vero dixit etiam ὑ. ἀρχὴ, pro (adi.) ὑπατικὴ ἀ., consulatus, s. consulare imperium, (qua de Lat. formula cf. 5, 7, 14.) ut l. 2. τὴν ὑ. — δευτ., qui *consulatum* secundum *obierat.* — Alibi ὑπατείαν (sed sine v. τελ.) vocat hanc ὑ. ἀρχὴν „quam Nostri formulam non aliunde profert, sed Sb. Ind. „ὑ. ἀρχὴ, *consulatus*" ex Eutr. Met. 2, 5, 3. et, praeter Nostri locum, e Xiph., ubi redditur *consularis dignitas*, cf. Dion. Cas. 2, 1076., ubi in N. cum Sb., sed in Ind. saepius affertur, at, praeter Stp. alteram rationem, bis in Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Lat. Sb., sed semel in Ind. Polb. ex 6, 17. T. 2. p. 28. l. 10. cum liberrima Vs., et praeterea cum al. subst. rei aut pers. Hom. Call. Theogn. Dem. Diod. S. Valck. post Hipp. Diatr. et D'Arn. An. Cr., cum gen. pers. Luc. Hom. Orph., ubi et absolute, cf. Suid. 3, 535. i. et Hes. 2, 1452. m., ut scriptores historiae Rom. recentiores accommodarint vocem antiquam ad rem novam, copulantes cum subst. ἀ., pro *summo magistratu* privatorum et reip. liberae, quae Lat. equidem pro libero uno subst. Bg. e P. servarim, capiens δευτ. cum Sch. „neutr. pro adv. *secundo*" s. *secundum*, oppresso κατὰ, totamque Nostri formulam sic severius assecutus, aut per adv. Lat. syn. *iterum*, tenente G. Th. Lat Bg. v. *fung.* cum Gr. n., sed sine explic. de magistratu, munere et honore, qualem aliquam v. Ind. Corn. N., pro administrasse, tenuisse, cf. Ind. Iust.

ὁ δὲ) Bg. hic partim cum P., quoad artic. ὁ, diversus ab illo in adversativa, cf. 2, 1, 23., sed idem τὲ opprimit, haud dubie hic, quamvis tacentibus aliorum N., Sb. Ind. et ipsis Mss., corruptum e γὲ restringendi notione, pro *quidem*, non modo quia copula non habet relativam in sq. aliam, ubi τὲ alterum refertur ad proximum καὶ πατ., sed etiam

„ἔφη[u], ἐγὼ, ὃν σὺ νομίζεις *tu putas omnium dignissimum,*

u) In M. Ba. ἔφη neque parenthesi, neque commatibus stat inclusum. *Mart.* ut in A. cum B. 1. Nos secuti commata M. Bg.

quia P. ipse quid tale offert in „equidem *egomet*" ubi liberius est postr., sed prius, ob disertum sq. ἐγὼ, valebit non pro *ego quidem*, sed pro *quidem* simpl., et Gr. αὐτ. cum ἐ. pro etiam, s. etiam adeo, cf. 1, 6, 12. m., denique quia et alii scriptores elegantes similiter γὲ post pron. illud ponunt, v. c. Thuc. 11, 44. καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα λ. *et* haec *ipsa*, et Ael. V. h. 4, 9. i. αὐτό γε μὴν τοῦτο λ. *hoc* tamen *solum*. Caeterum expressa sunt et hic cum verbis pronomina in opponendo, ἐγὼ — σὺ, et repetitum eadem de causa ἐγὼ, ad οἱ λ. relatum, ubi Bg. libere reddit, sed respiciens ad pr. αὐτὸς ἐγὼ, quod par illi cum articulo ὁ ἀ. ἐγὼ, ut Lat. *idem* par priori nostro *etiam*, quod G. Th. non explicat in v. *ego* 326, 59. sq., nec suo loco 958, 11., at Noster divellit per voces alias pron. ista ἀ. ἐγὼ cum aliis, v. Loesn. Obs. v. ἀ. Abr. ad Aesch. 1, 414. m. et Dil. Th. p. 714. m., sed adi. ἀξ. absolute ponit, scil. τούτου, i. e. τῆς ἀρχῆς, reddente Stp. Th. in v. παραχ. e P. cum Bg., nec tamen aliunde formulam proferente, quae est ipsa ap. Dem., v. Ind., cui add. 63, 15., it. syn. Ios. 2, 136. l. 8. π. τῆς ἐξουσίας, *concedere*, quo in Lat. ap. G. Th. est Gr. n., et cum aliis gen. rei s. pers. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Suid. 3, 42. i. Heyn. Epict. c. 30. i., sed cum acc. rei ap. Phil. in Flacc. p. 749. B. i., in tropico quidem sensu, ubi G. Th. v. non habet cum subst. Bg., cf. tamen Ind. Iust., sine explic., pro, tua causa honorem et dignitatem non appeto, sed relinquo, ab ea veluti abeo, ut praep. Gr. valeat quid, ut et in physica notione, v. c. de, a, cf. ad Vig. p. 632. b. i. Nr. 8., unde dat. adiunctus sit commodi, quae pars sic bene procedit cum sq., per copiam adiuncta, ubi Sch. „δ. *cedentes* imperio, (sed in ψ. e Sb. Ind.) nostro *suffragio* tibi *damus*" inverso ordine ac modo, participium mutando in finitum tempus, et hoc in ablativum subst. affinis una cum pron. poss., in particip. etiam Bg. deligente potius pass. et aliud tempus futuri, pro quo malim simpliciter resolvere particip., *decernimus tibi* et *damus* s. tradimus tibi, respiciente huc Stp. Th. tantum 4, 726. B. sub Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n., sed in med. „ap. Herudi. quoque observatione dignus est usus huius act. vocis pro pass. l. 2. καὶ παρ. — διδ. — ut vertit Pol. Sed suspectus hic locus esse possit, quum non alii solum scriptores, sed et hic ipse vocem pass. usurpet, et quidem cum similem etiam significationem habentibus accusativis" subiecto Nostri uno loco 3, 9, 22. e P., cum in pr. attulisset modo unum exemplum act. e Soph. Ai. v. 449., ubi sane Schol. monet, pro med. esse, tacente N. Camer. et ed. Iohns., sed Hoer. repetente Schol. et subiungente Nostri locum solum „πᾶς. — διδ., *ego* et *mecum* senatus *omnis* summam *tibi* potestatem *decernimus*" e P. fere, tum L. Ern. in act. „ψ. — 2) *decerno*, quo sensu usitatius est ψηφίζομαι" med., quod iudicium, quam Stp., verius, praebentibus modo med. Hes. 2, 1577. m. Bud. C., Poss. Call., libb. de V. med., Indd. Herodt. Thuc. Dem., cui add. 163, 7. 176, 5., R. Or. V. 6. 7. If., Xen. Mor. Ἀνβ. et Ἑλλ., Diod. S. Luc., sed pass., sensu med., Dion. H. S. T. 1., tum act., at notione alia, L. N. T., (quorum Schw. tantum affert Arr.) Ind. Polb. et Fi. Pal., sed sensu nostro, quanquam in textu ipso est pass., Ind. Eutr. Cell., Gem. Pleth. et Arist. Kust., tum med.

„πάντων ἀξιώτατον, σοί τε τῆς „ἀρχῆς παραχωρῶ, καὶ πᾶσαν „τὴν ἐξουσίαν ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ „πάντες ψηφιζόμεν σοι ˣ διδόν„τες.“ Τότε δέ, πάντων αὐτὸν ʸ ἐκβιασαμένων ἐκλιπαρησάντων τὲ, ὀκνῶν καὶ μόλις

tibi et imperio cedo, et omnem poteſtatem idem ego caeterique omnes decernimus ti-
11. *bi dandam*) tunc ſcilicet omnibus ipſum cogentibus et inſtanter rogantibus, dubitabun-

x) alio accentu, quam 2, 1, 20. i. y) M. B. αὐτῶν vitioſe, e pr. finitione ſimili.

Plut. Krg., praeterea R. Or. V. 4. „κρύβδην ψηφιζόντων τῶν βουλευτῶν, ſi bene habet ea lectio“ cum in textu ipſo V. 3. p. 63. dederit med. ψηφιζομένων, quod et ad vulg. lectionis litteras vicinius, ſed ut nulla ſit dubitatio de loco ap. Ael. V. h. in Ind. ſine Vs. e 3, 17. p. 234. ult. οὗτε ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν — θάνατον, *neque* cum *Athenienſibus* ſuffragio *ſuo* decem *duces* morti *adiudicavit*, e quo loco cum Soph., quanquam cum aliis acc., item e paſſ., ap. eundem Ael. cum ſubſt. ſyn. τιμαὶ poſito, v. Ind., ſuſtinuerim Noſtro, tanquam peculiare quid, vulgatam in act. lectionem, cum et Mss. conſentiant, et in regione hac medii ψηφιζόμεθα veſtigia luculenta vix appareant. Caeterum iterum abſolute ſteterit πᾶσαν τ. ἐξουσ., ſcil. αὐτῆς, τῆς ἀρχῆς, ſ. τοῦ βασιλέως, ubi et adi. π. licuerit cum P. ſumere, qui liberior in οἱ λ. π., ſed tamen ad ſenſum bene, pro reliqui omnes ſenatores, ſcil. τῆς συγκλήτου. Mox ad τότε δὲ manente P. nobiſcum in vulg., per δὴ Bg. reddit e conſilio ſuo in parentheſi nunc clauſa, cf. §. 6.

πάντων α. ἐκβ.) Ergo, quod ſupra (2, 1, 24.) ex Victore diximus, *coactus imperavit*, vereque potuit etiam nunc in curia dicere, quod dixerat in caſtris ap. milites, *ingeri ſibi imperium*, Capit. 4. (m. T. 1. p. 538. e.) *Recuſabat imperare*; *quod erat bene imperaturi*, ut Plin. de Traiano ſuo pan. 5, (5.) *Non enim ex ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus* legendi, qui reip. molem ſuſtineant. *Boecl.*

Cuius extrema illa, a nobis diſtincta elementis aliis, ſunt ib. 86, 2. In v. v. Bg. deſerit P., quorum illud ad v. ἐκλ. aliunde etiam affert Stp. Th., cf. Phil. in Flacc. p. 750. pen. Ind. Sb. e Zoſ., Ioſ. 1, 298. ſ. 8. e. precibus *expugnatus*, ſed paſſ. Dion. H. S. T. 1. *exorari*, ſine ſecundaria adeo notione, quam e Stp. Th. etiam L. Ern. retinet, parem fortaſſe illi Bg., ſed ut neſcias, unde ſumatur, a v. ipſo, an a praep., cui augendi vim tribuunt et alii, cf. ad Vig. p. 584. b. m. Nr. 8), diſcrepantibus etiam Suida 1, 694. m. ἐκλιπαρεῖ, παρακαλεῖ, orat, *rogat*, ſine χρήσει, et Heſ. 1, 1140. m. ἐκλιπαρεῖ, λίαν παρακαλεῖ, ubi N. tantum e Plut., mihi quidem ut unum Lat. *efflagitare* ſufficiat. Tum Sch. „ὀ. non ſatis libenter aliquid faciens“ at Bg. Lat. e P., in G. Th. plane non comparet, idem tamen cum eiusdem particip. 2, 2, 21., in adv. tenente Stp. Th. etiam Bg. Lat. aliunde, cf. Z. Ind. Xen. Pol. et Cyr., it. ſine Ind. ap. Dem. 219, 18., tum ap. Thuc. 261, 36. χαλεπῶς τε κ. μ., *aegre* et *vix*.

ἀνελθὼν ἐπὶ τὸν βασίλειον θρόνον, ἔλεξε τοιάδε [z]. „Τὸ „πάνυ δεξιὸν ὑμῶν τῆς πρός με „τιμῆς, καὶ τὸ τῆς σπουδῆς

dus et aegre conſcendit imperatorium ſolium: dixitque
12. huiuſcemodi quaedam: *Nimia benignitas veſtra in me ornando, ſtudiumque ex-*

z) In M. Ba. nova ſectio non eſt obſervata. *Mart.* Quae hic eſt in edd. omnibus, praeter Bc. et Pat., cum titulo in media pag. Δημηγορία Περτίνακος in A. al.

ἔλεξε τ.) Herodiani ingenio formata eſt haec oratio, facundiſſima ſane, ut caeterae omnes. Nam Pertinacem ipſum pauca et ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου dixiſſe, Dio refert. *Boecl.* Orationem hanc pro Herodiani ingenio magis, quam re nata formatam, credo. Dio enim, eiusdem aetatis hiſtoricus, Pertinacem ἐξ αὐτ. oratiunculam hanc habuiſſe teſtatur. *Oxon.*

Quam nolui ex Ox. repetere, ſed legendam relinquere ap. Xiph. S. 386, 43. ſqq. De Noſtri oratione cf. Schott. lib. I. p. 15. i. Hic in Lat. Bg. partim e P., unde et, reſoluto particip., copulam aliquam habet, ſed Ms. eius incommodam diſtinctionem.

τὸ πάνυ λ.) In hoc loco perſpicue quidem reddendo vicit Bg. tum Leisn. in marg. Ox. „promta *voluntas* veſtra *honore* me *adficiendi*" tum P., tum Stp. ad marg., unde modo ſimilem formulam tenet in π. μ. τ., reddens adeo primo adv. intra articul. et nom. per adi., et neutr. adi. per ſubſt., a ſq. τ., nec tamen fere aliter licuerit, cum ſevera ratio hic non deinde, praeter pron. aliud poſſ. ὑμέτερον e P., adiunctum gen. in regimine per particip. abl., ſed ut ſic praep. eius pendeat a pr. nom. δ., non procedat, et fortaſſe modo haec adhuc, *ſumma* veſtrum *induſtria* ſ. *opera* declarandi *erga* me *honoris*, aſſumto in extr. aliquo particip., ubi et ſervo notionem vulgarem in adi. δεξ., ubi Bg. forte reſpexit ad ſubſt. Lat. *dexteritas* ap. G. Th. pro comitate, et adi. *dexter* pro bonus, benignus, propitius, cf. ib. 137, 85., ſed Sch. „δ. *dexter applauſus*, fauſta *promtitudo*, conſenſus, (ult. e P., ut in τιμῆς) πρός τινα δεξιόν, *conſenſus ad aliquem honorandum*" quae vana eſt notio, ut extr. Lat. v. vulgare pro Bg. exquiſito, ſed praep. cum ſubſt. novit etiam Stp. Th. 3, 1550. D. e., ſed tantum e Plut., ut et ipſe reperi modo cum περὶ in Ind. Ael. V. h., tum ſuper δεξ. in Bg. rationem, praeter affine ſubſt. δεξιότης in Ind. Luc. et Ioſ. e 1, 475. ſ. 1. e., quoque Ind. Ariſt. Kuſt. e Plut. v. 387. et Nub. 832., quo et Stp. Th. in adi. noſtro e. reſpexerit, tacens e Noſtri loco, cui nihil ſimile inveni, quam in Ind. Ael. V. h. „δεξιόν τινος, dexteritas, *ſolertia*" quod Lat., in Vs. ad latus et in N. probatum, redierit ad noſtrum antea Lat., ſicut a G. Th. explicatur eodem, per Gtt. al., in quibus et σπουδὴ, ſtatim ap. Noſtrum ſequens, utque credo, per variationem, ubi Bg. e P., quod tamen aeque ambiguum, et cum Gr. pariter accipi poteſt de amore, qua de notione alibi, Stp. Th. ignorante formulam Noſtri in neutro ὑ. cum gen. ſubſt., a Bg. reſoluti per adi. et ſubſt., ut in Ind. Ael. V. h. v. τὸ e. „τὸ ὑ. τῆς ἀσεβείας, *modum excedens impietas*" et in Vs. ad latus, *nimiam impietatem*, ut et hic Noſter variet cum pr. formula per adv., praeeunte forte et Xen. in Ἀνβ. 4, 1, 5. e. τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ϛρατεύματος, ubi v. Mor. Denique Sch. in adv.

„ὑπερβάλλον ἐπίλεκτόν τε εἰς	*cellens ac eximium in anteferen-*
„πρόκρισιν τοσαύτης παρ'	*do tantae apud vos nobilitati,*
„ὑμῖν εὐγενείας, οὐκ ἔχον κο-	*cum nullum praebeat adulatio-*

a) M. Ba. εἰς πρὸ τοσαύτης. Videtur librarius, cum πρὸ versum finiens, κρισιν initio sequentis versus esse oblitus. *Mart.* Haud dubie.

„π. π. δ. vehemens *promtitudo*" aliunde Stp. Th. 3, 57. B. nobiscum reddente, cum πᾶς primitivum eodem sensu valeat, cf. Ael. V. h. 1, 19. i. τὴν π. τρυφὴν, summam *luxuriam*, (sed Ind. aliter,) it. Thuc. et Luc.

ἐπιλ. τε) Pol. particulam τε non agnoscit, continuans haec cum proxime praecedentibus verbis, a quibus tamen separanda sunt. *Steph.* Forte ἐπίδεικτον, pro ἐπιδειχθὲν, εἰς τὴν ἐμὴν προκρ., studium *incredibile*, demonstratum *in* eo, *quod* me *vestrae* nobilitati *praebabuistis.* εἰς pro ἐν crebro usu tritum fuit isti aetati. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. ad εὐγεν. „Hagenb. p. 97. (et sub textu Gr.) voluntas electione vestra me tot nobilibus, qui apud vos sunt, praeferendi" recte accipiens in extr. abstractum pro concreto cum Sb. Ind. „*nobilitas*, i. ordo nobilium" (tacente Stp. Th.) tum ellipsin sumens particip. οὔσης, porro notionem subst. σπουδ. pro benevolentia, quomodo tetigimus supra ipsi, sed denique τὸ ἐπιλ. pro subst. iungens, repetito pron. ὑμῶν, ut Sb. Ind. „τὸ ἐπ. *allectio*" quod et retinet Sch. post „pro subst. *eximium* s. *selectum studium*, quo me praefertis aliis, — εἰς — ad *praelationem*, h. e. ut me praeferatis, — πρ. praelationem *nobilitatis*, qua me praefertis nobilibus, ad imperium mihi committendum, (subiecto et Sb. ex Ind.) *principatum* in *nobilitate*" pro quibus facilior Bg. ratio in ἐπ. per adi. iterum, et εἰς cum subst. pro inf., εἰς τὸ προκρίνειν μὲ λ., nihil tenente Stp. Th., quam subst. πρ. cum Lat. Sch. sine auctore et loco aliquo, cuius nec ipse aliquid reperi, cum hic habeat rectionem sui verbi et gen., a praep. pendentem, nec adi. ἐπιλ. hoc tropico sensu. De P. quidem palam est e rel. huius regionis, eum liberius iterum egisse, et uno contentum fuisse adi.

τοσαυτ.) For. τοσαύτης τῆς παρ' ὑμ. *Steph.* Potuerit excidere articulus ob similem syllabam, eoque etiam duxerit P. iterum Stp. per „in *tanta* ista *nobilitate*" per pron. expresso art., qui hic steterit post pron., ut stat post aliud pron. 2, 1, 18., praeterea autem ap. Nostrum alio est ordine, praemissus pronomini, §. 16. e. τῆς τοσαύτης παρ' ὑμῶν τιμῆς, sed quoque cum pron. nostro nullus habetur art. ap. Nostrum et alios, cf. Ind. Luc., dum in παρ' ὑμ. variatur cum ἐν τῷ λ. §. 3. Mox ad οὐκ ἐχ. Bg. discedit a P. in Lat., etiam in negativa, in qua extrinsecus sumens pron. τινὰ, contractis iis vocabulis in unum οὐδεμίαν, redit tamen quodammodo ad P. liberum adi. *omni*, sed Sch. in „ἐχ. habens *suspicionem*" formulam tenente Stp. Th. 2, 1390. F. i. sine Vs. hinc tantum, mihi notatam modo ex Ind. Dem., de pers. tamen, cum hic sit de re, ut ap. Lat., cf. G. Th. in subst. et v. *habere*, sed sine explic., quae est in Ind. Corn. N. „*adulterii* suspicionem *habere*, i. suspectum esse de adult." cf. v. *hab.*, tamen etiam de pers., quanquam in rem quoque apta et locum nostrum, ubi v. ἐχ. iterum pro continere s. afferre, variante Nostro aliquo pacto cum 1, 4, 12. m.

„λαχείας ὑποψίαν, ἀλλὰ „δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας, ἄλ- „λῳ μὲν ἄν τῳ θάρσος καὶ προ- „θυμίαν ἐνέβαλεν[b] εἰς τὸ ἑτοί-

nis suspicionem, sed potius documentum et argumentum benevolentiae, alii quidem fortassis alicui fiduciam et alacritatem

b) ἐνέβαλλεν A. al. v. N.

ἀλ. δεῖξ) Forte ἀλλ' ἀπόδειξιν. Nam δεῖξις simplex in usu non fuit. *Reisk.* Etsi praep. alibi periit in compos. librariorum culpa: hic tamen non sint eius iacturae vestigia luculenta, cum et Noster subst. hoc pro compos. aliquo usurpet, cf. 1, 15, 5. e., hic per copiam cum syn. copulans, ubi Stp. Th. 1, 926. D. e. hinc modo reddit „indicium, argumentum, (tacens ex h. l. in v. πιστ. 3, 138. C. e. sq., cum Plut. tamen simili loco propter affine subst. iunctum, μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντος, sine Vs. sub) π. pro probatione s. argumento“ qua de vi cf. Ind. Eur. Hipp. Valck., Mor. Isocr. Pan., Dion. H. S. T. utr. sed sine Ind. Dem. 856, 18. 860, 18. 868, 8. Phil. in Flacc. p. 751. B. sq. 767. e., it. ad N. T. Obs. Munth. p. 261. Kypk. 1, 91. m. et Loesn. p. 215. m., quod Gr. πιστ. refert et G. Th. in Bg., qui ad ἀλλὰ libere, sed cum Stp. Th. aliunde 1, 334. F. e. „*sed potius* exponitur interdum, tanquam essee ἀλλὰ μᾶλλον“ e Plut., ubi quoque refertur ad pr. neg. οὐ, non repetenre L. Ern., nec Hoog. in Op., sed L. N. T. Krb. Nr. 5., in Lat. etiam tacentibus G. Th. et Hor. T.

ἄλλῳ λ.) alium *forsan* audaciorem *atque* alacriorem *redderet*, (e P.) En indicativum pro subiunctivo! v. Intrp. ad Luc. T. 1. p. 843. (N. 8.) T. 2. p. 543. (N. 46.) ad Herm. c. 61. (T. 1. p. 802. N. 87. et) 81. (p. 825. N. 22.) Iens. Lect. Luc. p. 28. sqq. (etiam p. 27. e.) Ael. V. h. 2, 31. *Leisn.*

Ap. Ael. quidem ἂν expressum est cum indicativo, ut ap. Luc. loco secundo, ubi hic locus cum Leisn. redditur per omnia, sed sine Vs. et Gr. laudatur modo per numeros ib. 2, 193. b. m., sicut enallagen hanc modi in aor. 2. (pro quo edd. quarundam imperf. est operarum solennis error in dupl. pro simpl. potius, ob sq. aor. tempus idem, quanquam per se impf. quoque procedit,) Iens. l. l. p. 28 e. aliunde reddit per plusqf. cum Bg., ut alii per impf. cum P., sed et per praes., ut v. c. Gs. ad Luc. 1, 193. l. 53., variante Nostro in loco duplicis ἂν, tum praepositi divulsique a suo v., tum postpositi, et copulante in eadem periodo formam utr., per se usitatam singulatim, quale quid ap. Iens. l. l. p. 28. i. e Luc. 1, 199. e. Τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν —; ἠργοῦμεν ἂν λ., quae impff. Iens. et Gs. retinet per Lat. coniunctivum, reddente hic ἂν Bg. e P. per particulam aliquam dubitandi, ut Sch. „ἄν τῳ pro ἄν τινι, alii *fort.*, cum ind.“ cf. ad Luc. 2, 428. N. 65. sine Gr. et Vs. hinc, it. p. 644. N. 42. e., tum Xen. Mem. S. 1, 2, 27. m. ἄλλῳ τῳ, in Vs. oppresso pron., Dem. 638, 10. συμβῇ τοιοῦτον, οἷον ἴσως ἤδη τῳ καὶ ἄλλῳ, inverso ordine, pro quo sq. p. l. 13. οὐκ ἄλλῳ τινὶ, cf. 101, 21. 171, 9. et 21., sine Ind., quem v. ad Thuc. in ipso hoc dat., it. Ind. Sb. aliunde, sed Cyr. Xen. Z. in v. ὁ, Suid. 3, 21. m., non coll. ad Hes. 2, 855. m., Ern. ad Xen. 2, 2, 12. et Fisch. Plat. Phaed. p. 200. N. 5. p. 217. N. 10. et p. 241. m., post pauca Stp. Th. 2, 1152. E. sq., qui per Lat. alia tenet formulam πρ. ἐμβ. aliunde 1, 678. C. m., cf. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 13. et 19.

„μως δέξασθαι[c] τὰ ἐγκεχει- *addidiſſet ad promte accipienda*
„ρισμένα, ἐλπίδα τε ῥᾳστώνης[d] *delegata, ſpemque facilitatis*

c) Mss. tres ὑποδεξ. v. N. d) Sine Iota in edd. omnibus, v. N.

εἰς τὸ — δεξ.) Forſan melior Codicis lectio ὑποδ. *Stroth.* In qua tamen potius ſit gloſſema in compoſ. pro ſimpl. iterum, quod pro aliquo comp. Gr. et Lat. ſaepe ponitur et per Lat. Bg. redditur a Stp. Th. aeque, ac per illud P., iſti novitati quidem Mss. reſpondens, ſed ut is vel Cod. habuerit ſimilis lectionis, vel libere verterit, ſequente partim Sch. „ſuſcipere *traditum* imperium, — ἐγκ. tradita *imperia* ſuſcipere *alacriter*“ ſuppleto ſubſt. aliquo, pro quo potius ſit commune πράγματα, ſed ſenſu peculiari pro negotiis publ., quae deinde ſane redeunt ad ſing. *imperium*, cui iſta ſubſunt; variante Noſtro cum §. 10. τὴν ἀρχὴν et τὴν ἐξουσίαν, ut pro mox ſq. τὴν ἀρχὴν, ſed in ἐγκ Bg. iterum liberiore, cuius in Lat. adv. G. Th. ſine Gr. bene per „ſtatim, celeriter“ quam notionem requirit pr. προθ., ne tautologia exiſtat inanis, quae Lat. ignorat Stp. Th. cum L. Ern., cf. L. N. T. Suid. 1, 880. i. et Heſ. 1, 1436. m. ἕτοιμος, — ταχὺς, non coll. Suid l. l. p. pr. e.

ἐλπ. λ.) Sch. „ὑ. — ὑποφαίνει, ſpem *facilis* negotii *conciliat*, ῥ. gubernandi *facilitatis*, ὑπ. *ſubminiſtraſſet*, ſubdidiſſet *ſpem*“ nimis abeunte P., ſed Bg. ſeveriore, etiam in v., et rectius compoſ. pro ſimpl. accipiente cum L. Ern., quam Stp. Th. 4, 32. E. e. „in metaph. ſignif. — ὑποφαίνειν ἐλπίδα, quo genere loquendi poſt Dem. utitur Herodi. non ſemel, — i. e. non plene oſtendere, ſed velut ſuboſtendere, non plene ſpem afferre, ſ. non plenam ſpem, ſed tenuem quandam, ſ. nonnullam ſpem, — ſi habenda ſit praep. ὑ. ratio; quae alioqui videri poteſt alicubi otioſa, etiam quum iungitur hoc v. iſti nomini, (ubi 1, 1197. F. m. ſine loco aliquo tantum ſic,) ut Lat. dicunt — ſpem *oſtendere* ſ. *oſtentare*, — ſic Gr. ἐλπίδα — ὑποφαίνειν“ qua de formula cum Lat. Bg. et declarare v. Ind. Onoſ., Poſſ. Call. p. 716. i. ex Iſocr., ad Diod. S. Weſſ. 1, 673. N. 85., ſed ſine Vs. L. Boſ. Ell. p. 113. e. ex Luc. 1, 743. l. 75. τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δή ποτε ἀναβησομένῳ; *quam* tibi *ſpem* oſtendit, *quando* futurum *ſit*, ut *enitaris*, it. ſine Vs. Ind. Dem., qui pro eo utitur ſyn. ὑποτείνων 171, 24. et παραστήσαντα 448, 9., de perſ. quidem, cum Noſter hic et alibi in rem transferat formulam; ſine explic. Latinam Bg. tenente G. Th. in v. et ſubſt., quam et noſtrates tenent per ſuum *zeigen*, quo remoto tropo, reditur ad ſyn. *ſpem facere*, v. Ind. Ael. V. h. et 12, 1. p. 717. N. 38., ut praeterea Noſter dedit ſubſtantivo ἐλπ. et formulae toti rectionem et particulam ὡς, pro ὅτι, quam habet v. affine ἐλπίζειν, cum Dem. l. l. poſtr., tacente in rem hanc Stp. Th., it. hinc in ſubſt. ῥ., quod, ſecus ac hic in ed., cum Iota ſubſcr. tenet, ne commemorata quidem ſcriptura altera, quam tamen deprehendi, v. c. ap. Bud. C. 591, 41. ſqq. Foeſ. Oec. Thom. M. p. 775., ib. in N. quoque, it. Ind. Diod. S. ex 1, 65. l. 71. et 188. l. 40., etiam in textu, it. Ind. Iſocr. Ev. F. et in textu, ſed cum Iota in Ind. Iſocr. Pan. Mor. Thuc. R. Or. V. 6. et Dem., Xen. Pol. Z., Luc. Gem. Pleth. L. Ern. Suid. 3, 252. e., non coll. ad Heſ. 2, 1103. m., recte haud dubie, ſecundum alibi diſputata ſuper ſyn. ῥᾳθυμία, cf. ſine Ind. Dem. 72, 16. 241, 2. 465, 26., tenente Stp. Th. Lat. Bg., quae quidem notio facit, ut ſequentia ſint quaſi pro expoſitione et quaedam repetantur in vicinia, alio modo expreſſa; quod ſecus eſt, ubi

„ὑπέφηνεν ἂν, ὡς [e] εὐμαρῶς „τὴν ἀρχὴν διοίσοντα ἐν ἀρχο„μένοις οὕτως εὐνοοῦσιν. ἐμὲ [f]

ostendisset, quasi facile esset gesturus imperium inter subiectos tam benevolos; at 13.

e) M. Ve. ὡς οὐκ εὐμ. v. N. f) Pro ἐμοὶ omnium edd., et etiam Mss., tacentibus Excp., edidi hoc, ut mox post τ. comma, v. N.

ῥᾳσ. sumitur pro quiete s. tranquillitate, quae notio deinde aliam quoque in ὡς sq. requirat, ut sit potius pro quia; cf. N. sq., ut tamen semper sit opus supplemento, v. c. in imperio, it. in rep. administranda, quo et Sch. spectat.

ὡς εὐμ.) Male in Cod. ὡς οὐκ εὐμ. *Strotb.* Quae negativa ab eodem Ms. 2, 2, 19. e. addebatur, etiam hic eadem de causa, opinor, contra contextum, et forte per comparationem e §. 14. e. Tum, P. deserto, Sch. cum Bg. in adv., quo de infra.

τὴν ἀ. διοίσοντα) For. διοικήσοντα, ut alibi loquitur. *Steph.* Rectius διοίσοντι, s. διοικήσοντι, ut congruat cum pr. ἄλλῳ τῳ. *Sylb.* Bg. probat Stp. et Sb., legens διοικήσοντι. *Leisn.* Bene habet διοίσοντα. Est accus. absolutus; et διαφέρειν in hac re proprium est vocabulum, *onus impositum* constanter et sine offensione, usque ad metam propositam, *perferre*, salvum per omnia discrimina. *Reisk.* Scribe διοίσοντι, ut Sb. volebat. *Strotb.*

Leisn. in m. Bc. 2. „s. διοίσοντι s. διοικήσοντι, (sed in m. Ms. Bg.) διοίσοντι, quasi facile esset portaturus onus imperii“ sed Sch. plane cum Bg., at Sb. in Ind. modo „διοίσειν τ. ἀ., pro διοικήσειν“ tenente Stp. Th. (qui hic e P. correxerit) aliunde 4, 95. F. „pro simpl. ferre, in vulg. Lexx.“ e variis locis, bonorum etiam scriptorum, e Bud. C. 227, 29., quam notionem repetit L. Ern. Nr. 5., probantque alii, praeter ipsum Sb. Ind. ex alio Nostri loco, Xen. Bach. Ind., Krb. ad N. T. p. 9. m., tum Intp. ad Soph. Ai. v. 511. ad Thuc. 11, 39. 412, 14. 549, 7. cum Ind. et Abr. Dl. p. 443. i. 622. m., it. Eur. Orest. v. 49. coll. v. 440. et 752. Hipp. v. 1143. Barn., Hel. v. 1012. et Ion. v. 610., uno Ind. Dion. Cas. in formula δ. τὸν πόλεμον deflectente ad Rsk. et vim propriam praep., quae tamen et in aliis compos. vacat; unde nec opus sit corrigere δὴ οἰσ., (ut alias δὴ in δι corruptum coaluit, cf. ad Thuc. p. 550. N. 32. e. Ern. ad Xen. 2, 1, 24. it. 1, 2, 64. et Aes. F. Hs. 131, 3., quanquam Noster et 3, 15, 11. δὴ a syn. ὅτι divellit,) sed Bg. recte in vulg. manserit, ubi praeterea, quoad casum, servato acc., non modo formula illa Rsk. nascatur, sed etiam enallage alia, cum acc. copuletur cum dat., et hic quidem in oratione non infinita et obliqua, sed recta: quod mihi sane durius videtur; ut potior sit dat., in primis e simili sp. Luc. loco supra ad ἐλπ., ubi post ἐλπ. ὑπ. quoque ὡς δὴ cum dat. particip., per liberiorem ibi Vs., pro, *fore*, *ut* tandem *aliquando* ascensurus *sit*, s. *fore* scilicet, *ut* rel., et adeo h. l. etiam, *fore*, ut *sit gesturus* rel. (quo Lat. syn. pro ferre, etiam reddunt Gr. in formulis superioribus,) vel *fore*, ut *laturus*, portaturus *sit*, tanquam onus impositum.

ἐν ἀρχ.) Sch. „εὐν. benevolis *subditis* in principem „praeter supplementum, (pro simpl. oppresso pron. αὐτῷ, in pr. dat. ἄλλῳ — τῳ latente,) participium accipiens pro adi. cum Bg., dum in rem dicit etiam Plautus Mil. gl. 3, 1, 17. *facile 'st imperium in bonis*, quam praep. severam Bg. mutavit ad sensum in dilucidiorem.

„δὲ ταῦτα, μέγαλα ὄντα καὶ *me ista, cum sint magna ac*
„ἐξαίρετα, τιμῆς τε αἰσθήσει *egregia, et honoris sensu ob-*
„ἐκπλήττει, δέος τὲ καὶ ἀγῶ- *stupefaciunt, et metum ac solici-*

ἐμοὶ δὲ) Bg. ἐμὲ leg. *Leisn.* in marg. M. Bg., etiam in m. Ox. ἐμὲ signans, recte, ut nec contra omnes libros dubitarim statim sic edere, cum et P. clare eum ostendat casum, et vulgatus, ad particip. ὄντα tractus, non edat sententiam bonam, et denique requirat ad v. ἐκπλ. ellipsin τοῦ ἐμὲ, quae dura sit, monstrata tamen etiam a Sch. in v. „ἐ. με τοῦτο αἰσθ., obstupefacit *me* hoc *sensu*" petente reliqua Bg. quoque e P. partim, qui libere egerat in δὲ et addito adv. δὴ, Nostro variante in adi. ἐξ. pro §. 12. ἐπιλ., sed tenente Stp. Th. v. ἐκπλ. cum Lat. Bg., non tamen cum dat. rei, nec subst. αἰσθ. pro cogitatione, ut h. l. simul capiendum, nisi forte 1, 230. F., quam vim recte separatim ponit G. Th. Nr. 3. in Lat. Bg., nihil tamen et ipse in sententiam proferens simile, sed nostrum Gr. in v. cum exemplo de re „*eum* obstupefecit *pudor*," qui tropus, h. l. remotus, efficiat, ut sit, illa, benevolentiae vestrae in me documenta, animum meum replent stupore et admiratione, quae oritur cogitandis rebus magnis; unde haec ipsa simul a Nostro exprimuntur.

δέος) Necessario Bg. in hoc membro e pr. pron. alius casus explevit dat. ἐμοὶ, ut ne cum P., pronominis casum unum retinente, abeundum esset ad v. Lat. remotius, variante Nostro pro pr. §. ἐμβάλλειν, quod severe est Lat. Bg., cf. 1, 6, 15., et ap. Sch. quoque in utr. subst. „ἀγ. *contentionem* s. *curam* iniicere, δ. metum *iniicere*, ἐμπ. μοι τοῦτο δ., facit *hoc* in *meo* animo *metum*" sed ap. Stp. Th. post idem Lat. 3, 436. G. m. „ἐ. φόβον s. δέος, Herodi. *incutere* terrorem" e solo sic Nostro, ap. quem non est cum φοβ., sed ap. Xen. Ἀνβ. et Luc., v. Ind., ut et ib. 2, 39. l. 12. δ. ἐμποιεῖν, terrorem *iniicere*, nec praeterea per Indd., ubi modo cum subst. affectus φθόνον Xen. Pol. Z., sed Cyr. Mor. tantum ἐλπίδα, it. μετάνοιαν Plut. Kr., etiam cum subst. al., ut in Thuc. cum Abr. Dl., Dem. Ael. V. h. Isocr. Pan. Mor. et Ev. F., it. Sb. Ind., sed cum acc. perf. Aesch. Fi., cf. Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. C. p. 34. m. et Hes. 1, 1204. m., proferente Stp. Th. modo 1, 106. D. m. sub „ἀγωνία, angor, — pro timore simpl. — Dem. p. Cor. ἦν — ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, quo in loco aliquid amplius ἀγ. significat, quam timorem" nec tamen ut explicet deinde, quid illud sit amplius, ut nec Ind. Dem., ubi modo „ἀγ. trepidatio, formido de futurorum eventu" quod et cadat in φ. et δέος, in quibus ipsis nihil discriminis affert Ind. idem, cum copulantur, ut ib. 625, 13. φόβον καὶ — εὐλάβειαν, it. ap. Fi. Pal. 47, 2. φ. καὶ ταραχὴ, it. ap. Ios. 1, 565. s. 8. l. 8. *metum* et *terrorem*, et Plat. Phaed. p. 175. e. δέει — ἢ δειλίᾳ, ubi N. 11. differentiam statuit, etiam alii in δ. et φ., cf. Ammon. p. 39. e. Wyttb. Plut. de vind. p. 61. i. Abr. Dl. Th. p. 451. i. et Auct. p. 347. m. 382. i., ut porro Bg. Lat. subst. primum ap. G. Th. cum φ. et δ., sed secundum etiam cum ἀγωνία „cura et inquietudo, quae mentibus inhaeret" quod Gr. similiter redditur ap. Ios. 1, 352. s. 9. e., sed p. 513. s. 5. m. φόβον καὶ δεινὴν ἀγωνίαν, *metum* gravem*que* animi *dolorem*, 2, 270. s. 1. e. τό γε — ἀγωνίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐνεποίει, *non* mediocri — *solicitudine*, ubi N. male tentat et explicat, ut Kypk. 1, 328. e. affert e Ios. „ἀγωνία καὶ ταραχὴ, animi *angor* et *perturbatio*" cum ap. Diod. S. 2, 171. l. 58. πολλὴν ἀγωνίαν καὶ ἀπορίαν, ingens *angustia* et

„να οὐ μικρὸν ἐμποιεῖ. με-
„γάλων γὰρ εὐεργεσιῶν προϋ-
„παρχουσῶν, τὸ ἰσότιμον

14. *tudinem mihi non parvam iniiciunt. Magnis enim beneficiis iam extantibus, paria refer-*

perplexitas, p. 183. l. 65. *ἀγωνίᾳ πολλῇ*, *angore*, at 1, 660. l. 98. *'trepidatio*, et ap. Dion. H. S. T. 1. 720, 25. *ἀγωνίας πλήρεις καὶ θορύβων*, *anxii*, per quae quis incliner hic ad corrigendum *δέος τὲ καὶ ἀγωνίαν οὐ μικρὰν*, cum et alibi duo fubft. ifta videantur confufa, cf. Ind. Ern. Polb., ut cum alio fubft. *ἀγωνία* infra 7, 5, 9., et *ἀγωνία* de pavore ac metu, it. anxietate f. anxia dubitatione praeterea dicatur, v. Rsk. ad Polb. p. 477. m. it. Long. Mor. 19. e. et 22, 1. p. 134. i., fed vulg. *ἀγὼν* modo fic, de certamine qualicunque, etiam forenfi, in quo eft contentio, labor et periculum, unde et de his ipfis ponitur, v. Hef. 1, 79. e. Suid. 1, 36. i. Suic. Th., Ind. Hom. Hef. Orph. Soph. Ai. Arift. Kuft. Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. 7. 8. Dem. cui add. 1189, 12. 16., Ifocr. Ev. F. et Pan. Mor., cui add. p. 72. i. Xen. Ern., 'Ανβ. Mor. Pol. Z. Aefch. Fi. et The. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Plur. Hf. Long. Mor., cum adi. *μέγας* et *οὐ μέτριος* Luc., *οὐ μικροὺς*, *οὐδὲ ὀλίγους* Ifocr. Mor. p. 37. i. *τοὺς μεγίστους* p. 120. m. it. cum gen. p. 32. e. et ap. Muf., it. tropice Eur. Valck. Phoen. Soph. Ai. Thuc. c 492, 32. *πολὺν τὸν ἀγῶνα τῆς γνώμης*, The. Fi. et Long. Mor. 26. e., it. Hom. Ern. Ind. in N., ut in partem criticam D'Orv. Ch., fed in L. N. T. Krb. „5) cura, folicitudo, cum labore coniuncta, (et Fi.) b) folicitum ftudium, rel.“ a quibus cum aliis difcedit tamen Schw., ut nec Stp. Th. hanc vim tenet, nifi forte 1, 99. F., nec L. Ern., fi non „Nr. 9) moleftia“ cum tamen diferte habeat in „*ἀγωνία*, — 3) folicitudo, angor, trepidatio“ quae notio tamen vindicari fortaffe poffit etiam alteri *ἀγὼν* hinc, quia cum hoc quoque *ἀγωνία* convenit in notione pro certamine, v. Hef. 1, 79. m. Suid. 1, 36. m. Ind. Dem., Ifocr. Ev., Fi. Aefch. Xen. Cyr. Dion. H. S. T. utr., it. Thom. Mag. p. 12., ut falva maneat vulg. lectio, etiam ob §. 16., fed tamen vel fic copulentur a Noftro fyn., convenientia illa in cogitatione ac fenfu trifti de futuro malo aliquo, h. e. animo non fat grato in factis, imbecillitate atque inopia in compenfandis benefactis, fed diverfa eadem, ut genus et fpecies, quatenus timeas credasque, te non poffe fatisfacere beneficiis magnis, fed et dubites ac nefcias, qui efficias id, vel maxime cupiens et contendens, in quo fit animi quoddam hic quoque certamen, quod et noftrates habent in fuo *Kampf* tropico de moleftia et dolore, quanquam hic et procedit *Verlegenheit*, cf. Ephem. Lipf. litter. 1784. p. 575. e. In *μ.* Sch. „parvam *curam*“ tacente Stp. Th. in *οὐ*, cf. Dem. 80, 21., in quo varias Nofter pro pr. *μεγ.*, ut et mox in eodem, ubi, P. deferto, in v. *πρ.* mutat Bg. praepofitionem in feparatum adv., fed non vicinius, ut alibi, ignotante id Stp. Th. cum L. Ern., fed copulante Noftro cum *εὐ.* ex analog.

τὸ ἰσ. λ.) Forte fic diftinguendum et fcribendum eft, *δυσέφικτον ἀεὶ ἐν ταῖς ἀμ.*, *femper* eft difficile, in referenda gratia paritatem honoris, tibi habiti, *confequi*, h. e. paria paribus referre. *Et cum* fit facile, officia minuta maioribus demereri: tum multo eft facilius, hoc pacto opinionem et famam hominis grati atque memoris aucupari. Sin autem, a quo tu beneficiis ornatus fueris, modum omnem excedentibus, eum demerendi rationem nullam inveneris: non hoc in cenfum venit, negatum tibi

„δυσέφικτον. ἀλλ' ἐν [g] ταῖς
„ἀμοιβαῖς [h] καὶ μικρὰ μὲν
„λαβοῦσιν ἀντιδοῦναι μεῖζον

re arduum. Sed in vicissitudine beneficiorum etiam iis, qui parva acceperint, redditio maio-

g) M. Ba. ἐν μὲν ταῖς λ., v. N. h) In edd. hic comma erat, etiam in Mss., tacentibus Excp., sed post μειζ. comma deerat modo in B. 2. R., v. N.

prorsus fuisse, rationem invenire, qua studium illud alterius erga te pari mensura compensaretur, sed absolute et destricte haberis atque audis homo tardus, importunus, et acceptorum beneficiorum plane immemor atque *contemtor*. Iuvir difficilis huius loci sententiam quadam quasi circumlocutione explanare. *Reisk.*

Manet cum libris omnibus in vulg. et lectione et distinctione P. quoque, nisi quod libere ordinem enunciationum mutat, tum adv. addit et γὰρ per syn. reddit; nec opus est novare quid, cum antiqua faciant sententiam commodam, etiam expressam bene a Bg., tum omisso v. subst., a P. expresso, tum ex eodem reddendo verbali per adi. syn., sed adi. pro simpl. ἴσον per formulam inf. cum adi., praeeunte etiam Sch. „δ. quod vix assequi possumus, cui vix pares sumus, nempe par pari in magnis beneficiis referre, *ἴσ. paria*, s. aequalis valoris referre" partim ex Ind. Sb. „τὰ ἴσ., par pari ref." cf. Stp. Th. v. δ. sine auctore, etiam ap. Hes. 1, 1045. m., sed repertum physico sensu et tropico, quo hic, pro δυσχερὲς, (quod ap. G. Th. in Bg.) s. οὐκ εὐμαρὲς, per quod Noster mox variat, in Ind. Plut. de discr. Gs. Chr. cum Krg. it. ap. Diod. S. 1, 285. l. 3. et p. 253. l. 32. δ. οὖν ἐστὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τῶν πραχθέντων ἀπαγγεῖλαι, *arduum* igitur *est* ac *difficile*, rel., ut, tacentibus meis quidem Indd. rel., vox videatur recentior. Tum ἴσ. ap. Stp. Th. hinc e P. ac solo e Nostro, qui sane pro privo illo ἴσος hic et alibi ceperit, neglecta vocis notione ac parte extrema, quam tamen notionem non aliunde tenui, cf. L. N. T. Ind. D'Orv. Ch. Luc. et Dion. C., at neutr. pro subst. ap. Ios. 1, 443. e.

ἀλλ' ἐν τ.) Additi a Ms. μὲν non est vestigium in P., qui et mox sq. μὲν non bene cum Bg. opprimit, quia refertur ad sq. §. δ' in oppositis parvis et magnis, cum contra in Ms. regione particula ista stet solitaria, quod et alias quidem fit, et, si exciderit ob pr. syllabam ἐν similem, hic illud efficit, ut in vicinia bis ponatur, cf. D'Orv. Ch. p. 560. e. Luc. 3, 92. N. 9. b. et Abr. Dl. Th. p. 591. Tum Leisn. in m. Ms. Bg. „*sed* in *vicissitudinibus* beneficiorum, *etiam* iis, *qui* parva *acceperint*, reddere *aliquid* maius, *non* tam *facile*, quam *gratum* esse *videatur*" cum Bg. μὲν et ipse omittens, sed et e P. addens in ἀμ. gen. εὐεργ., (qualis et diserte est ap. Eur. Hel. v. 158. θεοὶ δέ σοι Ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο, dii *vero* tibi *reddant* gratiam *pro* tuis *beneficiis*, cum h. l. e pr. εὐεργ. modo supplendum sit pron. αὐτῶν,) tum servans plur. subst., quem e P. pro sing. Bg. cepit, porro cum Bg. recte sumens καὶ, a P. neglectum, (qui et libere in rel. versatur,) etiam particip. bene resolvens cum Bg., sed hunc deserens in rel., primo in inf. severo, non per subst. cum gen. (ut Sch., partim e P., in „ἀντ. *referre* maiorem *gratiam*" qui merum tenet Lar. subst. *beneficium* in adi. μειζ. ubi Leisn. libere pron. τι assumit, cum Nostri neutra post fem. εὐεργεσιῶν requirant non tam affine subst. εὐεργέτημα, quam commune χρῆμα, aut ἀγαθὸν, quod §. sq. exprimitur,)

„οὐχ οὕτως εὐμαρὲς, ὡς [i] εὐχάριστον δοκεῖ [k]. ὁπηνίκα δ' ἂν „ὁ πρῶτός τι [l] δράσας ἀγαθὸν, „ἀνυπέρβλητον κατάθηται χά-

ris non tam facilis est, ut grata videatur; quando autem is, qui prior benefecit, insuperabilem eo ipso collocavit gratiam, tunc

i) In M. Ba. ὡς deest. *Mart.* it. in rel. Mss., v. N. k) Hic δοκεῖν clare in Excp. M. Ve., ut, tacentibus Excp., in Mss. rel., et edd. omnibus, praeter δοκεῖ Ing., v. N., ut colon Bg. hic quoque in Stp. etc., e μὲν et δὲ relatis. l) πρῶτος τὸ Stp. al.

deinde maxime in οὐχ οὕτως — ὡς vertendo cum P., ubi Bg., secus ac §. sq. extr., deceptus videatur a vulg. inf. δοκεῖν, quo de mox, ut ὡς sumeret pro ὥστε, cum Noster formulam illam οὐχ οὔτ. — ὡς usurpet in comparando, et sic, ut in postr. membro post ὡς extrinsecus arcelli liceat adv. μᾶλλον, et Lat. *potius*; quanquam et substituas particulas Lat. copulativas, *et — et*, it. *tum — tum*, cf. Ind. Sb. et ad Vig. p. 426. N. 14., tacente Stp. Th., cf. de v. ἀντὶ Ind. Thuc., sed de adi. εὐχ. Ind. Xen. Cyr. et L. N. T. Schw. Caeterum ex his simul statui poterit de distinctione huius loci, ut post ἀμ. et μειζ. commata potius omittantur, eum dat. λαβ. pendeat quoque ab adi. εὐμ., sive potius ab omisso ἐστὶ, aut a v. δοκεῖ, cf. N. sq.

ὡς εὐχ.) In Cod. deesse ὡς ante εὐχ. δοκεῖν non probandum est. *Stroth.* Recte, propter dictum usum in formula οὐχ οὕτως pr., quae requirit relativam sq. ὡς, elapsam, eredo, ob pt. ες syllabam similem.

δοκεῖν) Scribo δοκεῖ. *Steph.* Et hoc, scriptum quoque a Leisn. in m. Ox., sutte e Stp., vel contra Mss. statim edidi, cum inf. post ὡς in formula pr. οὐχ οὕτως nunquam ponatur, sed semper finitum tempus, ut §. sq. et alibi, quod et ap. P. hic comparet, ubi v. δ. potest etiam ad pr. membrum et adi. neutrum et dat. particip. λαβ. regi, neque adeo v. ἐστὶ suppleri.

ὀπηνι.) Sch. partim e P. in v. δρ. „qui *contulit* in *aliquem* bonum *quoddam*, — neutr. pro subst. ἀγ., *beneficium*," cum Stp. Th. 1, 11. F. aliunde, et sine Nostri v. δρ., sed cum affinibus tamen, ubi et acc. pers. pron. τινὰ affert simul, hic a Nostro oppressum, sed a Sch. cogitatum, verum ut et hic ellipsin sumas subst. χρῆμα, cf. Thuc. 120, 27. ἔχων — τι ἀγ. δρᾶσαι τὴν πόλιν, *dummodo* aliqua *in* re *civitati* prodesse *possit*, cf. Ind. Gottlb. Or. Pericl. v. δρ., sed 122, 2. βεβαιότερος δὲ ὁ δρ. τὴν χάριν, *is* autem, *qui* dat *beneficium*, Dem. 458, p. ir. p. sq. l. 23. 472, 8. 488, 19. (pro quo l. 14. τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εὖ, quae est Bg. formula contracta, et adi. in adv., sed omisso pron.) 490, 8. 497, ult. 503, 3. et p. sq. l. 3. alio ordine ἀγαθόν τι, sed eodem diremto 476, 20. τοῖς βουλομένοις ὑμᾶς τι ποιεῖν ἀγ., nec huc spectante Stp. Th. in ὀπηνι., cum Lat. tamen P. et Bg., ap. G. Th. cum Grr. affinibus simpl. ἡν. et πην., cf. Ind. Thuc., sed sine Ind. Dem. 230, 1. 328, 6., quanquam eum indicativo, Suid. 2, 703. e. Hes. 2, 768. m. Mox Sch. partim cum P. „κ. contulerit *gratiam*, ἀν. *eximiam*, insuper. *grat.*" Bg. libere assumente ablativum duorum pron., etiam a Leisn. in Ms. eum linea notatum, ubi χαρ., propter pr. τι ἀγ., non est pro beneficio, sed pro favore ac benevolentia, et tropicum v. κατ. pro tribuere s. declarare, cf. 1, 4, 7. m., pro cuius σπουδὴν hic variatur, cf. Stp. Th. 3, 1501. D. m. et 4, 350. G. sq., ad N. T. Act. 24, 27.

„ϱιν, τὸ μὴ κατ' ἀξίαν[m] ἀντι-„δοθὲν οὐχ οὕτω[n] δυσπόϱιστον, „ὡς ἀναίσθητον ἅμα καὶ ἀχά-„ϱιστον ὀνομάζεται. ὁϱῶ δὴ

id, quod parum pro merito redditur, non tam aegre parabile, quam sensus expers et ingratum nominatur. Video igitur

16\.

m) M. Ba. κατάξιαν una voce, cf. 1, 4, 12. i. n) M. Vi. οὕτως sq. consona, cf. 2, 1, 23.

Pric., huc breviter spectantem, Kypk. 2, 126. Krb. p. 256. m. Loesn. p. 232. e. it. Lexx. cum R. Or. V. 3. p. 433. N. 74. V. 5. p. 84. N. 67., lib. de V. med. ed. F. p. 60. m. W. p. 112. i. et Ind. Dem. v. et χ. it. Xen. Cyr. Z., sed adi. ἀν. ap. Stp. Th. modo aliunde, nec cum Lat. P. et Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ubi Noster iterum variat pro §. 13. μεγ. et ἐξαιϱ., iungens ex analog. cum χ., cf. cum aliis subst. rei Stp. Th. Foes. O. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum syn. εὔνοια, Dem. If. Pan. Mor. et Ev. Fi. Xen. Cyr. cum Gs. Chr. et Diod. S.

τὸ μὴ κ.) *non ex aequo s. merito* redditum *beneficium*. Sic Ael. V. h. 12, 62., nisi non vera est emendatio Perizonii. *Leisn.*

Ibi Periz. p. 830. N. 3. nostrum locum iisdem Lat. vertit, sed Stp. Th. 1, 480. A. formulam aliunde, praeter Bg., (e Sch. v. κ., una cum syn. adv. *digne*, at in ἀξ. „secundum *dignitatem*") etiam syn. „pro *dignitate*" quae viciniora et nostrates habent, *nach Würden*, cf. cum articulo sine discrimine Zos. 4, 42. i. οὐ κ. τὴν ἀξ., *non* ex *dignitate*, Gat. ad Ant. 3, 11. e. Plat. Phaed. F. p. 294. i., Ind. Thuc., cum Duk. Praef. ad p. 497., Dem., cui add. 20, 17., Epict. Luc. Dion. Cas. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., et, quoad ellipsin subst. τιμὴν, L. Bos. p. 324. e. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἀξ. e. et Mem. S., quale quid plenum in Ind. Xen. 'Ανβ. Mor., retinente Bg. e P. Lat. syn. in negat., tum syn. temporis adv., non, credo, quasi τότε exciderit ob similem τὸ syllabam, sed libere ad perspicuitatem, cum saepe relativa talis particula temporis in altero membro taceatur, deserente P. etiam Sch. in part. „redditum *digne*, relatum *digna gratia*" seu potius impari magnitudine, de pretio, ut tota formula i. q. §. pr. τὸ ἰσοτιμ., sed Stp. Th. hoc pass. tantum e Greg. proferente, ut ἀντ. modo e Plut. Suid. et Hes., ap. quos est sine χϱόνου et N., nec mihi repertum, nisi in Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., cum Bg. Lat. etiam ap. Stp., hincque ap. Sch. una cum his partim e P. „quum *deest* alicui, quod accepto magno beneficio *reponat*" immo i. q. pr. οὐκ εὔμαρὲς per variationem.

ἀναισθ.) Hoc ἀν. videtur per antithesin respicere ad id, quod dixit (§. 13.) τιμῆς αἰσθήσει. *Steph.* in Th. hinc tacens, sed cum L. Ern. tamen notionem tenens, huc aptam, pro stupidum, nobis *fühllos*, indicans que animum stupidum et carentem sensu beneficii magni, ut ap. Poll. 5, 141. est inter nomina ingrati animi, qui mox a Nostro ipse subiicitur, copulatis per copiam antecedente et consequente, cf. Ind. Thuc. Dem., cui add. 302, 3., Xen. Pol. Z. Luc. et Dion. H. S. T. 2. it. Hes. 1, 59. N. 3. sq., aberrante Sch. „ἀν. ἀγαθὸν, *sensuum* expers *beneficium*, h. e. quod non sentitur s. agnoscitur ab eo, cui exhibetur" cum non dicatur de re illa et beneficio, sed universe, ut superiora §. 13. δυσπ. §. 14. εὐμ. et εὐχ., et potius de homine eiusque animo, ut Noster in τὸ ἀντιδοθὲν variat per particip. pro inf. ἀντιδ. §. 14. cf. N. sq.

„οὐ τὸν τυχόντα μοὶ ἐπηρτημέ-	non mediocre mihi impendere
„νον ἀγῶνα o; πρὸς τὸ ἄξιον	certamen ad dignum me prae-
„ἐμαυτὸν παρασχεῖν τῆς το-	ſtandum tanto veſtro in me
„σαύτης παρ' ὑμῶν τιμῆς. οὐ	17. honore. Non enim in
„γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προε-	ſolio conſiſtit principatus, ſed
„δρία p, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις; εἴ	in rebus gerendis, ſi quis il-

o) Comma hoc edd. abeſſe poterat etiam, ut in M. Bg. p) M. Ba. προεδρία v. N.

ἀχαρ.) i. e. ab ingrato profectum et a ſenſus experte; ſicut et paulo ante εὐχαρ., grata *videatur*, eſt, a grato homine profecta. Imitatur in his oratiunculis Thucydidem. Itaque eius obſcuritatem affectavit. *Bergl.*
Qui recte ſic explicat, omittens ἅμα e P., qui in rel. hic liberior, Noſtro variante in v. ὀν. pro pr. ἐςι et δοκεῖ, it. forte reſpiciente, quoad ſententiam, ad Ael. V. h. 11, 9. e. ἀχ. δόξαι et 10, 8. ἐχ. φαίνεσθαι.

οὐ τὸν τυχ.) i. e. οὐ σμικρὸν, γενναῖον. *Stroth.* variante Noſtro ſic eum §. 13. ἀγ. οὐ μικρὸν, addito hic articulo, tum uno poſito tantum ſubſt., ubi Sch. „curam *impendentem*" e Bud. C. 1036. i. legente Stp. Th. 1, 572. C. cum Lat. Sch. „ἐπηρτημένος κίνδυνος" memoriter et reſpiciente 1, 9, 10., cf. Heſ. 1, 1339. i., non coll. Suid. 1, 801. m., et Ind. Dem., ubi ſubſt. Bg. pro ſtudio et labore, cf. G. Th. cum „grande *certamen*" non item per conſtructionem ſimilem cum pr. πρὸς et inf. ſ. particip., ubi Sch. „πρ. cum inf. et artic. ad *exhibendum*, ut exhibeam" bene ſic per cauſalem reſolvens, ut ſit i. q. εἰς τὸ λ. Tum P. in παρ' ὑμ. verbum ſupplet, ut παρειλημμένης, it. γενομένης, aut τυχόντα, de perſ. quidem, cf. §. 25. m., ubi Bg. liberior, tum in praep., (quae proprie eſt illa §. 12. τῆς πρός με τιμῆς,) tum in pron. alius generis, ut mutet formulam παρ' ὑμ. in ſimpl. gen. ὑμῶν ſ. ὑμετέρης, ad quam rationem inclinat in aliorum locis Stp. Th. 3, 36. E. ſqq., non tenens ibi, vel in τιμ., rectionem cum praep. π., quam v. ap. Ael. V. h. 2, 10. e. ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων — τιμῇ ἦν, in *honore* Athenienſium *verſaretur*, quod tamen et reddas, *apud* Ath. *in* honore *erat*, non relata praep. ad τ., cui dederit Noſter eam fortaſſis per analog. modo, cf., praeter Stp. Th. l. l., in v. π. Ind. Xen. Z. Cyr. b. i. et Mem. S. it. L. N. T. Schw. p. 1026. b. m., ſed ad comparandum Thuc. 2, 45. i. παισὶ — ὁρῶ μέγαν τὸν ἀγ., *liberis* — magnum *certamen* propoſitum eſſe *video.*

οὐ γὰρ λ.) E multis, paſſim in hanc rem bene dictis explicatisque, vel maxime loco commentarii eſſe poſſunt ad ſententiam Pertinacis, oratio Syneſii de regno, et de eodem argumento orationes Dion. Pruſaeenſis Chryſoſtomi, praeſertim quarta, in qua multa cum gravitate Alexandrum docet Diogenes, *non in nomine et ſolio et inſignibus, ſed in animo et operibus regiis, regnum eſſe. Boecl.*

Supplet P. hic aliquod v., ut κεῖται, pro viciniori ἐςὶ, quo et reſpexerit Bg., reddente Stp. Th. cum P. in καθ., ſed tacente hinc in πρ. (etiam de Lat. Bg., hic pro illa, quam vulgo dicunt, *praerogativa* ſ. praecipuo,) ubi ſcripturam Ms. per duplicem ει alio ſenſu profert, non mihi cognitam, cf. 1, 8, 10. et Suid. 3, 181. i. 196. i., ut Noſter variat pro 2,

„τις αὐτὴν μὴ καταισχύνοι [q]. *Iud non dedecoret. Quanto* „ὅσῳ δὲ τὰ γιγνόμενα [r], ὡς *autem praesentia, ut mala,*

q) M. Ba. καταισχύνει v. N. r) M. Ba. et Vi. γενόμενα, it. Ing., v. N., ut post φ. nostrum est comma.

2, 16. e. ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις λ. addito hic artic., sine discrimine, et in καθ. forte pro §. 11. e. τὸν β. θεον., unde Bg. idem Lat.

καταισχ.) In Ms. lectione fuerit lapsus scribae, cum temporum consecutionem Lat. in coniunctivo etiam servarit P., unde Bg. Lat., sed e Sch. personam legitimam sing., ubi supplemento fuerit opus pron. αὐτοῖς, s. δι' αὐτῶν, et, tropo remoto, sensus est, solio indignum se gerere atque ostendere turpibus factis, cf. 1, 3, 6. m.

τὰ γιγν.) Muta in γενόμενα. Fortasse autem et μεγάλα scribendum est. Nam cum ὅσῳ et τοσ. subauditur μᾶλλον, et durum esset τοσούτῳ μᾶλλον μεγάλως ἐλπιζ. *Steph.* Vulgatae lectionis, si retineatur, hic sensus est, *Quanto* autem ea, quae in praesens fiunt, maiori odio sunt, ut mala: tanto futura, tanquam bona, sperantur *magis*; ut per γιγν. intelligantur praeterita, ad praesens usque tempus durantia, et μεγάλως comparative accipiatur propter comparativae particulae (μᾶλλον) in utroque membro ellipsin. *Sylb.* Mallem γενόμενα. Nam de praeteritis sermo est. — Μεγάλα Srp. et Sb., quia vix ferendum est Atticis auribus τοσ. μᾶλλον μεγάλως. Utrinque enim μᾶλλον subintelligitur. *Oxon.* Idem est, ac si dixisset, ὅσῳ μέτρῳ ὡς μεγάλως φαῦλα μισεῖται τὰ γιγνόμενα, *quae* nunc *fiunt*, τοσούτῳ μέτρῳ ἐλπίζεται τὰ μέλλοντα ὡς μεγάλως ἀγαθά. *Reisk.* Τὰ γιγν. alias sunt res, quae contingere solent, ut ap. Epictet. λέγε, ὅτι τῶν γιγνομένων ἐστι: h. l. autem sunt res, quae hactenus gestae sunt. Facile patet, ad ὁ. et τοσ. intelligendum esse μᾶλλον, ut ap. Anacr. Od. 12, 11. ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης. *Streth.*

Primo Sb. Ind. totius huius periodi non meminit, nisi in adv. μεγ.; quod sine Vs. cum v. ἐλπ. affert, cum eoque adeo copulat, nec porro id adv. tentat, ut errent Oxon. Tum Sch., non hinc afferens τὰ γιγν., id tamen e P. reddit in „φ. *odio* habentur *praeterita*, ut *mala*" unde cognoscas, P. aut habuisse in suo Cod. etiam lectionem Mss., aut praes. pro aor. accepisse, cum ponantur pro se invicem, quanquam per se diversa, cf. Suid. 1, 474. m., sicut variant alibi γενομ. et γεν., cf. Isocr. Ev. F. p. 11. N. 14., sed hic e glossa manifesta, cum litterae γιγν discrepent a γεν nimis, quanquam variantibus his ipsis particip. ap. Xen. M. Socr. 1, 4, 4., librariusque modo communicarit nobiscum mentem suam, ac quo sensu et tempore caperet praes., quod proprie accipio, et cum Rsk., quo reddit Bg., liberius vertens ex oppos. μελλ., pro τὰ παρόντα, unde oritur sententia Nostri 6, 8, 10. τὸ μὲν παρὸν τῆς ἀρχῆς βαρὺ — ἀκερδές τε —, τὸ δὲ μέλλον καὶ πρᾳεῖον — ἐς τὸ κερδαλέον αὐτοῖς εὔελπι, directa hic maxime in Praetorianos, ad quos etiam quaedam huius orationis pertinent postea, v. c. §. 22., non approbantes hunc imperatorem, et alium spectantes, suis moribus commodisque aptiorem, cf. 2, 2, 8. sqq. et 2, 4, 7. sqq., quanquam Nostri γνώμη etiam universe valet de imperantis singulis actibus, qui displiceant quibusdam civium; sicut promiscue τὰ γιγν. et τὰ πράγματα ponuntur ap. Dem., 102, 18. cll. 138, 20., et simul 98, 14. 111, 17.; ut tamen laboret hic sensus in secundo membro de actionibus imperantis futuris, quae, cum non possint praevideri, nec spem exci-

„Φαῦλα, μισεῖται[ſ], τοσούτῳ τὰ	*magis odioſa ſunt: tanto fu-*
„μέλλοντα, ὡς[t] ἀγαθὰ, μεγά-	*tura, ut bona, maiori ſpe*
„λως ἐλπίζεται. καὶ τὰ μὲν 18.	*expectantur. Ac nefaria*

ſ) M. Ba. deinceps μισεῖτε — ἐλπίζετε — μνημονεύετε v. N. t) B. 1. R. εἰς mendoſe, ut poſt ἀγ. in edd. ubique comma eſt, v. N.

tant: cum contra in imperio novo ſemper fere expectent lucra maiora rebellantes ac ſeditioſi; quo et referendum, quod Leisn. in Vol. quodam dedit „Sall. b. Cat. 37, 3. de plebe, *vetera odere*, nova *exoptant*; odio *ſuarum* rerum *mutari* omnia *ſtudent*, etc., ad quem locum v. Cort. p. 224.“ h. e., qui ad *nova exopt.* „meliora ſibi in mutationibus ſemper ſperantes. — Non minus eleganter talia expreſſit Herodi. 2, 3, 19. 7, 3, 11.“ ſine textu, huc reſpiciens, etſi per pravum §. numerum; variante Noſtro in ſententia eadem proferenda, dum hic brevius eandem eloquitur et obſcurius, quam altero loco iſto, ubi et τὸ μελ. auget per copiam in addito πε., et, quae hic membra ſunt peculiaria, ὡς φ. et ὡς ἀγ., ſcil. ὄντα, *quia* ſunt *mala*, i. noxia, et *bona*, i. e. utilia, ibi intexit ſtatim orationi per ſyn. Caeterum de Rsk. ellipſi ad ὅσῳ v. L. Boſ., ut mox de rel.

μισεῖται) In Ms. ambigua ſcriptura potius lapſus ſit ſcribae, cum γνώμη Noſtri, mutata per perſ. ſecundas verborum in νόημα, ad ſenatores praeſentes valens, videatur durior et acerbior, quam pro miti Pertinacis ingenio ac reliquo ſermone, in primis cum mox iterum ſequantur ſententiae univerſae, etiam, cum punguntur Praetoriani; quanquam et P. mutat perſonas, non ita odioſe tamen, cum prima perſ. plur. act. complectatur in ſententiis talibus et nos et alios, atque adeo univerſum genus perſonarum et hominum, aeque ac tertia Noſtri in paſſ., ubi Sch. „μ. φ., *odio* habentur *improba*“ capiens φ. moraliter, pro vitioſis, de quibus tamen potius in ſq. demum §. videtur dici, ut hic modo de noxiis; quanquam notiones hae ſunt copulatae; non tenente Stp. Th. in v. μ. Lat. Bg.

ὡς ἀγ. μ. ἐλπ.) Sch. in „ἐλπ. *futura* ſperantur *magnopere*, ut *bona*“ copulans adeo adv. cum v. ἐλπ., quod facit et Bg., ſed ut μᾶλλον, aſſumtum iam in pr. v. μισ., hic mutet in affine adi. gradus compar., accommodans id ſubſtantivo, quod habet e v. ἐλπ., per phraſin reddito, tolerans tamen adeo illud Stp. improbatum μᾶλλον μεγάλως, in quo nec ipſe video quid duri, rem non aeſtimans e Lat. ſermone, ſed e Gr., ubi μᾶλλον frequentius copulatur cum adi. et adv., ut non tuto dixeris, quid rectum, aut minus, cf. Ind. Fi. Aeſch. v. e. L. N. T. Schw. p. 872. a. e. it. L. Boſ. Ell. p. 558. i. e 1. Cor. 9, 15., tacente Stp. Th., it. de μᾶλλον omiſſo poſt ὅσῳ, quo de v. L. Boſ. l. l. m. L. N. T. Fi. v. ὅσ. e., Duk. ad Thuc. p. 435. N. 5., ad Luc. 1, 735. N. 94. it. 2, 495. e. 730. N. 28. et Ind. Xen. Cyr. Z., ſed Stp. Th. modo tenente has formulas 2, 775. G. „τοσούτῳ μᾶλλον, ſequente ὅσῳ, Lat. *tanto* magis, — *quo*, (ſine auctore, ubi reſpexerit N. T. Ebr. 10, 25., quo de v. L. N. T. Fi. l. l. et Krb., qui in τοσ. μαλ., ὅσῳ βλέπετε diſerte inſerit μᾶλλον ante βλ.) alicubi vero et ὅσῳ μᾶλλον, non praecedente τοσούτῳ, ut ap. Thuc. l. 1.“ immo 7, 63. ſ. 486, 8., ubi Vs. recte in pr. membro explet τοσούτῳ ſ. τόσῳ μᾶλλον, cum Stp. 3, 498. C. in τόσῳ, hoc et ὅσῳ cum nudo comparativo adi., cui

„δεινὰ τῶν ἔργων ἀεὶ μνημονεύε- *quidem facta semper memoria*
„ται u· (τὸ γὰρ λυπῆσαι *tenentur*, (*quod enim offen-*

u) In M. Ba. signa () absunt. *Mart.* Quae necessario sunt in Stp. al., it. M. Bg. add. Luc. 3, 160. l. 16., at p. 500. D. etiam sic τοσούτῳ, cui add, Fi. Aesch. 2, 40. e., praeter quae tenemus ὅσῳ s. ὅσον 1) solum ap. Thuc. et Luc. l. l. supra primis, it. cum adi. comparativo aut superlat. Ind. Fi. Aesch., sed 2) relativum, in N. T. Marc. 7, 36. ὅσον αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον, quo de loco L. Schw. p. 997. b. m. „ὅσ. adiunctum comparativis, (qualis ibi tamen non est, sed modo v. διες. simplicis notionis,) pro ὅσῳ, subint. κατὰ" tacens tria, tum omissum esse μᾶλλον post ὅσον, tum τόσον s. τόσῳ ante μᾶλλον, tum denique hoc μαλλ. ibi positum cum comparativo, quo de v. plures, sed illos varie statuentes, Bud. C. 546, 79. Stp. Th. 2, 775. D. L. N. T. Schw. p. 872. m. Nr. 6. Krb. Nr. 2. Kypk. 2, 312. Loesn. p. 74. e. Thom. M. p. 596. cum N., it. ad Herodt. p. 569. N. 33. cum Ind., R. Or. V. 4. And. p. 125. N. 60. Abr. ad Aesch. 1, 132. m. D'Orv. Ch. p. 146. m. Bg. Alc. p. 228. e. Vig. p. 404. i. Ind. Thuc. in N., R. Or. V. 7. Is. V. 8. And. cum Dem., Xen. Z. Cyr. et Mem. S., Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. F. Aes. Hs. et Gs. Chr. 3) τοσούτῳ et ὅσῳ cum adi. comparat. utrinque in N. T. Ebr. 1, 4. 4) τοσούτῳ cum v. πλεονεκτεῖν, in quo insit comparativus gradus, sequente ὅσῳ cum v. simplicis notionis ap. Xen. Cyr. Z. 7, 5, 81., ubi N. post ὅσ. supplet μᾶλλον, 5) ὅσῳ cum tali verbo, ubi sequitur τοσ. cum comparat. ap. Luc. 2, 195. l. 71. 495. l. 5. 730. l. 23. 6) ὅσῳ similiter, ut sequatur τοσ. μᾶλλον cum v. simplicis notionis ib. 2, 916. l. 56. 7) ὅσῳ cum comparat., sequente τοσ μαλ. cum v. simpl. notionis ap. Plut. Hs. 4, 10. m. 8) ὅσῳ μαλ., ut sequatur τόσῳ, sed utrinque sit verbum notionis simpl., ap. Thuc. 256, 54. 9) τόσῳ μαλ., sequente ὅσῳ, cum verbis utrinque simpl. notionis ap. Dion. H. S. T. 1. 674, 8. 10) ὅσῳ cum adv. comparat. ἐπὶ πλέον, ut sequatur τοσ. μαλ., sed utrinque cum v. simpl. notionis, ap. Luc. 3, 239. l. 39. 11) ap. Xen. Cyr. Z. 1, 3, 14. χάριν σοὶ — μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς ὡς ἐμὲ, ubi N. ad μαλ. recte supplet τόσῳ s. τοσούτῳ, sed post ὅσῳ est adv. comparat. πλεον., a quibus omnibus 12) diversa est ratio nostri loci, cum habeamus ὅσῳ et τοσ. cum v. simpl. notionis, sed τοσ. cum adv. positivi gradus μεγ., ubi sane utrinque μᾶλλον sit explendum, variante μεγάλως cum μεγάλα ap. Ael. V. h. 12, 6. diserte quidem, sed per glossam tamen, cf. N. et Suid. 2, 513. i. μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως, it. Hes. 2, 552. m. sed p. sq. e. μεγάλ' — μεγάλως, cum N. 8., Stp. Th. Misc. O. A. N. 3, 26. Abr. Dil. Th. p. 592. m. ap. Eur. Troad. v. 843. cum Ind. Luc. et F. Aes. Hs., at semper proprio sensu positivi, pro valde s. vehementer, quod adv. cum v. ἐλπ. redeat ad P. formulam, qua de alibi, afferente G. Th. illa adv. Lat. cum Bg. v. *expect.*, non item hoc v. cum illius abl. subst., ut est tamen ap. Niz. *quod* cum *magna* spe *expectamus*, quem locum e Cic. ad Att. 16, pen. e. (ubi N. tacent) ignorabat Cort. ad Cic. ep. 15, 21, 9. *reditum* spe *expectem*, in N. inclinans ad pleonasmum. Hic quidem sensus sit, tanto certius s. confidentius expectantur.

τὰ μ. ἀ.) Sic Longin. π. ὕψ. s. 33. (§. 3. ed. Mor. p. 184.) τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ.

„δυσεξάλειπτον·[x]) τὰ δὲ χρη„στὰ ἅμα τῇ ἀπολαύσει καὶ τὴν „περὶ αὐτῶν μνήμην συναναλίσκει [y]. ἐπεὶ μὴ ὁμοίως

dit, non facile obliteratur) bona autem simul cum usu etiam memoriam amittunt: quia non 19. *aeque delectat libertas, ac of-*

x) δυσεκπλ. Mss. tres, v. N., nihil distinctionis ponentibus edd. Stp. al. et Ms. Bg. y) Omissa est praep. π. in Ing., ut post σ. mox, pro rel. edd. puncto, in Pat. et Ed. colon est, cum M. Bg., v. N.

Sch. in ἐγχ. „operum *iniuriosorum*" deserit P., ut Bg. diversos casus, (ex analog. in Gr., cf. Liv. 1, 2. e. ultimum *operum* rel. in v. μν. formulam adhibens, quam Stp. Th. modo in act., cf. Ind. Dem., cui add. 304, 20. δυσεξαλ.) cf. illustrem locum Dion. 46. p. 356., quem cum similibus nonnullis ad Senec. 1. de benef. 1. Lipsius notavit. *Boecl.* Codicis lectionem, utpote infrequentiorem, veriorem puto. *Stroth.*

Non propter hanc caussam verior est Mss. lectio, cum auctores eorum et alibi per rariora expromant peritiam suam, comparentque modo aliorum usum, et confusio facile incidere potuerit, ut Stp. Th. novum ignorat plane, sed L. Ern. tenet physice modo „non facile abluendus" per Indd. mihi non repertum, at nostrum vulg. ap. Diod. S. T. 1, 177, 63. *perpetuo*, tropice etiam, ut hic, ap. Stp. Th. sine Vs. hine tantum, fere per phrasin Bg., etiam in L. Ern., it. Sch. „quod *difficulter* obliterari *potest*, ut *offensa*" partim e P., ut Bg. in λ., it. Dresig. de v. med, p. 329. i., tenente Stp. Th. neque hoc, (ex analog. factum,) neque §. sq, e. sequens per variationem, nec syn. τὸ λυποῦν infra 5, 2, 14.

τὰ δὲ χρ.) Sch. in μν. „τὴν περὶ τῶν χρηστῶν σ. memoriam *beneficiorum* una *cum* usu *consumere*, σ. μν., beneficia *una* consumunt *memoriam*" tenente Srp. Th. Ind. modo v. σ. alio sensu e Xen. Mem. S. 1. 2., qui locus sine Ind. est 2, 4, 6. m. per liberiorem Vers. in ed. Th. V. 4. p. 97., quam in Ind. Gs. Chr., sed L. Ern. etiam „2) una consumo, simul absumo" quo sensu est ap. Dem. in re simili 12, 12. συγκαθήλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν, cf. Ind. sine Vs., Nostro ad celandum furtum dante verbo alium acc. syn., ubi Bg. tropum non retinet, sine necessitare, pro Sch. aut affini *absumere*, cf. in sententiam ap. Cic. de off. 2, 16. f. 56. e. *in quo tamen ipso* (levissimo homine) *una* cum *satietate* memoria *quoque* moriatur *voluptatis*, praeterea negligente Bg. illa περὶ αὐτῶν cum P., pro *sui memoriam*, Nostro et hic adhibente praep. π. in periphrasi genitivi nudi αὐτῶν, quae sit lectio edd. Ing., ex operarum vitio orta, ut ap. Luc. 2, 401. l. 73. τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν, *eorum* — amare *memoriam*, per gen. quoque merum, tacente cum Indd. Stp. Th. de praep. π. cum subst. μν., quae sustineat se etiam e rectione v. μνᾶσθαι, quanquam in alia verbi notione, cf. Srp. Th. 2, 953. A.

ἐπεὶ) De Bg. Vs. procedat sane hic edd. quarundam distinctio minor, ut et minima, stante P. a rel. ratione et puncto, at in relatis liberiore, ut et Bg., ubi Sch. „δ. seq. ὡς, perinde, ut" tenente Stp. Th. tantum syn. ὁμ. — ὥσπερ λ., cum libera etiam Vers., cf. Ind. Fi. Aesch., If. Ev. Fi. e p. 24. i., Dem. sine Ind. 189, 4. sq., Poss. Synt. p. 303. m., sed cum Bg. Ind, If. Mor. Pan., cui add. p. 49. m. et 64. i. ut ap. Xen. Cyr. Z, 1, 6, 25. e. sed cum dat. aliquo ib. 1, 2, 2., sine Ind. Z., ut sit fere syn. illi §. 14. sq. οὐχ οὕτω —, ὡς, pro quo Noster hic quodammodo variat; sicut severior Bg. Vs.

„εὐφραίνει ἐλευθερία, ὡς λυπεῖ *ſendit ſervitus: neque quis-*
„δουλεία [z]. οὐδέ τις, ἀδεῶς τὰ *quam, ſecure ſua poſſidens,*
„ἑαυτοῦ ἔχων, ἐν χάριτος μοίρᾳ *id pro beneficio reputat, ſuis*

z) B. 1. R. colon hic conveniat cum repertis in Ms. Bg.

cum *ac* eſt proprie illa Xen. de rep. Lac. 6, 1. e. *ὁμοίως τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων*, ad priorum analogiam Noſtro forte ſcribente tantum, tacentibus meis quidem Indd. de Noſtri formula, et me praeterea habente ſolum ex Iſocr. Pan. p. 93. e. *οὐχ ἐμ.* Sed Sch. in „*εὐφ. τοῦτο αὐτούς, oblectat* hoc *illos*“ deſerto P. (quem Bg. ſequitur,) caſum aliquem perſ. monſtrat, credo, tantum rectionis innuendae ergo, cum contextui aptius ſit pron. perſ. *τινά*, quod et in ſq. membro exprimitur, cumque in talibus *γνώμαις* et univerſe pronunciatis ſolcamus potius animo ſupplere adi. *πάντας*, ſ. *τοὺς ἀνθρώπους*, tacente in hanc partem L. Boſ. Ell., ſed in eodem v. huc ſpectante L. N. T. Schw. ſine Vs.

οὐδέ τις) Sententiae color quidam ſit ap. Thuc. 52, 51. *οὐ τοῦ πλείονος μὴ τερισκόμενοι χάριν ἔχουσιν, ἀλλὰ τοῦ ἐνδεοῦς, χαλεπώτερον φέρουσιν*, λ. *non* habent *gratiam* de *pluribus* non *ereptis*, ſed *modicum* illud, *quod detractum eſt*, gravius *ferunt*, faciente Sch. partim cum Bg. in adv. „ſec., *libere*“ ſed Bg. cum P. tantum in *ὁ.* cum pron. iterum, capiente v. *ἐχ.* pro tenere, ut G. Th. in Grr. al. etiam profert *κατέχειν*, ſed in adv., ubi Stp. Th. pauper, cf. Ind. Dem., cui add. 17, 11. 140, 6. 657, 19., ſed 461, ult. *ἀ.*, *ἃ ἂν λάβῃ τις, ἔχειν λ.*, it. per ſyn. 28, 10. *τὰ αὐτῆς ἔχειν ἀσφαλῶς*, Ind. Diod. S. ex 2, 188. l. 38., cui add. p. 272. l. 43., praec. ſyn. *ἀταράχως*, it. Thuc. cum Ind. in Schol. et Heſ. 1, 90. i. ſine N.

ἐν χαρ. μ.) Haud infrequens eſt hoc loquendi genus ap. Graecos. Sic Luc. in Enc. Dem. dicit, *ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου*, et ap. Dem. ipſum invenio *ἐν ἐχθροῦ τάξει τίθεσθαι. Strott.*

Viciniora habeo e Dem. Ind. „*μοῖρα*, — modus, ratio, locus, numerus, conditio, *τάξις*, — *ἐν πολεμίου μ.* (et v. *ἐχθ.* i.) *ἐν ἐχθρῶν μ.*“ pro quo tamen in textu ipſo ſine omni Var. L. *ἐν ἐχθροῦ μέρει*, ut in v. *μερ.*, ubi et haec ſine Vs., *ἐν χάριτος μ.*, — *εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι*, non item hoc 568, 5. *τοῦτ' ἐν εὐεργεσίας ἀριθμήσει μέρει*, cf. Phil. in Flacc. p. 765. F. i., quae poterant Berglero in mentem reducere ſevera Lat. *in beneficii* parte *ponere*, it. reponere, ſ. referre, ſequenti forte Scheidium v. *χ.* „pro *gratia* ſ. *beneficio* reputare *aliquid*, (unde et a Bg. ſuppletus caſus pron. *τοῦτο*,) *μ. pro* grat. *reput.* — med. *τ. ταῦτα ἐν χ. μ.*, habet *iſta* pro *beneficio*, (ut Ind. Sb. v. *χ.*, ſed ſine pron.) ſ. *putat* habendam *pro* iis *gratiam*“ in extr. fere cum P., ut priorem Bg. rationem brevem ſequuntur et alii, cf. Ind. Fi. Pal. v. *μ.*, ubi comparatur quoque *μερ.* et *χώρα*, ſed ſine Vs. Ind. Dion. H. S. T. *ι.* in noſtro ſubſt. *μ.*, it. v. *ἐν* et v. *ποιεῖν*, it. Dion. Caſ., ſed Stp. Th. 2, 845. C. aliunde (per liberam Vs. ex parte, et e Luc. ſine Ind. 1. 840. l. 42.) qui tacet etiam in v. *τιθ.* 3, 1470. F. ſqq., ubi tamen e Bud. C. 264, 44. ſqq. notionem pro ducere ſ. exiſtimare ponit, quam hic Bg. ſecutus ſit, ſi non illam pro imputare, cf. G. Th., qui modo habet „*ponere — in loco beneficii*, i. aeſtimare, Cic. ep. fam. 15, 4. (28.), ubi Cort. tacet,) — *in* numero *oratorum*, — reponere *in* numero *eloquentium*, (ſed in ſubſt. *pars* 706, 47.) *in* parte *cauſae* ſ. *laboris*, (ſine auctore, at in praep. 1025, 40.) *ipſe* in *parte* laboris

„τίθεται, τὰ ἴδια καρποῦσθαι „νομίζων[a]· ὁ δὲ τῶν οἰκείων „στερηθεὶς, αἰώνιον ἔχει[b] τὴν „μνήμην τοῦ λελυπηκότος[c]. „οὐδ' εἴ τις εἰς[d] τὸ κοινὸν χρη-

se frui existimans; suis autem bonis privatus aeternam habet memoriam offensae: ne- 20. *que si qua in commune me-*

a) In M. Ba. parenthesis a τὰ — νομίζων non est observata. *Mart.* nec in edd., nisi in Srp. al., quae post νομ. nihil habent, pro rel. puncto, nobis facientibus cum M. Bg. b) Pro ἔχων edd. rel., et tacite etiam Mss., modo Ing. ἔχει habent, v. N. c) Hic comma in A. al., sed in Ed. colon cum M. Bg. d) εἰς omissum mendose in A. al.

ac periculi *fuissem*" e Liv., ubi et Ind. a. e. sine explic., ad quam analog. tamen equidem severis illis usurus sim, aut certe vicinis *in loco* s. *numero*, quae et sunt supra ap. Stp. Th. et Rsk. Ind., sicut totam formulam, in primis cum v. τιθ., Noster finxerit modo ad analog. priorum, quoad Indd. mei de tota silent.

τὰ ἰδ.) Parenthesin quidem necessario posuit P. ob resolutum per *quippe* particip., liberius in rel. versatus, cum servatum particip. in notione caussae nihil requirat ante se, quam comma, ut Bg. fecit, nihil novans, quam ut adderet pron. ἑαυτὸν in v. κ., ubi Sch. „fructum *percipere* de *suis*" obscure, cum sit simpl., quod Bg. dedit, cf. 1, 1, 2., et variet Noster modo cum pr. τὰ ἑ. ἔχων, ut in sq. τῶν οἰκ., it. in τὰ ἰδ. cum 1, 14, 5. e., proferente tantum Stp. Th. in v. i. e Dem. „κ. τὰ αὑτῶν, *frui* suis *rebus*" sine Ind., recte expleto subst. χρήματα s. πράγματα.

ὁ δὲ τ.) Bg. sequitur P. modo in expleto subst. χρημάτων, non ad Nostrum respiciente Stp. Th. in v. σ., (cum Lat. tamen Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid. 3, 372. m.;) sed huc in adi. 2, 1232, B. m. e P. cum loco Xen. Mem. S. 2, 6, 23. e. sine Ind. τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ λ., quae sint severa Bg.

αἰών. ἔχων) Scribo ἔχει τὴν μν. Videtur natus error ex praec. ἔχων. *Steph.* Sustineri potest sententia, mutata interpunctione. *Boecl.* Post στερηθ. videtur μνησικακεῖ, vel tale quid, deesse. *Reisk.*

Sch. in v. „habens *memoriam*, μν. *nunquam* alicuius *oblivisci*" e P. fere, e cuius *obliviscitur* apparet, eum legisse in suo Cod. cum Stp. ἔχει, quod et Bg. exprimit, recte haud dubie, cum alia interpunctio nec a Boecl. indicata sit, nec procedat, et error natus fuerit, praeter Stp. caussam, etiam e vicino νομίζων particip., aut proximo ων, sicut initio ων saepe confusa est cum aliis; ut non abstinuerim a recipienda Stp. coniectura, ducta fortassis e P. clam iterum, cum et Rsk. res incerta sit, et tautologiam fere inanem faciat, et vitium vulg. habeat caussam probabilem, quia videtur aliquis pro ΕΧΕΙ scripsisse ΕΧΩΝ, in mente adhuc habens syllabam pr. vocis ων, quam deinde alius sagacior scilicet in vulgatum correxit, variante Nostro cum §. pr. i., (it. in τ. λελ., ex analog. iterum,) pro semper in memoria habere, semper meminisse, Th. Stp. et Gs. phrasin ignorantibus, etiam Indd. Grr., praeter affinia ap. Thuc. et Luc. 2, 402. l. 2. ὅτι τὴν μν. ἐναυλον ἔχω, per alium tamen etiam ordinem vocum et Vs. liberam, cf. 1, 3, 8.

εἰς τὸ κ.) Τὸ κ. est respublica. *Leisn.* ut Sch. in adi. „*mutatio* utilis *reip.*" sed ut hic tota formula εἰς τ. κ. sit potius pro adv. Lat. *publice*.

Digitized by Google

„στὴ γένοιτο μεταβολὴ, αὐτός
„τε τὶ^e πλέον νομίζοι^f καρποῦ-
„σθαι· ἐπεὶ τοῦ μὲν δημωφε-

lior fiat mutatio, ipse maio-
rem fructum se putat percipe-
21. *re; quoniam eius, quod pu-*

e) Mss. tres αὐτός τε πλ., sed αὐτός τε πλέον A. B. et Par. 1., cum αὐτὸς τὸ πλέον Ox. 1., at αὐτός τις πλέον τι Ing., v. N. f) M. Ba. et Vi. καρπ. νομίζει, quod extr. et Ing. habent, v. N., ut aliam distinctionem modo M. Bg., pro edd. omnium puncto, cf. §. pr. i., it. mox post φε.

i. e. aliis, s. aliis omnibus, formulam tenente Stp. Th. 2, 295. B. hinc, sine Vs. alia sub Lat. Bg. severo e P., quam G. Th. 1066, 16. sqq. non explicat, nec supplet, ut nec Stp., sed Lindn. in ellips. modo p. 31. e. 103. e., sed varie L. Bos. p. 283. i. 315. e. 370. e., cum varie dicatur, tum de re, tum de pers., ut hic, cf. West. ad Ter. Andr. 3, 3, 16. Ind. Flor. et Tac., Niz. et Cl. Cic., hic ut opponatur unus aliquis, sq. αὐτὸς, et §. sq. τοῖς καθ' ἕνα, et καθ' αὐτὸν ἕκαστος, ubi et variat Noster per adv. disertum κοινῇ, reddente Sch. rel. „γ. fiat, *fit*, μ. reip. *mutatio* sit *utilis in comm.*“ non bene hic adiuncto subst. Leisn., cum Noster videatur tangere modo mutationem, a Pertinace instituendam in imperii ratione, et nominatim in lenitate, parsimonia et moribus Praetorianorum, et cavendis civium iniuriis damnisque, cf. §. 22. sqq., ignorante denique Stp. Th. phrasin μ. γ., quam v. in Ind. Rs. Or. V. 7. II., et Bg. adscendente in adi. gradum alium iterum, ubi Sch. Lat. sufficiebat.

αὐτός τε) Scribendum puto *αὐτός τις πλέον τι νομίζει καρπ. Steph.* τὶ ante πλ. ab Ald. et utr. Bas. ed. abest, nec male, si praec. τε vertatur in γε, et relativum αὐτ. referatur ad generale antecedens τὶς, i. ἑκατός τις. *Sylb.* Forte *αὐτός γε τι πλ. Reisk.* Rectius in Cod. particula τε abest. *Stroth.*

Stare τὲ hic non potest, quia nihil est in pr. et sq., quo referatur, ut nec comparet in P. et Bg. Tum eadem particula exciderit in Mss. ob similem sq. τὶ vocem, sicut contra haec elapsa videtur ob pr. τὲ, et haec rursus, ut saepe, per lapsum orta e γὲ, sensu restringendi pro Lat. *quidem*, quod Intp. Lat. solent opprimere, cf. §. 10. i., ut et hic potiorem ducam Sb. et Rsk. coniecturam, (olim recipiendam, etiam ob usum solennem post pron. v. l. l.) quam illam, τὲ e sq. τὶ ortum esse per repetitam male, ut alias, syllabam; quemadmodum subinde habuimus Mss. ordinem alium in duobus v., qui hic, nihil ad laevitatem valens, eodem relicto hiatu, debetur ingenio librarii iterum e comparatione similis ordinis §. pr., cum tamen variare Noster sic ponendo voluerit. Denique Mss. indicativus in v. νομίζει h. l. melior est, quam §. 17. m. in v. καταισχ., optativo orto per errorem litterarum, ut ostendunt quoque Intp. Lat. priorem modum, aliquando a nobis edendum, e P. negligente Bg. sine necessitate pron. τὶ, pro *aliquem* maiorem *fructum*, i. e. aliquam utilitatem maiorem, s. severius *maius* quid *lucrari*, quod respicit pr. χρηστὴ, ut tota §. illam partem §. sq. τὸ δὲ λ., unde fecimus modo colon; cf. de τὶ πλ. 1, 4. 5.

ἐπεὶ) In hac particula Bg. discedit a P., faciens plane cum Sch. in δημ., qui male iisdem Lat. reddit ὠφ. κ., quae sane per copiam Nostri et senis loquentis iunguntur, ut syn., sed alia phrasi expressa tamen, reddente Stp. Th. primum e P. post „πὸ δ, quod populo utile est, s. publ. utilitas, (tantum e Synes. et Philon., nec mihi repertum, nisi ap. Suid. 1, 547. e. Hes. 1, 933. e. sine exemplo, et in Ind. Luc., ut alterum iti-

„λοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος
„ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς·
„τὸ δὲ καθ' αὑτὸν ἕκαςος β) εἰ
„μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη,
„οὐδέν τι μέγα ὠφελεῖσθαι

blice prodest et communiter interest, exiguam singuli habent rationem, pro se autem quisque nisi res ex sententia procedat, nihil magnopere profi-

β) Comma hic in B. 2. L. al., v. N.

dem e P. post) δ. *conferre*, prodesse — *interesse*, (quod extr. Bg., cf. 1 17, 16. Ind. Fi. Aesch. et Kypk. T. 2.) denique in adv. sub Lat. Bg. hinc etiam sine Vs. et cum syn. Aristot. τὰ κ. συμφέροντα, quod et ap. Dion. H. S. T. 1. 126, 40., it. Ind. Luc. v. κ., ad quam analog. Noster scripserit.

ὀλ.) *parva — cura.* Nam Graeci ponunt ὀλ. pro σμικρός. Theocr. ὀλίγον κοῦρον dixit. Ap. Hom. Il. β. est ὀλίγος ἀνὴρ, Vechn. Hellenol. p. 574. *Leisn.*

Qui plane reddit cum Sch. in adi., cf. Ind. Hom. Ern. et ad 'Οδ. ι, 515. it. Stp. Th. aliunde, qui nec tenet formulam subst. φ. cum gen. rei et v. subst., hic absente, nec alteram sq. κ. ἑ. cum artic. (ubi Sch. cum Bg. ex Ind. Sb. v. ἑ.) cf. 1, 1158. C. m. 2, 88. G. m., Bud. C. 1081, 13. ad Vig. p. 7. i., ad Luc. 3, 577. b. m. e N. T., cuius v. L. Schw. p. 733. N. 1. p. 421. b. m. cum N., ubi nostrum locum sic reddit „quia *communis* utilitatis *et* publici *egregii* exigua *singulis* cura *est*" (quae levera potuit servare Bg.) Ind. Ael. V. h. v. κ. a. e., it. Fi. The. b. m.

τὸ δὲ) Forte sic distinguendum et scribendum est, τὸ δὲ κ. ἁ. ἕκαςος, εἴ τι μὴ λ. Nisi si malis verba sic construere, εἰ δὲ τὸ καθ' ἑαυτὸν μὴ πρ. κ. γνώμην, νομίζει ἕκαςος οὐδ. λ. *Reisk.*

Sch. „γν. ex *sententia* animi, πρ. *successerit*, s. *ceciderit* haec *res ex sent.* τὸ κ. ἁ., *suum*, (sed in pr. καθ') τὸ κ. ἁ., suum, *propria*" partim e P., qui videtur legisse ἑκάςου in gen., suppleto particip. ὂν, et τὸ κ. ἁ. mutato in adi. ἴδιον s. plur τὰ ἴδια ὄντα ἑκάςου, sicut Ind. Xen. Cyr. Z. v. κ. b. m. „τὰ καθ' αὑτὸν, h. e. τὰ αὐτοῦ, *sua*" it. Ind. Dion. H. S. T. 1. „τὰ κ. ἑαυτοὺς ἔλεξαν, negotium *suum*, causam suam" expleto subst. πράγματα, unde et h. l. suppleas sing. πρᾶγμα, cf. ib. τὸ κ. ἑαυτ. res *suas* 453, 9., sed et alio sensu ac supplemento μέρος 679, 25. cf. ib. plenum τὸ κ. ἡμᾶς μέρος, a Bg. hic cogitatum, opinor, dum ἑκ. servat in nominativo, et Liviano in primis more *quisque* copulat cum *pro se*, i. e. sua parte, et adeo, de Rsk. ratione, ἑκ. refert ad v. νομ. remotum, unde τὸ κ. ἁ. per se sumendum et pro quodam adv., per ellipsinque praep. κατὰ et participii ὂν, secundum *partem*, quae *in* se *est* s. cadit, s. pro sua parte; quo sensu fuerit ap. Thuc. 104, 51. 135, 19. et 155, 53. τὸ κ. ἑαυτὸν ἕκαςος, ut ap. Nostrum alio ordine ἑκ. τὸ κ. ἁ. 2, 6, 4. e., cf. Dem. Ind. v. κ. Nr. 6), cui add. 420, 1. 470, 11. 776, 14. 796, 14. 825, 24. 862, 16. 998, 7. et 1299, 21. τὸ κ. αὑτὸν ἕκαςος, Abr. Dl. Th. p. 646. m. Bud. C. 1080, 20. sqq. it. Stp. Th. 1, 1162. e. sq. aliunde, qui et ib. tantum αὐτὸς cum ἑκ., ut Bud. p. pr. l. 31., unde Bg. opus habuit in sq. formula explere subst. τὸ πρᾶγμα, scil. αὐτοῦ, vel plur. τὰ πράγματα, respiciens usum v. προχ., cum ita absolute quidem dr., sed per ellipsin illam, credo, non memoratam a L. Bos. p. 286. e., cf. Stp. Th. 4, 679.

„νομίζει h. οἵ τε i εἰθισμένοι 22. cere putat. quive adsueti sunt
„ταῖς τῆς k τυραννίδος ἀκρίτοις tyrannidis infinitis et profusis

h) Hic colon in B. 1. R., quale quid forte fuit in M. Bg. ob breve sq. in pron. elementum. i) M. Ba. οἵ τ' εἰθ., v. N. k) M. Vi. τῆς mendose.

A. m., deinde E. fine Vs. huc spectans per „καὶ μὴ κ. γν. πρ.“ sed per Lat. modo *succedere* ex *sent.*, non deinde proferens aliunde phrasin totam et v. πρ. cum κ. γν., cf. tamen fine Vs. ap. Abr. Dl. Th. p. 659. m. et per liberam Vs. ap. Dion. H. it. Diod. S. 1, 653. l. 71. ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν δυναστείαν αὐτῷ προσχωρεῖ κ. γν., *cum dominatus amplificatio* votis *et* conatibus *responderet*, (qui dat. pron. pers. nostro supplendus loco etiam,) pro quo syn. p. 345. l. 66. τῶν δ' ἐπιβολῶν αὐτοῖς κ. νοῦν προχωρουσῶν, *cumque incepta* ex *animi* sent. *cederent*, et ap. Dem. 14, 3. ἄν τι μὴ κ. γν. ἐκβῇ, per quae procedat vulg. lectio et Vs. Bg., qui in sq. opprimit ictum pron. τι, et deserit pass., pro commodiori Lat. *iuvari*, quod et Sch. monstrarat „ὠφ. μ. τι, iuvari *vehementer*, μ. magni *quid* emolumenti *accipere*“ cf. Stp. Th., qui tantum novit v. cum syn. μεγάλα, non monens de ellipsi hic pr. κατὰ, (cf. L. Bos. p. 518. m. aut pr. εἰς, ut L. N. T. Schw. ubi in N. locus Nostri affertur e P.) unde sit proprie, *iuvari* secundum *nihil* admodum *magnum*, i. nullum admodum magnum commodum inde percipere; quod convenit cum postr. Sch., ut eiusdem prior ratio per adv. cum Bg., cf. Poss. Call. p. 65. e. sq. Ind. Z. Xen. Pol Bach. Mem. S. (cui add. 3, 7, 9. 3, 11, 3. ubi praeced. syn. κερδαίνειν,) Cyr., ubi primus locus est cum pr. ἀπὸ, sequente syn. ἀπολαύειν, cui add. cum pr. ὑπὸ 1, 1, 2., Rs. Or. V. 6. 7., ubi ss. quoque cum μηδὲν, Dem. cui add. de act. 255, 7. et cum adv. τὰ μέγιστα 166, p. Fi. Aesch., ubi 2, 11. etiam cum μηδὲν, ut et in Diod. S., tum Dion. H. S. T. 1. F. Ael. Hs. et L. N. T., quorum Krb. cum μηδὲν quoque, sed, praeter Ind., ap. Luc. 1, 517. l. 33. οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, non *tu censes*, magnos *inde* redundaturos *ad* vitam *fructus*, sine Nostri pron., sed a Gs. suppleto etiam nobiscum ante illo adv. *inde* f. ex ea re; per hanc formulam variante Nostro cum §. pr. privo v. καρπ., non item in rer deinceps posito νομιζ.

οἵ τε) Ms. apostrophus est contra hiatum, quem Noster tamen non vitat, in primis in dissimili vocali, et tolerat idem Ms. in eadem causa 1, 17, 9. e. Tum hic tangi haud obscure Praetorianos, monuimus supra, ubi Sch. „ἀντρ. luxuriose *uti* magnificis *largitionibus*“ redit ad Bg., fere e marg. Stp., reddentis in Th. cum Sch. aliunde, cf. Bud. C. 866, 44. 1507. Ind. Dion. Cas. per unum v. Lat. *luxuriari*, (quod ap. G. Th. cum rectione simili abl.) Dion. H. S. T. 1. Luc., cui add. 3, 404. i. Xen. Hell. Heliod. 7, 6. i. Fi. Prol. de Vss. Gr. N. T. diss. 1. p. 29. Suid. 1, 757. e. L. N. T., quorum Schw. ex h. l. „inconsiderata *et* profusa *magnificentia* delicatius *et* insolentius *uti*“ sicut nec alienissima ab h. l. notio illa pro oblectare se, f. amare, cf. L. Ern., ut Gr. est i. q. τρυφᾶν ἐν, quo et utuntur modo alii, cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. cum Dem. Sed in adi. ἀκρ. Lat. videtur Bg. sequi notionem pro immodicus f. immensus, ut copulentur hic syn. adi., quanquam, ob sq. oppos. κακρ., procedit et notio Schw. prior, cf. L. Ern. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 41, 20. Foes. Oec. Ind. Dion. Cas. Luc. Polb., fortassis et Dem., Mor. ad Longin. p. 181. e., Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Suid. 1, 93. i., non coll. ad Hes. 1,

„καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς	*largitionibus ad luxuriam*
„ἐντρυφᾶν[l], τὴν[m] εἰς τὸ σω-	*abuti, eam, quae ad fruga-*
„φρονέστερον καὶ μεμετρημένον	*litatem et moderationem ob*
„διὰ σπάνιν χρημάτων μετα-	*inopiam pecuniae fit, muta-*
„βολὴν[n], οὐ φιλοσώφρονα, οὐδὲ	*tionem, non frugalem, nec*

l) Sine Iota in A. al. m) In M. Ba. τὴν artic. abest. *Marr.* v. N. n) Hoc comma edd., proprie non valens, cavet modo, ne sq. adi. regatur ad pr. subst.

203. i. m. Tum Stp. Th. in ἀφ. cum Lat. Bg. e Nostri tantum alio loco, quod, praeter dubium locum in Rs. Or. Ind. V. 7. ss., reperi modo ap. Ael. V. h. de pers., sed de alia re ap. Thuc. (cf. Abr. Dl. cum Auct.) sed tamen non dissimili sensu, qui huius loci agnoscitur etiam a L. Ern. cum „Gl. vet. *largus*" et firmari quoque potest ex alibi super adv. ἀφειδῶς allatis; ut ex hoc adi. patet, pro simpl. modo accipiendum esse sq. subst., pereunte notionis parte.

μεγαλοδωρ.) Malim μεγαλοδωρίαις legi. Non enim μεγαλοδωρεὰ dr., sed μεγαλοδωρία ab adi. μεγαλόδωρος. *Reisk.*

Qui hic circulum s. orbem quendam in corrigendo facit, dubitante quidem et Sb. Ind. per haec de lect. vulg. „rectius μεγαλοδωρίαις" sed sine necessitate, cum, praeter Stp. Th. hinc e P. et L. Ern., repererim quoque vocem Nostri ap. Luc., ubi nec est Var. L., nec in N. dubitatio, ac per se confusa quidem esse possint ι et ε, at aeque liceat dici, a subst. δωρεὰ compositam esse vocem, ut ἀντιδωρεά, quo de v. Stp. Th.

τὴν εἰς λ.) In Ms. excidit articulus ob pr. φαν syllabam, cum subst. μεταβ. sequatur demum, ante se habens formulam per praep., cui semper praemittitur artic., ut contra omitti potest, praeposito subst., cf. 1, 4, 20. i. et cum Nostri praep. eadem ap. Phil. in Flacc. p. 749. E. m. Ind. Fi. Aesch. Ael. V. h. Diod. S., sed cum syn. πρὸς Luc. et ἐπὶ Rs. Or. V. 8. Lyc., ignorante talia Stp. Th., ubi Bg. supplet particip. γινομένην, cf. §. 22. i., idque resolvit, neutris adi. mutatis in subst., sed Sch. partim e P. in σ. „*ad* continentius *institutum*, μετ. *ad* frugaliorem *statum*, μεμ. *moderationem*, (e Sb. Ind.) continentius *imperium*" varie sic explens, ubi sufficiat subst. ἦθος, tacente L. Bos. p. 131. e., et Stp. Th. in μετρ., quod nec ipse aliunde habeo, nisi, praeter dubium locum ap. Luc. 2, 744 l. et N. 96., Poll. 5, 109. ὥραις μεμ., de solo, bona tempestate utente, it. 9, 24. πόλιν μ., *mensuratam*, ubi et adv. 5, 167., cf. Ind. Luc., μεμετρημένως ἔχειν, *modeste*, ut putem, Nostrum variare hic pro μέτριον, et mox per σύμμετρον, ubi et κεκριμ. videtur respondere nostro hic σωφρον., ut et ibi φιλοσ. compos., ut accipiamus mutationem, quae pertineat ad usum pecuniarum et prudentiorem sapientioremque, et moderatum, i. e. parciorem et accommodatum copiae s. inopiae praesenti, quam tum temporis fatetur cum Nostro et Xiph. S. 388, 38. sqq. τοσαύτη δὲ ἄρα τότε τὸ βασίλειον εἶχεν ἀχρηματία, λ. *per* id *tempus* aerarium *adeo* exhaustum *fuit*, ut de mutatione tali aliqua est ib. p. sq. l. 40. et ap. Capit. in Pert. c. 8. e. T. 1. p. 554. e.

φιλοσ.) Sch. „φ. dispensationem *moderatam* s. *prudentem*, σ. moderatam *disp.* κ. καὶ σ. *prudentem*, s. *cum* iudicio *coniunctam* (e Sb. Ind.) *et* moderatam *administrationem*, (in extr. cum Bg., qui tamen explet gen. τῶν πραγμάτων, scil. δημοσίων, qui et alibi ap. Nostrum additur, ut et

„σύμμετρον καὶ [nn] κεκριμένην *moderatam ac definitam rerum* „διοίκησιν ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ *administrationem nominant, sed* „μικρολογίαν καὶ ἀθλιότητα *ut sordes et miseriam vitae*

nn) In M. Ba. καὶ abest. *Mart.* ut in B. 2. et Par. 1., v. N.

ἀρχῆς, quod aeque suppleas, it. adeo tantum pron. αὐτῶν, e pr. χρημάτων, sicut peculiari sensu διοίκησις dt. sic absolute aerarii s. fisci administratio s. procuratio, cf. Ind. Dion. Cas.) δ. *frugalem*, moderatam *et* prudentem *dispensationem*" plane hic cum Bg. in adi. primo, quod Stp. ad m. P. prorsus negligit, ut in Th. ignorat, non item L. Ern. „*moderatus* s. *prudens*" peremta notionis parte, sed neque hac notione, neque altera ib. cognitum mihi, ut Bg. Lat. ap. G. Th. „homo frugi, (cf. alibi,) in primis temperans" aptum adeo hic modo sic, si pr. σωφρ. pro syn. cum sq. ib. μετρ. accipias, sed secundum adi. ap. G. Th. cum Gr. n., quo Lat. redditur quoque a Stp. ad P. marg. et in Th. aliunde, it. ap. Poll. 9, 24., cf. Suid. 3, 396. m. Thom. M. p. 819. Mor. ad Long. p. 182. e. Ind. Xen. Bach. Luc. et Polb.

κεκριμ.) Opponit κεκρ. δ. ei, quod dixit ante ἀκρίτοις μεγαλοδωρ. *Steph.* Pol. *prudentem*, Bg. non aeque recte. *Leisn.* Mallem: consideratam iudicioque et prudenter institutam. In m. M. Bg. *Idem.*

Sane Bg. Lat. non satis bonum, nec cum subst. istius ap. G. Th., nec per Indd., sed ut tamen, sumtum, ut simpl. *finitus*, pro circumscriptus s. limitatus vulgo, respiciat pr. *infinitus*, i. modum habens ac finem aliquem, et adeo proximo συμμ. finitimum, rediensque tandem ad Sb. et alia Stp. Th. aliunde, quae et L. Ern. v. κρ. partim reperit, cf. Abr. Dl. Th. p. 64. m. 227. i., ubi bene comparatur λελογισμένος, Ind. Polb. et Xen. Ἀvβ. Mor., it. Barth. ad Briton. Philip. 6, 35c. p. 418. e. Caeterum copulam P. ostendit hic disertam, etsi negativam alteram opprimens, elapsam in Ms. potius ob sq. κα, quam ut asyndeton Noster posuerit.

μικρολ.) Sch. „μ. sordes, *avaritiam*, (e P. partim, at in ἀθλ. cum Bg., sed) β. vitae *sordes*, ὀν. τοῦτο μ., vituperant *hoc* tanquam *sordes*" etiam Bg. ὡς assumente in subst., non huc spectante Stp. Th. in μ., cum Sch. Lat. utr. (cf. Ind. Luc. Polb. et The. Ch. cum N. Cas.,) sed misere paupere in „ἀθ. miseria, — nonnunquam ἀ. et δυστυχία copulantur" sine auctore utrumque, in marg. ad P. autem faciente cum Bg., quo sensu non tam ad cives pertineat, qui in parsimonia regum miseram vitam degunt, quam potius ad imperantes, cum ob avaritiam tenuiter atque adeo misere vivunt, ut sit prioris adiunctum et syn., reddasque tenuitatem s. vilitatem vitae, nobis *Kargheit* und *Niederträchtigkeit* des *Lebens*, (unde etiam ap. Poll. 111, 116. sub titulo de parco, sed non bene redditum *infortunium*,) vel tenuitatem victus, quae ἀσθενείη βίου ap. Herdt. 127, 39. 641, 48. cf. N. et adi. ἄθλιος ap. Dion. H. π. συνθ. ὀν. S. T. 2. 5, 23. pro curiosus s. solicitus nimis, qualis et pr. μικρολόγος, coll. sqq. ib., Bg. ad Arist. Plut. v. 834. Plut. Hs. p. 74. e. Rsk. ad Polb. p. 411. m. Ind. Dem. Nr. 2), cui add. 536, 7., non tenente Stp. Th. et L. Ern. in v. ὀνειδ. Lat. Bg., qui, propter assumtam particulam ὡς, id verbum accepit cum acc. rei duplici, τὴν μεταβ. — ὀνειδ. μικρολ. λ., secus ac P., qui, addito dat. pron. pers. *tibi*, fortassis e suppleto pron. τινὶ, non

„βίου ὀνειδίζουσιν, οὐκ εἰδότες,
„ὅτι τὸ μὲν μεγάλα καὶ ὡς
„ἔτυχε ° χαρίζεσθαι οὐκ ἂν

23. *infamant: ignari, magnas et temere faciendas largitiones non posse suppete-*

o) Comma hic in B. 2. L. al. nec tamen simul post καὶ, v. N.

id rexit simul ad pr. acc. τὴν μεταβ., sed ad unum acc. proximum μικρ. λ. Caeterum numerus novae §. hic e Bc. ad participium οὐκ εἰδ. adhuc toleratus.

ὡς ἔτ. χ.) quibusvis *largiri*. Sic illud ὡς ἔτ. adhibetur a Xen. Mem. S. 3, 9, 13. ὡς ἔτ. ζημιοῦσθαι, a *quolibet* damnum *pati*. *Leisn.* Simile huic nostrum est loquendi genus, *Wie er zukömmt*, i. e. temere, inconsulte. *Struth.*

Habent tamen et nostrates aliud, *wie es trifft* s. *sich trifft*, it. *wie es kommt*, de re cogitantes, quae accidat et eveniat, idque fortuito, casu et sine ratione cogitata deliberataque, qualia et ipsa tandem redeunt ad Lat. Strothi, et ad formulam aliquam Lat., qualis et Gr. est, per se adeo utrinque commate opus habens, non item, ubi per adv. aliquod exprimatur, quod semper e contextu substitui debet severis, *prout inciderit* s. contigerit, s. evenerit; ubi licet explere subst. τὸ πρᾶγμα s. χρῆμα τοῦτο, qua de ellipsi aliave tacent, qui de formula habent, ut et de syn. ὅπως ἔτ., Sch. „*cuivis* s. *temere* dilargiri" fere cum Leisn. e P., ut et Stp. Th. 3, 1440. G. „magna *dilargiri* et *ea* quidem *temere*" et omittens istius pron., et ab eo neglectam copulam pro explicativa sumens sine necessitate, Bud. C. 1260, 20. p. sq. l. 8. Vig. p. 295. e. cum N. 42., ad Luc. 2, 756. N. 92. cum Ind., ad Epict. Heyn. 29, 2. p. 93., ad Diod. S. 1, 12. N. 19. 2, 401. N. 45., cf. 1, 134. l. 76. it. p. 469. l. 85. εἰκῆ καὶ ὡς ἔτ., *temere* et *utcunque* fors *tulerat*, quae duo copulantur et ap. Ael. V. h., ubi v. Ind. it. Xen. Mem. S. Z. et Bach., it. sine Ind. Dem. 1417, 21. 428, 12. 484, 21. 749, 6. 982, ult. 1335, 18. et Zos. 4, 28, 4. i. ἐπειδὴ γὰρ ὡς ἔτ. καὶ περὶ τοὺς ἀναξίους τὰ δημόσια δαπανῶν, λ. quum *enim* temere *atque* etiam *in* indignos *fisci* bona *profunderet*, ubi quaedam adiicitur expositio, ut ap. Nostrum in sq. cum opposito λογισμῷ, nihil iuvante Hes. 2, 1597. e., sed aliunde Stp. Th. afferente Lat. P. et Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ubi sane severitas non commoda erat, sed potius subst. loco inf. et hinc formulae ὡς ἔτ. mutatio in particip. s. adi. cum adv., pro quo tamen et licuit merum adi., quale et iam aderat cum inf. in μεγ., magnas et temerarias s. inconsideratas largitiones; quae ratio hic commoda sit nostratibus. Tum Sch. in „τὸ — saepe cum inf. iungitur, et ex eo fere nomen facit, τὸ χαρ. — τὸ νεμ. (sine Vs., sed hic dux Bg. ad subst.) π. *possit* quis *dilargiri*" partim e P., pro quo Bg., forte ἂν pro potentiali capiens, melius Lat. deligit, quod cum Gr. n. e G. Th. 1, 6, 9. dedimus, non allatum a L. Ern. et Stp. Th., qui, non proferens ib. rectionem cum nominativo subst., nisi e Nostri loco alio 1, 832. i., (cf. tamen Ind. Dem. per similem inf.) in marg. P. vulgarem notionem exprimit simul cum casu tertio pers., hic per pron. τινὶ oppressum explendo; unde severiora haec nascantur, *largiri magna* et *temere*, s. *largitiones* — non *contingere* s. *obvenire alicui*; quae redeant deinde ad P. brevitatem, hic etiam nostratibus necessariam, nisi sic mutent, *dass*

„περιγένοιτο, εἰ p μὴ ἐκ τοῦ
„ἁρπάζειν καὶ βιάζεσθαι q· τὸ
„δὲ λογισμῷ πάντα καὶ κατ'
„ἀξίαν r ἑκάστου s νέμειν, ἄνευ

re, nisi ex rapiendo et violando. Cum ratione autem omnia et pro dignitate cuiusque tribuere sine alicuius

p) In M. Ba. εἰ abest. *Mart.* etiam in M. Ve. v. N. q) Hoc colon est in Stp. al., pro rel. puncto, ut in M. Bg., v. N. r) Ita et in M. Ba., non ut supra. *Mart.* cf. §. 15. m., per inconstantiam Ms., ut in aliis. s) M. Ba. ἑκάστῳ v. N.

grosse *und* unbedachtsame *Geschencke* s. Freygebigkeit *einem* nicht *möglich* werden, *nicht* verstattet *sind*, als *durch* rel.

εἰ μὴ) Male illud εἰ abest a Cod. *Stroth.* Recte, elapsum modo ob pr. aut sq. syllabam, et a P. quoque ostensum, quanquam oblique tantum, quem et deserit Sch. in „ἁρ. ex *rapina*, β. vim *et* rapinam *inferre*" severius agente Bg., cuius et secundum Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. et ap. Stp. Th. aliunde, qui tamen silet de copulatis his v. duobus, quo de cf. Abr. Dl. Th. p. 23. e. Caeterum Stp. ratio in interpungendo per colon hic in μὲν et δὲ relatis melior, quam Bg.

ἁρπ. κ. β.) Etsi luxuriae et sordium turpissima societas est: saepe tamen iuncta reperiuntur. Plin. ep. 2, 6, (1. e. et 7.) Sall. (Cat. 5, 4.) alieni *appetens*, sui *profusus*, idem — *quos pessima ac diversa inter se mala, luxuria atque avaritia vexabant*, (cf. Cat. 12, 2.) Ap. Liv. 34. Cato, *diversisque duobus vitiis avaritia et luxuria civitatem laborare.* Dio Cass. de Nerone πολλὰ χρήματα ἀνηλίσκετο, — πολλὰ δὲ βιαίως ἡρπάζετο, et de M. Antonio τὰ ἀλλότρια ἥρπαζε, καὶ τὰ οἰκεῖα προΐετο, v. Pric. ad Apul. Mil. IX. p. 506. *Leisn.*

λογ.) Sch. „λ. *recte* et secundum iustam proportionem distribuere aliqua" e P. in primo tolerabilius, quam Stp. Th. 2, 645. B. m. „λ. — νεμ., *habita* ratione *meritorum*" quod est potius sq. κ. ἀξ., ut malim sic, cum cogitatione et deliberatione, an et quantum donare possis per fisci rationes et arcae, sed et deinde, quoad homines et pers., quibus et quam dignis; quae pars altera cogitationis istius proinde statim subiicitur; ubi neglectum a P. adi. παντ. recte servat Bg., sed Ms. casus alius dat., per se procedens, aeque fuerit glossa per comparationem e cap. sq. §. 5. e., ac lapsus scribae *in* ου et ω iterum, cum et P. ostendat gen., quem non quidem reperias amplius ap. Nostrum cum κ. ἀξ., sed tamen ap. alios, et vel pers. iterum, ut hic, vel rei, cf. Luc. 1, 473. l. 77. p. 602. l. 34. p. 846. l. 70. et Ind. Dem., cui super λογ. add. 24, 13. 72, 11. 124, 18. 127, 24. 207, 12. 210, 10. 292, 23., cf. Thuc. Ael. V. h. et Luc., ap. G. Th. Bg. formula allata modo 79, 14. sine explic., ut Gr. n. in v. Bg., quod et ap. Stp. Th. aliunde, non item v. νεμ. cum rei acc. et abl., ut hic, nec per Indd., unde hic scribatur modo ex analog., cf. G. Th. v. *rat.* 78, 22. Ter. Eun. 1, 1, 17. sq. et Corr. ad Plin. ep. 9, 7, 1. „*ratione*, i. *prudenter.*"

ἄνευ λ) Neglecto commate post νεμ., Bg. retulit hoc membrum ad pr., ut ad sq. P., quod et sequitur Sch. in „ἄνευ, — aliquando est i. q. non modo non, praeterquam quod, — Stp. tamen hic exponit, *sine* faciendo" in Th. tacens hanc rationem v. ἄ. cum inf., quam ad m. P. potius sic dedit, quomodo Bg. eam imitatur, ut, assumto acc. pron. τινὰ,

„τοῦ δεινόν τι δρᾶσαι, μὴ παρέ-
„χον ἄδικον εὐπορίαν χρημά-
„των, διδάσκει φειδῶ[t] σώφρο-
„να[u] τῶν καλῶς πορισθέντων.
„ταῦτα δὴ ὑμᾶς ἐγνωκότας[x]

laesione, hoc non praebens iniustam copiam, docet parsimoniam frugalem bene partorum. Haec igitur vos 24. *reputantes oportet opitu-*

t) φειδῶ sic per circumflexum A. 2. cum B. 1., v. N. u) M. Ba. φιλοσώφρονα v. N. x) Comma hic in A. et al.

muterur hic casus perf. in gen. et formula τι δ. δρ. in subst. affine, forte necessario, cum severiora, ut *sine* s. absque *iniquo* aliquo *faciendo*, s. *damno* alicui *inferendo*, neque G. Th., nec Indd. praebeant, sed modo praep. alterutram cum subst. sine particip., cf. in ἄν. cum inf. Ind. Dem, cui add. 277, 13. 944, ult., ut malim vicinius illud Iul. Caes. ap. G. Th. *sine* maleficio *ullo*, per variationem, pro pr. ἄνευ τοῦ ἁρπάζειν καὶ βιάζεσθαι.

μὴ παρεχ.) Sch. in εὐπ. „χ. ἄ., *ad* contrahendas *pecunias*" obscure, ubi Bg. supplet pron. τοῦτο, et servat Gr. particip.; quod ad sensum planiorem resolvas vel per particulam modi cum Stp. ad m. P., vel per copulam, *praebet* et *docet*, ut duo membra compareanr magis ac duo commoda, quae oriantur e pecuniarum usu legitimo, primum, cum non inconsiderate profundas, ut semper adsit pecuniarum copia, nec iniusta, quia eas nemini eripueris, alterum, ut parce iisdem utaris, bene partis, quia sint, quibus pro dignitate debeantur; ubi Bg. brevior, omisso gen. χρ., cf. 1, 2, 3. m., quam Stp. ad marg., in Th. 3, 172. G. modo afferens, „pro copia, — abundantia, ut ἐ. χρημ. ap. Herodi" sine loco et alio auctore cum isto gen.; quem nec ipse reperi, sed cum aliis ap. Diod. S. 1, 398. l. 69. it. Ind. Thuc. et R. Or. V. 7. Is., ut absolute ap. Thuc. quoque, Dem., cui add. 168, 26. 186, pen. 386, 14., Xen. Cyr. Z., et pro opibus s. divitiis Ind. Eurr. Met. et Fl. Pal.; cf. supra 1, 6, 8. e., sed pro Lat. *facultate* ap. Xen. Bach. et Fi. Aesch.

δ. φ. σωφρ.) In Ms. fuerit potius glossa e comparatione §. pr. m., cum Noster variarit, quam repetitio eiusdem vocis post breve intervallum, quasi syllabae φιλο exciderint ob pr. vocem similem; ut super accentu in φ. acc. est res eadem, quae 2, 2, 1. ad αἰδῶ, nostram rationem sequentibus sine Var. L. Indd. Ael. V. h. Diod. S. Dion. H. Luc. Ios. cum Stp. Th. aliunde, e cuius marg. hic Bg. habet Lat. in σ., resolvenris ib. participium, ut in Th. 3, 176. E. m. „eorum, quae honeste parta sunt" sed ib. tacentis in v. δ. tropicum hunc sensum de re, pro suadere, impellere ad, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et G. Th. 246, 88. in Lat. Bg. e P., quem et deserit Sch. in „σ. moderatam *pars.*, π. *partorum* bene *pars.*; (cum Bg. alio ordine,) κ. pulchre et honeste acquisita bona" supplens hic subst., credo, χρημάτων e pr., in quibus extr. Nostri forte est quidam color e Lat., cf. G. Th. in Bg. particip.

ταῦτα λ.) Bg. e P. in δ. et ἐγν. partim, ignorantibus hoc Lat. et hanc notionem Stp. Th. et L. Ern. it. N. T., etiam Indd., quos inspexi, ut tamen non improbem, cum et in vulgaribus verbi notionibus sit quodammodo illa cogitandi ac considerandi; quanquam hic quoque sufficere potest communis illa, *haec* cum *sciatis* s. cognoveritis, audiveritis ex me; variante Nostro quadam ratione cum §. pr. εἴδοτ., sed vertente

„χρὴ συναίρεσθαι, καὶ, κοινὴν „τῆς ἀρχῆς τὴν διοίκησιν νομί-„ζοντας, ἀριστοκρατίαν τὲ, ἀλλ' „οὐ τυραννίδα ὑπομενοῦντας, „αὐτούς τε ἀγαθὰς ἔχειν ἐλπί-„δας, καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχομέ-„νοις ταῦτα [y] ὑπισχνεῖσθαι.“ Τοιαῦτα ὁ Περτίναξ εἰπὼν, ὑπήρεισέ τε [z] τὴν σύγκλητον	lari, et communem imperii administrationem existimantes, statumque optimatium, non vero tyrannidem toleraturos, et ipsos bonam spem habere, et omnibus subiectis eadem polliceri. 25. Talia Pertinax locutus confirmavit senatum, et ab

y) ταυτὰ Ing., v. N. z) M. Ba. ὑπέρησεν τε λ. v. N.

in sq. σ. Stp. Th. cum Bg. aliunde, ubi omissum sit ἐμοὶ pron. Caeterum sq. καὶ commate seiunxi, ut appareret, pertinere ad inferiorem inf. ἔχειν, sequente simul τὲ — καὶ, ubi planiora P. *cum — tum*, quam Bg.

ἀριστοκρ.) Solenne schema principum, inter initia imperii, cuius exempla aliquoties in Nostro recurrunt. Annotavimus ea ad Tac. A. 1, 11. annor. 6. Proprie huc pertinet locus Plinii panegyristae e c. 66. (§. 2. sq.) *Illuxerat primus consulatus* (tui) *dies, quo tu curiam ingressus, nunc singulos, nunc universos adhortatus es resumere libertatem,* capessere *quasi* communis *imperii* curas, *invigilare publicis utilitatibus et insurgere. Omnes ante te eadem ista dixerunt: nemini tamen ante te creditum est,* rel. *Boecl.*

In ἀρ. Bg. cum Sch., ad sensumque cum Stp. Th. Ind. sine auctoritate, quae est in Ind. Xen. M. S., qui locus propter definitionem classicus est cum Polb. 6, 6. i., ubi, ut et in L. Ern., Ind. Dion. H. Ael. V. h. Hes. 1, 536. i., non coll. Suid. 1, 326. m., nostra etiam scriptura, sed alia per ι ap. G. Th. in Lat., e Gr. facto. Tum in ἀλλ' οὐ e P., inversis Lat., cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. Dev. p. 17. Hoog. Op. et sine Ind. Dem. 153, 11. 268, 11. it. Suid. 1, 122. m. sq.

ὑπομ.) Non tenet Stp. Th. hoc verbi tempus, sed tamen 2,881. F. m. cum syn. acc. τὴν ἀρχὴν, ad quam analog. hic scribatur, in sq. formula deseruit Bg. ordinem, secus ac P., sed variante Nostro pro 1, 7, 2. e. per adi. aliud in formula ἀγ. ἐχ. ἐλπ., quam Stp. Th. ignorat, cf. tamen Ind. Dem. v. ἐλπ. e. bis, it. Luc., et v. ἀγ. b. i., sed sine Ind. Xen. M. S. 2, 1, 18. e., at Ind. Cyr. v. ἐλπ., pro cuius Vs. cf. Ind. Dem. et Thuc. τῶν ἀγαθῶν et ἀγαθοῦ ἐλπ., it. Cort. ad Sall. p. 916. b. m.

ταῦτα) Malim ταυτὰ scribere, i. e. eadem. *Steph.* Nihil opus mutatione. *Boecl.* Aut ταύτας videtur legendum, ut ad ἀγ. ἐλπίδας referatur, aut cum Stp. ταυτὰ, in neutro, *eadem*, scil. ἃ ὑμεῖς ἐλπίζετε. *Reisk.*

Potest vulg. et hic retineri, cum ad sensum nihil admodum intersit, cf. 1, 9, 21. m., quanquam Bg. sequitur Stp., qui forte iterum corrigit e P. obliquo *etiam*, mutato sic pron. in syn. adv., sicut Rsk. correctione non est opus, cum post femin. saepe sequatur neutrum per synthesin quandam, cf. §. 13. i., et κατὰ τὸ σημαινόμενον, quod ipse Rsk. recte tandem explevit.

ὑπήρεισε) Forte ὑπερήρεσε, ab ὑπεραρέσκειν, *mirifice* placuit *senatui*, mi-

βουλὴν, καὶ, πρὸς πάντων omnibus fausta acclamatione εὐφημισθεὶς [a], πάσης τε τιμῆς exceptus, omnemque honorem καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, ac venerationem ab ipsis consecutus, εἴς τε τὸν τοῦ Διὸς νεὼν καὶ τὰ in que Iovis caetera

a) A. et B. εὐφημηθεὶς, rectius εὐφημηθεὶς Schott. Ms. *Sylb.* in Ind. Illud εὐφημηθεὶς etiam in Par. et Pat., sed in rel., quod dedimus, v. N.

rificam ei spem de se fecit, suique dedit commendationem, mirificam eius gratiam iniit. *Reisk.*

Ut in Ms. lectione, praeter ν ἐφ., sequente consona iterum, nihil est sani, nisi deprehendas in vitioso Reiskianum: sic vulg. refert etiam Bg. ad sensum, ut et P., e quo tum Sch. post „recreavit *senatum*" tum tacite Stp. Th. „confirmo, i. e. animum addo timenti, et eum recreo, Bud. ex Herodi." sic modo, non repetente L. Ern. hanc tropicam vim, et mihi modo reperta physica in Ind. Diod. S. Suid. 3, 541. i., non coll. ad Hes. 2, 1458. m., ubi per simpl. στηρίζειν explicatur, ut et ἐρείδειν 1, 1422. i., ut redundet praep. in nostro, et sit forte Lat. quid hic, cf. G. Th. v. *suffulcire* cum Gr. n., it. *fulcire*, ubi Hes. illud simpl., ut et in Bg. „confirmant *se*, qui animum sumunt, excusso timore, — *ordinem labantem*, senatum sententiae incertum" sed Cl. Cic. prorsus per P. hic formulam explicat, ut Niz. etiam per *fulcire*, tum Ind. Corn. N. „c. *exercitum*, fiducia scil. et bona spe complere" quae et hic valent de senatu, i. e. animo eius, qui adhuc anxius erat, dubius, timore plenus et tristis, tum propter praeterita sub Commodo mala, tum de futuro imperio, cf. Cort. Ind. ep. Cic. et Sall. In seq. autem καὶ comma placuit, ut referretur ad extt. v. ἐπανηλθ.

πρὸς π. εὐφ.) Sch. „εὐφημίζω, pass. ὑ. πρ. π., *votis* exceptus *et* acclamationibus *omnium*, (e P., nisi quod extr. adi. additum est, ab isto neglectum.) Sb. tamen cum Schotto legit εὐφημηθεὶς. A. et B. εὐφημηθεὶς, quod plane erroneum" vere, et ut ex εὐφημηθεὶς facile ortum sit εὐφημισθεὶς, Stp. Th. 4, 60. D. m. sic habente „εὐφημίζω, i. q. εὐφημέω, (hactenus Bas. Lex. sine Vs. et auctore,) sed minus usitatum, quam hoc. Pass. vocis participio utitur Herodi. l. 2. καὶ πρ. — τυχὼν, — ut Pol. vertit. Sed vereor, ne mendose scripta sit haec eius interpretatio, ac potius scriptum ille reliquerit, *Faustis* que *exceptus* acclamationibus" sed L. Ern. „εὐφημίζω, faustis ominibus prosequor" qua auctoritate quis forte sustineat vulg., non repertum mihi per Indd., sed confusa putari ista v., cf. D'Orv. Ch. p. 572. i., ut et ipse potius inclinem ad Schott., firmandum illud etiam e syn. praep. per variationem ap. Nostr. 7, 10, 15. e. εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου, ad quem populum non hic pertinet simul adi. πάντων, sed ad solos senatores, qui et mox definiuntur per παρ' αὐτῶν, relatum ad τὴν συγκλ. βουλ. collectivum sing. e synesi s. synthesi plur.

πάσης λ.) De istis honoribus Capit. 5. (m. T. 1. p. 540.) *eadem die, qua Augustus est appellatus, et Flavia Titiana uxor eius Augusta est appellata. His horis, quibus ille in Capitolium vota solvebat, primus sane omnium ea die, qua Augustus est appellatus, etiam Patris Patriae nomen recepit, nec non simul etiam imperium proconsulare, nec non ius quartae relationis.* Quod de Patris Patriae cognomento ait, illustrari potest loco Appiani ἐμφυλ. p. 432. qui annotat, *id cognomen imperatoribus non statim cum fasti-*

λοιπὰ ἱερὰ πεμφθεὶς, τάς τε ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, εἰς τὴν βασίλειον ἐπανῆλθεν αὐλήν.

que templa deductus, ac ſacrificiis ſuper imperio peractis, in palatinam rediit aulam.

Ἐπεὶ δὲ διεφοίτησεν ἡ φήμη τῶν τε λεχθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ συγκλήτῳ, καὶ τῶν πρὸς

Cum autem vagaretur fama eorum, quae dixiſſet in ſenatu, quaeve ad populum

gio principali, neque omnibus, ſed poſt magna demum merita datum. De coniuge intereeſſit, ſicut idem Capit. 6. (e. p. 542.) et Xiph. (S. 389, 26.) *Boecl.*

E Xiph. forte huc pertineat etiam p. pr. l. 22. ſq., cf. Schott. lib. l. p. 15. e., faciente Sch. in αἰδ. cum Bg., etiam quoad Lat. in τυχ., ubi Srp. Th. 3, 1441. F. i. et p. ſq. C. aliunde profert eum praep. π., ſed cum ſubſt. noſtris p. 1550. F. e. ſq. et p. 143. C. i., ubi mox D. m. utr. ſubſt. quoque copulatur, cf. plenam Noſtri formulam ap. Xen. Cyr. 2, 3, 8. e. et Luc. 1, 184. l. 33., variante Noſtro in ſqq. ſubſt. et adi. cum 1, 7, 12., ubi Bg. vertit e P. tum καὶ, tum unum modo ſubſt. iterum in νεὼν et ἱερ.

πεμφθεὶς) Rectius προπεμφθεὶς, deductus. *Sylb.* in Not., tacens hinc in Ind., ut Stp. Th., qui tamen v. extr. affert act. per illud Lat. cum L. Ern., quanquam modo ex Hom., cf. 'Οδ. ζ, 146. cum N., 'Ιλ. κ', 464. α', 430., poſt quem et alii ſic uſurparunt ſimplex hoc pro compoſ. Sb. ſ. παραπέμπειν, ut non debeat eſſe ſuſpicio, excidiſſe praep. illam alterutram, v. Obſ. Miſc. Amſt. Nov. T. 3. p. 16., Caſ. ad Athen. 2, 346. e. Spanh. ad Call. h. in Del. v. 279., ubi et paſſ., et Lat. „ſolenni pompa deducere" ut Sch. hic „*cum* pompa *deductus* in *templum*" ad Thuc. p. 413. N. 63. cum Ind., Suid. 3, 73. m. et Woll. de V. m. p. 23. e., ubi et h. l. defendit contra Sb., reddens „deductus *honoris* cauſa *in* templum *Iovis*," unde et ſubſt. πομπῇ defendatur contra Palmer. Exerc. p. 650. i. ap. Aeſch. Or., ubi et Rsk. V. 3. p. 508. tuearis πεμψάμενος, cum et pro aliis compoſ. dicatur ſimplex, cf. Heſ. 2, 910. i. Abr. Dl. Thuc. et Auct., Ind. Sb., it. Thom. M. p. 730. v. πομπὸς, ſicut ad noſtram notionem referas quoque locum Xen. M. S. 3, 3, 12. ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος χορὸς, ubi v. N., ut de ſq. formula ad 1, 5, 4. i., pro qua hic Noſter variat per v. π. ſimpl. et per gen. ſubſt. cum praep. pro adi., ut et in pr. v. π. pro §. 1. ἀναγ., pro compoſ. per ſimpl., in extr. τ. βασ. α. reddente Bg. e P. iterum, cf. 1, 7, 12. Caeterum ad hanc §. reſpicit Beg. 3, 127. in numo „Pertinax, vota decennalia ſuſcipiens."

ἐπεὶ) Ad 2, 411. Leisn. in Vol. quodam, „de hoc loco Clericus Art. Crit. p. 446." quae quorſum pertinerent, abſente libro, non potui dicere, reddente Bg. v. δ. cum φ. aliter, quam ſupra, ſed ut Lat. id quoque Srp. Th. teneat in alia re, ut affinia compoſ. in Noſtri formula, ſed illam Bg. etiam G. Th. e Virg. 2, 17., ſine explic., ubi modo Ru. Met. *ſpargitur*; liberiore Bg., fere e P., in ſq. act. pro paſſ. et in καὶ Lat., in utr. v. tacente Stp. Th. de conſtructione per praepp., ubi Lat. quaedam fuerit, tum Leisn. in m. M. Bg. quaerente, „quaenam ad populum ſcripſit?" ſed reſpondente quaſi Sch. „γρ. *perſcriptorum* in *epi-*

τὸν δῆμον γραφέντων, ὑπερήδοντο πάντες, σεμνὸν καὶ ἤπιον [b] ἄρχοντα, καὶ πατέρα [c], οὐ βασιλέα ἕξειν ἐλπίζοντες. τούς τε γὰρ στρατιώτας ἐκέλευσε παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δη-

scripsisset, nimis laetabantur omnes, venerandum ac clementem principem et parentem non imperatorem se habituros sperantes. 2. Nam et milites iussit desistere a contumelia,

b) M. Ba. ἤπιον v. N. c) Mss. tres πατέρα, καὶ βασ., sed cum commate M. Ba. tantum, v. N.

stola ad *pop.*" qua de tamen tacent Capit., Xiph. et Schotti libellus, it, de edicto aliquo, quale quid tamen sumserim, etiam ob sqq. ap. Nostrum, ubi Praetorianorum mores constituit §. 2., sed alia §. 12. sqq., quae *edicta* diserte vocantur ap. Schott. p. 22. i.

ὑπερηδ.) Hic adi. π. ad populum solum pertinet Rom., in v. ὑπ. Bg. reddente fere, ut supra, sed Sch. partim e P. „*supra modum* laeti *agitabant*" et e Stp. Th. aliunde, qui in adi. ε. ad P. marg. haesitabat de notione, dux Bg. partim, qui aliter, quam 2, 2, 16. 2, 1, 10. et 20. de eodem Pertinace, in ἠπ. e P. vertens, ut Stp. Th. 1, 1473. E. m. „Herodi. l. 2. ἤπ. ἄρχοντα κ. π. — Sic ap. Hom. (Οδ. β', 234. ε, 12.) πατὴρ ὡς ἤπιος ἦεν, benignus *pater*," aliter adeo, quam in edit., distinguens, et καὶ πατ. trahens ad pr. memoriter, cum et P. cum Bg. ad sq. rectius referat, aliunde monens aliquid iam de altera scriptura per aspetum, quade, et infra redeunte, cf. ad Poll. 1, 40. N. 1., ubi 4, 179. ἠπίως, πρᾴως exponitur, lenem modo proferente I. Ern. cum aliis, cf. ind. Dem., cui add. 760, 18., Thuc., Suid. 2, 66. e., non coll. ad Hes. 1, 1645. e. p. sq. m. et 1647. i. et m. Ad v. ὑπερηδ. pertinere scripseram olim ap. Beger. p. 684. numum Pertinacis tertium.

καὶ πατ.) Male in Cod. scriptum est καὶ πατέρα καὶ βασ. *Stroth.* Causae vero sunt hae, quia tautologia inest inanis in simpl. copula καὶ ob pr. ἀρχ., tum quia et alibi confusa sunt καὶ et οὐ, denique quia negativam agnoscit etiam P., quanquam oblique, et prorsus ut 1, 15, 16. e., ubi et de h. l. dictum, cf. 1, 10, 15. m. Ad hanc §. et sqq. puto pertinere ap. Beg. 2, 685. numum „Pertinax *Aequitas.*"

παύσασθ.) Sch. in „*d. plebem*, opp. milites, (Praetorianos,) ὕβρ. a contumelia, alicui inferenda, cessare" cum Bg. mutans praepositionem cum subst. in participium, sine causa, cf. 1, 3, 6. i., at Stp. Th. 3, 1714. C. m. hinc „ne quem in posterum ex populo ulla vel iniuria, vel contumelia afficerent" (e P. partim, D. e. sq. sine Vs. iterum subiiciens hunc locum illi quasi praecepto, quo de v. 1, 3, 6., et proferens idem in v. p. 104. B. e. formulam e Dem. sine Ind. ex 110, 7., cui add. 564, 2. Mox in τ. δημ. variatur pro 1, 15, 14. e. et pro §. pr. huius cap. τὸν δῆμον, cf. Ind. Luc. Gs. Chr., R. Or. V. 4. 7. 8. And. it. Dem., Xen. Cyr. et Mem. S. cum N. Ruhnk. ad 1, 2, 58. Suid. et Hes., sed in alium usum R. Or. V. 6. Herodt. Fi. The. Valck. Eur. Hipp. 258. 1. E. et Krb. Decr. R. p. 1., sicut Noster et variat in praep. pro 1, 3, 6., ut tamen subst. ὕβρ. cum pr. πρ. non aliunde tenuerim, neque etiam v. ὑβρίζειν cum eadem; unde hic iterum modo fuerit analogia in syn. praep. Sed Bg. e P. in τὸ γὰρ, relato ad inferius duplex εἴς τε — ἔν τε λ., quae cum cohaereant,

μόνας ὕβρεως[d], *καὶ μήτε παίειν* plebeiis facienda: utque nec *τινὰ τῶν παριόντων*[e], *εἴς τε τὸ* verberarent quenquam prae-*κόσμιον καὶ εὔτακτον μετάγειν* tereuntium, et ad decorem ac

d) M. Bs. ὕβρεως, καὶ μήτε πελέκεις φέρειν μετὰ χεῖρας, μήτε παίειν τινὰ τῶν π., sed M. Vi. καὶ μήτε πελ. φ. μ. χεῖρας, μήτε παίειν λ., at M. Ve. „36, 19. deficit. — καὶ μήτε πελέκεις φέρειν." v. N. e) Colon in Stp. rel., sed punctum in A. al., pro commate Bs. 1. al. nobiscum, v. N.

ut et verba diversi temporis, aor. 1. ἐκελ. cum impf. ἐπετρ. et ἐπεδείκν., non bene in Ms. Bg. et edd. quibusdam haec per distinctiones maiores divelluntur. Caeterum ad §. huius init. Leisn. in m. Ox. „Lips. ad Plin. Pan. c. 23." respiciens forte ib. §. 3. e. silentes *quietos* que *lictores* tuos *subsequebare*.

ὕβρεως) In Cod. recte additur καὶ μ. πελ. φέρειν. Abesse aliquid iam dudum senseram, sed quodnam, non succurrebat. Illud igitur sine dubio in textum recipiendum esse puto. *Stroth.*

Tamen dubitare adhuc possis, et supplementum e glossa suspicari, tum quia et alibi assuitur aliquid a Mss., tum quia non omnes forte aliquid amplius desiderant, praeter vulgata, tum quia nihil aliud refert ipse P., porro quia saepe solitarium stat μήτε, vel pro simpl. μὴ, vel pro μηδὲ, ut Bg., denique quia ipsi Mss. hic dissident, quorum Bav. pleniora debeant valere, si cui novitas placeat, vel quia P. exemplum et ipsum credas fuisse mancum, vel quia exciderint ista ob μήτε simile, nec usus abhorreat, cum et infra 7, 6, 4. imperatores iusserint sibi praeferri fasces, sed et res praesens ac mite Pertinacis ingenium tale quid videatur recusasse. Quae, in utramque partem valentia, continere debent severum criticum atque editorem, ut novitatem Mss. tantum in Var. L. relinquat. Sed in v. παι. non tenet Stp. Th. Lat. Bg., qui duplicem facit constructionem in *v. iubere* simul, quae alias separatim obtinet, cf. G. Th., qui tacet cum Hor. Turs. de Bg. *que* cum *nec* copulato, quod defenderim tamen per affinia relata *et — et non*, cf. ap. illum v. *et* 416, 57., sed ap. hunc p. 278. i., et in rem lib. Schott. l. p. 37. m.

εἴς τε τὸ κοσμ.) Sch. parum e P. „κ. *mitem* civilem *que* gubernandi *rationem*, εὐτ. *modestiam*, bene compositum reip. statum, μ. *transferre* s. *vertere* cuncta *ad* honesti *cultum*" quo in v. illud Lat. Bg., satis severum, cum L. Ern. ignorat Stp. Th., silens etiam in κ. de Nostri formula, secus ac L. Ern. „τὸ κ., *modestia*" non amplius mihi reperta, sed syn. subst. κοσμιότης cum eodem Lat. in Ind. Dem., quo hic Bg. usus in altero adi., haud dubie hic copulato per copiam et pro syn., cf. ad 1, 2, 3. e., ubi Stp. Th. modo sic sine loco e Nostro „τὸ ε. substantive eidem est *modestia*, it. *disciplina*, Pol. interprete" quae Lat. et L. Ern. repetit, sed ut nec haec formula extiterit per Indd., Nosterque iterum modo analogiam secutus videatur, cuius modo hic locus a Duk. ad Thuc. p. 233. N. 53. ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ, at alia loca comparantur ad Plut. Hs. εὐταξίας καὶ κοσμιότητος, humanitatem *morum* que *elegantiam* p. 141. e., pro quibus unum syn. de eodem Pertinace adhibet Xiph. 388, 25. καὶ εὐθὺς εἰς κόσμον, ὅσα πρὶν πλημμελῶς εἶχε καὶ ἀτάκτως, καθίστατο, *tum* vero *corrigere* coepit *omnia*, quae *fierent* sine *ordine* et *modo*, etiam per neutrum loquens cum Nostro in πάντα, ut cogitemus res quaslibet, tunc

πάντα ἐπειρᾶτο [f], ἔν τε ταῖς προόδοις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πρᾶον [g] καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο. καὶ τῆς Μάρκου ἀρχῆς ζήλῳ τε καὶ μιμήσει τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ὑπομιμνήσ-

modestiam redigere omnia conabatur: in que prodeundo et iure dicundo mitem ac placi-
3. dam indolem ostendebat. Atque Marci imperii aemulatione et imitatione seniores quidem

f) Colon hic in Ms. Bg., ut in A. 1., sed punctum in al. g) πρᾶον sic sine iota in A. al.

male habentes, ut Xiph. coërcebat; quanquam et ad pers. vagari neutr. illud poterit, cf. ad Dion. Cas. 1229, 33. N. §. 36. Sed in pr. neutris, (ubi Sch. suppler fere, ut 2, 3, 22. m. in σωφρ.) praeter ἦθος, de pers., valuerint de rebus subst. σχῆμα s. μέρος, tacente L. Bos. Ell., nisi quod p. 131. e. hic locus laudatur sub „Herodi. τὸ ἦθος saepe omittit."

ἔν τε τ. πρ.) Xiph. (387, 37.) ἐχρῆτο δὲ καὶ ἡμῖν δημοτικώτατα. καὶ γὰρ εὐπροσήγορος ἦν· ἤκουέ τε ἑτοίμως, ὅ τι τις ἀξιοίη, καὶ ἀπεκρίνετο ἀνθρωπίνως, ὅσα αὐτῷ δοκοίη, *utebatur nobis* senatoribus *civilissime; eratque admodum affabilis; promte audiens, si quis aliquid peteret, et comiter respondens*, (immo, ut in Vers. ad latus, vel severius, *et* audiebat *promte*, quidquid *aliquis* sentiret, *et* respondebat *humaniter; quae* ipsi *viderentur*.) Capitol. (in Pert. c. 9. e. T. 1. p. 558. m.) *civilem se salutantibus et interpellantibus semper* exhibuit. *Boecl.*

Sch. in πρ. „in *progressibus*" sed Sb. Ind. „cum in publicum prodiret" fere cum Stp. ad m. P., (qui, a sensu aberrans, etiam a Bg. describitur,) tenente quidem notionem hanc physicam in Th., sed non de imperatoribus, cf. Ind. Dion. Cas., cum Cas. ad Ath. 2, 371. c. 13. e., ad Luc. 1, 33. N. 2. m., Abr. L. Arist. p. 25. Rsk. ad Polb. p. 476. e. Duk. ad Thuc. p. 413. e. Plin. Pan. 26, 1. i. Sed in δικ. Bg. fere iterum, ut 1, 11, 15., e P. et Stp. marg., qui in Th. adi. πρ. cum affinibus semper sine iota, secus ac hic in edit., ponit, monens tamen de altera scriptura 3, 518. e., quam utr. in adi. profert etiam L. Ern., sed in rel. modo illam cum iota, dissentientibus etiam inter se L. N. T. Suid. 3, 168. e. sq. et Hes. 2, 1015. m. sq. e. πρᾴως, ἡμέρως, quod interpretamentum ostendat, hic a Nostro copulari syn., cf. Suid. 2, 59. m. ἥμερος, ὁ πρᾶος, *mansuetus*, quo Lat. hinc quoque e P. habet Stp. Th. (cum altera rursus scriptura in ed. sua πρᾷον,) a cuius m. ad P. discedit Bg. modo in utr. adi., quorum secundum ap. G. Th. cum Gr. n. „mitis, sedatus" libere addente iterum P. suum adv. *scilicet*.

ζήλῳ λ.) Sch. modo in μ., praeter P., (libere dat. resoluto per particulam *quum*, pro qua tamen malim modi illam *dum*) „*imitatione* et *aemulatione*" cum Bg. adeo, sed Stp. Th. 1, 1399. E. „ζ. est etiam eius, qui quodam velut aemulationis studio impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summoque eius assequendi desiderio tenetur. — Plut. μιμητικὸς ζῆλος, it. ζῆλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν. Sic vero Herodi. μιμήσει et ζ. copulat" sine loco; ut iungantur hic tropicum et proprium vocab. pro syn., cf. Sb. Ind. „κατὰ ζῆλον" et κ. μίμησιν, cogn. sign. „e Iul., subiecto Nostri loco sine Vs., Rs. Or. V. 6. p. 162. N. 6.,

κων εὔφραινε, τοὺς δ' ἄλλους πάντας, ἐξ ὠμῆς καὶ ἐφυβρίστου τυραννίδος εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντας, ῥᾷστα εἰς εὔνοιαν ᾠκειώσατο. τῆς τε ἠπίου ἀρχῆς ἡ φήμη διαθέουσα h) πάντα ἔθνη καὶ πάντα στρατόπεδα, ὅσα τε

admonendo delectabat, caeteros autem omnes ex crudeli et contumeliosa tyrannide ad modestam ac securam vitam redactos facillime ad benevolentiam conciliavit. 4. Atque huius placidi principatus fama cum pervagaretur, omnes populos et cunctos exercitus, qui ve Ro-

h) Comma hic in A. et al. v. N.

it. Plut. de ser. num. v. p. 15. m. μ. καὶ διώξει, quod, in Vers. neglectum, est nostrum *Nachfolge*, eandem in partem bonam.

ὑπομιμν.) subaudi αὐτῆς. *Reisk.* Bene, sed Sch. „*admonens*" deserto P., cum Bg., cf. sic absolute quoque ap. Dem. Ind. i. Tum acc. τοὺς πρεσβ. ambiguus videtur, de senatoribus, an plebe; unde opp. τοὺς ἄλλ. similiter intelligas, ut omnino iuniores, et παντ., a P. male neglectum, saltem de urbis Romae civibus, etiam ob §. sq.

ἐφυβρ.) Bg. e P., ut Stp. Th. cum Bud. C. 398, 32., sed tantum e Nostro, ut mihi repertum modo ap. Poll. 6, 123. cum eodem Lat., per analog. factum a bono v. ἐφυβρίζω, cf. Stp. Th. Ind. Hom. Soph. Ai. et Eur. Heracl. v. 947. sq., ut nec reperi adi. ὠμ. cum subst. τυρ. alibi, sed modo physice in Ind. Arist. Kust. Xen. Bach. Plut. Hs. Diod. S. et Hom. Ἰλ. δ, 35., sed tropice de pers. Xen. M. S., et cum acc. rei Dion. H. S. T. 1. et ap. Dem. 142, 18. sine Ind., tum de re ap. Hesiod. Soph. Ai. et Lycophr., cf. Suid. 2, 756. i. Hes. 2, 1590. m. et e. it. p. sq. i., et, quem locum Stp. Th. in subst. solum tenet, variantem Nostrum 7, 1, 3. εἰς τυραννίδος ὠμότητα. Mox Stp. Th. cum P. in adi. ἀμ., sed cum subst. β. modo e Nostro, nec mihi aliunde notato, cf. 1, 6, 26., ubi Bg. a P. discedit, (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut et iterum in v. μ., ubi pass. plane ignorat Stp. Th., it. sq. v. ὠκ. cum praep. nostra, tacentibus etiam Ind., praeter Epict. H. οἰκειώδης φύσει πρὸς πατέρα, et Thuc. ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες, ut Noster supplemento illo εἰς εὐν. videatur referre aliquam Lat., cf. 1, 3, 12. e. et G. Th. e Cic. in subst. Bg.

τῆς τε) Adi. hoc cum subst. ἀ. non tenet Stp. Th., nec Indd., et modo Sb. cum affini βασιλείας e Suid. Excerpt., ubi Bg. artic. capit pro pron., ut P. in sq. ἡ φ., e quo Sch. fere in φ. „fama *imperii* latius *evagata*, δ. pervagans *fama*" Nostro variante non tantum cum §. 1. i., sed et cum affini 1, 15, 2. i. διαδραμούσης τῆς φημ., sed nihil tenente Stp. Th., quam „δ. discurro, percurro, διαθέοντος λόγου, Xen. Oec." cf. Ind. Bach., ut in Xen. Cyr. „de metu *pervagante* exercitum" φόβον διαθέοντα ἐν τῇ στρατιᾷ, nihil tenentibus rel. Indd., quam ad physicam notionem, Ael. V. h. et Plut. Krg., cf. Suid. 1, 552. c. 575. e. Hes. 1, 942. m. 980. i., ut hic iterum sit analogia modo, sed Bg. formula ap. G. Th. in particip. γ. e Cic.

πάντα) Malim verba sic strui, διαθ. πάντα στρατόπεδα, καὶ πάντα ἔθνη,

'Ρωμαίοις ὑπήκοα, καὶ ὅσα φίλα, ἐκθειάζειν αὐτοῦ τὴν

manis subiecti et qui amici essent, divinitate donare eius prin-

ὅσα γὰ 'Ρωμαίοις ὑπήκοα, κ. ὅ. φ. Nulla enim sunt στρατόπεδα, nisi Romana. Quapropter illis haud convenit praedicari, ὅσα γὰ 'P. ὑπ. Sed hoc convenit populis, si qui sint in potestate atque fide Romanorum. *Reisk.*

Primo procedit rectio v. ἐκθ. cum acc. πάντα λ., qui pendet a praep. in v., quod sic in v. extr. ἐπειθ. requiret αὐτὰ pronominis supplementum, sed contra, cum Lat. Intp. et edd. quibusdam separatim sumtum, commate post id facto, cohaerebit cum illo ipso v. ἐπειθ. Tum πάντα στρατ., intelligenda e 2, 2, 19. de ripariis et limitaneis, etiam iis, qui sunt in provinciis, hic iterum per ἔθνη expressis, πάντα στ. igitur Noster inseruerit tantum ὡς ἐν παρόδῳ, et ut adiunctum pt. ἔθνη, supplendis quasi τὰ ἐκεῖ ὄντα, ut πάντα ἔθνη sola referantur ad sqq., non duplicis generis, sed unius eiusdemque, et diverso nominata tantum modo, sicut alio ordine simul per variationem 7, 7, 12. τὰ ἔθνη — αὐτά τε φίλα καὶ ὑπήκοα ἐκ προγόνων, quibus in sq. §. hic opponuntur provinciae, nondum satis pacatae, qualis nominatim Britannia, cuius incolae supra quoque βάρβαροι dicti; unde hic non opus τὰ corrigere in γὰ, et ὅσα τε cum καὶ ὅσα eodem modo stabunt, ut altero in loco τὰ — καὶ, de iisdem, ubi suo more Bg. in τὰ, ut P. in καὶ, pro quo severus Sch. in ὑπ. „exercitus, Romanis *subiectos* et *amicos*" quanquam alibi ap. Nostrum videntur distingui ac sibi opponi ista duo adi., ut 7, 2, 3. Μαυρουσίων τὸ — [illegible] τε καὶ 'Αρμενίων, ὧν ἦσαν οἱ μὲν ὑπήκοοι, οἱ δὲ φίλοι καὶ σύμμαχοι, quorsum nescio an prosint haec notata ad Dion. C. 2, 833. „qui cives Romani non erant, et Romanis parebant, dicti *subiecti*, οἱ ἀρχόμενοι, δουλεύοντες, ὑπήκοοι. Ita in cives et subiectos provinciales totum imperium distinguebatur. Ab his distinctum tertium genus τὸ ἔνσπονδον, federatorum et sociorum, qui suis legibus patriisque institutis vivere permittebantur" leniori tantum sociorum titulo nominati, et hic alio eiusdem notionis τῶν φίλων, quod nominis a Romanis concessum non modo regibus quibusdam, sed et adeo populis totis provinciisque, aut provinciae eiusdem civitatibus quibusdam, quae se sponte in fidem ac potestatem Rom. contulissent, aut non diu repugnassent, propterea aequiore iure usae deinceps, immunitate tributi s. stipendii, et libertate, i. e. αὐτονομίᾳ et magistratibus suis, rel., cum contra aliae non essent eodem iure eademque conditione, quae hostiliter ad extremum tempus usque se gessissent, et bello essent victae ac vi subiectae, hic τῶν ὑπηκόων nomine venientes, si placet distinguere, simpliciterque oppositae τοῖς βαρβάροις infra 7, 3, 2., ut per alterum nomen τῶν δουλευόντων occurrentes 7, 2, 3. e. et 2, 9, 17. m., cf. Spanh. de u. et pt. n. p. 575. sq., ubi numerantur, qui ambierint titulum φιλορωμαίων, amici Romanorum; tacentibus hinc et in rem praesentem Stp. Th. et Gs. in Lat. Bg., non item libellis de Antiqu. Rom., cf. G. Th. v. *socius*. Sed Stp. Th. etiam ignorat adi. ὑπηκ. cum dat. pers., cf. tamen Abr. ad Aesch. 1, 161. e. ex Herodt. et Xen. Cyr., tacentibus his Ind., porro Dion. H. S., sed de re Ind. Arist. Kust., qui est locus Stp. Th., ut absolute Diod. S., tum de pers. absolute Thuc. Xen. M. S. et Cyr. 1, 5, 2. it. Luc. Plut. Krg. et L. N. T., at cum gen. pers. Xen. Pol. et Cyr., denique neutr. cum subst. πλῆθος Ind. Fi. Pal., quod suppletum in forma absoluta in Exc. ad 1, 2, 8., cui add. Ind. Eutrop. Met.

ἀρχὴν ἐπειθεν. ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν βαρβάρων[i] ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐςασίαζον, φόβῳ τὲ καὶ μνήμῃ τῆς ἐν ταῖς προτέραις αὐτοῦ ςρατείαις ἀρετῆς[k], πίςει τὲ γνώ·

5. cipatum impulit. Quin et ex barbaris qui prius recusabant aut rebellabant, metu et recordatione eius in prioribus expeditionibus virtutis, fiduciaque voluntatis, quia neminem

i) Comma hic in A. cum B. 1., v. N. k) Colon hic in M. Bâ., it. mox post κατὰ et ἄκων.

Cell. „τὸ ὑ. ἄπαν, *omnes* imperio *subiecti*" ubi tamen 7, 13, 9. e contextu et praeced. tantum videntur esse provinciales.

ἐκθειαζ.) Leisn. in m. M. Bg. „ad deos auctores referre" hic, pro divino aliquo, i. dei dono ac beneficio habere et praedicare, cf. alibi et de Sb. ad 1, 7, 9. e., it. alias de Bg. ad v. ἐκ., deferto P., quod h. l. cum Gr., tropo remoto, de re, nihil, quam fecit, effecit, ut haberent rel.

ἀλλὰ μ.) Ad Vig. p. 460. a. N. 74., ubi de ἀ. μ., fequente καὶ, (quae Bg. reddit, ut 1, 14, 18. m.) totus Nostri locus redditur „*quin* etiam *Barbari*, quotquot *antea* iugum *excusserant* et *rebellaverant*, sponte *ad* eu[illegible]*ccedebant*" ubi gen. Gr. βαρβ. mutatus in eundem nominat. cum pr[illegible]P., sed a Bg. iterum adiutus per praep., ut non opus esset commate post β. in ordine exquisito a pron. postpoſito, pro ὅσ. τ. β., quod tamen sane reducas ad πάντες βάρβαροι, ὅσοι, s. οὗτοι βάρβαροι, ὅσοι, ex πάντες s. οὗτοι βαρβάρων, ὅσοι, cf. 1, 4, 1. m. Poss. Synt. p. 44. med. ex Isocr. et Vig. p. 123. e. reg. 1., sed sine lege et explic., ut de βαρβ. cf. a. 1, 9. e., quo et respicitur in seq. ἐν ταῖς προτ. ἀ. ςρατ.

πρότερον) Posses legere πρότεροι, sed praeter necessitatem. Nec opus est, cum Tollio ap. Appian. de b. P. p. 43. pro οἵ γε τὴν εἰρήνην καὶ πρότερον ᾔτησαν legere καὶ πρότεροι. *Leisn.*

Alius lectionis non est hic ullibi vestigium, nisi quod P. plane opprimit adv., cui par est interdum Leisn. adi. masc., sed et interdum alius notionis, pro eo, qui aliquid prius, quam alter, facit; unde non promiscue ubique poni possunt, ut nec hic eodem sensu, ubi e contextu non est in comparatione, sed in simpl. notione, et de barbaris, qui antea, sub Commodo et Marco, fecere turbas. In ἐτ. ignorat Stp. Th. non modo Lat. Bg., sed etiam hunc locum, ubi copulantur syn., sed tropicum et proprium, in ἀφ. proferens haec Nostri memoriter e „lib. 1." cum P., e quibus verbis duobus et ipsis intelliguntur barbari tales, qui ante in Rom. ditione fuerint, cf. 1, 2, 9. m. et 2, 2, 19. Mox alius est sensus, quam 2, 2, 17., in subst. ἀρ. cum praep., quam formulam ignorant St. et Gs. Th., adiuvandam ellipsi cuiusdam particip., ut ἐπιδεικνυμένης, φαινομένης, spectante tale quid et P., qui oblique refert gen. pron. perf. αὐτοῦ cum subst. ςρατ., cognitum etiam Stp. Th. aliunde 3, 1073. C. e., pro quo casu libere Bg. sumsit eundem ad τῆς ἀρ., severius, quam P., versante etiam Sch. in „μν. memoria *virtutis*."

πίςει) Sch. in γν. „*iustae* animi *sententiae*" deferens P., ut Bg., relato subst. γν. ad Pertinacem, ut suppleas pron. αὐτοῦ e pr. Sed, reddendo subst. πις. sive cum Bg., sive per syn. fere haec, v. c. existimatio certa,

μης, ὅτι μηδένα ἑκὼν ἀδικήσει ποτὲ, ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων, χάριτος ἀπρεποῦς καὶ [1] βίας ὠμῆς ἀλλότριος,	ultro esset laesurus unquam, quod cuique ex merito debetur, tribuens, a gratificatione indecenti et violentia acerba alie-

1) In M. Vi. καὶ deest. *Loc.* ut in M. Ba. erat modo ἀπρεποῦς βίας λ., v. N.

cf. Rs. Or. V. 8. Ind. Din., it. persuasio, cf. L. N. T. Krb., aeque referas subst. γν. ad pr. barbaros, ubi Lat. *animi* potius sit, et nostratium *Ueberzeugung* der *Seele* s. *des Herzens*, forma loquendi spectante sic ad Lat. aliquam, quae habet gen. illum cum utr. subst., cf. G. Th. v. *persuasio*, etsi tacet in Bg. *fiduc.*, una cum Indd., ubi tamen per se gen. ille ex abundanti adiicitur, cf. Cort. ad Sall. Cat. 58, 2. Iug. 35, 4., ad alteram hanc interpretationem accedente etiam fere Stp. in m. P., ut salva sit vulg. lectio, nec mutanda in πύστει, alibi restituendum pro πίστει, cf. Sb. Ind. v. πιστ. e. et πυστ., ad Dion. Cas. 8, 11. 127, 2., Valck. Eur. Hipp. p. 306. b. e., utque sit i. q. pr. φήμη, et dicantur duo, quare barbari se dederint, primum *experientia* virtutis *eius* in *bello*, alterum *fama* animi *eius*, quem nunc initio imperii declararit, per edictum illud simul ad populum, e quo quasi depromta, quae mox subiiciuntur; utrinque habente subst. particulam ὅτι, et rectionem affinis verbi, non tamen sensu Bg., qui requirat subintelligendum δή, pro scilicet, cf. 2, 1, 6. e. φήμη, ὅτι λ., (nisi vitium est in Ms. eius, pro *quod*, cf. 2, 15, 18. 5, 4, 18. 6, 3, 12. m.) denique in ἑκ. Bg. sequente P., (quod cum v. ἀδ. iungitur ex analog.) non item in v. ἀδικ., ubi et Sch. deserit „*iniuria* afficiet *neminem*."

τὸ κατ') Bg. in artic. supplet particip., v. c. ὀφειλόμενον, huic iterum accommodans casum dat. pron. ἑκ., proprie ad v. ἀπον. pertinentem, ut regit Stp. ad m. P., negligentius tamen reddens rel., nec huc spectans in Th. v. ἀξ., ubi tamen aliunde tenet formulam cum praeposito artic. neutr., in v. ἀπον., (ubi Noster variat pro simpl. 2, 3, 23. m., cf. 2, 2, 1.) sub Bg. simpl., etiam adhibito ad m. P., afferens haec Nostri sine Vs. e Bud. C. 1023, 33., cf. Ind. Dem.

χαρ. — ἀλλοτρ.) Latinismum sapere videtur, cuius vestigia passim occurrunt in Herodiano. Utitur noster ita etiam adv. ἀλλοτρίως ut infra 7, 10. *Stroth.*

Duxerint tamen Latini hic quidem e Gr., cf., praeter Ind. Dion. C. et Luc., quoque Dem. et Ael. V. h., tacente Stp. Th. e Nostro et de notione, qua, de pers. cum gen. rei, ponitur pro remotus, nobis *entfernt*, s. *abgeneigt*, inimicus, non amans, non adhibens, cf. Niz. et G. Th. cum Gr. n. atque etiam rectione eadem, a Bg. non adhibita, sed alia per praep., quae et in Gr. assumi possit per ellipsin τῆς ἀπὸ, ut in affini ἄλλος, quo de modo habet L. Bos. p. 474. i.; aliorsum inclinante Poss. Sync. p. 49. e., sed Sch. „ἀλλ. cum gen. β. *abhorrens* a *vi*, β. a vi *alienus*, nemini vim faciens, ἀπρ. indecora *gratia*, χ. a *gratia* indecenti *alienus*, a quo vis abest" in exer. partim e P., qui, per hanc regionem liberrimus, non satis ducit ad copulam aliquam, necessariam per se in membro hoc altero, ut καὶ χαρ., aut χάριτός τ' s. χάριτος δ', quae singulae facile exciderint ob litterarum similium vicinitatem, non item καὶ ibi, ubi Mss. eo carent, quod et alibi negligenter et sine causa manifesta ab istis omittitur; nisi sumas hic asyndeton illud populare,

ἑκόντες αὐτῷ προσεχώρουν [m]. πρεσβεῖαί τε [n] πανταχόθεν ἀφικνοῦντο, συνηδομένων ἁπάντων τῇ Ῥωμαίων [o] ὑπὸ Περτίνακι ἀρχῇ. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι

nus, sponte se illi dediderunt.
6. Legationesque undique ad-
veniebant, congratulantibus
omnibus de Romano sub Perti-
7. nace imperio. Caeteri qui-

m) In edd. variat hic distinctio pro Stp. et al. puncto, utpote in τὸ sequente. n) M. Ba. πρεσβεῖαι τὸ λ. o) M. Ba. non discedit a Stp. lectione; et quod hic malebat, vix opus esse videtur. *Mart*. A vulg. discedit modo Par. utr. vitiosa in τῶν Ῥ., v. N.

nec oratorium; qua mente fortassis et Bg. nihil addiderit, cuius Lat. in χ., (ductum e Stp. ad m. P. verbo affini, ap. G. Th. sine explic., sed Niz. „graria, beneficium" it. beneficentia s. benevolentia,) non tenet Stp. Th., ignorans ideni epitheta utr. cum subst., nec mihi aliunde notata, ut nec ap. G. Th. secunda Bg. formula, sed *acerb.* pro crudelis tamen 65, 50. et 59., Nostro per haec duo membra, expressa participio et syn. adi., et resolvenda particulis causae aut modi, explicante pr. μηδ. ἀδικ., et iustitiae ponente formas aliquas, atque tres adeo.

ἑκ. α. πρ.) Bg. formula liberior est e P., ut et Sch. „dedebant *se i. sp.*" in tempore tantum severioris, praeeunte Stp. in m. P. et in Th. aliunde, etiam cum adiuncto ἑκ., ap. G. Th. Bg. formula obiter explicata per *se subiicere*, pro qua est severa *accedere alicui*, in qua idem casus cum Gr., ubi pendet ille a praep. in v., it. affinis *accedere* ad *aliquem*, in v. e. alio sensu, nec pro subiicere se alterius imperio, et se civem profiteri, idque hic per legatos, de quibus proinde in sqq.

πρεσβ.) In M. Bg. omissa sunt hic quaedam, quae in Gr. leguntur. *Leisn.* n m. M. Bg., ubi sane omissa §. 6. tota, quae a nobis statim est expleta partim e P. liberiore, pro cuius Lat. ad v. συν. simplici dedimus comp., et ipsum bonum, cf. G. Th. cum Gr. n., et de sensu Not. sq., at de πρεσβ. abstracto pro concreto Bud. C. 998, 46. Stp. Th. aliunde, Ind. Dem. tacente, Abr. Dl. Th. p. 598. e. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr.

τῇ Ῥ.) Praefigo articulum τῇ praepositioni ὑπό. *Steph.* Retineri vulgata lectio potest, absque articuli repetitione, hoc sensu, gratulantibus omnibus Romano sub Pertinace imperio, i. e. omnibus Romano imperio gratulantibus, quod Pertinacem invenisset principem. *Sylb.*

Res Stephani, sive volentis repetitum art., ς. ἀ. τῇ Ῥ. τῇ ὑ. Π. ἀ., sive aliter locatum modo, ς. ἀ. Ῥ. τῇ ὑ. Π. ἀ., sane non est necessaria, et posterior etiam ambigua ob concursum gen. Ῥωμ., qui, hic capiendi sive de incolis urbis Romanae tantum, sive de reliquis extra eam per Italiam, opponuntur illis ἀπ. per provincias, qui simul cum istis gaudebant de Pertinacis imperio, suamque hanc laetitiam illis declarabant per legatos, s. gaudebant de Romani imperii modo, qui sub Pertinace futurus erat; ut brevitatem adiuvemus ellipsibus, prima participii γενησομένης, altera pronominis αὐτοῖς, ad v. συνηδ., quod ita solenni more stabit cum dat. pers., quanquam et sine eo procedit cum dat. rei, quem in Lat. Vs. iuvimus pr. ἐπὶ, cf. Stp. Th. aliunde, Xen. Symp. 8, 18. m. Ind. Ael. V. h., Xen. Cyr. 7., cui add. 8, 7, 27. Rs. Or. V. 7. Ant. Dion. H. S. T. 1. et lib. de V. med., sine Ind. Diod. S. 2, 197. l. 78.

Digitized by Google

πάντες ἄνθρωποι καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τῷ εὐτάκτῳ [p] καὶ ἡμέρῳ τῆς βασιλείας ἔχαιρον [q]· ὁ δὲ [r] πάντας εὔφραινε, τοῦτο μόνους ἐλύπει τοὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ στρατιώτας, οἳ δορυφορεῖν εἰώθασι τοὺς βασιλέας [ſ].

dem omnes homines et publice et privatim moderato et placido imperio laetabantur; 8. Sed quod cunctos delectabat, id solis molestum erat urbanis militibus, qui stipare solent imperatores. Dum enim

p) M. Ba. καθεστῶτι καὶ ἡμ., v. N. q) Cum Stp. rel. hic colon in M. Bg., pro al. puncto, in μὲν et δὲ relato. r) M. Ba. ὃ δὲ, πάντας εὔφραινε· τοῦτο μόνον ἐλ., quod extr. etiam in M. Vi., v. N. ſ) M. Ba. τοὺς βασιλεῖς v. N.

(ubi et syn. συγχαίρειν ἐπὶ p. 249. l. 61.) it. ad Herodt. p. 455. N. 11. Abr. ad Aesch. 1, 341. e. 660. e. et Dl. Th. p. 748. i. Valck. Eur. Hipp. v. 1285. L. N. T. Hes. 2, 1307. i. non coll. Suid. 2, 652. i. 3, 404. e. sq.

κοινῇ κ. ἰδ.) Utrinque Bg. cum P., tenente opposita haec aliunde Stp. Th. tantum in ἰδ., sed in κ. nec Lat. Bg., nec ellipsin subst. χώρᾳ, quae memoratur a L. Bos. modo ad ἰδ. p. 387. m., ut gavisi sint publico loco, extra aedes, ad plures, sed et domi suae, apud paucos, cf. sine Ind. Xen. M. S. 2, 6, 38. m. et Dem. 236, 24. 258, 2. 474, 11. sqq. 507, 22. 562, 27. 709, 17. 817, 8. 820, 22. sqq., variante Nostro cum §. 3. in ἄλ. π. adiuncto subst. ἀνθρ., ut pro his mox §. sq. per metum adi. πάντας. Denique Sch. „καὶ, repetitum immediate, significat *tam*, *quam*" ad sensum quidem, ut et aliis talibus particulis redditur, pro severis Bg., cf. Stp. Th.

τῷ εὐτάκτῳ) Sch. modo „ἡμ. *miti* statu *regni*" (quale quid, ignorante Stp. Th., v. cum alio gen. ap. Luc. 1, 66. l. 57.) in v. εὐτ. tenens, praeter §. 2., modo locum adhuc e §. 9., quibus tribus adeo locis Noster non variat in vocabulo, qua in simplicitate offendens Ms. librarius, posuerit illud suum variandi causa, pro syn. *bene constituto*, it. leni, qua de vi cf. L. Ern., Stp. Th. Ind. 4, 1113. B. et Foes. O. p. 181. b. m., manente P., ut credo, cum Mss. rel. in vulg., et Nostro variante cum §. 4. in τῷ ἡμ. τ. β. per formulam duorum subst. et alio etiam subst.

μόνους) Mss. res nihil est, quam glossa, cum exquisitior formula in adi., ad substantivi casum constructo, mutatur in syn. adv., quod subinde monitum supra nominatim in nostro adi., e P. liberiore forte omissum a Bg., (sed a nobis iam restitutum,) qui tum in ὃ δὲ alio ordine discedit sine causa, tum e P. fere reddit per adi., assumto subst. alio τῆς πόλεως, formulam praepositionis cum subst., pro viciniori *in* urbe *militibus*, nisi et *Romae militibus* servandum, qui Praetoriani innuuntur hic periphrasi longiori, cf. 1, 7, 12. m. et 1, 2, 5. e., et per variationem pro §. 2. i., in v. ἐλ. ducente Bg. phrasin fere e P.

τοὺς βασ.) Forte τοὺς ἐπιεικεῖς βασ. *Reisk.* Sine omni necessitate et contra historiam adeo usumque, cum et tyrannis hoc tribuerint Praetoriani, quos hinc recte monstrat Per. de Praet. p. 604. i. „τοὺς ἐν τ. Ῥ. στρατιώτας, (quo pravo acc. et in Ox. 2. erat,) οἳ δ. εἰ. τ. β., milites *in* Urbe *R.*, qui *satellitum* munus *praestare* solent *Regibus*, h. e. Imperatoribus" Ms. tenente hic formam contractam, quae tantum ap. Nostrum

κωλυόμενοι γὰρ ἁρπάζειν τὲ[t]	9. arcentur a rapinis et in-
καὶ ὑβρίζειν, εἴς τε τὸ εὔ-	iuriis, et ad decorem et mo-
τακτον καὶ κόσμιον ἀνακα-	destiam revocantur, mite il-

t) Comma hic in M. Ba.

occurrit 1, 6, 16. e. et in nominat. 1, 17, 23. e., pro altera Atticorum, ut putatur, antiquiorum, qui non contraxerint casus eos nominum in *ευς*, v. ad Luc. 3, 220. N. 27. et p. 575. N. 65., ubi p. 576. N. eadem med. minus recte a Graev. pronunciarur „*ap.* Herodi. *semper βασιλέας legi*, nunquam *βασιλεῖς* in acc.“ cf. Fi. ad Well. p. 32. m. et p. 211. m. it. Bach. ad Xen. Ag. 2, 3. e., qui vere negat, illam in *εας* formam ita Atticam esse, ut altera in *εις* contracta repudietur aut loco moveatur; quod, exemplis ibi declaratum, pertinet in primis ad illum Nostri solum locum in acc., ubi non est Var. L.; ut utrumque in usu fuerit, et a Nostro servatum, qui et in aliis tales duplices formas adhibet, nec Leop. in Emend. c. 17. l. 2. m. ap. Grut. Lamp. T. 3. p. 38. m. recte culpam transferat ad depravatos Codd., nec usus idonea auctoritate Thomae M. p. 365. v. Ἑρμ., ubi v. N. 4. et 6., formam utr. Srp. Th. aliunde tangente.

κωλυομ.) Sch. „quibus non permittitur praedari libere, — *ὑβρ.* iniurias inferre“ e P. fere Bg. resolvente particip., sed praes. pro impf. retinente, ut e P. illa subst. cum praep. pro inf., quem cum v. pass. *κωλ.* aliunde profert Srp. Th., recte comparata Lat. eadem constructione in v. *prohiberi*, ut Bg. potuerit esse severior, *prohibiti enim* rapere *et* contumeliam *facere*, et — *revocati* rel., respiciente Nostro ad §. 2. i. it. 2, 3, 23. i. et 2, 2, 9. et in rem Oxon. laudantibus Xiph. S. 389, 39. *ἐπεὶ οὖν οὔτε τοῖς στρατιώταις ἁρπάζειν, οὔτε τοῖς καισαρείοις ἀσελγαίνειν ἔτι ἐξῆν, δεινῶς οὗτοι ἐμίσουν αὐτὸν*, *cum autem non liceret amplius* militibus *rapere*, pro quibus mox *οἱ δὲ στρατιῶται οἱ δορυφόροι λ.*

τὸ εὔτ. κ. κ.) Sic paulo ante dixit. *Steph.* §. 2. m., sed alio ordine ad variandum, recedente Sch. a P. in subst. in „*ἀν.* revocati *ad* ordinatam *vitam*“ quo Lat. P. et Srp. Th. v. e. hinc tenet, sed e solo Nostro cum praep. *εἰς* et sensu tropico, pro reducti, iterum adsuefacti, quale quid nec Indd. praebuere, ut aliquid Lat. hic fuerit, cf. G. Th. cum Gr. n. et de hoc in pass. physice, cum pr. *ἀνακληθεὶς εἰς Ῥώμην*, Romam *accitus*, Polb. Exc. L. 13. e. cum Ind., ubi et absolute, sed in rem criticam et confus. Long. Mor., tum med., etiam physice, sed sensu forensi, cum acc. pers. et pr. *εἰς* Xen. Hell. et Suid. 1, 193. e. sed tropice simul, per variam notionem et rectionem Bud. C. Rs. Or. V. 4. 6. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. (ubi et in rem critic.) Gat. Adv. et ad Ant. Abr. L. Ar. et ad Aesch. T. 1. Foes. O. Suid. 1, 165. i. Ind. Sb. e Xiph. et Zos. 3, 11, 5. Luc. Ios., sed nominatim cum acc. pers. et abl. rei Woll. de V. med. Xen. Ἀνβ. et Cyr. it. cum adv. *πάλιν* simul Plut. Hs. sed Krg. de re, cum alio adv., dum sine Vs. huc respicitur ad Thom. M. p. 52. N. 6. et in rem consentit Xiph. S. 391, 12. ὁ Περτίναξ, *ἐπιχειρήσας ἐν ὀλίγῳ πάντα ἀνακαλέσασθαι*, emendare *omnia*. Mox formulam *τὸ πρ.* pro subst. (ubi Bg. e P. articul. per pron.) ignorat Stp. Th., cf. tamen Ind. Ael. V. h. alio ordine, *τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρ.* *incolarum* mansuetum *et* mite *ingenium*, nec spectat huc in subst. *ἀτ.* (quod cum *ὑβρ.* copulat etiam Dem. 296, 21., quanquam in plur.) nec ad Lat. Bg., ap.

λούμενοι, τὸ πρᾶον [u] καὶ ἥμερον τῆς ἀρχῆς ὕβριν αὐτῶν καὶ ἀτιμίαν, καθαίρεσίν τε τῆς ἀνέτου ἐξουσίας νομίζοντες, τὴν τῆς ἀρχῆς οὐκ ἔφερον εὐταξίαν. ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα [x] κατ' ὀλίγον [y] ὀκνηρούς τε καὶ ἀπειθεῖς αὐτοὺς [z] τοῖς κελευομένοις παρεῖχον [a]. τὸ

lud et placidum imperium
ignominiam suam et contu-
meliam destructionemque so-
lutae illius licentiae existiman-
tes, imperii moderationem
10. non ferebant; sed initio
quidem paulatim segnes minus
que dicto audientes se prae-
11. bebant: postremo autem

u) Sine iota A. al., cf. §. 2. x) In M. Ba. hic comma, ut in A. y) M. Ba. κατολίγον v. N. z) αὐτοὺς per lenem A. al., v. N. a) Colon hic Stp. cum al., unde et Bg. Ms.

G. Th. cum Gr. n., sed in subst. ὕβ. 3, 1714 E. e. cum alia lect. in pron. αὑτῶν per asperum, quem, per se necessarium ob v. sq. νομ. et a simili loco 1, 8, 9. m., et expressum quoque a Bg. e P., non tamen recipit modestia critica, tum quod hic in leni per libros non est Var. L., tum ob enallagen istorum pron., qua de alibi.

τῆς ἀν.) Iterum Bg., sed de suo, artic. per pron., et aliter in adi. ἀν., quam 1, 10, 12. i., pro nimius s. immoderatus, cf. G. Th. fere cum Stp. Th. aliunde, qui tacet in subst. κ., etiam de Lat. Bg. e Sch., ut tamen, tropo remoto, redeat ad Lat. *imminutio* Stp. Th. e Bud. C. 936, 13., variante Nostro in sq. cum prioribus modo in subst. εὐτ., ubi Sch. „modestiam *imperii*, (cum Stp. Th. e Nostro sine locis, ubi et Bg. Lat. sed fere cum P. in v. ἐφ.) *tolerandum* statuebant *eorum ordinem*" hic ut sit οὐ φ. indignari, et studere removere, cf. de εὐτ. Thuc. Xen. Cyr., et Dem. sine Ind. 777, 1. coll. l. 21. et pen. τάξις, it. The. Ch. p. 148. i. Cas. Comm. et Hes. sine N., afferente causas praeterea alias odii Praetorianorum in Pertinacem Capit. c. 5. e. et 6. it. 10. T. 1. p. 541. et 559. *exprobrationem* istam *milites* non *tulerunt*, rel.

τὰ μ. πρ.) De τὰ μ. πρ. sequente τὸ δὲ τελ. v. 1, 12, 11. m., ubi Bg. aliter, qui hic fere e P., ut de κ. ὀλ. 1, 8, 10. e., cum Lat. Bg. et *sensim* hinc etiam ap. Th. 2, 1270. G. i., qui ib. nihil de Ms. scriptura, (nec L. Ern. cf. Hes. 2, 205. e. sine N., cum Schol. Luc. 2, 769. l. 79.) sed tamen servat pron. αὐτ., ut Bg. e P., per asperum, quem vindicabimus ex usu cum v. παρ. ap. Nostrum, cf. 1, 2, 5. In sq. Sch. „ad iis, quae *praecipiuntur* (immo pro impf. cf Stp. Th. e Plat. cui add. sine Ind. Dem. 63, 5.) contumaciores *et* inobedientes *se praebere*" quod severum Lat. ad adi. ἀπειθ. (pro illa Bg. e P. formula melioris Latinitatis, ubi propiora, *non* obedientes *se* iussis *praebebant*,) tenuit Stp. Th. aliunde, cuius locus e Xen. est in Z. Ind. Pol., sed nihil cum dat., quem rei, ut hic, modo reperi in N. T., ubi et cum dat. pers., v. Lexx., et Ind. Thuc., ubi et cum v. παρέχ., ut in Ind. Sb. cum πρὸς, cf. Ind. Call. Ern., Hes. sine loco et Suid. 1, 266. m., ad ὄκνηρ. respiciente Nostro iam 2, 2, 8. e. et 21., sed non huc Stp. Th., at cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

δὲ τελευταῖον, οὐδ' ὅλων μηνῶν δύο τῆς βασιλείας αὐτῷ προκεχωρηκυίας, ἐπιδειξαμένου τε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ

cum nec totos menses duos eius imperium processisset, et specimina ipse exiguo tempore multa moderationis ac

οὐδ' ὅλ. μ. δύο) Sc. ex eo tempore coepit se exetere contumacia militum et dedignatio parendi. De intervallo enim quodam ab hoc tempore ad necem ipsam accipiendus videtur Herodianus, ut congruat cum Dione, qui, imperasse Pertinacem dies LXXXVII, testatur, et Capitolino, qui *menses duos, dies viginti quinque* imperio eius tribuit, cum quibus facit Africanus, qui itidem dies πζ numerat. Eutropius LXXX dies. At Eusebius in Chronico canone quantum differt? qui regnasse ait μῆνας ϛ, *menses sex*; quod et alibi firmat 5. Eccl. hist. 27. qua de re disputat Ios. Scaliger in Anim. Eusebianis, et concludit denique: *dicendum, minus, quam sex menses, imperasse Pertinacem, et plus, quam dies* LXXXVII. Sed nihil opus est, consensum tot auctorum in dubium vocare. Quis enim non videt, Eusebium totum illud tempus ab exitu Commodi ad initium Severi tribuere Pertinaci, praeterito Iuliano, qui inter utrumque imperium tenuit *mensibus duobus diebus quinque*, teste Spartiano? Omittitur autem in serie Imperatorum a nonnullis Iulianus, tum quia malo more imperium mercatus erat, tum quia statim res novae ipsum exceperunt, rectoribus provinciarum eius imperium detrectantibus, et de principatu contendentibus, donec rerum summa ad Severum pervenit. Intervallum ergo illud inter Pertinacis mortem et Severi initia certamina potius de principatu, quam principatum habuit. Atque ita habemus causam, cur et Iulianus praetereatur, et Pertinacis imperio plures adiiciantur menses. Imperio inquam eius, non vitae, intervallum turbarum, post mortem eius exortarum, contribuitur. Cum Eusebio prorsus facit Nicephori Patriarchae Chronographia. *Boecl.* Sc. ex quo coepit parendi dedignatio. Dio enim et Capitolinus Pertinacem regnasse scrunt dies 88., a quibus immane quantum differt Eusebius, qui regnasse ait μῆνας ϛ. Sed huic computo annumerari debet intervallum illud, quo rerum potitus est Iulianus, qui in serie imperatorum omittitur, vel quod imperium turpiter mercatus esset, vel quod istud intervallum implerent certamina potius de principatu, quam principatus ipse. *Oxon.*

Praeter ea, quae alibi de imperii diuturnitate Pertinacis protulimus, et dabimus ex Eus. hist. per Excp. alio loco, hic indicamus modo loca Xiph. S. 391, 16. sqq. et Capit. c. 9. e. T. 1. p. 587., ubi Cas. N. tantum Dion. comparat, cf. lib. Schott. p. 19. m. et ad sq. v. προκεχ. Stp. Th. 4, 678. E. e. clam e P. „res dr. πρ., cui iam tempus aliquod exactum est, ut ap. H. l. 2. — ubi tamen aliquis forsitan putasset potius dicturum eum fuisse προκεχωρηκότων, iungendo cum μηνῶν" pro quo malim monere de rectione, quae duplex fuerit, ut gen. ὅλ. μ. pendeat a praep. in v. (*cum imperium* ei *processisset* ne *quidem* ultra *totos* menses *duo*, tropoque remoto, cum durasset ne quidem totos m. d.) vel per se sumatur, ut genitivus temporis, quem et alibi Bg. mutat in alium Lat., ut hic in acc.; vertens idem dat. pron. pers. per gen., ut cum subst. τῆς βασ. sit dat. exquisite pro gen., ut cum subst. aliis.

ἐπιδειξ.) Bg. fere e P. supplet e pt. αὐτὸς alio casu et de pers., cum de re dictum esset ante, (qualem saltum aut copulationem, omisso tamen

σώφρονα καὶ χρηστὰ ἔργα, ἐλπίδων τὲ ἀγαθῶν τοῖς ἀρχομένοις ὑποφαινομένων [b], ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε [c] πονηρὰ τύχη, ἐκώλυσέ τε, θαυμαστὰ καὶ ἐπωφελῆ τοῖς ὑπηκόοις ἔργα εἰς τέλος ἀχθῆναι.

bonitatis dediſſet, ſpesque bonae ſubiectis affulgerent; invidit et omnia ſubvertit fors mala: prohibuitque admirandos et utiles ſubiectis conatus ad exitum perduci.

b) Hoc comma erat in M. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. it. Ms. Bg., v. N. c) Ing. ἀνέτρεχε et Ed. ἀνέτρεψε mendoſe. Mox poſt τ. punctum in A. al., ut duo in Ms. Bg.

pron., frequentat Noſter,) tum ex eodem v. ἐπιδ. non capit in ſimpl. notione pro facere, qua de alibi, et hic proceſſura, ſed de illa exquiſitiori, qua dicitur aliquis oſtendere quid pro documento et ſpecimine, ubi adiunctus acc. rei mutatur in Verſ. in gen., ubi tamen Bg. omiſit ſubſt. ἔργ. e P., ſervatum a Sch. in „ſ. opera *egregia* — χ. proba *opera*“ unde feciſſem ſaltem haec, *ſpecimina* — multa *ſapientum* ac *proborum* operum *dediſſet*, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 955, 4. D'Orv. Ch. p. 594., ubi ex Herodt. cum ἔργα, ut Rs. Or. Ind. V. 8. cf. eundem ad Polb. p. 308. m. Ind. Fi. The. et Pal., it. Iſ. Ev. Fd. Luc. (cui add. 3, 316. l. 54.) Aeſ. Fa., Dion. H. S. T. 2., dum pro manco illo ἐν ὀλίγῳ ap. Xiph. antea ad ἀνακαλ. §. 9. plene iterum Noſter, cf. 1, 1, 4. e. 1, 10, 2. e. quibus plenis caruit L. Boſ. Ell. p. 382. e. Ad ſq. huc ſpectat Stp. Th. 4, 32. F. e. alio caſu „ſic ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, ſpes, non quae affulgent, ſed quae ſubaffulgent“ cf. 2, 3, 12. e., poſt quod v. comma ſuſcepimus, cum protaſis finiret modo in periodo per particip. et gen. conſeq.

ἐβασκ.) Calpurn. Flacc. Decl. 41. *ſubito fortuna, ſicut ſolet, ipſa ſuis muneribus invidit.* Quintil. decl. 333. *eſt hoc quoque in poteſtate fortunae, ut in contrarium bona ipſa convertat.* Plura habet Cortius ad Sall. Cat. 10, (1. e. *fortuna ſaevire ac miſcere omnia coepit*) p. 67. Pro ἀνέτρεψε poſſis ſuſpicari legendum ἀνέστρεψε. Sic enim Dion. H. p. 506. (l. 10. S.) ἀνέστρεψε ταῦτα ἡ τύχη ἀμφότερα. Sic contra Boſius Io. 2, 11. (15.) pro ἀνέστρεψε legi vult ἀνέτρεψε. Sed proba ubique lectio, v. Kypk. ad loc. Io. Ipſe Herodi. pluribus locis τὸ ἀνατρέπειν ſic uſurpat, ut Index docebit, v. R. ad Luc. Aſin. c. 40. T. 2. p. 608. ſq. *Leisn.*

Ibi et ille ſacer locus vindicatur; ut pro vulg. hic facit maxime ſimile Noſtri 1, 8, 5. e., ſententiam leviter mutantis, ubi Bg. ordinem turbat fere cum P., qui tamen, praeter tranſpoſitum adi. π., (quod Noſter intra v. v. ponit iterum, ad utrumque pertinens,) in aliis etiam liber eſt, ſequente Sch. partim in „π. *maligna*, (cf. Bg. l. l.) β. faſcinavit, *invidit*“ quo de v. in Exc. ad l. l. Mox in ἐκωλ. ſeverior Bg. eſt in ſervato inf., cf. §. 9. et 1, 12, 5. m., ubi Sch. „inhibuit *fortuna* conatus *eius*, (e P. ſic cum Bg. reddens ſubſt. ἔργ., pro quo malim *inſtituta*, de utraque vi nihil habentibus L. Stp. et Ern.) ἐπ. *profutura* vehementer *opera*, (cum P. emphaſin quaerens in praep., ſecus ac Bg., quocum Stp. Th. vertit ſine auctore, cf. Suid. 1, 84. Poll. 9, 136., praeterea per Indd. non repertum,) τελ. perfici, ſ. *ad* finem *duci* opera, ἀχθ. *ad*

πρῶτον μὲν γὰρ πᾶσαν τήν τε 12. Nam primum quidem Ἰταλίαν, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς quidquid in Italia et alibi ἔθνεσιν ἀγεώργητόν τε καὶ gentium inculti soli ac prorπαντάπασιν. οὖσαν ἀργὸν, sus vacantis esset, permisit,

finem *perduci*, absolvi" quam formulam, a P. neglectam, duxit Bg. e m. Stp., qui in Th. profert in act. tantum et sine auctore 3, 1370. B. m., notatam mihi ex Ind. Dion. H. S. T. 1. v. π. et Suic. Th. p. 72. f. ex Oecum. In τοῖς ὑπ. autem manifesto Noster variat cum pr. π. ἀρχ., qui locus sit classicus.

τήν τε Ἰτ.) Scribo τήν τε κατ' Ἰτ., vel τήν τε κατὰ τὴν Ἰτ. *Steph.* Forte τήν τ' ἐν Ἰταλίᾳ λ. *Reisk.*

Stp. res, iterum clam ducta e P., non est necessaria, sive Ἰτ. accipias pro subst., sive, quod malim, pro adi., ut ap. Lat., cf. G. Th. v. e.. ubi per ellipsin assumatur subst. γῆν s. χώραν, quorum prius ex h. l. supplent ad sqq. ἀγ. et ἀργ. L. Bos. p. 66. e., sed Sb. Ind. posterius, ibi statim edens „ἀγεώργητος χώρα" unde et artic. τὴν trahetur facillime ad rel. sqq. adi., qui art. proprie post καὶ reperendus Nostro erat, saepe ille tamen modo semel eidem positus, nec ita decedendum cum Bg., qui partim cum P. πᾶσαν cum οὖσαν, resolvendo particip., mutat in aliud pron., cf. 1, 13, 16. i., et deinde liberior est in ἐν τ. λ. ἔθν., ubi iterum intelliguntur provinciae, et in τοῖς λοιπ., reliquae extra Italiam, non nominatis tamen ante aliis per Italiam, qualis v. c. Sicilia; quanquam, ut dicebam, et Ἰτ. pro subst. procedit, atque adeo haec utravis Vers., *omnem* et *Italiam*, et *terram*, quae *in* reliquis *provinciis* inculta *ac* omnino *vacans esset*, s. *omne* tum *Italum* solum, *tum* illud, *quod* in *rel.* prov. *incultum* caet., supplente et ipso Bg. e P. aliquod subst. ad adi., in quibus Sch. „ἀγ. *incultam* Italiam, ἀργ. vacantem, *incultam* Italiam" repetit Ἰταλ. e pr., non satis bene, agnoscens insuper quandam syn., qua de cf. in N. sq., ut ad ἀγ. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Diod. S., sed in rem lib. Schott. p. 34. m. Caeterum ex superiore loci huius explicatione supersedebimus ingenio et emendatione hac, ut legatur γὰρ γῆν, quasi ob similitudinem exciderit hic acc., etsi tales voces similes non refugit Noster, dum P. potuit ellipsin sponte explevisse, nec Mss. quid novant.

ἀργὸν) Ut alia multa, ita ἀργὸς Atticis communis generis. Sic ὁ καὶ ἡ δίκαιος utr. genere recte dr., cf. Alciphr. 3, 23. et Lyc. adv. Leocr. in. *Leisn.*

De communi illo sexu pro fem. monemus alibi, ut in hoc adi. alii, v. Kust. Arist. Nub. v. 53. Bach. Xen. Oec. 4, 8. et Ind. Suid. 1, 312. m. cum N. Kust., Thom. M. p. 109. Koen. ad Greg. p. 25. N. 44. Bud. C. 1503, 19., e quo non duxit Stp. Th. pauperrimus 1, 1229. A. e. nec per Lat. Bg., cuius illud Lat. ad pr. adi. *incultus* dum ponit in ἀργ. quoque, hic sane copulentur syn., sed ab alia parte, et maxime, quatenus terra ἀργ. est infecunda ac sterilis, cf. Bach. l. l. cum Kypk. 1, 69. i., s. syn. ex anteced. et conseq., cum per culturam agri fiant fertiles nec sint amplius steriles, et in hanc spem quoque a Pertinace nunc aliis permissi sint. Denique Sch. in neglecto a P. adv. „παντ. *plane*" aeque libere, ac Bg., pro quibus supra in nostra Vs. dedimus vicinius, cf. Stp. Th.

ἐπέτρεψεν [d], ὁπόσην τις βούλεται καὶ δύναται, εἰ καὶ βασιλέως κτῆμα εἴη, καταλαμβάνειν, ἐπιμεληθέντι τὲ καὶ γεωργήσαντι δεσπότην [e] εἶναι. ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν [f],

quantum quis vellet ac posset, etiamsi principis fundus esset, occupare: curantemque id et colentem, domi-
13. num fieri: deditque agri-

d) Hoc comma cum Ms. Bg. fuit in A. al. e) M. Ba. δεσπότη, de more sine iota, quod expressum in M. Vi. δεσπότῃ, v. N. f) M. Ba. ἀτέλειαν, εἰς λ. v. N.

ἐπέτρεψ.) V. hoc, intra acc. duos positum, τὴν Ἰτ. — δπόσην λ., pro priori requirebat proprie gen. τῆς Ἰτ. — ἀγεωργήτου λ., ut tamen et alibi casus quartus accommodetur statim ad v. pro alio, cf. 1, 13, 13. i., sicut praeterea in hoc v. desideratur dat. pers., v. c. αὐτοῖς, τοῖς ὑπηκ., it. παντὶ s. ἑκάστῳ, quem Noster removerit ob sq. τις, quo in membro, tacente P., impf. bene Bg. pro praes. exprimit, sed simul etiam modum coniunctiv. e Lat. temporum consecutione; ut Sch. in inf. κατ., pendente a pt. v. ἐπιτρ., reddit cum Bg., additis „solum incultum, ad culturam" monens ita de notione v. amica veluti, pro sibi vindicare et petere, suum facere, rogare, ut sibi assignetur; in quam rem tacet Stp. Th.

εἰ κ. β. κτ.) Pol. κτήματα interpr. etiam *praedia* infra 2, 6, 5. *Steph.* monens hoc, forte quod ipse ad m. P. vertit *possessiones*, ut quoque P. §. sq., et partim Sch. hic „*possessio*, fundus *imperatoris*" capiens βασ. rectius, quam P., qui bene notatur quoque in lib. Schott. p. 35. i.

ἐπιμεληθ.) int. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐπέτρεψεν. *Strath.* Saltem ab isto v. pendet dat. hic, et ipse requirens alium illum aliquem, a nobis suppletum in N. antea, ubi syn. iterum componuntur, sed v. generis ac formae, s. universum ac peculiare, a Bg. fere e Srp. m. ad P. reddit, sed a Sch. „ἐπ. *ei*, qui *diligenter* coluit *fundum* occupatum, γ. ei, qui agrum *coluit*" quorum in primo sumit hendiad. in verb. s. particip. duobus; hic ut desit pron. αὐτὴν, e pr. αὐτῆς repetendum, ut et facit Bg., non spectante huc Stp. Th. in v. γεωργ. (quo de cf. L. N. T. Ind. Dem., cui add. 277, 10. 279, 2., L. Bos. Ell. p. 66. e.) nec in v. ἐπ. proferente quid de agro, nisi forsan e Xen. Hell. sine Ind.

δεσπ. εἰ.) Procedit vulgatus acc. post dat. particip., suppleto in primis αὐτῷ, cf. 1, 6, 16. m. δρισ. 2, 3, 12. e. διοισ., sed ut idem potuerit oriri e Mss. dat., confuso ι et ν iterum, qui tertius casus cum inf., ubi iam praecesserit semel, exquisitus est, cf. Ktb. Decr. R. p. I. p. 412. m. it. supra similia 1, 8, 13. 1, 10, 12. m. ἀμφ. 1, 15, 3., nihil tamen ut movere criticum hic debeat Mss. auctoritas, cum et alibi exquisita substituant vulgaribus per glossam, Sch. reddente in „δ. proprium *possessorem*, fundi, εἰ. iure dominii quid possidere" in pr. recte supplente quasi pron. αὐτῆς, τῆς γῆς s. χώρας, sed Stp. Th. aliunde modo notionem tenente „δ. dr. rei possessae, pro κεκτημένος" et Bg. in v. εἰν. liberius per syn. agente, quam Stp. ad m. P.

γεωργ.) Sch. „*colentibus* agros" iterum respiciens omissum pron. αὐτὴν, dum e P. cum Bg. reddit per subst. etiam Stp. Th. v. i. (secus ac in marg.

πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. τοῖς τε βασιλικοῖς κτήμασιν ἐκώλυσεν αὐτοῦ τὸ ὄνο-

colis immunitatem ad decem annos ac perpetuam dominii securitatem. Imperatoriis etiam possessionibus vetuit suum no-

hic) spectans ib. in v. ἀτ. huc sine Vs. sub Bg. e P., ap. G. Th. quoque, ubi Sch. „imm. omnium concessit" rectius servat adi. παντ., quod Bg., iterum e P., omittit cum Ms., cui forte ignotum, quomodo hic gen. intelligendus esset, in primis ob simul sq. διὰ π., a Stp. in m. P. redditus „a quibuslibet oneribus" per syn. Lat., suppleto etiam subst. in adi., ubi intelligemus vectigalia et decimas cum lib. Schott. p. 35. m., qui recte videtur circumscribere et coërcere ad decimas frumentorum et e fundis agrisque, cum ambiguum sane π. pateret quoque latius et ad omnia vectigalium tributorumque genera, sicut e notione alia voc. ἀτ. adiunctus gen. syn. ἁπάντων aliter capiendus ap. Dem. 475, 10., qui locus add. Ind. R. cum his aliisque plenis 173, 7. 13. 461, 25. 464, 7. 16. 466, 16. 27. ult. p. sq. 12. 20. 23. 468, 22. p. sq. 16. 26. 470, 13. sq. 25. p. sq. 9. 478, 3. 495, 20. 497, 3. 19., in quorum quibusdam est etiam, ut hic, cum v. διδ., cf. Ind. Xen. Hell. M. it. 'Αγβ. et Fi. The., it. Abr. ad Aesch. 2, 51. e., ad Herodt. 1, 54. N. 24. ad Poll. 8, 140. N. 76. et Krb. Decr. Byz. p. 20. i.

διὰ π. λ.) Bg. e P. modo in δ. π. praep. cum adi. formula, per merum adi., accommodatum ad sq. subst. ἀμ., pro Lat. severiori, in perpetuum, ut Stp. in m. P., sc. tempus, ut in Gr. supplendum χρόνου, cf. sine Ind. Dem. 667, ult. Stp. Th. aliunde 1, 978. G. m. 3, 46. D. 4, 739. G. m. L. N. T. Schw. p. 323. b. i. Krb. p. 158. m. 10) et p. 489. e. it. L. Bos. Ell. p. 378. i. Sed Stp. Th., qui in δ. sine Vs. sub Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) cum 2, 856 B. m., sub Bg. Lat. etiam, vertisset e P., addit „nam qui liberi sunt, securam vitam agunt, de oneribus, quae a dominis imponi solent" quae ad defendendum illum non suffecerint, recte reprehensum in lib. Schott. p. 34. e. sq., melius intelligente locum etiam Sch. „δ. fundi proprietatis, s. iuris dominii securitas, h. securitatem dominii, (cum Bg. alio ordine,) h. e. possidendi fundos citra metum eius, qui litem movere posset de potiori iure dominii" quae redeunt ad illa lib. Schott., sed ut et hic valeat formula duorum subst. pro subst. et adi., dedit — dominium securum, possessionem quietam, quae, prae immunitate priori, decem illa modo annorum, longior erat, pertinens ad totam deinde reliquam possessorum vitam et ad successores liberos affinesve; ut duo adeo ac diversa hic a Nostro memorentur.

τοῖς τ. β. κτ.) Nam superiores principes multa ad se traxerant, eaque re invidiam patrimonio suo contraxerant. Unde Plin. in pan. 50. (in.) non enim exturbatis prioribus dominis, omne stagnum, omnem lucum, omnem etiam saltum. immensa possessione circumvenis; mox (§. 2.) tandemque imperium principis, quam patrimonium, maius est. Multa enim ex patrimonio refert in imperium, quae priores principes occupabant, non ut ipsi fruerentur, sed ne quis alius, rel. Pertinet autem huc vel maxime consilium, quod iam olim Maecenas Augusto dedit ap. Dion. 52., debere Augustum agros et praedia bello parta, praeter pauca et necessaria, vendere, addita gravi ratione, οὕτω γὰρ ἥ τε γῆ ἐνεργὸς ἔσται, δεσπόταις αὐτουργοῖς δοθεῖσα, καὶ ἐκεῖνοι ἀφορμὴν λαβόντες εὐπορώτεροι γενήσονται, τό

μα ϛ ἐπιγράφεσθαι, εἰπών, αὐτὰ οὐχ ἴδια τοῦ βασιλεύοντος εἶναι, ἀλλὰ κοινὰ καὶ δημόσια τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. τέλη τὲ πάντα [h], πρότερον ἐπὶ

men inscribi, dicens, illa non propria imperantium esse, sed communia et publica Romanorum imperii. 14. Vectigalia quoque omnia,

g) M. Ba. et Vi. τεὔνομα v. N. h) Nostrum hic comma cum M. Bg.

τε δημόσιον διαρκῆ καὶ ἀθάνατον πρόσοδον ἕξει, *nam* ita *terra* fertilior *erit*, si *dominis* ipsis *colenda detur*, et *occasione* hac *ditiores* evadent *possessores*, et *aerarium* sufficientes *perennes* que *reditus* habebit. *Boecl.*

E quibus primis huc traxeris quoque illa Capit. in Pert. c. 9. p. 558. i. *omnibus* sane *possessiones* suas *reddidit*, quibus *Commodus* ademerat, *sed non sine pretio*; post P. addente Sch. in v. ἐπιγρ. sine necessitate „pro suis censeri propriis, (sed in) κτ. *fundis*" cum lib. Schott. p. 35. m., ubi et v. κωλ. redditur cum Bg., quod de verbis cf. alibi, it. de Bg. in τὸ, pro quo δὴ P., libere credo, pro *praeterea*, syn. illi Bg., cf. 2, 2, 20.

αὐτοῦ τ. ὀν.) Primo pron. sine Var. L. iterum, a Bg. e P. per asperum expressum e Lat. ratione ob v. ἐκωλ., deinde Msa. tes acque e lapsu scribae in ο et υ, it. e serie vetusta, ac per glossam e duobus Nostri locis aliis, ubi contracta haec occurrit forma, aut ex opinione Atticismi in synaloephe tali, substituto exquisitiori pro vulgari, quae tamen opinio vana est, cum sit ap. optimos Gr. tum non contractum τὸ ὀν., cf. Ind. Ael. V. h., tum utr. simul, v. Ind. R. Or. V. 4. Luc. Fi. The. et Pal. aut denique ad variandum cum 2, 2, 23.

εἰπών) Hic Oxon. excerpserant e Boecl. N. superiori tantum sententiam Plin. e §. 2. i., sed Pertinacis hanc e Nostro sic conversam dedit lib. Schott. p. 24. m. „bona fisci non principis esse, sed reipubl., (et p. 35. m.) suas possessiones non esse imperatorum proprias, sed communes Romanorum et publicas" partim cum P., unde Bg. modo numerum in βασ. mutatum retinet et Lat. in pron. αὐτ. iterum, ut Sch. partim in κ. „poss. comm. *et* publ. *Rom.*, non *privatas* alicuius" Nostro in extr. addente τῆς Ῥ. ἀ. non tam concinnitatis causa, ut hoc membrum aeque, ac prius, haberet gen. aliquem, quam explicandi ac definiendi ergo, atque etiam ex usu et imitatione aliorum scriptorum, cf. Xen. M. S. 1, 1, 2. τῶν κοινῶν τῆς πόλεως βωμῶν, it. Ind. If. Ev. Fd. v. κοιν. et, tacente G. Th., *publica* populi *Romani* ap. Liv. Ind. Ern. et Gron. Obs. p. 686. i., quanquam haec proprie est formula illa alia Nostri 8, 7, 11. κτῆμα — κοινὸν τοῦ Ῥωμαίων δήμου, per copiam etiam hic copulatis adi. syn., sed ut universo ac formae.

τέλη) His verbis Herodianus clare docet, vectigalia, quae in pontibus, viis, portubus exigi solebant, a Pertinace esse sublata. Burmannus de vectigal. P. R. c. 5. p. 59. dubitari posse ait, an hoc omnino verum sit, quum leges Ictorum post Pertinacem etiam horum vectigalium mentionem faciant, et Ulpianus, qui l. 21. de donat. int. vir. et ux. auctor est, post ea tempora vixerit. — Putat igitur Burmannus, a Pertinace ista vectigalia vel contracta fuisse et imminuta, vel, quum perbreve eius fuerit imperium, a sequentibus restituta fuisse. *Leisn.*

In quam posteriorem sententiam inclinat quoque lib. Schott. p. 36. e., qui et communi *portoriorum* nomine p. 35. e. comprehendit vecti-

Digitized by Google

τῆς τυραννίδος εἰς εὐπορίαν χρημάτων ἐπινοηθέντα, ἐπί τε ὄχθαις ποταμῶν, καὶ λιμέσι πόλεων [i], ἔν τε ὁδῶν πορείαις, καταλύσας, εἰς τὸ

prius sub tyrannide ad copiam pecuniae parandam excogitata, tum ad ripas fluviorum et portus urbium, tum in viarum transitu, sustulit, et in pristi-

i) M. Vi. πολέμων mendose.

galia, quae Noster triplici forma posuit, ubi deinde sq. p. singula quaedam huius §. loca e P. redduntur, at a Sch. in v. ἐπιν. cum Bg., sed in „εἰς, *in* aliquem usum, finem“ in qua formula Bg. adhibet propterea syn. particip. e P. sine necessitate, cum suffecerit sola istius Lat. praep., (quanquam a G. Th. in v. cum Gr. n. non allata, nec a Stp. Th. cum eodem Lat., cf. F. Aes. Hi. 4, 1. e. et in alios usus Ind. R. Or. V. 7. Ant. Thuc. Xen. Cyr. Ael. V. h. Fi. Pal., Luc. Long. Mor.) qui severior in ἐ. τ. τυρ., quam Sch. in τ. „tyrannide durante“ quod, ut supra, intelligas cum P. de solo Commodo, cf. 2, 5, 1. e., vel latius de aliis tyrannis superioribus simul, cum lib. Schott. p. 36. m. De Bg. in τὸ e P. alibi.

ἐπί τε ὀχθ.) Erecta sunt duo priora vectigalia propter fluminum et portuum usum, ultimum vero ob cursum vehicularium, uti licet coniicere. *Oxon.* (Sed ultimum forte et ob alias res, cf. lib. Schott. p. 36. i.) Desunt quaedam in Ms. Bg. *Leisn.*

Scilicet Lat. ad ἐπί τε — πορείαις, haud dubie culpa scribae, cum adessent etiam in P., e quo partim restituimus, sed ut aliter cum Nostro variaremus in praepp. ἐπὶ et ἐν syn., in qua extr. nobiscum facit et Sch. in „ὁδ. *in* viarum *itineribus*, π. meatibus *viarum*, *an* den *Pässen*“ ubi P. sine causa abit ad syn. duo, nobiscum intelligente Buleng. in Graev. Th. T. 8. p. 843. e. 6. E. „de portorio Herodianus exactiones fuisse ait, ἐπί — πορ., et *in* ripis *fluminum*, et *portubus* urbium, *et* viarum *transgressibus*“ πορ. sumto de actu eundi, quanquam et cum Sch. licet capere de loco, ubi transitur, qua de vi tamen nihil in L. Ern. et Stp. Th., ubi modo simile quid 3, 181. B. ex Isocr. „τὰς κατὰ γῆν πορείας, terrestria *itinera*“ nec per Indd. cum gen. tali, (nisi affine Hom. „πόρους ἁλὸς, itinera *maritima*“ s. per mare, gen. adiuto per praep.) et tantum in notione vulgari Thuc. R. Or. V. 7. Anr. Xen. Bach. Ael. V. h. Fi. Pal. Luc. D'Orv. Ch. Orph., variante Nostro cum 2, 2, 19. in ὀχθ. πορ. sine artic.

καταλ.) Sch. „quum *remisisset* s. *sustulisset*, ἀρχ. in *antiquam* libertatem *vindicavit*, — ἀφ. revocavit *in* pristinam *lib.*“ cum P. partim, quae duo subst. per hendiad. mutant in adi. et subst., sequente Bg. severitatem e Stp. ad m. P., sed in adi. priori assumto subst., quo sine assequi licebat Gr. formulam, cum et Lat. solum haberent *in pristinum*, sed per ellipsin istius subst., cf. Lindn. p. 133. m. et Ind. Corn. N., tacente G. Th. de ellipsi, cui utrique non succurrit vicinius Gr. hoc *in antiquum*, quo de v. Liv. Ind. et 33, 40. e. Gron., quod nec comparavit Stp. Th. ad Gr. formulam, aliunde allatam, quibus non addere potui ex aliis Nostri formulam, sed eodem sensu in plur. Isocr. Pan. Mor. p. 113. et cum syn. praep. πρὸς Ind. Luc., ut in alios usus de neutro hoc pro subst. s. aliter,

ἀρχαῖον καὶ ἐλεύθερον ἀφῆκεν. ἐμέλλησε δ' ἂν ἔτι καὶ πλεῖονα[k], ὥς γε τὰ τῆς προαιρέ-

num statum ac libertatem remisit. Eratque adhuc plura, ut quidem proposi-

k) In M. Ba. signa () ab ὥς — ἐνεδ. desunt. *Mars.* Ea erant sine magna necessitate in Stp. al.

per numerum utr., Thuc. R. Or. V. 6. et Dem. Xen. Z. Pol., Sb. Ael. V. h. Luc. Diod. S., Vig. Z. Bud. C. 1075, 36. Suid. 1, 340. c. sq., per ellipsin variam, v. L. Bos., cuius illud subst. ἔθος etiam in physicam hic notionem cadat, it. in alterum τὸ ἐλ., quod, ignorante Stp. Th., etiam est ap. Thuc., cf. Ind. Luc., nihil simile in Lat. adi. monstrantibus G. Th. et Ind., sed sententiam bene lib. Schott. p. 36. m. „in antiquam libertatem, qua libera resp. fruebatur" Nostro denique in v. ἀφ. cum adiunctis εἰς τὸ ἀ. κ. ἐλ. tropum usurpante cum brevitate, cum alias vectigalia simplic. dicantur remitti, quae hic ita remisit Pertinax, ut antiquitus erant remissa et in rep. libera, et ita, ut essent libera et nulla, nec amplius exigerentur, tacente G. Th. in v., etiam syn. formulam *tributa — remittere*, cf. Ind. Iust., cui add. 21, 1, 5., cf. Cort. ad Sall. p. 976. a. N. 22., nec Stp. Th. in v. ἀφ. tenente aut hunc locum, aut similem, nec Lat. Bg. in tali genere, qui et ad m. P. usus potius Lat. *dimisit*, quod ap. G. Th. cum Gr. n. et L. Ern. pro notione prima cum „servum — in libertatem" a qua pers. Noster tropum transtulerit in rem et τέλη, quocum non reperi, sed affine in Alb. Gl. N. T. p. 98. e. „Hesiod. τοὺς τεταγμένους φόρους ἀφίημι, *tributa* imposita *remitto*" et cum alia constructione ap. Diod. S. 2, 423. l. 73. προσεπηγγείλατο — τῶν εἰσφορῶν ἁπάσας ἀφήσειν, *omnia* insuper *tributa* se *illis* remissurum *pollicitus*, cf. R. Or. V. 6., it. de servis cum adiuncto adi. V. 4. τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφεῖσαν ἐπελευθέρους, V. 7. Is. et Ant. it. Dem. a. e. ex 540, 11. sq. p. m. et v. e. ἀφιέναι αὐτῇ ἔφασαν χιλίας δραχμὰς εἰς ἐλευθερίαν, sed alio sensu in extr., cf. ib. v. ἐλ., ut modo hic sit Nostri in scribendo analogia quaedam, qui et in iungendo ἀφ. cum καταλ. copiam adhibuit per syn., sed diversa ratione, per particip. et finitum tempus, tum per v. privum et phrasin, ubi deest proprie αὐτὰ pron. In rem et sublata vectigalia cf. Heinecc. Ant. Rom. App. p. 384. §. 117., qui et ad provincias refert.

ἐμελλ.) Bg. in δ' per τὸ iterum e P., quocum poterat καὶ exprimere, omissum pro *etiam*, ut alibi post δὲ et ἔτι, sed Sch. „ἐμ. *videbatur* (e P.) facturus *beneficia*, — εὐεργ. τινὰ, collaturum *esse* beneficia *plura* in *aliquem*" pro quibus Bg. brevior, in tropico quanquam, pro concedere, opinor, cf. G. Th., pereunte sic notione τῆς εὐ, ut tamen Stp. Th. et L. Ern. eo Lat. augeri queat. Sed ad rel. Sch. in „πρ. ea, quae animo aliquis destinat facere, prae se ferre" per ambages, tacente P. per membrum hoc, quod nec Stp. ad m. P. ita breviter eloquitur cum Bg., in Th. plane ignorans formulam, dum subst. gen. cum artic. neutr. plur. ponitur pro subst., per variam ellipsin subst., cf. L. Bos. Ind. v. τὰ τῆς λ., Duk. ad Thuc. 2, 60. i. et 4, 54. cum Ind. v. τὰ, it. Abr. Dl. p. 384. e. et Ind. Or. Bauer. it. Krb. L. N. T. p. 425. m. 3), cum Fi. ad Well. p. 214. m. it. Ind. v. ὁ The. a. e. sq. et Aesch. b. e. it. Ael. V. h., ubi tamen non reperi Nostri rem, ad analogiam forte scribentis tantum, nec ad Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) sed potius latius sumentis pro vitae

σεως ἐνεδείκνυτο, εὐεργετήσειν τοὺς ὑπηκόους [l]. ἐπεὶ καὶ τοὺς συκοφάντας τῆς πόλεως ἦν διώξας, καὶ τοὺς πανταχοῦ ἦν [m] κολασθῆναι κελεύ-

tum declarabat, indulturus 16. ſubiectis. Nam et delatores urbe exegerat, et, ubicunque eſſent, puniri imperaverat, ne quisquam

l) Comma hic in M. Ba. cum A. al. et M. Bg., ubi ſtatim mutavimus.
m) M. Ba. τοὺς πανταχοῦ εὑρισκομένους κολ. κελ. v. N.

inſtituto, ſenſu, ſtudiis, moribus, animo, in primis benigno, unde benefacta oriuntur, in quam notionem, ut et univerſam iſtius vocab., cf. Obſ. Cup. p. 302. m. Krb. p. 305. et Decr. R. p. I. p. 402. e. ſqq. it. Ind. Luc. Dion. H. S. T. 2. Polb. Ern. Plut. Hſ. et Krg. Epict. H., R. Or. V, 4. et Dem., cui add. 296, 26. coll. v. pen. τὸ φρόνημα, 330, 17., ſed 284, 6. coll. v. 12. προθέσεως. Tum Sch. „ἐν. ταῦτα, praebebat ſpecimen horum“ non bene cogitans illam notionem aliam §. 11. ἐπιδείξ, pro quibus planior Bg., ut vicinius Lat. *indicare* ap. Stp. Th. aliunde.

τοὺς συκ.) Capit. 7. *delatores vinctos graviter puniri iuſſit, et tamen mollius, quam priores imperatores, unicuique dignitati, ſi delationis crimen incurreret, poenam ſtatuens.* Petrus Faber legit, *del. convictos*, Caſ. ex Cod. regio reponit *certos*. Lenius tamen, inquit, quam priores principes. Nam Titus *delatores aſſidue in foro flagellis ac fuſtibus caeſos, ac noviſſime traductos per amphitheatri arenam, partim ſubiici in ſervos, ac venire imperavit, partim in aſperrima inſularum avehi*, Suet. Tit. 8. add. Dom. 9. Traianus itidem *navigiis impoſitos tempeſtatibus dedidit*, Plin. Pan. 34. ſq. Caeterum, quomodo delatoria illa ditiras et malignitas tyrannicis propoſitis ſervierit, ex Tac. Tiberio et Amm. Marc. opere praeſertim ubique videre licet. *Boecl.*

In rem eſt et alius Capit. locus in Pert. c. 9. e. T. 1. p. 558. eos, *qui calumniis appetiti per ſervos fuerant, damnatis ſervis delatoribus liberavit, in crucem ſublatis talibus ſervis, aliquos etiam mortuos vindicavit*, quem cum primo p. 543. etiam v. in lib. Schott. p. 31. e. ſqq., ubi p. 33. i. Noſtri locus redditur „*eiecit* — delatores *ex* urbe, *et* ubicunque *deprehenderentur*, puniri *iuſſit*“ Sch. partim errante in „*d. quum* urbe *exegiſſet* delatores“ quia participium διώξ. non debet hic reſolvi per particulam, ſed pendet ab impf. v. ſubit. ἦν, quod cum particip. aor. eſt iterum in periphraſi plusqpf., in Ms. Bg. recte quidem expreſſi, quoad poſtr. ἦν κελ., non item ad pr. ἦν διώξ., ubi repertum *exigebat* ſcribae errorem non per illa Leisn. Lat. ad marg. „erat *exacturus*“ correxi ſtatim, ſed per plusq., quod et ap. Bg. in ſq. membro ſecundo, ubi Noſter per gratam negligentiam repetiit v. ἦν in ſecundo membro, et Bg. in alia formula articuli cum adv. loci verſatus libere, pro ſeverioribus *eos, qui* ubique *eſſent*, ſcil. alibi, extra urbem Romam; cum in tali formula ſit modo ellipſis particip., ut h. l. τοὺς π. ὄντας, et praeterea ellipſis ſubſt. e pr., συκοφάντας, cf. in ſimili re 5, 2, 4. ſicut in Ms. gloſſam tantum agnoſco, ubi librarii ſenſus delicatior non tulerit ἦν repetitum diſtractumque a ſuo particip., ſed eiusdem ſapientia expleverit particip. εὑρισκ., ad τ. π. non ineptum, nec tamen neceſſarium, cum Noſter et alibi ſimilem formulam ellipticam adhibeat in τοὺς πανταχόθεν, et ſuam

σας, τοῦ μηδένα ἐπηρεάζεσθαι, μήτε ματαίοις ἐγκλήμασι περιπίπτειν προνοούμενος.	in calumnias et vanas criminationes incideret, prospiciens.

hic finxerit ad analog., cum praebuerint merum adv. Ind. R. V. 6. Fi. Pal. et Plut. Krg. et Phil. in Flacc. p. 752. F. ut tamen P. habuerit Cod. similem, cuius *ubi* ubi *invenirentur* produnt idem Ms. particip. et modo libertatem in adv., quod Bg. per syn. retinet, cf. G. Th., cogitantes adv. alterum e genere interrogativo, ὅπου ἂν, ὅπου οὖν, ὅπου δὴ, it. οὗ ἂν, et quasi hic fuerit πανταχοῦ ἂν s. οὖν, cuius etsi in vulg. ἦν vestigium esse queat, tamen non reperimus exemplum, nec ap. Hoog. in Op. p. 65. Nr. 7. et p. 1016. sqq., qui modo p. 1019. N. 8. e Theogn. profert πάντ' οὖν, pro ὁτιοῦν, ad quod nostro in loco fingas πανταχοῦ οὖν, secundum dicta ad 1, 7, 3. m., ut deinde ob similitudinem exciderit iterum οὖν, aut pro eo librarius scripserit vulg.; quanquam P. cum Bg. sensum modo dederit; ut nec opus cogitare τοὺς πανταχοῦ γῆς, *eos* qui *ubique* terrarum *essent*, quo cum gen. loci alias adv. nostrum occurrit, cf. Stp. Th. Suid. 3, 21. m. Ind. Sb. et Zos. 3, 11, 9. e.

ἐπηρ.) Ad hunc locum respicit quoque lib. Schott. p. 33. m., ubi praemittuntur „neminem vanorum criminum periculum subire passus est“ partim e P., unde Bg. modo servavit Lat. in adi. μ., cum Sch., qui „π. ἐγ. incurrere *in* criminum *accusationes*, ἐγ. μ. π. criminibus *van.* obnoxium *reddi*, ἐπ. iniuriam *pati* a sycophantis“ quod v. mutat Bg. in subst., ut unam tantum consequatur formulam, vel sic ostendens, Nostrum hic copulare syn., h. e. privum v. cum phrasi, qua exponat pr. v., in hac re proprium, ubi, ut hic, sensu forensi et de delatoribus, in pass. est, per calumniam, iniuste et malitiose accusari, it. *laedi*, quo uno Lat. aut *deferri* utaris ob sq. ἐγκλ., cf. Th. Stp. aliunde, L. N. T., quorum Schw. huc respicit per numeros sub „infesto, offendo, hostiliter tracto, vexo“ Obs. Kypk. T. 1. Munch. p. 36. Locsn.; aliosque ad Matth. 5, 44. Intp., it. ad Thuc. p. 22. N. 48. ad Herodt. p. 442. N. 15. Reim. ad Dion. 1, 169. cum Ind., Fabr. ad Sext. Emp. p. 338. N. F., quem et Leisn. in m. Ox. laudarat, Hemst. ad Arist. Plut. p. 297. a. N. 68. i. Hdb. ad Xen. p. 16. m. 26. i., it. Ind. Xen. M. S. et Bach. it. 'Ανβ. Mor. v. παροιν., R. Or. V. 6. 7. Dem., cui add. 273, 17. 580, 13. 1281, 14. Phil. in Flacc. p. 753. B. e. C. i. p. 761. D. e. Suid. 1, 801. i. sq. Hes. 1, 1338. m., Nostro sequente forte analogiam tantum in adiuncta formula, cum non praebuerint Indd., v. de ἐγ. sensu forensi Thuc. R. Or. V. 7. Is. Dem., cui add. 158, ult. Xen. Bach. et Cyr. it. Gs. Chr., et simul de v. π. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem., cui add. 546, 1. p. sq. l. 5. 780, 9. 1348, ult. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Isocr. Pan. Mor. e p. 73. pen. et L. N. T., tum de v. solo Bud. C. 596, 23. 741, 23. Wess. ad Diod. S. 1, 103. N. 65. Suid. 3, 93. m. Ind. Plut. Hs., qui recte monet de constructione et dat., pendente e praep., R. Or. V. 8. Herdt. Is. Ev. Xen. M. S., F. Aes. Hs. Eur. Hec. v. 458., sed cum dat. pers. Gs. Chr. et Plut. Krg., F. Aes. Hs. Herdt. L. N. T., quorum Schw. habet cum pr. εἰς in physica notione, ut in tropica etiam, it. cum ἐν Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. F. Aes. Hs. Epict. H. et Polb. Ern., ubi et cum gen. rei s. loci, post Stp. Th. in subst. et v. aliunde, qui pauper in adi. e. pro ψευδὴς, falsus, fictus, ut hic est, cf. L. N. T, Fi, et Krb., et in alios simul usus

ἐν ἀδεία τὲ καὶ μακαρίῳ βίῳ	17. Atque in ſecuritate et bea-
ἥ τε σύγκλητος μάλιστα [n], καὶ	to rerum ſtatu cum ſenatores
οἱ λοιποὶ πάντες βιώσεσθαι	praecipue, tum reliqui omnes
προσεδόκων [o]. οὕτω γὰρ μέ-	18. victuros ſe opinabantur.

n) In M. Ba. μάλιστα abeſt. *Mart.* v. N. o) Ox. προσεδόκουν v. N.

de re ſ. perſ. Heſ. 2, 548. m. Ind. Abr. ad Aeſch. T. 2. Dem. Xen. M. S. Cyr. Pol. Z., Fi. Aeſch. et Pal., Luc. F. Aeſ. Hſ. Soph. Ai., ut et hic forte ſit Lat. quaedam in adi. cum ſubſt. iſto, cf. G. Th. cum Gr. n. 920, 24., ſed in ſubſt. Bg. cum Gr. al., et modo in P. et Sch. cum Gr. n., nec tamen cum adi. Bg., ſed cum Gr. n. in act. πρ., ubi et Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., pro notione Lat. P., vel pro operam dare et ſtudere, cf. L. N. T., quorum Krb. bene monuit de rectione et caſu e praep., it. eiusdem Obſ. p. 281. Suid. 3, 190 m., non coll. ad Heſ. 2, 1036. e. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. Hſ. F. Aeſ. Diod. S., cui add. 2, 357. l. 3. Xen. Pol. Z. e l. de Ven., it. Cyr. Dem. cum pr. ὑπὲρ, cui add. cum ὅπως 470, 9., ut Ind. Sb. et R. Or. V. 6., ubi et cum περὶ, ut cum πρὸς Abr. Dl., hauriente Stp. Th. e Bud. C., quorum loca e Xen. Ἀνβ. et Thuc. non ſunt in Ind., ut h. l. medium modo pro act. Caeterum Bg. rectionem cum gen. et inf. mutavit e P. fere in illam cum partic. ὅπως et diſſoluto pron., ὅπως μή τις, poſt neg. hanc etiam alteram μήτε per copulativam reddens.

ἐν ἀδείᾳ λ.) Sch. in „μακ. beatiſſima *vita*" gradum altiorem aſcendens per ſyn. P., e quo Bg. tantum ſervat ſuppletum in inf. ἑαυτοὺς pron. et formulam aliam in ſubſt. β. ob ſq. v. affine β. et pr. praep. ἐν, qua retinenda debuit negligere ſyn. Lat. eiusdem caſus, *beatam* vitam *victuros*, cf. Ter. Ad. 5, 4, 5. et Cic. Verr. 2, 118., quam Gr. eandem in v. β. et alteram cum ἐν ἀδ. e Noſtri alio loco tantum habet Stp. Th., nec cum ἐν β., neutrum prodentibus Indd., et tantum β. in med. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum ἐν, (ut in R. Or. V. 4.) et affine quid in ſubſt. β. ex 2, 265. l. 11. βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, triſti *vitae* generi *adſuetus*, pendente dat. a praep., pro σὺν βίῳ — ζῶν, ut G. Th. in ſubſt. 1054, 15. vivere *vita*, neglecto loco Cic. ep. 5, 21, 12., ubi Cort. modo alia comparat, contra Graev. recte reſpuens Var. L. *in vita*, quo e toto loco, *qui* vita *ingenua* in *beata* civitate *et* in *libera viximus*, hic poſſis ſimiliter copulare abl. cum et ſine praep., *in* ſecuritate *que* et *beata* vita *victuros*; ut nec opus Sch. in praep. „deſcribit adv., ut ἐν ἀδ., tranquille."

μάλιστα) Omiſſum in Ms. hoc adv. ſine cauſa manifeſta, nec ap. P. comparet, niſi latet in eius *in* maxima *tranquillitate*, librario forte non id conciliante cum τὲ — καὶ copulativis, quae tamen id admittunt, per brevitatem quandam, pro καὶ αὕτη μάλιστα, *cum* ſenatus, *is* que *maxime*, tum *reliqui omnes*, nihil praebentibus in hanc rem Indd., ſed in una copulativa et membro ſecundo tantum v. *maxime* G. Th. 174, 76. Niz. v. m. et Hor. Turſ. p. 496. m. e Plin., cum Noſter in primo membro ſuam particul. ponat poſt ſubſt., qui iterum variat in οἱ λ. π. cum § 8. π.

προσεδοκ.) Ox. lectionem a themate alio v. προσδοκέω hic habuerim potius errorem operarum, quanquam et alibi variat cum altero in έω, cf.

τριος καὶ ἰσότιμος ἦν, ὡς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ p, ἤδη μειράκιον ὄντα, μήτε εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν q, ἀλλ' ἔν τε τῇ πατρῴᾳ r μένειν οἰκίᾳ,

Adeo enim moderatus et aequabilis erat, ut et filium suum, iam adolescentem, nec in imperatoriam aulam adduceret, sed ut in paterna is maneret domo,

p) M. Ba. et Vi. αὐτοῦ cum A. al., v. N. q) M. Ba. et Vi. ἀγαγεῖν, v. N. r) Sine iota B. a. al.

Hemst. Arist. Plut. p. 427. b. N. 48. e. De synthesi in v. plur. cum diverso subst. numero v. alibi, quam Bg. perimit alio numero.

μετρ.) Bg. e P. modo in adv. *οὕτω*, (ap. G. Th. cum affini *οὕτως*,) et in *ἰσ.*, quod de perf. praeterea in Ind. Luc. Dion. C. et D'Orv. Ch., cf. Bud. C. 1223, i. „qui civili aequalitate gaudet in honoribus gerendis. Herodi. de Pertinace Augusto, qui filium suum civiliter erudiri voluit in ludo, *οὕτω μ. — ἦν*" quae extr. repetit Stp. Th., errans in perf., praemissis his „*οὕτω γ. — ἦν*, nec in maiore honore filium suum habere volebat, quam alios nobiles et patricios, sed aequalem dignitate esse, de Marco" Bg. iterum reddente primam modo partem vocabuli, cf. 2, 3, 14.

ὡς καὶ) Idem Xiph. (S. 389, 31. sqq. Reim. 1231, 98.) tradit et Capit. (in Pert. c. 13. T. 1. p. 566. filios *suos* in *Palatio* nutriri *noluit*,) ubi v. N. Cas. Quare nec *Caesaris* appellationem, filio a senatu decretam, admisit, sed distulit, *donec meruerit*, (ib. c. 6. e. p. 542. e.) existimans scilicet, corrumpi eum potius praematuris honoribus, *διαφθαρῆναι οὐκ ἠθέλησε*, inquit Xiph. Expressit eam sententiam Tiberius ap. Tac. 4. A. 17, 3. *ne quis mobiles adolescentium animos praematuris honoribus ad superbiam extolleret. Boecl.*

Locus Xiph., et deinde profuturus, est totus hic, *καὶ τὸν υἱὸν, παιδίον ἔτι ὄντα*, (pro quo Noster hic magis finite in *μειρ.*, quo de alibi,) *οὐκ ἠθέλησε, πρὶν παιδευθῆναι, τῷ τε ὄγκῳ* (f. potius *ὄγκῳ*) *καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ ἐκ τοῦ ὀνόματος διαφθαρῆναι. ἀλλ' οὐδ' ἐν τῷ παλατίῳ αὐτὸν ἔτρεφεν, — καὶ παρὰ τῷ πάππῳ διαιτᾶσθαι αὐτὰ* (*τὰ τέκνα*, filium et filiam, quos supra Capit. *filios*, pro liberos, intelligam, cf. Dion. l. l. l. 4. et Fabr. N. ad §. 45. it. Capit. c. 13. e. p. 567. l. 4.) *ἐκέλευσεν, ὀλίγα ἄττα αὐτοῖς, ὡς πατὴρ, καὶ οὐχ ὡς αὐτοκράτωρ συγγινόμενος.* Ap. Nostrum vero hic iterum in pron. *αὐτ.* Bg. sequitur asperum, tacente P., e Lat. ratione, ob sq. v. *ἀναγ.*

μήτε) Mss. simplex v. pro comp. iterum est e glossa, ad sensum declarandum, ut Hes. 1, 316. N. 19. *ἀνάγειν, ἄγειν*, cf. 2, 3, 1. m., ubi et dedimus e Stp. Th., huc pertinentia, Sch. reddente partim e P. „*adducere*, introducere" aor. per praes., hic tamen a Bg., e P. fere, melius servatum, sed de suo copulatum *καὶ — μήτε*, ubi neg. debuit proprie praemitti, *ὡς καὶ μήτε τὸν λ.*, sicut eadem h. l. iterum ponitur pro *μὴ* simpl., ut Bg. Lat., et sequente in altero membro *ἀλλὰ*, pro quo etiam solum *μήτε* sufficiebat, quanquam *καὶ*, pro etiam adeo, admittit, quo tendit P. syn. *quoque*, cf. de Lat. sic copulato *et — non* Hor. Turs. p. 281. e. Nr. 21. et Ind. Liv. v. *et* e. loco pen., ut de *nec — sed* supra 1, 15, 5. m., in Gr. rem tacentibus Indd. Op. Hoog. Vig. Dev. Bud. C. et Stp. Th.

καὶ εἰς τὰ συνήθη προϊόντα atque in consuetos prodiens διδασκαλεῖα f) καὶ γυμνάσια, ludos ac gymnasia, privatam ἰδιωτεύοντα ὁμοίως τοῖς λοι- vitam agens, similiter cum caeποῖς παιδεύεσθαί τε καὶ πάν- teris erudiretur et omnia face-

f) M. Ba. διδασκαλεῖα· καὶ γυμνάσια ἰδιωτεύοντα ὁμ., quorum primum colon vitiosum est, ut post δ. comma in edd. cum M. Bg. non necessarium, v. N.

ἔν τε) Bg. perspicuitatis causa non modo e pr. repetit ὡς, sed et ad inf. μένειν explet pron. αὐτὸν, e pr. υἱὸν, ut appareat in Gr. transitus subitus ad pers. aliam, cf. §. 11. 1., pro qua diversa unam modo P. dedit, unde partim Sch. in „οἰκ. *intra* privatos *parietes* se *continere*" super quo loco ad Capit. in Pert. c. 11. e. T. 1. p. 562. e. *suos statim*, *ut imperator factus* est, *filiis* emancipatos *dederat*, Cas. N. 5. a., de *filiis* mecum interpretatus, comparato Dionis loco superiori, sic addit „Herodianus facit grandiusculum Pertinacis filium, neque relictum παρὰ τῷ πάππῳ, sed ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, nisi scripserat παππῴᾳ" nihil monens ad alterum Capit. locum, paulo ante productum, sed Fabr. ad Dion. l. l. p. 1230. N. ad §. 46. „minus recte, credo, Herodi. l. c. ἐν τ. πατρῴᾳ" intelligens ap. Dion. in τῷ πάππῳ avum maternum, Flavium Sulpitianum, quem sane Dio ib. l. 90. vocat τὸν πενθερὸν, ut Nostro 2, 6, 12. Σουλπικιανὸς - πατὴρ — ἦν τῆς Περτίνακος γυναικὸς, in quo nondum est repugnantia, cum πάππος dicatur universe avus, sive ille maternus, sive paternus, nec Noster nominarit paternum avum, ut nec Dio diserte maternum, possitque πατρῷος non severe capi de paterno, sed late pro avito; sicut generi soceros quoque vocant patres; cf. Hes. 2, 894. i. πατρῷον, (unde contractum nostrum,) τὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπὸ προγόνων, Xen. Thiem. V. 3. p. 139. s. 25. e. Ind. The. Fi. et Dem. Potestque cogitari, avum cum Pertinace antea habitasse in una domo, ut eadem dici possit et avita et patria, sed diversa ratione. Nec tamen Cas. coniectura discedit nimium a litteris vulg.; rem ipsam praetereuntibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1027. e., sed Nostro respiciente ad 2, 1, 13.

προϊόντα) Deserto P., hoc v. a Bg. severius redditum, hic de filio imperatoris dicitur eodem sensu, quo alias de imperatoribus ipsis, nisi quod hic non cogitandum fuerit de comitatu multo, ob sq. οὐδ. τ. ἢ π. λ., huc spectante Stp. Th. in v. δ., sed sine Vs., nec sub Lat. P. et Bg., ap. G. Th. Nr. 2) cum Gr. n. solo „de exercitatione gymnastica dr. et omni adeo conventu, discendi causa instituto" etiam loco, ad discendum comparato, ut hic, ubi non pro syn. adiungitur γυμν., quod et per sqq. distinguitur in πάντα πράττειν, ut ad διδ. refertur in primis παιδευ., cogitante, opinor, Nostro tum litterarum disciplinarumque institutionem, tum exercitationes corporis in palaestra aut campo Martio, ad quae sola respicitur quoque in adi. πάντα, cf. 5, 7, 9.

ἰδιωτ.) Cum Bg. phrasi Stp. Th. nihil e Nostro dedit, nec notionem, quae hic de filio imperatoris, cum vivit extra aulam, nec particeps est patrii honoris, et inter subditos et cives, i. e. concives, mox τοῖς λοιπ. nominatos, versatur, agens eadem cum iisdem; sequente quadam verbi explic., utque maxime opponatur et referatur pater filii, in summo constitutus honore, cf. Ind. Xen. Bach. Cyr. cum Gs. Chr., R. Or. V. 4.

τὰ πράττειν, οὐδαμοῦ τῦφον ἢ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικήν.	ret, nusquam fastum aut pompam prae se ferendo imperatoriam.
Τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον,	Tali autem felicitate temporis ac decore tenente vitam hu-

et tropice de re Long. Mor., cumulante praeterea Nostro particip. sine copula, sed ut ἰδ. etiam per se sumi queat pro adi. s. subst., supplenda particula, ὡς ἰδιώτην, tanquam *privatum*, referrique ad pr. membrum sine commate post γ., quo et spectet M. Ba., aut aeque ad sq., unde comma sustulimus ante ὁμ., ubi Sch. „eodem modo, ut reliqui" sed Bg., etiam severior, quam P., reddens ut ἅμα cum dat., assequitur rectionem Gr., una assumenda praep., qua vertendi ratione ditabitur Stp. Th., etiam in Gr. pauperrimus, it. Dem. Ind., cui add. 240, 16. 263, 18. 323, 3. per syn. adi. ὁμ. τοῖς ἄλλοις, 325, 12. 424, p., cf. supra 2, 3, 19. Ind. Xen. Mem. S. Luc. Diod. S. et Plut. Hs., proprie adv. tenente casum sui adi., v. Poss. Synt. p. 270. i., ut Lat. Bg., v. G. Th. cum Gr. n. v. e., qui in affini *pariter* extr. ad ellipsin praep. inclinat, non item Ind. Liv. Ern., ut severius licuerit Bg. agere.

οὐδαμοῦ) Sch. „οὐδαμὸς, *nullus*, g. adverbialiter, — *nullibi*, nunquam, *nequaquam*" quorum in medio forte per mendum later Bg. Lat., etiam modo allatum a L. Ern. et Stp. Th. aliunde, ubi nec cogitatum de ellipsi subst., nec ap. L. Bos., quod sit τόπου s. χωρίου, etiam in tropica notione et cum gen. loci, cf. Ind. Thuc. Dem. Fi. Pal. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Abr. ad Aesch. T. 2. et Plut. Krg., ubi illud Lat. Sch. med., sed in Var. L., ut in affini οὐδαμῇ s. οὐδαμᾷ desit χώρᾳ, cf. Ind. Luc. D'Orv. Ch., R. Or. V. 4. 6. 8. And., ad sensum ut conveniat Srp. ad m. P. „*nulla* in *re*" cum adv. loci ponantur pro abl. cum praep., v. c. ubi, pro in quo, it. ibi, pro in eo, it. inde, pro ex eo, etc. Sed Sch. partim cum P. in τυφ. „παρέχειν, *fastum* ostentare" confuso genere verbi, sed ut sane med. hic stet iterum pro act., cf. 1, 15, 5. e., ut alibi de Bg. formula, it. de subst. π., de pers., rei ve etiam, comitatu ac splendore hic, cum Lat. Bg. e P. huc spectante Stp. Th. v. e., nec tamen definita notione, quoad de filio Pertinacis adhibetur, sed 3, 1706. D. „τύφον καὶ πομπ. λ. fastum *et* pompam *imperatoriam*" per aliam lect. memoriter, in καὶ, pro ἢ, et in accentu subst., cf. Poll. 4, 39. *superbia*, Suid. 3, 521. m., non coll. ad Hes. 2, 1437. e. ἀλαζονία, λ. Gat. ad Ant. p. 58. a. i. 175. b. E. m. Bg. ad Alc. 1, 34. p. 144. m. Ind. Ael. V. h. Luc. et Abr. L. Arist., it. sensu medico Foes. O., sed G. Th. in Lat. Bg. „superbia et elatio quaedam, cum iactantia verborum, rerum, quibus ad victum et cultum omnem utuntur homines, splendore et pretio" unde et hic syn. copulentur, sed ut π. maxime ad perss. pertineat, at τ. ad res, actiones, verba et vultum.

εὐμοιρ.) Sch. cum P. partim in „εὐτ. *modestia*, bene composito vitae statu in rep., β. κατέχει εὐταξία, modeste *vivit*, κ. β. *bono ordine* detinente *vitam* eius" hic τὸν β. ad Pertinacem referens, sed in pr. non item, ut nec Stp. ad m. P., qui in Th. 1, 1344. E. m. „Herodi. — κατέχει με εὐμοιρία, pro constitutus sum in felicitate, q. d. tenet me felicitas, s. secunda fortuna" memoriter, in rel. hinc tacens, sed e P. red-

μόνοι οἱ δορυφόροι, ἀσχάλλοντες [t] μὲν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, ποθοῦντες δὲ τὰς ἐπὶ τῆς προγενομένης [u] τυραννίδος ἁρπαγάς τε καὶ βίας, ἔν τε ἀσωτίαις

manam, soli praetoriani milites, offensi praesenti rerum statu, ac desiderantes superioris tyrannidis rapinas et vio-
2. lentias in luxu et crapula;

t) ἀσχάλλοντ. A. al. cf. 1, 17, 1. i. u) M. Ba. προγεγενημένης v. N.

dens in εὐμ., ubi Bg. addit gen. ad perspicuitatem, cf. 1, 17, 27., ut ne ad Pertinacem referri possit, quo consilio et adiungit adi. in τὸν β., quod sane cum Leisn. in Progr. capiendum, ut Lat. *vita*, pro viventibus et in vita constituris, abstracto pro concreto, atque adeo pro hominibus et genere humano, cf. Stp. Th. 1, 735. G. m. Cas. ad Ath. 2, 954. it. ad Luc. 2, 788. N. 12. sed ut h. l., ob sqq. homines δορυφ., supplendum etiam sit adi. λοιπὸν s. ἄλλον, et per variationem respiciantur 2, 4, 7. οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, unde tropicum v. κατ. fuerit, cum felicitate fruerentur homines reliqui; ubi severum est Lat. *obtinere* ac nostrum *beherrschen*. Sed ad Ms. Bg. scripserat Leisn. ad *decore* „s. moderatione" cf. 2, 4, 9. e.

μ. οἱ δορ.) Supra (2, 4, 8.) pluribus verbis, μόνοι οἱ ἐν τῇ Ῥώμῃ στρατιῶται, οἳ δορυφορεῖν εἰώθασι τοὺς βασιλέας. unde occasionem sumsit Pol. interpretandi δορυφόρους, *praetorianos milites*. Perinde est autem, ac si diceretur, Soli, inquam, illi milites, qui satellitum officio funguntur. *Steph.*

Variat modo Noster iterum cum illo loco, hic brevius eloquendo, nec commode per illud v. *inquam* rediri potest illuc, quasi §. §. tot per parenthesin interiectae sint, clam respiciente Stp. ad P. „*soli* scilicet *praet. mil.*" quod adv. ille libere addit, non ut δὴ ante οἱ exciderit, in μόνοι nihil hic novante Ms., cf. 2, 4, 8. i., sed Bg. e P. in δορ. hauriente, at in τοῖς παρ. partim e Stp. m., cf. 1, 3, 13. sed Sch. fere cum P. in ἀσχ. „aegro animo ferentes" pro qua phrasi et Bg. pass., nec ap. Stp. Th. reperto, vicinius erat, etiam a praep., *dolentes* quidem *de*, cf. G. Th. 255, 19.

τὰς ἐπὶ τ. πρ.) Ms. res e glossa fuerit potius, quam errore in litteris, in perf. pro aor. 2., ducente Bg. partim e Sch. „πρ. tyrannidis *praecedentis*, s. *superioris*" qui hunc locum in v. τυρ. subiecerat illi 2, 4, 14. i, ubi Bg. severior in praep., quae proprie requirit ellipsin particip., ut οὔσας, γενομένας, in v. πρ. Stp. Th. aliunde tenente Bg. adi., dum respicit Noster ad 2, 2, 9.

ἔν τε) Post κραιπ. desiderari videtur ἐνδιαιτώσαις, aut simile quodpiam vocabulum. Vel pr. τε usurpata est pro καὶ ταῦτα, *idque*. Pol. id comma cum sq. coniungere maluit. *Sylb.* Post κρ. deest διατριβὰς vel διαγωγάς. Nisi si quid amplius adhuc deest. *Reisk.* Stp. ἐν ἀσ. κ. κρ. ad sq., sed Bg. ad praeced. refert. Ad m. M. Bg. *Leisn.*

Istis emendationibus ac supplementis non est opus, ut nec τὲ illo sensu, sive ἐν ἀσ. κ. κρ. trahatur ad pr., sive ad sq., quod neutrum incommodam facit sententiam, dum in profusione et crapula poterant desiderare rapinas violentiasque, ad explendam pecuniam absumtam, et aeque decernere mortem Pertinacis, per potum incensi magis, nec

Digitized by Google

καὶ κραιπάλαις [x] ἐβουλεύσαντο, ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ὡς ὄντα αὐτοῖς βαρὺν καὶ ἐπαχθῆ, ζητῆσαι δέ τινα [y], τὸν πάλιν αὐτοῖς [z] ἄνετον καὶ ἀκόλαστον παρέξοντα	decreverunt amoliri Pertinacem, utpote gravem ipsis ac molestum, et quaerere aliquem rursus ipsis solutam et impunem licentiam prae-

x) Hic comma nullum in B. 2. al. v. N. y) M. Ba. hoc comma tenuit, dudum a nobis scriptum in particip. sq. cum artic. z) In M. Ba. hic comma vitiose.

de iusto aut iniusto cogitantes, sed hoc potius, impediri sibi ac praescindi ab illo principe omnem luxuriae facultatem. Sed equidem hanc particulam refero ad sq. v. ἐβ., quod, de mea ratione, in periodo, per particip. inchoata et gen. conseq. κατ. λ., incipit protasin, praemissis tum plenis enunciationibus binis, per particip. elatis, ἀρχ. — ποθ., tum manco membro, ἐν ἀσ. κ. κρ., ubi ellipsis sit particip., v. c. ὄντες, etc., quo respicit Stp. in m. P. „*dum* — luxui — *vacant*" resoluto particip. per particul., ut tamen formula illa per praep. ἐν cum subst. frequens sit, cf. 1, 5, 11. e., nec male habeat hic notio praep. ap. Sch. in „κρ. inter *epulas* et *vina*, (e P., per alium ordinem in duobus subst., sed) ἀσ. *commessationibus*" quo in subst. Stp. Th., huc spectans cum Vs. P., subiungit „paulo liberius, nec satis expressa vi Gr. vocabuli. Ego in huiusmodi quidem loco ἀσ. exponendum censerem potius luxuriosa convivia, s. luxuriosas comessationes s. helluationes" ut tamen Bg. Lat. (e Stp. m. ap. G. Th. cum Gr. n.) sufficiat, cf. 1, 12, 9. Intp. ad N. T. Luc. 15, 13. Kypk. Loesn. p. 124. i. Lexx., quorum Schw. hinc reddit cum Sch. Lat., Fabr. ad Dion. C. p. 867. et ad Sext. Emp. p. 496. N. G. Poll. 3, 117. e., sub titulo de prodigo, Suid. 1, 355. Hes. Suic. Th. Ind. Ael. V. h. Polb. Plut. Krg. (cum Gs. Chr.) et Hs. it. Dem., non tenente Stp. Th. in v. βουλ. e. Lat. Bg.

ἀποσκευάς.) *Pertinaci factio praeparata est per Laetum praefectum Praetorii*, et eos, *quos Pertinacis sanctimonia offenderat.* Capitol. *Oxon.*

Cap. locus est c. 10. e. T. 1. p. 559., ubi cf. N. 2. Cas. it. Dion. C. 1230, 85. et p. sq. l. 8. sqq. cum N. Fabr. ad §. 48. it. Schott. lib. p. 17. sq. §. 4. Mox ad αὐτ. Bg. e P. alio ordine et tantum in β., sed cum Sch. in ἐπ. ex 3, 15, 3., cf. 1, 9, 15. e., qui in „β. ὄ. α., *molestum* ipsis *existentem*" eodem Lat., innuens syn. hic coniuncta, quae fuerint e tropi diversitate ac rerum, de quibus proprie adhibentur, ut β. de pondere et onere universe, sed ἐπ. de eo praecipue, quod humeris et baiulando sentitur, copulante eadem alio ordine Plut. de discr. §. 366. e. ἐπ. φανεὶς κ. β., tacente Ind. Krg. et Gs. Chr., it. Stp. Th., sed in ἐπ. tamen cum Lat. Bg., cf. 1, 12, 11. i. Ind. Thuc. et Dem., cui add. 57, 26. 228, 10.

ζητ. δὲ) Bg. δὲ per τὲ iterum, fere cum P., hic omisso μὲν in pr. membro ἀποσκ., variante Nostro cum 2, 1, 8. ἄνδρα quodammodo in pron. τινὰ, sequente iterum particip. fut. cum artic., severe a Bg. servato e P., qui tamen omisit pron., non item Sch. „*praebiturum* illis *licentiam*" simili modo dante Ind. Dem. v. e. ζητεῖ τινας ἡ τύχη, μεθ' ὧν ἔσται, cf. 2, 6, 2.

ἐξουσίαν. αἰφνιδίως τοίνυν,	3. biturum. Repente igi-
οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ	tur, nemine sperante, sed
πάντων ἐν ἡσυχίᾳ διατριβόν-	omnibus in otio degentibus,
των, καὶ θυμῷ καὶ [a] ἀλόγῳ	cum furore et caeco impe-

a) In M. Ba. διατριβόντων, θυμῷ κ., prius καὶ abest. *Mart.* etiam in M. Vi., v. N.

ἀκολ.) Nil attinet, pro ἀκολ. cum Sylb. substituere ἀκώλυτον. Ἀκόλαστος ἐξουσία est, quae cohiberi se non patitur, quae frena sibi imponi non sinit, quae, quocunque vult, ruere parata est, v. Suic. Th. in v. ἀκολ. *Leisn.*

Nempe Sb. in Ind. „ἀκόλαστος ἐξ. f. aptius ἀκώλυτος" sed Sch. „ἀκολ. immodicam *licentiam.* Sb. mavult legere ἀκωλ. *non impeditam*" secundum dicta ad 1, 13, 15. e. non praebentibus Indd. cum ἐξ. adi. nostrum, ut nec Lat. Bg., ap. G. Th. sine simili subst., et in illius notionem modo in L. Ern. „2) non punitus" quod et in Gloss. vet. ap. Suic. l. l., e Synes., sed de pers., non de re, ut hic, ubi Sch. notio et vulgaris, v. l. l., commoda sit et hic cum syn. adi. ἀν., cf. 2, 4, 9. e.

αἰφνιδ.) De adv. hoc cum adiuncta enunciatione v. 1, 12, 12. e., ut de sq. formula 1, 13, 3. i., e Stp. Th. quidem, sed non aliunde mihi notata, nisi cum alia formula per Lat. Bg. ex Ind. Ael. V. h., ut et hic sit pro vivere in tranquillitate et pace, nec quid agere inimicum contra imperantem, et i. q. v. simpl. ἡσυχαζόντων, cf. Ind. Thuc. et Abr. ad Aesch. T. 2., e P. notionem constituente Stp. Th. in v. ἡσ. per Lat. Bg., cuius formulam tenet G. Th. in v. *deg.* 57, 90., sed sine explic., nihil etiam afferens in subst. *ot.*, quam vulgatem vim, pro vacatione et libertate a labore, non putarem hic aptam, de civibus, securis a periculis molestiisque tyranni ac Praetorianorum; ut potius usurus essem illa Gs. l. 77. formula *degere in tranquillitate*; nisi otium pro contrario bello, seditioni, turbis, et pro absentia talium rerum et libertate, capias, cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. et Cott. ep. Cic.

καὶ θυμ.) Aut καὶ est delendum, aut leg. ἐν ἡσυχίᾳ διατριβόντων καὶ ἀμεριμνίᾳ, θυμῷ καὶ ἀλ. ὁ. ἐκχυθέντες τοῦ στρατ., *effusi* praetorio. *Reisk.*

Prior sententia conspirat cum Mss., quibus καὶ deest, ut etiam P., quanquam oblique rem gerenti, ut Sch. in x. hunc locum subiicit superiori 2, 4, 7. in repetitione pro *tam — quam*; quo sensu tamen hic non satis commode procedant particulae istae, ut in adiuncto non omnino diverso; ut potius per copiam iungantur in re duplici qualicunque, sicut alibi ap. Nostrum. Sed Bg. videtur pro καὶ primo legisse σὺν, quod ibi quidem latere potest per litteras, sed cum illis subst. Nostri non repertum est in Indd., at cum aliis subst. extra notionem societatis, v. Sb. Aesch. Fi. F. Aes. et Plut. Hs. it. L. N. T. Ktb. v. e., ad quorum analogiam hic stet σὺν θ., nisi Bg. libere iterum adiuvit dat. per praep., redundare καὶ primum in repetitione opinatus cum aliis, cf. Stp. Th. v. i., qui in subst. ὁρ. 2, 1446. G. m. e P. tenet vulg. lectionem, reddens in pr. cum eodem ex alio Nostri loco adi. ἀλ. *vesanus*, non iterum in adi. ipso, nec cum Bg. Nec ego per Indd. deprehendi ἀλ. cum ὁρμ., v. Phoc. Ael. V. h. F. Aes. Hs. L. N. T. Loesn. Obs. Aesch. Fi. R. Or. V. 6. Dem., cui add. 163, 17. 483, 8. Thuc. Luc. Dion. H. S. T. 2. Plut. Krg. Suid. 1, 120. i.

Digitized by Google

ὁρμῇ τοῦ [b] στρατοπέδου δρόμῳ tu ex castris cursu concita-
φερόμενοι αὐτοὶ [c], ἡμέρας ἀκμα- to acti meridie ipso pene-

b) Ing. ἐκ τοῦ στ. v. N. c) Mss. tres αὐτῷ v. N.

Hes. 1, 245. m. e., h. l. non conveniens rationi, rei ac pers., inconsideratus impetus, s. cupiditas vehementior nec rationi obtemperans, sc. vindicandi se, nocendi, necandi; quale supplementum etiam iam est in adiuncto pr. θυμ., ubi Bg. Lat., partim e P., non habetur ap. Stp. Th. et L. Ern., sed tamen notio, quae hic valet, pro ira, cf. Hes. 1, 1744. e. Suid. 2, 212. e. L. N. T. et Suic. Th., ubi cum Bg. redditur, Herodt. 68, 14. Ind. R. Or. V. 8. And. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1., ubi et nominatim θυμῷ φέρεσθαι, Plut. Krg. et Harl. Chr. poët., sed in alios usus Herdt. Thuc. R. Or. V. 8. Lyc. Dem. Plut. Wyttb. Hom. Hes. Orph. Mus., Aeschyl. cum An. Abr. T. 1., Soph. Ai. Phoc. Theogn. Lyc. Tyrt. Kl. et Foes. O., ducente Sch. e P. partim, in ὁρ. πά. φερ. *furentes*, ὁ. *furenti*, θ. φερ. *turbidi* milites seditiosi procurrentes" quo de v. φ. cum θ. copulato dicendum potius in N. sq.

τοῦ στρατ.) Scribo ἐκ τοῦ στ. *Steph.* Referendum est τοῦ στ. vocabulum ad praecedens ὁρμῇ, non ad sq. δρόμῳ. *Stroth.*

P. copularat δρ. cum τοῦ στ., et hinc partim Sch., nisi quod simul v. φ. adiunxit in στ. πδ. φ. militari *cursu*. Stp. tamen legit ἐκ, — δρ. στ. φ., qui *militari* cursu *feruntur*, φ. θ. κ. ἀ. ὁ. στ. δρ" haec extr. plane cum P. reddens, ubi τ. στ. ceperunt de pers., atque adeo militibus, convertentes deinde subst. duo in adi. et subst., ut tamen sit vagus nimium ille cursus militum, nec satis finitus; nisi compares Isocr. Pan. ed. Mor. p. 61. i. στρατοπέδῳ πορευομένους, ubi N. "iter facere, ut exercitum, — agmine — descendunt, — i. cum armis servatoque ordine" sicut e Strothi ratione incommodum videtur adiunctum tum κλ. adi., tum subst. δρ., quia ὁρ., physice sic sumendum, continet motum, qui et inest in δρ., ut tautologia oriatur, in primis ob adiectum etiam v. φ., quod ipsum, physico sensu hic capiendum, ut Lat. *ferri*, nihil est, quam moveri, se movere, atque adeo ire, idque simpliciter, ob additum dat. δρ., quo definitur ille movendi se et eundi actus, ut δρ φέρεσθαι sit se ferre s. ire cursu, s. cursim, i. celeriter, cf. 2, 2, 8. i., quibus hic modo adiicere possum Valck. Eur. Hipp. p. 246. 2. B. et ad Vig. p. 56. N. 2. m., et δρ. cum alio gen. pers. aut rei R. Or. V. 4. Dem. et Lyc. v. 193., sed in usus alios ib. Hom. Orph. Soph. Ai. Fa. Aes. Fi. Aesch. Xen. Cyr. et Pol. Z., tum super v. φ., praeter dicta ad 1, 4, 8. m., in pass. physica vi, sine dat. aliquo, de pers. Stp. Th. v. *i., cum praep. εἰς Eur. Barn., ἐπὶ R. Or. V. 8. Lyc. Polb. Ern., κατὰ D'Orv. Ch., cum adv. Xen. Pol. Z., cum abl. rei, ut instrumenti, D'Orv. Ch., at de re R. Or. V. 4. Fa. Aes. Foes. O., sed tropice de re vel pers. Dem. v. e., cum praep. εἰς Dion. H. S. T. 2., ἐπὶ Abr. L. Ar., qui prosit Polb. Ern., cum adv. R. Or. V. 8. And. Xen. Bach. et Hell. Mor., Dion. H. S. T. 1. Vig. cum N., et in usum alium Abr. L. Ar. et Polb. Ern. sed ut cum v. φ. abl. quidem rei, quem vocant modi, non per Indd. fuerit, nisi ῥοίζῳ ap. Aes. Fa., cf. 1, 4, 8. m., et Xen. Cyr. Z. "φυγῇ, fuga *deferri*" ad quam analog. Noster hic et alibi cum φ. iungit abl. δρ., quod v. φ. reperi cum gen. ap. Theogn. v. 489. de calice, ἡ μὲν — φέρεται φιλοτήσιος, hic *fertur* amicitiae *gratia*, recte suppleto ἕνεκα, ut Cam. in Schol., quod in Nostri

ζούσης[d], ἐπεισῆλθον τοῖς βα- trant in imperatoris aedes,

d) M. Ba. ἀδγαζούσης, in marg. tamen adſcriptum: γρ. ἀμαζούσης. *Mart.* v. N.

locum non cadit, ubi, referendo φ. ad τοῦ στ., ad ſummum, ut in aliis paſſ. cum gen., expleveris praep. ἐκ ſ. ἀπὸ, quarum primam e Stp. nutu ſuſceperunt Ing. nimis properanter, cum aeque altera deligi queat; id que potius, ſi ſumas, eam aut in τοῦ artic. latere, aut ab eo propter ſimilitudinem periiſſe; unde magis inclino ad hanc partem, quam ad Stp., quocum et Bg. videtur facere, in v. φ. cum aliis emphaſin et vim quaerens, cf. 1, 4, 8. m., et Noſtri formulam reddens fere cum Ind. Xen. 'Αναβ. Mor., v. 2, 2, 8. i., exprimendo vim illam per adi., at ipſum particip. per Lat. ſyn., ut 1, 4, 8. m., afferente G. Th. in ſubſt. modo formulam per activ., *curſum — agere* et *curſu* agitare *onagros*, ſed deinde *curſu — ferri*, it. in hoc v. e., ſine explic., tacentibus Niz. Cl. Cic. et Indd., niſi quod Flor. „*ferri*, — proficiſci" ſine ſecundaria adeo notione.

αὐτοῖ) In Cod. perperam legitur αὐτῷ. *Stroth.* Per errorem in litteris, dum iota olim in Mss. abfuit, omittente Bg. e P. pron., pro ἐκεῖνοι ſtans in enunciatione extr., oppoſitumque aliquo pacto illi οὐδεν., ſed ut et cum v. ſq. ἐπ. tertiae perſ. redundet. Mox ad ἀκμ. in Ms. rurſus fuerit error in litteris, cum formula nova (non reperta, ſed v. αὐγαζ. per activ. in L. N. T. Ind. Orph. Lyc., per med. Hom. Heſ. Call. Eur. Barn. et per utr. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Heſ. 1, 610.) alium faciat ſenſum, *illuceſcente* die, ſ. *ſub diluculum*, quam lectio vulg., expreſſa illa, praeter rel. Mss., etiam a P., unde Bg. retinet formulam, libere redditam cum Stp. Th. (quo de alibi) nec aliunde mihi cognitam; ut de tempore, quo res haec acta, etiam nihil ap. Heyn. H. 4, 1030. ſqq., nec ap. Capit. in Pert. c. 11. T. 1. p. 559. e., nec ap. Xiph. S. 390, m., niſi l. 34. δυνηθεὶς γὰρ ἂν μάλιστα μὲν ἀποκτεῖναι τοὺς ἐπελθόντας, — τῇ τε γὰρ νυκτερινῇ φυλακῇ καὶ τοῖς ἱππεῦσιν ὥπλιστο, *nam* cum *poſſet* facillime *irruentes* concidere, *quippe* ei *excubiae* nocturnae *et* equites *in* armis *erant*; unde ad nocturnum tempus aliquis deſcendat, ni memor ſit, Romanos diem incepiſſe a media nocte, qua et ipſa milites inchoarint vices, duraturas ad ſequentem noctem mediam.

ἐπεισῆλθ.) Occaſionem huius motus amplius expoſitam v. ap. Xiph. (S. 389, 20. ſqq.) et Capit. (in Pert. c. 10. ſq. T. 1. p. 558.) Herodianus praecipuam cauſam annotat, tanquam inſtituto pragmaticae obſervationis maxime idoneam. In numero variant. Dio ducentos procurriſſe in Palatium, Capit. (c. 11. i. p. 559. c.) trecentos aſſerit, quem ex Dione corrigendum cenſet Caſaub. *Boecl.*

Cf. Fabric. ad Dion. C. 1232, 43. §. 57. διακόσιοι δὲ, οἱ τῶν ἄλλων θρασύτεροι, καὶ ἐς τὸ παλάτιον, τὰ ξίφη ἀνατεταικότες, ὥρμησαν, Anglis ſqq. ap. Heyn. H. 4, 1030. e. Capit., improbante et lib. Schott. p. 18. e., ſed Bg. e P. retinente Lat. ad βασ., cuius ſimpl. ad v. ἐπεισ. neſcit Stp. Th. pauperrimus, cf. Ind. Sb. cum dat. perſ., it. ej. Dion. H. T. 2., cum pr. εἰς Dem. et abſolute Fi. Pal., ſed de re cum pr. ἐκ Thuc., vim in praep. quaerentibus Rsk. et Fiſch. l. l., dum illa inopinati perimitur hic a pr. οὐδενὸς προσδ., ut alia iſta hoſtilis impetus (v. Z. ad Vig. p. 609. b. m. Nr. 1.) ab adiunctis, mox ſqq.

σιλείοις; τά τε ᵉ δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ ξίφη σπασάμενοι. τῷ δὲ παραδόξῳ τοῦ ἔργου καὶ ἀνελπίστῳ οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ ταραχ-

hastas intentantes et gladios
4. stringentes. Qua inopinata re et insperata imperatorii ministri perturbati pau-

e) M. Ba. et Vi. τὰ δορ. v. N.

τά τε δορ.) Mss. τὰ omissum, intervallo καὶ sequente, cf. 2, 3, 1., iterum cum P., unde et Bg. negligit, et modo in subst. δ. et ξ. reddit, et partim Sch. in v. δ. „*quum* protendissent *hastas*" Stp. Th. memoriter τὰ etiam omittente in v. 3, 1288. D. „media vox act. habet signif., ut – (e P.) s. *quum* protendissent *hastas* suas" comparans locum Xen. Cyr., ubi Ind. Z. fere, sed Ael. V. h. plane cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gt. n., huc respiciente L. Bos. Ell. p. 92. m. sine Vs.; ad notionem praep. nihil valentibus Hes. 1, 970. i. 988. m. et Suid. 1, 568. m. 580. m., nec Z. ad Vig. aut L. Ern., ubi nec in compos. praepositionibus Nr. 17. v. διὰ illa Bg. est. Tum Sch. cum P. in σπ. partim, post „*quum* strinxissent *gladios*" quo Lat. utitur aliunde etiam Stp. Th., cf. Bud. C. 433, 29. sqq. Poss. Call. Ind. Sb. it. ej. Di. H. T. 1. R. Or. V. 8. Lyc. Ael. V. h. Diod. S. Hom. Ern. sed sine Ind. Herodt. 237, 1. L. N. T. Hes. 1, 1464. i. 2, 1243. i., tum pass. Diod. S. et Xen. Cyr. Z., sed in alios usus de med. Lyc. Suid. 3, 361. e., de act. 1, 871. i., sed Indd. Hom. Call. Lyc. Long. Mor. Luc. et Abr. ad Aesch. T. 1., proprie ut hic sit ellipsis, v. c. ἐκ τοῦ κολεοῦ, ut Stp. Th. comparabat Lat. *educere e vagina*, tacentibus L. Bos., et lib. de V. med., cum hic in utr. v. queat valere vis med., pro in suum usum, quo et spectat Stp. antea pron. possess. *suas*.

τῷ δὲ παρ.) Bg. discedit a P. in artic. per pron., (e τῷ faciens τούτῳ et hinc relativ. ᾧ, oppresso δὲ,) tum in severiore ordine subst. τοῦ ἔργ. intra duo adi., denique in Lat. ad adi. παρ., quod cum altero copulatum affert Stp. Th. modo ex Isocr., in neutris cum artic. pro subst. praeeuntibus Thuc. et Dem., cf Luc. cum subst. al.

οἱ ἐν τ. β. ὑπ.) Hi sunt nempe, qui itidem ac milites alieno erant erga principem animo. Καισαρείους vocat Dio, qui sub Commodo fuerant in aula; ex quibus licet quosdam vendiderit Pertinax, postea tamen ex venditis aliquos reduxit in aulam, magno suo malo. *Boecl.*

Dionis locus est 1231, 8. sqq. Xiph. S. 389, 42., cf. supra 2, 4, 9., intelligente Cas. ad Capit. in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 561. b. N. 2. *aulicos* cum lib. Schott. p. 18. e., sed Sb Ind. v. Καισ. *ministros* s. *libertos* aulae *Caesareae*, fere cum Bg., per variationem a Nostro expressos pro 1, 6, 2. i. τινὲς τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν, et pro simpl. τῶν θεραπόντων ib §. 22. et οἰκέταις 2, 1, 2. m., et hic distinguendos a militibus [illegible] e genere Praetorianorum 1, 12, 8. e., ob adiunctum sq. ἄνοπλοι, (pro quo ap. Dion. l. l. ἄοπλοι,) nisi capias de militibus, nulla, praeter gladium a latere, arma habentibus, quales et hodie ministri sunt ap. milites magni loci ordinisque, si forte illuc respiciat P., Nostro illos definiente amplius in sqq. per custodiam iis demandatam ad ianuas; unde Xiph. S 390, 42. οὔτε γὰρ τῶν συστρατιωτῶν τις αὐτοὺς εἶρξε, καὶ οἱ πυλωροὶ οἵ τε ἄλλοι Καισάρειοι οὐχ ὅτι τὸ συγκλεῖσαι, ἀλλὰ καὶ πάντα ἁπλῶς προσανέῳξαν, nec enim

Digitized by Google

θέντες, ὀλίγοι τε [f] πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐχ ἔμενον [g], ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρου-

ci adversus plures et inermes adversus armatos non durarunt, sed quisque relicta statione sibi demandata

f) M. Ba. et Vi. iterum sine τὸ, v. N. g) Hic in M. Ba. punctum, ut in Ox. colon, variantibus edd. etiam in sq. membro, A. 1. ἀλλ᾽ ἕκαστος ἣν ἐνεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ᾗ λ., quod mendum in v. retinuit B. 2. R., una cum commate post λ., quod solum et in Stp. rel., at ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐνεχείριστο, φρουρὰν λιπὼν, ᾗ λ. B. 2. L. cum Pat., tum ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ᾗ λ. Ox., sed Ed. ἀλλ᾽ ἕκαστος, ἣν ἐγκεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ᾗ λ., denique A. 2. καὶ ἀλλ᾽ ἕκαστος ἣν ἐνεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ᾗ λ., quae servavit B. 1. L., praeter καὶ eiectum, aliter peccante simul et cum sensu nullo B. 1. R. ἀλλ᾽ δὲ ἕκαστος ἦν, ἐνεχείριστο φρουρὰν λιπὼν, ᾗ λ. v. N.

ab *aliis* militibus *probibiti* sunt, *ianitores* que *et* reliqui *Caesariani* non *modo* non *clauserunt* portas, *sed* etiam *aditus* omnes *patefecerunt*, ubi συγ. sint Praetorianorum pars, non simul in palatium irruens, in castris que remanens, sed πυλωροὶ pars Praetorianorum, iam in aula versans, et excubias ad ianuas agens, (a Nostroque nominata duabus a partibus, tum in οἱ ἐν τῇ βασ. ὑπ., tum in sqq. ἕκαστος — λιπὼν,) denique οἱ ἄλλοι Καισ. ministri famulique imperatoris non e genere militum; ob sq. aliud particip. ταρ. Nostro omittente participium ὄντες in οἱ ἐν — ὑπηρ. formula cum artic. et praep., ubi Bg. brevior per subst. concretum, οἱ βασίλειοι ὑπηρέται, pro severis, *qui* in *imperatorio* ministerio *erant*, ignorante formulam Stp. Th. cum Indd., forsan ex analogia tantum a Nostro factam, cf. R. Or. V. 4. Dem. Is. Pan. Mor. Luc. Diod. S.; Anglis ap. Heyn. H. 4, 1030. e. partim cum Sb. facientibus, *indem* des *Kaisers* Freygelassne *und* Beamte *entweder davon gelaufen waren* rel., forsan e Capit. loco, ad sq. λιπὼν afferendo, usis illo Vern. *Beamte*, qui hodie intelliguntur de iis, qui sunt in munere et officio publico, nec clare hic a Nostro describuntur, sed, quod dicebam, potius milites aulae, quam Capit. l. l. *aulicum famulitium*, i. aulici famuli, cf. 1, 6, 2. Caeterum retinet Bg. severius, quam P., ordinem interiecti in medium nominativi, pro οἱ δ᾽ ἐν τῇ β. ὑπ. ταρ. τῇ παραδ. λ.

ὀλίγοι λ.) Admodum familiaris est Herodiano haec verborum series, v. infra c. 13. bis, supra 1, 12. et alibi passim. *Stroth.*

In componendis quidem oppositis, cf. 1, 12, 13. et Ind.; per variationem hic Nostro addente prima ὀλ. πρ. π., (cf. Xen. Cyr. Z. 2, 1, 8. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν λ.) ubi Bg. severior, quam P., quoad praep., sed in π. fere ex illo, cf. G. Th. Nr. 3) „*plures*, pro multi“ ex eodemque τὸ neglecto, quod hic in Mss. non aeque excidere potuit, quam §. pr. e., sed liberius a Glossatore eiectum sit iterum; in nominativis Nostro opprimente rursus particip. ὄντες, hic ad celandam comparis artem, et per neglectam aliqua parte concinnitatem, dum *duae* ponuntur causae, quare aulici non manserint, quia erant territi, et quia erant pauci inermesque, vel *tres* causae, territi — pauci — inermes, ubi in secundo membro copula τὸ sane interdum omittitur; in ἐμ. Sch. reddente fere cum P. „*non* resistere *audebant*“ sed plane Stp. Th. 2, 877. G. e. sub notione, qua „in bello, (cuius et hic est genus aliquod,) μένειν τινὰ dr.,

ῥὰν, λιπὼν, ἢ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ, vel ad atrii ianuam vel ad ἢ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς εἰσόδοις, caeteros aditus, fugiebat. ἔφευγον. ὀλίγοι δέ τινες τῶν 5. Pauci tamen quidam ex

qui, in statione et loco suo manens, cum expectat, sustinet et excipit irruentem" at sihe Lat. Bg., quo de v. 1, 12, 17. e.

λιπὼν) Intelligo *λιπὼν*, *ἣν ἐγκ. φρουρὰν ἢ ἐ. τ. λ. Steph.* quomodo rectionem etiam Bg. ostendit, fere e Sb. ad P. Vs., a qua ratione pendet etiam, quam secuti nos sumus huius loci distinctionem, ubi exquisite accus. adiungitur priori v. et pron. relat., non sequenti, ut hic, λ., quocum cohaeret φρ. ex ordine severo, *λιπ. φρουρὰν ἣν ἐγκ.*, unde distinctio edd. B. 2. L. et Pat. toleranda, quae tamen vulgaris est; alteram rationem, quam nos deinceps servabimus semper, noscentibus et Lat. scriptoribus, et hic casibus sqq. cum praep. pendentibus non modo a subst. φ., quod Stp. voluerit, sed aeque a v. ἐγκ., quod, servato ordine etiam Gr., redditurus eram per formulam, *quam* demandatam *habuerat* custodiam, *relinquens*, s. *relicta*, ut ipse Bg. 2, 1, 11. et hic Sch. "*habuerat* demandatam *stationem*" huc respiciente Stp. Th. 4, 451. C. e. sine Vs., sed aliunde per formulam eandem, et per Lat. Bg., tum Leisn. in m. Ox. "O. M. V. 4. p. 291." ad augmentum simplex pertinente, quo de ibi hinc quoque agitur. Sed in v. φρ. (ubi Bg. e P.) tenet Stp. Th. 2, 1500. G. per similem locum "φ. *custodia*, — de ipso loco aut statione, — Philostr. *τί δὲ τὴν φρ. ἐξελίπετε*; *cur* stationem *et* custodiam *deseruistis*" qua in vi sane hic quoque capias, referens ad λ., quanquam et de cura et actu, copulans cum v. ἐγκ., item cum sq. praep. Porro Sch., post Vs. ad 2, 1, 5. "λ., subaudi *θύρᾳ*" quod subst. hic Noster per variationem oppressit, nisi, per transitum subitum ad alium numerum, cogitavit e sq. *εἰσόδῳ*, quocum et alibi adi. *αὐλ.* Noster coniungit; ut ad l. l. non recte errorem putarit hic esse Stp., qui in Th. supplet ad v. *αὐλ.* modo illud Sch., cf. L. Bos. Ell. p. 148. e. aliunde, et l. l. supra ex Hes. et Suid., it. ex iisdem Schol. ad Arist. Pac. v. 982. cum Ind. Kust., Luc. 2, 524. N. 13. 3, 314. N. 93. p. 322. N. 66. Theocr. id 15, 43. Phil. in Flacc. p. 757. A. e. 765. C. m. Ios. 2, 212. s. 5. e. cum N. Sed Sch. deserto P. "*εἰσ. foribus*" quae cum adiuncto *λοιπ.* intelligentur aut publicae, aut secretiores, sed magis posteriores, ob iam pr. *αὐλ.*, cf. 4, 1, 8. sq., Bg. pertinente synthesin in v. ἐφ. plur., ad sing. *οἰκ.* adi. collectivi relato, cf. Poss. Synt. p. 68. e., sed in rem consentiente Capit. in Pert. c. 11. e. T. 1. p. 562. m., *et* Electus *quidem* confossis *duobus* cum *eodem* periit: *reliqui* autem *cubicularii* palatini — *diffugerunt*, unde, ut ad pr. *οἱ — ὑπηρ.* N. Boecl. e Salm. N., sic et fluxere hic Latt. P., sed ut Capit. videatur cum numero cubiculariorum plurium inducere etiam diversitatem eius muneris, quod administrarint alii honestiores, qualis Electus, cf. supra 1, 16, 12., alii viliores, ap. Cap. *reliqui* nominati; quod quidem genus secundum potius ap. Nostrum hic definierim e pr. *οἱ — ὑπηρ.*, quam e subst. φρ., quod latius patet, atque ad honestiores aeque, cf. 1, 12, 8. e. item adeo ad Praetorianos ex hoc genere, cf. supra §. 1.

ὀλίγοι) Ad Dion. C. 1232, 45. Xiph. S. 390, 28. *οὐδὲ ἔγνω πρότερον προσιόντας ὁ Περτίναξ αὐτοὺς, πρὶν ἄνω γενέσθαι. τότε δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἰσδραμοῦσα ἐμήνυσεν αὐτῷ τὸ γενόμενον*, Fabr. N. §. 59. modo sic "Herodianus affert amicos nunciantes" ut ad Capit. l. l. p. 561. i. N. Cas. b. ⁊ "nun-

εὐνοούντων, διαγγείλαντες τῷ Περτίνακι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, τῇ τε τοῦ δήμου βοηθείᾳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ὁ δὲ, καὶ τοῖς συμβουλεύουσιν αὐτῷ πρὸς τὸ παρὸν ὠφέλιμα [h] μὴ πεισθεὶς,

benevolis nunciantes Pertinaci incursionem, suadebant, ut fugeret, populique auxi-
6. lio se committeret. Ille autem suadentibus in praesens utilia non obsecutus,

h) ὠφέλημα mendose A. al

ciatum est —. Dio ait ab uxore, Herodi. ab amicis" non composita re sic, ut amici per uxorem nunciarint, vel simul cum illa; Bg. ducenre e P. Lat. in δὲ et gen. τ. εὐν. per praep. in τιν., quod pron. cum adi. ὀλ. hic non cum illo omittit, sed tamen ad v. εὐν. (ubi P. per gradum altiorem) dat. pron. αὐτῷ, quo sine hic Noster scribit iterum, sed sequente dat. nominis propr. ipsius in alio v., aeque praeponendi, cf. 1, 13, 2. i. In sq. v. διαγγ. Bg. partim e P., qui ad τ. ἐφ. addiderat *militum* gen., e suppleto pron. αὐτῶν a remotiori οἱ δορυφόροι §. 1. i., quo et respexit Sch. „ἐφ. *invasionem* militum" quod Lat. neutrum est ap. Stp. Th., in sq. v. ἐ. Nostro iterum opprimente dat. pers. αὐτῷ, (secus ac §. sq., ubi nec in verbo variat,) et, deserto P., reddente Sch. cum Bg. in subst. β., pro quo Sb. Ind. in v. ἐπ. „*dare se* tutelae *populi*" non aliunde prolata formula, et a Stp. Th. plane ignorata, it. ab Indd., cf. in vulgarem subst. βοηθ. notionem, praeter L. N. T. Schw., Thuc. R. Or. V. 8. Din. Dem. Dion. H. S. T. 1. Diod. S, Fa. Aes., at in peculiarem de navi Kypk. T. 2. it. pro ἔφοδος Palm. Ex. in A. Gr. p. 50. e. Abr. Dl. Th. p. 291. e., ut fortassis hic sit Lat. quid, etsi G. Th. tacente phrasin Sb. et Bg., in cuius v. modo affinia quaedam 1054, 93. 96., tropo remoto ut sit, sinere ac flagitare, ut sibi populus auxilium tutelamque praestet, prodire in publicum et privati alicuius domum, populoque concitato atque convocato, expectare inde auxilium, quorum unum modo P. expressit statim.

καὶ τοῖς) Videtur otiosa hic esse καὶ particula. *Steph.* Forte ὁ δὲ, καίτοι συμβ., *quanquam* suadentibus. *Reisk.* V. quae ad finem capitis notantur. *Boecl.*

Sic Leisn. in m. Ox. „forte καίτοι, (et in m. M. Bg.) lege pro καὶ τοῖς hic καίτοι, *quamvis*" at Sch. „Stp. otiosum est καὶ: sed minus recte, Pol. *tametsi*" quod aliquem sane deducat ad illud Rsk., cum καὶ, saepe depravatum aliunde, nec in hoc contextu valens pro *etsi* aut *vel*, (quia solum stat ante particip. pers., non praemisso casu aliquo pers.,) potuerit alteram sui τοι partem amisisse a sq. τοῖς simili; quanquam P. libere iterum sic resolverit particip. πεισθ., quocum suam particulam illam copulat, non vero cum τοῖς σ., ubi nec quis necessario requirit istam partic., nec Noster addit in simillimo loco 2, 2, 13., hic modo varians per adi. unum syn. ὠφ. et aliud verbi tempus, tum addito ad particip. articulo τοῖς, e cuius loci proposita emendatione hic pro καὶ legerim οὐ, ut iterum copulentur οὐ τοῖς — μὴ πεισθ. negativae duae, quanquam hic divulsae a se longius, cuius generis exempla sunt et ap. Abresch. et Dawes. ad l. l., inclinante Bg. haud dubie in partes Stp., ut omiserit καὶ, quod

ἀπρεπῆ δὲ [i] *καὶ ἀνελεύθερα,*	sed indecora et illiberalia
βασιλείας τε ἀνάξια καὶ τῶν	imperioque indigna et vita
προβεβιωμένων αὐτῷ καὶ προ-	anteacta rebusque gestis haec
πεπραγμένων νομίσας, φεύγειν	arbitratus, fugere quidem
μὲν ἢ λαθεῖν οὐκ ἠθέλησεν [k],	aut latere noluit: verum

i) In M. Ba. δὲ abest. *Mart.* v. N. k) Hoc nostrum comma fuit in B. a., pro rel. puncto, aut colo Stp. al. cum Bg. M.

et facit in pron. dat. *α.*, severus in ordine formulae *πρ. τ. π.*, ad laevitatem a Nostro praemissae, locandae illius proprie post adi. *ἀφ.*, quocum ignorat praep. istam Stp. Th., cf. tamen L. N. T., et in aliam rectionem Ind. Ael. V. h. Luc. Aesch. Fi. Plut. et Fa. Aes. Hs.; nesciente Stp. Th. etiam in v. *πειθ.* Bg. compos., sed Sch. „*π. αὐτοῖς*, credendum illis ratus" deserto P. etiam,

ἀπρεπῆ δὲ) Ms. δὲ, ante proximum *καὶ* omissum, cum rel. Mss. refert etiam P. in obliquo suo *tamen*, ad eius *tametsi* pertinente, cum vulg. δὲ referatur ad pr. neg. *μὴ*, pro *ἀλλὰ*, adhibitum quoque a Nostro in loco simili 2, 2, 13., et hic §. e. repetitum per variationem in *οὐ — δὲ*, quam rem non tulerit librarii ingenium; nisi δὲ a pr. *πη* simili excidit; quo utr. facto exsistit periodi per participia ratio haec, ut apodosis *φευγ. — οὐκ ἠθ.* habeat praemissum membrum *ἀ. — νομ.* per particip. in notione causae, cum in vulg. lectione apodosis eadem instructa sit duabus enunciationibus, iunctis per *μὴ* et δὲ adversativas, sed per particip. diversae notionis aut eiusdem, quoad primum *μὴ πειρ.* continet vel modum, vel caussam; quam utr. notionem celes istis Lat. *quum* et *dum* particul.; copulante Nostro iterum syn. adi., sic, ut pr. *ἀπρ.* per sq. tertium explicetur membrum, ubi duo pr. tenent genus et speciem, quatenus indecentia quaedam sunt universe et aliis de caussis, sed quaedam in pers. liberaliter educata ac sentiente, nec magnum, fortem et intrepidum animum arguunt; dum Bg. cum Sch. in adi. primis duobus numerum Gr. servat, sed Lat. e P., quorum illud in *ἀνελ.* (ap. G. Th. etiam in Bg.) pauperrimus Stp. Th. habet cum diserto *indecens* syn., cf. Ind. Xen. Pol. et Mem. S.; respiciente Nostro ad 2, 1, 18., sed per variationem in additis *προπεπρ.*, ubi brevior P., et hinc Sch. simplic. *anteacta*, subst. eiusdem omisso, sed Bg. per formulam adi. et subst., non tam cogitans, credo, bellicas eius res, fortiter ac sine timore periculi gestas, quam etiam simul civiles, cum simili animo peractas, negligens hic, secus ac ibi, pron. dat. *α.*, facile exprimendum per *sua* s. *ipsius*, et contra addens pron. neutr. *αὐτὰ* s. *ἐκεῖνα*, quae suasissent benevoli §. pr., et mox a Nostro repetita, sed variando iterum per adiunctum *λαθ.*, consentiente partim Dione s. Xiph. 1232, 55. S. 390, 30. *μαθὼν οὖν ταῦτ' ἐκεῖνος, πρᾶγμα εἴτ' οὖν γενναῖον, εἴτε ἀνόητον, εἴθ' ὅπως τις αὐτὸ ὀνομάσαι ἐθέλει, ἔπραξε. δυνηθεὶς γὰρ — κατακρυφθῆναί γε καὶ διαφυγεῖν πω, λ.*, variante Nostro in sq. *λαθ. οὐκ ἠθ.* partim cum 1, 14, 14. m. Caeterum in viciniori hic *μὲν* et δὲ relato comma placuit nobis, in primis cum nominativus ὁ superior etiam ad sq. membrum pertineat. Alioqui post distinctionem maiorem repetendum sit ex illo ὁ syn. pron. *αὐτὸς* ad enunciationem sq., cui nunc quidem adhuc numerum §. novae reliquimus.

ὁμόσε δὲ χωρήσας [l] τῷ πράγματι, προῆλθεν [m], ὡς διαλεξόμενος αὐτοῖς, ἐλπίσας, πείσειν τε αὐτοὺς, καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν [n] ὁρμῆς.

7. obviam eundo ei rei, prodiit tanquam verba facturus apud ipſos, ſperans ſe perſuaſurum, et eos averſurum in praeſens a coeco impe-

l) χωρίσας B. 2. et Par. 1. mendoſe. m) Noſtrum hic comma, it. mox poſt αὐτ. pro colo Stp. rel. n) In tribus Mss. deſunt εἰς τὸ παρὸν, v. N.

ὁμόσε) Ὁμ. χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, obiicere ſe periculo, v. Vig. p. 253. (ed. Z. 318. m. Nr. 9.) Photius in Lex. ap. Cler. ad Menandr. in Ind., ὁμ. ἰέναι, ἀντὶ τοῦ παραβάλλεσθαι. Pol. vertit *occurrere periculo.* Non male, Πρᾶγμα enim ſaepe moleſtiam, periculum, ſignificat. *Leisn.*

Sch. „χ. offerens *ſe* iſti *periculo*, (dux forte Bg. in artic. per pron.) ὁμ. offerens *ſe* periculo, *obviam* ſe *dans* illi *per.*“ primam Lat. formulam ducens e Sb. Ind. v. ὁ., ubi cum Bg. aliunde Stp. Th., ſed in v. χ. 4, 670. G. m. cum P. hinc, ubi tropice dr. rem illam ſubire, ſuſcipere, pati velle fortiter atque intrepide, ut §. ſq. ſubiiciatur expoſitio amplior, cf. Ind. Bud. C., Schol. Thuc., (cui add. p. 136. ult. 151, 66.) Dem. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z., Ael. V. h. Polb. Dion. C., Suid. Heſ. cum N. Harpocr. p. 263. m. Tim. L. p. 138. cum N., Eur. Or. vs. 919. cum Schol., ſed de Lat. Cort. ad Sall. Iug. 5, 1. e., et ſine explic. G. Th. Ind. Liv. Ern. et Iuſt., ut τῷ πρ. quoque capias univerſe, reſpiciens ad §. 6. m. τὴν ἔφοδον. In ſq. v. πρ. (quod Noſter, hic abſolute ponens, §. ſq. plene dat ad variandum) Bg. ſeverior, quam P., qui neglexit et ſqq., non item Sch. „δ. *collocuturus* cum *ipſis*“ ubi Bg. liberior, quam 1, 5, 1. e., ſed Noſter in pron. α. ſpectat remotius nomen §. 1. i., cum ſubito ſimul tranſitu a re τῷ πρ. ad perſſ., quae tamen in illa re etiam latent.

ἐλπίσας) Sic Dio C. 1232, 59. S. 390, 39. ἐλπίσας δὲ καταπλήξειν αὐτοὺς ὀφθεὶς, καὶ πείσειν ἀκουσθεὶς, ἀπήντησε τοῖς προσιοῦσιν, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἤδη οὖσιν, cf. Capit. c. 11. T. 1. p. 562. i., e P. vertente Bg. v. ἐ. per praeſ. iterum, ſed de ſuo addente pron. ἑαυτὸν in v. π., ubi Sch. plenius „*perſuaſurum* illis *eſſe*, quae *vellet*“ quem perſ. pron. caſum Bg. hic removens, exhibet in ſq. v., ubi ſane repetendus e pr. et eſt quaedam explic. prioris v. πεισ., quod hic ceperim univerſe, pro in ſuas partes trahere oratione et ſibi placatos reddere, cf. Stp. ad m. P.

εἰς τ. π.) Haec non extant in Cod.; et recte quidem, ut videtur. Namque ſenſum turbant tria haec vocabula, et ſaltem, ſi vel maxime genuina ſint, tranſpoſita eſſe puto. *Stroth.*

Habuiſſe illa et P. in Cod. ſuo, patet, et eodem loco etiam, cum poſuerit „*furentes* in *praeſens* animos *placaturum*“ poſt v. ſuum, quod oblique ineſt in Gr. ſubſt. ὁρ., intra quod et adi. Noſter poſuerit ex imitione quadam Dem. 297, 3. τῆς μὲν εἰς τ. π. τιμῆς λ., et ad variandum cum §. 3. m. per additionem, quam nec reſpuit Srp. ad m. P. it. in Th. 2, 1446. G. e. cum P., nec Bg., nec contextus aut res ipſa, cum formula iſta, ſic locata, inter adi. et ſubſt., proprie ſit pro adi. et ipſa, atque adeo pro τῆς παρούσης, quod incommodum cum alio adi. mutare ſolent elegantes ſcriptores in ſyn. formulam, cumque impetus ille inſanus

καὶ δὴ τοῦ δωματίου προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς, πυνθάνεσθαί τε ἐπειρᾶτο τὰς αἰτίας

8. tu. Atque etiam cubiculo egressus, occurrens ipsis quaerere conabatur causas subiti

inciderit in mentes illorum nondum antea, et incidere potuerit tantum hoc praesenti tempore, postea opprimendus, et in tota dicendi ratione sit ellipsis non modo vulgaris illa subst., *μέρος τοῦ χρόνου*, sed etiam participii, v. c. *ἐμπεσούσης, γενομένης ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν*, caeco impetu, qui in praesenti occuparat illorum animos, quem desiturum sperabat Pertinax pro bonitate sua et secundum superiora e Dione; ut adeo nec a pers. alienum sit adiunctum illud, qua de agitur; sicut nemo dixerit causam, unde assuta sint ista, eoque ordine, tam illo exquisito: sed contra credibile est, librarium offensum esse Nostri negligentia quadam, repetentis pro §. 6. i. *πρὸς τὸ π.* formulam, sed cum varietate et in praep. et in loco, quem mutare voluerint etiam Stp. et Bg., praeponendo et ad verbum *παυσ.* potius trahendo, quod tandem redit eodem; tangente leviter formulam Stp. Th. 2, 1134. G. i., repertam praeterea sine Ind. ap. Dem. 131, 6., sed in R. Or. V. 8. And., ut tamen in textu ipso non compareret, et Plut. Krg., reddente Sch. partim e P. „ἀλλ. *furentis impetus animi*, π. absterriturum *esse a tumultu*“ ubi cum Bg. respicit ellipsin praep. *ἐκ* s. *ἀπὸ*, a qua pendet gen., etiam fatente Stp. Th. aliunde, sed sine Latt. Sch. et Bg., et L. Bos. tantum de medio, cf. de act. Ind. Dem., cui add. per Nostri luc. 409, 14., Xen. Bach. Cyr. Mem. S., Aesch. Fi. Is. Pan. Mor. p. 41. m. et Hom., sed cum diserta praep. *ἐκ* Kypk. T. 2. et cum *ἀπὸ* L. N. T. et Xen. Pol. Z., sed cum gen. rei solo Hesd. R. Or. V. 7. Ant. Fa. Aes., et simul cum acc. rei Hom. Orph., sed solo cum acc. rei ib., Aesch. Fi. et ad Xen. M. S. 4, 2, 17. Ern. et Hdb., ut cum acc. pers. Hom. Aesch. Fi. Ael. V. h. D'Orv. Ch. Is. Pan. Mor. p. 93. m., it. absolute Hom. Thuc., et varie Luc. Harl. Chr. poër. Poss. Syrt. p. 82. m., ut de re cum gen. rei Hom. ex 'Ιλ. δ', 191., denique de pass., etiam pro med., ib. Callim. R. Or. V. 6. et 8. And. Dion. H. S. T. ntr. Hs. Plut. et Fa. Aes.

καὶ δὲ) De nostra ratione, v. 1, 2, 9. i. 1, 10, 10. e., particulae duae sunt *et igitur* s. *atque adeo*, quibus reditus fit ad pr. §. v. *προελθ.*, in ea notione nobiscum faciente P., sed *καὶ* opprimente cum aliis, quibuscum Bg. liberior, cf. l. l. et Stp. Th. 2, 8. C. e. (it. Ind. Dev. et Vig. cum Hoog. Op.) sed in v. sq. *ὑπ.* hinc sine Vs. e Bud. C. 964, 42., tum in v. *πυνθ.* aliunde cum Bg. (e P. ap. G. Th. Nr. 4. cum Gr. compos. *ἐκπυνθ.*) qui ex P. etiam reddit subst. *ὁρμ.*, notione per adi. assumta secundaria, quae per se non inest in subst., cum adi. diserte sit cum eo 1, 6, 8. *τὰς αἰτίας τῆς αἰφνιδίου ὁρμ.*, eodem tamen inclinante Stp. Th. aliunde 2, 1448. F. e. una cum L. Ern. At in sq. *ἐπεχ.* (ubi Lat. Bg. caret Stp. Th.) Noster quodammodo cum pr. v. *ἐπειρ.* variat, et copiam syn. ostendit, (unde P. unum modo Lat. verbum exprimit,) hic ut non sit in periphrasi verbi, per inf. adiuncti, sed valere queat vis conandi atque incipiendi, cf. L. N. T. et Obs. ad Luc. init., etiam Krb. et Loesn., tacente Ind. Dem. ex 67, 25. 164, 16. 169, 26. etc. it. Phil. in Flacc. p. 762. E. e. *τὴν αἰτίαν τῆς ἐκεῖνου καὶ αἰφνιδίου μανίας καὶ λύττης πυνθάνεσθαι* scitari *causam* rel.

τῆς [o] ὁρμῆς, πείθειν τὰ ἐπε- χείρει [p], μὴ ἐνθουσιᾷν [q], μέ-

motus, et persuadere incepta- bat, ne furerent, manens

o) τῆς omittunt R. 1. p) ἐπεχείρει B. 1. R., sed in M. Ba. post ἐπ. vulg. colon. q) M. Ba. μὴ ἐνθουσιασμένῳ, ἀλλὰ καὶ τ., sed M. Ve. tantum ἐνθουσιασμένῳ, ut M. Vi. ἐνθουσιασμένων, tum ἐνθουσιασμένος, sic cum commate A. B. 1. et Pat., sed cum puncto B. 2. L., cum colo Ox. 2., et sine distinctione B. a. R. 1. denique ἐνθουσιασμένως cum colo Ox. 1., cum commate Ed., at sine distinctione Stp. rel., sed ἐνθουσιασμένως ἀλλὰ καὶ τ. Ing., v. N.

μὴ ἐνθουσιασμένως) Legitur etiam ἐνθουσιασμένας. Videtur autem ante καὶ addenda esse particula ἀλλά. *Steph.* Graeca hic emendo notabiliter. *Bergl.* Legit ergo Bg. μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων κ. τ. Ad m. Ms. Bg. *Leisn.* Bg. sic vertit, quasi legendum putet, μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων κ. τ. Quae emendatio haud displicet. Τὸ ἐνθουσιᾷν pro furere est ap. Aelian. 5, 2. In Vol. *Idem.* Forte μὴ ἐνθουσιᾷν, μένων κ. λ. conabatur *ipsis* persuadere, *ut* nollent *furere* s. *bacchari*, manens *etiam* tunc *in* —. *Reisk.* Recte se habet recepta lectio ἐνθουσιασμένως. nisi malis ἐνθουσιασμένος. In Cod. exstat ἐνθουσιασμένῳ. *Stroth.*

Sch. „ἐνθουσιασμένος, al. ἐνθουσιασμένως, adv. Pol. *attonitus periculo*, vel *furens*. Opponitur enim ei ἐν σωφρ. σχ. *in* moderato *habitu*, — σχ. *habitu* oris *gravi*“ partim cum P., adv. retinente Sb., ut in textu sine N., sic in Ind. sine Vs., sed contra proferente hinc e P., praeter omissum subst. *periculo*, Stp. Th. 1, 1532. C. e. „dr. passive quoque ἐνθουσιασμένος, pro ἐνθουσιάζων, — Herodi. l. 2. μὴ ἐνθουσιασμένος, καὶ τ.“ non modo sic e P. notione iterum constituta, sed etiam per aliam, quam in ed., lectionem, quae vulg. tamen utr. est ab h. l. aliena, sive bono sensu accepta, pro vehementer cupere et tractare aliquid, cf. Ind. Plut. Krb., sive malo cum Sch.; ubi sane μὴ praemissum requirat oppositum ἀλλὰ, ab Ing. receptum e Stp. nutu, eademque mente, cum series laboraret, insertum a Glossatore Ms. Ba., cuius reliqua lectio in dat. orta est e lapsu in iota postscripto et ν, quod servavit M. Vi., sicut in rel. lectionibus confusa sunt ο et ω, it. ς et ν, ut alias; unde tamen, in primis e lect. M. Vi., facile vera reperiri potest illa Rsk., haud dubie et a Bg. cogitata, a nobisque dudum scripta, ut in qua nihil est, quam vetus series una et vocum copulatio vicinior, et confusio in ν et ς, atque adeo levissima medicina unius litterae, quod secus est in altera Leisn., etiam in m. Ox. scripta, ubi plures litterae non sunt in vulg. ductu, caeterum sensus idem; ut ἐνθ. pertinet ad milites potius maloque sensu, quo semper dr. ap. Nostrum, cf. Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Diod. S., it. in alium usum ib. it. Luc. Dion. H. S. T. 2. Long. Mor. Hes. 1, 1227. m. N. 7. p. 1240. m., non coll. Suid. 1, 741. i. et 748. m., ut de subst. ἐνθουσιασμὸς in partem bonam Ind. Polb., non reperto Stp. illo pass., pro med. sane accipiendo, sed ut nemo id nunc requirat amplius post Bg. coniecturam, cum et in sqq. Noster satis pro Pertinacis tranquillitate dixerit, ubi Bg. liberior ordo in κ. τ., a Rsk. servatus ad sensum, pro severo *et tunc*; patente, credo, σχ. latius, ut dicatur de animo et corpore simul, et utriusque ratione, conditione ac natura, priorisque motus et sensus in voluntate signet, sed posterioris vultum, i. e. frontem ac genas, tum vocem et gestus, in capite non demisso, manibus non iactatis et corpore non concusso; unde mox tria v. v. subiiciuntur confirmandi causa, quorum primum καθεστ. pertineat ad animum maxime, sed καταδ. ad cor-

Digitized by Google

νων καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ[r] σχήματι, καὶ τηρῶν τὸ τοῦ βασιλέως ἀξίωμα[s], οὐδέν τι κατεπτηχότος, οὐδὲ καταδειλιῶντος[t] καὶ ἱκετεύοντος σχῆμα

tunc etiam in modesto et honesto statu ac servans imperatoris dignitatem, nullam consternati aut extimescentis ac supplicis speciem prae se

r) M. Ba. et Vi. σεμνῷ τῷ σχημ. v. N. s) M. Ba. colon hic. t) *Mss.* tres ἀποδειλ. v. N.

pus universe, et ἱκ. ad vocem; consentiuntque adiuncta substantivo σχ. adi. duo, sive ut syn., cf. 1, 6, 1. e., sive pro diversis, ut σωφρ. sit tenens modum iustum et legitimum et dignum sapiente, atque adeo sedatus placatusque, sed σεμν. constans et immotus; denique ut Mss. adiunctus artic. possit a pr. simili νω syllaba excidisse, sed et venisse a sapientia Glossatoris, effecturi elegantiam illam in artic., intra adi. et subst. posito, qui tamen ap. Nostrum non reperitur in illis adi. cum subst. aliquo.

τηρῶν) P. deserit Bg., ubi ceperim ἀξ. pro decoro, animo et factis dignis imperatore et magna persona, summaque in civitate, qualis non ostendat timorem, sed fortitudinem in periculis, nec se demittat ad preces ap. subiectos, quibus alioqui imperia dat; ut vel sic sequatur quaedam explic.

οὐδέν τι) Pro τὶ malim τί. *Reisk.* qui senserit, copulam aliquam, diserte a P. in *ac nihil* monstratam, requiri in participiis, cum sq. ἔφη copulandis, cum non sustineantur a pr. quodam v. finito, et, si cum pr. τηρ. iungantur, tanquam enunciationes, modum continentes, per *dum* particul. exposita, tunc absolute ἔφη subiiciatur, praeter morem Nostri, qui semper id v. innectat orationi alienae post participp., quod et h. l. procedit, si copules ἔφη ad τηρῶν particip., et rel. sqq. sumas, quo sensu dixi, pendentibus participp. a particip. aliquo; quod, quanquam per se facile confusio inciderit in τὶ et τὶ s. ι et ε, malim tamen, cum et Mss. taceant et toleret Bg., quanquam ille, de more, pron. omittiens post adi. istud neg. Ita et post ἐνδεικν. comma modo fecimus.

κατεπτηχότος) Ut observat Tayl. ad Lyc. p. 129. ed. Hauptm. (Rsk. Or. V. 4. p. 166. N. 75.) formandum secundum leges Grammaticorum fuerat καταπεπτηχότος. Sed productis ab ipso locis, in quibus syllaba πα deest, addi potest et hic locus Herodiani et ille ex 2, 12, 9. (i.) Similis syncope in ἀναπεπταμένας 2, 11, 15. et ap. Xen. Mem. S. (2, 1, 22. m.) v. D'Orv. Ch. (p. 480. e.) *Leisn.*

Cf. Poll. 3, 136. sq. cum N., mente *et* genibus *tremens*, it. *attonitus*; quasi per ellipsin subst. τῇ ψυχῇ, τῷ σώματι etc., pro ratione loci, ubi de hominibus et pers., ut per aliam de avibus, de quibus proprie dr., v. D'Orv. l. l. et Ern. ad Hom. Ἰλ. χ', 191. it. Lex. et Abr. An. ad Aesch. T. 2., tum in formam contractam Ind. Hes. v. καταπεπτ., it. sine Vs. Dion. H. S. T. 1. cum Abr. Dl. Th. p. 90. e., sed cum Vs. Ind. Hom. v. κατεπτηχ. Ael. V. h. Dion. C., et de re Dem., it. Hes. 2, 181. e. p. 197. i., non coll. Suid. 2, 274. e., cum Stp. Th. paupere, per Lat. Bg. aliunde, plane cum Sch., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. 1, 13, 8. i.

καταδειλ.) Cod. ἀποδειλ. Aegre definiri potest, utra sit vera lectio;

ἐνδεικνύμενος[u], „Τὸ μὲν ἐμὲ, „ἔφη[x], πρὸς[y] ὑμῶν ἀναιρεθῆ-

9. ferens. *Me quidem*, inquit, *a vobis occidi non*

u) M. Ve. et Vi. ἐπιδεικν. v. N., ut et de commate B. 1. L. post ἐνδεικν. pro rel. edd. puncto cum M. Bg. Tum in A. cum B. inscriptio erat Ἑτέρα Δημηγορία Περτίνακος, sed in Par. Ox. et Ed. eadem cum augmento hoc, Ἑτ. Δ. Π. πρὸς τοὺς δορυφόρους. x) In M. Ba. ἔφη ne commatibus quidem inclusum est. *Marr.* Nempe (ἔφη) sic uncis septum in Stp. et al. y) M. Ve. πρὸ cum Lugd. mendose, v. N.

verosimile tamen est, librarium a praeced. κατεπτ. inductum ex errore scripsisse καταδ. pro ἀποδ. *Stroth.*

Contra poterit aeque dici, librarium non tulisse negligentiam quandam scriptoris in v., ab eadem praep. composito, in vicinia adhibendo, quae tamen religio sit nimia, aut illum, ut alibi, aliud compos. per glossam posuisse, ut ostenderet, quid vel Noster alibi poneret, vel alii frequentius, ut repertum ἀπ. per Indd. Xen. M. S. et Pol. Z., Luc. Polb. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Gem. Pleth. et Plut. Krg., it. ap. Suid. 1, 251. i. ἀπεδειλία, ἐδεδίει, metuebat, *formidabat*, bene per simpl. expositum, Poll. 1, 159. 3, 137. et Thom. M. p. 91., it. ap. Loesn. Obs. p. 155. m., sed κατ. modo in Dem. Ind., prolatum a Stp. Th. cum P. Vs. tantum e Nostro, qui et hic e Dem. imitatione scripserit, cum nec confusio facile inciderit in praepp. κατὰ et ἀπὸ, quae nec aliunde nota-ta mihi; ut potius maneat librarii ingenium, et v. utr. syn., et nostrum quoque i. q. simpl., sicuti syn. ap. Suid. 2, 254. i. καταδείσας, φοβηθείς, λ. *metuens*, ut Lat. Bg., plane cum Sch., etiam ap. G. Th. tantum per φοβ., adhibitum idem a Stp. Th. in nostro Gr., quanquam aptius alteri ἀπ. e praep., ut Sch. dux Bg. in rel. „ἱκ. *supplicis* habitum *prae se ferens*, (in particip. per subst. s. adi., ignorante hanc commoditatem Stp. Th.) σχ. *speciem* supplicantis *prae* se *fer.*" quae formula Lat. e P., per hanc regionem liberiori.

σχ. ἐνδεικν.) Una voce est σχηματιζόμενος s. προσποιούμενος, v. Hes. in σχηματιζόμενοι, (προσποιούμενοι, σχῆμα ἐπιδεικνύντες.) Verti potest *neque ad extimescentis*, *neque* ad *supplicantis* similitudinem *conformatus*, cum Apul. Mil. 8. p. 156. *Leisn.* In Cod. legitur ἐπιδεικν. *Stroth.*

Quae novitas Codd. minus fuerit ab errore in praep., quanquam alibi admisso in alia causa, cf. Ind. Luc. in V. L., quam ab ingenio Glossatoris, volentis vel Nostrum variare pro eodem v. 2, 4, 15. adhibito, vel ostendere syn. et usum similem Nostri 4, 3, 4. φαντασίαν — ἐπιεικείας ἐπεδ., aut aliorum frequentiorem, sicut ap. Dem. pro ἐνδ. 78, 8. ponitur l. 2a. ἐπιδ., quod cum σχ vidimus ante ap. Hes., cf. Ind. Luc. v. σχ. e., contra me sane non aliunde tenente cum subst. hoc ἐνδ., in quo Noster variat cum simpl. 1, 13, 2. e. πένθους σχ. δεῖξαι, retinens contra idem subst. σχ., ut paulo ante, eodem sensu, quo dixi, pro forma corporis externa, aut pro signo et indicio, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n.

Τὸ μὲν ἐ. ἔφη) Capit. (in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 562. i.) *longa et gravi oratione* milites *placavisse*, ait. *Boecl.*

Ad quem locum Caſ. N. 2. „orationem Pertinacis imitatur Herodianus" quo de alibi, rem referente universe Dione, cf. ad §. 7.

πρὸς ὑμ.) In Cod. male extat πρὸ ὑμ. *Stroth.* De solenni errore, quo de alibi, cf. 2, 1, 19., deferente P. etiam Sch. in „ἱκ. *interfici*" cum Bg.

„ναι, οὐδέν τι μέγα, ἢ βαρὺ[z] adeo magnum aut grave se-
„πρεσβύτῃ, εἰς μακρὸν γῆρας ni in longam senectutem glo-
„ἐνδόξως· ἐλάσαντι[b]. παντὶ riose provecto, omni enim

z) Comma hic erat in edd. Ox. Pat. et Ed. v. N. a) In M. Ba. καὶ abest. *Mart.* v. N. b) Signa () a παντὶ — ἐπιτεθῆναι in M. Ba. desiderantur: sunt tamen eadem verba colis inclusa. *Mart.* Pro parenthesi in Stp. et rel. nos fecimus utrinque puncta cum A. 2. et al., cola hic tenente etiam A. 1., v. N.

per praef., quod v. pass. Stp. Th. 1, 189. F. m. per Lat. Sch. novit tantum cum syn. ὑπὸ praep., quam et solam, ut infra ap. Nostrum, sic per Indd. R. Or. V. 6. et Ael. V. h., it. ap. Palaeph. 12, 3. e. reperimus, ut scribatur modo per analog.

οὐδέν τι) Hic Bg., quam 2, 3, 21., severior in reddendo τὶ saltem per syn. adv. e genere augendi, cf. 1, 9, 17. i., liberius hic et in sqq. agente P., sed sensum sequente Sch. in „β. *molestum*" pro ingratum et triste, cf. Stp. Th. 1, 722. C. e. sine Vs. e solo hoc Nostri loco, de re quoque cum dat. pers. Ind. Thuc. et Luc.

πρεσβύτῃ) Leisn. in m. Ms. Bg. „an legit *πρεσβύτην — ἐλάσαντα*? Non opus" retractans sic, quae in m. Ox. scripserat „ἀνακολ., pro *πρεσβύτην — ἐλάσαντα*" quod erat natum ex commate post *βαρὺ* in Ox. et praemisso ἐμὲ, quasi hoc cohaereret cum πρ. dat., nec potius cum inf. ἀναιρ., et dat. πρ. non penderet a proximo adi. β., sive etiam ab oppresso v. ἐστὶ, quibus omnibus medetur comma nostrum post πρ. et μεγ.

ἐνδόξως) Adv. hoc, agnitum etiam a P., sed oblique, cum sine idonea causa exciderit, librario forte displicuit prae verecundia, quasi Pertinacem non deceat laus, tum senem, tum vere dicentem et ap. inimicos; Sch. reddente in „γ. ad *summam* senectutem *provectus*, ἐλ. provecto *ad* grave *senium*" cum Bg. in v. ἐλ., ad cuius tropum removendum cf. 1, 4, 11., quocum Noster variat quodammodo in formula adi. et subst.; ignorante Stp. Th. cum subst. adi. μ. de tempore sub *diuturnus*, nec praebentibus Indd. formulam Nostri totam, forsan ex analogia modo confictam, sed alias syn. in v. γ., Luc. ἐς γ. ἀφικόμενος, Hesd. ἐπὶ γ. ἱκέσθαι et Aesch. Fi. ex 3, 10. e. ἵκετο γήραος οὐδὸν, tum γ. cum adi. μ. nostro Luc., ubi et cum adi. aliis, it. in Hom. Hes. Orph. Lyc. et Plut. Hs., cf. in usus alios Call. Eur. Barn. Phoc. Theogn. R. Or. 4. 6. 7. 8. Lyc. Dem. Aesch. Fi. If. Ev. Fd. Dion. H. Diod. S. Plut. Kr. et Hs. cum L. N. T.

παντὶ) Sententia Apostolica Act. 17, 26. Sirac. 17, 2. Ea fuit et τῶν ἔξω. M. Anton. 2, 4. Arrian. 1, 12. in Epict. Virg. (Aen. 10, 467.) stat *sua* cuique *dies*, Sen. Cons. ad M. (c. 20.) *fixus* est *cuique* terminus; *manebit semper, ubi positus est; nec illum ulterius diligentia aut gratia* promovebit. *Leisn.*

Cf. Gat. ad l. l. et Ebr. 9, 27. Iob. 14, 5. it. supra 2, 2, 15., ubi Boecl. hunc locum reddebat cum Bg., ut Sch. plane in v. ἐπ., sed sine v. *est*, ad Gr. severius, in τ., ut in „ἀ. *absolute* necesse *est*, de morte omnium hominum" respiciens forte ad usum sacrorum N. T. librorum, ubi formula ἀ. ἐστὶ etiam adhibetur sensu morali, de necessitate non ita summa, quo de discrimine nihil ap. Stp. Th., ut nec de ἀ. β., quam formulam Noster proprie ceperit, sed et per periphrasin pro ἀνθρώποις

„γὰρ ἀνθρώπων βίῳ ἀνάγκη *hominum vitae necesse est fi-*
„τέλος ἐπιτεθῆναι. τὸ δὲ ὑ- *nem imponi; sed vos*
„μᾶς, φύλακας καὶ φρουροὺς *qui custodes et excubitores*
„δοκοῦντας [e] βασιλέως, καὶ *principis existimamini, et ex-*
„τοὺς ἔξωθεν κινδύνους ἀπείρ- *terna pericula arcetis, fieri*

e) Ms. Ba. et Va. δοκοῦντας εἶναι βασ., sed M. Vi. δοκ. εἶναι τοῦ βασ., v. N.

et variando cum §. 1. i., ductam a Dem., cf. Ind. v. β. et Ael. V. h. it. Luc., sed ap. Stp. Th. formula τ. ἐπ. modo per act., quae hic, tropo remoto, pro finiri, cf. G. Th. in v. Bg., etiam cum dat. rei, et Gr. n. ap. Luc. Ind. v. τ.

φύλακ.) In hoc subst. Stp. Th. 4, 235. E. sub Bg. Lat., sed et altero eius ad sq. φρ. „Xen. φύλακας et φρουροὺς fecit eosdem Paed. 8. (sine Ind., qui modo affert 8, 6, 3., ubi bis φρουροὶ soli, sed §. 1. itidem soli φύλακες, cui add. 8, 2, 19., ubi, praeter solos φύλακας, reperias modo φύλακας μισθοφόρους, sed deinde φρουροὺς μισθοφόρους,) quae ap. Herodi. coniuncta itidem leguntur" huc spectans haud dubie sic breviter, ubi iungitur utrumque subst. sane per copiam syn., sed, opinor, ut vocabulum generis cum forma, quatenus φρ. dr. praecipue et plerumque de milite, at φυλ. etiam de aliis hominibus; etsi alias promiscue ponuntur ac sibi substituuntur, cf. Stp. Th. 2, 1499. e. sine Lat. Bg., Xen. M. S. 3, 6, 10. e. it. Hell. 2, 2, 1. coll. 2. e. it. Oec. 4, 6. Ind. Fi. Pal. v. φυλ., sed Hes. 2, 1526. m. φρουρὸς, φύλαξ, σωματοφύλαξ, sine N. nec coll. Suid., Ind. Call. Xen. Bach., cui add. Oec. 4, 11., Luc. Diod. S.; at de φυλ. Ind. Hom. Hes. Orph. Lyc. Theogn. Soph. Ai. R. Or. V. 4. 6. 8. Din. Dem. Luc. Diod. S., cui add. 2, 382. cum N. 77., Schol. Thuc. it. L. N. T. et sine Ind. Xen. Cyr. 8, 1, 9. sq. denique copulata alio ordine ap. Ael. V. h. 2, 14. μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένῃ φύλακα καὶ φρουρὸν, *curatorem ei* reliquit, *quasi* custodem *et* satellitem *amasiae*, cum Ind.

δοκοῦντ.) Cod. δοκ. εἶναι βασ. quod εἶναι temere additum putarem, nisi mox sequeretur γενέσθαι, quod illud requirere videtur. *Stroth.*

Equidem novi v. δοκ. sine inf. aliquo (tacente Stp. Th.) ex Aes. Fa. 63, 3. et Ind. Poss. Synt. it. Call. p. 75a. i., sed cum inf. εἶναι, praeter laud. ad 1, 8, 2. m., ex Xen. Cyr. 1, 6, 45. i. Aesch. Fi. 2, 3. i. 13. m. 22. m. 32. m. Pal. Fi. 23, 1., cf. Ind. Theophr. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et cum inf. γενέσθαι Pal. Fi. 29, 2., ad quae exempla respexerit Glossator Mss. addendo suo illo inf., qui tamen nec per se necessarius est, (cum ista aliorum loca id doceant, ubi inf. idem opprimitur, et Nostri praeterea alia,) nec per Strothi rationem, quia ille alter inf. γεν. non cohaeret amplius cum v. δοκ., sed cum superiori τὸ δὲ ὑμᾶς, et cum inferiori ὁρᾶτε, dum pers. principales, per pron. ὑμ. expressae, pinguntur pluribus, ad gravitatem et atrocitatem sceleris declarandam, atque adeo duobus membris syn., et duobus particip., δοκ. φ. κ. φρ. β., καὶ ἀπ. λ., ubi Bg. δοκ.; proprie sumtum hic, reddit alio, quam 1, 8, 2. m., Lat. e Stp. m. ad P., quem Sch. deserit in adv. „τ. ἔξ. externa, *aliunde* metuenda, *pericula*" cum Bg. sumens formulam adv., intra artic. et subst. positi, pro adi., aliunde notam Stp. Th., tamen nec per ellipsin cum

„γοντας, αὐτοὺς γενέσθαι φο- *caedis patratores, at non*
„νεῖς, καὶ μὴ μόνον[d] ἐμφυλίῳ, *solum civili, sed etiam im-*

d) M. Bs. et Vi. μόνῳ v. N.

Sch. cogitatam alicuius particip., ut γενομένους, it. ἐμπίπτοντας, it. ἐπικειμένους, nec cum subst. nostro, quod nec reperi, sed cum aliis subst. Ind. Dem. et Thuc., ubi et sine subst. at cum artic., ut in L. N. T. cum Kypk. T. 1., porro cum gen. rei physice Aes. Fa. sed tropice Sb. Ind., et absolute Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. M. S., ut phrasin ἀπ. τοὺς κ., ignoratam a Stp. Th., nec ipse aliunde habui, ex analog. factam, sed v. ἀπ. cum Lat. Bg. simpl. in Vs. ad Suid. 1, 262. i., cf. Hes. 1, 432. i. e. p. sq. m. rum de pers. physice Soph. Ai. et Thuc., ubi et tropice cum acc. pers. et gen. rei, (cf. Sb. et ej. Di. H. T. 1. Dem. Aes. Fa. et Plut. Hs.) it. de re, cum eodem acc. pers. it. cum rei alius tropice Soph. Ai.; formulam Bg. tacente G. Th. ubi modo affine *amoliri*, et, gen. suppleto pron. αὐτοῦ, ad pr. βασ. relato, intelligamus pericula, quae extrinsecus, ab aliisque extra aulam, imminere queant imperatori, et munus proprium unumque Praetoriae cohortis, potius, quam simul illius alterum in urbe tuenda adversus hostium externorum impetus, cf. Lips. de magn. R. Op. T. 3. p. 25. m. Denique, ut in contracta forma acc. φον. consensus est, etiam Mss., secus ac 2, 4, 8. βασ., sic formulam ignorat Stp. Th., pauperrimus idem in φ., quod v. absolute in Ind. Soph. Ai., cum gen. pers. Hom. Orph. Lyc., semel per Lat. *occisor*, quod adhibuissem hic, aut etiam *percussor*, aut Stp. Th. *interfector*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., pro Bg. formula, it. Luc., ubi et altera forma acc. φονέας, it. de femina et pro adi. R. Or. V. 7. Ant., ubi et tropice cum gen. rei et per formam Nostri, τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας αὐτοὶ φονεῖς εἰσι, quod durius Rsk. pronunciat, ut tamen ap. G. Th. sit quoque v. e. e Tert. *interfector veritatis*, cf. L. N. T., cum affini ap. Is. Pan. Mor. p. 81. τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν, ubi v. N., et cum Nostri v. R. Or. V. p. 28. pen. φονεὺς σὺν αὐτῶν ἐγινόμην ἐγώ, qualis gen. pers. et pron. αὐτοῦ, τοῦ βασιλέως, et hic suppleri potest, ut Bg. alterum pron. αὐτοὺς, secus ac P., pro etiam adeo, sine causa opprimit, divulsum a Nostro a pr. ὑμ. longius, quam affine supra αὐτὸς — ἐγὼ 2, 3, 10. Denique Ms. Vi. artic. adiectus in subst. βασ. pro libidine, ut alibi, cum nec sit in Mss. reliquis, nec per novam lect. εἶναι facile exciderit.

μὴ μόνον) Mss., secus ac 2, 4, 8., adv. in adi. mutant, ad casum subst. referendo, per inconstantiam librarii, qui tamen et lapsus fuerit in οι et ω, sine iota scripto, vel hinc, quod mens scribentis manum praecurrerit, e sq. iam sumta littera et finitione; hic certe ut P. teneat etiam lectionem vulg., unde Bg. in ἐμφ. iterum, quo nomine imperator se ipse profitetur civem comiter, crimen vel sic augens, sed magis a sq. β., huc spectante Stp. Th. in v. μ. sub Lat. Bg., (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) sine Vs., sed per aliam lectionem in μιᾶναι acc. circumflexo, quocum eundem inf. affert (ut et Bg. ad Alc. 1, 8. p. 30. e. cum N.) e Luc., cuius Ind. locum tenet modo in v. e. χειρ., sed per μιάναι, ut in ed. ipsa, cum iota insuper, quod idem Ind. in v. tamen μιάνεις iterum omittit, et modo reperi ap. Stp. Th. in μιῆναι et μιήνῃ, ut ad Hes. 1, 1192. N. 30., sed contra μιήνῃ ib. 2, 601. i. et in N. it. in ed. Ern. Hom., tum in ἐμίηνε in L. N. T. Fi. Hes. l. l. primo Ind. Call. et Phoc., cf. Ael. V. h. Diod.

„ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιάναι[c] *peratorio polluere dextras*
„τὰς δεξιὰς αἵματι, ὁρᾶτε[f], *ſanguine, videte ne in prae-*

c) M. Ba. μιᾶναι, ſed μιάναι B. 2. L. cum iota, v. N. f) Hoc comma, in Stp. aliisque et M. Bg. omiſſum, dedimus cum B. 1. L. rel.

S. D'Orv. ad Ch. ſed ap. Sch. „*μιᾶναι al. dextras* poll. *ſang.* inique fuſo, — *μιάναντας* — Forte rectius omitteretur jota ſubſcr.: ſicut in inf. Alioquin etiam ibi ſcribendum fuerit *μιάναι*. Quanquam, ut Paſor monet in Lex. ad αἴρω, ἔρω, jota ſub aor. 1. in talibus v. v. modo adſit, modo abſit, more Hebr. dageſch.“ qui Sch. adiunctis iſtis, *inique fuſo*, reſpexerit ad ſententiam v. μ., tropo remoto, ut ſit, manibus profundere ſanguinem et caedem patrare cum turpitudine et impietate; non afferente G. Th. in v. Bg. formulam Lat., nec in v. *dext.*, cum Gr. n., nec in v. *ſangu.*, ſed in Latt. Stp. Th. „*foedo*, μιαίνω, — tellurem *ſanguine*, — *contaminat*, μιαίνει, — Vet. Gl. — *manus*, — manu ſcelus aliquod perpetrat, (ſed cum Grr. al.) Virg. — *ſaevus amor* docuit *gnatorum* ſanguine *matres* Commaculare *manus*, i. caede polluere, — *ſanguine* maculans *ſola terrae* „in v. *manus* tantum allato illo pr. Virg., ſed Gr. Indd. monſtrantibus v. μ. in alium uſum Call. Phoc. R. Or. V. 6. et 7. Ant., praeter N. ad Heſ. l. l., it. de paſſ. ib. 2, 599. N. 10. Suid. 2, 559. m. L. N. T. R. Or. Ind. l. l. Luc. et Eur. Hipp. Valck. p. 265. 2. E., tum in noſtram rem χεῖρα μ., ſine αἵμ., per ellipſin, tacente L. Boſ., ap. Phoc., qui et plene ſic habet, ut μ. χ. λύθρῳ Alc. l. l., ad quem Bg. profert Luc. μ. φόνῳ τὰς χεῖρας, *homicidio* manus *inquinare*, ap. Gs. 2, 261. l. 29. *caede* maculare *manus*, Ioſ. 2, 249. ſ. 7. extr. μιᾶναι τὴν δεξιὰν ὁμοφύλῳ φόνῳ, *dextram* macularet *popularis* ſui *caede*, ſed Diod. S. 1, 76. l. 48. μιάνας (ſine Var. L.) ἀσεβεῖ φόνῳ τὸν ἴδιον βίον, *vita* per *caedem* nefariam *polluta*; ubi, propter adiunctum ἀσ. adi., e tropo nihil remaneat, quam, dum viveret, ſe commiſiſſe caedem impiam; reſpiciente per errorem, e Stp. Th. leviter inſpecto forte, ad Noſtrum Poſſ. Call. p. 318. e. „μ. χ. αἱ., — φ., commaculare *manus* ſanguine, *polluere* ſe *caede*, Luc. et Herodian. (et p. 583. e.) μ. τὰς χ. αἱ., — φ. *poll.* ſe *c.*, Luc. et Hero.“ qui Noſter forte modo ad analog. ſcripſerit, ſubſtituendo ſyn. δεξ., quod non in formula noſtra praebuere Indd., ſed in noſtram notionem R. Or. V. 4. Dem. Ael. V. h. Diod. S., ſed in alios uſus Xen. Bach. 'Avβ. Cyr. Pol. Z. Dion. H. S. T. utr. R. Or. V. 7. Ant. Fa. Aeſ. Gem. Pl. Orph. et Call., de ellipſi ſubſt. χεῖρας monentibus Stp. Th. aliunde, L. N. T. Ind. Plut. Hſ. et L. Boſ., it. Gs. Th. in Lat. Bg. et Lindner.

ὁρᾶτε) Sch. „*cavete*“ quo de ſenſu pauper Stp. Th. v. e. „pro *video*, ſignif. caveo, ſequente μὴ, ſ. ὅπως μὴ, ap. Thuc. atque alios“ nec plene, cum addendum fuerit, it. ſequente pron. neg. μηδεὶς, it. omiſſis coniunct. ὅπως et ἵνα, de quarum ellipſi recte monent Poſſ. Synt. p. 318. i., L. N. T., in primis Krb. v. e. et L. Boſ. v. Ind. it. p. 551. e., qui tamen cum Stp. ignorat aliam ellipſin ipſius v. ὅρα etc. in ſimilibus, qua de cf. Vig. p. 47. m. e Lyſ. it. Z. ib. p. 422. b. ult. et Ind. Hoog. Op., ſed in Sch. notionem et Noſtri rectionem Kypk. T. 2. Epict. H. The. Ch. ex 1, 4. it. Pal. Fi. et ſine Ind. Dem. 269, 8. it. 167, 2. at cum ὅπως μὴ Ind. Xen. Pol. Z., ſeverum Lat. e P. tenente Bg., forte in vi Sch., qua ſolenne eſt, ſequente neg. particula, ſed ut aeque Gr. univerſe capi hic queat de mente, pro conſiderare, cogitare ac perpendere, cf. Stp. Th.

„*μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον, καὶ sens nefarium atque in poste-*

aliunde, Ind. Luc., sequ. εἰ, Thuc. R. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Is. Ev. Fd. Aesch. Fi. Epict. H. ex 24, 3. et Plut. Hs., quo sensu postr. profuerit resolvere inf. pr. *τὸ γεν. καὶ μ.* per Lat. coni. *quod* s. *si*, et deinde post *μὴ* ex eodem explere pron. *τοῦτο*, quo P. spectat quanquam alio ordine, qui et proprie in Gr. debuit fieri praemisso v. *ἐρ.*, nunc in medium coniecto, et cum eo coniuncto inf., qui pro casu subst. haberi potest, severe postponendus et alteri v. *ᾖ* dandus, *ἐρ. δὲ, μὴ τὸ — ᾖ λ.*

πρὸς τὸ νῦν) Si voluisset significare, *praeterquam, quod* nefarium *nunc est*: dicendum potius fuisset *πρὸς τῷ νῦν ἀνοσίῳ. Steph.* Dicitur, ut *πρὸς τὸ παρὸν* 1, 3, 13. Vera ad h. l. Stephani annotatio. *Leisn.*

Tamen ad sensum quidem perinde fuisset, si Nostro ita placuisset scribere, cf. dicta ad istam formulam in *πρὸς* cum dat. 1, 7, 8. i, it. in syn. *μετὰ* cum gen. 1, 6, 14. e., ubi et hunc locum comparavimus ob similia argumenta oratoris, hactenus recte Stp. censente, ut *πρὸς* teneat illam vim non cum acc., qui hic est, ubi nec cohaeret cum sq. adi. *ἀν.*, sed modo cum art. *τὸ*, qui cum adv. temporis habet ellipsin subst. temporis, ut adv. aliam participii, ut plena sit dicendi ratio, *πρὸς τὸ νῦν παρὸν τοῦ χρόνου* s. *καιροῦ μέρος*, s. *τὸ νῦν ὂν λ.*, quod postr. partic. explet in *τὰ νῦν* L. Bos. p. 520. e. cum L. N. T. Krb., ubi et in *ἕως τοῦ ν.* reliqua nobiscum supplentur, ut *κατὰ* simul in Ind. Xen. M. S. Z., sed ap. Stp. Th. modo subst. *καιρ.* in *ἐν τῷ ν.* et *ἀπὸ τοῦ ν.*, aliis exhibentibus simpliciter haec, *τὰ νῦν* s. *τανῦν* Pnss. Call. p. 705. m. Eur. Hipp. p. 259. D. Ind. Aes. Fa., it. L. N. T. Schw., *τὸ νῦν* et *τὰ ν.* ad Luc. 2, 712. N. 76., *τὸ νῦν εἶναι* et *τό γε ν. εἶ.* Ind. Luc. et ad Vig. p. 22. b. e., *τὸ νῦν ἔχων* L. Bos. p. 521. i. ad Luc. 1, 634. N. 87. it. 2, 271. N. 5., ad quae L. N. T. Krb. recte supplet *κατὰ*, sed Schw. p. 951. b. m. Nr. 9. profert e sacro loco *εἰς τὸ νῦν*, at R. Or. V. 4. Ind. „*εἰς τὴν νῦν*, scil. *ὥραν*, usque *ad* hodiernum *diem*" ad quam analog. forte scripserit Noster per syn. praep., cum praeterea modo repertum sit adv. intra art. et subst., post N. T. plenas ab una parte, formulas, ut *ὁ. ν. καιρὸς*, ap. Theogn. Xen. Pol. Z., Ael. V. h. The. Fi., Aes. Fa. Hl., sed Luc. *κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ*, ubi et plenum quid ab alia parte ex 2, 483. l. 9. *τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις*, per syn. Nostri oppositum, qui in suo celat comparis artem, sine praep. et artic. id ponens, pro *εἰς τὸ ὕσ.*, quo spectat Bg. e P., per hanc regionem liberiore tantum in alio ordine pron. et in *καὶ* addito ad primum membrum, ut maior sit concinnitas, sed, ut alias, per *vel — vel* reddendo, sequente partim Stp. ad m., et Sch. cum Leisn. comparante etiam, quoad Vs., in *πρ. ντ. παρ.* in *praef.* — vel *τὸ νῦν*" quocum sane Noster variat e §. 6. i., ut per syn. *ἐπ.* adi. pro 1, 6, 14. e.; ubi Bg. e Stp. ad m., qui in Th. v. *ἐπ.* hinc „peric. *sit*, s. periculum afferat" cum L. Ern. nihil de vi praep. monens, quam Z. ad Vig. p. 610. a. e. facit hanc, ut significet „9) obnoxium, subiectum, — *ἐπ.* periculo *subiectus*" quod redeat ad id, si quis dicat, esse i. q. ad periculum ducens, cf. Suid., Ind. Plur. Hs. Diod. S. Dion. Cal. Polb. R. Or. V. 6. Dem., cui add. 150, 22. 1403, 12., sed sine Ind. Thuc. 137, 17. *ἣν λαβεῖν μὲν ἄδικον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ, ἐπικίνδυνον, iniustum —, periculosum*, per oppositum affine, ut vestigia sententiae deprehendas forte et in Liv. 2, 43. e. *suum saltem* flagitium *et* publicum *in* praesentia *dedecus*, postmodo *periculum*, ut ab alia parte ap. Luc. 2, 281. i. *ὅτε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα, μὴ ἀνόσιον ᾖ, κατηγορεῖν λ.*, —

„ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ. οὐ
„γάρ τι ἐμαυτῷ σύνοιδα λυ-

rum vobis periculosum sit. Non enim mihi conscius sum

vide, *ne* impium *sit*, quod Lat. ap. G. Th. habet nostrum Gr., ut et Bg. postr. adi., sed de primo istius cf. 1, 10, 2. ad δειν., ap Ern. L. e Gl. Vet. in nostro Gr. ἀν., quo de cf. Hes. 1, 389. m. ἀνόσια, — ἄδικα, ἄνομα, non coll. Suid., quanquam non admodum profuturo ad notionem, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et Pol. Z., pro eo ut dicatur, quod sit contra leges divinas maxime, sed et humanas, cf. locum Ind. Xen. Bach., ubi opp. εὐσεβὴς, R. Or. V. 4. 7. Ant. 8. Din. Dem. Ael. V. h. Luc., it. L. N. T. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „vaticinatur imperator Severi ultionem."

οὐ γάρ) Sch. „συνειδώς τι —, conscius *mihi* sum *alicuius* rei, *qua* offendi *vos*, — λ. pro inf. *iniuria* affecisse" in extr. fere cum P., a quo in rel. discedit, ut Stp. ad m. et maxime Bg., qui nihil e Gr. tenet, quam v. σ. cum dat., mutans deinde particip. λυπ. in affine subst., constructum cum dupl. praep. et cum pron. τὶ, pro vicinioribus his, *non* enim *conscius* mihi *sum*, aliqua *re* laesisse *vos*, cum in τὶ desit pr. κατὰ, sed participium Gr. sane resolvendum sit per inf., prolatum in adi. Bg. a G. Th. v. i. cum Gr. n., quod hic habet secum dat. particip., ut alias nominativum, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 20, 30. Schol. Fur. Or. v. 396. e. Valck. ad Herdt. p. 299 N. 20. Poss. Sy. p. 200. i. (qui affert e Quintil. similem Lat. dat., servatum in Vs. ab H. ad Epict.) Vig. p. 332. sed cum solo dat. particip. sine Ind. Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 197. l. 12. it. Dem. 314, 25. 640, 18. 739, 19. 1325, ult. sed Ind. Abr. Dl. Th. Dion. H. S. T. 1. Rs. Or V. 7. Ant., ut cum solo nominat. particip. ib. V. 6. Dem. et Xen. Cyr. Z. (qui nobiscum resolvit per inf.) porro cum particip. acc. rei Thom. M. p. 824. Dem. et Rs. Or. V. 7. Ant. ut cum solo dat. pron. ib. et Ael V. h. sed absolute omnique sine casu L. N. T. et Ind. Is. Ev., ubi redditur per Lat. *cognoscere*, respondens, quoad praep., it. per simpl. Lat. *nosse*, ut et Xen. Cyr. Z., ubi tamen est cum acc. rei et dat. pron., talem dat. supplente Rs. in Dem. Ind., cf. in rectionem rel., per alium dat. pers., non pron., ib. sine Ind. 673, i. 896, 26. sed Ind. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Thuc., tum per dat. rei Abr. Dl. (it. Sb. et Luc.) sed per acc. rei ib. Rs. Or. V. 6. Hs. Fa. Aes. et Plut. it. Is Pan. Mor. p. 87. e. pro *cognosc. s. agnoscere*, sed p. 34. i. cum ὅτι, ut ap. Ael V. h., in quam coniunct. resolvitur nostra formula a Rs. Or. V. 6., ubi et cum pr. περὶ, ut ap. Poss. Sy. p. 200. e., repetente me illum dat. prop. a praep. in v., unde fuerit severe *scire* secum, *apud* animum *suum*, ut Hes. 1, 1188. m. ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἐν ἑαυτῷ ἐπίσταμαι, pro quibus tamen Lat. habent modo *mente nosse*, cf. G. Th., et illud adi. Bg. cum simili dat., rediens et ipsum ad simpl. v. *scire s. nosse*, cf. Suid. 3, 404. m. συνῄδεσαν, ἠπίσταντο, conscii *erant*, it. Cort. ad Sall. Cat. 5, 7. e. cum Ind. ep. Cic. et Flor., casum quartum rei s. modi cum v. λυπ. tenente Stp. Th. 2, 740. e. „λυπῶ σε πολλὰ, multis *doloribus* te *afficio*, (ut Poss. Call. qui nec ipse cogitat de pr. κατὰ, ibi quoque oppressa,) laedo, —" s. noceo, ut h. l., cf. cum acc. pers. Abr. Dl. Th. Xen. M. S. Ἀνβ. Cyr. Is. Pan. Mor. p. 133. i. et Ev., ubi acc. modi (qualis in act. ap. Ael. V. h.) etiam in pass. p. 22. l. 8. it. cum pron. τὶ ap. Dem. et Fa. Aes. 13, 3., quod hic divulsum a v. λυπ. capio potius, quam ut cum pr.

„πήσαντι ὑμᾶς. εἰ δὲ καὶ „ἐπὶ τῇ [g] Κομμόδου τελευτῇ „δυσχεραίνετε, οὐδὲν παράδο-„ξον, ἄνθρωπον ὄντα εἰ [h] τελευ-„τὴ κατέλαβεν. εἰ δὲ τοῦτο

11. ullius a me in vos iniuriae. Quodſi etiam Commodi morte doletis, nihil mirum, ſi eum, qui homo natus fuerat, mors occupavit; 12. ſed ſi hoc

g) M. Vi. τῇ τοῦ K. v. §. 10. l. et 2, 2, 8. e. h) M. Vi. εἰ ἡ τελ., v. N.

cohaereat, ſicut alibi, cf. Luc. et ſyn. ap. Ioſ. 1, 350. ſ. 6. e. μηδὲν ὑπ' αὐτῶν λελυπημένος, *nulla* iniuria *ab* ipſis *affectus*.

εἰ δὲ καὶ) P. δὲ, pro γὰρ ſumentis, non bene ob adiunctum καὶ, plane negligit Bg., cf. 1, 9, 11. e. et 1, 17, 27. i., retinens contra καὶ, ab illo neglectum, quod ſenſu Bg., pro praeterea, toleratim ſic, quod in pr. enunciatione primo univerſe negat Pertinax, ſe nocuiſſe Praetorianis, nunc hac §. addens de peculiari iniuria, quam illatam ſibi putent illi per caedem Commodi fautoris ſui; quali in tranſitu ad aliam rem ſolenne eſt Noſtro δὲ καὶ, ut non redundet καὶ, quod videntur putare, qui εἰ δὲ καὶ reddunt modo per *quodſi*, cf. Hoog. Op. p. 530 m., aut ſimiliter affine κἂν εἰ, cf. L. Ern. v. κ. Nr. 14. In ſq. v. δυσχ. Bg. e P. cum Srp. Th. hinc, pro ſervata praep., *doletis* de *morte*, cf. §. 1. κεχαλ., (pro quo variatur hic,) Poſſ. Call. Poll. 3, 131. Dion. H. S. T. utr. ubi et per alias rectiones, ut et ap. Ind. Sb. Iſ. Pen. Mor. Ael. V. h. Plut. Krg. cum Gs. Cht. Luc. Fa. Aeſ. Rs. Or. V. 4. Dem. cui add. 136, 28. 142, 14. 23. 166, 9. 169, 9. etc. Heſ. non coll. Suid. 1, 639. m. δυσχέραινε, δοτικῇ, λυποῦ, dole, *indignare*, quod ap. G. Th. cum Gr. n.

οὐδ. παραδ.) Praeter reiectum P. adv., in rel. etiam Bg. ſeverius agit, variante Noſtro cum 1, 4, 2. θαυμαστὸν οὐδὲν, per ſyn. adi. et ordinem pron., cf. Heſ. παρ., θαυμαστὸν, non coll. Suid., et ſimile Ael. V. h. 7, 12. καὶ ἴσως οὐ παρ., εἰ λ., quod εἰ, ſolenne in verbis *mirandi*, hic, ut ap. Lat., in mediam enunciationem coniectum eſt, a quo forte Ms. artic. excidere potuit, etſi aeque ab ingenio librarii ortus; ubi Bg. ordinem Gr. non ſequitur, ad perſpicuitatem reſpiciens, etiam in particip. reſoluto, partim e P., unde et ὄντα per pluſqf. et ſimul per Lat. *natum*; niſi illud Gr. particip. et v. εἶναι per ſe illo Lat. *naſci* reddidit; formulam ignorante G. Th., ſed Cort. ad Cic. ep. 4, 5, 11. „quoniam *homo* nata *fuerat*" tantum illuſtrante ex affinibus *vir natus*, et *mortalis natus*, in quibus omnibus proprie nominativus, adiunctus illi participio, adiuvari debet per particul. *tanquam* ſ. *ut*, cogitandis et mente opponendis aliis naturis, quae non ita naſcuntur et hactenus, ut ſint homo, v. c. animantibus brutis, utque, ſolum ubi ſtat, v. c. *natus homo*, explices libere modo, *qui* homo *eſt*, atque adeo participio per pron. relat. reſoluto et mutato in verbum ſubſt., idque ſic per ſimplex pron. illud, vel per duplex, et per demonſtrativum ſimul, ut fit ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 5, 4, 19. τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας, οὐδὲν, οἶμαι, θαυμαστὸν, Th. V. 1. p. 312. i. *eos*, qui *homines* ſint, *errare*. Sed in illo Cic., ubi iam aderat v. ſubſt., omittetur participium *nata*, ut maneat tantum, *quoniam* homo *fuerat*: contra in noſtro loco tantum reſolvetur participium, et cum Bg. per duplex pron., *eum*, qui *homo* erat, *fuerat*; cum formula Bg. proprie ſit alia illa Gr. ap. Dem. 1400, 23. ᾧ φύντας ἀνθρώπους εἶναι ἀνάγκη, a Rs. Ind.

„ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ. *ου rum vobis periculosum sit.*
„γάρ τι ἐμαυτῷ σύνοιδα λυ- *Non enim mihi conscius sum*

vide, *ne* impium *sit*, quod Lat. ap. G. Th. habet nostrum Gr., ut et Bg. postr. adi., sed de primo istius cf. 1, 10, 2. ad ἀσεβ., ap Ern. L. e Gl. Vet. in nostro Gr. ἀν., quo de cf. Hes. 1, 389. m. ἀνόσια, — ἄδικα, ἄνομα, non coll. Suid., quanquam non admodum profuturo ad notionem, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et Pol. Z., pro eo ut dicatur, quod fit contra leges divinas maxime, sed et humanas, cf. locum Ind. Xen. Bach., ubi opp. εὐσεβής, R. Or. V. 4. 7. Ant. 8. Din. Dem. Ael. V. h. Luc., it. L. N. T. Caeterum Leisn. in m. Ms. Bg. „vaticinatur imperator Severi ultionem.“

οὐ γάρ) Sch. „συνειδώς τι —, conscius *mihi* sum *alicuius* rei, *qua* offendi *vos*, — λ. pro inf. *iniuria* affecisse“ in extr. fere cum P., a quo in rel. discedit, ut Stp. ad m. et maxime Bg., qui nihil e Gr. tenet, quam v. σ. cum dat., mutans deinde particip. λυπ. in affine subst., constructum cum dupl. praep. et cum pron. τί, pro vicinioribus his, *non* enim *conscius* mihi *sum*, aliqua *re* laesisse *vos*, cum in τί desit pr. κατὰ, sed participium Gr. sane resolvendum sit per inf., prolatum in adi. Bg. a G. Th. v. i. cum Gr. n., quod hic habet secum dat. particip., ut alias nominativum, cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 20, 30. Schol. Eur. Or. v. 396. e. Valck. ad Herdt. p. 299 N. 20. Poss. Sy. p. 200. i. (qui affert e Quintil. similem Lat. dat., servatum in Vs. ab H. ad Epict.) Vig. p. 332. sed cum solo dat. particip. sine Ind. Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 197. l. 12. it. Dem. 314, 25. 640, 18. 739, 19. 1325, ult. sed Ind. Abr. Dl. Th. Dion. H. S. T. 1. Rs. Or V. 7. Ant., ut cum solo nominat. particip. ib. V. 6. Dem. et Xen. Cyr. Z. (qui nobiscum resolvit per inf.) porro cum particip. acc. rei Thom. M. p. 824. Dem. et Rs. Or. V. 7. Ant. ut cum solo dat. pron. ib. et Ael. V. h. sed absolute omnique sine casu L. N. T. et Ind. Is. Ev., ubi redditur per Lat. *cognoscere*, respondens, quoad praep., it. per simpl. Lat. *nosse*, ut et Xen. Cyr. Z., ubi tamen est cum acc. rei et dat. pron., talem dat. supplente Rs. in Dem. Ind., cf. in rectionem rel., per alium dat. pers., non pron., ib. sine Ind. 673, i. 896, 26. sed Ind. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Thuc., tum per dat. rei Abr. Dl. (it. Sb. et Luc.) sed per acc. rei ib. Rs. Or. V. 6. Hs. Fa. Aes. et Plut. it. Is Pan. Mor. p. 87. e. pro *cognosc.* s. *agnoscere*, sed p. 34. i. cum ὅτι, ut ap. Ael V. h., in quam coniunct. resolvitur nostra formula a Rs. Or. V. 6., ubi et cum pr. περὶ, ut ap. Poss. Sy. p. 200. e., repetente me illum dat. prop. a praep. in v., unde fuerit severe *scire* secum, *apud* animum *suum*, ut Hes. 1, 1188. m. ἐμαυτῷ συνηπίσταμαι, ἐν ἑαυτῷ ἐπίσταμαι, pro quibus tamen Lat. habent modo *mente nosse*, cf. G. Th., et illud adi. Bg. cum simili dat., rediens et ipsum ad simpl. v. *scire* s. *nosse*, cf. Suid. 3, 404. m. συνῄδεσαν, ἠπίσταντο, conscii *erant*, it. Cort. ad Sall. Cat. 5, 7. e. cum Ind. ep. Cic. et Flor., casum quartum rei s. modi cum v. λυπ. tenente Stp. Th. 2, 740. e. λυπῶ σε πολλὰ, multis *doloribus* te *afficio*, (ut Poss. Call. qui nec ipse cogitat de pr. κατὰ, ibi quoque oppressa,) laedo, —“ s. noceo, ut h. l., cf. cum acc. pers. Abr. Dl. Th. Xen. M. S. 'Ανβ. Cyr. Is. Pan. Mor. p. 133. i. et Ev., ubi acc. modi (qualis in act. ap. Ael. V. h.) etiam in pass. p. 22. l. 8. it. cum pron. τὶ ap. Dem. et Fa. Aes. 13, 3., quod hic divulsum a v. λυπ. capio potius, quam ut cum pr.

„πήσαντι ὑμᾶς. εἰ δὲ καὶ „ἐπὶ τῇ [g] Κομμόδου τελευτῇ „δυσχεραίνετε, οὐδὲν παράδο- „ξον, ἄνθρωπον ὄντα εἰ [h] τελευ- „τὴ κατέλαβεν. εἰ δὲ τοῦτο

11. *ullius a me in vos iniuriae. Quodsi etiam Commodi morte doletis, nihil mirum, si eum, qui homo natus fuerat,*
12. *mors occupavit; sed si hoc*

g) M. Vi. τῇ τοῦ K. v. §. 10. l. et 2, 2, 8. e. h) M. Vi. εἰ ἡ τελ., v. N.

οὐ cohaereat, ficut alibi, cf. Luc. et fyn. ap. Iof. 1, 350. f. 6. e. *μηδὲν ὑπ' αὐτῶν λελυπημένος*, *nulla* iniuria *ab* ipfis *affectus*.

εἰ δὲ καὶ) P. δὲ, pro *γὰρ* fumentis, non bene ob ádiunctum *καὶ*, plane negligit Bg., cf. 1, 9, 11. e. et 1, 17, 27. i., retinens contra *καὶ*, ab illo neglectum, quod fenfu Bg., pro praeterea, tolerarim fic, quod in pr. enunciatione primo univerfe negat Pertinax, fe nocuiffe Praetorianis, nunc hac §. addens de peculiari iniuria, quam illatam fibi putent illi per caedem Commodi fautoris fui; quali in tranfitu ad aliam rem folenne eft Noftro δὲ καὶ, ut non redundet *καὶ*, quod videntur putare, qui *εἰ δὲ καὶ* reddunt modo per *quodfi*, cf. Hoog. Op. p. 530 m., aut fimiliter affine *κἂν εἰ*, cf. L. Ern. v. *x*. Nr. 14. In fq. v. *δυσχ.* Bg. e P. cum Srp: Th. hinc, pro fervata praep., *doletis* de *morte*, cf. §. 1. *κεχαλ.*, (pro quo variatur hic,) Poll. Call. Poll. 3, 131. Dion. H. S. T. utr. ubi et per alias rectiones, ut et ap. Ind. Sb. If. Pen. Mor. Ael. V. h. Plut. Krg. cum Gs. Chr. Luc. Fa. Aef. Rs. Or. V. 4. Dem. cui add. 136, 28. 142, 14. 23. 166, 9. 169, 9. etc. Hef. non coll. Suid. 1, 639. m. *δυσχέραινε*, *δεινῶ*, *λυποῦ*, dole, *indignare*, quod ap. G. Th. cum Gr. n.

οὐδ. παραδ.) Praeter reiectum P. adv., in rel. etiam Bg. feverius agit, variante Noftro cum 1, 4, 2. *θαυμαστὸν οὐδὲν*, per fyn. adi. et ordinem pron., cf. Hef. *παρ.*, *θαυμαστὸν*, non coll. Suid., et fimile Ael. V. h. 7, 12. *καὶ ἴσως οὐ παρ.*, *εἰ λ.*, quod *εἰ*, folenne in verbis *mirandi*, hic, ut ap. Lat., in mediam enunciationem coniectum eft, a quo forte Ms. artic. excidere potuit, etfi aeque ab ingenio librarii ortus; ubi Bg. ordinem Gr. non fequitur, ad perfpicuitatem refpiciens, etiam in particip. refoluto, partim e P., unde et *ὄντα* per plusqf. et fimul per Lat. *natum*; nifi illud Gr. particip. et v. *εἶναι* per fe illo Lat. *nafci* reddidit; formulam ignorante G. Th., fed Cort. ad Cic. ep. 4, 5, 11. „quoniam *homo* nata *fuerat*" tantum illuftrante ex affinibus *vir natus*, et *mortalis natus*, in quibus omnibus proprie nominativus, adiunctus illi participio, adiuvari debet per particul. *tanquam* f. *ut*, cogitandis et mente opponendis aliis naturis, quae non ita nafcuntur et hactenus, ut fint homo, v. c. animantibus brutis, utque, folum ubi ftat, v. c. *natus homo*, explices libere modo, *qui* homo *eft*, atque adeo participio per pron. relat. refoluto et mutato in verbum fubft., idque fic per fimplex pron. illud, vel per duplex, et per demonftrativum fimul, ut fit ap. Xen. Cyr. fine Ind. 5, 4, 19. *τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας*, *οὐδὲν*, *οἶμαι*, *θαυμαστὸν*, Th. V. 1. p. 312. i. *eos*, qui *homines* fint, *errare*. Sed in illo Cic., ubi iam aderat v. fubft., omittetur participium *nata*, ut maneat tantum, *quoniam* homo *fuerat*: contra in noftro loco tantum refolvetur participium, et cum Bg. per duplex pron., *eum*, qui *homo* erat, *fuerat*; cum formula Bg. proprie fit alia ifta Gr. ap. Dem. 1400, 23. *ᾧ φύντας ἀνθρώπους εἶναι ἀνάγκη*, a Rs. Ind.

„ἐξ ἐπιβουλῆς οἴεσθε γεγενῆ-
„σθαι, οὐκ ἐμὸν τὸ ἁμάρτημα.
„ἴστε γὰρ [i], ἔξω πάσης ὄντα

insidiose arbitramini factum, non meum id delictum. Nam scitote extra omnem me esse

i) Hoc comma erat in Par. al., de more nostro ante v. sensuum cum particip., a quo cum pendeat quoque ἀγν. alterum particip., colon Ms. Ba. post ὑποφ. ineptum est.

non comparata cum Lat. aut cum hac 1395, 21. πάντας ἀφεῖσθαι κακίας ἀνάγκη τοὺς λοιποὺς, ἀνθρώπους γε ὄντας, cf. Abr. Dl. p. 589. m. et Thuc. 393, 2. χαλεπὸν δὲ, ἀνθρώπους ὄντας, quod *arduum* est, *quia* sumus *homines*. Tum nostro in loco, ut servetur aliquod particip., substituas libere illud Bg., *nihil* mirum, *hominem* natum *si* mors *occupavit*; pro quibus solum subst. reddendum edicit Poll. Sy. p. 188. i., de more vulgari, qui omittit particip. verbi subst.; aliter capiente Z. in Xen. Cyr. Ind. ἀνθρώπῳ πεφυκότι, sed Nostro variante in formula τελ. κ. pro 2, 2, 14. τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον, de eodem Commodo; ut alibi duo subst. haec ponuntur pro se invicem, it. pro θάνατος, ap. Aesch. Fi. et Aes. Fab., proferente Hoog. ad Vig. p. 252. N. 70. i. e Paus. κ. αὐτὸν ἀποθανεῖν, cum Lat. Bg., sed κ. ἀ. θάνατος sine auctoritate, quam nec reperi per Indd., ut nec Nostri formulam, forte ad analog. modo fictam, sed in R. Or. V. 6. 8. And. et Dem. tantum τελευτὴν τοῦ βίου ποιεῖσθαι, in v. κ. Hoog. l. l. non quaerente vim secundariam, sed in Lat. Bg. tamen West. ad Ter. Andr. 1, 5, 62.; Gs. Th. nihil explicante, sed ad Nostri sententiam spectante iterum Corr. ad Sall., cf. 2, 2, 15.

ἐξ ἐπιβ.) Pro P. syn. abl. reddit Bg. per syn. adv., pro severo *ex insidiis* ap. Stp. Th. in ἐπ. (e Thuc. cf. Ind. it. in Vs. ad Diod. S. 1, 562. l. 82 cum Rs. Or. Dem. et V. 7. Ant. sed V. 6. syn. δι' ἐπιβουλὴν, Lat. *per insidias*,) ubi deinde tamen etiam per aliud adv., syn. Bg., ignorans sq. inf. γεγ. cf. Thuc. 270, 98. 286, 86. ubi Sch. plene „factum *esse*, ἁμ. peccatum“ praeter aliud P., qui libere adiungit adv. iterum, cf. 1, 6, 1., dux Bg. in artic. per pron., dum Stp. Th. ad metum ἁμ. opportune profert ex Cic. ad Att. 13, 44. e. *erratum* esse *meum*, cui add. ib. 7, 3. ed. Graev. p. 674. i. *nostrum* quidem *si* est *peccatum*, et ap. Dem. sine Ind. 248, p. ἔστω δὲ ἀδικήματα πάντα ταῦτα, ἃ πέπρακται, καὶ ἁμαρτήματα ἐμὰ, ad quorum analog. Noster, cf. Thuc. 450, 41. οὐκ ἔφη τὸ ἁμ. ἐκείνων, ἀλλ' αὐτοῦ γενέσθαι, *non* illatum, *sed* suam *culpam* fuisse *dixit*, et subst. affine ἁμαρτία cum pron. alio R. Or. V. 8. And., sed nostrum Is. Pan. Mor. p. 54. e. et cum adi. alio et v. subst., hic oppresso, Luc. ex 2, 162. l. 85. πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμ., ubi pron. alterum ἐκ. expressum; hic ut sit formula per subst. pro alia per verbum, non id deliqui, commisi ego; ordinem in neg. praemissa in enunciationis fronte Nostro sequente Lat., pro τὸ ἁ. οὐκ ἐμ., sed in pr. εἰ δὲ Bg. deserente ordinem, secus ac P., it. in sq. l. γ.

ἴστε) P. liberiorem varie, tum in addito nominativo pronominis pers. αὐτοὶ, (cf. Orph. Arg. v. 290. Hom. Ἰλ. κ', 329.) tum in Lat. syn. ad γὰρ, tum in pronomen relat. mutato vulg. pers. με, (quod, sic oblique ab eo agnitum, ut a Mss. rel. diserte, exciderit in Ms. Vi. a simili pr. syllaba τα,) deserit Bg., sed praeterea etiam in hoc, quod v. ἴστε non cum illo sumit pro finito praes. tempore, verum pro imperativo, sine discrimine

„μὲ [k] ὑποψίας, καὶ οὐδὲν [l]	*suspicionem, ac non minus,*
„ἧττον ὑμῶν ἀγνοοῦντα τὰ τό-	*quam vos, ignarum, quae*

k) In Ms. Vi. με deest. *Loc.* v. N. l) Ms. Ba. καὶ οὐδὲ ὑμ. λ., at Ve. et Vi. καὶ οὐδὲν ὑμῶν ἀγνοούντων, v. N.

ad rem ipsam magno, tempus sic utr. noscente Stp. Th., non item v. cum particip. pro inf., cf. Poss. Sy. p. 200. e., sine exemplo tamen, et forte etiam innuens non particip. acc., (cuius exemplum non reperi, quanquam acc. pers., ubi ὄντα desit, ap. Call. ep. 22, 2.) sed particip. nominativum, qualis ib. ep. 64, 2. et Ind. Luc. v. e., cf. ad Vig. p. 331. N. 29. ad Eur. Hipp. Valck. p. 196. 1. B., (ubi et cum nominativo, oppresso ὤν,) ad Arist. Plut. v. 963. etiam Bg. in Chr. Harl., Hs. ad Plut. 4, 7., it. de affinibus v. v., ut μανθάνειν, rel. ad Ael. V. h. 14, 23. N. 2, ad Herdt. p. 194. N. 28. Hs. ad Plut. 14, 24. Iens. L. L. p. 72. i. Abr. L. Ar. p. 18. e., cum inf. alibi infra, cum ὅτι N. T. Ebr. 12, 17. Call. fr. 137, 2. Eur. Hipp. p. 196. 2. i. R. Or. V. 6. p. 916. e. Luc. 1, 524. l. 34. et cum syn. ὡς Ind. Xen. M. S. et Fa. Aes., it. deficiente ἴσθι Eur. Ph. Valck., cum pron. Hom. Ἰλ. ψ', 276. Hes. ἔργ. v. 614. R. Or. V. 6., cum praep. ib. V. 8. And., cum adv. Aesch. Fi., cum coni. ὥσπερ Luc., cum acc. pers. Stp. Th. et Ind. Ael. V. h., per variam tectionem simul ap. Luc. 2, 700. l. 93. cum pron. et coni. πῶς et ὡς, it. ap. Is. Ev. Fd. p. 6. m. cum pron. et coni. εἰ, sed ut acc. particip. ap. Nostrum hic tueatur se tum canone communi de v. v. sensuum, externorum et internorum, ut h. l., tum usu affinis v. οἶδα, quo de cf. Abr. L. Ar. p. 19. i. Tum Schl. in ἐξ. cum Bg., sed Stp. Th. 2, 1390. F. m. in v. ὑπ. cum P., qui liberius addit particul. *etiam*, pro etiam adeo, ad maximam innocentiam innuendam, in quam ne suspicio quidem vitii cadit, cf. 1, 4, 12. m.

οὐδὲν) Pessime in Cod. scriptum est καὶ οὐδὲν ὑμῶν ἀγνοούντων τὰ τότε πραττόμενα, in margine tamen exstat πραγ. *Stroth.*

Postrema res unius Ms. Ve. in particip. alius temporis et praes. pro perf. est e glossa per comparationem, et forte librarii volentis mutare orationem, cf. 2, 1, 24. et 21., cum maneat in lect. vulg. etiam P., e quo fere Bg. Sed altera Mss. lectio triplex est, prima Ba. peculiaris in neg. particula pro pron., quae et alibi variant, v. 1, 12, 13. m., sed secunda communis cum Mss. rel. in omisso adv. ἧτ., quod est elapsum ob sq. ὑμ. simile, porro alia Mss. Ve. et Vi. in particip. ἀγν. alio casu, sive e pr. ων finitione per lapsum, sive ex ingenio, ad sensum iuvandum, qui nullus in Ms. Ba. particip. acc. erat; quanquam nec melior inde factus est per gen. conseq., qualem Cod. tamen habuerit quoque P. „*quae enim tunc* acta *sunt*, vos *primi* cognita *habuistis*" quae cum Mss., *etiam* vobis *non* ignorantibus *quae* tunc *acta sunt*, consentiunt in enunciatione, quoad sensum, non item in ordine; sicut P. quoque addidit adi. *primi*, et causalem *enim*, aliter quippe se non expedire valens in corrupto Cod., ubi καὶ οὐδὲ, iunctum vicinius multo, quam καὶ — μήτε 2, 4, 18. l., sed tamen ut ap. Xen. Mem. S. 3, 11, 4. eique syn. καὶ οὐδὲν, accepto κ. pro *etiam*, in gen. illis conseq. comma pariatur per se post ὑποψ., pro quo P. punctum sumsit. Sed res et sententia multo est planior in edd. lectione, a Bg. praeclare expressa, in v. ἀγν. non hanc vertendi rationem tenente Stp. Th., sed diserte G. Th. part. nostrum in Lat. Bg., cf. 1, 17, 8. e. et 2, 3, 23. i.

Digitized by Google

„τε πεπραγμένα [m], ὡς, εἴ τι *tunc acta fuerint. Quare, si*
„ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέ- *quid suspicamini, in alios con-*
„ρειν [n] τὸ ἔγκλημα. ἀλλ' 13. *ferte culpam. Atta-*

m) Ms. Ve. προττόμενα, sed in marg. πεπραγμένα. *Zan.* v. N., ut et de distinctione post πεπρ.; ubi comma in A. cum B. 1. R. pro rel. puncto, aut colo Stp. et al. n) Mss. tres ἐπιφ., v. N.

ὡς) Bg. puncto post πεπρ. facto, ὡς cum inf. per *quare*, pro igitur, reddit, ut syn. ὥστε alias reddunt cum indic., et ipsum nostrum in οὖν resolvit Hoog. Op. p. 1192. e., severe hic per unum Lat. *ut* agente P., pro ita, ut, in inferendo, quocum in v. ὑπ. Sch. reddit, sed et simul cum Bg., nobis numerum §. novae ad sq. ἀλλ' transferentibus ab ὡς, cum pr. membro per inf. arctius cohaerente.

ἑτ. ὑπ.) Forte ἑτ. δεῖ ἐπιφέρειν λ. *Reisk.* Forsan melior est Codicis lectio ἐπιφέρειν. *Strotb.*

Prius Rsk. δεῖ additum v. nec P. agnoscit, nec litterarum vicinitas, sed usus scriptorum saepe omittit supplendum, vel χρῆναι, qui inf. aptior pr. ὡς, cf. ipsum Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 117. e. et V. 4. p. 21. e. it. Hs. ad Plut. 13, 13. Hdb. ad Xen. p. 145. e. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 428. L. Bos. Ell. p. 413. e. Z. ad Vig. p. 202. Nt. 9. e. p. 445. a. m. g), Fi. ad Well. p. 338. m. L. N. T. Krb. p. 207. e. v. ἐκκοπτ. it. Schw. p 310. a. e. et v. δ. e. Ind. Z. Xen. Pol. et Cyr., memoriter id v. addente Bud. C. 577, 14. „ὑ. ἀντὶ τοῦ προφέρειν, obiicio, exprobro, ex more Atticorum, Herodi. ἀλλ' — ἔγκλημα δεῖ" quae eadem repetit Stp. Th. in v., sed tantum e nostro loco, ut Sch. „ὑ. *imponere* aliis *crimen*, s. alios reos habere. Schottus putat ex Ms. rectius legi ἐπιφ." partim ex Ind. Sb., ubi „ὑπ. Sch. m. s. ἐπιφ., rectius" quod est iudicium non Schotti, sed Sb., non illud omnino reiiciendum, cum praep. ὑπὸ et ἐπὶ varient etiam alibi, sed nec arripiendum subito, cum nostri Codd. suspecti sint de corruptela non tantum a lapsu, sed et per vim et glossam e comparatione usus alieni, vel Nostri, qui infra v. ἐπ. in simili rectione per dat. pers. et cum syn. αἰτία adhibet, ubi proferemus aliunde tum eandem phrasin, tum alias cum subst. syn., aut similes certe, quoad sensum v. ἐπ., ut hic vulg. ὑποφ. possumus modo sic prodere, ut, praeter pass. ap. Hes. 2, 1455. e. post Nr. 10. Suid. 3, 564. i., it. in Ind. Abr. ad Aesch. T. 1. Luc. Plut. Krg. et Longin. Mor. (ubi et in med.) Abr. Dl. Th. cum D'Orv. Ch., et praeter med. aut pass. ap. Hes. 2, 1478. i. et Foes. Oec., sit in act. in L. Ern. „6) exprobro" non indicata simul rectione, sed tropice cum acc. rei, dat. pers. et adv. Ind. Polb. „obiicere, excipere" (quo sensu dr. etiam ἐπ., cf. Rsk. ad Polb. p. 197. m.) it. pro sustinere et tolerare ap. Hes. l. l. postr. sine N. et rectione, it. ap. Suid. l. l., sed cum acc. rei, tropice, vel physice, ap. Diod. S., Poss. Call. R. Or. V. 4. Dem. Luc. 2, 143. l. 49. L. N. T. Xen. Hell. Cyr. cum ὅπλα, (quocum et ἐπ. ap. Dem.) Ael. V. h., pro adiicere, s. subiicere ap. Longin., qua vi et med. ἐπ. in Ind. Dion. H. S. T. 2., per quem usum promiscuum utriusque v. in partibus, quoad vel notionem, vel constructionem candem cum acc. rei, sustineat se vulg. ὑπ., nullibi repertum mihi cum subst. ἐγκ. similive, in quo nec intelligo illum Bud. Atticismum, sed potius peculiare quid Nostri, nihil etiam praebente G. Th. v. *subiicere*,

„ὅμως, τελευτήσαντος κἀκεί„νου [o], οὐδὲν ὑμῖν [p] τῶν εὐπρε„πῶς [q] καὶ κατ' ἀξίαν, καὶ

men mortuo etiam illo, nihil vobis eorum, quae decenter utque dignum est, non ra-

o) Ms. Ba. et Vi. κάκ. τελ., v. N., et fine iota κάκ. quoque in A. cum B. 1. L., ut fine leni simul in B. 2. R. et M. Vi. p) In Ms. Ve. ὑμῖν deest. Zen. v. N. q) Ing. εὐπρεπῶν v. N.

(nisi per aliam constructionem, ut *calumniae et crimini*,) sed eum Grr. al. in v. Bg. formulam eius, it. in subst. cum Gr. n., ut, cum ἐπ. reddant eodem Lat. et alii, idem forre fecerit cum Sb., ad corrigendum inelinans, quorsum et pertineat, quod praep. suam separatam ad dat. ἐπ. rexerit, illamque potius, exacte respondentem Gr. illi ἐπί, usurparit, quam aliam.

ἀλλ') Forte ἀλλ' ὅπως δήποτε τελευτ. ἐκείνου. Verum reliqua hiulca reparare ingenium nostrum non valet. *Reisk.*

In principio hic nihil fuerit hiulci nec corrupti, ubi Mss. alius ordo in verbo postposito, ut alibi, tum est laevior, quod tamen non ubique Noster spectar, tum conveniens cum P., qui tamen et alibi liberior est, et in rel. hic, unde Sch. in ἀλ., per simpl. adversativum, addens vero in ὁμ. et compos. *veruntamen*, quod ap. G. Th. habetur cum Gr. n., ut Bg. severus etiam in ordine Gr., ubi καὶ ceperim non suo loco positum et pro *etsi* cum particip., pro καὶ τελ. ἐκ., quo et Glossator Ms. rer spexerit, etiam Stp. ad m. P., ut non sit cum Rsk. delendum; etsi eo sensu reperi tantum ante particip., v. Abr. Dl. Th. p. 441. it. Auct. p. 411. e. Hoog. Op. p. 546. Nr. 3. Z. ad Vig. p. 509. m. Graev. L. Hes. p. 40. i. Krb. Decr. R. p. I. p. 30. m. it. L. N. T. Nr. 10. cum Schw. v. e. Ind. Valck. Eur. Ph. Herodt. cum N. Xen. Hell. Mor. cum N. et Mem. S. Z., it. ante v. finiti temporis Abr. Dl. p. 895. m. it. Auct. p. 344. i. Valck. Ph. et Graev. l. l. ubi et ante adi. it. ap. Dev. p. 180. e. Hoog. Op. p. 545. e. Z. ad Vig. l. l. Abr. Dl. p. 767. m. Ind. Dem. p. Cor. Harl. it. Rsk. et Xen. Cyr. Z., ubi *vel* redditur, qui extr. situs similis sit nostro ante pron., quod est pro adi.; Nostro hic maxime eligente illum ordinem ob pron. ἐκ., quocum libenter Gr. καὶ copulant pro *etiam* in alia notione; sicut nemo dubitat, postponi interdum syn. Lat. particulas, v. c. *quamvis*, cf. Hor. Turs. p. 827. Nr. 4. sq., qui, G. Th. tacente, Bg. tantum ante particip. novit p. 290. Nr. 6.

ὑμῶν) In Cod. male abest ὑμ. *Stroth.* cum sensus id pron. requirat, et cum rel. Mss. etiam P. agnoscat.

τῶν εὐπρεπῶς) Scribo εὐπρεπῶν. *Steph.* cui statim obsecuti sunt Ing., sed Sch. in arr. retinet vulg., vertens fere e P. „honeste *concupitorum*, (ut in adv.) *decenter*, modeste *concupitorum*" Leisn. ad m. Ms. Bg. notante „aliter hic legit Bg., quam vulgo legitur" qui Bg. haud dubie supplevit gen. aliquem v. pass., ad τῶν pertinentem, et qui ob simile ἐνδεήσει exciderit, v. c. ἐνδεχομένων, ἐνδιδομένων, quae similia isti v. saltem a fronte; quanquam et alia expleri possunt, ut αἰτουμένων, aut P. ἐπιθυμουμένων, aut παρεχομένων et δοθησομένων, sicut ad N. T. Kypk. 1, 261. i. τὰ παρ' αὐτῶν supplet δοθέντα, at διδόμενον ad alia L. Bos. Ell. p. 87. m., quorum v. nostrorum illa e notione dandi et praebendi, quibus par est Bg., aptiora sunt personae oratoris, qui dicebat similia quaedam 2, 3, 23., cf. 2, 4, 5. e., pro qua sententia hic variatur per elocutionem aliam; Stp. Th.

Digitized by Google

„ἄνευ τοῦ βιάζεσθαί με ἢ „ἁρπάζειν, ἐνδεήσει.“ Τοιαῦτά τινα λέγειν αὐτοῖς πειρώμενος, ἤδη τινὰς αὐτῶν καὶ πείσειν ἐμέλλησε r· καὶ οὐκ

piendo aut violando prae- 14. *ſtari poſſunt, deerit.* Talia quaedam dicere ipſis conatus, iam aliquos eorum etiam permoturus erat: ac non pau-

r) M. Ba. ἔμελλε. ſed M. Ve. et Vi. ἔμελλεν, non ſimul indicata diſtinctione, quae in edd. variabat, comma in B. 2. cum Ox., pro colo Stp. rel., et puncto A. al. cum Ms. Ba. v. N.

in adv. εὐπ. aliunde tenente Lat. Bg., cf. 1, 9. 6. m. 1, 17, 26. e. et Ind. Thuc., cui add. 1, 38. m. Heſ. ſine N. nec coll. Suid.; in rel. non ſevere verſante Bg. aeque ac P., qui et copulam καὶ ante ἄνευ agnoſcit, quanquam oblique, ſed idem tamen opprimit pron. perſ. μὲ prope neceſſario etiam, ſi inf. ſervandus ſit Gt.; quanquam per P. ſubſt., quibus inf. reſpondent, propius veniatur, quoad ordinem quoque, a Bg. neglectum, *ſine vi a me et rapina*, ſ. *ſine* vi *mea* et *rapina*, pron. ſic etiam in medium coniecto et primo v. adiuncto, cum pertineat etiam ad ſq.; in v. ἐνδ. Sch. plane cum Bg. reddente, ſed Stp. Th. hine tenente ſine Vs. „ἐνδ. ὑμ. τῶν κ. ἀξ. ἐνδ.“ et e ſolo Noſtro rectionem hanc afferente de re cum dat. perſ., quae videtur eſſe ap. Luc. 1, 594. l. 50. de philoſophia, ut perſ., ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει, at *ego* certe *cauſae* non *deero*, quae, ſupplens pron. dat. αὐτῇ, et praeterea ſubſt. μέρη, ἔργα, πράγματα, (tacente L. Boſ. Ell. cf. p. 196. e.) reddiderim, *at non* mea *opera* deerit *ei*, cuius Ind. habet et aliter cum dat. perſ., it. cum dat. et acc. rei, ut eum gen. rei Xen. Ἀνβ. Mor. et M. S. Z. it. Dem. cum Poſſ. Call. p. 35. e. et Ael. V. h., ubi et in alium uſum, tacentibus Indd. rel., cf. Heſ. 1, 1219. i. et e., non coll. Suid. 1, 737. m.

λέγειν) Sch. „λ. τ., dicere *aliqua* in oratione, π. *conans*“ in poſtr. diverſus in tempore a Bg., ubi v. non eſt in periphraſi, ſed proprie de eo, qui aliquid incipit, nec abſolvit; unde §. e. ſequitur ἔτι δὲ καλ., liberius agente P., omiſſo etiam καὶ, quod Bg. bene expreſſit, ſed Noſter pro deliciis iterum adhibet poſt §. pr., ſed alio, opinor, ſenſu, pro affirmativa quadam, v. c. ſane, et pro mox ſq. γὲ, quem ſenſum, (profuturum illum et ad alia, v. e. καὶ γὰρ καὶ, it. καὶ ὀρθῶς γε, pro Lat. *ſane quidem*, cf. Hoog. Op. p. 542. e. 558. e.) illuſtratim e Lat *etiam*, it. *et quidem*, it. *et vero*, in quibus poſtr. per figuram illam ἐκ παραλλήλου poſitae videntur iſtae particulae, cf. Hot. Tur. p. 283. Nr. 24. ſq. et p. 289. Nr. 4., niſi h. l. velis ſufficere illam vulg. notionem pro etiam adeo, ſupplendo tantum aliquam talem affirmativam, ut ſane ſ. vere, et illam ipſam ſq. Gr. γὲ, in v. πειθ. non variante Noſtro cum §. 7. m., ſed Bg. reddente fere cum P., quo Lat. caret Stp. Th.

ἐμέλλησε) Rectior videtur Codicis lectio ἔμελλεν. *Stroth.* De ν ἐφ. ſequente conſona ſupra aliquoties, etiam de alio tempore, hic impf. pro aor. 1., quem Sch. „*videbatur* perſuaſurus *eſſe*“ fere cum P. reddit per impf., ut ille habuerit forte in ſuo Cod. idem cum Mss. tempus, qui id ferunt hic e gloſſa et ſapientia ſcribae, comparantis uſum aliorum vel Noſtri, ubi aor. utr. cum ἂν, vel ſine eo, aeque ac impf., ponitur pro plusqf., indic. aut coniunct., recte id tenente Bg., cf. 2, 3, 12. m. ἐνεβ.,

ὀλίγοι γε ἀποςραφέντες ἀν-χώρουν, σεμνοῦ βασιλέως γῆρας αἰδούμενοι. ἔτι δὲ [f] λα-

ci aversi recedebant, venerandi imperatoris senectutem reveriti; sed adhuc loquen-

f) δὲ A. al. v. N.

sed sine ἂν nominatim 1, 5, 16. i. L. Bos. Ell. p. 544. m. et Gottl. Plat. Ph. p. 10. e., varianre hic Nostro cum 2, 4, 15. ἐμέλλησε δ' ἂν — εὐεργετήσειν in ἂν oppresso er inf. fut. praeposiro.

καὶ οὐκ ὀλ.) Xiph. (S. 390, e. Reim. 1232, e. *ἰδόντες δ' οὖν οἱ στρατιῶται, τὸ μὲν πρῶτον ᾐδέσθησαν, πλὴν ἑνός, τούς τε ὀφθαλμοὺς καὶ ἐς τὸ δάπεδον ἤρεισαν, καὶ τὰ ξίφη ἐς τοὺς κουλεοὺς ἐνετίθεντο· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος προπηδήσας εἰπέ τε, ὅτι Τοῦτο τὸ ξίφος οἱ στρατιῶται πεπόμφασι, καὶ προσπεσὼν εὐθὺς ἔπληξεν αὐτόν, οὐκ ἐπέσχον, ἀλλὰ τόν τε αὐτοκράτορα σφῶν κατέκοψαν, καὶ τὸν Ἔκλεκτον,*) ut primum *viderunt* Pertinacem *milites*, omnes *pudor* incessit (*primo* quidem,) *praeter* unum. *Oculis* ergo *in* terram *deiectis*, gladiis *que in vaginas* recondiiis, *abituri* videbantur, *cum* unus *ille* prosiliens, *Hunc tibi*, inquit, *milites* gladium *mittunt*, et *cum dicto* irruir *ac* percutit, *caeteris* non *prohibentibus*, sed *imperatorem* suum *una cum* Electo *occidentibus*. Etiam nomen infesti parricidae expressit Capitol. (in Pert. c. 11. m. T. 1. p. 562. i., sequentibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1031. e. it. lib. Schott. p. 19. m.) *sed quum* Tausius *quidam*, *unus e Tungris*, *in iram et timorem milites loquendo adduxisset*, *hastam in pectus Pertinacis obiecit. Tunc ille precatus Iovem ultorem, toga caput operuit, atque a* caeteris *confossus est*, rel. *Boecl.*

Non moramur dissensum Nostri ab his Dion. in levibus, ut in ἀποςρ., ubi Bg. severior, quam P., accipiens, credo, non ut Sch., hunc locum sine Vs. subiiciens v. „pass. (aut med.) averti, oculos avertere" quam notionem aliunde novit Stp. Th., incommodam hic, cum nihil de oculis et adspectu praecesserit, sed ut ap. G. Th. „aversus, qui terga ostendit" et corpus convertit totum, hic ut abiturus et retrogressurus, unde venerat, ut sq. ἀνεχ., quam vim renere etiam videtur Stp. Th., sed clarius L. Ern., cf. Ind. Ael. Fa. Obs. ad N. T. Krb. et Loesn., ut physica quidem in notione omnino est vertere se, i. e. vel oculos et faciem modo, vel totum corpus, ab alia re s. pers. aliorsum, et in quamcunque partem, nec retro semper, sed etiam ad latus alterutrum, cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Z. Pol. et Cyr. ex 5, 5, 36. it. D'Orv. Ch. cum Hes. 1, 488. m., liberius, quam Bg.; agenre P. quidem in *καὶ οὐ*, sed tamen severius in γὲ, quod pro *sane* affirmante, et in iudicio scriptoris hic interiecto, valere potest, sed et sensu restringendi, pro saltem s. certe; unde nondum restituimus; varianre Nostro cum 2, 4; 1. e. in subst. β., e P. partim reddente Sch. in „σ. *sancti*, s. *venerabilis* principis, *ald. reverentes*" pro quo Bg. e P. dissidet in tempore, formulam non tenente Stp. Th., nec me aliunde, nec G. Th., ut sit tamen hic, ex analog. quadam, prae reverentia senectutis, s. propter senectutem non delinquere quid in imperatorem, nec eum necare, cf. 1, 6, 21.

ἔτι δὲ) Mancus est locus, ut cum ex sqq. est perspicuum, tum ex Dion. epitome. Talis igitur quaepiam requiri videtur lectio, *ἔτι δ. λ. τ. πρεσβύτην, ἐπιπεσόντες ἕτεροί τινες, ἡγουμένου ἑνὸς τῶν τολμηροτάτων, φονεύουσι*, sicut etiam Capit. (l. l. supra) refert, Tungrum quendam, militibus in

λοῦντα [t] τὸν πρεσβύτην ἐπιπεσόντες φονεύουσι. δράσαντές τε οὕτως ὠμὸν ἔργον, δέει τῶν τετολμημένων φθάσαι [u] θέλοντες τὴν τοῦ δήμου ἔφοδον, ἐπιστάμενοί τε, ὅτι χαλε-

tem senem alii adorti occi-
15. dunt. Ac perpetrato tam crudeli facinore, metu eorum, quae ausi fuerant, praevenire volentes populi impetum, scientes graviter mul-

t) καλοῦντα B. 2. R. mendose. u) Edd. hic non variant in accentu, cf. 1, 17, 16.

tam et timorem loquendo adductis, hastam in pectus Pertinacis obiecisse, post, caeteros eum confodisse. Vel saltem pro ὅτι reponendum ἕτεροι, alii. *Sylb.* Utique aut ante aut post ἐπιπ. aliquid supplendum est, sicut Sb. iam recte animadvertit. *Stroth.*

Leisn. in Ox. supra ἐπιπ. „sc. alii, (e Bg., ad cuius Ms. marg. idem) τὸ *alii* non est in Gr., sed sensus postulat“ dum P. et ipse in suis“ *sed a* caeteris *facto* imp. *obtruncatur*“ agnoscit illud Sb. adi., a Bg. quoque servatum per syn. sed ut libere forte addiderit sine Cod., cum hic nostri Mss. taceant, aeque, ac omittit quaedam e Gr. Dum libri Mss. nihil praebent: nihil etiam certi divines, quia solum ἕτεροι quoque excidere potuit ante ἐπιπεσ., in hoc v. tenente aliunde Stp. Th. etiam Lat. Bg., at in δὲ abeuntibus edd. per errorem operarum iterum, cum Mss. sileant, et P. agnoscat vulg.

δρασ.) Bg. in δρ. e P. (ut Sch. „*perp.* crudeli *scelere*„ servans tamen neglectum adi.) at in ἔργ. per Lat. vicinius, quod ignorat Stp. Th. cum tota formula, (reperta mihi tamen etiam ap. Thuc. Ind. v. δρ. cum Lat. Bg.) sed habet aliunde adi. ὠμ. de re cum adv. nostro, ut Ind. Dem., non vero cum subst. nostro aliquis Ind. nec G. Th. In sq. δέει λ., ubi Noster repetit rem affinem, cum variatione tamen aliqua, in τῶν τετ., oppresso dat. pron. pers. αὐτοῖς, in pass. solenni, et ubi alius forte dicturus erat modo per pron., v. c. διὰ τοῦτο s. δέει τούτου, negligenter P. versante, agit Bg. cum Stp. ad m. P. non modo in formula act. (qui in Th. 3, 1585. B. m. „δ. τ. τολμωμένων, metu *eorum*, quae *tanta* audacia *perpetrabat*“ memoriter aberrat in Gr. lectione alia, et per Vs. in verbi sing. pro plur., nisi hoc operarum vitium est,) sed etiam in φθ., deinde ad ἔφ. per Lat. (adhibitum quoque in Stp. Th. aliunde) variat cum §. 5., non item Noster, at in φθ. θελ. numero cum 1, 7, 4. m. Caeterum ad Dion. l. l. ἀποτεμόντες δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, περί τε δόρυ περιέπειραν, τῷ ἔργῳ ἐλλαμπρυνόμενοι λ. Fabr. N. §. 67. „sed Herodi. 2, 5, 15. tradit, milites *statim* perpetrato *scelere* multitudinem *declinantes*, prae eius metu, in castra rediisse“ in quo non repugnat Noster, cum potuerint milites cum capite redire, et modo P. illud suum adv. *statim* libere adiecerit, non vero Noster, quanquam nec ipsum, si adesset in Gr., nociturum. Praeterea, quod dicebamus de vulgari δέει τούτου, id ipsum in Fabr. illo *eius metu* agnoscas.

ἐπισ. τε) Malim γε. *Reisk.* Copulam quidem nec P., nec Bg. agnoscit, et Stp. quoque ad m. P. removisse videtur per haec „quippe *quem* graviter *ea* laturum *sciebant*“ sine N., praeter omissum τὸ πλ., contractumque in pron. αὐτὸν, (quod pertineat ad pr. τὸν δῆμον,) et mutatum in

πῶς τὸ πλῆθος [x] διοίσει τὰ πεπραγμένα, εἰς τὸ στρατόπεδον [y] δρόμῳ ἀναχωρήσαντες,

titudinem laturam haec facta, in castra curriculo se reci-

x) Mss. trea ὁ δῆμος διοίσει τ. π. v. N. y) In Ms. Ba. desunt εἰς τὸ στρ. contra post δρ. ἀναχ. ibi est adhuc, πάσας πύλας τὲ καὶ εἰσόδους ἀποκλείσαντες, ἐντὸς τ. Mert. Sic plane et Ms. Vi., it. Ve., nisi quod τὲ post πύλας omittit, v. N.

pron. rel. ὅν, resolvens forte particip., assumto ὡς, vel sine eo sumens id in notione causae; quo τὲ sublato, quanquam per vicinitatem litterarum non apparet causa idonea satis, unde repetitum sit a librario, cumulabuntur participia sine copula tria, cum in vulg. lect., a Mss. etiam salva relicta, servato τὲ vi explicandi, pro *idque* s. *et quidem*, ut alibi, in periodo per participp. protasis sit δρασ. — ἔργον, sed apodosi ἐμ. ἐντ. τ. praemittantur duo participp. e notione causae, θελ. — ἐπισ. τε, et unum praeterea modi εἰς τὸ — ἀναχ., quod per naturam suam praecedere debuit et ex arte periodi struendae, sed ut aeque in eodem apodosis queat sumi cum Bg., resolvendo id per copulam; unde non opus sit Rsk. emendatione, quanquam alibi etiam confusis istis particulis, maxime, cum γὲ tamen eodem sensu, quo vulg. τὲ, accipiendum sit et restringendi definiendique, s. pro ἐπιδοτικῷ Hoog. Op. p. 220. Nr. 16. sq.

διοίσει) Magis ex usu Gr. linguae esset οἴσει. Dici enim solet χαλεπῶς φέρειν. *Steph.* qui in Th. 4, 95. F. v. διαφ. „sed et pro simpl. ferre, in vulg. Lexicis. Nam ibi habetur, ἐπ. τι — πεπρ., *multitudinem* indigne *laturam*" sine auctore sic huc respiciens, sed Sb. Ind. non in v., sed separatim „διοίσει χαλ., pro οἴσει" suo more ambiguo, vel explicaturus, vel emendaturus, quo trahit Sch. „δ. χ. τοῦτο, populus *feret* hoc *indignissime*, (in gradu hoc alio cum P.) Stp. et Sb. censent, magis ex usu Gr. linguae futurum, si diceretur οἴσει" sine crisi, quae hic eadem cum 2, 3, 12. e., ut vulg. compos. pro simpl. sustineat sese ex usu aliquo, cf. ib., aut coaluerint δὴ οἴσει, cum sane formulam χ. φέρειν et infra Noster adhibeat, et alii tantum, cf. Stp. Th., Ind. Thuc. v. φ. it. Xen. Mor. Hell., cui add. 3, 2, 11. m. Phil. in Flacc. p. 762. F. m. it. Vig. p. 603. Nr. 14. et sine Ind. Dem. 677, 7. 818, 10. 872, 17. 1103, 18. 1126, 14. 1347, 7. 1372, 15. it. cum syn. ἀγανακτεῖν 676, 9. 1102, 14. it. λυπεῖσθαι 1449, 5., cf. 1011, 22. 1028, 13., variante Nostro cum v. privo δυσφερεῖν 1, 9, 22. it. cum formula adv. alius δυσφόρως φέρειν 1, 8, 9. m.; ubi v. de Lat. Bg.; it. cum pr. ἔργον et τῶν τετολμ. in τὰ πεπρ., ubi Bg. artic. cum particip. per pron. iterum, cf. §. 12. m.

εἰς τὸ στρ.) In Cod. cum nonnulla aliter exstant, tum quoque adduntur aliquot voces, quae ob homoeoteleuta exciderunt, atque sine dubio in textum recipiendae sunt. In hunc vero modum in eo scriptum est, ὁ δῆμος διοίσει τὰ πεπραγμένα, δρόμῳ ἀναχωρήσαντες, πάσας πύλας καὶ εἰσόδους ἀποκλείσαντες, ἐντὸς τ. ἐμ. In eo, quod sequitur, capite Herodianus semper δήμου voce utitur, pro qua h. l. in edd. est πλῆθος. *Stroth.*

Hoc ipsum Mss. ὁ δῆμος prima hic glossa est per comparationem e pr. τοῦ δήμου, monente Glossatore de variatione, vel etiam respiciente ad superiora quaedam, ubi promiscue ponuntur ista duo ad variandumque, cf. hoc cap. §. 5. 2, 4, 1. 1, 12, 14. i. 1, 13, 4. sqq., sicut, quo Glossator etiam spectarit, rursus pro τὸ πλ. variat Noster per ὁ δῆμος mox §. e.

Digitized by Google

ἐντὸς τείχους ἔμενον, Φρουρὰς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, ὡς ἀμύνοιντο, εἰ τῷ τείχει

piunt, et intra murum manent, excubiis in turribus diſpoſitis, ut reprimerent, ſi mu-

noſtra, it. cap. ſq. §. 1. ſq. 6. 18. e., it. per αἱ δημόται §. 4. e. et 20. i., ut fecerat 2, 4, 1. ſq., porro pro ὁ δῆμος 2, 7, 4. i. 8. m. 9. e., per τὸ πλῆθος §. 5. i. Contra reliqua Mss. vel unus P. pugnet, omnia tenens vulg., primo omiſſum εἰς τὸ στ., quo adiuncto loci e contextu quidem careas, et quia ſermo de Praetorianis, qui non aliter recedere poſſunt, quam in ſua caſtra, nec tamen ſuccenſeas praeſenti ad perſpicuitatem, in primis ob ſq. ἐντὸς τειχ. ἐμ.; quod ambiguum ſit, et aeque de urbe accipi queat ſine praemiſſis εἰς τὸ στ., e quo ad τειχ. repetendum pron. αὐτοῦ, cf. 2, 6, 6. e. et 7, 11, 19., ubi etiam praecedit τ. στ., quod hic longius quaerendum ſit e §. 3. m. Tum P. ignorat Mss. addita noviter; quae quanquam explent fere aliquem verſum, ut librarius potuerit tranſilire, etiam ob ſimiliter finientia participp. ἀναχ. et ἀποκλ., tamen potius ſunt a ſapientia Gloſſatoris, ducta e Noſtri locis aliis de eadem re, ut 5, 3, 26. e 7, 11, 12. 8, 8, 17., quorum in primo loco habetur idem v. ἀποκλ., ut in rel. affine, ſed ſemper cum uno ſubſt. τὰς πύλας, quibus hic ingenium librarii adiunxit non modo adi. πατ., ſed et ſubſt. εἰσοδ., ſive per copiam ſyn., ab alia parte ſpectata re eadem, et quatenus portae, pro foramine murorum, aut pro lignis et valvis, ubi apertae ſint, adeuntur, ſive cum diſcrimine alio, ut εἰσοδ. ſint foramina et exitus cloacarum, et murorum feneſtrae quaedam, alibi πυλίδες dictae; qui pannus tamen aſſutus diſpliceat non tam ob diſſenſum Mss. ipſorum in τὰ omiſſo ante καὶ vicinum, ut alibi, quam ob 2, 6, 6. e. ἔμενον μὲν ἐντὸς τοῦ τείχους, κατακλείσαντες ἑαυτούς, quae Noſter repetat, per aliud quidem v. ſyn. varians et alio adiuncto pron. ἑ. pro ſubſt. prioribus, ſed tamen cum quadam tautologia, et ſine ſumma neceſſitate poſt breve intervallum; ad quae potius Noſter iam mente reſpiciens, hic omiſerit partem aliquam, mox afferendam, et per ſe quodammodo intelligendam, etiam e rel. adiunctis, ut, cum aliter caſtra cuſtodiverint, excubiisque diſpoſitis, etiam ita reddiderint tuta, ut portas occluderent; in primis, cum et alibi non omnes rei partes proferat Noſter ſimul et ab initio, et, quae deinde alioque loco addita ſunt, non propterea et ubique quaerenda ſint. Quae peritis nota, et critico cogitanda, maxime in Mss. noſtris, de corruptela ſuſpectis, me quidem intra vulg. continent, ubi Bg. nihil e P. liberiore, praeter tempus aliud ad v. ἐμεν., ſecus ac Sch. et Stp. Th. 3, 1356. C. v. τειχ. „intra *murum* ſe *continebant*, (nec in v. ἀναχ. formulam Gr. tenens, per analog. fortaſſis a Noſtro factam, ut et ſq. φρ. κατ., ubi v. φρ. i. ſub notione de perſſ. memoriter hinc) l. 3. φ. — κ. quum *praeſidia* turribus *impoſuiſſent*" cf. ſine Ind. Dem. 119, 15. 167, 26. 238, ult., at Sch. in v. κατ. „quum *diſpoſuiſſent*" partim e P. cum Bg., cuius Lat. ad v. ἀμ. non reperi ap. Sep. Th., ſed tamen notionem, cf. L. Ern. Nr, 3., ubi proprie opprimitur caſus quartus perſ., et verbo ſq. additur, ad vitandum pron., pro ἀμ. τὸν δῆμον, εἰ αὐτὸς τῷ τ. στ., cf. de med. iſto ſenſu Ind. Or. R. V. 6. 7. Iſ. Thuc. cum Abr. Dl. p. 190. Diod. S. et Ael. V. h. „a ſe depellere" oſtenſa ſic med. vi, a Bg. neglecta, ſicut nec aliena ab h. l. illa pro ſe defendere, qua de v. Ind. Xen. M. S. Cyr. et 'Ανβ. Mor.

προσβάλλοι[z] ὁ δῆμος. τέλος μὲν δὴ τοιοῦτον[a] κατέλαβε Περτίνακα, χρησάμενον βίῳ καὶ προαιρέσει, ὡς προείρηται.

Ἐπειδὴ[b] δὲ διεφοίτησεν εἰς τὸν δῆμον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναί-

rum oppugnaret populus.

16\. Finis quidem talis obtigit Pertinaci, cum vixisset ac propositum habuisset, ficut dictum est.

Postquam vero divulgata est in populo imperatoris cae-

z) In Ms. Ba. προσβάλοι. Tamen altera manus alterum λ supra adscripsit. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. τοιοῦτο v. N., ut mox post Περτ. nostrum est comma cum B. a. L. al. b) Ms. Ba. ἐπεὶ δὲ λ. v. N.

προσβάλλοι) Ms. lectio ambigua, ut alias, in simplici littera pro dupl., vel sit e solenni scriptura, vel ex ingenio librarii, ut modus alius et aor. 2. conveniat magis cum superioribus iisdem tempp., cum tamen praes. vulg. respondeat eidem proximo ἐμ., quanquam in hoc verborum genere etiam sumetur pro aor. 2., unde praes. vulg. cum pr. aor. pluribus iungetur, ut alibi, maxime cum Gr. ignorent consecutionem temporum; contracte hanc enunciationem tenente simul P. in pr., sed Sch. „*populus* impressionem *faceret* in *moenia*" quam formulam cum aliis adhibet quoque Stp. Th. aliunde, ubi et cum dat. τ. τειχ. e Thuc., sine privo v. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. quo de cf. infra 5, 4, 4. Caeterum de castris Praetoriis in Graev. Th. T. 3. est in Alex. Donati de urbe R. etiam libellus, ubi p. 583. e. „fuerunt castra quadrata —, muris, propugnaculis turribusque munita, instructa templo, armamentario, balneis et fontibus. — Turrium castrensium meminit Herodi. l. 2. 49. — κατ., custodias *pro* turribus *constituentes*" per severius sic Lat. in κατασ.

τέλ.) Oppressum μ. δὴ a P. non severe Bg. convertit per unum μὲν, de more tamen quorundam, v. alibi, ut de τ. neutro hoc etiam, pro qua forma vulgarem hic Ms. substituit, secus ac 1, 8, 5., e glossa, Nostro variante in formula τελ. κ. cum §. 11., sed per ordinem pronominis τοι. cum 1, 9, 23. e. (ubi Bg. phrasin, deserto P., non tenet G. Th.) porro sequente analogiam modo in formula χρ. πρ., at alios in χρ. β., cf. 1, 13, 12. Stp. Th. 4, 590. G. Ind. Luc. v. χρ. a. e. 2, 378. l. 92. τοιούτῳ δὴ β. χρώμενος, *hanc* (igitur) *vitam* cum *viveret*, sed sine Ind. ap. Dem. 413, ubi. ἐπιμελέστερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσατο βίῳ, dum Sch. vertit modo in „πρ. χ. *moribus* s. *instituto* vitae *uti*," pro syn. capiens, et primum Lat. partim e P. liberiore, sed in postr. respiciens aliam Gr. formulam, et infra occurrentem, τοῦ βίου τῇ προαιρέσει, unde h. l. quoque sumas hendiadyn, proprie tamen βίῳ de externis actis et institutis, sed πρ. de animo, consiliis, propensionibus, (ut varietur pro 1, 2, 3. τὸν τρόπον καὶ βίον et ib. §. 6. ἤθει καὶ βίῳ, cf. Exc. ib. ex Hesy.) quo et redeat Bg., cf. 2, 4, 15., qui unam hic phrasin dissolvit in privum v. et phrasin aliam simul, (pro quo liceat, *usus* vitae *genere* ac *proposito*,) deserens in sq. severiorem P. tum in particula ὡς per simpl. Lat., tum in expressa v. πρ. aliqua praep.

ἐπειδὴ) In Ms. lectione est aut lapsus, omisso δὴ ob sq. similem syllabam, aut potius glossa per comparationem 2, 4, 1., ad quem locum partim respexit P., desertus in sq. praep. a Bg., qui casum mutat sine necessitate, pro *exiit* in *populum*, emanavit *in* vulgus, (cf. Cic. Or. pro S.

ρεύσις, ταραχή τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε· διέθεόν τε, ἐνθουσιῶσιν ἐοικότες· κίνησίς 2. τε ἄλογος κατεῖχε τὸν δῆμον, ζητούντων τοὺς δράσαντας,

des, perturbatio et luctus omnes occupavit, discurrebantque lymphatis similes, ac motus insanus incessit populum, dum quaerunt ipsos

Rosc. Am. c. 1. s. 3.) non tenente G. Th. formulam Bg., sed affinem P. „*vulgari* facinus *per* omnes *velim*" quanquam alias εἰς pro ἐν solenne; nostrum locum iuvante Sb. Ind. e Xiph., quoad tectionem v. cum εἰς, in quam alibi alia e Luc. dedimus, tropo remoto ut hic innotuerit, nunciata sit et indicata populo caedes, et i. q. 2, 13, 1. ἐπεὶ — ἐδηλώθη τῷ δήμῳ ἡ τ. β. ἀν., ut Stp. Th. modo „*ἀν. interfectio*" sine omni auctoritate, quam, praeter L. N. T., cum Hes., (huc etiam apto, ἀναίρεσις, ἡ τῆς κάρας ἐκτομή, in N. e loco sacro tantum,) reperi modo in Ind. Fi. Pal., cum gen. quidem aliquo pers. etiam, sed per Latt. alia, isti loco aptiora et disco.

ταραχή) Post hanc vocem pro τὲ P. legerit δή, per suum *scilicet*, (quae Gr. particula in apodosi erat 1, 7, 1. i.) aut libere addiderit, ut 2, 5, 1. ad μόνοι, quanquam et alibi confusa ista duo diximus, Sch. reddente in „*τ. tumultus* omnes *occupabat*, *κ. π. π. tenebat* omnes *luctus*" cum P. in primo subst., ubi Bg. compos. semper tropice dicitur et de animo, ac vel de universo eius motu vehementi nimioque, vel praecipue de tristi, ut h. l. capio Gr., pro nostro simili *Bewegung* s. *Bestürzung*, unde supra ad 2, 3, 13. ap. alios copulatum cum φόβος aut ἀγωνία, et hic cum πενθ., quem luctum h. l. accipio propterea externum in voce, fronte atque oculis, tacente Stp. Th. in hoc subst., at in pr. forte nobiscum sumente 3, 1246. B., ubi ex Nostro „l. 4. (4, 4, 11.) τ. κ. τὸν δῆμον, erat *ingens* tumultus *populi* (e P.) et l. 2. τ. π. κ., nimirum nunciata caede imperatoris, (cf. 1, 4, 19. e. sed in v. κ., sub Bg. Lat. 1, 1344. E. memoriter errat,) Herodi. τ. τ. καὶ φόβος πάντας κ." cf. persimilem phrasin Diod. S. 1, 417. l. 89. τ. κατέσχε τὸ ναυτικόν, *trepidatio* invadit *classem*, it. l. 93. cum Lat. eodem, sed per adiunctum syn. p. 219. l. 57. θαυμαστὴν κατάπληξιν καὶ τ. παρασκευάζουσι τοῖς ἀπείροις, stuporem *ac* metum *ignaris* afferunt (*mirum*,) sed sine Ind. 2, 21. i. ταραχαὶ γὰρ καὶ φόβοι καὶ πανικοὶ θόρυβοι συνεχεῖς ἐγίνοντο κατὰ τὴν πόλιν παράδοξοι, *perturbationes* enim *ac* terrores *panici* que *tumultus* (continui) ex *improviso* urbem *corripere*, Luc. 1, 515. l. 90. φόβους καὶ ταραχάς, timores, *perturbationes*, Ind. Dem. cui add. cum δυσκολία 57, 2. R. Or. V. 7. ss. Xen. Bach. et Z. Pol. it. L. N. T. Schw., in sqq. respiciente Nostro per variationem in ordine verborum ad 2, 2, 5., ubi v. de Bg. in ἐνθ., qui mox in v. κατ. variat, secus ac Noster, cf. 1, 7, 1. i., etiam in notionem subst. κιν., qui motus hic iterum fit physice, per urbem vagando ac currendo, estque ἀλ., dum instituitur sine mente et cogitatione iusta, sed cum vehementiore cupiditate, ira ac furore; quod adi. cum subst. κ. Noster per analog. iunxerit, tenente Stp. Th. nihil, quam hunc locum sine Vs. in subst. κ. e., sub notione pro tumultu, sed Sch. „*ἀλ. tumultuarius*, insanus, *incertus* motus *animi*, κ. motus *insanus* occupabat *populum*" dux Bg. partim, aliorsum abeunte P., nec G. Th. aliquid simile ferente.

ζητούντων) Motus *insanus* incessit *populum*, utpote motus *eorum*, qui

μήτε δὲ [c] εὑρεῖν, μήτε ἀμύνασθαι δυναμένων. μάλιςά τε [d] δεινῶς ἔφερον τὸ πεπραγμένον,	auctores, sed nec invenire, 3. nec ulcisci possunt. Praecipue vero indigne ferebant

c) δὴ Ox. 2. mendose. d) Ms. Ba. δυναμένων, μάλιςά γε δ. v. N.

quaerunt ipsos *auctores*, sed *nec* invenire, *nec* ulcisci *possunt*. Sic intelligitur, unde genitivi ζητ. — δυν. pendeant. *Leisn.*

Qui ad m. Ox. quaerens „unde genit. ζητ.?" sic bene sibi respondet ipse, ut pendeant gen. a pr. subst. κιν., quanquam et ratio alia sumi poterit, ut gen. conseq. sint absoluti, oppresso pron. αὐτῶν, in quo est simul synthesis genus a plur. particip. cum subst. τὸν δημ. sing. e genere collectivorum; unde deinde particip. resolvetur commodius, vel cum Leisn. per ἅτε s. ὡς, vel per syn. particulam caussae aut modi cum Bg., qui e P. addit pron. αὐτοὺς et particip. per subst. reddit, quod et ipsum notionem habet aor. s. perf., cf. e G. Th. 1, 13, 6. e., retinente Sch. in δρ. modo subst. idem, sed in „ζ. *quaerentium* scelerum *auctores*" per additum gen. subst. innuente omissum pron. ταῦτα s. τοῦτο, aut subst. τὸ πρᾶγμα, aut τὸ ἔργον, quod erat ipsum cum particip. δρασ. 2, 5, 14. e., ut τὰ δεινὰ syn. 1, 13, 10. e., imitante Nostro per analog. in v. ζ. cum acc. pers. particip. Dem. 31, 20. τὸν γράψοντα — ζητεῖτε, Aes. Fa. 25, 1. τὸν ἰασόμενον — ζητῶν, sed in particip. Thuc. 395, 59. καὶ τοὺς δρ. ᾔδει οὐδεὶς, ἀλλὰ — οὗτοί τε ἐζητοῦντο, cuius *facinoris* auctores *nullus* sciebat, *sed* isti — *quaerebantur*, nobiscum sentientibus aliis etiam in gen. similibus absolute positis, cf. Poss. Synt. p. 196. Nr. 4. Weller. Gr. p. 228. e. ad Thuc. p. 510. N. 55. D'Orv. Ch. p. 178. e. v. 10. p. 254. v. 25., sed aliter Hoog. ad Vig. p. 337. b. i. Nr. 10., de acc. tali memorante Fi. ad Well. p. 315. m. et ad The. 5, 2. in v. εἰσιόντα, cf. de dat. tali ap. Hsd. Θ', 70. ut de gen. sq. vs.

μήτε δὲ) Bg. ordinem mutat iterum in δὲ, quod hic stat, ut alibi oppresso in pr. membro μὲν, servante id quidem P., sed tamen pron. αὐτοὺς, bis hic a Nostro in v. v. oppressum, extrinsecus assumente et in aliud pron. relat. *quos* mutante, unde in sq. v. ἀμ. Bg. (ubi ap. G. Th. etiam Gr. n.) cum aliis et Stp. Th. aliunde, neglecta iterum vi med., qua de cf. lib. de V. med. p. 43. m. it. Ind. Xen. R. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Is. Ev. Xen. Bach. et Cyr. Z. Dion. Cas. Dion. H. S. T. 1. Luc. Aes. Fab. Valck. Eur. Ph. p. 533. Abr. Dl. Th. p. 819. e. Gottl. ad Plat. Menex. p. 33. b. m. cum Ind. it. Hes. 1, 1638. i., non coll. Suid.

μάλιςά τε) Ms. res iterum, ut alibi, in γὲ pro τὲ hic incommoda, e confusione litterarum haud dubie, quanquam et P. abit in δὲ, cum Bg., sed liberius iterum, ut 2, 2, 20., cum et Lat. habeant *maximeque* in nova re, etiam in principio sententiae post punctum, aeque ac in media periodo, it. *et maxime*, quanquam tacentibus G. Th. Hor. T. et Indd., non item Niz. forte; quanquam istius loca non potuerunt a me quaeri; cum sufficiat, τὲ poni sic in nova sententia et post distinctionem maximam, cum quacunque voce, ut etiam hic a Nostro potuerit poni, ubi sane et δὲ, sed eodem sensu, locum obtinet, quod cum μ. tantum in media periodo tenet Stp. Th., ut μ. γὲ modo in responsione, ubi γὲ valet pro sane, cf. Hoog. Op., non item μ. τὲ, quod nec Indd. praebuere, sed μ. solum ab initio enunciationis ap. Plut. Hs. 5, 9., sed μ. δὲ in media ib. 17, 14. et Is. Ev. F. p. 40. ult., sed in princip. ap. Aesch. Iij.

Digitized by Google

καὶ συμφορὰν κοινὴν ἐτήρουν οἱ hoc factum, et ut commu-

2, 38. e., et *καὶ μ. μὲν* ap. Plut. iterum 18, 3. e., hic ut *τὸ* etiam retulerit Noster ad pr. §. idem *τὸ*, etsi per se, ut alibi, corruptum ex *δὲ* potest esse, variante Nostro cum 2, 5, 15. m. in formula *δ. φ.*, quod adv. Ind. Thuc. v. *φ.* cum illo *χ.* comparat e Dion. H., tacentibus rel., et praebentibus modo cum v. v. aliis, Xen. *Ἀνβ.* Mor. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant., Fi. The. Aes. Fa. Herdt., ubi e glossa est, cf. L. N. T. cum Hes. sine N. et loco, it. Stp. Th., qui hinc tacet, ut et similem locum, it. Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. al., sed tamen per eandem phrasin, in sq. *τὸ π.* Bg. iterum reddente art. per pron., sed Nostro tantum per numerum sing. variante cum 2, 5, 15. m., ap. Sch. „rem gestam" qui et ipse P. deserit.

συμφ. κ. ἐτ. Pol. *communem eam* calamitatem *existimabant*, Sylb. *cavebant*. Sed recte D'Orv. ad Ch. p. 139. (i. v. 14.) *ἐθρήνουν*, *deplorabant*, legit. *οἱ τ. σ. β. νέμοντες* sunt senatores, *qui* senatum *administrant*. Significatus verbi *νέμω* rarior, praesertim cum accus. Nam ex Plat. in Lexx. laudatur locus, ubi dativo iungitur. Interim significatus in multis compositis, e. g. in *οἰκονομέω*, *γυναικονόμοι* etc., it. in nomine *νομὸς*, praefectura, etc. superest. Similis periphrasis est infra 4, 1, 6. *οἱ τὴν ὕπατον ἀρχὴν τότε διέποντες*. *Leisn.* *τηρεῖν συμφορὰν*, *habere* pro *calamitate*, et *νέμειν τὴν βουλὴν*, pro *frequentare senatum*, novae sunt dictiones Graecitatis declinantis. *Reisk.* Probo emendationem viri docti in Misc. Obs. V. 9. p. 115. *ἐθρήνουν* pro *ἐτήρουν* reponentis. *Stroth.*

Sb. Ind. v. „*τηροῦντες* — observ., *caventes*," unde Sch. „*ἐτ.* communem cal. *observabant* s. *cavebant* Sb., sed P. *existimabant*" quorum medium quidem Lat. *cav.* vix edat sententiam hic commodam, sed tolerabilem primum et ultimum, per se idem, sicut syn. copulatur in Liv. praef. m., *sed* haec — *utcunque* animadversa *aut* existimata *erunt*, nobis *ansehen* simili tropo, de mente, nihil praebente G. Th. in Lat. Bg., quam Gr., *παρατηρέω*, *φυλάττω*, *ἐφοράω*, quorum medium ad R. Or. Aesch. V. 3. p. 547. *τὰ σπλάγχνα φυλάττοντα* in N. reddunt *exta inspicere*, observare, *intueri*, sed ut physica obtineat ibi vis, quae et in Lat. Bg. in similibus, it. in simpl. *servare*, in augurum disciplina, neque profuturo admodum illo Diod. 2, 416. l. 26. *τῶν δ' ἐν τῇ πόλει πυθομένων τὴν — προσηγγελμένην συμφορὰν, οἱ πολλοὶ μὲν ἐπίστευσαν, οἱ προεστηκότες δὲ διστάζοντες διετήρησαν μὲν, χάριν τοῦ μὴ γενέσθαι ταραχὴν*, *cum*, *qui in urbe erant*, hanc — *calamitatem* ex *nunciis* audivissent, *plerique* crediderunt; *primores* ut *rem* ambiguam *in* occulto *servarunt*, ne *quid* tumultus *exsisteret*, ubi pro occultare, non divulgare, premere mente, nec proloqui, in mente servare, nobis quoque *bey* sich *behalten*, non male in N. comparato loco sacro Luc. 11, 51., ubi tamen capio potius pro in memoria tenere; quae vero non videntur huius loci esse, ubi potius expectes aliquam vocem, quae tristitiae partem sensumque exprimat, qualis sane in coniectura D'Orv., repetita quoque in Misc. Obs. Amst. l. l., unde et Mori V. S. Vener. amicitia excerpsit mihi quondam „vocem *θρηνεῖν* redde Herodiano 2, 6, 3. *μάλιστά τε — κοινὴν ἐθρήνουν*, ubi vulgo *ἐτήρουν*" non a se multum abeuntibus litteris maiusculis, sensuque ita efficiendo longe planiori, quale quid ap. Diod. l. l. l. 36. *τὴν σ. ὠδύροντο*, calamitatem *deplorare*, non ipsam quidem illam formulam edentibus Ildd., sed tamen v. *θρ.* cum acc. rei non dissimili, Luc. Poss. Call. et Stp. Th., qui nec

τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, πατέρα τὲ ἤπιον^e καὶ χρη-

nem calamitatem observabant Senatores, parente miti et

e) Ms. Ba. ἧπιον per asperum, ut in A. al. cf. 2, 4, 1. e.

hunc locum, nec similem habet in v. τηρ., quod in notionem Sb. cum ipso φυλάττειν refert Ind. Dem., sed nullus in Rsk. vi, quam nec opus sit ei affingere, cum liceat evitare Graecitatem recentiorem, si tamen inest hic quaedam, non pluribus a Rsk. firmata, dum haud dubie coniecturam nemo improbat criticus in lapsu facili, aliisque, quae proposui, suadentibus, unde etiam Leisn. recte repetit D'Orv. Gr. in m. Ox., et in m. Ms. Bg. „D'Orv. legit ἐθρ. *lugebant*" alio, quam supra, Lat., quale nullum ipse D'Orv. addiderat l. l., sed modo „ap. Herodi. 2, 6, 3. lege σ. κ. ἐθρ., repudiato ἐτηρ." quod nec ausim defendere, pro intueri, considerare, reputare, ex illis συμφορὰν ὁρᾷν et εἰσορᾷν, ingratiis *videre*, nobis *ungern sehen*, non libenter videre, cf. Cal. ad Ath. 2, 253. c. 4. e., nec hinc descendam ad corrigendum ἑώρων, cum hoc quodammodo iam insit in pr. δ. ἐφ., et aliquid aliud, vel in copia syn., requiratur, quod det D'Orv., aliquando a me edendum, ut pr. formula pertineat ad animum, sed privum v. θρ. ad corpus et vocem; in subst. afferente Stp. Th. modo „συμφορὰν ποιοῦμαι τοῦτο, pro calamitate habeo" quod Rsk. in animo habuerit, etiam P., qui pron. expleat, in nova lect. non necessarium; alia v. v. cum σ. praebentibus Ind. Poss. Call. Thuc. Is. Ev. Xen. M. S. et Pol. Z. it. R. Or. V. 4., sed (praeter ποιεῖσθαι Luc.) νομίζειν εἶναι ib. V. 7. Is. it. συμπενθοῖν ib. V. 8. Lyc. et ὀδύρεσθαι Fi. Pal. ex 41, 7., tum adi. alia Luc. Diod. S. Aes. Fa. R. Or. V. 6. 7. Ant., sed 4. v. σ. e. „σ. κοινὴ τῶν Ἑλλήνων, de homine, qui Graecis omnibus mala multa creavit" pro quo h. l. κ. calamitas, quam expertus senatus cum pop. universo, et omnino, quam aliquis cum altero perfert; G. Th. tenente formulam sine explic. Tum Sch. „ν. administrantes *senatum*" ut Stp. Th. v. e. 2, 1019. i. „ν. administro, gero, et οἱ σ. β. ν., pro senatu, ap. Herodi." sine numeris, e P. clam, et per lect. aliam in omisso art., e Bud. C. fere 1023, 48. „ν. etiam τὸ διοικῶ, — Herodianus τοὺς σ. β. νέμοντας, pro senatu dixit non semel" qui errat in hoc, cum Noster hic tantum usurpet periphrasin istam, at sine nova Graecitate verbum illo Bud. sensu, quem, a Stp. tantum ex h. l. allatum, sed a L. Ern. non repertum, diserte tamen habet Suid. 2, 606. e. et p. sq. m., quanquam sine idoneo loco, nec mihi aliunde cognitum, nec certo firmandum ex illo Dem. 166, 4. τοῖς νέμουσι καὶ διδοῦσι τὰ κοινὰ, ob adiunctum v. δ., sed potius cum Leisn. ex allatis, ib. e med. νέμεσθαι pro curare, cf. Graev. L. H. ἐργ. v. 231., quanquam non bene ea notio convenire videtur in adiectum acc. τὴν σ. β., sive de pers., sive de loco acceptum, cui postr. aptior illa Rsk., nec ipsa recentioris Graecitatis, sed repetienda in ista pro habitare, colere, tenere, habere, versari et esse alicubi, qua de, praeter Stp. Th. et L. Ern., aeque in act., ac med., cf. Suid. l. l. Ind. Abr. ad Aesch. T. utr. Hom. Luc. e T. 2., Diod. S. Fa. Aes. et Kust. de V. med., quae etiam cadat in v. cum acc. pers. ap. Soph. Ai. v. 1348. φίλον σ' ἐγὼ — νέμω, te *amicum* ego — *duco*, ubi capio pro habeo, in qua deinde illa libera latet; ut in Nostri formulam e Lat. comparo potius hanc Cic. ep. 4, 1, 7. *adesse* in *senatu*, it. §. pr. te — *in* senatum, *sive* potius *in* conventum *senatorum* esse *venturum*, quam illas

Digitized by Google

ϛὸν προϛάτην [f] ἀποβαλόντες. principe bono amiſſo: rurπάλιν τε τυραννίδος ἦν δέος [g], 4. ſumque tyrannidis exiſtebat

f) Ms. Vi. πρὸς ταυτὴν. Evidentiſſima talia ſphalmata deinceps indicare inutile eſt viſum. *Loc.* Idem vitium alio modo accentu πρὸς ταύτην notatum erat e *Mss.* rel. Poſt ἀπ. colon in B. 1. R. al., it. in *Ms.* Bg. g) Hic in *Ms.* Ba. punctum, v. N.

ſenatum habere, *dare*, cum videantur hae potius eſſe conſulum, de quibus hic non commode cogites ſolis, cum haud dubie et ſenatores reliqui iacturam ſenſerint, ad quos et Noſtri reliqua in ſqq. pertinent; etiam Leisn. in Ox ſupra Gr. ſcribente ſimul „*coſſ.* — *ſenatores*“ qui tamen in N. ſupra aliter explicabat; cf. de v. νεμ. cum acc. rei in alium uſum Soph. Ai. Heſd. R. Or. V. 4. et Dem., ut aliam ſenatus quidem periphraſin infra 2, 12, 7. e.

προϛάτην) Ut olim ἁπάσαις πόλεσιν ἦν τις ἐν Ῥώμῃ προϛάτης, ut ſcribit Appian. 2. Civ., ita hic bonus princeps dicitur προϛάτης ſenatus, et mox 2, 7, 5. Niger ἀρωγὸς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ σεμνῆς βασιλείας προϛάτης. Imperatorum erat, ſenatum populumque Rom. in fidem recipere, more patronorum. *Leisn.* Cod. inepte πρὸς ταύτην. *Stroth.*

De Mss. vitio non amplius dubitandum, cum et res oſtendat ipſa, et P. vulg. referat, etſi oblique, ſervante eius Lat. etiam Bg., qui loco altero Noſtri, a Leisn. excitato, ubi plena afferri formula videtur, reddit *patronum*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., non item Bg., quo alterutro et alibi reddunt, cf. Srp. Th. aliunde, Sb. Ind., Dio. Caſ. Thuc. 401, 21. 559, 82. cum gen. δήμου, quod et hic ſuppleas, aut tantum pron. αὐτῆς, e pr. βουλ., ſicut ap. Diod. S. 2, 611. ult. diſerte M. Livius Druſus vocatur προϛάτης τῆς συγκλήτου, ſenatus *patronus*, i. e. fautor, defenſor, cf. N., it. ad Heſ. 2, 1052. i., non coll. Suid. 3, 205. m., Krb. Decr. R. p. I. p. 235. e. Munth. p. 316. e. D'Orv. Ch. p. 7. e. Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. p. 254. A. e. Ind. Dem., cui add. 35, pen., Ael. V. h. cum N. ad 2, 42. p. 182. b. N. 5., Polb. Xen. Hell. Mor., Cyr. et Pol. Z., R. Or. V. 4. 8. And. et Lyc., it. Iſ. Pau. Mor. „qui imperium habet“ unde fortaſſis Bg. ceperis univerſe pro imperante, ut alibi iſto Lat. reddit τὸν βασιλέα et τὸν ἄρχοντα, quorum priori et alias Noſter dat adi. χρ., et ſyn. ἀγαθὸν 1, 4, 21., copulans idem utr. βασ. et πατέρα χρηϛὸν 2, 2, 18. it. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα 2, 4, 1. e. de eodem Pert., pro quibus hic utr. ſubſt. cum ſuo adi., ſed ad variandum ordine inverſo, quem mutat Bg. e P., huius deſerens gradus alios, ut Sch. eundem cum Bg. in „*bn. quum* amiſiſſent *patrem*“ quo Lat. (ap. G. Th. Nr. 2) cum Gr. n.) etiam Srp. Th. aliunde utitur, idque etiam, ut hic, cum acc. perſ., cf. Ind. Thuc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. et Luc., ut in rem et animum Pertinacis in ſenatum Schott. lib. p. 16. i., ubi p. pr. m. „qui, ut popularis videretur, *principis ſenatus* nomen adſciverat“ e Dione l. 73. ſ. Xiph. 388, 24. πρόκριτος — τῆς γερουσίας κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐπωνομάσθη, *princeps* ſenatus *vetere* conſuetudine *cognominatus eſt*, quo neſcio an Noſter cum Bg. reſpexerit, neque, an ad 2, 2, 21., ubi populus Pertinacem πατέρα compellavit. A Cic. quidem pro Mil. c. 7. i. *ſenatus* propugnator, *atque illis quidem temporibus* paene *patronus* — M. *Druſus* dictus.

ἦν δ.) Sch. in v. ἦν δ. τούτου, *metuebatur* hoc, δ. metus *erat* huius

ἐπεὶ, τούτῳ χαίρειν τοὺς στρατιώτας, ἤλπιζον. μιᾶς δήπου[h]

5. metus, quoniam ea re delectari milites intelligebant. Uno

h) Ms. Ba. δέ που λ., sed divisum δή που A. cum B. 1. R, v. N., et vitiosum δήμου B. 2. L. et Par. 1., cf. Fi. Plat. Phileb. p. 55. e.

rei" discedente Bg., etiam a P. liberiore, ubi ad planiorem sensum expleas pron. dat. αὐτῇ, e pr. βουλ., aut per synthesin αὐταῖς, quo et respicit sq. plur. v. ἠλπ., cf. 6, 7, 8., tenente G. Th. in adv. Bg. e P. cum Gr. al. tamen notionem huius loci „denuo, iterum" sed ignorante Stp. Th. formulam δ. ἦν λ., cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Fi. Aesch. ex 3, 18. Soph. Ai. et Thuc. In sq. ἐπεὶ Sch. reddit, ut 2, 4, 16. per *nam*, ubi punctum obtinet, ut in Bg. Lat. comma.

τούτῳ χ.) Intelligo *hac re*, vel τῷ τυραννίδα εἶναι. Alioqui ταύτῃ dicendum fuisset. *Steph.* Ad ultimam rationem respiciens P., omissam causalem ἐ. simul dedit in affini pron. rel. *quam*, dum neutrum, ad pr. fem. τυρ. relatum, habet synthesis genus, subst. πράγματι l. χρήματι subintelligendo, cf. 2, 3, 3., unde redeas ad Lat. Bg., syn. illi Stp, qui tacet in Th. cum L. Bos. Ell.; contra Cort. ad Sall. ponente in Ind. „*res ea*, pro id, post neutrum" it. e Cat. 40, 4., cf. 1, 5, 20., in v. χ. P. sequente partim Sch. „*cordi* esse *hanc* rem *illis*" Bg. iterum act. exprimente per syn. pass., quod non est ap. Stp. Th.

ἤλπιζον) h. l. pro ᾤοντο, ut 8, 8, (3. m.) et in fine c. 1. eiusdem libri, ac ap. Herodt. l. 1. (1, 27. p. 12. l. 94.) Κροῖσον δὲ ἐλπίσαντα λέγειν ἐκεῖνον ἀληθέα, (*et* Croesum *vera* loqui *ratum*.) Notum est, hanc vocem saepius in malam quoque partem adhiberi: ap. Hieroclem vero per iocum dictum puto ἐλπίζω κἀμὲ νοσῆσαι. *Stroth.*

Relicto P., (quem sequitur Bg., nesciente eius Lat. Stp. Th.) etiam Sch. hinc reddebat *putabant*, quo de sensu alibi dictum, ut et de alio pro *metuebant*, qui et ipse hic valeat.

μιᾶς δήπου) Malim δέ που. Et που est *ferme. Reisk.* Etiam P. hic δὲ refert, quod habetur quoque in simili loco 2, 12, 7. δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, pro quibus hic variatur modo in v. syn. et in temporis ratione ac sing., ut alibi confusae sunt istae voculae, sed hic vulg., si divellantur, δή, pro igitur, procedere videtur, una voce editum reddente Sch. v. δή e. per P. *sed*, contra usum, sed in π. „utique, *nimirum*" quo sensu affirmativo et Bg. ceperit suum Lat., quanquam et pro saltem, cf. G. Th., etsi hac vi, qua restringat, non produnt, sed illa aiente aliave, Hes., non coll. Suid., Bud. C. Vig. Dev. Hoog. Op. L. N. T. Stp. Th. et Indd. Thuc. Xen. Mor. et Z., Isocr. Mor., Fi. Aesch. et Pal. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1., R. Or. V. 4., cf. fine Ind. Dem. 62, 19. 74, 18. 77, 17. 92, 21. etc. it. pro forte s. maxime 129, 4., it. syn. δήπουθεν 187, 27. 269, 25. 545, 13., cf. Hes. Suid. et Ind. Luc., tum de ποὺ enclitico in infinita notione Rsk. et pro Lat. *fere* it. *circiter*, v. Stp. Th. L. N. T. cum Kypk. T. 2., Bud. C. 1299, 31. Dev. p. 323. i. Ind. Ael. V. h. Lycophr. v. 201., cf. supra 1, 1, 5. m., sed pro forte, s. fortasse, it. ni fallor, opinor, credo, Hoog. Op., Z. ad Vig. et Ind. Xen. M. S., 'Αvβ. Mor. Fi. Aesch. Clark. ad Hom. 'Ιλ. ν', 225., cui add. 'Οδ. β', 71. 164. δ', 181. 193. Mus. v. 27. Plat. Euthyph. p. 4. N. 3. e., pro aliquando, i. aliquo tempore, Ind. Plut. Hs., qui non recte censet de altero ib. loco, ubi est eadem vi, aut pro forte l. alicubi, ut

καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν δημόται, ἕκαστος[i] τὸ καθ' αὑτὸν δεδιώς, ὑπανε-

certe ac altero die elapso, plebeii quidem, quisque sibi timens, recedebant, quive

i) Hoc comma nostrum est, ut alterum post δεδ. etiam in A. al.

pro hoc s. aliquando ap. Luc. 2, 522. l. 50., ubi Gs. libere *tandem*, et pro interdum Ind. Fi. The., sed pro sane ap. Iulian. in Ind. Sb., qua notione aiente, a Dev. l. l. iam prolata, sed improbata ab Hoog. Op., tamen equidem uti soleo in δήπου unius vocis, ubi figuram ἐκ παραλλήλου sumo, ut copulentur per se duo syn. e notione affirmandi, pro quibus deinde liceat libere in Vs. adhibere unum Lat.; sicut comparo illud καὶ ad notionem infinitam pro forte et *fere*, nostrum *etwa*, cf. 1, 4, 8. m. μήπου. Tum Sch. in „δ. uno *die* et *altero*" cum Bg. severior in copula, quam P., formulam, a Nostro forte e Lat. ductam, nec Stp. Th. praebente, nec Ind. aliquo, sed affinem Herdt., cf. Xen. Hell. Mor. 4, 1, 10. i., in v. δ. autem Srp. Th. hinc modo „*elapso* die *uno* et *altero*, s. quum dies unus et alter praeteriisset, s. abiisset" in extr. tacite e P., nihil dantibus Indd. de v. cum subst. temporis aliquo, et Sb. tantum hunc Nostri locum sine Vs., cum tamen sit ap. Zos. 2, 18, 1. ὀλιγίστου χρόνου διαδραμόντος, quum *perexiguum* temporis *effluxisset*, et 2, 27, 6. χρ. δέ τινος δ., posteaquam *aliquid* temporis *intercessisset*, variante Nostro in v. cum 1, 5, 1., ubi Bg. Lat. idem, cf. de Gr. v. in alios usus Ind. Xen. M. S. et Abr. Dl. Th., it. Dion. H. S. T. 1. et Polb.

οἱ μ. δημ.) In δ. Sch. cum Bg., cf. 2, 5, 15. m. τὸ πλῆθ., hic ut sit enallage casus, primi quidem pro secundo τῶν δημοτῶν, cum v. sing. ὑπαν. referatur ad sing. pron. ἑκ., Bg. numerum verbi accommodante ad δημ., qua de enallage absoluti nominativi, sive subst., sive adi., non simul adiuncto particip., nominatim in partitione, quam indicat hic adi. ἑκ. potius, quam particula μὲν, a P. libere reddita, et referenda ad remotiora §. 6. οἱ δὲ στρ., ubi vulgo assumunt Lat. *quod attinet ad*, v. Koen. ad Greg. p. 33. sqq. N. 61. sq. Valck. ad Lesbon. p. 183. N. 22. Bud. C. 1453, 44. 51., ad Vig. p. 4. b. e. N. 8. p. 53. b. m. p. 339. a. Nr. 15. R. Or. V. 5. p. 646. N. 9. cum Ind. V. 6. p. 915. m. sub *nominat.* ad Luc. 1, 493. N. 61. 3, 421. a. m. p. 637. N. 23., ad Diod. S. 1, 243. N. 67. it. 2, 270. N. 50. Abr. Dl. Th. p. 730. e. Ind. Dem. p. 308. i. Thuc. et Ael. V. h. v. *nominat.*, sed Herdt. v. *enall.* Mox Sch. in artic. τὸ „κ. α. *suum*" ut 2, 3, 21. Bg. ad sensum dante in dat. pers. syn., sed G. Th. non explicante formulam, pro suis rebus, s. de suis rebus, commodis, vita, (per ellipsin subst. μέρος, χρῆμα, πρᾶγμα, cf. 2, 5, 13. e. L. Bos. p. 196. e.) timens vitae periculum et vulnera ad castra Praetorianorum, a quibus domum hic videntur recedere, quomodo ceperit nostrum locum et P. in liberioribus suis, consequens pro antecedente ponens, sed Sch. „ὑπ. *clam*, s. *sensim* retro *abibat*" fere cum Stp. Th. „sensim recedo, s. secedo, sensim retro abeo, s. clam recedo, Herodi οἱ μ. δημόται, — ὑπ., ubi tamen Bud. vertit, secessit, domum ex foro concessit. Sed ita interpretando, vacaret praep. ὑπὸ" cuius vim illam secundariam cum L. Ern. negligit quoque Bg., cuius Lat. ap. G. Th. etiam tantum habet ἀναχωρέω et ὑπείκω, cf. Loesn. Obs. p. 4. i. *secedere*, quem unum locum reperi, ut affine subst. ὑπαναχώρησις in Ind. Dion. H. S. T. 1. *recessus*, ut in L.

χώρει [k], οἵ τε ἐν ἀξιώσει [l] ὄντες	dignitate pollebant in remo-
εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως	tissima ab urbe praedia pro-
κτήματα ἀπεδίδρασκον [m], ὅ-	fugiebant, ut ne quid mali
πως ἂν μή τι δεινὸν [n] ἐκ τῆς ἐσο-	ex futuro imperio praesen-

k) Hoc commā, praeter Ms. Bg., fuit in A. 2. cum B. 1. R. pro colo Lu. et puncto rel., cum tamen omnia pendeant adhuc a pr. gen. consq. διαδρ. λ. l) Mss. tres ἐν ἀξιώσεσιν λ., v. N. m) Ms. Ba. et Vi. τ. πολ. ἀποδ. κτ. et Ms. Ba. cum puncto post κτ., v. N. n) Mss. tres ὡς ἂν μὴ τὸ δειν., sed Ms. Ba. iterum comma post ἂν vitiosum, v. N. Mox post παθ. colon cum Ms. Bg. in B. 1. R.

Ern., sed ap. Stp. Th. iterum cum notione secundaria illa, quae per se hic valet, quanquam in aliis compos. redundante ὑ. praep.

ἐν ἀξ.) Rectius Cod. ἀξιώσεσι. Et in hac parte saepe a librariis peccatum est. *Stroth.* Finitio σει et σεσι non est ita similis, ut lapsum suspiceris librarii, sed potius glossam per comparationem ex 1, 9, 6. e., praeter quem locum iste Mss. plur. non est ap. Nostrum, cum in sing. conveniat et P., dubius hic in notione, ut duobus subst. reddiderit, unde et Sch. in ἀξ, qui tamen in v. ὀνμ. modo servarat unum „auctoritate *pollentes*" v. hoc Lat. retinente e P. etiam Bg., pro severiori, *qui* que *in* dignitate *erant*, ex l. l., ignorante formulam Bg. G. Th., sed variante Nostro cum 2, 2, 5. e. tum in praep., tum in expresso hic particip., sed Bg. iterum, ut alibi, reddente τὸ, quod, pertinens ad v. sq. ἀπ. finitum, effecit, ut comma post ὀντ. omitteremus cum Ox. et Pac., in rel. edd. repertum.

εἰς τὰ π.) Sch. in „κτ. *praedia* longissime *ab* urbe *sita*" recte innuens ellipsin particip. κείμενα, aut ὄντα, ad adv. πορρ., ubi Bg. iterum assumit praep., cf. 1, 7, 4. e. 1, 11, 15. m., pro quo ἀπωτ. hic per gradum alium variatur, quam praep. Gr. ἀπὸ aliunde in nostro adv. diserte additam tenet Stp. Th., in rectione cum gen. non monens de ellipsi, exprimens tamen eandem in Vs., et retinens Lat. adv., a Bg. hic iterum mutatum in adi., ad κτ. conveniens, cf. Suid. Ind. Aesch. Fi. et Arist. K., it. sine Ind. syn. Dem. πάνυ πόῤῥω 118, 20., in κτ. reddente Bg. e P. cum Ind. Sb. it. clam Stp. Th. v. e. „κτ. praedium, Herodi. εἰς — ἀποδιδράσκουσι. Hac autem in sign. ap. ipsum etiam Dem. legisse mihi videor" cf. l. l. Nostri, quae et Sb. Ind. compararat, in v. ἀπ. Sch. „*recedebant* in *praedia*" reddente per syn. P., sed Bg. Lat. non tenente Stp. Th., sed cum L. Ern. ad praep. propinquius *aufugere*, quod ap. G. Th. cum ἀποφεύγω, ut in Bg. etiam, ubi et vicinius πρoφεύγω „procul fugere, aut quantum quis possit fugere" quorum neutrum huc aptum, primumque ob adiunctum πορρ., ut potius pro simpl. posuerit Bg. Sed Mss. transpositum v. ἀπ. intra subst. hiatum, quem Glossator in eadem vocali vitare voluerit, ab alia parte et vocali admittit tamen.

ὅπως) Cod. ὡς ἂν μὴ τὸ δ. Definiri vix potest, utrum ὅπως, an ὡς legendum sit. Illud τὸ vero vitiosum esse apparet. *Stroth.*

De τὸ sane mendoso liquet aeque, ac de glossa in ὡς, cf. 1, 1, 1. m., severius hic, quam ibi, reddente Bg. ὁ. μ., sed per aliam formulam et gen. in adi., secus ac Sch. e P., servata tamen cum Bg. praep. „ἐκ — ex *imperio* malum *pati*" quam cum v. παθ. tenet Stp. Th. 3, 62. A. e.

μένης ἀρχῆς παρόντες πάθοιεν. οἱ δὲ στρατιῶται, ἐπεὶ τόν τε δῆμον ἡσυχάζοντα ἔγνωσαν, μήτε τινὰ o) τολμῶντα ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, ἐμ-

tes paterentur; milites au-
6. tem ubi populum quietum esse intellexerunt, neque quenquam audere persequi imperatoris caedem, ipsi qui-

o) Ms. Ba. μήτε τινα λ., qui accentus et in A. 1., variantibus aliis edd.

ex Eur. Hec. v. 252. cum Lat. eadem, sed ap. Luc. 2, 606. l. 56. ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα λ. patiuntur *a* rustico, *quae*, per syn., ut ap. Kypk. 2, 278. m. e Iosepho, pro qua Gr. ὑπὸ s. πρὸς hic Noster variat, cf. 2, 2, 20. et 1, 17, 22. i., ut aliam ἀπὸ recte explent Cametar. hypomn. ad Theogn. v 1003. in v. cum gen rei; ad Lys. R. Or. V. 5. p. 233. N. 7. Marklando scribente haec „Herodi. 2, 21 ὅπως — ἐσομένης ταραχῆς παρόντες π. Ita legendum. Vulgo et illic ἀρχῆς“ contra libros omnes et ipsum P., qui recte, ad sensum, abstractum pro concreto, refert „*in* eligendo *successore*“ pro imperatore, vel sic libere fut. ἐσ. retinens, quod et ipsum sit contra Markl., cum tumultus ac turbae non postea memorentur, cf. mox sq. §. et 20., et lectionis vulg. commodus sit sensus, ut proceres isti, iidem, credo, et senatores, timuerint sibi a futuro imperatore, in primis si a militibus, ut factum narratur deinceps, deligendum cognoverant, quod Pertinacis amici essent nimis palam, quamrem poterat aliquis successor, peior Iuliano et Severo, vindicare.

παρόντες, Leisn. ad m. M. Bg. „quod in Vs. omittit Bg.“ forte e P., sed et potius scriba istius, iam restitutum a nobis, cum ad plenam sententiam requiratur, et in v. supplementum aliquod, v. c. ἐν αὐτῇ, τῇ πόλει, aut ἐκεῖ, cf. in rem infra ad §. 12. e Xiph.

ἡσυχαζ.) Huc respexit P. in suis ad §. 4. e. ὑπανεχ., quem Bg. sequitur hic, sed partim Sch. in „ἡσ. *quietum*, a tumultu“ notione sic constituta verbi, latius patentis, fere cum Stp. Th. aliunde, „ἡσ. dicuntur, qui tumultuari desinunt“ et nihil amplius agunt infesti, cf. Ind. Thuc. cum Schol., in ἔγν. Sch. etiam partim e P. dante *cognoverunt*, quod vicinius cum Gr. n. est ap. G. Th., non item Bg.

ἐπεξελθ.) imperatorem interfectum vindicare velle. Paulo post §. 22. hoc sic exprimit, ὠμῶς τετολμημένοις ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ ἐπεξιέναι, vindicem esse velle crudeliter interfecti imperatoris. Utrumque v., et ἐπεξελθεῖν et ἐπεξιέναι, eodem sensu aliquoties adhibet Antiph. Or. 1. p. 15. et 19. Idem Or. 2. p. 29. ἐπεξελθεῖν cum casu quarto ponit, οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον, homicidium *persequentes*, i. e. homicidium ulcisci cupientes, cf. Lyc. adv. Leocr. prope fin. p. 214. *Leisn.* Nostrum non est recensere h. l. omnes verborum ἐπεξέρχεσθαι et ἐπεξιέναι significatus, qui e Lexx. petendi sunt. Notissimus ille est, ubi *in ius rapere* aut *accusare* significat, ac cum dativo personae et genitivo criminis construitur, ut ap. Plat. in Euthyphr. 4. τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι et centies alias. Hoc loco autem pro ἐκδικεῖν ponitur, quo significatu haud adeo frequenter occurrit, nisi quod Herodianus eodem aliquoties ita utatur, ut in fine huius cap. de hac ipsa Pertinacis nefaria caede, τοῖς οὕτως ὠμ. — ἐπεξιέναι, et infra c. 9. ἐπεξελθεῖν τοιούτου βασιλέως αἵματι, ac in eodem cap. bis ἐπαμῦναι καὶ ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ. Quum igitur αἷμα nihil

Digitized by Google

νον μὲν ἐντὸς τοῦ τείχους[p], *κατακλείσαντες ἑαυτούς. ἀναγαγόντες*[q] *δὲ τοὺς εὐφωνοτά-*

dem manserunt intra murum 7. inclusi; constitutis autem, qui vocalissimi ex ipsis

p) Hoc comma nobiscum erat in A. et B., ut mox post *ἑαυτ.* in B. 1. L., ubi Stp. cum al. colon, pro puncto rel. q) Ms. Ba. *ἀνάγοντες* λ. v. N.

aliud sit, nisi *φόνος*, facile intelligitur, *ἐπεξελθεῖν τῷ τ. β. αἵμ.* interpretandum esse, *vindicare* imperatoris *caedem*. Mox ipse noster ait, *ἐκδικηθῆναι τὸν ἐκείνου φόνον*. *Streth.*

Non tam de sensu formulae quaeritur, quem et vidit P., et inde partim Sch. „*αἵμ. sanguine*, per caedem effuso, — *ἐπ. persequi*, s. *vindicare* sanguinem *caesi principis*" quam de bonitate ac vetustate eius, quoad v. *ἐπ.* nostro datur hic dat. rei *αἵμ.*, quem ignorant N. ad Thom. M. p. 336. sqq. et Stp. Th. cum Indd. Thuc., it. ad Schol., R. Or. V. 4. 6. 7. 8., ubi e Lyc. plane nihil, ne ille quidem locus, quo Leisn. respexerit, V. 4. p. 239. l. 7., it. Dem., cui add. 1323, 25. 1329, 27. 1333, 21., Luc. Pal. Fi. v. *ἐπεξιέναι*, Dion. H. S. T. 2. Abr. Dl. Th. et Rsk. An. ad Gr. scr. V. 1., it. Dion. Cas., unde notaram modo „3) vindicare, punire, cum dat." nec tum, utrum pers., an rei, quales casus sunt ap. Zos. 1, 11, 1. *τοῖς τὰ Μακρίνου φρονήσασιν — ἐπεξελθόντος*, quum *de* iis, *qui* Macrini *partes* secuti *fuerant*, — poenas *sumsisset*, et 4, 40, 4. e. *ἐπεξελθεῖν τῇ τῶν βαρβάρων ἀσελγείᾳ καὶ ὕβρει βουλόμενος*, petulantiam *et* iniuriaa *barbarorum* punire *volens*, afferente Bud. C. 129, 12. etiam haec universa tantum „Herodi. pro ulcisci mortem cum dat., de caede Pertinacia loquens" nullo subiecto loco, non repetente illa Stp. Th., sed tantum notionem tropicam, quam et refert Hes. 1, 1327. i. *ἐπεξέρχεται, ἐκδικεῖ*, ubi N. respicit modo locum V. T., dat pendente a praep. prima, qui casus cum v. est in alio sensu ap. Sb. Ind. e Iul. 846, 17. *τοῖς Παρθικοῖς πράγμασιν ἐπεξελθεῖν*, *se* bellum *Parthicum* ad *extremum* usque *exsequi*. Hic cum Sb. Ind. ponit Lat. Bg., e Sch. forte, ap. G. Th. cum Gr. al. nec subst. Bg. aut simili, at „*exequor*, — *διεξέρχομαι*, (486, 58.) *mortem* alterius *exsequi*, pro ulcisci, s. iudicio persequi" e ICtr., comparante nostrum Gr. ad hoc Lat. etiam Cas. ad Suet. Caes. c. 67., sed deserente Nostro veterum cum hoc v. casum rei quartum, v. c. *φόνον*, quo de infra, et tamen tenente analogiam in v. cum dat. pers., qui habetur ap. Thuc. Ind. ex 188, 60., cf. l. l. e Dem., nihil praebente G. Th. in Latt. severioribus, ut manendum sit hic in illis duobus supra affinibua, in quibus etiam quaedam eundi notio inest, denique variante Nostro cum 2, 5, 10. m. *βασιλεῖ — αἵμ.* pro adi. per gen. subst., it. in addito art. et alio ordine verbi cum §. 15. m. ib. *ἐντ. τειχ. ἔμ.*, ubi retinet Bg. e P. libere pron. iterum, non item tempua v., pro aor. 2. forte cum cepisset, membrum quidem, a P. omissum, servans sq. *κ. ἑ*, quo de v. l. l., sed tamen modo per syn. rationem, act. v. cum pron. mutando in pass., ut P. 5, 8, 12. e., quae Nostri formula valet pro clausis portis et aditu omni, cf. l. l. et 2, 5, 15. e., tenente G. Th. Lat. Bg. cum Gr. n., cf. Stp. Th. aliunde, qui formulam modo habet e Nostri loco illo altero, nec mihi repertam alibi, cf. L. N. T. Ind. Thuc. R. Or. V. 4. 8. Dem. Is. Pan. Mor. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Ael. V. h. Luc. Abr. L. Arist. Dl. Th. et Auct.

ἀναγαγόντες) In Ms. alio tempore, ut alias, praes. pro aor. 2., sit po-

Digitized by Google

τους ἑαυτῶν ἐπὶ τὸ τεῖχος, προσεκήρυττον [r] ὤνιον τὴν βα-

essent, supra murum, promulgabant venalem principa-

r) Ms. Ba. προσκηρ., uti Stp. malebat. *Mart.* Sic et Mss. rel., v. N.

tius error in omissa γα syllaba e pr. simili αν s. να, (cum olim defuerint accentus, unde hic dirimi res poterat,) quam ingenium librarii in copulando diverso tempore, atque adeo praes. cum impf. προσεκ. et ὑπισχν., quia, praeter Mss. rel., etiam P. in vulg. manet, e quo Bg. retinet pass. et formulam Lat., it. Sch. partim „*quum* sursum *duxissent*, s. *constituissent* supra *muros*“ in primo vim praep. propriam et physicam innuens, fere cum Srp. Th. aliunde v. i., e quo alibi laudavimus v. in notione simplicis, quo Bg. spectarit. Sed in εὐφ. Stp. Th. sine loco ipso „ap. Herodi. τ. εὐφ. P. vertit *vocalissimos*, quum ille intellexerit μεγαλοφωνοτάτους“ unde idem in m. P. periphrasi utitur in suam sententiam, ut tamen et G. Th. cum Gr. n. explicet „*vocalis*, — quod est sonorum et multae vocis“ i. magnae fortisque. cf. Diod. S. 2, 9. i. τοὺς εὐφ. τῶν ὑποκριτῶν, histriones *voce* longe *praestantissimos*, ubi Bg. gen. cum superlat. per praep. adiuvat iterum, sed hic simul assumto particip. ὄντας, eoque resoluto per pron., ad quod aliud abit P.

προσεκηρ.) Scribo προσκηρ. *Steph.* ὅτε δὴ καὶ πρᾶγμα αἴσχιστόν τε καὶ ἀνάξιον τῆς Ῥώμης ἐγένετο. ὥσπερ γὰρ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐν πωλητηρίῳ τινὶ καὶ αὐτὴ, (sc Roma, addit N. Ox.) καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῆς πᾶσα ἀπεκηρύχθη, καὶ αὐτὰς ἐπίπρασκον μὲν οἱ τὸν αὐτοκράτορα σφῶν ἀπεκτονότες, *accidit* autem *tum* res *turpissima* urbe *que* Roma *plane* indigna. *Namque sicut in foro et mercatu quodam* et *urbs* et *imperium* (summum) eius *venale* edictum *est*, vendentibus (ea) *principis* sui *parricidis*. Merebantur ista e Dione (Xiph. S. 391, 37.) huc adscribi. *Boecl.* De venali urbe, venali rep., saepe multi questi, v. Senec. de constant. 1. e Sall. Cat. 30, 4. Iug 35, 10. Liv. ep. 64. *Leisn.* In Ven. προσκ. male exstat, pro προσεκ. *Strotb.*

Hic Ing. non sunt obsecuti Srp., et Sch. in vulg. partim e P. „*imperium* edicebant *venale*. Stp. et Sb. mavult legere προσκ.“ qui Sb. in Ind. „προσκηρύττειν pro προκ.“ ambigue iterum, proferente L. Ern. utr. Gr., et „προσκ. per praeconem indico“ quod tantum reperi in Ind. Luc. e 1, 608. l. 76., ubi sine Var. L. et N. προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους, praeconio *huc* evoca *philosophos*, sed προκ., praeter Stp. Th. aliunde et sine Lat. Bg., Lexx. Bas. et N. T., quoque per Indd. R. Or. V. 4. 7. ss. cum Lat. Bg., Xen. Mor. Ἀνβ., s. Laced., tacente Ind. Z., Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1., ut, quanquam confusio iterum incidere in praepp. potuerit, tamen se sustineat προσκ., etiam ex illo προσκηρυκεύεσθαι, quod cum altero προκ. tenet L. Ern., quanquam sensu diverso, in Var. L προκ. servatum ap. Thuc. 306, 95., haesitante Abr. in Dil. p. 412., sed προκ. sine Var. L. habente Ind. R. Or. V. 4. et 8. And., nullo autem formulam Nostri, sed tamen v. Gr. cum acc. rei alio, in adi. porro Sch. cum Latt. iisdem ponente in ed. Bc. 1. προσκ., sed in 2. προκ., ut Stp. Th. sine Vs. hinc „προσκ. ὠ. τ. β.“ cf. Ind. Dion. C. ὠν. τὴν ἀρχὴν ἀποδέχεσθαι, cum Zos. 1, 7, 5., per syn. subst., quo mox Noster variat, praebentibus rel. Indd. adi. vel absolutum, ut Dion. H. S. T. 1. et Gs. Chr., vel cum alio subst., Luc. Xen. Bach. R. Or. V. 4. 7. ss. Dem. sed de pers. ib. V. 8. Din. cf. Hes. non coll. Suid.

σιλείαν [f], τῷ τε πλεῖον [t] ἀργύριον δώσοντι ἐγχειριεῖν ὑπισχνοῦντο τὴν ἀρχὴν, καὶ διὰ τῶν ὅπλων αὐτὸν ἀνάξειν ἀδεῶς εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν [u]. ἐπεὶ

tum, eique, qui plus pecuniae daret, tradituros se pollicebantur imperium, et cum armis ipsum deducturos tu-
8. to in imperialem aulam. Qua

f) Hoc comma cum Ms. Bg. pro Stp. et rel. colo, it. puncto al., potius nobis visum. t) Ms. Vc. et Vi. πλεῖον λ., v. N. u) Ms. Ba. ἀρχήν. sed in marg. legitur: γρ. αὐλήν. *Mart.* v. N.

πλεῖον) Mss. forma alia fuerit minus ex errore litterarum, quam ingenio et glossa per comparationem aliorum locorum Nostri aut scriptorum, variante utr. forma et alibi, cf. Fi. Plat. Ap. S. p. 101. N. 15. et Gottl. Thuc. Or. Per. p. 78. N. 29., cum sit recta utr., v. Hes. 2, 975. N., non coll. Suid. 3, 128. e., ad Moer. p. 294. N. 3., ad Thom. M. p. 719. N. 5., D'Orv. Ch. p. 200. e. Ind. Dem., et quae inde alibi proferemus ad πλέον, ἢ λ., L. N. T. et Stp. Th. aliunde, qui et in rel. tacet formulam Nostri, illam quidem Lat., cf. G. Th., sed et Gr, v. Ind. R. Or. V. 6. v. ἀργ., in adi. gradum alium tenente P., sed Sch. cum Bg. faciente, at in „d. *daturo*, — *k. nummos*“ in extr. fere cum Stp. Th., ut moneat de argento signato, cf. Ind. Fi. Pal. Aesch. et The., sed Bg. cum P. mutante casum in *k.* necessario, et particip. fut. resolutum per duo pron. in impf. coniunctivi, ob proximum inf., per part. fut. redditum, cum Sch. etiam, qui tamen v. *esse* adiunxit et subst. Bg., a P. semel modo positum; Nostro per copiam et variationem Gr. ponente pro pron. αὐτὴν, e pr. τὴν βασ., quod pron. vitarit ob proximum idem, varians quoque per subst. cum 2, 1, 20., dum non tenet Stp. Th. inf. huius v., sed formulam tamen ex alio Nostri loco post Lat. Bg., cf. per pass. Ind. Luc. et Diod. S.

βασ. αὐλ.) Ms. varietas, infra recurrens, hic quidem mendosa est ob adiunctum v. ἀνάξ., tautologiam eadem inducens inanem cum pr. ἐγχ. τ. ἀ., cum, praeter Mss. rel., etiam P. ostendat vulg., unde partim Bg., sed restituens omissa διὰ τ. ὅ. e Sch. in ὅπ., vel e castigata Vs. P., quoad praep., in qua Gr. ignorat Stp. Th. formulam hanc Gr. et Lat., non item modum vertendi syn. per Lat. nudum abl., unde hic *armis*, ubi praep. est in notione modi s. instrumenti, cf. Poss. Sy. p. 106. Vig. p. 567. Nr. 3. p. 570. N. 81. e. Fi. ad Well. p. 367. ej. Ind. Aesch. v. i. Xen. Pol. Z. et Is. Ev., variante Nostro pro superioribus τοῖς ὅπλοις et sine artic. ὅπλοις, sicut infra per δι' ὅπλων, cf. Luc. 3, 588. i. et Abr. L. Ar. p. 215. e. sed syn. μεθ' ὅπλων (Bg. illam, cum non repererim σὺν τοῖς ὅπλοις) R. O. V. 4. v. ὅπλ. et sine Ind. Dem. 474, p. 481, 20. 585, 27., ferente G. Th. modo in subst. nudum abl. cum v. v. nec Bg. formulam in praep., quam tenet tamen Lind. Ell. p. 193. m. e Gell. ut *cum telo* Cort. ad Cic. ep. 1, 1, 7., ad quam analog. Noster, ut in v. ἀν. (cf. 2, 3, 1.) cum adv. ἀδ., ubi Lat. Bg. e P. aliunde etiam ap. Stp. Th.

ἐπεὶ) De lect. alia Stp. Th. cf. 1, 4, 19., ubi hunc locum tenuit sine Vs., ut in v. κ., sed tanquam alium e „l. 4.“ qui nullus est, et sine δὴ, nec Bg. Lat., ap. G. Th. sine Gr., sed cum nostro in *praeconium*, quo usus Stp. ad P. m., sed Sch. „κ. edictum *increbuit*, — δ. *vulgata* est *praedicatio*“ Bg. iterum δὴ cum art. τὸ pro pron. demonstr. mutante in

δὲ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν, οἱ μὲν σεμνότεροί τε[x] καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, ὅσοι τὲ εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι[y], λείψανα ὀλίγα τῆς Κομμόδου τυραννίδος, οὔτε προσῆλθον τῷ τείχει, οὔτε

promulgatione divulgata, honestiores quidem et graviores senatorii ordinis, quive patricii et adhuc opulenti essent, reliquiae exiguae Commodi tyrannidis, neque accesserunt ad murum, neque

x) In Ms. Ba. τε abest. *Mart.*, ut alibi ante vicinum καὶ, v. N. y) In Ms. Ba. desunt signa () parenthesis a λειψ. — τυρ. *Mart.* Quae fuerunt modo in Stp. et rel.

relativ., sed hic simul coni. ἐπεὶ cum v. finito in particip. abl. conseq., cf. 2, 2, 5.

σεμν. τε x) Ms. rem hic et Latt. Intrp. tenent, ut alibi, faciente Sch. cum P., cui modo adv. compararivi adiicit in „σ. *gravitate* magis *praediti*, — ἐ. constantiores, *auctoritate* magis *praediti* e *senatu*" quorum adi. Bg. secundum ap. G. Th. saltem cum notione eius, quia „quae gravia sunt, loco non facile moventur: hinc *gravis* est virtutis nomen, quatenus (quis) se huc, illuc impelli, ac demoveri (a sententia, proposito, virtute, fide, rel.) non patitur" cf. 839, 60., quales et sunt illi Sch. et nostratium *gesetzte*, cf. Exc. ad 1, 2, 6., tropo aliunde ducto, sed syn., cum Gr. dicantur a *stando*, et stabiles semper ac firmiter, quod h. l. in εὐ inest, quam voculam negligit in v. Stp. Th., e P. reddens hunc locum, et hinc tantum afferens de pers., ut sine Vs. Ind. Sb., ubi aliunde de re tropice, it. cum syn. ἐ. καὶ βαρεῖα ἁρμονία ej. Dion. H. T. 2., Foes. O. et Suid. sed physice Poll. 2, 16. et 9, 38. ex Hom., cf. Ind. Ern. et ad Hely. (ubi et v. εὐσταθεῖν, quo de cf. Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1.) sed de pers. tropice etiam ap. Char. 1, 2. e. p. 4. l. 20 Καλλιῤῥόη μὲν οὖν εὐσταθὴς, Rs. Vs. p. 5. l. 11. C. quidem *constantis* est *animi*, copulante hic Nostro adi. virtutum e genere et forma.

ὅσοι τὲ) Bg. fere e P. supplet v. ἦσαν, ut 1, 6, 2. m., vertens hic aliter pron., sed tamen, ut alibi, it. τὲ, et ἢ, in quo P. hic severior, cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. et 1, 6, 8. m., Sch. faciente cum P. partim in „λ. reliquiae *tenues* hominum" quo addito subst. definit magis Gr., de re quoque usitatum; in qua appositione, proprie supplentur pron. relat. et v. subst., εἰ s. ἃ ἦσαν λ., et subst. resolvitur in adi. affine, (*qui* erant *reliqui pauci* s. parvo numero ex Commodi saevo imperio, s. qui pauci relicti erant, nec caesi, a Commodo tyranno,) pro quibus hic, ob iam praec. pron. ὅσ., explebitur sola particula ὡς, Lat. *tanquam*; tenente G. Th. de pers. (sed sine perspicua explic.) non autem Gr. Stp. Th. nec Ind. Sb., ubi tamen aliunde de re cum gen. rei, cf. Long. Mor. Phoc. Luc. ubi et de pers. it. Lyc. cum Hely. non coll. Suid.

προσῆλθ.) In hoc v. Bg. per duplicem praep. e P. §. 11. it. Stp. ad m. et in Th. aliunde, etiam in sq. adi. ἀν., ubi G. Th. simpl. ἀντιά., pro quo nostrum compos. haud dubie ponitur, tacente Z. ad Vig., cf. Ind. Dem. et Cell. Eutr. Met., iungente iterum Nostro syn. adi., cum et Bnd. ap. Stp. Th. ἀν. per Lat. Bg. in pr. ἀν. reddat, sed ut hic quoque

ἀπρεπῆ καὶ ἐπονείδιστον χρήμασι κτήσασθαι τὴν ἀρχὴν ἠθέλησαν[z]. Ἰουλιανῷ δέ τινι, 9.

turpem ac probrosum dominatum pecunia comparare voluerunt; sed Iuliano

z) Colon hic in Stp. al., ut in Ms. Bg.

ſit genus cum forma, quatenus ἀπρ. eſt, quod per ſe indecenti modo paratur, ſed ἐπ., quatenus dictis et verbis indecorum iudicatur, ſive quoad prius opinionem turpitudinis habet ac commovet, ſed poſterius dicta contumelioſa; modum iſtius maculae Noſtro ſtatim adiungente per abl. χρημ., in medio ſic poſitum, quaſi ad adi. praemiſſa pertineret, ſed e P. remotum in alium locum a Bg., qui in v. κτ. negligit cum Stp. in marg. et Th. vim med., qua de cf. lib. de V. med. Dreſ. et W. it. Cl. ad Hom. 'Οδ. ξ', 4. Ind. Iſ. Ev., Fi. Aeſch., ſed cum acc. perſ. Luc. e 1, 8. l. 85. Plut. Hſ. Xen. Cyr. Z. Thuc. Hom. Soph. Ai., ubi et cum acc. rei qualiſcunque, ut, praeter L. N. T., ap. Theogn. Herodt. Thuc. cum Or. Bau. R. O. V. 6. 8. And. Din. et Dem. cui add. 153, 27., Iſ. Ev. ſed Mor. Pan. p. 27. m. 32. l. 4. 95. i. 118. i. Xen. 'Ανβ. et M. S. 4, 2, 9. Fi. Ae. The. et Pal., Polb. Ael. V. h. Aeſ. Fa. Eutr. Met. Cell. et Luc. ubi et cum noſtro ſubſt. 3, 216. ult. ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν καὶ κατέσχεν, *Pergami* imperium *peperit* (ſibi) *pariter* ac *tenuit*, ſed cum affini et ſimul adv. Iſ. Ev. p. 37. l. 5. κάλλιστα κτησάμενος τὴν βασιλείαν, et p. 19. l. 5. τὴν ἀρχὴν — παραλαβεῖν —, ἣ κτησάμενος (αὐτὴν) ὁσίως, λ., at ib. e. τὸν Μήδων μὲν ἀφελόμενον τὴν ἀρχὴν, Πέρσαις δὲ κτησάμενον, ubi cum dat. perſ., (qua de rectione v. Ind. Fd. et Ktb. Obſ. ad N. Γ. p. 165. i., de mea quidem ſeutentia ut maneat quidem notio v. pro parare, efficere, procurare, ſed pereat vis med., idque ſtet pro act., ut cum diſerte additur pron. dat. αὐτῷ ap. Soph. Ai. v. 983.) porro cum abl. rei, ut inſtrumenti, Ind. Soph. l. l. Thuc. R. Or. V. 4. 6. Dem. Iſ. Ev. p. 24. m. Ael V. h. ex 12, 60. e., nullo praebente Noſtri caſum abl., cui tamen par formula illa per praep. cum gen. ſubſt. in N. T. Act. η', 20. τὴν δωρεὰν — διὰ χρημάτων κτᾶσθαι, (variante Noſtro pro §. pr. διὰ τῶν ὅπλων,) it. cum ἐν R. Or. V. 6. p. 618. i. et Poſſ. Call. p. 632. i., ubi et cum παρὰ, ut cum ἀπὸ p. 560. m., quibus par quoque ille gen. pretii nudus N. T. Act. 22, 28. πολλοῦ — ἐκτησ., ſed cum adv. Ind. R. Or. V. 4., tum Heſ. 72, 360. e. p. ſq. e., non coll. Suid. 2, 384. i., ut in criticam partem, ubi confuſum pro κτίσασθαι, v. W. de V. med. p. 48. Ind. Call. et Herdt., ubi et de augmento, ut ap. Foeſ. O. v. κτιζ., ſed act. in Ind. Xen. Bach.

'Ιουλ.) Ap. Dion. Caſ. 1233, 95. Ἰουλιανὸς ὁ Δίδιος, τὸ γένος βουλευτικὸν, quae tamen in ed. Sb. Xiph. non reperiebam, et Spartian. in Did. Iul. c. 2. T. 1. p. 574. m. *fuit* conſul *cum* Pertinace, *et* in *proconſulatu* Africae *eidem ſucceſſit*, *et ſemper ab eo collega eſt et ſucceſſor appellatus*, ſed Aur. Vict. de Caeſ. 19, 1. ſq. ex *praefectura* vigilum *ad* inſignia *dominatus* proceſſit. *Genus* ei *pernobile*, rel., in epit. 19, 1. ſq. *Did. Iul.*, ortu *Mediolanenſis*, — vir *nobilis*, ſed univerſe Eutr. Met. 8, 9, 1. et Zoſ. 1, 7, 5., Iulianum hunc tacente prorſus Iuliano in Caeſſ. ap. Sb., ſed Noſtro hic non variante in ſubſt. ἀρχ. cum §. pr., quanquam de dignitatis diverſo genere, cf. in formulam rel. 2, 3, 9. e., ubi Bg. ſeverior, brevitatem ſuam hic ducens e P., aut marg. huius e Stp., qui in Th. v. ὑπ. e. hunc locum ſubiecit priori illi ſine Vs., ignorans perf. hoc particip., ubi Ind.

θη [c] τὸ ϛρατιωτικὸν κήρυγμα παρὰ μέθην καὶ κραιπάλην. ἦν γὰρ καὶ τῶν ἐπὶ βίῳ μὴ σώ-

ris promulgatio in vino et crapula. Erat enim ex iis, qui 10. ob vitam parum sobriam

c) Mss. Ba. et Vi. διηγγέλη v. N.

a Moro, cf. Suid. 1, 530. i. Hes. 1, 902. i. p. sq. e. et 997. m. Schol. Theocr. Id. 10, 5. et Thuc. 3, 74., Tim. L. Pl. R. p. 55. Thom. M. p. 202. Moer. p. 132. Bud. C. 1359, 39. Stp. Th. aliunde, Vig. p. 82. L. Bos. Ell. p. 126. m., ubi et huc spectatur sine Vs., quam Nostri totam formulam, praeter Suid. l. l., v. ap. Phil. in Fl. p. 759. C. e., ut p. 750. D. e. π. δ. ὥραν, sequente βαθεῖαν ἑσπέραν, ut π. δ. ὀψ. iterum Ind. Luc. v. ὀψ. Thuc. Dion. H. S. T. 1., ἄχρι δείλης ὀψ. Zos. 5, 32, 11. i., tum solum δ. ὀψ. R. Or. V. 8. Lyc. sine Vs., sed cum non severa Dem., Alc. ep. 1, 17. p. 66. i. 3, 5. i. p. 284. e., porro cum praep. π. δ. Thuc. 298. 85. sed ἀμφὶ δείλην Xen. Ἀνβ. 2, 2, 7. i. cum N. et Ind. Cyr. Z. at μέχρι δ. Hell. 1, 1, 3. e. et ἅμα δείλῃ 4, 1, 10. e., nihil prodente Ind. Herdt., quanquam inde laudato loco ad Tim. L., ubi et aliae cum praep. formulae, sed ad δείλης absolute positum explente subst. καιρὸς L. Bos. Ell. p. 159. m. et Eust. ad Hom., cf. Ἰλ. φ', 111. N. Ern., sed super Hes. μεγάλης δείλης 2, 553. m. tacente N. it. ad Moer. l. l. N. 2. e., quod videtur i. q. illud Phil., ut mihi quidem δ., sive putetur adi., sive subst., cum alio subst., ut hic cum ἑ., pro adi. positum, vertatur cum Gs. ad Luc. l. l. et alibi per Lat. *serus*, (cf. de δείελος subst. et adi. varioque sensu Ind. Call. et Hom., in cuius loco est simpliciter sol aut stella ob sq., aut *sol occidens* et vocabulum rarum cum explic., sed de adi. δειλινὸς, a nostro ducto, vel syn. nostro, Ind. Ael. V. h. et Plut. Krg.)

διηγγ.) Mss. res alius temporis, aor. 2. pro primo, non tam fuerit e lapsu, quam e glossa per comparationem, cum infra bis Noster usurparit aor. 2., ap. quem primus hic semel est tantum, ignotus vero uterque Stp. Th., ut secundus mihi repertus modo, praeter L. N. T., per Indd. Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 1., ut et aliorum usum potiorem respexerit librarius, e P. fere iterum reddente Bg., non item in rel.

παρὰ μ.) inter *vinum* et *epulas*. Passim haec duo coniungit auctor, e. g. 1, 3, 3. Pro eo 2, 5, 2. dicit ἐν κραιπάλαις καὶ ἀσωτίαις κ. λ. Coniungit et (N. T.) Luc. 21, 34. *Leisn.*

Κρ. quidem et μ., alio ordine tamen, quae Noster copulat modo hic et 1, 3, 3., ubi v., ut κρ. cum aliis subst. in Ind., sumente Leisn. ista Lat. e P. sed Bg. suam praep. eodem sensu, et, ut alibi de tempore, pro *intra*, non tenente tamen hanc formulam G. Th., sed P. in subst. 1171, 93. „inter vina, i. inter bibendum“ quam praep. Stp. Th. (in marg. liber) habet 3, 37. G. i. et e. ad „τὸ δεῖπνον, et — π. τὸ συμπόσιον“ ignorans totam Nostri, mecum aliunde, ut ad analog. modo scripserit, cf. Exc. ad 1, 3, 3., et Abr. Dl. Th. p. 379. i.

ἦν γὰρ) In rem consentit Dio Cas. 1233, 95. f. Xiph. S. 391, 30. Ἰουλιανὸς — τὸν τρόπον δεινὸν ἔχων, χρηματιϛής τε ἄπληϛος καὶ ἀναλωτὴς ἀσελγὴς, λ., sed dubitanter Spart. c. 9. T. I. p. 587. obiecta *sane* sunt *Iuliano* haec, *quod* gulosus *fuisset*, quod *aleator*, rel., cf. c. 3. p. 576. m., ducente Bg. (cf. 1, 14, 14. e.) partim e Sch. „δ. *eorum*, qui *male* audiebant *ob* —“ partim e P. καὶ omittente, pro *etiam*, praeter alios,

φρονι διαβεβλημένων. πείθουσιν οὖν αὐτὸν ἥ τε γυνὴ καὶ ἡ θυγάτηρ[d], καὶ τὸ[e] τῶν παρασίτων πλῆθος, ἀναθοροῦντα[f] τοῦ σκίμποδος[g], δραμεῖν ἐπὶ τὸ

male audiebant. Persuadent igitur uxor atque filia et parasitorum turba, ut exsiliens de lectulo properaret

d) In Ms. Vi. καὶ θυγ. omisso ἡ. Loc. ut Ms.ᵗ Ba., v. N. e) M. Ba. et Vi. τὸ, τε τῶν π., v. N. f) Ingg. e Stp. nutu ἀναθορόντα λ., v. N. g) Hoc comma suscepimus e Ms. Ba. et A., ut in participio, enunciationem aliquam efficiente.

et Lat. in μὴ servante inde iterum, sed de suo agente in v. ἦν cum gen. pers. τῶν λ. per praep. et in σ., quod h. l. e contextu et pr. §. valet temperatum, quoad cibum ac potum, cf. hinc Srp. Th. in ν. δ. 1, 675. D. i. per depravatum nomen „*Herodot*. l. 2.“ sine Vs. sed Kypk. 1, 266. m. „Iulianum dicit fuisse τῶν — δ., unum *ex* hominibus, *ob* vitam *parum* sobriam *infamatis*.“

πείθουσιν) Ita etiam Zos. ab uxore instigatum tradit l. 1. (c. 7. §. 5. Δίδιος Ἰ. ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐπαρθεὶς, D. I. *uxoris* instinctu *elatus*). Contra Spart., *uxorem et filias*, in *Palatium vocasas, trepidas invitas que transiisse*, *quasi* (iam) *imminens exitium praesagirent*, memorat in Iul. c. 3. (m. T. I. p. 576. i.) Verum ille in hac vita perpetuo a Graecis dissentit; id quod iam Cl. Salmasio notatum. *Boecl.*

Immo Casaubono ib. N. 1., (unde Boecl. hausit iterum,) qui affert etiam cum Zos. Nostri haec sine ἦν, a quo et discedit Dio, laudato l. in N. pr. addens, νεωτέρων τὸ ἀεὶ πραγμάτων ἐπιθυμῶν, quae tamen cum Nostro conciliabuntur ita, ut pristinam novatum rerum regni que cupiditatem in homine inflammarint mulieres illae, ubi Mss. res in altero artic. omisso aeque est e glossa vel lapsu, (cf. 1, 17. 3. e., cum alibi tolerent, v. 2, 5, 3. e.,) ac καὶ in τὸ mutatum prodit librarii ingenium, non tolerantis καὶ crebrum, aut concursum articulorum, cum et vis sit manifesta nec lapsus probabilis, et similes tamen existant syllabae nunc tres pro duabus, nec a vulg. discedat cum MS. Ve. ipse P., e quo Bg. in v. πειθ., it. in oppresso pron., etiam in subst. πλ., ut Sch. partim in „παρ. paras., adulatorum“ cf. Stp. Th. aliunde et 1, 6, 2. m. κολ. Suid. cum Hes., et Spart. l. l. p. 575. ult. uxor *etiam* Mallia *Scantilla*, et *filia* eius *Didia* Clara, *augustae sunt appellatae*.

ἀναθορ.) Scribo ἀναθορόντα. *Steph.* Rectius ἀναθορόντα. *Sylb.* sed Sch. „k. *resilientem* e *lecto*. Stp. mavult legere ἀ. in aor. 2., quum *resiluisset*“ nihil vel P. libero edicente, vel monente Sb. in Ind., sed Stp. Th. servante vulg. cum Vs. „e lectulo *prosilientem*“ et proferente sub eodem themate aliunde aor. 2. illum, sed ignorante cum L. Ern. alterum ἀναθόρω, v. Ind. Dion. C., ut et ἐκθόρω, cf. Ind. Call. et Luc., variantibus sane et alibi tum ο et ου vocalibus, tum formis istis duabus, contracta et minus, ut in ἐπιμέλομαι it. κυλίνδομαι, cf. 1, 12, 18. m., tum temporibus istis etiam ap. Hes. 1, 323. m., sed saepe quoque promiscue positis, et adeo praes. hic cum aor. 2. procedente, ut alibi, cum in primis Mss. sileant, cf. 2, 1, 15., in δρ. Sch. deferente P. „*currere ad muros*“ sed ex eo ducente Bg. syn. aliud, cum et in cursu sit notio ista properationis, cf. Exc. ad 1, 13, 4. i. et Stp. Th. 3, 1653. C. m.

Digitized by Google

τεῖχος, καὶ τὸ πραττόμενον[h] μαθεῖν, παρά τε πᾶσαν τὴν ὁδὸν συμβουλεύοντες, ἐῤῥιμμένην[i] τὴν ἀρχὴν ἁρπάσαι[k],

ad murum, et, quid agere-tur, cognoſceret, in toto itinere ſuadentes, ut pro-iectum imperium arriperet,

h) Ms. Ba. et Vi. τὰ πραττόμενα λ., v. N., it. de colo Stp. et al. poſt μ. et rel. puncto, pro commate B. 2. et al., reperto etiam in Ms. Bg., quae et pertinent ſimul ad diſtinctiones mox poſt ἁρπ. i) Ms. Ba. ἐῤῥιμμένην λ., ut A. 2. al., v. N. k) ἁρπᾶσαι hoc acc. in Par. Ox. 1. et Pat., v. N.

σκίμπ.) Supra 1, 4, 1. (et 7, 5, 7. ſq.) σκ. vertit P. *grabatum*, alibi *lectulum*, (ut 1, 17, 4.) *Steph.*

Etiam *lectum* 2, 1, 15., ſed h. l. *relicta menſa* liberius. Mox ad τὸ πραττομ. Mss. plur. numerus pro ſing. eſt e gloſſa per comparationem, cf. 1, 15, 14. et 2, 5, 15. m., volente librario, ut Noſter variet pro eodem ſing. proximo 2, 1, 21., hic Bg. ſumente pron. aliud iterum in reſolvendo e P., non item eius in v. tempus praeſ., ſed e Sch. in Lat. „μ. *cognoſcere*" quocum aor. 2. iterum praeſ. πρ. copulatur, ut et hinc pr. ἀναθ. vulg. ſuſtineatur.

παρά τε) Copulam negligit Bg., ratus fortaſſe, ortam e vicinitate pr. ρα aut ſq. πα ſyllaba, ſed refert P. aliquam, ut tamen etiam eſſe queat a particip. reſoluto, cum et in rel. libere reddat, τὴν ὁδ. ſubſt. cum praep. per ſyn. gerundium, et adi. π. per adv. ſyn. *ſubinde*, ut, cum τὲ non conveniat uni particip. poſt v. finitum, potius videatur iterum ortum e γὲ, quod alibi quoque uſurpat Noſter poſt praep., et uterque Lat. Intp. opprimit; male regente Sch. in ὁδ. „π. πασ. ἐῤῥιμμένη, *imperium*, per *omnem* viam *proiectum*" ſed Stp. Th. in ὁδ. nihil tenente, quam Lat. Bg.. (ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Vig. p. 114. m. et ſupra 1, 7, 3. i. ὁδοιπ.) et in praep. 3, 37. G. e. ſq. modo affinia „π. τὸν πλοῦν, inter *navigandum*, — π. τὴν ὁδοιπορίαν, in *via*" ſed Ind. Luc. e 1, 624. l. 70. παρ' ὅλην τ. ὁ. ἀντέτεινε, *per* totam *viam* contra *contendit*, et p. 637. l. 4. π. τ. ὁ., in *via*, ad quorum analog. Noſter ſcripſerit, nihil dantibus rel. Indd. in v. ὁδ., quam phyſica notione Sb. R. Or. V. 4. 8. And. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. Fi. The. Hom. Heſ. Call. Soph. Ai., ſed tropica ſimul, praeter L. N. T. cum Obs. Krb. et Loesn., quoque Eur. Barn. Orph. Muſ. Theogn., Thuc. cum Bau. Or., R. Or. 6. 7. Ant. Dem. Dion. H. S. T. 2. Xen. Cyr. Z. Fi. Aeſch. Epict. Heyn. Luc. Abr. ad Aeſch. T. 2. D'Orv. Ch. Suid. et Heſ.

ἐῤῥιμ.) Noſtram ſcripturam in perf. particip. e notione phyſica tenuere Stp. Th. aliunde, L. N. T. et Ind. Soph. Ai. e v. 1288. Ael. V. h. Fi. Pal. et Diod. S., cf. ſine Ind. Xen. Mem. S. 3, 1, 7. m., ut paſſ. aliis temporibus Lycophr. Luc. et Plut. Krg., cf. Heſ. 1, 1445., at alteram, in Codd. ſolennem, ſimul Kypk. 1, 54. m. in ἀπεῤῥιμμένοι Dem., per vitium operarum, credo, cum ſine Var. L. habeat Ind. μμ., e regulis grammaticis veram, praebentibus Indd. tropico ſenſu v. act. cum acc. perſ. Phoc., ſed cum acc. aliarum rerum Herodt. Diod. S. Di. H. S. T. 1. Ael. V. h. Abr. ad Aeſch. T. 1., ſed paſſ. quoque in noſtram rem propius Kypk. cum Lat. *abiici* et *negligi*, ſed Stp. Th. etiam cum illo Bg. e P., ap. G. Th. cum Dem. iſto et 1106, 10. „*proiectum*, pro contempto et vili, Tac." quo Stp. reſpexerit, ſed hic non commodo, ubi cepe-

ἀφειδῶς δὲ χρημάτων ἔχοντα, μεγαλοδωρίᾳ ἅπαντας ὑπερβαλεῖν [l], εἰ καί τινες ἀμφισβητοῖεν [m]. ἐπεὶ τοίνυν τῷ τείχει

nullisque parcendo opibus omnes superaret, etiamsi qui cum ipso contenderent. Igi-
11. tur ubi ad murum ac-

L

l) In Ms. Ba. ὑπερέβαλ, quod foret ὑπερβαλεῖν, vitiose. *Mart.* v. N.
m) Lu. et Bc. 1. ἀμφισβήτοιεν, sed ἀμφισβητεῖτον Ingg., v. N.

rim potius pro *neglecto* et Gs. l. l. p. pr. l. 80. *destituto*, ut tropus ductus sit a rebus, quae physice abiiciuntur et in medium ponuntur, nec curantur amplius, ut quivis capere queat, cui libeat, et appetere eas, et de iis contendere; unde non modo 3, 6, 10. adiungitur *ἐν μέσῳ ἐρρ. καὶ ἀμφήριστον ἔσαν, ἑκάτερος — εἰς αὐτὸν ἀνθεῖλκεν*, sed etiam hic sequitur *ἀρπ.*, super cuius accentu nihil tenebam, nec id cum subst. *ἀρχ.* sed G. Th. modo simpl. *rapere imperium* e Tac., dantibus Gr. Indd. v. *ἁρπ.* Herdt. cum Bg. Lat., tum sine Vers. R. Or. V. 6. 7. Is. 8. And. Luc. Lycophr. et Call., sed cum aliqua Fi. The. et Pal., it. cum notione aliqua secundaria, pro occupare, rapere, eripere vi, cupide, celeriter, palam, et, tropo remoto, sic consequi laborare, praeter L. N. T. et Loesn. Obs., quoque R. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Mor., Cyr. et Pol. Z., Polb. et sine Ind. Is. Pan. Mor. p. 20. m. 130. m., it. D'Orv. Ch. Abr. L. Ar. et ad Aesch. T. 1., ubi p. 325. e. tamen diserte additur *βίᾳ*, ut *βίῃ* ap. Theogn. v. 677.

ἀφειδῶς) Hoc *ἔχοντα* stat per se, neque cohaeret cum *χρημ.* Nam hoc *χρημ.* cohaeret cum *ἀφειδ.*, quasi sic dixisset, *ὑπερβαλεῖν ἅπ. μεγ. ἀφ. χρήμ.*, vel *χρημάτων μὴ φειδόμενον, ἅτε ἔχοντα χρήματα. Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit *τὸ μεγαλοδωρίᾳ*" haud dubie ob quandam redundantiam, Nostro frequentem, s. repetitionem eiusdem rei cum variatione tamen, ut hic per abl. subst. unius pro pr. formula, quam Bg. reddit fere, ut 1, 6, 26. e., *nullis* parcens *op.*, tantum adhibito alio participii genere, discedens et hic a P. et Stp. ad m. recte, ut l. l. demonstravimus, quae et sufficiunt contra Rsk. explicationem duriorem, pro quo potius monendum, *δὲ*, hic praemissum, recteque pro *τε* intellectum a Bg., proprie cohaerere cum enunciatione sq. et cum inf. *ὑπ.*, at particip. *ἐχ.* non sumendum in notione causae cum P. et Stp., sed potius per copulam *et* resolvendum. Tum Stp. Th. v. *μ.* huc spectat cum Lat. P. sub „munificentia, s. donorum magnorum erogatio" quo Lat. primo etiam ap. Suid. 2, 514. e. redditur, sed ap. Poll. 3, 118. e. *largitio* munerum *magnorum*, modo praeterea repertum in Ind. Sb. e Xiph. et Luc., cf. 2, 3, 22. i., melius, quam P. et Stp. in m., Bg. versante etiam in tempore v. *ὑπ.*

εἰ καί τ.) Membrum hoc, a P. neglectum, restituit iam Stp. in m., non tamen ita severe, ac Bg., servans inde modo Lat. syn. in pron. *τ.*, tum par supplementum ad v. per praep. cum pron., ex omisso dat. pers. *αὐτῷ*, et Lat. idem in v., ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 6) „— certare" ubi Sch. cum accentu Bc. ed. „*dubitent*, s. *controversiam moveant* de *imperio*, in aliquem transferendo" supplens bene per praep. cum subst. praeterea gen. pron. *αὐτῆς*, e pr. *τὴν ἀρχὴν*, cf. ap. Stp. Th. aliunde

προσῆλθεν, ἐβόα τὲ [n], πάντα cessit, clamabat, omnia se
δώσειν, ὅσα βούλονται [o], ὑπι- daturum, quae vellent, pro-
σχνούμενος, παρεῖναί τε αὐτῷ [p] mittens, atque esse sibi plu-
πάμπλειστα χρήματα [q], καὶ rimas opes, ac thesauros au-

n) Ms. Ba. et Ve. ἐβόα τὸ π. δώσειν ὑπισχνούμενος λ, v. N. Sed post τὸ comma modo in B. 2. al. et Ms. Pg., ut post δώσ. in A. rel., ut vitiosa βόατε Stp. et Ing. et Lu. βόα τε, it. ἐβόα Pat. sic cum iota. o) βούλωνται Lu., v. N. p) αὐτῷ per asperum Bc., v. N. q) Comma hic, ut post θησ. cum quibusdam edd. fecimus, sed post πεπλ. nos soli, v. N.

plenas formulas 1, 658. F. e. p. sq. D. e. „ἀμ. περὶ βασιλείας, — ἀ. σοι τῆς ἀρχῆς, certo *tecum* de *imperio*, s. contendo tecum" ubi tamen nihil dicit de rectione, quae fert dat. pers., ut alia v. certandi, a suppressa σὺν praep., sed gen. rei aut a praep. in v., aut a περὶ omissa, sed interdum adiuncta, cf. Poll. Sy. et Call. Is. Ev. et Dem. ex 1000, 3., cui add. absolute, ut h. l., 164, 22., cum inf. 81, 4., cum dat. rei, ut modi, 1013, 25., cum dat. pers. 1051, pen., cum gen. pers. 1003, 1., cum dat. pers. et gen. rei 1066, 10. et simul cum adv. 1065, 28., cum περὶ et adv. 80, 2. 163, 20., cum πρὸς 1030, 7. 1035, pen. et simul cum gen. rei 997, ult., cum περὶ et πρὸς simul 164, 15., cf. Suid.

ὅσα β.) Non exstant haec in Ven. genuina tamen videntur. *Strotb.* cum agnoscat, praeter Ms. Vi., etiam P., nec bene procedat adi. πάντα, ita solitarium, quod Noster cum similibus adiunctis habet infra §. 15. e. et 1, 6, 26. e., ubi Bg. severior, quam P., in retento adi. π cum pron. ὅσα, quod ex illo tamen reddit, ut et v. β. per aliud tempus aliumque modum, quem coniunctivum ed. Lugd. magis e vitio operarum teneat, et alibi vitiata, quam e correctione, cum et principes edd. servent vulg., et Gr. non observent Lat. temporum ac modorum consecutionem ubique, cf. 2, 4, 12. m. et Thuc. 547, 2. In sqq. ab ἐβ. [est] apodosis et [illegible]ctio haec, ἐβ. τὸ ὑπ., παντ. δ., ὁ. β., ἔλεγέ τε, παρ. λ., ubi iterum abundantia quaedam in ὑπ. particip. et v. ἔλ., cum suffecerit v. ἐβ. unum, ut tamen per scribendi aliquam simplicitatem, copiam et velut picturam consistant secum, accipiendo v. β. proprie et de sono tantum, et part. ὑπ. resolvendo per copulam, vel invertendis verborum modis, *clamans*, cum clamore, *promittebat*, Bg. reddente τὸ — τὸ tantum semel, sed pron. ἁ. cum aspero e P. et Lat. usu ob v. ἔλ., at v. παρ. non ex eodem, sed per simplex, ut sit commodum simul sequenti part. πεπλ., quod per adi. syn. retinet ex eo, ubi proprie v. ἔλ. est in rectione dupl., cum inf. et part., siquidem subst. θησ. de loco, ut aedificio, capiatur, cum alias de loco quovis, qualis et fisci cistaeve, rectio sit una modo v. παρ. cum subst. et adi. duobus, diverso copulatis ordine; ipsum adi. παμπλ. ex aliis Nostri locis proferente Sb. Ind., nullibi praeterea repertum, nec ap. Stp. Th., ubi modo gradus alius inferior πάμπολυς, quo de cf L. N. T., sine Ind. ap. Dem. 600, 3. 484, ult. et 398, 1. πάμπολλα χρήματα, quod et ap. Pal. Fi., Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. et Valck. Eur. Hipp. Diatr., e quo sustineatur Nostri gradus, ubi Bg. proprie reddit modo πλεῖστα, non item adi. πᾶν, pro adv. positum et pro πάνυ, unde L. N. T. „πάμπολυς, omnino *multus*" quod, una cum Lat. *permultus*, aequat modo nudum superlat. πλεῖστα, sed illud παμ s. πᾶν reddetur Lat. *longe*

θησαυρούς, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεπληρωμένους, ἔλεγε. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ r

ri et argenti plenos dicebat. 12. Eodem autem tempore

r) In Ms. Ba. καὶ abeſt. *Marr.* etiam in Ms. Vi. it. edd. Par. et Pat., v. N.

ſ. *multo*, quae illi Bg. addenda, ut habet G. Th. in adv. *longe plurimum*, et noſtrates quoque *gar* ſehr *viel*; quanquam talia adiuncta in ſuperlat. redundant; comparante me etiam illud Lat. *quam plurimus*, et noſtrum Gr. παμ, praefixum adiectivis, ſumente per ellipſin pr. κατὰ et ſubſt. μέρος, quaſi κατὰ πᾶν μέρος πλεῖστα, cf. Heſ. 2, 848. m. et Suid. 3, 12. i. παμπληθεῖς.

θησ. χρ) Similiter ab Anacr. od. 23. dicitur ὁ πλοῦτος χρυσοῦ, ubi Intpp. nonnulli dubitarunt, utrum recte ſic dici poſſit. *Stroth.*

Quaeritur hic modo, quod in N. pr. tangebam, quid θησ. ſignificet. Bg. e P. Lat. ſeverum retinet, ſed Leisn. in m. Ox. notarat „Matth. 2, 11." ubi etiam Vs. Thalem. bene habet, *offerentes* e *ſuis* receptaculis *munera*, cum auctor beatus intellexiſſet cum multis non aedes, ubi res repoſitae ſervantur, ſed locum ac rem qualemcunque, alias continentem, cf. ad N. T. Obſ. Loesn. p. 3. et Lex. Fi. v. e. it. Schw. Nr. 4., ad cuius marg. pater alleverat „Fabric. tropolog. ſ. N. T. p. 18. Wolf. cur. phil. p. I. p. 36." ſed in N. a Schw. ſine delectu congeſta erant loca, et ad extremum etiam „Herodi. 2, 7, 3." qui et ipſe locus ambiguus eſt, fluctuante quoque Kypk. 1, 67. e., ſed me quidem hic inclinante magis ad notionem illam arctiorem, in primis ob v. pr. παρεῖναι, quod magis convenit fiſco et arcae; locum hunc ſine Verſ. afferente etiam Sb. Ind., ſed Stp. Th. neque ad Noſtrum reſpiciente, neque diſtincte ſatis ad notionem anguſtam iſtam, ut nec L. Ern., qua de nihil amplius reperi, niſi analogiam Lat. in Bg., cf. potius Lex. Schell., quam G. Th., ſed de rel. phyſica Ind. Thuc. Diod. S. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 1. Luc., Fi. Pal. et The., ſed tropica ſimul Theogn., it. Eur. Batn. Aeſ. Fab., Plut. Hſ. Abr. Dl. Th. cf. N. ad Heſ. et Suid. it. Suic. Th., ut equidem ſic conſtituam notionum ſeriem, ut ſit 1) locus, ubi aliquid pretioſum reponitur, isque clauſus aliquo modo, ſed omnis generis, formae ac materiae, maior, minor, aedificium, diaeta, fiſcus, ſaccus, ciſta, arca, pyxis, 2) tropice a) locus quivis, ubi res quaevis eſt et verſatur, b) res, aliquo loco repoſita vel reponenda atque ſervanda, et ipſa varii omnisque generis, nominatim pecunia, donaria, cimelia, tum bona, maximeque, tum mala et noxia, item multa, aut pauca numerique pauci, c) copia quaevis, d) res omnis utilis et magni facienda ac cara, e) res quaevis noxia, et continens mala et damna una aut multa.

κατὰ δὲ) Severior Bg., quam P., qui δὲ per τὲ reddebat iterum, ex iſto tamen formula per ſyn. abl. utitur, tenente Stp. Th. tantum κ. καιρ. 2, 11. B. e., quo de v. L. N. T. Schw. p. 733. b. e. et Krb. p. 321. Nr. 18. it. Kypk. T. 2. D'Orv. Ch. Luc. in ſubſt. e. et ap. Heſ. 2, 169. m. ſine N., eodemque ſenſu per ellipſin praep. καιροῦ Ind. Dem. et καιρὸν Soph. Ai. cum L. Boſ. Ell., non reperta Noſtri ipſa formula, ſed affini ap. Herdt. 264, 65. κατὰ τὸν ἀ. δὲ χρόνον καὶ λ., *qua* etiam *tempeſtate*, Iſ. Ev. p. 33. m. κατ' ἐκεῖνον τὸν χ., p. 10. l. 5 κατ' ἐκ. τὸν χρόνον, v. Ind. et Plut. Hſ. παρὰ τοῦτον τὸν χ., cf. 1, 12, 1., e quo Herdt. loco ſuſtinebitur καὶ,

Σουλπικιανὸς, καὶ αὐτὸς ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων [s] ἔπαρχός τε τῆς πόλεως γενόμενος [t], (πατὴρ δὲ ἦν τῆς Περτίνακος γυναικὸς,) ἧκε, τὴν ἀρχὴν ὠνούμενος.	et Sulpicianus, ipse etiam vir consularis, quique praefectus urbi fuerat, (pater autem erat Pertinacis uxoris) venit ad imperium emendum:

s) Ms. Ba. ὑπατικῶν λ. v. N. t) In Ms. Ba. desunt signa parenthesis. *Mart.* ut in A. et B. 1., necessaria hic illa iterum ob v. ἦν alius modi.

pro *etiam* in Mss. iterum omissum, non tam elapsum ob pr. καιρὸν, nec quasi non consistens cum τὸν αὐτὸν, eum Lat. quoque habeant *et idem* et *idem etiam* et Bg., quam ob repetitum mox καὶ ἄ., ubi Bg. perspicuitatis, credo, ergo, ne pro copula haberetur, ordinem mutavit, secus ac P., qui tamen pr. καὶ Mss. non reddebat, contra quos tuetur id etiam Ms. Ve. tacite, nullum habente pondus vitiosa ed. Par., eiusque aemula Par., ut alterum Ms. glossema est in syn. adi. pro particip., simile illi, cum part. mutat in subst., tenente Ms. adi. sic absolutum Ind. Luc., sed plenum cum subst. ἄνδρες Sb. ex Eutr. Met., aliumque Nostri locum modo per particip. hoc, sed Stp. Th. sine numeris hinc „ἀ. τ. ὑπ., vir ex eorum numero, qui consulatum obierant, s. vir consularis" in extr. tacite e P. cum Bg., non tantum particip. in adi. mutato, sed et casibus functis aliis, ubi Sch. „ὑπ. ex *consularibus*, functis *consulatu*" extr. habet e Sb. Ind.; sed in pr. in ἀ. cum gen. assumit praep. ἐκ, cf. 1, 1, 3. i.; Nostro hic tum utente vocabulo recentioris aetatis, a Stp. tantum prolato insuper e Plut., tum variante per v. privum pro §. 9. formula τὴν ὑπ. τ. ἀ., sed in sq. partim tantum scribente noviter, dum veteri subst. ἐπ. datur gen. πολ., sicut Stp. Th. modo e Nostro memorat sine libro, cf. 1, 8, 2., etiam Sb. Ind. cum Latt. brevibus „praef. urb." per compendium, ut non liqueat de gen. Gr. servato, pro quo e Lat. rectione dat. habet Bg. e P., mihi reperto in Ind. Dion. H. S. T. 1. ex 273, 29. τῆς π. ἐπ., urbi *praefectum*, alio ordine, et in Lat. Ind. „praefectus *urbis*" ex 85, 44. ubi modo periphrasis, cum Romulus ἐξ ἁπάντων ἕνα τὸν ἄριστον ἀπέδειξεν, ᾧ τὰς κατὰ πόλιν ᾤετο δεῖν ἐπιτρέπειν οἰκονομίας, ὅτε αὐτὸς ἐξάγοι στρατιὰν ὑπερόριον, ex *omnibus* unum *ipse* declaravit *praecipuum*, cui *rerum* urbanarum *regimen* committeret, *quoties* ipse *foras* duceret *exercitum*; in rem nihil praebentibus Almelov. Ind. praef. urb. R., sed fast. cons. p. 143. m. sub ann. „946. 193. — suffect. ex Kal. Mart. *Flavius* Claudius *Sulpicianus*, Fabius Cilo Septimius, ex Kal. Mai. Silius Messala, rel." sed Xiph. S. 389, 25. τὸν μὲν οὖν πενθερὸν αὐτοῦ ὁ Περτίναξ τὸν Σ. τὸν Φλάκκον πολιαρχεῖν ἔταξε, *Pertinax* autem *Flacco S. socero* suo *praefecturam* urbis *detulit*, pro quo nomine etiam ap. Dion. Cas. 1230, 91. ὁ Φλάβιος, ut contra Bg. tempus plusqpf. forte valet Spart. in Iul. c. 2. e. I. 1. p. 575. i. *sed postquam in castra ventum est*, *quum* Sulpitiano *praefecto* urbi, *socero* Pertinacis, *concionante* sibi *que* imperium *vindicante* rel., ut, tacente ibi N., adhuc tum in illa praefectura fuerit, et simul senator, cf. 2, 1, 20. et Xiph. Sb. 392, 4. κἂν ἐπεκράτησεν ὁ Σ., ἔνδον τε ὢν καὶ πολιαρχῶν, *potior fuisset Sulp.*, *quippe intra castra* et *praefectus* urbis *erat*; variante Nostro per v. privum cum §. 8. e. phrasi χρημ κτησ τ ἀρχ., ubi, agente P. liberius, Bg. in v. ἧκ. cum Sch., qui in „ἀν. med. praef.

ἀλλὰ τοῦτον μὲν οὐ προσήκαντο [u] φοβηθέντες οἱ στρατιῶται τὴν [x] πρὸς τὸν Περτίνακα συγγένειαν [y], μή τις ἄρα δόλος εἴη

13. sed hunc quidem non admiserunt milites, veriti eius cum Pertinace propinquitatem, ne quis forte dolus sit

u) Comma hic in A. al. v. N. x) τὴν in Ox. deest. *Leisn.* ad m. A. 1., sed ut vitiose abesset modo in Ox. 2. y) In Ms. Ba. hic punctum.

particip., *emercans* imperium" quale participium temporis praes. et alibi pro fut. ponitur, etiam cum verbis motus; etsi hic statim sumetur fut. 2., quod in med. convenit cum praes. et supra iam cum v. ἥκ. in alio verbo adfuit 2, 1, 20., tacente Stp. Th., e quo ad m. P. adhibet Bg. formulam utriusque temporis syn. e praep. et particip.

φοβηθ.) Iulianus enim monebat, *ne eum imperatorem facerent, qui* Pertinacem *vindicaret* Spart. 2. (l. l. p. 575. m.) v. turpissimam utriusque licitationem, Dioni descriptam. *Boecl.*

Ap. Dion. 1234, 8. ὠνητίων ὅ τε Σ. καὶ ὁ Ἰουλ., ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ὁ μὲν ἔνδοθεν, ὁ δὲ ἔξωθεν, et l. 22. τῇ τε ὑπερβολῇ αὐτοῦ (Iuliani) δουλωθέντες, καὶ ἅμα καὶ τὸν Σ., ὡς καὶ τιμωρήσοντα τῷ Περτίνακι, φοβηθέντες, ὅπερ ὁ Ἰουλ. αὐτοῖς ὑπέτεινεν λ., Nostro hic invertente ordinem logicum, laevitatis causa, opinor, (unde nec comma valet post πρ.) sed et ut priori personae principi δουλωθ. propius esset pron. τοῦτον, quod ab illa removebatur longius alio ordine, οἱ μὲν στρ., φοβ. τὴν πρ. τ. Π. συγ., οὐ προσηκ. τοῦτον, vel οἱ μὲν στρ., οὐ προσ. τοῦτον, φοβηθ. τὴν πρ. λ., ubi ad subst. συγγ. oppressum pron. pro τὴν αὐτοῦ πρὸς τ. Π. σ., sed, prae negligentiore P., servat Bg. omnia, ex illo ordine secundo, a nobis proposito, praemittens modo nominativum οἱ στρ. ad v. finitum, et sic vicinior seriei Gr., at, deserto P. etiam, Sch. in προσίημι, med. aor. 1. πρ. αὐτὸν, *pro* principe *admiserunt* s. acceptarunt eum" ubi thema sumit cum Stp. Th. Ind., qui in v. ipso de hoc tempore tacet, non item Ind. Ael. V. h., separatim nostrum v. ponente Sb. Ind. aliunde, cf. Bud. C. 770, 22. 26. Hes. 2, 817. Nr. 17. 1043. Nr. 15. 1045. Nr. 5. sq., non coll. Suid. 3, 198. e., ad definiendum v. non male assumente Sch. istud supplementum, pro quo et procedat *ad imperium*, i. pati, concedere, consentire, ut fieret imperator, cf. G. Th. in Bg. cum med. προσίεμαι, sed in subst. eius sine praep., quam Gr. renet Stp. Th. aliunde, cf. Ind. R. Or. V. 7. Is. et Diod. S., sed sine Ind. ap. Is. Pan. Mor. p. 31. i. et absolute p. 125. l. 4. Thuc. et Dem., sed cum gen. Is. Ev. Fd. p. 11. e., ut pro concreto in L. N. T.

μή τις) Bg. fere cum Sch. "ἄρ. ne quis *forte* s. ne *scilicet*" (quod utrumque per se h. l. procedit, cf. Exc. ad 1, 2, 8.) δ. fraus, *dolus*" deserens quidem ad v. εἴη P., sed ipse se etiam, post φοβ. perf. posito praes., pro impf. *esset*, e legitima Lat. consecutione temporum, quam Gr. non observant, in sq., secus ac P., omittens idem pron. ἐκ., quod non hic restituimus, quia Bg. iam expleverat ad pr. συγγ., formulam ἐκδ. φ. tenente Stp. Th. tantum per act. post Lat. Bg. (etiam ap. G. Th. cum Gr. n. in act.) non comparato illo N. T. Apoc. 19, 2. ἐκδ. τὸ αἷμα τῶν λ., nihil praebentibus Indd. v. ἐκδ., cf. Dem. Luc. D'Orv. Ch. et Poss. Call., variante Nostro per phrasin cum §. 6. m. ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασ. αἵματι, sed in subst. δολ. cum praep. (ubi Var. L. est ab operarum voluntate,) aliquam Lat. sequente, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n, 256, 16., sed analogiam

Digitized by Google

εἰς[z] τὸ ἐκδικηθῆναι τὸν ἐκείνου φόνον[a]. καθέντες δὲ κλίμακα, τὸν Ἰουλιανὸν ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀνεβίβασαν[b]. οὐ γὰρ πρότερον ἀνοῖξαι τὰς πύλας ἤθε-

ad ulciscendam caedem; ve-
14. rum demissis scalis Iuliano ascensum praebuerunt. (Non enim prius aperire por-

z) ἐς Lu., v. N. a) Colon hic in Lu. et Par. cum Ms. Bg. b) ἀναβ. Bs. 1. al. v. N.

Dem. 705, 3. ἦν — κατασκευασμὸς ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τόνδε τὸν νόμον λ., cf. ad δολ. Ind. Hom. Hes. Soph. Ai. Phoc. Theogn. Dion. H. S. T. 1. et Luc.

καθ. τὸ) Pro δὲ Pol. δὴ legit. *Sylb.* cum reddiderit *ergo*, ut alibi per syn., nisi libere egit, cum Mss. consentiant in vulg., quod, servatum et a Bg., refertur proprio sensu adversandi et opponendi ad §. pr. μὲν, et ad sq. membri τὸν Ἰουλ., in κ. κλ. retinente Bg. e P. formam pass., dum Sch. in v. „*quum* demisissent *scalas*“ fere ut Stp. Th. „*q.* sc. *dem.* e muro“ non male supplens, ubi Noster modo ad analog., cf. physice de pers., absolute Suid. 2, 221. i. καθέντες, καταγαγόντες, qui *demiserunt*, sine χρήσει forte huc respiciens, cum mox sq. it. m. et p. sq. m. sq. (non coll. ad omnia Hes. 2, 103. et p. sq. i.) sed cum acc, rei p. 221. m. Abr. Dl. Th. Xen. Ἀνβ. Luc. 1, 616. l. 48. sed simul cum pr. εἰς Suid. l. l. e. Soph. Ai. Fab. Aes., cum ἐπὶ ib. sed cum ἄχρι Dem. ut cum ἐν δίνῃσι Hom., proprie, vel pro εἰς, porro cum acc. pers., praeter sensum turpiculum ap. Plut. Hs., simul cum pr. κατὰ Dem. it. cum εἰς Dion. H. S. T. 2. Abr. Dl. Th. p. 673. e. (ubi et oppresso acc. pers. ἑαυτὸν, cf. Rsk. ad Polb.) it. cum διὰ Fi. Pal. cum L. N. T. Act. 9, 25. ubi et simul cum σὺν et εἰς Luc. 5, 19., tum de re, absolute Geop. et Plut. Krg., denique tropice de pers., cum acc. rei Dem. et Ael. V. h. it. cum pr. εἰς Long. Mor. et cum διὰ Suid. 2, 223. e. it. Hes. 2, 103. N. 5., sed G. Th. cum Gr. n., in partem hanc tacente Xiph., sed consentiente, quanquam obscurius, Spart. c. 2. e. l. l. *Iulianum* e *muro* ingentia *pollicentem* rel., quo in muro stetit, sublatus scalis demissis, ut ap. Nostrum sequitur, ubi Sch. in „ἀνεβ. αὐτὸν —, sustulerunt *eum* supra *muros*“ in extr. e P., quos Bg. deserit liberrime, ut per phrasin pro privo v. tamen vicinior sit Gr. v., ubi saltem non omiserim *in murum*, simillimum locum proferente Sb. Ind. e Xiph. 185, 9. ἢ γὰρ πρός φρούριόν τι προσμίσγοντες προπορεύονται, καὶ πολλάκις καὶ ἐπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος ἀναβιβάζουσί τινας, *una* est, *cum* propugnacula *quaedam* adoriri *volunt*: sic *enim* plerumque *nonnullos* extollunt, *ut* eos *supra* muros *collocent*, aliquanto liberius; formulam cum ἐπὶ ignorante Stp. Th., cf. L. N. T., quorum Schw. non huc spectat, sed ad dissimilem locum Zos., Ind. Dem. Xen. Mor. Ἀνβ. Hell. Cyr. cum Z. et Pol., Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Luc. cum loco ex 1, 278. N. 98. Loesn. Obs. p. 33. i. Hesy. et Thuc. 3, 23. i. Sed Var. L. in edd. magis e lapsu operarum, quam neglectum, ut alibi, augmentum, valitura hic praep. vi propria et pro *sursum*, s. de elevatione, cf. Z. ad Vig. p. 559. a. m. 1).

οὐ γὰρ) Quam Bg. solus instituit parenthesin, ea adiuvat seriem hactenus, ut melius videas, quorsum pertineat sq. §. ὁ δ', ut iungatur cum huius §. τὸν Ἰουλ., quae dirimuntur sane per aliam verborum pers., et ipsam tamen nexam arctissime cum pr. ἀνεβ., ut signa parenthesis etiam

λον, πρὶν ἢ τὴν ποσότητα τῶν δοθησομένων χρημάτων μαθεῖν[c]. ὁ δ'[d] ἀνελθὼν, τήν τε Κομμόδου μνήμην αὐτοῖς[e] καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὰς εἰκόνας, ἃς

tas volebant, quam, quantum pecuniarum daturus eſſet, cognoſcerent.) Qui ut aſcendit, cum Commodi memoriam ipſis et honores, et ſtatuas, quas

c) Ms. Ba. τὴν πϛσ μαθεῖν τῶν δοθ. χρ., v. N. d) δὲ Sb. Par. Ox. et Pat., ab operis. e) Hic comma deerat in Stp. al. et Sb., quae tamen id facit mox poſt τιμ. cum Ms. Bg., ubi et in ſqq. commata, poſt ὑπεσχ., ubi punctum in A. al., ut poſt ἐκεῖνο in Stp. etiam, ubi colon in Sb., ſed comma in Ed., v. N.

omitti queant, in primis, cum haec §. noſtra, de more ſcriptoris, quem pragmaticum vocant, contineat cauſam prioris, non utique includendam neceſſario parentheſis uncis, cf. 1, 13, 10. m., etſi alias talis cauſa interiicitur quoque in parentheſi per ſyn. cauſalem particulam, v. c. διὰ 1, 8, 2. m., ſed in ſerie orationis alia, nec per diſtinctiones maximas, ut hic, ubi P. liberius periodum nectit per particip., par enunciationi e genere cauſarum; formulam ἀν. τὰς πυλ. afferente Stp Th. in v. π. tantum e Noſtri alio loco, ſed in v. e Xen. Cyr. ſine Ind., cf. Fi. Aeſch.

τὴν ποσ.) Indicavit, quanti emeret imperium, computo per digitos facto. Ideo ap. Dion. dicitur ταῖς χερσὶν ἐνδείκνυσθαι. *Oxon.*

Ap. Dion. 1234, 20. ὁ Ἰουλ. πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ τείχους ἐτάς, — οὐκέτι κατ' ὀλίγον, ἀλλὰ χιλίαις καὶ διακοσίαις καὶ πεντήκοντα ἅμα δραχμαῖς ὑπερέβαλε, καὶ τῇ φωνῇ μέγα βοῶν, καὶ ταῖς χ. ἐνδεικνύμενος, ſed ante l. 10. μέχρι γὰρ πεντακισχιλίων δραχμῶν κατ' ἄνδρα, κατὰ βραχὺ προστιθέντες προῆλθον λ. ſed Spart. c. 3. p. 575. quum *vicena* quina *millia* militibus *promiſiſſet*, cf. Angl ap. Heyn. H. 4, 1033. e., non variante Noſtro in v. μαθ. cum §. 10. m., ſed, deſerto P., iterum reddente Bg. e Stp. ad m., et propter adi. pro ſubſt. ποσ. abeunte ad act. in δοθ., dum ſeveritatem Sch. ſequitur non plane ſpernendam in „ποσ. *numerum*, (e P.) quantitatem *pecuniae*, δ. dandarum *pecuniarum*, χ. pecuniae *magnitudo*" omittente Noſtro in v. δοθ. caſum perſ. cum praep. ὑπ' αὐτοῦ, nihil autem tenente Stp. Th., cf. ad ποσ Ind Long. Mor. et Heſ. π., ἀριθμὸς, λ, ſine N. Caeterum ordinem Ms. alium in v. et inf. retracto in mediam orationem, iterum libere ac ſine cauſa perſpicua, non certo ſatis ap. P. quaeſiveris.

ὁ δ' ἀνελθ.) Bg. in ὁ δὲ cum particip. fere, ut in ſyn. pron. ἐκεῖνος 2, 1, 13. m., diſcedens a P., (qui δὲ omiſerat,) etiam per notionem verbi ἀν., ubi ſuppleveris ἐπ' αὐτὸ, e pr. τὸ τεῖχος, quod Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) tenet Stp. Th. tantum e Noſtri aliis locis, cf. 1, 5, 4. m.

τήν τε Κ. μν.) Sic et Spart. c. 2. e. p. 575. m. deinde *ſcripſit* in *tabulis*, ſe *Commodi* memoriam *reſtituturum*; partem hanc P. omittente, unde Sch. modo in v. „fut. ἀν. *inſtauraturum* eſſe *honores*, (contra in τιμ.) ἀνανεώσασθαι, *inſtaurare*" per aor. quarundam edd., quod tempus per ſe rectum, non modo cum v. ὑπ., quod eſt et alibi cum praeſ., (pro quo valet aor., v. 1, 15, 1. m.) ſed etiam ſimul cum fut. δωσ., ut tamen, quia fut. tenent Mss. hic tacite et P., ſit aor. potius ab operarum lapſu irerum; non variante Noſtro in formula τ. μν. ἀν. cum 1, 1, 1. i., ſed Bg. in v. Lat., ap. G. Th. non cum ſubſt. *mem.*, tamen cum *hon.*, ſed ap.

ἡ σύγκλητος καθεῖλεν, ἀνα- senatus demolitus fuerat, se in-

Stp. Th. quoque in alia causa; porro Nostro memorante hic, quod supra in Commodo non tactum, de more etiam aliorum, non negligenter scribentium, quo de Capit. in Comm. c. 6. i. T. 1. p. 541. e. *quum postero Calendarum die* statuae *Commodi* deiicerentur, *gemuerunt milites*, et in senatus acclamationibus Lampr. in Comm. c. 18. p. 524. e. *hosti* patriae *honores* detrahantur, *parricidae* honores *detrahantur*, p. 526. i. *hostis* statuas *undique*, parricidae *statuas* undique, *gladiatoris* statuas *undique*. gladiatoris *et* parricidae *statuae* detrahantur, — *gladiatoris* statuae *detrahantur*, it. ib. c. 19. i. parricidae *gladiatoris* memoria *aboleatur*, parricidae *gladiatoris* statuae *detrahantur*, rel. et c. 20. e. p. 528. censeo — *abolendas* statuas: *quae* undique *sunt* abolendae, *nomen* que *ex* omnibus *privatis* publicis *que* monumentis *eradendum*: menses *que* his *nominibus* nuncupandos, *quibus nuncupabantur*, *quum primum illud malum in remp. incubuit*; e quibus pendeat huius nostri loci intelligentia, ut memoria Commodi renovetur nomine eius restituto per menses et in monumentis, etiam, dum id Iuliano ipsi datur, cf. §. sq., sed et instauratis τιμαῖς καὶ εἰκόσι, quas unas posteriores ib. Noster nominat, hic adhibens vel copiam syn., (copulato nomine universi generis ac formae, ut ap. Lampt. promiscue videntur poni *honores* et *statuae*, utque alibi τ. de statuis usurpatur, cf. ad Ael. V. h. 2, 33. m. p. 158. N. 12. et 14. 1. i. p. 928. N. 2. it. Obs. Misc. Amst. V. 4. p. 343.) vel cum discrimine scribens, quod, iunctis iisdem Nostri vocabulis ap. Dion. Cas. p. 650. N. 131. et 772, 52. non editur clare, sed hoc fuerit, ut εἰκ. sumantur cum Bg. e P., (cf. Stp. Th. aliunde, Sb. Ind., L. N. T. Schw., Ind. R. Or. V. 6. 8. Lyc. cum eodem Nostri v. καθ., Dem. If. Ev., Fi. Pal. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Luc. et Suid., sensuque rhetorico Ind. Loug. Mor., et alio ap. Herdt.) sed τ. intelligantur tituli, inscriptiones, laudes appellationesque honorificae. cf. 1, 14, 15. 17. 1, 15, 19. e., it. arcus omnis generis ac materiae, ut alibi tumuli honorarii, it. arae et sacra cum templis, cf. Dion. l. l., sed ut rursus τὰς τιμ. arctiori notione accipere debeas pro statuis, si τὰς εἰκ. hic et §. 17. it. 7, 7, 2. ἀνδριάντες καὶ εἰκόνες, τιμαί τε πᾶσαι τοῦ Μαξιμίνου κατεσπῶντο velis esse rotundas imagines f. clypeos in signis militaribus, de quibus v. Lips. de milit. Rom. l. 4. dial. 5. Op. T. 3. p. 168. i. Ern. Exc. 18. ad Suet. et G. Th. v. *clyp.* Nr. 4., quas imagines e signis detrahi iusserit senatus, quod sane in statuis fecit, ut Noster ostendit per καθ., cf. 1, 14, 19. e., ubi Sch. „sustulit *hon.* et *stat.*" e P. servans Lat. v., non item tempus, a Bg. retentum, qui et Gr. pron. αὐτοῖς conservat eodemque loco, positum a Nostro ibi ad laevitatem, opinor, sed ambigua notione et rectione, ut trahas vel ad v. ἀναν. per dat. commodi, voluntatis, favoris, vel ad v. ὑπεσχ. proprio sensu; quod v. ὑπ. regit aeque sqq. inf. δωρ. μελλ. et μετεχ., ut non iusta sit distinctio edd. maior, ubi Bg. perspicuitatis causa καὶ per syn. Lat. reddit, et cum eo Sch. in v. δ., deserto P., unde Bg. in ἐξ., quae h. l. libera potestas fuerit non modo agendi contra cives contumeliose, sed et parandi sibi quaedam per rapinas, et fruendi iis per epulas et symposia, cf. 2, 4, 2. 9. et 2, 5, 1., propter sq. ὧν, quod e vulg. lect. relatum puto ad pr. gen. παντ. per contractae orationis figuram, pro τούτων ἃ, f. pro nudo ἃ, ubi v. ἐχ. ceperim pro possidere, frui atque exercere; in quo et brevitas quaedam in dicendo sumetur, quasi omisso παρ' αὐτοῦ, ob adiunctum ἐπ' ἐκ., ut in

νεώσεσθαι [f] ὑπέσχετο, καὶ πάντων δώσειν ἐξουσίαν, ὧν εἶχον ἐπ' ἐκείνου, ἑκάστῳ τε στρατιώτῃ τοσοῦτον ἀργύριον [g], ὅσον μήτε αἰτῆσαι, μήτε λήψε-	ſtauraturum pollicebatur, tum omnium daturum licentiam, quam ſub illo habuiſſent, et unicuique militi tantum argenti, quantum nec petituros, nec ac-

f) Sic Stp. rel., ſed ἀνανεώσασθαι A. al. v. N. g) Comma hoc etiam in Ms. Ba. cum A. al., non item in Stp. rel.

L. N. T. Schw. p. 622. N. 2. affertur ſimile Themiſt. „ὑπὲρ πάντων, ὧν ἐκ θεοῦ ἔχουσιν ἄνθρωποι, *pro* omnibus, *quae* a *deo* accipiunt *homines*" ſicut et alterum procedet ſupplementum ad πάντων, v. c. ἀγαθῶν, omnium *commodorum*, quae *habuiſſent* ſub *illo*, e ſeveriori, quam ap. Bg., ordine, qui contra e P., ut et Sch. in v. ἐχ. „habebant *licentiam*" copulat v. ἐ. cum ἐξ., de ſolenni formula, cf. Stp. Th. aliunde in ἐξ., L N. T. et Ind. Dem., correcto ὧν ſimul in ἣν, ad ἐξ. referendum, quorum etſi per ſe confuſio intelligi poteſt, tamen veniam mihi quidem non concedam, contra libros omnes et in commoda ſatis vulgatae lect. ſententia. Sed Sch. in „ἐπὶ — temporis, — ἐκ. *ſub* illius *imperio*" prorſus ut ἐπ' αὐτοῦ in Ind. Luc. v. ἐ. i., per ſyn. formulam, libere, aut cogitata ellipſi ſubſt. βασιλείας ſ. ἀρχῆς, quod extr. diſerte additur in ἐ. cum gen. perſ. ap. Fi. ad Well. p. 382. m. it. in Ind. Xen. Cyr., ut alius gen. πολιτείας in Fi. Aeſch., nullam aliis ellipſin memorantibus, aliis aliam, maxime participii alicuius, quale et ipſum adiicitur interdum; plerisque etiam ſic vertentibus, quaſi deſit gen. χρόνου ſ. καιροῦ, ut ap. Xen. M. S. 3, 5, 10. τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνου γενόμενον, ed. Th. V. 4. p. 150. bello, *quod* eius *tempore* coortum *fuit*, cf. Stp. Th. 1, 1209. G. e. L. Ern. N. 13. N. T. Schw. Nr. 15. cum N., Fi. Nr. 4., Krb. Nr. 6. cum Decr. Ath. p. H. p. 341. m. Poſſ. Sy. p. 254. e. L. Boſ. Ell. p. 47., ad Vig. p. 597. b. e. N. 57. Miſc. Obſ. Amſt. V. 10. p. 71. e. Ind. R. Or. V. 4. e 72, 23. it. 6. et Dem. Nr. 7., Xen. Hell. Mor. et Iſ. Pan. ſ. 30. i. l. 3. ſq. p. 82. l. 4. p. ſq. l. 5. p. 84. l. 4. et 7. Ev. Ed., Ael. V. h. Fi. The. Diod. S. Luc. Aeſ. Fa. et Hom., ſed cum gen. rei R. Or. V. 8. And. Xen. Pol. Z. et Long. Mor.

ἐπ' ἐκείνου) Diſtinctio maxima, quae poſt hanc vocem in edd. adeſt, delenda videtur: comma apponere ſatis eſt. *Stroth.*

Cauſam nos addidimus in N. pr., quae in hac regione poteſt et alia afferri, quia caſus utrique, ἑκ. dat. et ἀργ. acc., cohaerent cum v. pr. δωσ., unde et numerum Bc. novae §. ſuſtulimus, ubi Bg., ſeverior, quam P., tamen ex eo retinet gen. in ἀργ., et libere vertit pron. ſimpl. ἑκ. per compoſ., quod tamen et ap. G. Th., ſed et cum πᾶς ἑκ., rectius in ſimpl. Lat. cum L. Ern. manente etiam Stp. Th., qui et melius comparat v. ἑ. e. „dicitur etiam εἷς ἑκ., ut Lat. *unusquisque*" ſicut et noſtrates habent utr., *ieder* et *ein ieder*, quanquam ad ſenſum ſyn., ut Gr. et Lat. iſta.

αἰτῆσαι) Pol. legiſſe videtur αἰτῆσαι ἐτόλμησαν. Saltem perinde vertit hunc locum, (aut *petere* auderent, *aut* accepturos *expectaverant*,) ac ſi ita legerit. *Steph.* Τὸ προσεδοκ. pertinet tantum ad τὸ ληψ., quod proximum locum occupat, v. ad Xen. Mem. S. 2, 1, 1. *Leisn.* Niſi hic eſt ſyneſis: addendum erit ἠξίωσαν ad αἰτ. *Reisk.*

σθαι προσεδόκησαν[h], τὰ[i] δὲ χρήματα μὴ μελλήσειν, ἀλλ' οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι[k]. | cepturos se opinati fuissent, nec moram in pecunia futuram, sed domo iam afferri curaturum.

h) Ms. Ba. προσεδόκησε A. v. N., ut et de puncto A. et Scp., it. colo B. 1. R., pro commate B. 1. L. et Lu. it. Ms. Bg. i) τὰ vitiose deest in A. 2. k) Ms. Vi. μεταπέμψασθαι, quod, pro fut. Sip. rel., habent etiam A. al. v. N.

In v. πρ., ubi Ms. numerus alius, sing. pro plur., ex ingenio est Glossatoris, non ferentis hic, etsi alibi, ἐκ. collectivum sing cum plur. v., a P. cum Mss. rel. sustentato tamen, cf. 2, 5, 4. e., in v. πρ. igitur non modo illud tenendum, quod Leisn. monuit, pertinere id proprie ad proximum λ., sed et hoc faciendum, ut inde cogitatione sumatur aliud verbum, ibi quadam ratione latens, quod aptum sit alteri pr. v. αἰτ., in quam rem commodum sane est Bg. Lat., etiam Vernaculis, qui suum *gedenken* et *denken* non ponunt tantum proprie de mente et intelligentia, qua notione Gr. πρ. convenit cum v. λ., sed etiam improprie de animo ac voluntate, quia utriusque facultatis est maxima consensio, ut significet i. q. velle; quomodo et sumitur interdum Lat. *cogitare*, quod et G. Th. concedit pro constituere 989, 30., quod est i q. decernere ac velle; ut huic par P. illud, non aliter legentis, sed modo explentis, qui inde §. 14. suo Lat. reddebat Gr. ἤθελον et 1, 13, 1. syn. ἐβούλετο, quo et redit Rsk. coniectura ἠξ., inutilis adeo, ut πρ. pro cogitare et velle v. ap. Aes. Fa. 15, 3., cuius Ind. Hs. habet Lat. syn. Bg. *existimare*, quod cum alio *putare* v. in Obs. Misc. Amst. Nov. V. 6. p. 499., qua ratione Bg. deinde opus habuit, inf. αἰτ. eodem modo reddere, atque adeo aor. per fut., quae duo tempora hic in Gr. simul sunt iterum, et cum v. πρ. aor. quidem, ut 2, 2, 9., sumente hic Bg. Latr. utriusque inf. e P., sed Stp. Th. inf. λ. ignorante, cf. Ind. Xen. Pol. Z. v. μέλλω, sed in v. αἰτ. tenente aliunde id cum act. λ. et syn. subst., cf. v. ἀργ. Ind. Dem. Luc. et Fi. The., sed in v. utr. e. Rs. Or. V. 4. it. L. N. T. de coniuncto utr., quanquam alia ratione; hic Nostro cum med. usurpante act. αἰτ. pro med., ut et alii miscent, cf. Ind. Fi. Aesch.

τὰ δ. χρ.) In χρ. Noster variat cum pr. ἀργ., in v. μ. Sch. partim reddente e P. „moram *futuram* in *dando* pecuniam" libere tamen adiuncto hoc extr. subst., servante formulam P. etiam Bg., pro qua dedissem *pecuniam* cunctaturam *esse*, tropo ac metaphorae genere illo in rebus, vita carentibus, conservato, cum et Lat. in aliis norint, cf. G. Th. cum Gr. n. 1314, 37. et 57. sqq., quo remoto, redeunt illa, pecuniam statim affuturam, praesentem futuram, exhibendam esse ac dividendam, non tardius et multo post, Stp. Th. in v. μ. sub *cesso* huc spectante „sed et περὶ χρημάτων ab eo usurpatur" cum P. Vs., quae et partim adhibita ab Hoog. ad Vig. p. 259. a. e. „res etiam et promissum dicitur μέλλειν, cum in eo perficiendo morae nectuntur. Ita Iulianus ap. Herodi. l. 2. c. 6. imperium, quod venale erat, licitans, militibus magnam pecuniae summam pollicetur, additque, τὰ χρ. — μετ., *in* numerando *argento* nullam *moram* esse *futuram*, sed *illico* id *domo* translatum *iri*" neutro quid simile proferente, sed Hoog. tantum in pr. ἔχθραν — οὐ μέλλουσαν, nec Ind. aliquo; ut ex analog. modo scribatur.

μεταπεμψ.) Ms. lectio similis est illi in pr. edd. ἀναν., nihil decernente

τούτοις ἀναπεισθέντες οἱ στρατιῶται, καὶ ταύταις ἀρθέντες ταῖς ἐλπίσιν, αὐτοκράτορά τε

16. His impulsi milites, et ista spe erecti, imperatorem

P., qui hic haud dubie lapsus est, quanquam Leisn. in Progr. haesitante, ut et Sch. acute semel vidit „μ. pecuniam *se* curaturum *afferri* ex *aedibus*. Pol. minus recte“ quocum Bg. fere, severior in adv. temporis retento, sed syn. nudo abl. alterum loci reddens, ubi Sch. „e domo“ aliunde Stp. Th. tantum cum Bg. faciente, cf. Hes., subito transeunte Nostro a re ad pers. sine pron. *αὐτὸν* s. *ἑαυτὸν*, quod proinde Sch. rectius explet, cum Leisn. ad m. Ox. „domo *se* curaturum *adferri*“ ut simul agnoscatur, v. μ. non hic poni in pass., ut ap. Hoog. in N. pr., sed valere, ut alias, pro med., quod Sch. quoque cum Bg. circuitione eloquitur per Lat. *curare* cum alio v. pass., sed praeterea, addito subst., innuit omnium pron. *αὐτὰ*, quod et ab Hoog. exprimitur, dum hic ad sensum magis perspicuum adv. temporis reddit per syn., pro *statim*. Mox in [illegible]. supplementum P. *πράγμασι* cum Sch. spernit et Bg., cf. 1, 12, 9.

ταυτ. ἀρθ.) Ut Latini *in* spem *erecti*. Frequenter Graeci, praesertim recentiores, eiusmodi loquendi genere utuntur. Sic noster c. 8. *τ. ἐπαιρόμενος τ. ἐλπ.* c. 9. *ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπ.* c. 13. *ἤρθη εἰς μειζόνων πραγμάτων ἐλπίδα*, l. 3. c. 12. *ἀρθεὶς ταῖς ἐλπ.* et Luc. enc. Dem. *μετέωρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος*, quo in loco μ. idem est, ac *ἀρθεὶς*, et sine alio verbo *κἀγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης*. *Stroth.*

Sch. in *ἐλπ. μαίρεσθαι*, *spe* magna *erigi*, — *ἀρθ. in* spem *erecti*“ e P. hic, unde in pr. assumsit adi. syn., dux Bg. in formula severius exprimenda per abl., utramque G. Th. afferente in v. 399, 28. 30. 46. 49. cum syn. et plena „civitatem — *ad* aliquam *spem* libertatis — *erexit*, — animus — *erectus* in *spem* propinquam, — *spe* vestrae *aequitatis* erigere *animum*, — animus *erigitur* expectatione *rerum bonarum*“ sine explic., ut et Ind. Flor. et Liv. Ern., ubi et, *erigere* se *in spem*, act. cum pron, syn. formulae pass., qua homines dicuntur erigi, pro eorum animo, sed utrique tropice, ut sit *in* spem *erigi* i. q. ad spem adduci, i. e. accipere, suscipere spem animo, *tenere*, habere *spem*, ut h. l. *istam* habentes *spem*, et act., v. c. *erigere* aliquem *ad spem*, i. q. in eius animo spem excitare, et. *se* in spem *erigere* i. q. in animo suo spem suscipere, atque adeo sperare, ut h. l. *ista*, quae promissa erant, *sperantes*, vel Bg. i. q. a spe, propter spem, excitari magis et adduci ad aliquid faciendum, et propter cogitationem rerum [illegible]arum et commodorum accipere maiorem animum et voluntatem cupidi[illegible]emque alicuius rei perficiendae; sicut illae Gs. rel. extr. erigere *ani*[illegible] spe *aequitatis* sunt, propter spem in animo fieri quietum et hilar[illegible]. restituere animi tranquillitatem et hilaritatem, et *animus erig*[illegible]xpectatione *rerum bonarum* i. q. animus fit tranquillus atque hilaris propter expectationem rerum bonarum; possunt que istae formulae illustrari etiam e contrariis, cum animus dicitur deiectus, demissus, prostratus esse et iacere, h. e. cum non sentitur cupiditas, sed et simul tristitia et inquietudo, post quam a spe animus se iterum tollit et erigit et surgit, i. e. oritur in nobis tranquillitas, hilaritas et cupido agendi rursus; et ut prior Nostri formula *τ. ἀναπ.* potest pertinere maxime ad mentem atque intelligentiam, cum promissis illis fidem adhibuerunt, easque pro veris agnoverunt: ita postrema *τ. ἀρθ. τ.*

τὸν Ἰουλιανὸν ἀναγορεύουσι, καὶ πρὸς τῷ οἰκείῳ[1] ἐκ γένους ὀνό-

Iulianum declarant, et, praeter proprium ex familia no-

1) Ms. Ba. et Vi. οἰκείῳ καὶ ἐκ γ., v. N.

ἐλ. referetur praecipue ad animum ac voluntatem, ut propter ſpes iſtas cupiditas eius deligendi imperatoris, antea ſeſe non exſerens aut non valde, nunc creverit et aucta ſit; nihil praebentibus Indd Gr. in v. ſimpl. noſtro αἰρ., quod Noſter dederit cum adiunctis illis aut abl. τ. ἐλπ., aut cum praep. εἰς, e Lat., vel ad analog. Thuc., qui comp. uſus eſt ἐπαιρ. τῇ ἐλπίδι, cf. Loesn. Obſ. p. 151. c. ſine Vs., ſed Stp. Th. 1, 213. B. ὑπ. ἐπ., quod Latine ad verbum *ſpe erigi*, ſed et *ſpe impelli* verti poteſt, (quod, infra ſuo loco tractandum, at idem p. 209. B. e. de noſtro v. αἰρ. paſſ.) uſurpatur μεταφορικῶς etiam, ut quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι" ſic ſine auctore ad Noſtri locum 3, 12, 16. ſpectat haud dubie; noſtratibus hic ut ſufficiat *erweckt*, aufgemuntert, *belebt*, cum tropum ipſum Gr. et Lat. non videantur tenere in ſuo *erheben*, quanquam alio ſenſu in Gs. illis *durch die* Hoffnung *aufgerichtet*. Caeterum ad primam ſententiam noſtram redeat, ſi quis h. l. ἀρθ. ſumat pro *elati*, audaciores *facti* per *iſtas ſpes*, ut ſpes illae commodorum addiderint iis auxerintque animum atque audaciam in eo faciendo imperatore, in quam notionem v. alibi.

αὐτοκρ.) Reſpicitur huc ad Thom. M. p. 68. N. 5. ſine Vs. ubi ad v. ἀν. Bg. e P. cf. 2, 2, 21. ſed Stp. Th. 1, 29. i. formulam tenet praeterea e Plut, nihil Indd. ſuppeditantibus, cf. l. l., ſed Spart. c. 2. e. p. 575. m. *ita et admiſſus eſt et* imperator *appellatur*, et Xiph. S. 392, 12. ἐνεδέξαντό τε αὐτὸν καὶ αὐτοκρ. ἀπέδειξαν, *hunc* recipiunt *et* imp. *deſignant*.

πρὸς τῷ) Quamvis omittente P. partem hanc πρὸς — ὀν., aut certe contrahente nimis, tamen Sch. in "οἰκ. nomine *proprio* ex *familia*" dux Bg., qui tolerat vulg. lectionem, ubi appoſitionis genus eſt quoddam aut periphraſis ſ. definitio, qualis in Lat. ſaepe, quam adiuves ſupplemento particip. nudi, vel cum artic., ὄντι, ſ. τῷ ὄντι ἐκ γ., it. pron. dat. αὐτῷ, aut alia tali formula, v. c. ὃ ἔσχε ſ. ἤνεγκεν ἐκ γεν., cf. Ind. v. ὀν. R. Or. V. 4. et Ael. V. h. it. ſupra 1, 11, 3., ſed ut Noſtri adiunctum per praep. et ſubſt. mutes quoque in gen. merum γένους, (cui par illud Stp. Th. 2, 1231. F. ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες,) aut in adi. aliquod, ut Lat. *gentile* et Gr. συγγενικὸν, quoniam non in uſu eſt γενικὸν ea notione, qua hic opus eſt, unde et Noſter (cum nollet praeterea duplex adi. coniungere periphraſin illam adhibuerit, quam etiam perite ſumſit Dathius V. Doctiſſ. ad Pſalm. 16, 6. *libamina* ex *ſanguine* cum Glaſſ. p. 31. c. ſq. it. L. N. T. Krb. v. ἐκ Nr. 19. ubi et noſtrum οἰκ. cum gen. rei, it. ap. Polb. R. Or. V. 8. Lyc. et Dem. ubi affine in v. ἐκ p. 287. m. "ἐκ γένους ἱερωσύνη, ſcil. παραδεδομένη" ad quam analog. Noſter finxerit ſuum; ferente G. Th. nihil, quam *propr.* cum gen. rei, et v. c. libertatem *propriam* Romani *generis* et *nominis*, et v. "*cognomen*, — nomen alteri nomini gentis aut familiae adiunctum, — (993, 40.) *uti* cognomine *generis*" ſed in Bg. Lat. *fam.* cum Gr. n., cf. Ind. Dion. Caſ. et H. Ev., et Pan. Mor. p. 44. l. 4., variante Noſtro in adi. 7, 5, 19. τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ὀνόματι λ., et hic per redundantiam ſcribente tamen, etiam e Mss. ratione. in qua eſt gloſſa per καὶ, pro copula additum, cum exiſtat ſententia eadem, et eadem ſupplementi ratio, ſed vulg. lectio ſit difficilior, nec καὶ per vicinitatem facile exciderit, repugnetque etiam Ms. Ve.

ματι Κόμμοδον ἀξιοῦσιν ἀποκαλεῖσθαι [m]. τά τε σημεῖα ἄραντες [n], καὶ τὰς ἐκείνου

men, Commodum censent 17. vocandum. Signisque sublatis, et illius imaginibus

m) Comma hic in B. 1. L., ut colon in B. 1. R., v. N. n) ἄρ. sic cum iota A. al., at §. pr. ἀρθ. sine iota in edd. omnibus, cf. 1, 13, 12. e.

Κομμ.) Dio (1234, 33.) *Κόμμοδον ἐπωνόμαζον. Oxon.* Xiph. S. 392, 18. Comm. *appellabant*, ad quem locum Fabr. N. ad §. 82. causas e Nostro 2, 5, 1. sq. attulit, faciente Sch. partim cum Bg. „ἀξ. putant, *censent*,— ἀπ. pass. *cognominari*“ dum Bg. utroque in v. deserit P., liberior in inf. per particip., tenente G. Th. cum Gr. n. „*cens.* — putare,— decernere“ quo extr. sensu hic ceperim, cf. 1, 5, 6. e., ut cum Sch. v. *ἀποκ.* e contextu pro *ἐπικαλ.*, quale compos. et Dioni usurpatum videas, nec quasi confusae sint iterum istae praepp., sed quia promiscue illa v. v. ponuntur, cf. 1, 7, 6. e. it. quia, censente Cic. ap. G. Th. 455, 12. „*nomen* quum dicimus, cognomen quoque — intelligatur oportet“ cf. 1, 5, 11. Caeterum hic cum Bg. §. priorem finii et cum edd. quibusdam per punctum, ut restituerem non maximo intervallo numerum §. novae, supra remotum, cum et alibi *τὲ*, in quo P. liberior, novam sententiam et §. inchoet, et in part. *ἀρ.* suppleatur facile pron. *αὐτοὶ* e pr. *στρατ.*, a quo subst. alioqui etiam hoc membrum pendere potest per comma, quanquam *τὲ* copulaturo sic, ut alias, diversa tempora verborum, praes. et impf. *ἀναγ.* — *ἀξ.* — *ἐπειρ.*

τά τε σημ.) Sch. partim e P. in „*σ. militaribus* signis *sublatis*“ vocabulum late vagans sic bene circumscribens, cf. Ind. Dion. Cas. et Stp. Th. 3, 768. D. sub „*σ.* signum, i. vexillum, — *τὰ δὲ σημ.*“ memoriter per lectionem et copulam aliam.

τὰς ἐκ. λ.) Pol. (impositis *que* illius *imaginibus*) videtur legisse *ἐπιθατ.*, ut Iuliani imagines pro Pertinacis imaginibus substitutae intelligantur. Sed vulg. *ἀποκ.* retinere, Commodique imagines una cum eius nomine restitutas intelligere, nihil, ut quidem videtur, vetat. *Sylb.* Vertit P., quasi legeret *ἐπια.* Sed verisimilior est vulg. lectio, Iulianum sc. Commodi imagines velle restitutas, cuius memoriam in se recepit restituendam. *Oxon.* Cum P. sentit Nieup. p. 484. Stephanus (in m. P.) „*ac* restitutis *in* pristinum *statum* illius *imaginibus.* Id enim vox Gr. sonat: sed intelligendum erit de Commodi imaginibus.“ Figulius de statuis p. 265. de imaginibus Iuliani, in locum imaginum Pertinacis occisi repositis. De imaginibus principum inter signa, deque more eas signis imponendi Tac. An. 4, 2. (N. 5. Lips.) Suet. Tib. 48. (e. ed. Burm. T. 1. p. 559.) Tertull. Apol. c. 16. p. 163. sq. Lips. de mil. 4, 5. (Op. T. 3.) p. 168. *Τὰ σημ. ἄραντες* est 8, 5, (22.) *τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶντες.* De v. *ἀποκατάστασις* Intep. ad Act. 3, 21. Wolf. p. 1061., ubi locum ex Polyb. legis. *Leisn.*

Qui ad N. Ox. iterum „cum Pol. sentit Nieup. Ant. Rom. p. 484. (ubi mea ed. nihil praebebat.) cf. p. 279. ex quo loco lectio Politiani firmari potest“ innuens pag. Ox. ed., ubi alter est Nostri locus, ab eodem iam in N. comparatus, *τάς τε εἰκ. ἐκ τ. σ. καταστῶσι*, quod plane aliud est, quam *τὰ σημ. αἴρειν*, quae formula, Stp. Th. ignota, non variante Nostro in v. cum §. pr. *ἀρθ.*, convenit cum illa pleniori 2, 3, 5. e. *τὰ* —

εἰκόνας ἀποκαταςήσαντες, restitutis, deducere tendebant. προπέμπειν ἐπειρῶντο. θύσας ° δὲ ὁ ᴾ Ἰουλιανὸς τὰς νενομισμέ- 18. Cum igitur Iulianus sacri-

o) Ms. Ba. θυσίας, viriose. Sequitur enim θυσίας. Marr. v. N. p) In Ms. Ba. ὁ deest. Marr. etiam in Ms. Vi., monente Loc., v. N.

τῶν βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, quod fieri ibi diximus, cum signa et vexilla e solo, cui infixa erant, vel e loco, ad quem inclinata, extrahebantur et movebantur, manibusque prehensa sursum tenebantur; quanquam alibi formula etiam alio sensu accipitur, nec de militari vexillo, sed de qualicunque signo, v. c. velo et linteo, cf. Ind. Thuc. Xen. Cyr. Mor. et Z. it. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1. v. α., hic Bg. aliter, quam l. l., reddente, sed particip. e P., quo denihil amplius monet Sb. Ind., locum hunc negligens in v. εἰκ., quae hic haud dubie sunt illi clypei, de quibus dictum ad §. 15. m. cf. Nieup. l. l. p. 336. m. ubi p. sq. etiam aliquid in Sb. sententiam, de vexillis „quibus nomen imperatoris aureis litteris erat intextum" aut certe qualicunque modo inscriptum, v. Lips. l. l. p. 170. e. sq., quo ipso memoria restituta Commodi, quo de, ut qui proxime a Nostro nominatim prolatus erat, et ipse illud ἐκείνου intelligam, non de Iuliano; sicut credo, P. liberius hic versatum in v. ἀποκ., ubi Sch. „quum restituissent, in pristinum locum, destructas imagines" cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut Stp. Th., fere ut ante ad m. P. 1, 1773. F. „restituo in pristinum statum, ut ap. Herodi. τὰς τοῦ Κομμόδου εἰκ. ἀπ., ἃς ἡ σύγκλητος καθεῖλε" sine alia Vs., sed ita libere e Bud. C. 676, 21., respiciens locum §. 15. m., et vim non male tribuens praep., cf. L. N. T. et Obs. Krb. p. 172. e. cum Decr. R. p. I. p. 105. m. Kypk. 2, 4. e. Suid. 1, 276. i. Ind. Dem. Xen. Pol. Z. et Diod. S. it. Z. ad Vig. p. 565. b. m. 2).

προπεμπ.) Omissum pron. αὐτὸν explerat P. per subst. syn. hominem, cf. 1, 9, 12. i., Bg. retinente ex eo tantum Lat. in v. utr., sed tempus in ἐπ. e Sch., quo in Bg. Lat. bene G. Th. „tendere pro contendere" i. velle, studere, etiam cogitare et in animo habere, et se atque omnia parare ad aliquid, atque adeo conari, quoniam demum §. 19. fit ipsa deductio ad palatium, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., sed in πρ. 3, 208. A. m. plane cum P., sed cum Bg. tempus v. ἐπ., recte autem notionem v. πρ. universam edente, ut non sit modo aliquem mittere et ire iubere s. sinere ante se, per notationem et praep., sed etiam ab omni latere comitari, ut §. 19. m. diserte deducunt, ἐν μέσοις αὐτοῖς ἔχοντες τὸν βασιλέα, in quam rem liceat assumere vim praep. aliam pro mittere publice, palam, in publico loco, in publicum, vel e loco aliquo, cf. Z. ad Vig. p. 639. a. 1) et b. 4), quanquam istae notiones secundariae in re ipsa videntur potius esse, quam in v., cum et simpl. πεμπ. eodem dicatur sensu, cf. 2, 3, 25. e.

θύσας) Ms. lectio sane vitiosa est, sed hinc forte orta, quod aliquis in marg. poneret acc. θυσίας, formulam significaturus, sed alius stultior, correctionem illam credens, in textum reciperet; quanquam et scribae merum vitium fuerit, cum animus cogitaret iam illum acc., eoque invito manus scriberet, in altera re et artic. omisso a Mss. vim potius inferente librario iterum, cf. 2, 2, 4. m., quam lapso. Sed in formula illa

νας καὶ βασιλείους ἐν τῷ στρατοπέδῳ θυσίας, προήγετο ὑπ'

ficia usitata et imperatoria in castris peregisset, producebatur

affinis subst. et acc. cum v., (qua de cf. Bud. C. p. 1452. Fi. ad Well. p. 325. e. Hindb. ad Xen. p. 167. e. L. Bos. Ell. p. 3. R. Or. V. 6. p. 918., ad Luc. 2, 241. N. 78. p. 667. a. 843. N, 26. a. e. 3, 191. N. 5. a. it. Poss. Sy. p. 127. e.) e P. ducit Bg. Lat., etiam Sch. partim in v. „peractis *victimis* lege *debitis* et *imperatoriis*" Stp. Th. aliunde reddenre „θῦσαι θυσίαν, sacra *facere*, (recteque monente,) his in locis subaudiri dat θεοῖς s. θεῷ" ubi more Cic. ap. G. Th. equidem vertam *sacrificia facere*, ut lusus in verbis aliquo saltem pacto servetur, cum subst. illud Lat. videatur continere idem v. adiunctum, cf. syn. in Ind. R. Or. V. 7. Is. θυσίαν ποιεῖν, quod substituitur etiam ap. Dem. 1370, 14. sqq. it. θύεσθαι ἱερὰ l. 22., cf. p. pr. l. 24. et ποιεῖν τὰ ἱερὰ 1372, 18. at simpl. θύειν p. sq. l. 27., cf. 1376, 14. et 1384, pen. cum Suid. 2, 214. i., variante Nostro in formula per v. aliud cum 2, 3, 25. τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, etiam per adiunctum primo brevius in adi. β., quo de cf. 1, 5, 4. i., deinde novum in particip. v., ubi Sch. „sacrificia, *lege* s. *more* debita" ad quam postr. notionem respicit v. privum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th. 2, 1027. b. A. cf. Bud. C. 125, 38. Ind. Sb.. hinc sine Vs., Dem. Xen. Cyr. Z., sed Hell. Mor. cum Bg., it. L. N. T., nominatim Schw., Hes. 2. 686. e. N. 29., non coll. Suid. 2, 629. i. et Vig. p. 262. i. cum N.

ἐν τῷ στρ.) Omittit haec Bg. *Leisn.* ad m. Ms. Bg., cuius scriba in culpa potius fuit fortasse, cum et P. agnoscat, et rem magis definiant; unde statim restituimus, cf. 2, 2, 1., deserente Bg. ordinem Gr., ob laevitatem factum, ex parte in rel., sed severius agente, quam P.

θυσίας) Quaenam haec usitata sacrificia in castris? Puto, innui ab Herodiano, Iulianum nunc, re ita ferente, ea sacrificia in castris peregisse, quae alii imperatores in Iovis aliorumque deorum templis peragere solebant. Haec sacrificia 2, 3, 25. vocantur *αἱ ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίαι.* Eadem sacrificia peragit Severus 2, 14, 4., ubi id est *νόμῳ βασιλικῷ καλλιερῆσαι*, it. filii Severi 4, 1, 8. ubi est *ἐπιτελεῖν τὰς νενομισμένας ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις.* Haec nempe sacrificia sunt pro adeundo imperio, quae Dio vocat *εἰσιτήρια*, v. Fabr. ad Dion. p. 1236. Generatim si quid serii aggrederentur Romani, rem divinam facere solebant, de quo more Cas. ad Suet. Aug. 35. *Leisn.*

Cur nunc in castris facta sint sacra illa, vere disserit Leisn. Sed ibi etiam poterant fieri, quoniam, ut infra habebitur, templum ibi singulare erat, cf. 1, 5, 4. Ad Dion. autem l. l. Fabr. N. ad §. 90., agens de his sacrificiis s. supplicationibus imperatorum sub auspicium imperii, quae facta scribit victimis mactatis et extorum inspectione, non respicit huc ad Nostrum eiusque pugnam aliquam, quae videatur, cum Dione, qui 1237, 23. *ὅτε τὰ εἰσιτήρια πρὸ τοῦ βουλευτηρίου ἔθυε*, ed. Sb. 394, 4. cum *Iulianus* ante *curiam* sacra *faceret*; quae quidem repugnantia de loco, ubi facta sint sacra illa, componetur forte sic, ut ista *ante curiam* serius facta dicamus, cum ipse Dio p. pr. l. 77. ed. Sb. 393, 5. et 10. dicat, *τῇ δὲ δὴ ὑστεραίᾳ ἡμεῖς μὲν ἀνῄειμεν ὡς αὐτὸν, — καὶ τέλος, ἐπειδὴ πρὸς τὸ συνέδριον ἦλθε, καὶ τῷ Ἰανῷ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ θύσειν ἔμελλεν*, λ. postridie *eius* dies *nos ad eum venimus, — tandem cum ille* venisset *in* senatum, *esset* que *Iano*, qui *erat* ante *fores* curiae, *sacrificaturus*, quibus

αὐτῶν [q] πλέον τὲ [r] τῆς συνη- ab ipſis, maiori, quam pro con-

q) Ms. Ba. αὐτῷ λ. v. N., ut et de commate hic in A. al. r) Ms. Ba. πλέον τί τῆς λ., ſed Ms. Vi. πλέον τι τῆς λ., ſed πλέον γε Ing., v. N.

conſentit Spart. c. 4. p. 577. *ubi vero primum* illuxit, *ſenatum et equeſtrem ordinem*, *in* palatium *venientem*, *admiſit*, — *deſcendenti cum militibus et ſenatu in* curiam *diras imprecati ſunt*: rem *divinam* facienti, *ne* litaret, *optarunt*; ad quae extr. Caſ. N. 3. affert iſta Dion. ὅτε λ., ad Spart. c. 3. p. 575. e. veſpera *in* ſenatum *venit* N. 3. e Dion. ſubiungens, ἐς ἑσπέραν ἔς τε τὴν ἀγορὰν καὶ πρὸς τὸ βουλευτήριον ἠπείχθη, quae ſunt 1234, 28. ed. Sb. 392, 13. *Iulianus* in *forum* atque *in* ſenatum *ſub* veſperum *deducitur*; (immo *properat* ſ. *properavit*, ab ἐπείγεσθαι, non ἐπάγεσθαι.) quae omnia facta ſunt demum poſt egreſſum e caſtris, ante quem ſacra Noſter commemorabat illa, ignota Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1033., ubi p. ſq. m. er *gieng* mit *ihnen* auf *das* Capitol, *die* gewöhnlichen *Opfer* zu *bringen*, hic in loco quidem ſacrificii diſcedentibus et ipſis a Dione, ſed in pr. de *die poſtero* convenientibus ſine N. Heyn., ut liqueat, diverſa narrari a Noſtro et Dione ſacra, atque adeo bis hunc imperatorem ſacra peregiſſe ſub initium imperii, diverſis et diebus et locis.

προηγ. λ.) Ms. caſus alius αὐτῷ potius eſt a confuſo ν et iota poſt ſcripto, ut alias, quam quod librarius reſpexerit pr. τῷ ϛρατοπέδῳ, pro *exercitu* capiens, dum Bg. vertit pron. recte, ſed liberius P. per *militum* ſubſtitutum ſubſt., quocum partim Sch. facit in v. „paſſ. vel med. impf. procedebat, *exiit*,“ a quibus Bg. diſcedit verius in notione, ob adiunctam praep. capiens pro paſſ., et haud dubie phyſice, pro duci ex aliquo loco in alium, e caſtriſque in conſpectum aliorum, vim ut ſuam retineat praep., cf. Stp. Th. 1, 84. C. aliunde, cuius Lat. *deduco* p. pr. F., ad ſenſum non ſit hic incommodum, ut Noſter variet quodam modo cum pr. §. προπ. Ad hanc §. et ſqq. reſpicitur ap. Beg. 3, 127. in numo „Iulianus fretus militum concordia, (et 2, 685.) Iuliani *fortuna*, quod fortunae bonis imperium ſibi paraſſet.“

πλέον τὲ) Vel πλέον τι, vel πλέον γε, quod malim, ſcribendum eſt. *Steph.* Zoſ. l. l. (1, 7, 5. e.) θέαμα δοὺς ἰδεῖν ἅπασιν, οἷον οὔπω πρότερον ἐθεάσαντο. εἰσήγετο γὰρ εἰς τὰ βασίλεια μήτε γερουσίας ἡγουμένης, μήτε ἄλλης ἐννόμου δορυφορίας, μόνων δὲ τῶν καταστησάντων αὐτὸν εἰς τοῦτο ϛρατιωτῶν σὺν βίᾳ παραδόντων αὐτῷ τὰ βασίλεια καὶ τὴν ἐν τούτοις πᾶσαν ἀποσκευήν, *eiusmodi* ſpectaculum *cunctis* exhibens, *quale* nunquam *prius* conſpexerant. *Nam* in *aulam* (ad praetorium) deducebatur, *neque* ſenatu *praeeunte*, neque *alio* legitimo *ſatellitio*, ſed *iis* tantum *militibus*, qui *eum* hoc *in* honore *conſtituerant*, per *vim* palatium *illi* cum *omni* eius *penu* tradentibus. *Boecl.*

In rem conſentit quoque Spart. c. 3. i. p. 575. e. *ſtipatus* que *eſt* caterva *imperatoria*, ſed clarius Dio 1234, 29. ed. Sb. 392, 15. παμπληθεῖς δορυφόρους μετὰ σημείων συχνῶν, ὥσπερ ἐς πρᾶξίν τινα, ἄγων, ἵνα καὶ ἡμᾶς (ſenatores) καὶ τὸν δῆμον προσκαταπλήξας προσθῆται, *comitatus* magno *numero* praetorianorum, *quibus* ſigna *aderant* multa, *non* ſecus, *quam*, ſi *eos* educeret *ad* aliquod *facinus*, (immo *praelium*, niſi et legendum παράταξιν,) id *que* faciebat, *quo* nos *populum* que *perterrefaceret*, immo *perterrefaciens* ſibi *adiungeret*; ad quem locum Fabr. in N. od §. 81. „ſed et Herodianus 2, 6, 18. peccat, quod Iulianum a militibus phalange facta contra vim plebis, ſtatim in pala-

θείας δορυφορούμενος. ἅτε suetudine, comitatu ſtipatus. Si γὰρ βίᾳ καὶ [f] παρὰ γνώμην quidem invito populo et prae-

f) καὶ omiſſum vitioſe in Lu.

tium deductum refert, nulla ſenatus facta mentione" quae reprehenſio ſane cadit in Noſtrum, qui nihil de ſenatu narrat, niſi 2, 12, 6. ſqq., cum de Iuliano necando conſilium iniit. De lectione autem huius loci, etiam Sb. Ind. v. τὸ „pro τὸ ſ. γὰρ" haud dubie de correctione cum Stp. cogitans, quae hic non dirimi poteſt e P. et Bg., cum neutrum vocabulum Stp., Latine redditum, prodant, ut et τὸ Sch. omittit in „neutr. πλ. — pro ſubſt., πλ. τῆς σ. plus *ſolito*, — σ. πλ., *plus* more *ſolito*, magis *quam* caeteri *conſueverant*, (in his extr. fere cum P.) δ. *ſtipatus*" dux hic Bg. partim, quo in v. δ. etiam Sb. Ind. τὸ omittit, non item Stp. Th., e P. vertens, qui cum Bg. γὲ interdum non reddit, ut ſpeciem aliquam habeat Stp. coniectura, cum et ſaepe confuſae ſint voculae iſtae; ut tamen nondum dimiſerim vulg. τὸ, pro *idque*, facto commate poſt αὐτ., in primis, cum Mss. πλέον τὸ, (in quo inverſum accentum habuimus iam ſupra, et confuſio cum τὸ potuit incidiſſe, cf. 2, 5, 8. e.) per ſe quidem noverim, cf. 1, 4, 5. cum Xen. Pol. Z. de Ven. 12, 4. e., non item in rectione cum gen., quam in ſolo πλ., tacente Stp. Th., v. cum gen. rei ap. Xen. Ind. laud. it. ap. Abr. ad Ae. 1, 511. e. ſed cum gen. perſ. R. Or. V. 8. Xen. Cyr. Z. ubi et de ſubſt. συν. peculiari ſenſu, ut ap. Polb. ſed vulgari, praeter L. N. T., ap. Dem. Luc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. et Fa. Aeſ., non me deprehendente formulam Noſtri, ex analog. modo factam, ubi Bg. ad ſenſum, partim e P., mutans adv. (quale eſt adi. π. omiſſo κατὰ, ubi et ſuppleo ſubſt. μέρος, cf. L. Boſ. Ell. p. 195. e.) in affine adi., ſed gen. comparativi in particulam una cum praep. et ſubſt., et ſuum adi. ſimul accommodans, quoad caſum, ad v., redditum per phraſin, pro quibus vicinior ſit ratio Sch., *plus* ſolito *militibus ſtipatus*, ubi tamen et ipſi aſſumimus ſubſt. ad v., quo de paſſ. v. Bud. C. 1035, 22. D'Orv. Ch. p. 11. m. 455. m. Luc. 3, 340. N. 34. cum Barl. Tim. p. 140. i. Ind. Sb. et Dem., at in tem ipſam Angl. ap. Heyn. H. 4, 1033. e. *an* der *Zahl* 10,000.

ατε) Hanc particulam cum γὰρ Bg. et P. una Lat. reddunt cauſali, non reputantes, ἅτε, ut ſyn. ὡς mox per varietatem, pertinere ad particip. ὠνησ., aut ſaltem omittentes eam, de more quorundam, cum γὰρ cohaereat cum membri ſq. finito v. ἐδ. At in ſqi formula π. γν. Bg. aliter, quam 1, 13, 10. m., ſed eodem tamen ſenſu, partimque e P., pron. αὐτοῦ ſubſtituens ipſi ſubſt. π. δ., quod copulatum ſtatim cum dat β. reddit de more ac praeceptione aliorum, ut β. dat. cum gen. perſ. mutetur in adi. Lat. *invitus*, ap. G. Th. cum Gr. al., ſed tamen „qui per vim aliquid facit, — contra voluntatem" v. Stp. Th. aliunde, N. ad Vig. p. 83. a. e. Poſſ. Call. p. 305. i. Ind. Xen. Mor. 'Αvβ. et Hell. R. Or. V. 6. Thuc. cum Bau. Or. et Abr. Dl. Auct. p. 222., qui per ſe bene „β. exponas per παρὰ τὴν βούλησιν" nec tamen accommodate ad hunc locum, ubi Noſter per copiam et explicandi gratia addit ſyn. formulam alius generis per praep. cum ſubſt., ut etiam ex illis Gs. pateat, qui ſubiicit copulata affinia „inviti *per vim* atque *imperium* ſtatuas dederunt, — *extorquendum eſt* invito *atque* ingratiis, *quod non debet*" unde et forte P. ſeveritas nondum deſerenda eſt, ubi β. per ſe ſtet.

τοῦ δήμου, μετά τε αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς διαβολῆς ' ὠνησάμενος τὴν ἀρχὴν, εἰκότως

ter eius voluntatem, nec fine turpi et indecente crimine mercatus imperium, iure vere-

t) Habet etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. tacite, v. N.

διαβολῆς) Suſpecta eſt hoc loco vox iſta. *Steph.* Haud ſcio, an verius διαβοῆς, ſicut videlicet §. 11. ἐβόα, πάντα δώσειν. Sane καταβοὴ a Thuc. ea forma uſurpatum. *Sylb.* Pro δ. legendum videtur ἐμβολῆς. Neque enim hic ullus τῇ διαβολῇ locus eſt. *Fab.* Quae fuerit illa διαβολὴ, *criminatio*, ſ. *ignominia*, indicat §. 10. *Reisk.* Srp. et Sb. maluerunt διαβοῆς, ſed διαβολὴ non modo de eo dicitur, cui immerito crimina obiiciuntur, ſed paſſim, et praeſertim ab Herodiano, etiam de eo, qui merito male audit. *Stroth.*

Sb. Ind. „fort. διαβοῆς, ut v. 8. (reſpiciens illa ſua §. 11.) aut intelligenda comperitoris traductio“ quae cum Srp repetit Sch. ſine criſi poſt Vs. „*ob* calumniam *turpem*, — αἰσ. turpi *calumnia*, — ἀπρ. indecora *calumnia*“ ut manſerit adeo in vulg. lect., quam, cum libri conſervent omnes, non aliter tuearis, quam per Strothi notionem, alibi a me tractatam, quo et Bg. Vs. tendat; ut Leisn. modo ad Ox. m. Gr. ſignarat primo numeros 69., ubi 2, 8, 4. e. ἀνανδρίας — φέρει διαβολὴν, ad quae iterum „*crimen* p. 65. (quae pag. eſt huius loci noſtri, et) 229., (qui numeri et ad noſtrum locum poſiti,) ubi 7, 1, 6. διεβέβλητο, ad quae „S. διεβεβόητο. Sed et διαβολὴ et διαβάλλεσθαι ſaepe ap. Gr. ponuntur pro iuſta criminatione, v. p. 65. et Fabr. ad Sext. Emp. p. 381. Harpocr. in αὐθίας et ἡγήμων“ deinde ad m. P. tantum coniecturas Fa. et Sb. cum loco N. Fabr. ad S. E. iterum, quem, exſcriptum olim, potui ſubiicere hic totum e N. G. „διαβολὴν et διαβάλλεσθαι non ſemper ponitur pro calumnia, ſed etiam frequenter pro iuſta criminatione; et falluntur viri docti, qui ap. Herodi. pro διαβολῇ legunt διαβοὴν, et διεβεβόητο pro διεβέβλητο“ quibus ille non loca Noſtri per numeros adiungebat, ſed tamen vel ſic ſpectabat huc, ubi ſane et ipſe, de vulg. lect. ſemper dubitans, varie coniiciebam, τῆς βουλῆς, ſ. περιβολῆς, ſ. ἐπιβουλῆς, ut 2, 7, 11. ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχὴν, ſed maxime ἐπιβολῆς, quippe quod vicinum maxime litteris vulg., tum alibi cum noſtro conſulum putatur, v. ad Polb. T. 2. p. 936. m. et ad Poll. 6, 176. N. 88., ubi redditur *inceptatio* et *aggreſſio*, quorum pr., ut et *inſtitutum*, hic contextus rel. facile admittit, ubi Noſter in copia ſyn. adi. variat cum §. 8. e., non item in formula ὠν. τ. ἀ. cum §. 12. e., niſi ordine vocum, ſed Bg. deſerit P. tum in Lat. ad v. ὠν., tum in μ. cum gen., per ſyn. tamen formulam, cf. 1, 2, 2. m., ſimul τὲ negationi Lat. innectens, idem ſecutus P. in ſqq., at Sch. in δημ. et v. ἐν., ap. G. Th. cum Gr. n., quod abſolute poſitum, ut hic, v. ap. Dem. ſine Ind. 68, 22. 249, 3. ſed cum adv. 67, 24. cum dat. perſ. 193, 13. et ſimul cum adv. 69, ult. it. ſimul cum acc. elliptico 204, 2. it. ſimul cum pr. ἐν 132, 27. ſed cum dat. rei 193, 14. 246, 21. 252, 1. 390, 11. et ſimul cum adv. 247, 27. it. ſimul cum acc. ellipt. et pr. ὑπὲρ 107, 2. cf. Plat. Phaed. Fi. p. 242. e. cum N. b., Stp. Th. aliunde, et ignorantem hoc fut. particip., cf. tamen Thuc. Ind. ex 8, 64. e. τὸν ἐν. δῆμον καταλελύσθαι, popularis *ſtatus* tolleretur, *qui* adverſaturus *fuiſſet*, Luc. et Dion. H. S. T. 1.

ἐδεδίει τὸν δῆμον, ὡς ἐναντιωσό-μενον. ἀναλαβόντες οὖν τὰς πανοπλίας, καὶ Φράξαντες

batur populum ut adverſatu-

19. rum. Aſſumta itaque armatura milites et conden-

ἀν. ὁ.—π.) i. e. omne armorum genus, quibus miles armari ſolebat, κνημῖδες, θώραξ, ξίφος, ἀσπὶς, κυνέη, ἔγχος, v. Hom. Il. γ', 330. Virg. Aen. 8, 620., ubi πανοπλία ſunt galea, enſis, lorica, ocreae, haſta, clypeus. De eadem πανοπλίᾳ Eph. 6, 11. (et v. 13. ſqq) *Leisn.*

In v. ἀν. Bg. aliter, quam 1, 15, 15., ſed in ſubſt. π. Stp. Th. e P., ubi Bg. numerum mutat, et adi. πᾶν negligit, ſecus ac L. N. T., ſeparata rite voce utr., it. Vs. ap. Ael. V. h. 10, 22., non item in rel. locis Ind., cf. Thuc. Luc. ex 2, 912. l. 61. τὰς π. ἐκείνας — ἀναλήψεσθε, *illa* arma *ſumetis*, ubi in N. comparatur N. T. locus ille Eph. 6, 13. cum v. noſtro, ad quem L. Boſ. huc reſpiciens reddit „*induentes* gravem *armaturam* milites, — *ut*, ſi *res* poſceret, *dimicarent*, (e P. fere.) Paulo poſt meminit ἀσπίδων, clypeorum, et δοράτων, haſtarum" cf. Ind. R. Or. V. 4. D'Orv. Ch. p. 608. m. et Munth. p. 373. Klotz. Tyrr. p. 63. it. Phil. in Flacc. p. 756. F. e. p. ſq. D. m.

φραξ. λ.) In hoc v. ſubaudienda etiam quaedam τοῦ τάξαντες ſignificatio, et Graeca ſic vertenda, *ſumtis* igitur *armaturis*, corporibus *que* undique *ſeptis*, et *in* aciei *formam* diſpoſitis, *ut*, ſi *opus* eſſet, *etiam* bellarent. *Sylb.*

Sch. in φρ. cum αὐτοὺς per lenem cum P., e quo Bg paſſ. v. aliquod retinet, conveniens ad ſenſum cum *denſantes ſe*, i. e. act. cum pron. reciproco, (cf. Heſ. 2, 1523. m. φραχθέντες, ἀσφαλισάμενοι ἑαυτοὺς, in N. ex Hom. Ἰλ. ρ', 268. φρ. σάκεσιν λ., ſepti *ſcutis*, non coll. Suid. 3, 632. i. φρ., ἀσφαλισάμενοι, ſepti, *muniti*, ſine χρήσει et pron. illo Heſ., aeque recte, med. accepto proprie, nec pro act. mero, cf. ap. Heſ. p. pr. e. et Ind. Hom. ex βατρ.) ut legerit cum Stp. pron per aſperum, quem et poſtulat ipſum v. φρ., ſi ſevere iudices, conſervatum etiam a Stp. Th. in v. pr. πανοπλ. et in v. 4, 189. D. ſub „ap. Hom. φρ. interpr. *addenſare*, conſtipare, — inter ſe ita coniuncti atque conglutinati, ut ſcutum ſcuto, lancea lanceae, galea galeae, vir viro cohaereſceret et prope inniteretur. Ego certe locum hunc quandam teſtudinis militaris deſcriptionem habere crediderim. Nam et haec Herodi. l. 2. ἀν. — αὐτ. — σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, κ. π. Pol. vertit" cum diſtinctione adeo alia, et iterum e P. notione conſtituta quodammodo, dum praebet illam Bg. etiam L. Ern. per Lat. *conſtipare*, nullo Ind. tenente formulam Noſtri hanc et act. ſine caſu rei, ſed ut et alibi Noſter act. cum pron. recipr. ponat pro med., ut ſimile quid ſit ap. Hom. l. l. β. v. 165. φραξάμενοι δ' ἔστησαν λ., munitae *autem* armis *ſteterunt*, ubi potius ceperim, ut hic, *cum* denſaſſent *ſeſe*, i. denſe conſtitiſſent, prope et vicine ſibi invicem, ut milites ſolent, latera quisque alterius claudentes et munientes, regentes, condentes; unde et propria vis v. adhuc elucet, pro claudere, quod (hodie etiam ap. noſtrates de militibus ſolenne, *ſchließen ſich*, et *geſchloſſene Glieder* et *Reihen*,) occludere, obſtruere, rel., et ſic defendere ſe contra irruentes, ut ne ſeparentur, ſed et vehementius invadant hic milites, qui h. l. a Noſtro ponuntur in ſecundo demum membro medio, non tam ob laevitatem, quam per libertatem, e P. a Bg. praepoſiti in primum membrum, ſequente Noſtro poëtarum fere ordinem, nominativum reiicientium in ſe-

αὐτοὺς [u] οἱ ϛρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι [x], καὶ πολεμήσοντες, ἐν μέσοις αὐτοῖς [y] ἔχοντες τὸν ἴδιον βασιλέα, ὑπέρ τε τῆς κεφαλῆς αἰωροῦντες [z] τὰς ἀσπίδας καὶ	ſati in aciei ſpeciem, tanquam, ſi opus ſit, dimicaturi, in medio ſui habentes ſuum imperatorem, ſuperque caput attollentes clypeos

u) Sic Stp. rel., cum Mss. tacite, ſed αὐτ. per lenem A. al., v. N. x) In Ms. Ba. ὡς εἰ δέοι καὶ λ. ſine ulla diſtinctione, ut A. et B., ſed per commata noſtra in Ox. et Ed., per unum vero comma poſt δέοι in Par., et (εἰ δέοι) ſic in parentheſi in Stp. rel. y) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῖς per lenem, qui et in A. al. v. N. z) Ms. Ba. αἰωρ. per aſperum, v. N.

cundum membrum, ſed rectionem ſpectante Bg., qui in εἰς φ. σ. deſerit P. e Sch. in σχ., dum aliter in „ele ad *modum* ſ. ſpeciem, φ. *ad* teſtudinis *formam*" de quibus formulis Lat. v. ad 2, 11, 16. ἐν τειχ. σχημ., ut haec Noſtri inde formata videtur, cf. κατὰ σχῆμα ap. Polb., ad Noſtrum non reſpiciente Stp. Th. in φαλ. ubi tamen cum Lat. Bg definitio ſatis recta, ut ſit hic pars exercitus inſtructi, ſ. agmen conſertum, cf. ad Onoſ. p. 74. N. 4. Ind. Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Heſ., non coll. Suid., et G. Th. v. *phal.*, quadratum noſtratibus h. l. commode cogitantibus, ſed in rem obſcurius conſentiente Dion., cf. §. pr. m. ad v. πλῆθ.

ὡς, εἰ λ.) In ὡς cum part. fut. Bg., ut 2, 5, 7. m, relicta ratione P. liberiori (quam in ſuperioribus adhibebant etiam L. Boſ. et Sb.) per finitum tempus, ſed non bene omittens καὶ pro *etiam*, a P. ſervatum, pro etiam adeo; in v. 8. Sch. tenente, praeter P., adhuc „opus *eſſet*" ſed alia notione, quam Bg. illa, Stp. Th. v. i. formulam affinem Dem. ſine Ind. 473, 5.

ἐν μεσ.) Hic Var. L. ſpiritus lenis per ſe procedit in v. ἐχ., non vim agendi habente, ubi P. plane nullum pron. prodit, ſed inde partim, quoad formulam, Sch. in μ. cum leni „intra *ſe* medios *recipientes* eum" ubi Bg., praeter numerum adi., etiam caſum mutat pron. recipr. (tacente G. Th.) per formulam proprie aliam, ſed ſyn., quae in N. T. eſt Matth. 18, 2. ἐν μέσῳ αὐτῶν, ut v. 20. ἐκεῖ εἰμι ἐν μ. αὐτῶν, ubi ſimiliter cum v. extra actum eſt aſper, cf. Krb. Obſ. p. 39. m. et Fi. Pal., praebentibus rel. Ind. nihil, quam cum pron. et alia praep. Abr. L. Ar. p. 87. m. et p. ſq. i. διὰ μέσου αὐτοῦ, ſed cum eadem praep. et eodem in numero plur., at cum ſubſt. D'Orv. Ch. p. 547. m. ſqq. ἐν Ἀγγέλοις μέσοις, et ἐν μέσαις Βάκχαις, rel., in quibus tamen communis ratio eſt ac rectio haec, ut adi. μ. ſtet caſu et numero eodem cum adiunctis, ſive ſubſt., ſive, ut hic, pron. demonſtr., cf. 1, 14, 1. e., tacente Stp. Th. et N. ad Vig., it. L. Boſ. ellipſ. ſuper omiſſo ſubſt. τόπῳ in formula altera cum gen.

αἰωρουντ.) Ms. diſſenſum, quoad aſperum, etiam in aliis vocibus habuimus, ſed de eo nihil in noſtro v., cf. Stp. Th., ubi Noſtri formula tantum e Dem., ut phyſico ſenſu a ℞. in Ind. Diod., ſed med. et paſſ. ap. Foeſ. Oec., Suid., non coll. ad Heſ., et Ind Gem. Pl. ex 1, 36. i. p. 74. ult., ducente Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) forte e Sch., qui in rel. partim e P., „al. attollentes *ſupra* capita *clypeos*, *hex. clyp.* ſ. c.

τὰ δόρατα[a], μή που καὶ λίθων τις βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς τὰ βασίλεια[b], μηδενὸς τῶν δημοτῶν

et hastas (si forte etiam lapidum aliquis coniectus de tectis in deductione oriretur) deduxerunt eum in aulam: populo nec resistere audente,

a) In Ms. Ba. signa parenthesis iterum absunt, et verba ipsa sic habent, μήπου τίνι λίθον ἀπὸ τ. δωμ. ἐ. τ. π. γένοιτο ἀκοντήσειν, ἀνήγαγον λ. *Marr* quae novitas lectionis etiam in Mss. rel., v. N., praeter accentum τινὶ legitimum, cf. §. pt. m. b) Hic colon in Stp. rel. cum Ms. Bg., at punctum inde depravatum in Bc., pro A. al. commate, v. N.

efferentes, κ. supra *caput* efferre, ὑπ. super *capite*" non producto hoc loco in lib. academico Klotz. de inauguratione principum super clypeo.

μή που) Longe aliter in Cod. legitur, —. Quae certe ex errore aut negligentia profecta esse non possunt, sed ingenio librarii tribuenda sunt. Namque receptam lect. veram puto. *Stroth.*

Glossatoris opera, sicubi per Mss. nostros, hic profecto apparet, et propterea quidem, quia, etsi formula novitatis in v. γ. cum dat. pers. proba est, pro *contingeret*, datum *esset*, liceret alicui, posset aliquis, cf. Ind. Dem. v. i. Xen. Cyr. Z. et Stp. Th. 1, 826. A. e., tamen tum P., quanquam oblique, tenet vulg., tum violentia est manifesta in omissis, mutatis et additis, quorum nullum agnoscitur vestigium in vulg., cumque sententia tandem existat eadem, et librarius voluerit modo variare pro simili 1, 12, 18. τῆς τῶν λιθ. βολῆς, quod subst. cum v. γιν. (ignotum Stp. Th. et Indd., cf. Hom. Hes. Lyc. Mus. Luc. Thuc. cum L. N. T. et Abr. ad Aesch. 1, 387.) habet saltem analogiam, in primis ex usu Thuc. v. γ., cf. Stp. Th. l. l. p. pr. F., qui non male in Xen. loco statuit periphrasin, ut Ind. Corn. N. v. *fio* i., qualis et h. l. sumi potest, ut sit pro v. affini, *ne* forte *iacerentur*, coniicerentur *lapides*, quo redit P., dum Sch. vertit, praeterquam in γεν. ut 2, 3, 20., in „β. iactus *lapidum*, πομ. dum *pompa* militaris *procedebat*, (e Vs. P. emendata in Stp. ed., nisi quod addit Lat. adi., ad discrimen aliorum locorum,) που, *necubi*" in quo Bg. e P. liberior, (ut Ind. Fa. Aes. Hs. „ne *forte*, ne *quo* loco, — *sicubi*, an *forte*" cf. ad Hom. 'Οδ. β', 179.) sed severior in καὶ servato, pro praeterea, praeter alia inimici animi facta, in β. per comp., secus ac l. l., ap. G. Th. cum Gr. n., in ἀ. τ. δ. partim e P., cf. 1, 12, 16. e., sed per syn. praep., in π. cum Stp. Th. aliunde, denique in v. γ. liber sine necessitate, it. in omissis εἰς τ. β., quae statim e P. reduximus, cf. §. 7. quocum Noster variat per privum subst.; removentibus nobis parenthesin una cum distinctione maiore, in gen. conseq. non necessaria, etiam numerum §. novae in proximam enunciationem.

μηδενὸς) Bg. e P., praeter tempus aliud in τολμ., ubi Noster non variat cum §. 6., (quanquam aliquo pacto cum μήτε τινὰ,) nec in v. ἀντ. cum 1, 12, 13. m., sed in τῶν δ. cum pr. τὸν δῆμον, cf. §. 1., ut tamen servarim *nemine plebeiorum*, s. *e plebe*, cf. §. 5., in rebus ipsis cum Nostro non convenientibus Spart. in Iul. c. 4. p. 577. e. *lapides* etiam *in* eum *iecerunt*, et in Pesc. Nigro c. 2. p. 644. i. *inter* lapidationes *exsecrationes*que *omnium*, it. Xiph. S. 393, 25. ἀλλὰ, καίτοι πολλοὶ καὶ πολλαχοῦ τῆς

μήτε ἀντιστῆναι τολμῶντος, μήτε μὴν εὐφημοῦντος [c], ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας [d]· τοὐναντίον [e] δὲ καὶ

nec tamen fauſta acclamante, ut ſolent proſequi imperatores; ſed contra,

c) Ms. Ve. et Vi. εὐφημοῦντες v. N. d) Ms. Ba. τ. βασιλεῖς, ut 2, 4, 8. Poſt βασ., pro rel. edd. puncto, colon habuit Lu., ut Ms. Bg., quod et nos facere ſolemus in oppoſitis, maxime, ut hic, in nova perſ. et rectione verborum. e) τουν. ſic ſine leni in ſola B. 2. R. nobiscum, v. N.

πόλεως καὶ τιτρωσκόμενοι καὶ φονευόμενοι, ἀντεῖχον, quin *etiam* multi *in* plerisque *locis* urbis *ſaucii* ac *paene* interfecti *reſiſtebant*; niſi poſterior de facto alterius diei, quem et diſerte nominat in pr., narret, at Noſter de die priori, quod et in Spart. lapidationem valeat.

εὐφημ.) Lectioni Codicis anteponenda eſt vulg. *Stroth.* quia non tantum P. vulg. refert cum Ms. Ba., et lapſus eſt in ε et ο facilis ſolennisque, ſed etiam ſeries orationis repugnat dupliciter, cum nominativus Ms. non habeat (quo referatur,) finiti temporis verbum, et μήτε ſecundum requirat eundem gen., qui in priori eſt, aeque pendens a pr. μηδ., vertente Bg. ſeverius, quam P., quocum Stp. Th. in v. εὐφ. 4, 59. F., ſed non per formulam Lat. Bg. breviorem, quam ſupra, nec tenens copulatum μήτε cum μὴν, ubi Sch. „neque *item*, neque *etiam*“ e Sb. Ind. liberrime, ubi hinc tantum, nec mihi repertum alibi per Ind., a Noſtro tamen ſcriptum ad analog. illius ſyn. οὐδὲ μὴν, v. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Cyr. Z., it. οὔτε μὴν, quo de infra, it. μὴ μὴν, v. Stp. Th. et Bud. C. 1295, 48. ſqq., ut μὴν ſervet et hic adverſandi vim, ſed illae Sb. particulae modo ſuppleri poſſint.

ὥσπερ εἰωθ.) Bg. ſeverior in ὡ. εἰ., quam P., e quo retinet Lat. in πρ., cf. 1, 10, 16. m. ad παραπ., pro quo Noſter variat hic et §. 17. e., ut recte Stp. Th. comparabat 3, 207. G. m., qui p. ſq. B. huc reſpicit ſic „μηδ. τῶν δημ. εὐφ., — β. Imperatores enim, ſimulac creati erant, deducere milites praetoriani et caetera multitudo fauſtis acclamationibus *proſequi* ſolebat“ libere hoc Lat. tempore impf. ad v. εἰωθ., pro Bg. praeſ., quod Noſter per §. totam hanc cum aor. utr. miſcebat.

τοὐναντίον) De ſpiritu quidem vocabuli huius nobis eadem ſententia eſt, quae in verbis contractis, cf. 1, 14, 15. i., ubi Sch. in ἐν. „— per craſin τοὐν., pro τὸ ἐν., e *contrario*“ ut Stp. Th. 1, 464. F. m. „adverbialiter ponitur τοὐν. pro *e* contr., *contra*“ ſine auctore, nec monens de ellipſi praep. κατὰ, ut nec L. Boſ. Ell., unde demum oritur illa adv. notio, et per tale verſio, a Bg. hic adhibita, in cuius Lat. affert G. Th. modo ἐναντίον, quod ſine artic., ut alia adi. neutr., eodem ſenſu v. ap. Muſ. v. 16., it. cum v. βλέπειν, rel., Ind. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Orph., aliterque, pro *coram*, cum gen. perſ., praeter L. N. T., in Ind. R. Or. V. 4. 7. Iſ. 8. And. Fi. The. Xen. Cyr. et Pol. Z. cum N., ubi recte monetur de alia ellipſi etiam ſubſt., et hic apta, μέρος ſ. χωρίον, quale et in Lat. Sch. deſit, tacente Lindn. et G. Th., qui tamen in adi. habet, quod maxime comparem, *e* contraria *parte*, quod par illi *altera* ex *parte*, cf. de noſtro neutro ſing. non contracto Ind. R. Or. V. 8. And., cum gen. rei Luc., ſed ſine Ind. Dem. cum gen. perſ. 227, p., ut de contracto ib. 207, 3. 237, 10. cum Suid. L. N. T. Ind. Luc. Plut. Hſ. Xen. M. S. Z.

πόῤῥωθεν ἑστῶτες ἐβλασφήμουν καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαξάμενον [f]	procul ſtantes exſecrabantur et male dicebant, ut qui pecunia comparaſſet imperium.

f) Mss. tres ἀντικαταλλαξαμένου λ., v. N.

cum gen. rei ſ. pron. Cyr. Z „τοὐν. τούτου, *contra*" quocum licet conferre Lat. *contra ea*, aut potius *contra id*, v. G. Th., cum dat. perſ. Ariſt. Plut. v. 1048. Ind. Dem. 139, 13. Ael. V. h. ubi et ſequente ἢ, it. Thuc. 500, 22. Dem. 98, 3. at cum ſq. δὲ, ut h. l., ib. 102, 8. 138, 10., ſed inverſo ordine 106, 7. 149, 21. 175, 16. et ſyn. ἀλλὰ τοὐν. 150, 23. et αὖ τ. Plut. Hſ. Ind. „immo *vero*" per ſyn., quale et Lat. Bg. alius ordinis, it. recti *contra autem* ſ. *vero*, pro quibus P. libere ſolum δὲ exprimebat, cf. Cort. ad Sall. Iug. 1, 2. i. et Ind. Corn. N., ubi et *contrario* ſine praep., quod h. l. ſeverus quis praeferat, at *contra*, *quam*, reſpondens Gr. illi ſupra, v. ap Liv. et Amm. M. Sed e P. iterum Bg. omittit καὶ, pro *etiam adeo*, pertinens proprie ad ſqq. v. ἐβλ. λ., neque adeo ſtans recto loco, interiecta enunciatione per particip., unde in Bg. Ms. comma poſt *contra*, quod tamen et aliud comma requirat poſt ἑσ., quod part. neglexit P., non item Sch., cum Bg. reddens in π., quo de adv. cf. Stp. Th. aliunde, cum Bg. Lat. e P., Ind. Orph. Fi. The. Dion. Caſ. Diod. S. Ioſ., et cum v. ἑσ. L. N. T.

ἐβλασφ.) Quae Oxon. hic e Dione pauca dederant, ſervamus ad ſq. cap. §. 4. e. Hic Sch., deſerto etiam P. „ἐβλ. *conviciabantur*" in κ. modo reſpiciens ad 1, 12, 11. m., pro quo, ut et pro 2, 2, 7. m., variatur nunc iuncto utr., privo verbo ac phraſi, quae fuerit univerſi generis, (ut verbum privum formae.) vel id explicet, qualia copulata ſyn. v. ap. Dem., praeter Ind. ex 406, 21., quoque 228, 14. 1259, 16. ſq. 1340, 10. et ap. Ioſ. 1, 350. ſ. 6. e. προσεβλασφήμησε καὶ κακῶς εἶπε λ. *convitiis* et *maledictis* eos *impeteret*, ubi quoque oppreſſus acc. perſ. pron., ut hic αὐτὸν, etiam e P. a Bg., cuius Lat. poſtr. ap. G. Th. in v. *maledico* cum Gr. βλ. (non item cum rectione Gr. per acc. perſ., qua de v. Salm. ad Capit. in Pert. T. 1. p. 566. b. N. 5.) ſed primum ib. „verbis duris et execratione plenis imprecari" ignorat Stp. Th., qui in v. i. ſub aliis formulis Lat. (v. c. *maledictis* — *inceſſo*, ſyn. illis cum Bg. ad κακ. ἠγ.) noſtrum locum affert ſine Vs., ſed L. N. T. Schw. in N. „Herodianus eleganter εὐφημεῖν opponit verbo βλ. — μηδενὸς — ἠγορ. milites Iulianum deducunt in aulam, *nemine* civium *reſiſtere* audente, *neque* ei *fauſta* apprecante, *ut* imperatoribus *praetereuntibus* conſueverunt: *contra* procul *ſtantes* imprecabantur *et* male *ominabantur*" cf. 2, 2, 7.

ἅτε χρ. ἀντ.) Lectioni Codicis anteponenda vulg. *Stroth.* Mss. eſt e confuſis iterum υ et ν, cum genitivus particip., abſolute poſiti, non commode hic adiuvetur aſſumto pron. αὐτοῦ, et accuſativus vulg. potius pendeat ex oppreſſo in v. v. pr. αὐτὸν, variante Noſtro in formula cum v. privo §. 18. e. ὠνησ. τ. ἀ., ſed et cum phraſi §. 8. e. χρήμασι κτησ. τὴν ἀρχ., dum Bg. e P. adhibet ſyn. Lat. in v., ap. G. Th. Nr. 3. pro emere, diſerte cum Gr. n., ad quod hic reſpicit Bud. C. 834, 36. „καὶ κακ. ἠγ. τὸν Ἰουλιανὸν, ἅτε — ἀντικαταλλαττόμενον τ. ἀρχ., i. e. mercantem" ſub quo Lat. inde ſervat noſtrum locum ſine Vs. et cum lect. e memoria alia

τὴν ἀρχήν. τότε δὲ καὶ πρῶτον ὑποδιεφθάρη [g] τὰ τῶν στρατιωτῶν ἤθη [h]· καὶ χρημάτων ἐδιδάχθησαν ἄπληστον καὶ αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, καταφρό-

21. Tunc etiam primum corrupti militum mores, ac opum ipsi didicerunt insatiabilem foedamque cupiditatem et negligentiam reveren-

g) Mss tres ὑποδιεφθάρησαν λ., v. N. h) Bg. Ms. comma hic etiam in B. 1. et Bc. 2., pro Stp. rel. colo et puncto al., v. N.

Stp. Th. 1, 355. i., cf. 1, 6, 25. e. et de Bg. in ἄτε 1, 16, 12. m. ad ὡς syn., pro quo Noster cum §. 18. e. variat.

τότε λ.) Insignem hanc ἐπίστασιν, cum emphasi et momento fati publici periodico, ab Herodiano propositam, iam alibi commendavimus, praesertim in Not. Vell. ad 2, 20, 4. et ad Tac. 1. A. 2. N. 5. Ita nimirum, quod pro munimento principatus Rom. excogitatum erat, in exitium eiusdem vertit; factumque est, ut milites nemini magis, quam suo principi, quem tueri debebant, timendi essent. *Boecl.* Notat hic Herodi. illam epocham illudque tempus, quo democratiae militaris initia facta, et quasi fundamenta posita sunt ap. Romanos. Evidentius idem notat Zos. 1, 7, (forte 4. de Perrinace finiens. τῶν δὲ περὶ τὴν αὐλὴν στρατιωτῶν — παρὰ τὸ καθῆκον αὐτὸν ἀνελόντων, μικροῦ μὲν ἡ Ῥώμη συνεταράχθη, τοῦ περὶ τὴν φυλακὴν τῶν βασιλείων τεταγμένου στρατιωτικοῦ τὴν τοῦ καταστῆσαι μόναρχον ὑφαρπάσαντος ἐξουσίαν, παρελομένου τε βίᾳ τὴν γερουσίαν ταύτης τῆς κρίσεως, at *quum* practoriani *milites* — hominem *praeter* officium *occidissent*: parum *abfuit* a *rerum* conturbatione *Roma*, dum *praetorii* custodiae *destinati* milites *unius* rerum *domini* constituendi *potestatem* ad *se* raperent, *id* que *iudicium* senatui *per* vim *extorquerent.*) Talem corruptionem militum Rom. notat et Sall. tempore Sullae b. Cat. 11, 5. Arrian. b. Alex. c. 48. v. Cort. ad Sall. l. l. *Leisn.* Lectioni Codicis etiam hic anteponenda est vulg. *Strotb.*

Mss. res e glossa est in tentato numero cum neutro plut., ut 1, 14. 8. m. ἀπον. et 12. e., ubi Bg. e P. per v. simpl. reddit, sed L. Etn. cum notione secundaria e praep. prima „paulatim *corrumpo*" ignorante Stp. Th. hoc v., sed Ind. Sb. sine Vs. modo hinc proferente, non item praeterea Ind. alio, ut ad analog. id finxerit Noster aliorum Gr., nec G. Th. tenente Lat. *subcorrumpere*, tum in Gr. consentientibus libris omnibus in augmento tantum medio secundae praep., quo de in his comp. nihil in lib. grammaticis, cf. de sensu formulae 1, 6, 2. i., hic sequente quadam explic. per subst. ἐπιθ.

καὶ χρημ.) Leisn. in Ms. Bg., linea rubro colore ducta sub pron., moniturus videbatur, id a Bg. expletum esse, quod haud dubie ad perspicuitatem factum est, ut, quia enunciatio praec. habet aliud rei subiectum ἤθη, pateret illo supplemento, verbum ἐδιδ. pertinere ad pr. subst. obliqui casus στρατ., et transitum fieri subitum a re ad pers., ubi Sch. „edocti sunt *concupiscentiam*" severius, quam P. et ipse Bg., qui de suo iterum pass. mutat in act.; non tenente G. Th. formulam eius aut Sch., quae, tropo remoto, redit illuc, ut exemplo Iuliani susceperint in animo cupiditatem pecuniae accipiendae et poscendae a futuris imperatoribus, ad eamque incitati sint; producente Stp. Th. aliunde rectionem v. pass. cum

νησίν τε τῆς πρὸς τοὺς ἄρχοντας αἰδοῦς. τὸ γὰρ μήτε τοῖς οὕτως ὠμῶς τετολμημένοις ἐν φόνῳ τῷ βασιλικῷ ἐπεξιέναι

tiae erga imperantes. Nam 22. quod nec illa tam crudeliter ausa in caede imperatoris ulcisceretur quisquam,

acc. rei, it. Poss. Sy. p. 138. i., cf. 1, 13, 17. m. ἐπαιδ., sed hunc Nostri locum sine Vs. Fi. ad Well. p. 328. m., nihil me renente, quam pass. cum Lat. Bg. in Ind. Xen Z. M. S. et Cyr., quo loco praecedit syn. μανθάνειν, tum universe ap. Herodt. R. Or. V. 7. Ant. 8. Lyc. Fi Aesch. et Pal. Orph. Theogn. Hom. Ἰλ. π', 811. Arist. Plut. v. 473. cum Hemst. N. p. 5. a. m., sed ἐπιθ. cum gen. χρ. ap. Dem. 814, 20., variante Nostro partim cum 1, 8, 4. ἁπλ. ἀντ., quod adi. utr. non est repertum per Indd. cum subst. ἐπ., sed ἁπλ. cum subst. al. ap. Dem. Xen. Bach. Theogn. et de pers. Xen. Cyr. Z. et Phoc.; in adi. habente G. Th. nihil, quam primum cum subst. nostro, sed tamen *cupido* — foeda *vitae*, ut in subst. *negl.* afferre in explic., quod Sch. severius retinet e P. „κ. contemtum *reverentiae*“ dux Bg., qui severior, quam P., et in ἀρχ. particip. et in praep. cum subst., dum alium ordinem modo deligit.

τὸ γὰρ) Super hoc loco cf. §. 6. N. Ls. et Str., ut variet sane Noster dupliciter, praeter subst. φ. syn. pro αἱμ., tum in formula per subst. et adi. pro subst. duobus in regimine τοῦ βασ. αἱμ., tum in v. syn. ἐπεξ., quod non reperimus per totam Nostri formulam, nec cum dat. rei, nisi in Ind. K. Or. V. 4. οὐκ ἐπεξιὼν τῷ τραύματος γραφῇ, sine Vs., ubi fortassis alius, quam hic obiecti, dat. est, et potius modi, sensusque, libello s. accusatione de vulnere illato persequi alium, i. edere contra eum, quasi prodire, qua vi physica v. ap. Suid. Xen. Pol. Z. Pal. Fi. Luc. et Thuc., ubi et tropica, ut Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Poss. Call., it. cum dat. pers. Sb. Ind., et sensu forensi Thom. M. p. 336. cum N. Poll. 8, 118. Ind. Dem. R. Or. V. 7. Ant., cui add. 605, 4. sq. Dion. Cas. Zos. 1, 21, 6. i., sed vel absolute, vel cum gen. rei, ut φόνου, qui pendeat e praep. in v., et simul cum acc pers., it. cum dat. pers., qui, ut rei ap. Nostrum, et ipse sit e praep., cf. Bud. C. 128, 41., sed p. sq. l. 12. „Herodi. pro ulcisci mortem, cum dat. μήτε — βασιλικῷ, ἐπ. τ.“ e quo Stp. Th. modo sic „pro ulcisci, cum dat. rei ap. Herodi.“ sine loco; faciente Sch. partim cum P. „vindicem *existere* audacter *factorum*, (in ὠμ. cum Bg. e P., ut Stp. Th. sine auctore, cf. Dem. Ind., cui add. 795, 2. et plane, ut hic, εὐτ. ὠ. 117, 21. sed ordine inverso ὠ. ὁ. 835, 8.) τετ. *audacter* et *crudeliter* interfecti *principis*, (particip. resoluto in adv. et copulam, sine omni lege interpretandi,) ἐν φ. ἐπεξ., *caedis* vindicem *esse*, (ad quae Leisn. in marg. „male“ recte, cum praep. pertineat potius ad pr v. τετ. sensu illo definiendi, pro apud, s. quoad, s. respectu; in quo forte Latinitas est quaedam, cf. G. Th. v. *in* 1028, 49. sqq. Cort. ad Cic. ep. 2, 14, 2. 7, 16, 1. e. 9, 16, 12. e., ubi reddit *quod* attinet *ad* cum L. N. T. Schw. p. 476. a. Nr. 4. et Krb. p. 122. m. Nr. 19., quo de nihil in Indd. et ap. Stp. Th. et Vig., it. L. Ern., nisi huc accommodes Nr. 6. *per*,) β. φ. pro φ. βασιλέως, ut Sb. (Ind.) exponit, *caede* imperatoris“ cum Bg. adeo, non me aliunde tenente hanc Nostri formulam, ex analog. forte effictam tantum; in τὸ cum inf. Bg. fere cum P. per causalem particulam resolvente, cf. 2, 3, 23.

τινά, μήτε τὴν οὕτως ἀπρεπῶς [i] ἐπὶ χρήμασι κηρυχθεῖσαν καὶ πραθεῖσαν ἀρχὴν εἶναι τὸν κω-

nec illud tam indecore pecunia indicatum ac venditum imperium esset qui prohi-

i) Ms. Ba. et Ve. ἀπρεπῆ λ., v. N.

μήτε τὴν) In Ms. Bg. cum abfuissent οὕτ. ἀπρ. duae voces, sed scribae potius incuria: quia et ad concinnitatem, hic apertam quandam, Nostri pertinebant, et a P. agnoscebantur, inde, per vicinitua Lat. tamen adi., restituimus statim, reperientes id etiam nunc ap. Sch., praeter P. „ná. foede, *indecore*, (ap. Stp. Th. sine auctore, quem alium nec Indd. dedere,) ἐ. — χρ. *pecuniis*" dum Noster variat in v. κ. simpl. pro compos. §. 7. m., ad quod versionem P. culpat, non simul meliorem afferens, Io. Bapt. Pius in Grut. Lamp. V. 1. p. 497. c. 49., ubi notionem quidem tenet Stp. Th. aliunde, non item Lat. Bg., nec huc respiciens in v. πρ., cf. Ind. R. Or. V. 6. et 8. And. v. πιπρ., it. D'Orv. Ch. p. 113. e., dum servat Bg. rectionem Gr. in reiecto ad extrema particip. τὸν κ. per inversum ordinem, pro μήτε εἶν. τὸν κωλ. τὴν λ., ob laevitatem, credo; ubi Bg. bene e Lat. ratione resolvit particip. cum artic. post v. subst., sed participia κηρ. et πρ. post v. κ. etiam pro inf. sumentur, solenni in hoc v., *neque esset*, qui *impediret* proclamari *ac* vendi *imperium*, f. quo minus proclamaretur ac venderetur; quanquam et procedit v. cum acc. rei τὴν ἀρχ., adiunctia ei substantivo participiia loco epithetorum, cf. v. κωλ. Ind. R. Or. V. 8. Din. Xen. M. S. Z., Aesch. Fi. Dem., N. T. Act. 10, 47. 2 Petr. 2, 16., ubi et cum inf., v. c. Matth. 19, 14. Luc. 23, 2., ut ap. alios, v. R. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. Z. Luc. The. Fi., Abr. L. Ar., sed intercedente art. τὸ neutr. Dl. Th., it. cum praep. ἐν et πρὸς ej. Auct. Dl., at cum ἀπὸ in N. T. Luc. 6, 29., cum οὐδὲν absolute Dem. et Aesch. Fi., it. cum inf. simul ib., R. Or. V. 6. et Luc., it. cum acc. pers. L. N. T. Phoc. Aesch. Fi. et sine Ind. Xen. Hier. 8, 9. et simul cum gen. rei in N. T. Act. 27, 43., denique discertum τὸν κ. absolute in Ind. Dem., cf. Gatak. ad Ant. p. 45. e., nemine dante huic v. participium pro inf., nec Possel. aut aliis grammaticis libellis, etsi referri queat ad v. aut affectuum, nominatim volendi et cupiendi, aut dicendi, inprimisque vetandi; variante Nostro in pretii casu et ratione cum v. vendendi et emendi pro gen. §. 20. e. et dat. §. 8. e. per praep. ἐ. adiunctam, quam cum alio v. novere Poss. Sy. p. 113. m. et L. Bos. Ell. p. 509. e., non item in nostro Stp. Th., qui modo in affini πρίαμαι i. in dat. tali ab aliis subaudiri ait, praebentibus nihil Ind., quam in isto Stp. πρ. Ind. Hom. dat. pretii, ut gen. Dem. Ael. V. h., Fi. The. 10, 1. 18, 1. Aes. Fa. et Plut. Hs., sed absolute R. Or. V. 7. Is. 8. And. Luc. Soph. Ai., Arist. Kust., at nostrum v. simpliciter R. Or. V. 4. Fi. The. et Aesch. it. Aes. Fa., cum praep. Dem., sed de pretio cum gen. Callim. et cum praep. εἰς Ael. V. h.

ἀπρεπῶς) Lectioni Codicis iterum vulg. anteponenda. *Stroth.* Mss. ἀπρεπῆ non hic acc. est sing., ad τὴν ἀρχ. referendus, sed acc. plur., quem pro adv. et supra in Mss. habuimus 1, 4, 12. i. ἀνωμ. et 2, 2, 7. m. ἀπρεπ., sed hic Glossator, secus ac ibi, delegit ad variandum, et ne bis eadem adv. forma et finitio adesset οὕτως ὠμῶς — οὕτως ἀπρεπῶς, in quo licuit Nostro per simplicitatem et concinnitatis studium non variare,

λύοντα, ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον ἀπρεποῦς καὶ ἀπειθοῦς καταστάσεως [k] καὶ ἐς τὰ ἐπιόντα

beret, id initium et causa indecentis et effreni status etiam in posterum semper

k) Comma hic in edd., et tacite in Mss. quoque, non item in Ms. Bg., v. N.

ſicut Ms. Vi. recte refert adhuc vulg., cui vim a librarii ingenio et faſtidio factam, oſtendit quoque litterarum diſſimilitudo, ut etiam a novitatis hiatu tollitur Noſtri laevitas.

ἀρχηγὸν) Bg. e P. *id vero* retinet tantum ſuppletum pron. *αὐτὸ* ſ. *τοῦτο*, non item eiusdem liberum adv., in apodoſi ſolenne, cuius Gr. *δὴ*, ſ. *δὲ*, nullum eſt in Gr. textus vicinitate veſtigium, nec neceſſitas ſumma; ut Noſter et alibi opprimit pron. eiusmodi; ſequente Bg. in rel. P., ſed Sch. peccante in *αἰτ.*, cum ſine Vs. poſuerit hunc locum ſub maſc.; ut in *ἀρχ.. κ. αἰτ.* primum *auctorem*" cum eodem errore hendiadyn ſtatuit ſine neceſſitate, ad maſc. forte deceptus a Sb. Ind. ſine Vs. „*ἀρχηγὸς κ. αἴτιος λ.*" cum neutra ſuadeant vel pr. inff. *τὸ — ἀπεξ. — εἶναι*, ad quem extr. e pr. repetendum id *τὸ*, quales inf. ponuntur pro ſubſt. rei, idque omnis ſexus, tenente Stp. Th. in *ἀρχ.* nihil pro neutro, ſed, praeter maſc., quoque locum, ubi eſt cum ſubſt. fem., atque adeo pro fem., cum ſit omnino ſubſt. communis ſexus, quem, praeter L. Ern., de perſ. aut re, v. ap. Caſ. Ex. Bar. XV. p. 314. b. Suic. Th. L. N. T. Kypk. 2, 25. Munth. p. 215. Weſſ. ad Diod. S. 1, 381. e. N. 16. (cf. p. ſq. l. 41.) et p. 696. N. 39., ubi e Polb. ſine Ind. ex 2, 38. e. T. 1. p. 203. i. de re fem. copulata etiam afferuntur *ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον*, cf. Ind. utr. v. Phoc. R. Or. V. 8. Din. Dem. Iſ. Pan. Mor. Dion. H. S. T. 1., ubi et cum ſubſt. pro adi. e 405, 26., ut Noſter ſine exemplo per Indd. noſtros quidem in neutro adhibuerit *ἀρχ.*, nec tamen contra analogiam, cum quaedam ſubſt. habeant ſexum utr., *abundantia* dicta in arte, v. Fi. ad Well. p. 161. m. et Gramm. March. p. 341. ſqq., it. infra 2, 7, 5. m. ad *ἀρωγὸν*, quod et ipſum in neutro pro adi. ponitur, deinde ut idem Noſter iunxerit iterum ſyn., ſed tropicum cum proprio, ſicut redditur *ἀρχ.* a Valck. ad Eur. Hipp. p. 258. t. A. Lat. *cauſa*, ſed a Theophyl. ap. Suic. Gr. *αἴτιος*, ducente Bg. ſuum Lat. e P., ap. G. Th. modo per coniuncta *initia* et *ſemina*, ſed in ſubſt. Bg. altero cum Gr. n. 811, 34. principium *et* cauſa *philoſophiae* eſt *inſcientia*, cf. Dem. 61, 5. *μὴ κοινῆς τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αἰτίας οὔσης τοῦ πολέμου*, et 233, 14. *οὔτε τῆς ἐξαρχῆς εἰρήνης ἡγεμών, οὐδ' αἴτιος ὢν λ.* it. infra ad 7, 11, 1. et de *αἰτ.* neutro ad Stp. Th. pauperem Plat. Phaed. F. p. 287. i. Dem. ſine Ind. 36, 24. 66, 6. 97, 22. 103, 17. 110, 14. 120, 12. 143, 12. 145, 19. 175, 12. 262, 22. et cum v. *γέγονεν* 240, 5. it. Luc.

ἀπρ. — κατασ) Suic. in Th. Eccl. in *κ.* ſcribit, *κατ.* ap. recentiores Gr. non eſt ſtatio, ſed ipſa hominis conditio, ritus, ordo, conſtitutio et mores. Hinc dicunt hominem *ἀκατάστατον*, qui improbis inſulſisque eſt moribus etc. Sic fere ſumitur *κατάστημα* ibidem. *Leisn.*

De ſubſt. *κ.* notione, ſive propria et phyſica, ſive tropica, it. act. et paſſ., it. de loco, et modo ac ratione rei, ut hic ceperim ob adiuncta adi., non alibi cum eo reperta, ſ. de agendi ratione, quo et redeat Sb. Ind. *κατ. πάνυ. ἀρχηγὸς*, *inſtituti*„ unde fere Sch. „*κ. inſtituti* vitae *in-*

ἐγένετο ἀεὶ [1], τῆς Φιλοχρηματίας αὐτῆς καὶ τῆς τῶν ἀρχόν-	fuit, cum avaritia ipsorum

1) Ms. Ba ἐγένετο ἀεὶ αὐτοῖς, contra deest αὐτῆς post φιλ., nec male, si quid video. αὐτοῖς ad milites pertinet. *Mart.* In rel. Mss. eadem lectio, v. N., ut et de commate post ἀεὶ nullo cum B. 1. et Ed.

decori, ἀπρ. turpissimi *status*, (in adi. gradu cum P.) ἀπ. contumacis *status*" cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo Lat. et alii utuntur, v. Hes. Suid. Harpocr. Poll. 1, 11. 6, 177. 8, 33. Bud. C. Stp. Th. aliunde, L. Ern. Foes. O. Wess. ad Diod. S. 1, 398. N. 63. cum Ind., ad Ael. V. h. cum Ind., Wernsd. ad Phil. carm p. 85. v. 69. Ind. Sb. it. ej. Di. H. T. uer., D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., ubi loca ex Herdt. Ind. ignorat, Soph. Ai. cum Schol., Thuc. Ind. ad Schol., R. Or. V. 6. 7. It Dem., cui add. 732, 24. If. Pan. Mor., it. Xen. 'Αν.β., Cyr. Z., Polb. cum Rsk. ad eundem, Gem. Pl. Plut Hf., Phil. in Flacc. p. 763. A. e. Zof. 1, 3, 1., in adi. ἀπειθ. Stp. Th. aliunde tenente Lat. Sch. e P., non item Bg, qui in sqq. cum P., ubi in adi. *in post.* ap. G. Th. Gr. n. et formula plena cum subst. *tempus*, unde et hic suppleo in Gr. solennia ista μέχρι τοῦ χρόνου s. καιροῦ, tacente L. Bof. Ell. et Stp. Th., qui tantum novit de re alius generis, nec de tempore, et plenum ἐπ. πράγματα e Dem., quod sine Ind. 139, 19. πρὸς τὰ νῦν ἐπ. πρ., cum artic. etiam, cf. sine subst. ib. et R. Or. V. 8. Lyc. et V. 6. ἐπειὰν καιρὸς, et Plat. Apol. S. χρόνος ἐπ., olim notatum, nunc non repertum.

ἀεὶ, τῆς φ.) Pro αὐτῆς rectius cum Schotto legemus αὐτοῖς, *ipsis*, scil. militibus. *Sylb.* Sic distinguo et corrigo, ἐγένετο, commate addito, ἀεὶ τ. φ. αὐτοῖς, in dat. plur., *ipsis*, militibus puta. ἀεὶ cohaeret cum αὐξηθ., semper *crescente.* Sed αὐτοῖς occupavit iam Schotti Ms *Reisk.* Rectius in Cod. legitur αὐτοῖς τῆς φ. quam lectionem Sylburgius pariter ac Schottus tuetur. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. tantum αὐτῶν signarat, sed ad Ms. Bg. „leg. αὐτῶν" nihil dante Sb. Ind, praeter ista per Notam, quo Bg. respexerit, mutato dat. pers. pron. (solenni cum pass., quale hic αὐξηθ.) in gen., cf. 1, 14, 14. i. τὰ πρατт, quae ratio commoda est et alias, cum eodem redeat tandem illa alia per praep. ratio, *avaritia* apud *eos*, f. *in* iis *aucta*, cf. 1, 8, 17. e., nullum pron. prodente P. hic quidem, at in pr. *id vero initium* — militibus *fuit*, per subst *milit.*, loco eius pronominis substitutum, cf. §. 18. m. ad προηγ., ut habuerit lectionem Mss., nec tamen eodem prorsus ordine, cum pergat, *ita*, ut *avaritia* in *dies* rel., ubi aliter, quam Bg., resolvit particip., (a Sch. servatum „provecto *contemtu*") sed aliter etiam, quam Bg. et Mss., adv. locat, libere versum et per syn. formulam praep. cum subst., trahens cum Rsk. ad v. sq. αὐξ., dum Bg. retulit ad pr. v. ἐγεν., quocum Mss. etiam copulant pron. suum, cum venisset in locum illum post ἀεὶ e marg., ubi aliquis posuerat tanquam Var. L. pro vulg., quo recepto dat., debuit eiici αὐτῆς, qui gen. forte tolerari potest, artic. sumendo pro pron., pro *illa* ipsa *avaritia*, de qua iam dictum §. pr. per periphrasin, χρημ. ἐπιθυμ., pro qua ad variandum hic unum subst. positum; quam seriem cum librarius non animadvertisset, facile ad vim illam per dat. inclinare potuit; quanquam et lapsus fortuitus in η et οι verosimilis, ut alibi; sicut e vulg. αὐτῆς per seriem vetustatis viciniorem conflarit quis scriba αὐτοῖς, cui alius ex alio

των καταφρονήσεως [m] μέχρις αἵματος αὐξηθείσης.

Ὁ δ' [n] οὖν Ἰουλιανὸς, ἐπεὶ

et principum contemtus usque ad sanguinem proveheretur.

Enimvero Iulianus, in-

m) Ms. Ba. et Vi. καὶ μεχρ. λ., v. N. n) δὴ plene Par.

Cod. adiunxerit ἀεὶ vetus, ſed remoto itidem αὐτῆς vulg.; ut ex eadem ſerie vetuſta quoque abeſſe vides comma poſt ἀεὶ, a Bg. recte adhuc toleratum; per quae nihil dum moveor equidem novitare, eandem olim tantum in Var. L. relicturus; tenente Stp. Th. ſubſt. φιλ. tantum ex uno loco Plat. cum Bg. Lat. e P., quod ap. Suid. ſine explic. er χρήσει, per Indd. modo repertum ap. Ael. V. h., ſed ap. Poll. ſaepe, dum variat Noſter cum §. pr. κατ. πρὸς τοὺς ἄρχοντας per gen. obiecti, in praepoſitionem illam reſolvendi.

μέχρ. λ.) i. e. eo usque proveheretur, ut caedem facerent imperatoresque obtruncarent. Hic αἷμα eſt caedes, quia in caede fere ſanguis effunditur. Sic Ebr. 12, 4. Matth. 23, 30. coll. v. 31. *Leisn.*

Pertinet ad P., e quo et Bg ſevere ſervat, ſpectante ad notionem, qua de alibi, etiam Sch. in „αἷμ. *usque* ad *ſanguinis* effuſionem“ locum Noſtri ſine Vs. laudantibus Abr. ad Aeſch. 2, 549. m. et Rz. ad Luc. 2, 520. N. 14., ubi in v. αὐξ. ſervaturus eram Lat. ſeverius, ſupra iam adhibitum, ap. G. Th. cum Gr. n., qui cum ſimili praep. modo 537, 64. e Tac. *modica de moribus adoleſcentis*, *neque* in *falſum* aucta, *retulit*, cf. p. pr. l. 73., ubi l. 46. etiam tantum *augere — aliquid* ad *infinitum*, qualia plura ib. in v. *creſcere*, (quod Rsk. ponebat N. pr.) nec tamen ſimile quid noſtro, nec per Gr. Indd., e quibus paſſ. v. dabimus hic quidem abſolute poſitum, de perſ. aut re, ap. Orph. Phoc. Theogn. Dem. Aeſch. Fi. Ael. V. h. Luc. Aeſ. Fa. (ubi et in rem criticam it. ap. Herodt.) Plut. Wyttb. de ſer. v., cum Iſ. Pan. Mor. p. 74. ult.; brevitatem hic Noſtri in v. cum particula μεχρ., loco praep., qualis alia in v. cum praep. εἰς, bene exponente antea Leisn., h. e. avaritia ita aucta, in tantum creſcente, tanta facta, ut propter eam ſuſciperent caedem eorum, imperatorum, explendo et hic pron. αὐτῶν, e pr. τῶν ἀρχ., quam ſententiam augebit additum *etiam adeo*, quo pertinet Mss. inſertum καὶ, et P. *etiam*, e gloſſa quidem, aut per comparationem, quia et cum μέχρις ſupra erat 1, 3, 6. e. 1, 16, 5., aut ad ſententiam planius augendam, cum tamen et abſit ſaepe, cf. 1, 12, 11. e. 1, 15, 11. e., nec ſuſpicio ſit eius elapſi a litterarum vicinitate; niſi vim factam dicas a ſciolo, qui καὶ eiecerit, quia bis iam eſſet in pr., ſemel etiam eodem ſenſu fere in καὶ ἐς τὰ ἐκ.

Ὁ δ' οὖν) Particulam huius capitis priorem integram deſcripſit Suidas, ut alia plura. Caeterum Herodiano, ut et Dioni, contradicere videtur Spart., qui parſimoniam Iuliani commendat c. 3. Facile interim apparet, cui credendum ſit. *Boecl.*

Suidae ſunt in Ἰουλ. 2, 125. e. a §. 1. ἐπεὶ — §. 4. partim, nec plane eadem. De Spart. v. Caſ. p. 576. a. N. 5., ubi et huc reſpicit ſine Vs., ut Dion. 1235, 65. ἀνῆλθεν ἐς τὸ παλάτιον· καὶ εὑρὼν τὸ δεῖπνον λ. — καὶ ἐκύβευεν, λ., e P. tenente Bg. tum Lat. in δ' οὖν, pro ſimpl. δὲ, (ut alii, v. Sb. Ind. v. δὲ ex 4, 5, 10., Stp. Th. 4, 820. e., aliis notionem aliquam dantibus voci utr., cf. Dev. p. 115. m. 306. e. Hoog. Op. p. 271., et me quidem etiam per noſtratium *aber nun*, et Lat. *ſed* Iul. *igitur*, quan-

παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, τρυφαῖς εὐθέως καὶ κραιπάλαις [o] ἐσχόλαζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίαιτον [p] καὶ ἄσεμνον ἐπιδιδοὺς [q]

gressus imperium, luxuriae continuo et crapulae vacabat, in reip. cura negligentem se praebens, deliciis et foeditati dedens se-

o) Ms. Ba. κραιπάλῃ et post ἐσχ. colon. *Mart.* De primo v. N., sed post ἐσχ. etiam punctum in A. cum B. 1. p) ἀβρ. per lenem Bs. 1. al., v. N. q) Ms. Ba. ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, ἀφ. λ., v. N., quorum comma quidem post ἑ. quoque in A. al., ut colon in Pat., at in Ms. Bg. data.

quam tacentibus G. Th. et Hor. Turf., ut δὲ sit in nova re, sed οὖν respiciat ad priora, a quibus discessum per episodium aliquod 2, 6, 20. sqq.) tum enunciationem cum partic. ἐπεὶ in syn. e particip. mutaram, plane cum P. in Lat. liberiore faciente Vs. ad Suid., at in viciniore Bg. nihil praebente G. Th., quam in particip. affiue *ingressus — tribunatum*, dum Stp. Th. in v. Gr. tenet quidem Bg., non item formulam totam, de qua notaram N. ad Max. Tyr. p. 578. et affines ap. Ael. V. h. 2, 17. i. εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν — π., quum *regnum* Persarum — *adiret*, in Ind. „ad *regnum* regendum *accedens*“ Dem. sine Vs. π. εἰς τὴν δυναστείαν, it. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 829. l. 11., qui est forte locus Ind. Sb. ed. „π. εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις, *acced.* ad *remp.*“ ad latus, *accessit* ad *tractanda* negotia *civilia*, ubi servatur duplex praep., eodem Lat. et aliis reddentibus, cf. Thuc. Ind. loco extr., sed ut aeque pro simpl. ἦλθ. sumatur ob sq. aliam praep., ut et per simpl. Lat. *venire* vertunt, cf. ib. loco secundo et Plut. Krg., it. supra 2, 3, 3.

κραιπαλ.) Ms. numerus alius sing. e glossa est, vel ad variandum pro 1, 8, 2. e., vel e Lat., unde iterum P. et Bg. habent, servante plur. etiam Suid. l. l., at librario forte mollius quid spectante, vitatis syllabis eiusdem soni αις — ἐσχ. contra usum Nostri, qui nec variat cum l. l., nisi in tempore v., ubi e P. tenet Bg. Lat. in adv., non it. in subst. primo, pro quo ap. Stp. Th. aliunde tantum est syn. P. *luxus*, quo et supra Bg. vertebat.

ῥαθ. προσφ.) v. N. ad l. 1. c. 13. *Stroth.* §. 14., in qua formula hic cum dat. rei Bg. adhibet praep. e praecepto Stp. Th. 4, 118. E. e., non tenentis tamen Nostri formulam et v. cum adv. ῥ., et modo aliunde τὰ δ. cum Lat. Bg., e P., quem Sch. deserit in „ῥ. *negligenter* tractans *curam*, δ. reip. *cura*“ ubi subst. πραγμάτων supplebitur, tacente L. Bos. Ell., qui p. 287. m. modo syn. τὰ κοινὰ respicit, ut formulae Gr. forte viciniores sint Lat. *incumbens* in *curam* Cic. ep. fam. 10, 3, 8. it. *insistens*, intentus *curae*, cf. Ind. Is. Ev. ἐπ. τῶν κοινῶν. Caeterum Bg. hic μὲν — δὲ utr. negligit, ut tamen fortassis vitium potius sit scribae, copulam omittentis aliquam in membro secundo, ubi P. eam refert, olim restituendam aut etiam solam advers. *contra*, ad cavendum in Vs. asyndeton.

τὸ ἀβροδ.) Ap. Suid. l. l., omissis καὶ ἀσ., tamen etiam est vulg. tempus praes. ἐπ., pro quo Ms. aor. aut e glossa, ut alibi, aut per errorem, elapso δι ob pr. πι simile; copulante hic iterum Nostro diversa tempora, praes. part. ἐπ. et προσφ. cum impf. ἐσχ., it. aor. 2. παρῆλθ., Sch. tenen-

τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο [s], οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ [t] θησαυροὶ εἶχον [u]· ἀλ-

ei tantae opes, quantas iactaverat, immo nec publicum aerarium continebat, sed o-

s) Colon hic in B. 1. R., v. N. t) Ms. Ba. οἱ δημόσιοι τ. θησ., it. Ms. Vi. praeter τὶ alius acc., v. 2, 6, 19. m. et N. u) In Ms. Ba. comma, cum Stp. rel., ut colon in Pat., sed punctum in A. al., v. N.

H. S. T. 1., it. τοῦ οἴκοθε pro ἐξ οἴκου ap. Hes. 2, 725., quanquam sine N. et exemplo, quale nec in nostro pro notione P. reperi per Indd., nec ap. Stp. Th. et L. Ern., ubi et illa Reitz., de suis, e patrimonio suo, it. in Vs. ad Suid. Excp. ap. Sb. 869, 32. *neque* enim *de* suo *tantum* nummorum *habebat*, sed per liberam Vs. in ed. Kust., cf. Abr. ad Aesch. 1, 629. m., sed in notionem vulgarem Suid. 2, 664. m. Ind. Soph. Ai. R. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 303, 20. Luc. Xen. Cyr. Z., maxime ex 2, 4, 9. Th. Vs. V. 1. p. 130. i., ubi et alia notio, ut ap. Schol. Soph. Ai. R. Or. V. 7. Is. it. Sb. e Xiph. et Dion. C. it. Phil. in Fl. p. 756. A. e., ubi et p. 754. C. τοὺς πεσόντας ἐν τῷ πολέμῳ τῶν ἐχθρῶν ταφῆς ἀξιοῦσιν — ταῖς οἴκοθεν δαπάναις, ipsorum *sumtu*, immo *suis sumtibus*; discedente Bg. in rel. a P. tantum ad v. ἠλ. per tempus e Stp. m., ubi Sch. e Sb. Ind. in adiuncta notione secundaria „arroganter *iactavit*," quam aliam adhibent quoque L. Ern. et Stp. Th. aliunde, it. Poll. Call., ubi et Sb. illa, cf. R Or. V. 4., qui et exprimit vim med., cum Ind. Xen. Cyr. Z. et Gs. Chr., non valituram hic cum acc. rei, nisi fortasse per Virg. A. 9, 134. *prae se iactare*, nostratium *von* sich *prahlen*, et aliud per Lat. *sibi arrogare*, quod Gs. Th., ut et Bg., tenet cum Gr. n., quo de v. Hes. bis sine N. 1, 216. ἀλ., ψεύδεσθαι, p. sq. ἀλ., ὑπερηφανεύεται, ap. Suid. cum praep. πρὸς 1, 98. m., sine Ind. ap. Dem. 957, 11. absolute, ut in Ind. Xen. M. S. Z., sed cum dat. pers. R. Or. V. 6. et cum adv. ap. Poll. Call. Denique ap. Suid. omissa ὅσ. ἠλ.

οὔτ. μ. οἱ δημ.) Suspectum illud δημοσιακοί. Forte ab auctore est δημόσιοι. Illud vereor, ut ulla auctoritate possit firmari. *Lei•n.* Aut δημόσιοι est legendum, aut δημοσιακοὶ est vocabulum novi commatis. *Reisk.*

Toleravit vulg. sine Vs. quoque Sb. Ind. et habet L. Ern. cum Stp. Th. „i. q. δημόσιος" at hinc modo per Vs. P., qui brevior est hic, ut Suid. l. l. καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομμόδου, cum Mss. novitate etiam, quae facile per litterarum similitudinem dederit lectionem vulg., non illam praeterea per Indd. repertam, ut vel peculiare sit Nostro vocabulum, vel alterum Mss. potius habendum; ubi τὶ, divulsum a suo v. εἰχ., similium syllabarum concursum habens, nec ap. P. comparens, et per se a vicinitate utr. aeque ortum, ac elapsum, abesse potest, quoniam in vulg. lect. repeti licet ad v. εἰχ. aut pronomen αὐτὰ e pr. membri substantivo χρ., cf. N. sq. aut etiam ipsum pr. τοσαῦτα, unde post ἠλ. erit comma e vet. lect., at e nova Mss. colon, quod et post εἰχ. fecimus, ut in nova rectione. Tum θησ. iterum, ut 2, 6, 11., valeant de vasculis et fiscis, at hic non, ut ibi, privati hominis, sed populi ac civitatis totius, ut etiam imperatoris, ob sqq.; in v. ἐχ. severum dante Sch., sed Bg. compos., quo physico sensu non tenent L. Ern. et Stp. Th., variante Nostro cum 2, 6, 19. e. in ὁ. μὴν, ubi Bg. liberior, ut Sch. partim „neque *tamen*, neque *etiam*" cf. l. l., quocum sine Vs. comparabat etiam Sb.

Digitized by Google

λὰ πάντα προεκεκένωτο [x] τῇ	mnia iam exhausta erant
Κομμόδου ἀσωτείᾳ [y] καὶ ἀφει-	Commodi luxu et largis ac
δέσι καὶ ἀκρίτοις ἀναλώμασιν.	immensis sumtibus. Ex hac
ἐκ δὲ ταύτης τῆς τόλμης καὶ	4. autem audacia et causa
τῆς [z] αἰτίας οἵ τε [a] στρατιῶται,	cum milites spe decepti

x) Ms. Ba. προεκεκ. v. N. y) Ms. Ba. ἀσωτίᾳ v. N. z) In Ms. Ba. deest τῆς. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. et Vi. οἱ στρ. v. N.

Ind., non tenens aliunde, sed sine auctore Bud. C. 1295, 48. et Stp. Th., qui severe reddit, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

πάντα) Ad pr. θησ. masc. relatum neutr. π. facit synesin, subintelligendo subst. alio, v. c. χωρία, in pr. θ latente; ut in Ms. lect., sine altero simul augmento, eadem fere res est, quae 1, 13, 15. m. ἐδεδ, ubi Bg. e P. praep. per syn. adv. reddit, cf. 2, 3, 13. e., non item Sch. „aerarii *exhausta* erant *omnia*“ ignorante hoc v. Stp. Th. et Sb. Ind., non vero L. Ern. „ante *exhaurio*. προεκεκένωται, *iam*, dudum *exhaustum est* s. inane factum“ quod simplicis augmenti, ut in Ms., non reperi per Indd., sed tantum in Luc e 2, 221. l. 80. ᾠὸν προεκκενωμένον, *ovum* ante *excavatum*, et per eosdem Ind. modo in subst. ἀσ. scripturam per ι simpl., cf. 2, 5, 1., e quo loco duxerit Ms. hic alteram, etiam notam L Ern., nesciebam, an et Stp. Th, unde notaram tantum, ad Nostri locum post P. Vs. addidisse „quae interpretatio minime mihi probatur, quod immanes sumtus fieri possint ab iis etiam, qui non sint ἄσωτοι, nec luxuriose vivant“ unde et in m. P. reddit aliter, e quo Bg. partim, it. Schw. in L. N. T. N. e. „οὔτε γὰρ — ἀναλ., *neque* enim *patrimonium* tantum *habebat*, quantum *iactabat*, neque *publici* thesauri *pecunias* (e suppleto αὐτὰ pron. ad pr. χρημ.) *habebant*: sed *omnia* Commodi *luxu*, immensis *largitionibus* et *insanis* sumtibus *evacuata erant*“ qui copulam καὶ post ἀσ. omittit, credo, ob adiunctum ad ἀφ. subst. Lat. e P. ad 2, 3, 22. i., ubi Sch. „absque omni parsimonia profusis omnibus“ at Stp. Th. in ἀφ. e P., praemissis „in quo quis parsimonia non utitur, profusus, immodicus, (in ἀκρ. 2, 430. D. e Bud. C. 41, 20. cum vitiolo προεκένωτο retinens aliam scripturam ἀσωτία sub) immodicum, et sine iudicio ac ratione factum“ cf. supra l. l., addente L. Ern. in ἀκρ. etiam Lat. Bg., quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., it. subst., at non hoc cum Bg. epithetis, quae nec Gr. sunt in subst. nostro ap. Stp. Th. vel per Indd., ubi ἀναλ. absolute v. Luc cum Gs. Chr. et The. Fi., at cum adi. syn. aliisve, Thuc. R. Or. V. 6. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 1., ut T. 2. sensu tropico, sed cum praep. εἰς R. Or. V. 4. et 6., cf. Phil. in Flacc. p. 761. E. m.

καὶ τῆς αἰτ.) Aut aliud scripsisse, quam αἰτίας, aut hoc aliter, quam pro *causa* accepisse, suspicor. *Steph.* Pro αἰτίας paulo fortasse aptius legemus ἀλαζονείας s. ἀλαζονίας. *Sylb.* Non tentanda est haec lectio. Nam sicut τόλμης ad temere promissa, ita αἰτ. ad non servata eadem refertur. *Stroth.*

Sb. in Ind. „αἰτ. pro ἀλαζονία“ nihil plane hic dante P., sed Ms. ὡς more omittente artic. in subst. secundo, qui ipse art causam dederit corruptelae pro τῆς τολ. καὶ ἀναιδείας, ubi in rel. τ et ι facilis lapsus, sed sententia commodior, ut duo vitia, audacia et impudentia, effecerint

σφαλέντες τῶν ἐλπίδων, ὑπη- subindignabantur, tum po-

indignationem et contemtum; sicut §. pr. ad τῷ μ. δ. dedimus Cic. simile, *impudentiae* est, *id profiteri*, quod *non* possis *implere*; cum Sb. coniectura discedat nimium a litteris vulg., et αἰτ. vocabulum universi generis non bene consistat cum τολ. nomine speciei ac vitii; nisi, quo respexerit Stp., sumatur alia notione, pro *culpa* s. *crimine*; ut tamen vel sic videatur sese aliis approbatura emendatio nostra, in primis, ubi pr. §. totam οὔτε γὰρ — ἀνάλωμ. capias mente in parenthesi, a Nostro, ut scriptore pragmatico, quem vocant, adiuncta causa per narrationem instructam; ut cohaereant proprie §. 2. et 4. haec; Bg. abeunte necessario in ordine illorum ἐκ δὲ τ., praemisso pron., qui in sqq. τὸ — τὸ e P., ubi Mss. omissa est prima copula, ut 2, 3, 3., hic non tam ob pr. οἱ simile, quam e glossa, ut moneretur, abesse aeque potuisse. Suidas denique hinc iterum brevior, ut infra dabitur, sed tamen cum vulg ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τελ. unde nihil colligas, quam vetustum esse vitium.

σφαλ. τ. ἐλπ.) Similiter Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης et Luc. Enc. Dem. ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας. Varias huius v. significationes ac constructiones v. in Th. Stp. *Strοth.*

Membrum et hoc omittente P., habet Stp. Th. 3, 1170. B. m. „σφ., cum gen. iunctum, signif. frustror, excido, ut dr. excidere spe s. decidere, Herod. 2. σ. τ. ἐ. *spe* sua *frustrati*" cum Sch. in v. et subst., suppleto non male pron. possess., memor et illius Thuc., sine Ind., non item Luc. loci, quem et ipse notaram ex 3, 511. l. 75. a *spe* deiecisti *me*, ut ostenderem, in rectione huius v. cum gen. deesse praep. aliquam, ut quae ibi disette adiuncta, ap. quem rursus 1, 463. l. 32. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπ., ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, frustratus *igitur* (et) *hac* spe, *magis* etiam (adhuc magis) *moleste ferebam*; ad quam Gs. notionem accedit Bg. Lat., cf. §. 2. l. ψευδ., Vernaculis quidem commodius, at liberius, cum non attingat vim Gr. v. principem, quae a Stp. et L. Ern. recte posita est physica, in pass. adeo pro supplantari, et hinc labi s. cadere, unde Stp. ante composs. *excidere* et *decidere*, cum tropice dr., ut de spe s. proposito, it. peccare, errare, aberrare, et uti adversis rebus, clade, damno; quae sunt fere, non tamen nostro ordine, in Ind. Dion. Cas.; rectionem universe etiam tenente Poss. Sy. p. 104. e., non item in Call. p. 12. e. sq., ubi nec in v. pass. cum acc. rei monet de ellipsi praep. κατὰ, quanquam in pr. allato exemplo cum ea diserta, nec p. 416. e. sq. de formula agens Lat. *spe frustrari*, comparat nostram hic et illam Nostri alibi πταίειν τῆς ἐλπ., non praeterea formulam dantibus Indd., factam ad analog. in subst. plur. pro aliorum sing., sed (praeter act. de re, cum acc. rei Herdt. et R. Or. V. 4., cum acc. pers. Thuc. in Schol. Diod. S. et Tyrt. Kl., tum de pers. cum acc. rei Suid. 1, 874. i. Eur. Barn., cum acc. pers. Soph. Ai. v. 452. Xen. Pol. Z., et simul cum praep. ἐπὶ Suid. 3, 417. i. et Diod. S.) quoque pass. de re, absolute Plut. Hs., cum dat. pers. Xen. Bach. e Symp., cum acc. rei illo elliptico Ael. V. h., cum pr. ἐν Soph. Ai. v. 1155., pro peccari, tum de pers. physice Xen. Cyr. 'Αναβ. et Pol. Z. (ubi et v. de act.) sed tropice, pro clade affici, s. infelicem esse, absolute Dem. Xen. Cyr. et M. S. ubi, ut et in Bach. et Hell. e p. 353. e., habetur cum acc. rei ellipt. it. ap. Eurr. Met. Cell., ubi Sb. Ind. non ita bene, Luc. Ael. V. h. Abr. Dl. Auct. p. 227. m., Eur. Hipp. V. p. 177. A. 1., et simul cum pt. ὑπὸ Xen. Cyr. e 3, 3, 69., alioque sensu,

γανάκτουν[b], ὅ τε[c] δῆμος, αἰσθόμενος τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν, εἶχον ἐν καταφρονήσει[d], ὡς προϊόντα[e] τε κακῶς	pulus sentiens animum militum, contemtui illum habebant, ut prodeuntem con-

b) Hoc comma nostrum, praeter Ms. Bg., etiam erat in A. cum Ox. 2., pro puncto B, al., et colo Stp. rel., v. N. c) Ms. Ba. ὅτε sic vicine, pro ὅ, τε edd. cum commate, v. 1, 13, 14 i. d) Punctum hic in Par. Ox. et Ed. cum nova sectione, v. N. e) προσιόντα fuit in edd., et tacite in Mss. Ve. et Vi., ut diserte in Ma. Ba., v. N.

cum eadem pr. Xen. 'Ανβ. et Pol. Z., in cuius loco postr. etiam cum ἐν, it. ib. Mem. S., cum ἐκ Lyc. v. 430., cum ἀπὸ et περὶ Abr. Dl. Auct., cum gen. rei Ael. V. h, sed absolute Fa. Acf. et Abr. Dl. Th., cf. Hes. 1, 1472. e. 2, 1321. m. sqq. p. 1324. m. sq. et Suid. T. 1. l. l. it. 3, 415. m., non ferente G. Th. formulam Stp. *excidere* cum *spe*, sed tantum *decidere*, nec tamen explicante, ut nec illam Bg., quae omnes, tropo remoto, valent i. q. non consequi et impetrare, quae speraveris.

ὑπηγαν.) Sch. „*supra modum* f. *clam* et intra se *indignabantur*" ignorante hoc v. Stp. Th., quanquam reddit ad m. P. cum Bg., quod Lat. non tenet G. Th., sed L. Ern. etiam una cum simpl. *indignor*, et sine Vs. hinc tantum Ind. Sb. it. ej. Dion. H. T. 2., ubi in textu etiam, ut hic, sine casu et pron., ut, non amplius repertum, videatur saltem non vetustissimae Gr., et capiendum vel pro simpl., quod et ap. Suid. comparet, v. paulo post, vel cum notione secundaria Sch., cuius illa prima, cum ὑπὸ auget, in aliis profertur a Z. ad Vig. p. 653. a. c. Nr. 9.

ὁ — δῆμος — εἶχον) Enallage Herodiano admodum familiaris, v. N. ad l. 1. c. 12. *Stroth.* §. 14. In αἰσθ Sch. „conscius *sententiae*" fere cum P., tenente Stp. Th. aliunde rectionem cum gen., per quem ex analog. variatur pro acc. cum 1, 12, 16. ut per syn. verbum cum 2, 3, 5. e. μαθεῖν τὴν γνωμ., cf., praeter Hes. 1, 171. i. e. 2, 1662. m., cum gen. rei aut pers. Call. Arist. Plut. v. 670. Poss. Sy. p. 147. e. 199 i. Suid. 1, 658. e. p. sq. i. Thuc. cum Abr. Dl. p. 392. e. R. Or. V. 4. Xen. M. S. et Luc., ubi et cum acc. pers., ut cum acc. rei Arist. l. l. v. 688. Suid. l. l. Ael. V. h. Diod. S. Fa. Ae. it. Thuc. ubi et simul cum abl. rei, it. cum adv. simul, ib. et sine Ind. Dem. 239, 18. p. sq. l. 24. sed cum acc. participii Suid l. l. et 2, 81. i. Arist. l. l. v. 1011. Abr. ad Ae. 1, 64. i. Hs. Ev. Xen. Cyr. Thuc. cum Bau. Or. Dem. Fi. Pal. loco extr. et Luc., pro inf. quidem, pro quo et est cum nominativo particip. ib. et Xen. Bach. ut ap. Dem. 241, 10. etiam cum aliquo dat., porro absolute, per participii notionem peculiarem, ap. Foes. O. et Thuc. cum Bau. et Abr. Dl. p. 231. e sed vulgariter L. N. T. R. Or. V. 6. Dem. cui add. 126, 22. 250, 2. αἰσθανόμενος ὁ δῆμος, 354, 21. Xen. 'Ανβ. Fi. Aesch. Plut. Hs. ubi et cum adv. ut Xen. M. S. sed simul cum ὅτι Dion. H. S. T. 1., at cum solo hoc ὅτι Call. Luc. Fi. Pal. et Thuc. e 36, 43. (ubi et cum pr. περὶ, ut Xen. Cyr.) sed cum syn. ὡς Fa. Aes.

εἶχ. ἐν κ.) Bg., praeter suppletum pron. pers. αὐτὸν, formulam verbi ἐχ. cum praep. et subst. mutat in Lat. dat. subst., ut Sch. in privum v. act., latens in subst. Gr., *contemnebant*, e P. pass., cum et totam Gr. formulam protulisset in pr. ἐν sub lege, qua praep. cum subst. facit peri-

ἀγορεύειν, ὑπ' f αἰσχρᾶς viciis incesserent, et ob tur-

f) ἐπ' Ing., v. N.

phrasin adverbii, sed sine Vs., respiciens adeo Lat. *contemtim habere aliquem*, quam formulam tamen non tenet Ind., nec G. Th., ubi nec severa *habere* in *contemtu*, (toleranda fortassis illa ab analogia,) nec Bg., (quae est in L. Schell. in subst. „*habere* aliquid *contemtui*, Suet. i. contemnere") sed modo syn. in v. 856, 76. sqq. „habere *despicatum*, pro spernere, — *despicatui*" prolato Nostri loco sine Vs. ad Luc. 2, 495. ad similia tantum, quale vicinius novit Sb. Ind. in subst. nostro „ἐν κ. αὐτὸν ἐποίουν, contemtui *hab.*" quod, cum Bg plane conversum, est ap. Suid. in Excp. ex h. l. ὁ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν κατ. αὐτ. εἶχ. in Vs. ap. Sb. *populus in theatro* eum *contemnebat*, cum Sch. supra,) sed ap. Kust. *pop. in th. ipsum* despectui *habebat*; ubique ignorante Stp. Th. formulam, (quanquam non genus universum, cum v. ἐχ. tropice ponitur cum pr. ἐν et dat. rei, cf. 1, 1201. A. e. 1317. e.) nec me aliunde tenente, ex aliarum analogia fortasse fictam a Nostro, qui et variat per praep. pro διὰ τιμῆς etc. ἔχειν 2, 2, 17. Caeterum cum Bg. inde ab ἐκ δὲ ad αἰχ. ἐν κ. membrum, fecimus seriem unam, sublata distinctione maiori post ὑπηγ. cum illa ἐκ τ. τ. λ., in primis ἐκ pro διὰ sumto, ut alibi, viderentur quoque pertinere ad populum; sicut hic post καταφρ. potius est comma Stp., cum Noster per suum ὡς cum inf. soleat annectere quaedam prioribus, quae sunt copulata, ut pars aut consequens; ubi bene Bg., secus P., qui, pro ὥστε et Lat. *igitur* cum finito verbi tempore capiens, periodi Herodi. seriem divellit, unde edd. inductae ad distinctionem et sectionem illam suam.

προσιόντα) Aptius legemus προϊόντα, *prodeuntem*, ut et Schottus mavult. Pol. *praetereuntem*, παριόντα. *Sylb.* Malim προϊόντα. *Reisk.*

Vel contra libros omnes dudum scripseram illud Sb., quod et recte sequitur Bg. e contextu et perpetua confusione praep. istarum, cf. 1, 7, 9. m., cumque P. illud Lat., etiam a Stp. in m. servatum, similiter e contextu nihil habeat, ad quod referatur, (cum in pr. nondum populus dicatur alicubi fuisse, sed demum in sqq.) et P., quia haberet et ipse lectionem vulg., se hinc libere videatur expedire voluisse, cum vulg. nunquam id significet; non variante Nostro cum 2, 6, 20. in sq formula κ. ἐχ., nisi quod hic solam eam adhibet, quanquam et sqq possunt haberi pro adiuncto syn. et explicatione uberiori; Lat. ducente Bg. fere e Stp. ad m., ubi Sch. in v. „*alicui* in foro publice *maledicere*, obtrectare" in adiunctis partim respiciens notationem, cf. 1, 12, 11. m. De re quidem latius agit Dio 1236, 73. sqq., definiens et tempus et conviciorum genus, v. c. τῆς ἀρχῆς ἅρπαγα αὐτὸν καὶ πατροφόνον ὀνομάζοντες, quae sunt illa Oxon ad 2, 6, 20.

ὑπ' αἰσχ.) Scribo ἐπ' αἰσχρ. *Steph.* Sic Herodianus 4, 3, 5. ἐπὶ παιδείᾳ ἐπαινούμενοι, ob *eruditionem* laudari. *Leisn.*

Sch., deserto P., in „ὑπ. turpium *voluptatum* nomine *cavillari*" cum Sb. Ind. v. ὑ., cum dat. e. „ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπῃνεῖτο, pro ἐπὶ, ob. Sic —" nostrum locum sine Vs. subiiciens, cum usus esset ambigua sua ratione illa, qua vel explicat, vel corrigit, nihil quanquam in N. monens ad istum e Xiph. locum, in Vs. de Lucano, *qui* arte *poetica* clarus *erat*, etsi in textu Gr. stellulam praefigi curarat, et ipsam monentem aut de

τε [g] καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς pes et ambiguas voluptates

g) In Ms. Vi. τε deest. Loc. etiam in Ms. Ba., v. N.

Nota, aut de lect. dubia, quem locum tamen Vig. p. 651. m. Nr. 7. fine dubitatione adhibet, et post hanc observationem „ὑπὸ aliquando etiam redditur *propter*, sed ita, ut sumi videatur pro ἐπὶ, — quod — *ob* poësin *laudaretur*, (quibus statim Nostri locus subiectus) — ut *eum* etiam *ob* turpes *et* ambiguas *voluptates* morderet, *illuderet*" contra quae N. tacent, nullo alio praeterea allato exemplo, ut Sep. Th. ignorat tum illa, tum praep. ὑ. usum hunc pro ἐπὶ universum, quo de nihil statuas e Bg., cum non compareat hic Nota, ut ap. Stp. Th. nec v. ἐπαιν. cum ὑ. aut ἐ., sed modo cum εἰς, per Lat. idem *ob*, etiam in v. σκωπτ., sed cum Lat. alio; per Indd. me reperiente tantum, ubi ὑπὸ possit accipi pro διὰ, cum secundo casu, v. c. Xen. Hell. loco extr. et Abr. Dl. Th. p. 301. m., it. cum tertio quidem, at alia notione, ut sit dat. s. abl. quasi instrumenti, Orph. Arg. v. 248. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc. 2, 294. l. 46., ubi mox pro eo ἐκ, p. 904. i., ut alio sensu rursus Abr. L. Ar., it. pro Lat. *a* Hesd. Mus. v. 162. Ael. V. h. Luc. et R. Or. V. 8. Din., it. pro Lat. *prope* Pal. Fi. et pro acc. Theogn. v. 243. it. Plut. Krg., praeter ea, quae vel iam dedimus, vel adhuc damus alibi, sed pr. ἐπὶ cum dat. in v. v., praeter ἐπαιν., quo de infra, etiam cum γελᾷν Sep. Th. et Poss. Call., it. cum μεταγνῶναι Abr. Dl. Th. p. 796. m., sed v. σκ., (quod hic dicteria iacere et irridere; unde Bg. modo per syn. subst. ablat., ad pr. phrasin accommodans, et duo v. contrahens in unam formulam) cum pr. εἰς et acc. rei s. pers. it. cum pr. ἐπὶ et dat. rei infra 4, 9, 5., cum solo acc. pers. Fa. Aes., sed simul sequente ὡς Xen. Cyr., porro cum solo adv. The. Fi., sed absolute eiusdem Aesch., Luc. Plut. Krg. et Gs. Chr. it. Xen. Cyr., ubi et locus ambiguus 5, 2, 18., qui habeat v. vel absolutum, vel cum acc. rei, quod tropice est absolute pro simulare ap. Xen. Bach., ut pro ludere ap. Plut. l. l. et Gs. Chr., cf. Moer. p. 366. e. et Hesy. Caeterum etsi confusae sunt alibi praep. ὑ. et ἐ., tamen contra libros omnes properantius Ing. paruerunt Srp. Tum ut in Bg. restituimus adi. αἰσχρ. et copulam, omissa potius scribae vitio, cum et ap. P. et Stp. ad m. comparerent: sic contra rel. Mss. stat Ms. Ve. tacite et P. clare in omisso τὸ aute καὶ vicinum iterum. Denique adi. αἰσχρ. cum subst. ἡδ. modo repertum in R. Or. V. 4., quod copulatur pro syn. cum sq., sed ut genus et forma, sumiturque, credo, de venere illicita, ut 1, 6, 2. e. per variationem.

ἀμφιβ.) Pulcra est εὐφημία, qua ingens flagitium exprimitur. Latini istos impudicos dicunt *muliebria pati*. De eo flagitio v. Cort. ad Sall. Cat. 13, 3. ubi provocat ad loca Herodi. duo 5. 5. et sq. cap. fin., in quibus tamen duobus locis nihil est, quod huc faciat. Huiusmodi homines possunt dici ἐπαμφοτερίζοντες τὴν φύσιν cum Aristot. de animal. 2, 8. h. e. ancipitis naturae, ita, ut nescias, utrum ad virilem sexum, an ad sequiorem pertineant. — *Nec femina dici, Nec mas ut possit; neutrumque et utrumque videtur*, Ovid. Met. 4, 379. Ennodius *Ludit* in *ancipiti* constans *fallacia* sexu. *Femina, quum patitur, peragit quum turpia, vir est*, v. Priapeia p. 43. Anthol. l. 2. ep. εἰς ἀσελγεῖς, Ἄνδρες εἰσὶ γυναιξί, καὶ ἀνδράσιν εἰσὶ γυναῖκες, ubi Schol. ἐπεὶ τὰ τῶν γυναικῶν πάσχουσιν, οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες, ὡς τὴν φύσιν ἄνδρες ὄντες. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ παρὰ τῷ

σκώπτειν [h]. ἔς [i] τε τὸν ἱππό-δρομον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆ-θος συνιὸν ἐκκλησιάζει, τὸν	5. dicteriis. inque circo, ubi praecipue omnis multitudo in concionem confluit, Iu-

h) Comma hic in B. 1. al., ut in Ms. Bg., quae dedi. i) Ox. et al. εἰς. *Leisn.* in m. A. utr., sed εἰς repertum mihi tantum in B. 2. L. Par. Ox. et Pat., cf. alibi.

Λουκιανῷ ἐν Ἑρμοτίμῳ (T. 2. p. 421. l. 4. sqq.) περὶ εὐνούχων, Οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, οἳ ἐπὶ πλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἔτι (οὐδὲ ἔτι) μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, λ. Sic ap. Hor. od. 2, 5. (e.) Gyges dr. *ambiguo vultu*, i. e. tali, quem qui adspicit, ei incertum sit, sitne mas, an femina. Sic ἡδοναὶ ἀμφίβολοι sunt, quae ambiguum faciunt, sitne is, qui eas exercet, vir, an femina. *Leisn.*

Tacente Stp. Th., ap. Gs. cum Gr. n. 286, 33. sine explic. „*ambiguus* modo *vir*, modo *femina* Ovid. Met. 4, 280. de Scythone.“

ἔς τε) v. Spart. c. 3. et Dion. *Boecl.* Pro ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ. Attice εἰς pro ἐν, qua de ἐναλλαγῇ multi, v. Bg. ad Alciphr. p. 334. Kuhn. ad Aelian. V. h. 1, 31. it. Periz. N. r. Plato in Anterastis p. 522. Est et sacris scriptoribus non inusitata Matth. 2, 23. Marc. 13, 3. Act. 2, 39. εἰς μακρὰν, scil. χώραν οὖσι, pro ἐν μακρᾷ, Act. 8, 40. Rom. 15, 31. Sic Liv. 7. *in* quae *laboramus*, sola *crevimus*, pro in iis, quibus laboramus, etc. *Leisn.*

Qui ad Ox. m. addiderat etiam „Zeibich. in Athl. παραδ. p. 122.“ ut Dio 1236, 93, ait finite magis, populum armatum concurrisse, καὶ τέλος ὅπλα ἁρπάσαντες συνέδραμον ἐς τὸν ἱππόδρ., sed etiam Ox. adhibent Spart. c. 4. p. 578. *inde* ad *circense* spectaculum *itum est. Sed occupatis indifferenter omnium subselliis, populus* geminavit *convitia* in *Iulianum: Pescennium Nigrum, qui iam imperare dicebatur*, ad *urbis* praesidium *vocavit*, cui add. iam c. 3. i. p. 645. *per omnes uno consensu Pesc.* Niger *ad* tutelam *urbis* est *expetitus*, super pr. εἰς illa notione cum subst. loci breviter modo agente Stp. Th. 1, 1156. C. e. sq., cf. L. N. T., nominatim Schw. p. 418. cum N. 3. et Krb. p. 196. Nr. 2. p. sq. Nr. 7. et p. 198. Nr. 25. Vig. p. 574. i. Rz. ad Luc. 2, 568. sq. N. 11. Abr. Dl. Th. p. 418. i., reddente Bg. cum P., etiam in sq. subst. ἱπ., quod Gr. et ap. G. Th. e Vet. Gl. Nr. 3. ubi et Stp. Th. tenet Lat. aliunde, ut Sch. quoque post haec „locus Romae, ubi equorum cursu certabant, in quo et multitudo populi concionem habere solebat“ interpretatus sic simul v. ἐκκλ., ubi hinc Stp. Th. 2, 23. G. e. „a P. redditur pro simpl. συναθροίζεσθαι. —“ liberius vero, pro quo melius tenet Bg. notionem vulgarem, quanquam alio ordine, et conversis verborum modis, et ipsis duobus verbis in phrasin unam, at altero verbo in praepositionem cum subst., s. participio et verbo finiti temporis tractato per quandam hendiad., quae sic commode resolvi potest interdum, maxime ap. Hom., cf. Ἰλ. ά, 73. et 109., producente Nostri locum ad Spart. l. l. etiam Cas. N. 3. „Herodi., cuius notatu digna verba ἐς — ἐβλ. Ait, in circo maxime solitum populum ἐκκλ., h. e. per tumultum convenire, et suae voluntatis significationem dare. Nam, si accipias id verbum, sicut passim ap. Gr., cum dr. populus Atheniensis, vel alius e Graecis, in theatro ἐκκλησιάζειν, falsa sententia. Nullum enim ius habuit pop. Rom. conveniendi in circum, ut de rep.

Ἰουλιανὸν ἐβλασφήμουν[k], ἀρωγὸν δὲ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καὶ σεμνῆς βασιλείας προςάτην — liano maledicebant: vindicem autem Romanorum imperii et sacri principatus patro-

k) Hoc comma erat in Par. al. pro colo Stp. rel., it. puncto A. al.

deliberaret: sed, spoliati iure conventus habendi in comitio, in circis et theatris, turbatis rebus, congrediebantur" quanquam nunc et ansam dederint instituti a Iuliano ludi circenses, quo non temere inclinat Salm. in N. ib. et Fabr. ad Dion. l. l. N. §. 94., cf. 1, 12, 11. m. et 8, 6, 17. e. it. 2, 9, 7., quo loco adhibet Noster subst. ὁ δῆμος, pro eo hic varians cum §. pr. m. iterum, ut alibi, ubi Bg. fere cum P. adi. addit, ut 1, 12, 17. m. Caeterum adv. ἐπ. hic ambiguo sensu positum cum duplici verbo notionis diversae, in locum et in loco, tropicum Lat. Bg. tenente G. Th. „*conf.* — per translationem pro convenire" ignoratum a Stp. Th. Mox variatur in v. ἐβλ. cum §. pr. phrasi, cf. 2, 6, 20. 2, 2, 7.

ἀρωγὸν) Dio l. l. l. 95. *ἐπιβοῶντες τούς τε λοιποὺς στρατιώτας, καὶ μάλιστα τὸν Νίγρον τὸν Πεσκέννιον, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ ὄντας, ἐπαμῦναι σφίσι δεόμενοι*, cf. Xiph. S. 394. 20. *Νίγρον, φρόνημα ἔχοντα ἐκ τοῦ ἐπικλητον ὑπὸ τοῦ δήμου γεγονέναι*, et Spart. N. pr., invertente Nostro enunciationem, pro ἐπικ. N. ἀρωγ. λ., quo in subst. et sq. extrinsecus ὡς, *tanquam*, assumetur, discedente Bg. a P. partim, etiam Sch. in „*ὡς vindicem* imperio *advocare*, ἐπ. implorabant *eum* ad *opem* ferendam *imperio*. P. minus plene" fere e Sb. Ind. „*invocantes* ad *op.* imp. *fer.*" pro quibus melius est Bg. Lat. ad ἐπ. privum v., quia notio illa Sb. secundaria demum inest in sq. formula, quanquam alias vera, cf. Stp. Th. L. N. T. Thom. M. p. 344. ἐπ. — *τὸ πρὸς βοήθειάν τινα παρακαλῶ*, et Dion. H. S. T. 1. 361, 33. ἐπ. *τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἐπικουρίαν*, *hominum* opem *implorans*, ubi diserte tale quod adiunctum, ut non possit esse in v. per se, it. Ind. Thuc., quem locum non tenet Stp. Th., nec in subst. ἀρ. vel Lat. Bg. (h. l. pro servator, cf. G. Th.) vel rectionem cum dat. rei, petito a v. affini ἀρήγειν, quem e P. mutat Bg. in genitivum, qualis est in Gr. ap. Stp. e Soph. Ai. v. 201., sed v. 846. etiam cum verbo, nostro syn. simpl., *καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ — παρθένους*, *quin* advoco *in* auxilium *illas semper virgines*, ut ap. Lyc. v. 360. *Κόρην Ἀρωγὸν αὐδάξασα*, cum syn. *τάῤῥοθον γάμων*, *Virginem* vindicem *invocans*, depultricem *nuptiarum*, ubi Schol. *ἐπικαλεσαμένη ἀρωγὸν, τάῤῥοθον καὶ βοηθὸν*, λ. et v. 1054. *Ἀρωγὸν αὐδήσουσιν Ἠπίου γόνον*, *adiutorem* invocabunt *Aesculapii filium*, et cum Nostri ipso v. ap. Dion. H. S. T. 1. 164, 14. *θεοὺς καὶ δαίμονας ἀρωγοὺς ἐπικαλεσάμενοι*, invocato *deorum* simul *et* daemonum *auxilio*, cuius Ind. locum alterum non reperi, sed praeterea cum adi. ap. Lyc. v. 536. it. cum gen. rei v. 1205., ut ap. Luc. in carmine, it. Soph. Ai. v. 357., ubi et simul cum dat. pers., et cum solo hoc ap. Orph., quo et referas Lyc. v. 513., ad quam analog. sit Nostri hic dat. rei, ut ad eius poëtica, aut poëtico-historica, etiam hoc vocab. referendum, cf. pro adi. ap. Stp. in fem. et neutro, cuius locum e Soph. non tenui, sed alium e Thuc. Ind., at syn. ἀρηγὼν Ind. Hom. et Orph., it. ἀρωγὴ ib. et Suid. 1, 335. m., ubi et subst. nostrum, non coll. ad Hes., per βοηθὸς et ὠφέλιμος, quo ult. innuitur subst. pro adi.; in τῇ Ῥ. ἀ. Nostro haud dubie cogitante cives, cf. 2, 4, 13. e., qui hic ad πρ. 2, 6, 3. e. addit gen. β., sumendum aliter, quam pr. ἀ.,

Νίγρον ἐπεκαλοῦντο, βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην[l] ἠξίουν, ὡς ἐφύβριστα πάσχουσιν. ἦν δὲ [m] ὁ Νίγρος τῶν μὲν πρὸ [n] πολλοῦ ὑπατευσάντων· καθ᾽

num Nigrum invocabant, ac
succurrere quam primum opta-
6. bant, tanquam contumeliosa
perpetientibus. Erat autem Ni-
ger e numero iam dudum con-

l) Ms. Ba. τηνταχίστην una voce, cum B. 2. R., cf. 1, 13. 6. i. m) Ms. Ba. δ᾽ ὁ N., cf. 2, 1, 15. m. n) In Ms. Ba. non est, quod Stp. malebat οὐ πρὸ π Mart. nec in rel. Mss. et edd., v. N., sed una voce προπολλοῦ A. al. Mox post ὑπ. comma, praeter Ms. Bg., etiam in A. al., pro colo Stp. rel., it. puncto al., v. N.

et pro dignitate, ob adiunct. adi. σ., ubi Bg. non tenet Stp. Th., sed syn. *sanctus*, haud dubie utrumque pro magni faciendus, non violandus et deturpandus; cf. G. Th. in utr. v. Nr. 1. et 4. sq., ad quae alicui facile venerit in mentem eius tituli, quo hodie utuntur, *sacrum* Rom. *imperium*, quo in subst. nec ipse G. Th, tenet aliquid, nec ego aliunde Gr. adi. cum subst. β., iunctum ex analog.

βοηθ.) Bg. pron. α. omittit e P., liberrimo per hanc regionem, quem deserit et Sch. partim in „β. *auxiliari* alicui, ἠξ. *orabant*, — ἐφ. contumeliosa *pati*, π. *patientibus* contumelias *suppetias ferre*“ servante Bg. e P. Lat. in adv. τ. τ., cf. 1, 13, 6. cuius Lat. in β ignorat Stp. Th., non item L. Ern., ubi proprie deest dat. pers. et pron. αὐτοῖς s. αὑτοῖς, omissus ob alterum pron., magis necessarium, ut a pr. oppresso pendet manifesto dat. particip. πασχ., variante Nostro in v. βοηθ. simpl. pro compos. 1, 12, 19. i. Sed in sq. ἠξ. Lat. Bg. non est ap Stp. Th. et L. Ern., quod tamen habet syn., quo referas „Nr. 2) volo, cupio“ ut G. Th. „op. — cupere, desiderare, (sive animo tantum, sive ore simul, unde deinde) *opt*. i. precibus postulare“ quod v. unum hic sufficiebat; in ἐφ. (cf. 2, 4, 3.) hinc Stp. Th. addeure aliud Lat. ad Bg. „*cont*. et indigna“ at in v. π. tenente Lat. Bg. compos. (cf. 2, 2, 20.) modo 3, 60. G.

ἦν δὲ) For. οὐ πρὸ π. *Steph.* Nigri consulatus bellum eius antecessit annis novem, a. u. 937. Fuit tamen is consulatus non ordinarius, sed suffectus, ut docent Fasti Panviniani. *Sylb.* Idiotismus, pro Νίγρος πρὸ π. ὑπατεύσας. Sic Theophr. Char. eth. c. 6. καὶ τοῦτο δ᾽ ἂν εἶναι δόξειε τῶν περιϊσταμένων τοὺς ὄχλους λ. et Euseb. H. e. 5, 5. τούτων δ᾽ ἂν εἴη καὶ Ἀπολινάριος. *Stroth.*

De Nigro v. Spart. T. 1. p. 642. sqq., nominatim c. 1. e. *multisque ducatibus pervenit*, ut *exercitus* Syriacos *iussu* Commodi *regeret*, et Dion. C. 1246, 81. sqq. et Xiph. S. 398, 37. sqq ἐπὶ πολλῶν ἐθνῶν ἐξήτασο· διὸ καὶ τῇ Συρίᾳ ὑπὸ Κομμόδου προσετάχθη, de quo consule breviter modo Spart. c. 4. e. p. 651. i. et c, 6. i. p. 661., sed in Almelov. Fast. Rom. Consularium modo p. 142. e. „938. a. u. c. 185. p. n. C. Triarius Maternus et M. Atil. Metil. Bradua, — suffect. C. Pescennius Niger II. ex Kal. Iul. L. Septim. Severus et Appuleius Rufinus, — et viginti alii hoc anno“ a quo tempore ad nostrum hic a. u. c. 946. p. n. C. 193. consiunt octo anni, qui sufficiunt contra Stp. pro vulg. omnium librorum lect., non nimis urgenda; tacente prorsus P., sed Bg. severiori hic, quam 1, 3, 8., ut Sch. in adi. π. „*diu ante*, ubi Stp. supplet οὐ, — ὑπ. *ex* iis, *qui* iam *pri-*

ὃν δὲ καιρὸν τὰ προειρημένα ἐν Ῥώμῃ ἐπράττετο, Συρίας ἡγεῖτο πάσης. πολλὴ δὲ ἦν καὶ μεγίστη ἀρχὴ τότε °, τοῦ δὴ

sularium, quo autem tempore, quae dicta sunt, Romae gerebantur, Syriae praeerat uni-
7. versae: ampla autem erat et maxima provincia tunc, vide-

o) In Ms. Ba. punctum cum A.

dem consulatum *gesserant*" variante Nostro in v. tempore cum 2, 6, 12. ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, oppresso ibi v. subst. ὢν part., quod v. hic adest, et, ut saepe supra, cum gen., ad quem illud subst. ἀνὴρ, aut pron. τὶς aut εἷς suppleri diximus subinde, sed et praep. ἐκ, etc., ostensam a Sch. et Bg., qui liberius, quam 2, 6, 10. i., subst. Lat. assumit, particip. mutato insuper in subst. aut adi. affine iterum, ut 2, 6, 12., formulam per aor. tenente Stp. Th. aliunde, et cum Sch. per plusqpf. "ἄνδρα Ῥωμαίων τρὶς ὑπατεύσαντα, *qui* Romae *tertium* fuerat *consul*" me quidem non intelligente Idiotismum, qui sit hic, tum quia et Gr. et Lat. hac loquendi et construendi v. ἦν ratione utuntur, tum quia illa non omnino par isti periphrasticae in ἦν cum particip., quae ad unum Nigrum pertineat, ut dicatur consul fuisse, cum Nostri haec et ἦν cum gen. τῶν plur. referatur ad alios simul, qui consules post Nigrum ante producti, aut etiam, de Bg. Vs., ad plures consulares, qui tum vivebant, quique consules fuerant. Caeterum post ὑπ. comma non bene procedit, quoniam, etsi μὲν et δὲ ad se referuntur, tamen nominativus ὁ Νιγρ. non commode trahi simul potest ad sq. membrum, sed ex eo nomine potius intelligetur pron. αὐτὸς ad v. ἡγ. In qua regione iterum liberrime agit P., sed Bg. severius, praeter simpl. in πρ. et syn. in ἐπρ., vertente Sch. tantum in "καιρ., qua tempestate" per syn. abl. cum Bg., qui in v. ἡγ. sequitur Stp. Th. Lat. aliunde, ap. G. Th. quoque cum gen. *provinciae*, qua de v. Gr. solenne, cf. 1, 10, 5. m. Denique ut Bg. opprimit iterum μὲν, ita Noster δὲ bis in §. eadem ponit, sed primum in re nova et proprio sensu, at secundum in numerando distinguendoque, cf. in formulam κ. ὂν κ. Pal. Fi. 38, 5.

πολλὴ λ.) Proderunt hic, quae de limitibus imperii Rom. 2, 2, 19. diximus, ut Syriae praeses tenuerit sub se omnia, quae Romanae ditionis erant in Asia, h. e. Asiam propriam, Phoenicen, Syriam, Mesopotamiam, Assyriam et Armeniam saltem, si non et quinque alias terras, Persis ereptas, ultra Tigrim ad Indos usque; quoniam hae quinque terrae non perpetuo a Rom. possessae, et interdum limites ab iis producti tantum ad Mesopotamiam, v. Bergier. in Graev. Thes. T. 10. p. 218. sq. §. 3. Nam non unam Syriam totamque, ut §. pr. nominabatur, huic praesidi subfuisse, intelligitur ex iis, quae Noster ipse mox subiicit, cum attribuit Phoenicen et terras usque ad Euphratem, qui fluvius etiam ap. Bergier. l. l. interdum pro limite Rom. imperii fuit, excludens adeo ab eo imperio Armeniam, Assyriam ac Mesopotamiam, quas v. c. Hadrianus Persis reddiderit, post quem Galerius iterum fines produxit, hisque deinde rursus contractis, tertium Heraclius ampliavit, ut limes Persici ac Rom. imperii Tigris esset, atque Persae Mesopotamiam non attentarent, v. Berg. l. l. §. 3. e., qui in his temporibus finit disputationem,

Φοινίκων ἔθνους παντὸς καὶ τῆς μέχρις Εὐφράτου γῆς ὑπὸ τῇ Νίγρου ὄντων [p] ἐξουσίᾳ.	licet Phoenicum gente universa, et omni, usque ad Euphratem regione Nigri subiectis

p) Ms. Vi. ὄντος v. N.

cui e Nostri hoc loco addideris forte, hoc tempore iterum aliam fuisse finium Rom. faciem, ut pertinerent modo ad Euphratem usque; unde et Syriae praeses habuerit arctius imperium, quam quod ab initio ponebamus, cf. tamen cap. sq. §. 12. sq., super Syriae quidem ambitu quaedam tenente etiam G. Th., sed plura Cell. Not. o. a. 1, 335. e. sqq., hic ut ἀρχὴ, vocabulum generis, positum sensu angustiori, sumi videatur de potestate vel dignitate, (cum P. *qui honos*, ex suppleto pron. αὕτη, et hoc pron. demonstr. mutato in relativum,) nec tam reddi debeat per Lat. Bg., (nisi ceperis non de terra, sed de potestate, cf. G. Th. cum Gr. ἐπαρχία,) quam, quo ducat hoc ipsum Gr., per Lat. *praefectura*, ut que Nostri ἀρχὴ sit i. q. alias ἡγεμονία, quod et ipsum ponitur interdum pro provincia i. terra, v. Ind. Dion. Cas., retinente Sch. Lat. P. partim in „πολ. multum *et* maximum *imperium*" qui superlativus a Bg. etiam servatus simul cum positivo, quem P. aut removerat, aut, sublata copula καὶ, per hendiad. mutarat in affine adv. *multo*, cum superlat. *maximus* redundans; quomodo sane alibi quoque Bg., oppresso καὶ, trahit adi. πολ. ad sq. nomen, v. c. πολλὰ καὶ δεινὰ 1, 10, 2. 1, 14, 13., tenente Stp. Th. in πολ. Bg. Lat. 3, 480. G. cum Thuc. „πολλὴ δ' ἡ Σικελία, ubi Schol. εὐρύχωρος" quod, tacente Ind., in terram modo aptum, non item huc, ubi agitur de potestate, quo et respicit sq. ἐξουσ., per variationem adiectum; distinguente me adiectiva, per syn. copiam iuncta, sic, ut πολ. dicatur, quoad imperium est in terras varias ac plures, sed μεγ., quoad in physice magnas s. longas latasque; accepto superlativo pro positivo, et cum Bg. δὴ quidem sensu explicandi, at non ἐθν., quod potius iterum de terra et provincia hic valet, etiam ob sq. rem eandem et τῆς γῆς, ubi Bg. e pr. adi. παντ. repetit fem. πάσης, per aliud tamen Lat. conversum, cum P. primum παντ. oppressisset, et modo in secundo membro dedisset Lat. illud Bg.; Nostro quidem sic fingente orationem, ut adi. posuerit in medio, accommodatum ad sexum prioris subst., etsi pertinebat ad utr. subst., et proprie debebat praemitti παντὸς ἐθν., e quo sexu solemus vulgo explere mente sexum adiectivi, qui convenit cum sq. subst. atque adeo πάσης, in quo nihil Noster peccat, nisi in ordine adi., qui fortassia est a laevitate et iunctura verborum et e genere syllepsis s. synthesis, cuius aliud exemplum non habui.

ὄντων) Ms. res est sive error in litteris, sive ingenium Glossatoris, respicientis pr. ἔθνους, in quo sing. copulatoque fem. τῆς γ. cum neutro ἐθν. synthesis est generis, cum in vulg. sit simul synthesis numeri, plur. ὀντ. ad subst. duo diversi sexus relato, et neutro posito ὄντων post neutr. et fem., aut, de Ms. ratione, tracto neutro ad neutrum, tanquam ad dignius, cuius generis utr. exempla non aliunde notaram; in ἐξ. Bg. sequente P., non item in ὀντ., ubi Sch. fere cum illo „*eorum*, qui *suberant* Nigri *imperio*, (male resoluto particip. per pron. sexus mascul., sed in ὑ.) sub *potestate* s. ditione" formulam ignorante Stp. Th., etiam me aliunde, qui modo tenebam Lat. eandem, ap. G. Th. in praep.

ἦν δὲ αὐτὸς τὴν μὲν ἡλικίαν ἤδη μετρίως q προβεβηκὼς r, εὐδοκιμήσας δὲ ἐν πολλαῖς καὶ	8. imperio. Eratque ipse aetate quidem iam aliquantum provectus, sed probatus in multis

q) In Ms. Ba. abest *μετρίως*. *Mart.* etiam in Mss. rel. v. N. r) In Ms. Ba. hic est colon. *Mars.* ut punctum in B. 2. L.

589, 12. „sub *imperio* alicuius *esse* Ter. Heaut. 2, 2, 4." ubi N. tacent; unde fecerim hic, *cum scilicet* Phoenicum *tractus* omnis *et* ad *Euphratem* usque *terra* sub *Nigri* essent *imperio*; sicut et comparabitur illa ap. G. Th. in subst. 224, 48. in *ditione* ac *potestate* alicuius *esse*, et 971, 54., quae Gr. infra aderit.

μετρίως προβ) Prior vox non exstat in Ven. perperam. *Stroth.* Omissum in Mss. adv., ut alia supra, hic nec certo deprehendas in P., quem refert Sch. partim in *πρ.* ubi tamen cum Bg. etiam alio ordine „provect. *aet.*" dum severum Lat. *mediocriter* in formula Bg. non reperi, sed ap. G. Th. in v. *longius* provectus *aetate*, quo sensu capiendum Bg. adv., ibid. cum Gr. al., nec explicatum, cf. Clav. Cic. et Schell. de stil p. 74. m., quam vim augendi non tenet Lat. illud severum, at Gr. tamen, ut sit i. q. satis, cui Lat. vim illam tribuit quoque G. Th., (alteram diminuendi recte postponens demum,) quo respexerit etiam Stp. Th., in v. i. nostrum locum sine Vs. proferens sub „modice, mediocriter, ita, ut satis sit" quanquam non praestem, an non Bg. suum adv. sumserit, ut olim sumebant vulgo, pro aliquid, s. nonnihil, i. e. non multum, non longe; quod propius accedat ad vulgarem notionem Gr. *μετρ.*, cuius illam alteram, et quodam modo contrariam, repetierim ex ista adi. *μέτριος* pro iustus, magnus, rel., v. 2, 2, 1. e., in v. *ἡλ.* (quod h. l. universe capiendum, ob adiuncta finita) afferente Stp. Th. 1, 1451. F. nostrum locum sine Vs., non item in v. *πρ.*, ubi tantum sine auctore „*προβεβηκὼς τῇ ἡλ.* s. *τῷ χρόνῳ*, qui *est* aetatis *provectae.*— At nove dictum a Luca evang. c. 1. *πρ. ἐν ταῖς ἡμ. αὐτῶν*" ad quem locum v. Intrp. Obs. Munth. p. 128. e. Krb. p. 97. e. et L. N. T., quorum Schw. huc spectat sic „*ἦν δὲ ἀ. τ. μ. ἡλ. πρ.*, *erat* iam *senior*" sed sine Vs. quoque Markl. ad Lys. R. O. V. 5. p. 752. e., quibus super v. rectione et casu vario in nostram rem, (ubi quartus *τὴν ἡλ.* casus est ab ellipsi pr. *κατὰ*,) add. Ind. Sb., hinc etiam sine Vs., Diod. S., Ios. 1, 385. s. 4. i. Suid. 3, 176. e. ad Herodi. Gramm. p. 475. N. 2. Abr. Dl. Th. p. 406. m. et ad Aesch. 1, 566. i. et Poss. Call. p. 94. m., in rem aetatemque Nigri proferente nihil Dion., sed Spart. c. 5. i. p. 651. e. universe tantum, *fuit* — Niger — *aetatis* provectae, *quum* imperium *invasit*. Caeterum *δὲ*, in quo hic Ms. Ba. non variat, secus ac §. 6., omittit P., ut Bg. iterum per *τὰ* reddit.

εὐδοκιμ.) Consentit Spart. in Nigro, et per argumenta ostendit c. 3. sq.: Xiphilino tamen (S. 398, 38.) dicitur *οὔτε ἐς τὸ κρεῖττον, οὔτε ἐς τὸ χεῖρον ἐπίσημος*, *neque* in *bonis*, neque *in* malis *insignis*, *ita*, *ut nec laudis in eo*, *nec vituperii magna sit occasio*, add. Exc. Peir. p. 735. An diversiras illa ex eo fonte, quem Spart. indicavit in exordio Nigri, itemque c. 9.? *Rarum*, inquit, *atque difficile est*, *ut*, *quos tyrannos aliorum victoria fecerit*, *bene mittantur in litteras*, *atque ideo vix omnia de his plene in monumentis atque annalibus habentur*. *Primum enim*, *quae magna sunt*, *in eorum honorem ab scriptoribus depravantur*, *deinde alia supprimuntur*, *postremo non*

μεγάλαις πράξεσι [s]. Φήμη et magnis rebus gerendis, ac fama τὲ περὶ αὐτοῦ διεφοίτα [t], ὡς de ipso vagabatur, ut man-

s) Comma hic, praeter Ms. Bg., etiam in A. 2. cum B. 1. t) Nostrum hoc comma fuit in Ms. Ba. et in edd. B. 2. al., pro nulla rel. distinctione.

magna diligentia in eorum genere ac vita requiritur, cum satis sit, audaciam eorum et bellum, in quo victi fuerint, ac poenam proferre. Salmas. legit *in* eorum *horrorem*, bono sensu, et de phrasi in scriprore Latinitatis non tam exactae minus cogimur dubitare. Quanquam facilius crediderim, Spartianum voluisse, *in* victorum *honorem* plerumque supprimi aut corrumpi; et ea verior causa frequentiorque. Spart. autem operae pretium sane fecit in colligendis, quae de Nigro et Albino reperiri poterant. Caeteri enim sparsim et carptim agunt. *Boecl.* i. e. *multis et magnis tempestatibus*, temporibus, utilis cognitus, ut Sall. loquitur Cat. 20, 3. *Leisn.*

Ad quem locum Cort. „temporibus, casibus; quomodo Cic. frequenter *tempora* pro discriminibus et negotiis ponere solet. — Locum ita aemulatus est Herodi. 2, 7, 7. εὐδ. — πρ.“ quod non certo dixerim, sed cum 2, 1, 9. m. Nostrum variare parum, omissis adi. quibusdam, at Bg. tamen, (cf. 2, 2, 16.) deserto P., quocum maneri potest in universa notione v. πρ., pro Cort. negotiis, aut sumi illa iterum peculiaris, pro dignitatibus, cf. l. l., ut e Dion. supra ἐπὶ πολλῶν ἐθνῶν ἐξήτασο, *in* multis *nationibus* spectatus *et* probatus *erat*, et e Spart. l. l. *multis ducatibus* rel., qui deinceps memorat c. 3. p. 646. i. *missum* esse *ad* comprehendendos *desertores*, et c. 7. i. p. 662. militares *administrationes*, quibus civiles adiungas in consulatu duplici; non variante Nostro cum §. pr. i. in adi., nisi per gradum in μεγ., quod, ad variandum hic additum illis 2, 1, 9., fuerit hic pro gravibus et magni momenti, quoad negotia, sed altioribus et eminentioribus, quoad dignitates, consulatum et praefecturam provinciae.

φήμη τὲ) Bg. modo in ordine copulae discedit, liberius agente P., quem et deserit Sch. in „3. increbescebat *fama* de eo“ ubi substantivo datur verbi affinis praepositio, (ut et simul iterum ὡς, cf. 2, 1, 6. peculiari modo,) quam ignorat Stp. Th., cf. tamen Il. Ev. F. f. 5. i. et Ind. Diod. S., it. syn. ὑπὲρ Ael. V. h. et alias ἐκ et ἐπὶ Polb. Ern., in ὡς severo Bg., quae partic. iuvari potest ellipsi particip. ὄντος, sed vel sine ea stat hic de re vera ac certa, ut in N. T. Io. 1, 14., ubi v. Intep. Lex. Fi. Nt. 6. et Krb. Nr. 8. Obs. Loesn. p. 137. e. et Bauer. Phil. p. 161. m., in adi. ὡς. aliter Bg. reddente, quam 1, 2, 5., sed sensu eodem, hic cum Sch., fere e P., sed magis e Stp. m., qui id Lat. non tenet in Th. nec L. Ern., sed G. Th. cum Gr. n., variante Nostro, opinor, pro superioribus πρᾶος et ἥμερος 2, 4, 2. e. it. 9., in rem consentiente Spart. c. 12. p. 674. e. *apud omnes* constat, *quod*, si *rerum potitus fuisset*, *omnia correcturus fuerat*, — *et* quidem *sine* crudelitate, *immo* etiam *cum* lenitate, *sed* militari, *non remissa et inepta atque ridicula*; quanquam sibi ipse non constat in Nigro toto et de moribus eius, ut c. 1. e. p. 643. m. *hic* — moribus *ferox*, c. 5. i. p. 651. e. vita *fictus*, moribus *turpis*, culpans et aliter c. 6. p. 655., sed rursus laudans p. 646. e. 648. 650. 660. sq. 664. 667. 671. Sed in altero adi. Sch. vicinius P. „viri, dextre rem gerentis“ publicam, tropice sumto vocab., at a Bg. alio sensu, et de animo

ἐπιεικοῦς καὶ δεξιοῦ [u], ὡς τὸν	sueto et commodo, quasi
τοῦ Περτίνακος βίον ζηλοῦν-	Pertinacis vitam aemularetur.
τος [x]. ὑφ' ὧν [y] μάλιστα οἱ	quibus rebus praecipue Ro-

u) Ms. Ba. ἐνδέξιου vel adeo εὐδέξιου. *Mart.* v. N. x) Nostrum punctum, praeter Ms. Bg., modo in Bc, 2. fuit, pro colo Stp. rel. et commate al. y) ὑφ' ᾧ A. al. v. N.

agendique ratione adversus alios, quod Lat. non est ap. Stp. Th. et L. Ern., sed ap. G. Th. cum Gr. n. explicatum per „moderatum, obsequentem, facilem, humanum" qua de notione alibi, hic etiam apta, ut Noster copulet syn., ut l. l. utr., cf. cap. sq. §. 2. In Ms. autem novitate nihil est, quam glossa inepta, nec, secundum dicta de δεξ. alibi, placent nunc, quae coniiciebam quondam, ἀξίου aut ἠπίου.

ὡς τὸν) For. καὶ ὡς λ. *Steph.* qui copulam quoque exprimit ad m. P. sine necessitate, sensum bene monstrante Bg., per aliam in ὡς, quam in pr., notionem, cum ante sit in descriptione, sed hic in causa, dum Noster addit enunciationem hanc per particip., ut priorem firmet; quae ratio planior est, quam P., cuius reliqua Bg. retinet, formulam proferente Stp. Th. e Phil., sed alio sensu, quo et in Ind. Diod. S. e 1, 106. l. 85. et 2, 392. l. 93. it. Orph., tandem redeunte tamen eodem, dum gen. pers. Noster de suo adiunxerit isti formulae, cf. cum aliis acc. rei vel pers., aliaque rectione ac vi, Moer. Att. Thom. M. p. 407. sq. cum N., Hes. cum N. et 1, 1090. e. Suid. 1, 682. i. 2, 6. e. sq., ubi similius quid ex Herdt. sine Ind. ὧν εἴ τις — ζηλώσῃ τὴν δίαιταν ἐπιχειρήσει, *quorum* si *quis* vitae *rationem* imitari *conetur*, L. N. T., quorum Schw. nostra reddit „tanquam *Pertinacis* vitam *aemulante*" Ind. Hesd. Soph. Ai., Sb., Thuc. in textum et N., R. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 107, 10. Is. Ev. F. et Pan. Mor. p. 34. m. 64. i. 117. i. Xen. Bach. Hell. Cyr. Pol. Z. The. Fi. Ael. V. h., Luc., Plut. Hs. Krb. et Krg., Fa. Aes. et Poss. Sy. cum Call., ab alia parte tale quid perhibente Spart. c. 11. e. p. 672. et c. sq. *Marium* ante *oculos habentem*, rel.

ὑφ' ὧν) Edd. vitium est a confuso ν et iota subscripto, cum praep. cum gen. solennis sit cum v. pass., ubi Sch. in ὧς „a *quibus*" dum Bg. e P. habet formulam syn. nudi abl., assumto per ellipsin subst. πραγμάτων, contrahens deinde orationem, membratim fusam, in participium, remota τὲ copula, pro qua P. aut δὴ legens, aut libere agens, a Gr. etiam abit, dux Bg. in v. ἐκ., quo simpl. pro §. 5. e. compos. ἐπικ. variat Noster, non item cum v. βλ., (ubi Bg. phrasis fere e P. nisi quod opponit contrarium, commutata iterum oratione in οἱ 'P., cf. 1, 12, 11. i., cum §. 4. i. ὁ δῆμος, quod et mox sq.; ad v. ἐπειθ. non male Stp. in m P. supplementum tenente, quo tamen facile careas in Bg. ratione, quae et nititur figura illa hendiad. in v. v. temporis finiti; in Lat. Bg. ferente G. Th. compos. ἀνακαλέω, sed Stp. Th. „κ invoco, imploro" unde L. Ern. „3) invoco, ut deum" circumscripta magis notione, ut Stp. subiecerat diserte ex Aristoph. κάλει θεόν, sicut in eius loco e Dem. Ind. fert, καλῶ — τοὺς θεοὺς ἅπαντας, cf. Ind. Ael. V. h. it. Valck. Eur. Hipp. p. 273. 1. D. et cum adiuncto ἐπ' εὐχαῖς ap. Orph., ut ab hac sede quasi propria, (in qua et locatum superius ἐπικαλεῖσθαι, et Lat. *invocare*, de deo dicta in primis,) deinde descenderit ad homines et universam notio-

Digitized by Google

Ῥωμαῖοι ἐπείθοντο[z]: ἐκάλουν τὲ αὐτὸν συνεχῶς ταῖς [a] τοῦ δήμου συνόδοις, καὶ βλασφημοῦντες τὸν Ἰουλιανὸν παρόντα, ἐκεῖνον βασιλικαῖς φωναῖς εὐφήμουν ἀπόντα. διαγγελθείσης τὲ [b] τῆς τοῦ δήμου Ῥωμαίων γνώμης, καὶ τῆς ἐπαλ-

mani permoti, implorabant ipſum aſſidue in populi coetibus, atque convicia facientes Iuliano praeſenti, illum imperatoriis fauſtisque
9. acclamationibus proſequebantur abſentem. Nunciata autem populi voluntate et

z) Hic colon noſtrum habuit Ing. 2., pro puncto rel., ut in Bg. comma addidimus, cum nihil repertum eſſet, v. N. a) Ita et Ms. Ba. *Mart.* et rel. Mss., ſed Ing. ἐν ταῖς λ., v. N. b) Ing. δὲ v. N.

nem illam Bg., qua tamen ne opus quidem ſit, cum ſufficiat illa vulgaris *vocare*, vel pro advocare, vel pro nominare, nominatim appellare et proferre, cf. §. ſq. βοῆς.

ταῖς τ.) Puto deeſſe ἐν ante ταῖς. Sic enim et ſtatim poſt (§. ſq.) ἐν τ. σ. *Steph.* quem repetens Sch. in σ., tamen vertit ſine praep., ſecus ac Bg., „*congreſſibus* frequentibus *populi*" cum Noſter, in primis tacente P. cum Mss., potuerit orationem variare, praep. addenda et omittenda, cuius generis poſtremi exempla fuere iam ſupra, ut in vicinitate literarum nihil eſt, quod expulerit praep., tacente hinc etiam Sb. Ind., Noſtroque adiungente gen. τ. δ. ex abundanti, cum ſuffeciſſet pron. αὐτῶν, e pr. οἱ Ῥωμ., praebentibus Ind. modo ſubſt. συν. cum gen. aliis Ael. V. h. Long. Mor. et Fa. Aeſ., ſed abſolute Thuc. R. Or. V. 8. And. Dem. et If. Pan. Mor. p. 32. i., cf. Heſy. cum N., nec G. Th. tenente, niſi „coetus *civium*" qui gen. eſt quoque ib. in v. *conventus* cum Gr. n., ut „*comitia* populi *Rom.*, *ἀρχαιρεσία*, (1043, 74.) comitia *populi*" quo autem hic Noſter non reſpexerit, ſed ad quotidianos circulos quoſdam in publico ſine publica auctoritate.

βασιλ. φ.) imperatoriis *vocibus*, i. e. vocibus et titulis, qui acclamari imperatoribus ſolent. *Steph.*

Quî et in m. deſerit P., unde tamen Bg. ſervat copulam, quia, vertendo v. εὐφ. per phraſin ex adi. et ſubſt., concurrebant duo adi., et quia in eodem v. voluit retinere notionem particulae εὖ, quam negligens Stp. in m., brevior eſſe potuit, ſcribente Noſtro tantum ad analog., et in βασ. φων. etiam per Graecitatem novam e reip. Rom. ratione.

διαγ. τὲ) Malim διαγ. δέ. *Steph.* quem cum Ing. ſequitur etiam Bg., nihil decernente P. per libertatem rel., quanquam alias δὲ cum aliquo nomine contrahit in pronomen relat., confuſis ſane iſtis vocibus ſaepe, ſed hic, cum Mss. taceant, valitura vulg. copula per vetuſtam nectendae orationis rationem, dum ducit Bg. ſua rel. quoque e Stp. m., praeter omiſſum gen Ῥωμ., quem expreſſerat 1, 13, 4., olim reſtituendum, cum hic forte ſcribae vitio deeſſe poſſit, adiunctus a Noſtro ad variandum pro nudo pr. §. τοῦ δ., cf. §. 4. ad Bg. in γν. variantem.

καὶ τῆς λ.) Totum hoc membrum omiſit P., non reſtitutum a Stp. in

λήλου [c] ἐν ταῖς συνόδοις βοῆς, εἰκότως ὁ Νίγρος ἀναπεισθεὶς, ῥᾶϛά τε αὐτῷ [d] τὰ πράγματα ὑπακούσεσθαι [e] προσδοκήσας, καὶ μάλιϛα τῷ τὸν Ἰουλιανὸν

crebra in coetibus inclamatione, merito Niger impulſus facillimeque ſibi res ſucceſſuras ſperans, eoque maxime, quod Iulianus et a

c) ἐπ' ἀλλήλου mendoſe A. al. cf. 1, 12, 14. e. d) Ma. Ba. et Vi. αὐτῷ cum edd. A. al. v. N. e) Al. ὑπακούσεσθαι. *Leisn.* in m. A., quae fut. cum rel. tenent, pro aor. B. 2. Ox. et Ed., v. N.

m. per ſeveritatem Bg., qui in β. uſus Lat., ap. G. Th. e ſolo Tertull., in σ. hic Noſtro omittente pron. gen. αὐτοῦ, cf. §. pr.

εἰκοτ.) Cf. e Xiph. ſupra ad §. 5. m. ἀρωγ., variante Noſtro in comp. v. ἀν.° cum ſimpl. §. pr., (omiſſis hic adiunctis ὑπὸ τούτων ſ. τούτοις.) et in v. ſq. προσδ. pro ſyn. ἐλπ. 1, 5, 10., iuncto iterum, ut ibi, adv. ῥ. ambigue, ordinem Gr. ſervante Bg., cum Stp. in m. videatur ad v. ὑπ. trahere, qui ſequuntur cum P. Lat. rationem in pron. aſpero, it. fut. tempus cum v. πρ., quod et h. l. tacite ſervant Mss., ex confuſione orta lect. edd. rel., non tenente Sb. Ind. v. ὑπ. in med., nec Stp. Th., qui modo formulam ſimilem novit per act. 1, 293. E. m. „metaph. dr. res etiam aliqua nobis parere, pro ſuccedere ex animi ſententia, Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα" Ind. e 2, 762. e., ubi ſine N. alia lectio ἐπεὶ δὲ λ., *cum* vero *obediret* mihi *negotium*, cf. Abr. Dl. Th. p. 631. e. cuius e Thuc. ſine Ind. 422, 91. εἴ τι ἄλλο — ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται, *ipſis* facilius *parerent*, per med. ambiguum, de re, an perſ., quod non amplius tropice repertum de re, at de perſ. ap. Xen. M. S. Ael. V. h. et Luc., ſed in act. de re etiam ap. Foeſ. et Schw. L. N. T. in N., nihil ferente G. Th., quam v. *parere*, cum Gr. n., quoque de re, nec tropo tamen explicato, ſed in Bg. ferente N. 3. προχωρεῖν, ubi tropus alius, ad ſententiam vero idem, cf. 1, 10, 8., quocum Noſter quodammodo variat, ut pro 2, 2, 8. e. act. per med., cui hic pron. reciproci dativus perſ. diſerte adiunctus, ut maneat act. nudum, niſi per pron. aliud iuves aliudque v. tropicum, v. c. ſibi *daturas*, dedituras *eſſe* ſe *res*; quibus intelligit ſucceſſionem in regno, et adeptionem eius, cum variis rebus, eo pertinentibus, periculis, impedimentis, quae obediunt, dum ad voluntatem eveniunt, removentur et ſuperantur. Sic Beg. 2, 686. ad numum „Peſc. Nigri, — ap. Herodi. *omnia* ſibi *ex* animi *ſententia* iactavit *ſucceſſura*" e P. Vs. ubi 3, 128. alius quoque numus eiusdem, ſed ſine Nota; praeter quos notaram, neſcio, unde, numum alium „Imp. Caeſ. C. Peſcen. Niger. IVS."

τῷ) Bg. partim e P., (cf. §. 2.) qui negligens in κ. μ., etiam in ſq. formula τ. π. αὐτ. ϛρ., ubi Bg. ſaltem aliquod pron. refert, in v. ἀμ. tempus impf. ex eo ſervans, ubi Sch. „contemni, minus curari ab aliquo" fere cum Stp. Th. aliunde, et G. Th. cum Gr. n., reſpiciente Noſtro partim ad §. 4. m. et hac §. deinde καταφρ., ſed hic ut malim ſubſtituere *non magni facere* nec *amare*, nec *tueri velle*, variante Noſtro cum 1, 2, 5. e. τοὺς π. ἀ. δορυφόρους. Mox in δ. Bg. e P. libere, ut ſupra reddiderat ὡς et ἅτε cum particip., ſeverius autem Sch. „ideo, quod" fere cum Stp. Th. aliunde, qui pauper, nec ſollicitus de ellipſi pron., pro διὰ

ὑπό τε τῶν περὶ αὐτὸν ςρατιωτῶν ἀμελεῖσθαι, διότι τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων [f], ὑπό τε τοῦ δήμου καταφρονεῖσθαι, ὡς ἀνάξιον [g], ἧς ἐώνητο [h], ἀρχῆς [i], ἐπιδίδωσιν αὐτὸν [k] τῇ τῆς βασιλείας ἐλ-

suis militibus negligeretur, ut qui promissiones pecuniae non impleret, et a populo contemneretur tanquam indignus illo, quod emerat, imperio, tradit se ipsum imperii spei: ac pri-

f) Hoc comma in A. et Pat., pro colo Stp. rel. et inde depravato puncto Ing., ut parenthesis a διότι — χρημ. in Bs. 2. al. v. N. g) Modo hic comma, non item post ἐων. comma in Bs. 2. L. v. N. h) ἑων. per asperum in Ms. Ba. et in edd. A. cum Bs. 2. mendose. i) Comma hoc in Ms. Ba. et A. al. pro colo Stp. rel. v. N. k) Sic per asperum quoque Ms. Ba. cum A. al. pro αὐτ. per lenem Stp. rel. v. N.

τοῦτο, ὅτι, cui vicinius Lat. *propter ea quod*, quod verius, quam aliorum δι' ὅ, τι, v. L. Ern. et N. T., nominatim Schw., Suid. Ammon. Vig. cum N., Hoog. Op. Ind. Thuc. in text. et N. cum Abr. Dl. Auct., Wess. ad Diod. S. 1, 63. N. 74., cuius Ind add. 2, 34. l. 71., Xen. M. S. The. Fi. Luc. Long. Mor., corrigente Rsk. sine causa Dem. 243, 21. Harl. pro Cor. p. 158. N. 92., sed Ind. nihil tenente, cf. 163, 24. 243, 21. 447, 8. 669, 27. sq. 877, ult. 1035, 5. 1333, ult. In sq. ordinem Gr., ob laevitatem a Nostro delectum, Bg. deserit perspicuitatis causa, severior in formula cum Sch. in „ὑπ. *promissiones* pecuniarum *implere*" qui in v. πλ. cum P., quo variare Nostrum diximus pro §. 2. e, formulam tenente D'Orv. Ch. p. 653. i. sine auctore, quem alium habui modo in Zos. 2, 10, 11. τὴν ὑ. αὐτῷ πληρώσας, *eo* promisso *impleto*, ut syn. ap. Luc. 1, 497. ult. οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑ., *quod* ad *constitutum* non *venerit*, melius reddente Poss. Call. p. 336. i. ex Isocr., cum P. vero Stp. Th. 3, 386. G. hinc tantum, nec proferente, nisi Lat. „Sic Plin. *implere promissum*, et Cic. *complere* prom." e quo fonte hauserit Noster.

ὑπὸ — καταφρ.) Respiciente Nostro ad §. 4., tenet Stp. Th. in hoc pass. aliunde rectionem, dum Bg. mox in ἧς λ., quam P., severior, partim que cum Sch. „pass., sed sign. act., *emerat* principatum" ignorante tempus hoc Stp. Th., et me tenente modo similia, cf. Hes. 1, 1570. e. Suid. 1, 781. m. Ind. R. Or. V. 6. 7. Is. 8. And. Dem. The. Fi. et Aesch., Dion. H. S. T. 2. Poss. Call., ubi, propter gen. ἀρχ., ab ἀναξ. pendentem, commata post ἀν. et ἐων. fecimus, sed non bene dant edd. signa parenthesis in διότι — χρημ., cum Noster adhibuerit concinnitatem duplicis generis, apertam quidem in membris duobus per bina ὑπό τε λ., sed tectam, dum ad enunciationem plenam e genere causarum, διότι — χρημ., retulit membrum imperfectum, ὡς — ἀρχ., per particulam causalem et adi., quo expleto per particip. ὄντα, et sic resoluto in tempus finitum, *quia* indignus *erat* illo rel., artificium Nostri apparet.

ἐπιδιδ.) Variat Noster cum §. 1. e. per syn. pron. recipr., quod, alio spectantibus P. et Stp. in m., clare refert Bg. cum Ms. Ba., dum rel. Mss. videntur, tacentibus Excpt., servare lenem spiritum, quo de alibi pro aspero, sed ut in v. ἐπιδ. falcem ob constantiam et superiora loca debuerit

πίδι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους [l] ἡγεμόνας τὲ καὶ χιλιάρχους, τούς τε τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντας [m] οἴκαδε μεταπεμπόμενος, διελέγετο καὶ ἀνέπειθε, τὰ ἐκ τῆς Ῥώμης δηλούμενα φανερὰ [n] ποιῶν, ὡς ἂν

10. mum quidem sigillatim duces ac tribunos et ex militibus eminentiores domum arcessens alloquebatur et sollicitabat, quae Roma nunciarentur, edocens:

l) Nullum comma hic in Ms. Ba. et edd. A. al. sed aliquod in Stp. rel. v. N. m) ἐξεχόντων leg. mendose e pr. finitione. n) φανερῶς π. Ms. Ba. et Ve. v. N.

servari asper; tropum in formula removente P., sed aliter Stp. Th. 1, 997. C. e. post aliam lect. in αὐτ. per asperum sine Vs., sub Bg. phrasi „q. d. animum suum illa spe duci sinit. Ita enim interpretandum ibi censeo“ sed ne sic quidem sine tropo, quem h. l. ob pr. προσδοκήσας aliter resolvas, quam privo v. sperare, ut sit, spem non opprimere in animo, sed retinere ac persequi, et facere omnia, ut ea impleatur, et propter illam; quae insunt et his, ap. G. Th. non repertis, spei se permittere, indulgere, obsequi, parere, servire; cum Stp. me non tenente formulam aliunde, ex analog. forte effictam modo, sed affine quid e Dem. Ind. in subst. „πείθεσθαι ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι, a pollicitationibus eorum, et a spe, ab ipsis proposita, se pati duci“ ut cum Stp. Th. nec habui aliunde ἐλπ. cum subst. v. β., nec G. Th. quid simile, cf. tamen Ind. Iust. *in spem regni adductus.*

κατ' ὀλ.) Simili Lat. formula adverbii Bg. usus 1, 10, 6., dum tacet P., sed ego omisi comma, ut liberum esset, trahere velis ad proximum v. μετ., an ad sq. v. διελ., ut e P., in rel. libero, Bg. retinet modo praep. ad τῶν στρ., ubi gen. potest pendere a praep. in v. ἐξεχ., vel ab oppresso pron. τινὰς, quod adiunctum erat 1. 8, 11., quanquam alia in rectione, cf. ib. de Bg. gradu altiore et ad χιλ. Ind. Sb. cum Xen. Cyr.

οἰκ. μ.) *domum* arcessens *colloquebatur*, et *in* suam *sententiam* adducebat. *Steph.*

Qui recte sic P. errantem in v. μετ. emendat, ut, praeter Sch. in „οἰκ. domum *ad se* aliquem *arcessere*, ἀν. in *suas* partes *trahebat*“ quoque Bg., adhibens et supra suum Lat. ad v. ἀν., in quo Noster cum §. pr. i. variat tantum notione, (quae hic in malam valet partem,) opprimens in utr. v. pronominis αὐτ. casus diversos.

φανερὰ) Rectius, quam in Ven. *Stroth.* a Glossatoris inscitia, non ferentis duo adi. et acc. in vicinia, per soloecismum, cum v. π. requirat adi., non adv. in rectione quidem cum acc. rei τὰ δηλ., ubi P. deserit etiam Sch. „*quae* renunciabantur *Roma*, π. reddens *manifesta*“ sed in φ. cum Bg., fere e P., ap. G. Th. modo cum ἐκδιδάσκω privo v., in quale pro phrasi inclinat quoque Stp. Th. in φ. i. „Xen. φανερὸν ποιῶ, declaro, Herodi. l. 2. τὰ — δηλούμενα, (sic cum distinctione alia,) φ. π. manifesta *faciens* s. aperta, s. potius uno v. aperiens s. patefaciens. Dem. pro eodem dicit φανερὸν καθίστημι“ sed et ταῦτα — ποιήσαντες τοῖς Ἕλλησι φ. 129, 6. sine Ind., ubi nec illud Stp., sed alia exempla nostrae formulae,

διαθέουσα ἡ γνώμη[o] ἔκπυστα	ut dimanans fama vulgaret
καὶ γνώριμα ποιῇ[p] τοῖς τε στρα-	ac notificaret cum militibus
τιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ	tum reliquis per orientem

o) Ms. Ba. habet etiam. *Mart.* etiam Mss. rel. cum edd., sed φήμη Ing., v. N. p) M. Ba. colon mendose.

quae haud dubie i. q. privum v. φανερεῖν, et h. l. indicare voce et coram, ut pr. δηλ. scripto et litteris, cf. cap. sq. §. 8., variante Nostro in hoc δηλ. pro §. pr. i. διαγγελθ., sed Stp. Th. ignorante pass. et cum pr. ἐκ adeo, quam non, ut hic, cum nomine loci, sed tamen cum v. δ. habui ex Or. R. V. 7. Ant. ἀδύνατον, ἀλλαχόθεν, ἢ ἐκ τῶν πραχθέντων δηλοῦσθαι, de praep. cum subst. urbium proprio nominatim nihil monente Stp. Th., at Poss. Sy. p. 112. i., cf. L. N. T. Kt. Nt. 3. et Schw. p. 429. b. i. cum N. 3.

δ. ἡ γν.) For. ἡ φήμη. *Steph.* Ad γνώμη alludit etiam Pol. Versio, sed ita, ut veriorem etiam lect. φήμη simul exprimat, (ut quam latissime *toto* oriente *rumores* disseminarentur.) *Sylb.* Hic Bg. probat Stephanum, pro γνώμη legentem φήμη, (in Vol. et m. Ms. Bg.) *Leisn.* Non probo Stp. et Sb. emendationem φήμης. *Stroth.*

Sch. „γν. δ. fama *pervagans*" quod v., cum φ. usurpatum supra 2, 4, 4., cum rel. adiunctis ἐκπ. καὶ γν. π., (quibus duobus variat Noster pro una phrasi pr. φαν. π., coniungens hic syn. vicinius γν. π. et aliud ἐκπ.) valde probabilem facit Stp. coniecturam, e P. tacite ductam, sed a Bg. clare satis approbatam, cum subst. γν. nec sic absolute bene procedat, pro ἡ τοῦ δήμου Ῥωμαίων γν., ut erat §. 9. i., ad quem locum librarius mente respexerit, nec de γν. commode valeant adiuncta ἐκπ. καὶ γν. π., ubi supplendum pron. ταῦτα s. αὐτὰ, ad pr. τὰ ἐκ τ. Ῥ. δηλ. relatum, ut in quo videtur spes nixa Nigri, fore, ut exercitus totus, qui cum eo erat in provincia, et reliqui Orientales homines tanto facilius sibi faverent, si audissent atque cognovissent favorem populi Rom. ipsius et efflagitationem; unde ipse Noster sq. §. subiicit eadem fere explicationis ergo; e quibus, nominatim ex ὅτι μ. αὐτ. ἐξ ἐπ. μν. τ. ἀ., non fuerit magnum argumentum pro vulg. ἡ γν., ad Nigrum ipsum relata, quasi sententia istius et consilium de imperio accipiendo, cum offeratur et velut obtrudatur, populo Rom. ita volente, palam et conscio eo, nec adeo per insidias, nec clam eo, nec artibus malis, quasi, inquam, hic Nigri animus sensusque dimanans cognita faciat exercitui ac reliquae multitudini orientis aut illa, quae Roma nunciata venerint, aut ista, quae Niger ad duces ac caeteros domi suae aperuerit; praeter quae duo nec in hac secunda expositione expleri quid posse videtur, sed quae ad meum quidem sensum valde contorta est, nec ita facilis, ut prior e Stp. correctione, et vel hinc commendabilior; ut olim haud dubie editurus sim ἡ φ., non admodum a litteris lectionis vulg. abhorrens, qui nunc quidem non habebam eandem alibi confusionem in Notatis, sed tamen in mente, contentus iam his, quae per causas in utramque partem et lect. proposita sunt. Sed Sch. in ἐκπ. „ποιεῖν τι τινὶ, *edocere* aliquem aliquid, (recte ad sensum eodem Lat., quo ante ad φαν. π.) γν. π. nota *reddere*, π. γν. faceret *nota*" sic quoque monstrans syn., ducto postr. e Sb. Ind. v. γν., pro quibus Bg. mutat formulam duorum adi. cum verbo uno in duo ver-

τὴν ἀνατολὴν ἀνθρώποις. οὕτω γὰρ ῥᾷστα ἤλπιζε πάντας αὐτῷ [q] προσχωρήσειν [r], πυνθανομένους [s], ὅτι μὴ αὐτὸς ἐξ ἐπιβουλῆς μνᾶται τὴν ἀρχὴν [t],

11. hominibus. Ita enim facillime sperabat futurum, ut omnes sibi adiungantur, audientes, ipsum non insidiose ambire imperium, sed

q) αὐτ. leni edd. omnes, etiam tacite Mss., v. N. r) Sic Stp. rel. pro A. al. pravo προχωρ. s) Hoc comma fuit in una B. a. L. t) In Ms. Ba. iterum colon.

ba priva, dum copiam Nostri assequebantur aliquo pacto haec ap. G. Th. in v. *notus* e. cum Gr. n. secundo „negotium — *vulgatum* et *notum*, — res *notae* — et *manifestae*, — res *nota* et *pervulgata*“ it. illa v. c. cognita et perspecta; cum in Gr. syn. copulentur e forma et genere, quatenus ἐκπ. auditu cognoscuntur, sed γνωρ. universe, aut etiam mente in primis; nihil me tenente e Stp. Th. v. γν., nisi Lat. *notus*, qui v. ἐκπ. sub Lat. variis, partim a L. Ern. repetitis, et post similem locum e Synes. „μὴ ἐκπ. ποιεῖν λ., non evulgare“ sine Vs. nostrum locum adhibet et e Thuc. Schol., v. Ind., qui explicat φανερούς, quod in pr. vidimus, ut certo substituatur a Nostro syn., quo de ἐκπ. v. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. Dion. Cas. et Ael. V. h., it. Bud. C. 159, 32., ubi sine Vs. „Herodi. ὡς ἂν δ. ἡ γνώμη, ἐκπ. καὶ φανερὰ ποιῇ τὰ ἐκ τ. Ῥωμ. δηλ. „memoriter quidem, sed tamen cum nostra supra rectione, Poll. 5, 147. N. 67. et 6, 206., ubi Noster respicitur sine Vs., Hes. et Suid., qui formulam habet, ἔκπυστον μὴ ποιῆσαι τὴν πρᾶξιν, rem illam non *divulgaret*, quam et v. ap. Abr. L. Ar. p. 130., ut alteram ap. Diod. S. 1, 12. i. γνώριμον σφίσιν — ποιῆσαι τὴν περὶ πάντων ἑρμηνείαν, elocutionem *rerum* omnium *sibi* notam *fecerunt*, cf. γν. de pert. Cas. ad Polb. T. 3. p. 501. i. Ind. Xen. Hell. et M. S., G. Chr. R. Or. V. 6., sed de re ib. V. 4. 7. Is. Dem., cui add. 199, 9. 254, 5. Ael. V. h. Luc. Poss. Call. Foes. Suid. et Hes., variante Nostro in κ. τ. ἀν. per praep. cum 1, 2, 9. e. et 2, 1, 9. e., ubi sine elliptico particip. οὖσι severus Bg., cuius Lat. postr. ap. G. Th dubiae auctoritatis, et in secundo tantum haec, *bella* vulgata *per* orbem *famâ*, in hocque subst. et v. *diman.* nihil, quam *canit* — *fama*, — *discurrit*, — *emanarat*, — loquatur *opus*, — *manat*, — hostium *duces* non *occisos* fama *narravit*, — nunciabat, *te esse in Syria*, — *volitans* pennata *per* urbem *nuncia* fama *ruit*, — hanc — *obsessam esse*, — fama *vulgaverat*, quae ipsa analogia Lat. pro lect. Stp. loquitur.

ῥᾷστ. ἤλπ.) Variat Noster iterum modo in syn. v. cum §. 9. i. ἐ. προσδ., ubi Bg. de suo periphrasi fut. utitur, sed cum neglecta temporum consecutione, adhibens praes. *adiung.* pro impf., cum hoc tempore incepisset per *sperab.*, cf. Schell. de stylo p. 173. c) 175. i. 179. e. 181. m., secutus idem P. in pron. aspero ad v. πρ., ob adiunctum v. ἤλπ., dum Stp. Th. fert aliunde Lat. Bg. cum pr. αὐτῷ (cf. 2, 4, 5. e. Luc. Xen. Hell. Thuc. in Schol. cum Abr. Dl. et 150, 37. νομίζοντες — ῥᾳδίως ἂν σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν, cum eadem Var. L., tum Dem. Herdt. cui add. 669, 30. cum N. et Zos. 1, 28, 6. e.) sed in sq. v. πυνθ., praeter Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) nihil de rectione cum ὅτι, quam v. ap. Ael. V. h. et in L. N, T. Krb. ut sine Ind. cum syn. ὡς ap. Dem. 113, 25.

ἀλλὰ καλούμενος καὶ βοηθή-	vocatum abire ad auxilium
σων ἄπεισι Ῥωμαίοις δεομένοις.	ferendum Romanis roganti-
ἀνεπτόηντο δὲ πάντες u, καὶ 12.	bus. Arrecti autem erant

u) Ms. Ba. hic habuit punctum cum A. Ir. B. I. L.

μνᾶτ. τ. ἀρχ.) Saepius hoc v. utitur Herodi. pro ambire s. affectare. Sic infra c. 9. *τὴν ἐξουσίαν μν.* et l. 3. c. 7. *τὴν ἀρχ. ἑαυτῷ μνώμενον.* *Strotb.*

Stp. Th. „*μ.* generalius pro affecto, ut *μ. ἀρχ.* ap. Herodi.“ sine loco, laudans Bud., qui in Comm. 1226, 9. hunc locum habet sine Vs. et formulam tantum e Nostro, sed Sb. Ind. praeterea e Zos., non amplius repertam, ut v. modo in Ind. Hom. Call. Thom. M. p. 618. Hes. Suid., etiam sub *μνωμ.*, ad Luc. 3, 577. e. it. Fi. Pal. v. *μνηστευ.*, Sch. reddente „occupat, (e P. fere,) ambit, s. affectat *regnum* ex *insidiis*“ non variante Nostro in *ἐξ ἐπ.* cum 2, 5, 12., ubi similiter Bg., qui hic invertit ordinem in *μὴ*, ante pron. positum exquisite, ut Lat., v. c. in illo *non* is *sum*, etc., cf. Hor. Turs. p. 607. m. et e., proferens tamen et alterum ordinem.

καλουμ. Bg., sublato *καὶ*, alterum particip. mutat in aliud cum praep. et phrasin, per alium simul ordinem, quasi sit *καλ. ἀπ. εἰς τὸ βοηθεῖν*, aut simpliciter *καλ. ἀπ. β.*, sine copula, respiciens tamen vel sic ad v. *ἀπ.* cum particip. fut., et ad hendiad., retinensque diversa verborum tempora, nisi quod praes. per perf. dedit, cum posset servare, *vocatum* et *opitulaturum*, deserto P. ad Bg. accedente Sch. „*vocatus* ad opem ferendam“ nisi hic voluit modo definire sensum, cf. §. 5. c. ad *ἐπικ.*, in *Ῥωμ.*, quod P. omittit, variante Nostro sine artic. cum §. 8. m., severo etiam Bg. in oppresso ad v. *δ.* casu pron. *αὐτὸ* s. *τοῦτο*, monente de absoluta hac v. ratione Stp. Th. modo in alia eius notione 1, 915. G. e., non item p. sq. D., ubi P. Lat. aliunde tenet, cf. Abr. Dl. Th. p. 41. m.

ἀνεπτ.) obstupefacti *autem* erant *omnes*. Potest autem *ἀν.* et aliter exponi, ut videbis in Annot. *Steph.* Sic recte Bg., quod P. omittit. Scheid. „P. videtur omisisse in sua Vers. Vulgo redditur, *animo* erecti *erant omnes*, ex Bud. Nihil etiam prohibet, quin usitata signif. explicetur, *consternati* erant *omnes*, Syri.“ V. *πτοιεῖσθαι* vehemens desiderium notat. Anton. 1, (6. m.) *μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι*, neque circa talia *insano* ferri *studio*. Ap. Hes. (T. 2. p. 1073. i.) *πτοιᾶσθαι* —, *τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια*, valde *incitari* ad *Venerem*, et ap. Call. in Di. v. 191. *Μίνως πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι*, v. Spanh. ad h. l. — Quid, si vertas, *caeco impetu* ferebantur *omnes*, s. attoniti erant omnes, s. impatientes erant, v. ad 4, 8, 12. (immo 18. e) et 5, 4, 1. — *ἀνεπτόηντο*, scil. *πρὸς τοῦτο*, i. e. impatientissime hoc appetebant, v. Schultens. ad Prov. 28, 22. Cler. ad Hes. *ἐγγ.* v. 447. et Stanl. ad Aesch. Pr. V. v. 855. *Leisn.*

Qui et cf. ad 4, 8, 18. e., et super simpl. *πτ.* ad Hes. l. l. et 1, 1410. m. Suid. 1, 848. e. 3, 223. m. 227. i. Gat. ad Ant. l. l. it. p. 5. a. A. p. 104. a. F. b. C. 137. e. p. sq. i. Ern. ad Call. l. l. cum Loesn. Ind., Fi. ad Plat. Phaed. p. 174. N. 6. Heyn. Epict. 33, 13. e. Krb. Plut. p. 169. e. Ind. Dion. Cas. et Sb., it. L. N. T. cum Obs. Munth. p. 180. Krb. p. 400. Loesn. p. 478., it. Foes. p. 327. a. e. sed super nostrum compos., quod est haud dubie i. q. simpl., cf. Poll. 5, 72., ad Herdr. p. 683. N. 53. Stp. Th. e Bud. „erigor spe et animo, Herodi. *ἀ.* — *προσέκειντο*, (cum alia, quam

μηδὲ μελλήσαντες προσιέναι- animis omnes, et nec cunctati
το [x] *ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ* [y] instabant enixe contendentes,

x) Nihil hic in Ox. et Par., punctum in Stp. rel., sed comma in A. al., etiam in Sb., v. N. y) Pron. hoc omissum mendose in B. 2. L., ob sq. ἀντι similes litteras, et post id nullibi comma, v. N.

in ed., distinctione) — πρ., i. e. *animo* erecti *erant*, quasi a consternatione ob rerum novarum nuncium. — Notandum est autem, secundum hanc signif. ἀνὰ sumi, ut in ἀνακαλύπτω, contrario τοῦ καλύπτω" L. Ern. tenente tantum haec „ἀνεπτόημαι, spe varia et stulta erigor" in quam notionem luculentus locus ap. Stp. erat e Plut. ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, quod reddas *erectos* esse *ad spem*, s. *spe*, ut 2, 6, 16. i. ad ἐρθέντες ταῖς ἐλπίσιν, quasi variet hic pro formula Noster per v. privum; me quidem comparante, ut Suid. l. l. et L. Ern., v. πτήσσειν, ita, ut πτοεῖσθαι sit Lat. percuti, concuti, moveri, commoveri, et, de animo adhibitum, semper explicetur e contextu de motus s. affectus genere certo, ut h. l. valet tum ille spei, tum desiderii cupiditatisque, it. fiduciae, de quibus l. l. dictum; G. Th. non proferente formulam Bg. in particip. cum diverso casu atque adeo sexto, sed tantum eiusdem casus „*arrectae* mentes *stupefactaque corda*, — *postquam* plebis *animos* arrectos *videt*, i. excitatos" ad quem Sall. locum Cort. non est planus, sed magis ad Car. 39, 3. „arrectae *mentes* de iis dr., qui per certamen magna sperant" cf. Ind. Liv., it. v. *erectus* ib., Amm. M. Corn. Nep. et Cl. Cic. Sed adi. π. hic coërcetur modo ad pr. §. 10. orientales milites et homines.

καὶ μ.) ac sine ulla etiam cunctatione instabant, obsecrantes et ipsi, ut res capesseret, i. e. rerum administrationem. *Steph.* Bg τὸ αὐτοὶ refert ad ἀντιλ. Sed si referas ad ἐκλ., tum P. Vers. praeferenda videbitur. Sensus igitur, nec mora instabant ei, rogantes et ipsi, rogantes ultro, ut reip. curam et administrationem susciperet, s. ut pro Iuliano remp. capesseret. ἀντιλ. est proprie pro alio sumere, deinde adiuvare, propugnare, defendere. Praep. ἀντὶ notat pro etiam in compositione. Sic liber descriptus dr. illius, ex quo descriptus est, ἀντίγραφον. Hom. (Ἰλ. λ', 514) Ἰητρὸς — ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, i. e. vir medicus, si permutatio cum aliis mancipiis sit instituenda, quod belli et pacis tempore usitatissimum est, multis mancipiis est aestimandus, unus valiturus plures alios. Hes. ἀντέχεται, ἀντιλαμβάνεται, φροντίζει. Sic Matth. 6, 24. ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, i. e. *aut pro* uno *stabit*. Sic Luc. 1, 54. Iudith. 13, 5. Hes. (forte ἀντιλαμβάνεται, βοηθεῖ, ubi N. laudat illud Luc., cf. Alb. Gloss. p. 104. N. 46.) Sirac. 2, 6. 3, 12. 12, 4. 29, 12. et 27. (ubi nihil,) 1 Cor. 12, 28. Ps. 83, 8. 108, 8. Act. 20, 35. δεῖ ἀντ. τῶν ἀσθενούντων, *oportet* infirmos *suscipere*, i. e. ruituros fulcire, ducta metaph. ab his, qui porrecta manu aliquem, alioqui collapsurum, fulciunt, ne labatur, sublevare etiam et sustentare. In hoc ergo Herodiani loco τῶν πρ. ἀντιλ. est fessas res et labentes, s. remp. sustentare. Sic Plut. in sympos. dixit, salem τῶν ἐπὶ τὴν φθορὰν φερομένων ἀντιλ., *ad* corruptionem *vergentibus* esse *subsidio*, impedire, ne corrumpantur. Illud Act. 20, 35. videtur esse i. q. 1 Thess. 5, 14. ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν, vel quod Rom. 15, 1. τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν. *Leisn.*

De sacris locis v. Suic. Th. v. ἀντίληψις et in nostro v., ubi et noster locus iisdem Leisneri verbis exponitur, qui in m. Ox. „O. M. XI. p. 30.

ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγ- ut et ipsi rem capesserent.

(et in m. Ms. Bg.) aliter P. et Stp.“ faciente Sch. cum Bg. in μ. et πρ., qui in καὶ copulato vicine cum neg. μ. severior, quam 2, 4, 18. i. καὶ — μήτε, pro quo variat Noster, ubi neg. est pro simpl. μὴ, (ut ap. Dem. e lect. vetere 240, 12. pro ne quidem, cf. Harl. p. Cor. p. 142. N. 38.) aut *etiam non*, quo Stp. inclinat, in Th. 2, 170. D. m. haec tenens „dicimur etiam πρ., incumbere, instare, urgere, in bonam partem, ut quum *precibus* alicui *instare*, Plut. — πρόσκειται δεόμενος, precibus *instat*, Herodi. l. 2. μ. μ. προσέκειντο καὶ ἀ. ἀντ. τ. πρ., instabant *obsecrantes* et *ipsi*, ut *rerum* administrationem *susciperet*, et l. 3 πρ. λιπαροῦντες λ. — Athen. λιπαρῶν δὲ καὶ προσκείμενος, — Greg. δεήσει προσέκειντο“ in v. ἱκλ non respiciens Nostrum, ut in nostro loco operarum vitio omissum ibi est particip. ἱκλ, cum in Vs. expresserit tamen, quod, sublato commate post πρ., explicem per dat. illum Greg., ut syn. illud Plut. δ. particip., et Athen. istud accipiam per hendiad. pro λιπαρῶν πρόσκειται, inverso ordine; sicut et primum v. πρ. commutes in adv. et ἱκλ. in v. finiti temporis, *instanter*, perseveranter, *obsecrabant*, ut explicat G. Th. id adv., it. „cum vehementia et studio, (sed 1156, 58.) *instat* ire *ad eum*, i. perseverat“ Bud. C. 713, 32. proferente nostrum locum sine Vs. sic, ἀν. δ. πάντες, κ. — μ. μ. προσέκειντο, ἱκλ. κ. αὐτοὶ ἀντ. τ. πρ. et e Greg. similem locum illi Stp. καὶ λιταῖς προσκείμενος, λ., ut laudatur Nostri locus uterque, (comparatus quoque Stp. ante, ubi pro comp. ἱκλ. simpl. λιτ. eodem sensu, per variationem,) in Obs. Misc. Nov. T. 3. p. 30., ubi agitur de πρ. pro instare et urgere, et alia haec loca, ad pr. propositam expositionem per adv. apta, λιπαρῶς προσκειμένης τῆς μητρὸς, et φίλων ἐγκειμένων καὶ λιπαρῶς θεραπευόντων, qui locus postr. in mentem revocat illum supra 1, 6, 22. ἐγκειμένων λ., pro quo variat hic Noster per aliud compos. eiusdem thematis, cf. Aes. Fa. „μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο, *magis* rogando *instabat*“ subst. dat. verso per syn. particip., Dion. H. S. T. 1. sine Vs. ex 121, 33. ὡς — οἵ τε ἀδελφοὶ προσέκειντο λιπαροῦντες, λ. fratribus *et* ipso *etiam* patre *deprecantibus*, et Dem. „πρ. urgere, instare *flagitando*, — ἐνταῦθ' ἤδη προσκείμεθα ἀπαιτοῦντες“ non bene ad solum v. πρ. adiuncto statim abl. illo Lat. particip., qui demum inest in addito v. ἀπ, unde et L. Ern. per nuda illa Lat. et syn. explicat. Sed Sch. in v. ἱκλ., partim e P. „obtestantes, impense *rogantes*“ cum Bg. fere per notionem secundariam, quo v. non variat Noster cum 2, 3, 11., nisi per tempus et hic omisso pron. αὐτὸν, ob mox idem magis necessarium, ubi κ. αὐτ. cum Stp. traxerim potius ad pr. v. ἱκλ., intelligens κ. per praeterea, praeter Romae incolas, qui §. 5. e. antea rogarant, it. §. pr. e., quibus eum adeo etiam orientales simul orabant hic, accipiens idem formulam ἀντ. τ. πρ. sensu angusto, pro publica negotia, s. remp. et imperium accipere, ut varier Noster (cum 1, 3, 5. m. βασιλείαν παραλαβεῖν, ubi Bg. formulam comparabam similem, hic partim ductam e P. At Ind. Sb. „ἀντελάβετο τῆς ἀρχῆς, cepit, susc.“ e Zos. 5, 46, 9., solum hunc locum proferens, nec quid in subst. πρ., quod Bg. sumserit latiori notione, ut conveniret etiam in orientales milites et homines, quasi rem illam, susceptionem imperii, simul cum Nigro agerent, aggrederentur, adiuvarent;, qua vi sane videtur sumi Gr. formula interdum, cf. Poss. Call., qui bene praep. quoque cum Sb. Lat. reddit, ut L. Ern. Nr. 4. „capesso, Gl. Vet. sulcipio“ quae et sunt ap. Stp. Th. cum formula e Plut. et Dem., cf. Ind., cui

μάτων. Φύσει τὲ[z] κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς[a] καινοτομίαν τὲ τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον.

13. Natura autem levis eſt Syrorum gens et ad novandas res prona. Inerat

z) Sic diſerte in Ms. Ba., ut in Mss. rel. tacite, ſed δὲ Ing., v. N. a) εἰς B. 1., cf. §. 5. i.

add. 9, 12. 199, 5. Bud. C. 776, 50. Ind. Xen. Cyr. Z., ſed Mor. „ſibi vindicare, rel.“ reſpiciens vim med. cum Ind. Polb. et Krb. L. N. T. Nr. 2., non curatam a Dreſ. de V. med. p. 173. 457. e. ubi Noſtri locus ſine Vs. ſubiicitur notioni pro *curam ſuſcipere*, ſ. *curare*, ſub qua habet Loesn. Obſ. p. 92. e. e Phil. in Flacc., et nobis ſignatam e 749. D. m. eandem formulam cum Lat. *res moderari*; eodem redeunte illa, quam Kypk. ponit 2, 364. m., „*negotiis* operam *dabunt*.“ cf. Foeſ. p. 41. a. i. Poll. 2, 154. e. ſq. Suid. 1, 219. m. 224. i. Ind. Thuc. cum Schol. et N. et Abr. Dl., ubi cum pr. περὶ, ut ſit plane pro ſimpl., Xen. Pol. Z. R. Or. V. 6. Hi. Aeſch. Dion. Caſ. et Hal. S. T. utr. Plut. Hſ., Diod. S., cui add. 2, 39. e., et Luc., cui add. 2, 910. l. 87., unde comma de noſtra ſententia ſtabit poſt αὐτοὶ, ſed poſt ἐκλ. e mente Bg., cuius formulam G. Th. ignorat, non item ſyn. illam *remp. capeſſere*, quae et ipſa non ſemper dr. de munere ſuſcipiendo publico, ſed anguſtiori ſenſu etiam, et pro quovis negotio publico curando, cf. Corr. Sall. Ind. et ad Cic. ep. 1, 8, 7.

φύσει τὲ) Scribo φ. δέ. *Steph.* Forte φύσει μὲν γὰρ κουφ. λ. *Reisk.* Vide quae de Syrorum ingenio notavit Coel. Rhodig. 18, 34. et 25, 25. Adde infra Noſtrum 2, 10, (14.) *Boecl.*

Leisn. ad m. Ms. Bg. „Stp. δὲ pro τὲ“ ſcil. videri eum ſequi, quod ſane et P. refert, e quo tacite emendat Stp., tacente Sb. in Ind. et in textu relinquente τὲ, quod ſuſtineas, ſuppleta Lat. qua affirmandi particula, v. c. ſane, aut profecto, aut ut pro δὲ valeat e vetuſta ratione orationis nectendae, quanquam et confuſio iterum inciderit, cum δὲ Noſtro ſit ſolenne non modo in re nova, ſed etiam maxime in moribus aliorum aperiendis et pingendis, ut §. 15. i., ſequente in rel. Bg. Lat. P., et Stp. Th. etiam tacite in adi. κ., ubi huc ſpectat ſine Vs. et per τὸ vulg., hic ut de animo toto acceptum, de mente ac voluntate, ſit inconſtans et in ſententiis et in volendo, et mutabilis, ut G. Th. cum Gr. n. Nr. 2. „levis *homo*, inconſtans, et qui facile opinionem mutat“ et voluntatem, ſequente hic quadam explicatione, et Noſtro fortaſſe in κ. notione ducente quid e Lat., cum Stp. Th. nihil aliunde protulerit, et per Indd. nihil repertum, quam ap. Theogn. κοῦφον νόον, formulam ἐς κ. mutante Bg. e P. in ſyn. particip., ſed Sch. in ἐς reddente ſeverius adi. „*ad* aliquid *idoneus*“ ubi G. Th. non adhibet Bg. pro explicatione, ſed notionem tamen „tum ad facultatem aliquid recte faciendi refertur, tum ad voluntatem, (ut hic) — inclinatus, rel.“ non id Lat. tenente Stp. Th. cum L. Ern., niſi lateat in illa notione pro *ſtudioſo*, cf. tamen Ind. Ael. V. h. „πρὸς τὰς μεταβολὰς, proni“ ubi et cum pr. εἰς, ut in Ind. Xen. Cyr. et Sb., quacum modo e Noſtri alio loco profert Stp. Th., in ſubſt. κ. huc ſpectans memoriter, per alium caſum „καινοτομία τ. κ.“ et ſine Vs., ſub formula tamen, qua hinc reddit Ind. Sb. „ad *molitionem* rerum *nov.*“ e ſolo Noſtro, praeter quem cum gen. rei aliquo erat in Ind. Luc. it. Diod. S., ubi mire ex 2, 62. l. 29. νεωτέρων πραγμάτων καινο

ἐνῆν δέ τις αὐτοῖς καὶ πόθος τοῦ Νίγρου, ἠπίως [b] τὲ ἄρχοντος ἅπασι, τὰ πλεῖςά τε [c]

14. autem ipsis etiam affectio amoris erga Nigrum, quod clementer praeesset omnibus, et

b) Ms. Ba. ἡπ. per asperum cum A. al., cf. 2, 6, 3. c) Ms. Ba. πλεῖστα τὸ, ut saepe.

τομία παράλογος, *rerum* molitiones *novarum*, non bene omisso epitheto, *absurdae* s. *imprudentes*, sed recte subst. κ. per solam notionem ex parte, ob adiunctum disertum νεωτ., quod per se iam inest in subst., sed absolute in Ind. Polb., ubi et syn. adi. et praep. e T. 2. p. 799. i. ἑτοίμους πάντας πρὸς καιν. ποιήσουσι, *ad* res *novandas* omnes — *conspirent*, quocum subst. Noster dans gen. π. κ., peculiare quid habet, qua de formula v. Suid. 2, 221. m., (quod Toup. in N. P. 2. p. 62. e. recte vidit pertinere ad Polb. 2, 21. i. T. 1. p. 175. e.) Bud. C. 668, 28. Stp. Th. aliunde pauper 1, 1771. Foes. p. 181. b. m. 183. a. m. Vig. p. 179. D'Orv. Ch. p. 500. m. cum Ind. it. Xen. Hell. Mor. Dem., cui add. 117, 6., pro quo syn. 154. 9. τὰ συςαθέντα, Zos. 1, 21. i. 4, 40. 4., cum Ind. Thuc. in Schol. et N. cum Abr. Dl. p. 191. i. 378. e. et Gottl. Or. Per., Xen. M. S. Gs. Chr. Poss. Call. p. 229. e. Luc., ubi et cum adiuncto, ἐπὶ τὰ νῦν καθ. 3, 22. i. *ad* illum, *qui* nunc *est* status *rerum*, bene sine Lat. *praesens*, a multis addito, et assumto gen. πραγμάτων, diserte addito ap. Isocr. Ev. Fi., tacente L. Bos. Ell., ut proprie est pro pass. καθιςάμενα, cf. Foes. l. l. et R. Or. V. 6, cum adiuncto temporis iterum, ἐναντιωσόμενοι τοῖς τότε καθιςαμένοις πράγμασι, Vs. p. 198. i. *adversaturi* negotiis, *quae* tunc *prae* manibus *erant*, per syn. formulam; non bene reddente Sch. „rerum *bene* constitutarum *novatio*“ cum notione secundaria, ab h. l. aliena, quanquam et in L. Ern. proposita, cf. alibi; sicut nec ubique reddi poterit *res novae* cum Stp. Th et Ind. Polb., sed vicino Lat. sing. *constitutum*, it. plur., per ellipsin quoque subst. *negotium*, tacente G. Th. cum Lindn., et subst. *tempus* modo explente forsan Gron. Obs. ed. nostrae p. 14. e., quod deinde mutabitur in liberius *constitutio*, it. *status*, e contextuque semper exponetur, ut h. l. constitutum imperium et imperator, it. in tota formula mutatio imperii imperatorisque, cf. in rem criticam Dion. H. π. συνθ. ed. Upt. p. 210. N.

ἐνῆν) Sch. „inerat *eis* desiderium *eius*“ deserto P., unde Bg. ad ποθ. notionem iustam retinet, liber in subst. periphrasi, (ad exemplum ap. G. Th. 191, 59. e Firmic. *homines* —, *qui stultas mulieres* — summo *dilectionis* prosequantur *affectu*) in loco hic classico, pro angusta *amoris* notione, adiuvans gen. per praep., quae in v. ἐν. et Lat. respondet privae formulae *erat* iis *amor*, (tacente G. Th.) i. e. habebant, et hinc P. *amabant*, cf. Misc. O. A. V. 5. T. 2. p. 235. Suid. 1, 746. m. Dem. sine Ind. 24, 20. 127, 24. et simul cum praep. ἐν, quae clare prodit simpl., 42, 20. 379, 4. 583, ult., e P. omittente Bg. pron. τὶς sine causa, qui severior in καὶ, pro praeterea, praeter quam quod erant animis mobilibus.

ἀρχ.) Forte ἐν ἀπ. *Reisk.* per litterarum utrinque vicinitatem non sine ingenio, sed ut usus v. ἀρχ. cum pr. ἐν non mihi sit cognitus, qui memor sum v. imperandi etiam cum tertio casu, maxime per poëticam rationem, aut historico-poëticam, ad quam et hic locus referendus, cf. Stp. Th. aliunde, Poss. Sy. p. 88. e. Herodi. Gramm. p. 441. i. cum N,

αὐτοῖς συμπανηγυρίζοντος. Φιλέορτοι δὲ φύσει Σύροι [d]· ὧν μάλιστα οἱ τὴν [e] Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες, μεγίστην πόλιν καὶ εὐδαίμονα, σχεδὸν παρὰ πάντα τὸν ἐνιαυτὸν ἑορτάζουσιν, ἔν τε τῇ [f] πόλει αὐτῇ, καὶ κατὰ τὰ προάστεια. Θέας τοίνυν αὐτοῖς συνεχῶς ἐπιτελῶν

plerumque cum ipsis solemnia 15. celebraret. Amantes autem festorum natura sunt Syri. quorum praecipue ii, qui Antiochiam inhabitant, maximam urbem et fortunatam, fere per totum annum dies festos agunt, cum in urbe ipsa, tum in 16. suburbanis. Spectacula igitur ipsis assidue edens

d) Hoc colon Stp. rel., pro commare B. 1. cum Ox. et puncto al. e) εἰ μὴν Lu. vitiose. f) Artic. omissus in Ox., ut mox τὰ in B. 2. In. 2. et Pat., ob similem pr. vocem.

e Thuc., cuius Indd. tacebant cum Abr. Dl. it. ad Aesch., monente ibi Schol. alicubi, it. Hom. et Sb. hinc, sumenda hic v. notione angusta et de magistratu inferiori, atque adeo de praeside provinciarum, cf. Krb. Decr. R. pro I. p. 267. et L. N. T. it. Caf. ad The. Fi. p. 15. m. et Suid. 1, 342. m., liberius iterum Bg. reddente, quam Sch. cum declarata rectione „regentis *omnes*, ἠπ. humanissime *imperare*" in gradu e P., ap. Stp. Th. sine exemplo, ut ap. Hesy. sine N. cum Poll. 4, 179. ap. Dem. sine Ind. 760, 18., referendo ἀπ. ad pr. αὐτ., et adeo ad Σύροις modo; in rel. reddente Bg. e P. partim, qui omiserat adv. τὰ πλ., ubi Sch., praeter Bg. „ut plurimum, — *e. una* cum *ipsis* celebrante *ludos*" quod v. ponit Stp. Th. sine exemplo, cf. praeter L. Ern., in Ind. Dion. H. S. T. ute.

φιλεορ.) Hic Sch. addidit ad P. modo haec „*cupidiores* oblectamentorum, *ex* celebritatibus *ortorum*" sine exemplo ap. Stp. Th. cum Lat. Bud. C. 1213, 10., qui habebat e Greg. Mox ad μεγ. πολ. secus ac P., ordinem servat Bg. in subst. posito intra duo adi., quorum extr. G. Th. cum Gr. n. habet, deque urbe etiam, sed sine explicatione, pro abundans hominibus et rebus, ad felicitatem incolarum pertinentibus, deserente P. superlativum (qui saepe est cum positivo, cf. 1, 15, 15. e.) etiam Sch. per *beatam*, ubi G. Th. eadem, sed Stp. Th. tantum e Plut., cf. tamen Ind. Xen. 'Ανβ. cum Hesy., non huc spectante Cell. in Nor. o. a. 1, 350. e. sqq., sed tamen in laudem Nostri consentiente tum e Strab. αὕτη τετράπολις, ἐκ τεττάρων συνεστῶσα μερῶν, tum e Cic. *copiosa*.

σχεδὸν) v. Iulianum Apostatam in Misopogone, qui scil. odio Christiani nominis pleraque exaggerat, et invidiose interpretatur. *Boecl.*

In σχ. Sch. habet praeter P., etiam Bg., quod ap. G. Th. cum Gr. n., non item *prope*, quod severius, aut saltem planius, fert aliunde Stp. Th., cf. Suid., non coll. ad Hes., Ind. Thuc. et Dem., cui add. 281, 9. 341, 2. 969, 7. 1090, 2. 1129, 5. 1172, 2. 1337, 22., severiore Bg. cum Sch. in praep. servata, quam P., e quo tamen in Bg. Vs. restituimus pron. αὐτῇ, non tam redundans, quam magis definiens et in opponendo so-

ὁ Νίγρος, περὶ ἃς μάλιστα ἐσπουδάκασι, καὶ διδοὺς ἄνεσιν εἰς τὸ ἑορτάζειν καὶ εὐφραίνεσθαι[g], ἅτε ποιῶν κεχαρισμένα, εἰκότως ἐτιμᾶτο.

Niger, quibus maxime addicti sunt, dansque libertatem festorum et oblectationum, utpote grata faciens, merito colebatur.

g) Hoc comma erat in Ms. Ba. et edd. al., pro colo Stp. rel., v. N.

lenne cum subst.; variante Nostro in pr. ἐν et κ., quas propterea Bg. e P. reddit iisdem Lat, quanquam in κ. procedebat Lat. *per*. Mox ad v. ἐσ. Bg. e P., etiam Stp. Th. aliunde, cf. 1, 15, 1., formulam Bg. ferente G. Th. sine explic., pro sumtu date suo.

περὶ — ἐσπ.) Omiserat P. hoc membrum, quod per se sane iam inest in pr. §. φιλ., sed tamen hic recte stat per copiam cum variatione per phrasin, ubi Sch. „ἐσπ. περὶ θέας, *dediti* fuerunt *assidue* edendis *spectaculis*" male illa P. huc trahens, ad pt. ἐπιτ. pertinentia tantum, caeterum usus formula Lat. viciniori, quam Bg., ap. G. Th. sine explic., quae ad sensum convenit cum illa Sch., neutram adhibente Stp. Th., sed aliunde v. privum syn. *studere*, it. phrasin *studiosum esse*, i. e. amare et oblectari; quae omnes formulae respuebant rectionem cum praep., et flagitabant Bg. casum; nisi quis adhiberet Lucret. ap. G. Th., quibus *est* in *rebus* deditus *ipse*, cf. de v. ἐσ. cum pr. περὶ Bud. C. 1129, 27. ad Ael. V. h. 9, 22. i. cum Ind. per alias praep. simul, ut Dem., cui add. 459, 27. 602, 20. it. cum pt. ὑπὲρ 100, 15. 121, 26. 583, 2. it. cum ἐπὶ 1416, 11. it. cum πρὸς 757, 22., it. cum acc. rei 602, 27. 604, 12.

καὶ εὐφραιν.) Omittit Bg. καὶ εὐφρ. *Leisn.* in m. Ms. Bg., quae tamen restituimus statim per coeptam a Bg. formulam in gen. subst. pro praep. cum inf. s. particip., quam habet sane G. Th., it. alteram cum gen. gerund., et hic valituram, *libertatem* feriandi *et* oblectandi *se*, quod pron. opus sit assumere, ut in severa, *libertatem* ad *feriandum* et *oblectandum se*, quam G. Th. ignorat, non illam tamen reiiciendam prorsus, cum habeat syn., *licentia* ad *maledicendum*, quae formula par est illi per gen. gerund.; sicut accipio subst. ἀν. hic pro licentia in universum et in bonam partem, cum Stp. Th. e Bud. C. et L. Ern. teneant modo in contrariam partem et pro immodica libertate; quanquam Stp. ἄνεσιν syn. accipit simpliciter; ut Noster quodam modo variarit cum 1, 10, 12. ἄνετος — δέδοται ἐξουσία, pro subst. cum adi. per subst. privum, vertente Sch. „ἀν. relaxationem *dans* ad *feriandum*" deserto l'., per regionem hanc liberrimo, cf. de v. ἀν. Hesy. Foes. L. N. T. Obs. Loesn., qui p. 231. e. cum διδοὺς etiam profert, D'Orv. Ch. p. 94. e. Ind. Diod. S. Luc. et Plut. Hs. cum N., in v. εὐφρ. Stp. Th. paupere et de pass. tantum dicente cum Sch., nec de med., quod vel ex h. l. patet, cf. Dres. de V. med. p. 286. m. Ind. Xen. Cyr. Z. et Ael. V. h. cum Cas. ad Athen. 2, 471. e. et ad Suet. Caes. c. 38. pro epulari, quod nec ab h. l. alienum, quanquam et latius patere potest, et ad ludos etiam, cf. cap. sq. §. 16. Quod autem post hoc v. colon *Stp.* ed. tenuit: forte debuit innuere finem protasis in periodo per participia, et separandum esse sq. particip., quod sane iterum, ut membrum e notione causae, praemittitur, proprie post v. ἐτ. locandum, ubi Sch. in κεχ. ποι. αὐτοῖς, *grata* illis *faciens*"

Ἅπερ εἰδὼς [h], καλέσας τούς τε πανταχόθεν στρατιώτας εἰς ῥητὴν ἡμέραν, τοῦ τε λοιποῦ πλήθους συνελθόντος, βήματος αὐτῷ [i] κατασκευασθέν-

Quae sciens, convocatis undique militibus ad certum diem, cum reliqua etiam multitudo convenisset, suggestum sibi paratum conscendit, dixit

h) Ms. Ba. et Vi. εἰδὼς καὶ καλεσ., v. N. i) αὐτοῦ Bc. mendose, v. N.

cum Bg., sed recte expleto pron., quod et in pr. v. διδ. deerat; per variationem quandam Nostro in v. ἐν. respiciente ad §. 14. ποθ, quod ut pertinebat ad solam voluntatem, ita hic v. τ. etiam ad intelligentiam et opinionem cogitationemque non modo de universa praestantia, sed etiam praecipue de indulgentia et bonitate, per quam tribuas bona et sinas quemlibet frui bonis, etiam opinatis tantum, atque adeo feriis et oblectationibus; unde amor in animo consequitur, etiam honoris interni externa signa, si quis amplissimam hic v. notionem amplectatur; Lat. Bg. ignorante in v. τιμ. Stp. Th. et L. Ern., cf. tamen vel Va. Theogn. v. 931. et Ind. Ael. V. h. „τ. magni facere simul et *amare*" in κεχ. Stp. Th. paupere quidem, sed tamen cum Lat. Bg., cf. Hes., non coll. Suid., Ind. Dem. cui add. 1392, 24. Xen. M. S. et Luc., ubi et cum syn. v. ὅπως ὑμῖν δράσω κεχαρισμένα, *ut* vobis *gratificer*.

εἰδ. καλ.) Insertum a Mss. καὶ pro copula, quanquam per se ob sq. similem syllab. καλ. elapsum facile, tamen nec Ms. Ve. refert, nec P., nec procedit ob sq. mox primum τὸ, quod hic iterum non stat loco suo, ponendum proprie statim post καλ., cum nunc occupet iterum locum post vocem secundam idque in media oratione, et post comma, quae Glossator non tolerans, in marg. posuit καὶ, syn. τῷ δὲ, non intelligente alio librario, qui in textum recepit, relicto simul τὸ vetere. In sq. formula (cf. 1, 12, 1. e. 1, 15, 9. i.) non potuit Bg. aliter ponere adv., a P. omissum, nisi ambigue, ut videretur aeque pertinere ad v. καλ., quo et tandem revocandum, nisi ellipsin alicuius particip. admittas, v. c. συλλεχθέντας s. ἀθροισθέντας, olim conscriptos e variis terris, maxime Syriae, et iis, ad quas vagaretur imperium praesidis. Denique Bg., praeter τὸ oppressum iterum, sequente alio τὸ, & P., deserens eiusdem phrasin in v. καλ., id reddit per compos., respiciens Nostri συγκαλ. 2, 2, 11., pro quo hic variatur, cf. 1, 6, 7.

εἰς ῥητ. ἡμ.) indicta *die*. Ael. V. h. et Luc. Act. 12, 12. dicunt ταχτῇ ἡμέρᾳ. *Leisn*. Ap. Ael. nihil in Ind., sed Sch., deserto P., in praep. „ad *diem*, certo *die*" propius ad Bg., prae quo P. Lat. severius, ap. G. Th. cum Gr. n., sed cum al. in Bg., quod et ap. Stp. Th., ubi Nostri formula tantum e Xen. Hell. sine Ind., cf. Sb. et Luc., (ubi cum Bg. necessario reddendum ob adiunctum v. in illo, ῥητήν τινα ἡμ. προειπών,) sine Ind. Thuc. 419, 67. Dem. 967, ult. Valck. Eur. Hipp. p. 217. C. sqq. Hes., non coll. Suid., L. Bos. Ell. p. 136. m. et Vig. p. 599. m. cum Bud. C., nemine comparante Lat. *ratus*, quod equidem puto e Gr. nostro ductum, tacente in hanc rem G. Th.

τοῦ τε λ.) Bg. reddit τὸ e P. iterum, Nostro, ut 1, 4, 19., per aliquam varietatem memorante cum exercitu multitudinem quandam, definiendam illam non tam e cap. pr. §. 10. e., quam §. 15. i., ut, habita

τος, ἔλεξε τοιάδε ἀνελθών[k]. „Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον[l] „καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τε- „τολμημένων εὐλαβὲς ἴσως ἐστὶν „ὑμῖν πάλαι γνώριμον. οὐδ᾽

que huiuscemodi quaedam.
2. *Animi quidem mei mansuetudo et in magnis aggrediendis circumspectio fortassis est*
3. *vobis dudum nota: neque*

k) In Ms. Ba. abest ἀνελθ., neque ib. sectio est nova, *Mart.* Isto ἀν. etiam rel. Mss. carent, v. N. In edd post erant, quae et supra ante orationem.
l) πρᾶον sine iota in Stp. ral., ut supra.

oratione intra aut extra Antiochiam, (ubi, ut in metropoli Syriae, praeses habitarit, quod tacite Noster l. l. innuere videtur, cf. §. 10.) convenerit eo populi magna pars istius urbis atque etiam viciniae.

βημαт.) Haud integra esse haec puto. Ac primum quidem excidisse videtur καὶ ante βημ., deinde αὐτῷ legendum esse censeo pro αὐτοῦ, cf. c. 10. βημ. αὐτῷ ἀρθέντος, ac denique ἀνελθ., quod nec in Ven. exstat, a librario additum esse iudico. *Stroth.*

In αὐτοῦ merum vitium Boecl. edd. esse, ostendit Var. Lect, Sed καὶ non opus esse, cum libri taceant omnes, docebitur serie rite instituenda totius periodi per participp., cuius protasis finit in v. συνελθ., instructa tribus particip., duobus quidem eiusdem rectionis, sed uno per gen. consq. elato, quae nituntur apodosis verbo ἔλ. τ. finiti temporis, quod et ipsum munitum est utrinque participio duplicis illius generis, sed inverso ordine, ut praeeant gen. consq. et nominativus sequatur, qui per se poterat quoque praemitti, ut fit in Bg. Vs., sed a Nostro postponitur variandi causa, ut ab eodem adhibentur participia cumulata sine copula, quae, de serie, a nobis proposita, omittitur potius intra κατασκ. et ἀνελθ. Quod adeo part. ἀνελθ. adesse potest per artem rhetoricam ac periodi faciendae, sed praeterea etiam per criticam dupliciter, primo, quia permittit sensus, deinde quia in simili re semper ap. Nostrum additur 1, 5, 4. 2, 10, 2. e. 2, 13, 7. 6, 3, 4. e. 7, 8, 5. m., praeter unum locum 8, 7, 7. e., ad quem Glossator respexerit expungendo verbo, in primis, quod putaret, non recte postpositum esse, etiam, ut variaretur pro 1, 5, 4., nec hic iterum occurreret, ubi tamen Noster in eo usurpando mutat locum, et praeterea ponit solum sine ἐπ᾽ αὐτὸ, quae hic suppleas; sicut ib. εἰς ὕψ. ἀρθεντ. formulam finitam commutat cum v. privo universi generis κατασκ., et omnino per loca illa omnia eiusdem rei variat in partibus. P. quidem et ipse habuerit Cod. talem, ubi ἀνελθ. deesset; nisi oppressit per libertatem, conspicuam in rel., etiam in αὐτῷ, *ad id ipsum*, ubi Bg. sequitur pron. asperum non necessario; ut duo novat in v. ἀνελθ., primum, quod, eo resoluto in tempus finitum, copulam in sq. v. ἔλ. addit, alterum, quod iungit id cum pr. gen. consq., ut hos regat, tanquam casum sibi subiectum quartum.

γνώμ. τὸ πρ.) Hoc neutr. τὸ πρ. (cf. 2, 4, 9.) cum gen. γν. non tenet Stp. Th., nec ego aliunde, ut ex analog. iungatur, ubi Sch., praeter P. syn. formulam ex adi. et subst., etiam „lenitas *animi*„ partim cum Bg., (ap. G. Th. cum syn. πραότης.) qui deinde ad τὰ μ. τῶν λ. e P. partim, per subst. cum praep. et particip., nihil me tenente, nec severum *magna ausorum*, sed modo syn. *magna ausa* ex Ovid., et (praeter Stp. Th. 2, 584. E. e. cum P. hinc tantum) syn. subst. cum praep. eadem ap. Dem. sine

„ἂν νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον [m], ταῦ- „τα δημηγορήσων, εἰ ἐκ μόνης „προαιρέσεως ἰδιωτικῆς καὶ „ἀλόγου ἐλπίδος, ἢ μείζονος „ἐλπίδος ἐπιθυμίας [n] ἀνεπει- „θόμην. ἀλλ' ἐμὲ καλοῦσι	*nunc ad vos veniſſem concionaturus, ſi ſolummodo privato conſilio et inani ſpe ac ſuperante ſpem cupiditate adducerer. Sed me vocant*

m) Mss. tres παρῆλθ. v. N. n) Ms. Ba. ἐπιθυμίᾳ ἀ. v. N., at ἢ ἐπιθ. B. 2. Par. et Ox. mendoſe.

Ind. 1370, 10. τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐλαβείας, cf. ad ſqq. Noſtri ib. 133, 17. ἃ πολλοῖς ὑμῶν οὐδὲ γνώριμά ἐστιν ἴσως, it. 254, 5., non tenente Stp. Th. in adv. παλ. Lat. Bg.

εἰς ὑμ. ἠλθ.) Perperam in Cod. παρῆλθον. *Strotb.* e gloſſa et §. 5. i. per comparationem, et quia ſimplex rarius, quam compoſ., ſed tamen et ipſum adhibitum Dem. 813, 8. εἰς ὑμ. ἐλήλυθεν, it. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 134. l. 3., ubi v. N. Markl. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 276., tacentibus Ind. Sb. Stp. Th. et L. Ern. it. Vig. p. 576. de uſu hoc v. et formula, cum adhibetur de oratoribus, ob quam rem Noſter adiungit partic. δ., ubi Bg. e P. opprimit acc. pron., cf. Stp. Th. 1, 971. E. e. „δ. ſimpliciter verba facere et concionari, Herodi. l. 2. — de Nigro, ad milites verba faciente" e P. clam, at Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., ap. Luc. 1, 871. l. 59. ὁπότ' ἂν δημ. παρέλθοι, quoties *in* concionem *prodieris*, apud quem et cum ſimili acc. pron. ὁποῖα, it. ap. Dem. cum ἐκεῖνα, v. Indd., propter quem verterim aut ſimpl. Lat. verbo, *haec dicturus*, aut phraſi *haec* dicturus *in concione*, cf. Heſ. 1, 928. m. 1083. m. Mox Bg. non neglectum cum P. adi. μον. tamen mutat in affine adv. ſyn. compoſ. per figuram ἐκ παραλλήλου, ſecutus e P. in ſq. alium ordinem in πρ. ἰδ., ubi Noſter ἰδ. ponit pro ἰδίας et pro ἐμῆς, et deinde adi. ἀλ. cum ſubſt. ἐλπ. ad analog. modo coniungit, (ut et pr. ἰδ. cum πρ.) recte intelligente Stp. in m., ſed non tenente in Th. Lat Bg. ſyn., ut nec aliud ſyn *vanu*, quibus, (noſtratium *leer* et *vergeblich*.) ap. G. Th. non explicatis de ſubſt. Bg., pro explicatione ſit Lat. P., quanquam et procedit Lat. *ſtulta*, ut vicinius eſt noſtratium *ungegründet*, cf. §. 6. etiam pro expoſitione quadam φαυλ. καὶ κουφ. ἐλπ.

μειζ.) Forte καὶ ἀλόγου ἐπιθυμίας, μείζονα ἐλπίζειν ἀνεπειθ. *Reisk.* Ingenioſa ſunt haec modo, cum Noſter per brevitatem eadem dicat, et amet gen. tales duplices; e P. ſumente Bg. ad adi. μ. ſyn. particip., cf. Stp. Th. 2, 837. D. „μείζων ἐλπίδος, ſpe *maior*, ut Herodi. l. 2. dicit ἐπιθυμίαν ἐλπ. μείζονα, quae *maior* erat *ſpe*, ſ. *quae* ſuperabat *ſpem*, ut P." nihil tenente G. Th., ſed me nihil ſimile aliunde; ut ſit cupiditas maior, quam ut rem cogitatam et ſuſceptam poſſis conſequi atque perficere, at in Ms. lect. potius error e confuſis ς et iota poſtſcripto iterum, quam duplex rectio v. ἀνεπ., cum abl. modi, et ſyn. formula per praep., ubi Bg. per ſyn. abl., variante Noſtro pro ὑπὸ 1, 12, 9., neſcio, qua auctoritate, ſilente etiam Stp. Th.

ἀλλ' ἐμ.) Reſpiciens Noſter ad pr. c. §. 11. et 8., cum huius οἱ P. variat hic ſine artic., dum ad Bg. e P. addit Sch. in v. κ. „ad imperium" ubi aeque ſuppleas, ad auxilium, cf. 2, 7, 11. e. it. Xen. Cyr. Z. 1, 5, 13. e.

„Ῥωμαῖοι, καὶ, συνεχῶς βοῶν-
„τες, ἐπείγουσιν, ὀρέξαι τὲ χεῖ-
„ρα σωτήριον, καὶ οὕτω º τὴν
„ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀπὸ προ-
„γόνων ἄνωθεν ἀρχὴν μὴ περιϊ-

Romani, et assidue clamantes fatigant, ut eis manum porrigam salutarem, utque tantopere, illud gloriosum et praeclarum inde a maioribus imperium, tam

o) Ita etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel., sed Ing. edd. καὶ τὴν οὕτω ἐνδ., v. N.

καλοῦσι δὲ ἡμᾶς ἐπικούρους οἱ φίλοι, praeterea Nostro respiciente in σ. β. ad 2, 7, 9., sed in v. ἐπειγ. e P. tenente Lat. Bg , sed Sch. simul „urgent, *instigant*" quod extr. e Sb. Ind., huc spectante Stp. Th. v. i. sine Vs., sub Lat. Sch. primo et al., sed tantum hinc cum inf., quam rectionem frustra per Indd. quaesivi, putans, Nostrum variare per hoc v. ἐπ. tropicum pro ἀξ. 2, 7, 5. e., cuius loci sq. βοηθεῖν exprimitur hic rursus tropica phrasi ὀρ. χ. σ., ubi Bg. e P., ut etiam Stp. Th. 2, 1433. B. e. (omisso tantum illo pron. dat., quem e P. et Bg. servat,) sed e solo Nostro, it. 3, 1221. B. e., sed Bud. C. 1500, 31. sine Vs., nec G. Th. praebente formulam Bg. cum epitheto, quod tamen et nostrates norunt in *einem hülfreiche* Hand *leisten*.

οὕτω) Malim καὶ τὴν οὕτως ἐνδ., ut etiam legit P., (*neque* patiar *tam* excellens *tam* que *gloriosum* rel.) aut certe legendum censuit. *Steph.* οὕτω cohaeret cum αἰσχρῶς ἐῤῥιμ. *Reisk.*

Ob libros Mss. nihil novantes, nihil corrigendo tantum explicabitur adv. de modo, v. c. *hac ratione*, aut *sic*, ut in εἶθ' οὕτω, aut sensu intendendi construitur ad inferius adv. αἰσχρ. cum Rsk., a quo discedit Bg., per reperta in Ms. eius commata, regens id οὕτ. ad inferiorem inf. μὴ περ., simul post hunc assumens iterum οὕτ. et copulam aliquam, non, credo, ad corrigendum, sed ad commodiorem Vs. in part. ἐῤῥ., quae ratio tamen turbatior mihi videtur, servaturo etiam haec potius Lat., *et sic illud* gloriosum *ac* praeclarum *a* maioribus *inde* imperium *non negligam*, non patiar, *turpiter abiectum*, servato sic et ordine Gr., ubi Noster copulat adi. syn. a diversa parte, et vocabula generis ac formae, quatenus ἐνδ. universe celebris, sed ἐναρ. celebris ita, ut sit virtute partum ac bene acquisitum, honestis artibus, fortitudine, etiam bene constitutum, disciplina, legibus; unde Sch. „*in* virtutis *nomine* gloriosum *imperium*" et Stp. Th. „Herodi. l. 2. ἐνδ. κ. ἐν. ἀρχ. dicit *imperium gloriosum* et *commendabile* virtutis *ergo*" e Bud. et Nostro tantum, repetente L. Ern Lat. Stp., nec mihi reperta voce, nisi semel de pers. ap. Luc. 3, 307. l. 89. ὑπισχνεῖται, πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, *pollicetur*, (valde) beatum *me* futurum *et* virtutis *compotem*, ubi ambiguae est notionis, sed ut aeque possit esse *illustris*, et de re et pallio ap. Palaeph., ubi Ind. non reddit severe, sed „vocari sic propter praestantiam coloris, purpurei scilicet" unde tamen elicias vim universam pro *praestans* s. eximius; quo et redeat Bg., ut nec alienus est hic sensus ab h. l. et adiuncto subst. ἀρχ., quod, de dignitate aut modo administrandi acceptum, variam praestantiam et eminentiam teneat; non variante Nostro cum 2, 6, 10. m. ἐῤῥ. τὴν ἀρχ., nisi ordine et adiuncto adv., ut in ἄνωθ. cum 1, 7, 5. etiam tantum ordine et alio adiuncto ἀ. πρ. Mox ad v. περ. Leisn. in m. Ox. „Lycurg. p. 162. O. M. IV. 451. Vi. 213. 217." quorum Ind. R. Or. V. 8. nihil prodidit, sed locum ex Obs. Misc. Amst. V. 4. l. l. notaram et ipse, ubi agitur de v. pro spernere s. negligere,

„δεῖν αἰσχρῶς ἐῤῥιμμένην. „ὥσπερ δὲ τὸ τοῖς τηλικούτοις „ἐπιτολμᾶν [p], οὐκ οὔσης εὐλό„γου προφάσεως, προπετὲς „καὶ θρασὺ [q], οὕτω καὶ τὸ πρὸς „καλοῦντας [r] καὶ δεομένους

que turpiter abiectum, ne patiar 4. *iacere. Ut autem tantas res aggredi sine probabili causa temeritas et audacia est; ita implorantibus et rogantibus segnem esse, ti-*

p) Ita vet. At in vulg. τὸ τολμᾶν ἐπὶ τοῖς τηλικ. *Steph.* Quod dedimus, habent Mss. tres etiam, sed alteram lect. τὸ τολμ. λ. A. B. Par. Ox. et Pat., quarum praeterea A. B. 1. L. B. 2. R. in extremo inf. μᾶν tenent sine iota subscr., v. N. q) In Ms. Ve. καὶ θρ. deest. *Zan.* Quae defuerint quoque in Ms. Ba., cum inde Marr. signarit modo haec „προφάσεως προπετὲς, οὕτω λ.“ v. N. Post θρ. autem colon in Stp. rel. r) Mss. tres τὸ εἰς τοὺς προσκαλοῦντας λ., sed edd. B. 2. L. cum Par. tantum προσκαλ. una voce, v. N.

etiam Vig., sed tantum e postr. pag., ap. Z. p. 273. m., ubi hinc „τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχ. μ. π. ἐρρ., *non* permittere, *ut* Romanum *imp.* prostratum *iaceret*“ cf. Z. p. 637. b. Nr. 4. super vi pr. περὶ, Ind. Xen. Bach. et Dem., cui add. 208, 25., (pro quo syn. l. 21. περιορᾶν) 259, 9. οὐ π. et 279, 10. μὴ π., et ib. adv. αἰσχρ. et R. Or. V. 4. et 7. Ant., in Bg. *abi.* nihil tenente G. Th. sed me e Liv. 2, 27. e. non *esse* desertam *omnino* rempublicam, *neque* proiectum *consulare* imperium. *Se* unum *et* suae *et* Patrum *maiestatis* vindicem *fore.*

τοῖς τηλ. ἐπιτ.) Illa edd. lectio τὸ τολμᾶν λ. est e glossa, cum librarius aliquis rectionem adiuvit, Ind. Sb. tantum hinc ferente formulam et v. ἐπ. cum dat. rei, sed et cum acc. rei e Xiph., quocum acc. etiam modo notaram ex Ind. Dion. Cas., dum Steph. Th. habet modo absolute, et cum dat. rei, aliunde alioque sensu, it. cum dat. pers. e Suid. 1, 838. i., ubi itidem est alia notigne, pro insidiari, s. aggredi aliquem nocendi causa; unde tamen ducetur universa vis Bg. e P., qua et reperi cum dat. rei ap. Ael. V. h., ubi v. et N., cf. Ind. Long. Mor., qui recte „i. q. ἐπιτιθέναι“ et Rsk. An. ad Gr. auct. V. 1.

οὐκ οὔσ.) Sch. partim e P. „εὐλ. *probabili*, minime levi, *occasione*, πρ. *occasione* s. *causa* min. levi“ forte in animo habens, ob abl. expressum, severum *non* extante, *praesente*; dum Bg. cum P. ponit syn. praepositionem, in qua inest negatio, sed servat quoque adi., ab illo neglectum, pro resolvendo per conditionalem participio, *si* s. *ubi* non *est* probabilis *causa*; nihil tenante Stp. Th., quam εὐλ. cum Bg., et πρ. cum εὐλ. 4, 1734. A. m. et E. aliunde, cf. Ind. Dem., sed sine Ind. Thuc. 218, i. et Polb. 4, 4. e., pro quo ib. sq. cap. ἀξίαν λόγου πρ., *satis* dignam *causam*, notante Leisn. ad m. Ox. „*citra* iustam *rationem*“ e P. partim.

προπ. κ. θρ.) In Ven. καὶ θρ. non legitur: tamen genuinum videtur, praesertim cum et in altero membro duae voces, ἀνανδρ. et προδοτ. adsint. *Stroth.*

Causa haec rhetorica et a comparis concinnitate quanquam non firmissima, munitur hic tamen per criticam e consensu Ms. Ven. et P., quocum partim Sch. „πρ. *audax* facinus“ supplens ita in adi. neutro subst. πρᾶγμα, quo et redit ratio Bg. in expressis adi. per subst. cum Sch. in v. θρ., dum praeterea Bg. supplet v. subst. e P. partim, sed inde reddit plene Stp. Th. 3, 326. E. m. cum lect. alia illa „τὸ τολμᾶν ἐ. τ. τηλ.“ copulante Nostro illa adi. iterum, ut 1, 8, 11. e., sed alio sexu, et in compari ad se referente infinitivum cum artic. τὸ ἐπ. et adi. cum artic. τὸ ὀκν. (quo de post,) sed bina adi. πρ. κ. θρ. et phrasin cum duobus subst. ἀνανδρ. λ.

„ὀκνηρὸν ἀνανδρείας [f] ἅμα καὶ „προδοσίας φέρει διαβολήν. — *miditatis simul et proditionis affert crimen.* Qua-

f) Ms. Ba. ἀνανδρίας v. N.

τὸ πρὸς καλ.) Ven. τὸ εἰς τοὺς προσκαλ. Definiri vix potest, utra lectio sit vera. *Stroth.*

Veram lect. vulg. refert etiam P., cum Mss. novitas debeatur ingenio Glossatoris, qui, cum invenisset προσκαλ. una serie scriptum e more Codd., laborantem ita rectionem adiuvit addita pr. εἰς et praeterea artic. τοὺς, in quo dando aut demendo Glossator per totum librum veluti arbitrum agit, cum pr. εἰς cum ὀκν. non sit iterum ap. Nostrum, sed modo πρὸς, ut nec act. προσκ., quanquam id ap. Dem. et Luc., cuius Ind. add. 1, 608. l. 72., etsi per se ab his ἅπαξ λεγομένοις contra lectionem nihil proficitur, cum Noster potuerit variare, et pr. εἰς sit syn., et diserte ἐς syn. reperta cum adi. nostro in Ind. Thuc. et R. Or. V. 7. Ant., sed cum πρὸς modo ap. Plut. Hs., unde ad aliam causam Var. L. venias, ut Glossator aliquis compararit aliorum usum in ὀκν. cum εἰς, quod alter, non intelligens, pertinere ad πρὸς, separatim scriptum, in textum receperit, relicto et vetere simul πρ., sed in unam vocem cum καλ. iuncto, cf. de adi. ὀκν. Ind. Dem. et Xen. Cyr Z., non deprehendente me id cum artic. pro subst., ut per analog. Noster finxerit tantum, respiciens in v. v. καλ. et δεομ. ad §. 3. m. et cap. pr. §. 11. e., ut Bg. manifesto ad relatum pr. τὸ ἐπιτ., cum hic adi. per inf. reddat et adeo per v. subst. et adi. sexus malc., in v. κ. secutus Lat. P., cf. Stp. Th. v. ὀκν. „— ἀνανδρίας — διαβ., *segniorem et tardiorem esse in ope* ferenda *iis*, qui *implorant* rogant *que*" e solo Nostro et cum lect. alia, in subst. per ι simplex, quam et Sch. in utr. ed. Bc. habet cum Lat. Bg. e P., (ap. G. Th. cum Grr. al. sed „*imbellia*, ἀνανδρία") sine monito quodam, forte ex Ind. Sb., ubi hinc, post alteram scripturam „rectius ἀνανδρίας" cum in textu retinuisset alteram per ει et sine stellula, ignoratam Stp. Th., qui, non cum Lat. Bg., tantum affert per ι e Plat. et Dem., qui locus est 52, 13. sine Ind., ubi etiam tantum per simpl. vocalem, in textu quoque, loco utr., sed ut tamen ad 199, 6. V. 10. p. 417. e. Var. L. sit per ει, quam et agnoscit L. Ern., ut sine Var. L. est illa per ι etiam ap. Luc. 1, 597. l. 23. cum Ind., it. ap. Dion. Cas. 446, 27., ubi contra sine V. L. per ει 473, 48., rursus lect. variante ap. Poll. 3, 122. N. 46. it. 3, 137. N. 5. et 6, 134., ubi forma per diphth. pronunciatur „minus, aut minime forte in usu esse" cum Mss. ibi dedissent αι, quam sane per Indd. non amplius reperi, sed solam alteram sine Var. L. ap. Dem. 566, 19. cum δειλία, it. in Ind. Thuc. R. Or. V. 4. Diod. S. e 2, 89. l. 82. et Xen. Pol. Z. l. de rep. Lac. τῆς ἀν. αἰτίαν ὑφεκτέον, etiam sic ed. Mor., at Thiem. V. 2. p. 549. sine V. L. τ. ἀνανδρείας, culpam *alienae* ignaviae *sustineant*, (ubi fere syn. Nostri διαβ.) ut maneat pristina crisis, h. e. relinquendum, quod inveneris, cf. 1, 15, 5. e. 1, 7, 8. e. it. infra 2, 12, 4. m. et 4, 5, 6., dum Stp. Th. tacet subst. πρ. tropicam hanc vim de eo, cum deleras aliquem nec iuves, sed sic quoque tradas alterius libidini ac potestati, aut in ea relinquas, deferente Sch. etiam P. in „ὀ. *timiditatis* crimine *infame est*" sed in φ. Bg. viciniore, cuius Lat. modo tenet Stp. Th., non et formulam, sed G. Th., quanquam sine explic., pro facere, ut dicamur proditores, rel., cf. sine Ind. Dem. 1429, 3. 1451, 16.

Digitized by Google

„διὸ παρῆλθον, πευσόμενος 5. *propter prodii quaesiturus ex*
„ὑμῶν[t], τίνα γνώμην ἔχοιτε[u], *vobis, quid animi habere-*
„καὶ πρακτέον ἡγεῖσθε, συμ- *tis, quidve faciendum putare-*
„βούλοις τε ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς *tis: consultoresque vos et so-*
„χρησόμενος περὶ τῶν καθεστώ- *cios adhibiturus super hoc ne-*

t) Comma hic nobiscum etiam in B. 1. L. al. u) Sic etiam Ms. Ba., non id, quod Stp. malebat. *Mart.* Nec Mss. rel. variant, sed Ing. ἔχετε, non item τε simul Stp. alterum, v. N. Tum mox post ἡγ. colon in Stp. et al.

διό) Vicine, per alium ordinem modo Bg. e P., (cf. 1, 8, 2. m.) it. in v. π., ap. G. Th. cum Gr. syn. παρεῖμι, nec tamen cum monito de oratore, ad dicendum et concionem accedente, ut et Stp. Th. modo notionem et Bg. Lat. tenet aliunde, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 99 e. Dem., cui add. 20, 14. 36, 13. 58, 7. 19. p. sq. l. 10. 81, 20. 97, 13. 16., (pro quo παριέναι 95, 16., cf. Ind. it. εἰσελθεῖν 341, 8. et cum εἰς ὑμᾶς l. 17., cf. supra §. 3. i.) 106, 21. 169, 21. 178, 17. 192, 3. 232, 24. 285, 13. et ult. παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, it. 292, 7., sed 299, 3. παρελθόντες ἐδημηγόρουν, it. 346, 19., at ἀναστὰς καὶ παρελθὼν 355, 11., it. 376, 17. et 27. παρελθὼν εἰς ὑμᾶς, (quae adiuncta Noster hic omittit, variaturus cum §. 3.) 377, 3. p. sq. l. 18. 421, 8. Xen. M. S. Bach. et Hell. Mor. Ael. V. h. Fi. The. Dion. Cas. Dion. H. ed. Rs. V. 2. p. 829. l. 11., ad Luc. 1, 33. b. m. D'Orv. Ch. p. 256. m. Rs. ad Polb. p. 220. e. Loesn. Obs. p. 61. e. 220. m. Krb. p. 237. e. cum Decr. R. p. I. p. 70. m. 276. Sed Sch. in „πευσ. *sciscitaturus* a *vobis*“ quoad Lat. propior ad P., quibus ad sensum par est Bg., ap. G. Th. Nr. 4. „πυ. ἐκπυνθάνομαι, percontari, sciscitari, interrogare“ sed ut et altera notio, pro *auditurus* ex *vobis*, aeque procedat, cf. Stp. Th. aliunde, qui et recte in v. cum gen. statuit ellipsin praep., a Bg. statim expletae.

τίνα γν. ἔχ.) Scribo ἔχετε, καὶ τί πρακτ. *Steph.* Rectius ἔχετε legi, cum e sq. commate perspicitur, tum e §. 8. e. *Sylb.* Parum abest, quin in Stp. et Sb. sententiam abeam, qui malunt ἔχετε. *Stroth.*

E P. nihil liquet, primum hoc membrum plane omittente, sed ut alterum tamen coniunctivo extulerit, ut Bg. utr., qui adeo servarit cum libris omnibus vulg. optat., in quo simul cum indicat. ἡγ. est enallage modi, non illa insolita, cf. 1, 6, 8. e., tenente Sch. in v. ἔχ. „γν. *vestra mens sit*“ omisso sic aliquo pron., *quid* aut *quae*, ubi Bg. syn. adhibet formulam aliam diversorum casuum e Plaut., cf. G. Th. in subst. 350, 51., ubi deinde, ut et in v., non est formula severa, *quem* animum *haberetis*, et ipsa bona, nihil ferente Stp. Th., et Ind. Dem. tantum hoc in v., τίνα βούλησιν ἔχειν δοκεῖ, cf. tamen 18, 7. τὴν ὑπὲρ τοῦ πολέμου γνώμην τοιαύτην ἔχοντας, 41, 18. (pro quo l. 27. ταύτῃ χρησάμενος τῇ γν.) 44, 18. In secundo autem membro Sch. tantum in „πρ. *facto opus* esse *decernere*“ e P. fere, qui et praeiverit Stp. ad corrigendum in τί addendo pron., quod Bg. vel similiter inde habet, vel de suo, ad perspicuitatem quidem aptius, nec tamen intrudendum, cum debeat modo e pr. alius generis τίνα repeti; qualis brevitas et quasi negligentia in ponendo uno tantum pron. interrog., et eodem opprimendo in sq. membro communis est omnibus scriptoribus ac linguis, atque adeo etiam nostrati, ut mirum

„των. τὸ γὰρ ἀποβησόμενον[x], 6. gotio. *Nam eventus, si*
„εἰ εὐτυχηθείη, κοινὴν ἐμοί τε *prosper fuerit, communem*
„καὶ ὑμῖν τὴν ἀπόλαυσιν παρ- *mihi et vobis utilitatem prae-*
„έξει. οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ *stabit. Non tenues autem*

x) Comma hic deest in Stp. rel. v. N.

sit, quenquam hic haesitasse, et Bg. in primis adiunxisse, cum de eius ratione in pr. τίνα, per neutrum iam coepta, id etiam ad secundum membrum conveniret; quanquam ille repetierit, quoniam in primo membro non solum staret, sed in regimine et cum gen. Post ἡγ. autem cum pr. παρηλθ. et cum partic. πευσ. cohaereret adhuc alterum quoque idem tempus χρησ., idque per copulam καὶ, ut commate tantum opus sit, ubi Noster non variat in τῶν κ. cum 2, 7, 13. e. (servante Bg. e P. articulum per pron. et subst. Lat., etiam partim Sch. „κ. *rebus* his *constituendis*, toto *hoc* negotio") sed cum 1, 8, 1., addendo hic subst. κοιν. per copiam, quod P. neglexit, non item Sch. „κ. participibus *et* consult. *uti* harum rerum" severus etiam sic in χρ., modo in Bg. *soc.* tenente G. Th. in adi. quidem Gr. n., quo Lat. et Stp. Th. affert aliunde, huc spectans sine Vs., et observans etiam, Nostrum copulare σ. et κ., sed non indicato discrimioe, quod est vocabuli formae ac generis, et quod *socius* etiam ad agendum vagatur, at *consultor* tantum ad deliberandum, ut G. Th. pro subst. „*socius*, — qui communi consilio, lucro et damno, communi opera etc. rem aliquam aggreditur" unde in sq. κοινὴν ἀπολ. π., cf. de κ. Ind. Dem., cui add. 232, 11., sed 918, 15. τούτῳ χρώμενος κοινωνῷ λ.

τὸ γ. ἀποβ.) Potest εἰ in mediam coniectum esse orationem, ut Lat., et, ut P. hic in syn. fecit, in frontem enunciationis trahi; unde comma post ἀπ. valet, vel minus; opprimente P. τὸ ἀπ., quo particip. Noster variat pro subst. 1, 14, 12., ut cum Sb. Ind. Bg. melius, quam Sch. „*eventurum*" ignorante Stp. Th., etiam v. med. hoc sensu, cf. tamen Luc. 2, 675. l. 16. οἶσθα γάρ που τὸ ἀπ., nosti *enim* scilicet, *quid* futurum *sit*, it. Diod. S. 1, 283. l. 33. ἀποθεωρούντων τὸ ἀπ. quorsum *res* evasura *sit*, L. N. T. et Hes. cum Indd. Xen. M. S. et Bach. Aesch. Fi. it. Ios. et R. Or. V. 7. Ant., sed de act. V. 6. 8. And. Dem. et Thuc., ubi similia Stp. τὰ ἀποβαίνοντα λ., non huc spectantis in Th. v. εὐτ., nec ad Lat. Bg. phrasin, cf. Ind. Sb. sine Vs., et etiam aliunde, it. Thuc. Schol. Denique Sch., etiam deserto P. „ἀπ. utilitatem *exhibebit*, π. *praebebit* mihi *util.*" quam formulam tenet G. Th. una cum Bg. per Gr. al. in subst. e P., sed per idem nostrum in v., ubi Stp. Th. adhibet Bg. aliunde, non item in ἀπ., totam formulam, ex analog. factam, nec me tenente aliunde, qui adi. κοιν. propter adiunctos casus ἐμ. τ. κ ὑμ. resolvam in Lat. particulam *simul* s. *pariter*, cf. 1, 98 15. 1, 14, 5. e.

οὐ φ.) Respicit Noster ad §. 3. i. ἀλόγου ἐλπίδος, hic per duo epitheta variando explicans, ubi Bg. e P. cum Sch. in φ., qui in v. καλ. mendum ed. P. servat, a Stp. in m. recte sublatum, sed in adi. κ. „*leves* res *speratae*" non apte, cum h. l. proprie capiendum sit de animi cogitatione, s. re, menti obversante, ut causa, quae φ. dr., quoad est parva, et κ., quoad non firma et certa, copulante Nostro vel sic syn., cf. de φ Suid. Hes. Thom. M. Moer. Tim. L. et Foes. it. Ind. Aesch. Fi., at κ

„κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες[y], „ἀλλ' ὅ τε[z] Ῥωμαίων δῆμος, „ᾧ τὴν δεσποτείαν τῶν ἁπάν„των ἔνειμαν θεοὶ καὶ τὴν βα„σιλείαν[a], ἥ τε ἀρχὴ, σαλεύου-

nec leves vocant spes, sed cum populus Romanus, cui dominium in omnia et regnum tribuerunt dii, tum imperium

y) Ms. Ba. punctum, it. mox post θεοὶ, male, cum a pr. καλ pendeant omnia usque ad ἐλπ. z) Sic Ms. Ba. cum B. 1. nobiscum sine commate interposito, cf. 2, 7, 4. m. a) Ms. Ba. ἁπάντων καὶ τὴν βασ. νεῖμαν θεοὶ. ἥ τε λ., sed Ms. Vi. ἁπαντ. καὶ τὴν βασ. ἔνειμαν θεοὶ λ., v. N.

cum subst. ἐλπ. v. in Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 235. m. et Dion. H. S. T. 1., non tenente me aliunde φ. cum nostro subst., ut nec Stp. Th., qui nihil, quam „ap. Herodi. φαύλας ἐλπ. possumus reddere tenues spes, f. per sing. tenuem spem, aut certe exiguam sp. — κούφη ἐ. s. κοῦφαι ἐλ. levis spes, exigua spes, s. quae ex loci oecasione concipitur" hinc sine Vs., in καλ. post P. Lat. cum Bg. etiam, nec tamen tropo remoto, pro invitare, allicere, impellere, nihil ferente G Th., nisi epitheta cum subst. sine explic., huc spectante fortassis Rz. ad Luc. 2, 477. a. N. 95., ubi Nostrum nominat universe super bonitate semin. adi. φ. contra Thom. M., quod v. et ap. Ael. V. h. it. Dion. H. l. l., ut κ. tropice de re ap. Hesd. et Abr. ad Aesch. T. 1., neque formulam, ex analog. fictam, habente me aliunde in v. καλ. de ἐλπ., ubi Stp. Th. male comparabat Cic. *in spem vocare*, quod aliud prorsus, cf. 1, 9, 20. e. Caeterum severior Bg., quam P., in non expleto pron. μὲ s. ἐμὲ ad v. καλ., contra mox in sq. ὁ Ῥ. δ. deserens P. ordinem Gr., ubi Noster variat cum 2, 7, 9. τοῦ δ. Ῥωμ. per alium ordinem, sed et hoc cap. cum §. 3. m. Ῥωμαῖοι ἐμὲ καλοῦσιν, qui verbi plur. repetendus est e pr. ad sqq. duo subst. ὁ δημ. et ἡ ἀρχ. sing. numeri, aut e verbo plur. singularis καλεῖ, per synthesin.

ᾧ τὴν δ.) Sic loquitur Niger, ut qui esset senatorii ordinis, et consequenter militaris Aristocratiae hostis. *Leisn.*

Qui ad 2, 6, 21. appellarat militarem democratiam; Nostro ad populum referente imperium, et potestatem imperatoriae dignitatis concedendae transferendaeque, iterum, sed cum variatione, 4, 15, 18. 7, 7, 12. 8, 7, 11.; hic ut τὴν δεσπ. de potestate capere videatur, ut eo Lat. statim reddit P., at τὴν βασ. de dignitate imperatoria, quocum mox per ἡ ἀρ. variat, copiam sic in vicinia adhibens, sed τῶν ἁπ. iterum angusto sensu, de omnibus rebus, quae ad civitatem terramque Romanorum pertinent; ubi P. explebat subst. πραγμάτων, retinente Bg. tantum Lat. et ordinem alium in v. ἐν. reiecto ad extremam enunciationem, qui ordo est Glossatoris in Mss., rectionem adiuturi, cum Noster et alibi ponat verbum intra subst. duo, et hic laevitatem ea ratione tenuerit, sed librarius sua collocatione hiatum, et poëtici quid in v. νεῖμαν sine augmento, quod tamen potius alius post illum corruperit e vulg., per lapsum omissa vocali; Bg. praeterea assumente praep. in gen. δ. τῶν ἁπ., e Stp. m., secus ac P., qui contra τὴν βασ. oppressit, G. Th. v. *domin.* cum Gr. n. non tenente cum praep., sed cum gen. *rerum*, nec v. *regnum* nostra notione, cf. Ind. Flor. et Iust., sed Stp. Th. modo syn. Luc. τὴν τῶν ὅλων δεσπ., cf. Poll. 8, 84. cum N. 82.

„σα καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη. ὅθεν ἡμῖν[b]
7. καὶ τὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀσφαλὲς ἔκ τε [c] τῆς τῶν καλούντων γνώμης, καὶ ἐκ τοῦ μηδένα

fluctuans et apud neminem adhuc firmiter fundatum. Unde nobis aggrediendi securitas tam ex implorantium voluntate, quam ex eo, quod

b) Al. ὑμῖν. *Leisn.* ἡμ. in Ms. Ba. it. edd. A. al., etiam Sb., at ὑμ. in Stp. rel. et tacite Mss. Ve. et Vi., v. N. c) Ms. Ba. ἐκ τοῦ τῆς λ. mendose, ut τῶν omissum in B. 2. L. et Pat.

ἱδρυμ.) neque cuiquam firmiter innixum, neque a quoquam firmiter sustentatum. ἱδρυθῆναι, ut Lat. *sedere*, perpetuitatem, firmitatem, notat. Sic Plin. Pan. 10, (6.) *quum Nerva abunde expertus esset*, quam *bene* humeris *tuis* sederet *imperium*, i. e. quam bene humeris tuis inniteretur, quam bene a te sustentaretur. Herodi. 3, 12, 15. τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, firmato imperio et constabilito. *Leisn.*

Noster in metaphora, coepta e navigio in mari per σαλ., persistit cum rel., innuens, tropo remoto, dignitatem imperatoris, post Marcum tributam iam tribus aliis deinceps, neque in Commodo, neque in Pertinace diutius mansisse ac tuto, neque in Iuliano, huius temporis imperatore, diu fore ac perpetuo; ubi P. liberior in addito ad ἀρχ. pron. *ipsum*, et adv. temporis *adhuc* ad σαλ., dum id Bg. rectius servat suo loco post negat., cf. 1, 9, 21., ubi et stare solet Lat. *dum* syn., a G. Th. per Bg. explicatum; huc spectante Stp. Th. tantum sic 3, 739. C. „metaph. ἀ. σαλεύουσα ap. Herodi., quod veluti exponens subiungit καὶ — ἱδρ. (sine Vs., sed 1, 1092. F. e. omisso πῶ sub) ἱδ. firmor et quasi in *firma* sede *collocor*" cum P., e quo veluti notionem constituens, peccat sic, quod secundariam notionem figit in ipso verbo, quae demum est in diserte addito adv. βεβ. (ubi Sch. „firmiter munire imperium") cum, tropo remoto, nihil hic sit, quam *esse* et *traditum esse*, (non explicante G. Th. formulam Bg. *imp. — fund.*) ut in v. σαλ. tantum inest notio motus s. mutationis, quo v. Noster ex analog. variarit cum 1, 4, 1. κυμαιν., nihil ferente G. Th. in Bg., quam Gr. n.

ὅθεν ἡμῖν) Vulg. ὑμῖν male. *Leisn.* ad m. Ms. Bg., qui clare primae pers. pronomen ostendit, ut P. oblique, omisso pron., in verbo eiusdem pers., quam in pron. et nos cum Ms. Ba. et edd. quibusdam dedimus, quia vulg. ὑμ. Stp. (qui tamen in m. P. reddit ἡμ.) ad exercitum pertinet solum, quo de nondum constabat Nigro, an in partem rei esset venturus, sed nostrum ἡμ., sive pro ἐμοί, sive proprie sumtum, mihi, Nigro, et vobis, militibus, semper est aptius personae dicentis, quum pergat sic de suo instituto Niger, aut etiam simul de societate et auxilio militum, quas res Niger elicere potuit sane per causas adiunctas. Sed Bg. e P. opprimit καὶ pro *etiam*, i. praeterea, Nostro positum post ὅθ. quoque supra 1, 14, 10., sed hic interiecta ἡμ. voce una per variationem, ponente Sch. in ἐπ. locum sine Vs. sub „molitio, consilium rei tentatae, — ἀ. *tuta* certitudo *propositi*" partim e P., ubi Bg. alterum subst. mutat in syn. gerund., tenente Stp. Th. aliunde subst. ἐπ. et τὸ ἀ. pro ἡ ἀσφάλεια, (cf. Ind. Luc.) sed non Nostri formulam, ex analog. factam. In sq. τῆς τ. κ. γν. respicit Noster ad 2, 7, 9. i., sed ad 2, 6, 22. m. in εὐν.

„εἶναι, τὸν ἀνθεστῶτα, μηδὲ[d] „κωλύοντα, ὑπάρξει. καὶ γὰρ 8. „οἱ τὰ ἐκεῖθεν ἀγγέλλοντές[e] „φασι, μηδὲ[f] τοὺς στρατιώτας, „οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων „ἀπέδοντο, πιστοὺς εἶναι φρου„ροὺς ὑπηρέτας[g], μηδὲ πληρώ-

nemo sit, qui obstet aut impediat, existet. Etenim illarum rerum nuncii affirmant, nec milites, qui imperium ipsi pecunia vendiderunt, fidos esse custodes aut ministros, cum nec impleve-

d) Ms. Ba. μὴ δὲ divisum, ut alibi et hic A. al. e) Post ἀγγ. in edd. comma, sed nullum post φασὶ, quod et cum accentu in edd. omnibus, et tacite in Mss. f) μὴ δὲ iterum in Ms. Ba. et edd. A. al. g) Sic etiam Ms. Ba. *Marc.* etiam tacite Mss. rel., v. N.

τὸν κωλ., per copiam hic adiungens ἀνθ., ubi Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., non item ap. Stp. Th., ubi nec formula v. ὑπ. cum ἐκ, per quam variat Noster cum 1, 4, 5. in praep. pro παρὰ, ubi Bg. pro esse aut oriri iterum, sed Sch. „ὑπ. ὑμῖν τοῦτο ἐκ τούτου, *consequemini*, s. *habebitis* hoc *inde*" nihil praebentibus Indd. in formulam, ut forte sit e Lar.

οἱ τὰ ἐκ.) Severior Bg. partim, quam P., formulam articuli cum adv. mutat in adi. s. pron. merum, expleto subst. πράγματα, et adv. accepto haud dubie pro ἐκεῖ et *illic*, in loco, cuius de notione dubius Sch. in adv. „*quae* illinc *sunt*, (in art.) *quae* ibi *aguntur*" utrinque supplens participium aptum, ὄντα et γενόμενα s. πεπραγμένα, tenente Stp. Th. notionem postr. adv. modo e Greg., ut tamen eiusdem locus in pr. sub *illinc* e Thuc. etiam huc pertineat, sine Ind. 573, 72., cf. Dem. 344, 22. τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλόντων, vulgari notione; Nostro variante cum 1, 6, 14. τῶν ἐκεῖσε per adv. syn., et e contextu Romam cogitante, cf. 2, 7, 9. i. et §. sq., it. in sq. Praetorianos, cf. 2, 6, 7., ut in αὐτῷ principem pers. absentem, ut et mox in ἐκείνου, Iulianum, non nominatum toto hoc cap., sed modo 2, 7, 9., ubi Sch. deserit P. cum Bg. in „ἀπ. vendiderant *ipsi* imp. *pec.*" huc spectante Stp. Th. 1, 993. B. sine Vs. sub Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., in quo vix med. vim hic sustineam cum dat. pers. ἀ., sed semper notionem principem pro dare s. tradere, s. reddere, ut Noster respexerit 2, 6, 7. ἐγχειρίζειν, non aliunde Stp. Th. ferente cum subst. χρ., cf. tamen Ind. Dem. Fi. The. Xen. M. S. cum N. Ruhnk. et Valck. ad 2, 5, 5., it. Bach. Polb. cum N. T. 3. p. 531. m. Ael. V. h. cum N. ad 11, 9. p. 699. N. 16., ubi et 6, 11. proprie ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχ., reddere *se* civibus *imperium*, Loesn. Obs. et L. N. T., quorum Schw. huc cogitat sine Vs., Hes. 1, 431. e. 460. i. et Suid. 1, 251. m. 273. m. Denique variabatur in ἀγγ. simpl. cum compos. 2, 7, 9. i. et cum §. sq. δηλ.

φρουρ. ὑπ.) Vel φρ. καὶ ὑπ., vel φρουρᾶς ὑπ. scribendum puto. *Steph.* Stp. supplet καὶ, Bg. ἢ. *Leisn.*

Ad m. Ms. Bg., inserens statim in textu Ox. ἢ rubra alaba, repetentibus illa Stp. tum Ox. N., tum Lugd. N., it. Sch. in φρ., qui in „ὑπ. „φ. ministros *custodes*" forte tolerans φρ. subst. cum ὑπ. subst. alio pro adi. et *ministros custodientes*, s. ad custodiam et custodiendum imperatorem comparatos, cum alii ministri in aula aliis rebus inserviant; omit-

„σαντος ἐκείνου, ἃ ὑπέσχετο. „τίνα τοίνυν ἔχετε γνώμην, δηλώσατε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως τὸ στρατιωτικὸν πᾶν καὶ τὸ συνειλεγμένον πλῆθος αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε, καὶ Σεβαστὸν προσηγόρευσε[h]· τήν τε βασίλειον

rit ipse, quae promiserat. Quae igitur sit mens vestra, 9. *ostendite.* Talia quaedam locutum statim et militaris et omnis collecta multitudo imperatorem declaravit et Augustum salutavit, impe- 10. ratoriaque purpura in-

h) Hoc colon Stp. rel., pro puncto al. et commate B. 1. et Ms. Bg.

tente utr. P., nec restituente Stp. in m., nec in Th. quid tenente, sed Sb. Ind v. φ. servante sine Vs., ut ἢ facilius ob sq. ν exciderit, quam καὶ, quod et ipsum Bg. secutus esse possit, cum alibi per Lat. illud reddat, respiciens fortassis copulata Cic. ap. G. Th. 289, 51. et 66. ministri *ac* satellites *cupiditatum*, pro quibus inverso Noster ordine iunxerit vocabulum formae et generis; sed ut nondum deseram vulg. Mox Noster variat cum pr. ἀ. in ἐκ., (unde Bg. per Lat. idem) it. cum 2, 7, 2. et 9. e., ponens hic v. simpl. cum formula, ubi Kypk. 1, 20. i. „cum *ille* promissis *non* satis *faceret*" resolvente etiam P. gen. consq., sed per syn. particulam, quem Bg. sequitur in tota enunciatione sq., praeter ordinem severum in τοιν., mutato v. privo ἐχ. in formulam syn. per v. subst, sed pron. affini sumto, pro *quae sit* vobis *mens*, variante Nostro cum §. 5. tantum nulla temporum consecutione s. modo verbi, (v. ad Luc. 1, 802. N. 87. et 2, 572. N. 1.) it. ordine alio enunciationum. Sed sumentibus aor. δηλ. pro praes. cum Bg. e P. (hic pro significare quid praesentem et ore,) non opus erit conicere fut. δηλώσετε. Ceterum Hoog. ad Vig. p. 338. b. sic. „Herodianus, ubi praemiserat accusativum cum inf., mox in sq. membro subiicit genitivum cum participio, l. 2. c. 8. καὶ — ἀγγέλλοντες φασὶ, μ. τ. στ., — ὑπ., *nam*, qui *inde* nuncii *huc* veniunt, *aiunt*, neque *milites*, qui *illi* argento *imperium* tradiderant, *satis* ipsi *fidos* esse *praesidiarios*, neque *illum*, quae *pollicitus* erat, *praestitisse*. Ubi, πληρ. ἐκείνου pro ἐκεῖνον πληρῶσαι" quo tamen non opus est, si cum Bg. gen. consq. per se sumatur et resolvatur, ut per se sumendus est inf. cum acc., a pr. v. φ. pendens, nec ad se referuntur neg. utr. μηδὲ, quanquam eodem sensu capiendae et pro *non etiam*, aut *ne quidem*.

εἰπ. αὐτ.) Bg. opprimit pron. e P., unde sq. adv. εὐθ. per syn. restituimus statim, severius ordinem Gr. servante P., quam Bg., qui fere ut 1, 4, 19. versatur, adi. π. ad sq. membrum reiecto, et assumta distributiva copula, reddente P. e §. 1., neglecto σ., ubi Sch. plane cum Bg., cuius Lat. ap. G. Th. cum syn. συλλελεγμ., cf. Stp. Th. aliunde, Bud. C. 97, 29. et Ind. Dem. v. e., cui add. 533, 15. τὸν ὄχλον συνειλ., variante Nostro cum 2, 6, 16. αὐτ. ἀναγ. per v. syn., it. cum 2, 2, 21. e. Σεβ. ἀναγορ. et ib. §. sq. Σεβ. προσειπ., it. cum 2, 3, 6. σεβάσμιον καὶ βασιλέα προσηγορ., quam brevitatem in uno verbo tantum sequitur hic P., quocum Bg., loco supplendi pron. αὐτὸν, praecedentem gen. consq. mutat in acc., oppresso tamen illius membri pron. αὐτ., nihil tenente Stp. Th.

πορφύραν περιβαλόντες[i], καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς καὶ[k] αὐτοσχεδίου παρασκευῆς ἀθροίσαντες, καὶ προπομ-

dutum, caeteris etiam omnibus ad augustum honorem extemporali apparatu congestis, praecedente in pom-

i) Ms. Ba. ἐπιβαλ. v. N. k) Ms. Ba. τιμῆς ἐξ αὐτ. π. uti Stp. malebat. *Mart.* etiam Mss. rel., sed edd. Ing. τιμῆς καὶ ἐξ αὐτ. v. N.

In v. ἀνειπ. et προσηγ., quod utr. ad remp. Rom. Noster accommodavit, cf. Thom. M. p. 68. et ad 1, 1, 7. Exc. e.

τήν τε βασ.) Ms. aliud compos., ut alibi, hic est e glossa per comparationem illius 6, 8, 10. e., dum Sch. in π. „αὐτὸν, *induto eo purpura*" praeter pass. Lat. e P., ut Bg., suppler recte pron. casum quartum exquisitum pro dat., nihil habente Stp. Th., cf. Ael. V. h. cum L. N. T., in primia Ktb., quorum Schw. tacet hinc ad Io. 19, 2., variante Nostro in adi. β. cum 1, 16, 8. m.

τὰ λ. τῆς σ. τ.) Proprie honos est, solis diis, deinde quoque regibus debitus, nemini vero subditorum. *Stroth.*

Hic in σεβ. τ. et honore externo, qui exhibetur imperatori electo, et Augusto appellato, τὰ λοιπὰ, scil. μέρη, χρήματα, s. potius σύμβολα, cum a vestitu distinguantur, intellexerim ornamenta quaedam aurea capitis, colli, pectoris, it. vexilla cum orbibus imperatoriis, et virgas laureatas, cf. 2, 1, 5, etiam ipsum ignem, qui mox nominatur, Bg. reddenre καὶ, ut alibi, ob particip. ἀθρ. pass. formam, sed libere iterum assumente adv. πάντα, et praeterea praep., partim e Stp. m., ubi Sch., deserto P., in „σ. honoris, *augustos* imperatores *decentis*, λ. cum gen. τ. reliqua *honorum*" pro casu eodem, τὴν λοιπὴν σεβ. τιμὴν, quae figura tamen redit tandem ad ellipsin propositam, potiorem illam hic ob sq. v. ἀθρ., verrente Stp. Th. in adi. hinc sine numeris „σεβάσμιος τιμὴ, Bud. *augusta dignitas*, i. e. imperatoria" cf. 1, 1, 7. et 5, 6, 20. τῆς βασιλείας σύμβολα, it. 1, 8, 7.

καὶ αὐτοσχ.) Scribo ἐξ αὐτ. π. *Steph.* Cod. ἐξ αὐτ. recte. Scilicet insignibus imperatoriis eum exornabant, non iis quidem ordinariis, sed confestim ab ipsis confectis paratisque. *Stroth.*

Legit igitur Bg. cum Stp. ἐξ αὐτ. „Leisn. ad Ms. Bg., sed Sch. ἀθρ." λοιπὰ, conquisitis *reliquis*, (cum P. fere, sed in αὐτ. partim) ex *tempore* conquisito *apparatu*. Stp. supplet ἐξ" non recte Stephanum capiens, ut nec Ing. editor, servato καὶ, pro quo Stp. volebat ἐξ, ut sane καὶ Mss. omittunt, saepe corruptum, nec difficulter ex illa Mss. praep.; ut prope illuc inclinem et ipse, cum et P., (e quo Stp. tacite correxerit,) in suo videatur sic habuisse, libere tantum addito adv. aliquo, etsi nunc toleravi, cum nec Sb. per Ind. quid tentarit, nec Rsk., et quoque, καὶ servato, ille gen. ἀ. π. a pr. τὰ λ. pendere queat, tacente Stp. Th. cum Bg. Lat. in subst. et adi., quod Strothus recte intellexit, ut, cum ipsa imperatoris insignia Romae essent cum Iuliano, milites hic alia subito similia congesserint, cf. 7, 6, 3. sq., ubi et satellitum species memoratur, nec ab h. l. aliena, ut et custodiam addiderint Nigro aliquam. Caeterum Bg. Lat. compos. in v. ἀθρ. ducit fere e P., (ap. G. Th. cum συναθροιζ., etiam ap. Stp. Th. aliunde,) sed in sq. membro iterum καὶ pro *etiam* s. praeterea omittit, secus ac P., e quo olim restituetur, va-

πεύοντος τοῦ πυρὸς, εἴς τε τὰ ἱερὰ τῆς Ἀντιοχείας τὸν Νίγρον ἄγουσι[l], καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ[m] οἰκίαν καθιστᾶσιν[n], οὐκέτι αὐτὴν ἰδιωτικὴν, ἀλλὰ βασίλειον αὐλὴν νομίζοντες, πᾶσι κοσμήσαντες ἔξωθεν βασιλι-

pa igni, primum in templa Antiochiae Nigrum deducunt, deinde in aedibus suis collocant, non amplius eas pro privatis, sed pro imperatoria aula habentes, omnibus ornantes extra

l) In Ms. Ba. colon, ut punctum in B. 2. m) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ, v. N. n) In Ms. Ba. verba οὐκ. — νομιζ. stant colis inclusa. *Mart.* ut post καθισ. punctum in B. 2. R. al., colon in Stp. rel., sed comma in A. al. cum Ms. Bg., propter quod et numerum novae §. reiecimus.

riante Nostro cum 2, 3, 5., omisso perf. pron. gen. αὐτοῦ ob gen. rel., iam praesentes.

εἴς τε) Quae hic a Nostro narrantur, firmant illa nobis proposita ad §. 1. super praesidis Syriae habitatione; ubi Bg. liberius, fere cum P., τὲ — καὶ reddit, ex eodemque, quanquam per severius tempus, v. ἀγ., plane cum Sch., ordinem in εἰς deferens, a P. servatum aliquo pacto, variante Nostro pro compos. ἀναγ. 2, 6, 7. e. per simpl., quod Stp. Th. habet quidem in v. i. cum Lat. Bg, nec tamen honorifica notione ista, qua de cf. L. N. T. Schw. et Fi., Ind. Thuc. Schol. R. Or. V. 8. And. et cum εἰς τ. *l.* V. 7. ff.

εἰς τὴν ἑ.) Mss. aliud pron. alibi iam vidimus, hic e glossa ortum, cum et P. cum Ms. Ven. in vulg. maneat, et ipso recto, quanquam non hic stante cum verbo, quod actum indicet ipsius pers., qua inducitur, sicut et Lat. subinde miscetur, ubi Sch. „*deducunt*, constituunt *eum* in *domum*" praeter expletum recte pron. αὐτὸν, notionem priorem e P. ducens, quae tractata a Kypk. 2, 84. e., (aliorsum tendentibus L. N. T. Fi. et Kr., forte rectius, ob sq. ἦγον, sed Schw. fluctuante, cum in v. i. habeat „salvum perductum quasi colloco in aliquo loco" at in N. hinc „*Nigrum* milites *e* templis *deductum* domum *deducunt*") nec repetita in L. Ern. e Stp. Th. 1, 1767. F. in loco simili „Plut. κ. πρὸς τὴν οἰκ. τὸν ἄνθρωπον, sistere, deducere in aliquem locum, et in eo velut collocare" ut sufficiat hoc Bg. Lat., in primis, cum ap. Plut., v. Kypk. l. l., praecedat παρακτέμψαι, quod respondet Nostri pt. ἀγ., ut in καθ. variatur cum 2, 3, 1. ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, quae verba, tropo remoto, sunt i. q. nostratium *in sein* Haus *bringen*, ductum aliquem comitatumque ad domum, ibi relinquere, sinere ibi stare ac manere, et physice proprieque sistere interdum, ut in lectica, cf. G. Th. 1013, 100. „*in* aedibus *suis* aliquem *collocare*, i. restituere."

ἰδιωτ.) Brevitatem P. severitate Bg. restituit, nisi quod ad v. νομ. formulam adhibet syn., dum in οἰκ. ἰδ. Noster cogitat privatam domum civis Antiochensis, in qua hospes habitarat Niger ante sub imperatore, a quo missus erat, cui qui subsunt, privati et ipsi dicuntur, cum nunc, ipse delectus imperator, non amplius habitus sit privatus cum domo sua, quae a domino quasi aliquo dignitatem accipere debuit.

πᾶσι κοσμ.) An et statua in fastigio? quem in domibus Augustis morem

κοῖς συμβόλοις. ἐπὶ τούτοις 11. imperatoriis inſignibus. δὴ ὁ Νίγρος πάνυ τὴν ψυχὴν His ſcilicet rebus Niger valde ηὐφραίνετο [o], ὠχυρῶσθαί τε [p] laeto erat animo, ſtabilitum

o) Colon in *Ms.* Ba., ut punctum in A. cum B. 2. p) *Ms.* Ba. τὰ cum acc. cf. 2, 6, 4. πρεσβ.

fuſe explicat Salm. ad Spart. Nigr. c. 12. (T. 1. p. 675.) *Boecl.* Cum Caeſaribus tanquam diis multa decreta eſſent, ipſorum quoque aedium faſtigia eodem modo ornati coeperunt, quo ſolebant deorum templa. ἦν γάρ τι, inquit Plut, τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον, ὡς ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον. Illa autem ἀκρωτήρια faſtigiis erant impoſita, ipſa vero faſtigia ἀετώματα et ἀετοὶ dicebantur. Inde illud Ariſtoph. ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν, ducta ab expanſis alis ſimilitudine. Sed hoc obiter. *Oxon.* Editor Britannus per συμβ. intelligit ornamenta, quae faſtigiis aedium imperatoriarum non ſecus addebantur, ac deorum templis, v. Beger. Spicil. Antiq. p. 6. Ern. Cl. Cic. et Geſn. Th. v. *faſtig.* et Schwarz. ad Plin. Pan. p. 242. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. eundem Schw. notarat „p. 54. Murat. Inſcr. T. 2. p. 618. Pind. Ol. od. 13. ἐπ. κωλ. ια. p. 142. et Schol. p. 89. b. Paſchal. de cor. p. 6. Lakem. p. 165. Forte huc reſpicit Hom. Ἰλ. ᾶ, 39 Ariſt. Av. 1110. Galen. 3. hypomn. in Hippocr. π. ἄρθρων, Philander in Vitruv. 4, 7. Gloſſ. Cyr. ἀέτωμα, *faſtigium*, Pauſ. 5. 10. Poll. 7, 119. Heſ. v. ἐρέψομ. Harpocr. v. ἀετὸς et Suid. v. ἀέτωμ." Illa Oxon. hauſta ſunt e Salm. l. l., p. 678. maxime, ubi agit de faſtigio, quo de cf. ad Cic. Phil. 2, 43. et Caſ. ad Suet. Caeſ. 81. Apud Spart. quidem agitur de domo Nigri, quae Romae fuit, cum hic ſermo ſit de Antiochia et domo adhuc privata, cuius faſtigio milites addere potuere ornamenta, ſed forte et alia in externis aedibus inſignia imperatoria, a me non definienda, cf. 2, 3, 5. e., quocum Noſter non variat, copulans idem diverſorum temporum particip., praeſ. cum aor. 1., et ſine copula, quamrem P. libere mutat, cum poſtr. κ. reſolvi liceat per particulam *poſtquam*, vel *quia*, ut extr. contineat cauſam pr. νομ., ſuoque tempore ſumatur, quanquam a Bg. per praeſ. redditum.

ἐπὶ τ.) Bg. e P. tum in δὴ, (pro quo Leisn. in m. Bc. 2. *ergo* poſuit, de noſtra ſententia) tum opprimens praep. cum v. ηὐφ., ſed explens ſubſt. πράγμασι de ſuo, ſecus ac Sch. ἐ. „τ. *ſuper* illis *laetus*, ηὐφ. laetus *erat* animo *bis*" formulam v. paſſ. cum acc. rei elliptico melius tantum in abl. ſubſt. mutans, cum Bg. et adi. accommodet eidem abl., ignorante Stp. Th. cum illam formulam, tum augmentum, quo variatur hic cum nullo 2, 4, 8. εὐφρ., ſuper augm. quidem, quoad noſtrum verbum, nihil tenente ſimul Fi. ad Well. p. 175. e., ſed ſine Vs. huc ſpectante Rz. ad Luc. 2, 486. b. N. 37. e., tum promiſcue dici εὐφρ. et ηὐφρ. ib. p. 499. N. 67., cf. 3, 68. b. e., quanquam εὐ frequentius, ib. p. 449. N. 55. et Fi. The. p. 20. b. m. Ind. Xen. Cyr. Z. ηὐφρ., ſed εὐφρ. Ael. V. h. ex 10, 9. i. cum L. N. T. ex Act., ſed modo act. cum τὴν ψυχ. et praep. ἐκ Ael. V. h., ut cum alio acc. rei Abr. Lect. Ar., Noſtro ad analog. fortaſſis tantum iungente τ. ψ. cum paſſ., quod, praeter illa ad 2, 7, 16. e., repertum cum pr. ἐπὶ ap. R. Or. V. 4., cum διὰ Xen. Bach. Z., ubi et cum ἐν, ut in L. N. T. Krb., ſed cum nominativo particip. ap. Soph. Ai.,

αὐτῷ[q] τὰ τῆς ἀρχῆς ἡγεῖτο[r], διά τε τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην, καὶ τὴν περὶ αὐτὸν σπου-

que ſibi imperium arbitrabatur, cum propter Romanorum voluntatem, tum propter ho-

q) Sic Stp. rel., pro A. al. ἀ. per lenem, qui et in Ms. Ba. cum Vi., ſed ἑαυτῷ ſola Bc. 2. v. N. r) Comma hoc in edd. omnibus, etiam in Me. Bg., et tacite etiam in Mss. ſ) Sic per lenem omnes edd., etiam Mss. tacite, v. N.

ſed abſolute Ind. Hom. et Luc., cf. Ammon., reddente Bg. adv. π. plane cum Sch., omiſſum a P.

ὠχυρ) Artic. aſperum pron. ſequitur Bg. e P. ob v. ἡγ., quem deſerit in rel., tum in v. ὠχ., de more ponens particip. ſine inf. v. ſubſt., tum in formula artic. cum gen., dans modo ſenſum, ubi ellipſin monſtrat Sch. „res *imperii*" cf. 2, 4, 15., ad quorum analogiam hic ſcriptum ſit cum variatione pro mero accuſ. ἀρχ. §. 8., ignorante Stp. Th. etiam auctorem v. ὀχ. et Lat. Bg., cf. phyſice de act. Ind. Dion. H. S. T. 1, et de paſſ. Ael. V. h. Aeſch. Fi. et Luc. ir. Heſ. 2, 831. i. 1600. e. ſine N., ubi et ſyn. ἐχυρ. cum Suid. et Abr. Dl. Th., non reperta formula Noſtri, ſed modo affini ἐν ὀχυρῷ ἔχειν τὴν βασιλείαν ap. Sb. Ind., ut ex analog. etiam modo ſcripſerit Noſter, et maxime e Lat., cf. G. Th. in v. Bg. „ſtabile facere, firmare, Plaut. — regi — *regnum* ſtabilivit *ſuum*, (it. cum Gr. n.) imperium *munire*, i. firmare vim dominationis, (ſ. dignitatem, ut h. l., cf. Ind. Corn. N. v. utr., it.) *firmare — imperium*."

διά τε) Variante Noſtro in τ. τ. Ῥ. γν. cum 2, 7, 9. i τῆς τοῦ δημ. Ῥωμ. γν., Sch. in „σπ. ſtudia *aliquorum* erga *ipſum*" praeter plur. P., ſumit rectionem ſubſt. σπ. cum pr. περὶ, dum Bg. vertit, quaſi ſit in Gr. τὴν σπ. τῶν ἀνθρ. περὶ αὐτ., ſuppleto particip. ὄντων, ac libere reddita praep., quam Noſter in Sch. notione 1, 10, 10. τὴν περὶ αὐτὸν τῶν δορυφόρων εὔνοιαν, variando in ſubſt. εὐν. pro noſtro hic, poſuit etiam ante gen. ſubiecti ſ. concreti cum τῶν artic., quem alibi ante praep. locat, v. c. τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν λ. 2, 7, 9. m. 1, 2, 5. e. 1, 6, 22. 3, 5, 9. m. 3, 12, 19. 4, 11, 9., ad quam rationem e Sch. ſenſu hic ſcribendum fuit τὴν τῶν περὶ αὐτὸν σπουδὴν ἀνθρώπων, quae, ſimillima illis membri pr. τὴν τῶν Ῥ. γν., diſplicuerint Noſtro propter interiectum ſubſt. σπ., ubi Bg. ratio pertinet ad ſolos milites et exercitum, ad ſummum etiam ad cives Antiochiae, cum Noſter §. ſq. oſtendat, alios praeterea faviſſe Nigro, qui et iam ſupra a militibus diſtincti 2, 7, 10. e τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀνθρώποις, quo reſpiciens P., hic quoque expleverit pron. ſ. adi. ἑτέρων ſ. ἄλλων, quo ſupplemento non opus habet Bg., cuius tamen ordo videtur mihi turbatior, ut manſerim cum Sch. in his ſeveris, nec repetita cum Bg. praepoſitione, quae et ap. Lat. ſaepe in fronte enunciationum duarum eſt, per copulativas iunctarum, *propter* et *Rom.* vol., *et* in *ſe* ſtudium *hominum*, qui ſane e ſq. ſunt coërcendi ad orientales, cf. l. l., ex quo ſi quis hic ſuppleat v. c. τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν, videat, hic Noſtrum modo variare, ut et facit quodammodo in γνωμ. et σπουδ., ſequente Bg. in pron. αὐτ. lenem, qui rectius eſt ob ſuppletum ab eo v. ſubſt., atque etiam tunc, ſi cauſae adiunctae ſumuntur pro ſcriptoris iudicio; quanquam propter pr. v. ἡγ. procedit quoque αὑτ. per aſperum, pro quo tamen et alibi vulg. αὐτ. tractavimus.

δὴν τῶν ἀνθρώπων. ὡς γὰρ διϊπταμένη ἡ Φήμη πάντα ἐπῆλθεν[t] ἔθνη, ὅσα τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ κατοικεῖ[u], οὐδείς τε ἦν[x], ὃς[y]

12. minum, qui cum ipso erant, studium. Ut enim volans fama ad omnes pervenit gentes, quaecunque adversam Europae continentem incolunt, nemo

t) ἐπηλθ. A, B. Par. et Pat., mendose. u) Punctum in Ms. Ba. cum A. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. A. al., non item in Stp. rel. y) Ms. Ba. ὅστις v. N.

διϊπτ.) Variat Noster cum 2, 7, 10. e. διαθ. φ., hic insuper adiungens v. aliud ἐπ., quae libere contraxit P., non item Sch. in „ἐπ. *pervasit* rumor *gentes*, δ. *volando* pertransiens *fama*" ubi Sb. Ind. hinc modo dat sine Vs., ut Stp. Th. sub *pervolo*, et Lar. Sch. „δ. φ. π. ὑπηλθ. ἐ., dedita *fama* quasi *volando* perveniebat *ad* omn. *gent.*" cum lect. al., nihil praebente G. Th., quam quod l. l. dedimus, et subst. *fama* cum *pervenire*, variante Nostro per privum v. ἐπ. pro formula 1, 15, 8. m. ᾖλθε — ἐπ' λ., ubi ex analog. v. ἐπ. tropice de re cum acc. pers., (quia subst. ἔθν. cum Bg. e P. sumendum ob sq. v. κατ.) nihil tenentibus Stp. Th. et Indd., quam tropice de re quoque, absolute, alio sensu, ap. Abr. Dl. Th. D'Orv. Ch. et Fa. Aes. sed cum pr. ἐπὶ et acc. pers. in L. N. T. e Luc. 21, 35. Act. 8, 24. et 13, 40. tum, praeter physicam notionem v. διιπτ. Hom. it. διϊπτ. Luc. et Aes. Fa., quoque Orph. ex Arg. v. 592. φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω Κυζίκου οἰχομένου, fama *vero* interea *volaverat* intra *domum* Cyzici *interemti*, ubi cum Bg. simpl. sine N., ut pertineat formula ad Nostri poëticas, et h. l., tropo remoto, sit divulgari, se dilatare.

ὅσα τὴν) Bg. e P. etiam mutato Gr. ordine, qui h. l. a laevitate est maiori, ad vitandum hiatum, monstrante rectionem etiam Sch. in „ἠπ. ἀντ. Εὐρ., *continentem* adversum *Europae*, h. e. Asiam" masc. P. retento, (pro quo fem. Bg., cf. G. Th. Nr. 4. cum Gr. n.) recte etiam explicata re, in quam loca sunt classica 4, 3, 11. et 6, 2, 5., ubi additur expositio, Ἀσίαν τὴν καλουμένην, qua sine etiam innuebatur satis Asia per adiuncta hic ἀντικ. τῇ Εὐρ., cum et alii solum ἤπ. ponant de Asia vel tota, vel ex parte, nominatim, quoad regi Persarum paruit, cf. Suid. 2, 66. m. Harpocr. p. 184. cum N. H. Val. p. 37., Spanh. ad Call. Del. v. 62. Rsk. ad Eurip. p. 37. e. Mor. ad If. Pan. p. 26. N. c., p. 95. eiusque Ind. cui add. p. 119. l. 5. p. sq. i. 125. m. it. 114. m. 120. e. 135. l. 4. cum N. it. Ev. Fd. Xen. Hell. Herdt. cum N. Ael. V. h. cum N. ad 8, 5. e. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., cum Hom. cum Ind. in N., Held. Call. Thuc. in Schol., Xen. Bach. et M. S., it. de ellipsi subst. γῆ Xen. Pol. Z. cum L. Bos, et in criticam rem D'Orv. Ch., cf. Suid. l. l. et Hes., nihil ut repererim nostro simile, quam Luc. 2, 125. l. 8. ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ, pervenies *in* magnam *continentem*, habitatae *a* vobis *oppositam*, ubi tacent N., sed Stp. Th. hinc 1, 1472. D. m. „*continentem* Europae *oppositam*" in v. ἀντ. usus aliis Nostri locis tantum pro physica hac notione, ut L. N. T. Schw., non reperto mihi v., nisi ap. Suid. et Hes., sed ap. G. Th. in Bg. adi. Gr. n.

οὐδείς τε) Severior Bg., quam P., nisi quod τε — τε per unum modo reddit, quae ad se relata distinctionem minimam admittunt post ἦν.,

οὐχ ἑκὼν εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῷ[z] ἠπείγετο, πρεσβεῖαί τε[a] ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν ἐς[b] τὴν Ἀντιόχειαν ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον ἐςέλλοντο[c]. οἷ 13.

erat, quin ad obedientiam ipsi festinaret: legationesque ab illis gentibus Antiochiam ut ad imperatorem indubitatum proficiscebantur:

z) Ms. Ba. αὐτὸν ἠπείγετο. πρ., quorum de pron. v. N., ut et de ἐπειγ. Bc. Sed post ἠπ. nihil in Stp. Lu. Io. 1., sed punctum in A. al., pro rel. commate. a) Ms. Ba. τὰ cum acc. iterum, cf. §. pr. b) Ms. Ba. εἰς cum edd. B. 2. L. al. c) Comma hic in B. 2. L. al.

quanquam edd. in maiori videntur respexisse novum plur. numerum, non variante Nostro cum 1, 4, 20., nisi in pron. cum neg., contracto hic in unam vocem, ubi Ms. ὅστις syn. e glossa, ut varietur cum loco l., et e comparatione aliorum, v. Poss. Call. p. 751. i. et Xen. Pol. Z. p. 62. e. οὐ γάρ ἐστι πόλις οὐδεμία, ἥ τις οὐ δεῖται λ., ubi similiter nulla consecutio temporum, in servato indic. post v. subst. et pron., quod cum neg. mutat Bg. in unum vocab., contractum ex iisdem orationis partibus, (cf. G. Th. Hor. T. et Schell. de stil.) omittens idem e P. adi. ἑκ., (olim a me restituendum,) sed aliter, quam ille, formulam inf. cum εἰς mutans in subst., cui relinquit simul casum verbi affinis, dat. pers., ap. G. Th. non repertum, cf. Cort. ep. Cic. 1, 9, 77., cui add. Plaut. Aul. 4, 10, 14., ubi Ms. casus alius pron. est e confusis finitionibus ον et ω, sine iota olim scripto, ut ed. Bc. ἐπειγ. sine augmento vitium operarum potius, cum et Ind. Sch. utr. ed. habeat vulg. 3, 15, 15., ubi iterum in textu Bc. est ἐπ., nihil tenente Stp. Th., quam aliunde Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. in act., variante Nostro cum 2, 2, 2. in praep. syn.

πρεσβεῖαι) Compara primordia principatus Vespasiani ap. Tac. hist. 2, 80. sq. *Boecl.* Severius quam P., abstractum Bg. servat, G. Th. ferente cum Gr. n., nec tamen cum Bg. v., sed cum v. *mittere*, quo Noster respexerit, cum Indd. taceant, et Stp. Th. teneat hinc tantum in v. i. „πρ. — εἰς τ. Ἀ. ἐς., *legati* Antiochiam *mittebantur*, vel potius *veniebant*, propter praep. ἀπό. Nam, ut significet *mittebantur*, dicendum potius fuisset ὑπό. — Sic autem et ap. alios non raro στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι" qui praeter lect. aliam in praep., argutatur in praep. altera et in notione, quae princeps tamen est illa prius ab eo posita, cf. lib. de V. med. Fi. et Woll., Bud. C. 195, 9. Foes. L. N. T. cum Obs. Loesn. et Kypk. T. 2. it. Alb. Gloss. Suid. 3, 373. m., non coll. ad Hes. 2, 1261. e. Abr. Dl. Th. Rsk. ad Polb. p. 261. cum Ind. Dion. Cas. Xen. Ἀνβ. Mor. et Ael. V. h., ubi et cum praep. nostra. Caeterum post Ἀντ. comma statui potest et post ὁμ., si ὡς — ὁμ. pro membro reputetur peculiari, ut fecit P. in eo post v. ἐς. posito, qui et recte cum Bg. ὡς per se cepit, non copulans cum praep. pro simpl. πρ. s. εἰς.

ὁμολογουμ.) Sic ap. Alciphr. 3, 7. (e. p. 294. i.) ὁμολογουμένη ἡ τοῦ ζῆν ἀσφάλεια, *certa* vivendi *securitas*, (ut Bg. Vers.) opponitur τῷ ἀδήλῳ θανάτῳ, incertae *morti*. Idem 3, 16. (e. p. 312. m. e Bg. iterum) ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν, *pro dubia vita certam eligens salutem*, cf. 1 Tim. 3, 16. *Leisn.*

τε [d] ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ [e] Εὐφράτου σατράπαι καὶ βασιλεῖς ἐπέστελλον, συνηδόμενοι

trans Tigrim quoque et Euphratem habitantes satrapae ac reges gratulatum ei mitte-

d) Ms. Ba. οἵ τ' ἐπ. v. N. e) In Ms. Vi. καὶ deest. *Loc.* mendose.

Sch. „ὁμ. principem *legitimum*, confessum vel approbatum“ primum e P., rel. e Sb. Ind., aliter reddente Stp. ad m. P., sed in Th. nihil tenente e Nostro, nec simile de perf., nec Bg. Lat., ap. G. Th. cum Grr. al., nec de perf., ut nec Sb. primum, quod tamen cum Gr. n. habet, et ego servaturus eram, ut proximum Gr., cui respondet quoque nostratium *bekannt*, s. *anerkannt*, quanquam hoc fuerit potius Lat. *agnitum* simul et ab omnibus, et Sb. alterum, cui et par nostrum *angenommen* von *allen* s. *öffentlich*, quam adv. notionem in partic. ὁμῶς s. ὁμοῦ agnoscit etiam Ind. Xen. Cyr. Z., frequentius reperto particip. sensu pass. de re absolute, cf. Ind. Xen. M. S. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Luc. Gem. Pl. cum N., Fi. Aesch. et The. Is. Ev. F. et Pan. Mor. p. 15. m., it. Dem. 813, 2. 902, 9., vel pro epitheto cum subst. rei, v. Thuc. Xen. Hell. Mor. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Ael. V. h. Fa. Aes. Rsk. ad Polb. et Dem., cui add. 785, 8. 818, 21. 872, 6., quam de perf., qua de absolute v. Ind. Polb. et Is. Pan. Mor. p. 23. e., sed pro epithero R. Or. V. 8. And. τῶν ὁμ. δούλων, ubi N. peior, quam Ind., cf. quae e Dem. infra dabimus, haud dubie hic particip. praes. sumendo pro perf. et pro ὡμολογημένος aut ὁμολογηθεὶς, quae et ipsa in Indd. l. reperias.

οἵ τε ἐπ.) De v. ἐπεκ. eiusque constructione v. L. Bos. ell. in *μέρη* (p. 205.) cf. 2, 9, 1. et aliis locis, it. Stp. ad 4, 7, 4. Politianus fere semper male *illic* vertit. *Leisn.*

Qui et ad calcem Ox. „ἐπεκ. q. d. ἐπ' ἐκεῖνα (μέρη), *ultra* illa *loca*, trans, ulteriora. In Inscriptione Antiochi Soteris v. 12. occurrit ἐπὶ τάγε, ubi Chishull ἐπίταδε legit ad normam adv. ἐπέκεινα, addens, contraria significare, nempe *cis*, *citra*, *intra*, *ultra*, pro loci et loquentis ratione, rel.“ cf. Stp. ad 4, 11, 13. et Sb. ad 3, 4, 18. e. Suid., non coll. ad Hes., Thom. M. p. 336. L. N. T., in primis Krb., Wess. ad Diod. S. 1, 219. N. 52, Indd. Xen. Mor. 'Ανβ. et Hell. it. Z. Pol. et Thuc., cui add. 418, 33., ubi Var. L. ἐπ' ἐκεῖνα, quae separata scriptura interdum melior, cum oppon. ἐπὶ τάδε, ut ap. Zos. 4, 30, 4. τῶν μὲν ἐπ' ἐκεῖνα, τῶν δὲ ἐ. τάδε — περιιόντων, *his quidem* illuc, *istis autem* huc *iter facientibus*, Plat. Phaed. F. p. 289. e. Hes. 2, 768. i. Sch. Ind. „ἐπεκ. q. d. ἐπ' ἐκ. *ultra* illa *loca*, cum gen. *trans*“ hinc, unde Sb. Ind. „οἱ ἐπεκ. Τ., transtigritani“ sed Stp. Th. 1, 1214. A. m. cum P., qui h. l. recte vertit cum Bg., qui inde retinet expletum part. κατοικοῦντες, cf. in rem 2, 7, 7., ut de σατρ. et βασ. 1, 6, 16. (inverso ordine per variationem,) qui h. l. videntur provinciarum Persicarum esse. Tum Sch. ἐπεσ. „σ. *per* epistolas *gratulabantur*, σ. gratulantes *ei*“ quod pron. et Bg. servat, secus ac P., e quo, praeter tempus aliud in ἐπ., habet formulam syn. per Lat. supinum in σ., (cf. 2, 4, 6.) ubi Stp. Th. cum P. et lect. al. „ἀπέστειλαν σ. α.“ tacens in ἐπ., ubi Sb. Ind. „per *litteras* ei *gratulab.*“ ut hic ad Bg. addidissem saltem *litteras*, quo forte tendit L. Bos. Ell. p. 290. e., loco hoc sine Vs. producto, nisi et subst. πρέσβεις supplevit, et ipsum hic procedens, cf. 1, 9, 21. e. Caeterum in τὸ Bg. e P. iterum, quanquam

αὐτῷ [f], καὶ, εἰ δέοιτο βοηθείας ὑπισχνοῦντο. ὁ δὲ [g] δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβε-

bant, et, si indigeat, auxilia
14. pollicebantur. Ille autem donis eos magnifice remune-

f) Ms. Ba. αὐτῷ· καὶ εἰ λ. In edd. post α. comma, ut post καὶ et δ. et β. nullum cum Ms. in A. al., post β. tantum comma in B. 1. R. al., post καὶ et β. comma in Stp. rel., sed post καὶ et δ. tantum comma, non item post β. in Sb., v. N. g) Comma hic in Ms. Ba. vitiose.

alio ordine, ubi Ms. apostrophus a Glossatore, cum Noster non vitet hiatum in iisdem vocalibus, cf. 1, 1, 1. e. alibique, et ipse Ms. Ba. inconstans sit, tolerans alias concursum eundem, ut hic Mss. rel.

καὶ εἰ δ. β.) Sch. in δ. „β., *opus* esset *auxilio*, β. δεῖσθαι, *auxilio* opus *habere*. Sb. tamen habet pro plur. acc., coniungitque cum ὑπ., auxilia *promittebant*" nihil dante Sb. Ind., quam in subst. „plur. β. ὑπ." nec in N., sed in textu sine stellula statim distinguente, ut dedimus in Var. L., quod et Bg. sequitur per reperta commata, Stp. Th. nihil ferente, quam „βοήθειαι plur. numero ap. eundem (Isocr.) et caeteros" v. Is. Pan. Mor. p. 91. i. Fa. Aes. et L. N. T. cum Kypk. T. 2., de re quidem, at de pers., (qua vi Stp. Th. tantum novit ex Aesch., cf. R. Or. V. 4., et cum Bg. Lat., sed aliunde etiam in sing.) Ind. Dem., cui add. 326, 14. p. sq. l. 14. sq. 922, 15., it. ad Thuc. p. 241. N. 24. cum Ind., Wess. ad Diod. S. 1, 680. l. 29. et Ind., it. L. N. T. Schw. in N. e Zos. 1, 55, 1. e., ap. quem et altera rectio cum v. δ. per gen. 3, 10, 7. ὡς δὴ τῆς ἀπὸ τούτων δεόμενος β., *quasi* eorum *auxiliis* ipse *indigeret*, eodem adeo sensu de pers., ut de re ap. Dem. 301, 8. τοῖς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν, et Dion. H. S. T. 1. 387, 24. β. δεήσοντα τινὸς, *postulaturos* aliquod *auxilium*; unde liberam reliqui optionem, nullis positis commatibus, quanquam cum Stp. videantur Mss. tacite facere; ut et e sq. §. δεισθ. συμμ. nihil conficitur, quam notio β. de pers., variante Nostro pro eo per συμ., nec tamen in v. δ., quod per solam formulam εἰ δ. non tenebam aliunde, sed affinia Aesch. Fi. 2, 38. e. εἰ ὡς πλείστων δ. λ. Xen. Cyr. 8, 3, 19. m. εἴ τις τι αὐτοῦ δ., et Thuc. 525, 18. ἦ μὴν μὴ ἐπιβοηθήσειν, ἤν τι δέωνται, *se nequaquam* ipsis *opem laturum*, si *qua* ope *indigerent*.

ὁ δὲ) Illud ὁ δὲ inservit ἐπανόδῳ, v. Rz. ad Luc. T. 2. p. 599. *Leisn.* ubi N. b. i. excitatur et noster locus sine Vs., ubi tamen non est proprie iste reditus ad pr. post interiecta quaedam, sed δὲ valet vulgari sensu et in oppositione ad pr. proxima πρεσβ. τε et οἵ τε ἐπεκ., oppresso tantum nomine propr. Νίγρος, quod est repetendum e remotiori §. 11., reddente Sch. „ἀμ. vicissim *afficiebat* illos *donis*" pro P. simpl. phrasi addito adv. ad notionem v. ἀμ., quae inest alio modo etiam in Bg., sub quo Lat. etiam Stp. Th. 1, 390. F. habet hunc locum, cuius loco e Chrys. par est ille Zos. 2, 9, 4. μεγάλαις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς τοὺς λ., magnis *se* vicissim *muneribus* affecturum *eos*, it. e Sb. Ind. 4, 26, 8. ἁδραῖς σφόδρα δ. αὐτοὺς ἀμείψασθαι, *largis* admodum *muner.* eos *afficere*, e P. ratione, sed ad Nostrum propius tantum reperiente me ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 720. m. ὑπὲρ τούτων ἠμείψατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροις καὶ βασιλικοῖς, *propter illa maximis regiisque* muner. *Aspasiam* remunerata *est*, Ind. „*vicissim* prosecuta *est* Aspasiam *donis*" sed cum alio adv. ap. Soph. Ai., Nostri

το, καὶ, ἐπὶ τῇ σπουδῇ καὶ [h] ὑποσχέσεσι χάριν γιγνώσκων [i], ἔλεγε, „μὴ δεῖσθαι

rabatur, et pro studio ac promissis gratias agens negabat *se egere auxiliatoribus.*

h) Ms. Ba. et Vi. καὶ ταῖς ὑπ., v. N. i) Ms. Ba. γινώσκων, ἔλεγε, μὴ λ., v. N., sed comma post ἐλ. dudum feceramus cum Pat., ut et in pr. post καί.

adverbium hinc reddente Poss. Call. p. 422. m. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam ap. Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 3, 119.

καὶ ὑποσχ.) Leg. καὶ ταῖς ὑπ. *Reisk.* qui 1, 17, 25. m. in simili genere et subst. postr. articulum obtrudebat, hic in Ms. a Glossatore additum, cum variet Noster in hac causa, et ipse Glossator, tum admittens unum modo, ut proxime 2, 7, 1. e., tum posteriorem eiiciens, cf. ib. 4., qui et in altera v. scriptura γινωσκ. sequitur ingenium suum, in qua iudicium est idem, quod de γίνεσθαι et γιγν. 1, 17, 23. m., nihil ut mutetur, sed repertum quovis loco admittatur, cum utraque occurrat sine Var. in eodem scriptore, v. Dem. Ind., cui add. 40, 5. 54, 28. etc. 417, 10. 19. per γν. et tamen l. 27. γινωσκ., 419, 6. iterum γν. et deinceps, it. 653, 1. sed 658, 23. γινωσκ., et sic utr. modo postea saepe, contra 14, 18. 28, 1. b. 104, 23. γινωσ., et in loco parallelo 148, 7. γιγν. etc., quae ratio ap. Thuc. semel sine Var. 128, i., ut pro ea in textu per rel. loca Ind. semper in Var. L. est altera illa Ms. Ba., sine correctione et N., cf. Fi. ad Plat. Soph. p. 64. N. 6., ubi decernitur pro γιγν., ut Attica, et tamen altera in summa vicinia relinquitur simul, it. ap. Theophr., cf. ib. p. 103. b. m., it. Aesch. p. 65. e., ubi recepta in textum illa per γν pro altera, quae tamen edita per Palaeph., ubi in textu nulla Var. L. et N., ut edita est utr. in Is. Pan. Mor. p. 34. e. 99. i., contra in Fd. Ev. Ind. per γν., at in textu p. 22. m. altera, cf. Hes. et Suid. it. ad Luc. 3, 454. N. 74. p. 483. N. 99., nihil tenente me ex Stp. Th. de formula χ. γιγν. in hoc v., qui in subst. profert modo syn. χ. εἰδέναι, ut Poss. Call. cum Lat. Bg. etiam, it. ad Vig. p. 151. b. m., cf. tamen Sb. Ind. e Xiph. 254, 14. χ. αὐτῷ — ἐγίγνωσκον, *ei* gratias *agerent*, per plur. in subst. cum Bg., qui dat. pers. αὐτοῖς est hic a Nostro oppressus, e pt. pron. alius casus repetendus, praeterea nihil dantibus Indd., ut forte recentior sit haec formula, facta tamen ad analog. illius pr. χ. εἰδ. it. χ. ἰσάναι, de quibus alibi, ubi et solennis praep. ἐπὶ, ubi Bg. liberius, pro viciniori *ob*, sed Sch. „de *studio* gratias *agere*, *ex.* de *sua* propensa *voluntate*" expleto gen. pron. αὐτῶν ad subst. ὑπ., quo non variatur cum §. 11. e., nisi omissis adiunctis ibi περὶ αὐτ., (quae hic explenda,) et contra in formula χ. γ. cum 1, 7. 12. e., it. quoad adiuncta et rectionem cum praep. pro gen. ibi.

ἔλεγ. μὴ λ.) Sch. pro P. liberis in „λ. *affirmabat*, δ. opus *habere*" sed Bg., praeter expletum iterum pron. ἑαυτὸν, severior in privo Lat. v. δ., contrahit v. λεγ. cum neg. in unum Lat. syn., cf. G. Th. v. Nr. 3. et Schell. de stil. p. 452. B. m., in quo, quam Gs. barbariem in Lat. statuit, nulla est in Gr., cf. Luc. 2, 772. l. 57. οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων, non *amplius* illo *opus* esse *dicens*, et 3, 342. ult. εἰπὼν, μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου, *praefatus*, non *indigere* rel., servatis adeo Lat. affinibus, quod et fieri debet, cum verbum λεγ., proprio sensu, aut alio, pro praecipere s. edicere, habet aliquod adiunctum aut minus, ut ap. Ael. V. h. 14, 38. ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι λ. dicebat *ad* Pe-

„συμμάχων. τὴν γὰρ ἀρχὴν „αὐτῷ[k] βεβαίως ὀχυρῶσα„σθαι[l], ἀναιμωτί τε ἄρξειν.“

15. *Imperium enim ſtabilitum eſſe, idque ſe incruen-*

k) Sic Srp. rel. pro A. αὐτ. cum leni, v. N. l) Sic Srp. rel. ſed A. al. ὠχυρῶσασθαι, v. N.

lopidam, *ne* prius *diſcederet*, et in N. ὁ θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν, deus *reſpondet*, ne *illi* multa *moliantur*, cf. Palaeph. 32, 11. ſqq. ubi pro ſe invicem ponuntur ἀπηρνοῦντο μὴ ἔχειν et φασὶ, μὴ ἀποδοῦναι, it. εὖ φράζει δεῖξαι λ., ſicut et de barbarie iſta Lat. dubitatur in Iani Lex. philol. p. 563., qui ad extr. non recte in formula emphaſin ſumit, ut Apin. Lex. gramm. p. 177. b. m. et 351. a. e. elegantiam, quae potius cum Schell. l. l. dicetur brevitas, aut omnino dicendi ratio commutata, non tenente Stp. Th. rationem Bg., et modo unum exemplum aliunde v. i. ſine Vs., ſed aliunde etiam Lat. Bg. in ε., non item in v. δ.

ὀχυρωσ.) Pol. (*ſatis* munitum *imper.*) ὠχυρῶσθαι legit, ut paulo ante (§. 11.) ſcriptum eſt. *Steph.* Leg. ὠχυρῶσθαι, quia edd. variant. Al. ὀχυρωσ., al. ὠχυρωσ. *Leiſn.*

Qui ſcripſerat haec in m. A. utr., ut in m. Ox. „l. ὠχυρῶσθαι, (et in m. Ms. Bg.) legit ergo Bg. ὠχυρῶσθαι cum Pol.“ nihil tenente Sb. in N. et Ind., quam quae ad §. 11. dicta, et in textu, quod in Vat. L., ſed Sch. „med. aor. — ὀχυρώσασθαι α. β. ἀρχ., *firmaſſe* ſibi *ſatis* firmiter *imperium*“ ſubiectis P. Vs. et Stp. ſine criſi, ut Stp. Th. ſecundum monita ad l. l. nihil hinc novit, nec v. in med., quod reperi ap. Xen. Cyr. phyſica notione, pro qua hic, ut ſupra, in tropica ſtet, variante Noſtro adeo pro paſſ. ibi per med. hic, cui addiderit pron. perſ., ut in aliis, unde oritur illud merum act., quod Sch. exprimit, e P. ſervans adv. primum, cui addit alterum ſeverum, a Bg. omiſſum, opinor e Lat. uſu, qui cum Bg. et Sch. verbo non fert adv. tale ap. G. Th., ſed tamen in v. *munitus* ipſum P. adverbium, olim a me reſtituendum, cum ad ſententiam fere conveniat cum Gr., a Noſtro poſt §. 6. e. repetitum, ex imitatione forte Thuc. Sed hic non certum eſt, an P., ex eoque Bg. legerit inf. perf., cum alibi etiam med. per paſſ. reddant, quod quippe par act. cum pron. reciproco ſ. med.; unde lectionem, quam dedi, tacite etiam a Mss. firmatam, nondum relinquam, cum aliquo pacto de Nigro dici poſſit, *ſe* ſibi *imperium ſtabiliviſſe*, ſuppleto iterum ἑαυτὸν ſ. αὑτὸν, quod ob alterum dat. α. omiſſum, cumque alias quoque inf. aor. copuletur cum inf. fut., ſive propria vi, ſive etiam pro fut., quae et ipſa ſententia hic non eſt incommoda, *ſe* ſibi *ſtabiliturum* eſſe *imperium*, ſcil. ſine alienis auxiliis, quod ſupplementum e contextu aſſumas potius, quam ut corrigas αὐτῷ in αὐτὸν, *ipſum*, i. ſolum, per ſe, confuſis ω ſine iota et ον iterum, cum denique lapſus in finitionibus ασασθαι et ωσθαι non ita ſit facilis, ut in edd. ἀχυρώσασθαι pro ὀχ., cum ſolennis ſit in ω et ο confuſio; non variante Noſtro cum §. 11., niſi in τὴν ἀρχ. citra formulam expreſſo, ſ. per privum ſubſt., nec cum pron. α., quod per aſperum flagitat ſevere adjunctum v. ἐλεγ. In ſq. formula Bg. e P. reddit modo per ordinem alium ſic, ut ſubſtituat adi. affine pro adv. et pro v. ἄρξ. aliud, conveniens cum pr. membro ſubſt. τ. ἀρχ., e quo et pron. αὐτὴν ſupplet, ut et ad v. pron. ἑαυτὸν, pro *ſine* ſanguine *imperaturum*, ſ. ſine caede ac bello; non tenente

ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπί-σιν, ὑπτίαζέ τε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ,

16. *tum gesturum.* In has erectus spes, supinus erat in rebus curandis, et ad deli-

Stp. Th. inf. v., et in adv. tantum respiciente huc universe „in prosa ἀναιμακτὶ dr. potius, quam ἀναιμωτὶ, quo tamen usi sunt interdum cum aliis, tum Luc. et Herodi.“ ut Hoog. ad Vig. p. 361. b. e. cum nostris antea Lat., cf., praeter Ind. Luc., (ubi G. etiam privo Lat. *incruente*, in Th. sine Gr.) quoque Ind. Sb., Gem. Pl., cum nostra fere explic., Dion. H. S. T. 1. Hom. et Suid. 1, 190. e., ut Noster de suo copularit cum v. ἀρξ.

ἐπαιρ. τ. ἐλπ.) Bg. per aliam, quam P., formulam, qua de dictum ad 2, 6, 16., pro quo variat Noster non nisi per v. syn. compos., ut et cum illo loco comparat hunc sine Vs. Sch. in ἐλπ., at Stp. Th. 1, 213. B. m. sine Vs. etiam huc respicit, firmata formula e Thuc., cuius Ind. tenet modo unum Stp. locum e 7, 13. s. 453, 74., cf. 189, 69. et 195, 87. τῇ ἐλπ. ἐπαιρόμενοι, spe *sollicitati*, sed Zos. 4, 26, 10. ταύταις ἐπαρθέντες ταῖς ἐλπ., per *has* elati *spes*, et Diod. S. 13, 11. i. τῶν δὲ Συρακουσίων ἐπηρμένων ταῖς ἐλπ., *iam* que *elatis* in *praeclaram* rerum *suarum* spem *Syracusanis*, cui opp. l. 93. πάλιν ἐταπεινοῦντο ταῖς ἐλπ., *rursus* animi *Syracusanorum* fracti, *spes* que *conciderunt*, quod sit Lat. *deprimi spe*, quanquam non habet G. Th., sed syn. *deiici*, sine explic., ut vel hinc firmentur disputata nobis ad l. l., aliis ad notionem, adhibitam in Vs. ap. Thuc., propius accedentibus, pro impelli et incitari, cf. Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. Dem. Xen. Ἀνβ. Bach. Cyr. et M. S. it. Is. Pan. Mor. cum Kypk. 2, 144. i. Suid. 1, 788. m. 800. e. p. sq. i. et m. it. Hes. 1, 1307. i. 1315. e. 1338. m. et e., et nominatim in nostra formula Poss. Call. p. 21. m., sed ad alteram pro efferri de animo et superbire Dres. de V. med. p. 276. e. cum Nostri loco sine Gr. et Vs., comparante Heyn ad Virg. 6, 877. *in* tantum *spe* tollet *avos* „Gr. ἐλπίσιν ἐπαίρειν“ in quo v. praep. aut redundet, aut regat casum adiunctum.

ὑπτίαζ.) Cum P. etiam Stp. Th. sub „supinus sum ac negligens“ et partim Bud. C. 886, 38. „ὑπτ. ἀντὶ τοῦ ὑπτιάζομαι, — Herodi. ταύταις — συνηυφρ., supine delicateque se habebat et ignaviter“ cum alia lect. in v. σ., qua de post, at Sb. Ind. sine Vs. sub „metaph.“ quomodo praeterea profert Stp. tantum e Synes., de re et absolute, sed ego tantum reperi ap. Poll. 3, 123. inter verba ignaviae „supinum esse, ἀργεῖν. καταργεῖν, ὑπτ., ὀκνεῖν“ ut in Nostri ratione et rectione cum praep. forte sit peculiare quid ac Lat., (quanquam nihil dante G. Th., quam recte explicatum Bg. adi. „ignavus et negligens“ et in hoc postr. Lat. tantum Bg. formulam e praep. *in* cum particip. et subst.) utque varietur cum 2, 7, 1. τῇ τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, per alium gen., quo hic genus universum ponitur, etsi modo pars publicorum negotiorum innuitur, nominatim illa, quae §. sqq. subiicitur in occupanda Roma urbe, bello suscipiendo et Illyricis copiis conciliandis; nihil tenentibus etiam Stp. Th. et Indd. ad τὴν τ. πρ. ἐπιμ., ut hic quoque fuerit peculiare quid et Lat. Nostri, qui cum l. l. in sqq. variat porro ad εἰς τὸ ἁβρ. per syn. hic praep. et per solum ἁβρ. subst. it. per adiunctum v. aliud privum pro phrasi ἐπιδ. ἑ., quam tamen mox repetit; tenente Sch., deserto P., in πάν. remissus *ad* delicias *victus*“. sed Stp. Th. 1, 1657. G. nil, quam

ἐς τὸ ἀβροδίαιτον [m] ἀνειμένος [n], τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνετο, ἑορταῖς [o] καὶ θέαις ἐπιδιδοὺς ἑαυτόν [p]. τῆς τε [q] εἰς τὴν Ῥώ-

catam vitam solutior cum Antiochiensibus delectabatur, solennitatibus et spectaculis
17. dedens se ipsum. Romam

m) Ms. Ba. ἀβρ. per lenem, cum B. 1. Ox. et Pat., cf. 2, 7, 1. e. n) In Ms. Ba. ἀνειμένως, sed prima manus etiam ο super ω scripsit. *Mart.* e confusione illarum vocalium solenni. o) Ms. Ba. et Vi. ἑορταῖς τε καὶ θ. v. N. p) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. q) δὲ B. 1., v. N.

ἀν. cum eadem praep., nec Lat. Bg. (qui gradum iterum altiorem adscendit,) ap. G. Th. cum praep. eadem sine explic., non vero in Sch. *remissus*, cum Gr. tamen nostro, ubi et L. Schell. habet praep. Bg. p. 5635. Nr. 4. „*remississimus* ad *otium* Suet.“ me quidem hic pass. sumente pro med., *sese* committens, *permittens*, tropoque remoto, deditus, amans, ut sit i. q. sq. ἐπιδ. ἑ., quo redit illud in Thuc. Ind. ex Herdt. „τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀν., qui *vacant*“ unde facile derivandae notiones aliae, v. c. pro sacratus, it. destinatus, cf. Hes., non coll. Suid., ap. quem et 1, 209. m. ἀνῖει, — ἐνεδίδου, Thom. M. p. 68. Intp. ad Call. Cer. v. 47. Gat. ad Ant. p. 113. F. m. Ind. Poss. Call. Orph. Soph. Ai. Eur. Phoen. Valck. Herdt. Polb. Rsk. An. ad Gr. a. V. 1. Xen. M. S. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Luc. et Epict., ubi et sdv., cf. Xen. Cyr. et Suid. v. ἀνειμ.

συνευφρ.) Augmentum in v. ap. Bud. in N. pr. est e memoria et contra libros, recteque per vulg. lectionem hoc loco utitur Rz. sine Vs. sd Luc. 2, 486. N. 37. e., sed et altero simul cum augmento §. 11., unde, cum libri non varient, colligas, utrumque genus in usu fuisse, ut in aliis v.; pro liberis P. severiora dante Bg., per praep., sepsratam a v., quod ap. Stp. Th. sine auctore est, sed in L. Ern. „*simul* me *oblecto*“ cum P. hic explicato pass. per med., cf. sine Ind. Dem. 300, 24. ἡ πόλις — συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς.

ἑορτ.) Insertum a Mss. τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, reperiss hic quoque ap. P., sed magis per libertatem, cum et in pr. addiderit copulam; respiciente, quoad rem, Nostro ad 2, 7, 15. sq., ut Bg. Lat. in subst. primo ap. G. Th. cum Gr. n., non item ap. Stp. Th., e quo ad 1, 9, 8. e. dedimus Vs. et lect. aliam in v. ἐπιδ., quo variatur cum v. σχολ. ib.

τῆς τε) Bg. τὲ per δὲ cum P. iterum, quod non displicet quidem e contextu, ut contrarium quid prioribus dicatur, confusis maxime et alibi istis voculis; ut tamen de vetusta ratione τὲ aeque copulet enunciationes, ubi aliae linguae adversativam adhibent. In altera vero Ms. re, nisi lapsus in litteris, tamen fuerit ingenium librarii, substituentis aliud syn. e glossa, cf. Hes. 1, 1553. m. ἐφ., — ἄφιξις, (quo Gr. etiam Sb. Ind. explicat nostrum ἀφ. ex 3, 9, 15.) vel cogitantis de hostili quodam accessu, de vulgari notione, qui, quanquam alienus a Nigri animo et professione, §. 15., intelligi tamen per se potest sane, si cum exercitu Romam fiebat profectio, vivente adhuc Iuliano, nec dum e medio sublato; ut tamen cum rel. Mss. videatur facere quoque P., e quo Bg. mutat subst. in inf. propter praep. εἰς, in Lat. non solennem, cui rei subveniri potest sic, ut, loco nominis proprii, ponatur syn. *in urbem*, vel formula syn. *in* urbem *Romam*, it. *in* urbem *Romanam*; ut tamen Sch. severitatem tenuerit in „ἀφ. profectionis *Romam*“ partim e Sb. Ind., quod Lat. non

Digitized by Google

μην ἀφόδου [r], ἐφ' [s] ἣν μάλιστα vero proficisci, quo maxime ἐχρῆν σπεύδειν, ἠμέλει [t]. τοῖς 18. erat properandum, negli- τε [u] Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον gebat. Cumque Illyricos exer-

r) Ms. Ba. ἐφοδ., v. N. s) Verba ἐφ' — σπεύδειν in Ms. Ba. stant modo commatibus inclusa. *Mart.* Parenthesin sine necessitate habent tantum Stp. Lu. In. et Bc. t) Colon hic in Stp. rel. u) Ms. Ba. δὲ, cum A. al. v. N.

repertum in Stp. Th. et L. Ern., nec praebuit G. Th. cum praep., ut nec alia syn. Stp. et Ern., sed Indd. Gr. modo cum syn. οἴκαδε, Xen. 'Ανβ. et Pol. Z. (cf. Suid. et Luc. alio sensu,) ut fortassis ad analog. scripserit Noster illius ἄφιξις εἰς, cf. 1, 14. 7. e. Nostrates sane habent *eine* Reise *nach* rel.

ἐφ' ἣν) Pro liberrimis P., ap. Sch. modo „ἐχρ. *oportebat*, σπ. ἐπὶ 'P., properare *Romam*" ubi Bg., syn. adv. adhibet pro praep. cum pron., (cf. G. Th. v. i.) sed sine necessitate ἐχρ. cum inf. σ. mutat in syn. formulam per v. subst. cum particip.; huc spectante Stp. Th. in v. σπ. sine Vs. sub Lat. Bg., sed e Nostro tantum cum pr. ἐπὶ, ut et Poss. Call. p. 334. m. „*ad* quam *max.* oportebat *festinare*" quam severitatem feret illud antea *in urbem*, ut varietur per praep. syn. cum Nostro, qui et alibi cum v. usurpat syn. εἰς, ut cum ἐπὶ v. Ind. Ael. V. h. et Luc., at cum gen. simul R. Or. V. 7. II., cum syn. πρὸς Plut. Hs. ex 5, 10. et cum περὶ Ael. l. l., it. cum ἀπὸ ap. Suid., sed simile ap. Hom. 'Οδ. ώ, 323. μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης, oportet *festinare*.

τοῖς τε) Contra δὲ Ms. Ba. faciunt tacite rel. Mss., sed et P. per suum *aut*, quo solet affine καὶ reddere, e quo Bg. modo in adiunctis.

δέον) Habes δ. absolute positum. Solanus illud sollicitat ap. Luc. T. 1. (p. 15. N. 58.) quem refellit Rz. ad Luc. T. 2. p. 914. *Leisn.*

Quo loco extr. N. 28. et Nostri locus producitur sine Vs., nihil dante Sch., quam, praeter Lat. P. „δ. ἐπ., oporteret *adire*" dum hodie constat, talia participp., absolute ita in neutro posita, esse pro gen. consq., per ellipsin pron. demonstr., ut hic pro δέοντος αὐτοῦ, unde resolvuntur et vertuntur eodem modo, ut Bg. quoque fecit, expleto adeo pron. illo, proprie quidem ut ellipsis sit tum part. ὂν, tum praep. κατὰ, unde illud part. interdum diserte adiicitur, ut ἕτοιμον ὂν, it. ἄδηλον, quae, quanquam adi., tamen in re ipsa paria sunt, cf. de nostro δ. Stp. Th. 1, 915. B. aliunde, etiam per impf. cum Bg., Bud. C. 17, 6. Vig. p. 321. sqq., ubi suppletur etiam μετὰ, Suid. 1, 525. m. Greg. de dial. cum N. Koen. p. 69. N. 19. Duk. ad Thuc. p. 192. N. 72. p. 429. N. 68. Markl. ad Max. Tyr. p. 655. Hs. ad Plut. p. 142., cf. Poss. Call. p. 275. m. 538. i. et Sy. p. 176. m. it. L. Bos. Ell. p. 524., qui, praeter μετὰ, explet subst. πρᾶγμα, cf. Gottl. Plat. Men. p. 38. a. e. cum Thuc. Or. Pet. p. 1. N. 2. Xen. 'Ανβ. Mor. M. S. et Cyr. Z. (ubi 1, 5, 11. pro eo variatur per ἦ δέῃ, cf. ib. N.) it. Luc., sed sine Ind. Dem. 33, 16. 66, 8. 140, 25. etc. it. Phil. in Fl. p. 766. F. i. et Schol. Eur. Hec. v. 117., deferente Bg. sine causa severius Lat. P. in v. ἐπιφ., referentum idem in Sb. Ind., sed proferente Stp. Th. nostrum locum sine Vs. sub „venio *ad*, accedo *ad*, cum dat." quibus innuit non modo rectionem, sed et notionem illam eundi simpl., quae melior, quam aliorum frequentativi, ab h. l. saltem aliena, cf. Abr. Dl. Th. p. 99. e. Z. ad Vig. p. 609. b. e. Nr. 3. cum Ind. Ael. V. h., qui tamen negligentior est in locis recte praebendis, cum omiserit adv.,

ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην[x], καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά[y], ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι[z] αὐτοῖς ἐδήλου[a], ἐλπίζων, τοὺς

citus oporteret ipsum invisere quam primum, eosque sibi conciliare, ipse nec, quid ageretur, cum ipsis communicabat, spe-

x) Ms. Ba. ταχίστην, cum A. 1., cf. 2, 7, 5. e. y) Ms. Ba. αὐτά· ὁ δὲ, οὐδὲ λ., ut comma post δὲ etiam in A., sed post αὐτ. punctum in B. 1. al. v. N. z) Ms. Ba. πρ. τὶ, servato acc., de more nostro, hic etiam in Stp. rel. a) Ms. Ba. αὐτοῖς ἐδήλου· plane sic, ut Stp. malebat. *Mart.* ut et Ms. Vi., sed Ms. Ve. solum verbum novum sine pron. novo, ut Stp. suscepere Ing., pro vulg. αὐτῆς ἐδίδου edd. rel., etiam Sb., sed αὐτοῖς ἐδίδου Bc. sine monito in N., v. N. Tum hic colon cum Ms. Ba. etiam in Stp. Sb. Lu. Bc. 1., unde corruptum Bc. 2. punctum.

quae cum v. sunt, ut σπάνιον 2, 13. p. 102. m., συνεχῶς 12, 1. p. 708. i. et πολλάκις 3, 18. p. 250. l. 5. (ubi cum dat. pers.), quocum adv. postr. forsan est quoque in loco Ind. Luc., omnibus illis adv. tollentibus notionem frequentativi, cf. cum pr. ἐπὶ diserta Sb. Ind. ubi et cum aliis dat. loci et rei, ut ap. Zos. 5, 40, 10. sed cum pr. ἐς Dion. C., et de re, praeter Foes. et Ioseph., ap. Herdt. 517, 19. p. sq. l. 39. cum acc. pers. et in sq. cum adv. συνεχέως, pro quo l. 50. ἦλθε, ubi et sine Ind. de ave cum dat. pers. 137, 88. pro quo mox simpl. φοιτᾷν, cf. Gs. Chr. cum Suid. 1, 841. m. non coll. ad Hes. Caeterum Noster rem ipsam narrat hic, non ut partem praefecturae Syriae, a qua Illyris remotior erat, sed propter sqq. mox, et aditum sibi paraturus ad cap. sq., ubi Bg. in φθ. οἰ. P. brevitatem retinet, neglecto v. φθ., hic reddendo iterum per adv., v. c. *prius*, quo et tendit Stp. Th. 4, 134. B. e. „Herodi. l. 1. καὶ φθ. οἰκ. ἀ., (per numerum quidem libri pravum, et sine Vs. at subiiciens huic Xen.) φθάνω ἀναβὰς, ascendo *prior*" quod adi. par est nostro adv., per quod et redditur ille locus a Z. Ind. Xen. Cyr. In sq. οἰκ. Sch. cum Bg., partim e P. libero, cf. 1, 9, 2. ad Ἰλ. πρ.

ὁ δὲ) Hoc loco cum lect., de qua mox, αὐτοῖς ἐδίδου usus est Rz. ad Luc. 3, 371. a. cum simillimo e 1, 768. l. 72. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν, qui *cum* columba *deiicienda* esset, *lineam* telo *rupit*, praemissis his „ὁ δὲ non semel sic πλεονάζειν, vel ἐπανόδῳ inservire" quorum neutrum hic statuerim equidem, sed potius, δὲ in apodosi periodi, coeptae per particip. δέον, stare pro *tamen*, quod et procedit in Bg. praemissa *cum* particula, saepe pro *etsi* posita, qui hic δὲ non reddit, sed tantum artic. fere, ut 2, 1, 14., et neg. ὁ., vel pro simpl. *non*, vel pro *ne quidem*; variante Nostro pro μηδὲ §. 8., sed cum 1, 12, 12. m. tantum in ordine pron. τὶ τῶν πρ., hic postpositi, ubi eadem Bg. ratio.

αὐτῆς ἐδίδου) Scribo αὐτοῖς ἐδήλου. *Steph.* Ven. rectius ἐδήλου, quam lect. Stp. quoque amplexus est: immo et Politianum ita legisse patet, (*neque — ullis de rebus* certiores *facit*.) Quemadmodum autem litterae η et ι, ita quoque Δ et Λ saepius a librariis permutatae sunt. *Stroth.*

Etiam Leisn. ad Ms. Bg., „cum Stp. legit αὐτοῖς ἐδήλου" quae lectio statim initio a me scripta, sensu ita suadente, (cum et facilis lapsus esset in v., sed et in pron. η pro οι,) nunc a Mss. firmatur ita, ut Ven. sit, quoad pron., mancus magis, quam rel., dante id Bg. fidelius, et vi-

Digitized by Google

ἐκεῖ στρατιώτας, εἴ ποτε καὶ μάθοιεν, ὁμογνώμονας ἔσεσθαι τῇ τε [b] Ῥωμαίων εὐχῇ καὶ τῇ τῶν κατὰ τὴν ἀνατολὴν στρατοπέδων [c] γνώμῃ.

rans, illic milites, si quando etiam certiores fierent, consensuros Romanorum votis et orientalium exercituum voluntati.

b) Ms. Ba. τῇ ἐυμ. λ., v. N. c) Ms. Ba. τῇ τῶν κ. τ. ἀ. στρατοπέδου γν., mendose.

cinius Lat., quam P., ad v., (ap. G. Th. non cum explic., pro significare, indicare, aperire per litteras nunciosque,) quo Lat. caret Stp. Th., h. l. iterum e P. clam corrigens forte.

ἐλπιζ.) Liberior hic P. in rel., quoque formulam τοὺς ἐκ. στρ. modo reddit per pron. αὐτοὺς, ubi Bg. severior, quam supra, partim e Sch. in adv. τοὺς ἐκ. *qui* illic *sunt*, (*erant*, sed in artic.) „*i. l.* eius loci“ per syn. formulam e gen. affinis subst. cum pron., ubi respicitur nomen loci, ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, (cf. 2, 14, 12. e.) latens in nomine pers. pr. τοῖς Ἰλλ. στρατ., tenente formulam Stp. Th. in adv. fere cum Lat. Sch., sed sine auctore, quem alium et ipse ignorabam, praeter Matth. 26, 71., quem locum separatim in adv. tenuit L. Schw. cum libera Vs., quae et ap. Thalem., ignorante Stp. etiam affinem de re τὰ ἐκεῖ, v. Ind. Aesch. Fi., sed sine Ind. ap. Thuc. 389, 50. et τἀκεῖ Dem. 235, 24. 274, 23. 424, 27. 489, 27., variante Nostro denique cum 2, 5, 7. m. ἐλπίσας hic per aliud modo tempus et praes. eodem sensu.

εἰ π. κ.) Perinde sit, velis καὶ sumere per se, pro praeter alios, qui de re certiores fiebant, homines, an copulare cum pr. εἰ, diremtum una voce, ut alibi, pro *etsi*; non explente Bg. ad v. μαθ. pron. τὶ s. ταῦτα, e pr. τῶν πραττ. τὶ, quo respexerit P. „intellecta *re*“ loco pronominis iterum substituens subst., quod Lat. novit Stp. Th. aliunde, non item Bg., cf. 1, 8, 13. e. et 2, 6, 10. m., ubi diserte copulantur τὸ πραττ. μαθεῖν.

ὁμογν.) Ms. τὸ, omissum iterum ante καὶ, intervallo sequens, tamen cum Mss. rel. etiam P. ostendat in suis *pariter — que*, Bg. reddente iterum (cf. §. 14.) unam modo copulam, et cum Sch. partim e P. formulam ὁμ. ἐσ. per v. privum, ubi adi. Stp. Th. sine exemplo, ut ap. Suid., cf. tamen Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. it. Z. Cyr. et Pol., Thuc. et Dem., ubi et cum dat. rei, ut hic, 1345, 16. et cum v. subst., add. 897, 22., Dion. H. S. T. 1. et Luc., casu pendente a particula in adi. ὁμοῦ. Mox variatur cum §. 11. τῶν Ῥ. per omissum hic artic., cf. §. 3. m., et per adiuncta tantum cum §. 11. in γν. it. cum 2, 7, 10. e. in κ. τ. ἀν. (ubi Bg. deserit P., cf. 2, 1, 9. e.) it. cum στρατευμ. nostrae hic §. init. per syn. στρατοπ., ubi Sch. „exercituum *consensu*, — *i. voto*“ numero severius retento, quam a Bg., quo subst. per variationem respicit superiora v. καλεῖν et δεομ. it. βοωντ. et subst. βοῆς §. 3. m. 4. m. 6. m. 7. et pr. cap. §. 5. e. 8. sq. et 11., ut et G. Th. cum Gr. n. Lat. Bg. non explicat tantum de desiderio animi, sed etiam per *preces*, atque adeo desideria, verbis, voce, ore prolata, quo et clamor pertinet, ut eiusdem Gs. *votum* Nr. 4. pro *voluntate* facit syn. cum sq. γν., per copiam et variationem etiam.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος, καὶ κούφοις [d] καὶ ἀδήλοις ἐπαιωρουμένου ἐλπίσι, διηγγέλλετο τὰ πραττόμενα εἴς τε

Haec imaginante ipſo et levi ac incerta ſpe ſubnixo, nunciatur omnis res apud

d) κούφαις Ing., v. N.

διατυπ.) Sch. fere cum Bg. „*imaginante* haec *animo*“ ſubſt. illo adiuncto e Sb. Ind., dum libera P. proferr Stp. Th. cum lect. alia, qua de mox „καὶ κούφαις — ἐπαιρομ. ἐλπίσιν, (ſub notione pro) conſtituere apud ſe“ cui recte ſubiungit L. Ern. „concipere animo“ ut redeamus ad ſimpl. Lat. *cogitare*; cum ὑποτυπ. ſupra variante fere Noſtro, e quo ſolo praeſentis loci verbum afferunt St. et Ind. Sb., ut Bud. C. ſine auctore, cf. cum acc. rei quoque Ind. Luc., ſed cum dat. rei, ut modi, Dion. H. S. T. 2., tum Heſ. ſine N nec coll. Suid., ubi ex incerto iterum cum acc. rei, ſed non de animo ac mente.

κούφοις) Malim κούφαις, ut ſupra (cap. pr. §. 6.) *οὐ φαῦλαι, οὐδὲ κοῦφαι ἐλπίδες. Steph.* Sed defendi poteſt κούφοις ex Ariſt. Nub. v. 53. ἀργὸς γυνή, v. Kuſt. ad h. l. et Bg. ad Alc. 3, 23. p. 328. *Leisn.*

Qui et poſt Not. ed. Ox. „leg. κούφαις“ ſcripſit *male*, et legendus cum noſtris ad 2, 4, 12., dum Stp. Th. v. κουφ. iterum habet, ſine Vs., lectionem aliam per fem., at 1, 213. B. m. καὶ κούφοις — ἐπαιρομένου ἐλπ. memoriter ſimul aliud v. ſyn. e 2, 8, 16., per quod ſane variatur hic, ut et per nullum artic. in ſubſt ἐλπ., ubi idem Stp. v. i. „Herodi. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπ., i. e. ſpe inani elatus et geſtiens“ iterum per aliam lect., plane e Bud. C. 1173, 24., edente in v. ἐπ. Sb. Ind. tantum ἐπ. ἐλπίσιν ἀδηλ., ſed per ſeriem elementorum „κούφοις κ. ἀδ. ἐλ. — rectius φαῦλαι καὶ κοῦφαι ἐλπ.“ ut vel ſic comparatis locis innuat, opinor, ſe inclinare ad Stp. correctionem, quae, quanquam fingi poteſt, κούφοις ortum eſſe e ſequentis adi. ἀδ. finitione a librarii manu, mentem praecurrenre, tamen non admittenda videtur propter Leisn. rationem tacitam, quia alia quoque adi. ſexus maſculini ſ. communis ponunrur cum ſubſt. femin., ut variarit hic Noſter, in primis ob conſenſum librorum; etſi cum ſubſt. ἐλπ. modo femininum adi. noſtri repertum, cf. 2, 8, 6. m., ut idem v. tantum ap. Luc. 2, 224. l. 56. ταῖς ἐλπ. ἐπαιωρουμένων, *ad* ſpes *ſublatorum*, quam Lat. formulam ignorat Gs. in Th. aeque, ac Bg. e P., quem Sch. delerit, faciens fere cum Stp. Th. ante „elati *ſpe*, geſtientis, (in ſubſt. cum P. Lat. in Bc. ed. utr. ferens κούφαις, ſed in ἀδ. modo) ἐλ. *incertis* ſpei *motibus*“ quod adi. ἀδ. non cum ſubſt. ἐλπ. renet Stp. Th., nec Ind. aliquis, ubi modo cum aliis ſubſt. fem. in ſexu communi, cf. Heſ. Call. Soph. Ai. Thuc. cum Abr. Dl., R. Or. V. 4. 7. Dem., cui add. 179, 11. 506, 26. 524, 7. Xen. M. S. et Cyr., Aeſch. Fi. Polb. Luc. Fa. Aeſ., L. N. T. et D'Arn. An. Crit. cum Phil. in Fl. p. 761. D. m., ut Noſter hic forte ſecutus ſit Lat., (cf. in Bg. G. Th.) qui et variat cum §. 6. in adi. ſyn. pro φ. per ἀδ., et ſententiam repetit eandem de eodem Nigro 2, 7, 9. e. 2, 8, 3. m. 6. m. 16. i., ſed variando ſemper aut in v. v., aut in adiunctis.

διηγγ. τ. πρ.) Reſpiciuntur facta cum Nigro cap. pr. §. 9. ſqq., ſervante Sch. in d. P. libera partim „*increbeſcebat* fama *geſtorum*“ ubi Bg. tempus

Παίονας καὶ Ἰλλυριοὺς [e], καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε ϛρατιωτικὸν, ὃ, ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴϛρου καὶ Ῥή-

Pannonios et Illyrios, omnem que militarem manum, quae ripis Iſtri ac Rheni impo-

e) Ms. Ba. ἰλλυρικοὺς. καὶ λ., quorum punctum vitioſum, ſed alterum Ἰλλ. habent etiam Par. Lu. et Ox., ut Ἰλλυρίους alio acc. Ing. 2., v. N.

mutat, ſed et particip. in ſubſt., cf. 2, 5, 15. m. 2, 6, 3., verum aſſumto hic iterum adi. πάντα, in praep. diſcedens ſine neceſſitate, quia G. Th. tenet ſeverum „nunciare *ad* aliquem *aliquid*" non item Bg., at Stp. Th. in δ. ſimile modo e Plut. ſine Vs. ἡ φήμη, διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις, (cf. R. Or. V. 4.) tum Ind. Ael. V. h. ex 9, 2. i. ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας — διηγγέλη ἡ νίκη, *victoria ex Olympia* Aeginam *nunciata eſt*, recto explicatum in Ind. v. ἐν pro εἰς, ſed ſine Ind. ap. Dem. 163, 8. δ. πρὸς ἅπαντας, per ſyn.

Ἰλλυρ.) Ms. res eſt e confuſis κὰς et ος finitionibus, ut alibi, aut e gloſſa per comparationem cum pr. cap. §. extr., vel aliorum locorum infra, ubi tamen iterum, ut l. l., vocabulum per κ ſemper, tanquam adiectivum, eſt cum ſubſt., ſed alterum ſtat ſolum, ut ſubſtantivum, pro perſ. et populis, ſ. pro terra ipſorum, quomodo et hic ſumas cum pr. Παι., (quo de cf. 1, 3, 1. e.) neutrum Ἰλλ. tenente Stp. Th., ſed Suida noſtrum vulg. cum accentu eodem, at per accentum alterum edd. quarundam etiam Cellar. Not. o. a. 1, 482. ſq. de gente quidem illud ſine κ, ut Lat. Bg. eodem ſenſu G. Th. ſine Gr., ſed cum Gr. Ms. iſto *Illyricus* tantum, ut adi. et epitheton cum ſubſt.; noſtrum locum per numeros modo Sb. Ind. ſubiiciente huic „Ἰλλυριὸς Γέντιος, pro Ἰλλυριῶν βασιλεὺς Γεντ." ex Eutr. Met. 4, 3, 5., ubi Lat. Ind. „*Gentius* rex *Illyrici*" ſed in textu nulla Var. L., ut pro adi. et ipſum haberi queat, quale et per finitionem eſſe poteſt et per notationem, ſive derives ab Ἰλλυρὶς, ſive cum Stp. Byz. ab Ἰλλυρία, χώρα —, οἱ οἰκήτορες Ἰλλυριοὶ, *Illyrii*, poſt quae Ἰλλυρικὸς, *Illyricus*, nude ſequitur, nec de eo quid in N., quod, ut infra dabimus, Sb. in Ind. tamen pro ſubſt. accipit elliptico, et utrumque adeo pro eodem; mihi repertum ut ſit praeterea noſtrum de gente et terra ap. Polb. T. 1. p. 146. e. ſq. i. 148. i. et m. ſq. i., Ael. V. h., v. Ind. Lat., it. Herodt. et Thuc., (ubi 22, 56. eadem Var. L., quae h. l., reiecta in N.) it. Luc., cuius primo in loco copulantur cum Π. quoque, ſed alio ordine, et poſtremus alliciat aliquem, ut ap. Eutrop. l. l. legat τὸν Ἰλλυριῶν Γέντιον, pro vulg. τ. Ἰλλυριὸν Γεντ., confuſae ut fuerint iterum vocales ο et ω, unde facilior ille Sb. ſenſus; hic quidem cum Ms. faciente etiam P. per edd. Lat. omnes, et hinc quoque Cell. l. l. p. 438., ſervato tamen textu Gr. vulg., in quo maſculini ſexus ſuppleas hic quidem ſubſt. δήμους ſ. ὄχλους, at alibi etiam ϛρατιώτας, ſi pro adi. habeas, ſervaturo me deinceps ubique reperta.

καὶ πᾶν λ.) In variatis cum cap. pr. §. 18. ſubſt. ϛρατευμ. et ib. ſq. formula τοὺς ἐκεῖ ϛρ., omittit Bg. e P. adv., (olim reſtituendum,) ſeverior illo in rel., ap. quem nec comparet inſertum a Ms. τὰ poſt Ἴϛρ. ante vicinum καὶ, haud dubie ab ingenio librarii per comparationem cum 6, 7, 14., quia et Mss. rel. manent in vulg., cf. 1, 6, 3. 23. 2, 2, 19., deſerente P. etiam Stp. Th. in v. ἐπικ. init. „exercitus — *ripis* Iſtri *impoſitis*" ſed Noſtro iterum aliquid, quo de non proprie ſermo erat, adiungente

νου[f] ἐπικείμενον, ἀπεῖργον τοὺς ἐπέκεινα[g] βαρβάρους, φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. ἡγεῖτο δὲ Παιόνων πάντων[h] (ὑπὸ μιᾷ γὰρ ἦσαν ἐξουσίᾳ)[i] Σεβῆρος, ἀνὴρ

sita arcendis ulterioribus barbaris tuetur Romanum im-
2. perium. Praeerat autem Pannoniis universis (sub una enim erant ditione) Seve-

f) Ms. Ba. ἐπ. τε καὶ ἐγκ., v. N. g) Ms. Ba. et Ve. ἐπ' ἐκεῖνου β., v. N. h) In Ms. Ba. non eſt parentheſis, et verba ὑπὸ — ἐξ. tantum incluſa commatibus *Mart.* ut in edd. A. i) Ms. Ba. σεβῆρος ἀνήρ· τὸ λ., mendoſe colon, ſed ortum e commate, quod et in B. 2. L. al., v. N.

in Ῥην., quod tamen in mentem veniebat ſimul natura, cum de ripaienſibus agebatur ab una parte terrarum Rom., quae innuuntur in ſq. τὴν Ῥ. ἀρχ.

ἀπεῖργ.) Mss. res eſt a corruptione ex ἐπ' ἐκεῖνα, ſeparatim ſcriptis, quae Var. L. infra eſt, confuſis α et ε, it. ου et α, nihil hinc tenentibus P., Stp. Th. et Sb Ind., ſed Sch. reddente τοὺς ἐπ. cum Bg., ut L. N. T. Schw. in ἐπ. „arcens barb. *ulteriores*, i. ultra Rhenum et Danubium ſitos“ ut Sch. in β. „ultra Rhenum et Iſtr. habitantes, (quia ἐπ. refertur ad proxima ταῖς ὄχθ. λ. et ſupplendum eſt aliquod particip., cf. 2, 8, 13.) ἐπ. *coërcens* barb.“ deſerto Bg. e P. dativo participii e notione cauſae, quo innuebant illi, participium hic ſine copula καὶ cumulatum eſſe et ſtare pro ſupino. In ſq. v. φρ. cum ἀ. ſcribitur fortaſſis modo ad analog., cf. de militibus aliterve Ind. Pal. Fi., Call. Xen. Cyr. et Pol. Z. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Luc. Poſſ. Call. Abr Dl. Th. et ad Aeſch. T. 2. cum Ind. in Schol. ed. Paw., ſed tropice Phoc. cum L. N. T. et Suid., non coll. ad Heſ., in Lat. Bg., quo caret Stp. Th., ferente G. Th. tantum *fines ſuos* ab *excurſionibus* hoſtium *tueri*, quod pertineat potius ad pr. membrum ἀπ., cum hic ſit, terras defendere ac retinere, nec ſinere occupari.

ἡγεῖτο) Bg. e P., cf. 2, 7, 6. et ib. §. ſq. ad formulam hic ſq. ὑπ. λ., ubi Bg. Lat. in ἐξ. neſcit Stp. Th., non huc ſpectante Cell. l. l., cum agit de re ipſa, i. e. ambitu et diviſione Pannoniae in ſuperiorem et inferiorem, quam Noſter innuit in adi. π. Caeterum ad Dion. C. p. 1237. Σεβῆρος τῆς Παιονίας ἄρχων N. §. 98. addit haec. „Herodiano, ut pluribus aliis Graecis, Παιονίας appellatio condonanda eſt: ſed in *Dione*, qui ipſe Pannoniae praefuit, et eam a Graecis, veram neſcientibus, Παιονίαν dici obſervat T. 1. p. 595. l. 94. (ubi v. N.) ferenda utique non eſt, quippe a librariis unice profecta,“ quo de et nos alibi.

Σεβηρ.) Praeter Exc Leisn., ſuper Severo ipſo v. N. ad Dion. l. l., Eutr. Met. 8, 10, 1. Zoſ. 1, 8, 1. Aur. Vict. de Caeſ. 19, 5. et Epit. 19, 3. it. Spartian. T. 1. p. 588. et de Severi patria *Africa* ap. Beg. 2, 694. ad numum tertium. Hic, contra diſtinctionem Ms. et edd. quarundam copulandum eſt ſubſt. ἀνὴρ non cum pr. Σεβ., quocum plane ineptum eſt atque inutile, ſed cum ſqq., nominatim cum nom. loci Λιβ., quibus nominibus ſaepe adiungitur, et ſic, ut videatur abeſſe poſſe; unde non reddunt multi, ut nec Bg. hic; nec erat ſupra 2, 1, 9. i. 1, 17, 14. et 1, 12, 8., ſed tamen 1, 8, 2.; aliis pro τὶς capientibus, ut hic P., qui et ipſe, ſecundum edd. Lat., comma referat poſt ἀν., quod firmat dicta

τὸ μὲν γένος Λίβυς, ἐς δὲ τὴν[k] τῶν πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἅμα καὶ θυμοειδής, σκληρῷ τε βίῳ καὶ τραχεῖ

rus, genere quidem Afer, sed ad res administrandas alacris atque animosus, duraeque vitae ac asperae insuetus,

k) Ms. Ba. ἐς δὲ πραγμ., v. N.

in Var. L. de depravatione Ms. Nisi tamen dicas, P. egisse libere in τὴς addito, cum mox ap. cum sequatur *homo*, quod ostendat illud ἀν., nisi per libertatem adiectum in membro sq. Hic quidem, de solenni ellipsi, ad ἀν. et rel. nominativos usque ad θυμ., per appositionem stantes, supplemus ὢν particip.

τὴν τῶν πρ. δ.) Ms. omissus artic. uterque est aut e glossa per comparationem cum 3, 8, 14., aut e Suidae Excp. 3, 294. e. οὗτος τὸ γεν. ἦν Λιβ., ἐς πραγμ. διοικ. γεν. λ., *in* rebus *gerendis* strenuus *simul* et *iracundus*, quibuscum vidimus Ms. convenire etiam 2, 7. 1. sqq., ut tamen et in hoc Suidae agnoscas libertatem aliquam per rel.; unde detrahitur fides Ms. Ba., cum et Mss. rel. maneant in vulg., et Bav. saepe tolerarit antea, ut postea quoque, Nostri consuetudinem in copulatis vicine artic., praemissisque utrique subst., v. proxime cap. pr. extr. τῇ τῶν λ. et ib. §. 16. τὴν τῶν πρ. ἐπ., non tenente Stp. Th. δ. cum gen. πρ., sed Poss. Call. p. 73. e. „ὅλη δ. τῶν πρ., *tota* rerum *administratio*, D.“ cum una hac auctoris littera obscuraque, Demosth. forte innuente, cuius Ind. tacet, non item Is. Ev., ubi sine Vs. ex 12. e. τὴν ὅλην τῶν πρ. δ., alio articulorum ordine, qui et ipse ap. Nostrum est infra, cf. cum gen. alio ib., qui locus fortasse est Stp. Th. ex Aesch., cuius Ind. Rs. et Fisch. it. Sammet. epist. nihil profert, sed cum alio iterum gen. Sb. et Dem. v. e., variante hic Nostro quodammodo cum 2, 8, 16. τὴν τῶν πρ. ἐπιμέλειαν, et in τ. πρ. cogitante, opinor, negotia publ., tum civilia, tum militaria, cuius generis utr. exempla sunt ap. Spart., etiam cum laude simili, cf. Exc., ubi Bg. partim cum P., severior in praep. (qua Noster variat cum πρὸς l. l.) sed negligens ἅμα cum eodem, cf. 2, 8, 4., at dilucidior in adi. sqq., quae Gr. sunt syn., speciei primum, secundum generis, aut contra, ut fuerit fortis (γενν.), non timens molestias et pericula, nec ea cum tristitia cogitans, sed et cupidus istorum suscipiendorum (θυμ.), libenterque et cum voluptate res magnas et graves aggrediens; quae Lat. utr. fert G. Th. cum Grr. n., sed primum etiam cum praep. Bg., reddente Stp. Th. in θυμ. e P., sed cum alia lect. εἰς δὲ λ. memoriter, sub Bg. Lat. tamen, verum in γενν. modo „generosus, i. strenuus, Herodi. l. 2. γ. κ. θ.“ non simul adiuncta praep. et vocula ἅμ.; nihil praebentibus Indd., praeter alibi congesta ad γενν., nisi in notionem domesticam de rebus Geop. cum N. ad 5, 22, 2., sed cum pr. κατὰ Dion. H. S. T. 1., cum περὶ ap. Suid., cum subst. ἀνὴρ quoque Ael. V. h. et Luc., sed cum Lat. *animosus* Aesch. Fi., ut vel hinc agnoscas syn. cum θυμ., quo de v. Poll. 2, 230. 5, 125. cum P. *ferox*, (aeque in bonam partem, ac Gr.) Hes. cum N., ubi et cum Bg. Lat., Bud. C., porro cum syn. ἀνδρώδης Ind. Plut. Krg., sed absolute Xen. M. S. Bach. et Pol. Z. Aesch. Fi. Ael. V. h. Luc. cum Lat. Bg., Dion Cas. et Plut. Hs., ut in praep. cum his adi. Noster fortasse habeat Lat. quid.

σκληρῷ λ.) Per ordinem severiorem modo, ac relicto subst. [illegible]

ἐνειθισμένος, πόνοις τε ἀντέχων laboribusque ſufficiens facil-
ῥᾷστα[l], νοῆσαί τε[m] ὀξὺς, καὶ lime: cum in excogitando acu-

l) Colon hic in Stp. al. et tacite in Mss., unde depravatum punctum in Bc. 2. et illa duo in Ms. Bg., v. N. m) Ms. Ba. τὰ cum acc.

medio, Bg. e P., dum Stp. Th. tenet hunc locum ſine Vs., nec cum Bg., nec aliunde, ut nec Ind.; unde Noſter iterum e Lat. ſuum duxerit, etiam in adi. cum β., quorum primum modo G. Th. cum Gr. n. fert e Ter. Ad. 5, 4, 5., ubi N. tacent, it. ad Andr. 1, 1, 47., nihil praebentibus Indd., quam α., (praeter Foeſ. L. N. T. Suid. Thom. M. p. 120. N. 2. Kypk. T. 1.) abſolute aut cum ſubſt. al., phyſice aut tropice, de re Heſ. Soph. Ai. Theogn. it. R. Or. V. 7. Ant. Xen. M. S. Bach. et Pol. Z. it. Ael. V. h. ut de perſ. quoque Plut. Krg. et Hſ. ubi copulatur etiam utr. per Lat. Bg., ut redditur Lat. *aſper* ad Lyc. et Ind. Xen. Ἀνβ. Mor., ſed de τρ., praeter alibi data, et L. N. T., Ind. Heſ. Orph. Lyc. Dem. Iſ. Pan. Mor. ſ. 36. i. Ael. V. h. Luc. Diod. S. Plut. Hſ. Epict. Heyn. et Abr. Dl. Th., ut hic iungantur iterum ſyn. per copiam, (ſicut pro ſyn. diſerte accipit Ind. Plut. Hſ. v. τρ., et per Lat. eadem vertuntur l. l., et diſerte Heſy. τρ., σκληρὸς exponit, utque copulantur ap. Virg. A. 5, 730. *gens* dura *et* aſpera *cultu*,) ſeiuncta per ſe tropo diverſo, a rebus quidem duris, qua opp. mollibus, et ab aſperis et imparibus, quoad tactum, itionem, rel., ſed redeuntia ad idem moleſtum, nec ſuave, quod eſt in vita ſ. vivendi agendique ratione, dum victus uſurpatur tenuis nec dulcis, it. amictus vilis, et corpus ſuſtinet labores et moleſtias, paupertatem, famem, frigus, aërisque intemperiem rel., cf. ad Corn. N. 5, 1, 1. cum Ind. et in rem ipſam Spart. c. 19. e. T. 1. p. 631. it. c. 4. p. 595. i. c. 8. i. p. 603. i.

πον. τὲ ἀντ.) πον. ἀντέχειν, reſiſtere *laboribus*. Ita ſaepe utitur Herodi. τῷ ἀντέχειν. Alii ſcriptores amant medium *ἀντέχεσθαι*, v. D'Orv. Ch. p. 177. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „alia conſtructio 1 Theſſ. 5, 14., alia infra“ 3, 6, 22. e. ἀντ. πρὸς τοὺς καμάτους, quo de loco Stp. Th. v. i. recte „i. q. ἀ. τοῖς πόνοις, i. e. ὑπομένειν τοὺς πον.“ huc forte reſpiciens, ſed nihil monens de rectione cum dat., qui cum hoc v. eſt, quanquam compoſito e praep. alius caſus, cf. 1, 7, 9. ἐκλαμπ., et eodem cum dat. Ind. Xen. Bach. „ſuſtinere *labores*, non cedere“ et Pol. Z. τῷ πόνῳ, eodem Lat. primo, ſed cum ſubſt. al. aut abſolute Hell. et Cyr. it. Thuc. cum Abr. Dl., et de med. ſimul Xen. M. S. Cyr. Pol. Z. Dem., cui add. 71, 27. 290, 9. 887, 1. 889, 4., ad Herdt. 554, 15. Weſſ. ad Diod. S. 1, 140. N. 53., it. Dreſ. de V. med. Suic. Th. L. N. T., quorum Krb. recte monet de rectione cum gen., e praep. pendente, Heſ. 1, 393. m. p. ſq. e. 395. i. Suid. 1, 211. e. 220. m. e. 230. m., cuius formula ὑπομονητικῶς ἔχειν i. q. v. privum ὑπομένειν, quo et ipſo noſtrum explicat, ut et ἐξαρκεῖ, *ſufficit*, cum Bg., pro cuius Lat. liberiori ſervaſſem vicinius *ſuſtinere*, cum ἔχειν ſaepe ſit pro Lat. *tenere*, et facilius ſic veniamus ad Lat. *tolerare*, quo ad ſenſum et reddit infra l. l. Leisn., qui hic e P. Sed ap. Suid. in Σεβ. 3, 294. e. in tota hinc ſervata §., praeter paucula, vitioſe habetur ἀντέχων, nihil monente N.

νοῆσαί λ.) Deſcripſit iſta ex Herodi. Ioannes Antiochenus. Optimorum eſt imitator Herodianus, ſicut ſupra Demoſthenis ſtudioſum monui-

τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς. tus, tum in excogitato perfi-

mus. Hoc e Thuc. hausit, qui l. 1. Athenienses ita χαρακτηρίζει, quod sint καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσιν, et *cogitatione* et *cogitatorum* executione *celeres*. Schol. ὀξεῖς ἀπὸ κοινοῦ denuo subaudit. Quod si ita est, i. e. si ita scripsit Thucydides: Herodianus memorabili imitationis genere severitatem illam Thucydideam faciliore orationis nexu fluxoque emollire voluit. Ceterum magni ingenii et agendis rebus idonei vel maxime is character est, quo Themistoclem etiam designat Corn. Nepos 2, 1, 4. *neque* minus *in* rebus *gerendis* promtus, *quam* excogitandis *erat*. Velleius Agrippam pari sententia laudat, tanquam *virum per omnia* extra *dilationes* positum, *consultis* que facta *coniungentem* 2, 97, 1. add. quae de Arminio habet 2, 118, 2. sq. Sed, ut ad Severum redeamus, excerpta Peiresc. ita ingenium eius describunt, ὅτι ὁ Σεβῆρος δεινότατος ἦν τό τε μέλλον ἀκριβῶς προνοῆσαι, καὶ τὸ παρὸν ἀσφαλῶς διοικῆσαι, καὶ πᾶν μὲν τὸ κεκρυμμένον, ὡς καὶ ἐμφανὲς, ἐξευρεῖν, πᾶν δὲ τὸ δυσδιάθετον, ὡς καὶ ῥᾷστον, ἐξεργάσασθαι, Severus *multum* praestabat *in* coniectandis *callidissime* futuris, *et* ordinandis *tutissime* praesentibus. *Occultissima* quaeque, *ut* manifesta *deprehendebat*, difficillima *iuxta* cum *facillimis*, conficiebat. *Boecl.* Videndum, an ὀξὺς hic i. q. ταχύς. Sic Severus ita, ut Sallustius praecipit, vixit, *prius*, quam *incipias*, consulto, *et*, *ubi* consulueris, *mature* facto *opus est*, Cat. 1, 7. Arist. Eth. 6, 10. πράττειν μὲν δεῖ ταχὺ βουλευθέντα, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως, cf. Cort. ad Sall. l. l. *Leisn.* Similiter de Caracalla dicit Herodianus infra l. 4. c. 7. ν. τὸ κρ. εὐθ. ἦν, quem locum minus recte vertisse Politianum puto. *Stroth.*

Leisn. etiam ad m. Ox. „Nep. de Themist. Call. h. in Iov. v. 87.“ ubi v. N. Ern., ut Cort. l. l. huc quoque respicit per numeros meros, sed sine Vs. cum Gr. Bud. C. 869, 47. et ad Thuc. 1, 70. i. s. 46, 43. et *celeres* ad *excogitandum*, et *ad* re *ipsa* exsequendum *id*, quod *excogitarint*, Abr. Dl. Auct. p. 227. e., recte deinde sumens ὀξ. cum inf. de celeritate, quam notionem requirit et sq. ταχ., cum acumen omnino sit in facultate res videndi reperiendique non modo plures et absconditas, nec aliis cognitas, et adeo videndi altius profundiusque, sed et facile ac celeriter, ut, quae sunt acuta physice corpora, statim et facile secant et penetrant, cf. G. Th. in subst. et adi. Bg., cum Gr. n., ad quod et alii severe Lat. Bg. retinent, cf. ad Luc. Ind. loca cum N., dum Bg. etiam in rel. deserit P., qui maxime copulas neglexerat, sed Stp. Th. 2, 1349. B. „ὀξ. cum inf. Thuc. — *celeres* ad *excogitandum* et *exequendum*. Ad cuius loci imitationem Herodi. l. 2. dixit, π. — ταχ., *promtus* ad *excogitandum*, (e P. partim, p. 1071. C. e. v. ν.) mente *concipere*, aut certe *intelligere* in isto Herodi. loco (4, 7, 3.) πλὴν ν. τὸ κρινόμενον εὐθὺς ἦν. At vero, quum dicit, ν. τ. ὁ. — ταχ., est ν. potius *excogitare*, (etiam e P. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. Thuc. compos., ut in v. ἐπ. post Thuc. idem sine Vs.) Herodianus ad hunc Thuc. locum respexisse videri possit, scribens l. 2., sed omisso dat. illo (ἔργῳ) ν. — ταχ.“ plane cum P., ut Noster, praeter Ioseph. 2, 280. c. 4. i. Ἐλεάζαρος —, ὃς δὴ καὶ πιθανώτατος ἐδόκει — νοῆσαί τε τὰ δέοντα, καὶ τὰ νοηθέντα πρᾶξαι, qui (*quidem*) etiam — *plurimum* valere *videbatur* et *ad* excogitanda, *quae* opus *erant*, et *ad* eadem *exsequenda*, haud dubie imitatus Thuc., arte celarit hac, dum, servato adi. ὀξ. et v. ἐπ., poneret simpl. v. νο. pro istius compos., tum formulam ὃ ἂν γν., ex alio v. cum pron., exprimeret eodem suo pr. v.

οὗτος τοίνυν [n], παρὰ τῶν ἀγγελλόντων πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι [o], καταγνοὺς

3. ciendo velox. Iſte igitur ex nunciis audiens Romanum imperium ſublime ferri ad rapiendum, imputans alteri

n) Noſtrum hic comma, v. N. o) Ms. Ba. ἁρπάσαι. καταγνοὺς, τοῦ μὲν, ῥᾳθ. Caeterum Ms. hic nihil habet, quod Stephano ſuffragetur *Mart.* nec Mss. rel., ſed in edd. ἁρπάσαι hoc acc. Par. et Ox., cf. 2, 6, 10. e., ſed Ing ἁρπάσαι διενοήθη, κατ., tum poſt μὲν et δὲ comma etiam in A., ſed ῥᾳθ. ſic cum iota in Lug., v. N.

per polyptoton, omiſſoque dat. iſto ἔργῳ, ad pr. adi. ὀξ. adiungeret ſyn. ταχ. etiam in membro ſecundo, per concinnitatis quidem ſtudium, unde ſane planior facta Thuc. ſententia, quam e Noſtro profert Suid. in Σεβ. ordine inverſo in adi., ν. τ. ταχ., κ. τ. ν. ἐ. ὀξ., *promtus* que *in* excogitandis, *et* acer *in* perficiendis *rebus*, cum Bg. propius, in Lat. ἐν, ap. G. Th. cum Gr. n., ut et in adi. *vel.*, ubi nihil in ſententiam, ſed in adi. pr., quod Stp. in v. ὀξ. comparabat, e Cic. p. 83. l. 74. *animi* atque *ingenii* celeres *quidem* motus, — *qui* ad *excogitandum* acuti — *ſint*, ut Bg. ratio in inf. per particip. cum praep. propior illi per ſubſt. cum praep. ap. Diod. S. 2, 34. l. 70. ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἐστὶν ὀξὺς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις βραδὺς, qui *ſermone* quidem *celeri*, opere *vero* tardus *ſit*, cf. Phil. in Fl. p. 747. D. i. et Dem. Ind. v. ὀξ. it. in ſententiam Corn. N. 14, 6, 8. *quo* neque *acutius* ullius *imperatoris* cogitatum, *neque* celerius *factum* usquam *legimus*.

παρὰ τ. ἀγγ.) V. πυνθ. cum praep. noſtra, (qua formula variatur cum nudo v. et gen. 2, 8, 5.) praeter Stp. Th. aliunde, cf. Poſſ. Call. p. 159. L. N. T. et ſine Ind. Dem. 443. 23., ubi liberrimum P. deſerit quoque Sch. „cognoſcens, *inaudiens* ab "

ἁρπάσαι) Poſt hunc inf. aut διενοήθη, aut aliud huiusmodi verbum, puto deſiderari. Alioqui imperfecta manet ſententia. *Steph.* Mancus ſenſus, nec legitima conſtructio, niſi verbum aliquod ſubintelligatur, puta διενοήθη, aut tale quid. *Oxon.* μετ. φερ., i. ἐῤῥιμμένην (2, 6, 10. e. 2, 8, 3. e.) ἐν μέσῳ κειμένην, v. Bg. ad Alc. p. 235. ad m. Ox. *Leisn.* Stp. ſubaudire vult διενοήθη, aut aliud eiusmodi verbum, quod ut neceſſarium eſſe putem, tantum abeſt, ut potius falſum eſſe certo ſciam. Primum enim Herodianus nondum narrare vult, quod infra demum narrat, Severum conſilium de rapiendo imperio cepiſſe, ſed totus in eo eſt, ut referat, quae res Severum ad iſtud conſilium impulerint. Deinde quoque inf. ἁρπ. aperte pendet a pr. μετ. φερ. Denique nec aliter intellexit ea Pol. Recte quidem. Quodſi aliquid ſubaudiendum ſit: ita explices φερομένην πρὸς τὸ ἁρπάσαι αὐτὴν, ſ. etiam φ. παντὶ τῷ βουλομένῳ ἁρπάσαι αὐτήν. Varios eſſe vocis μετ. ſignificatus, conſtat. In noſtro loco μ. ἀρχὴ eſt *dubium imperium*, i. e. *nulli addictum*, nondum *occupatum*, potius *ad* occupandum *propoſitum*. Eadem ratione de lite adhuc pendente dr. μ. δίκη. Porro de interregno eandem vocem adhibet Herodi. infra c. 12. ὁπηνίκα τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ἦν, de animo ſuſpenſo c. 13. μετέωρόν τε τὴν γνώμην ἔχοντες. *Stroth.*

Sch. in v. μ., poſt P. „ambiguum *ferri*" ſed in ἁρπ. fert hunc locum ſub illis ad 2, 6, 10. Lat., tacente etiam Sb. Ind., niſi quod in v. μ.

τοῦ μὲν ῥαθυμίαν, τοῦ δὲ ignaviam, alteri minus secun-

sine Vs. refert, ut Stp. Th. huc spectat modo 1, 222. B. m. „ut autem μ. δίκη, sic et μ. ἀρχὴ φέρεσθαι dr. ab Herodi. l. 1. (sic) principatus, de quo adhuc contenditur, i. qui adhuc controversus est. A Bud. (non in Comm., v. 1174, 12. sqq.) exponitur μ. ἀρχὴ, quum imperium adhuc controversum est, et in nullo residet, et uno verbo interregnum, ap. eundem Herodi., ubi dicit τὰ τῆς β. μ.“ 2, 12, 7. e., ubi Noster variat modo per formulam articuli neutr. et subst. syn. pro ἡ βασιλεία μετέωρος, quod ap. Krb. ad N. T. p. 123. m. redditur „regnum, quod cui deferatur, in dubio adhuc et incerto est“ sumente Nostro praeterea ad variandum tropicum v. φερ., cui sane hic substituas οὖσαν, sed ut tropum perimas, qui ductus est e rebus et corporibus physicis, dum in aëre pendent ac moventur, per aërem feruntur ac se movent, libere ibi vagantur, nec in certo sunt aliquo loco, nec ad certum aliquem locum atque hominem delapsa; unde deinde a quovis rapi deiicique possunt; ut proinde ἀ. μ. φ. dicatur cum Bg. severe, imperium, quod sublime fertur, i. suspensum est, liberum, dubium, nondum alicuius hominis, aut saltem non certo eius est nec perpetuo; eodem redituta re, si tropum repetas e mari, et navi, super eius superficie nutante, etiam quodammodo in aëre, per tempestatem; ut respiciat Noster variando ad 2, 8, 6. e. ἡ ἀρ. σαλευ. λ., cf. Foes. Bud. l. l. it. Krb. N. T. et Obs. v. μετεωρίζ., it. Loesn. et Munth. p. 157. sqq. Dres. de V. med. Suic. Th., et in adi. nostro simul, Hes. 1, 586. i. m. e., non coll. Suid. 2, 542. m. et p. sq., it. D'Orv. Ch. p. 342. m. Bg. ad Alc. p. 251. e. Fabr. ad Sext. Emp. p. 221. N. x., Rz. ad Luc. 2, 646. N. 73., ubi non modo e Long. Past. simile, quoad v. φερ. „de navi in altum evecta, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν, (sed etiam hinc) συνθ. τ. Ῥ. ἀ. μ. φερομένην ἀρχ., *principatum* suspensum *ac* direptui *expositum*“ cui add. p. 77. l. 69. sqq. τυφῶν — τὴν ναῦν — μετεωρίσας, — οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος — ἔφερε λ., *turbo* navim *sustulit*, nec *demisit* iterum *in* mare, *sed* supra *in* aëre *suspensam* ventus *abstulit*, ad quam analog. Noster usus pass., denique Fi. ad Pal., tum Ind. Hom. Herdt. Thuc. cum Schol., Dem. Xen. Z. Cyr. Pol. et Bach. Dion. Cas. et Hal. S. T. utr. cum ed. Upr. π. ε. ὄν. Luc. cum Gs. Chr. Plut. Hs. Longin. Mor. Fa. Aes. Abr. Lect. Ar. Ern. Cl. Cic. Gr. cum Phil. in Fl. p. 762. e. Sed, quoad criticam hic partem, etiamsi inf. ἀρχ. copuletur cum pr. formula μ. φ., ut fecit Bg., assumto praeterea ὥστε aut εἰς τὸ, et forte iam P., quanquam liberius, per formulam non tantum, sed etiam additis particula comparationis et copula, quae partim Rz. ad Luc. servat et sequitur: tamen vel sic laborat Nostri oratio, nec nominativus pron. οὗτος cum particip. συνθ. habet finiti temporis v. aliquod, quo nitatur, ut statuendum sit anacoluthon, (quo spectat Bg. Ms. parenthesis, coepta a §. sq. ad §. 8. e., post quam Noster ad rem praesentem redit sane per οὗτοι τοίνυν λ., quod τοιν. et alibi adhibetur in reditu ad pr. et post parenthesin; quo sumto anantapodoto, et alibi solenni, consequimur id, quod Strothus proponit, ut maneatur in consilio Nostri, nondum rem ipsam narrantis et arreptum a Severo imperium, sed tantum incitamenta ad eam rem,) aut descendendum ad medicinam aliam, quae fuerit vel in v. aliquo inserendo, (quod exciderit ante vel post inf. ἀρχ., sumendum illum ut 2, 6, 10. e., ut pendeat ab omisso illo v. aliquo finiti temporis, atque adeo aut Stp., aut ἐπεχείρησεν, it. ἐπεθύμησε,

δυσπραγίαν[p] τοῖς πράγμασιν. dum rerum successum: (Im- ἀνέπειθε δὲ αὐτὸν ὀνείρατα[q], 4. pellebant autem ipsum som-

p) Ing. δυσπρ. ἐν τοῖς πρ., v. N. q) Ms. Ba. ὀνείρατα τοιαῦτα τινά, ἀλπ., et post ἐς. comma deest in A. al., v. N.

aut ἔγνω et διέγνω, *statuit*, quasi expulsum sit post ἀρπ. a simili καταγν., aut lateat maxime ἔγνω in pron. οὗτος litteris, non admodum dissimilibus,) vel in subaudiendo tantum v. subst. ἦν post particip. καταγν., quo modo credas P. subvenisse loco, finitum quippe tempus in κατ. referentem; ubi redit quidem res ad inf. ἀρπ., de Bg. ratione capiendum, sed manent tamen illa relata, τοῦ μὲν et τοῦ δὲ, infinita nimis, maxime, cum Iulianus non sit nominatus proxime, ut nec Niger, nisi cap. pr.; unde videntur mihi excidisse plura librarii culpa, ut, tacentibus Mss., non indulserim coniecturis amplius. Caeterum Bg. formulam *subl. fer.* G. Th. tenet sine explic. in v. e. 637, 80. et in adi. cum Gr. n., sed ad μετ. φ. Leisn. in m. Ox. „in nullius certi domini esse manu„."

ῥαθυμίαν) ad Iulianum pertinet, sicut δυσπρ. ad Nigrum. *Strotb.* si quidem Noster respiciat 2, 7, 1. ὁ Ἰουλ. — τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ ῥαθύμως προσφερόμενος, etsi quis et contra statuat e 2, 8, 16. sqq. de Nigro, cuius δυσπραγίαν, sensu Bg., vix intelligas hoc tempore et ante bellum, quae tamen potius cadat in Iulianum, quatenus calamitas putatur et fortuna adversa, privari iterum imperio, quod iam teneas, reiicique ab iisdem, qui elegerint, atque in contemtu esse et odio apud milites ac cives, cf. 2, 8, 3. sq. et 8. it. 2, 7, 4. sq. et 8. sq., it. N. sq. et 2, 12, 4.

τοῖς πραγμ.) Fot. ἐν τοῖς πρ. *Steph.* Sch. partim e P. „δ. infelicitatem *rerum* agendarum, *inefficax* agendi *genus*, πρ. *accusare* aliquem *rerum* agendi *inefficaciae.* Stp. supplet ἐν" quam praep. non modo Leisn. in textu Ox. inseruit, sed etiam Sb. Ind. adeo edidit in δ. „ἐν τοῖς πρ." sine monito, nec in N.; tenente Stp. Th. nihil, quam vocabulum sine auctore, et unam modo notionem cum L. Ern., ut sit „infelicitas in rebus agendis s. gerendis, et generaliter infelicitas" quo postr. sensu et reperi tantum in Ind. Eutr. Met. Cell., sine Vs. autem R. Or. V. 7. Ant. cum Poll. 3, 99. Thom. M. p. 390. et Hesy., ut syn. δυσπραξία ap. Soph. Ai., R. Or. V. 8. And., Gs. Chr. cum Plut. Krg. it. Poss. Call., et hic capio propter adiectum diserte τοῖς πρ., per lusum aliquem et paregmenon, sensuque angusto pro *imperio*, cum notio vulgaris sit infinita et obscurior, sed illa iuvet non tam meam ante de Iuliano opinionem, quam loci totius perspicuitatem, cui accedat aliquid etiam ab ἐν, sive intelligendo, sive potius olim excipiendo in textum, quia facile excidit ob pr. similem αν syllabam, et durior constructio videtur substantivi δ. cum dat. nudo, quaeque poëtica potius, nec forte purganda per omissum ἐν in nominibus loci cum verbis quibusdam, nec per dat. illum affinitatis cum subst., ut παῖδες αὐτῷ, pro gen., qui quidem hic per *infelicitatem imperii* redeat ad sensum eundem cum *infelicitate* in *imperio*, ut et alibi is par est alicui subst. cum praep., quo in Lat. subst. tenet G. Th. Gr. n., non simile tamen quid, at in „*calamitas* in *amore*" e Ter. Heaut. 2, 4, 15., ubi tamen per edd. meas est alia lectio; versante hic Bg. sic, ut dat. diserte per gen. daret, sed subst. δ. per periphrasin e negat. syn. et adi. cum subst.

ὀνείρατα) Spart. c. 1. (p. 590. sq.) et 2. (ubi nil, nisi c. extr. p. 592.)

τοιαύτην τινὰ ἐλπίδα ὑποση- μαίνοντα, χρησμοί τε καὶ [r] ὅσα εἰς πρόγνωσιν τῶν μελ-

nia, eiusmodi quandam ſpem oſtentantia, et oracula caetera que praeſagiendis futuris

r) καὶ in A. B. et Par. omiſſum mendoſe.

et Xiph. (396, 43. et p. ſq. ſ. Dio Caſ. 1243, 69. ſqq. σημεῖα δὲ αὐτῷ, ἐξ ὧν τὴν ἡγεμονίαν ἤλπισε, ταῦτα ἐγένετο.) *Boecl.* Severus divinationi per ſomnia, quemadmodum et aliis divinationis generibus, non parum videtur indulſiſſe, v. Spart. c. 1. c. 3. (p. 593.) c. 4. (ubi nil,) et c. 22. (p. 636. de morte,) it. Capit. (ſ. Spart.) in Geta c. 1. (p. 735. i. de Antonino ſibi ſucceſſuro.) Uxor Severi, Iulia, natione Syra, ſomniis procul dubio, more Chaldaeorum, multum tribuit. *Leisn.* Praeter haec, ab Herodi. narrata ſomnia, plura Xiph. et Ael. Spart. afferunt. *Strotb.*

Cf. Zonar. p. 457. A. e. ſq. Sed, quoad lectionem, etiam P. *ſomnia quaedam*, (niſi liberiora ſunt, ut Lat. in δὲ et omiſſum pron. τοι.,) produnt novitatem Ms., per ſe exquiſitam, (ut pron. τοι. ſtet ante ſq. particip., quanquam tum plerumque adeſt ſimul artic., ut debeat eſſe, τοι. τινα, τὰ ἐλπ. ὑποσ.) nec tamen, cum Ms. et alibi exquiſita vulgaribus ſubſtituat, ſuſcipiendam temere, (etſi lapſus in ην et α maiuſculo non eſt improbabilis,) cum ob Mss. rel. diſſenſum, tum quia vulg. edit ſententiam commodam, dum τοι. τ. ἐλπ. latet vel in v. pr. §. omiſſo, ut διενοήθη etc., vel potius in vicino ἀνεπ., unde et Bg. manet in antiquis, ſeverus idem in pron. τινὰ retento poſt pron. τοι. aliud, ſed liberior in Lat. v. ἀνεπ., cum Srp. Th. aliunde, ubi, etiam P. deſerto, Sch. in ὑπ. ἐλπ., ſpem *alicuius* rei *praeſagire*, ὑπ. *ſomnia*, ſignificantia *ſpem*[cc] in extr. per ſimpl. cum Bg., neglecta praep., quae poſſit hic vim habere, pro Lat. *ſub*, i. non nihil, ſ. obſcure, cf. 2, 3, 12. e. ἐλπ. ὑποφρ., ubi Bg. eodem Lat. reddit, pro quo Noſter hic variat per v. ſyn., cum ſubſt. ἐλπ. id copulans ad analog. modo.

χρησμοί τε) Duas voces has, in Ms. Bg. omiſſas, e P. reſtituimus; in rem et χρησμοὺς tacente Xiph., etiam Spart., niſi huc referas c. 4. i. p. 594. e., *in Sicilia*, quaſi *de* imperio *vel* vates *vel* Chaldaeos *conſuluiſſet*, rel.

καὶ ὅσα) Huc pertinent ſequentia: 1) *in prima pueritia nullum alium inter pueros ludum*, niſi *ad iudices*, exercuit, *quum ipſe praelatis faſcibus ac ſecuribus, ordine puerorum circumſtante*, ſederet ac iudicaret, Spart. (c. 1. p. 590.) et ibi Caſ. Itaque futuri dedit omen imperii. Meminit huius luſionis Chryſoſt. in 1 Cor. 1. (v. Caſ. N. ib.) it. Plut. in Bruto, in Antonio, in Catone, et Pollio in Gallienis, uti notat Faber Semeſtr. 1, 6. p. 34. Diverſus ab hoc ludo videtur βασιλίνδα, quo alludit Herodi. 7, 8, 10., quem ludum deſcribit et explicat P. Faber Agon. 3, 30. p. 362. 2) anno U. C. 918. poſt N. C. 165. ſtudiorum ergo Romam adiit, Spart. (l. l.) ubi *hoſpitem nactus, qui Hadriani vitam imperatoriam eadem hora legeret, ſibi omen futurae felicitatis arripuit*, ut et alia deinceps huiusmodi permulta, 3) an. U. C. 930. poſt N. C. 177. in *Hiſpaniam miſſus*, ea *ſomniavit*, quae imperium polliceri videbantur. *Leisn.*

Qui poſtt. locus, partim ex Spart. c. 3. p. 593., non huc pertinet, ubi non amplius de ſomniis agitur, ſed de aliis fururorum praeſagiis, in quam brevitatem P. redigit totam Noſtri enunciationem καὶ ὅσα — φαιν., unde partim Bg., qui de ſuo liber in v. φ. finito per particip. et in formula

λόντων σύμβολα φαίνεται, ἅ signa apparentia, quae ο-
περ πάντα ἀψευδῆ καὶ ἀληθῆ mnia veracia et certa tunc
τότε πιςεύεται, ὅταν εἰς τὴν creduntur, cum eventum pro-

εἰς cum subst. per dat. particip. ubi Sch. „πρ. ad *praenotionem* signa *futurorum*" servans e P. rectionem in τῶν μ. ad sq. ε. tracto, cum aeque referas ad pr. πρ. cum Bg.; vicinius redditurο, *et* quotquot *ad* praenoscenda *futura* apparent *signa*; quanquam G. Th. et hanc rectionem ignorat in Lat. *signum*, cum Gr. n., item tertiam *praenoscendorum* futurorum *signa*, etiam in syn. subst. aliis; ferente Stp. Th. in ε. modo gen. subst., aut inf., pro quibus hic Noster variet peculiari modo per syn. formulam subst. cum praep., cum Indd. nihil praebuerint in v. ε., nec cum τ. μ. in πρ., quod subst., praeter L. N. T., non reperi, nisi in Ind. Luc. et ap. Suid. 3, 214. m. absolute, sed in Vs. tamen *scientia* rerum *futurarum*. Caeterum hic etiam sumas brevitatem dicendi, adiuvandam supplemento adi. alicuius, v. c. σύμβολα, εἰς πρ. τ. μ. χρήσιμα s. ἐπιτήδεια.

ἅ περ) Prudens et gravis sententia ab homine ethnico, cui hactenus consentit Nicep. Gregoras l. 5., ubi oraculum Trallibus de Andronico repertum exponit. Vide locum et adde prope finem libri eiusdem totam de oraculis dissertationem, memorabilem utique; licet cupidiores eiusmodi abstrusarum rerum animos satiatura non sit. Qualia sunt etiam omnia in hoc genere commenta, quae praeter deum et diabolum, alios, et nescio quos medios prodigiorum auctores anquirunt. Nam ubi natura tantum in prodigium trahitur, plana iudicandi via est. *Boecl.* Hoc Tac. hist. 1, 10. (e.) sic exprimit, quando de Vespasiano ita, *occulta lege fati, et ostentis, ac responsis destinatum Vespasiano liberisque eius imperium, post fortunam* credidimus. *Leisn.*

Ibi bene N. Ern. „post *fort.*, i. e. postquam cognovimus fortunam Vespasiani, postquam imperator factus est" in sententia variante Nostro cum 1, 14, 12. per longitudinem hic, i. e. enunciationibus duabus pro una, v. c. ἅ περ πιςεύεται ἐκ τῆς ἀποβάσεως, faciente Sch. cum P. tantum in membro secundo partim v. utr. „*signa* non *falsa* et *vera* creduntur, *quum* prosperum *eventum* sortita *sunt*" ubi copia Nostri est in neg. et aiente adi. copulato, eoque syn., per contrarium, aut antecedens et consequens, aut tropum diversum, quoad propriam vim v. ἀλ., cf. Ind. Ael. V. h. cum Hesy., ut in Bg. notionem Loesn. Obs. p. 124. e., tum iunctum utr., sed de pers., ap. Hes. Θεογ. v. 233. Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος, *Nereum* que *alienum* a *mendacio* et *veracem* genuit *Pontus*, (ubi Schol. fere cum Hesy., sed corruptus, credo in his, τὸ δὲ σημαινόμενον παράκειται, ὅτι οὐκ ἔςι διὰ λόγον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ψευδόμενοι διὰ δύο ψεύδονται, λ. pro οὐκ ἔςι δίλογος, ἀλλ' ἤπιος, ἐπεὶ οἱ ψευδ. λ., *sed* sensus *subiectus* est, *subiicitur*, v. 235. νημερτής τε καὶ ἤπιος, quod *non* est *bilinguis* s. mendax, *sed* rel.) nihil tenente Stp. Th. at ἀψ. cum Lat. Bg., sed sine auctore, ut ap. Suid., cf. Ind. Hom. R. Or. V. 4. Dem. Luc. L. N. T., et Hes. ἀληθέα, ἀψευδῆ, ut syn. agnoscas; nihil hinc ferente Stp. Th. in rel., ubi Bg. a P. discedit tantum in tempore v. πιςτ., phrasi alia servata, quae adv. in v. mutabat in adi. syn., oppressa simul pr. εἰς, in qua formula Gr., non alibi reperta, non dubito de Bg. sensu, ut sit, talia ostenta pro veris credi, cum sequatur eventus s. res aliqua felix s. bona,

ἀπόβασιν εὐτυχηθῇ. τὰ μὲν 5. sperum sortiuntur. Pleοῦν πολλὰ εἰς τὸ ῥηθὲν[s] αὐτός raque quidem per historiam

s) Ms. Ba. τὰ μὲν δ. πολλὰ ἐκείνων αὐτ., v. N.

ut contra hodie etiam vana habentur, ubi nihil consequitur, sed haereo adhuc in formula εἰς τ. ἀπ., an non εἰς sumendum, ut Lat. *ad*, pro quoad s. respectu, et reddendum, *cum*, quoad *eventum*, feliciter *cedunt*, quae tamen sane redeant ad Bg., ut Leisn. in m. Ox. „s. ὅταν τὴν ἀπ." quoque haerens in pr. εἰς, deleta ea, videtur cogitare lectionem v. αὐτ. cum acc. tei, et infra obviam, sed ut contra libros non liceat quid novare, verum modo quid peculiare Nostri suspicati.

εἰς τὸ ῥηθ.) For. *συνέγραψεν. Steph.* Reponendum est *ἱστόρησεν τε αὐτὸς συγγράψας*. Qua lectione, opinor, nulla certior esse potest. Nam *ἱστορέω* est *historiam scribo*; tum alibi ap. Herodi., tum ap. vetustiores. Quis accedat hoc quoque, stare sensum nullo alio pacto posse. *Fab.* In Graecis hic mea est memorabilis emendatio. *Bergl.* Ex interpretatione Bg. illud videmus, eum legendum putare pro εἰς τὸ ῥ. aut *ἱστορούμενα*, aut *ἱστορημένα*, aut *ἱστορηθέντα*. *Leisn.*

Qui ad m. Ms. Bg. „Bg. videtur legere *ἱστορούμενα*" sed in Progr. tantum *ἱστορηθέντα* proponit, pro quo tamen, cum Bg. ipse tacuerit, conjecerim, eum maluisse perf. *ἱστορημένα*, non tam ob Vs. eius, quia aor. t. aeque sic verti queat, quam quia vicinius est ad vulg. elementa et quasi rudera, cum sic α extremum a sq. eodem absorptum modo sit, et θ ex μ venerit, ut ει ex ι simpl., cum in aor. illo praeterea τ adsit, sed in praes. *ἱστορούμενα* duplex vocalis pro η una, quanquam per se hoc quoque praes., pro perf. et ipsum occurrens, procedit, cf. Stp. Th., e Bud. C. it. Dion. H. S. T. 1. 4, 4. et Zos. 4, 36. i., ap. quem et perf. 4, 20, 5. m. *τοῦτο γὰρ εὗρον ἱστορημένον*, *nam* et *memoriae* proditum *in* historiis *reperi*, it. Luc. sine Iod. 3, 221. l. 32. *ἀναγράψωμεν καὶ τούτων τοὺς ἱστορημένους*, *scribamus* etiam *de* his, *quotquot* in *literarum* monumenta *relati sunt*; per quam dubiam adhuc lectionem nondum hic edere volui alterutram, editurus aliquando illam in perf. e causis propositis: reddente hic Bg. per phrasin longiorem, ut alii, ubi supplemento opus sit παρ' ἄλλων, ad quod oppressum refertur per oppositionem pron. αὐτ., post quod Bg. omisit τὸ, ut alibi, cum pro γὰ confusum est, hic etiam e P., et quoque post αὐτ., cf. 2, 3, 20., orto τὸ fortassis per librarii lapsum et sapientiam e sq. καὶ, tanquam ad id referretur, quod et Bg. cogitarit, suscepto simul Stp. finito tempore *συνέγραψεν*, pro quo, cum litteris vulg. non satis conveniente, malim, servato particip. σ., insequens καὶ sumere pro *etiam*, i. praeterea, in hanc Vs. et sententiam, *igitur* multa *quidem* istorum, *ab* aliis *narrata*, ipse *quidem* conscribens *in* sua *vita*, etiam *publicis* dedicavit *imaginibus*, s. resoluto particip. *tum* ipse *conscripsit* —, *tum* etiam *dedicavit* rel.; ubi observes libere additum a me pron. αὐτῶν s. τούτων ad adi. πολ., quod, per se facile supplendum e pr. subst. ὀνειρ. etc., dedit diserte Ms., sed e Glossatoris sagacitate, cum etiam Mss. rel. eo careant, nec vicinia prodat fugam istius, denique P., et ipse hoc referens, quanquam obliquo pron., *quorum* pleraque *ipse*, rel., nihil demonstret, quam Cod. sui lectionem eum Bav. eandem iterum, quo tamen et sponte venerit ac sine Cod. duce per libertatem suam, conspicuam etiam in rel. huius regionis, e quo Bg. τὰ π. Sed Sch. modo in „συγγρ." „ipse *conscribens*

τε συγγράψας[t] ἐν τῷ καθ' αὐτὸν[u] βίῳ, καὶ δημοσίαις

tradita ipse conscripsit in sua vita, atque publice positis

t) Ing. συνίγραψεν v. N. u) Ms. Ba. et Vi. ἑαυτὸν, sed pro edd. rel. aspero in Par. αὐτ. lenis, v. N.

haec *in* libris *de* sua *vita*" sensu recte sic indicato substantivi β. hic improprio, quem ignorat Stp. Th. et L. Ern. cum Indd , notum tamen e Plut. vitis parallelis, eodem ut redeat, si capias pro descriptione vitae, et narratione de vita, ubi Bg. e P., sed ordine rectiori formulam in pr. κ. intra artic. et subst. mutat de more suo in pron. solum affine possess.; peculiari ratione Nostro adhibente formulam et praep., pro *de*, cf. Luc. 3, 69. l. 65. τῷ καθ' ἡμᾶς β., *in* vita *nostra*, et Dem. Ind. v. β. e. „ἐν τῷ καθ' ἑαυτοὺς β., aetate sua" quod syn. in Mss. hic est iterum e glossa, ut Par. per lenem vitiosum ob v. συγγρ., quia etiam libri rel. omnes in aspero conspirant.

ἐν τῷ καθ' αὐτ. β.) Spart. c. 3. (i. p. 593.) *historiam* vitae *privatae* memorat. Idem c. 18. (p. 626.) *vitam*, inquit, *suam* privatam *publicam* que *ipse* composuit *ad fidem*, *solum tamen vitium crudelitatis excusans.* Ex ea etiam Damascius in vita Isidori ap. Photium biblioth. 242. p. 1030. aliquid referr de mirabili lapide. *Boecl.*

καὶ δημ.) *publice* in *tabulis* picta *dedicavit*, vel ut Bg. Vide, an verti possit, *et publice positis imaginibus*, h. e statuis, *imposuit* s. adposuit. Nam ἀνατιθέναι est *imponere*. Dona, diis dicata, genibus simulacrorum imponi solita, v. Hom. 'Ιλ. ζ', 92. et de h. l. Strab. 13. Nempe simulacra deorum sedentia olim effecta, quod et Strabo l. 1. et Cas. ad eum docet, et ex phrasi intelligitur, ταῦτα ἐν θεῶν γούνασι κεῖται, haec in deorum posita sunt potestate Hom. 'Οδ. ά, 267. Ne ἀναθήματα quidem nomen habent ab ἀνατιθέναι, *suspendere*, sed ab ἀν. *imponere*, v. Kypk. ad Luc. 21, 5. p. 316. Similis locus Herodi. 3, 9, 21. τὰς μάχας καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς, pugnas *victorias* que *suas* depictas *in* tabulis *exposuit*, l. potius, *pugnas victoriasque*, nempe descriptas s. depictas, *publicis tabulis*, sc. Severi, s. tabulis, Severi imaginem referentibus, *addidit*, it. 7, 2, 15. ταύτην δὲ μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ — γραφῆναι κελεύσας, μεγίσταις εἰκόσιν ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, *pugnam* depictam *maximis* imaginibus *ante* curiam *publicavit*, s. *maximis* imaginibus *ante* curiam *adposuit*, it. 5, 5, 13. de Helagabalo ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης, *iussit* in *media* curia *loco* edito *supra* victoriae *caput* collocari *imaginem.* Scheid. vult, *in* altum *sustolli*: sed suspendendi notio hic accidentalis, non necessaria. Quaedam donaria suspensa fuisse, non negatur. Suspensa fuere scil. tum, quum suspensionem eorum ratio et natura admitteret. Si v. c. clypei dedicantur, tum fuere suspensi. Itaque Graeci tum verbis ἀνατιθέναι et κρεμᾶσθαι adhibent promiscue, v. Strab. 13. p. 413. *Leisn.*

Qui idem ad m. Ox. „καὶ ante δημοσ. abundat" quo de dictum supra; P. sequente partim Bg., non item Sch. in „δ. publicis *imag.* εἰκ. in *publicis* tabulis *picta*" dum Stp. Th. nec huc spectat in v. ἀνεθ., ubi de eo tantum agit maxime ex usu sacro, quo de vix h. l. cogitare licet, ut templis intulerit, ibique statuerit, cum Noster videatur potius loqui non tam de aula, quam de curia, secundum loca Nostri ap. Leisn.; e quibus locis valeat quoque hic praep. ἀνὰ pro *sursum*, et de quocunque loco

ἀνέθηκεν εἰκόσι [x]. τὸ δ' οὖν [y] dedicavit imaginibus. Sed τελευταῖον καὶ μέγιστον, ὅ περ postremum et praecipuum, αὐτῷ καὶ τὴν ἐλπίδα πᾶσαν quod ipsi etiam spem summam ὑπέφαινεν, ὄναρ [z] οὐδ' ἡμῖν ostentabat, somnium, nec no-

x) Hic in A. 2. comma, pro quo et colon obtineat locum in opp. et relatis μὲν et δὲ, tunc solenne alias Stp. y) Ms. Ba. αὖ v. N. z) Ms. Ba. ὑπέφαινεν ὄναρ, sic commate posito tantum post ὄν. eum edd. rel., nec simul post ὑπεφ., ut Stp. al., v. N.

editiore, dum res non humi iacent, sed eriguntur, ut statuae, vel altius in pariete figuntur, ut picturae, vel denique in loculos editiores reponuntur, ut libri, cf. N. 4. Kust. ad Suid. 2, 498 v. 3. οὗ βίβλους ἀνέθηκεν — ἐν Ῥώμῃ, *cuius* libros *in* publica *bibliotheca* Romae *reposuit*; quo Lat. verbo hic potius usurus eram, *publicis* reposuit *imaginibus*, dum Bg. adhibet redundantiam quandam in v. expresso simul per particip. Lat., cui et accommodavit adv., ex adi. Gr. ductum, nisi v. suum *dedicare* cepit pro addicere et definire, quod proprie significat, ut et *dicare*, non diversum ab illo *dicere*; unde deinde altera notio pro adscribere, adsignare, tribuere, et illa etiam tertia de rebus sacris; in Gr. ponente Ind. Dem. „dedicare, consecrare publice, usibus, divinis humanisve, aut memoriae et spectaculo“ quae partim et in nostrum locum conveniunt, non tamen illa notio per adv. *publice*, quod inest hic demum in adi. δημ., non in v. nudo et ipso. ut sit h. l. sensus hic modo, proposuisse ista ostenta imaginibus aut pictis, aut aere fusis, cf. §. 8., in publicis locis, et a quoque spectandis.

τὸ δ' οὖν) Frequens Romanis per somnia augurium. Plura lege ap. Spart. statim ab initio, quae Severo imperandi spem fecerunt. *Oxon.*

In Ms. δ' αὖ video minus lapsum in litteris, quam glossam, vel variandi causa pro eodem δ' οὖν 2, 7, 1., vel ad explicandum, quasi vulg. sit i. q. Lat. *contra autem*, aut simpl. advers. δὲ, monstrata etiam modo a P., cf. Dev. p. 115., sed reluctante Hoog. in Op. p. 273. e. sq., nihil autem edicente ad Vs. Ind. Ael. V. h. v. οὖν, quod Intp. ibi negligit etiam cum Bg. hic, sed Ind. Fi. The. „ἀλλ' οὖν, at *sane*“ pro γοῦν accepto, quod et hic procedat, quanquam ibi per se stat, nec praecedente μὲν, cf. 2, 10, 5., tenente hic Bg. in rel. ordinem Gr., inversum a P., etiam in sqq. libero, ubi per v. ὑπ. variat Noster cum §. pr. i. ὑποσ., ubi et Bg. eodem usus Lat., cf. 2, 4, 11. et 2, 3, 12. e.

ὄναρ) Accipiendum hic de somnio vero, ut in N. T. Matth. 1, 20. et 2, 13. 16.! Alias ὄν. et ὕπαρ ita inter se opponuntur, ut ὄν. sit falsum, ὕπ. verum somnium, s. vera visio, quae eventu comprobatur, μεθ' ἡμέραν ἐναργῶς ἀληθὴς Hesych. (ubi v. N.) De hac differentia inter ὄνειρον et ὕπ. v. Ammon. (p. 139.) et ib. Valck. 3, 15. (p. 217.) Schier ad Mosch. p. 155. Thom. M. p. 650. Abr. L. Ar. p. 298. sqq. *Leisn.*

Variat Noster in ὄν. cum §. pr. i., quae pro syn. comparat quoque Stp. Th. 2, 1315. F. m. aliunde, post quod subst. dum edd. susceperunt comma, tollentes alterum post ὑπεφ., auctores eius distinctionis spectarunt forte istud exquisitum, cum subst. ὄν stat post pron. relat non modo, sed etiam praemissis adi. duobus τὸ τελ. καὶ μεγ., quasi fuerit ὅ περ τελευτ. καὶ μεγ. ὄναρ λ., quae rectio mihi quidem durior visa, ut potius

παραλειπτέον. κατὰ γὰρ καιρὸν [a], ὃν ἀπηγγέλη Περτίναξ παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, μετὰ τὸ προελθεῖν καὶ θῦ-	6. bis praetermittendum. Quo enim tempore nunciatum fuit, Pertinacem fuscepiſſe imperium, cum prodiiſſet ac ſacrifi-

a) Ms. Ba. et Vi. κ. γ. τὸν καιρ., v. N.

deligerem commata poſt μεγ. et ὑπερφ., et ὄναρ cohaereret cum adi. duobus τὸ τελ. καὶ μεγ., quibus interiecta enunciatio alia ὃ περ — ὑπερφ.; priorem rationem fere ſequente etiam P., ſed noſtram quoque Bg., qui proinde, quanquam omiſſo οὖν, tamen ſervavit καὶ, ſeverior idem in οὐδ', ubi ſenſus eſt, *etiam* nobis *non* praetermittendum *eſt*, ut nec ab aliis praetermiſſum eſt; quod poſtr. ſupplementum latet in illo *etiam*; reſpiciente Noſtro ad pr. ἱστορημένα παρ' ἄλλων, ſed noſcente Stp. Th. in v. παρ. tum P. formulam, tum privum v. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) non item hoc verbale, quod cum neg. οὐ v. ap. Poſſ. Call. e Plut. Hſ., et ſine ea ap. Luc. Ind.; cui hic Noſter dedit dat. pron. perſ., ſolennem cum paſſ., ſed forte e Lat., cf. de v. Ind. Thuc. R. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach., Iſ. Ev. cum Pan. Mor. p. 38. m. τὰς μὲν οὖν — παρεκλείψω, p. 52. e. 79. m. 82. m. The. Fi. Diod. S. Plut. Krg. et Rs. ad Polb., hic ut formula negans, tropo remoto, ſit, etiam a me memorandum ſ. dicendum eſt.

κατὰ) In Mss. articulo iterum addito nihil, quam gloſſa per comparationem cum 1, 12, 1. 2, 6, 12., ut contracta Bg. formula, e P., alia illa 2, 7, 6., quacum hic variatur, praepoſita praep. cum ſubſt., ſed poſtpoſito pron., quam rationem norunt et Lat., v. G. Th. in ſubſt. 739, 8., unde fortaſſis Noſter duxit, tacentibus Stp. Th. et Indd., oppreſſa praep. ſecunda, pro κατὰ καιρὸν, καθ' ὃν, eo *enim* tempore, *quo* ſ. cum; in qua parte Noſter, ut in toto ſomnio hoc, eſt accuratior longiorque, quam Dio 1244, 85. ſ. Xiph. S. 397, 12. καὶ αὖθις ἵππον ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίᾳ τὸν μὲν Περτίνακα, καὶ ἀναβεβηκότα, ἀπορρίψαι, ἑαυτὸν δὲ ἑκόντα ἀναλαβεῖν ἐνόμισε, *ad* haec *vidit* in *foro* Romano *equum* deiecto *Pertinace*, qui *in* ipſum *aſcenderat* (etiam), *ſe* libenter *admiſiſſe*. Mox ad v. paſſ., ἀπ. cum nominativo participii pro inf., e P. ſequitur Bg. rationem Lat., quae ponit ſolum verbum paſſ., ſed perſonae caſum coniungit cum ſq. verbo, ut fiat acc. cum inf., etſi vicinior eſt Latinis haec, ut nominativus perſonae maneat cum paſſ. et participium mutetur in inf., *quo* tempore *nunciatus eſt* ſ. nunciabatur *Pertinax* ſuſcepiſſe *imperium*, cf. G. Th. 597, 15. (ap. quem Gr. n. eſt in Lat. alio, cf. 1, 13, 8. e) tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., e P., it. tempus hoc quidem, nec tamen rectionem noſtram, cf. Suid. 1, 262. m. ſine χρήσει, ſed cum dat. perſ. L. N. T. Fi. e Luc. 8, 20. tum paſſ. univerſum cum pr. πρὸς et ſq. ὅτι Ind. R. Or. V. 7. Iſ., cum dat. perſ. et ὅτι ib. Ant., cum dat. perſ. ſolo Xen. M. S. Z., ſed abſolute Poſſ. Call., qui in Sy. de rectione illa monet tantum per ſimpl. ἀγγ. p. 200. e., quam in noſtro v. cf. ap. Dem. ſine Ind. de re 11, 19., ſed de perſ. etiam 29, 20., in ſq. formula κ. τ. ἀ. variante Noſtro cum 1, 3, 5. tantum per ſyn. ſubſt. et hic adiuncto artic.

μετὰ τὸ πρ.) Libertatem P. reiecit Bg., ſervato v. πρ., (quod hic de privato adhibetur, ſed tamen magiſtratu, forte cum Severus Siciliam proconſularem meruiſſet, quo tempore Romae praeſens narratur a Spart.

Digitized by Google

σαι [b] ὁ Σεβῆρος, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Περτίνακος βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, ἐπανελ-

casset Severus, et pro Pertinacis imperio iureiurando perfunctus fuisset, reversus

b) θύσαι hoc acc. B. 2. cum Ing. 2. v. N.

c. 4. i. p. 594. c., nisi et de consule eo capias ob adiunctum hic v. θῦσαι et sqq., in quam rem Spart. p. sq., *post* consulatum *anno* ferme *fuit* Romae *otiosus*,) ubi Sch., post Lat. P. „postquam *prodiisset* et *sacrificasset*,“ formulam pr. μ. cum art. acc. neutr. et inf. murans in coniunctionem syn. cum Bg., quo de more ac praecepto nihil Stp. Th., cf. L. N. T. Fi. in primis et Schw., it. Ind. Aesch. ep. S. cum gen., hic retinente Bg. nominativum ὁ Σεβ. necessario, qui non est cum inf., ut alibi, pro acc., sed per libertatem interiectus infinitivis et praepositus, cum pertineret ad sq. particip. ἐπ. et v. finiti temporis κατ., quod malo, quam ut sit glossema, cum et P. teneat una cum libris omnibus; et imitatus Noster videatur Lat., similiter nominativum nominis proprii inter alia, maxime abl. conseq., (quem P. refert, ut parem formulae illi per μ. et inf.) ponentes extra ordinem, nominatim Liv., v. c. 1, 52. i. revocatis *deinde ad concilium* Latinis, *Tarquinius*, collaudatis *que*, *qui Turnum — poena* affecissent, *ita* verba *fecit*, cf. c. 58. i., ut persona princeps et de qua agitur, in mente sit praesens ubique, quod h. l. etiam necessarium ob nominatam aliam pers. Περτ., cui Severus obsequii officium (homagium) praestat hic sacrificio, ture quidem, ac iureiurando, vel ut consul, quod supra tangebam, vel ut praefectus provinciae et simul parti exercitus, quo iureiurando adigebatur, ut profiteretur, Pertinacem esse imperatorem dominumque summum, et se agnoscere illum pro imperatore; quo forte respexit Noster in sq. ὑπὲρ τ. Π. β., ubi videtur variare cum 2, 2, 13. εἰς τὸ ἐκείνου ὄνομα συνήθεις ὅρκους ὀμόσαι, per formulam aliam, et postpositum ibi καὶ θύσαντες, quo in v. i. Stp. Th. aliunde tenet modo inf. aor. per circumflexum cum Suid. Hes. et Ind. Hom. sine Var. L., altero edd. quarundam accentu reperto tantum ap. Abr. Auct. Dl. Th. p. 391. e. Sed Sch. partim e P. in „ἀφ. *iurasse* fidem *principi*, iuramentum *fidelitatis* sancte *praestitisse* pro *regno* alicuius, ὅρκ. *iuramentum* imperii *praestare*“ dum Bg. deserit etiam Stp. ad m., qui in Th., praeter sua e Bud. C. inde a 387, 37., affert 2, 1519. F. e. nostrum locum ex eodem 394, 30. cum θῦσαι hoc accentu, post Vs. P., sic conversum „cum *in* publicum *Severus* progressus, *pro* salute *principis* hostias *immolasset*, in verbaque ipse Augusti adactus, milites etiam iureiurando adegisset, h. e. cum recte atque ordine in ea parte reip. officio functus esset“ tenens ib. F. i. simile quid ex Herdt. 4, 154. e. s. 349, 71. (cum Bud. C. iterum 391, 40.) „ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν, defungi *iurisiurandi* religione *volens*“ pro quibus Lat. repetitis ad Suid. 1, 424. l. 11., partim etiam ad 1, 397. m., habuit Vs. ad latus *iuriiurando — satisfaciens*, sed Not., *ut* exsolveret *se* iurisiurandi *religione*; brevius hic versante Bg., (etsi per ignotam G. Th. formulam,) et neglecta illa Sch. et aliorum notione e notatione, quod et in aliis verbi formulis fieri licet, ut capiatur pro simpl. Lat. *praestare*, quo et redit Stp. Lat. *defungi*, it. P. *peragere*, cf. Hes. 1, 647. e. cum N 16., Harpocr. p. 94. cum N., ad Herdt. l. l. N., D'Orv. Ch. p. 177. e. Gron. Obs. p. 680. m. sqq., qui comparat Lat. illud Stp., sed non per

θὼν εἰς τὴν οἰκίαν, ἑσπέρας	domum, vespera insecuta, in
καταλαβούσης, εἰς ὕπνον κα-	somnum prolapsus, magnum
τηνέχθη [c], μέγαν καὶ γενναῖον	et generosum equum, im-
ἵππον, βασιλικοῖς φαλάροις	perialibus phaleris ornatum,
κεκοσμημένον [d], ᾠήθη βλέπειν,	visus est sibi videre, qui

c) Ms. Ba. κατηνέχθη· μέγαν δὲ καὶ γ., quod δὲ et fert Ms. Vi., v. N.
d) Ms. Ba. κοσμούμενον v. N.

simpl notionem nostram, verum cum secundaria quadam, Ind. R. Or. V. 4. 7. Is. Dem. Sb. aliunde, ej. Dion H. T. urr. cum Plur. Krg., at de affini subst. Abr. Dl. Th., ut Noster fortasse ad analog. tantum dederit et ad Herdt. illam maxime cum subst. ὀρκ., quod cum praep. eadem v ap. Dem. sine Ind. 382, 4. ὅρκον ὑπ. τῆς πόλεως ὀμωμοκότας, it. cum περὶ syn. 59, 11.

εἰς τὴν οἰκ.) Eius aliquam Romae domum tangit Spart. c. 4. p. 595. i., membrum sq. P. negligente, non vero Sch. „ubi vespera advenisset" rectius, quam Krpk. 1, 398. m. „quum vespera illi supervenisset, in somnum incidit" huc spectante Stp. Th. in v. 2, 572. B. m. sine Vs., sed sub Lat. Sch. tamen, nec per Lat. Bg., iungente Nostro v. cum subst. ἑσπ. ex analog. fortasse sola, cf. 2, 3, 5., ut 2, 1, 3. in formulam sq. εἰς ὕ. κ., quo in v. Stp. Th. nec tenet Lat. Bg., adhibitum a P. ad 1, 17, 20. εἰς ὕπν. καθελκομ., et ap. G. Th. ferens forte corruptum κατερεχθεὶς pro κατενεχθ.

μέγαν) Scribo καὶ μεγ. Alioqui opus esset participio κατενεχθείς. *Steph.* Forte ἐν ᾧ μεγ., vel ὅτε μεγ. Nisi si velis statuere h. l. asyndeton. *Reisk.*

Hoc sane asyndetun, extra orationem iterum, hic tutissimum per se, nescio tamen, an placeat multis, non multum tribuens novae Mss. copulae δὲ, (quippe insertae non per multam a vicinitate litterarum speciem, sed valiturae iterum pro mera copula τὲ, quam olim suspicabar ante καὶ aut elapsam, aut eiectam a librario, ut alibi,) sed inclinans potius ad Stp. particip., quod et Bg. expressit, praeeunte P., unde et corrigit Stp. clam, ubi facillima medicina in confuso η et ε, it. η et ει, ut et ς in fine deperdito, cum Nostro alias quoque cumulentur participia sine copula. In rel. liberius P., maxime in addito pron. τινὰ, e quo Bg retinet Latt., sed adi. γενν. cum subst. ἵπ. non habet Stp. Th. nec Ind., sed alia epitheta Hom. Hes. Orph. Call. Lyc. Theogn., Gs. Chr. The. et Pal. Fi., Epict. Fa. Acs. D'Arn. Lect. Gr. cum L. N. T. ex Apoc. 6, 2., et modo Phoc. v. 190. ἵππους εὐγενέας, eq. *generosos*, quod et dedimus supra in Exc. 1, 2, 3. m. ad εὐπατρίδ. e Schol. Soph., ad quam analog. hic forte datur, ut et ad Lat. et illam, cum γ. de aliis animantibus frequentatur, quo de alibi, sed ut hic non sit syn. cum pr. adi μεγ., quod de corpure eoque procero et alto valet, verum dicatur aut de eodem corpore pro robustus, validus, aut de altera equi parte pro animosus; G. Th. ne tenente quidem illud Curt. *generosus* equus *vel umbra scuticae regitur.*

βασ. φαλ. κεκ.) In Ms. tempore alio, praes. pro perf., ut 2, 5, 12., hic e P. nihil definias, (qui, quod refert perf. cum Bg., et ipse potuerit reddidisse libere e praes., posito saepe pro tempore eo,) sed potius e consensu Mss. rel. in vulg., ut sit glossema per comparationem aliorum

Φέροντα[e] ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα διὰ μέσης τῆς ἐν Ῥώμῃ ἱερᾶς ὁδοῦ. ἐπεὶ δὲ κατὰ 7. τὴν [f] ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς ἐγένε-

ferret invehentem Pertinacem per mediam Romae sacram viam. Sed postquam ad initium fori perve-

e) Ms. Ba. et Vi. *φέροντα τὸν περτ. ἐπιχ.*, v. N. f) Ms. Ba. et Vi. *κατὰ τὴν τῆς ἀγ. ἀρχ. ἐγ.*, v. N.

infra locorum, ubi tamen etiam iterum perf. In *ἐπ.* Sch. „*orn.* ph. *imperatorii*" deserto P., quem Bg. retinet, sed ordine rectiore, tum Stp. Th. in φ. sine auctore sub Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Hes., non coll. Suid., cuius locum ex Herdr. ignorat Ind., Luc. Dion. H. S. T. 1., ubi cum eodem perf. *κοσ.*, Grut. Lamp. V. 4. p. 317. c. 10. Cup. Obs. p. 291. e. Schmid. ad Heliod. p. 176. N. 18.

ᾠήθη) P. etiam deserit Sch. in „*ᾠ. putavit*, se *videre* in somnio" cui syn. est Bg., ap. G. Th. sine explic., qua pass. formula ille assequitur Gr. vicinius, cum Stp. ad m., qui hoc sensu de somniante et viso s. potius cogitatione nocturna ignorat v. cum Indd., scribente Nostro fortassis ad analog. v. *δοκεῖν*, quo de in hanc notionem cf. Abr. ad Aesch. 1, 179. m. it. Herdt. 259, 15. *ἐδόκει οἱ λ.* cum alio inf. et tamen in Vs. *videbatur* sibi *cernere*, ut 398, 69. solum *ἐδοκ.* videbatur *cernere*, sed libere 515, 51. *ἐδ. — ἄνδρα οἱ ἐπιστάντα μέγαν τε καὶ εὐειδέα εἰπεῖν*, λ. et ib. l. ult. *ἐδ. visus est*, at Dion. H. S. T. 1. 320, 12. *ἐδόκουν*, videbantur *sibi*, et cum adiuncto illo Sch. et P. 472, 43. *δόξαι καθ' ὕπνον λ*, visum *sibi* per *somnum*, it. Diod. S. 1, 75. l. 39. *ἔδοξε — κατὰ τὸν ὕπ.*, *in* somnis *visus*, sed eadem 16, 33. i. *per* quietem *sibi* visus *est*.

φερ. ἐποχ.) Ms. ordo alius, in subst. interiecto intra duo particip., ne concurrerent, e glossa est, vel sic alio hiatu consequente, ut nec insolens est, copulari talia particip., nec vitiosum; etsi per se et ex ordine severo subst. illud cogitatur prius, ut subiecta quaedam materia, quam particip. *ἐποχ.*, tanquam attributum; ubi Bg. e P. resolvit, sed non negligit v. φ., cum Sch. prope in eodem „*qui* ferret *vectum*" sed Stp. Th. in „pass. *ἐπ.* invehor, vehor, in — Herodi. l. 2. *φέρων ἐποχ.* λ. *insidentem* sibi *vehens*" cf. Ind. Xen. Cyr. et Luc., Suid. *ἐποχεῖται, ἐπικάθηται*, *curru* s. *equo* vehitur, *insidet*, non coll. ad Hes. *ἐποχούμενος, βασταζόμενος*, sine N., reddente Bg. per act., quasi sit med., ap. G. Th. cum Gr. al., sed „*invectus*, *ἐποχηθείς*, intro vectus vel curru, vel equo" sed et simpl., ut Stp., pro vectus in animante, ut et hic desit forte pron. *ἑαυτοῦ* s. *ἑαυτῷ*, non variante Nostro cum 1, 14, 8., nisi per adiunctum hic *ἐν* Ῥ., nec cum 2, 4, 8. *ἐν τῇ* Ῥ., nisi omisso artic.

κατὰ τὴν) Ms. alius ordo, in remoto subst. *ἀρχ.* post alterum subst. gen., ut articuli diversi casus coirent, iterum debetur ingenio librarii e comparatione §. 2. *τὴν τῶν πρ. δ.*, qui tamen vulgarem ordinem subst. duorum in regimine saepe tolerabat supra, cf. 1, 11, 13. 4, 16, 12. i. *τὸν ἐπ. τῶν στρ.*, ubi in sq. et alter ordo *τῷ τῶν μ. κ.*, ut nostro cap. §. 1. m. *ταῖς ὀχθ. τοῦ* Ἰσ., libere iterum addente P. pron., quem deserit Sch. in „*ἀγ. ad* forum *venit*, *ἀγ.* aditum *fori*" partim e Sb. Ind. in „*ἀρχ.* ad *initium*, i. aditum, *fori*" ubi Stp. Th. 1, 550. E. cum P. (unde Bg. in v. *ἐγ.* cf. 1, 9, 23.) sed tantum e Nostro, et quasi peculiare quid, in physica, credo, notione cumque subst. *ἀγ.*, quocum non aliunde notaram, sed physicam

το, ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησιάζεν, ᾠήθη τὸν ἵππον

nit, ubi in populari ſtatu prius populus conveniebat in concionem, viſus ei eſt

notionem illam e Luc. Ind., ut cum Stp. Th. aliunde Sch. in „ἀγ. fori, loci, ubi concio populi habetur“ addit aliquid ad definiendum magis, quo conſilio et Noſter ſubiicit ſqq., maxime, cum Romae eſſent multa fora, ſed etiam ad partem antiquitatum aliquam inferendam, reſpiciens ſimul ad 2, 7, 5. cum variatione; ubi Sch. in „δημ. ſtatus populi liberi“ partim e P., ſed Bg. etiam deſerit Stp. ad m. et in Th., aliter reddens in σ. ἐκκλ., quam 2, 7, 5., per ſyn. et ordinem diverſum.

ἀποσ) Rectius in Cod ἀποσείσασθαι. Nam cum Herodianus, tum alii ſcriptores in hac re verbum medium adhibere ſolent. Sic Noſter infra l. 4. c. 15. οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας, οὐκ ἔφερον, ἀπεσείοντο, Xen. Cyr. l. 7. ἵππος — σκιρτῶν ἀποσείεται τὸν Κῦρον, Poll. On. l. 1. c. 11. p. 131. Hemſt. ἵπποι — παραφέροντες τὸν τράχηλον, καὶ πυκνὰ διασείοντες, βιάζονται καὶ ἀποσείονται. Metaphorice quoque Graeci mediam huius v. coniugationem amant ita, ut excutere ſignificet. Sic Luc. in Tim. ὕπνον ἀποσεισάμενος, Ariſtoph. in Ran. v. 349. ἀποσείεται δὲ λύπας, Lyſiſtr. 671. ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας, et Herodi. l. 8. c. 6. ἀποσεισάμενος πέλεκυν, τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον. Activa contra huius v. coniugatio cum alias raro obvia, tum de equis, ſeſſorem excutientibus, quantum equidem ſcio, nunquam adhibetur. Decepit autem librarium activa τοῦ ἔρψαι forma. Strotb.

Cum Lar. Bg., e P., act. tenet Stp. Th. ſine auctore, ſed med. non ſeparatis notionibus, quod reperi tropico ſenſu cum acc. rei in Sb. Ind., ubi praeter Excp. e Suida, ſine Vs. e Zoſ. 1, 57, 8. 4, 11, 5. 4, 36, 9. 4, 54, 4. e. 5, 36, 3., tum Luc. et ap. Muſ. v. 108., oppreſſo pron. αὐτὸν, τὸν πόθον, it. ad Herdt. p. 701. N. 51., quo et referatur locus ap. Theogn., quanquam et licet referre ad notionem phyſicam, quam, praeter Abr. L. Ar., v. ſine caſu ap. Suid. 1, 256. i., non coll. ad Heſ. 1, 441. i. et 483. i., cum acc. rei ap. Call. et Luc., ubi et cum acc. perſ., ſed de equo, praeter Poll. 1, 219. i. et Ind. Cyr. Xen. it. Dion. H. S. T. 1., quoque ſine Ind. ap. Herdt. l. l. cum alio loco in N., ſed act. ſine exemplo et N. ap. Heſ. l. l., tum tropice ap. Orph. h. 77, 9. ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς: quando genis exterres otium amabile ſomni, ſeverius, quando e palpebris tu ſomnum excuſſeris almum, cum praep. adeo eadem ſimul, quae in v., et de ſomno, quo de ap. Luc. adhibetur med., et per hanc analog. Noſter potuerit, ſecus atque alii, poſuiſſe act. de equo, et Gloſſator Mss. comparaſſe frequentius med. aliorum, vel ex Noſtri altero loco, quocum variatum eſſe dixeris, maxime, cum Mss. fides ſit ſuſpecta, qui et alibi pro act. dant. med., quanquam per ſe confuſio et hic inciderit finium σαι et σασθαι, idque, de Strothi iudicio, e ſq. inf., ſicut in σαι et σασθαι, ex edd. Var. L., ubi tamen latere etiam poteſt Mss. lectio, quorum e ratione hic iterum, ut alibi, copuletur med. cum act. ἔ., ubi Bg. deſerit P., cuius phraſis alia proprie illa ἔ. εἰς γῆν 1, 13, a. e., pro qua hic variat Noſter per v. privum, tamen ut ſtatui queat ellipſis illorum εἰς γ., tacente L. Boſ., it. de ſyn. adv. χαμαὶ, quod et ipſum explebitur, ut alibi expreſſum, v. D'Orv. Ch. p. 198. e., praeter cuius loca non habui v. hoc ſenſu abſolute ſic, ſed praeterea cum ſyn. εἰς τὸ ἔδαφος e Fa. Aeſ. 128, 2., Noſtro

ἀποσεῖσαι[g] μὲν τὸν Περτίνακα equus excussisse Pertinacem καὶ ῥίψαι[h], αὐτῷ[i] δὲ, ἄλλως et proiecisse, sibi autem sic ἑστῶτι, ὑποδῦναί[k] τε αὐτὸν, forte adstanti subiisse, et

g) ἀποσείσασθαι Mss. tres, sed ἀποσεῖσθαι A. B. et Par., v. N. h) Comma hoc in B. a. L. pro colo Stp. rel. it. puncto al., cum a pr. v. φησ. pendeant etiam sqq inf. i) αὐτ. per asperum una ed. Sb., v. N. k) ἀποδοῦναι Ms. Ve., ὑποδῦναι τὸ cum acc. Ms. Ba., sed ὑποδῦναί τε hoc acc. B. I. L. v. N.

hic iterum per abundantiam quandam adiiciente hoc v., cum iam pr. ἀπ. sufficiat, sicut 1, 12, 18. e. syn. ἀπωθ. solum ponitur in simili re, pro quo hic variatur, ut sit adeo ἀπ. sumendum angustiori vi et de primo proximoque motu equi, cum e corpore ac tergo removet et tollit, post quae sane non necessario et semper sequitur hoc, ut quis in solum ipsum cadat, cum e. g. haereat per tempus aliquod in stapia, per pedisequum aliumve sublevandus iterum; quo fit, ut peculiaris haec Nostri ratio in copulando v. ῥ. cum ἀπ. se sustineat sine tautologia.

αὐτῷ) Pron. hoc Bg. etiam per asperum reddit, e Lat. ratione, respiciens ad v. pr. ᾐσθη, quod est in actu ipsius Severi, dum hoc nomen proprium substituit P. isti pron. iterum.

ἄλλως ἑσ.) Legebam olim ἄσσον, ut et Pol. legisse videtur, qui habet *proxime*. Est quidem haec vox poëtis maxime usitata, occurrit tamen etiam in solutae orationis auctoribus. Immo Noster nonnunquam pro vulgaribus utitur poëticis. Sed emendatione non opus est. Nam ἀλ. interdum signif. *forte*, casu. *Ged.*

Leisn., praeter Progr. super ἀλ., ad m. Ox. „dat. conseq." sed Sch. in ἀλ. partim e Sb. Ind., qui sic plene habet „*alia* de *causa* ibi *stans*" suppleto adv. ἐκεῖ ad v., quod Bg. e P. per compol. reddit, ad Sb. rem rediens, ap. G. Th. „παρίσταμαι, iuxta stare" ignotum Stp. Th. et L. Ern., ut et Bg. Lat. in adv., ubi dubites, retulerit ne particulam alteram comparandi ad verbum, an ad adv., quorum, tacente G. Th., primum equidem malim, ad nostratium rationem, *da er* eben *so* s. *ungefähr so da* s. *dabey stand*; in quo, ut in syn. *ita*, liceat ellipsin sumere membri alterius e comparationis genere, v. c. ut solet fieri in tali causa, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως, et super ἀλλ. 1, 17, 7. et 1, 2, 8. Exc.

ὑποδῦναι) Male in Cod. ἀποδοῦναι. *Stroth.* e confusis elementis modo; ubi Sch. ante P. „ὑ. αὐτῷ, *equum* subiisse *eum*" cum Bg., praeter casum alium, recte sic ostendens rectionem v. cum dat. pers., quo pereunt Leisn. dat. conseq. in N. pr., tenente Stp. Th. Lat. Bg. aliunde, (ap. G. Th. cum Grr. al. et affini Stp. med. ὑποδύομαι,) it. dat. rei, e praep. in v. pendentem aeque, ac Nostri dat. pers., it. aliorum accentum, sed nihil me, quam v. cum varia rectione ex Ind. Rsk. ad Polb., ubi simul alter accentus inf. ille in Var. L., Aesch. Fi., Abr. Dl. Th. Auct. it. Hes. 1, 1453. e. (quod pertinet forte ad Hom. locum in Ind. Ern.) 1469, e., non coll. Suid. 3, 536. m. 554. m., sed absolute positum R. Or. V. 8. Lyc. it. Luc. e 2, 396. l. 32. ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν λ., subeuntes *feretro* illum *portarunt*, it. de equo, sed alio sensu, Xen. Pol. Z., cum acc. rei Vig. Gs. Chr. et Pal. Fi., sed cum acc. pers. Luc., ubi et cum pr. ἐς, ut cum ὑπὸ Dem. Ael. V. h. et Arist. Plut. v. 735., ubi v. Schol. ed. Hemst., ut Noster peculiari ratione adhibuerit non tantum ita, quod subiicit per

καὶ, ἀράμενον[1] *ἐπὶ τοῖς νώτοις,* erectum ferre ipsum tuto, ac

1) ἀραμ. sic cum iota in Sep. rel., tum comma post ἀρ., non item post νωτ., in A. al., v. N.

abundantiam ἀρ. ἐ. τ. ν., (ubi iterum angusta notio valeat de actu primo, cum et quis subire corpus queat, non tollendo in dorsum, v. c. transiens et pervadens modo, ut naves dictae subire colossum illum,) sed etiam de equo cum dat. pers., in quo forte Lat. quid, etsi G. Th. nihil habet in subst. Bg et v., ubi tantum „cum dat. rei,) Virg. Aen 6, 222.— pars *ingenti* subiere *feretro*, ferendi causa, (ubi R. Par. non male *supposuere se*, et cum dat. pers.) subire *deo*, — cum acc. (pers.) Virg. Aen. 4, 599. quem *subiisse* humeris — *parentem*, (ubi R. Par. *sustentasse*, it. cum acc. rei,) *asellus* gravius *dorso* subiit *onus*, Hor Sat. 1, 9, 21.“ ubi R. Par. liberior et N. etiam tacent, sed per adiunctos abl. corporis id v. Lat. modo definitur magis, exprimenda ratione ac parte, quae sub corpus vel rem se subdit, ut hic equus intra pedes, ubi Vern. uterque non male, et commodum etiam, *sich* ihm *unterstecken* f. *unterlegen*, it. *unter* ihm *hingeben* f. *durchfahren*, sed Bg. opprimit pron. αὐτὸν, ad pr. τὸν ἵππ. relatum, quia hunc acc. ibi mutarat in nominativum cum v. pass. suo exquisitum pro vulgari acc. cum inf.

ἀραμ. ἐ. τ. ν.) Suffecisset dicere ἀράμενον, (sine ἐπὶ τ. ν.,) ubi de equo sermo. Nam tum ἄρασθαι per se significat *imponere* suo *dorso*, f. tollere in dorsum. Arist. Ran. 607. αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη 'στὶ πάλιν τὰ στρώματα, i. e. rursus *te* oportet *stragula* humeris *tuis* imponere *portanda*. Recte et ipse Herodi. 4, 2, 8. τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι, κατακομίζουσι λ. *attollentes* lectum *humeris*. Sed 6, 7, 16. in ἀράμενοι τὸ ὕδωρ nulli supplemento locus nec additamento, et 8, 8, 15. ἀράμενοι τὸν Γορδιανὸν ex ritu veteri, a barbaris sumto, explicandum. *Leisn.*

V. αἴρεσθαι, ut in N. pr. coepi dicere, hic capiendum angusta notione et prima in actione pro tollere f. levare sursum, quod deinde tum, ubi solitarium est, e contextu iudicandum, qua ratione fiat, atque adeo in brutis, v. c. iumentis, de dorso, it. in canibus, ubi tamen et sumas de ore ac dentibus, quod interdum et in homines cadit, sed frequentius usurpatur de eorum manibus, humeris et dorso, quam capite. Sed illa notio etiam apta est locis, ubi sunt adiuncta quaedam, rationem istam exprimentia clarius, ut h. l. per pr. ἐπὶ cum dat. loci, ubi proprie enallage casus est, et dat. pro acc., ut pro hoc etiam gen. 7, 10, 15. αὐτὸ (τὸ παιδίον) ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων — ἀνάγουσιν λ., nisi quis putet, post ἀρ. comma addendum et ἐ. τ. ὠ. nec loco urt. trahendum ad sq. v. cum edd. quibusdam, remoto commate post νωτ., in quibus adiunctis non est adeo pleonasmus, immo ellipsis horum aliorumve adiunctorum tunc, ubi stat solum, cf. Stp. Th. 1, 207. F. e., cuius loca e Dem. non sunt in Ind., nisi unus in v. φορτίον, Per. ad Ael. V. h. 3, 22. cum Ind. ex 12, 22. m. ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν, sublatum *in* humeros, — *portavit*, qui Ind. tacet in pr. ἐπὶ, non item Fa Ael. Hs. „ἐ. cum gen. — de motu in locum, — ἐπ' ὤμων ἄρουσα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, *in* humeros *tollens*“ similiter in v., ubi et γέρων — ξύλα τεμὼν —, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, — ἀπέθετο λ., quae loca sunt perspicua ad rectionem adiunctorum cum v. αἱρ., et ad enallagen casus, quam innuit et Sb. Ind. in pr. ἐπὶ, nostro subiiciens loco sine Vs. „sic φοιτῶν ἐπὶ θύραις, pro ἐ. θύρας“

Φέρειν τε ἀσφαλῶς, καὶ στῆναι βεβαίως ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς μέσης, εἰς ὕψος ἄραντα [m] τὸν Σεβῆρον, ὡς ὑπὸ [n] πάντων ὁρᾶσθαί τε· καὶ τιμᾶσθαι. μένει δὲ καὶ [p] εἰς ἡμᾶς ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ ἡ

consistere firmiter in medio foro sublimem tollendo Severum, ut ab omnibus conspicere-
8. tur et honore afficeretur. Manet autem etiam ad nos us-

m) ἀρ. iterum Stp. al., cf. 2, 6, 17. e. n) ἀπὸ Bc. 2. operarum lapsu. o) Ms. Ba. ὁρᾶσθαι τὸ κ. p) In Ox. deest καὶ, et mox Stp. ἐν addit *Leisn.* in m. A. Prius καὶ defuit in solis Ox., sed ἐν in A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

cf. Abr. Dl. Th. p. 398. e. it. ad Aesch. 2, 157. e. et supra ad 1, 4, 12. e., at contra ap. Luc. 1, 641. l. 22. sq. ποῦ νῦν καθεδεῖται; — ἐπὶ τοὺς ὤμους, *ubi* iam *sedebit*? — super *humeros*, ubi proprie dat. valeat, tum ex Ind. ib. 532. l. 42. ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, si *in* dorsum *evaserit*, it. 3, 313. e. ἀναδέξασθαί με ἐ. τῶν νώτων, *me* recipere *tergo*, bene per sing. pro Gr. plur., qui severe bestiis tamen conveniat, quoad tergum earum est latius; pluresque adeo partes tenet, cf. Hes. Suid. Thom. M. p. 637. Moer. p. 267. Herodi. Gr. p. 435. Ind. Harl. Chr. P. it. Z. Xen. Pol. et M. S., post Stp. Th., ubi 2, 1109. B. „Plut. ἐπὶ τοῦ νώτου φέρειν, quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc.“ in cuius Ind. nihil, ut ap. Nostrum non ille gen. sing.; contrahente hoc membrum P., sed aliter, quam Bg., qui reddit solum v., haud dubie (tacente G. Th.) pro *sublatum*, servante Sch. adiunctum in „ἀρ. tollentem *eum* in *humeros*, i. *in* tergo *ferre*“ suppleto pron. αὐτὸν cum Bg., sed alio loco et ad sq. v. φ.

στῆναι) P. omisit hoc v. et adv., non item Sch. „firmiter *stare*, de equo constanter stante“ i. diu, s. aliquamdiu, aut sine motu; in sq. ἀγ. μεσ. ordinem mutante Bg., secus ac P., qui contra liberrimus in rel., unde formulam v. ἀρ. cum praep. et subst. mutat Bg. in adi. cum abl. participii s. gerund., sed Sch. „ferentem *eum* in *sublime*“ cf. §. 3. m. ad μετεωρ. et 2, 3, 5., ut Bg. severior in adi. παντ., hic de iis modo, qui in foro tum aderant et habitabant, ut Sch. in „τιμ. ut *honoraretur* ab *omnibus*“ qui honor intelligetur tum internus deque admiratione ac cogitatione praestantis hominis, tum externus in voce, laude et acclamationibus; formulam Bg. tenente etiam Stp. Th. aliunde, cf. sine Ind. Dem. 171, 15. 257, 6. 1013, 26, sed, quoad rem, dum equus dicitur Severum εἰς ὕψ. ἀρ., qui, in tergo eius sedens, iam sic quodammodo in altum sublatus fuit, Nostro forte cogitante hoc, ut equus surrexerit, sese in pedes sustulerit posteriores, et ita ad tempus in aëre sublimis pependerit, cf. ap. Dem. 257, 11. ἐωρᾶτο ὑ. π. alio ordine.

ἐν ἐκ. τ. χ.) Quanquam per se ἐν, quod in edd. quibusdam abest, cum nominibus locorum abesse supra vidimus: tamen hic potius in iisdem operarum culpa videtur excidisse ob sq. εκ syllabam, eum, praeter Mss. tacite cum Stp. consentientes, etiam P. id referat, quanquam libero ordine; tenente Sch. in „μ. *manet* s. durat *imago* usque *ad* nostra *tempora*“ nihil autem Stp. Th., quam 1, 1157. B. e. „εἰς, usque *ad*, — εἰς ἐμὲ, Paus. *usque* ad *me*, i. e. usque ad aetatem meam, (it. p. 1076. F. m.) ἡμᾶς, — καθ' ἡμᾶς διαφέροντα,

τοῦ ὀνείρατος εἰκὼν μεγίστη, que in illo loco somnii illius χαλκοῦ πεποιημένη. οὕτω 9. imago ingens, ex aere facta:) τοίνυν ὁ Σεβῆρος ἀρθεὶς τὴν sic igitur Severus sublatis ani-

ad *nostram* usque *aet.*" ex ordine Bg., qui hic severus quoque, cf. 1, 2, 5., quocum variat Noster tantum cum v., eoque hic praeposito; nihil ferente G. Th. in praep., in primis Nr. 5., neque in pron., neque in v., nisi notionem Sch., ignotam Stp. Th., cf. 1, 11, 8. et 1, 8, 7, quo quidem v. μ. cum εἰς ὑμ. copulando Noster peculiari ratione scripserit et ad analog. modo fortasse, qui cum §. 5. m. variat in ὀνειρ., non item in εἰκ., ubi Bg. e P., servato etiam pron. syn. demonstr. pro arric. τοῦ, etiam gradu alio in adi. μεγ., ubi Lat. Bg. non tenet Stp. Th., at Gs. cum Grr. paribus nostro superl., εὐμεγέθης, παμμεγέθης, et cum notione pari „*ingens*, — quod aestimari ob magnitudinem non satis potest" f. valde magnus, quae est periphrasis superlat.

χαλ. π.) Bg. e P. tantum retinet expressam praep., quae in gen. materiae cum v. π. aut simili aliquo vel adiicitur, ut ἀπό, f. ἐκ, it. διά, vel per ellipsin requiritur, cf. Stp. Th. aliunde et paucis 3, 431. C. p. iq. D., Bud. C. 1399, 5. L. Bos. Ell. p. 472. m. 489. m. Poss. Sy. p. 106. e. Well. Gramm. Gr. p. 245. m. ad eumque Fi. p. 313. i. 357. e. D'Orv. Ch. p. 39. i., tam ad Luc. 2, 75. N. 6. p. 621. N. 96. p. 655. N. 19. p. 738. N. 11. cum Ind. Ael. V. h. v. π. et Xen. Cyr. Z. in praep. e., qua sine licuit aeque Bg. reddere, cf. Lindn. Ell. p. 180. e., tacens in *de* et *ex*, ut G. Th. in praep. *a*, qui in *de* Nr. 3. non ponit exemplum *materiae*, quae proprie physiceque dr., sed in *ex* Nr. 2. i., rursus nihil in particip. Bg., it. in syn. *laboratus*, et in v. *confectus*, dum Noster ex analog. utitur periphrasi pro aliorum subst. et adi. εἰκ. χαλκῇ, cf. Rs. Or. V. 8. Lyc. Aesch, ep. S. Luc. Ael. V. h. Iot. 1, 699. l. 9. et Plut. Krg. §. 313. χαλκὸς, ἐξ οὗ κατεσκεύασαν — τὰς εἰκόνας.

ἀρθεὶς) Severum invitum et repugnantem a Germanicis legionibus imperatorem esse factum, tradit Spart. (c. 5. i. p. 595. e.) ut Schottus notat. *Sylb.* Forte *expectatione intentus*, expectatione *pendens*, animo in sublime *sublato*, μετεωρισθεὶς, αἰωρούμενος. Sic Io. 10, 24. Luc. 12, 29. *Leisn.*

Sch. „γ. animo *erectus*, ἀρ. erectus *mente*" una cum P., quod Bg. libere sequitur et ambiguo sensu; G. Th. in particip. tantum Gr. n. tenente, et in v. Nr. 2. i. „tollere — *animos*, superbire, audaciorem esse, (sed in subst. 352, 30.) tollere *animos*, i. superbire, — *tollere* animos *dictis* Virg. Aen. 9, 127. i. excitare" quod de militibus valet aut animum pugnandique cupiditatem instillare, si nondum adfuerit, aut augere; unde h. l. (ubi poëtica ratione Latt. Intp. adhibent plur. subst. *anim.* pro sing. cf. Westh. ad Ter. Hec. 3, 5, 57.) auctus est Severi animus f. confirmatus, corroboratus, crevitque, ac maior facta est in eo cupiditas imperii occupandi; atque adeo bono sensu, ut malo *elatus* est *animo*, i. arrogans factus est, quo sensu alias compos. ἐπαιρ. magis frequentatur, cf. Polb. 1, 20. i. ταῖς διανοίαις ἐπαρθέντες, sublatis *spiritibus*, per syn. dat., cf. Ind., racentibus rel. in Nostri formulam, praeter Thuc. e poëmate, οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην, haud *est* facta *superba*, respiciente forte Nostro ad §. 1. ἐπαιωρ. ἐλπ. et 2, 8, 16. ἐπαιρ. τ. ἐλπ., sed ut hic separatim sequatur v. ἐλπ., in quo h. l. inest notio simpl. cogitandi et opinandi, unde P. *ratus*,

γνώμην, ἐλπίζων τὲ, θείᾳ προνοίᾳ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν[q] καλεῖσθαι, ἀπόπειραν ἐποιεῖτο τῆς τῶν ϛρατιωτῶν γνώμης[r], τὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους[s], ἡγεμόνας τὲ καὶ χιλιάρχας[t], τούς τε ἐν τοῖς ϛρατοπέδοις ἐξέχοντας,

mis ſperansque, ſe divina providentia ad imperium vocari, experiebatur militum animos: primo quidem ſingulatim duces ac tribunos et in exercitibus eminentiores ſibi

q) Mss. rres v. ἀρχ. αὐτὸν καλ., ut A. B. et Par., v. N. r) Hoc comma in B. a. pro colo Stp. rel., et puncto al. ſ) Hoc comma in Stp. rel., cf. 2, 7, 10. t) Ms. Ba. χιλιάρχους· v. N.

θείᾳ προν.) Ven. ἀρχ. αὐτὸν καλ. quod verum puto, licet haud adeo placeat illud αὐτόν. *Stroth.*

Mss. pron. αὐτὸν, ante inf. καλ. poſt v. ἐλπ. poſitum, pro αὐτὸν ſ. ἑαυτὸν, erſi poteſt excidiſſe ob pr. vocem ἀρχὴν, et oſtenditur hic non tantum a P. et hinc a Bg., ſed etiam in edd. quibusdam, tamen non cupide arripiendum videtur, quia primo Noſter alibi etiam cum τῷ ἐλπ. id pron. omittit, ut Lat. ſcriptores in v. *ſperare*, deinde Gloſſator aliquis in marg. potuit addidiſſe id, unde in textum venerit deinceps, et P. habuerit in Cod. ſuo, qui ſaepe conſentit cum Mss. noſtris, quanquam idem potuit ſuppleviſſe hic libere, ut alias fecit cum Bg., denique quia e Cod. aliquo ſic interpolato ab Ald. poteſt ductum eſſe. In v. καλ. P. deſerit Bg., et, quoad ſententiam omnem, innuere Noſter divinum quid videtur tum in ſomniis, tum in oraculis, cf. §. 4., ſed in formulis ſcribit per θ. πρ. cum Phil. in Fl. p. 760. e. it. Dion. H. S. Ind. T. 1. v. θ. ubi et cum artic. τὴν θ. πρ. et ſyn. κατὰ θ. πρ., Diod. S. per pravos numeros, ſed in v. καλ. cum pr. ἐπὶ ſecundum alios, v. 1, 9, 20. e., tacente Stp. Th. in paſſ. v. καλ. de tropico hoc ſenſu, pro invitari, incitari, quo et redit P., ubi fortaſſis et eſt Lat. quid, cf. G. Th. in Bg. v. 1105, 77. 86. 99. p. ſq. l. 33.

ἀποπ. ἐπ.) Una voce ἀποπειρᾶσθαι Xen. Oec. 3, 7. *Leisn.* ad m. Ox., ut formulam per v. privum reſolvit P., tum Bg. per ſyn., at Stp. Th. 3, 157. B. „ἀποπειράω, i. q. ἀπόπειραν ποιοῦμαι ſ. λαμβάνω, (et 154. D.) ἀπ. ποιήσασθαι ap. Herodi.“ ſine loco, cum Lat. P. et Bg. et ſevera phraſi *periculum facere*, ſed e ſolo Noſtro. cf. tamen Herdt. 623, 22. cum N. Ind. Dem. Polb. Suid. 1, 289. e. 3, 106. e. p. ſq. i. et ſupra ad 1, 8, 10. i., variante Noſtro cum 2, 2, 1. πεῖραν τῆς γν. τῶν ϛρ. λαβεῖν tantum per ſyn. v. et ſubſt. compoſ., etiam quodammodo cum 2, 8, 5. πειρ. λ., porro in τῆς τ. ϛρ. γν. per ordinem vocum et articulorum cum 2, 7, 4. m., ſed in ſqq. cum 2, 7, 10. primum in ſyn. adiuncto ἐν τ. ϛρ. ad v. ἐξεχ., deinde in ſyn. ſubſt. χιλ. alius declinationis, ubi Ms. librarius aeque poteſt per gloſſam comparaſſe iſtius loci declinationem, ac lapſus eſſe in finibus et vocalibus; ponente Stp. Th. declinationem Noſtri hanc ſine auctore, ſed Ind. Sb. tantum e Noſtro, agnitam quidem etiam a L. Ern., ſed non repertam a me iterum per Indd., verum alteram modo, cf. Suid. Heſ. L. N. T. Xen. Bach. et Cyr. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., ad quem uſum frequentiorem Gloſſator ille etiam reſpexerit; negli-

οἰκειούμενος, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων διαλεγόμενος [u], ὡς παντάπασιν ἔρριπται, οὐδενὸς ὄντος, τοῦ γενναίως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὴν διοικοῦντος. διέβαλλε δὲ [x] τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρα-

adiungens, deque imperio Romano differens, quemadmodum prorsus abiectum esset, nullo existente, qui fortiter et ex dignitate id administraret; criminabatur autem Prae-

u) Colon in Ms. Ba. x) καὶ pro δὲ Bc. 2., v. N.

gente P. iterum, ut l. l., formulam κ. ἀλ., sed liberiore hic ad sqq. τοὺς ἐν στρ. ἐξ., unde Bg. in sq. οἰκ. cum Stp. Th. aliunde. Mox variatur in τῆς ἀρχ. τῶν Ῥ. cum pr. nudo subst. τὴν ἀρχ., sed cum §. 3. m. τὴν Ῥωμ. ἀρχ. per ordinem vocum et adiunctum artic. alterum, quo de genere nihil collectum habui, ut nec de tertio 3, 5, 2. τὴν ἀρχ. Ῥ. per ordinem rectum, cf. 1, 10, 10., servante Bg. e P. formulam Lat., sed alio ordine.

ὡς παντ.) μετέωρος φερομένη, quod omnino res sit nullius. *Leisn.* ad m. Ox., comparans §. 3. m., ubi Bg. servat e P. Lat. cum Sch. „imperium *abiectum* est *omnino*" qui recte innuit supplendum pron. αὐτὴ e pr. τῆς ἀρχ., sed omissum a P. adv. reddit e Stp. m., h. l. neglectum esse ac contemtum imperium, s. dignitatem imperatoris Rom., *omni modo*, i. e. ab omnibus, a quibusvis hominibus appeti atque invadi, (etsi hoc tantum factum est adhuc a Iuliano ac Nigro,) et inde a multo tempore, a Commodi morte, cf. 2, 8, 3. e. 2, 6, 10. m. Sed idem Sch. in ὡς plane cum Leisn., cf. 1, 1, 2., capiens pro ὅτι cum P., qui propterea in inf. mutat, secus ac Bg., cuius comparativa particula tandem eodem redit, ut Lat., *ut* (et *quam*) post v. v. sensuum et alia, cf. G. Th. Nr. 7., qui in Bg. tacet, ut Indd. de διαλ. cum Nostri ὡς aut simili, cf. absolute vel varia rectione, praeter L. N. T. (ubi et cum pr. ἀπὸ) praeterque Indd. alios, quoque Luc. Fa. Aes. Dem., ubi nominatim cum acc. rei, ut cum acc. affinis subst. λόγους etiam Fi. Aesch., sed ej. The. cum dat. rei s. modi, ut cum dat. pers. Dres. de V. med. (qui casus et h. l. suppleatur, oppresso pron. αὐτοῖς, quo respexerit P.) sed cum pr. παρὰ Rs. Or. V. 7. Is., cum pr. περὶ Xen. Cyr. Plut Hs. Ael. V. h. ubi et simul cum pr. ὑπὲρ, (cf. Diod. S.) sed cum pr. πρὸς Thuc. ubi et cum inf. it. cum adv. (cf. Rs. Or. V. 4.) ut simul cum pr. περὶ Aesch. ep. S. ubi etiam cum particip. loco adv., cf. Poss. Call. et Ammon., proque simpl. Dion. H. S. T. 2. et simul cum adv. Luc. sed sensu peculiari, (praeter illum de legatis infra,) Vig. Is. Ev. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. Aesch. ep. S. Abr. L. Ar. Suid. Hes. Moer. p. 131. ac de re, tropice, Dem.

οὐδενὸς) Bg. e P. maxime in servato particip. ὄντ., tum in ἢ per Lat. syn., it. ad κ. ἀξ., severius, quam 2, 5, 13., tacente Stp. Th. de v. διοικ. cum acc. ἀρχ., quorsum habui modo ex Ind. Luc. 2, 555. i. προσιέρχεται τῷ βασιλεῖ, διοικουμένῳ τὰ τῆς ἀρχῆς, adit *regem*, pro *imperio* agentem *aliquid*, et Sb e Suid. Excp. μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχ. διῴκητο, imperium *administravit*, cf. Ind. Iust. in hoc v., quod Gr., ex analog. in act., it. in adiunctis adv., de ἀρχ., pro dignitate s. potestate, i. q. tenere, usurpare, sed, pro negotiis publ., i. q. curare, suscipere, exsequi.

διεβ.) Forte διεβ. δὲ καὶ τοὺς λ. *Reisk.* Contra libros et P., qui cepit

Digitized by Google

τιώτας, ὡς ἀπίστους, καὶ βασι-
λείῳ καὶ ἐμφυλίῳ αἵματι μιά-
ναντας [y] τὸν ὅρκον. ἔλεγέ τε,
δεῖν ἐπαμῦναι [z] καὶ ἐπεξελθεῖν

torianos, ut infidos, quive im-
peratorio ac civili ſanguine pol-
11 luiſſent ſacramentum: dice-
batque, oportere ulciſci et per-

y) μιαίνοντας Par. et Ox., ſed μιαν. ſine iota nobiscum B. et Lu., v. 2, 5, 10. et 1, 13, 12. e. z) ἐπαμύνειν Mss. tres, v. N.

vulg. copulam iterum pro *praeterea*, quomodo et ſumi oportet Bg. ſeverum; ut ed. Bc. 2. καὶ, pro *etiam*, fuerit non tam ex operarum lapſu, quam ex editoris ingenio, quod et alibi in iſta edit. comparet, rediens ad illud P. In ſq. τοὺς ἐν Ῥ. στρ. reſpicit Noſter merum ſubſt. τοὺς στρ. 2, 8, 8., per variationem, (cf. 1, 7, 12. m.) it. cum §. 18. ib., ſed cum 2, 4, 8. τοὺς ἐν τῇ Ῥ. στρ., omiſſo hic altero artic., ut in ſq. ἀπισ. adi. unius vocis pro diviſis 2, 8, 8. μηδὲ — πιστοὺς, praeter libertatem rel., opprimente P. parvum membrum hoc ὡς ἀπ., cuius ſubiecta eſt ſtatim explicatio quaedam, quae ſpectat ad 2, 5, 9. e., cum variatione aliqua, ubi Bg. reddit καὶ, ut 2, 8, 5.

μιαν. τ. ὅρκ.) Hoc ſubſt. adiuveris expleto pron. τὸν ἑαυτῶν, ſacramentum *ſuum*, quo fidem et cuſtodiam obſtringebant, ut milites Praetoriani, quo redeunt illa P., ducta ex 8, 7, 8. e. ubi additur adi. φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, cui h. l. contrarium violare, non obſervare, occidendo imperatore, eoque populari, (cf. 2, 1, 9. quo ſpectat ἐμφυλ.) idque turpiter, contra ius ac leges civitatis atque humanitatis; quae continentur Noſtri tropico v. μιαιν. ubi L. N. T. Schw. p. 24. N. 2. hinc „β.— ὅρκ. imperatorum *et* tribulium *caede* polluentes *ſacramentum*" iuncto cum ὅρ. et abl. rel. per analog., maxime Lat., cf. G. Th. *polluta* foedera *dolis*, (ubi in Bg. ſubſt. etiam Gr. ὅρκ. στρατιωτικός, Gl. L. Gt.") ſed de ὅρκ., praeter laud. ad 2, 2, 23., Soph. Ai. Ariſt. Plut. Hſt. Theogn. Luc. Herdt. Thuc. cum Schol. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. Polb. cum Rsk. Abr. ad Aeſch. T. 1. Kypk. 1, 26. e. et Harpocr.

ἐπαμ.) Perperam in Ven. exſtat ἐπαμύνειν. Scilicet ſonus ſequentis ἐπεξελθεῖν decepit librarium, quam potius monere debuiſſet aoriſtum tempus verbi ἐπαμύνω requiri. *Stroth.*

Et ipſe ſcripſeram olim, Mss. praeſ. pro aor., ut ſaepe in participiis ſupra, hic eſſe e gloſſa, aut errore a ſq. verbi finitione, ubi P. libere v. δεῖν mutat in ſyn. formulam particip. cum v. ſubſt., quae et ipſa redit ad ſenſum praeſ. temporis, ſed ut inde nihil pro Mss. praeſ. conficias, cum et hic P. libere ſic reddere potuerit, ut Bg., non habens ullum Ms., ſed ſenſum ſecutus, qui id praeſ. tempus h. l. requirit.

ἐπεξελθ.) vel αἵματι, qua phraſi ter Noſter utitur in hoc ipſo cap. (hic quidem, tum §. 14. e. et §. 16. m.) Eſt autem βραχυλογία. Sic Xen. Oec. 4, 16. ἐπὶ τὰ δῶρα καλεῖσθαι et ib. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθεῖν. *Leisn.*

Ad Xen. quidem loca v. Bach N. et Ind., etiam Z., ſed ut non videam, quae hic ap. Noſtrum ſit dicendi brevitas, ſi vel maxime reſolvas in ἐξελθ. ἐπὶ τῷ Π. φ., ubi non eſt ellipſis quorundam, cf. 2, 6, 6. ἐπ. τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, quocum hic variatur tum per omiſſum artic. alterum, tum per dat. ſyn. ſubſt. cum v. ἐπεξ., cui formulae Noſter praemiſit (ad variandum quoque, perque copiam) v. privum ἐπαμ. ſyn., quod proprium magis, quanquam et tropicum concedam, in primis cum dat. rei φόνῳ

τῷ Περτίνακος φόνῳ. ᾔδει δὲ, πάντας τοὺς κατὰ τὸ Ἰλλυρικὸν [a] στρατιώτας μεμνημένους τῆς Περτίνακος ἡγεμονίας. ὑπὸ γὰρ Μάρκῳ βασιλεύοντι πολλὰ ἐγείρας σὺν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν τρόπαια, στρατηγός

12. sequi Pertinacis caedem. Sciebat autem, cunctos per Illyricum milites memores esse Pertinacis praefecturae. Sub Marco enim imperatore cum multa erexisset cum ipsis adversus Germanos tropaea: etiam

a) In Ms. Vi. Ἰλλυρίῳ pro Ἰλλυριὸν, ut et infra c. sq. i. *Loc. v. N.*

ex analog., quem non tenet Stp. Th., sed potius acc. in hac quidem v. notione et per Lat. Bg., (ap. G. Th. cum simpl. ἀμύνω et ἀμύνομαι,) at in alia tamen vi etiam cum rei dat., cf. Poss. Call. R. Or. V. 4. Dem. Is. Pan. Mor p. 30. m., sed absolute ap. Hom. Ἰλ. π', 540., ubi pro textus ἐπαμύνειν Var. L. ἐπαμῦναι, tum simile copulatum ap. Wyttb. Plut. p. 88. m. οὔτε ἀμυνάμενοι φαίνονται τοὺς πλημμελήσαντας, οὔτε ἄλλον τρόπον ἐπεξελθόντας, ubi Sch. „*caedem* alicuius *persequi* vindicando" partim c. P. cum Bg. sed sine necessitate per hendiad. in duobus inf. Caeterum in rem Spart. locum Oxon. laudarant, *excipiebatur ab omnibus quasi* ultor *Pertinacis*, qui est in Severo c. 5. p. 597. i.

ᾔδει) P., liber in nectenda oratione per particip., omisso δὲ, aliterque, tamen in vulg. Ἰλλ. consentit, ubi Ms. res habet confusa ω s. ωι et ον iterum, ut et ον cum κον contraria ratione, quam §. 1. εἰς Ἰλλυρικοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, quae Noster hic contrahit in unum membrum, deferente P. etiam Sch. „neutr. subst. (τὸ) Ἰλλ. pro ipsa regione; *Illyricum*" ut Sb. Ind. „τὸ Ἰλ. *Illyricum*, scil. solum, vel Illyr. natio" e Xiph. et hinc, ellipsin (tacentibus L. N. T. et L. Bos.) sumens subst. πέδον s. ἔδαφος et ἔθνος, quod postr. convenit in Xiph. locum, dum Stp. Byz. fert tantum Ἰλλύριον, *Illyrium*, quo et Ms. Glossator respexerit, eodem usus accentu, non illo Loc. in V. L., ut Car. Stp. Diction. modo *Illyricum*, sine Gr., sed cum Gr. al. G. Th. *Illyrium* et *Illyricum*, ubi, ut et ap. Lindn., siletur de ellipsi Lat. Sb., non item a Cell. n. o. a. 1, 482. i. 97. „*Illyricum*, quo vocabulo *solum* forsan subaudiendum est. — Graeci quoque vocant τὸ Ἰλλυρικὸν" non hinc tamen.

μεμνημ.) Adde supra 2, 1, (9.) *Boecl.* ubi tamen nihil nominatim de Pertinacis nostra re et dignitate, qua de v. 2, 1, 11., ut ad 2, 7, 7. de Lat. Bg. in ἡγ., ap. Stp. Th. sine auctore, cf. tamen L. N. T. cum Kypk. T. 1. et Krb. Suid. Ind. Sb. Thuc. Aesch. ep. S. Rs. Or. V. 4. 8. Din. et Lyc. Dem. Xen. Pol. Z. Diod. S. Ios. sed sine Ind. Is. Pan. Mor. p. 14. e. 47. i. 71. e. 89. m. 92. e. ubi tacet P., liber et in μεμν.

ὑπὸ γὰρ) Bg. tantum in β. e P., liberiori in γὰρ mutando in syn. et nectenda oratione, dum Noster variat cum 1, 2, 1. τῷ β. M. tantum per ordinem alium et nullum hic artic., sed cum 2, 1, 9. e. in sqq. tantum in ordine et adiuncto ἐ. αὐτ. In rem autem cf. 2, 1, 9. et Xiph. S. 364, 6., ubi contra Germanos ὁ Μάρκος ἀντεπιὼν Πομπηιανόν τε καὶ Περτίνακα τοὺς ὑποστρατήγους ἀντικαθίστη.

στρατηγ.) Capitol. in Pert. (c. 2. e. p. 535. e.) *Cassiano motu composito*, e

τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἰλλυρικῶν [b] καταςαθεὶς, ἀνδρείαν μὲν πᾶσαν ἐν ταῖς μάχαις πρὸς τοὺς πολεμίους [c] ἐπεδέδεικτο, εὔνοι-

que cum praefectus Illyrico foret, fortitudinem summam in praeliis adversus hostes ostendit; benevolentiam ve-

b) Sic omnes edd. et tacite etiam Mss., v. N. c) πολέμους edd. omnes, taciteque etiam Mss., v. N. Mox post ἐπεδ. comma in Stp. rel., colon in Ox. et Ed. cum Ms. Bg., sed punctum in al.

Syria *ad* Danubii *tutelam profectus est*, *atque* inde *Moesiae* utriusque, *mox* Daciae *regimen* accepit. *Leisn.*

Qui Spart. tamen et postea tacet nominatim Nostri rem et praefecturam Illyrici, ubi Bg. contentus fuit uno reddito subst. ἡγ. e P., non item Sch. „ϛρ. dux *exercitus*, ἡγ. praeses *provinciae*, κ. constitutus *dux*" cum per se diversa sint, dicaturque maxime ϛρ. de eo, qui praeest bello militibusque, sed ἡγ. latius de eo, qui in quacunque re dux est, et praefectus civibus universis ac terris; quanquam interdum ϛρ. occurrit quoque sensu peculiari et pro illo Bg. Lat. s. de praeside provinciae, cf. Stp. Th. 3, 1066. E. m. L. N. T. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 44. et Decr. Ath. p. H. p. 325. sqq. Spanh. de Pr. et u. n. T. 2. p. 596. Per. de Praet. p. 127. 481. 661. et An. Hist. p. 37. Salm. ad Scripr. Hist. Aug. T. 2. p. 454. a. Ind. Fi. Aesch. et The. cum Epict. Heyn., ut Noster copularit syn. et ϛρ. reddam Lat. *praetor*, ap. G. Th. cum Gr. n., aut cum Stp. in m. P.; libere vertante Bg. etiam in τὸ per duo Lat., cf. 1, 15, 9. e. ap. P., unde hic Bg. reddit sq. particip. κατ., quod Sb. Ind. aliunde profert, sed Stp. Th. 1, 1771. A. m. modo tangit, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Dem. cum L. N. T.

τῶν Ἰλλυρικῶν) Scribo Ἰλλυριῶν. *Steph.* Sb. Ind. proferente vulg. post monitum hoc. „omisso ϛρατιωτῶν nomine" ubi Bg. e P. numerum mutat, per incertam ellipsin, *exercitui*, an *solo*, pro terra, cf. § 1., ut in Gr. quoque varie suppleveris, ἐθνῶν, ϛρατευμάτων, δήμων s. ὄχλων, prout accipias de neutro aut masc:

πρ. τοὺς πολέμους) Rectius Schottus π. τ. πολεμίους, *adversus* hostes. *Sylb.* Iam reposueram πολεμίους, cum Sylburgium et Schottum idem sensisse animadverterem. *Stroth.*

Etiam Leisn. ad Ms. Bg. „legit ergo π. τ. πολεμίους" praeter Oxon., quoque Sch. post Lat. P. repetente Sb., qui in Ind. tacet, sed ut, quanquam P. silente in hanc regionem, et in vulg. subsistentibus Mss., tamen contextus requirat, quod dedimus, cum et facilis lapsus fuerit in elementis ιου et ου, et crebro alibi inciderit confusio utriusque vocabuli, cf. ad Poll. 1, 177. N. 38. it. 8, 52. N. 68. Thuc. Praef. ad p. 137. cum Abr. Dl. p. 190. e. 559. i., ad Diod. S. 3, 72. N. 25. ad Xen. M. S. 3, 5, 6. Ern. et Hindb. p. 130. it. Gottl. Thuc. Or. Per. p. 79. N. 35.

ἐπεδεδ.) Pass. pro med. ἐπεδείκνυτο s. ἐπεδείξατο. *Leisn.* Etiam Sch. „pass., sed signif. act. *specimen* fortitudinis *dederat* in *praeliis* ad *bellum*" in extr. referens vulg. illud pr. πολ., tum e P. retinens notionem v., qua de alibi, nec hic necessariam, sed et tempus pluspf., secus ac Bg., qui inde hausit modo syn. Lat., ignorante Stp. Th. tum plusqf., tum formulam, quam v. ap. Dem. Ind. 180, 10. ἐπὶ μὲν τῶν κινδύνων τὴν ἀνδρείαν ἐπιδείκνυσθαι, pro quo Noster, celaturus imitationem, omisit artic. in subst.

αν δὲ καὶ χρηστότητα, μετὰ σώφρονος καὶ ἐπιεικοῦς ἐξουσίας, τοῖς ἀρχομένοις παρέσχετο. ὅθεν αὐτοῦ τὴν μνήμην τιμῶντες, ἐπὶ τοῖς οὕτως ὠμῶς[d]

ro et bonitatem cum sobria et modesta licentia | subiectis 13. praestitit. Unde eius memoriam colentes ob tam

d) Ms. Ba. ὠμοῖς v. N.

ἀνδρ., et aliam praep. syn. adhibuit, pertinentem vel ad subst. ἀνδρ., vel ad v., quod et dicendum de altera hic πρ., cf. Phil. in Fl. p. 750. B. m. et p. sq. B. m., hac in parte respiciente Nostro ad pr. στρατηγ., ut ad ἡγεμ. ib. in sqq., ubi Bg. melius, quam P., in notione ἐξ., pro libertate agendi, cui Noster, peculiari forte ratione et e Lat., dedit epitheta illa duo, non aliunde cognita, nec Stp. Th., qui in v. εὐν. e. laudat cum v. παρεχ. e Luc., (Ind. tacente,) sed in v. π. (ubi Bg. e P.) 1, 1349. ult. „π. εὐν. Herodi., sicut et Lat. dr. *exbibere* benevolentiam" infinite e Nostro soloque, cf. tamen Ind. Dem., quam imitationem Noster iterum regit addendo subst. altero χρ., varians cum 2, 4, 11. τ. ὑπηκ. in τοῖς ἀρχ., (qui h. l. de praeside provinciae adeo adhibentur,) et quodammodo cum 1, 2, 5.

χρηστότητα) Inde dictus est Pertinax χρηστολόγος. Erat enim, uti ait Dio, εὐπροσήγορος. *Oxon.*

Istius cognominis alia causa et explicatio est ap. Spart. c. 13. p. 566. e., ubi v. N., it. Vict. ep. 18, 7. et Schotti lib. p. 17. m. §. 3. e., nec h. l. χρ. tantum de verbis blandis et lenibus accipietur, sed et de factis benignis, cf. supra 1, 4, 11.

αὐτ. τ. μν. τιμ.) Bg. e P., dum formulam Lat. fert G. Th. sine Grr. et explic., pro meminisse eius frequenter tum animo, tum ore, et cum voluptate et cum cogitatione virtutis istius omnis; variante Nostro cum §. pr. μεμνημ. v. privo per phrasin, qua de nihil Stp. Th. et Indd., ubi modo R. Or. V. 4. οὐ γὰρ ᾤοντο ἐν τοῖς γράμμασι τιμᾶσθαι δεῖν, ἀλλ' ἐν τῇ μνήμῃ τῶν εὖ πεπονθότων, ut duxerit forte e Lat., quorum Indd. etiam silent, praeter Liv. Ern. „beneficium *colere*, i. e. tueri" et Clav. Cic. v. *mem.* e. „in *Caesaris* memoria *diligens*, scil. conservanda, honoranda" quod *conservare memoriam* redeat ad ante dicta, pro cogitationem de altero servare.

ἐπὶ τοῖς λ.) Ms. adi. ὠμοῖς potius fuerit a lapsu in litteris οι et ω, quam ab ingenio librarii, cogitantis comma post ὠμοῖς et τετολμ., *ob* tam *crudelia*, contra *eum* ausa, *indignabantur*, scil. πράγμασι s. ἀσεβήμασι, quasi variare voluerit pro illis 2, 6, 22. i., quae reperit Noster hic, addendo tantum κ. ἀ., manente in iisdem Bg., sed Sch. in P. v. τ. „*tantam* in *illum* editam *crudelitatem*" quae prodant lectionem Ms., neutro plur. pro sing. sumto et pro subst., nisi libere ille egerit, ut in adv. οὕτ. per syn. pron. τοιοῦτος patet; respiciente huc Stp. Th. in v. τ. 3, 1585. C. sine Vs. et per lect. aliam, ἐ. τ. οὕτ. πως κατ' — ἠγ., nec aliunde retenente cum praep. κ., nec Indd., ut forte Lat. quid hic subsit, cf. G. Th. 526, 7. *vim* cultoribus — *in* mercatores *audebant*, ubi contra in Bg. sq. v. (cum Gr. n.) non est cum *ob*, sed cum *de*, viciniori per casum ad Gr., cf. v. ἀγ. cum pr. ἐπὶ Fa. Aes. Rs. Or. V. 6. (ubi et cum pr. κατὰ, vel cum dat.

Digitized by Google

κατ' αὐτοῦ τετολμημένοις ἠγανάκτουν. ταύτης δὴ [e] τῆς προφάσεως λαβόμενος ὁ Σεβῆρος, εὐμαρῶς αὐτοὺς, ἐφ' ἃ [f] ἐβούλετο, ὑπηγάγετο [g], προσποιούμενος, οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς

crudeliter in ipsum ausa in-
14. dignabantur. Hanc scilicet occasionem arripiens Severus, facile eos, quo vellet, adducebat: simulans, non tam imperium se affe-

e) Ms. Ba. δὲ cum ed. Lu., v. N. f) Mss. tres εἰς ἃ ἐβ. v. N. g) Colon in Stp. rel. cum Bg.

rei,) Dem. cui add. 212, 14. 306, 25. 676, 9. 754, 22. 835, p. etc. it. cum pr. ὑπὲρ 872, 4. (cf. Plut. Krg. §. 356.) it. cum pr. περὶ 1035, 26. (ut in L. N. T.) sed cum dat. rei 897, p. (cf. Fi. Plat. Phaedo. p. 160. N. 1.) ut cum acc. rei simulque sq. εἰ 103, 12. 146, 15. sed cum solo acc. rei, praeter Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e., quoque cum acc. tali ellipt. Aesch. ep. S. ut cum acc. pers. Fi. Plat. l. l. p. 159. a. i. sed cum dat. pers. ej. The. et Gs. Chr. cf. Abr. L. Ar. Luc. et Poss. Call.

ταύτης δὴ) Ed. Lugd. δὲ haud dubie operarum vitio, cf. 1, 17, 17., sed Ms. idem, ut saepe supra; manente P. in vulg., perque nostram notionem, ut Bg. in sua, sed Glossatore forte non ferente similes της δη της syllabas, Nostro non odiosas; in formula P. sequente Bg. Lat. compos., partim et Sch. in πρ. „occ. *arripere* s. *aucupari*“ sed Stp. Th. tantum in πρ. 4, 1734. E. „τ. τ. π. λ. *hac* arrepta *occasione*“ nec aliunde, nec me tenente, ut forte Noster scripserit tantum ad analog., etiam quoad casum secundum, v. R. Or. V. 6. Ind. v. λ. „λαβόμενος ἑτέρων ἡγεμόνων, *cupide* arrepta *tam* opportuna *occasione* rel. — ut Herodi. l. 2. τοιαύτης δὴ προφ. λ.“ memoriter et cum notione secundaria, non admodum necessaria, pro simpl. prehendere, tropoque remoto usurpare, non praetermittere, cf. Ind. Dem. v. e. καιροῦ λαβόμενον, pro quo et καιρὸν λ. 779, 12., cuius ib. Lat. *potiri* par verbo aliorum *nactus* s. *adeptus*, cf. Fa. Aes. v. λ. e. „λ. εὐκαιρίας, *nactus*, εὐκ. *occasio*, temporis *opportunitas*“ Phil. in Fl. λ. ἀφορμῆς p. 751. B. i., sed in acc. C. e. et per act. quoque p. sq. F. i., quo de dubitabat R. Or. V. 8. And., non recte, cf. Stp. Th. 2, 554. e. Ind. Diod. S. Thuc. cum Abr. Di. et ad Aesch. T. 1. Iens. L. Luc., If. F. Ev. it. Bud. C. 772, 15.

ἐφ' ἃ ἐβ.) Perperam in Cod. εἰς ἃ λ. *Stroth.* e glossa per comparationem sive loci 3, 9, 14., sive quoad v. ὑπ. alibi est cum pr. εἰς, tum ap. Nostrum, tum ap. alios, cf. Stp. Th. 1, 89. E. „clam induco s. paulatim, —“ cum nostro loco sine Vs. et F. e. per Lat. Bg., e P., cum Bud. C. 536, 49. „signif. adduco, i. e. perpello, perficio, Herodi. ὁ δὲ αὐτοὺς — ὑπ.“ memoriter, nec bene 538, 44. separatim afferente notionem pro persuadere, quae eadem cum pr., Suid. 3, 548. e. p. sq. e. 531. m., non coll. ad Hes. 2, 1465. m. D'Orv. Ch., Wess. ad Diod. S. 2, 392. N. 89. Ind. Thuc. cum Abr. Di. Dem., cui add. 127, 25. 105, 4. 148, 16. 20. 196, 3. R. Or. V. 6. cum N., Xen. 'Αvβ. Hell. Cyr. et Pol. Z. Luc. Dion. Cas. Herdt. cum N. it. Fi. Plat. Phaedo, cf. Hes. 2, 1450. N. 30 et Poll. Call., in ἐφ' Sch. „ad *quae*“ manente in severis, secus ac Bg. e P. per syn. adv., cf. 2, 8, 17., etiam in alio modo coniunctivo, e Lat. consecutione.

ἀντιποιεῖσθαι, οὐδ' αὐτῷ [h] τὴν ἐξουσίαν μνᾶσθαι, ὡς θέλειν ἐπεξελθεῖν τοιούτου βασιλέως αἵματι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα οἱ ἐκεῖσε ἄνθρωποι γενναιότατοί τε καὶ μεγάλοι [i] εἰσὶ, καὶ

ctare, neque sibi potentiam ambire, quam velle ultum ire eiusmodi imperatoris caede. 15. dem. Quemadmodum autem corporibus illic homines validissimi et magni sunt, ac

h) Sic per asperum in Stp. rel., pro al. αὐτ. per lenem, qui et in Ms. Vi., v. N. i) In Ms. Ve. καὶ μεγ. deest. *Zan.* Etiam in Ms. Ba. nihil, quam γενναιότατοί τέ εἰσι v. N.

προσποιοῦμ.) Vel de industria, vel casu posuit Noster hic lusum quem ac paronomasian in προσπ. et ἀντιπ., huic v. adiungens formulam syn. ἐ. μν. λ. per copiam, ubi Bg. e P. perimit sane necessario illam similitudinem in Gr. verbis, cum praesertim eodem Lat. *affectare* reddantur, cf. L. Ern. et Ind. Dion. C. v. ἀντ. cum eodem gen. ἀρχ., sine auctore ap. Stp. Th. „*vendicare* sibi *principatum* s. imperium" bene expressa vi med. (ut et Sch. in „ἐξ. *summam* potestatem pro se *affectare*" et in nostrarium affini *sich* nach etwas *umthun*,) cf. Xen. 'Αναβ. ed. Th. V. 2. p. 79. θ'. ὅστις ἀ. ἀντιποιεῖται, *qui* sibi *regnum* hoc *vindicet*, Ind. Mor. cum Bg. (ap. G. Th. cum μνηστεύω, syn. ei, quod mox ap. Nostr. sequitur,) sed alio sensu ib. Mem. S. et ap. Suid. 1, 229. e. ἀντιποιούμενοι τῆς ἀ. τῷ βασιλεῖ, *regi* imperium *vendicantes*, quod Xenophontis (pro mero act. ob dat. alius personae) non prodit Ind., sed alium gen. Rs. Or. V. 7. Is. et Dem. cui add. 70, p. 164, 16. p. sq. i. 194, 5. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Luc. Polb. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Ios. Poss. Call. Fi. Pal. et Foes. cum Sb. Ind., qui in v. μν. sine Vs. tenet simile Zos. 1, 40, 1. e. μν. τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἑαυτῷ, ubi Intp. libere, cui add. ib. 5, 1, 6. τὴν βασιλείαν ἑ. μν. sibi *parare*, ut Bud. C. 1226, 15. cum αὐτῷ e Plut., quo adiuncto hic diserto pron. recipr. cum med. (ubi Bg. de suo sequitur asperum e Lat. ratione et Stp. ad m.) variat Noster pro 2, 7, 11. μν. τὴν ἀρχ. sed et per aliud subst. ἐξ., quod copulat cum τῆς ἀρχ., ut 2, 3, 10. sed peculiari modo cum v. μν., tacente etiam G. Th., ubi tantum syn. *concupiscere — potentiam*, sed P. addente libere adi. ad ἐξ., forsan e 2, 3, 10.

τοιούτου β.) Pol. τοσούτου legit. *Steph.* quem contra, etiam in m. P. vertentem e vulg. lect., Sch. recte tuetur vulg., cf. 1, 3, 13., quocum loco Noster hic non variat, (ut nec Bg. in Lat. pron.) sed cum huius cap. §. 11. in syn. gen. et syn. subst. αἵμ., ubi Schw. L. N. T. p. 24. N. a. i. hinc „ulcisci *talis* imperatoris *caedem*, et αἷμα §. 16. per φόνον declaratur" retinente Bg. e P. formulam in v. ἐπεξ., ad v. simplex assumto supino, per quod aliquis facile inducatur ad Leisn. §. 11. c. βραχυλογίαν et ellipsin εἰς τὸ ἐπαμῦναι, quam permitto volentibus, mansurus ipse in sententia tamen, ib. proposita, et in tropo mero, cf. 2, 6, 6.

γενναιότατοι) In Cod. deest καὶ μεγ. errore librarii. Sed nisi me omnia fallunt, deerit quoque particula τε, quanquam Zanettus modo duas voces notavit. Scilicet a voce γενν. statim delapsus est librarius ad εἰσὶ, mediis illis, τε καὶ μεγ. ob homoeoteleuton omissis. *Strotb.*

Per pleniorem Martini et hic operam apparet tamen simul in Ms.

πρὸς μάχας ἐπιτήδειοι καὶ φονικώτατοι[k], οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως	praeliis apti atque caedis avidissimi: ita ingenio pingues, et haud facile intel-

k) Hoc comma cum Ms. Ba. quoque in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., v. N.

Ba. τὸ, quod librarius copulavit cum sq. καὶ πρ. membro, illis καὶ μεγ. oppressis vel de Strothi ratione, vel etiam, quia viderentur iam contineri in pr. γενν., ut quod adi. sane interdum pro μέγας adhiberi, supra diximus, hic iterum diversa notione capiendum, ubi adiunctum sequitur disertum μεγ., ut §. 6. m. praemittebatur, μέγαν καὶ γενναῖον ἵππον, mutante hic Bg. ellipticum acc. (κατὰ) τὰ σωμ. in abl. cum P., unde et Lat. servat in γενν. syn., h. l. robustissimi, i. habentes robur et vires multas magnasque, ut μεγ. proceri ac longi, quae utr. spectantur et hodie in militibus et bello, quo de propterea in sq. subiicitur aliquid; in οἱ et ἐκ. deserto P. a Bg. per adv. nudum iterum, ubi respicit Noster remotius §. 12. τὸ Ἑλληνικὸν, ignorante Stp. Th. et hanc formulam per artic. masc. in adv., cum Indd., ut Noster ad analog. modo dederit, cf. §. 1. m., it. in adi. γεν. cum acc. illo, ubi Stp. Th. nihil, quam Bg. Lat., sed aliunde sq. adi. ἐπιτ. cum praep. Nostri, a Bg. neglectam, non item a P., quam servassem aut *ad praelia*, cf. G. Th. cum Gr. n., variante Nostro cum syn. praep. 2, 7, 13. ἐς — ἐπιτ., sed in φον. tenente P. Lat. ad 3, 3, 6. hic Bg. cum Stp. Th. e Nostro sine locis, cf. Poll. 6, 133. e. et R. Or. V. 7. Ant. et 8. Lyc. it. cum Bg. ad Thuc., ubi Ind. „φονικώτατον, — ex nostro Herodianus bis terque“ tributa hic ut sit adiectivo in κὸς notio cupiditatis et propensionis, qua de nihil reperiebam in libellis Grammat. sed tamen ap. Bud. C. 352, 24. Caeterum hic rectius factum comma, quia a pr. v. εἰσὶ pendent adhuc rel. nominativi sqq. παχ. et δυναμ.

τὰς δι. παχ.) In pluribus linguis *crassi* sunt stolidi, ap. Ebraeos et Lat. aeque certe, ac Gr. Apud Ebr. אֱוִילִים Prov. 1, 7. Hesych. παχύνοοι. παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι. Eodem sensu Matth. 13, 15. ἐπαχύνθη ἡ καρδία λ. Contrarium fere valet in πυκνός. Etsi enim πυκνὸς est spissus, densus: νοῦς tamen πυκνὸς est mens prudens et multa scientia, velut densa. Item πεπυκασμένος νόον ap. Hesiod. (ἔργ. v. 793.) Sic πυκνότης est prudentia ap. Arist. Equ. *Leisn.*

Ap. Arist. l. l. v. 1129. it. Nub. v. 383. 405., cf. Schol. et Ind. it. Hesy. v. πυκινήν, πυκινὸν et πυκνὰ Nr. 13. cum N. et Suid, 3, 238. m. etc., ubi pro πυκινὴ, ἀντὶ τοῦ δυνατὴ legerim συνετὴ, et πυκνὸς, ὁ δυνατὸς, iterum συνετός, ut sequitur diserte, πυκνότης, σύνεσις, φρόνησις, at in locum N. T. v. Intp. cum Lexx., quorum Schw. affert in N. etiam nostrum adi. π. et subst. affine παχύτης, sed Per. etiam sacrum locum ad Ael. V. h. 13, 15. i., ubi φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν — Πολύδωρον, *stupidissimum mente fuisse*, per eandem, quae hic iterum ab ellipsi τῆς κατὰ, rectionem et cum subst. tantum alio numero, sequente ibi explicatione ἐκείνους ἀνοήτους φασὶν, cf. L. N. T. Fi. et Prol. de vit. L. N. T. VIII. p. 10. e. 20. sqq. it. Rz. ad Luc. 2, 214. N. 39. it. p. 217. l. 98. p. 224. l. 74. Ind. Sb. et Suid. 3, 64. m., cum Bg. Lat. etiam, ap. G. Th. cum Gr. n. per mendosum ταχὺς, etiam per tropicam notionem „qua subtilitatem, acumen, solertiam abesse indicat, — pingue *ingenium*“ non vero cum ipa Bg. ratione

συνεῖναι[l] δυνάμενοι, εἴ τι μετὰ πανουργίας ἢ δόλου λέγοιτο[m] ligere possunt, si quid astute aut subdole dicatur aut

l) Ms. Ba. συνιέναι v. N. m) Mss. Ba. et Vi. γίνοιτο ἢ πρακτ. v. N.

e diverso casu f. cum abl., nec in Leisn. Lat., cum Gr. n. etiam, ubi Stp. Th. cum Lat. illo utr. et notinne eadem non huc respicit, nec in διαν., ubi nec cum Lat. Bg, hic de intelligentia ut capiendum sit vel e Nostri explicatione subiecta, cf. Ind. Thuc. Dem., cui add. 200, 8. Ael. V. h. Gottl. Plat. Men. cum Foes. et Suid. Caeterum Bg. e P. καὶ post οὕτω, pro *etiam*, omisit, olim restituendum.

συνεῖναι) pro συνιέναι. Error e compendio scribendi, v. Rz. ad Luc. de Confer. hist. *Leisn.* ad m. Ox., secundum Luc. 2, 49. a. N. 52., ubi Rz. pro vulg. ibi συνεῖναι edens συνιέναι, quia Luciano ita usitatum, pergit „nondum satis probatum esse uno alterove testimonio, συνεῖναι i. q. συνιέναι, quia error a comp. scrib, in infinitivis hisce usitato, facile potuerit oboriri. Herodian. tamen 2, 9, 15. οὕτοι καὶ — δυν., ita *crasso* sunt *ingenio*, et *non* facile *sentiunt*, si *quid* agatur *dolose*“ libere omisso etiam καὶ in Lat., et contracta oratione in extr. Gr., nihil dicentibus N. ib. p. 57. l. 92., ubi eadem Var. L., sed praelatum in textu συνιεν., it. p. 303. l. 11. per N., sed p. 673. l. 73. in textu cum reliquisset idem Rz. συνεῖναι, neque Var. L. fuisset, in N. συνιε. „melius putat differentiae causa; quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi viderit, quam ante suspicabatur, vulgatam quidem se exhibere, qualem ibi invenerit, quanquam ex comp. scrib., in his inf. usitato, facile fieri potuerit, ut perperam confunderentur“ ubi equidem potius errorem in litteris agnoscendis et confusionem in ει et ιε statuerim, aut usum tulisse tandem utramque rationem, nec tantum in inf., sed etiam in particip.; unde tutius, relinquere quovis loco reperta, et Mss. ιε pro glossa putare, cf. ad Herdt. 11, 36. cum N. 412, 57., ad Dion. Ca. p. 1208., ubi laud. Anton. Gatak. est 5, 6. p. 191. f. 145. b e., qui et huc respicit, Suid. 3, 300. l. 9. cum N., it. p. 404. i., sed et συνιέναι p. sq. m, Abr. L. Ar. p. 189. e. Ind. Sb. e Xiph., sed sine Ind. Dem. 656, 7., ubi V. 10. p. 1090. e. Var. L. συνεῖναι et hinc συνιέναι in Cod. correctum, nec tamen in textu receptum, at 263, 22., cf. V. 9. p. 245. V. 10. p. 493. it. 488, 9. 17. et 761, 11. Harl. pro Cor. p. 266., ignorante Stp. Th. in v. 1, 1672. C. sqq. utr. inf., sed tangente tantum ιε Ind. 4, 86. e., ubi p. 82. D. modo συνεὶς, non item συνιεὶς, de quibus, praeter Herdt. l. l., v. Suid. 3, 401. e., qui diserte συνέντες καὶ συνιέντες, Hes. 2, 1302. N. 28. 1304. N. 20. Ind. Theogn. Ael. V. h. Luc. Fa. Aes. et D'Orv. Ch., cum L. N. T., ubi et forma alia συνιῶν f. συνιών, it. per ξ Ind. Luc. tum Hesy. et Foes., apud quos et inf. ξυνιέναι, ut et Ind. Xen. Pol. Z. it. Arist. Ran. v. 988., sed alius poët. συνιεῖν Theogn. et συνιέμεν Hesiod., cf. συνιέναι Luc. 2, 893. l. 34. sine Var. L. Fi. The. sed sine Ind. R. Or. V. 3. p. 141. m. sine Var. L. p. 809. m., cf. in usus alios Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1., quoad rectionem autem cum gen. aut acc. Suid. 3, 405. m. it. Ind. D'Orv. l. l. et Luc., ubi et cum gen. pers. 1, 140. i. it. cum nominativo particip. 1, 114. l. 28. it. p. 757. l. 21. cum Poss. Call., in συνεῖναι et συνεὶς Sch. etiam ablegante ad συνίημι, ubi e P. partim per vulg. „sentire *aliquid* facile *valens*, δυν. facile *sentientes*“ in primo ad particip. δυν. melius afferens Lat., quo uti potuit Bg., ne mutaret modum, cum prius v. εἶναι huc etiam regendum sit.

ἢ πράττοιτο. πιστεύσαντες γοῦν τῷ Σεβήρῳ, προσποιουμένῳ χαλεπαίνειν, καὶ θέλειν ἐπεξελθεῖν τῷ Περτίνακος φόνῳ, ἐπέδοσαν αὑτοὺς [n], ὡς αὐτο-

16. agatur. Credentes igitur Severo, simulanti, se succensere, et velle persequi Pertinacis caedem, dederunt sese, ita ut imperato-

n) Sic Stp. rel., sed al. αὐτ. per lenem, v. N.

λεγ. ἢ πρατ.) Codicis lectio γένοιτο ἢ πρ. mala est. *Stroth.* quia tautologiam habet, inde ortam, quod vel librarius confunderet litteras λ cum γ et γ cum ν, maxima figura scriptas, vel Glossator pro πρατ. in marg. poneret γένοιτο, cf. 1, 1, 11., quod alius alieno loco in textum excepit, cum et P. ostendat oblique vulg., et Noster soleat copulare duo vulg., cf. 1, 9, 7., ubi Bg. e P. per syn. adv. cum Sch. in παν., qui deserit P., in πρ. „agatur, oppon. *dicatur*“ et forte quid Lat. subest, cum utr. v. Lat. frequentent cum aliquo adv., (pro quo Noster adhibuit syn. formulam per praep. cum subst.) it. in copulatis subst. syn. per copiam, formae quidem ac generis, ut δολ. sit, quatenus per artem, h. e. simulando et clam fiat, sed παν., quatenus etiam cum animo nocendi; ad quod Gr. postr. servassem saltem vicinius et simpl. Lat. *dolose*, G. Th. „δολερῶς, — quidquam *agi* dolose *aut* malitiose *potest?* — *dolus*, δόλος, proprie occulta ratio nocendi, — *neque Ciceroni* — dolus *aut* astutiae *deerant*, (cf. 256, 34. 37. et p. pr. l. 99.) — *astu*, πανουργία, astutia, — quodsi *astu* rem *tractavit*, Ter. (qui abl. syn. est et ipse formulae Nostri,) non *ars*, aut *astus* belli — *deerat*, — *doli* non *doli* sunt, *nisi* astu *colas*, — *Tu* que *dolos* Poene *atque* astus *tandem* exue *notos*, — astus *multiplices* varios *que* dolos *texere*, — *versare* dolos *astu*, Virg. i. malitia, — *astutia*, πανουργία, — calliditas, malitia, — *astute*, πανούργως, callide, versute, — *calliditas*, πανούργημα, astutia, — *omnes* fallacias *et* calliditates *suas ad decipiendum hominem impendit*“ Stp. Th. nihil ferente, quam sine Vs. „Is. Ev. οἱ δὲ μ. δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν, — π. calliditas, — μ. π. καὶ δ. Herodi.“ immemoriter per lect. aliam, e soloque Nostro hanc notionem in malam partem, cf. L. N. T. cum Loesn. p. 128. e. ad Poll. 3, 133. N. 92. Ind. Luc. Fa. Aes. et Fi. Pal., tacentibus rel., etiam de copulato π. in v. δ., ubi modo syn. formula σὺν δόλῳ, cf. Soph. Ai. et Fa. Aes., sed Stp. illud ex Is. in Ed. Ev., ad quam analog. Noster, imitationem celaturus, adiunxerit alterum subst. π.

πιστευσ.) Severior Bg. in πισ., quam P., ex hoc tamen per syn. in γ. reddit, non omittens cum eodem v. χαλ., ubi praeivit vel Sch. „succensere, aegre ferre“ vel Stp. in m. (etiam per suppletum pron. ἑαυτὸν,) ferens in Th. idem Lat. aliunde, ubi suppleas aut e sq. membro dat. τῷ π φ., aut aliud quid, v. c. e §. 13. τοῖς — τετολμημένοις, pro quo adiuncto ibi ἀγανακτ. etiam hic variatur per syn. v. χ. (quod illo explicant Hes. et Suid., cf. Bud. C. et Ind. Dem., cui add. 972, 20.) ut in sq. membro cum §. 14. e. in syn. subst. φ., non item cum §. 11. e., at cum 2, 8, 16. e., per syn. pron. ἐπιδ. ἑαυτ. et hactenus, ut omittatur hic dat. obiecti, et nominatim dat. pers. αὐτῷ, τῷ Σεβ., quem Sch. explet in ἐπ. „αὑτοὺς, *permiserunt* sese *illi*“ pro quo pron.

κράτορά τε ἀποδεῖξαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσαι. ὅ δ' [o], ὡς ἔγνω τὴν τῶν Παιόνων γνώμην, διέπεμψε [p] καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη [q], καὶ πρὸς πάντας

rem declararent, et imperium
17. ei mandarent. At is ubi cognovit Pannoniorum animos, misit et ad vicinas gentes, atque praefectos gen-

o) Nostrum hoc comma, v. N. p) Mss. Ba. et Vi. διέπεμπε, sed ἔπεμψε B. 2. al., v. N. q) Colon hic in Ms. Ba. alienum.

per lenem ed. 2. Bc., (qui non convenit cum Vs. Lat., et ex vitio operarum ortus videtur,) rectius fert 1. alterum per asperum, quo de cum v. ἐπ. alibi, liberius hic agente P., etiam Stp. in m., h. l. ut sit de militibus, permittere se voluntati Severi et imperio, obsequium promittere ei ad omnia et cum eo militandum contra Nigrum et Iulianum, cuius fidei documentum adiungitur statim a Nostro duplex in titulo imperatoris dato et dignitate potentiave eiusdem, ubi Bg. in rel. fere cum Stp. in m., unde et Sch. in „ἀρχ. *imper.* committere *alicui*" ostendens suppletum a Bg. pron. αὐτῷ, quod etiam explendum per acc. αὐτὸν in pr v. ἐπ., ut ter in vicinia id pron. Noster oppresserit, varians in ἐπ. cum 2, 8, 9. αὐτ. ἀνεῖπε, (ubi Bg. adhibuit Lat. idem, ignotum Stp. Th. cum formula Nostri, quam e Phil. v. ap Loesn p. 169. m., sed per Lat. Bg. in Ind. Dion. Ca., cf. Krb. Obs. N. T. Bud. C. Ind. Dem., cui add. 53, 21.) ut cum 2, 6, 7. tantum in ordine et tempore v., ubi Stp. Th. 4, 450. e. hinc sine Vs.

ὅ δ') Eodem redit tandem, utrum post δὲ nobiscum interpungas, ut ὁ cohaereat cum sq. membri v. διεπ., an sine commate ὁ copules cum proximo v. ἔγ., quod P. fecerit, quanquam pron. ὁ oppresso, nihil ut liqueat de Bg., qui ordinem tamen relinquit in ὡς postposito, (quod et Lat. solenne,) at in sq. γν. plur. tenet e P., ut variatur cum 2, 3, 5. μαθεῖν τὴν γν. et 2, 7, 4. m. αἰσθόμενος τῆς γν., sed soli memorantur Παιον., non iterum Illyrii simul, ut §. 1., forte ut principes, et ad quos praefectura Severi praecipue pertinuerit, cf. §. 2.

διέπεμψε) Edd. simplex fuerit ex operarum vitio, ut aliud Mss. tempus e lapsu in litteris, cum Ms. Ve. maneat in vulg., tacente prorsus P., sed Sch. „misit *hinc inde* ad *gentes*, (respiciente praepositionem, cf. 2, 2, 4., secus ac Bg. e Stp. m., sed nobiscum faciente in) ἀρχ. praesides *provinciarum*" pro quo Bg. in ἔθν. cum P. et Stp. m., sed ut Sch. verius sit ex adiunctis τῶν 'P. δουλ., variante Nostro cum §. 12. m. πρ. καὶ ἡγ. per unum ἀρχ., quod peculiari hac vi pro praeside provinciarum ignorat Stp. Th., cf. ad Dion. Ca. p. 706. et Krb. Decr. R. p. Iud. p. 267., qui et in L. N. T. reddit per Lat. Bg., ignotum Stp. Th., et ap. G. Th. cum Grr. al., nec in sensu hoc, cf. 2, 7, 7. et 14. Caeterum Bg. omisit praep. πρ. ob syn. pr. εἰς, secus ac Stp. in m., ubi in Gr. uni v. διεπ. data est duplex praep. cum discrimine quodam, et εἰς quidem cum nomine locorum, sed πρ. cum nom. personarum, ubi procedit duplex etiam in Lat. Sch. *in* provincias *et* ad *praef.* Sed Bg. praeterea e P. opprimit adi. παντ., nescio, an offensus negligentia Nostri grata in ter deinceps repetendo adi. eodem, quod tamen olim restituetur.

τοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπ' ἄρκτῳ [r] Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν [s], μεγάλαις τε πάντας ὑποσχέσεσι καὶ ἐλπίσιν [t] ἀναπείθων, ῥαδίως ὑπηγάγετο. ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων [u] ἀνθρώπων

tibus, quae ſub ſeptentrione Romanis ſerviunt: magnisque omnes pollicitationibus ac magna ſpe ſolicitans fa-
18. cile illexit. Erat autem
aptiſſimus omnium hominum

r) Mss. Ve. et Vi. ἐπ' ἀρκτ. v. N. ſ) Comma hoc in B. 1. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg., it puncto al. t) ἐλπίζειν B. 2. et ἐλπίσειν Par. mendoſe. u) Mss. Ba. et Vi. ἁπάντων, v. N.

τῶν ὑπ' ἀρ.) Mala eſt Codicis lectio. *Stroth.* Res eadem, quae 1, 2, 9. e., tacente hic P., ſed variante Noſtro cum 1, 6, 16. ὑ. τῇ ἀ. per artic. omiſſum, ſed cum 2, 4, 4. ἔθνη, ὅσα Ῥωμαίοις ὑπήκοα pro phraſi per v. privum δουλ., cf. Ind. Dem., in primis 132, 14. coll. v. 17., hic ut ſubſt. ἐθν. in vicinia aliter ac proprie ſtet, quam paulo ante. Caeterum Stp. Th. 1, 540. C. e. ſine Vs. habet memoriter ſub „ἄρκτ. pro parte orbis ſeptentrionali, Herodi. l. 2. „διετ. — ἐπὶ ἄρκ. — ἐθν.“

μεγάλαις) Pro libero P. ſeverior Bg., ad ſecundum ſubſt. ἐλπ. alius numeri repetit e pr. adi μεγ., reddente Sch. in „ὑποσχ. *promiſſionibus* magn. *illicere*, ἐλπ. ſpe *magnorum* praemiorum *illicere*, ἀν. *illiciens*, ad ſuas partes trahens *pollicitationibus*“ quod Lat. ad v. ὑπηγ. e P. retinuit quoque Bg, cui ſyn. *pellicere* ap. Stp. Th. aliunde; variante Noſtro cum §. 14. modo per ſyn. adv. et per oppreſſum hic pron. αὐτούς, de cuius ſubſt. duobus cum v. ἀναπ. nihil Stp. Th. tenet, nec affine illud ap. Abr. L. Ar. in Addend. p. 135. i. ἐλπίσι πείθεσθαι, ut nec habeo aliunde cum v. ἀν. ſubſt. ὑποσχ., niſi ap. G. Th. in Bg. „regem *magnis* pollic. *ſolicitatum* Suet. — *ſpe* et *pretio ſolic.* Cic.“ cf. Ind. Corn. N. et Iuſt., ut hanc ad analog. Noſter iunxerit ſubſt., ſeparatim ibi poſita, celaturus imitationem, qui et abundantiam adhibuit in ἀναπ. cum ὑπηγ., quorum unum ſufficiebat, ut et P. contraxit, forte e §. 14. vel 2, 7, 10. ubi ſunt modo una v., quorum hic ἀν. adeo ſit ſumendum anguſtius, pro ſtudere ac conari commovere et flectere.

ἱκανωτ.) Mallem, *erat* aptiſſimus *omnium* quam *maxime* non modo *ad* ſimulandam *benevolentiam*, ſed et *ad* fidem *illius faciendam*. Dignior ergo Severus, qui *chreſtologus* dicatur, quam Pertinax ap. Capit. c. 13. (cf. §. 12.) *Leisn.*

Sic et Stp. fere tum in m. P., tum in Th. 3, 146. B. e. „ἱκ. — ἀνθρ. πρ. — εὐν., omnium *hominum* ſolertiſſimus *ad* ſimulandam *amicitiam* et *praeferendam* cum *certa* fide *benevolentiae*, (et p. 439. G. e. per eadem Lat., ſed in Gr. ſimul cum adv. μαλ., quod et tenet 1, 1687. C. m. e P., addens,) Bud. autem, *omn. hom.* ſol. *ad* ſim. *amic.*“ quae reperias plene per pr. Lat. in Comm. 159, 47., ubi agit de v. πιστ., in quo Bg. liberius reddit, nec tamen incommode, ſecundum quidem G. Th., qui vult „plus eſſe, quam ſignificare, — quae *vultu* et *verbis* ſaepe *ſignificaſſent*, re *et* ſententiis *declaraſſent*“ ut Bg. in ſua formula, a Gs. deinde ſubiecta ſine explic., ſumſerit pro oſtendere per firma ſigna, vel non dubia plerumque, cuius generis et ſolet eſſe, quod Noſter ſubiicit, iusiurandum; ut redeat tandem ad vulgarem notionem pro firmare et compro-

μάλιστα προσποιήσασθαί τε quam maxime simulandae ac καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν x), declarandae benevolentiae, neμήτε ὅρκου φειδόμενος, εἰ δέοι que iuriiurando parcens, si

x) In Ms. Ba. colon.

bare, vultu, verbis, factis, beneficiis, donis, et his rebus persuadere aliis, se iis esse benevolum, etsi non sis vere et in animo; unde hic et per copiam praemittitur v. πρ. syn. quodammodo, sed generis, quo universe ostendas, te esse benevolum alicui, ut formae est πισ., cum ostendas idem per certam speciem aliquam et veritatis aemulam; scribente Nostro et hic modo ad analog., dum et Poss. Call. modo tenet p. 410. i. „προσπ. εὐν. simulo *benevolentiam*, Herodi." negligente P. alterum v. πισ., non item Sch. „*ad* fidem *benevolentiae* faciendam *maxime idon.* πρ. simulare *amorem*, Sb. (Ind.) *conciliare* sibi *benevolentiam*, (quae notio, per se procedens, hic tamen videtur minus apta contextui, i. e. sqq. πισ. et rel.) μαλ. *maxime*, — cum alio superlat." pro quo Lat. adv. adhibet Bg. aliud syn., proprie ὡς μαλ., quod et ipsum habet Stp. Th., it. μαλ. πάντων et μαλ. παντ. ἀνθρ., non item μαλ. ἀνθ. ἁπαντ., quod est ap. Dem. 849, 8. et pro eo p. pr. l. 9. παντ. μαλ. ἀνθρ. ad variandum, ut hic in Mss., ne tertium redeat παντ., per glossam, etiam forte per comparationem cum illo Dem., cf. 1, 9, 1., ut ap. Stp. non est μαλ. cum superlat., quo de v. ad Luc. 2, 863. N. 75. Abr. ad Aesch. 1, 132. e. sq. et 630. i. et Lect. Ar. p. 283. m. Poss. Sy. p. 42. m. Ind. Sb. hinc sine Vs. et aliunde, Ael. V. h. Diod. S., Fi. Aesch., (ut de Lat. *maxime* Ind. Liv. Ern. cum G. Th. et Cl. Cic.) contra Grammaticos veteres, v. Th. Mag. p. 596. et Herodi. p. 460. m., cf. μ. cum πάντων Poss. Call. p. 371. m. Fi. Plat. Phaedo. p. 87. N. 3. Z. ad Vig., Ind. Plur. Hf. ex 13, 13. et Dem. 439, 2. et cum ἀνθρ. παντ. alio ordine Herdt. p. 138. e. cum N., postposito tamen etiam, ut hic, μ., at μ. παντ. ἀνθρ. Dem. 374, 3. it. p. sq. l. 3., sed ut μ. cum superlat. redundet, ut Lat. illud *maxime*, et *longe*, it. *multo*, et μᾶλλον cum comparativo; sicut nec in μ. cum adiuncto πάντων aut π. ἀνθρ. equidem quaero emphasin.

μήτε ὅρκ.) Talis Lysander ap. Plut. in vita et apophth., et Philippus Macedo ap. Iustin. (forte 8, 3, 1. it. 8, 5, 4. et 9, 8, 7., ubi tamen de Philippi perfidia universa tantum traditur, non vero de contemtu iurisiurandi, qui in Lysandro notissimus est.) His illud in ore, immo in mente, τὸ ἀληθὲς τοῦ ψεύδευς κρεῖττον εἶναι, ἑκατέρου δὲ τῇ χρείᾳ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν τιμὴν ὁρίζεσθαι, (quae Gr. repetiere Oxon. in N.) *veritatem quidem mendacio praestare, sed utriusque dignitatem et honorem usu* discerni (*definiri*). Caeterum Severi animus sub vulpe latens non fefellit seniores, qui *fictam modestiam* et *propositum* in *omnia*, quae *sibi* utilia *crederet*, audacter *expeditum*, et ipsi metuebant et aliis praedicebant infra 2, 14. (9.) *Boecl.* Lysandri similis; cuius hoc improbe dictum, ὅρκοις ἄνδρας, ἀστραγάλοις δὲ παῖδας ἐξαπατητέον, *pueros tesseris, viros iureiurando oportet circumvenire*, ap. Plut. in Lys. p. 437. C. *Leisn.*

Bg. cum Stp. in m., praeter severius μ., quod tamen sane hic sumendum pro *ne quidem* cum Stp., nihil in Th. ferente, praeter notionem in v. φ., huc aptam, pro abstinere, tacentibus Indd. etiam formulam Nostri, ad analog. tantum scribentis, nec G. Th. tenente quid, sed

τούτου καταφρονῆσαι, ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες [y], διά τε γλώττης προΐετο, ὅσα μὴ ἔφερεν ἐπὶ γνώμης.

oporteret id contemnere, mentiens commodi causa: linguaque proferebat, quae non haberet in animo.

y) Ms. Ba. χρειῶδες διὰ λόγου πρ., sed Ms. Ve. modo διὰ λόγου, at Ms. Vi. διά τε λόγου, v. N., ut post χρ. comma in B. I. L. pro colo Stp. rel. it. Ms. Bg., et puncto al.

modo sq. formulam, quodammodo syn. et explicandi ergo subiectam, quam, e Lat. forte ductam, nec ipsam Stp. Th. novit, nec Ind., sed syn. tantum ὑπερόπτεσθαι R. Or. V. 4. et παραβαίνειν Ael. V. h., servante Sch. in v. κ. idem P. Lat., quod in pr. φ., cum ille contraxisset omnia in unam phrasin, etiam in sq. liberior, ubi Noster cum 2, 6, 19. i. in εἰ δ. variat modo per rectionem cum inf., at Sch. partim cum P. „opus esset, res posceret, χρ. si ita usus posceret, pro ratione status, mentitus" in tempore v. ψ. tantum severior, quam Bg., qui forte respiciebat pr. idem praes. φ., immixtum intra aor., nihil habente Stp. Th., quam aliunde notionem pr. πρὸς cum acc. rei, pro propter et Bg. syn. e Stp. m., quo de loco Hoog. ad Vig. p. 644. N. 68. „proprie mentitus ad utilitatem, i. e. ubi vidit, in rem suam esse. Videtur dissimulari participium φέροντα, pertinentia" qua ellipsi forte et carere possimus, manentes in notione praep. illa, qua de cf. et Ind. Dion. Ca.; quanquam et G. Th. in pr. ad Nr. 16. in illo Ter. signa ad salutem affert Donati supplementum pertinentia; ubi tamen alia res fuerit in praemisso subst. aliquo, quo referatur participium illud expletum, quale subst. abest in loco nostro; ut ap. Gs. sunt et in subst. formulae ad usum, in usum, ad suos usus, ex suo usu, quarum tertiam adhibet Sb. Ind. ad 6, 7, 3. πρ. τ. ἑαυτοῦ χρ, physico sensu ibi usurpatam, cum pron. gen., quod sane hic suppleas, totam Nostri formulam cum v. ψ. et Lat. Bg. nec Gs. dante, nec Ind. Caeterum in ψευσ. cum pr. φειδ. participia erunt cumulata, nisi ψευσ. iunxeris cum propiori enunciatione εἰ δ., vel dicas, a part. φειδ. pendere aliud part. ψευσ., resolvendum per Lat. ita, ut.

διά τε γλωττ.) Codicis lectio διὰ λόγου mala est et interpretatio librarii. Egregie autem ab Herodi. dictum est hoc διά τ. λ. *Stroth.*

Quoad criticam huius loci partem, recte Strothus agnoscit in Mss. nihil, quam glossam, cum et P. teneat vulg., et ipse Noster, cum variatione tamen 7, 8, 4. e. τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλ. προφερόμενα per adiunctum syn. subst. et syn. v., tum novitatis litterae a vetustis abhorreant nimis, tum sensus existat idem exinde, sed praeterea omissum in Mss. τε, sive ob sqq. γλ similes litteras, sive per ingenium librarii, coniuncturi hanc enunciationem sine copula cum pr. particip. ψευσ., cum tamen P. quoque cum Bg. copulam ostendat; Nostro iterum suam formulam fingente et ex analog. tantum, cum nec Indd. ferant, nec Stp. Th., nisi affine Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, (cf. Abr. ad Aesch. 1, 348., ubi et illud Mss.) et διὰ στόματος ἔχειν, nec aliquid ad sq. formulam, ubi similis Nostri analogia, ne Bg. quidem formulam habente G. Th. in v. *prof.*, sed in subst. *ore* tantum cum „emittimus *voces* recto *ore*, Lucr. (nihil vero ad sq. formulam, ubi adhibiturus eram saltem vicinius Lat. *gestare*, quo in v. ib.) ferrum *et* scopulos *gestare* in *corde*, Ovid." respiciente Nostro, quoad

Θεραπεύσας[z] οὖν διὰ γραμμάτων πάντας τοὺς κατὰ τὸ Ἰλλυρικὸν ἅμα καὶ ἄρχοντας,	Captatos itaque litteris cunctos per Illyricum et iam praefectos sibi adiun-

z) Ms. Ba. θεραπεύων v. N.

sententiam, opinor, illud Sall. Cat. 10, 5. *aliud* clausum *in* pectore, *aliud* in *lingua* promtum *habere*, ubi v. Cort., sed ordine membrorum inverso, aliterque variando, ut imitatio celetur, quam vel P. prodiderit, quem sequitur, ut Bg. potius in primo membro, ita in secundo magis Sch. „πρ. *proferebat*, s. *promittebat* haec *lingua*, γλ. *lingua* proferebat, *quae* non *habebat* in *animo*" manente cum isto in Gr. indicat. v. ἐφ., (quum Bg. e Lat. ratione coniunctivum dedisset,) sed nullum sequente usum Lat. in v. *promitt.*, sic physice posito, cf. G. Th.

θεραπεύσας) Ms. aliud iterum tempus, praes pro aor. 1., e glossa et ingenio fuerit librarii, ut varietur, nec idem tempus redeat mox, in primis in fronte enunciationis, utque similia sit ratio, quae 2, 9, 17. e., manente etiam P. in vulg., quocum partim Sch. „quum *demulsisset* eos *litteris*, insinuatus *illis*" quod (tacente Stp. Th.) sit ad sensum i. q. l. l. μεγ. ὑποσχ. καὶ ἐλπ. ἀναπ., sed et verbis blandis honorificisque compellare, ac laudibus afficere, cf. 2, 2, 20. χρήμασι — θεραπεύσομεν, quocum variatur per adiunctum e syn. formula, ut Bg. substituit syn. ablativum severiori P. in δ. γρ. formulae.

ἅμα καὶ) Non male cum Schotto post τὸ Ἰλλ. inseremus στρατιώτας τε. *Sylb.* Non probo Schotti ac Sb. sententiam, qui excidisse putant vocem στρατιώτας ante ἅμα. Primum enim non opus est, ut vocem deesse existimemus, cum πάντες οἱ κ. τὸ Ἰλλ. nude sint omnes Illyrici incolae, magistratu aliquo non ornati. Deinde, cum statim sequitur ἀθρ. δὲ τ. π. στρατιώτας, ingrata esset haec vocis στρατιώτας repetitio, si iam antea adfuisset; saltem scribendum fuisset Herodiano δὲ καὶ τοὺς παντ. λ. *Stroth.*

Qui pro sua explicatione poterat et uti auctoritate P., intelligentis locum hunc similiter, quanquam oblique, et syn. formula sine praep., et ad ἀρχ. addentis gen. τῶν ἐθνῶν e 2, 9, 17. m., sed opprimentis ἅμα iterum cum Bg., qui, severior in praep., καὶ cepit aliter, pro *praeterea*, forte praeter Pannonicos, quos solos Noster nominarat 2, 9, 17. et 2., ut ib. §. 12. m. tantum τῶν Ἰλλ. et i. eodem modo fere, quo hic, πάντας τοὺς κ. τ. Ἰλλ. στρατιώτας, quo respexerint Schottus et Sb.; ut hic, cum Noster copularit ib. §. 1. Παιον. καὶ Ἰλλ., quoque Illyricos praefectos ac praesides voluerit nominatim tangere, cum et his opus esset ad rem persequendam, cf. 2, 8, 17., ut tamen rursus hic per variationem a Nostro positi esse queant οἱ κ. τὸ Ἰλλ. pro superioribus Pannoniis, (maxime ob particulam οὖν, quae refertur semper ad aliquid praemissum,) et post parenthesin 2, 9, 18. redeat ad §. 17. ibi; post quam parenthesin etiam Noster solet repetere eandem rem, ut hic facit, variando tamen cum ὑπηγ. ib. per syn. προσηγ., adiuncto huic etiam pron. αὐτ., quod per alium casum αὐτοῦ, τοῦ Ἰλλυρικοῦ, oppresserit ad ἀρχ., unde stabilitur ratio et P. et Strothi, cum Bg. non procedat per usum loquendi, ubi ἅμα cum καὶ semper duas res s. pers. habet, et καὶ in notione copulae stat, cumque forte non opus sit pro ἅμα, per compendium scripto, coniicere ἡγεμόνας ex 4, 4, 1. et 2, 9, 12. m., cf. hoc c. §. 16. In πρ. Sch.

προσηγάγετο αὐτούς. ἀθροί-
σας δὲ τοὺς πανταχόθεν στρα-
τιώτας, ἀντὶ [a] Σεβήρου τὲ ἑαυ-
τὸν Περτίνακα ὀνομάσας [b], (ὃ

2. gebat. Collectis autem undique militibus, pro Severo se Pertinacem nuncupans, (quod non solum

a) Ms. Ba. σεβῆρον τὸ περτ. ἑαυτ. ὀν., sed Ms. Ve. Σεβῆρόν τε Περτ. ἑ., allo acc. tantum, v. N. b) In Ms. Ba. signa parenthesis non sunt. *Mart.* nec in A. cum B. 1. sed in Stp. rel. necessario ob aliam constructionem.

„adiunxit *fibi*, f. pertraxit in suas partes *eos*" prius e Sb. Ind., cf. 1, 12, 9. m., tacente hic P., qui in sq. δὲ iterum liber, ut Noster non variat in τ. παντ. στρ. cum 2, 8, 1.

ἀντὶ Σεβ.) Ineptae librarii cuiusdam fedulitati tribuenda est haec editorum lectio, quum constet, Septimium Severi nomen non depofuisse, atque adeo se non Pertinacem pro Severo appellari voluisse. Vera igitur est Codicis Ven. lectio, Σεβῆρον τε Περτίνακα ἑαυτὸν ὀν. Quanquam enim reliqui scriptores neutram harum lectionum suo testimonio aperte confirment, Ael. Spart. c. 7. (e. p. 602. e.) *se quoque* Pertinacem *vocari iussit; quamvis postea id nomen aboleri voluerit*, Aur. Vict. (de Caes. 20, 10.) *horum infinita caede crudelior habitus, ac* cognomento *Pertinax*, Eutrop. l. 8, 10, (4.) Pertinacem *se appellari voluit, in honorem eius Pertinacis, qui a Iuliano fuerat occisus*, Xiphilino et Zos. omnino nihil de isto cognomine afferentibus: tamen ex nummis constat, imperatorem appellatum esse Severum Pertinacem. Plures enim, cum in Nummophylacio Christinae, tum etiam in aliis museis exstant nummi hac aut simili inscriptione: Imperator Caesar Lucius Septimius Severus Pertinax Augustus, v. dictum Nummoph. Tab. XXIV. n. 19. 22. et 24. Tab. XXV. n. 12. 13. Recensetur quoque in museo Theupoliano p. 944. nummus Perinthiorum, in Severi honorem cusus, cum Gr. inscriptione: ΑΥΤοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος ΣΕΠτίμιος ΣΕΟΥΗΡΟΣ Περτίναξ. Eadem reperitur in ultimo Nummo Nummoph. Christ. qui est Abydenorum. Caeterum, quod Spartianus ait, Severum postea Pertinacis nomen aboleri voluisse, refelli videtur ex nummo, Tribunicia Potestate XII demum cuso, in quo illud tamen exstat. Sic enim inscribitur: Severus Pius Pertinax Pontifex Maximus Trib. P. XII. *Stroth.*

Cum e P. nihil certi definias, sed Bg. cum aliis tolerarit vulg., tum Mss. nostri sint suspecti de glossa, lectio autem nova violentior sit, eiecto ἀντὶ, aut elapso hoc ob pr. ωτας litteras: interpretatione iuvabimus lectionem vulg. hac, ut, loco solius sui nominis, etiam simul *nominari se iusserit* Pertinacem; sicut 1, 14, 15. e. eodem sensu a Nostro dictus Commodus, ἀντὶ Κομμ. καὶ Μαρ. υἱοῦ, Ἡρακλέα τὲ καὶ Διὸς υἱὸν αὐτὸν κελεύσαι καλεῖσθαι, non, quo plane abstinuerit Commodus prioribus nominibus, sed quod addiderit illis postrema, aut interdum potius his usus fuerit, quam illis; ut forte finxeris, etiam Severum libentius usurpasse Pertinacis cognomen, quam suum, et iussisse, se Pertinacem potius interdum appellandum, in primis nunc et ab initio, ob causam, a Nostro subiectam, ut eo nomine placeret ac se commendaret magis; cumque Noster tradiderit quaedam ac cognorit, aliis nec tradita, et ignota: etiam severe sumas verba, loco nominis Severi adhibuisse nomen Pertinacis, scil. tunc et ab initio, et ad tempus; qualibus supplementis et

περ οὐ μόνον ἤλπιζε τοῖς Ἰλλυρικοῖς [c] εἶναι κεχαρισμένον, ἀλλὰ καὶ τῷ δήμῳ [d] τῶν Ῥωμαίων, διὰ τὴν ἐκείνου μνήμην [e],) συγκαλέσας τὲ αὐτοὺς εἰς τὸ

sperabat Illyricis gratum fore, sed et populo Romano, propter illius memoriam,) convocatisque in cam-

c) Sic iterum edd., cum Mss. tacite, v. N. d) Ing. τῷ δήμῳ 'Ρωμ., et Ox. τῷ δήμῳ κατὰ 'Ρωμ., vitiosius hoc, quam prius, v. N. e) Sic Ms. Ve. et Vi. cum Ing. pro rel. γνώμην, v. N.

alibi opus est, et locus hic conciliatur, opinor, non modo cum §. 19. τὸν Σεβ. — καλοῦντες Περτίνακα, sed etiam cum sententia Mss., quam equidem credo sumtam ex monumentis illis numorum et scriptoribus aliis, quorum locis, a Strotho datis, add. e Spart. in Sev. c. 14. e. p. 614., it. c. 9. i. p. 604. e. *bis auditis*, *ad* senatum *Severus* Pertinax — *litteras misit*, it. c. 24. m. p. 640. e. *Septimius* Pertinax *Severus* rel., et de causa istius cognomenti e. 17. e. p. 620., apud quem hic imperator, ut ap. Nostrum semper, vocatur simpliciter *Severus*, sed et *Septimius Severus* c. 5. p. 597. i. it. in Ant. Carac. e. 1. p. 706. i. et in Clod. Albin. c. 1. p. 683. i. et c. sq. p. 685. m., contra *Severus Septimius* in Pesc. Nigro c. 8. i. p. 664. m. et *Severus Augustus* ib. c. 4. i. p. 650. et in Cl. Alb. c. 7. m. p. 695. m., in Lat. Bg. *nunc*. G. Th. tenente etiam Gr. n.

τοῖς 'Ιλλυρ.) Sb. Ind. hinc etiam exhibet vulg. sub ellipsi illa ad 2, 9, 2. m., ut et Bg. e P., it. inde Lat. ad inf. εἶν., non vero gradum alium ad κεχ. Mox rario Ing. in τ. δ. 'Ρωμ. sine artic. secundo potius e lapsu operarum est, quam voluntate editoris, in Stp. alias manentis, quanquam per se et ipsa occurrens ap. Nostrum, qui hic variat cum 2, 8, 6. et cum aliis rationibus, cf. 2, 2, 16. it. 1, 10, 10.

διὰ τὴν ἐκ. γνώμην) Non γνώμην, sed μνήμην, veram esse lectionem, puto. *Steph.* Bg. legit cum Stp. μνήμην, non γνώμην. Supra (2, 7, 10.) φήμη pro γνώμη ponendum, admonuimus. *Leisn.* Et hanc ineptam editorum lectionem tulisse editores miror. Recte in Cod. legitur μνήμην, sicuti iam Stp. legendum esse monuit. *Stroth.*

Leisn. etiam in m. Ms. Bg. „legit ergo μνήμην cum Stp. Supra γνώμη pro φήμη“ eandem vocem μν. scribens in m. Ox., sed Sch. in γν. „propter *illius*, scil. Pertinacis, *bonum animum*, quo olim praeditus erat. Ita non opus erit emendatione Stp. in μνήμην“ tacente Sb. in N. et Ind., etiam P. per hanc regionem, sed ut Sch. explicatio aliena sit a re praesenti, cum agatur de mortuo, in quem cadit modo memoria, Nosterque ipse respiciat variando ad 2, 9, 13. αὐτοῦ τὴν μνήμην τιμῶντες, de iisdem Illyriis, quibus hic Romani adduntur; ut iure susceperim novitatem Mss., etiam contra Ms. Ba. auctoritatem, cum lapsus incidere facile potuerit et contextus requirat.

συγκαλ.) Bg. e P., quibus addit Sch. non istius liberum adi., sed pron. tantum *iis*, quod et Bg. licuit addi, in sq. εἰς τ. π. brevius variante Nostro cum 1, 5, 3., sed longius et per adiunctum cum 2, 2, 11., ut in v. compos. cum καλ. 2, 8, 1., cum in privo v. ἀϑ. cum phrasi 1, 5, 4., ubi Bg. manserat in pron. per lenem, secus ac in priori l. l., tollens hic praeterea καὶ, ut P. liberius agit in hac regione.

Google

πεδίον, καὶ βήματος αὐτῷ [f] ἀερθέντος ἀνελθὼν, ἔλεξε τοιάδε [g]. „Τὸ πιςὸν ὑμῶν καὶ πρός „τε θεοὺς [h] σεβάσμιον, οὓς „ὄμνυτε [i], πρός τε βασιλέας

pum, cum ſuggeſtum ſibi ere-
ctum conſcendiſſet, dixit huiuſ-
3. cemodi quaedam: *Fidem ve-
ſtram, et tam erga deos religio-
nem, quos iuratis, quam erga im-*

f) αὐτῷ per aſperum Ox., v. N. g) In edd. A. al., ut ſupra, titulus eſt δημηγορία Σεβήρου. h) Ms. Ba. πρὸς θεοὺς σ. v. N. i) Ms. Ba. ὡς ἂν, ὄμνυται λ. v. N.

πρός τε θ.) Omiſſum τὸ ante aliud τὸ in Ms. Ba. iterum, praeter rel. Mss., refert Bg. clarius, quam P., quocum partim Sch. in „π. *fidem* ſ. *fidelitatem* veſtram" in poſtr. e Sb. Ind., ubi et ſimile e Xiph., non item quid tale ap. Stp. Th., hoc ſenſu quidem, ſed alio 3, 144. H. e Thuc., quanquam ib. D. „τὸ π. *fides*, i. q. πίςις" cf. tamen Thuc. Ind. ex 1, 68. 3. Dem. cui add. 850. ult. Luc. et Kypk. 2, 451., ut ap. G. Th. in Lat. Sb. noſtrum Gr., variante Noſtro haud dubie cum ἡ πίςις ſupra, cf. 1, 7, 12.

σεβασμ.) Ad deos enim proprie hoc pertinet, ut ſupra iam monui, (2, 8, 10.) ac luculenter ex h. l. confirmatur. Caeterum σεβάσμιον pro εὐσέβειαν ab Herodiano, cui admodum familiare eſt, adiectivis nominibus in neutro genere pro ſubſt. uti, v. N. ad 1, 11, (13.), poſitum eſſe, quilibet vel me non monente animadvertet. *Stroth.*

Bg. e P., ut et Sb. Ind., nec aliunde, ut Stp. Th. plane ignorat cum Indd., ut Noſtro ſit peculiare, it. ſq. τιμ. cum pr. πρὸς, (cf. Diod. S. 1, 180. l. 67. ἔνιοι τοῖς πλουσιωτάτοις τοῦτο τὸ τιμ. ἀπονέμουσιν, *alii* honorem *iſtum* deferunt *opulentiſſimis*, i. q. pr. τὴν ἀρχὴν, ſed aliter τὰ τίμια Fa. Aeſ. Xen. Sy. Plur. Hſ. cum opp. ἀνάξια, it. τὰ τιμιώτατα ap. Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp.) quod Stp. Th. hinc 3, 1561. C. m. „fides *veſtra* et *obſervantia* erga *imperatores*" una cum P., cui Sch. adiungit Sb. ex Ind. „obſervantia in honorandis imper." in quo maior ſit redundantia, quam in Noſtri adiuncto, cum τιμ., i. q. τιμὴ, queat accipi de animi cultu et cogitatione bona, ſed αἰδ., (ubi Sch. *veneramini*,) de ſignis et documentis eius per dicta et facta, in primis in cavendis iis, quae diſpliceant vel ipſis, vel aliis, aut ſint contra pudorem ac leges; videturque Noſter de induſtria abundantiam illam adhibere hic in Severo aſſentatore, ſimulatore et quaſi impoſtore, quae natio multa loquitur, etiam, quae nec ipſa intelligat, nec, ſi penitius exiguntur, recta ſint et ſevera, ſed inanes modo voces; ut ex altera parte hic apparet concinnitas, quam in ſecundo membro negligit P., ſervans idem in primo vulg. οὓς ὄμν., pro quo Ms. tenet confuſas litteras, ω cum ου, it. ο cum ω, et ε cum αι, praetereaque auctarium in ἂν cum commate, de more Ms. iſtius, quod ἂν librarius addiderit, cum ſemel ὡς per errorem legiſſet, ad analog. aliorum locorum, ubi ὡς ἂν ap. Noſtrum reperitur; faciens tamen ſic lectionem prorſus ineptam; ut formulam Stp. Th. tenet aliunde in v. ὀμν., cf. L. N. T. Schw. in N. Krb. Obſ. p. 397. in., cum Ind. Xen. Cyr. Z., nec tamen cum ellipſi praep. cuiuſdam, v. c. εἰς, quam e Lat. ſtatuerim, *per* quos *iurare ſoletis*, accepto praeſ. pro aor., cum quidem ſacramentum militare praeſtatis, quo ſupplemento et hic opus, non item illo P.

„τίμιον [k], οὓς αἰδεῖσθε, δεδη-
„λώκατε [l], δι᾽ ὧν ἀγανακτεῖτε,
„ἐφ᾽ οἷς οἱ κατὰ τὴν [m] Ῥώμην
„στρατιῶται, πομπῆς μᾶλλον,
„ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, ἐτόλμη-
„σαν. κἀμοὶ [n] δὲ δι᾽ εὐχῆς

peratores venerationem, quos re-
veremini, declarastis eo, quod in-
dignamini ob ea, quae urbani
milites, pompae magis, quam
virtutis administri, ausi sunt.
4. Etiam mihi autem in votis

k) Ms. Ba. βασιλέας οὓς αἰδ., v. N. l) In Ms. Ba. colon. m) In Ms. Ba. τὴν abest. *Mart.* v. N. n) κἀμ. sine iota in A., ut mox εὐχῆς δεὶ servato acc. in B. 1.

ad οὓς αἰδ., qui et in hac regione servat vulg. τιμ., a Ms. auctore eiectum, ut iam latens in pr. σεβ. aut in sq. ὁ. αἰδ., sed ita peremta concinnitate.

δεδηλώκ.) Liberrimum in his P. deserit et Sch. in „δ. *ostendistis*, ἀγ. indignamini *super*" Stp. Th. ignorante in v. δηλ. tum hoc tempus, tum rectionem cum pr. διά, neque ipso aliunde, tacente etiam G. Th. in v. Bg., it. in Sch., huc spectante Bud. C. 1406, i. sine Vs., quoad contractam orationem, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e. p. sq. 1) sed 1467, 45. cum Vs. „fidem *enim* vestram *pietatem* que *declarastis* querelis *vestris* indignabundis, *ob* ea *a* vobis *editis*, quae *Romaniensis* exercitus *ausus est*" cum alia lect. memoriter οἱ κατὰ Ῥωμ., quae et in Ms., ubi autem a Glossatore omissus artic. e comparatione 2, 9, 10., quocum Noster variat hic per aliam syn. praep. et adiunctum longius, cum tamen librarius tolerasset artic. in eadem re 2, 8, 17.; formulam mutante Bg. fere e P. in syn. adi., de Praetorianis cum Periz. quidem in de Praet. p. 506. m. p. sq. m., et 511. m., sed tamen remotius, substituto nomine τὴν πόλιν iterum, cf. 2, 4, 8., ductis etiam sqq. e P. in ὑπ., quod hic pro adi. explices Lat. *utiles* ad pompam magis instituendam, quam fortitudinem in bello demonstrandam, et cum imperator velit procedere in pompa domi, quam cum in bello velit edere documenta fortitudinis cum *ipsis*; quod tamen potius ad contemtum in eos et animum auditorum commovendum posuit Noster, quam pro veritate, leniens idem particulis μαλλ., ἢ, quibus res non tota negari solet, sed ex parte tantum et interdum, cum et Praetoriani fortiter pugnasse narrentur infra 5, 4, 16., cf. Graben. de Protect. p. 7. m. N. p).

κἀμ. — δ. εὐχ. ἐ.) Et hanc loquendi formam Herodianus valde amat, pro infinitivo. Sic dicit δι᾽ ἐλπίδος, ἡδονῆς, ἁρπαγῆς, φροντίδος, τιμῆς ἔχειν, pro ἐλπίζειν, ἥδεσθαι, ἁρπάζειν, φροντίζειν, τιμᾶν. Similis est Latinorum loquendi mos *in* votis, *curis* etc. habere. *Stroth.*

Ap. G. Th. reperias in v. *habere* 862, 40. „in *votis* dicimur, quod cupimus" non item illud Hor. Sat. 2, 6, 1. hoc *erat* in *votis*, quod propius Gr. nostro ob idem v. subst. tenet Bg. e P. cum Sch., qui in pr. δ. comparat etiam, saltem eidem legi subiicit, formulam Stroth., cf. 2, 1, 16., at Hoog. ad Vig. p. 568. a. e. „*et* mihi *est* in *votis*, pro εὔχομαι" quod legitimum est; ut διὰ cum gen. subst. rei et v. aliquo ponatur pro v. privo affinique illi subst., quod adest quovis loco; sicut etiam Sb. Ind. v. εὐχ. resolvit hinc Nostri phrasin in unum Lat. v. *opto*, etiam Stp. Th. 1, 1311. D. m., quanquam et Lat. Bg. usus aliisque, per haec tamen

„ἐϛι, πρότερον μὲν [o] οὐδ' ἄλ-
„λοτε ἀντιποιησαμένῳ τοιαύτης
„ἐλπίδος, (ἴϛε [p] γάρ μου τὸ

est, quamvis prius nunquam
affectaverim eiusmodi spem,
(nostis enim meam erga prin-

o) Comma hic in Ms. Ba. cum B. 1. p) Ms. Ba. distinguit duplici colo, quae parenthesi sunt inclusa. *Mart.* Parenthesis signa absunt etiam in A. al.

modo „ap. Herodi. et Hermog.“ praeterea non tenente me, nisi pr. δ. cum aliis subst., sed cum eodem v. *ἐλ.* e Stp. Th. 1, 979. C. m. Bud. C. 515, 30. et Vig. l. l. m., it. Ind. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Abr. Dl, Th., sed et cum aliis v. v., praeter Krb. Decr. R. p. I. p. 66., ubi etiam legitimum praeceptum est, quoque Ind. Ael. V. h. cum N. Per. ad 12, 31. i. Fi. Aesch. Xen. Cyr. et Luc., servante hic Bg. severius, quam P., duo ista, *καὶ*, pro *praeterea*, praeter Nigrum et vos ipsos, tum δὲ in transitu ad aliam rem.

πρότερον) Hic locus impeditus est, et sine dubio desunt quaedam. Interim sic utcunque sarcias, *πρότερον μὲν*, scil. *ἦν δι' εὐχῆς, ὑπακούειν τοῖς κρείσσοσιν, οὐδ' ἄλλ. λ.* quippe qui nunquam, nullo alio tempore, tantam spem susceperim. *οὐδ' ἄλλοτε* nove dictum, pro *οὐδέ ποτε* s. *οὐδεπώποτε. Reisk.*

Equidem *μὲν* post *πρότ.* solitarium accipio, nec ut cohaereat cum sq. *δὲ*, ut saepe sic *πρῶτον μὲν* et *πρῶτα μὲν*, sed *δὲ* post *νῦν* sumo, ut alibi, post parenthesin in reditu ad priora *κἀμοὶ — ἐϛι*, pro *igitur*, ubi Bg. per suum Lat. *tamen* respicere sane voluit ad pr. *quamvis*, e resoluto particip. adhibitum, cum *ἀντιπ.* aeque per pron. tantum resolvi liceat, comparente sic melius orationis serie, *in votis est* mihi, *qui* prius *quidem* non *alias* affectavi *talem* spem, *nunc ea ad* finem *perducere* rel., per Indd. reperto solo adv. *ἄλλ.* Hom. Hes. Call. Theogn. Xen. Cyr. et Pol. Z., Pal. Fi. Abr. L. Ar. Poss. Call. cum Suid. Vig. et Stp. Th., sed cum neg. Ael. V. h. *οὔ ποτε ἄλλοτε*, et sine Ind. ap. Dem. 54, 26. *οὔτ' ἄλλ. πώποτε*, seq. *νῦν τε λ.*, ad quorum analog. Noster *οὐδ'* pro simpl. *οὐκ* copulavit; propius, quam P., reddente Bg., sed Sch. sine neg. „*ἄλλ. alias*, alio tempore, *ἐλπ. spem* s. *rem* expectatam *auspicari*“ ut Leisn. in m. Ox. supra *ἐλπ.* „res sperata“ pro quo tropico manserim in proprio sensu de animi affectione, i. e. cogitatione et cupiditate, sumens idem v. *ἀντιπ.* pro suscipere, admittere in animo, atque adeo habere, it. facere sibi, quasi sit simplex v. *ποι.*, comparans nostratium *sich* die *Hoffnung* einkommen, *beykommen*, beyfallen *lassen*, quae qui facit, dicitur et *spem* sibi *vindicare* et *arrogare*, per tropum; non recte Sb. Ind. sine Vs. ad h. l. comparante alium Xiph., nihil vero tenente Stp. Th. aut Ind., praeter Polb. Ern. „*ἀντ. τῆς κατὰ θάλατταν ἐλπ.*, res maritimas bello tentare“ fere cum Intp. 1, 24. i., unde tamen non facile venias ad notionem v. cum subst. *ἐλπ.*, sed aliqua ratione per Lex. Ern. illam „utor aliqua re“ quod est pro habere; formulam Bg. afferente G. Th. sine explic. in subst. ex Ovid. Met. 5, 377., ubi N. etiam silent.

μου τὸ λ.) Liberrimum P. per totam hanc enunciationem nec Sch. refert in „*πειθ. obsequium* s. *obedientiam* erga“ in extr. e Sb. Ind., cf. Stp. Th. hinc sine Vs. alia et e Ios., tantum per simillimum locum *τὸ π. τῶν ϛρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας*, qui locus fortassis est Ind. hic ex 2, 228. s. 7. l. 9. *τοσοῦτον δὲ αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πειθήν. tanto* autem *obse-*

„πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πει„θήνιον.) νῦν δὲ ἐπὶ τέλος τε „ἀγαγεῖν καὶ ἀνύσαι ταῦτα, ἅ „περ ἐστὶν ὑμῖν [q] κεχαρισμένα, „τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ „περιιδεῖν ἐῤῥιμμένην [r], ἣ πρό„τερον μὲν [s] μέχρι καιρῶν [t]

cipes obedientiam,) nunc tamen ad exitum deducere et perficere ea, quae sunt vobis grata: neque Romanum imperium abiectum pati. Quod cum antea ad tempus cum dignitate administraretur, au-

q) Ms. Ba. ἃ περ ὑμῖν ἐστι κεχ. v. N. r) Ms. Ba. ἐῤῥιμμένην· πρότερ. per unum ῥ, ut una ed. Lu. hic, cf. 2, 6, 10. 2, 8, 3. sed de rel. lectione v. N. ut et de distinctione post ἐῤῥ. ubi punctum in B. 2. L. cum Ms. Bg. s) Hic comma in Srp. rel. t) Ms. Ba. μέχρι καιροῦ, sed Ms. Vi. μέχρις καιροῦ, v. N.

quio ducibus *obtemperant*, praeterea reperto vocabulo pro adi. ib. 2, 102. f. 4. e. 1, 653. i., ap. Poll. 1, 180. 219. Hes. non coll. Suid. 2, 261. e. 3, 105. m., non variante Nostro cum §. pr., nisi in τὸ πειθ. pro τὸ πιστ., at pro subst. πρ. βασ. per particip., ut cum 2, 4, 11. εἰς τελ. ἀχθῆναι per praep. syn., sed et per copiam adiungente v. privum ἀν. (Sch. *efficere*) syn. cum pr. phrasi, quam ignoratam a Stp. Th. v. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. τελ., etiam adeo cum Nostri hoc inf. ἀγαγ. Mox Ms. ordo, laevior ille quidem, et forte ap. P. etiam reperiendus, tamen e glossa est per comparationem §. 2., variante Nostro in sq. membro cum 2, 8, 3. e. et 2, 9, 10. tum per omissum adv., tum in formula τὴν Ῥ. ἀ., cf. 2, 9, 3., sed ducente Bg e P. inversum τε — μὴ syn. per unam vocem, quem deserit in puncto ante pron. ἣ, per se procedente, it. in omisso μὲν, ut §. init., quod, referendum ad sq. δὲ, coniunxit P. cum pron. praeced., liberior in adv. πρότ.

μέχρ. καιρ.) Forr. μέχρι τῶν ἡμετέρων καιρ. *Steph.* Cum μέχρι καιρ. subaudiri potest τινῶν, ut sit *aliquamdiu.* Sententia tamen requirit potius μέχρι τῶν νῦν καιρῶν, s. μέχρι τοῦ νῦν, *usque ad haec* tempora. *Sylb.* Videtur hic aliquid intercidisse, atque adeo legi debere μ. τῶν νῦν καιρ. *Oxon.* Fort. μέχρι Μάρκου καιρῶν. *Reisk.*

Quam ultimam coniecturam, si Mss. afferrent, probaturus essem in primis, cum nomen proprium, ob pr. μέχρι non dissimillimum, facile posset elapsum esse, ut leviter variaretur cum 1, 1, 5. m. μ. τῶν Μάρκου κ., omisso hic artic., interea manens in vulg. et Sb. ellipsi, qua de v. L. Bos. Ell. p. 327. e. it. ad Marc. 2, 1. p. 14., Kypk. 1, 152. e. 304. m. Munth. p. 103. 176. e. Krb. L. N. T p. 281. i. 158. Nr. 12. Stp. Th. 1, 981. B. m.; aliis omnia dante P., sed Sch. in καιρ. „*ad* tempus, *aliquamdiu*“ quo in sensu et acquiescas cum Bg., quanquam et licet explicare *ad* tempus *multum*, assumto extra adi. πολλῶν, quo inclinant quidam, aliis simpliciter ita reddentibus nominatim subst. χρόνον et al., cf. Kypk. l. l. Obs. M. A. V. 3. p. 415. Wyttb. Plut. de ser. n. v. p. 57. it. ad Thuc. p. 110. N. 56. coll. sect. sq. l. 86. χρόνον πολὺν, Rsk. An. ad Gr. Auct. V. 1. Ind., Fi. Plat. Phaedo. p. 194. e. L. Bos. Ell. p. 5. m. 277., tantum Loesn. p. 174. m. sqq. ad ἄχρι χρόνων afferente etiam nostrum adv. μ. cum temporis aliis vocabulis, ad quorum analog. Noster hic scripserit per vulg. lect., si est eius, ut Mss. certo Glossatoris, forsan e comparatione formulae

Digitized by Google

„σεμνοπρεπῶς διοικουμένη, σε-
„βάσμιος ἐφαίνετο“. εἰς Κόμ-

gustum omnibus videbatur;
5. ad Commodum autem ubi

u) Ms. Ba. σεβ. ἐγένετο. εἰς κόμοδον δὲ γὰρ μεταπεσοῦσα ἐφαίνετο, εἰ καὶ λ. Mihi Cod. Ms. ἐγένετο et ἐφαίνετο non temere posita videntur. Est enim σεβ. ἐγένετο, reapse *venerandum*, sc. imperium, *erat*: sed post ἐφαίνετο, scil. σεβάσμιος, tantummodo *venerandum videbatur*. *Mart.* In Ms. Ve. σεβ. ἐγένετο. εἰς Κόμμοδόν τε γὰρ ἐφαίνετο μεταπεσοῦσα, λ. v. N.

Lat. Bg., quanquam nec confusio in litteris improbabilis, ut in Ms. Vi. scriptura vetus res, cf. 1, 1, 5 m., Sch. reddente in „δ. venerando modo *gubernatum* imperium“ quocum variat Noster pro 2, 9, 9. e., quoad v. pass. et syn. adv., ubi Stp. Th. „σ. Bud. ap. Herodi. vertit *cum dignitate*, it. graviter et decore“ cum Bg. etiam per syn. formulam e praep. cum subst., sed hinc tantum, it. Sb. Ind. sine Vs., nec mihi praeterea repertum, et in L. Ern. redditum cum Stp. Caeterum de interpunctione nostra cum Stp. ante ἡ sublatum numerum §. novae ad sq. membrum removimus.

σεβ. ἐφαιν.) Ven. σεβ. ἐγένετο· εἰς Κόμμοδόν τε γὰρ ἐφαίνετο μεταπεσοῦσα, male. Notaverat aliquis in marg., ἐφαίνετο legendum esse pro ἐγένετο, quod ab imperito librario in locum minus convenientem inepte translatum est. Caeterum non assecutus videtur Pol. vim vocis σεβ., quae mihi quidem h. l. ita reddenda videtur, *imperium* —, cui *divinae* maiestatis *aliquid inesse* videbatur. *Stroth.*

Mss. res triplex est, prima in consensu de ἐγεν., altera in dissensu τὲ et δὲ cum auctario illius γὰρ, sed tertia in ordine alio, qui tamen potius ortus e male assutu ἐφαίνετο, quo de Strothus recte, ab librario id esse, sed ut de mea sententia aliquis ἐφ. exponeret per ἐγένετο, *fuit*, s. *erat*, monens, φαιν., ut syn. δοκεῖν, et Lat. *videri*, sic saepe dici, etiam de re certa, cf. vel Ind. Xen. M. S. et Bach., quam glossam alius cum non cepisset, sublato ἐφ., posuit ἐγεν., quod rursus aliquis reperiens, in marg. scripsit ἐφ. ex Cod. quodam, e quo quidem marg. demum per stultitiam tertii scribae venit in membrum secundum, sed, quod mireris, diverso loco, in Ms. Ba. post μετ., at in Ms. Ve. ante μετ., quae fuerit quarti librarii opera, laevitatem adiuturi sic; ut diversa illa δὲ γὰρ et τὲ γὰρ hactenus orta videntur, quod vulg. δὲ, agnitum etiam a P., Glossator caperet pro γὰρ, sed hoc, in marg. scriptum, aliquis, nec ipse glossam intelligens, inferret in textum, simul servato δὲ, pro quo deinde alius, sive per lapsum, sive ex aliis locis, τὲ γὰρ fingeret, aut cum alius δὲ vulg. pro τὲ accepisset aut per id legisset ex ambiguitate elementorum, ac reperisset in marg. alicuius Cod. insuper γὰρ adscriptum, id simul reciperet, aut denique aliquis inventum τὲ γὰρ mutaret in δὲ γὰρ, cf. 1, 4, 3., aut mutata ratione. Quidquid acciderit: refert P. quoque vulg., unde Bg. servat libere iterum adiectum adi. πᾶσι, estque manifestum, fuisse aliquando Codicem, qui teneret vulg. lectionem, in se commodam et simplicitate sua commendabilem magis, quam illam, quae a Martino in Var. L. proposita, acumen illa habens sane aliquod, sed requirens eadem ante εἰ καὶ copulam quandam, ut καὶ, si series orationis constare sibi debeat, cuius copulae tamen vestigium est nullum in Mss. et P., cuius Lat. ad σεβ. recte mutavit Bg., saltem quoad gradum, quo tandem redeat et Stroth. sententia, atque adeo ad venerationem dignum, quo sensu tamen

„μοδον δὲ μεταπεσοῦσα, εἰ καί *recidit, etsi nonnulla ab illo*
„τινα ὑπ' ἐκείνου διὰ νεότητα *propter adolescentiam perpe-*
„ἐπλημμελεῖτο [x], ἀλλ' οὖν τῇ *ram gerebantur, attamen no-*

x) Ms. Ba. ἐπημελεῖτο, v. N.

et illud P. dicitur, quanquam nec hoc, nec Bg. cum subst. Lat. *imperium* G. Th. habet, cf. 2, 7, 5. m. σεμνῆς βασιλείας, quocum hic variatur per syn. adi. et subst.

εἰς Κομμ.) Putem, post Pol., ita recte Bg. hunc locum vertisse; quanquam sic auctor ἀνακολούθως videatur scribere, quum non sit praedicatum, quod possit cum subiecto μεταπ. copulari. Sylb. (in Ind.) τὸ ἐπισκ. vertit *tegebatur* s. *occultabatur*. Scheid. (in v. ἐπ.) hanc affert interpretationem, *regnum* Rom., *ad* Commodum *delapsum*, eius *nobilitate*, velut umbra aliqua, *protegebatur*. Etsi forte non est adversum mori loquendi Graecorum, τὸ ἐπισκ. ponere pro protegere, quemadmodum ea metaphora a Lat. Ebraeisque amatur: tamen hic Herodiani esse hanc mentem putem, ut dicat, *vitia* Commodi *nobilitate* et *memoria* patris *eius* obscurata *fuisse*. Dem. Olynth. 2. p. 713. (Rsk. 1, 23. l. 27.) in genere, αἱ εὐπραξίαι, inquit, δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ (τοιαῦτα) ὀνείδη, res *secundae* aliquam *vim* habent *ad* occultanda *et* obumbranda *probra*. Ita Herodianus dicere speciatim potuit, nobilitatem generis memoriamque Antonini effecisse, ut probra Commodi minus observarentur, aut certe, ut probra Commodo condonarentur. Quanquam verum et illud est, animi vitia esse tanto conspectiora, quanto maiores sunt ii, qui peccant. *Leisn.*

Ratio Sch. illa non procedit, quia tunc membrum εἰ καὶ — ἐπλ. non habet, quo referatur, cum tamen cohaereant εἰ καὶ cum sq. ἀλλ' οὖν, unde sola relinquuntur ista εἰς Κ. δὲ μετ., quae non pertinent ad sqq., sed ad priora sic, ut μετ. sit potius praedicatum, et subiectum αὐτὴ pron., repetendum illud e pr. ἀρχὴν, idque per anacoluthon sane et nominativum absolutum participii solius sine pron. demonstr.; unde, cum ponantur ista pro gen. conseq., atque adeo pro εἰς Κ. δὲ μεταπεσούσης αὐτῆς, licet similiter resolvere per particulam aliquam cum P. et Bg. et ipso Sch. in „*imperium postea quam recidit ad*" qui et hic rectius per subst. Lat. innuit supplendum pron. Hinc consit periodus, cuius protasis constet illis nominativis, et apodosis reliquis inde ab εἰ καὶ, in cuius extrema parte ad v. ἐπ. extrinsecus assumendum pron. αὐτὰ e pr. τινὰ, per quam rationem omnia, credo, plana sunt; nisi quod dubitare possis, utrum abl. τῇ εὐγ. simul cum τῇ μν. pertineat ad gen. τοῦ π., an per se capiatur et de solo Commodo, subintellecto pron. et repetito ἐκείνου e pr. τὸν Κομμ. cum Bg., fere e P., quae ratio et ipsi probata Stp. Th. 3, 871. D. in v. ἐπ., ubi partim e P. „vitia Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parentis memoria, obscurabantur et obtegebantur, s. obumbrabantur, ut Ovid. (Her. ep. 17, 48. it. e Pont. 3, 3, 75.) error *obumbrat* tacti *crimen*" estque melior his de causis, quoniam non modo solenne est Nostro pron. opprimere, sed etiam, de Leisn. ratione, potius Noster fuisse scripturus videtur ordine recto hoc τῇ τοῦ πατρὸς εὐγενείᾳ τε καὶ μνήμῃ, praeposito gen. isto, quanquam alias talis transpositio reperitur, hic quidem ambigua, denique quia, ut in imperatoribus Rom. universe spectabatur colebaturque illa εὐγένεια et generis nobilitas, cf. Ind.

„εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς
„μνήμῃ ἐπεσκιάζετο[y]· καὶ
„πλέον ἦν ἐν[z] αὐτῷ τὸ ἐλεοῦ-

bilitate ipsius et parentis memoria obumbrabantur, et plus merebantur miserationis illius

y) Colon hoc in Stp. rel., pro al. puncto aut commate cum Ms. Bg., v. N.
z) Ms. Ba. ἦν αὐτῷ λ. v. N.

v. et εὐγενὴς et εὐπατρίδης, ita maxime in Commodo, v. 1, 5, 13. sqq. 1, 7, 4. e. sqq. 1, 15, 15. 1, 17, 26. 5, 1, 12. Sed in Lat. Bg. affert G. Th. etiam Ovid. illud sub aeque tropico *obscurare* et Gr. n., quo de, proprie aut tropice, praeter L. N. T., v Ind. Luc., cui add. 3, 125. l. 4., Dion. H. S. T. 2. Loesn. p. 44. e. cum Phil. p. 436. F. l. 4., tropum me sic removente, ut vitia et delicta non animadverterentur et cogitarentur, vel non tam magna haberentur, sed leviora, et proinde condonarentur ac ferrentur sine ira et indignatione manifesta, apud prudentiores et cautiores quidem, etsi plebs subinde secus faciebat, et vel optimi optimeque animati clam et secum dolebant, cf. 1, 14, 13. sqq. 1, 15, 15.; saniora, quam P., dante Sch. in „κλ. peccabantur *aliqua* ab *eo* ob *adolescentiam*" hinc tacente Stp. Th., ubi tamen similis phrasis Bg. et rectio cum pr. ὑπ., cf. Ind. Dem., cui add. 217, 24. 280, 6. 283, 20. 289, 21. 527, 27. Zos. 4, 43, 5. 4, 46, 5. Phil. p. 762. E. m. Poss. Call. Bud. C. Suid. 1, 843. i. 3, 130. i. Moer. p. 294. Th. Mag. p. 720. cum N., ubi e Tim. L. Pl. p. 155. πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια, quod prosit fortasse ad Ms. hic ὑπημελεῖτο, ut legatur ἐπημμ., confusis iterum α et υ, cum hoc quidem v. teneant L. Ern. et Stp. Th., non item illud Ms., in quo adeo vel glossa est, vel lapsus librarii, etiam reliqua confundentis prima vulg. lectionis elementa, et μ iterum unum modo pro dupl. ponentis. Denique ἀλλ' οὖν e P. reddit Bg. cum Ind. Sb. hinc, de ratione Bud. C. 1266, 15., qui tamen pr. p. l. 47. de οὖν alio inclinat cum Ind. Fi. The., cf. ad Ael. V. h. 3, 32. m. D'Orv. Ch. p. 296. i. Abr. ad Aesch. 1, 268. i. et Hoog. Op., qui recte tuetur principem vocis οὖν pro *igitur* notionem etiam hic, ubi et Vernaculi simile quid habent, *doch nun*, et *aber* doch *nun*, indicantes infinitum quid et illud *quidquid sit*, tacente prorsus Stp. Th., nisi quod cum γὲ simul habet, cf. sine Ind. Dem. 118, 23. 419, 22. et, praeced. κἂν, syn. nostro εἰ καὶ, 1022, 13., cf. ad τῇ τ. π. μν. 1, 8, 5. et 1, 6, 19. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad ἐπλημμ. scripsit „A. de mundo p. 27."

καὶ πλέον λ.) In hac Nostri enunciatione, quasi ad explicandum pr. adiecta, cum nova sit verborum rectio et cum re alia alii nominativi, procedit distinctio Stp., sed liberior est Bg. Vers., fere e P., ut partim Sch. in „κλ. *quod* misericordiam *emerebatur* eorum, *in* quibus *errabat*, μ. *quod* odium *meretur*, ἑξ. *in* quibus *labebatur* s. *errabat*" qui errat et ipse in adiecto pron. *quod*, sed forte tacite capit utr. particip. pro subst. ἔλεος et μῖσος, unde reddidissem, *et maior* erat *in* ipsum *miseratio* ob *ea*, quibus *peccabat*, quam *indignatio*, s. *in ipso*, quoad ipsum, respectu eius, nobis *bey ihm*, quoad actiones eius, i. eum magis miserabantur alii, cives, (nos miserabamur, ut statim mutatur persona,) si quid delinquebat, quam odio prosequebantur, ut tamen ἐν (facile elapsum in Ms. ob pr. similem syllabam) cum dat. pers. commodius sumatur pro εἰς s. πρὸς, Lat. *erga*, et ad v. ἦν extrinsecus adhibeatur παρ' ἄλλοις, tum πλέον cum

„μενον, ἐφ' οἷς ἐσφάλλετο[a], ἢ
„τὸ μισούμενον. ἐπεὶ τὰ πλεῖ-
„στα τῶν γινομένων οὐκ εἰς ἐκεῖ-
„νον ἀνεφέρομεν[b], ἀλλ' εἰς τοὺς
„περὶ αὐτὸν κόλακάς τε καὶ οὐ

errata, quam odium, quan-
6. *doquidem pleraque eorum, quae fiebant, non ipsi imputabamus, sed eius assentatoribus et ad indecentia fa-*

a) ἐσφάλετε A. al. mendose. b) Sic Ox. Stp. et B. *Leisn.* ad m. A. utr. quae habebant ἀναφερ. cum B. Par. et Pat., non vero et Ox., v. N.

ᾗ capiatur pro μᾶλλον — ἤ, *magis s. potius* erat *apud* alios *erga* ipsum *miseratio* rel.; tacentibus cum Stp. Th. in Nostri formulas etiam Indd., ubi, praeter L. N. T. et Poss. Call. v. utr., deprehensum pass. v. ἐλ. R. Or. V. 6. Fi. Aesch. et Luc., sed sine Ind. Dem. 546, 25. 577, 22. 830, 12. p. sq. l. 19. 840, 23. 1255, 15. ἐφ' οἷς ἐλεοῖντ' ἂν 1313, 3., sed v. μισ. Soph. Ai. R. Or. V. 6. et Dem. Plut. Hs. et Luc., ubi et τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἁπάντων syn., tum super πλέον s. πλεῖον, sequente ἢ pauperis Stp. Th. causa vel Dem. sine Ind. 17, 2. 92, 22. 387, 6. 480, 10. 14. 503, 18. p. sq. l. 18. 832, 6. p. sq. l. 4. 839, 24. 841, 14. 846, 24. etc. it. ss. Ev. v. πολ. Phil. p. 754. e. 747. C. m. 750. B. m. ad Mocr. p. 294. N. 3. et L. N. T. Schw. p. 1106. N. et p. sq. m, sed super contracta oratione Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. e. ut de v. σφ. ib. et 2, 7, 4.

ἐπεὶ) Ratio huius iudicii petenda est ex Lamprid. Alex. Sever. Mammaeae c. 65. sq. Adde annot. nostr. 6. ad c. 5. l. 1. An. Tac. *Boecl.*

Ap. Lampr. l. l. p. 1037. sqq., ubi disputat, quomodo iste Alexander tam bonus sit factus princeps, praeter causas rel., affertur et haec, quod nactus sit *amicos bonos, sanctos et venerabiles, non malitiosos, non furaces, non factiosos, non callidos, non ad malum consentientes, non bonorum inimicos, non libidinosos, non crudeles, non circumventores sui, non irrisores, non qui illum quasi fatuum circumducerent, sed sanctos, venerabiles, continentes, religiosos, amantes principis sui*, etc., Nostro respiciente, quoad κολ., ad 1, 6, 2. et 1, 13, 17. m., sed in rel. Perennem 1, 8, 2. 16. sq. et Cleandrum 1, 12, 11., reddente Bg. ἐπεὶ per syn. P. (unde fortassis et comma ante ἐπ. duxit, pro *quia* sumens, cum pro *nam* procedat Stp. punctum,) sed Sch. partim e P. „γιν. *eorum*, quae *ferebantur*, ἀν. *plurima* ipsi *imputabamus*" qui nec ipse repetit P. illa in οὐκ — ἀλλ' *non tam — quam*, per se ad sensum bona; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. in v. ἀν. (pro *referebamus s. conferebamus* in *illum*,) sed ad κολ., quod et ap. G. Th. in Bg., qui neglectam a P. formulam in τοὺς π. mutat in merum gen. pron., at mox particulam ὁμ. (pro *eodem tempore*, per unum Lat *simul* restituendam olim) opprimit cum P., quem Sch. deserit quoque in „πρ. *non* honestorum *operum*" ubi Bg. vicinior in οὐ πρ. contracto syn., sed subst. ἐργ. mutat in particip. cum praep., forsan ob adiuncta subst. σ. et ὑπ. (qui h. l. adiutores,) cum tamen et G. Th. teneat illa subst. cum gen. rei, non vero cum praep. Bg., nec iuncta simul, ut nec Stp. Th., nec Indd., ut adeo scribatur hic peculiari ratione, cf. 5, 3, 16. e. sed ex analog. in pr. τὰ πλ. cum gen., cf. Fi. Pal., et hic valente ellipsi illa subst. μέρη, cf. 1, 11, 15. Caeterum ad ἀνεφ. in m. Ox. Leisn. „Plat. Alcib. 1. p. 30. et 32." et illa edd. lectio ἀναφερ. in praef. potius e lapsu operarum, saepe in augmento omisso peccantium,

„πρεσπόντων ἔργων ὁμοῦ συμ-
„βούλους τὲ καὶ ὑπηρέτας. ἐπεὶ
„δὲ [c] εἰς σεμνὸν πρεσβύτην, οὗ
„τῆς ἀνδρείας τὲ καὶ χρηστότη-
„τος ἔτι [d] ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν [e]

cienda suasoribus ac mini-stris. Postquam autem ad venerandum senem, cuius fortitudinis et probitatis adhuc animis nostris memoria

c) Non variat Ms. Ba. *Mart.* nec rel., v. N. d) Par. ἔτι omittit. *Leisn.* in m. A., mendose, id etiam Pol. agnoscente. e) ὑμῶν A et B. secunda persona, non male. *Sylb.* cum Ox. et Pat., sed Ms. Ba. ὑμῶν ἡ μνήμη λ. v. N.

cum et Mss. tacite servent vulg. impf. et P. quoque, continuum illud cum pr. §.; quanquam per se procedit et praes., saepe etiam cum impf. incedens, ut in praeced. τῶν γινομ., quod tamen pro impf. cum P. et Bg. capiendum.

ἐπεὶ δὲ) Aut ἐπεὶ mutandum in ἔπειτα, aut hoc pro illo accipiendum. *Steph.* Boeclerus locum haud integrum esse suspicatus est, ac aut pro οἱ δὲ, οὗτοι, aut ab initio pro ἐπεὶ, ἔπειτα legendum esse putavit: sed superest tertium; excidisse nempe aliquot verba ante οἱ δὲ in hunc fere aut similem sensum, καλῶς μὲν εἶχεν ἅπαντα, quae verba, quod magis placet, etiam subintelligi possunt. Apud poëtas certe et Atticos haud infrequens est huiusmodi ellipsis, quam Schol. Thuc. ad init. l. 3. σχῆμα ἀνανταπόδοτον vocat. Notissimus est illustris Hom. locus Il. α, 135. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, scil. εὖ ἔχει, ad quem locum v. exempla, ab Eust. congesta, qui χωλεύειν τὴν σύνταξιν dicit. Notus est et Aristoph. locus in Plut. 468., ad quem v., quae Kust. notavit. Nec desunt exempla ex Thuc. Plat. et Xen. Ex Hippocrate quam plurima congessit Cas. An. in Athen. l. 5. c. 2. p. 210. Certe Politianum non aliter legisse constat, qui et in eadem orationis serie τὸ ἡμῶν tuetur, recte, uti videtur, pro quo Sb. malebat ὑμῶν. *Stroth.*

Proprie illa Boecl. erant Sylburgii, iam exhibita ad 2, 3, 6. i., pro quibus hic ponemus ex Ind. eius in artic. „οἱ δὲ redditive pro οὗτοι s. οὗτοι" dum Bg. in οἱ δὲ init rationem aliam, adiuvando loco interpretatione tantum alia adv. δὲ et notione eius solenni in apodosi, cf. l. l., accepto simul οἱ iterum pro οὗτοι s. ἐκεῖνοι, quae lenissima medicina et sufficiat, cum, qui in universo illo οἱ tangerentur a Severo, potuerint auditores facillime intelligere ac meminisse e §. 3., cum non ita multa ad haec nostra interiecta sint; ut Severus nec nominatim Pertinacem protulit, sed per picturam modo et attributa duo; unde nec opus supplemento illo Stroth., nec Stp. explicatione adv. ἐπεὶ, de cuius pro ἔπειτα sensu alibi, ubi Noster cum §. pr. i. non variat, nisi notione, cf. in ε. πρ. 2, 5, 14., it. in ἀνδρ. et χρ. 2, 9, 12. m. et e., porro 1, 4, 11. in τ. ψ. ἐνεσ., ubi Bg. non ita severus, ob adiunctum subst. μν., quocum Noster copulat v. ἐνσ. peculiari modo, nec G. Th. tenente, nisi formulam P. et Bg. in subit, nec *impressa est*, (quo usurus eram, cum tamen in hoc v. habuerit, *ut* memoriam *publicae recensionis* tabulis *publicis* impressam *extingueret*,) sed *infixa* mentibus *memoria* consulatus *amici*, quo et ipso, quanquam tropi olius, tamen pass. Gr. servabatur; respiciente Nostro per variationem aliquam et tropicam formulam ad 2, 9, 11. i. et §. 19. ib.

„μνήμη ἐνέστακται, περιῆλθεν „ἡ ἀρχή [f]· οἱ δὲ οὐκ ἠνέσχοντο, „ἀλλὰ τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ „ἀπεσκευάσαντο [g]. τὴν δὲ „γῆς καὶ θαλάττης τοσαύτην

inhaeret, descendit imperium, tum vero illi nequiverunt tolerare, sed talem virum caede 8. *amoliti sunt. Illud autem terrae marisque tantum impe-*

f) Ms. Ba. ἡ ἀρχὴ, οἱ δὲ λ., cuius comma quoque in Ox. cum Ms. Bg., pro quo punctum in A. 2. al., sed colon in A. 1. Stp. rel., v. N., ut ἡ δὲ B. 1. mendose. g) In Ms. Ba. comma hic mendosum.

ὑμῖν μν.) Hoc pron., cum Mss. rel. tacite, etiam diserte P. et Bg. referunt, ut non ad solos auditores pertineat, sicut alterum ὑμ., sed etiam ad Severum, qui de se non tantum simul dixit §. pr. in ἀνεφερ, verum et supra memoriae testandae causa se Pertinacem nominavit §. 2.; nec tamen prorsus alienum illud ὑμ., ut saepe cum altero confusum, etiam in edd., quae hic contra Mss. non valeant, cum in vulg. sit sententia commoda, nec laevitas summa quaerenda, ut fecerit Ms. Glossator, addito ἡ art., etiam forte ob simile sq. ἡ ἀρχ., quocum tamen sic sine art. variarit Noster, quod facit cum §. 5. μετ. in v. hic περ., ubi Bg. vicinior, quam P., cum Sb. Ind. e Xiph. τὸ κράτος ἐς τὸν Περτίνακα π., *devenit*, sed Intp. *imperium* ad Pert. *pervenit*, quorum primum Lat., non item formulam totam, Stp. Th. novit e Bud. C. cf. ad Herdt. p. 60. N. 48., nihil ut valeat praep., sicut in Lat. *pervenire*, et L. Ern. diserte „devenio, *venio*“ cf. L. N. T. Kr. De interpunctione autem, quoad periodus est bimembris et ἐπεὶ protasis ad ἀρχὴ, hic locum habet Stp. colon.

οὐκ ἠνεσχ.) Bg. per verbum auxiliare syn. e P., sed non simul reliqua eius libera et acc. pers., ad v. expletum, cum et locum habeat rei acc. aut gen., αὐτοῦ s. αὐτὸ, in universum, *non* tulerunt *id*, eam rem, venisse ad Pertinacem dignitatem et potestatem imperatoriam, (ambiguum enim in pr. ἡ ἀρχ., ut secunda notio planior in loco Xiph. l.) vel αὐτῆς s. αὐτὴν, e pr. ἡ ἀρχ., ferente G. Th. in Lat. Bg. Gr. n., cf. 1, 17, 10. in., etiam Stp. Th. cum severiori *sustinere*, it. usum hunc absolute positi v., etiam tempus hoc v. e., non item pers. nostram, cf. Ind. Ael. V. h. et per idem v. auxil. Luc. v. e., ut ad sq. v. ἀπ. cum subst. φ. 1, 9, 1., quod peculiare Nostro, nec G. Th. tenenre, nisi in subst. „caedem, *qua* P. Clodius *occisus est*, — una *tot* caede *peremtis*“ P. sequente Sch. magis in φ., repetito eius libere addito adi., quam in v. ἀπ. „*caede* cum *sustulerunt*.“

τὴν δὲ) Variatur cum 2, 6, 18. e. per adv. pro formula ib. syn. μετὰ αἰσχρᾶς λ. et per adiuncta ad τὴν ἀρχ., ubi Bg. de suo in artic. τὴν, cf. Thuc. 532, 1. τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλ. τὸ κράτος δοῦναι, *et terrae et maris imperium* rel. sed mox l. 12. per variationem γενομένης δ' ἀ. καθ' ἣν τῆς ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς, *quodsi ad alteram tantum* partem *devenires* terrae *maris* que *imperium*, ubi καὶ cum Bg. redditur e P. et Lat. usu, sed in Gr. subst. &. rectio est alia cum praep., pro qua et Nostri gen. rectus est, nec modo Lat., sed et Gr. consuetudine, cf. R. Or. Ind. V. 2. And. e V. 4. p. 100. l. 4. ἀπώλεσεν τὴν ἀ. τῆς θαλάττης et Ael. V. h.; in ἀρχ. Sch. deserente P. per Lat. *emere* ad v. ὠν., non item in τὶς, quod, ut Lat. Bg. et syn. *quis* et *aliquis*, per contemtum hic ponitur, prae quo illum aliquem nec nominamus.

„ἀρχὴν ὠνησάμενός τις αἰ-
„σχρῶς, πρός τε τοῦ δήμου, ὡς [h]
„ἀκούετε, μεμίσηται, πρός τε
„τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύ-
„σατο, οὐκ ἔτι [i] πιστεύεται [k].
„ὤν, εἰ καὶ ἔμελλον ὑπὲρ αὐτοῦ

rium mercatus quidam turpi-
ter, et populo (quemadmo-
dum auditis) invisus est, et apud
Praetorianos milites ipsos, quos
decepit, non amplius fidem mere-
9. *tur. quibus, etiamsi essent pro*

h) In Ms. Ba. ὡς ἀκ. plane non sunt inclusa. *Mart.* ut sine commatibus post δημ. et ante μεμ. sunt in A. al., sed in parenthesi ap. Stp. rel. cum Ms. Bg., sed Ms. Vi. ἀκούεται v. N. i) οὐκέτι Ms. Ba. v. N. k) Comma hic in Ms. Ba. cum Ox. 1. et Pat.

ὡς ἀκου.) Cum Mss. rel. etiam P. manet in vulg., ut lapsus solennis inciderit in ται pro τε, cf. 2, 3, 17., Bg. sequente P. per omnia, sed Stp. Th. neque tempus in v. μισ. hoc tenente, neque Lat. id, neque cum praep. Nostri, sed syn. ὑπὸ, cf. tamen e Luc. ad §. 5. e. Sed in sq. membro Bg. tantum e P. servat pron. liberum ad τῶν ἐκ. στρ. formulam, negligentius redditam, quam 2, 8, 18. e., alio casu hic tantum expressam a Nostro, et de aliis pers. s. hominibus adhibitam, atque adeo de Praetorianis, quorum nomen Bg. statim expressit. In sq. Sch. „πιστ. *fidem* invenit *apud* eos" e Sb. Ind., sed Stp. Th. 3, 141. e. hinc sine numeris cum lect. alia per scripturam negat. „πρ. — οὐκέτι π., *non* amplius *fides* ei *habetur* a *praetorianis* militibus, *ut* quos *deceperit*" cf. Ind. Dem. ex 957, 26., cui add. 1205, 4. Is. Ev. Xen. 'Αναβ. Mor. et Cyr. Z. it. Polb., ut Luc. v. e. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ, per scripturam in neg. eandem cum edd., quam et Sb. Ind. servat in v. πισ., post alteram οὐκέτι, quae a Ms. affertur e comparatione locorum superiorum, vel per constantiam aliquam scribae, monente hinc et Sch. „interdum et divise" at ferente vulg. hinc sine Vs. Duk. ad Thuc. p. 536. N. 76. e. cf. 1, 14, 13. sed Nostro respiciente ad 2, 7, 2. 4. et 2, 8, 8.

ὤν) Per se, aeque ac §. 4. e., ante ὤν valebat comma, sed et e Lat. ratione punctum Stp., quod cum littera minuta in Ms. Bg. deprehensum reliquimus, sed post ὤν comma fecimus in Vs., ubi deinceps nulla distinctio, nisi quod Leisn. comma fecit cerussa post *animo*, haud dubie e Bg. ipsius mente, cum ille de suo addidisset pron. *vos*, quod, isto loco positum, non bene cum pr. *ben. an.* copuletur, sed potius ad sqq. referendum, et sic istius *ben. an.* etiam ad pr. v. παρ., commate post id sublato, in hanc sententiam, non quo re vera Praetoriani erga Iulianum usi sint benevolentia, quod repugnat superioribus, sed ut Severus tantum ponat et fingat, si vel maxime libenter pugnaturi sint ac benevolo in Iulianum animo, quod tamen non facturi sunt; et sic ipse Stp., alio tamen ordine, praeiverat ad m., et in P. Vs. castigata videas illata ista *ben. an.* eaque serie, ut pertinerent ad pr. v. παρ. adhuc; ex altera ratione, cum e distinctione ed. Stp. μετ' εὐν. ad sqq. refertur, sensum ut teneas hunc, *etsi* essent *pro* ipso *pugnaturi*, tamen, *praeter* benevolentiam *in* me, *praestatis* rel., ubi μετ' εὐν. ad Severum pertinet, cum supplemento illo εἰς ἐμὲ, tum formula μ. εὐν. non sensu illo 1, 14, 13., (ut pro adv. sit s. Bg. syn. abl. nudo,) sed μετὰ cum gen. rei stet, ut 1, 6, 15. et sequens καὶ pro *etiam*, non vero pro copula, sed per se sumatur, nec

„παρατάξασθαι[l], μετ' εὐνοίας „καὶ πλήθει σύμπαντες, καὶ „καθ' ἕνα ἕκαστον [m] ἐν ἀν- „δρείᾳ [n] προύχετε [o]· ἀσκήσει	ipſo in acie dimicaturi benevolo animo vos et multitudine univerſi 10. et fortitudine ſinguli prae-

l) Comma hoc in Stp. Lu. In. et Bc., non item in rel., nec in Sb., quae contra comma habet poſt εὐν. cum rel., ut et In. 2., notante Leisn. ad m. A. „alii καὶ omittunt, ut ſit μ. εὐνοίας πλήθει λ." quod καὶ omiſſum tamen vidimus modo in Bc. 2., v. N. m) In Mss. Ve. et Vi. ἕκαστον deeſſe monebant Zan. et Loc., ut in Excp. e Ms. Ba. erat modo καθ' ἕνα ἐν λ., v. N. n) ἀνδρίᾳ Bc. 2. R. cf. 1, 7, 8. e. o) Ms. Ba. προὔχετε ἀσκήσει πολεμικῶν ἔργων. ἐγγεγύμνασθε ὑμεῖς μὲν αἰεὶ βαρβάρους λ., ſed Ms. Ve. tantum πολεμικῶν ἔργων ἐγγεγύμνασθε λ., at Ms. Vi. προὔχεται· ἀσκήσει πολεμικῶν ἔργων ἐγγεγυμνᾶσθαι. In edd. vero B. 1. ἐγγεγύμνασθαι, tum προύχ. ſine leni in Stp. rel., ſed προὔχ. in al., cf. 2, 1, 20., denique poſt πρ comma in A. al. it. Sb., ſed poſt ἐγγεγ. punctum ubique, praeter colon Ox. et Bc. 1., cuius 2. nihil ibi tenet, ſed poſt μὲν comma in A. cum Sb., v. N.

tanquam reſpondeat alteri ſq. καὶ, pro *tum — tum*, ut ceperunt Bg. e Stp. m. et P. oblique; ſicut operarum modo culpa in Bc. 2. omiſſum καὶ, neceſſarium illud, propter conſenſum omnium librorum, in utramvis expoſitionem, cui noſtrae videntur etiam favere Mss., tacite quippe conſentientes in interpunctionem Stp., dum Sch. facit cum P. partim in v. παρ. „med. *acie* defendere *aliquem*" ſed phraſin Bg. non fert Stp. Th., ſat alias ſyn. et cum eadem praep. e Dem. ſine Ind., (ubi eſt tamen 204, 15., cui add. cum al. praep. 46, 23. 198, 1. 203, 17. 479, 25. it. cum dat. perſ. 46, 14. 1377, 15. it. abſolute 308, 22.) e Bud. C., qui med. vim non negligit, cf. Rsk. ad Dion. H. p. 1503. Harl. Dem. p. Cor. p. 547. N. 29. it. ad Luc. 2, 865. N. 17. Heſ. 2, 871. i. 879. i. Suid. 3, 40. i. et abſolute Rs. Or. V. 8. Lyc. it. ad Polb. Xen. Cyr. 5, 3, 5. it. Ioſ. ubi et cum adv. it. cum abl. perſ. Diod. S. ut cum dat. perſ. Xen. Ag. ſed cum pr. εἰς ib. Sy. et cum pr. πρὸς et abl. rei ſimul Acl. V. h. ubi et tropice cum pr. eadem, it. cum dat. rei, ut Rs Or. V. 4. ſed paſſ. abſolute et cum adv. Xen. Ἀνβ. it. cum pr. ἐπὶ, ut ap. Thuc. et Vig. ſed paſſ. pro med. cum adv. Xen. Ag. 2, 24. et cum dat. perſ. Polb. T. 1. p. 320. i. In rel. parte P. non male aſſumſit ad εἰ καὶ, ſevere redditum, reſpondentem aliquam particulam, v. c. ἀλλ' ὅμως ſ. ἀλλ' οὖν, a Noſtro oppreſſam ad variandum cum §. 5., unde Bg. modo ſervavit Lat. in σ. et formula κ. ἕ. ἑκ., quorum primum Stp. Th. in ſing. tantum reddit cum Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed plur. ſeverius e Bud., cf. Ind. Comm. Luc. et Abr. ad Aeſch. T. 2., ſed ſine Ind. Dem. 398, 4. 425, 16. 463, 26., de altera autem formula, poſt Stp. Th. pauperem 2, 88. G. m., (ubi ſimile tamen Thuc. copulatum τοῖς τε ξύμπασι καὶ κ. ἑκ.) cf. ad Thom. M. p. 484. N. 8. a ſq. ad Luc. 3, 577. N. 76. b. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. κ., ſed ſine Ind. ap. Dem. 25, 9. 120, 11. opp. πᾶς, it. 143, 20., ut abſolute 116, 18. 230, 20. etc., me quidem reddituro Lat. *pro ſe quisque*, ut aliquo certe pacto retineatur praep. aliqua, etſi illa formula proprie alia eſt ib. καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι, ſ. κ. αὐτοὺς ἕκαστοι 119, 25. 145, 11., cf. 2, 3, 21.

καθ' ἕνα ἑκ.) Vox ἕκαστον negligentia librarii abeſt a Cod. *Stroth.* per lapſum ob pr. ἕνα ſimile, aut e gloſſa per comparationem 2, 3, 21., pro quo Noſter variare potuit addendo altero pron. ἑκ., ut etiam pro ſolo

„τὲ πολεμικῶν ἐγγεγύμνασθε. *statis, tractatione etiam rei belli-*

ἕκατοι in superioribus, cum ad sensum sint eadem, eodemque Lat. uno Bg. reddantur, deferentis P. et severum aliorum *unusquisque*, cf. Stp. Th. 1, 1158. G. 1163. B. m. L. N. T., quorum Schw. p. 430. N. 1. huc spectat, sed sine Ind. Xen. Cyr. 1, 5, 3. quocum comparo ἕκαστός τις ib. Ἀνβ. quia τὶς et εἷς alibi quoque pro syn. sunt.

ἐν ἀνδρείᾳ) Pleonasmus est praepositionis ἐν, ut alibi saepe, aut cum Schotto legendum εὐανδρίᾳ. *Sylb.*

Qui in Ind. diversa habet, primo ex serie litterarum εὐανδρίᾳ προύχετε statim, sine Vs. et animadversione, sed deinde in v. „προύχων γένει, — προύχοντες ἐν ἡλικίᾳ καὶ ἀξιώματι, — sic προύχετε ἐν ἀνδρείᾳ“ ut Sch. in praep. „ἐν ἀνδρ. πρ. virtute *praestare*, πρ. ἐν ἀνδρ., *praestatis* omnes *virtute.* Sb. putat, esse pleonasm. praep. ἐν, atque ita etiam construitur 7, 10, 6., vel leg. εὐανδρίᾳ“ ut Leisn. ad m. Ox. „F. delendum ἐν. Valesius ad Harp. p. 79. leg. εὐανδρ.“ f. p. 33. b. e. „Herodi. l. a. ἂν καὶ πλ. — προύχ., leg. εὐανδρ., ut et Schottus coniecerat“ qualem emendationem pro ἐν ἀνδρείᾳ proponunt etiam in loco Andoc. R. Or. V. 4. p. 133. N. e. V. 6. p. 261. e. V. 8. p. 467. e. v. ἀνδρ. et 488. v. ἐν e., ubi tamen v. νικᾶν unam modo eandemque rectionem habet, quod h. l. secus fit e vulg. lect., ubi v. πρ. stat cum nudo abl. πλήθει, sed et cum praep ἐν in altero membro, quam utr. rectionem v. πρ. per se habet sane et alibi, at diversis in locis, non in eadem enunciatione, cf. Stp. Th. aliunde, Poss. Call. Ind. Dem., ubi primus locus est potius 10, 14., cui add. 656, ult., Xen. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z. ubi et cum acc. pers., pro Nostri aliorumque gen., pendente a praep., Dion. H. S. T. 1. et Luc. it. Thom. M. p. 79. m., quam utr. constructionem Noster hic copularit simul, sicut iam 2, 1, 20. eidem v. dederat abl. nudum et praep. ἐν, at notione alia, tum Dio Cas. 55, 67. πρ. τινὸς κατ᾽ ἀρετὴν ἢ γένει πλούτῳ τε, abl. et simul syn. formulam per praep. κ., quae ap. alios sola est cum nostro v., cf. l. l., ut et syn. abl. ἀρετῇ, v. Ind. Dion. l. l., et denique Noster 1, 3, 1. μὴ μόνον ὑφ᾽ ἡλικίας, ἀλλὰ καμάτοις τετρυχωμένον, in eadem enunciatione iterum cum v. eodem, ut hoc cap. §. 17. e. σωμάτων μεγέθεσι — καὶ ἐν τῇ συστάδην μάχῃ — ἀπολιπόντες, quibus forte tueatur se vulg., maxime ob librorum consensum, etsi per se lapsus incidere potuit in vocibus dividendis et ν cum υ confundendo, ut et in vocabulo ἀνδρ. notiori, quam altero εὐανδρ., eiusdem fere notionis cum vulg., ap. Stp. Th. pro *virilitas* sine exemplo, nulla Lat. alia etiam dante L. Ern., cf. tamen pro fortitudo, it. robur virile Cas. ad Athen. 2, 396. e. et 865. Eurip. Suppl. v. 913. et Temen. v. 5. Ind. X. M. S. et Dion. l. l. cum Suid. et Hes.; ordinem quidem alium Bg. ducente e P., non item Lat. in subst., e quibus nec liquet quid pro lect. alterutra. Ex iisdem vero distinctio post πρ. mendosa est in Ms. Ba., ut et lectio Ms. Vi. in προύχεται, iterum ut §. pr., cuius tamen colon cum Stp. ed. congruit, ut contra Ms. Ba. scriptura in πρ. sine leni.

ἐγγεγυμν.) F. μᾶλλον ἐγγ., magis, *quam* illi, *in* rebus *bellicis* estis *exercitati.* Legitur autem πολ. ἔργων in quodam vet. *Steph.* Ante v. ἐγγ. deest adv. comparandi πλέον l. μᾶλλον. *Sylb.* Dele hic ἐγγεγ · Recurrit enim mox suo vero loco, (§. e.) Ad ἀσκήσει subauditur a communi (ἀπὸ κοινοῦ) προέχετε. *Reisk.* In Cod. recte legitur πολ. ἔργων ἐγγ., quod ἔργων non exstat in edd. Sequens enim verbum librarium deceperat, ut illud

„ὑμεῖς μὲν ἀεὶ βαρβάροις ἀντι- *cae estis exercitati, assidue bar-*

omitteret. Idem statim acciderat illi, qui Ven. scripsit, ut qui vocem πολέμιος post πάντας omisit. Mox quoque vitiose scripsit ἐγγεγυμνάσθαι. *Stroth.*

Mss. quidem res multiplex est, prima in dissensu, dum Ms. Vi. iterum, ut et ed. B., aberrat per inf. v. ἐγγ. in finitione σθε et σθαι, cf. 2, 1, 22., altera in distinctione, ubi Mss. Ve. et Vi. conveniunt in nullo commate post ἔργων, ubi Ms. Ba. punctum ineptum est, ut mendosa eiusdem lectio in βαρβάρους, confusis οις et ους, f. οι et ου, ut αἰεὶ e glossa ad variandum cum a, 6, 22. e., cf. 2, 2, 13. in contrariam partem, tum consensus omnium in addito subst. ἔργων ad adi. πολ., quod possit esse e glossa per comparationem vel Nostri infra, vel aliorum, ut hic per variationem sit non modo merum adi. sine subst., sed etiam sine artic., quocum alibi semper reperi, etiam affine πολέμιος, quod et ipsum ponitur cum aut sine subst. Mss., cf. ad Thuc. p. 16. N. 81. cum Annot. ad Schol. p. 629. b. i. v. 12. et Abr. Dl. p. 196., ad Herdt. p. 195. N. 67. ad Diod. S. p. 64. N. 6. cum Ind., cui add. p. 612. l. 77., ad Luc. 1, 380 N. 80. cum Ind., Rs. An. ad Gr. Auct. V. 1. ad Chrys. p. 88. m., tum Indd. Xen. M. S. Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. et Pol. Fi., tacente de ellipsi quidem etiam L. Bos. cum Stp. Th. hinc et Sb. Ind., sed agnoscente eam tacite Sch. ηπ. absolute, π. ἀ. ἐγγυμνάζεσθαι, bellicis negotiis se exercere etc partim e P., qui et ipse illud Sch. subst. refert, sed forte suppletum modo, ut Bg. syn., partim e m. Stp., qui tamen numerum plur. severius tenebat; quale supplementum in Lat. necessarium erat, cum non absolute adv. diceretur. Ultima pars Mss. versatur in hoc, quod Ms. Ba. cum Vi. omittit copulam τὲ, haud dubie vitio scribae elapsam ob pr. similem ει syllabam, aut etiam sq. το, cum eandem referat tacite Ms. Ve., sed diserte P. in obliquo suo *ad haec*, cui formulae par Bg. vocabulum unum, alibi quoque adhibitum in eodem τὲ, quod et requirit series orationis, et a Nostro usurpatum interdum etiam post distinctionem maiorem in continuando. Sed in sq. post ἐγγ. membro, ubi Mss. Ve. et Vi. rectius, quam Ms. Ba., distinguere videntur, P. aut pro μὲν legit γὰρ, quae facile sint confusa, aut habuit μὲν γὰρ, solenne Nostro, quorum unum γὰρ modo expressit, et ipsum facile omissum a librario ob simile pr. μὲν, aut denique μὲν accepit pro μὲν γὰρ, quo de v. Abr. Dl. Th. p. 242. m. et Auct p. 280. m., quae facillima fuerit hic ratio, commoda eadem ad seriem orationis ap. P. quidem, qui videtur particip. extr. εἰθισμ. sumsisse cum ellipsi v. subst. ἐστὲ, a quo tamen non recte sivit pendere ac regi pr. particip. ἀντιτ., pro inf. conversum, cum participia ista suadeant, ut aut sumatur illa ellipsis, (facto post ἐγγ. puncto, et μὲν pro μὲν γὰρ, sic, ut γὰρ ad sensum expleatur, et μὲν, ad pron. ὑμ. relatum sensu restringendi suo, stet solitarium,) aut copulentur illa participia cum pr. v. finiti temporis ἐγγ. in notione causae, commate tantum seiuncta, ubi μὲν proprio sensu illo restringendi manet, a Bg. oppressum, ut alibi, qui minimam distinctionem diserte ostendit in Ms. suo, sed praeterea cum P. omisit pron. ὑμ. Iam Rsk. voluntas, ut tollatur hic v. ἐγγ., violenta est, nec modo contra libros et P., qui oblique certe deinde refert secundo loco idem v., sed etiam contra scribendi ac dicendi morem vetustum nostrique aevi, ubi per gratam negligentiam repetuntur eadem; sicut contra eadem de causa per dicendique brevitatem ali-

„ταττόμενοι, καὶ φέρειν πόνους *baris oppositi, atque perferre la-*
„πάντας πορείας [p], κρύους τε *bores omnes itineris, frigusque*

p) In Ms. Vi. πορείας deest. *Loc.* In Ms. Ba. erat πόνους πάντας· κρ. λ., sed in Ms. Ve. πόνους πάντας καὶ κρύους τε λ., v. N.

quam omittitur hic pars et enunciatio contraria in v. ἐγγ., v. c. illi vero non ita exercitati sunt; quo redit, si quis dicat, omissum esse μᾶλλον, cuius nullum est vestigium in vicinitate litterarum, nec in P., ut audacior sit emendatio Stp. Sed Sch. Ind. in ed. Bc. utr. in subst. „ἀ. πολεμικῇ ἐγγεγυμνασμένος, *negotiis* bellicis *exercitus*" forte per errorem operarum, ubi Bg. Lat. ad subst. ἀσκ. valet pro usurpatione et exsecutione, nobis fortassis *gewöhnt* zur *Uebung* s. *zur* Anwendung, *zum* Gebrauche *der Kriegskunst* s. *Kriegswissenschaft*, sed ad Gr. πολ. supplebitur, praeter illud Mss. ἔργων, varie, πραγμάτων, πόνων, τεχνημάτων, μαθημάτων, ut Stp. Th. in subst. haec tantum ponit „Xen. Paed. 8. πολεμικὴν ἀ. et πολεμικῶν ἀ. pro eodem dixit" qui locus cum sine Ind. quaerendus esset, relecto libro toto isto, reperta sunt haec, praeter alia, alibi proferenda, ed. Z. p. 111. i. ὡς ἂν ἕκαστα τῶν πολ. ἔργων κράτιστοι ἂν οἱ σύμμαχοι γένοιντο, Thiem. ed. V. 1. p. 64. e. *ut* socii *qualibet* in *parte* rei *militaris* praestantissimi *evadant*, p. 162. i. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικὰ Th. p. 94. m. *ad* res *bellicas* animos *acuere*, sq. §. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, *rei* militaris *exercitatio*, p. 370. e. ὥσπερ ἄλλα πολλὰ τῶν πολεμικῶν Th. p. 230. e. *in* aliis *multis* rebus, *ad* bellum *necessariis*, cf. p. 778. i. §. 7. bis, 819. §. 20. i., rursus p. 700. §. 75. e. ὁπόταν τις αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκ. Th. p. 455. e. cf. p. 712. i. §. 12., sed p. 719. e. §. 34. τῆς πολεμικῆς δ᾽ ἕνεκα ἀσκήσεως ἐπὶ θήραν ἐξῆγεν, οὓς περ ἀσκεῖν ταῦτα ᾤετο χρῆναι, ταύτην ἡγούμενος καὶ ὅλως ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι, λ. Th. p. 473. m. caeterum *exercitationis* bellicae *causa venatum eos educebat*, *quos in his exercendos* arbitrabatur, *quod* venationem *duceret* bellicae *rei* totius *optimam* exercitationem *esse*; ubi adeo comparet ipsa Nostri formula, et illud, Mss. lectionem esse glossema merum, et quam provide agendum sit in nostrorum Mss. rebus, nec statim quid eorum recipiendum, quo hic Strothus inclinabat, ante oculos habente Nostro haud dubie istum Xen. locum, ubi p. sq. §. 36. etiam similia πόνους, καὶ ψύχη, καὶ θάλπη, καὶ λιμὸν καὶ δίψος δύνασθαι φέρειν, ἐνταῦθα μάλιστα προσεθίζε τοὺς κοινῶνας, cf. p. 795. §. 21. τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν διὰ θάλπος, τὰ δὲ διὰ ψύχος, τὰ δὲ διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ δι᾽ ἀνυδρίαν δυσοίκητα, p. 701. §. 78. θάλπους — καὶ ψύχους, καὶ σίτων καὶ ποτῶν, καὶ πόνων καὶ ὕπνου ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόναι, et de venatione, quam Noster eodem consilio paulo post diserte quoque ponit, p. 21. §. 10. ὅτι ἀληθεστάτη αὐτοῖς δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. καὶ γὰρ πρωῒ ἀνίστασθαι ἐθίζει, καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι, γυμνάζει δὲ καὶ ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις, ubi simpl. v. γυμν. pro Nostri compos. ἐγγ. cum eadem tectione et dat., cf. syn. p. 127. §. 26. ὁπότε — οἱ στρατιῶται — πονεῖν — δύναιντο, τὰς δὲ πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες εἶεν, it. p. 142. ult. Denique βραβ. forte Germani e 2, 9, 12. m., et Sch. in v. ἀντ. pro med. cum P., ubi pass. sumit Bg., cuius Lat. ignorat Stp. Th., cf. L. N. T. Krb., Hes. Poll. 1, 162., ad Diod. S. 1, 242. N. 25., lib. de V. med. Poss. Call. Thuc. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Bach. et Pol. Z. it. Zos. 1, 30, 3. ut in rem ipsam et exercitia Rom. militum perpetua Lips. de mil. Rom. 5, 14. Op. T. 3. p. 306. sqq.

„καὶ θάλπους καταφρονεῖν, ποταμούς τε πηγνυμένους πατεῖν, καὶ πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον [q] ὕδωρ, εἰθισμένοι, θηραῖς τε ἐγγεγύμνασθε [r]. καὶ πάντως [s]

et aestum contemnere, fluviosque congelatos calcare, ac bibere fossilem non vero haustam aquam consueti, venationibusque exercitati estis. 11. *et prorsus vobis ad for-*

q) Ms. Ba. ἀντλούμενον v. N., ut post ὕδ. nostrum est comma, et post εἰθ. colon in Ox. r) Mss. tres ἐγγεγυμνᾶσθαι, ut B. 2. ἐγγεγύμνασθαι iterum, sed post ἐγγ. comma in A, al. v. N. s) Mss. Ba. et Vi. πάντα λ. v. N.

φερ. — ποτ.) Mss. omissum subst. ποτ. de Strothi ratione sane, aut iterum e glossa per comparationem §. 17. e. it. 2, 11, 2. vel Xen. l. l., quibus add. ib. p. 91. m., sed ut hic quoque cum Mss. faciat P., quia modo in Vs. eius castigara ap. Stp. expletus reperitur ille gen., quem et Bg. tolerat; nihil ferente Stp. Th., quam v. φερ. (ubi Bg. retinet P. compos.) cum subst. ποτ. e Xen. sine libro, nec G. Th., nisi formulam Bg. *perf. lab.*, ut forsan de suo Noster adiunxerit illum gen., sicut mox ad v. κατ. duo subst. sua, quae Gr. sunt in Lat. Bg. ap. G. Th.; ubi modo in v. *aestu* syn. *sustinere* et in v. *frig.* aliud *perferre*; ut varietur cum pr. φερ. per tropicum aliud; respiciente Stp. Th. huc sine Vs. in κρ. (quo de cf. Suid. Hes. Ind. Aesch. Fi. Luc. Aes. Fa. et Abr. ad Aesch. Τ. 1.) tenente autem aliunde opposita in θαλπ. (cf. Phil. p. 751. D. m. cum Hesy. it. Ind. Luc. Xen. M. S. et Bach.) sed in v. πηγν. 3, 261. B. e P., additis „adstrictos frigore fluvios“ qui ib. in ποτ. tacet de arctiori hac vi, pro aqua fluviali, it. in v. πατ., quod hic est, opinor, cum notione secundaria, pro sine timore, et pro transire. Caeterum Ms. Ve. καὶ, ante κρ. additum, forte et P. tenuit in suo, quod seriem non turbat, sed potius frequentatum vim addit per polysyndeton, forte elapsum ob sq. κρυ similes litteras, sed et aeque ab ingenio librarii adiectum, sicut liber agere potuit P., ut sq. membro in τὲ eodem.

πιν. ὀρυττ.) Ms. glossa est aperta, cf. Hes. ἀνιμᾶσθαι, ἀντλεῖν, it. 1, 358. e., non coll. Suid., Ind. Xen. 'Ανβ. et Pol. Z., Moer. p. 71. Thom. M. p. 74., ubi N. „Herodian. l. VII. c. 1.“ forte huc respicit per numeros pravos, ut Stp. Th. e P., sed Sch. „*aquam*, quae *hauritur* (sed in θ. partim e P.) *venationibus* invigilare *adsuetum esse*“ repertis per regionem hanc in Ms. Bg., quae sunt data, quoad distinctionem, quae ad perspicuitatem maiorem et agnoscendas melius forsitan partes laudis, forte potior sit per colon post εἰθισμ. saltem, nisi et post ἐγγεγ.

καὶ πάντως) Mss. adi. pro adv., ut alibi, etiam P. exprimit, sed libere aeque, ac negligit adi. γενν., nec restitutum in Vers. castigata; quanquam suspicetur quis, olim fuisse καὶ πάντα πάντως ὑμ. λ., e Lat. ratione, *et omnia omnino*, atque excidisse in libris alterutrum; tamen ut et contenti esse possimus vulg. cum Bg. et Sch. „π. *omnino*, εἰς — ad *virtutem* habere *vires*, ἀνδρ. ad *virtutem* generosa *viatica*, ὑπ. ὑμ. *habetis*, γενν. valida *viatica* ad *virt.*, ἐφ. viat. *strenua* ad *virt.*“ tenente G. Th. in Bg. adi. Gr. al., (pro magna haud dubie,) sed in subst. cum Gr. n., nec tropice pro praesidiis, et tantum „largum *et* liberale *viaticum*, — *habere*“ nec Stp. Th. in γενν. tenente locum hunc et Lat. Bg., sed in ἐφ. sine Vs. sub „metaph. dr. omne

„ὑμῖν εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γεν- *titudinem adsunt praeclara*
„ναῖα ἐφόδια [t], ὡς μηδὲ [u], εἰ *viatica, ut neque, si vo-*
„βουληθείη τὶς, δύνασθαι ὑμῖν *luerit quis, possit vobis ob-*
„ἀντιστῆναι. δοκίμιον δὲ στρα- 12. *sistere. Probatio au-*
„τιωτῶν κάματος [x], ἀλλ' οὐ *tem militum labor, non ve-*

t) Ms. Ba. γενναῖα ἐφόδια λ., v. N., sed post ἐφ. punctum tacite cum Stp. rel., pro commate al., etiam Ms. Bg. u) Ms. Ba. μὴ δὲ, ut A. et B., post quam neg. Srp. al. non habuere comma, a nobis additum in Bg., it. post *quis*, ut τὶς hoc acc. A. cum B. 2. L., de more Mss., v. alibi. x) Ms. Ba. κάματος. ἀλλ' οὐ τρυφή· ἤπ., quod colon post τρ. forte et Ms. Bg. tes innuit, v. N.

illud, cuius auxilio ad aliquid pervenimus, s. adminiculum, — Lat. quoque metaph. dicunt, ut Horat." ep. 2, 2, 26., quo loco, etiam a G. Th. allato, tamen nihil conficitur, cf. Bud. C. aliunde, Suic. Th., Suid. Hes. Thom. M. p. 397. sq., ubi Nostri loca sine Vs. laudantur N. 3., Ind. Thuc. Dem. Ael. V. h. cum N. ad 2, 41. Plut. Hs. cum N. 11, 3. Polb. Ern. Luc. The. Fi. Xen. Mor. 'Aνβ. et Hell., supra Gr. Ox. illinente Leisn. Vern. „*erforderliche Eigenschaften*" recte, si adiunctum ἀνδρ. sumatur de externa virtute in factis, sed, secundum Srp. nostramque supra notionem, pro adminiculis s. praesidiis, procedet ἀνδρ. etiam de interna virtute, i. e. animi ad pugnandum voluntate ac cupiditate, dum utraque virtus adiuvatur illis prius a Nostro memoratis, benevolentia in ducem, corporis robore, rei militaris peritia, usu et exercitatione, labore et molestiarum patientia, quae propterea et in sq. §. commendatur amplius; Ms. Ba. scriba errante non tantum in adi. accentu, sed etiam in subst. finitione, confusis ια et ω, sed in colorem orationis praeeunte forte Dem. 124, 12. πρὸς μὲν γὰρ πόλεμον πολλὰ φύσει πλεονεκτήμαθ' ἡμῖν ὑπάρχει.

ὡς μηδὲ) Libertimum P. vicit Bg., in primis in μηδὲ neg. cum εἰ, pro *ne* tunc *quidem, si*, omisso τότε, etiam ad τὶς pron. αὐτῶν, aliquis *eorum*, Praetorianorum; etsi non unus sic severa ratione intelligitur, sed universum genus simul, ut et ad omnes pertinet pron. ὑμῖν, nisi hoc sumas pro singulis s. uni alicui vestrum; reddente Sch. in „β. *vellet*" diverso tempore a P. praes. et Bg. fut. exacto, cf. 1, 5, 24. i. et ad v. ἀντ. 2, 6, 19. e., ubi Bg. e P., etiam ap. Stp. Th. aliunde et ap. G. Th. cum Gr. n.

δοκίμιον) Sch. „δ. *specimen*, documentum, *probatio*, κ. *labor* probat *militem*, non *mollitudo*, τρ. *mollitudo*, deliciae *non* probant *militem*, sed *labor*" partim e P., sed Stp. Th. post Bg. Lat. hinc sine numeris e Bud. „in labore milites *probantur*. Pol. autem dixit *labore*, non *in labore*" non reddente Sb. Ind., et tantum praeterea subiiciente e Zos. 3, 13, 7., sed Leisn. ad m. Ox. „Iac. 1, 3. 1 Petr. 1, 7." ad quae loca Pric. non huc spectat, nec L. N. T. Schw., sed tamen L. Bos. ad primum loc. p. 268. „id, quo probantur milites, est labor. *Labore* probatur *miles*" in extr. fere cum P.; praebentibus vocabulum modo Indd. Dion. H. S. T. 2. „probationis norma" ubi cum syn., δεῖ δὲ ὥσπερ κανόνα εἶναι, καὶ στάθμην τινὰ καὶ δοκ. ὡρισμένον, simul sequente explicatione, πρὸς ὃ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι, et Long. Mor. cum N. p. 174. a. i. „id, quod probat, spectat" indicat h. l. militem probum, verum, fortem, si

Digitized by Google

„τρυφῇ, ᾗ περ ἐκεῖνοι ἐκκραι-
„παλῶντες y τε καὶ ἐναυξηθέν-

ro luxus, quo illi crapulenti ac innutriti ne quidem cla-

y) In edd. omnibus et tacite Mss. etiam, v. N.

per quod is intelligi, diiudicari potest, nobis *Probe* s. *Probierstein*, index, indicium, labor est, laboris patientia, occasio, voluntas, pertinacia laborandi, et cum miles labores molestiasque suscipit, perferre potest ac vult, tum ostendit, se verum esse militem, cumque milites adsueti sunt labori, et eum ferunt, ex eo agnosci licet ab aliis, an sint boni et fortes; adhibente Nostri locum sine Vs. etiam Cort. ad Sall. Iug. 44, 3. „erant laborum multa genera, quibus Romanus miles exercebatur, fossam fodere, vallum ferre, vigilias servare, cum signis incedere, cibum et arma portare, quae Noster ipse recenset c. 45., recenset alia et ista Herodi. 2, 10. additque §. 12. δοκ. — τρ.“ quo in postr. subst. deferebat Bg. Lat. P., cogitans tamen, opinor, simul ex opposito mollitiem et ignaviam, s. fugam laborum ac molestiarum, et victum delicatum nimiumque, cuius ponitur mox forma quaedam; variante Nostro aliqua ratione cum §. 10. πόνους ἐπ καμ. per sing., qui in notione universi generis et pro plur. sumetur, et deinde etiam in notione praecipua illa pro labore belli et militari, ut Lat. Bg., cf. Cort. Ind. ad Sall., ut in Praetorianorum hoc tempore mollitiem atque ignaviam in hanc partem Lips. de mil. Rom. 5, 6. T. 3. Op. p. 251., et in militum Rom. labores c. 8. p. 255. e. sqq. it. c. 11. p. 285. sqq. it. c. 13. p. 302.

ἐκκραιπαλ.) Scribo ἐγκραιπ. *Steph.* Sch. „ἐκκρ. τῇ τρυφῇ, P. *exsaturati* mollitudine. Srp. mavult legere ἐγκρ. deliciis *ceu* crapulae *inhiantes* s. *dementati*“ Sb. Ind per ordinem elementorum statim exhibente „ἐγκρ. τρυφῇ, (sine Vs., et in Erratis ad calcem libri) scr. ἐγκραιπ.“ neutrum v. tenente Stp. Th. aut Ind. aliquo, at Lex.-Bas. ordine elementari sic mendose „ἐνκρεπαλῶ, crapulor, *exaturor*“ quod postr. Lat. est e P., ut L. Ern. modo „ἐκκραιπαλάω, ebrius sum, 2) exhalo crapulam“ me autem sciente, εκ et εγ s. κ et γ interdum confusa, cf. Fi. Plat. Phil. p. 62. a. N. 12. et Bremer. Obs. Fasc. 1. p. 28. e., tum, quoad rectionem, consistere cum utr. v. adiunctum dat. s. abl., sed tamen in ἐγκρ. proprie pendere a praep., ut in sq. v. ἐναυξ., ubi Sch., deserto etiam P. „innutriti *deliciis*“ sed Sb. Ind. sine Vs. „ἐναυξ. τρυφῇ“ iterum ignorante hoc v. Stp. Th. cum L. Bas. et Indd., praeter Xen. Pol. Z. act. tropico sensu „ἐναυξάνειν ἐπιθυμίαν ἀρετῆς, *studium* virtutis *excitare*“ sed in L. Ern. tantum „ἐναυξάνομαι, innutrior“ quod Lat., aeque tropicum, ac P., effecerit totius hanc sententiam, *qua quidem* in *mollitie* illi *crapula gravati* et *educati*, quomodo G. Th. sine Gr. explicat Bg. adi. *crapul.*, pro Gr. participio adhibitum, forte quod Lat. *crapulatus* non erat idoneae auctoritatis, ut severum Lat. temporis praes. *crapulans* ap. Gs. plane non comparet, ubi P. sensum potius qualemcunque sequitur, quam usum loquendi, dum illa lect. ἐγκρ. analogiam aliquam habet in Lat. Bg. *innutr.* cum dat. s. abl. rei; sicut ex altera lect. ἐκκρ., et sumto v. ἐναυξ. physice et pro simpl., proque Lat. *obesati* s. *obesi facti* s. *saginati*, tum ᾗ π. τρυφῇ accepto pro abl. modi s causae, alius sensus confieri potest hic, *per* quam *mollitiem* illi *crapulae* perpetuo *pleni* s. perpetuo *ebrii* et *obesi*; quod malim, quam hendiadyn participiorum hanc, *per* quam *luxuriam* illi *crapulenti* ab *educatione* prima *inde* s. a primis inde annis, vel *illi* crapulae

„τες, οὐδ' ἂν τῆς βοῆς ὑμῶν „ἀνάσχοιντο, οὔ τι γὲ[z] τῆς „μάχης. εἰ δέ τινες[a] τὰ κατὰ „Συρίαν ὑποπτεύοιεν[b] πράγμα- „τα, ἐντεῦθεν ἂν τεκμήραιντο[c]

morem vestrum sustinere poterunt, nedum pugnam. 13. *Quodsi qui Syriae res formidabiles opinantur, hinc coniicere poterunt et imbecil-*

z) Ms. Ba. οὔτοιγε λ., sed nobiscum separatim A. 2. cum B. 1. L., tum οὔτι γε B. rel. cum Sb. et Par. 2., at una voce caet., v. N. a) Sic et Ms. Ba. et edd. quaedam, nominatim Par. 2., contra δὲ τινὲς Stp. rel. b) Ms. Ba. ὑποπτεύουσι v. N. c) τεκμηρ. sine iota B. 1. al. v. N.

innutriti, in crapula educati, ebrietati torporique adsuefacti; respiciente Nostro in pron. ἐκεῖνοι remotius illud §. 8. τῶν ἐκεῖ στρατ. (potius, quam illum usum, quo Gr. id et Lat. Bg. per contemtum adhibetur,) et Praetorianorum luxuriam crapulamque solennem, cf. 2, 1, 3. et 2, 5, 1. e. Caeterum ante ἢ non improbaverim colon Ms., ut sententia Nostri prior ac gnome separetur nonnihil, et in reliquo orationis corpore magis emineat; sicut et cum Bg. potest omitti comma post ἐγκαλ., ut participia, pro adi. sumta, clarius faciant subiectum enunciationis unius.

οὐδ') Bg., praeterquam in β. et ordine meliori, rel. e P., in primis in assumto v. auxiliari ad ἀνασχ., fere ut §. 7., incertum, an hic propter ἂν illud *potentiale*, cf. 2, 3, 23. et de militum sub pugnam clamore s. barritu Lips. de milit. Rom. 4, 11. Op. T. 3. p. 203. sqq., sed Sch. „ἀν. sustinerent *vocem*" partim e P. in γὲ afferente Stp. Th. οὔτι γε per Lat. Bg. sine auctore, et 2, 1539. C. „οὔτι pro οὐ, *non*, poëtice, — pro quo potius dr. οὔτοι in prosa, et οὔτοι γε" quae respexerit et Ms. Glossator, cf. 2, 2, 9. Bud. C. 1278, 16. 31. 41. 50. p. sq. l. 14. 26. 37. Hoog. Op. p. 997. Nr. 9. sq. et 768. sqq., ubi non comparet Ms. formula, at syn. μήτοι γε et μήτι γε, ut ap. Sb. Ind. aliunde est nostra, quam saltem, ne γὲ vacet, reddiderim *minime profecto* s. liberius *multo* minus *profecto*; ferente G. Th. in Bg v. cum Gr. n. tantum subst. postr., sed sine explic., ubi adeo quaedam est Nostri analogia, ut peculiare quid in v. cum β., ut *sustinere clamorem* sit, posse eum audire diu sine terrore ac fuga, sed *sustinere pugnam* i. q. posse ac velle pugnare et repugnare.

ὑποπτεύοιεν) Ms. alius modus iterum, minus e confusis litteris, quam e glossa, videatur quoque in exemplo P. fuisse, unde Bg., in v. tacente Stp. Th., quod hic pro formidare, in quo est formula Bg. et notio illa opinionis et cogitationis mali ac periculi, ut in τὰ κ. Σ. πρ. ellipsis particip. γινόμενα s. γενόμενα, electio vel ipse Niger cum exercitu, unde mox subiiciuntur personae in v. v. ἐτολμ. et rel., cf. 2, 7, 5. sqq.

ἐντεῦθεν) Bg. de suo agit tum in ἂν cum v. τεκμ. iterum, ut §. pr., tum in formula v. ἐχ. cum acc. rei, quem mutat in gen., ut pendeat a pr. v. subst. ἐντ. simul, et Lat. hoc verbum habeat duplicem rectionem et eafum, hic quidem in inf. simul acc. et gen., sed opprimatur plane v. Gr. ἐχ., quod sane in aliis formulis mutamus in v. εἶναι, ubi Bg., aeque ac Noster ipse, opprimit pron. αὐτὰ, sed Sch. in „ἐχ. habentia *spem*, (quae formula et ipsa convenit potius personis,) ἐντ. *ex eo*, exinde, *hinc*, τ. *coniecturam facerent ex eo*, s. cogitarent" non huc spectante Stp. Th., nisi in ἐκεῖθ. sine Vs., sed paupere in ἐντ. (hic, ut Lat. adv. Sch. et Bg., ap.

„ἀσθενῆ τε ὄντα, καὶ Φαύλας „ἔχοντα τὰς ἐλπίδας, ὅπου [d] „μηδὲ προελθεῖν τῆς αὐτῶν [e] „χώρας ἐτόλμησαν, μηδέ τι περὶ „τῆς εἰς Ῥώμην ἀφόδου [f] βου„λεύσασθαι ἐθάῤῥησαν [g], ἀγα„πητῶς ἐκεῖ μένοντες [h], καὶ ἐφή-

les esse et tenuis spei, quod nec exire suo territorio sustinuerunt, neque quidquam de profectione Romam versus cogitare ausi sunt, boni consulentes illam mansionem: at-

d) Ms. Ba. ὅπου μὴ δὲ λ., sed ὅτι μηδὲ λ. Ing., v. N. e) Ms. Vi. αὐτῶν per lenem cum edd., praeter Stp. Sb. Lu. et Ed., v. N. f) Ma. Ba. et Vi. ἐφόδου λ., v. N. g) Ms. Ba. colon. h) Ms. Ba. μένοντες, καὶ τὴν ἐφήμερον, κέρδος τοῖς οὔπω β. ἀ. ν. Malebat Stp. cum P. τρυφὴν pro τροφὴν. Ms. neque hoc, neque alterum prae se fert. Quid? si ad τὴν ἐφήμερον subintelligas ἀρχὴν; *Mart.* Nihil novante *Ms.* Vi., extabat in Ms. Ve. tantum καὶ τὴν ἐφήμερον κέρδος λ., ut in unis Ing. τρυφὴν, et in iisdem nihil post μεν., pro commate B. 2. al., sed puncto A. cum B. 2. R., et colo Stp. rel. cum *Ms.* Bg., ubi et omnium edd. post τροφ. comma, a nobis sublatum, v. N.

G. Th. cum Gr. n., pro P. formula s. praep. cum pron. et pro ex eare, cf. L. N. T. Hes., non coll. Suid., ἐκ τούτου, Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et Pal. Fi.) at v. τεκμ. tamen cum Lat. Bg., cf. Hes. 1, 1480. m. et 2, 1359. m., non coll. Suid., Ind. Thuc. cum Abr. Dl., Dem., cui add. 113, 11. 203, 3. 919, 2. it. 355, 10. Xen. Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Menex. et Valck. Phoen. v. 186.

ὅπου μηδὲ) For. ὅτι μηδὲ λ. *Steph.* quem una cum Ox. in N. repetit Sch. post „ὁ. *quod*" e P., ut Ind. Sb. „ὁ. pro ὅτι, — ὁ. γε, *quum*" hoc suo Lat. syn. innuens, se non tentare, sed explicare, ut huc quoque respicit sine Vs. Rz. ad Luc. 2, 759. N. 90. post „ὁ. pro *cum*, s. *quandoquidem*, — et sic Lat. *ubi*, pro quandoquidem" prorsus ut Stp. Th. aliunde, immemor hic sui, ut Ing. cupidius eius coniecturam exceperint. Mox in pron. asperum de suo Bg. e Lat. ratione ob v. ἐτολμ., pro quo variat Noster mox per ἐθαῤῥ., unde et P. unum modo v. reddit, sed Bg. syn., cf. G. Th. 685, 47. 51. 54., ut Sch. „πρ. *progredi* (e P., qui libere in adiunctis) e regione, *egredi*, (hoc Lat. tenente Stp. Th. aliunde, non item Bg. nec in χωρ.) τῆς αὐτ. *sua*" sic in pron. ἑαυτοῦ, cum in Bc. 1. obscurus in textu spiritus esset, at in Bc. 2. lenis. Caeterum Leisn. adm. Ms. Bg. „leg. ὅτι pro ὅπου Stp." nescio, an putans, etiam Berglerum sic emendasse, qui sensum modo secutus esse possit.

ἀφόδου) Ad Excp. Cod. Vi. in N. adiecerat Strothus „Hoc melius videtur. Caeterum sic et supra" respiciens ad 2, 8, 17., ubi Mss. res eadem, hic non clare diiudicanda e P., prae quo severior Bg., etiam quoad praep. servatam, etsi alio ordine, dum Noster cum l. l. variat tantum omisso ad 'P. artic., Stp. Th. tenente aliunde Lat. Bg.

ἀγαπ.) i. e. ἀγαπῶντες ἐκ. μένειν, *satis habentes* ibi *manere*. Alciphr. 3, 25. ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ, μόνη μετὰ Σύρας ἀγ. τὰ παιδία βουκολοῦσα, vertitur (a Bg., qui tamen in Gr. comma tenet non post οἰκ., sed post μον.) *ego vero domum servo*, sola *cum* Syra *aegre* liberos *alens*, mallem, *satis habens* cum *Syra* liberos *alere*. Sic 6, 2, 11. 7, 8, 8. *Leisn.*

„μερον τροφὴν κέρδος τῆς οὔπω *que diurnum cibum, lucrum*

Adv. hoc ſimiliter per v. affine illud reſolvit Stp. Th. in alio Noſtri loco, ſed non per Lat. formulam eandem, ignorans et Bg., e P. ductam cum Sch. in μ., qui in adv. retinuit Sb. Ind. ad alia ibi loca *libenter*, quod ſevero Intp. ſuffecerit, etiam Stp. Th. aliunde adhibitum, hicque contextui aptum, non item cuique, cf. Bg. ad Alc. 1, 13. p. 54. Rz. ad Luc. 2, 433. N. 91. Gottl. ad Plat. Men. p. 54. N. 66., Ind. R. Or. V. 4. 6. et Dem. Dion. Ca. et Dion. H. cum Suid., tantum in v. explicanre G. Th. „*b. conſ.* — bonum *iudicare*" quod redit ad notionem v. ἀγαπᾶν pro contentum eſſe; ut prae Bg. ratione perſpicuum magis ſit hoc modo, *contenti*, ibi *manere*, quod Lat. habet ap. G. Th. affine ἀγαπᾶν, nec mutat rel. Gr. adiuncta, adv. et verbum, a Bg., fere cum P., in adi. cum ſubſt. converſa; quae noſtra ratio, dum mutat modo particip. in inf. et adverbio ſubſtituit privum illud vocabulum, ab hac altera parte praeſtat etiam Leisn. phraſi, a G. Th. non explicata, nec a Cort. ad Sall., ſed ad Cic. ep. 5, 2, 14. diſerte per noſtrum „ſatis *habeas*) contentus ſis" cf. Ind. Corn. N.

ἐφημ. τροφὴν) Pol. legit τρυφὴν, (delicias, *in* diem *quaeſitas*,) quod et ipſe malo. *Steph.* Vide, an legendum ἐφ. τρυφὴν, ob praecedentia. ἐφήμερος τρυφὴ dictum, ut in praef. (1, 1, 7.) τιμὴ ἐφήμερος. *Leisn.* ἐφήμερος τροφὴ, i. e. ὀλιγοχρόνιος. Legerem potius cum P. τρυφὴ, ut ſit *voluptas* fluxa, *fragilis* et *caduca.* ἐφ. τροφὴ eſſe etiam poteſt *victus* diurnus, *quotidianus*, ut Iac. 2, 15. In praef. autem τιμὴ ἐφ. eſt haud dubie ὀλιγοχρόνιος, id quod contra Intp. Gallicum notandum. Sic Plut. de aud. poet. c. 4. p. 24. ἡ ὁμιλία πρὸς ἄνδρας ἐφ. καὶ ἀψικόρος καὶ ἀβέβαια, conſuetudo *cum* viris *breve* tempus *durans* et *faſtidioſa* et *inſtabilis.* Sic Ariſt. Nub. v. 223. ad Ox. ed. calcem *Idem.* Lege τρυφῆς. *Reisk.* ἐφήμερον τρυφὴν, κερδ. λ. i. e. οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ἐφ. τρυφὴν κερδαίνειν νομίζουσι ἐκ τ. οὔπω β. ἀ. Et quidem ad ipſum Nigrum referri videntur haec verba, de quo Severus in plur. numero loquitur; atque ineſt iis contemtus haud parum. Quod ſi ad Syros partes Nigri ſecuros referenda eſſent, ſenſus foret: *illorum intereſt, nondum firmum eſſe Nigri imperium, qui interim ad conciliandam ſibi illorum gratiam, indiem* delicias *illis praebere cogitur.* Caeterum male in Cod. legitur τὴν ἐφήμερον κέρδος, omiſſo τρυφὴν. *Strotb.*

Qui adeo τρυφὴν lectionem probat, etiam per Vs., ponens eandem quoque in praemiſſis textus verbis, quaſi habuiſſet in ſuae editionis exemplo, cum tamen, praeter Ing., nullibi compareat, ut e Var. L. cognitum; tenente Sch. haec „νομ. *arbitrantur* eſſe *lucrum*, β. *firmi*, certi, *imperii*, ἐφ. in *diem* quaeſitum *alimentum*, τροφ. ἐφ. Pol. —, quem proinde Stp. et Sb. putant legiſſe τρυφὴν" cum Sb. tamen nullibi quid dixerit, et in Ind. ſine Vs. teneat potius in adi. „ἐφήμερος τροφὴ" ut Stp. Th. 1, 1462. B. „ἐφ. τροφὴ, eſt victus, qui in diem quaeritur, victus diurnus" ſine auctore, ſed huc reſpiciens ob ſimilem illi P. Vs., atque adeo nec hic ſibi conſtans, dum ſervat ibi, quae corrigit h. l., ubi Bg. aperte retinet vulg., non ſatis commodo ſenſu, ſive referas ad Nigrum, ſive ad Syros, et nominatim ad Antiochenſes, ſive, quod malim, ad utroſque, imperatorem et cives, cum victum diurnum, ſeu panem quotidianum, quem hodie dicunt, utrique renuerint etiam per ſe alio modo, Niger quidem etiam extra imperium ſummum, ſed cives iſti etiam

„*βεβαίας ἀρχῆς νομίζουσιν. ex nondum ſtabili imperio exi-*

ſub alio imperatore ac praeſide, quibus utrisque ne ſufficiebat quidem victus ille diurnus et quotidianus, cum potius ſecundum 2, 7, 14. ſqq. et 2, 8, 16. in continuis deliciis et perpetuis quotidianisque velut nuptiis vixerint, et adeo quotidianam ac perpetuam luxuriam etiam in nondum ſtabili et certo imperio pro lucro ſufficienti reputabant, et in hoc dubio rerum ſtatu ſatis lucrari ſe putabant, ſat commodique ſe nactos, et ſatis ſe felices, ſi in dies ſingulos et quotidie poſſent luxurioſe vivere; qui ſenſus videtur mihi formulae iſtius νομ. κέρδος, ſcil. εἶναι, lucrum eſſe putant iam ſat magnum et commodum et felicitatem, in lucro habent et ponunt; quae ſententia manet quoque, ſi ἐφημ. ceperis pro brevi brevisque temporis, ut luxuriam talem exiſtimarint pro lucro ac commodo non contemnendo imperii nondum ſtabiliti, et vel in ambiguo adhuc imperio crediderint ſat commodi brevem luxum; ut adeo et ipſe inclinem potius ad Stp. τρυφὴν, tum propter ſenſum meliorem, tum propter P., qui pro Cod. et hic fuerit, et in ſuo exemplo id habuerit, tum quia non modo lapſus in υ et ο facilis fuit, ſed et alibi utr. vox confuſa et variat, cf. Luc. 3, 176. l. 14. a), Diod. S. 1, 423. N. 64. ſq. et p. 438. l. 31. n), Wittb. Plut. de ſer. n. v. p. 35. e. it. Brem. Obſ. Faſcic. 1 p. 4., ut affine νόμιμα 2 Petr. 2, 13. ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφὴν, in L. N. T. Fi. et Krb. v. τρ. „voluptatem *exiſtimantes* quotidianum *luxum*" i. felicitatem ſuam eamque ſummam, cf. Krb. l. l. v. ἡμ. i. p. 222. e., (et ſupra ad 1, 6, a. p. 186. i. e Xen.) Grotio ſine cauſa lectionem tentante in τροφὴν, quam in vulg. hic lectionem cf. Ind. Dem, p. 343. m. τὴν ἐφ' ἡμέραν τροφὴν αὐτοῖς διαρκῆ διδόναι, pro quo in textu mendum τὸ ἐφ' λ., ſed ſine Ind. 1188, e. εἰ μή τις αὐτοῖς τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν δώσει, it. ſyn. Ael. V. h. 3, 29. βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον, ſc — *in* diem *vivere*, ſed Ind. v. β. „*victum* unius *diei* tantum *habens*" it. Eur. Electr. v. 235. ἤ που σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου; *num* quotidiani *victus* inopia *laborat*? ubi Barn. comparat N. T. ἐπιούσ. ἄρτος, ut ap. poëtam etiam opponuntur in Phoen. v. 561. ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος, opulentia *enim* non *eſt* ſtabilis, *ſed* in *diem*, ubi Schol. ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ πρόσκαιρος, cf. de ἐφ. 1, 1, 7. et Bg. Alc. 1, 18. p. 68. m., quod adi. unus Ms. auxit articulo per gloſſam e ſuperioribus aliorum locis, de more ſuo, ſed hic ante adi., quod ex incuria ſcribae potius, quam voluntate privatum ſuo ſubſt. τρ., ut et alias ſine idonea cauſa et vicinitate exciderunt voces, cum nimis ambigua ſit in abſolute poſito ἐφ. ellipſis, nec illa Martini e ſq. ſatis perſpicua et poëtica magis, cum proxime ſequatur ſubſt., quod praemiſſum leniorem rem faciat, v. c. τὴν ἐφ. ἀρχὴν κέρδος τῆς οὔπω βεβαίας νομιζ., quanquam vel ſic ſententiam bonam quis deſideret in his, *unius diei ſ. breve imperium* putant *lucrum* nondum *ſtabilis imperii*, cogitante, credo, Martino, Nigrum unum et ſententiam hanc, *ut quis breve quantumvis et infirmum imperium tamen pro lucro ac felicitate reputet*, aut breve imperium melius eſſe nullo, et eſſe maius lucrum, quam imperium nullum; quae tamen non inſunt in Gr., ubi Rsk. gen. τρυφῆς ad ſenſum quidem nihil novat, faciens modo ἐφ. neutrum pro ſubſt., et conveniens cum Stp. coniectura, ſed propter id ipſum non eſt neceſſarius, ut Bg. ratio in aſſumta poſt *lucrum* praep. modo pertinet ad perſpicuitatem et vitandam ambiguitatem in acc. dupl. Gr. et Lat. τρ. ac κ. in vicinia, quo eodem conſilio diſtinctionem poſt τρ. editores adhibuere, non illam tamen

„ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ χαριέντως καὶ
„μετὰ παιδιᾶς ἀποσκῶψαι[i]
„ἐπιτήδειοι Σύροι. καὶ μάλιστα
„οἱ τὴν Ἀντιόχειαν οἰκοῦντες[k]
„φασὶ, περὶ τὸν Νίγρον ἐσπου-

14. *stimant. Nam ad scite*
quidem et iocose dicteria ia-
15. *cienda idonei Syri, et*
praecipue, qui Antiochiam inco-
lunt, profitentur se Nigri stu-

i) Ms. Ba. ἀποσκῶψαι, ἐπ. σύροι· καὶ μ., quorum comma post ἀπ. habent etiam A. cum B., ut post Συρ. comma omnes edd. cum Ms. Bg., sed punctum B. 2., v. N. k) φασὶ Par. 2. mendose omittit, ut post οἰκ. nihil in B. a. R., sed contra post φ. comma, quae nostra est distinctio, ut contra in Stp. rel. comma est modo post οἰκ., v. N.

necessariam admodum; tenente Gr. n. βεβ. G. Th. in Lat. Bg., et hoc etiam Stp. Th. aliunde, it. fem. sexum contra Thom. M. p. 149., sed non cum subst. nostro, in quo forte Lat. quid inest, quanquam G. Th. modo habet *stabile — regnum*. Caeterum in Ms. Ba. τοῖς mendum per se paret, ortum e confusis vocalibus, cf. 2, 8, 18., et a stulto librario ad σωμ. rectum, quasi ad particip.

ἐπὶ μὲν) Prius Srp. τρυφὴν etiam requirere videtur haec enunciatio, cum deliciarum et voluptatum pars sit potius iocus et dicterium, quam cibi ac victus, nec alias γὰρ habeat, quo referatur, a P. pro δὲ intellectum, hic quidem non bene in vicinia particulae μὲν, ubi proprie semper et in caussae notione stat, ut μὲν iterum solitarium, servatum etiam melius a Bg., dum P. negligit, addens contra adv. aliquod, et in rel. liberior, non sequente Sch. in v. „ἀπ. Syri *idonei* sunt *ad* lepide *cavillandum*, χ. *lepide*, festive, *cavillari*, π. *ioco*" in postr. formulam praep. cum subst. reddente per syn. abl. nudum, ut Bg. per syn. adv., sed Srp. Th. aliunde cum Sch. et *per iocum*, ut Ind. Dion. H. S. T. 2. *per lusum*, sed Ael. V. h. *cum lusu*, severe, tum Stp. Th. huc spectante sine Vs. in χ. sub Latt. Sch. et Bg., non item in v. ἀπ., ubi tamen similis phrasis Bg., nec tenente adi. ἐπ. cum pr. ἐπὶ et acc., in qua variat Noster pro εἰς s. πρὸς 2, 7, 13. et 2, 9, 15., et forte peculiari ratione, cum Indd. nihil praebuerint, et modo Sb. aliunde syn., ἐπ. cum inf. nudo σκώπτειν, ubi Vs. cum Bg.

μετὰ παιδ.) Infra etiam Alexandrinos describit 4, 9, (4.) πεφύκασι δέ πως εἶναι φιλοσκώμμονες καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. *Boecl.*

Ubi et sequitur ἀποῤῥιπτοῦντες — πολλὰ χαρίεντα, quibus sunt viciniora Bg. hic Lat., ubi post Σύροι necessaria est distinctio maior aliqua, non tam ob omissum v. subst. εἰσὶ, alio sequente v., quam ob novam rem; unde et §. novae numerum potius huc transtulimus, in Bc. ed. demum ante τὰ δ' positum, cum tamen magis cohaererent cum illis haec, quae inde a καὶ μ. traduntur. Et nobis quidem prae colo Ms. potius visum est punctum, post quod et alibi καὶ μαλ. ponitur, cf. 2, 6, 3.

οἰκοῦντες) Post hoc particip. deesse οὓς, vel simile quid, facile Schotto assentior. *Sylb*

Quale quid tamen nec in P. compareret, nec necessarium est e distinctione nostra et Bg. Lat. ad φ., nec est hic, nisi saltus et properatio quaedam dicentis in rebus leviter modo tangendis variis, quae pertinent maxime ad §. 13. i., ignorante Stp. Th. in v. φ. Lat. Bg., sed huc spectante

„δακέναι· τὰ δ' ἄλλα ἔθνη
„καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις[l] μέχρι νῦν,
„τῷ[m] μηδένα εὑρίσκεσθαι, τὸν
„ἄξιον τῆς ἀρχῆς ἐσόμενον,
„σπάνει τοῦ μετὰ[n] ἀνδρείας
„καὶ σώφρονος διοικήσεως ἄρ-
„ξοντος, ἐκείνῳ δηλονότι προσ-
„ποιοῦνται ὑπακούειν. εἰ δὲ

diosos; caeterae vero gentes et civitates usque adhuc, eo quod nemo inveniatur, dignus imperio futurus, in defectu alicuius fortiter et sobrie imperaturi, illi duntaxat simulant se obedire. 16. Sed si Illyricam ma-

l) Comma hic Stp. rel. sustulimus cum Lu. et Ms. Bg., v. N. m) Ms. Bg. τὸ mendose. n) μετ' ἀνδρ. Pat. ab operarum errore, vel correctore ex 1, 7, 8.

in v. σπ. 3, 950. i. „studere Nigro dicuntur" e P. fere, sed aliunde deinde per formulam Bg., ubi v. subst. esse supplendum, cf. Vs. ad Suid.

τὰ δ' ἄλλα) P. δὲ pro γὰρ iterum, sed bene Bg. vulgari sensu, cum in pr. membro sit μὲν oppressum, mox tamen cum P. omittens alterum pron. ἄλλαι, repetitum a Nostro propter alium sexum, cum in Lat unus idemque adhibitus veniam daret solius primi reddendi. Caeterum post πολ. noluimus comma esse, quod nominativi hi, ut enunciationis subiecta, cohaererent cum inferiori parte ἐκ. δηλ. πρ. ὑπ. una cum περιστάσει temporis μ. νῦν, quam editores pro singulari membro acceperint, sed melius P. pro mero adv., quanquam, secus ac Bg. nobiscum, id copulans cum sq. membro; unde pateat, eum habuisse Cod. sine commatibus; desertus a Bg. quoque in τῷ μ., cf. 2, 7, 9.

σπάνει) Contractam a P. orationem Bg. deseruit, addita praep. ad σπ., secus ac 1, 12, 9. e., sed ut et Gr. ἐν diserte alibi adsit, cf. Stp. Th., ubi non est Lat. Bg., ut nec formula eius ap. G. Th.; e P. tum Sch. reddente partim in „σπ. quum neminem imperaturum videant, ἢ. moderate gerere rem publ. ἀρξ. gesturo remp. fortiter moderate que" tum Bg. mutante formulam in praep. μ. cum subst. in adverbium syn., omisso item subst. διοικ., quod forte servandum erat salva Lat. et sine tautologia, v. c. cum sobria cura; quanquam et hic abundantia quaedam est Nostri, pro μετ. ἀ. καὶ σωφροσύνης ἀρξ., variantis eiusdem cum 2, 9, 9. e. τοῦ γενναίως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὴν διοικοῦντος per formulam pro mero adv., et cum 1, 7, 8. e. sine apostropho, sed et peculiari ratione scribentis in v. ἀρξ. adiunctis, nisi quod G. Th. in v. Bg. habet 999, 21. irae non fortiter imperat Ovid.

ἐκείνῳ) A P. libere additum adv. tandem; quod nescio, an Bg. putans forsan vitiosum pro tantum, posuerit pro eo syn. suum, quoniam et Gr. δηλ. sic reddidisse potuit, cum sit ap. G. Th. in Bg. „μόνον, καὶ μέχρι τούτου, δηλαδή, tantum, saltem, modo, hactenus, certe, — hac parte, hoc respectu" quorum Gr. extremum est nostro syn., a P. separatim versum per scilicet, quod et ipsum habet ap. G. Th. illud Gr. extr., sed Stp. Th. videlicet nostrum Gr., quod h. l. pro sane, s. ut manifestum est, ut constat, ut nostis s. ut verisimile, credibile est, i. q. supra δὴ et εἰκότως, cf. Ind. Dem. et Hoog. Op., qui recte de ellipsi statuit, cum Suid. 1, 536. m., non coll. ad Hes., respiciente Nostro, quoad rem, 2, 8, 13. sq.

Digitized by Google

„τήν τε Ἰλλυρικὴν δύναμιν „ἅμα [o] χειροτονήσασαν μά„θοιεν [p], τό τε ἡμέτερον ὄνομα „πύθοιντο [q], οὐκ ἄγνωστον, οὐδ' „ἄσημον παρ' αὐτοῖς ὑπάρχον, „ἐξ ὧν ἡγεμονεύσαντες ἐκεῖσε

num nos elegiſſe cognoverint, noſtrumque nomen audiverint (non ignotum nec obſcurum apud ipſos ex illis, quae noſtro ductu illic geſſimus) pro-

o) Sic omnes edd. et tacite etiam Mss. tres, v. N. p) Ox. μάθοιντο, mendoſe, e ſq. πύθοιντο, etiam Leisn. notante vitium ad m. Ox. 2., quae cum ſocia e B. 2. peccat quoque in ſq. τότε una voce. q) In Ms. Ba. ſigna parenthesis ab οὐκ — διῳκήσαμεν abſunt. *Mart.* etiam in A. al.

ἅμα) Deeſſe puto τινὰ poſt εἰ δέ. *Stepb.* Si ἡγεμόνα pro ἅμα reponetur: plena erit et ſtructura et ſententia. Niſi forte accuſativum iſtum Severus de induſtria omiſiſſe, ſeque intelligendum praebuiſſe, putandus eſt. *Sylb.* Lege ἐμὲ aut ἡμᾶς. *Reisk.*

Bg. in Ms. cum ſolenni ſigno ad pron. *nos* in N. modo „emendatio in Graecis“ ut Leisn. ad m. „legit ergo ἡμᾶς pro ἅμα, (idem ad m. Ox.) l. ἡμᾶς“ quod ipſum et in Progr. probat, cum monuiſſet, P. legiſſe ἡγεμόνα, quod quanquam ad ſenſum ſufficit, quem ille utcunque videtur expreſſiſſe, tamen a litteris vulg. magis abhorret, quam Rsk. ἐμὲ, mihi tamen non ita commendans ſeſe, ut alterum ἡμᾶς, expreſſum a Bg. in Vs., cum mox ſequatur eiusdem perſ. ἡμέτερον ὄν., quocum ἐμὲ in tanta vicinia vix procedat, etſi ἡμ. ὄν. ad ſenſum idem eſt et pro ἐμὸν ὄν., niſi quis aliunde teneat talia copulata, quae non tenui, ſed 3, 6, 6. ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, καταφρονήσας μὲν τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας, ἀμελήσας δὲ τῆς πρός με πίστεως, ubi Sch. diſerte „pro una perſona“ ut tamen ibi ambigua res ſit, cum pertinere queat ſimul ad exercitum, ut diverſa quoque ſubiiciuntur τῆς ὑμετ. et πρ. με, quale quid et hic ſubiicitur deinde in οὔτε ἐμοῦ —, οὔτε τὸ ὑμετερ. λ. Saltem per hanc dubiam emendandi rationem nihil dum edere debui, ſed relinquere vulg., variante Noſtro cum 2, 8, 18. in εἰ μαθ., his dirimendis hic longius, et maxime per rectionem aliam, i. e. cum particip. pro inf., ut recte cepit Bg., non item Sch. in „χειρ. *exercitum*, qui *creavit* ducem aliquem“ ad quod v. notatat Leisn. in m. Ox. „Act. 14, 23.“ cf. L. N. T. cum Loesn. Heſ. Suid. Bud. C. 218, 19. Stp. Th., qui huc forte reſpicit 4, 426. G. e. „cum acc. perſ. pro creare, (ut P. hic,) ap. eundem“ ſine Gr. et Lat. Bg., Ind. Aeſ. Fa. Luc. cum Dem., cui add. 310, 2. 321, 3. 21. it. 45, 15. 47, 9. 15. 23, 48, 17. ſq. 128, 8. 129, 1. 235, 11. 271, 22. 277, 2. 287, 19. 320, 24. 26. it. 136, 16.

ἡμετ. ὄν. πυθ.) In hanc phraſin, ex analog. factam, tacent Ind. Stp. Th. et G. Th. in v. P. et ſyn. Bg., qui ex eodem opprimit particip. ὑπ., ſecus ac 1, 10, 10. m., cf. 2, 9, 9. e. ad ὄντ., ſed in adi. ἀγν. et ἀσ. iuncta 1, 9, 12., ubi P. libere addit adv., cf. 2, 5, 12.

ἐξ ὧν) Bg., praeter recte reſolutam orationem, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. m. 1), aſſumſit ad particip. ἡγ. pronomen, pro *quae* praeſides *geſſimus*, ſ. *procuratores*, cf. L. N. T. et Obſ. ad Luc. 3, 1. Krb. Loesn. et Kypk., tacente Stp. Th. in hanc notionem, ſed in rem ipſam et praeſidatum hunc Severi Dione et Spart., cf. 2, 9, 2., et Sb. Ind. Lat. in

„διωκήσαμεν[r]· εὖ ἴστε, οὔτε 17. *be scitote, eos neque*
„ἐμοῦ ῥᾳθυμίαν ἢ ἀδρανίαν[s] *mihi socordiam aut igna-*

r) Ms. Vi. διοικήσαμεν, et post nostrum est colon, pro al. puncto aut commate. s) Ms. Ba. et Vc. ἀνανδρίαν, v. N.

Severus modo hinc proferente „Syriae quoque praefuit" ut Sch. „*ἡγ. praesidis* officio *functi*." Sed ad sq. v. δ. Lat. Bg. aliunde tenet Stp. Th., tum unus Ms. augmento caret fortassis librarii tantum lapsu, cum rel. id servent, sed nos colon delegimus, ut magis aperte finis protasis agnosceretur in longiore periodo, ob cuius ampliorem apodosin servatus est quoque numerus §. novae, per se in periodo media alienus, et olim removendus forte.

εὖ ἴστε) Sch. „*ἡ. bene*, probe, *scire*, i. probe *nostis*" Bg. discedente tantum in tempore s. modo, sed a Stp. ad m. etiam quoad Vs., qui e P. liberrimo servarat adv. *profecto* ad sensum, in Th. non tenens hanc formulam, sed syn. aliarum pers., nec monens, ut nec L. Bos., de ellipsi coniunct. ὅτι, unde perite Bg. per inf. cum acc., v. Abr. ad Aesch. 1, 177. m. it. Dl. Th. p. 5. e. cum Auct. p. 422. i. Vig. p. 262. m. sq. Hoog. Op. p. 876. m. Ind. v. εὖ Luc., cui adde 1, 28. l. 62., Dion. H. S. T. 2. Aes. Fa. Soph. Ai. v. 1325. Suid. 1, 889. m., non coll. ad Hes. 1, 1503. e. 1508. i. nisi dicas, sine rectione stare, ut Lat. *credo*, *opinor* rel.

ῥᾳθυμ.) Cod. ῥᾳθ. ἢ ἀνανδρίαν. Difficile dictu est, utra lectio sit vera. Vix quidem verosimile est, mutasse quemquam ἀνανδρ., quod frequentius adest, in ἀδραν., quod rarius occurrit; et tamen hoc nimis pleonasticum videtur. ῥᾳθυμία enim et ἀδρανία fere eadem sunt, nisi quod ῥᾳθ. aliquanto plus turpitudinis contineat. Sensus tamen, ut ita dicam, qui in me est, criticus receptam lectionem amplecti mavult. *Stroth.*

Glossam esse Mss. duorum ἀνανδρίαν, patere credo, non modo hinc, quod tertius Ms. Vi. manserit in vulg., sed etiam ex illo ipso, quod Strothus sentit, et pro indicio glossarum censetur, cum frequentius vocabulum rariori substitutum sit, quibus duobus argumentis pro vulg. tertium hoc accedat, quod in copularis subst. vulg. non est tautologia inanis, sed differentia quaedam, vel a notatione, cum oriantur a diversis primitivis, vel etiam ab explicatione et interpretatione, quod ῥᾳθ. cernitur in eo proprie, ut levem animum teneas, levesque res, nec graves et difficiles suscipias, cf. Exc. ad 1, 1, 9. sed ἀδρ. in hoc, ut plane nihil agas vel agere velis; ad quorum intelligentiam non prosunt Lat. P., quae partim Sch. retinet in „ἀδρ. *imbecillitatem*, torporem, *ignaviam*, κ. *arguent* me *desidiae*" hinc, vel e Sb. Ind. suum ducente Bg. postremum, quo reddit prius Gr. 1, 10, 5., ubi et dedimus e G. Th. cum Gr. illo eodem, sed ib. „*soc.* μωρία, ἀδράνεια, ῥᾳθυμία, ἀσυνεσία, ignavia, — industria *socordiae* opp. Tac. — *socordiae* atque *ignaviae*, Sall. Cat. c. 52. „§. 29., ubi Cort. non solicitus est de Lat. discrimine, quod et ipsum ex etymologia apparens, sic posuerim, ut socordia s. secordia laboret, qui sit sine corde, mente, intelligentia, cogitatione et cura, unde illa Gr. μωρ. et ἀσυν., it. sine animo, i. cupiditate, voluntate agendi pugnandique, unde illud Gr. ἀδρ., sed ignavus, i. non gnavus s. non navus sit per se quidem i. q. non agilis et laboriosus, sed deinde in primis non celer ad laborem et constans in labore perferendo ob molestias, damna et pericula, utque socordia ad animum, sed ignavia etiam ad corpus

„καταγνώσονται, οὔτε τὸ ὑμέ-
„τερον γενναῖον καὶ πρὸς τὰς
„μάχας ἐμβριθὲς ὑποστῆναι
„αἱρήσονται[t], καὶ σωμάτων με-
„γέθεσι, καὶ πόνων ἀσκήσεσι,

*viam imputaturos, neque ve-
ſtram alacritatem et in pu-
gnando vim ſuſtinere optatu-
ros, cum et corporum ſtatu-
ra, et laboribus tolerandis,*

t) Ms. Ba. colon, ut punctum in A.

pertineat; hic ut reddant noſtrates *Feigheit* oder *Unthätigkeit*, in poſtr. vicinius ad Gr. de noſtra quidem expoſitione, quo de Stp. Th. tantum haec „ἀδρανία ſ. ἀδράνεια, *imbecillitas*, ut γήρως ἀδρανίη, in epigr.“ quae notio, e δραίνω ſ. δράω ducta, non videtur prima, quanquam et eſt in Lex. Baſ.“ imbecillitas, inertia, ignavia, torpor, (ut P. hic,) infirmitas, ἀδυναμία, ἀσθένεια, torpedo“ quorum tribus Lat. primis Lex. Ern. modo addit „ſocordia, Philox.“ praeterea reperiente me tantum ap. Suid. 1, 56. m. ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία, ἀσθένεια, infirmitas, *imbecillitas*, cum locis duobus ex epigr., in quibus et ille Stp., tum ἀδράνεια δὲ, δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς ἀρσενικοῦ, quae modo videntur diverſa Scholia et diverſis e fontibus auctoribusque a Suida conflata, cum utr. forma ſubſt. ab eodem adi. fluxerit, nec ad ſenſum diſcrepet, ſed adi tantum ap. Hes. ἀδρανὴς, ἀσθενὴς, cf. L. Ern. et 2, 9, 3. e., quocum variatur per adiunctum ſubſt. alterum.

τὸ ὑμ. γενν.) Forte πρὸς τὸ τῆς μάχης ἐμβριθές. *Reisk.* Ad γενν. (in quo variatur cum §. 11. ἀνδρείαν, cf. Ind. Dem.) reddit Bg. partim e Stp. m., qui in Th. τὸ γ. tenet modo e Noſtri alio loco, ſed nihil tale in ἐμβρ., ubi Sch. „gravem ſ. conſtantem ſ. ferocem *animum* ad *pugnandum*, μ. *ad* pugnas *virtutem*“ ſed Bg. dilucidius, pro vehementia, (ut Lex. Baſ. diſerte in Latt. habet *vehemens*, et G. Th. 1047, 48. „*vim — pugnantium*, i. animos et impetum, quem in praelio habent“ cf. Ind. Corn. N.) etiam quoad Noſtri adiunctam praep. πρ., in quo forte Lat. quid et peculiare eſt ac periphraſis gen. ſolennis per praep., quem gen. refert non modo Rsk. coniectura inutilis, (quae et induceit duplicem rectionem v. ὑποσ., cum acc. nudo τὸ γενν., et ſimul cum praep. πρ.) verum etiam Ind. Dion. H. S. T. 2. τὸ ἐ. τῆς λέξεως ſine Vs., it. Luc. ſine Ind. 3, 516. l. 84. de Dem. τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐ. οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον, *qui* armorum *viribus* vim *oratione* perſuadendi *et* conſilii *gravitatem* poſtponam *minime*, vel potius *ſententiae*, ſententiarum orationis, *gravitatem*, pondus, robur, vehementiam, cf. ib. p. 514. l. 38. et 45. it. p. 501. l. 20. ſqq., Thom. M. p. 301. cum p. ſq. N. 3. Suid. 1, 721. e., non coll. ad Heſ., Poll. 4, 85. Foeſ. Oec. Gottl. Plat. Ph. p. 50. m. Indd. Polb. Diod. S. Long. Mor. Plut. Krg. cum Gs. Chr. et Abr. ad Aeſch. T. 1. Elench. voc., ubi tamen in textu l. l. lectio al., variante Noſtro quodammodo cum §. 12. ἀναρχ. in ὑποσ., ubi proinde, P. deſerto, Bg. Lat. idem, ap. G. Th. cum Gr. n., etiam ap. Stp. Th. aliunde et cum rectione Noſtri, cf. R. Or. Ind. V. 4. 6. Dem. Xen. Ἀνβ. et Cyr., Polb. Diod. S. Abr. Dl. Th. cum Suid. 3, 559. e. it. Heſ. 2, 1475. ſq. 1484. i., ut ad v. αἱρ. Stp. Th. tenet P. Lat., non item Bg., quod h. l. proprie pro eligere, cf. G. Th. Nr. 2., ut Gr. cum neg. pro nolle, cf. Ind. Dem.

„καὶ [u] ἐν τῇ συϛάδην μάχῃ πολὺ „ὑμῶν [x] ἀπολιπόντες [y]. Φθά- „σωμεν οὖν τὴν Ῥώμην προκα-

18. *et cominus pugnando longe nobis sint inferiores. Properemus itaque prius occupa-*

u) Hoc καὶ mendose carent Par. utr. et Ox. 1. x) Nullibi hic variatur, v. N. y) Ms. Ba. ἀπολείποντες λ. v. N.

ἀπολιπόντ.) Ms. tempus aliud et praes. pro aor. 2. iterum est vel e confusis litteris, vel e glossa ad sensum indicandum, quem et viderunt Lat. Intrp., non item Sch., qui partim e P. „ἀπ. longe *vobis* impares *habiti* proceritatibus *corporum*, (quem plur. P. in μεγ. deserit Bg., tenente Stp. Th. subst. id etiam cum σ. gen. aliunde, cf. ad Luc. 2, 890. e. sq. ad Herdt. p. 13. N. 69. Plut. Hs. p. 9. e. Rsk. ad Polb. p. 108. m. 514. e.) π. ἀσκ. laborum *exercitationibus*, (partim e P., qui liberior in π., ut Bg. in ἀ., respiciens ad §. 10. φ. π., ut Noster variat cum §. 12. καμ., et peculiari ratione scribit in copulatis π. ἀ., ubi dedissem saltem *laborum tolerantia* s. *adsuetudine*, porro in adv.) ἡ σ. μ., stataria *pugna*, s. quae fit consertis aut collatis manibus, μ. τ. σ., „praelio, quod cominus fit" quae conveniunt fere cum Stp. Th. in v. σ. aliunde, et habent Vs. per adi. et subst. vicinam Gr., e lege de adv. intra artic. et subst. pro adi., sed pertinentem proprie ad alia Gr. ϛαδία μάχη, cf. Zos. 4, 11, 2. cum N. Ind. Diod. S. et Thuc. v. ξυϛ. Rsk. ad Polb. p. 122. e. Vig. p. 152. i. et supra 1, 10, 9. e., variante Nostro cum 2, 3, 4. per v. ἀπ. act., ubi Bg. in πολ. severior, quam hic e P., in cuius Vs edd. Par. 2. Ox. et Ed. extat pron. *nobis*, ut in Ms. Bg., ubi in marg. Leisn. „l. ἡμῶν pro ὑμ. (sed in m. Ox.) l. ἡμῶν" contra contextum orationis, qui est de exercitu, et contra Vs. P. edd. rel., etiam illam Antw., et contra Gr. libros omnes; aut forte Bg. scriba errarit.

φθάσωμεν) Severior Bg. hic, quam P., tum quod v. φθ. non reddit per aliquod adv., sed per aliud v., tum quod in adiuncto v. πρ. deligit aptius adv. pro praep., qualia ignorat Stp. Th., ubi in v. φθ. modo sunt duo exempla cum particip. verbi, compositi a pr. πρὸ, in notione temporis, nec quid praecipitur in eam rem 4, 134. C. et E. m., nec ap. Bud. C. 550, 48. p. sq. i., quorum Themist. locum, a neutro conversum, καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες, reddiderim, *ut* iam *saepe praediximus*, sed alterum e Thuc. reddebant isti „ἵνα μὴ φθάνωσι προεπιβουλευόμενοι, *ne* insidiis *occupentur*" de more suo, putantes, redundare v. φ., quem locum, Ind. tacenre, non tenebam, sed alia 3, 12. i. ἔφθασαν προκαταλαβόντες, celeriter *praeoccuparunt*, quae ad sensum paria sunt Bg., tum 2, 91. i. φθάνουσιν — προκαταφυγοῦσαι, *fuga se recipientes* — hostem *praevertunt*, pro *celeriter* fugiebant *Naupactum* prius, *quam* eo venissent Athenienses, vel *properabant* fugere *prius*, quae Bg. ratio procedit et, ubi φ est cum πρότερος, ut ap. Dem. sine Ind. 70, 15. ἐὰν μὴ πρότερος φθάσῃ ποιήσας, nisi *prior* facere *properes*, ut illud Stp. Th. E. m. et Bud. C. l. 40. ex Athen. περὶ Καλλίου — φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες, par est isti antea Themist., *de* Callia *iam* s. statim *etiam* ante *diximus*, cf. supra 1, 17, 16., cum in v., composito e πρὸ praep., sed alius notionis et loci, lex maneat vulgaris, v. c. ap. Diod. S. 2, 238. l. 28. e. ἔφθασε προπηδήσας, *assiliens* ille *praevertit*, s. *statim*, prius *assilit*; recte de φ. cum πρὸ separatim sta-

Google

„ταλαβόντες, ἔνθα ἡ βασι-
„λειός ἐϛιν ἑϛία [z]· κἀκεῖθεν
„ὁρμώμενοι, τὰ λοιπὰ εὐμαρῶς

re Romam, ubi imperii est
lar familiaris. atque inde
facto initio reliqua facile ex-

z) Ms. Ba. distinctio cum elemento parvo accedat ad colon Stp. rel., pro al. puncto.

tuente Z. ad Xen. Cyr. p. 140. b. i., sed Bg. severiore hic, quam 1, 6, 8. m. in πε., ubi Stp. Th. huc spectat sine Vs.

ἔνθα ἡ β.) Consilium primarium nova molientium. Ita Sylla, Marius, Caesar, Augustus, dominatum sibi paraverant. *Boecl.* Ubi *imper. lar est fam.*, i. ubi imperii est sedes. Alia mens videtur esse Pompeiano 1, 6. (14. m.) ἐκεῖ τε ἡ Ῥώμη, ὅπου ποτ' ἂν ὁ βασιλεὺς ᾖ. *Leisn.* v. N. ad 1, 6, (8.) *Stroth.*

Ad quem locum Noster sane hic respicit leviter mutando, Bg. ducente partim cum Sch. „ἑϛ. lar *imperii*, aula“ e P., qui libero addit pron. iterum, sed Leisn. notaute ad m. Ox. „v. Ind. Flor. in *sedes* belli“ quem et ipse notaram, ubi haec „sedes *belli*, pro loco, ubi geritur, — imperii *Roma*, — Sic ap. Herodi. Severo Imp. appellatur Roma ἡ β. ἑϛ.“ cf. Ind. Suet. Burm. et G. Th. v. *domicilium* „imperii *orbis terrarum* Nep. 25, 3, 3. i. Roma“ ad quem cf. N. et Ind., ut tamen h. l. nihil existimem esse aliud, quam 1, 6, 8., atque adeo sedem imperatoris, et locum, ubi hic proprie est, et esse solet ac debet, cf. 1, 15, 17. m. 2, 3, 1. Ind. Gem. Pl. „ἑϛία, sedes regni s. imperii“ sed in textu p. 3. m. πολλῶν ἐρυμάτων καὶ πόλεων — κυριεύων, ὧν ἑϛίαν καὶ μητρόπολιν συνέβαινεν εἶναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν, sed G. Th. „*lar*, — in primis domus uniuscuiusque, qui dr. *lar familiaris* Cato R. R.“

κἀκ. ὁρμ.) Secundum proverbium, *a lare incipe*, i. e. a domesticis et familiaribus initium sume, v. 3, 15, (8.) *Leisn.*

Quae potius prosint ibi, quam hic, ubi non de caede aliave tali re agitur, sed de bello, et de urbe occupanda principe, ut, inde initio facto, et hoc quasi ὁρμητηρίῳ constituto, facilius sit, reliquas urbes et terras occupare et sibi subiicere; quod velle sibi videntur, quae sequuntur, τὰ λ. εὐμ. δ., P. quidem omittente ista κἀκ. ὁρμ., non item Sch. in „ὁρμ. properantes *inde*, s. *prodeuntes*“ qua notione physica, ut 3, 2, 19., ceperis sane et hic, pro *inde* impetum *facientes*, s. *excurrentes*; sicut et cum Sch. alii reddunt alibi, cf. Bud. C. 1003, 38., ad Thuc. 184, 10. 240, 60. 409, 39. add. 59, 14. 67, 84. 96, 9. οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, *quamvis* a tantis *nequaquam* initiis *orsi* et *progressi sunt*, 142, 24. ὃς ὁρμώμενος ἐκ Ναυπάκτου, qui *ex* belli *sede*, quam *Naupacti* habebat, *proficiscens*, et paulo post iterum, 161, 90. ἐκ τῶν Ὀδρυσῶν ὁρμώμενος, ab *Odrysis* initio *ducto*, 220, 46. ἐξ αὐτῆς ὁρμώμενοι, illinc *erumpentes*, 226, 68. 239, 1. μὴ ἐξ αὐτοῦ ὁρμώμενοί ποτε, ne *illinc*, ut ex belli sede, *excurrentes*, Schol. ὁρμητηρίῳ χρώμενοι, 242, 41. ὅθεν ὁρμώμενοι, 268, 34. 273, 24. 281, 29., ubi leg., ut 227, 32. ὅθεν περ ὡρμ., Abr. Dl. p. 154. e. 297. e. 825. i. Heyn. ad Epict. 42. p. 165. et Cas. ad Polb. T. 1. p. 818. e Liv. *ad oppugnandam Uticam omnes belli vires convertit*, *eam* deinde, *si* cepisset, *sedem* ad *caetera* exsequenda *habiturus*; non variante Bg. in κἀκ. cum 1, 16, 12. e., sed in sq. v. δ. faciente cum Sch., partim e P., credo, pro conficere et exsequi, ignorante Stp. Th. hoc Lat., at Bg.

„διοικήσομεν[a], θείαις τε προῤῥήσεσι πιστεύοντες, καὶ τῇ τῶν ὑμετέρων[b] ἀνδρείᾳ ὅπλων τε καὶ σωμάτων. „Τοιαῦτα εἰπόντα τὸν Σεβῆρον εὐφημήσαντες οἱ στρατιῶται, καλοῦντες Σεβαστὸν καὶ Περτίνακα, πᾶσαν

pediemus, *cum deorum oraculis confidentes, tum virtuti nostrorum armorum ac cor-*
19. *porum.* Talia locutum Severum faustis acclamationibus excipientes milites, appellantes Augustum et Pertina-

a) Sic Stp. tel., sed A. al. διοικήσωμεν, v. N., ut de κάν. quarundam sine iota 1, 16, 12. e. b) Ms. Ba. ἡμετ. v. N.

cum P. et Mss. tacite in fut. consentiente pro edd. quarundam aor., qui ad pr. φθασ. referatur, a quo et per operarum errorem ortus fuerit.

θείαις) Id in partem aut certe speciem consilii praesidiique venit. Ita ap. Tac. 2. h. 82, 6. *sufficere videbantur adversus Vitellium pars copiarum, et dux Mucianus* et *Vespasiani* nomen, *ac nihil* arduum *fatis*; quod postremum membrum magna et opportuna gravitate caeteris subtextum *fiduciam ex ominibus et prodigiis et responsis conceptam*, notat. *Boecl.*

Sch. in θ. „πρ. oraculis, πρ. praedictionibus s. oraculis *divinis* credere" sed Bg. e P. per gen. syn., ignorante Stp. Th., cf. tamen Ael. V. h. 8, 1. m. ἑπόμενος τῇ θείᾳ προῤῥήσει, *secutus* divinam *allocutionem*, sed Sb. Ind. e Zos. 2, 36, 1. πρόῤῥησις ἐκ θεῶν, *vaticinium*, immo *praedictum divinum* s. *praedictum deorum*, sumenda praepositione in periphrasi adi. aut nudi gen., i. q. ib. §. sq. χρησμῶν, (pro quo Noster 2, 9, 4 variat hic,) it. §. 3., ubi et τὸ λόγιον, cf. ib. cap. sq. §. 7. sqq. et 2, 46, 3. πολλαῖς — πρ. πεπεισμένος, multis *praedictionibus*, quo in Lat. ap. G. Th. est Gr. n., de quo cf. Foes. Diod. S. 1, 59. l. 25. it. p. 144. l. 25. Dem. Dion. H. S. T. 2. et Luc. cum Hesy.

τῶν ὑμετ.) Leg. ἡμετ. *Reisk.* ut Leisn. ad Ms. Bg. „l. ἡμετ. pro ὑμ." Hic quidem in prima pers. v. διοικ., communi illa exercitui cum imperatore dicente, tolerari potest Ms. Ba. ἡμ., cui tamen non addicunt rel. Mss., nec P.; ut contra feretur vulg., si διοικ. de duce et oratore potissimum sumatur, in quem per se convenit aeque, ac in exercitum, tum ἀνδρ. ὅπλ. i. intrepidus animus et cupidus utendi pugnandique armis, cum peritia et adsuetudine tractandorum armorum, unde animi fortitudo facilius declarari potest, tum ἀνδρ. σωμ. i. robur, duritia adversus labores et eorum tolerantia, cf. cap. sq. §. 2. sq. 2, 14, 3. 3, 6, 21. sq. 3, 8, 14., etiam proceritas, cf. Spart. p. 632. i. *ipse — ingens*, si respici putes §. pr. σωμ. μεγ. καὶ πον. ἀσκ., tenente G. Th. modo Lat. P. in v. *arma* 452, 90. ex Ovid. *viribus* armorum *uti*, sine explic., it. in *fortia — arma*, i. fortia facta belli s. bellica, vel arma, quae geruntur et adhibentur fortiter et cum animi fortitudine; nihil praebentibus etiam Stp. Th. et Indd., praeter Sb. e Iul. „ἀ. τοῦ σωμ. *virile* corporis *robur*" sed Vs. ad latus simpl. *corporis robur*, et Lat. Liv. Ern. *virtus navium.*

Σεβ. καὶ Π.) v. supra. *Stroth.* §. 2. cf. de Bg. 2, 3, 6., hic e P., et 2, 8, 9. e., quocum variatur hic per v. καλ., ubi Bg. e P., qui nec ipse copulam agnoscens, tamen pr. particip. εὐφ. resolvit in tempus finitum, ubi aut τε excidit intra similes syllabas τες et Σε, aut cumulata sunt iterum

ἐνεδείκνυντο [c] προθυμίαν καὶ σπουδήν.

Ὁ δὲ Σεβῆρος, μηδένα διδοὺς καιρὸν ἀναβολῆς, συ-

cem, summam prae se ferebant promtitudinem summumque studium.

At Severus nullum relinquens locum cunctationi, va-

c) Mss. tres διεδείκνυντο λ. v. N.

particip., nisi quis particip. καλ. velit pendere a pr., et in notione modi per *dum* resolvere, ut prius per hoc explicetur; quanquam alibi separantur et distinguuntur res istae, ut 2, 3, 6., ubi disertum τὸ quoque, cf. numos binos, sic olim notatos mihi, nescio, unde „Imp. Caes. L. Sep. Sev. Pert. Aug. — L. Sept. Sev. Pert. Aug. Imp. X.“

ἐνεδεικν.) Cod. διεδεικν. perperam. *Stroth.* Alio comp. iam 2, 5, 8. e. idem Gr. tentarat Ms. Glossator, hic offensus, credo, repetitione v. mox sq. cap. §. 3. e., et, nisi lapsum sumas in praep., per litteras maiusculas non dissimillimas, substituens vulgato rarius, quod Stp. Th. tantum semel e Plut. habet, cui add. Ind. Plut. Hs. Sb. e Xiph. Ael. V. h. Aesch. ep. S., tacentibus rel., cf. 2, 5, 8. e. in Lat. Bg., hic e m. Stp., qui in Th., post Bg. phrasin aliunde, hinc improbat P., hunc tamen proferens ib. 3, 946. F. cum simili loco Cic., non item alicuius Gr., qualem habet L. N. T. Schw. p. 479. e. ἐμάχοντο, πᾶσαν εὐτολμίαν καὶ προθ. ἐνδεικνύμενοι ex Dion. H. S. T. 1. 306, 33. per liberam Vs. *audaciae* alacritatis *que*, pro quo Noster dedit aliud subst. simul, cf. Ind. Luc. πρ. πᾶσαν ἐπεδεικν. et Dem., cui add. 93, 2. 133, 25., ubi et syn. παρέχεσθαι προθ., v. Ind., ut πρ. ap. Stp. Th. aliunde cum adi. π., quod, deserto P., Bg. repetit ob diversum sexum subst., cf. 2, 9, 17. e., et Lat. in πρ., ignotum Stp. Th., sed sequioris aevi ap. G. Th. et sine Gr., commodum nostratibus, *Bereitwilligkeit* und *Neigung*, ut σπ. hic sumatur pro cupiditate.

μηδ. διδ. κ.) Compara hanc strenuitatem ad eventum valde efficacem cum Nigri cessatione et ignavia 2, 8, (16. it. 2, 9, 3. et 3, 4, 15.) *Boecl.* Gloss. ἄνευ ἀναβολῆς, sine *dilatione*, sine *procrastinatione*. Tulit huius celeritatis fructus Severus, ut Niger cunctationis poenas 3, 4, 15. Norat Severus, dubitando et dies prolatando magnas opportunitates corrumpi, facto, non consulto, in talibus periculis opus esse, ut Sall. ait b. Cat. 43, (3.) Hinc merito magnum bonum in celeritate ponebat, ut idem loquitur. *Leisn.*

Ib. §. 4. e., sed hic, P. deserto, Sch. in ἀν. „procrastinationi *nullum* tempus *dans*“ cf. de Bg. Lat. ad καιρ. 1, 17, 16. e., hic ut suppleas ad v. διδ. pron. aliquem casum pers., ut αὐτοῖς, τοῖς στρατιώταις, s. αὐτῷ, sibi *ipse*; propter illud Lat. ad καιρ. fortassis deserente Bg. etiam in v. διδ. (pro concedere, cf. Ind. R. Or. V. 7. Is. 8. And. et Xen. 'Αν.β.) severum Lat. eiusdem notionis, cf. G. Th. 240, 10. sqq. „cuius *igitur* audita *virtus* dubitationis *locum* non *daret*? Cic. — Liv. 25, 40. *sed* nullum *neque* locum, *neque* tempus *cunctationi* consilio *ve* dedit *Mutinis*“ e quorum primo loco etiam firmatur Nostri casus gen., quem in dat. effert Bg. ob v. suum Lat., unde hic forte scribitur, cum Iudd. Gr. praebuerint simile nihil.

σκευάσασθαί τε αὐτοὺς [d] ὡς fa colligere eos quam expe-
ἐνι μάλιστα εὐτελέστατα, ἐκέ- ditiffime iubet, atque Ro-

d) Cum Stp. felegimus hanc diftinctionem, pro al. poft ἐνι aut μαλ. commate, v. N.

εὐτελεσ.) Legendum invitis libris omnibus εὐσταλέστατα, *expeditiffime.* Nam illud quidem εὐτελ., *viliffime*, alienum ineptumque eft. *Fab.* Bg. legit cum F. εὐσταλ., quomodo et P. videtur legiffe. *Leiſn.*

Qui et ad Ms. Bg. „legit ergo cum F. εὐσταλ." et in m. Ox. ponebat F. coniecturam cum numero p. 115., ubi 3, 8. 9. e. τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς τε καὶ ἑτοίμου λ., fed Sch. „σ. *armari* quam *expeditiffime*, (e P.) *vafa colligere* quam *viliffime*, ὡς ἐ. μ., *quantum* maxime *poterat*, ἐνι μ. εὐτ., *ut* fieri *poffet*, quam *exped.* εὐτ. adv. *viliffime*, expeditiffime *armari*" Sb. Ind. in εὐτ. tacente, fed in ὡς vulg. retinente, ut et in „σ. *vafa colligere* quam *viliffime* f. *exped.*" etiam Abr. Dl. Th. p. 646. i., tum Stp. Th. 1, 1133. B. m. v. ἐν. fine Vs. at 3, 1384. e. „P. εὐτ. ap. H. vertit *expeditiffime*" p. 849. in v. σ. non huc fpectante, fed poft phrafin Bg. afferente fine Vs. e Xen. Paed. 1. 5. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, e Bud. C. 1325, 47., ed. Th. T. 1. p. 298. m., *quanto* quidem *levius* et *vilius* nos *oneraverimus*, Z. 5, 3, 35. Ind. „ἰ. *commeatum* viliorem *fecum ferre*" et iterum in v. σ., quo fenfu per fe convenit militibus feveri his, duriter ac parce vivendo iam ante adfuetis, cf. 2, 10, 10., et res intelligi poteft fic, ut collegerint in humeros aut faccos perasque cibum et parcum, (non, ut faepe, plus dimidiati menfis, aut totius,) et vero etiam vilem, buccellatum illum panem, tum et utenfilia pauca, cf. Lipf. de milit. Rom. 5, 11. Op. T. 3. p. 286. e. fqq., ut de victu quidem tenui mox ap. Noftrum §. 3., fed alio praeterea ap. Lipf. l. l. 5, 16. p. 323., ubi p. fq. huc accommodes de Scipione ap. Appianum, καὶ σκεῦος οὐκ ἐξῆν ἐς δίαιταν ἔχειν οὐδενὶ, πλὴν ὀβελοῦ καὶ χύτρας χαλκῆς, καὶ ἐκπώματος ἑνός, *et vafum non licuit militi ullum habere ad victum, praeter veru*, et *ollam aeneam*, *et poculum unum*; qua parfimonia nunc imperata, iter fane potuit fieri celerius, ut onere comitante leviori. Hactenus conftabit fibi lectio vulg., et maxime per Xen. locum illum, quem libenter Nofter imitatur; ut contra cum v. σ. non habui notatum Fabri adv., quod fenfum modo hunc edit, iuffos effe milites, ut quam celerrime colligerent res quifque fuas in farcinas, in quibus rebus fuere, quae proprie vafa dicuntur, ut e Lipf. meminimus, fed ut et victus deinde fub eodem nomine ac v. σ. comprehendatur, ut recte Stp. Th. habuit, cf. Bud. C. Ind. et 795, 22. 810. i., fed et arma, quo P. refpexit, cf. Ind. Xen. Hell. 'Ανβ. Bach. Gem. Pl. (Chr. Gs. Vig. cum R. Or. V. 6. 8. Din. et Lyc. V. 9. p. 488. m. Dem. Diod. S. Luc. et Suid. cum Thuc. 7, 74. i., qui locus et ipfe pro lect. vulg. valeat, fed ad adv. εὐτ. cf. Ind. Ael. V. h. et Heyn. Epict. Sed Sb. Ind. ex alio Noftri loco „ὡς ἐνι μάλιστα, i. ἐνῆν" notionem praef. pro impf. recte innuens, non item forte copulans cum formula hac adv. μ., quod aeque ad fq. fuperlat. εὐτ. retuleris, ut cum eo vidimus alibi, quo fine ubi eft, poteft etiam ad alterum trahi v., quod cum ὡς ἐ. adeft; quanquam in hoc difcrepant Editores et Intpp., breviores interdum cum Bg., pro *quam liceret*, maxime *tenuiffime*, pro quo deinde fyn. *poffet* pofueris, ap. G. Th. cum *quam* et *quantum* modo repertum cum uno adv., v. g. *maxime*, aut alio, non cum dupl. fimul,

λευσε [e], τήν τε εἰς τὴν Ῥώμην mam versus iter edicit.
ἔξοδον ἐπήγγειλε, νομάς τε donaque ipsis distribuens ac
αὐτοῖς διδοὺς καὶ ἐφόδια [f], τῆς viatica, iter capessit: con-
ὁδοιπορίας εἴχετο. συντόνῳ δὲ 2. citata autem festinatio-

e) Ms. Ba. colon, ut Ox., at punctum in A. al., quae distinctiones sunt et mox post ἐπ., ut nominatim in Stp. colon, quo forte respicit et Ms. Bg.
f) Ms. Ba. ἐφόδια τῆς ὁδοιπορίας, εἴχετο. σ., per distinctionem pravam, ut mox post εἰχ. in Ox. et Ed. colon cum Ms. Bg.

quanquam per se μάλιστα et Lat. *maxime* cum superlat. procedit, cf. 2, 9. 18., et in Gr. formulam ὡς ἐν. Hes. 2, 1597. e., non coll. Suid. 3, 458. m. 2, 769. in. it. ad Ael. V. h. 1, 32. m. N. 10. Ind. Xen. M. S. v. ἐν. it. Luc. cum 3, 90. N: 72. et 1, 190. l. 5. Dion. H. S. T. 1. v. ἔνι et ἐνῆν, sed, sine alio adv. simul, Abr. Dl. Th. p. 645. e. sq., ubi et cum comparativo, tum Zos. 4, 52, 2. cum positivo ὡς ἐ. μ. δεόντως αὐτὰς διετέθεσαν, quam *maxime* fieri *posset*, sed sine Ind. Dem. sine μ. syn. ὅπως ἔνι 101, 14. 137, 10., cf. supra 1, 7, 4. e. ad ὡς οἷόν τε λ., haud dubie amplexo Bg. novum Gr. Fabr., quod et ap. G. Th. in Bg. Lat., ut per se facile lapsus incidere potuit in τε et τα litteris, et P. libere iterum agere; quanquam et aliquid in Fabri rem colligetur forte e sq., ubi separatim ἐφόδια ponuntur, quae iam insunt in vulg. lect. εὐτελ.

τήν τε) Variatur cum 1, 6, 23., sed cum 2, 10, 13. e., praeter novum subst., in artic. cum subst. expresso, ubi Bg. similiter, quoad praep., servans hic rel. e P., etiam Stp. Th. 2, 1168. B. in ἐξ. it. Dresd. de V. med. p. 272. i. Mox severior Bg. per omnia, quam P., e quo tantum servat Lat. in δ., ap. G. Th. saltem cum compos. διαδίδωμι, sed in νομ. Stp. Th. tenet nec Bg. Lat., nec formulam Nostri, nec mihi alibi repertam, sed subst. νομ. pro pastu etc., praeter L. N. T., in Ind. Xen. Bach. 'Ανβ. Cyr. Aesch. ep. S. Ael. V. h. et Fa. Aes., pro depastione Polb. cum Suid., tum sensu medico ap. Foes., denique pro partitione, vel absolute, praeter Hes., non coll. Suid., etiam in Ind. Dem. et Luc., vel cum gen. aliquo ib., at R. Or. V. 4. cum χρημάτων nominatim, quem diserte infra ap. Nostr. additum, hic suppleam, quo et simul spectat Stp. Th. 4, 1510. E. extr. „dicit idem et simpliciter νομάς, sine gen. χρημ. pro eodem“ ubi peculiari ratione Noster ponit antecedens pro conseq., et id, quod in distributione inest, respiciens Lat. formulam *dona* alicui *dare*, v. G. Th., ibidemque *donativum* militi *donare*, de pecunia ut h. l. etiam ob adiunctum ἐφ. capiat, variando cum 1, 5, 2. χρημ. δωρε. et ἐπιδόσει.

τῆς ὁδ. εἰχ.) P. deserit etiam Sch. „ὁ. itineri *incumbebat*, ἔχεσθαι ὁδοῦ, *intentum* esse *itineri*, s. *continuare* iter“ hoc e §. sq. e., ubi variat Noster per syn. subst., comparante haec loca etiam Sb. Ind., sed sine Vs., quae hinc datur ad Vig. ab Hoog. p. 249. b. m. „summa festinatione *itineri* se *accingit*“ aliis forte melius sine notione hac secundaria sumentibus nobiscum v. ἐχ. med. tropico sensu, ut nostratium *sich an* etwas *halten*, et pro l ar. Sch. aliove simili, tacentibus lib. de V. med., v., praeter L. N. T. it. Obs. Krb. Locsn. Kypk., quoque Foes. p. 157. a. e. et Hes. 1, 1476. i. 1560. e. Suid. 1, 930. e., ad Luc. 3, 469. N. 30. Hemst. ad Ar. Plut. p. 472. Plat. Men. Gottl. p. 41. N. 81. cum Ind., Bergl. ad Alc. 1, 1. p. 6. e. Palm. Ex. p. 746. Ind. Xen. 'Ανβ. Hell. Bach. cum N. Cyr. et Z. Pol. cum

σπουδῆ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε[g], μήτε πού ἐπιδιατρίβων, μήτε διδοὺς καιρὸν

ne et ingentibus laboribus iter accelerabat, neque usquam commorans, neque con-

g) Ms. Ba. ἐπετάχυνεν· οὔτέ που ἐνδιατρίβων λ., quae extr. novitas etiam est in Mss. rel., v. N., ut in accentu cum Stp. μήτέ που conspirant al. ed.

N., Thuc. cum Abr. Dl. Herdt. Dem. If. Pan. M. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Polb. Luc. Plut. Hf. Harl. Chr. Gr., et, quoad ellipsin praep. ἐκ, rel., L. Bos. p. 490. e. D'Orv. Ch. p. 195. e. et Ind. Fi. Aesch., tum Zos. 1, 40, 2. ὁδοιπ. εἴχετο, iter *persequens*, sine artic. tantum, 1, 4, 3. εἰχ. τῆς — ὁδοῦ, itinere *contendit*, 1, 54, 5. *contendit*, quae una reperi, sed e Nostro ducta et ipsa fortasse, qui ad analog. scripserit aliorum in ἐχ. med. cum gen. rei, nec Stp. Th. tenente; nisi e Nostro 1, 1322. i. sine numeris et Vs. „ἐχ. τῆς ὁδοῦ et τῆς ὁδοιπ. quod quidem interp. *capessere* viam, (quo Lat. et redduntur loca Hom. Ind. a Cl., sed 2, 1163. D. m. hinc sine numeris,) τ. ὁ. εἰχ., pro quo aliquando dicit τ. ὁδοῦ εἰχ., *intendebat* susceptum *iter*" ignorante G. Th. formulam Bg. e Stp. m.

ἐπεταχ.) Ms. additum ν ἐφ., sed mutata simul neg., a Glossatoris ingenio est, cum semel per errorem positum ν nollet iterum tollere, aut alius, ν ἐφ. reperiens, sequente μ. consonante, non id rectum putaret; liberius iterum agente P., quem Sch. deserit in „σπ. iter *maturabat* studio *concitato*, ὁδ. iter *accelerabat*, ἐπ. *accelerabat*, urgebat, *iter*" quae postr. sunt et ap. Stp. Th. hinc in v., sed per eandem rectionem et cum acc. modo e Plut., cf. tamen cum simili τὸν δρόμον Abr. Dl. Th. et cum al. Ind. Dion. H. S. T. 2., ut T. 1. absolute, sed cum gen. τῆς ὁδοῦ Thuc. Schol. cum Abr. l. l., pendente utr. casu a praep., aut minus, ut redundet praep., ut in severo Bg. Lat., (ap. G. Th. cum Gr. al., sed eadem cum formula) partim e Stp. m., qui ib. in σπ. ad sensum, sed in Th. hinc „acri *diligentia*, s. *contenta* festinatione" cf. Bud. C. 904, 18. Poll. 3, 120. *intentus*, (ubi G. Th. syn. ἔντονος,) 4, 78. *continuus*, Hes. σύντονον, σφοδρὸν, — συνεχὲς, cum N., Suid. 3, 365. e., nec mihi reperto adi. cum subst. σπ., sed cum al., v. Dion. H. S. T. 1. Polb. cum Z. ad Vig., Diod. S. 1, 429. N. 86. et 2, 183. N. 1. Ern. ad Call. T. 1. p. 337. m. Toup. ad Suid. 1, 138. i. Phil. in Fl. p. 760. D. coll. 750. F. i. Zos. 4, 35, 12., ut absolute Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Abr. L. Ar. et in rem criticam Foes. p. 361. a. m. ad Hes. 1, 1422. N. 16. ad Suid. 3, 587. N. 3. et Kust. ad Schol. Arist. Pl. v. 257. it. Valck. ad Eur. Hipp. v. 1361., variante Nostro cum 1, 7, 3., μετὰ νεανικῆς σπ. per syn. abl. et adi.

μήτε π. ἐπιδιατρ.) Cod. ἐνδιατρ. *Stroth.* e glossa mera in compos. alio iterum, et per contrariam praep., ac 2, 5, 8. c., idque vel ex aliis Nostri locis, vel substituto v. magis frequenti et vulgari, cum ἐνδ., praeter Stp. Th. et Poss. Call., it. Hes., non coll. Suid., Misc. O. A. Nov. T. 6. p. 506., sit physice in Ind. Thuc. cum Abr. Dl. R. Or. V. 4. et Dem. Xen. Cyr. Diod. S. Dion. Cas. Geop. Luc. una cum 2, 8. N. 47. et 3, 191. N. 36., tropice Polb., at ἐπιδ. in Sb. Ind. hinc modo, *immorans*, sed ap. Stp. Th. „i. q. ἐνδ., immoror, tempus tero in; aliis interquiesco. Herodot. μήτέ που ἐπιδιατρίβων, nec ullibi tempus terens, s. moram trahens et interquiescens" ut Lex. Bas. „interquiesco, tero tempus,

ἀναπαύλης, εἰ μὴ τοσοῦτον, cedens ſpatium requieſcendi, ὅσον h ὀλίγον τοὺς ϛρατιώτας niſi quo milites paululum re- ἀναπνεύσαντας ἔχεσθαι τῆς ſpirantes, itineri mox inſta-

h) Ms. Ba. ὅσον τοὺς ϛρ. ὀλίγον ἀναπν. λ. v. N.

Herodor. μήτε τοῦ ἐπιδ." qui locus non eſt in Ind. Herodt., ſed potius hinc, confuſo iterum nomine proprio, utque illa altera notio *interquieſcendi* ab h. l. aliena ſit ob ſq. adiunctum, orta illa fortaſſis e P. contracta hic oratione, nec reperita in L. Ern. „tempus tero, moram traho in aliqua re" aut aliquo loco; ubi reſpicitur ellipſis ſubſt. τὸν χρόνον, cf. 1, 11, 15. e. ad ſimpl. δ., quocum Noſter per comp. varier, uſus peculiari verbo, niſi aliis, praeter me, aliunde producatur, ſed quod habeat locum tum ab analogia aliorum, ſimiliter conflatorum e dupl. pr. ἐπὶ et διὰ, tum vero et hinc, quod v. c. ap. Dem. reperias διατρίβειν ἐπί τινι, e qua formula per ſe praep. poteſt cum v. copulari ipſo, ubi Bg. Lar., it. Stp. ap. G. Th. modo cum Grr. affinibus διατρ. et συνδ., et Sch. „tempus terens, *commorans* aliquantiſper alicubi, (in adv.) μ. π. neque *alicubi*" ignorante Srp. Th. Lat. Bg. in adv.

μήτε δ.δ.) Paulo ante μηδ. διδ. καιρ. ἀναβολῆς, 3, 2, 1. μηδὲν ῥᾳθυμίᾳ, μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, Liv. 25, 40. *Leisn.*

Quem Liv. locum iam adhibui ad §. 1. i., hic comparans potius Lat. viciniora ap. G. Th. in ſubſt. *tempora* — *quieti* dare *parva*, ſed in Bg. ſub notione pro *tempore* 507, 8. 35. quantum *in hac* acie *quotidiani* muneris *ſpatii* nobis *datur*, ſed nil in v. Bg., nec illud, *longa* quieſcendi *tempora* fata *dabunt*, quo ſyn. gen. particip. ne opus quidem erat Bg., cum et §. 1. caſum dat. praeoptaſſet, ut Sch. „κ. pati requieſcere, ἀ. *reſpirationis* tempus *concedens*" quo in ſubſt. Srp. Th. tenet formulam modo ex alio Noſtri loco, cf. Ind. Thuc. et N. ad Thom. M. p. 58. it. Liban. ep. p. 32. e.

ὅσον ὀλ.) Ms. alius ordo iterum e gloſſa eſt, ut adi. ὀλ. monſtretur pertinere ad v., et pro adv. poſitum eſſe, per ellipſin praep. κατὰ, ſ. πρὸς, ſ. ἐπὶ, ut Sch. „neutr. adv. *paulum*" et Bg. diſerte eodem ordine e Srp. m., ad perſpicuitatem modo, cum Noſter ſaepe ordinem turbet ipſe et adv. divellat a ſuis v., quod malim hic, quam exquiſitum illud, ut ὀλ. adi. poſt pron. ὅσ. ſtet, proprie praeponendum ad pr. membrum et ſubſt., pro καιρὸν ὀλίγον τοσοῦτον, quanquam vel ſic ὅσον erit cum inf., ſive per enallagen temporum, ſive per ellipſin v. ſubſt., h. l. impf. ἦν, idque pro ἐξῆν, *licebat*, cf. L. Boſ. Ell. p. 336. e. 420. e. Hoog. Op. p. 1277. Nr. 7., ad Luc. 1, 739. N. 2. Rs. Or. V. 4. p. 1021. e. Stp. Th. aliunde, Poſſ. Call. p. 694. i. Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z. cum Ael. V. h. et N. ad 13, 2. i., ubi et ante ὅσ. expletur κατὰ recte, cf. Thuc. 199, 1., variante Noſtro cum 1, 6, 1. e. pro ὅσ. cum finito temp., ſed Bg., e m. Srp., qui, omiſſo τοσ. pron., contrahit in pron. relat. ſolum, cum et alibi ὅσος per ὃς reddat, in ſq. libere addens e m. Srp. eodem adv. temporis ad ἐχ. τ. ὁδ., ad quae Leisn. in m. Ms. Bg. „ἐ. τ. ὁ. *feſtinare*, Vig. p. 199." quo de §. pr., ut Sch. in „ἀν. eos, qui *reſpiraverant* a nimia itineris contentione" partim e P., qui ſupplementis iſtis ſenſum v. Gr. exprimebat, ſed et forte ellipſin ſubſt. e pr. τῆς ὁδοῦ, it. τῶν πόνων, quales gen. et alibi diſerte adduntur, cf. Stp. Th. aliunde, qui aliis Lat. for-

ὁδοῦ. ἐκοινώνει δὲ τῶν καμάτων αὐτοῖς, σκηνῇ τε χρώμενος εὐτελεῖ, καὶ σιτία καὶ ποτὰ προσφερόμενος, ὅσα καὶ πᾶσιν ὑπάρχειν ἠπίστατο[i], οὐδαμοῦ δὲ τρυφὴν ἐνεδείκνυτο βασιλικήν. ὅθεν καὶ μείζονα παρὰ τῶν συ-

3. rent. Communiter autem cum ipsis laborabat; tabernaculo utens vili, cibumque ac potum capiens, quem etiam omnibus in promtu esse sciebat. nusquam vero luxum ostenta-
4. bat imperatorium. unde et

i) Hoc comma in B. 1., pro al. puncto, it. colo Stp. rel., unde res Bg. iterum.

mulis tropum v. resolvit, cf. 2, 1, 8., hic pro vires corporis recipere, sed ut particip. resolvatur potius per copulam, quam per Sch. pron., *nisi* tantum, *quo*, s. *quoad* milites *paululum* respirarent *et* deinde *iterum* persequerentur *iter*, s. per particulam, *nisi* tantum, *quoad* milites, *ubi* s. *postquam* respirassent, *iter persequerentur.*

ἐκοινώνει) P. deserto, formulum Gr. tractat Bg. hic, ut v. cum gen. rei mutet in adv. cum notione verbi, et in aliud v. e notione subst., denique dat. pers. adiuvet per praep. σὺν, ignorante hanc rationem Stp. Th., ut tamen et hic licuerit severum, *participabat* autem *labores* cum *ipsis*, pro quo mox variatur §. sq. per v. privum συμπ., hic ut commodius sit nostratibus, *partiebatur* autem *labores* cum *ipsis*; etiam hic scribente Nostro tantum ad analog. in v. rectione, dans verbo vulgato gen. hunc rei de suo, ut mox v. χρ. iungens subst. suum, etiam huic suum adi., ut v. προσφ. affinia saltem subst., cf. Stp. Th. 4, 117. C. m. aliunde Ind. Ael. V. h., nominatim σῖτον R. Or. V. 4. Xen. Cyr. Z. et de V. med. Kust. p. 24. m. Cas. ad Athen. 2, 622., cf. et Foes. cum Xen. M. S., ubi Bg. cum P. numerum desetit et vim v. med., ut Stp. Th. in subst. „ap. Plut. σιτία προσάγεσθαι, pro eo, quod Xen. σῖτα προσφέρεσθαι, capere s. sumere cibum. — σ. dicuntur etiam, quae militibus in cibum dantur, annona, commeatus" aliunde, negans antea, σ. sing. numero usurpatum se repetisse, qui est ap. G. Th. in Bg. Lat. et in Ind. Luc., ut copulata nostra ap. Sb. aliunde, cf. Fi. Aesch. et Herdt., ubi et illa formula Bg. σῖτα αἱρεῖσθαι, Dem. et Ael. V. h. In rel. ap. Sch. „ἠπ. *noverat*, ὑπ. habere *omnes*" deserto P. etiam, ubi Bg. formula (par privis v. *esse* et *adesse*, quae et sufficiebant,) non est ap. Stp. Th., nec explicata ap. G. Th. istis nostris, aut formula hac, *ad* manus *esse*, et h. l. in tentorio s. pera; in adi. πᾶσ. liberiore P., qui hic sunt milites tantum, sed Bg. severius, quam 1, 2, 5., καὶ servante post ὅσ. e P., qui liberius supplerat pron. demonstr.; ταῦτα s. ταυτὰ, et mox, δὲ oppresso, finitum v. tempus mutarat in particip., unde Bg. modo retinuit Lat. in v. ἐνεδ. cum Sch., qui et istius subst. duo pro uno repetit in „τρ. *luxuriam* s. *delicias* imperii *ostentare*" non bene gen. subst. syn. hic adhibito pro adi. β., cf. 2, 4, 18. e., Mss. hic nihil novantibus, cf. 2, 10, 19. e., sed nobis post ἠπίσ. comma potius deligentibus, quia arctius sq. membrum cohaeret, et modo continet oppositum pr. σιτ. κ. ποτ. it. σκην., atque adeo τρυφὴν, hoc est, victum et supellectilem cum tentorio delicatiorem et meliorem, propriumque imperatori.

Digitized by Google

στρατιωτῶν [k] εὔνοιαν ἐπιστώσατο [l]. οὐ γὰρ μόνον αὐτὸν συμ-	maioris militum benevolentiae certus erat. non enim solum

k) Ms. Schotti τῶν στρατιωτῶν, itemque Pol. *Sylb.* v. N. l) In Ms. Ve. ἐκτήσατο, sed in marg. γράφε: ἐπιστώσατο. *Zan.* v. N.

τῶν συστρατ.) Cod. Schotti στρατιωτῶν, quod non multum attinet notasse, cum accommodatius sit, quod in nostro legitur, et paulo blandius sonet, ut illud Caesaris *commilitones*. *Oxon.* Schotti Cod. στρατ., quod minus placet. *Stroth.*

Simplex illud pro compos. in Schott. Ms., etiam in P. cum Bg. comparens, glossa fuerit e comparatione aliorum locorum, maxime cum sq. membro, ubi Noster variat, cf. 4, 14, 8., ubi P. contra *commilito* pro textus στρ., quo simpl. utitur et Thuc. pro compos., v. c. 2, 89. l. et 7, 61. i., potuitque offendi librarius in comp., quasi non ita bono, cf. tamen 1, 5, 8.

ἐπιστώσ.) Ven. ἐκτήσατο, quae est librarii interpretatio, neque tamen recta. τὸ κτήσασθαι enim iam praecesserat, nunc vero de confirmanda militum fide ac benevolentia erga se, sermo est. Et in marg. Veneti notatum est ἐπιστώσατο. Obvenit autem hoc verbum h. l. significatu raro alias obvio. Alias enim *facere*, aut *rem quandam credibilem reddere* significat. Sic, ut reliqua taceam, bis iungitur ab Herodiano εὐνοίας voci, l. 4. c. 11. (§. 1.) δώροις καὶ ὅρκοις τὴν εὔνοιαν πιστούμενον, *donis* regi Parthorum suam erga ipsum *benevolentiam* credibilem *reddit*, s. *fidem ei facit*, et in hoc ipso libro c. 9. (§. 18., ubi v. N.) de eodem Severo dicitur, πιστώσασθαι εὔνοιαν ἱκανώτατος, fidem facere *suae* erga *alios* benevolentiae *aptissimus*. Oppianus hoc verbo pro πιστεύειν uti videtur Κυνηγ. 3, 355. τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; quis *enim* haec *crediderit*? scilicet, Favonium esse parentem Tigridis, quod H. Stp. in Th. vertendum putat, *quis* enim *haec* affirmare *ausit*? qui contra in altero loco Κυν. 3, 417. idem v. pro *certo scire*, aut *compertum habere* accipit, ubi Ichneumon dr. Crocodilum observare, εἰσόκε τοι βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιστώσηται. Et quanquam fatendum est, utramque significationem suo quamque loco bene convenire huic verbo: tamen magis placet illa, quae una in utroque loco convenit, quam et Schneiderus V. Cl. in versione sua servavit. Unde corrigendus est Stp. Est etiam aliquando *fidem* mutuo *dare*, ut in illo Hom. Il. 6, 233. χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο, ubi Schol. πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις. Positum autem videtur in nostro loco pro βεβαιοῦν, *firmare*, *firmum reddere sibi*, aut πιστὸν ποιεῖν, ita, ut apte conveniat vernaculum illud, *wodurch er sich ihrer* Zuneigung *noch* mehr *versicherte*. Pertinere huc quoque videtur locus a Suida allatus, τὸν δὲ ὁ Σωσίβιος διὰ πλειόνων λόγων πιστωσάμενος, καὶ παρασκευάσας εὔνουν ἑαυτῷ. Et ita quoque Herodiano scribendum fuisset, qui duorum verborum significatus per unicum expressit, concreto εὔνους in abstractum εὔνοια mutato; ut sit *benevolentiam militum* sibi *magis* fidam *reddere*, positum pro *milites* sibi *magis* benevolos *ac* fidos *reddere*. Denique μείζονα pro μᾶλλον positum est ut l. 1. c. 10. (§. 8.) πάσης ἐλπίδος μεῖζον ἢν προχωρήσαντα. *Stroth.*

Dabimus primo, quae olim ad h. l. scripta fuerunt a nobis, Strothianis non dissimilia. „Est haec mera glossa multo difficilioris vulgati, ducta illa, ut videtur, e 6, 8, 5. εὔνοιαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτή-

πονοῦντα, ἀλλὰ καὶ τῶν καμά-των ἄρχοντα οἱ στρατιῶται αἰ-δούμενοι, μετὰ προθυμίας πάν-

ipsum una laborantem, sed et labores inchoantem milites reveriti, alacriter omnia facie-

σατο, cf. hoc nostro cap. §. 13. e. ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν, cui verbo respondent ad sensum alia, et ipsa ap. Nostrum usitata, ut τὴν εὔνοιαν οἰκειοῦσθαι, etc. Sed h. l. lectio vulg. tenenda est, non modo, quod eadem est 2, 9, 18. m. et 4, 11, 1. m., verum etiam propterea, quia πιστοῦσθαι τὴν εὔν. non videtur simpliciter esse i. q. κτᾶσθαι τὴν εὔν., sed βεβαιοῦν τὴν εὔν., quod et ipsum habetur 1, 6, 19., s. in med. βεβαιοῦσθαι τὴν εὔν., cf. ex Hesy. ad 2, 9, 18. Et hoc sensu etiam accepit Bg., multo ille hic diligentior, quam P. Si quis autem istud verbum vulg. cum Ms. Glossatore capere malit propter adiectum μείζονα, qui comparativus convenire magis videatur cum verbis *parare*, conciliare *sibi*, etc.: cum eo non pugnem; quanquam a nostris partibus stet cum usus illius v. πιστ., et, quod sciam, perpetua *firmandi* et *confirmandi* significatio, tum illud etiam, quod comparativi saepe amittunt suam vim propriam, et ponuntur pro positivis, v. Rsk. ad Anth. Gr. p. 213. m. et ad Aesch. Or. V. 3. p. 459. e. it. Fi. The. Ind. v. καινὸς m., quam observationem Bremerus in suo Ind. omisit, forte, quod sciret dubiam illam ap. quosdam, v. Abr. Dl. Th. p. 280. i. ad c. 9. it. Koen. ad Greg. p. 46. N. 79." Quibus nunc quidem addimus, primo ad Oppian. locum, videri et ibi valere propriam vim v. π., pro *quis haecce firmet*, demonstret, persuadeat *aliis?* tum ad nostrum locum, nihil ferre Sch., quam in v. π. P. Lat. et in μειζ. solum *benevolentiam*, quo de pro positivo cf. 1, 10, 7., ad cuius §. sq. sumsimus sane etiam μεῖζον pro adv., etiam μείζω, cuius non contractam formam hic μείζονα Strothus similiter explicabat, sed ut forte adiectivo manere possit vis e notione Bg. in v. πισ., quae non est quidem reperienda ap. Bud. C. et Stp. Th., nec in L. Ern., sed nec abhorrens a v. principe notione, ad quam facile revoces sic, *sibi* fidem *fecit*, spectante huc Sb. Ind. tantum in ἐπισ. „μεγίστην παρὰ τ. στρ. εὔν. sic 505, 16. „comparato ita 2, 9, 18., et compar. μειζ. pro superlat. accepto, quod et ipsum praesidium interpretandi (alibi solenne, v. Fi. ad Well. p. 302. e. it. ad Plat. Phaedo. p. 59. N. 3. Abr. Dl. Th. p. 514. e. et Lect. Ar. p. 284., ad Vig. p. 66. N. 84. et Ind. Xen. Cyr. Z. Lat. v. *comparat.*) tamen h. l. vim v. πισ. propriam deseret, cum *maximam* benevolentiam *sibi firmare* sit potius hoc, ut quis benevolentiam maximam, quam habet iam ap. aliquem, stabiliat ac roboret, qua de *maxima* benevolentia tamen in prioribus nondum dictum erat, quae demum parabatur communione laborum et rerum vilium; quae et cadunt in sententiam illam, si quis μειζ. per positivum explicet, ut sit *magnam* benevolentiam *sibi firmare*, quae et ipsa iam adesse debet, si sit confirmanda; quae *magna* benevolentia tamen e prioribus non est ita dubia, ut *maxima*; ut, praeter Bg. expositionem, magis inclinem in enallagen illam comparativi pro positivo, quam in Sb partes.

συμπονοῦντα) Libertatem P. variam deserente Bg., Noster opprimit pron. αὑτοῖς s. αὐτοῖς ad v. συμπ., quod ap. Stp. Th. cum Lat. Bg. sine auctore, cf. Poll. 5, 85. *collaborare*, ap. G. Th. sine Gr. et bona auctoritate, Ind. Dem. Xen. Cyr. Z. et Luc. cum Suid. 2, 650. i., nihil ferentibus Stp. et G. Th. ad τῶν κ. ἀρχ., ubi Noster ad analog. saltem scripse-

Digitized by Google

τα ἔπραττον. ὁ δὲ, τὴν Παιονίαν διαδραμὼν, ἐπέστη τοῖς τῆς Ἰταλίας ὅροις[m], καὶ, τὴν Φήμην

5. bant. Is autem quum Pannoniam permeasset, adstitit in Italiae finibus: ac famam prae-

m) Comma hoc in R. 1. cum Pat., pro puncto al. vel colo Stp. rel. cum Ms. Bg.

rit it. in sq. formula μ. πρ. ὑπ., ubi Bg. de more, cum licuisset severe *cum alacritate*, quia et contrarium *sine alacritate* ap. G. Th., ut Noster in neutro π., cum referatur ad pt. masc. τῶν καμ., et ad labores omnes militares tantum sit revocandum, synesin admittit quandam.

μετὰ πρ.) Eo scilicet eventu effectuque imperatoriae virtutis, quem Leo demonstrat in Tacticis 20, 111. νήφειν ὀφείλεις καὶ λίαν ὑπάρχειν ἐγρήγορος, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων στρατιωτῶν, καὶ πολεμικῶν μετέχειν πόνων, ὦ στρατηγέ, ὀλίγου δὲ τοῦ κέρδους. οὕτως γὰρ καὶ τὴν παρὰ πάντων εὔνοιαν μετὰ δόξης κτήσῃ, καὶ φιλούμενος ὑπ' αὐτῶν συναγωνιζομένους σοὶ προθύμως (Nostri μετὰ προθυμίας) ἐν τοῖς κινδύνοις ἕξεις, *sobrius esto, imperator, et vigilans, multumque laboris tolerantior, quam caeteri milites, lucroque minime deditus. Nam ita ap. omnes benevolentiam tibi pariter et gloriam comparabis, fietque, ut promtissimos habeas ad pericula, qui te diligunt.* ὃν τινα γὰρ ἄνθρωποι φιλοῦσιν αὐτομάτῃ διανοίας ἐμπτώσει, τούτῳ ταχὺ μὲν ἐπιτάττοντι πείθονται, λέγοντι δὲ οὐκ ἀπιστοῦσι, κινδυνεύοντι δὲ συναγωνίζονται, *quem enim homines spontanea animi propensione diligunt, illi, si quid imperet, statim obediunt, si quid dicat, credunt, et, si quid periclitetur, propugnatores adsunt*, sicut Onosandri verba habent in strat. c. 1. *Boecl.*

διαδραμὼν) Variante Nostro cum 1, 7, 3. per adiunctum, severius hic, etiam, quam P., reddit Bg., cuius Lat. ignorat Stp. Th., et Gs. habet cum affinibus Grr. „διαβαδίζω, διαπορεύομαι, transire“ in sq. ἐπ. P. deserente etiam Sch. „*venit* ad *fines* Italiae, *attigit* eos“ nec hic Stp. Th. tenente Lat. Bg., quod (ap. G. Th. cum affini saltem παρίστημι in v. *astare* et *assistere*) prodit, eum cepisse v. sine secundaria notione, nec pro *subito* aut *improviso* adesse, quae sunt demum in sqq., ubi partim e P., dum Sch., in adv. ἐκ. sine Vs. respiciens ad 2, 9, 15.; (quocum variatur, omisso subst. ἀνθρώποις, latente hic in pr. nomine terrae τῆς Ἰταλ., ut intelligantur Itali,) reddit in „ὤφ. *conspectus est* coram *illis*, τοῖς — *eius* loci *incolis*, ἠκ. *auditus est*, (tamen errat in) παρὼν — προτ. praeveniens“ cum hoc adv. cohaereat potius cum v. ὤφ., e P. omittente Bg. non quidem subst. βασ., sed formulam τοῖς ἐκ. (olim restituendam per *illic hominibus*,) et per alium ordinem ponente illud παρ., quod cum v. ὤφ ignorant Stp. Th. et Indd., habens forte aliquid abundantiae e Lat. illis ap. G. Th. 1245, 73. sqq. *quia* tu *ipsus* coram *praesens* praesentem *vides*, et *coram — cernere*, cum proprie conspiciantur oculis corporis non nisi praesentes res ac pers. Sed indulsit hic Noster fortassis etiam compari, apponens παρ. ad ὤφ., ut responderet membro sq., ubi Bg. ad ἠκ., ut in syn. πυθ. 2, 1, 14., cui verbo datum nominativum participii, post verbum sensuum, nesciunt Stp. Th. Poss. Sy. p. 200. e. et Indd., ubi modo pass. est simpliciter, v. Thuc. Luc. et Long. Mor. cum L. N. T. Fi., sequente Nostro forsan analogiam tantum, (ubi Bg. severior, quam P. cf. 2, 9, 6. i.) sed iterum abundantiam aliquam in formula τὴν φημ. φθ. cum sq. explicatione, ap. Stp. Th. 4, 134. i. sub Lat. Bg. e Nostro sine numeris re

φθάσας, πρότερον ὤφθη τοῖς ἐκεῖσε παρὼν βασιλεὺς, ἢ ἀφιξόμενος ἠκούσθη. δέος τε μέγα τὰς Ἰταλιώτιδας πόλεις κατελάμβανε, πυνθανομένας τοσαύ-

veniens, prius coram conspectus est ut imperator, quam
6. adventurus intelligeretur, metusque magnus Italicas civitates invasit, inaudientes tan-

perra, sed p. 55. G. e. hinc cum Bg., nec aliunde, ut ipse modo tenui ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. „Liv. *praevenerat* non *fama* solum — *sed* nuntius *etiam*" cum hic dicatur de pers. et *aliquis* praevenire *famam*, i. prius venire aliquo, quam aliquid de eo nuncietur in locum quendam et ad homines aliquos, cf. 1, 9, 20. i. et simile quid ap. Stp. Th. 1, 15. A. e. „Xen. Hellen. 6. ὁ δὲ πρότερον ὀφθεὶς, ἢ ἐγγελθεὶς, ὅποι πορεύοιτο" quod, non mihi ib. repertum, Noster imitatus fuerit cum variatione, cum Bg., fere e P., vertente v. ἀφιξ. etiam Gs. ad Luc. 1, 342. l. 66., non vero Stp. Th., cuius loca cum pr. εἰς potius suadeant notionem simpl.

δέος τε) Noster hic primo variat in δ. μ. cum 2, 3, 13. per syn. formulam in adi. s. in aiente ac neg. adi. et per unum modo subst., tum copulat δ. et μ. cum Thuc., cf. Stp. Th., ubi P. iterum τε pro δὲ, ut 2, 6, 1. m., melius Bg. servante notionem vulg., nec cum eo addente adi. πάσας, nec formulam in τὰς Ἰτ. π. mutante in gen. syn., ut nec Sch. in „Ir. Italas civ." quanquam et hic variat Noster cum §. pr. τοῖς τῆς Ἰτ. δε., ubi sine auctore Stp. Th. reddit cum Sch., qui, praeter πυνθ. e P. cum Bg., in „ω. *invadebat* met. *civ.*" severiori tempore, quam Bg. e P., quod Lat. (ap. G. Th. modo cum syn. subst. 1207, 10. tantus *omnes* terror *invaserat*,) tenet quoque Stp. Th., non item formulam, ex analog. factam, cf. syn. λαμβάνει με δέος e Plat. ap. Stp. Th. 2, 554. D., et viciniorem simul illi Lat. Bg. Ind. Luc. δέος οὐ μικρόν μοι ἐπέρχεται, it. Ael. V. h. τὸ δ. αὐτοὺς κατέσχεν.

τοσαύτην) Leg. aut τοσαύτης ἔφοδον στρατιᾶς, aut τοσούτου ἔφ. στρατοῦ. *Reisk*. Mallem τοσούτου, ut statim §. 10. μετὰ τοσούτου στρατοῦ. *Ged.*

Sch. in „ἔφ. adventum *exercitus*" sed in στ. cum P., qui videatur etiam legisse τοσούτου, *tanto* conspecto *exercitu*, quanquam libere reddens, omisso subst. ἔφ., unde non illo equidem nitar; tenente lectionem vulg. cum libris omnibus et Bg. et Stp. Th., clam e P., 2, 1172. F. in ἔφ. „de accessu s. adventu hostis magno adhuc intervallo distantis, ap. Herodi. l. 2. π. τ. ἐ. στ., *tantum* adventare *exercitum*, cui non dissimilis quidam ex Thuc. paulo ante citatus locus" dum respicit, opinor, C. ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, qui locus Nostro similis est modo in ἔφ. cum gen. syn. τῆς στρατιᾶς, quem et Rsk. proponebat violentius, cum lenior unius pron. esset correctio, confusis facile ου et ης syllabis iterum, cf. 1, 10, 15. m. ad δεσποτ., quo sane et ego inclino, quia obscurior et infinita nimis sententia est in τοσ., ad ἔφ. relata, cum magnitudo adventus s. incursionis non ita facile aestimari intelligique possit, ut numerus magnus exercitus, proprieque magna incursio dicatur vehemens, violenta, noxam faciens magnam; quae tamen non in sqq. traduntur; nisi quis cogitet, quae solemus in his Vernaculis, v. c. *ein* grosser, ein starker *Anzug* s. *Anmarsch* von *Kriegsheer*, i. e. magnum et latum exercitum accedentem

τὴν ἔφοδον στρατοῦ. οἱ γὰρ κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἄνθρωποι, ὅπλων καὶ πολέμων πάλαι ἀπηλλαγμένοι, γεωργίᾳ καὶ εἰρήνῃ προσεῖχον. ἐς ὅσον μὲν

tam incursionem exercitus. Nam homines in Italia armis ac bellis dudum soluti, agriculturae in pace intenti 7. erant. Etenim quamdiu

et incurrentem; quae redeant ad coniecturas illas, quoad sensum; ubi et sumere liceat subst. duo pro adi. et subst., nihil suppeditantibus Indd. et G. Th., nisi in syn., cum Gr. n. etiam, *ubi* magna *vis* et *incursus* est *pluviarum* procellarum *que*, repetendo ibi e pr. adhue semel *magnus*.

οἱ γὰρ) Variat Noster aliquo pacto cum §. pr. τοῖς τῆς Ἰτ. ὀρ. per formulam e praep., ubi Bg. e P. severe, nisi per ordinem alium in praemisso subst., quod tamen tolerarim.

ὅπλων) Factum hoc credo Maecenatis consilio, quod fusius potes legere Dionia libro 52. Pauca in praesentia delibasse sufficiet. 1. ἀθανάτους στρατιώτας τρέφεσθαι προσήκει, nec illos ex Italicis tantum, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑπηκόων. 2. arma omnibus integrae aetatis non capessenda propter στάσεις ἐμφυλίους, exinde plerumque oriundas; quin et 3. in militiam ascisci debet τὸ ἐῤῥωμενέστατον καὶ ἀκμαιότατον, quo fiet, ut caeteri ῥᾷον γεωργήσωσι, quod ipsum hic loci occurrit. *Oxon.*

Ad Spart. Adrian. c. 12. T. 1. p. 111. *delectum* — detrectantibus *Italicis* Cas. N. 4. b. i. „Itali, consilio cati principis Augusti otio et pacis artibus dediti, parcius militabant, ut scribit etiam Herodi. l. 2.“ sine loco huc respiciens, ubi P. liberum repetit Sch. partim in v. „abhorrentes, *remotissimi* ab *armis*“ e Stp. Th. 1, 349. E. e., ubi sub Sch. Lat. hinc e P., sed ut non peior sit Bg. ratio notioque, cf. 1, 7, 1. m. Ind. R. Or. V. 6. et Dem., cui add. de pass. 37, 18. 24. 38, 7. 54, 23. 72, 4. 186, ult., sed simile 105, 8. et 148, 21. ἀπαλλάξας πολέμου λ., it. per pass. cum τοῦ πολ. Ind. Plat. Men. Gottl. cum Lat. Bg. syn. *liberari* et *desistere*. In sq. membro Bg. per hendiad., non quasi legerit aliter et ἐν εἰρ., sed libere, P. servante vulg., quem Sch. deserit in „γ. agriculturae *incumbere*“ in v. hinc reddente Stp. Th. 1, 1351. B. m. cum P., nec Bg., sed tamen per syn. formulam al., cf. Bud. C. Poss. Call. Lex. N. T. cum Obs. Krb., cui add. p. 354. m., Loesn. Kypk. Suid. 3, 197. m. et p. sq. i. Rsk. ad Polb. p. 95. e. it. Ind. Dem., cui add. 701, 5., ubi R. non severe addit acc. τὸν νοῦν, quanquam alibi expressum, cf. 706, 4. 711, 22. 728, 19. 829, ult. 882, p. 910, 22. 963, 1. 1028, 17. 931, 9. 1134, 8. 1288, 6. 1328, 27. p. sq. l. 5. 1334, 7. 1402, 1., sed ap. Aes. Fa. μύρμηξ — τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς προσέχων, Ind. Hs. cum Bg., Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Hell., ut saltem ad analog. scripserit Noster in adiuncto subst. εἰρ. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „*ad* agriculturam *et* pacis *opera* animum *convertebant*“ respiciens maxime formulam Nostri εἰρ. πρ., ubi v. πρ. est cum subst. duobus, ut primo potius conveniat, et secundo εἰρ. per notionem propriam alio sensu, pro pacis amantem et studiosum esse ita, ut eam serves, et alios non lacessas iniuriis, it. velle et optare pacem, eamque cogitare et id, quod valeat ad pacem conservandam; quocum possit coniungi Leiau. notio, nullibi tamen cognita mihi, nec Lat. ap. G. Th. sic, sed ex Ind. Xen. Bach. Z. εἰρηνικὰ ἔργα, opp. πολεμικῶν, et εἰρηνικαὶ ἐπιστῆμαι.

ἐς ὅσον) Iterum μὲν, referendum ad δὲ §. 9., omisit Bg. e P., quocum

γὰρ ὑπὸ δημοκρατίας τὰ Ῥωμαίων διωκεῖτο, καὶ ἡ σύγκλητος ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ στρατηγήσοντας, ἐν ὅπλοις Ἰταλιῶται πάντες ἦσαν, καὶ γῆν

in populari statu res Romana gubernabatur ac senatus emittebat duces, in armis Itali omnes erant, ter-

tantum reddit formulam ἐς ὅσ., et praep. cum adi. s. pron. per adv., ut ad Vig. p. 578. b. c. N. 4. Hoog. memoriter „εἰς ὅσ. pro *quamdiu* ap. Herodi. l. 2. εἰς ὅσ. — διωκ. quamdiu *Democratia* Romae *obtinuit*" nihil tenente Stp. Th. in praep., et in adi. 3, 495. A. m. semel modo e Thuc. cum Lat. *quatenus*, quod (ap. G. Th. cum affinibus, ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον) severius est, quanquam inversi ordinis, ut propius Lat. *in quantum*, ubi (ap. G. Th. in adi. sine explic.) subintelligam subst. *tempus*, de nostro contextu, ut in Gr. aut χρόνον, aut μέρος τοῦ χρόνου, cf. L. N. T. Schw. cum Krb. et Ind. Aes. Fa. Hs. Xen. Z. Cyr. et Pol., ubi et cum inf., variante Nostro in formula ὑ. δημ. cum 2, 9, 7. i. modo per praep. syn., ut in τὰ Ῥ cum 1, 11, 14. tantum per notionem, cum, assumto iterum subst. πράγματα, hic sit resp., quam Cl. Cic. explicat imperium s. potestatem, civitatis leges, iura, bellum; quod et proxime adiectum, etc., abeunte a P. libero etiam Sch. in v. „διωκ., gubernabatur *resp* Romana *a* libero *populo*" Lat. hoc (ap. G. Th. cum Gr. n.) ignorante Stp. Th. una cum v. hoc tempore, it. sq. Nostri formulam, ap. Sch. partim e P. „τ. στρ. ducem *esse*, στρ. duces *futuros* rei *bellicae*" in periphrasi positam pro subst τοὺς στρατηγοὺς, ad variandum cum locis pr., ubi id subst. adhibitum, cf 2, 9, 12. m., factamque ex analog. tantum, nec modo quoad rectionem v. στρ. cum acc. rei, sed et quoad subst. aliud affine τὰ π., pro aliorum aut gen. πολέμου, s. πολέμων, aut acc. πόλεμον s. πολέμους, variante Nostro cum 2, 10, 9. e. tantum in artic. hic adiuncto ad πολ., quo in adi. tacet Stp. Th., in v. 3, 1069. D. e. memor quidem constructionis, at ferens modo e Dem. duo loca cum τὸν πόλεμον et πάντα, sub Lat. Sch. primo *dux sum*, pro quo melius, *tanquam ducem* s. *ductu* suo *administrare* s. *gerere*, ut brevius Bg., ubi saltem addidissem gen. *belli* s. *bellorum*, cf. Ind. Corn. N. it. in v. στρ. de pers. absolute Ind. Xen. M. S. et Cyr. (cui add. 1, 6, 12.) Luc. Plut. Hs. Ael. V. h. (ubi et cum adv. it. cum pr. εἰς) Is. Ev. et Pan. Mor. p. 56. m. sed cum pr. ὑπὲρ p. 111. e. ut cum pr. ἐπὶ Suid. 1, 873. e., porro cum gen. pers. Soph. Ai. The. Fi. Luc. Diod. S. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 3. it. cum gen. rei Dion. H. S. T. t. et simul cum adv. ib. ut cum dat. pers. Is. P. Mor. p. 102. i. Dem. et simul cum adv. Rs. Or. V. 6. ubi et cum acc. rei s. temporis, sed simul cum adv. V. 4. ut cum alio acc. rei V. 8. And. et Dem., ubi et simul cum pr. ὑπὲρ, cui add. 172, 15. et Dion. H. l. l. sed cum acc. quasi pers. τὰ ζεύγη Xen. Ἀνβ. pro regere s. dirigere, ubi et de re improprie et simul cum adv., cf. de tribus illis casibus, sine exemplo tamen, Abr. Dl. Th.

ἐν ὅπλ.) erant *armati*. Sall. b. Cat. (37, 6., ubi v. Cort.) Heliod. ἐν ὅπλοις ἄνδρες, Act. 1, 10. (ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν) ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, Iac. 2, 2. Solin. c. 11. *campus* Ennensis *in* floribus *semper*, Apul. Mil. 3. cum me *viderent* in *ferro*. Haec Pric. ad Mil. 3. p. 145. *Leisn.*

Cf. 1, 13, 5. e., dum variatur, cum formula §. pr. οἱ κ. π. Ἰτ. ἀ. per unum Ἰτ. nomen propr., sed ad analog. scribitur in sqq. duobus v. cum

καὶ θάλατταν ἐκτήσαντο, Ἕλλησι πολεμήσαντες καὶ βαρβάροις· οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ, ὅπου μὴ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν[n]. ἐξ οὗ δὲ εἰς τὸν Σεβαστὸν περιῆλθεν ἡ μοναρχία, Ἰταλιώτας μὲν

ramque ac mare acquirebant,
cum Graecis belligerantes et
8. barbaris; neque ulla erat
terrae pars, aut tractus coeli,
9. quo non Romani imperium
protulerint. Ex quo autem ad
Augustum pervenit imperium,

n) Colon hic in Stp. Sb. et In. in μὲν et δὲ iterum.

adiunctis suis, ubi Latt. Bg. ap. Stp. Th. aliunde et ap. G. Th. cum Grr. n.; nihil definiente Sch. in v. β., qui, Graecis oppositi, alias sunt maxime Persae, qui et ipsi cum aliis, ut Britannis Germanisque, intelliguntur ap. Nostrum in historia Romanorum recenti, sed hic, in vetere et in democratia, fuerint Ligures, Galli, Illyrii, Hispani, Afri, Siculi, Celtiberi, Cimbri, forte etiam piratae et Asiatici, ut Mithridates; quibuscum omnibus bellatum esse tunc, constat, ut cum Graecis in bello Tarentino cum Pyrrho, rege Epiri, it. in Macedonico cum Philippo, Perseo et Andrisco, it. in Achaico, quibus e bellis etiam definias illa pr. γῆν κ. θ. ἐκτ.

οὐδέ τι) In Ms Bg. desunt nonnulla. *Leisn.* ad m. Ms., ubi totam hanc §. 8. omissam explevimus, partim e P., ut Sch. in „κλ. *clima*, tr. c." quo in nom. huc spectat Stp. Th. sine Vs., sub Sch. Lat., non vero P., (ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 2.) sed tantum e Philon., nec tamen cum gen. οὐρ., quocum non iterum per Gr. Indd., sed absolute Dion. H. S. T. 1. Suid. Ammon., ubi cum circumflexo, N. T. Lex., ubi et cum gen. regionis, ducente Nostro forte e Lat., qui recentioris aevi Gr. ipsum etiam absolute tantum adhibent ap. G. Th. cum accentu nostro. Sed ad ἐξετ. utendum erat Lat. P., cum severum non teneret G. Th. cum subst. nostro, formulam ignorante Stp. Th., repertam quodammodo ap. Luc. 1, 383. l. 10. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, *Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset*, id *auxit* et *multis* partibus *ampliavit*, praebentibus rel. Ind. modo alios rei acc. tropico sensu Herdt. R. Or. V. 8. And. et An. ad Gr. auct. V. 1., Dion. H. l. l. Polb. Plut. Krg. e §. 215., cf. Thom. M. p. 614. et in rem ipsam 1, 5, 19. e. et 1, 6, 16. m.

ἐξ οὗ) Variat Noster cum 1, 1, 5. i. per pron. solum, sed in περιῆλθ. cum 2, 10, 7. tantum in adiuncto subst., ubi Sch. habet tum Bg., tum P., non item Stp. Th. simplex Bg. Lat. subst., per quod Gr. varietur hic pro §. pr. τὴν ἀρχ.

Ἰταλιωτ.) Idque ex consilio Maecenatis, quod v. ap. Dion. 52. *Boecl.* e quo hauserant Oxon. supra §. 6. m., variante Nostro cum §. 6. ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλ. pro una phrasi per dupl., dato utrinque novo v. syn., et in primo membro subst. novo syn. πόνων, quod cum libris omnibus refert etiam P., ut vix suspicio valeat, quasi corruptum sit e πολέμων per compendium scribendi, cum vulg. πόνοι pro militaribus s. militiae laboribus, (*Kriegsdienste*,) sensu angusto etiam supra habuerimus, cf. 2, 10, 10., unde ponatur hic modo belli adiunctum pro bello ipso, vel contra hic pr. πολ. definiatur; P. deferente Sch. in v. „*fecit* eos *requiescere a laboribus*" ubi Ms. tes vel a lapsu, vel ab ingenio et glossa, tenente

πόνων ἀνέπαυσε o), καὶ τῶν ὅπλων ἐγύμνωσε, Φρούρια δὲ καὶ στρατόπεδα τῆς ἀρχῆς προυβάλετο p), μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς

Italos quidem is a laboribus liberavit et armis nudavit, praesidia autem et exercitus imperio praetendit, mercenarios

o) Ms. Ba. ἀνέπαυσε v. N. p) Ms. Ba. προυβάλετο· μισθοφόρους τὸ ἐπὶ δ., in v. sine leni consentiens cum Stp. rel. pro al. προύβαλ. cum leni, cf. 2, 10, 9. e. De τὸ addito v. N.

me tantum simile quid e Luc. 1, 668. l. ult. πόνων ἐκείνων — ἀναπεπαῦσθαι, *requietem* iam *contingere* laborum *illorum*, cf. v. nostrum act. universe ap. Thom. M. p. 230. cum lib. de V. med., sed cum acc. rei, praeter N. T. L. et Kypk. T. 2., quoque ap. Ael. V. h., ubi et simul cum adv., it. cum acc. pers., ut et ap. Dem. Xen. Cyr. Abr. Dl. Th. et Luc., qui et simul cum gen. rei usurpat, ut Noster, cf. Stp. Th. e Xen., sed sine libro, ut Poss. Call., tum ἀποπ. act. cum gen. tali, praeter Stp. Th., ap. Soph. Ai., Xen. Bach. Ἀνβ. Pol. Z., cum acc. rei ib. Hom. Theogn. ubi et in med., ut ap. Xen. Cyr. In sq. formula cum §. 6. ὅπλ. Noster variat addito artic., sed huc respicit Stp. Th. sine Vs. in v., rectionem cum gen. rei firmans aliunde sine nomine auctorum, quorum unus Hom., cf. Ind. et Plut. Krg., ubi sumetur ellipsis pr. ἀπὸ, tacentibus Stp. L. Bos. et Poss. Sy., qui tamen videantur complexi nostrum v. in illis *separandi* aut *privandi*, cf. ille in Ell. p. 470. i. sed Poss. p. 80. e.

φρούρια) sed *praesidia* et *legiones* imperio *munimenta* esse *voluit*. Politianus tamen τὰ στρ. καὶ τὰ φρ. *castra* et *castella* vertit alicubi. *Steph.* praesidia *et exercitus* imperio *praetendit*, i. e. tanquam propugnacula imperii hostibus opposuit et obiecit, ut loquitur Cic. pro Fonteio (c. 1. e.) tanquam ἐρύματα καὶ φυλακτήρια τῆς ἀρχ., ut Pindarus de Athenis, vel, ut alii, ὡς προβολὴν καὶ φρούριον καὶ ἐπιτειχισμόν. Haec propugnacula et arces, non modo ad nos defendendos, sed et ad excursiones faciendas, v. ad Thuc. 1, 122. *Leisn.*

Quod attinet ad Stp., negligentiam P. adiuvantem: ut P. 6, 7, 11., sic Ind. Sb. hinc v. φρ. reddit *castella* et *castra*, στρ. sumto de loco, secus ac Bg. de pers., cuius Lat. ad φρ., ap. G. Th. cum Gr. n., quanquam de pers. etiam usurpatum, tamen hic potius de loco sumserim ob Gr., quod ea notione tantum habet L. Etn. et Stp. Th. aliunde, Sch. reddente in „πρ. praesidia *et* castra *obiecit*, s. *opposuit* pro munimentis *imperii*, φ. castella, *praesidiis* firmata, *opponere* imperio *defendendo*" respiciente, opinor, Nostro in sq. ad 2, 3, 19. τοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχ., pro quo hic simpl τῆς ἀρχ. per variationem, de terra adeo, et in sq. eadem occurrunt, etiam mentio ποταμῶν, in v. πρ. Bg. Lat. adhibente etiam Stp. Th. aliunde, cf. 1, 11, 9., separatim autem proferente hinc Ind. Sb. „προὐβ. τ. ἀ. pro imperii defensione opposuit hostibus" sensus ut brevior sit, tropo remoto, curavit castella et munimenta fieri et milites locari ante s. ad imperii Rom. terminos. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „*Garnison* und *Feldsoldaten*" intelligens Bg. *praes.* de pers., quod nemini invideo.

μισθοφορ.) Ms. tem primam in τὸ addito servaturi ad sq. N., hic potius alteram tractamus, ubi στρατ. omissum minus a vicinitate, quam e glossa per comparationem aliorum, vel loci 3, 1, 5., cum, praeter rel.

σιτηρεσίοις στρατιώτας [q] κατα- certis auctoramentis consti-
στησάμενος, αντὶ [r] τείχους τῆς tuens, pro muro Romani
Ῥωμαίων ἀρχῆς [s], ποταμῶν τε imperii; fluviorumque ma-

q) In Ms. Ba. abest στρατιώτας, et potest abesse. *Mart.* v. N. r) Ms. Ba. ἀντὶ δὲ τειχ. v. N. s) Hoc comma erat in B. 1., sed nihil in Sc. pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N.

Mss., etiam P. agnoscat vulg., cf. 6, 5, 6. it. Stp. Th. aliunde, in μισθ. (cuius loca e Dem. sine Ind. v. 153, 21. 157, 5.) cum Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) statuens idem recte in μ. absolute posito ellipsin subst. στ. (hic expressi a Nostro,) tacente L. Bos. p. 311., sed alio spectante Lindn. p. 70. m., ut Bg. libere omittit στ., dum contra liber P. in aliis addendis, desertus partim a Sch. in „cert. cert. autor. s. *stipendiis* milites *conducens*" postr. Lat. ducto ex Sb. Ind. „*cert. stip.*" ubi Stp. Th. „*certis* stipendiorum *auctoramentis*. Accipiunt enim hic σιτηρέσιον pro stipendio militari" e Bud. C. 1150, 28. et partim e P., quem Bg. plene servat, intelligens haud dubie cum Stp. et Sb. de stipendio et mercede militum in universum, ubi Leisn. ad m. Ox. „Lips. Elect. 1, 8." ubi Op. T. 1. p. 372. „frumentatio. Sic appello gratuitam in plebem annonam, Graecis σιτηρέσιον dictum" sed nihil in nostrum locum et de militibus, nisi obiter p. 379. i., menstruum militis fuisse quatuor modios, it. T. 3. de milit. R. 5, 11. p. 286. e. sq., ubi universe de militum vel frumento, vel pane, sine aliquo Gr. vocabulo, praeter ἄρτος et ἐφόδια, sed p. 316. e. de militis stipendio triplici, in pecunia, frumento ac veste, p. 318. e. Caesarem stipendium auxisse, sed magis Augustum, qui omnes ubique milites ad certam stipendiorum praemiorumque formulam adstrinxerit, et ad decem diurnos asses, quod deinde iterum auctum, ubi p. sq. i. e Zon. de Domitiano, τοῖς στρατιώταις τὴν μισθοφορὰν ἐπηύξησε, *militibus* stipendium *auxit*, sed p. 321. m. de frumenti datione ad milites eorumque dimenso, peditum et equitum, denique de veste p. 327. m., cf. de σιτ. Poll. 8, 140. Harp. p. 318. Suid. Hes. Suic. Th., ad Dion. Ca. p. 1016., Ind. Dem. (cui add. 47, 27. p. sq. l. 6. 1223, 7. p. sq. i.) Xen. Ἀνβ. et Gem. Pl., opprimente Bg. e P. pr. ἐπὶ (h. l. *pro* s. *sub*), ut Sch., deserto P., in „κ. *quum* constituisset *milites* certo *pretio*" quo in v. male non separat Stp. Th. per loca sua medium, quod hic iterum pro act. tantum, cf. Ind. Sb. v. i. aliunde, Dem. Fi. Aesch. et Rsk. ad Polb. cum Suid. 2, 224. m. et 266. i.

ἀντὶ τειχ.) Valde illustris est hic locus de terminis et claustris Romani imperii, ab Augusto constitutis, v., quae notavimus ad Tac. 1. A. 9. Annot. 8. *Boecl.* Forte ἀντὶ τείχους δὲ τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν ποταμῶν, omisso semicolo. Cohaeret hic accusativus τὴν ἀρχὴν cum ὠχυρώσατο. *Reisk.*

Vulg. lectionem retinuit Bg. primo sic, ut particip. καταστ. servaret, commodam sententiam faciens et seriem cum prioribus, sive resolvas per particulam modi Lat. *dum*, sive per copulam *et*; cum P., praeter libere assumtum adv. *tantum*, partic. id, post distinctionem maiorem aliquam, in v. finiti temporis mutasset, tum et Nostri partem ἀντὶ τειχ. τ. Ῥ. ἀ. plane oppressisset, forte ob pr. προυβ., in quo iam inesse videretur isti, ut tamen cum eo consistat bene, ut tropus alius generis, ubi Noster omisit tantum particulam ὡς comparandi, Bg. hoc membrum referente ad

μεγέθεσι, καὶ τάφρων ἢ ὀρῶν προβλήμασιν, ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχήν [r],

gnitudine et foſſarum aut montium obiectu, deſertisque locis ac imperviis ſeptum a ſe impe-

r) Hoc comma abeſt tantum in Ox. et Par. 2., v. N.

priora adhuc, recte etiam, cum Ms. additae binae copulae, τὲ poſt μεγέθ. et δὲ poſt τειχ., relataeque ad ſe non male per ſe, omnia haec inde a μεγέθ. trahant ad ſqq., iunctis partic. κατατ et φραξ., atque τὲ proprie pertineat ad extremum v. ὀχυρ., et hoc coniungat cum pr. προυβ., unde ſumi debeat, copulas iſtas Ms. excidiſſe intra ſyllabas ους et επ, it. τι et τει, ob quas poſtr. facilius elabi δὲ Ms. potuit, quam τὲ intra illas priores; ſed ut nec de Gloſſatore dubites, cum Mss. rel. maneant in lect. vulg., quae et prae Rsk. cogitatis potior, cum facillimum ſit, ad ὀχ. e pr. repetere αὐτὴν pron., non id ſevere Bg. explente, ſed tantum, praeter formam paſſ., ad φρ. adiiciente praep. cum pron., partim e P. (ut Sch. „communito *imperio* deſertis *locis*, τειχ. milites, *qui* ſunt *loco* muri *imperii*, ὀρ. montium *propugnacula*, πρ. limites *munire* obiectionibus *montium*, ceu propugnaculis“) ſed cum eo plene in γῇ it. δυσβ., quod hinc tenet Stp. Th. ſine Vs. et commate poſt ἀρχ. ſed ſub Lat. Bg. (cf. cum al. ſubſt. Poll. 1, 171. Ind. Sb. et ej. Di. H. S. T. 1. Thuc. Aeſchyl. et Lyco.) at in altero adi. tantum ſyn. ſexus ἐρήμῃ γῇ e Luc. (ubi ſine Ind. eſt 1, 194. l. 81., quibus locis non uſus L. Boſ. Ell. p. 63. e. ſqq., nec p. 385. i.) tum in πρ. ſine Lat. Bg., ap. G. Th. e Tac. *montis obiectu*, quem locum et reſpicit Foeſ., cf. Suid. 3, 177. i. et m. cum Bud. C., it. Ind. Polb. Luc. Xen. Cyr. et Dem., (notante etiam Leisn. ad m. Ox. „Ael. V. h. 11, 4. et Periz. Ind. v. προβλ.“) ut de v. ὀχ. in med. per ſimilem rectionem cum abl. rei ſ. modi Xen. Cyr., cf. de rebus ipſis et inſtitutis his, praeter Boecl. diſſ. polit. in Sueton. p. 44. §. 26., quoque Lipſ. ad Tac. Ann. 1, 9., ubi Noſtri locus cum μεγέθει e memoria ſic redditus, *fluminum* magnitudine *et* foſſarum *vel* montium *ſuperciliis*, terra *item* deſerta *et* aegre *pervia*, munivit *imperium*, ſed ſine Vs. a ποτ. ad ἀρχ. modo ad Spart. Adrian. c. 12. T. 1. p. 113. *per ea tempora et alias frequenter in plurimis* locis, *in quibus* barbari *non* fluminibus, *ſed* limitibus *dividuntur*, ſtipitibus *magnis* in *modum* muralis *ſepis* funditus *iactis* atque *connexis*, barbaros *ſeparavit*, productus in Caſ. N. 6. „quid appellat *limites*? Nam et flumina pro limitibus. Romanum imperium alibi limitibus, a natura poſitis, claudebatur, alibi arte conſtructis. Prioris generis ſunt mare, h. e. Oceanus, (nam Mediterraneum, paucis exceptis circa Pontum et Maeotin, orbis Romanus capiebat totum,) flumina magna, ut Danubius et Euphrates, vel aliquando Rhenus et Tigris, item montes, ut in Aſia Taurus quibusdam locis, alibi alii. Addit Herodianus terras deſertas et ſolas, quae locis aliquot imperium terminarent. Eius verba ſunt l. 2. de Auguſto, —. Poſterioris generis ſunt foſſae, caſtra, arces, concaedes, ſtipites, muri. Atque iſta χειροποίητα ſunt, quae ſpecialiter appellat hic Spartianus *limites*. Foſſarum meminit Herodianus in ſuperioribus verbis, it. arcium et caſtrorum paulo prius, φρουρ. κ. στρ. τ. ἀ. προβ. Auguſtus, ἀντὶ τείχους. Tac. *et* quidquid *caſtrorum* Armeniis *praetenditur*. — Huiusmodi caſtra inſtar habuerunt urbium, rel.“ cf. 2, 2, 19. 2, 7, 7. et 3, 14. 18. ὑπερβάντος δὲ τοῦ ςρατοῦ τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς

ὠχυρώσατο. ὅθεν τὸν Σεβῆρον προσιόντα πυνθανόμενοι τότε μετὰ τοσούτου στρατοῦ, εἰκότως ἐταράττοντο τῷ ἀήθει τοῦ[u] πράγματος. οὔτε δὲ ἀντιστῆναι ἢ κωλῦσαι ἐτόλμων, ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες, καὶ πύλαις ἀναπεπταμέναις ἐδέχοντο. ὁ

10. rium munivit. Quocirca Severum accedere audientes tunc cum tanto exercitu, merito perturbabantur insolentia rei: atque nec obsi-
11. stere aut prohibere audebant, sed obviam ibant laureati, ac portis patentibus excipiebant.

u) Attic. τοῦ mendose Ing. omittebant, et post πραγμ. erat ubique punctum, secus ac in Ms. Bg.

Ῥωμαίων ἀρχῆς. Caeterum potius comma post ἀρχ. delectum, quam post φρ., cum ex sq. subst. ἀρχ. tunc pron. αὐτὴν arcessendum esset, qui mos est magis poëtarum, et simile ap. Ios. 1, 247. s. 37. e. ἅ περ, ὡς ἀντὶ τειχ. ὄντα, λ. *vicem* parietis *implentia*.

ὅθεν) Lat. Bg. hic e P. cf. 2, 9, 13. 1, 12, 17. e. 1, 8, 2. m.

τότε) Omissa ergo quaedam in Ms. Bg. *Leisn.* Ibi sane deerant quatuor vocabula τότε μ. τ. στρ., a nobis restituta partim e P., qui tamen ignorabat adv. temporis, servatus partim a Sch. in „ταρ. *perterrebantur* re *insolita*, πρ. *rei* insolito *modo*, ἀ. insueta *novitate*, insolentia“ quod postr. ap. Stp. Th. in „τὸ ἀ. subst.“ sine auctore, quem habeo praeterea Phil. p. 760. D. i. et Ael. V. h. ubi et illud syn. P. ἄηθες πρᾶγμα.

οὔτε δὲ) Variante Nostro cum 2, 6, 19. e. in ἀντ. ἐτ. per adiunctum v. κωλ. sed P. mutante orationem in periodum, reddit Bg. libere, pro *neque vero*, (forte capiens οὔτε pro *ne quidem* et δὲ pro τε) sed e P. in sq. ὑπ. δαφν. quo variatur cum 1, 7, 4. m. et e. per ordinem et syn. particip. cf. 2, 2, 23., sub formula syn. huc spectantibus Bud. C. et Stp. Th.

ἀναπεπταμ.) Haec syncope in hoc v. obvia ap. Pind. Νεμ. od. 9. v. 4. v. Schmid. p. 209. et ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 22. Arist. Av. v. 35. et 1471., ubi v. Kust. Eadem syncope in particip. κατεπτυχὼς ap. Lyc. adv. Leocr. p. m. 129. ap. Dem. Phil. 1. et Isocr. v. Tayl. ad locum Lyc. l. l. et ap. Herodianum ipsum mox c. 12. §. 9. *Leisn.*

Cf. supra 2, 5, 8. e. κατεπτ., et Sch. (e P. cum Bg., ap. G. Th. saltem cum subst. nostro,) „per sync. pro ἀναπεπεταμέναις, ex πετάννυμι, *pando*. Alii referunt ad v. ἀνίσταμαι. Sic Pollux l. 1. c. 11. 5. ἀναπεπταμένοι μυκτῆρες, patulae *nares*“ Sb. Ind. nihil tenente, quam similis formae contractae exemplum e Zos., sed Stp. Th. aliunde alia, cf. Ind. Xen. M. S. ed. Ern. it. Bach. Pol. et Cyr. Z., ubi Nostri formula ipsa, ut simile quid, quoad v. adiunctum, in Luc. ex 1, 42. l. 75. ἅ περ ἔγωγε — ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, *quae* ego *animo* aperto *accipiens*, D'Orv. Ch. p. 480. e. et Gottl. Plat. Phaed. p. 98. m. it. Obs. in quaedam loca Dion. Hal. in Act. Erud. an. 1771. p. 215., cum N. ad Hes., non coll. Suid., e P. retinente Bg. Lat. compos. in δεχ. cum Sch., qui tamen adiecerat *adventantem*, respiciens simul omissum pron. αὐτὸν, quod P. explerat, h. l. venientem admittere ad se, ac sinere introire.

δὲ τοσοῦτον ἀνεπαύετο [x], ὅσον καλλιερῆσαί τε καὶ τοὺς δήμους προσειπεῖν [y], εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἠπείγετο. ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν [z], τοῦ μὲν Ἰλλυρικοῦ [a] στρατοῦ τὴν δύναμιν

Ille autem tamdiu requiescebat, quoad sacra faceret ac populos alloqueretur, caeterum
12. Romam versus properabat.
Cum autem haec Iuliano nunciarentur, in extrema desperatione erat: Illyrici quidem

x) Hoc comma in A. al., non item in Stp. rel. y) Colon hic in Stp. rel., ut punctum in al., sed comma cum Ms. Bg. etiam in B. 1. al. z) Ad Ms. Bg. propinquum est A. punctum. a) Ms. Vl. Ἰλλυρικοῦ v. N.

τοσοῦτον ἀνεπ.) Sch. „usurpatur et τ. velut adv. *tamdiu*, seq. ὅσον, *quamdiu*" quo venitur demum expletis subst. καιρὸν s. χρόνον et praep. κατὰ, ἐς etc., cf. §. 2. et 1, 4, 7. m. 1, 17, 10. m., tacentibus Stp. Th. L. Bos. Ell. Vig. et Indd., ad analog. ut Noster scripserit tantum, etiam, ubi neutr. Atticum, quod volunt, sumatur, pro τοσοῦτο, suppletis μέρος τοῦ χρόνου s. καιροῦ, P. deserente Bg. in v. ἀν., quod h. l. de proficiscente, cum iter non prosequitur, sed manet in loco aliquo, notionem hanc, quo redit P., non diserte ponente Stp. Th.

ὅσον καλλ.) Sch. in „ὅσ. *quamdiu*, (e P. sub lege, qua usurpatur adverbialiter, cf. 2, 3, 4. per ellipsin pr. κατὰ s. εἰς, cf. §. 7., quo spectat Lat. Bg., etiam adhibitum a Stp. Th. 3, 496. E. e. ex Thuc. sine Ind. e 3, 49. e. s. 199, i. ubi similiter, ut hic, cum inf., cf. §. 2. supra,) κ. *sacra facere secunda*" deferens P., quem Bg. servat, accepto v. simpliciter, nec cum notione principe, quam alii uno Lat. *litare* eloquuntur, quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., cf. Stp. Th. aliunde, qui Bg. vim ignorat cum L. Ern., it. Bud. C. Suid. Schol. ad Arist. Plut. v. 1182. cum N. Hemst. p. 462. a., ubi ed. Gryph. ἔβαλλ' ἱερεῖον corruptum est ex ἐκαλλιερεῖτο, ad Herdt. p. 563. N. 32. et 700. N. 10. ad Hesd. Theog. v. 417. N. Cler., ad Aesch. Or. V. 3. p. 521. N. 17. Vig. p. 305. e. Ind. Gs. Chr., Onos., Polb. Luc. Xen. Ἀνβ. Cyr. Pol. Z., sed sine Vs. R. Or. V. 4. Dem. et Diod. S., cf. Xen. Thiem. V. 3. s. Hell. p. 134. i. p. sq. i. et 157. i., sed Hesy. καλλιερεῖν, θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν, cum N., quorum priora Bg. faveant, qui in sq. formula e P. cum Sch. in v. πρ., qui tamen hunc locum subiecerat isti 2, 1, 15. e., cum hic, aliter etiam, quam 1, 2, 22., esset de imperatore in transitu per urbes, pro respondere legatis populorum, nominatim decurionibus in municipiis et coloniis, adventum gratulantibus.

ὡς — ἀπηγγ.) P. libertatem deseruit Bg., servato tantum Lat. in v. ἀπ. cum Sch. „nunciabantur *haec*, κ. in *extr.* desp. *esse*, ἦν, desperabat" cui v. addendum erat adv. P. *prorsus* aut simile, v. c. summo modo, cf. 1, 2, 3., ob adi. ἐσχ., quod cum subst. nostro est in Ind. Luc., praeter quem subst. repertum ap. Dion. H. S. T. 1. Thom. M. Suid. 1, 271. m. Hes. cum N. Suic. Th., nec Stp. aut G. Th. ferente totam formulam, ut ad analog. forte sit facta tantum.

Ἰλλυρικοῦ) Contra Ms. Vi., praeter Mss. rel., etiam P. manet in vulg. cum Bg., cf. 2, 9, 1. et 12., tacente hinc Sb. Ind., sed variante Nostro

καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὔτε δὲ [b] τῷ δήμῳ πιστεύων, ἐπεὶ μεμίσητο, οὔτε τοῖς στρατιώταις θαῤῥῶν, οὓς ἐψεύστο [c]. χρήματα δὴ [d] πάντα ἀθροίζων [e] τά τε αὐτοῦ [f] καὶ παρὰ τῶν φίλων, καὶ εἴ τινα ἦν ἐκ δημοσίων ἱερῶν

exercitus robur et magnitudinem audiens, neque populo autem credens, quia invisus ei erat, neque militibus fidens,
13. quos deceperat. Opes ergo omnes colligens cum suas tum ab amicis, atque, si quae essent, ex pu-

b) δὲ A. al. mendose, cum μὲν opponatur. c) Mss. tres ἐψεύσατο v. N. d) Ms. Ba. δὲ v. N. e) Comma hic in A. al., v. N. f) Ms. Ba. αὐτοῦ per lenem, ut A. al., sed τά τε αὐτοῦ καὶ φίλων, καὶ εἴ τινα ἦν παρὰ τῶν ἐκ δημοσίων ἱερῶν καὶ τοπ. λ. Par. 2. et Ox., quibuscum in δημ. ἱερ. καὶ τοπ. conspirant edd. rel., etiam Mss. tacite rel., praeter Vi., ubi καὶ ἱερ. τοπ., et post καὶ et ἦν commata sunt in sola ed. Sb., v. N.

cum 1, 9, 11. et 2, 10, 16. in adiunctis subst. δυν., (ubi Bg. e P. fere,) it. in syn. ἀκ. cum §. 10. πυνθ. Mox Bg., fere e P., ad v. μεμ. supplet pron. αὐτῷ, non item Sch. „*invisus* redditus *erat*“ qui et pass. sic melius, quam P., servat per phrasin syn. Bg., cf. 2, 10, 8., quo Noster respicit, varians cum πισ et sq. θαῤῥ., ubi ignorat Stp. Th. rectionem Nostri cum dat. pers., cf. tamen Dem. sine Ind. 239, 14. sed 67, 8. οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, λ., manente hic Bg. e P. in universo vocab. τ. στρ. pro Praetorianis, ut 2, 7, 2.

οὓς ἐψεύστο) Cod. perperam ἐψεύσατο. *Stroth.* E glossa per comparationem ex 2, 10, 8., cum et litterae abhorreant nimis, et P. referat vulg. tempus plusqpf., variante hic Nostro cum l. l. per tempus, quod nostrum Stp. Th. tenet aliunde sub pass. pro med. et in rectione eadem cum acc. pers. 4, 713. G. m. e Thuc., cf. Ind. e 367, 73.

χρημ. δὴ) Contra Ms. Ba. δὲ pro δὴ, praeter Mss. rel., etiam P. per suum *itaque* tuetur vulg., quod et Bg. exprimit, recte, cum subiiciatur hic a Nostro non res contraria, sed quae sequatur e pr. enunciatione et animo Iuliani, et quae illativam, quam vocant, s. consecutivam particulam requirat, ubi ob v. ἀθρ. Bg. e P. de Lat. ratione servat pron. αὐτ. asperum, sed cum v. eodem ἀθρ. copulat παρὰ τῶν φ., dum P. articulum τὰ iunxit etiam cum παρὰ τ. φ., et praeterea ellipsin sumsit particip. v. c. παραλαμβανόμενα, qui modus probabitur, cum τὲ stet post artic., ut ille Bg. contra, si τὲ sumatur, ut alibi, non stare loco suo, pro ἀθροίζων τὲ τὰ ἁ. λ. Caeterum in edd. per Var. L. patet operarum vitium in male locato παρὰ τῶν.

ἐκ δημοσ.) Rectius copula transposita legemus, ἐκ δημ. καὶ ἱερ. τοπ., e *publicis* et *sacris* locis. *Sylb.*

Quae probat Bc. in N. et Sch. repetit tum in v. δημ., quo de post, tum in καὶ, quod similiter transponit Fabric. ad Dion. C. p. 1083. N. ad §. 51., et hinc interpretatur alia loca Dionis aliorumque, ubi copulantur τὰ ἱερὰ et τὰ ὅσια s. τὰ κοινὰ, dicens, haec Nostrum exponere per τὰ δημόσια, sequente Bg. emendationem Sb., adiutam illam a Ms. et P. „*tum* quascunque *in* templis *aliis* que *locis* publice *invenisset*“ ubi liber-

καὶ τόπων λαμβάνων, τοῖς στρατιώταις διανέμειν ἐπειρᾶτο, ὡς ἂν κτήσαιτο τὴν εὔνοιαν αὐτῶν. οἱ δὲ, καίτοι μεγάλα λαμβά-

blicis ac facris locis accipiens, militibus diftribuere conabatur, ut adipifceretur benevolen-
14. tiam eorum. Illi vero

tarem modo deprehendas variam, tum in ordine alio *ἱερ. καὶ δημ.*, tum assumto adi. *ἄλλων*, it. adi. *δημ.* commutato cum adv.; fed et *ἱερ.* non acceptum pro adi., verum pro fubft., et praeterea *εἴ τ. ἦν* cum v. *λαμβ.* copulatum fic, ut *εἴ τ.* per fyn. pron. relativ. *ἅ τινα* verterer, at v. *ἦν* non tam opptimeret, quam cum part. *λαμβ.* iungeret in notione illa periphraftica, et adeo *ἦν* cum alio v. pro plusqpf., nulloque facto commate poft *ἦν*, et ad *καὶ* e pr. repetens v. *ἀθρ.*, cum de Bg. ratione *καὶ* coniungendum fit cum part. *λαμβ.*, et, factis cum Sb. commatibus poft *καὶ* et *ἦν*, per fe, ut membrum peculiare, fumenda *εἴ τ. ἦν*, pro *fi quidem* f. *fi tamen* quaedam *effent*, fcil. *ἐκεῖ*, quod adv. petendum e fqq. fubft. locorum; propter quam varietatem in interpretando et diftinguendo liberam reliqui rem non modo quoad interpunctionem, fed etiam quoad veterem lect., eum pro Sb. ratione hoc quidem afferri poffet, librarium quendam omiffum primo *καὶ* per negligentiam, cum nollet perire, alieno ramen loco et poft pofuiffe, fed contra Sb. etiam lenior alia fuppetat medicina haec, ut legamus *δημ. ἱερ. τε τοπ.*, ut confufo *καὶ* et *τε*, aut, cum *τε* propter fq. *το* fyllabam fimilem elapfum effet, ac librarius in marg pofuiffet *καὶ*, ad fenfum neceffarium, altero id librario ponente in textu aliena regione; quae faltem aeque commode, ac Sb., fingi poffunt, et feverum criticum detinere ab arripienda ftatim Sb. coniectura, inprimis cum fit violentior a transpofitione; ficut Ms. Vi. poteft, ut alibi, correctus effe, fed ab intelligentiore librario, facturus tamen momentum aliquod, quia non procedit lectio vulg., maxime, fi olim accedant alii Mss. Caeterum Sch. in v. *λ.* cum Bg. „*accipiens* ex *locis*, *τοπ.* *pecuniae* locorum *publicorum*, *δ.* — *ἐκ δ.*, nempe *χρημάτων*. Sb. tamen accepit mafc. et retulit ad *τοπ.*, ita legens —" fed ut Sch. repugnet ipfe fibi erretque, cum fermo fit iam de pecuniis, quae non commode *colliguntur* ex *aliis* publicis *pecuniis*, fed potius *locis*; ficut obfcure idem Sch. in „*ἦν*, *fi* qua *habebat*" fupplens fortaffis mente pron. *αὐτῷ*, *fi quae* erant *ipfi*, unde illud eius exiftit liberum.

ὡς ἂν λ.) Ab Herodi. paffim copulantur *ὡς ἂν*, cum alibi, tum 2, 7, 10. 2, 13, 2. 2, 15, 9. Alioqui putarit aliquis, hic legendum effe *ὡς ἀνακτήσαιτο*, ut *recuperaret* f. *denuo* conciliaret. *Sylb.*

Nec habuit dum Iulianus benevolentiam Praetorianorum, qui et hic intelliguntur, cum ftatim poft electionem mendax repertus effet, et hinc odiofus factus, cf. 2, 6, 15. fqq. 2, 7, 2. fqq. 2, 8, 8. 2, 10, 8., nec Sb. coniectura, (a Bc. tantum repetita in N. fine crifi,) contra libros rel. firmabitur fatis e P. Lat. *redimere*, quod faepe pro fimpl. ponitur, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., (ap. G. Th. tamen cum affini *προσκτήσομαι*,) fed formulam aliunde, cf. Poff. Call. p. 220. e. 632. i. et ap. Dem. fine Ind. 257, 17., nec G. Th. ferente Bg. formulam, nec in *parare fibi*, fed modo *adiungere fibi*, quae fervent vim v. med.

μεγάλα λ.) Sch. in v. „*λ.* accipientes *beneficia*" fupplendum cum effet potius *χρήματα* e pr. §., partim Lat. v. fervato e P., unde Bg. praeterea retinuit rel., nefcio, utrum fufpicatus, excidiffe *πολλά τε*, an explicaturus

νοντες, χάριν οὐκ ᾔδεσαν· ὄφλημα γὰρ αὐτὸν ἀποτίνειν[g], ἀλλ' οὐ δωρεὰν[h] διανέμειν, ἐλογίζοντο. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, καί-

quamvis multa magnaque accipientes, gratiam non habebant. Debitum enim eum solvere, non vero gratis distribuere arbitrabantur. Iulianus au-

g) MS. Ba. ἀποτείνειν mendose. h) δωρεὰς Ing. vitio operarum.

sic Gr. μεγ., quod de χρήμασι sane pro πολλὰ sumendum, sicut Stp. Th. aliunde 2, 833. G. m. capit μ. χρήματα, et nostrates quoque dicunt *großes Geld*, pro *vieles*, et Noster supra cum subst. posuit adi. idem eodem sensu, cf. 1, 6, 24. e. sq. c. 1, 9, 18. e., et similiter absolute 2, 3, 23., ubi §. pr. ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς.

χαρ. οὐκ ᾔδ.) E P. servat Lat. formulam Bg., prae severa Lat., etiam G. Th. ignota, non item nostratibus, probante quoque Stp. Th. potius illam Bg. 1, 1110. G. m. aliunde, it. 4, 349. D. e. sqq., ubi tamen recte alteram quoque, Lat. respondentem, χ. ἔχειν, profert, cf. Thom. M. p. 913. it. ad Luc. 1, 650. N. 24. et 2, 813. e., Poss. Call. p. 420. Vig. p. 151. b., Ind. Fa. Aes. Hs. Liban. ep. p. 16. i. 26. pen. variante Nostro cum 2, 8, 14. χ. γιγνώσκων per v. syn.

ὄφλημα) Hoc νόημα, extra corpus orationis eminens per enunciationem singularem et finitum in v. ἐλ. modum, priori enunciationi arctius, sublato γὰρ et per particip. annectit libere P., unde Sch. partim „ἐλ. *interpretabantur* pro *debito*, δωρ. munus *distribuere*“ ubi Bg. non acc. simplicem sumit, sed ellipticum, ut, suppleta pr. κατὰ, evadat adv., ubi adeo ad v. v. utr. ἀπ. et διαν. repetendum pron. αὐτὰ, τὰ χρήματα, et ad subst. ὀφλ. insuper ὡς, pro *tanquam*, s. ὥσπερ, ut diserte habetur 5, 1, 13. per variationem, quem locum modo respicit Stp. Th. in subst. hoc, dum v. ἀ. et ipse pro simpl. declarat cum Lat. Bg., sed et compos. P. affert, non item *exsolvo*, quod ap. G. Th. cum Gr. n. et cum syn. *aes alienum*, et adeo propius, etiam *dependo*, ib. cum syn. ἐκτίνω, non tamen cum subst. Bg., ubi syn. ὀφείλημα, et Bg. phrasis, quam Noster respexerit, aut affinem ἐκτίνειν τὸ ὀφλ. Dem. v. Ind., hunc imitatus cum arte, per v. aliud syn. cum subst., et hoc sine artic. ponens, sed, quoad sententiam, respiciens Thuc. 122, 5. ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς, οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, *sed qui* pro *beneficio* accepto *gratiam* referre *debet*, est *in* amore *hebetior*, quia *scit*, se *beneficium* non *daturum*, sed *rem* debitam *persoluturum*, pro severis, *sciens*, non *pro* beneficio, *sed* pro *debito* beneficentiam *redditurum*, s. *non per* s. *tanquam* beneficium, *sed* per s. *tanquam* debitum *beneficentiam repensurum*, ubi Var. L. ὄφλημα, non illa prorsus abiicienda, et patet, Nostrum pro χάριν posuisse δωρεὰν, sed deinde ordinem cogitatorum invertisse, et, quae ibi essent priori loco, fecisse posteriora, et omisisse praep. ἐς, quae, ut Lat. *ad*, valet illic, quod expressimus, cf. 1, 2, 8. 1, 4, 17. e., ut de ὀφλ. Hes., non coll. Suid., Ammon. p. 107. e. Herodi. Gr. post Moer. p. 471. Thom. M. p. 666. Suic. Th. Poss. Call. p. 317. Ind. Luc. Rs. Or. V. 7. Is. Dem. et Aesch. ep. S., ubi per idem cum Ms. vitium est v. ἀποτ., cf. infra 4, 15, 19., Latt. Bg. tenente G. Th. cum Gr. n., non item Stp. Th. in ἐλ.

καίτοι) Praeter variationem cum pr. §. in τὸ στ., sequitur Noster in v. ἐξαγ. usum veterum, quo ponitur ita absolute per ellipsin aliquam, non

τοι συμβουλευόντων αὐτῷ τῶν φίλων, ἐξαγαγεῖν τὸ στρατιωτικὸν, καὶ τὰ στενὰ τῶν Ἄλπεων προκαταλαβεῖν [i], (μέγιστα [k] ἐκεῖνα ὄρη, καὶ οἷα οὐκ ἄλλα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γῇ, ἐν [l] τείχους σχήματι περίκειται καὶ προβέ-

tem, quamvis ſuadentibus ei amicis, ut educeret exercitum et anguſtias Alpium
16. occuparet, (illi autem maximi montes qualesque nulli in noſtro ſolo, ad muri formam praeiacent et obiecti

i) Mss. tres καταλαβεῖν v. N., comma ponentibus hic nobiscum A. al.
k) In Ms. Ba. μέγιστα δὲ ἐκεῖνα λ. ſed parentheſis ſigna nulla. *Mart.* Parentheſin quidem edd. agnoſcunt omnes, praeter A. B. et Par. 2. ſed de nova lect. v. N.
l) In M. Ba. ἐν abeſt. *Mart.* ut in Ve. τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ τειχ. λ., v. N.

ſubſtantivi tantum e loco, ut hic, ex urbe, ſed etiam in locum, ut in campum, aut alius generis, ut in aciem ſ. expeditionem, it. adverſus hoſtem, cf. H. Stp. aliunde, Bud. C. 523. e. L. Boſ. Ell. p. 98. m. 189. e. 274. i. 309. m., it. 456. m., Ind. Xen. Cyr.

καὶ τὰ — προκατ.) Cod. Ven. καταλ. minus recte. *Stroth.* e gloſſa ad ſenſum indicandum et quoque ad variandum pro duorum locorum iam illo biscomp. per comp. ſemel, v. 1, 6, 8. et 2, 10, 18., quorum in loco utr. P. (ut hic et primo Bg.) habet Lat. ſimpl., ſed ut nihil inde conficiatur, quia ib. Mss. tacuerunt, et Lat. verbum eundem ſenſum habet cum Gr. vulg., quod et Stp. Th. aliunde per Lat. Bg. reddit, etiam tacite partimque e P. in τὰ σ. e. hinc „ang. Alp. *occupare*" ut Sch., qui et recte pro ſubſt. capit, non monens tamen de ellipſi ſubſt. χωρία, ut nec L. Boſ., hauriente Noſtro partim e Thuc. (ſecundum Stp. Th., cuius locum tamen Ind. ignorat) quoad in plur. adhibet, quem de ſuo ponit cum τῶν Ἀλπ. nomine, cf. Ind. Sb. aliunde et Zoſ. 4, 42, 11. Xen. Bach. R. Or. V. 4. et Dem. it. Luc. cum Suid.

μέγιστα ἐκ.) Ms. inſertum δὲ, ſolenne parentheſis indicium, agnoſcit etiam P. cum Bg., ut vel libere additum ſit, cum et alibi parentheſis nuda fiat, cf. 1, 6, 11. i., vel exciderit ob pr. στα ſyllabam, aut etiam modo δ' ob pr. α aut ε ſq.; in ἐκ. ordinem mutante Bg., et in μ. deferente P. per ſeveritatem potius, opinor, quam quod cogitarit aliam menſuram, latitudinem intelligo, qua de cum altitudine Alpium v. ad Stp. Byz. N., ubi huc reſpicitur breviter, ignorante Stp. Th notionem adi. pro altus. Sed in ſq. κ. οἱ. Bg. modo pron. e P. ſervat, ſeverior, praeter ordinem, etiam hic in formula, quam Lat. quoque norunt in *et qui*, omiſſo pron. altero demonſtr. τοῖα ſ. τοιαῦτα poſt καὶ, ſicut nec ſupplet cum P. in Gr. oppreſſum v. ſubſt. εἰσὶ ſ. ἐστὶ, deſerens eundem in ſq. formula τῇ κ. ἡ. γ., per quam variatur cum 1, 1, 5. e., plenam et cum diſerto ſubſt. poſitam hic, modoque ſactam de analog., ubi in ſubſt. Bg. Lat. tenet Stp. Th. aliunde, ſed Sch. in „τῇ — noſtrate, γ. noſtris *regionibus*" in poſtr. fere cum P., ut Bg. in neg. cum adi. ἀλλ' per ſyn. contractum.

ἐν τείχ. σχ.) *ad* muri *formam*. Hinc Cic. Phil. 5, 13. (e.) *Alpium* murus. *Leisn.* Cod. Ven. τ. κ. ἡ. γενεᾷ, τείχους inepte. *Stroth.*

Sed ut ibi lateat vulg. lectio et appareat γῇ ſ. γηι poſtſcripto iota in γεν ut ἐν in εα, quod ἐν in Ms. Ba. excidit intra ſyllabas non admodum

βληται Ἰταλίας, καὶ τοῦτο μεταὰ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας παρασχούσης τῆς Φύσεως Ἰταλιώταις, ἔρυμα ἄῤῥηκτόν τε καὶ [m]

ſunt Italiae, id etiam cum caetera felicitate indulgente natura Italis, ut munimentum inexpugnabile ipſis ob-

m) In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Loc.* At Ms. Ba. et Ve. ἔρυμα ἄῤῥηκτον τῆς αὐτῶν πρ., ſed τὸ abeſt in Ox. et Par. 2., quae et fert praeterea ἔῤῥωμα monſtroſum, v. N.

ſimiles, et forte quod librarius reperiſſet γῇ ſ. γηι rectum, ſed pravum ἐᾷ, quod non intellectum ille expunxerit, huc ſpectanre Stp. Th. t, 1327. e. ſine Vs. in σχ. ſub „forma, figura, (it. 2, 168. B. e. ſub) circumiaceo“ nec cum Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. πρόβάλλομαι, quaſi Noſter ſyn. copulet, ſed e diverſo tropo,) ut nec habet aliquid in pr. ἐν, ubi Bg. ignorat G. Th., (tenens modo ſyn. 714, p. *in* formam *iuſti* exercitus *coire*,) e P. cum Sch., qui in σχ. etiam „ad *ſpeciem*, ſimilitudinem *muri*, π. montes *circumiacent*, πρ. *obiecti* ſ. *circumdati* ſunt, ceu propugnaculum Italiae“ hic partim ex Ind. Sb. „*obiecti* ſunt *Italiae* ceu prop.“ quo in v. Stp. Th. aliunde cum rectione ſimili etiam Lat. Bg. habet, ap. G. Th cum Gr. n., cf. Zoſ. 1, 23, 4. e. Suid. 3, 176. i. Dem. et in analogiam Ind. Gortl. Plat. Menex. „ἐν πατρὸς σχήματι parentis *vicem* rel.“

καὶ τοῦτο) Pro liberioribus P., quocum Sch. partim in „π. natura *addente* hoc *illis*, φ. felicitatem *hanc* natura *exhibente*“ Bg. tantum hinc ſervat notionem in καὶ, (ordinem et ipſe deferens,) et in ἄλλ., quibus Noſter variat cum 1, 2, 2. m. modo in adiuncto ſubſt. al. εὐδ, quod non neceſſario ſumendum cum P. de regione et terra, cum ſubiiciantur ipſi Itali, ubi variatur cum 1, 13, 12. m. per nudum ſubſt. τ. φ., libere quidem Bg. verſato in Lat. v. π., ſed tamen per ſyn., cf. 2, 4, 15. ; ignorante Stp. Th.

ἔρ. ἄῤῥ.) Poſt καὶ aliquid deeſt, aliud fortaſſe adiectivum, ad ἔρ. pertinens. *Steph.* Non male expleri videtur ſententia, ſi legamus, ἔρ. ἄῤ. τε καὶ δυσδιάβατον αὐτ. πρ., qua de re v. et infra 8, t, t2. et Amm. Marc. *Sylb.* Addenda eſt huic deſcriptioni altera παράλληλος l. 8 c. t. (§. 12. ſqq.) ubi eadem ſententia τεῖχος Ἰταλίας, quaſi *quendam* Italiae *murum* vocat. Floro ſunt *clauſtra Italiae* 3, 3, 6. Aethicus Coſmographus Italiam *Alpium* obicibus *cingi*, eodem ſenſu ſcribit. Polyb. 3. (54. 1.) οὕτω γὰρ ὑποπεπτώκει Ἰταλία τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν, ὥστε, συνθεωρουμένων ἀμφοῖν, ἀκροπόλεως (διάθεσιν) φαίνεσθαι ἔχειν τὰς Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας, ita ſubiacet praedictis *montibus* Italia, *ut qui* utraque *ſimul* contuentur, *credant*, Alpes *intuitu* Italiae veluti *arcis* cuiusdam *ſitum habere*. Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. v. 295. etiam nominis ſignificatum ad *clauſtra* eiuscemodi accommodat, φασὶ δὲ τὴν λέξιν ταύτην, κατὰ τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψιν, ταυτὸν δύνασθαι τῇ κλεισούρᾳ, *dicunt autem hanc vocem*, Alpium ſcil., *ſi Graece transferas, idem ſignificare*, quod κλεισούρα, i. e. clauſura, clauſtrum. Clauſtra enim Romani vocant munitiones tranſituum, ſ. anguſtos munitosque aditus. Suid. ad v. κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίῳ τῶν Ῥωμαίων. Idem qui in v. Ἄλπειον, εἰσβολὰς vocari ſcribit. Adde Strab. S. γεωγραφικῶν extr. In gratiam Herodiani, qui hic et infra diligenter deſcribit Alpes, iſta adieciſſe liceat. De caetero non male expleri videtur ſententia, ſi legamus ἔρ. ἄῤῥ. τε κ. δυσδιάβατον αὐτ. λ. *Boecl.* Poſt particulam καὶ deſideratur aliquid ad explendam ſen-

αὐτῶν προβεβλῆσθαι [n], ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας [o] θαλάσσης [p] ἐπὶ iectum sit, a septentrionali

n) Hic et in Ms. Bg. nostrum est comma. o) Sic cum iota subscripto A. Stp. al., cf. 1, 15, 9. e. p) Ms. Ba. θαλάττης v. N.

tentiam, adiectivum forte δυσδιάβατον, aut tale quid. *Oxon.* Forte ἄῤῥ. τε καὶ ἄβατον αὐτῶν λ. *Reisk.* In Cod. Ven. recte legitur ἐρ. ἄῤῥ. τῆς αὐτ. πρ., scil. γῆς, pro vulg. lect. perversa. *Stroth.*

Stp. rem infinitam repetit Sch. in καὶ extr., reddens cum P. partim in „ἐρ. *munitionem* inexpugnabilem *positam* esse *ante* aliquos, ἀρ. *infractam*, inexp. *mun.* πρ. *obiectam* esse *ante* ipsos *mun.*“ sed Sb. Ind. nihil hinc, nisi ἄῤῥ. ἐρ. sine Vs., ut et Stp. Th. nihil. Sed Leisn. ad m. Ms. Bg. „probare videtur Perizonii emendationem ad Ael. 9, 16. (et ad m. Ox.) Kühnius ad Ael. 9, 16. l. αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἄῤῥηκτόν τε καὶ ἀπὸ etc. vide“ ubi p. 605. i. haec modo. „Herodi. l. 2. c. 11. ubi verborum ordo male turbatus ita restituendus“ ut tamen de Bg. non praestem, cum ordinem teneat Gr., et potuerit τὸ καὶ plane sustulisse, quae nec comparent in P., qui modo habet primo cum Bg. particulam *ut* ante ἐρ., non tam quod exciderit particula ὡς, pro ὥστε cum inf., ob similem pr. αις syllabam, quam quia libere expleta est post pron. pr. τοῦτο, quanquam et Lat. ferunt pron. demonstr. cum inf. Mihi quidem videtur sane etiam post καὶ elapsum adi. aliquod, quorum Rsk. ἄβατον proximum fuerit ad vulg. textum in αὐτῶν, sed vicinius, quam Sb., δύσβατον, quo Noster usus §. 9. e., ut illo Rsk. alibi, cum Mss. τῆς (cum Strotho sane capiendum et explendum) a vulg. τὸ καὶ litteris discedat nimis, et a Glossatore esse possit, locum hunc utcunque adiuturo, quia et Ms. Vi. abit, nisi huius καὶ omisso utaris sic, ut, cum τε corruptum esset e τῆς, stultus aliquis librarius addiderit καὶ, alibi cum τὸ iunctum, sed nullam hic sententiam edens, aut, cum quis καὶ in marg. posuisset, quia ante ἀπὸ excidere potuit ob pr. σθαι simile, id alius alieno loco receperit, ex ista ratione copulans ἀῤῥ. τε — καὶ διῆκον ἀπὸ x. Sed P. deinde in regione inde ab ἀπὸ non agnoscit copulam, verum *scilicet*, libere additum, quo indicat modo appositionem, et copulasse se διηκ. cum subst. pr. ἐρ., quod et Bg. facit. Kühnii quidem rationem, ut violentam, equidem non probo, sed e vulg. litteris et Mss. indicio novam lectionem τῆς γῆς, quae a τὸ καὶ non multum abhorrent, propono, ignorante Stp. Th. in ἀρ. Lat. Bg., cf. Ind. Hom. Luc. et Gs. Chr. cum Hes., sed in subst. ἐρ. cum eodem Lat. et ap. G. Th. cum Gr. n.

ἀπὸ τ. ἀρκτ. θαλ.) Ms. forma alia per ττ est e glossa per comparationem cum locis duobus pr. 2, 10, 8. i. 1, 16, 7. m., aut ex opinione Atticismi, cf. Ind. Aes. Fa. Hs. Fi. ad Well. p. 70. m. Greg. de dial. p. 10. §. 5. cum N. 24., ad Luc. 1, 91. N. 78. e. D'Orv. Ch. p. 56. i. Hemst. ad Arist. Plut. p. 118. ubi σσ in ττ mutat, quia sit ita semper ap. Comicum, quae forma et habetur ap. Is., v. Ind. Ev. F. et P. Mor. p. 105. N. f, ut contra per σσ volunt esse semper ap. Thuc., cf. Ind. et ib. ad p. 83. N. 49., ut fuerit proba utr. et aeque in usu, sicut Schol. Arist., qui Thuc. locum per θάλατταν ad Plut. v. 69. affert, tamen mox e Soph. Ai. v. 585. γλῶσσα ponit, et Suid. 2, 162. m. utr. in nostro subst., at Hes. modo per σσ, sed deinde in compositis hinc ττ quoque, ut Ind. Xen. Hell. et Pol. Z., tum per ττ ap. Dem. et Rs. Or. V. 4., sed per σσ ib.

τὴν q μεσημβρίαν βλέπουσαν mari ad id, quod meridiem.

q) Mss. tres ἐπὶ τὴν πρὸς μεσ., ut ed. Ing., v. N.

V. 6. 7. Ant. 8. And. cum L. N. T., quorum Fi. et Schw. etiam Atticam illam per ττ edicunt; inconstanter hic agente iterum Ms. librario, qui 2, 1, 13. i. ττ in σσ mutarit contra. De τ. ἀρκτ. appellatione v. N. sq.
ἐπὶ τὴν μεσ.) Fort. ἐπὶ τὴν πρὸς μεσ. *Steph.* Forte εἰς s. πρὸς μεσ. *Reisk.* In Cod. Ven. recte legitur ἐ. τὴν πρὸς μεσ. βλ., quod πρὸς in edd. desideratur. *Stroth.*

Sch. in μεμ. Stp. supplet πρὸς, (in βλ.) ἐπὶ τὴν μ., *mare*, quod *ad* merid. *spectat*, ἐ. *pertingens*, locus *ad* merid.“ partim e P., qui etiam refert pr. *ad*, (incertum, utrum e Cod. suo, an libere,) secus ac Bg., qui rexit v. βλ. cum nudo acc. μεσ., pro ἐπὶ τὴν (θάλασσαν) βλ. μεσ., servans ordinem Gr. per particip. resolutum, ne concurrerent duo particip. ob sq. ἐ., *a sept. mari* ad *meridiem* spectans *pertingens*, quae et ambigua erant, cum *ad* referri posset aeque ad *merid.*, e Gr. referendum ad v. *spect.*, Nostro copulante iterum (cf. 2, 10, 13. e. τρ. κερδ.) duos acc., hic quidem eiusdem sexus, per negligentiam quandam gratam, aut de industria etiam, ad doctrinam ostentandam et adhibendam cum specie acuminis rectionem istam v. βλ. cum acc. loci, tropico sensu, de re, pro vergere s. pertinere, se extendere, porrigi, directum esse, situm esse, quae rectio, mihi quidem non reperta per Indd., sustinebitur tamen tum ab analogia Lat., tum ab illa, quod v. βλ. et compos. ἀποβλ., it. syn. alia ὁρᾶν, ἀποσκοπεῖν, rel., ponuntur promiscue cum acc. nudo, vel cum pr. εἰς s. πρὸς, cf. Luc. 2, 424. l. 89. ad eumque sens. Lect. p. 112. e. et 1, 379. l. 55. it. 1, 16. l. 78. coll. p. 550. l. 64. una cum Ind. it. Rs. Or. V. 4. βλ. πρόσωπον et εἰς τὸ πρ., Abr. Dl. Th. Auct. et Lect. Ar. p. 4., ubi non bene tentatur locus ap. Ael. V. h., et p. 276. m., nec recte Kypk. 2, 22. m. differentiam statuit; ut glossa fuerit Mss. addita praep. e comparatione aliorum scriptorum, qui βλ. hae vi cum praep. aliqua ponunt, nec modo cum πρὸς, sed etiam eum εἰς, it. κατὰ, cf. ad N. T. Lex. Krb. Nr. 3. Schw. Nr. 4. et Kypk. 2, 134. e. Abr. ad Aesch. 1, 625. m. et Ind. Xen. M. S. it. Geop., tenente Stp. Th. usum hunc modo in comp. ἀποβλ. 1, 751. B. m., alioque sensu simile Luc. 3, 357. l. 65. ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, *conversus* ad *meridiem*, de pers. quidem, ut de re tantum reperi nostrum v. βλ. cum ἐπὶ ap. Polb., cf. Ind. eum Rsk. Anim. sed physice, de pers., absolute Lyco. Fi. Pal. et Fa. Aes. ubi et cum acc. pers. (ut Soph. Ai.) it. cum acc. rei, ut Luc. (sed tropice Abr. ad Aesch. T. 1. ubi et pro audire p. 2. cum L. N. T. et Obs. Loesn. et Krb. e p. 412.) sed et cum adv. ib. Ael. V. h. Dem. et Eur. Barn. e Cycl. ubi et pro vivere, ut Soph. Ai. cum Schol. et Suid. it. Abr. l. l. Rs. Or. V. 7. Ant. Kl. Tyrt., per ellipsin quidem, cf. E. Bos., glossam hic me profitente, non modo hinc, quod vulg. lectio defendi potest, ut dixi, per analogiam, et quia est difficilior, verum et propterea, quod non patet e vicinitate, qui exciderit praep. Mss. In sq. v. διηκ. habet Stp. Th. nec Lat. Bg. (e P., ap. G. Th. cum med. διηκοῦμαι,) nec similem rectionem per praepp., cf. Ind. Ael. V. h. cum N. Xen. Pol. Z. Diod. S. Aesch. Fl. Long. Mor. Valck. Eur. Phoen. Abr. ad Aesch. T. 1. et Dl. Th. et ad hunc p. 261. N. 33. cum Suid., non coll. ad Hes., abeunte Nostro hic a rel. etiam in nominando mari utroque, ad quod Alpes porriguntur, in quam rem sufficiant haec Cell. in Not. o. a. 1, 504. s. 2. „Fines Italiae sunt

διῆκον[r],) ἀλλ' οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν Ἰουλιανὸς ἐτόλμα[s], διέπεμπέ τε, τῶν στρατιωτῶν δεόμενος, ὁπλίζεσθαί τε καὶ γυμνάζεσθαι[t], πρὸ δὲ[u] τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν[x],

17. spectat, pertingens) sed nec urbe egredi Julianus audebat: mittebatque militibus supplicatum, ut arma capesserent exercerentque se, et ante urbem fossas ducerent: atque

r) Punctum Ms. Bg. etiam in A. al., sed comma est nostrum. s) Hoc comma etiam in B. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. et puncto A. al. t) Colon hic in Stp. rel., ut punctum in A. al. sed comma in B. 2. al. cum Ms. Bg. u) τε Ing., v. N. x) Hoc comma in Ms. Ba. A. al., pro puncto Stp. rel., it. colo Lu. al. cum Ms. Bg.

maiorem partem ita supero inferoque mari firmati, ut neque ignorari, neque mutari facile possint. Reliquam partem Alpes summae definiunt a mari *Ligustico* usque ad Pannoniam, et ubi illae desinunt iuxta *Hadriaticum* mare, flumen per Histriam delabens Arsia. Ptolemaeus quidem l. 3. c. 1. etiam gentes nonnullas trans Alpes sitas in Italia censuit, ut fines dilataret: sed malumus cum aliis Italiae terminum in summis Alpium constituere, quarum ὄρη, *montes*, ἐν τ. σχ. τεῖχ. κ. πρ. 'Ιτ., *in muri forma* circumiacent *Italiae*, ut scite Herodianus dixit l. 2. c. 11."

ἀλλ' οὐδὲ) Post parenthesin reditur hic ad §. 15. cum anantapodoto manifesto, quia non modo repetitur nomen propr. 'Ιουλ., sed etiam ad pr. δὲ subiicitur ἀλλ', quanquam haec particula referri potest ad pr. καίτοι, alias in reditu ad pr. solennis; severius et hic Bg. agente, quam P., qui pr. 'Ιουλ. nominativum mutarat, ad proximum ibi v. accommodans, sed hic substituerat nomini propr. tantum pron. demonstr., e quo Bg. in sqq. fere omnibus, variante Nostro in οὐδὲ λ. cum 2, 10, 13. m. maxime in syn. neg., sed in δεομ. Srp. Th. non tenente Lat. Bg., at aliam phrasin syn. in ὁπλ. 2, 1371. i. (ubi Sch. „armari, arma capere" cf. lib. de V. med. cum Xen. Pol. Z. Ael. V. h. et L. N. T.) sed in γυμν. quoque Bg. aliunde, cf. lib. de V. med. Dem. Xen. Bach. et Cyr.

πρὸ δὲ τῆς π.) Fort. πρό τε τῆς λ. *Steph.* Quae Srp. Graeca ad Ms. Bg. scripserat Leisn., monens sic, Bg. ita reddidisse, in quo praeivit P. per syn. *ac* copulam, properantibus nimis Ing. ad suscipiendum id, cum vulg. eandem notionem habeat, cf. 2, 5, 2. m. et post praep. aliquam ponatur aeque, cf. 2, 7, 4. i., retinente Bg. Lat. P. in sqq., at Sch. in v. διορ. praemittente *effodere*, quod Lat. ap. G. Th. habet ἐξορ., sed *perfodere* nostrum Gr., at neutrum subst. Nostri, respiciente huc Stp. Th. in ταφρ. per vulg. δὲ sine Vs., qui in v. „δ. τάφρους, simpliciter pro ὀρύττειν, ducere *fossas*. Nam et Hes. διορύττει exponit σκάπτει" sine auctore, quem alium, praeter Nostrum, non reperi per Indd., qui tantum principem notionem tenuere et cum aliis acc. rei, Aristoph. Thuc. R. Or. V. 4. 6. Dem. Is. P. Mor. p. 62. m. Xen. Bach. cum L. N. T. et Kypk. 1, 37. (tacente super ellipsi horum L. Bos.) sed pass. de pers. Diod. S., pro *defodi* vivum in terra et sepulcro, cf. N. ibi 1, 287. l. 89., ut Noster scripserit forte peculiari ratione, sumens compos. pro simpl., quae notio et est in affinibus subst. διόρυγμα et διώρυξ, cf. Stp. Th. et Ind. Gem. Pl., respiciensque sic cum arte aliorum ὀρ. ταφρ., v. Stp. Th. et Ind. Geop.

καὶ τὴν πρὸς Σεβῆρον μάχην [y], ὡς ἐν τῇ πόλει ποιησόμενος, παρεσκεύαζε [z], τούς τε ἐλέφαντας πάντας [a], οὓς εἰς πομπὴν ὑπηρετῶν ἐπὶ νώτων φέρειν

ut cum Severo in urbe dimicaturus, ita ſe parabat.
18. elephantosque omnes pompae inſervientes, turres in dorſo ferre cona-

y) Hic et poſt ποιησ. nihil in Stp. rel., ſed nobiscum utrinque comma in A. al. v. N. z) Comma hoc in B. 1. cum B. 2. L. pro colo Ox. et Ed., ſed duobus punctis Par. 2. et uno Stp. rel., unde et numerus §. novae in Bc., adhuc toleratus nobis. a) Mss. tres πάντας, οἳ εἰς π. ὑπηρετοῦσι Ῥωμαίοις, πύργους καὶ ἄνδρας φέρειν ἐπὶ τῶν νώτων ἐπαίδευεν. εἰθισμένους λ. v. N.

καὶ τὴν πρ. Σ.) Membrum hoc libere reddiderat P., deſertus a Sch. in „ποιησ. facturus *praelium* „abeunte Bg. „nimis per alias phraſes, pro *et pugnam* cum *Severo*, tanquam *in* urbe *facturus* eam, *parabat*, quo pron. αὐτὴν ad v. ποιησ. expleto e pr. μαχ., etiam diſtinctio noſtra nititur, ubi μ. ποιεῖσθαι modo tenet Stp. Th. in μ. e Xen., cf. Ind. Cyr. v. π. e. „h. e. μάχεσθαι" (in quod privum v. formulam mutat quoque Bg.) it. Zoſ. 1, 4, 6. τ. μ. εἰς Ἄρβηλαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, inito *ad* Arbelam *adverſus* eum *praelio*, liberius in v., cum et Lat. ſeveram formulam norint *pugnam facere*, cf. G. Th., ubi et *parare praelia*, quod Noſter reſpexerit, aut ſyn. Gr. παρ. πόλεμον Ind. R. Or. V. 4., cf. μ. cum praep. noſtra πρὸς Ind. Iſ. Ev. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1., et cum al. pr. R. Or. V. 4. Aeſch. ep. S. et Ael. V. h.

παρεσκεύαζε) Forte παρεσκευάζετο. *Reisk.* quod med. ſane frequentius, ut alibi videbitur, ſed et act. tolerandum, cf. N. pr., etſi per ſe ob ſq. τους perire potuit ſyllaba medii το, et Dio Caſ. 1238, 54. ſ. Xiph. S. 394, 31. quoque illuc ducit, ὁ Ἰουλιανὸς — παρεσκευάζετο κατ' αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο ἡ πόλις — οὐδὲν ἄλλο, ἢ στρατόπεδον, ὥσπερ ἐν πολεμίᾳ. πολλὴ μὲν γὰρ ταραχὴ αὐλιζομένων καὶ γυμναζομένων ἵππων, ἀνδρῶν, ἐλεφάντων.

οὓς εἰς π.) P. legiſſe aliter videtur, (*elephantos quoque*, quos *ad* pompam *inſtitutos* habebat, *inſuefacere* conabatur, *ſeſſorem* pati.) *Steph.* Pro ὑπ. P. legit εὐτρεπεῖς εἶχεν, vel ſimile quid. *Sylb.* Inſignis hic mea in Graecis emendatio. *Bergl.* Forte οὓς εἶχεν εἰς πομπὴν ὑπηρεσίαν, ἄνδρας μαχίμους ἐπὶ ν. φ. *Reisk.* Locus hic in edd. mirum in modum corruptus exſtat, quod non animadvertiſſe Tan. Fabrum miror. Egregie vero reſtitui poteſt e Cod. Ven., qui eundem hunc in modum exhibet, etc. *Stroth.*

Sch. in ἐλ. modo Lat. Bg. e P., alius declinationis, cum et Lat. habeant alteram Gr., at in „ὑπ. Pol. — Stp. putat, eum aliter legiſſe, atque vulgares Codices habent. Sb. cenſet, eum legiſſe —. Ad verbum ſonat, *elephantos* ſubminiſtrans *ad pompam*. Poſſet etiam accipi pro gen. plur. *miniſtrorum*, ſi ſubaudiatur *gregem*, vel ſimile quid. Niſi malumus legere in acc. ὑπηρέτας, *miniſtros* dorſo *ferre*, νωτ. dorſo *portare*, ſeſſorem *pati*" tum Leisn. ad m. Oxon. „leg. τοὺς εἰς πομπὴν ὑπηρέτας πύργους ἐπὶ ν. φ. λ. (et ib. alio loco) p. 75. n. 36. πομπῆς μᾶλλον, ἢ ἀνδρείας ὑπηρέται, (reſpiciens 2, 10, 3. e., ſed ad m. Ms. Bg.) forte legit τοὺς εἰς πομπὴν πύργους ἐπὶ λ." quae et in Progr. proponit per diſtinctionem hanc, ἐλ. πάντας, τοὺς εἰς πομπὴν πύργους ἐπὶ λ., quaſi membrum iſtud τοὺς εἰς πομπ. Bg. per ellipſin particip. ὄντας intellexerit, ſed hoc ὄντας liberrime reddiderit *inſervientes*, quod potius ducit ad hanc iſtius emendationem

ἐπειρᾶτο παιδεύειν, οἰόμενος, οὕτως ἐκπλήξειν τούς τε Ἰλλυρικούς [b], καὶ τὴν τῶν πολεμίων ἵππον διαταράξειν [c] ὄψει καὶ

batur docere, putans, hoc pacto se terrefacturum Illyrios, hostiumque equitatum perturbaturum facie et ma-

b) Mss. Ba. et Vi. Ἰλλυριοὺς λ. v. N. c) Ms. Ba. ἵππον· διὰ ταράξειν, ὄψει λ., sed Ms. Vi. modo διὰ ταράξειν λ., ut Ms. Ve. διὰ ταράξει ὄψει λ., v. N.

ἐλ. πάντας, τοὺς εἰς πομπὴν ὑπηρετοῦντας, πύργους ἐπὶ λ., quorum valde probabile primum τοὺς pro οὓς, ubi τ periit ob pr. ς simile, deinde alterum non admodum abhorret τας, elapsum ob pr. των aut sq. επ, sed tertia vox tota πύργους fingetur excidisse ob pr. similes litteras πηρετω: plura his nec P. referente, qui tamen vulg. οὓς retinens, ὑπηρετῶν cum non intelligeret, nec emendaret, substituit aliud quid, sententiam dans qualemcunque; dum Sb., sicut et Rsk., a litteris vulg. nimis recedunt, sed Sch. illa ellipsis non convenit cum pr. οὓς, quod pron. relat. contra fert istius emendatio in acc. ὑπ., ad sensum quidem cum Bg. eadem, et per appositionem toleranda, etiam e Lat. rectione subst. cum praep. ap. G. Th. 289, 52. 55. sed requirens deinde ellipses ad sq. ἐ. v. φ. illas Mss. Quorum lectio manifestam vim librarii arguit, e suopte ingenio fingentis quaedam, in primis, cum extr. partem ἐπειρ. παιδ. mutarit, et φερ. alio posuerit loco, quae nullo modo probari poterunt verecundo critico, etiamsi illa duo nova οἱ et ὑπηρετοῦσι in vulg. elementis concedat inesse, cumque nec Ῥωμαίοις assui sit necessarium, nec καὶ ἄνδρας, quod postr. in uno Bg. πύργους subintelligetur; sicut rem breviter universeque tantum memorat Dio l. l., et paulo post p. sq. l. 72. Sb. Xiph. l. 42. οἵ τε ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς ἵπποις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιβάτας ἔφερον, ad quae Fabr. N. §. 110. sic. „Locus Herodiani 2, 11, 18. quanquam mutilus, docet tamen, ap. Dion. non esse ἵπποις, sed πύργοις, legendum. Est autem hic, τούς τε ἐλ. πάντας, οὓς εἰς πομπὴν ... ὑπηρετῶν. — Suspicor autem, ap. Herodi. deesse integrum versum, ex veriore Dionis lectione aliquatenus restituendum hoc sensu, οὓς εἰς πομπὴν μόνην εἶχε, τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸ βάρος τῶν πύργων ἐπὶ ν. φ. ἐπ. π." prae quibus sufficiunt mihi Bg., sive de Leisn. ratione, sive de nostra, cum et alibi πύργοι modo tribuantur elephantis, cf. ad Diod. S. 2, 17. e. N. 53. et Heliod. 9, 16. e. p. 458. e. cum N. 9, 18. p. 460. e. ubi et 1, 15. p. 55. m. v. ὑπηρ. cum pr. πρὸς, ut cum pr. εἰς ap. Luc. 3, 61. l. 67. it. supra Exc. ad 1, 4, 13. et Ind. Dem. cui add. 104, 27. 124, 21. p. sq. l. 8., tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., et variante Nostro cum 2, 9, 7. m. in ἐπὶ νωτ. sine artic. et per al. casum, quo in subst. Stp. Th. 2, 1109. B. m. post Plut. ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων addit „quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc." cuius Ind. tacet, sed Stp. aliunde fert rectionem v. παιδ. cum inf.

οἰομεν.) A P. omissum adv. οὕτ. Bg. reddit, ut alibi, secutus eum in oppresso τε, quod hic iterum non loco suo positum, sed post, pro οὕτως τε ἐκπλ. aut οὕτως ἐκπλήξειν τε τοὺς λ., sed deferens eundem quoque in rel., (ubi Sch. in „ἐκπλ. perterrefacturum esse eos adspectu elephantorum") sed consentiens cum Mss. in Ἰλλ., dum hunc locum iterum e vulg. lect. profert Sb. Ind., cuius ellipsin subst. στρατιώτας, supra propositam 2, 9, 12. m., hic P. diserte refert.

Digitized by Google

μεγέθει θηρίων, μὴ πρότερον gnitudine belluarum non

τὴν — ἱππ.) ἡ ἵππος *equitatum* ſignificat; unde in aliis paſſim auctoribus χιλία ἵππος, pro mille equitibus. *Oxon.*

Cf. Stp. Th. (ubi et exemplum idem, ſed per χιλίη, ut iterum in v. hoc,) Palm. Ex. p. 794. cum Ind. Thuc. Xen. Bach. et Cyr. Z., ut ap. G. Th. Gr. n. in Lat. Bg. qui fere e P.

διαταράξ.) Cod. vitioſe θέα ταράξει ὄψει. *Stroth.* Tota haec Ms. Ve. et ſimul rel. Mss. lectio pro mendoſa habebitur, omiſſo ν et confuſis litteris in diſtracto verbo; niſi fuerit olim modo θέα ταρ. καὶ μεγ., et vox ὄψει (ut gloſſa in marg., petita illa e ſimili loco 6, 4, 7. e.) venerit in textum aliena regione; quanquam P. etiam in vulg. manet ſubſt. cum Bg. Lat., qui utrique intellexerint de ſpecie ſ. forma, (ut G. Th. explicat,) cum Sch. etiam in »ὄψ. ſac. *bell.*, elephantorum, *terrere* equitatum, θηρ., bell. *magn.*, antea *ipſis* non *viſarum*, h. e. elephantorum. Sic Suidas notat, θηρίον generale ad elephantos reſtringi, ut Hebr. בהמות Hiob. 40, 10. ἑωρ. conſpectorum *illis*, (qui tamen non apte huc accommodat illa Suidae, cum in pr. iam nominati ſint ipſi elephanti, ad quos reſpicit Noſter hic; ſicut in) διατ. perterrefacturos *eſſe* adſpectu *elephantos*, equos« errat in *elephantis*, (cum ſermo ſit de Iuliano, ad quem Bg. recte v. δ. retulit,) ſed etiam forte in ſenſu v. δ., capiens pro ſyn. pr. ἐκπλ., Noſtro quaſi variante, quorſum perduxerit eum P., hic contentus uno v. eius notionis; cum Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) valere poſſit etiam *ordines* equitum *dirimere* ac confundere, et facere, ut equi loco cedant et alio ſe convertant; quanquam et hoc fit, ubi equi ſunt territi atque conſternati; tenente Stp. Th. Lat. quidem Bg., ſed act. ſine auctore, (cf. tamen Ind. Luc., ſed paſſ. Ael. V. h. Diod. S. et Dion. H. cum L. N. T. Fi. et Krb.) it. Lat. Bg. in ὄψ., quod cum ſq. ſubſt. non ceperim per hendiad., pro forma magna ſ. alta, ſed cum notione ſecundaria pro deformi ſpecie, quales notiones reperiuntur ſaepe e contextu, ſuntque ſolennes non modo poetis, ſed et proſaicis; ſicut nec ὄψει correxerim in ὀζῇ aut ὀσμῇ, *foetore*, ut Mss. θέα ſervetur ſimul, et triplex res proponatur, unde equitatus ſit perturbatus; cum Noſter potuerit contentus fuiſſe duabus modo, etſi alii ſcriptores tres illas memorant, etiamque alias, ſed et unam alteramve, cf. Flor. 1, 18, 8. *actum erat, niſi* elephanti, *converſi in ſpectaculum belli, procurriſſent,* quorum *cum* magnitudine, *tum* deformitate *et* novo *odore* ſimul *ac* ſtridore *conſternati* equi, *quum* incognitas *ſibi* belluas *amplius*, *quam erant*, *ſuſpicarentur*, *fugam ſtragemque late dederunt*, Liv. 30, 18. m. *ad* quorum *ſtridorem* odorem *que* et *adſpectum* territi *equi*, rel., quo ex loco etiam Noſtri ὄψει reddi liceat *adſpectu*, cf. 27, 14. Amm. Marc. 25, 1. p. 333. i. elephantorum *fulgentium* formidandam *ſpeciem*, et *truculentos* hiatus *vix mentes pavidae perferebant*; *ad* quorum *ſtridorem* odorem *que* et *inſuetum* adſpectum *magis* equi *terrebantur*, it. 25, 3. i. p. 335. e. *foetorem* ſtridorem *que* elephantorum *impatienter* tolerantibus *noſtris*, et p. 337. i. *quos* elephanti *tardius praecedentes*, magnitudine *corporum* criſtarum *que* horrore *pavorem* iumentis *incutiebant* et *viris*, it. 24, 6. p. 325. i. *elephanti gradientium collium* ſpecie, *motu* que *immanium* corporum *propinquantibus exitium intentabant*, *documentis praeteritis formidati*, Hirt. de bell. Afr. 72, 3. ſqq. elephantorum *magnitudo* multitudo *que*, militum *animos* detinebat *in* terrore, — *quo miles noſter* ſpeciem *que* et *virtutem* beſtiae

αὐτοῖς ἑωραμένων. τότε δὴ πᾶσα ἡ πόλις ὅπλα εἰργάζετο, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον παρεσκευάζετο.

19. prius visarum. Tunc ergo tota civitas arma fabricabat, belloque se parabat.

cognosceret, — *praeterea*, ut *iumenta* bestiarum *odorem*, stridorem, *speciem*, consuetudine *captarum* non *reformidarent*, et Curt. 8, 14, 22. sq. *Porus* — elephantos — *ante agmen suorum agi iubet.* Magnum *belluae* iniecere *terrorem*, insolitus *que* stridor *non* equos *modo*, *tam pavidum ad omnia animal*, sed *viros* quoque *ordines* que *turbaverat*, cf. Fabr. ad Dion. Ca. l. l. ad §. pr. e. *τὸ παράδοξον ἐκπληττόμενοι τῆς τῶν ζώων φαντασίας*, *novitate* spectaculi *territis*, et Heliod. 9, 18. p. 460. m. *οἵ τε γὰρ ἵπποι πρὸς τὸ ἀηδὲς τῆς τῶν ἐλεφάντων ὄψεως ἀθρόον παραγυμνωθείσης, καὶ τῷ μεγέθει ξενίζοντι τῆς θέας τὸ φοβερὸν ἐπιφερούσης, οἱ μὲν παλινδρομοῦντες, οἱ δὲ ἐν ἀλλήλοις συνταραττόμενοι, τὴν τάξιν τῆς φάλαγγος τάχιστα παρέλυον*, λ. et p. sq. i. Caeterum a Bg. omissum pron. *αὐτ.* ad v. sq. *ἑωρ.*, forte e P., olim restituetur, variante Nostro per hunc dat. cum pass. pro praep. *ὑπ' αὐτῶν* 2, 9, 7. e.

τότε δὴ) Hac Nostri §. sine Vs. usus est Cas. ad Spart. Iul. c. 5. e. p. 581. i. N. 1. *ipse autem Iulianus praetorianos in Campum deduci iubet, munis i turres*, rel., hic P. iterum pro *δὴ* reddente *δὲ* per *τὲ*, e quo Bg. Lat. ducit in *εἰργ.*, sed Stp. Th. 1, 1234. A. e. „*ἐ.* fabricor, ut *ἐ. ἐργάζεσθαι*, Herodi." potius ad 3, 4, 20. e. respicit, ut 2, 1367. D. e., diserto numero l. 3. adiecto, sed nec ibi aliunde, ut nec ego tenui formulam ex alio, sed e G. Th. in subst. arma *facere* e Cic., sed Sch. in *ὅ.* „arma *fabricari*" Nostro ponente *π. ἡ πολ.* non modo, ut referatur ad proximum v. *εἰργ.*, de civium parte et fabris adeo per totam urbem, sed etiam de aliis quoque, quoad sq. formulam, qua de Sch. in v. *παρ.* „P. videtur accepisse active de urbe singulariter (in numero sing.) urbs *intenta* erat *bellicis* instrumentis *conficiendis*. Nihil tamen prohibet, quin passive, ut alias ap. hunc auctorem, etiam hic capiamus, in plur. Attice, h. e. belli *necessaria* instrumenta *praeparabantur*, s. *comparabat* se *ad* res *bellicas*" ut nec ego ceperim arcte sic cum P. de instrumentis rel., praeter arma, iam nominata, v. c. contis ad deiiciendos hostes e muro, sed latius, nec tantum de turribus, munimentis, fossis, caet., sed etiam de commeatu et vitae necessitatibus etiam civium non militum, ad oppugnationem sustinendam; ut sit omnino, res, ad bellum necessarias et utiles, parare, subintellectis subst. *χρήματα*, et adi. *ὠφέλιμα*, *ἐπιτήδεια* etc., cui deinde par est formula *πόλεμον παρασκευάζειν*, (cf. §. 17. ex Aesch. Or.) et Bg. illa quoque per dat., pro ad bellum, qui et, sumens v. *παρ.* pro med., recte ad pr. *πολ.* retulit, cum de pers. adhibeatur ap. Nostrum perspicue 3, 14, 7. e. et 6, 7, 12., nihil tenente Stp. Th., quam 3, 456. D. m. affine Isocr. *τὰ περὶ τὸν πολ. μελετᾷν*, cf. tamen Dem. sine Ind. 167, 7. *περὶ τοῦ — παρασκευασθῆναι τὰ πρὸς τὸν πολ.*, pro quo Noster artic. in subst. omisit et v. in med. adhibuit, vel, de nostra ratione, med. pro act. simpliciter, ad analog. horum, v. c. Thuc. 8, 77. *τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζοντο*, res *ad* bellum *necessarias* apparare *coeperunt*, ubi v. N., it. Herdt. 429, 86. *τὸν πρὸς τὸν βασιλῆα πόλεμον ἐσκευάζοντο*, bellum *adversus* regem *parabant*, cum N. et Zos. 3, 4, 1. *ἐπὶ τὸν κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ παντὸς παρεσκευάζετο πόλεμον*, ad *inferendum* universae *Germanorum* nationi *bellum* se *parabat*,

Digitized by Google

Μελλόντων δὲ τῶν Ἰουλιανοῦ ϛρατιωτῶν [d] ἔτι, καὶ τὰ πρὸς πόλεμον ἕτοιμα ποιούντων, ἀγγέλλεται ὁ Σεβῆρος ἤδη προσιών. καὶ πολὺ τοῦ ϛρατεύματος μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει, παρεισδύεσθαι εἰς

Sed cunctantibus Iuliani militibus adhuc et apparantibus bellum, nunciatur Severus iam accedere. Atque is bonam exercitus partem ſparſim dimittens iubet penetrare in urbem. Iſti

d) In A. B. et Par. utr. ϛρατιωτῶν, ἔτι καὶ λ., v. N.

3, 11, 8. πρὸς ἐμφύλιον παρ. πολ., *ad* civile *bellum* ſe *comparabat*, it. 3, 11, 5. e. et 10. e. it. Dion. H. Sb. T. 1, 179, 43. τὰ πρ. πολ. παρεσκεύασε.

μελλόντων) Praetorianos variando Noſter innuit, de quibus Spart. l. l. conſentit, ut variatur quoque cum pr. formula modo pro v. παρ. per phraſin ἑτ. π., ut etiam a Bg., cf. Stp. Th. in adi. Ind. p. 970. B. e. ſine auctore „ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare, (recte per privum v. Lat., ut ib. D.) ἑτοιμάζω, i. q. ἕτοιμον ποιῶ“ ſ. pro med., ut in Ind. Diod. S. erat ἑτοιμαζόμενοι τὰ πρὸς τὴν ναυμαχίαν. pro quo tamen per numeros laudatos ex 1, 571. l. 15. τὰ περὶ τὴν ναυμ. παρεσκευάζοντο, *ad* pugnam *navalem* ſe *accingunt*, ſed l. 17. θεωροῦντες τοὺς πολεμίους τὰ πρὸς τὴν μάχην ἑτοιμαζομένους, *ubi* hoſtes *ad* conflictum *ſe* parare *cernunt*; praeter quae nihil habui; ut Noſter ſcripſerit peculiari ratione; ſicut per ſq. v. ſimpl. ἀγγ. (ubi Bg. e P.) variat cum 2, 9, 6. i. ἀπηγγ., non tenente Stp. Th. id paſſ. cum particip. nominativo, ſed Poſſ. Sy. p. 200. e., tamen ſine exemplo, quod v. ap. Dem. ſine Ind. 30, 2., ſed per ordinem alium ap. Ioſ. 2, 409. m. ἐπεὶ δὲ προσιὼν ἠγγέλλετο, *ubi* autem *eum* appropinquare *nunciaretur*. tum Dion. H. S. T. 1. p. 612. i. ἀγγέλλεται — ϛρατιὰ παροῦσα, *nuntiatum eſt — adventare*, cf. cum inf. Ind. Thuc. Mox ad P. in v. πρ. addit Sch. „cum exercitu“ ubi praeterea expleas *ad urbem*.

διασκεδασ.) Forte διασκεδασθὲν ἐκείνου κελεύσει, in dativo ſingulari, a nominat. κέλευσις. *Reisk.*

Contra libros non modo, ſed etiam ſine ſerie legitima, (cum ſolitarius ita ſtet inf. παρ.) et praeter neceſſitatem talia novantur, cum et P. teneat vulg., niſi quod ordinem mutarit, praepoſito pron. ἐκ., quod Noſter ſolet conicere ad extremam enunciationem, cf. 2, 1, 13., ſequente Bg., etiam in διασκ. per phraſin, cum Sch. partim „quum *ſp.* dimiſiſſet *milites*, μ. *exercitus*, π. maiori *parte*“ alienum per caſum, ubi Bg. per ſyn. adi., retinente P. hinc Stp. Th. in v. δ., (ubi vicinius forte erat *diſpertire*, ap. G. Th. cum Gir. al., ſed tamen et de *exercitu*, ad quam analog. hic ſcribatur, dum phyſico ſenſu hoc tantum reperi de re cum acc. rei ap. Luc. Geop. Heſd., ſimulque cum adv. Hom. ſine Ind. Ὀδ. 6, 369. ſq., ubi et affine διασκιδν. cum abl. rei Ἰλ. 6, 526., ut ap. Luc. cum pr. ἐς et adv.) ſed aliunde 3, 480. i. „τὸ πολὺ αὐτῆς, *bonam* eius *partem*“ modo ſic mancam formulam, quam plene elocutus Noſter, tacente L. Boſ. Ell. p. 195. m., dum Bg. tenet G. Th. in adi. 626, 70., ſed ſine explic., quam v. ap. Weſt. ad Ter. Eun. 1, 2, 43., ubi per ſyn. copiam iungit *bonam* magnam *que partem*; in ϛρατ. variante Noſtro cum 2, 11, 12. m. et 6. m. it. 15., ut in πολ. cum §. 1. m. ib., quoad tempus ſyn., ſed

τὴν πόλιν. οἱ δὲ, κατὰ πάσας ὁδοὺς διανείμαντες αὑτοὺς[e], πολλοὶ δ'[f] εἰς Ῥώμην νύκτωρ λανθάνοντες εἰσῄεσαν, τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες[g], ἐν ἰδιωτῶν

2. autem, per omnes vias distributi, plurimi Romam noctu clam ingressi sunt, arma occultantes, civium

e) Mss. Ba. et Vi. ἑαυτοὺς, cf. 1, 8, 2. et alibi, sed αὐτ. per lenem A. al., faciente colon hic Srp. al., sed punctum Lu. rel., v. N. f) δὲ Par. 2. Ox. et Ed. g) Mss. tres ὑποκρ. v. N.

cum 1, 6, 2. in v. παρεισδ. pro act. per med. et notionem phys. magis apertam, ubi Bg. sine notione secundaria, quam expressam per adv. *clam* a P., hic quidem toleraveris e contextu et sq. formula per variationem λανθ. εἰσῄεσ., tenentibus Stp. Th. et Bud. C. med. hoc sine auctore, it. ad Luc. 3, 598. N. 28., cf. tamen Ind. ib., in rel. nihil, quam act. phys. de re Geop., at improprie R. Or. V. 8. Dem. et de pers. Callim., sed Diod. S. ex 1, 495. l. 53. ἔλαθον τὴν πόλιν παρεισελθόντες, *furtim* urbem *ingrediuntur*, qui locus similis est illi Ind. Polb., ut παρεισελθεῖν, nostro syn., ibi sit i. q. simpl. sine vi secundaria ob diserte adiunctum v. ἐλαθ., quod par est adv. λανθανόντως et Lat. illi *clam*, ut in sq. §. adiungitur adv. νυκτ., sicut ap. Kypk. 2, 453. i. nostro v. παρεισδ., quod cum adv. syn. λαθραίως v. supra 1, 6, 2.

διανειμαντ.) Formulam Nostri act. cum pron. recipr. in pass. mutat Bg., servante P. partim Sch. „progressi *alii* aliis *itineribus*, κ. in *itineribus*, δδ. singulis *viis*" dum notio praep. κ. rectius est a Bg. expressa, non sensu distribuendi, sed simplici ac physico pro εἰς s. διὰ l. ἐπὶ, it. ἀνὰ, totam hanc formulam ignorante Stp. Th., (partim modo reperiendam in Ind. Luc. v. ὁδ. cum κατὰ,) sed et alteram v. διαν. cum pron. recipr., cum Indd., praeter Arist. Plut. v. 510. εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτόν.

πολλοὶ δ') Forte πολλοὶ μὲν μεθ' ἡμέραν, ἔτι δὲ πλείους νύκτωρ εἰς Ῥώμην λανθ. *Reisk.*

P., cum Mss. tacite, nihil refert, quam vulg., praeter omissum δ', suspectum Leisn. ad m. Ox. „δὲ videtur delendum" quod et Bg. deleverit, incommodum sane hic post pr. iam δὲ aliud et orationem, per particip. inchoatam, ubi nec pro *tum vero* bene stet, quasi in parenthesi sumto hoc membro κατὰ — αὐτ., ut levissima sit medicina in γ', saepe in δ' confuso, sed solenni ap. Nostr. post adi., cf. 2, 5, 14. m., ubi Bg. negligit etiam, sed P. per *sane* reddit, nec hic alienum, ut diserte supra 1, 17, 24. πολλοῦ γε λ., libere omittente P. postea λανθ., ubi Sch. vertit modo v. εἰσ. „intraverant *Romam*" Lat. e P. retinente Bg., quod ap. Stp. Th. quoque, nec tamen cum praep. εἰς eadem, cf. L. N. T. et Dem. cum Ael. V. h.

τὰ ὅ. ἐπικρ.) Cod. ὑποκρ. solenni permutatione. *Stroth.* vel e glossa, ut 7, 4, 8. κρύπτοντες ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσιν, ἃ ἔφερον — ὅπλα, sed ut vulg. et ipsum procedat, cf. Ind. Dem., in primis, cum absolute hic ponatur, nec, ut l. l., cum adiuncta re, sub qua occultentur arma, nec (quanquam sic P. regente, et hinc forte Stp. Th. 2, 466. E. sub Lat. nostro) cohaereat cum sq. membro ἐν ἰδ. σχ., quod potius referendum ad pr. v. εἰσῄεσ., ut ἐν

σχήματι [h]. καὶ ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος, καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος [i]. ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, ἐν ταραχῇ πολλῇ πάντες ἦσαν [k], καὶ, δεδιότες τὴν δύνα-

3. habitu. Et iam hostes intus erant, Iuliano adhuc supino, et rerum ignaro. 4. Ubi autem haec rescivit populus, in perturbatione magna omnes erant: ac veriti potentiam Seve-

h) Mss. Ba. et Vi. σχήματι. v. N.* i) Comma hic in Ms. Ba. mendose. k) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et B. 1., pro Stp. rel. colo cum Ms. Bg., et puncto al.

alibi habuimus per brevitatem dicendi cum vestis nomine, cf. 1, 13, 5. e. ad ἐν ὅπλ., referentibus Mss. plur. σχ. vel e lapsu in litteris, vel ex ingenio librarii, cum sermo fuerit de pluribus pers., contra P. et Ms. Ve., dum usus et fert sing. numerum, quanquam etiam plur. est ap. Nostr. in tali causa, cf. 7, 4, 8. ἐσθῆσ. it. 2, 13, 5., pro quo §. pr. sing. σχήματι, cf. 6, 4, 7., ubi utr. numerus copulatus ἐσθῆσι — παρασκευῇ — ὄψει — σχήματι, notante Leisn. ad Ms. Bg. „desunt quaedam in B. Vs. „post *ingressi sunt*, cum abfuerint omnia usque ad *Iuliano*, a nobis restituta partim e P., sed ut in ἐπιχρ. nobiscum egerit Sch., tenente Stp. Th. neque hunc locum, neque notionem nostram v. ἰδ., cf. Exc. ad 1, 1, 3. Schol. ad Dem. R. Or. V. 2. p. 87. ad 534, 13. L. Bos. ad N. T. Io. 1, 11. L. N. T. Schw. Spanh. ad Arist. Ran. v. 460. Obs. M. A. V. 10. p. 9. et V. 7. p. 372. e., estque i. q. ἐν ἰδιωτικῷ σχ., ut ap. Euseb. hist. eccl. T. 1. p. 55. l. 5. ἐσθῆσιν ἰδιωτικαῖς, plebeio *habitu*, et i. q. πολιτικῷ σχ., cf. supra 1, 7, 12. i. et 1, 14, 9. m. ad ἔπαυσ. e Dion. Ca. oppos. ἰδ. et στρατιωτῶν, togam vulgarem ut intelligamus, oppositam sago.

ἔνδον ἦσ.) pro ἐν αὐτῇ, τῇ Ῥώμῃ, formulam aliunde tenente Stp. Th. alio in contextu, sed G. Th. etiam Gr. nostrum, etsi corruptum in ἔντον, ubi et P. formula inversi ordinis *iamque*, non item altera Nostri, qui forte sequitur Lat., frequentantes eam, in primis poëtas, sed fere sequente particula *cum* s. *quum*, cf. Hor. Turs. p. 364. i., pro qua Noster syn. enunciationem per gen. conseq. dedit, ubi Bg. e P., sed Sch. „supino *existente*, s. negligente" at Stp. Th. 3, 1765. G. „ὑ. supinus *sum* ac negligens, Herodi. 2. ἤδη — ἀγν., *Iuliano* adhuc *supino*, *et* ignaro *rerum*, quae *gerebantur*" respiciente huc Bud. C. 886, 44. sine Vs., pro severioribus *et*, *quae* gerebantur, *ignorante*, cf. 2, 5, 12. m. ubi P. delinquebat, ad quem forte pertinuit Leisn. in m. Ox. „πραχθησόμενα" quasi sic e P. mente debuerit Noster scribere, s. P. ipse ceperit; ut tamen et vitium esse queat operarum, pro *quid ageretur*, quomodo Bg. reddit alibi Gr., cf. Sb. N. ad Vs. P.

διάπυστα) Bg. e P., pro severioribus Sch. „nota *facta* sunt *populo*" s. *cognita sunt*, percepta, audita, cf. Stp. Th. „δ. auditus, intellectus, notus, Herodi. l. 2. ἐπεὶ — ἐγ. ubi *populus* ea *audivit* et *intellexit*" sed non aliunde praeterea, nec Abr. in L. Ar. p. 130. m., nec Indd., sed v. διαπυνθάνεσθαι Plut. Krg. et D'Orv. Ch. cum Vig., ut tamen Noster scripserit ad analog. illorum ἔκπυστος et περίπυστος. Ad sqq. libertatem P. deseruit

Digitized by Google

μιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκείνου φρονεῖν προσεποιοῦντο [l], τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγιγνώσκοντες [m] ἀνανδρίαν [n], τοῦ δὲ Νίγρου μέλλησίν τε καὶ ῥαθυ-

ri, illi ſe ſtudere prae ſe ferebant: Iuliano quidem vitio vertentes, quod imbellis eſſet, Nigro autem, quod cunctator et deſidio-

l) Hic colon in Ms. Ba. et Ms. Bg. m) Ms. Ba. καταγινωσκ. cum Ox. et Par. 2., cf. 2, 8, 14. m. n) ἀνανδρείαν Ms. Ba. cum A. al., cf. 2, 8, 4. e., ubi ſecus in Ms., et 1, 15, 5. e.

Bg., uſus ſyn. ad πολ., cf. 2, 6, 1., forte e Sch. „π. magno *metu*" retinens idem ſyneſin in plur. παν. ἦσ. cum ſing. collectivo τῷ δ., dum Stp. Th. habet formulam ἐν τ. εἶν. it. cum παρ. adi. πολ. aliunde, cf. Ind. Dem., cui add. 997, 11., Luc. et ſine Ind. Diod. S. 1, 729. l. 20.

τὰ ἐκ. φρ.) Amat hunc loquendi modum auctor. Itaque obvius ille 2, 14, 14. 3, 2, 18. 4, 4, 1. 8, 6, 13. 8, 7, 8. Sic Marc. 8, 33. οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ θεοῦ, *non* ſtas *a* partibus *dei*, Matth. 16, 23. it. Col. 3, 2. τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, *ſtudete* coeleſtibus, *nec* quaerite *terreſtria*. Sequentia arrogantiam omnino notant: μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν, ap. Soph. Ai. (v. 772.) ἴσ' οὐρανῷ φρονεῖν, ap. Soſiphanem, φρ. ἰσόθεα Maccab. 2, 9, 12. Inde fluxit Bezae error ad Matth. l. l. *Leisn.*

Praeter Ind., ad loca Noſtri rel. addenda, v. N. T. L., quorum Schw. iam ex Herdt. ſine Ind. „τὰ ἐκ. ἐφρόνεον, *partes* eius *tuebantur*" et Obſ. ad l. l., it. Kypk. T. 1., qui plura contulit, quam Indd. tenent, Munth. p. 69. e. Ienſ. L. Luc. p. 284. e., qui comparat Lat., quo hic uſus P. „*ſentire* cum *aliquo*, pro partes alicuius ſequi" ut Stp. Th. 4, 209. C. ſqq. „frequens eſt iſtud loquendi genus ap. Herodi. „producto deinde uno tantum loco Noſtri alio, tum Poſſ. Call. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ., ſed ſine Ind. Dem. 115, 16. τῷ Πελοποννησίους τἀκείνου φρονῆσαι, 125, 8. 12. 187, p. et ſq. 287, 13. 662, 15., quoad ellipſin ſubſt. πράγματα Kypk. l. l., aliorſum ſpectante L. Boſ. Ell. p. 3. i., ſed quoad notionem Schol. Soph. Ai. v. 491. εὖ φρονῶ τὰ σὰ, benevole *ſtudeo* tuis *rebus*, ed. Hoer. *tuas res* benevolentia *complector*, et *ſtudeo tibi*, ubi animadverte adv. additum, quod ad notionem noſtri loci aeque per ellipſin ſuppleas, ut extr. Vs. convenit cum Bg., cuius formula habetur ap. G. Th. ſine Gr. 581, 80., ſed et *rebus* alicuius *ſtudere* e Corn. N., cf. Ind., quam prae rel. adhibuerim, quia refert caſum Gr. utr., rei ac perſ., quanquam non eundem, ſed dat. rei et gen. perſ., unde et magis firmetur ellipſis illa ſubſt. πράγματα, alio tendente Sch. in τὰ „ἐκ. *partes* eius" quaſi ſupplendus inf. *ſequi*, quam liberiorem phraſin ſupra et Ienſ. adhibuit.

τοῦ μ. Ἰουλ.) Quoad ſententiam huius loci, cf. 2, 9, 3., ducente hic Bg. formulam in v. et ſubſt. fere e P., ſed partim modo Sch. Lat. „κ. *condemnantes* ſ. *vituperantes* alicuius *imbellem animum*, μ. *cunctationem* et *ſegnitiem*" quae vituperata ad Luc. 2, 314. b. e., neſcio, cur, ſervaſſem tamen, ut ſeveriora, reponens in primo membro, *Iuliani quidem* vituperantes *ignaviam*, i. timiditatem, *ſed* Nigri *cunctationem* ac *deſidiam*, reſpiciente huc Stp. Th. 1, 1608. E. m. in ῥ. ſine numeris et Verſ. „μ. et ῥ. copulat Herodi." de ſuo, varians in ordine cum l. l.

μίαν [o], τὸν δὲ Σεβῆρον ἀκούοντες ἤδη παρόντα [p], ἐθαύμαζον. ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, πολλῇ κατα-

sus: Severum autem audientes iam praesto esse, admirabantur. At Iulianus in-

o) Sine iota edd. omnes iterum, praeter Lugd., quae et mendose καὶ omittit, sed comma hic in B. 2. R. et Pat., pro al. puncto et Stp. rel. colo cum Ms. Bg. p) Ing. προσιόντα v. N.

παρόντα) Scribendum puto *προσιόντα*, ut paulo ante (§. 1.) *ἤδη προσιὼν*, et dicet paulo post (§. 7.) *ἤδη ἐπιστησόμενον*. *Steph.*

Cuius voluntati obsecuti Ing. nimis properanter, ut reciperent in textum *προσιόντα*, repetente Sch. ad vulg. „*adventantem*“ Lat. P., unde clam iterum Stp. corrigit, quod ducat ad *παριόντα*, vicinius litteris lectionis vulg., sed nec ipsum necessarium, cum illud vulg., pro *adesse*, laxiori notione sumtum, procedat, scil. in Italia, et ad urbem quanquam procul adhuc, cumque ipse P. respexisse possit notionem vulgati pro illo Lat. *adesse*, i. advenire, quam notionem et producit aliunde Srp. Th. 1, 1135. A. e. „*παρὼν*, non est solum *praesens*, sed et *adveniens* s. *veniens*“ qui p. pr. D. in. habet etiam phrasin Bg., ap. G. Th. sine Gr., at duplici eodem sensu Srp. „praesens sum, — advenire, comparere“ laudante hunc locum ob particip. post v. *ἀκ.* pro inf. L. N. T. Schw. p. 257. e. „*ἀκ. ἤ. π. cum* audissent, *eum* iam *adesse*“ ubi Sch. „*ἀκ.* discentes fama s. traditione aliorum“ post illa §. 1. *ἀγγ.* et §. 4. *διαπ. τ. δ. ἐγ.* addente haec Nostro non tam per copiam, quam ut (quod supra nondum commode moneri poterat) ne oblivisceretur illum populi motum et affectum animi, quem exprimit v. *ἐθαυμ.*, quod (libere a P. auctum adverbio, cf. 2, 3, 2.) praecedente aliquo particip. ponunt et alii, cf. N. T. Matth. 8, 10. *ἀκούσας —, ἐθαύμασε*, it. 9, 8. et Lucian. 2, 35. l. 28., ubi et 1, 598 l. 65. praeit syn. enuntiatio per *ἐπειδὴ*, in qualem L. Schw. ante resolvebat Nostri *ἀκ.*, qui in *ἤδ. παρ.* non variat cum 1, 9, 10., sed cum 1, 13, 8. alio ordine *παρ. ἤ.*

πολλῇ) Similiter 4, 14, 1. *ἐν ἀφ. τὸ ἦν ὁ στρατὸς καὶ ἀπορ. τοῦ πρακτέου.* Paulo aliter Thuc. 1, 25. (i.) *ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν*, ambigebant, quonam modo in praesenti rerum statu se gerere *deberent*. Scilicet, ut Eurip. Ion. v. 971. *ἀπορία τὸ δυστυχεῖν*, *infelicitas* habet *inopiam* consilii. *Leisn.*

P. deserit Sch. etiam in v. „*κ.* cum *ita* occuparetur *stupore*, ut loqui non posset“ cf. 1, 9, 12. e. ad *ἀφ.* (iunctum de suo a Nostro cum sq. *ἀπ.*) ubi Stp. Th. e P. it. in *ἀπ.* 3, 167. D. e. cum al. lect. „*ἐπ. χρήσονται τοῖς πρ. λ.*“ ubi et habet cum adi. *π.* e Thuc., (cf. Ind. Dem., cui add. 1185, 8. 18. 1200, 16.) in v. pass. *κ.* modo tenens Lat. Sch. aliunde, non item Bg., cf. 2, 1, 12., nec formulam Nostri, ex analog. modo adhibitam forte, cf. Luc. 1, 77. l. 78. *πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος*, *multa* confusione *atque* vertigine *correptus*, (pro quo perf. Noster hic usus praes. s. impf.) et praeterea cum dat. aliquo rei Suid. 2, 278. i. Ind. R. Or. V. 8. And. Diod. S. Abr. Dl. Th. D'Orv. Ch., sed cum Lat. Bg. Xen. Cyr. Z., (cf. Foes.) huius Lat. in adi. *π.* (cf. 2, 9, 8.) ignorante Srp. Th., it. in *ἀπ.*, quod nec ap. G. Th., sed in Lat. Stp. *dubitatio*, cf. Thuc. 7, 44. i. *ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀπ. ἐγίγνοντο*, *in* magna *perturbatione* et *consilii* inopia *constituti sunt*, cum Ind. it. Herdr. 736, 31. *ἀπορίᾳ εἴχοντο, ὅ τι ποιῶσι*, *incerti*, quid *agerent*, Diod. S. cum Munth. p. 182. e. Dion.

λαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ genti oppressus stupore et *ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσεται* q *τοῖς* desperatione, quid faceret

q) Ms. Ba. *χρήσαιτο λ.*, v. N.

Ca. Xen. M. S. et Cyr. Ael. V. h. et Luc. cum L. N. T. et Hesy. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Min. Fel. p. 140."

ὅπ. χρησ.) Totum hoc membrum usque ad *εἰδ.* opprimit P., quasi lateat iam in pr. *ἀπορ.*, aut ob Lat. sua istius subst., et quia cepit de intelligentia, cum aeque valeat de animo s. voluntate, ut et Bg. ceperit, recte hic versatus e Lat. usu, quanquam per se eius formula est alia Gr. illa ex Herdr. in N. pr., ubi Sch. „*ὅπ.* cum ind. (fut.) *quomodo*, *χρ.* *gesturus* esset *res*, *πρ.* *χρῆσθαι*, res *aggredi*" sed Srp. Th. 4, 595. A. c. cum P. Vs. et vulg. *χρήσεται*, afferens deinde illa syn. *ἀπόρως εἶχε, τί χρῷτο τῷ πράγματι*, cum Vs. varia, sed et „*nesciebat*, quid *ageret*, s. *quomodo* se *gerere* hoc *in* negotio *deberet*" cum Bg. articulum capiens pro pron., nec tamen monens de ellipsi pr. *πρὸς — εἰς, ἐπὶ*, aut *κατὰ* ad pron. *τί* et superius *ὅ τι*, cf. Zos. 3, 5, 2. *οὐκ ἔχων οὖν, ὅ τι χρήσεται τοῖς παροῦσι*, *itaque* quum *ignoraret*, quo *pacto* praesenti *rerum* statui *consuleret*, Is. Ev. F. p. 29. m. *ἀπορούντων, ὅ τι χρήσονται τοῖς παροῦσιν*, ad quae Ind. bene suppler *πράγμασι* s. *κακοῖς*, ut ap. Suid. 2, 737. m. diserte, sine auctore et N. „*οὐκ ἔχων, ὅ τι χρήσεται τοῖς παροῦσι κακοῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐξαπορῶν*, cum nesciret, quomodo in praesentibus malis se gerere *deberet*, s. cum *consilii* inops *esset*" it. ap. Gem. Pl. 1, 28. i. *οὔτε — εἶχον, ὅ τι χρήσονται τῷ πράγματι*, quod fut. ind. post *ὅπως* maxime vicerunt cum v. v. al. Obs. M. A. V. 3. p. 13. Abr. L. Ar. p. 12. e. Ern. ad Xen. M. S. 2, 4, 2. cum Ind. Z., Fi. ad Well. p. 401. m. Mor. ad Is. Pan. p. 55. N. 9., Harl. ad Dem. p. Cor. p. 568. N. 95. Gortl. ad Plat. Phaed. p. 115. m. Hoog. Op. p. 837. Nr. 8. sqq. et Z. ad Vig. p. 421. b. e. a) sqq., sed cum nostro v. habetur in R. Or. V. 8. Ind. Din. e V. 4. p. 91. l. 2. *τί χρὴ λέγειν — ὅπως χρήσεσθε τῇ τούτου πονηρίᾳ*; sed ap. Herodt. 7, 213. i. *ἀπορέοντος δὲ βασιλῆος, ὅ τι χρήσαιτο τῷ παρεόντι πρήγματι*, *ibi regem* ancipitem, *quodnam* in *re* praesenti *consilium capesseret*, Var. L. *χρήσηται* et *χρήσεται*, qui indic. e Cod. in N. probatur cum vulg. ibi oprat., qui frequentior est, cf. Ind. Luc. quater, e quibus locis simillimus nostro est 2, 824. l. 12. *ὅ τι χρήσαιτο ἑαυτῷ, οὐκ εἰδότα*, quid *se* faceret, *dubium*, cui add. 3, 104. l. 19. alius ordinis *οὐκ εἰδὼς, ὅ τι χρήσαιτο ἑκατέρῳ*, ad qualia respexerit Glossator Ms. Ba., cum lapsus in litteris non videatur incidisse, et praeterea rel. Mss. teneant vulg. fut., quod affert ex Herdt. sine Ind. D'Orv. ad Ch. p. 404. i. *πῶς ἂν χρήσαιτο τοῖς πράγμασι*, cf. de oprat. praeterea Ind. R. Or. V. 4. e V. 3. p. 482. l. 17. V. 7. p. 136. p., ubi Ind. Is. lect. al., Dem. ex 1382, 22. cui add. 1013, p. 1250, 25., ubi et cum coniunct. 1378, 17., ubi Ind. lect. al., ut simul cum fut. opt. et coni. v. ad Ael. V. h. 1, 32. i. N. 4. cum Ind., at v. *χρ.* cum subst. nostro *πρ.* Luc. ex 1, 837. l. 19. et Dem. sine Ind. 18, 24. 30, 10. 47, 6. 109, 8. 136, 24. 257, 27. 287, 23., sed 108, 15. *τί χρήσεσθε καὶ τί δεῖ ποιεῖν*; cum explic., tum ad formulam universam Ind. Arist. Kust. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 1168. ult. Rs. Or. V. 9. p. 278. i. V. 10. p. 513. e. et simul, quoad notionem et Vs. eius, Harl. Dem. pro Cor. p. 390. N. 73. Heyn. Epict. ad 33, 12. e. cum Hes. 2, 1564. e., ubi inter alia *χρῆσθαι* explicat *πράττειν* et *προσφέρεσθαι*, quae, sine N. ibi praeterita, accommodes ad formulam, sive de re, sive de pers. adhibeatur;

Digitized by Google

πράγμασιν, οὐκ εἰδὼς, ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον, καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν

illis rebus, ignarus, convenire iusso senatu, mittit literas, per quas fedus inibat iam cum Severo, eum

pertinente etiam hoc Nostri loco ad illa, ubi ap. Gr. non est Lat. consecutio temporis aut modi, et variante Nostro cum §. 3 e. ἀγν. per syn. phrasin aliquam, ubi servari par erat particip. aliquod, *ignorans*, s. *nesciens*, denique coacervatis hic quoque particip. sine copula. \

ἀθροισθ. κτλ.) Variante Nostro cum 1, 10, 5. e. per ordinem in verbis, retinet Bg. e P. modo abl. pass., cuius Lat. ignorat Stp. Th., etiam cum subst. nostro, quo forte respicitur Lat. *cogi*, proprium in hac causa, quod propterea servassem potius, pro quo συνάγειν solenne Dion. H., cf. supra Exc. ad 1, 2, 3. i., etiam συγκαλεῖν, quo P. spectat, ut Bg. ad aliud, quod §. 8. Noster usurpat, qui variat cum 1, 6, 23. in v. sq. κ., ubi Bg. e P., it. Stp. Th., cf. Ind. Dem., ubi cum Lat. severiori *emittere*.

ἐσπ. δὴ) Leisn. ad m. Ox. „f. ἤδη, (et ad Ms. Bg.) quasi l. ἤδη pro δὴ“ quod non dixerim, sed, vulg. δὴ eum cepisse in notione temporis, cum possis etiam sumere pro *scilicet*, ut, de more Nostri, distractum sit a pr. δι' ὧν, quo proprie refertur, et alibi positum post pron., quanquam et post v. v. quaedam, cf. dicta alibi ad ὡς δὴ, omittente P. eam particulam, forte e Lat. usu, qui *scilicet* non ita frequentat, nec proferente Stp. Th. 3, 937. F. e., nisi haec „διὰ γραμμάτων ἐσπ. πρὸς Σεβ., *litteras* ad *Severum* mittebat, *quibus* fedus *pacisceretur*“ fere cum P., ut Sch. in v. „διὰ γρ. ἐσπ. πρ. αὐτὸν, *litteris* fed. *pac.* cum *ipso*„ sed ad Luc. 2, 560. N. 74. „κατ. γρ., δι' ὧν ἐσ. δὴ πρ. τ. Σεβ., *litteras* misit, *quibus* fedus *pangeret* cum *Severo*, s. malis construere, *litteras misit* ad *Severum*“ iunctis πρ. τ. Σ. cum pr. κατ. γρ., et facto commate post δὴ, etiam in hac Vs. neglectum, sed vel sic pro *scilicet* sumendum, ut pereat tum modo rectio v. σπ. cum pr. πρὸς, quam Stp. profert insuper e Thuc. sine Ind., cf. Luc. ll. Pan. Mor. c. 12. i. Phil. in Fl. p 749. E. e., Suid. 3, 362. i. p. sq. m. Hes. Clav. Cic. Ind., Xen. Bach. et Ἀνβ., Polb. Eutr. Met. Bud. C., sine Ind. Dem. 392, 16. lib. de V. med., Sb. Ind. sine Vs. etiam sic ferente „σπενδόμενος πρ. τ. Σ. διὰ γρ.“ sed in rem consentiente Spart. c. 6. e. p. 582. in. ad *senatum* venit, *petiit* que, *ut* fieret *senatusconsultum* de *participatione* imperii; *quod* statim *factum est*, cf. in Sev. c. 5. p. 597 m., sed Xip... S. 395, 18. συγκαλέσας ἡμᾶς ὁ Ἰουλιανὸς, κοινωνὸν αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἐκέλευσε τὸν Σεβ. ψηφίσασθαι, Iulianus *nos* convocat, *iubet* que. *ut* Severum *socium* imperii *decernamus*, prae quibus Noster magis finire scribit de litteris, addens idem illud solenne καὶ αὐτ. ἀν., omissum a P., non item a Sch. in v. „*quum* declarasset *imperatorem*“ ubi Bg. suo more et pron. αὐτὸν expleto, sed Noster variat cum 2, 6, 16. 2, 8, 9. 2, 9, 16. per v. al. syn., quod cum illo ἀποδ. l. l. ult. comparat quoque Sb. Ind. aliunde, cf. Zos. 3, 2, 2. Bud. C. Stp. Th. (aliunde, pauperrimus, nec cum Lat. Bg.) L. N. T. et Kypk. 1, 260. it. Munth. p. 154. e., sed non e vetustis scriptoribus, nec mihi repertum, cf. Ind. Polb.; in sq. formula Nostro variante cum 1, 8, 6. tantum in v. tempore, ubi P. deserit quoque Sch. in v. „*facere* consortem *imperii*“ sed in v. κοιν. Stp. Th. 2, 298. B. sq. huc spectat libere cum lect. al. sine artic. τῆς, quia P. Lat. retinuit.

Σεβῆρον, καὶ αὐτοκράτορα ἀναδείξας, κοινωνὸν τῆς βασιλείας ἐποιεῖτο. ἡ δὲ σύγκλητος ἐψηφίσατο μὲν ταῦτα r· ὁρῶντες δὲ τὸν Ἰουλιανὸν ἀποδειλιῶντα καὶ ἐν ἀπογνώσει ſ, τῷ Σεβήρῳ πάντες ἤδη προσετίθεντο. δύο

que imperatorem declaratum socium principatus fa-
6. ciebat. At Senatus decrevit quidem ista: videntes autem Iulianum formidolosum et in desperatione, Severo
7. omnes iam se adiungebant.

r) Hoc colon erat in Ms. Ba., ut punctum in A. al., sed comma in Stp. rel.
ſ) Ms. Ba. ἐν ἀπ. ὄντα, τῷ Σεβ., v. N.

ἡ δὲ σ.) Leisn. ad Ms. Bg. „desunt quaedam“ ab ἡ — ταῦτα, quae restituimus partim e P., quem deserens Sch. in v., nobiscum reddit, severo tempore, quod v. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. in med., quo variat Noster pro act. 2, 3, 10. e., cf. Stp. Th. aliunde et Ind. Dem., cui add. 163, 7. 176, 5. sq.

ὁρῶντες) Uni nomini ἡ συγκλ. utrumque numerum ἐψηφίσατο — ὁρῶντες — προσετίθεντο iungit; quod genus loquendi illustrat Cort. ad Sall. Cat. 23, 6. *Leisn.*

Ubi Cort. p. 159. a. m. huc respicit sine Vs., pendente re a subst. ἡ σ. collectivo, ubi Bg. severior, quam P., e quo Sch. partim in „ὁρ. *animadvertentes*, ἀπ. *pavitantem*“ quo de v. cf. ad 2, 5, 8. e., ignorante Stp. Th. cum hoc loco etiam Lat. Bg.

ἐν ἀπογν.) Ms. additum ὄντα particip., a Glossatore est, cum et facile adiici queat mente et debeat ab iis, qui rectionem intelligunt v. ὁρ. duplicem, primo cum nudo particip., deinde cum praep. et subst., quae requirunt sane particip. quoque aliquod, aut illud ὄντα, aut γενόμενον aut καθεστῶτα, quod v. 3, 8, 6., unde et Sch. refert hunc locum ad illa in ἐν praep., ubi cum v. subst. aut γεν. facit periphrasin verbi affinis „ἐν — ἀ. desperare“ cf. 2, 11, 12., quocum variat Noster hic per subst. nudum.

τῷ Σεβ.) An eo sensu capiendum v. πρ., ut Act. 5, 14. aut 2, 41.? Ita Pricaeus capit. *Leisn.*

Pr. ad locum sacrum primum huc spectat sine Vs., sed Stp. Th. 3, 1511. C. i. „*Severo se adiungebant*, s. *ad* Sev. *deficiebant*“ at Sch. „accesserant *ei*, s. *incubuerant* ad *eum*“ in postr. partim e P., prae quibus melior ratio ista Stp. et Bg., ut dat. cum v. servetur, et med. exprimatur, cf. L. N. T. cum L. Bos. ad Act. 2, 41. p. 69. sq. Kypk. 2, 18. in. Bud. C. lib. de V. med. utr. Suid. 3, 200. i. 205. e. p. sq. i. Thom. M. p. 755. Hemst. ad Arist. Pl. p. 351. b. e. Ios. 2, 74. s. 4. l. 6. Ind. Polb. Sb. Dion. Ca. Dem., cui add. 67, 9. p. sq. l. 27. 293, 11. 771, p., it. 1243, 9. ἐκείνῳ — προσετίθετο τὴν γνώμην, quem acc., oppressum per ellipsin, adiici liceat in locis, nostro similibus, cum dat. pers. adest, quanquam est alia quoque formula ap. Xen. Ἀπ. Mor. 2, 7, 10. i. ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι, cf. Ind.; non ferente G. Th. cum Gr. n. phrasin Bg., sed patrem in pass. 109, 8. „adiungi *ad* auctoritatem *senatus*, i. eam sequi, (cf. l. 45. et sq.) *me* ad *eius* rationes *adiungo*“ ducente porro Bg. Lat. in ἤδη e P., haud dubie pro *tunc*, s. *tunc demum*.

δέ που [t] ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, ἐπείπερ ἤδη τὸν Σεβῆρον καὶ αὐτῇ τῇ πόλει [u] ἐπιστησόμενον ἤκουον, καταφρονήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ, συνίασιν

Biduoque fere aut triduo elapſo, quandoquidem iam Severum ad ipſam urbem praeſto futurum audiebant, contemnentes Iulianum, convenerunt

t) πού omittit Lugd. mendoſe. u) αὐτῇ πόλει B. 2. Ox. cum Par. 2., v. N. ſed B. 1. R. αὐτῇ τῇ π. mendoſe.

δύο δὲ) Bg. δὲ pro τὸ, ſecus ac P., tum in πού non negligens, ut ille, ſed ex eodem reddit ſubſt. cum adi. numeralibus per ſyn. unum abl. ſubſt., quorum ptimum modo ap. G. Th. cum Grr. n., Sch. deſetente P. in „πού, *biduo* circitet *transactis*“ vatiante Noſtro cum 2. 6, 4. per plur., it. adi. et patticulam copulantem, ſed Stp. Th. aliunde tenente δύο, ut indeclinabile, ſed et formam alteram, cf. ſine Ind. Dem. 364, 17. ταῦτα πεπρᾶχθαι δυεῖν ἢ τριῶν ἡμ., it. 403, 21., mox ἤδη repetente Noſtro deinceps in vicinia quinquies §. 1. 3. 4. e. 6., praeter hanc, et variante cum §. 4. i. in particula ἐπ., ubi Bg. ſevetus iterum, alio abeunte P.

καὶ αὐτῇ τ. π.) Forte ante καὶ aliquid deſideratur. *Steph.* Fruſtra. Nam, ſi καὶ exponatur intenſive *etiam*, non opus erit ullo ſupplemento. *Scheid.*

Qui recte ſtatuit, (contra Bg. adeo, καὶ opprimentem, ſecus ac P., cuius *iam* eodem ſenſu valeas, cf. 1, 15, 15. i.) et in pron. ſine Vs. ſubiecit hunc locum illi 2, 7, 15. e. τῇ π. αὐτῇ, pro quo variatur hic alio ordine et exquiſito iſto', cum artic. eſt intra adi. et ſubſt., quem ignorat Stp. Th. utrumque, ut noſtri loci hunc Ind. Dem. 13, 25. ἐν α. τ. χώρᾳ, it. 23, 4., tum ἐν α. τ. πόλει 36, 15. p. ſq. l. 8., cf. 49, 8. 104, 11. 26. 124, 21. 147, 22. p. ſq. l. 10. 276, 11. 303, 3. 26. 710, 2., ut de καὶ cum αὐτὸς alibi, ubi Bg. ſeverior, qui per Lat. in v. ἐπισ. reſpicit ad §. 4. e., a quo loco hic noſter non tantum diſtinguitur per variationem in v. utr., ſed et multo magis per adiunctum καὶ α. τ. π., ſeparatim dante Bg. ptaep. in v., ſed non cum G. Th., ubi contra eſt cum dat. perſ., *praeſto* eſſe *alicui*, ad quam analog. et dat. rei ſ. loci procedat, tacente hinc Srp. Th., non item Bud. C. 664, 18. „ἤκειν. τὸν Σ. ἤδη καὶ — ἡκ., iamiam affututum, et iam inſtare eius adventum“ libere et per lect. al., quoad ordinem, ſed Sch. „*venturum* ad *urbem*“ ex Ind. Sb., qui omnes adeo ſumunt v. ſine notione ſecundaria, ut et ipſe Stp. in med. hoc per Lat. *advenire*, et pro act. mero, quanquam vim med. teneas hic quoque, pro *ſe* ſiſtere *ad*, tacentibus lib. de V. med., cf. L. N. T. et Ind. Dem. cum R. Or. V. 4. Caeterum ad ἐπισ. notarat Leisn. ad Ox. „1 Theſſ. 5, 3.“ et lectio edd., omiſſo artic., quanquam per ſe et ipſa recta, tamen eſt a lapſu operatum.

καταφρονης.) Contemtum hunc declaraverint ſic, ut eum non amplius pro imperatore et ſocio imperii haberent, nihil cum eo agerent porro deliberarentque, et inſcio eodem convenirent; e P. reddente Bg. συν. λ. cum Sch., qui in ſubſt. σ. „abſolute“ dederat tantum hinc poſt 2, 3, 5., quocum variat Noſter ſane omiſſo gen. τῆς βουλῆς, cf. 1, 14, 18. e., ignorante Stp. Th. etiam v. σ. perſonam hanc, et Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed in τῶν ὑπ. κ. Bg. ducente ordinem alium e P., ut et ratio-

Digitized by Google

εἰς τὸ συνέδριον, τῶν ὑπάτων κελευσάντων, οἳ τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν, ὁπηνίκα ἂν [x] τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ. συνελθόντες τοίνυν, περὶ τῶν πρακτέων ἐσκέπτοντο, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὄντος [y] ἐν τῇ βασι-

in curiam iussu consulum, qui rem Romanam administrare solent, quoties imperium suspensum est. Congressi 8. itaque, quid facto opus esset, deliberabant, Iuliano adhuc manente in imperato-

x) Lugd. ὁπηνίκα ἂν ᾖ τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα. συνελθ., sed Ms. Ve. Exc. „ᾖ deest,“ at Ms. Ba. ὁπ. ἂν τὰ τ. βασιλείας ᾖ μετέωρα. συνελθ., v. N. y) Mss. Ba. ὄντος ἐντὸς, ἐν λ., sed Vi. ἐντὸς ὄντος ἐν λ. v. N.

nem in vertendo gen. conseq., cf. 1, 12, 4. et 12., tenente Stp. Th. aliunde in ὑπ. pro subst. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Dion. H. Rsk. V. 2. p. 821. l. 9. sqq. et Polb. 6, 17. i.

οἳ τὰ τῆς Ῥ.) E P. liberiori in dissoluta Nostri periodo Bg. retinet tantum suppletum subst. πράγματα ad τὰ τ. Ῥ. artic. neutr., per quae variatur cum 2, 11, 7. i., ubi servari tamen poterat Lat. plur., intelligendo vel universe negotia publ., vel nominatim imperatoria; unde variet Noster pro suis alibi τὰ τῆς ἀρχῆς, ut periphrasis patet senatorum s. senatus et τῆς συγκλήτου, per variationem cum §. pr. i., a Nostro facta ad analog. modo, saltem cum v. δ., dum praebet cum syn. v. Eus. H. E. Re. 2, 73. l. 4. ἔτι δὲ Κλαυδίου τὰ τῆς β. διέποντος, caeterum *Claudio* Romanorum *adhuc* imperium *gubernante*.

ὁπηνίκα) Illud ᾖ abest a Ven. errore exscriptoris. *Stroth.* Sed Leisn. ad Ms. Bg. „interregnum“ innuens, fere e Stp. ad m. P., id Lat. subst. a Nostro exprimi circuitione, quae et ipsa ei peculiaris est, cf. 2, 9, 3. m., quocum variatur, ubi et dedimus Stp. Th., quoad formulam μετ., qui e P. ibi, etsi ad marg. castigarat Vs., quae meliora partim sequitur Bg., Nostro in τὰ τ. β. ad analog. scribente, sed eius hiatum, et alibi usurpatum, non ferente Glossatore Ms. Ba., aut, cum elapsum ᾖ ob pr. α vocalem deprehendisset, alio loco addente, quod et factum fuerit in ed. Lugd., ut omissum ante ab operis restitueretur; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. in ὀπ., quod nec ap. G. Th., ubi v. *susp.* cum Gr. n., non item cum subst. Nostri, qui et hic proprium quid teneat.

συνελθ.) Possis hic supplere e pr. §. εἰς τὸ σ., variante Nostro cum v. σ. ib., sed P. deserente Bg., cuius Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., ignotum Stp. Th., sed aptum ad tempus aor. assequendum per deponens. Mox P. severior, quam Bg., in vi med. v. ἐσκ. cf. 1, 17, 16. m., quocum variatur, it. cum 1, 6, 21. et per syn. v. etiam cum 2, 1, 6., in Lat. Bg. tenente G. Th. etiam Gr. n. Nr. 2., non item Stp. Th. plur. πρ., cf. tamen sine Ind. Dem. 72, 18. περὶ μὲν δὴ τῶν ὑμῖν πρ. καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὕστερον βουλεύσεσθε, quae Noster imitatur cum arte, omittendis adiunctis et per aliud v. syn.

ἔτι ὄντος) Mss. adv. ἐντὸς simul cum ἐν, ignoratum Stp. Th. et Indd., (ubi absolute, v. Thuc. Ael. V. h. Vig., sed cum gen. rei locique Lyc. Hesd. Thuc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem., cui add. 290, 3. Xen. Cyr. Luc. Polb. Geop. L. Bos. Ell. Poss. Call. et Sy. cum L. N. T., it. temporis Thuc.

λείῳ αὐλῇ, καὶ τὰς παρούσας ὀδυρομένου τύχας, ἱκετεύοντός τε, ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ παραχωρῆσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ. ὡς δὲ ἔμαθεν ἡ σύγκλητος τὸν Ἰουλιανὸν οὕτω κατεπτηχότα, τὴν

ria aula, et praesentem fortunam complorante, suppliciterque rogante, ut sibi eiurare liceret imperium et cedere
9. omni potestate Severo. Ut autem cognovit Senatus Iulianum tantopere consternatum,

R. Or. V. 7. p. 950. e. If. Ev. Xen. Pol. Z. Poff. l. l. utr., cum gen. perf. Foef. L. N. T. Abr. ad Aefch. V. t. Dem., cui add. 92t, p. Fa. Aef., ubi et cum artic., ut fimul cum fubft. Aefch. |Fi. et Geop., cf. Suid. Hef. cum Thom. M. p. 277. et Hom. fine Ind. Ἰλ. ά, 432. β', 845. Ὀδ. β', 341.) quanquam habeo fimile quid tum in fyn. ap. If. Or. 3. Nicocl. ed. Krt. 10, 9. ἔνδον ἐν αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις λ., et inverfi ordinis ap. Hef. ἔργ. v. 96. fq. ἐν — δόμοισι Ἔνδον ἔμιμνε, *tum* in Lat. *intus in* — ap. Plaut., cf. G. Th., facileque id eft per fe elapfum ob fimile ὄντος, tamen videtur potius ortum e lapfu in litteris ex ἔντος, cf. ad Xen. Ἀνβ. Mor. 6, 5, 5. i., ut in rem criticam ab alia parte ad Thuc. Ind. N. et Abr. Dl. it. Rs. ad Polb., quod vitium alius in marg. notarit, fcripto contra ὄντος, fed hoc receperint duo alii in textum diverfis locis, ante et poft ἐντὸς, ut manferit utr., fed diverfitas illa ipfa Mss. arguat vitium, cum et Ms. Ve. taceat, nec veftigium fit ap. P., e quo Bg. in ὄν., ignorante Lat. id Sep. Th., etfi commodum in particip. exprimendo, fed et vicinius *praefente*, it. *verfante*, quod melius ob mox fq. τ. παρουσ., in rem confentiente Spart. c. 8. p. 586. m. *brevi autem defertus eft ab omnibus Iulianus*, et *remanfit* in *Palatio*.

τὰς παρ.) P. liberiora deferit Bg., praeter numerum al., fcribente Noftro ad analog. faltem, etiam ad Lat., ut G. Th. diferte e Quinctil. *fort. compl.*, fed in adi. modo *cafus* praefentis *immemor*, cf. Dem. Ind. ὀδ. τῶν παρόντ. κακῶν, it. τὰ — ὀδ. πάθη, fine numeris tamen ex 239, 23., cui add. 439, 10. 955, ult. et 239, 19. ταῖς π. συμφοραῖς — κέχρηνται, fed Luc. 1, 97. l. 72. τὴν αὑτῶν τύχην ὀδύροντα, fuae *fortunae* vices *deflent*, cf. Ind. et Ael. V. h. Poff. Call. cum Suid.; Stp. Th. ferente tantum fyn. ex Ifocr. εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν — ὀδυροίμην, cumque v. v. Lat. fimpl. etiam compof. quaedam, non item Bg., pro fimpl. haud dubie ab eo adhibitum. In fqq. pleraque ducit Bg. e P., ubi in v. ἱκ. modo fyn. Lat. formulam tenet Stp. Th., qui in ἐξ. tantum e Bud. C. 15, 6. fqq. aliunde et cum al. acc. fyn., ad quorum analog. Nofter adiunxit τ. ἀρχ., cf. Ind. Dem. et R. Or. V. 4. 7. If. 8. Lyc. cum Suid., nec G. Th. in Bg. v. cum Gr. n. act. ferente fubft. noftrum, fed Bg. fumente e P. formulam *fibi lic.* fere neceffario, non item in τῆς δυν. repetente eius articulum, per pron. expreffum, dum variat Nofter pro §. 5. e. fubft. uno τῆς βασ. per duo, fed cum 2, 3, 10. τῆς ἀρχ. παρ. per aliud fubft., hic ut τὴν ἀρχ. pro dignitate capiamus, ob adiunctum fq. τὴν δυν., refpicienre huc Stp. Th. in v. παρ. 4, 676. D. m. cum P. pleno, fed in rem diffentiente Spart. c. 8. p. 586. m., nifi eius dicta referantur ad fq. §. Noftri ψηφ., ubi v.

ὡς δὲ ἔμ.) Variatur iterum cum §. 6., fed ut res diverfa narretur, ibi quidem acta in curia, praefente Iuliano, fed hic, abfente eo, et per alios,

δὲ δορυφόρον[z] φρουρὰν διὰ δέος τοῦ Σεβήρου αὐτὸν ἐγκαταλιποῦσαν, ψηφίζεται, τὸν μὲν	a stipatorum autem custodia ob metum Severi derelictum, decernit illum qui-

z) Par. δορυφόρου, Baſ. δορυφόρων. *Leisn.* ad m. A. utr., quae vulg. tenent cum Bas. omnibus meis, Par. 2. Stp. rel., at δορυφόρου Bc. 1., ſed Par. 1. In. et Bc. 2. δορυφόρων, ut Ms. Ve., v. N.

credo, cum ſenatoribus agenre, ubi reſciviſſet, eos conveniſſe §. pr., variante Noſtro cum §. 7. *ἐπεὶ π.* hic per ὡς, ubi Bg. deſerit P., ut et in rel., liberius reddito adv. οὖν., Stp. Th. ignorante, non item vim, cf. 2, 1558. C. m.

τὴν δὲ δορυφόρον φρ.) Malim δορυφόρων. *Steph.* δορυφόρου φ. Argentor. II., quae prodiit a. 1662. niſi ſit error typographi, δορυφόρων φ. Argent. IV., quae prod. a. 1694., quod praeferendum cenſent Stp. et Sb., quorum ſententiam confirmat Cod. Ven. *Stroth.*

Leisn. ad Bg. Ms. „l. δορυφόρων" Sb. Ind. ambiguo more ſuo „pro δορυφόρων" ſed Sch. „uſurparetur et in fem. pro adi. — ſtipantem *cuſtodiam*, niſi potius legendum cenſerent Stp. et Sb. δορυφόρων, ut 1, 4, 10." e quo loco Ms. Gloſſator duxerit aeque, ac lapſus fuerit ſcriba in vocali, ut alibi; nihil definiente P., ſed Bg. ducente e Stp. ad m. P., ſive ut correxerit, ſive reddiderit vulg. formulam adi. et ſubſt. per ſyn. duorum ſubſt. iterum, ut Noſter variare potuit cum l. l., in primis, quod Phil. in Fl. p. 750. c. τὴν δορυφόρον τῶν σωματοφυλάκων ϛρατιὰν ὁρῶντας — διακεκοσμημένην, *ſpectantes* ſatellitium — *nitidum*, a Noſtro alibi imitatione expreſſus, adhibuit vocem δ. non modo pro adi., ſed etiam cum ſubſt. fem. in ſexu communi. Sqq. δ. δ. τ Σ. reſtituimus omiſſa in Bg. Ms., et etiam a P., qui liberior in hac regione, partim expreſſus a Sch. in v. „*cuſtodiam* deſtituentem *ipſum*, (in ſubſt.) δ. δ. τινὸς, metu *alicuius*" per ſyn. abl. e Stp. ad m. P., pro eo caſu per formulam variante hic Noſtro, cf. proxime 2, 5, 15., ut cum 1, 4, 18. in v. ἐγκ. per caſum et notionem, quam tenet Stp. Th. ſine auctoritate et loco quodam, cf. tamen Ind. Dem., cui add. 127, 15. 1024, 24. 1094, 16. 18. cf. Exc. ad 1, 4, 18. e., ignorante Stp. Th. etiam Lat. Bg. (cf. ib. e G. Th. ubi et „*derelictus*, καταλειφθεὶς") qui opprimit pron., ob ſumtum iam in pr. acc. paſſ.

ψηφίζεται) Conſentit in rem Dio Ca. 1240, 14. τοῦ τε Ἰουλ. θάνατον κατεψηφισάμεθα, καὶ τὸν Σεβ. αὐτοκράτορα ὠνομάσαμεν, ſed Spart. l. l. ad §. pr. lx. *actum eſt denique, ut* Iuliano *ſenatus* auctoritate *abrogaretur* imperium, *et* abrogatum eſt, *appellatus* que *ſtatim* Severus *imperator*; e quibus ſuſpicetur quis, excidiſſe hic ap. Noſtr. nomen Ἰουλιανὸν poſt τὸν μὲν, ob ſq. ἀναιρ., et quia in ſq. diſerte nominat τὸν Σεβ., niſi P. ſervaſſe videat vulg., *decreta* illius *nece*, quae partim retinet Sch. in ψ. „ſenatus *decernit* eius *necem*" ſed Bg. magis in artic. per pron., notante me quondam e Liv. 5. ſimilem orationis ſtructuram in pron. cum *quidem* nudo, deinde ſequente et ad id relato *ſed* cum nom. propr., at nunc non reperiente. Mox Sch. in v. ἀπ. ſine Vs.. „Sb. legit ἀποδεχθ., recipi, probari" quae habet ſane Sb. in N. cum Latt. iisdem ſic „q. ἀποδεχθ." quod compendium intelligo per *quidam* ſ. *quaedam*, ut innuat, editores ſ. editiones habere ita, quod Var. L. oſtendit, nec tamen propterea ſtatim probarit legerit ve ſic pro vulg., cum tacuerit in textu Gr. per ſtellulam ſolennem et in Ind.,

ἀναιρεθῆναι, ἀποδειχθῆναι [a] δὲ μόνον αὐτοκράτορα τὸν Σεβῆρον [b]. πρεσβείαν τε πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπουσιν [c] ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτά-

dem occidi, declarari autem ſolum imperatorem Severum: 10. verum: ac legationem ad eum emittunt ex magiſtratum gerentibus et eminen-

a) ἀποδειχθ. A. al., v. N. b) Colon hic Ms. Bg. eſt etiam in Ox. c) Ms. Ba. πέμπουσι διὰ τῶν ὄντων ἀξιωτάτων, ſed Exc. Ms. Ve. modo διὰ τῶν ἀρχόντων ὄντων λ. v. N.

praeterea lapſus facile commiſſus ſit ab operis, ut alibi, in ει et ε, denique una cum Mss. referat vulg. P., unde et Bg. partim, variante Noſtro cum 2, 9, 16. tantum per paſſ., ſed per ſyn. v. cum §. 5. e. huius cap., iuvantibus vulg. etiam illis antea ap. Dion. et Spart.

πρεσβείαν) Spart. 6. (c. i. in Sev. p. 598. i.) *occiſo Iuliano, quum Severus in caſtris et tentoriis, quaſi per hoſticum veniens, adhuc maneret, centum ſenatores legatos ad eum ſenatus miſit ad gratulandum rogandumque.* Boecl.

Ibi in N. 1. Caſ. etiam profert Noſtri locum a πρεσβ. — βουλ. ſine Verſ., quam P. deſerit Sch. in πρ., cum Bg., in cuius Ms. ſupplerat Leisn. copulam ἄν, a ſcriba haud dubie tantum omiſſam, cum et ſaries eam requireret, et ſyn. oſtenderet P. etiam.

ἐκπεμπ. κ.) Rectiſſime. Aperte falſa eſt Codicis lectio δ. τῶν ἀρχόντων ὄντων. *Strotb.* In lect. Ms. Ve. quidem primo nihil eſt, quam gloſſa, quae formulam Noſtri, factam ex v. ſubſt. cum ἐν praep., ex eaque poſita cum ſubſt. ſuo intra artic. et particip., mutat in affine verbum f. particip., aut in ſubſt. τῶν ἀρχ., ut Gloſſaror reſpexerit 4, 2, 8. e. οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες, cf. 5, 5, 15., quibus ſyn ſunt αἱ ἀρχαὶ 8, 6, 18., cf. 1, 9, 6. e. it. 1, 16, 7. e. Sed hunc Gloſſatorem non capiens librarius quidam, reliquit ſimul e lect. vetere part. ὄντων, quod hic non commode locum habet, nec, ſi dicatur redundare eleganter; qua in parte Bg. ſubſtituit formulam aliam, ſed ſyn. illi ap. P. Tum in Ms. Ve. confuſio eſt praepp. διὰ et ἀπὸ, cf. 2, 2, 5., quae comparet etiam in Ms. Ba., ubi praeterea iterum eſt v. ſimpl. pro comp., e gloſſa per comparationem cum 4, 10, 2. etc., cum tamen ſine Ind. teneat quoque Dem. 140, 8. πρέσβειαν ἐκπέμπειν et ſyn. 129, 8. ἐκπέμπωμεν πρέσβεις — εἰς Πελοπόννησον λ., quanquam et 163, 24. πέμψαντος ἐμοῦ πρέσβεις ἀπὸ τῆς συμμαχίας πάσης, quo etiam ſpectarit Gloſſator ob eandem pr. ἀπὸ cum ſyn. πρεσβείαν, ſeverius expreſſam a Bg., quam P., et quoque Sch. in πρ. „*legatos* mittere *ex* iis, *qui* magiſtratum *obtinent.*“ Denique in Ms. Ba. habetur, pro Noſtri formula duplici τῶν — βουλῆς, priva modo τῶν ὀντ. ἀξ., gloſſa et ipſa, ſervato iterum ſimul particip., ſed ambigua univerſi generis, ſervante duo per liberam Vs. Poliriano, unde Bg. modo mutuatur gen. τῆς β., mutatum in praep. cum ſubſt., ut quoque alio ordine Stp. Th. 1, 1342. i. hinc „*in* ſenatu *eminentiſſimorum*“ dum Noſter variat per adi. pro verbis cum 1, 8, 16. m. τοὺς ὑπερεχ. 2, 7, 10. τοὺς ἐξεχ. et maxime 2, 1, 20. πρεύχοντα ἐν τῇ συγκλ. βουλῇ, quae eſt Bg. formula, ibi etiam adhibita, tum diſcedit non nihil a ſuperiori loco apud Spart., quem plane ſequuntur Angli ap. Heyn. H. 4, 1041. i., ubi τῶν ἐν κ. ὀντ. minus cepe-

των τῆς βουλῆς, πάσας[d] αὐτῷ προσφέρειν τὰς σεβασμίους τιμάς. ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν εἷς τῶν χιλιαρχούντων ἀναπέμπεται, ἀποκτεῖναι ἄνανδρον καὶ ἄθλιον πρεσβύτην, ἰδίοις χρήμασιν ὠνησάμενον οὕτω[e] πονη-

tioribus in ſenatu, ut omnia ipſi deferrent auguſta ornamen-
11. ta. Ad Iulianum autem unus ex tribunis mittitur, ut occidat imbellem et miſerum ſenem, ſuismet opibus mercatum tam malum

d) Ms. Ba. *πάσας τὰ αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίας* v. ſed Ms. Vi. modo *σεβασμίας*, v. N. e) Ms. Ba. *πονηρὰν οὕτω τελ.*, v. N.

rim de conſulibus aut uno ex iis, quam de conſularibus viris, cf. Spart. in Iulian. c. 5. p. 580. m., *quo rogante miſſi ſunt* — legati *conſulares* a *ſenatu* ad *milites*, *qui ſuaderent*, *ut Severus repudiaretur*.

προσφέρειν) Forte *ἐπὶ τῷ πάσας λ*. *Reisk*. Quo non eſt opus, cum poſt v. v. *mittendi* aeque procedat nudus inf., ſupplendo *ὥστε* etc., cf. Stp. Th. 3, 196. F. e. 204. C. e., ut mox §. ſq. poſt *ἀναπεμπ*., et Bg. ad ſupplementum illud reſpicit e P., qui cum Mss. rel. ita tuetur vulg. lect. contra Ms. Ba., ubi inf. mutatus in tempus finitum praeſ., forte per ſolennem errorem in finitione *ει* et *ειν*, cf. 2, 11, 18. e., unde deinde ad ſeriem adiuvandam inſerta *τὰ* copula, per quam redit ſingularis numerus §. 9. i., poſt plur. noſtrae §. *ἐκπέμπουσιν*, ſyneſis genus efficientem in ſubſt. *ἡ σύγκλητος* multitudinis, cf. §. 6. Tum Mss. femininum in *σεβ*. pro communi gloſſema eſt, cf. 1, 15, 6. m. *καιρ*. et 2, 8, 10., ubi nihil novatur, variante Noſtro tantum per plur. hic et adiuncta, cf. alibi de honoribus et inſignibus principatus ſ. imperatorum, de quibus capio Bg., ſervantem modo e P. Lat. in v. *πρ*., ubi Stp. Th. ignorat cum phraſi tora, et nobis aliunde ignota, ſed ducta forte e Lat.

εἷς τῶν χ) *Miſſi a ſenatu*, quorum *cura* per *militem* gregarium (*in Palatio*) idem *Iulianus occiſus eſt*, Spart. (in Iul. c. 8. p. 586. e. quem partim ſecuti Angli ap. Heyn. H. 4, 1040. m.) Tribunum dicit Noſter. *Oxon*.

De pugna cum Spart., (qui in Sever. c. 5. p. 597. e. ſimpliciter, *Iulianus occiſus eſt in Palatio*, ut Dio 1240, 17.) etiam Caſ. l. l. N. 5. „miſſus eſt tribunus militum, cui caedes mandata" non huc reſpiciens, niſi quoad ſententiam, ubi Bg. e P. tantum in genit. poſt *εἷς*, aſſumta praep., ut poſt *τὶς*, cf. L. Boſ. Ell. p. 492. e., tacente Poſſ. Sy. p. 45. Nr. 4. et ad ellipſin *τοῦ τὶς* deſcendente Schw. L. N. T. p. 420., ſed variante Noſtro pro ſubſt. 2, 9, 9. per particip. *χιλ*, ut Stp. Th. „part. *χιλ*. dr. (pro ſubſt.) *ὁ χιλίαρχος λ*." ſine auctore, cf. Ind. Luc. Sed in v. *ἀναπ*. Sch., praeter illa P. „*immittitur* adverſus *eum*" pro quo rectius Bg. per ſimpl., ut ſupra aliquoties vidimus redundare pr. *ἀνὰ*, quanquam non incommodum Lat. *emittere*, (ut varier Noſter cum §. pr.) quod adhibet in v. paſſ. Stp. Th. ſine auctore, cf. L. N. T. Ind. Xen. Cyr. et Abr. Dl. Th. p. 164. e., reſpiciente Noſtro in *ἄνανδρ*. (quod in Bg. e P. non habet G. Th. ſed tamen „*imbellia*, *ἀνανδρία*" cf. 3, 6, 9.) ad 2, 11, 16. e. et hoc c. §. 3. maxime §. 4. it. ſqq., cf. de aetate et ſenectute Iuliani alibi, Spart. c. 9. p. 587. e. et Dio l. l.

οὕτω πον. τ.) Ms. alius ordo, hic in adv. poſt adi. poſito, cf. 1, 16, 10. i. et Luc. 1, 128. l. 99., laeviorem ſane orationem facit ab una parte, nec

ῥὸν τέλος. ὁ μὲν οὖν εὑρεθεὶς ἔρημός τε καὶ [f] ὑπὸ πάντων καταλειφθεὶς, αἰσχρῶς ὀλοφυρόμενος ἐφονεύθη.

Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς

12. exitum. Ille quidem inventus deſertus et ab omnibus derelictus turpiter lamentans necatus eſt.

Poſtquam autem decreta

f) καὶ omiſſum in Lu. mendoſe, ut mox c. ſq. i. 36.

tamen gratiorem a concurrentibus τω τε ſyllabis et propius ſtantibus duabus ον, ob quas Noſter deſeruerit reliquam laevitatem; praeter Mss. rel., etiam ſtante P. in vulg., unde Bg. nihil, quam Lat. in ſubſt. τελ., ubi et Sch. diſcedit „*infelicem* vitae *exit*. (expleto gen. βίου, cf. 1, 2, 10. i. et in v.) *quum* emiſſet *pecunia* finem *foedum*" aliter hic exponens adi., qua de utr. notione nihil in Stp. Th., niſi forte de priore 3, 224. D. m. ſq., quo et Bg. illud ſeverius ſpectet, nihil tenente G. Th., quam in adi. 187, 60. „*mala* — *mors*, i. dura" nec Stp. Th. in formulam totam, qua variatur per abl. pretii cum gen. 2, 6, 20. e. et per ellipſin pr. ἀντὶ pro diſerta cum §. 122. m. ib., cf. in rem ib. et §. 8. ſqq. 2, 10, 8., ut, tropo remoto, maneat, κτήσασθαι τελ., paraſſe ſibi, it. feciſſe, ut haberet, it: petiiſſe per, ob, pecunias, tum datas, tum non plene datas; nec G. Th. habente quid ſimile in v. Bg. cum al. Gr., ſed in ſyn. cum Gr. n. 355, 36. „Propert. — *talis* mors *pretio* vel *ſit* emenda *mihi*, (qui in Bg. ad ib. 689, 4.) vim illi addunt particulae encliticae *pte* et *met*" nec tamen alio vocabulo declaratam, et omnino vanam, cf. 1, 4, 8. i., niſi quatenus eſt noſtratium *ſein eigen*, in quo tamen et ipſo potius eſt figura ἐκ παραλλήλου, ut Bg. reddit Gr. alibi modo per ſimpl. *ſuus*.

ὁ μὲν ὁ.) Bg. non cum P. perindum Gr. contaminat, ex eodem quanquam retinens Lat. in ἐρ. ſevere, ſed ut ob ſq. explicationem aliquam, et in primis e Vernaculi ſermonis paupertate, debeat cogitari ſumique pro *ſolus*, quo et tendit Sch. „ſolus *relictus*" nihil in hanc notionem ferente G. Th. in Bg., ſed Stp. Th., ubi tamen hinc ſine Vs. ſub Bg. Lat. et ſyn. aliis, in quibus et *incuſtoditus*, ut ſumas hic ellipſin et variationem pro pleno 3, 5, 8. e. ἐρ. δορυφόρων, cf. ſimile Xen. Ageſ. 2, 19. αἱρεῖ τὸ Πείραιον, ἔρημον εὑρὼν φυλακῆς, et de ἐρ. Thuc. Xen. Cyr. et Pol. Z. Ael. V. h., maxime ex 9, 40. et 13, 26. i. Luc. et Schw. L. N. T., reſpiciente Noſtro ad §. 9. cum variatione per v. κατ. ſyn. pro τὴν δορυφ. φρουρὰν — αὐτὸν ἐγκαταλιποῦσαν, ubi Bg ſimiliter.

αἰσχρ. ὀλοφ.) Haec ap. Dion. expirantis verba, (l. l. ſupra, ἐφονεύθη, τοσοῦτον μόνον εἰπὼν, καὶ) τί δεινὸν ἐποίησα; τίνα ἀπέκτεινα; Oxon.

Hunc Dionis Latine converſum locum addit in N. 6 Caſ. ad Spart. in Iul. c. 8. p. 586. e. „occiſus eſt, *fidem* Caeſaris *implorans*, h. e. *Severi*" Anglis ap. Heyn. H. 4, 1040. m. ſie *fanden* ihn *von* Thränen *überſtrömt*, propius accedentibus ad Noſtrum, qui variat tum in v. ἐφ. (ap. G. Th. in Bg.) cum §. pr. ἀποκτ. et §. 9. ἀναιρ., tum in ὀλ. cum § 8. m. ὀδυρ., cf. Suid., non coll. ad Heſ., deſerente P. in utr. v. etiam Sch. „*complorans* foede — *trucidatus* eſt."

τὰ παρὰ) Negligentiam P. cum Sch. in τὰ cum praep. „acta ſenatus" ſuppleto v. et particip. aliquo, v. c. γενόμενα, ſed mutata praep cum ſubſt. in gen., correxit Bg. quoque, ſupplens non modo ſimile part., ut βεβουλευ-

συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἥ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἤρθη[g] εἰς μειζόνων πραγμάτων ἐλπίδα[h]. καὶ σοφίσματι ἐχρήσατο, ὡς ἂν χειρώσαιτο καὶ αἰχμαλώτους τοὺς τὸν[i] Περτίνακα ἀνῃρηκότας[k] λάβοι. ἐπιστέλλει δὲ[l] καὶ ἰδίᾳ

a senatu significata fuerunt Severo Iulianique interfectio, erectus fuit ad maiora spe-
2. randa: et commentum adhibuit, quo in potestatem suam redigeret captivosque Pertinacis interfectores acci-
3. peret. Mittit ergo cum

g) Sine iota in A. al., cf. 1, 13, 12. e. Tum Ms. Vi. ἤρθη καὶ εἰς μ., sed Ms. Ba. ἦλθε καὶ εἰς μ., v. N. h) Servavi colon Stp. rel., ob §. novam, a Bc. institutam, etsi ad comma al. inclinatior, cum καὶ copulet eadem aor. tempora, eosdemque casus, nominativum quidem αὐτὸς, latentem in pr. τῷ Σεβ. i) Ms. Ba. τὸν περτ. sine altero artic., cf. 1, 17, 9. et contra §. 26. m. ib., hic forte ex 8, 8, 4. k) Sine iota A. 2. al. l) Ms. Ba. ἐπιστέλλει οὖν καὶ ἰδ. v. N.

μένα, sed servans simul aliquem praep., cf. Krb. Obs. p. 83. i. et Decr. R. p. Iud. p. 71. m. it. L. N. T. cum Schw. p. 1026. b. i. Loesn. p. 72. Ind. Fi. Pal. v. ὁ. b. e. sq. Z. Xen. Cyr. b. i., sed sine Ind. Xen. M. S. 3, 11, 13. sq., variante Nostro in adiunctis cum 1, 10, 5 et 2, 6, 1.

ἤρθη) Hoc Tacito A. 11, 28. (m.) est *maiorem* ad spem *accinctus*, v. N. ad 1, 10, 7. *Leisn.* ubi Bg. severior, hic partim e P., omisso subst., mutans adi. cum subst. in particip. cum subst., dum secedit a P. etiam Sch. in ἐλπ. et v. „*in* spem *tolli* rerum *maiorum*, — *elatus est* in *spem*" variante Nostro, quoad sententiam, cum 2, 7, 9. e. τῇ τῆς βασιλ. ἐλπ. ἐπιδιδ. αὐτ., sed quoad phrasin, per praep. cum subst. pro 2, 6, 16. abl. syn., cf. 2, 8, 16. Sed in Mss. duplici re, habuimus καὶ insertum pro *etiam* alibi, cf. 2, 6, 22. e., cuius nullum est vestigium ap. P., sed v. ἦλθε glossema prodit, e nota formula Lat. *venire* in *spem*, etiam Gr., cf. Stp. Th. 1, 1197. D. i. et E. e., quanquam et error in litteris λ et ε, pro ρ et η maiusculis, subesse potest. Mox ad σ. ἐχρ. Sch. partim P. retinet „*iniit* vafrum *consilium*" non praebente G. Th. severam formulam, *dolo uti*, (quam tamen non refugerim,) nec ipsam Bg., sed affinem, *dolum adhibere*, quo sensu hic capio subst., cum Bg. redditum etiam Ind. Ael. V. h., ad cuius locum v. N. cum Ind. Dem. Obs. Krb. p. 193. it. Cuper. p. 158. m., tum Ind. Rs. Or. V. 6. Luc. et Xen. Bach., scribente hic Nostro forte ad analog. tantum.

χειρωσ.) Copiam Nostri in iunctis v. privo et phrasi contraxit P. in unum v. cum alia libertate, desertus idem a Sch. in αἰχ. „λ. captivos *agere*" melius versante Bg. tum in v. χ., vi expressa med., qua de alibi, tum in formula αἰχ. λ., ubi tantum usus compos. v. Lat., (quam Gr. formulam in act. nescit Stp. Th., cf. tamen Ind. Ael. V. h.) tum denique in phrasi τοὺς ἀν., ubi, prae P., brevitatem Gr. assecutus est, mutato particip. in subst. et acc. in gen.

ἐπιστ. δὲ) Ms. δὲ in οὖν mutatum, ut 1, 13, 9., compareť quoque in P. *itaque*, et in Bg. syn., qua de glossa v. ib., ut de Vs. et notione illa alibi, cf. 1, 3, 5. it. 1, 4, 14., quorum Intp. rationem in h. l. distinguendo secuti, edidimus comma post ἐκατ. tantum, quia videbatur ni-

μὲν λανθάνοντα γράμματα [m] τοῖς τε χιλιάρχοις καὶ τοῖς ἑκατοντάρχοις, ὑπισχνούμενος μεγάλα, ὅπως πείσειαν τοὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ στρατιώτας, ὑπακούειν εὐπειθῶς τοῖς ὑπὸ [n] τοῦ Σεβή-

ſeorſim clandeſtinas litteras tribunis et centurionibus, promittens multa, quo perſuaderent militibus urbanis, ut obedirent obſequenter Se-

m) Stp. rel. hic comma habuere, ſed nullum poſt ἑκατ., v. N. n) Ms. Ba. ἀπὸ v. N.

mis vagum, ſcribere litteras, non nominatis, ad quos pertinerent, in primis, cum reliqua deinde et §. ſequens referantur ad milites gregarios, a quibus diſtinguit Noſter primarios hac §., varians iterum in χιλ. cum 2, 12, 11., ubi Sch. ſervat P. in „ἰδ. ſeorſim, *clam*" non videns, P. explicaſſe partic. λ. per adv., ſed omiſſo Gr. adv. ἰδ., ut contra in Ms. Bg. ἰδ. expreſſum extabat, non item partic. λ., quod e Sch. Ind. ſtatim adiecimus, referentes illud ἰδ. ad ſqq. χιλ. et ἑκ., ut ad hos ſingulos dederit epiſtolam ſeparatim, i. peculiarem et propriam cuique, nec opprimentes cum urt. Intp. καὶ, quod hic valet pro *etiam*, ſi per ſe ſumatur, aut quoque cum pr. δὲ copuletur, ut de Noſtri δὲ καὶ in tranſitu ad aliam rem alibi habuimus, quo tamen hic non inclino, ſed ad iungenda κ. ἰδ. μ., pro *et* ſeorſim *quidem*, ut καὶ ſit Lat. *idque*, ſicut alias, et καὶ — μὲν, interpoſita una voce, ut 2, 3, 14. et 2, 15, 4., quanquam ibi etiam aliter explices, referente hic Bg. μὲν ad §. ſq. δὲ, in notione diſtinguendi et ordine alio, quorum prius procedit, ſed Noſtro in λανθ. γρ. forte ſcribente iterum modo ex analog., cf. 1, 8, 10.

ὑπισχ. μ.) Bg. in v. cum Sch., ſed in adi. cum P., cf. 2, 11, 14., ſcribente Noſtro forte tantum e Lat. quadam, cf. G. Th. 1112, 25. et 52. „magna *promittere*, Sil. — ingentia *promittens*, Curt." ubi ſit ellipſis ſubſt. πράγματα ſ. δωρήματα, deſerta a Bg. etiam hic P. libertate in ſuppleto v. aliquo, ſed variante iterum Noſtro cum §. pr. ὡς in ὅπ., ubi Lat. Bg., prae vulgari Vs. *ut*, forte ſeverius, ſi ſpectes affine pron. ὁποῖος, ſ. ὁποίως, unde fortaſſe ductum, alio quanquam tendente Hoog. in Op., ſed Stp. Th. ignorante aor. hanc formam Atticam, pro qua per variationem, etiam cum ſyn. alia coniunct., adhibetur altera ἵνα — πείσωσιν 6, 8, 16. Denique variatur in periphraſi Praetorianorum cum 2, 12, 1., ſed cum 2, 9, 11. modo per artic. adiunctum, cf. 2, 4, 8. ad Bg. e P. cum alio ordine.

ὑπακ. εὐπ.) Non cum P. neglexit Sch. adv. „obſequenter *obedire*" dux Bg., qui tantum ordine ſeveriori ponit, Stp. Th. proferente adv., cum Lat. Bg., ſine auctore, quem nec ipſe alium reperi, neque adeo totam formulam, e Lat. forte ductam, cum G. Th. in adv. Bg. teneat „Plin. ep. 4, 11, (15.) *vides*, quam *obſequenter* paream *ſibi*" ubi nemo explicat, ut nec G. Th., cum tamen coniungantur vocabula notionis affinis, ubi adeo adv. εὐπ. reddatur per Lat. aliquod, cui inſit natura, pars et proprietas obedientiae, v. c. libenter, it. ſtatim, ſine mora et tergiverſatione, it. ſponte nec coacti, cf. 1, 4, 12. οἱ μετὰ πειθοῦς ὑπακούοντες, quocum variet Noſter, quia eadem ſunt adv. et praep. cum ſubſt., unde et in adv. iterum pereat pars alterutra, ex qua compoſitum eſt, εὖ aut

ϱου κελευομένοις. ἐκπέμπει 4. veri iuſſis: tum etiam

πειθοῦς. Mox ad τοῖς κελ. cf. 2, 4, 10. ſed de v. paſſ. hoc cum pr. ὑπὸ Stp. Th. et Poſſ. Call., et ſimile quid per ſyn. ap. Dem. 296, 9. ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις, ubi Bg. ſequitur rationem Sch. ad §. 1. τὰ παρὰ λ., mutata praep. cum v. in gen., pro ſevero, *imperatis a Severo*, ubi Ms. alia praep. fuerit e vel gloſſa, vel errore in υ et α ſolenni, cum per ſe utraque praep. cum v. paſſ. locum habeat, cf. 2, 8, 12. e. 1, 3, 3. e. 1, 2, 9. e. Fi. ad Well. p. 354. e. et ad Plat. Ap. S. p. 57. N. 3. Vig. p. 563. e. Abr. Dl. Th. p. 35. e. 308. i. 491. m. 625. e. 735. m. Miſc. O. A. V. 3. p. 427., ad Luc. 2, 900. e. N. 51. et 3, 24. N. 70. Rs. Or. V. 3. p. 489. N. 86. Mor. Iſ. Pan. p. 27. N. f.

ἐκπέμπει) Haec in Ven. ſic exſtant, — Quae ut melius diiudicari queant, ſingula diſpiciamus. Primum κοινὴν ἐπιστολὴν magis arridet, quam δήλωσιν, niſi potius legendum ſit κοινῇ, quod quae praeceſſerunt verba ἐπιστέλλει δὲ καὶ ἰδίᾳ λανθάνοντα γράμματα deſiderare videntur. δήλωσιν vero gloſſam puto. Deinde quoque verba πρὸς τὸ στρατόπεδον cum ad ſenſum, tum ad reſpondendum priori membro ἐπιστέλλει — γράμματα τοῖς τε χιλ. καὶ τοῖς ἑκατοντάρχοις, — ubi ὡς πάρεργον noto, in Argenr. 2. diſtinctionem poſt haec verba male omiſſam eſſe, — neceſſaria videntur: omitti vero potuerunt ob eandem litteram ν, quae eſt in fine vocis δήλωσιν aut ἐπιστολήν. Contra vero quis regerere poſſet, addita eſſe, ut ſenſus apertior fieret. Porro, quanquam δι' ἧς κελεύει aeque dici poſſit ac κελεύων, tamen et hoc melius reſpondet participio ὑπισχνούμενος in priori membro. Denique melius eſt utique ac elegantius καταλιπεῖν μὲν πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν, quam altera lectio αὐτοὺς καταλιπεῖν, πάντας δὲ ἐξελθεῖν. Eleganter enim ſibi opponuntur αὐτοὶ et πάντα, ut πόλις καὶ αὐτοὶ, ναῦς καὶ αὐτοὶ, ὅπλα καὶ αὐτοὶ, cuius generis exempla apud omnes ſcriptores paſſim, praeſertim vero in Homeri libris obvia ſunt. Contra quam ieiuna haec duorum membrorum forma αὐτοὺς μὲν — πάντας δὲ, quam ieiunum id ipſum αὐτοὺς, nequaquam neceſſarium, ante καταλιπεῖν, ſit, quantum concinnitati officiat, melius ſentiri, quam exprimi poteſt. Τὰ ὅπλα autem addita videntur, cum ut ſenſus apertior fieret, atque conſtaret, quid ſint τὰ πάντα, tum quia mox ſequitur τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα. Si vero quis haec genuina putare mallet, non magnopere repugnarem. Poſtremum quoque magis placet θύειν et ἑορτάζειν h. l. ad milites referre, ut adeo praeferatur lectio θύοντες ἢ ἑορτάζοντες, quam etiam Politianus, qui in caeteris receptam lectionem ſecutus eſt, in Verſ. ſua expreſſit: *quales procedere in pompam aut ludos celebrare conſuevissent.* Milites inermes, niſi quod ξιφίδια haberent, ſacrificaſſe ac feſtos dies celebraſſe, conſtat, ac confirmatur ex cap. 2. huius libri, ubi Noſter ait, οἱ στρατιῶται ἦσαν ἄνευ τῶν ὅπλων, ὡς ἐν ἱερομηνίᾳ, καὶ θύσαντες, δαφνηφοροῦντες λ., qui locus pariter ac id, quod ἑορτάζειν potius de multitudine, quam de unico imperatore dicitur, noſtram ſententiam confirmare videtur. Caeterum male in Argent. 4. legitur ὑποπομπεύειν. Lectionem igitur Codicis meliorem eſſe recepta, cum omnia, tum etiam quae ſequuntur arguunt: πιστεύσαντες — ἠπείγοντο. Quare quoque vera habenda eſt, niſi forſan putes, librarium plus vidiſſe Herodiano, concinnitatis ſtudioſiſſimo ſcriptore, quod quo credam adduci non poſſum. *Stroth.*

Ego vero retinuerim vulgatam lect., adductus cauſis pluribus, non

δὲ καὶ δήλωσιν°, δι' ἧς κελεύει, emittit declarationem, qua

o) Ms. Ba. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον· κελεύων καταλιπεῖν μὲν ἐν τῷ στρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ., Ms. Ve. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον, κελεύων καταλιπεῖν μὲν ἐν τῷ στρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ. σχήματι, ὥσπερ εἰώθασι θύοντες ἢ ἑορτάζοντες βασιλέως προπομπεύειν. ſed Ms. Vi. ἐκπ. δὲ καὶ κοινὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ στρατόπεδον, κελεύων καταλιπεῖν μὲν τὰ ὅπλα ἐν τῷ στρατοπέδῳ πάντα, αὐτοὺς δὲ ἐξελθεῖν εἰρ. σχήματι ὥσπερ εἰώθασι, θύοντες ἢ ἑορτάζοντες, βασιλέως προπομπεύειν., in edd. variante tantum diſtinctione, in primis poſt εἰώθασι, ubi comma eſt in A. al., v. N.

modo, quia in ea per ſe nihil eſt vitii vel in verbis, vel in rebus et ſententiis, et quia brevitas quaedam Noſtri e ſeqq. adiuvatur expleturque, de more ſcriptorum omnium, qui non omnia ſimul effundunt, ſed quaedam, ab initio omiſſa, deinde demum afferunt, et quia concinnitas in Noſtro non ubique urgenda, ut quam ſaepe negligit ipſe, ſed etiam, quia Mss. tum in partibus a ſe ipſi diſcrepant, tum, ſicut alibi, ita h. l. experti videntur Gloſſatoris male ſedulam operam, idque ipſum ob varias cauſas, neque tantum ad declarandam notionem vocis unius, ut δήλωσιν, ſed etiam ad brevitatem Noſtri complendam, quod maxime factum e ſq. §. in addendo hic adi. πάντα, tum quoque ad corrigendam quandam Noſtri negligentiam, quod ex eadem ſq. §. fit in oppoſitis huc transferendis πάντα et αὐτοὺς, cum Noſter, ut elegans ſcriptor, variare potuerit, et in illo αὐτοὺς cum πάντας ponendo nihil commiſerit, quam abundantiam aliquam, dum ſane ſufficiebat unum πάντας aut αὐτοὺς, quo reſpicit §. pr. τοὺς ἐν τ. ʹP. ςρ., quo ſimul inutile fiebat Mss. additamentum πρὸς τὸ ςρατόπεδον, ut facile ad ſubintelligendum, et, quanquam alio ſenſu poſitum, pro exercitu, tamen moleſtum, cum mox recurrat in tanta vicinia; ſicut Ms. Ve. πάντα, ita nude poſitum, obſcurius eſt atque ambiguum, et Mss. κελεύων non tam gloſſema, quam ex ingenio librarii effictum e vulg. δι' ἧς κελ., quia hoc, intruſis πρὸς τὸ ςρατόπεδον, nimia videretur remotum a ſuo ſubſt. κοιν. ἐπις., ut vel ſolum illud κελεύων manum alienam prodat et vim illatam, cum a vulg. tantopere recedat, et adeo etiam reliqua Mss. ſuſpecta reddere queat et debeat, recteque Bg. ſine omni N. aut ſigno omnia toleret, non item P., qui, etſi vulg. oſtendens in δηλ., *ipſe* edictum *proponit*, tamen liberior eſt tum in hoc ipſo, tum in rel., referens quidem aliquo pacto vulg. δι' ἧς in ſuo *ut*, quod non quadrat ad Mss. κελεύων, at omittens non modo αὐτοὺς, ob mutatam orationem act. in paſſ., ſed etiam πάντας, ut et πάντα §. ſq., quae et alibi ſaepe negligit, conſentiens in extr. cum Ms. Ve. hactenus, ut gen. vulg. θυοντ. ἢ ἑορτ. in nominativ. mutet, ſecundum Vs. in N. Stroth., quae tamen et ipſa liberior eſt, niſi et falſa, cum videatur θύοντας omittere, aut obſcurius exprimere per *pompam*, ut ἑορτ. per *ludos*, qui, praeter vulgarem notionem pro ſpectaculis, dicuntur etiam generatim de publica hilaritate et feriis impetratis, cf. G. Th. N. 3., unde Bg. retinet formulam pro v. privo in ἑορτ., cf. 1, 16, 8., ſecutus tamen vulg. gen., recte etiam, opinor, quod Mss. nominativi, etiam fatente Strotho, pertinent ad militum ſacra et feſta, in quibus tamen non ſoliti ſunt βασιλέως προπομπεύειν, quod contra fiebat a Praetorianis tum, cum imperator ex aula prodibat, ut palam ſacra feſtosque dies obiret, qui ſenſus eſt vulg. lectionis in parte hac extr., ubi Ms. Ba. nihil novabat, ſed rel. duo diſſidebant in diſtinguendo, partim ſine magno diſcrimine ad

τὰ μὲν ὅπλα αὐτοὺς καταλιπεῖν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, πάντας δὲ ἐξελθεῖν εἰρηνικῷ σχήματι, | iubet arma ipsos relinquere in castris, ac omnes egredi pacifico habitu, sicut so-

sententiam, ut post σχημ. et εἰωθ., sed Ms. Vi. etiam commate post ἑορτ. facto, fortassis ut librarius innueret, εἰωθ. cohaerere cum προπομπ., quod rectum est non modo e lect. huius Ms., sed etiam e vulg. lect., ut Vs. Bg. docet, e qua rectio est, ὥσπερ εἰώθασι προπομπ. βασιλ. θυοντ. ἢ ἑορτ., quae ratio et post εἰωθ. comma respuit; P. deferente Sch. in κελ. *διὰ δηλ.*, *praecipit* per *edictum*, ἐξελθ. exire, *procedere*, e castris" per quod adiunctum respicit ad oppressum pron. αὐτοῦ, e pr. τῷ στρατοπ. supplendum; signante Leisn. in m. Ox. tantum „*Manifest*" ad Gr. δηλ., quod Stp. Th. reddit cum Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. quidem, nec tamen sensu hoc, pro indicio, quod scripto fit, atque adeo pro scripto aliquo et libello,) sed absque auctoritate, mihi reperta tantum in Ind. Sb. e Xiph., sequente ὅτι, et in Thuc. sine numeris pro 312, 42., ubi est cum gen. rei, utrobique in vulgati notione, pro significatione, quam et cum alia ap. LXX L. Ern. modo tenet, ut Nostro forte sit peculiare, cum nec Cangii Gl. quid habeat, nec alium, praeter hunc Nostri, locum, e Vs. P., Georg. Ludov. Oeder. in libello singulari, Ienae edito 1727. 8. de Programmatis Graecorum p. 47. sqq.

εἰρην. σχημ.) Inquis, quomodo εἰρηνικὸν σχῆμα hic locum habet, cum mox hoc ipso cap. (§. 17. e.) Severus iubeat illos nudare omni *militari habitu* et detrahi ipsis στρατιωτικὰς ἐσθῆτας? Sed facilis est interpretatio. εἰρηνικὸν σχῆμα opponitur h. l. *armis*, iustis scilicet et militaribus, — nam neque ξιφίδια, ἐς πομπὴν κεκοσμημένα, excluduntur, — sicut ipse Herodianus interpretatur, (§. sq. hic,) τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα, αὐτοὶ δὲ ἐν μόναις ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. *Relictis* omnibus *armis* prodiisse ait, et quidem ἐν μόναις πομπ. ἐσθ., quae *pompales vestes* rursum non omne vestimenti militaris genus, sed *totum* armatorum *habitum* excludunt. Itaque tamen infra (§. 19.) ipsis adimuntur ζῶναι καὶ ἐσθῆτες καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικόν. Dio et Io. Antiochensis, quem Cl. Salm. laudat ad Spart. Sever. (c. 6. e. p. 600. N. 4.), non admodum diligenter hic versati sunt. Sane, nisi aliunde constaret de Severi commento, et militum Praetorianorum, πομπικῇ ἐσθῆτι egressorum, habitu, ex ipsorum narratione non satis res pateret, facileque credi posset, cum armis egressos, iisque postea spoliatos esse. Spart. (l. l.) *cum Romam Severus venisset*, praetorianos *cum* subarmalibus *inermes* sibi *iussit occurrere*, *eosdem sic ad tribunal vocavit*, *armatis undique circumdatis*. Ubi Cas. *subarmalia* interpretatur saga s. militares togas sic appellatas, quod sub armis fibula annecterentur, vel sub armos reiicerentur. Cl. Salm. ad Trebell. Poll. Claud. (c. 14. T. 2. p. 388. N. 3. b.) *subarmalem* in masculino dici ostendit describitque (l. l. *subarmalis* fuit vestis genus pompabilis, ut ita dicam, et ostensionalis, dictus sic, quod sub armum reiiceretur, — et p. sq. e. — ut in usu quotidiano sagochlamydes supra tunicas russas accipiebant: sic diebus festis et sollennibus subarmales supra albas subsericas sumere consueverant. — Mox pergens) *subarmalis* est chlamys vel byrrus, qui fibula in humero connectebatur, brachioque dextro excluso sub armum descendebat. Hinc subarmalis dictus, cum subaudiatur byrrus s. peplus. — *Boecl.* Qualis hic habitus fuerit, per

ὥσπερ εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορ- leant sacrificantem aut festum

Dionem non stetit, quo minus ignoremus. Ex Spart. aliquatenus constat, *cum Rom. — circumdatis.* Subarmale vero est toga militaris, inde dicta, quod sub armis fibula annecteretur; cui interpretationi favent sequentia in Severi oratione (§. 17.) *τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε λ. Oxon.*

Boecleri res in N. Cas. ad Spart. l. l. praecedebant adhuc aliae, aeque huc facientes. „Plenius explicat Herodianus: iussit praetorianos, inquit, obviam sibi prodire in habitu pacis et triumphali, i. e. quo uterentur festis diebus, et cum imperatores prosequerentur triumphantes, *κελεύει — σχήματι, ὥσπ. εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορτάζοντος τοῦ βασιλέως* (sic cum artic. memoriter) *προπ.* et statim *πομπικὰς ἐσθῆτας* appellat. Erat vero praetorianorum vestis *εἰρηνικὴ*, s. habitus, pacem denotans, ut loquitur Tertullianus, *ἐφεστρὶς* et trabeae similis chlamys s. sagum. Herodi. l. 7. (7, 11, 4.) *ἦλθον — ἐν λιταῖς ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσι.* Sed saga illa, quorum ibi meminit Herodianus, quotidianae vestes erant: at istae, de quibus hic mentio, erant *πομπικαὶ*, ut modo diximus, et festivitatum propriae. Ex istis facile est colligere, quaenam hic subarmalia ab auctore nuncupentur. Sunt autem haec saga s. militares togae sic appellatae, quod sub armis fibula annecterentur, vel sub armos reiicerentur. Nam etsi *εἰρηνικαὶ* erant: ex parte tamen militarem habitum referebant. Favet huic sententiae, quod istos inermes milites compellans Severus, *κελεύω*, ait, *ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας, εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς, γυμνοὺς ἀποπέμπειν.*" Ex quo ducta partim illa in N. ad Dion. Reim. p. 1241. §. 3. „Spart. c. 4. (immo 6.) *praetorianos cum subarmalibus*, habitu *pacatorum*, (e Pol. hic, quem Bg. deserit) veste, quae sub armis fibula annectebatur, qua imperatores triumphantes prosequi solebant, *inermes sibi iussit occurrere.*" Sed Graev. Thes. T. 6. Ferrar. de re vest. p. 862. C. „Inter vestimenta militaria fuere subarmales s. subarmalia, — crassum sagulum, quod sub armis induebatur, ut eorum durities minus corpus offenderet, sed profundo excepta tegumento mollius corpori insideret et tolerabilius. Atque ita ab armis subarmale dictum, quod scil. sub armis gestaretur. Haec opinio displicuit Casaubono ad Spart., quod scilicet pacis et pomparum hae vestes essent. Nam Herodianus, eandem rem narrans, de Severo l. 2. scribit, ab eo *edictum* propositum, *ut* Praetoriani, *relictis* apud *castra* armis, *exirent* pacis *habitu*, eoque cultu, quo *procedere* in *pompam* consuevissent *sacrificante* aut *diem festum* celebrante *imperatore.* Mox subiicit, eos *relictis* armis *processisse ἐν πομ. ταῖς πομπ. ἐσθ.*, *in* pomparum *habitu.* Atque ita existimat Casaubonus non ab armis, quibus pugnamus, sed *ἀπὸ τῶν ὠμοπλατῶν* subarmale dictum, quod scil. sub armis fibula necteretur, vel sub armos reiiceretur. Fuisse autem togas militares s. saga. Mihi tamen Turnebi notatio non displicet, scil. ab armis, quibus pugnamus, subarmale dictum, quod armis ipsis subiiceretur. Nec obstat, eandem vestem fuisse etiam pomparum propriam. Nam cum Praetoriani in comitatu imperatoris armati incederent: in pompa per dies festos ac ludos inermes procedebant; ut tamen a reliquis civibus discernerentur, subarmale, tanquam vestem militarem retinebant. Fuisse enim id militare indumentum, ex Herodiano fatetur Casaubonus. Nam Severus in oratione, qua ipsos exauctoravit, ait: *iubeo vos discinctos*, ac *vestimentis* militaribus *exutos* inermes *discedere.* Nec

τάζοντος βασιλέως προπομπεύειν [p], ὀμόσαι [q] τε εἰς τὸ Σεβήρου ὄνομα, καὶ μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐλθεῖν, ὡς μέλλοντας τὸν Σεβῆρον δορυφορήσειν. πιστεύσαντες δὴ οἱ στρατιῶται τοῖς

celebrantem imperatorem in pompa prosequi: iurareque in Severi nomen, et bona cum spe venire, ut qui essent Severum stipaturi. Credentes itaque milites his

p) Bc. 2. ὑποπομπεύειν v. N., cum in Stp. rel. colon, ut in Ms. Bg., sed nostrum comma in A. al. q) ὀμ. sic cum asperg A. al., ut Ms. Ba. 2, 2, 23. ubi v.

aliud subarmale fuisse crediderim, quam sagum, quod tamen more tunicae indueretur, ut scil. commode subiici armis posset, (p. sq. i.) Ita et commodior interpretatio erit, subarmale profundum fuisse crassum sagulum, ac densiore lana confectum.« In his quae aliis elementis scribi curavimus, sunt e Vs. P. Ad Nostrum quidem intelligendum non opus est anquirere de Spartiani illis *subarmalibus*, de quibus G. Th. pauca et sine Gr., nisi ὑπωμὶς e Grot. et »imperatoriae vestis ostensionalis et pompaticae in pace usurpatae genus fuisse, satis intelligitur« cui laudatus Cang. in Gloss. nihil habet, nobis profuturum, et modo »ex Herodiano et aliis, pacificum fuisse habitum, εἰρηνικὸν σχῆμα, quidam volunt.« Nostri quidem rem omnem adiuturi videmur animadversione duplici, prima quidem de v. σχήματι, quod capiendum notione iterum latiore, de vestitu, cingulo s. balteo et armis, unde §. sq. ἐσθῆσι, sed §. 17. ἀποζῶσαι — et ἐσθῆτας, denique §. 19. ξιφίδια — ζώνας καὶ τὰς ἐσθῆτας λ., altera vero de v. ὅπλα, quae de tota armatura militum bellica et solenni sumo, unde mox τὰ ὅπλα πάντα, cf. 2, 6, 19., sed praecipue de hasta s. pilo, cf. 1, 10, 14. m., tum scuto ac gladio, cf. Ind. Herdt. et Diod. S. cum Duk. N. ad Thuc. p. 475. N. 68. et Cuper. Obs. p. 41. sqq. Caeterum Bg. δὲ per τὲ post μὲν neglectum v. 2, 5, 1. et de ὑποπομπ. V. Lect. recte Strothus, quod operarum vitium esse, arguit et hoc, quod nec Sch. Ind. habet, sed modo, quod edidimus, cum »*procedere* in *pompa* ante *regem*.«

ὀμόσαι) ut supra c. 2. in fine εἴς τε τὸ ἐκείνου ὄνομα τοὺς συνήθεις ὅρκους ὀμόσαντες, ex quo lucis aliquantum accipit illud βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομά τινος. *Stroth.*

Cum illo loco 2, 2, 23. pro phrasi variatur hic per v. privum, servante Bg. e P., ut ibi, formulam severam, etiam in sq. μ. ἀγ. ἐ., ubi (variante Nostro cum 2, 4, 10. e. per ordinem, et formulam totam forte e Lat. ducente, aut saltem ex analog., cf. G. Th. in praep. 1308, 69. et p. sq. l. 77. sqq.) Bg. ponit modo praep. alio ordine et sing. iterum pro plur., severior idem in v. ἐλθ., Sch. deserente P. in »d. *comitaturos* esse *Sev.* novum imper.« praeter hoc extr. liberum, pro quo Bg. retinet nomen propr. τ. Σ. repetitum pro mero pron. αὐτὸν, cf. 2, 11, 17. et Per. de Praet. p. 604. m., ubi nostra reddit »*tanquam si* etiam *Severo* futuri *essent* Milites *Praetoriani*.«

πιστεύ.) Variat Noster cum 2, 9, 16. modo per syn. δὴ, (ad quod Leisn. in m. Bc. 2. recte *ergo*, syn. Bg.) et per adiunctum τοῖς ἐπ. (ad quae idem Leisn. in m. Ox. 2. *iussis*, de ratione Stp. Th. 3, 1004. i. aliunde, pro

ἐπεσταλμένοις, πεισθέντες τε ὑπὸ τῶν χιλιαρχούντων, τὰ μὲν ὅπλα κατέλιπον πάντα[r], αὐτοὶ δὲ ἐν μόναις[s] ταῖς πομπικαῖς ἐσθῆσι δαφνηφοροῦντες ἠπείγοντο. ἐπεὶ[t] δὲ πρὸς τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Σεβήρου ἐγένοντο, ἠγ-

scriptis, persuasique a tribunis, arma quidem reliquerunt omnia, ipsi autem in solo pomparum vestitu laureati pergebant. Sed ubi 6. ad exercitum Severi pervenerunt, nunciatumque fuit,

r) Pro colo Stp. rel., it. puncto A. al., comma nobiscum habuit tantum Ox. 2. et Ms. Bg., v. N. s) In Ms. Ba. μόναις abest. *Mart.* v. N. t) ὡς δὲ Mss. tres, v. N.

quo aeque procedit Bg., qui iterum in artic. per pron. demonstr. e P., per has regiones liberius versanre, etiam in δὴ per δὲ iterum, cf. ς, 6, 5.) tum per brevius *οἱ στ.* cum τοὺς ἐν τ. Ῥ. στ. §. 3., ut et per τῶν χιλ pro subst. τοῖς χ ib., quibuscum nominati simul *οἱ ἑκατ.* opprimunrur hic, ad variandum et de more, quo pars aliqua de prioribus, ut hic veluti minor, potiori rantum posita, omittitur, cf. 1, 17, 26. e., sequente Nostro in v. πεισθ. pass. cum praep. ὑπὸ Dem. 11, 2. et 896, ult., sine Ind., cf. Stp. Th. 3, 128. G., sed varianre cum §. pr. in v. κατ. per omissum ἐν τ. στ.

ἐν μόναις) Omissum in Ms. adi. μ., nec comparens in P., liberiori etiam in hoc membro, tuetur se tamen per Mss. rel., Sch. retinente P. partim in ἠπειγ. *processerunt* in pompa, π. vestibus, *ad* pompam *pertinentibus*" cum Stp. Th. aliunde, aliis reddenribus id adi *pompalis*, cf. Sb. Ind. aliunde, aut *pompicus*, ut ad Foll. 4, 89., quorum prius habuit modo G. Th. sine Gr., ut et *pompaticus*, quod ipsum Gesnerum usurpasse vidimus in N. pr., pro quibus Bg. e P. adi. per gen. subst. syn iterum, severior contra tum in subst. ἐσθ. reddiro, rum expressa pr. ἐν, qua de cf. 2, 12, 2. et 1, 13, 5. e. et Vs. Ferrar. in N. pr., sed liberior, quam 2, 2, 2. et alibi, in v. ἠπειγ., quanquam G. Th. id exponit per illud P. hic *procedere*. Caeterum comma post πάντα sumsimus, quia severe sqq. pendent adhuc a pr. *οἱ στρατ.*, et post hunc nominativum abundat pron. αὐτοὶ, modo adiunctum, opinor, in oppositione ad πάντα. An illud pron. librarius Ms. Ba. ceperit pro μόνοι, (quo de sensu alibi.) et propterea μόναις expunxerit, non dicam. Saltem sic videas causam aliquam, unde id adi. ibi desit; quanquam saepe in Mss. nostris omittuntur quaedam, ubi nullam agnoscas causam idoneam, ut nec hic a vicinitate. Denique cum 2, 8, 3. i. μον. πρ. λ. variarur per additum hic artic. et ordinem subst.

ἐπεὶ δὲ) Forsan rectius Ven. ὡς δὲ, uti mox ἤγγελησαν pro ἠγγελθ. *Stroth.* Hic quidem Mss. alia coniunctio est e glossa, cum librarius noluerit redire eandem particulam post §. 1., sed variari, ut Noster, cui frequens est istud ἐπεὶ δὲ, ipse variavit subinde per ὡς δὲ, et proxime 2, 12, 9 et hoc cap. ipso mox §. sq. 7., quo Glossator respexerit, ut Hes. contra ὡς per ἐπεὶ explicat 2, 1601. m., et glossema arguit communis lex, quod voces nimis a se dissident, ut nec confundi potuerint, sed vim modo experiri, reddente Bg. e P., ut 1, 17, 9. m., sed liberius etiam in v. ἠγ.,

γελθησάν [u] τε ἀφικόμενοί εἰς τὸ πεδίον [x], οὕτως αὐτοὺς ὁ Σεβῆρος συνελθεῖν κελεύει, ὡς δὴ [y]

eos venisse in campum, ita eos Severus convenire iubet, quasi scilicet comiter exceptu-

u) Mss. tres ἠγγέλκεσάν τε λ. v. N. x) Ms. Ve. εἰς τὸ στρατόπεδον, οὗ αὐτοὺς λ., sed Mss. rel. εἰς τὸ πεδίον, οὗ αὐτοὺς λ., v. N. y) Ms. Ba. κελεύει, καὶ δὴ λ, v. N.

cf. 2, 9, 7. et 2, 2, 11., quibuscum variat Noster per praep., ubi Sch. „*ad*, apud *castra*“ prius e P., cf. Stp. Th. 1, 826. C. sq. Sed Mss. ἠγγέλκεσαν tempus aliud aor. 2. pro aor. 1., ut in nostro v. compos. διηγγ. 2, 6, 9. e., aeque habeatur error in λ cum λθ, ac glossa per comparationem ex usu aliorum et Nostri 3, 1, 2., cf. 2, 9, 6., quanquam Nostri aor. 1. per se probus est, et vel auctoritate Dem., cf. 2, 12, 1. m., ubi et de rectione, quam Bg. hic paulo aliter, quam 2, 9, 6., assumto pron. αὐτοῖ, mutabat, cum P. nimis hic discessisset, sed non longius Sch. „*de* illis *nunciatum est.*“

εἰς τὸ πεδ.) In Ven. perperam legi εἰς τὸ στρατόπεδον pro recepto εἰς τὸ πεδ contra recte scriptum est οὗ αὐτοὺς λ. pro vulg. οὕτως αὐτ. λ., quod me semper offenderat *Stroth.*

Cum de Ms. hac parte, in substituto εἰς τὸ στρατ., recte statuatur, quod merum est glossema de lege in pr. N., cum et Mss. rel. et P. pro vulg. stent, et Noster servet suum vocabulum, in simili causa de certo quodam castrorum loco, cf. 2, 10, 2. e. et 1, 5, 3., quod et Xiph., de eadem re agens, servat 395, 44: mirum est, non et reliqua Ms. istius Ve suspecta fuisse, quae equidem et ipsa habeo pro glossa, etsi Mss. rel. consentiunt in novitate, (quippe qui ex eodem fonte possunt hausti esse, h. e. e Cod. aliquo correcto,) et quanquam οὕτως non comparet in P., ut qui et hic liberior fuisse potest et brevior, ut ob sq. ὡς δὴ omitteret οὕτως, sicut omisit pron. αὐτ. etiam. Nam primo, de lege superiore, e vulg. non potuit per confusionem nasci nova lect., nec οὕτως facile mutari in οὗ adv. loci; et vel illa Mss. contractio aut brevior vox prodit vim. Tum e nova lect., cuius nec vestigium ap. P. est, oritur ἀνακόλουθον, etiam in peculiari illo Ms. Ba. καὶ δὴ, cum ἐπεὶ sic careat apodosi; quae ἀνανταπόδοτα quanquam non omnino nego, etiam post ἐπεὶ, cf. 1, 3, 2. sq. tamen non eo confugio, (ut nec ad ἐπεὶ pro ἔπειτα, cf. ib.) si res potest aliter expediri, et vulg. lectio defendi. Quod, tertio loco, non modo e Bg. auctoritate, eam lect. exprimentis sine N. et signo, confecerim, sed etiam sic dupliciter, primo, ut οὕτως referatur ad pr. ἐπεὶ, et stet initio apodoseos pro nostratium *so*, pro Lat. *tum* s. *tunc*, ut qui non ibi ponunt sua *sic* et *ita* cum pueris, Latine scribere incipientibus, quo sensu locoque tamen οὕτως reperias, cf. Krb. Obs. p. 144. i., cuius locis de οὕτω post enunciationem, per particip. expressam, add. Vig. p. 425. c. Nr. 7. Sed deinde οὕτως referri potest etiam ad sq. ὡς, quam quidem in rationem etsi non habeo simillimum exemplum e Gr. aliquo in ὡς cum particip., tamen, praeter illud inversi ordinis ὡς — οὕτως ad Vig. p. 549. a. N. 26. e. et Hoog. Op. p. 1173. Nr. 4., quale et Bg. adhibuit 2, 11, 17. e., praeterque relata ad se οὕτως et ὡς Nostri ordine, cf. Hoog. Op. l. l. Nr. 5., et in Lat. *ita* — *ut*, et *ita* — *veluti*, cf. Hor. Turs. p. 461. Nr. 4., tum *ita* — *quasi*, quae sunt hic Bg., ib. p. sq. i.,

δεξιωσόμενος καὶ προσαγορεύσων. ὡς δὲ ἀνελθόντα αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα προσῆλθον[z], ὁμοθυμαδὸν εὐφημήσοντες, πάντες ὑφ' ἑνὶ συνθήματι συλ-

rus et salutaturus. Ut au-
7. tem ad eum, cum conscendisset tribunal, accesserunt unanimiter fausta acclamaturi, omnes repente signo dato com-

z) Stp. et al. nullum comma hic nec Me. Bg., quod vero nobiscum tenebant Ox. et Ed., v. N.

et *sic — ut si*, it. *sic — quasi*, ib. p. 987. Nr. 16., afferre possum Lat. analogiam ib. e Cic. „*litteras Graecas* sic *avide* arripui, *quasi* diuturnam *sitim* explere *cupiens*" cum particip. adeo etiam, ut hic in Gr., ut ad summum hic Noster Lat. aliquam admiserit iterum, propter quam tamen vulg. lectio nondum tentanda est, dum semper res redit ad legem istam, utra lectio ex altera probabiliter orta sit. Atqui nemo videt, cur syllabae εὐ accreverit altera τως, sed nemo non videt vim librarii in eadem abiecta, quae vis contigerit et in ὡς mutato in καὶ, quanquam hic quoque confusio. Caeterum, ut P. liberior in addito adi. ad v. ε. sic in neglecto δὴ, (per ironiam aut explicationem iterum addito, de iudicio Nostri,) item in alio ordine verborum δ. et πρ., ubi iterum adi. assuit et simul adv. augendi, *per*, pro valde, desertus etiam a Sch. in „δ. benigne *accepturus*, allocuturus" quod postr., ad πρ. pertinens potius, ille hic forte adiunxit simul, ut moneret, adv. illud etiam ad hoc referendum, copulante Nostro haec duo v. etiam 1, 16, 7., sed hic alia in causa, et πρ. de imperatore ad milites, quem usum Stp. Th. ignorat, habens, in v. δ. aliunde affinem Bg. formulam, *comiter accipere*, sed et *benigne alloqui*, ut Sch. ante potuerit addere explicandi gratia, quasi copulatis hic syn., cf. 1, 2, 5. m ibique Exc.

ἀνελθόντα) Libertatem P. variam coërcuit Bg., ostendens etiam rectionem in v. πρ. cum acc. pers., non mihi repertam, sed forte ductam e Lat., cf. G. Th. 42, 98. et ex analog. verborum ex hoc themate cum acc. rei s. loci, pendente casu e praep., ut ἀπέρχεσθαι τὴν ὁδὸν Stp. Th. 1, 1268. B. e. it. διερχ. F. εἰσερχ.. p. sq. A. e. ἐπερχ. G. e., quam insolentiam amoturi editores rel. forte sustulere comma post πρ, ut acc. pers. ἀνελθ. αὐτ. tegeretur a remotiori v. εὐφ., interiectumque v. πρ. absolute staret, quod genus hyperbati, (cum proprie poni debuerit statim post δὲ,) in Nostro non saepe obvii, effugiat forte aliquis, sumtis acc. conseq. in ἀνελθ. αὐτ., in quibus variat Noster cum 1, 5, 4. m. per casum et adiuncta, ut pro §. pr. οὕτως — ὡς — δεξ. per privum fut. sine particula, (pro quo male P. prael., non item Sch. „acclamaturi" ex illo tamen sic nude et sine adiuncto Bg., etiam ex usu Lat., cf. G. Th., ut notio v. εὐ contineatur iam in verbo,) denique in ὁμ. cum 2, 3, 6. in v. tempore et sine adiuncto πάντες, hic ad sqq. servato. Caeterum in β. Bg. non modo e P., sed etiam cum Spart., cf. §. 4. m. ad εἰρ. σχ.

ὑφ' ἑ. σ.) Sch. in praep. „sub *signo*, h. e. signo dato, σ. *signo* repente *dato*; Sb. *simul atque* signum *datum esset*" in med. illo referens P., sed alio ordine, ut et Bg. rursus alio, sed Leisn. ad Ox. „uno edito signo, dato ex composito signo et repente" denique Stp. Th. 3, 1516. A. e. ap. Herodi. l. 2. π. ὑφ' ἑ. σ. συλλ., *dato* sig. *rep.* comprehenduntur *omnes*

λαμβάνονται. προείρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, σπη-

8. prehenduntur. Praedictum enim fuerat Severi exercitui,

ubi *σύνθημα* est *σημεῖον ἀφορμῆς*, utpote quo dato s. sublato excurritur, quod — etiam — dicitur — *σημεῖον*" non modo e P. per alium iterum ordinem, sed etiam cum lect. alia in praep., memoriter haud dubie, at recte comparans illud *σημεῖον*, pro quo hic valet *σύνθημα*, (etiam utr. Inrp. id vidente,) et Noster variat 4, 11, 8. *ὑφ' ἑνὶ σημείῳ λ.*, cf. Thuc. 4, 112. i. *ἰδὼν τὸ ξύνθημα*, *signo*, de *quo* inter *ipsos* convenerat, *conspecto*, pro quo pr. s. i. *ἐπότε — τὸ σημεῖον ἀρθείη*, *ὃ ξυνέκειτο*, simulac *signum*, de *quo* inter *eos* convenerat, *sublatum fuisset*, quae est periphrasis et definitio nostri vocab., quod est signum, *ὃ συντίθενται*, quo de paciscuntur et conveniunt, cuiusvis generis, ut vexilli, panni s. lintei, vocis et litterarum, Eus. H. E. Re. 2, 55. l. 7. *σύνθημα δίδωσιν*, *signum* illis *dedit*, Poll. 1, 16, 3. Schol. Eur. Phoen. Valck. v. 1147. p. 741. cum N., Thom. M. p. 823. Hes. et Suid. 3, 406. m., ubi et Nostri formula, *ἀθρόοι ὑ. i. e.*, *simul* omnes *uno* signo *dato*, at sine Vs. ap. Heliod. p. 185. e. Abr. L. Ar. p. 41. e. ad Onos. p. 89. N. 2., sed affines *ἀπὸ ξυνθήματος* s. *συνθ.* Thom. M. l. l. cum Ind. Thuc., cui add. 4, 67. e. Suid. 2, 652. m. Bud. C. 725, 45. sqq. Wess. ad Diod. S. 13, 45. N. 57. Abr. L. At. et Schmid. ad Heliod. l. l., *ἀφ' ἑνὸς ξυνθ.* s. *συνθ.* Suid. 2, 652. m. Phil. in Fl. 752. i. A e. 762. C e. cum Loesn. Obs. p. 121. e., *ἐκ συνθ.* Lips. Op. T. 1. Elect. l. 1. p. 389. e. Zos. 2, 19, 10. Bg. ad Alc. p. 88. e. et Schw. ad Onos. l. l., ubi et *ἐξ ἑνὸς συνθ.*, qua de cf. Schm. ad Heliod. l. l. Hemst. ad Ar. Pl. p. 431. a. Wess. ad Diod. S. 11, 92. N. 99., ut *ἔκ τινος συνθ.* ap. Zos. 4, 8, 1., *καθ' ὃ σύνθημα* Abr. L. Ar. l. l., *ὑπὸ τοῦ συνθήματος* ad Diod. S. 13, 45. l. 1., ubi et *ὑπὸ συνθήματι*, ut *ὑφ' ἓν σύνθημα* ad Onos. l. l., tum *ἀπὸ σημείου* Thuc. sine Ind. 3, 91. m., ubi Schol. *ἀπὸ συνθήματος*, cf. Mor. Xen. Hell. Ind. v. *ἀπὸ*, it. *ἀπὸ σημείου ἑνὸς* Thuc. 2, 90. m. una cum adv. *ἄφνω*, uno *signo* repente *dato*, quo respicit Bg. e P., sed cum libertate nimia, cf. ib. Schol. et Bg. ad Alc. l. l., it. *ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος* Ind. Thuc. in v. *κ.*, et *ἀφ' ἑνὸς κελ.* ad Luc. 3, 49. e. Wess. ad Diod. S. 3, 15. N. 67. et 13, 45. l. 1. Bg. ad Alc. l. l. Hemst. l. l. p. 430. b. e. sq., ap. quos et *ἐξ ἑνὸς κελ.* et *ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος*, cf. Zos. 1, 40, 7. 1, 50, 4. coll. §. 6. it. 1, 65, 4. 4, 7, 11. m. 5, 18, 18. e. coll. cap. sq. §. 1. sq. e. 5, 23, 11. 5, 26, 1. e. coll. §. 3. sq. Euseb. hist. eccl. ed. Read. T. 1. p. 55. l. 7., denique *συνθήματος διδομένου* ap. Bud. C. 725, 44., quae Bg. severa formula, ut ib *ἀπὸ συγκειμένου*, et ap. Bg. ad Alc. l. l. ex Herdt. *ὥσπερ ἐκ συνθέτου τεῦ*, (unde antea ap. Diod. legatur forte etiam *ὑπό του συνθ.*, per enclit. pro *τινὸς*,) quae sint Lat. *ex composito*, de *composito*, it. *de* s. *ex compacto*, ut Bg. ad Alc. l. l. *ἐξ ἑν. σ.* severius reddit *ad* unum *signum*, quod et hic in syn. formula commodum, ut nostratium *auf* ein *Zeichen* s. *auf ein* einziges *Z.*, et quod de propria notione dicebam, id firmatur etiam §. sq. *προειρ. λ.*, ut non ante tantum indicatum fuerit, quid deinde facere deberent, sed et quo tempore, et post signum aliquod, quod haud dubie iis simul diserte apertum, quale foret; ubi variat Noster in *τ. τ. Σ. στρ.* cum §, pr. *τῷ στρ. τοῦ Σ.* per syn. subst. et alium ordinem cum in subst. duobus, cum in artic., deserto P. etiam a Sch. in *στρ.* prius *dictum* s. *iniunctum* erat *exercitui*."

νίκα ἂν σῶσιν εἰς τὸν βασιλέα[a] ut, cum ſtarent principem ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε τὴν adſpicientes ſuſpenſisque ani-

a) Ms. Ba. τὸν βασιλέα, προσελθεῖν αὐτῷ βουλόμενοι, καὶ ἔτι μετέωρον τὴν γν. ἐχ. v. N.

ἑστηκ. ἂν σωσ.) In Ms. lect. nova apparet violentia in extr., mutato quidem τὲ in καὶ, ut alibi, cf. 1, 17, 20. m., cui hic inſuper additur adv. ἔτι, ut 1, 5. 9. poſt aliam vocem, cuius nullum eſt veſtigium ap. P., (liberiorem illum hic aliter,) ut nec lectionis rel. novae, ubi Gloſſator σῶσιν εἰς τ. βασ. ceperit pro *ſtarent* apud, *iuxta*, prope *imperatorem*, aut *verſus* imper., ſcil. directi ſ. ſpectantes, quaſi per ellipſin particip. vulg. ἀποβλ., quod deinde idem explicarit per ſuam formulam προσελθ. ἀ. βουλ., accedere *ad* eum *volentes* propius, ut futuri ſtipatores, vel etiam obſequium et fidem praeſtituri, eumque veneraturi, reſpiciens ille forſan notionem v. ἀποβλ. pro ſuſpicere ſ. venerari, (qua ponitur ſane abſolute, cf. Ind. Dem. b. et Bud. C. 905, 24. it. in paſſ. ap. Luc. Ind. v. e.) aut, illam pro appetere, quae tamen ab h. l. aliena. Niſi forte legens ἀποστρέφοντες, ita interpretatus eſt, aut ἐπιστρέφοντες, utrumque accipiens pro convertere ſe aliquo. Lectionem quidem vulg., etiam a Mss. ſcl. ſervatam, Bg. videtur cepiſſe ſenſu phyſico, it. Sch. „ſpectantes *regem*“ quo ſenſu adhibetur cum pr. εἰς et acc. perſ. etiam ap. Xen. Bach. Luc. et Fi. The. it. cum pr. πρὸς Ael. V. h. et Plut. Krg., etiam ſine praep. aliqua ap. Ael V. h. Abr. L. Ar. p. 4. e. et in Addend. p. 116. e., ut cum pr. εἰς et acc. rei ap. Poll. 3, 111. Bud. C. 905, 41. Luc. 2, 91. N. 27. p. 778. N. 85. 3, 202. N. 83. cum Ind. Abr. Dl. Th., et cum pr. κατὰ Luc., ſed ut quoque commoda hic ſit illa poteſtas, qua dicitur aliquis tropice ſpectare et reſpicere ad aliquem, expectans ab eo aliquid boni, et ſpe boni accipiendi, it. prae cultu et admiratione, ubi uſurpatur abſolute, ut ap. Xen. Bach., aut cum pr. εἰς aut πρὸς, cf. Bud. C. l. l. l. 35. Poſſ. Call. Fi. The. p. 19. e. cum Ind., Hindb. ad Xen. M. S. cum Ind. Zeun. it. Bach. Luc. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hſ. Rs. Or. V. 4. 8. Lyo. Dem. cui add. 36, 18. Abr. l. l. et Kypk. T. 2. cum Stp. Th., quanquam prior notio phyſica ſatis eſſe poteſt ob ſq. formulam; a P. etiam abeunte Sch. in „ſ. *ſteterint*“ et G. Th. ad Bg., praeter propriam vim, — intueri, ad aliquid (aut aliquem) oculos adiicere ſ. convertere, — etiam addente loca, ubi — attentionem et obſequium poſtulat —, quorum locorum illum e Corn. N. 12, 4, 1. Ind. per *revereri* exponit; Bg. opprimente denique praep. in v. ἀπ., et adiunctam aliam ad v. trahente.

μετέωρον) Alciphr. 2, 4, p. 250. *καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος — πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, et Aegyptus et* Nilus — *omnia* iam *erecta et intenta* ſunt, *cupientia videre Menandrum*, ubi v. Bergl., Thuc. 2, 8. (1.) ἡ δὲ (τε) ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, *et* tota *reliqua* Graecia *animis* erat *erecta*, v. Suid. *Leisn.*

Hic quidem Bg., formulam adi. cum ſubſt. et v. ἐχ. mutans in v. ſubſt. cum abl. adi. et ſubſt., non cepetit, ut ap. Alc., pro intentum ſ. attentum eſſe, ſ. expectare, ſed pro incertum et dubium eſſe, cogitare cum aliqua cura et ſolicitudine, et neſcire adeo, quid futurum ſit et aliquis acturus, e perpetuo Lat. uſu, cf. G. Th. et ad Luc. 2, 647. N. 73. e. „de ſuſpenſo ſ. incerto animo aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex* alicuius *ore*, ut converſum (a Pol.) legimus, verteretur hoc“ poſt

γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ, καὶ τιτρώσκειν μὲν ἢ παίειν μηδένα, συνέχειν δὲ καὶ φρουρεῖν b φράξαντας ἐν κύκλῳ τοῖς ὅπλοις,

mis essent, circumdarent ipsos hostium ritu: ac neminem quidem vulnerarent aut ferirent, sed continerent et custodirent circumseptos armis,

b) In Ms. Ve. tantum διαφρουρεῖν, sed in Mss. Ba. et Vi. διαφρουρεῖν φυλάξαντας λ. v. N.

quae Nostri locus sine Vs. al., ubi Sch. in μ. „Pol. *pendentes* ab *ore*. Rectius, *suspenso* animo *stare*, γν. *suspenso* animo *esse*, ἐχ. habentes *mentem*" priora ducens e Sb. Ind., per compendium ambiguum scripra „susp. an." sed in extr. respiciens *suspensam*, credo; quorum omnium nihil est ap. G. Th., et modo in v. et subst. *habere* animum *bonum*, it. *fortem*, ad quam analog. Noster hic scripserit, cf. 1, 4, 1. i., quocum variat in adi. et ordine. Caeterum Leisn. ad m. Ox non modo *stare* suspenso *animo*, (contra P., cuius formula huc non quadrat, cum nondum Severus orare inceperit, et tamen illa semper referatur ad orantem aliquem aut dicentem aliquid, cf. G. Th. v. *pendere* Nr. 2.) sed etiam ad calcem hacc. „Sext. Emp. adv. math. 1, 4. τὸ δὲ, τὰ ἔτι ἐπίδικα, καὶ ἐν μετεώροις ἀμφισβητήσεσι κείμενα, ὡς σύμφωνα καὶ ὁμόλογα διδάσκεσθαι λέγειν, τῶν ἀτόπων ἐστὶν, *quae sunt adhuc controversa et in* suspensis *versantur dubitationibus, dicere ea doceri tanquam certa et quae sint extra omnem controversiam, est absurdum*; ubi Fabric. μετέωρος est suspensus et incertus, instar nubium. Ita Schol. Hermog. p. 192. μετεώρου οὔσης τῆς δίκης, lite *dubia*, Schol. Eur. Orest. v. 1537. μετεωρίζεται δὲ τὴν γνώμην ὁ χορὸς, dubius *haeret*. Eodem sensu Christus in precibus vetat μετεωρίζεσθαι Luc. 12, 29."

κυκλωσ. ἀ. π. ν.) Leisn. ad Ms. Bg. „leg. πολεμίων (et ad m. Ox.) f. πολεμίων νόμῳ, quia sequens vox ab ν incipit" innuens, a simili sq. littera priorem absorptam esse potuisse, sed ut Bg. e P. libere iterum mutarit formulam adi. cum subst. in duo subst., servante vulg. quoque Sb. Ind. in subst. sine Vs., et Nostro usurpante cum subst. νόμῳ tum hanc rationem iterum 2, 14, 4. tum alteram per gen. et e Nostro tantum proferente Stp. Th. e P. formam utr. 2, 1022. G., qui scripserit iterum modo ad analog. utrinque cum Lat. (cf. G. Th. in Bg. e P.) tum Gr., qui cum subst. habent alia adi., v. c. If. Pan. Mor. p. 39. e. παλαιὸν ἔθος καὶ πάτριον νόμον λ., nisi est ibi vulgari sensu, et Ind. Ael. V. h. κατὰ τὸν ν. τῶν ἀθλητῶν, cf. ad notionem Bg. Arist. Kust. If. Ev. Pal. Pi. cum Suid. et Hes., ut affine πολέμου νόμῳ Ind. Dem., ubi et syn. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, cum praep., ut ἐν παιδείας νόμῳ ap. Luc. et ἐν χειρῶν νόμῳ ap. Herdt. Polb. et Rs. Or. V. 4. v. ἐν init, sequente Bg. in Lat. v. κυκλ. Sb. Ind., ubi iterum servat vulg., cum Stp. Th. aliunde, sed in sq. π. μ. Nostro variante cum 2, 4, 2. tantum in pron., quod Bg. alio ordine locat e P., deserens eundem in Lat. v. π., quod Gr. ap. G. Th. in Bg.

φρουρ. φράξαντας) Leg. φράξαντες in nominativo. Nam accusativus rediturus esset ad Praetorianos custodia septos. *Reisk.* Melius in Cod. διαφρουρεῖν. *Stroth.*

In Mss. re utr. nihil est, quam glossa in prima quidem per v. compos. pro simpl. iterum, quod nullibi repertum mihi, quanquam habens analogiam cum διαφυλάττειν, et forte oriundum ex pr. καὶ per confusio-

τάς τε διβολίας[c] καὶ τὰ δόρα- pilaque intentantes et hastas

c) In Ms. Ea. vocabulum διαβολίας prorsus deest, eiusque loco spatium vacuum cernitur. *Mart.* v. N.

nem, quam etiam aliquis accidisse putet in altero Mss. φυλ., alieno ab h. l. ob pr φρουρ. eiusdem plane notionis, unde tautologia fit inanis; sicut, contra Rsk., vulgatus acc. requiritur in oratione obliqua per inf., vel sic contextu ostendente, non hic agi de Praetorianis, sed Severianis; pro pt. κυκλωσ. et sq. §. σαγην. variante Nostro hic in φρ. ἐν κ., sed Sch. deserente P. in „φρουρ. clausos *in* medio *custodire*, ὅπλ. clausos *orbe* facto *in* medio *tenere*" ubi Bg. formulam e praep. cum subst. ἐν κ., mutatam in adv., annectit suo verbo, retinens, secus ac P., ablativum τοῖς ὅπλ., dum in v. φραττ. Stp. Th. affert tantum ex alio Nostri loco Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr., „περιφράττω, securitatis causa circumdare" sed h. l., ne effugere possent, ut Sch. addebat in v. σ., scribente Nostro in v. φρασσ. cum ἐν κ. peculiari ratione, sed in adiuncto abl. modi ad analog., cf. Ind. Geop., et, quod propius, Dion. H. S. T. 1. 703, 31. φραξάμενοι τὰς οἰκίας ὅπλοις, *aedes* armis *sepserunt*, variante denique cum κύκλῳ nudo 1, 15, 5. m. per additam praep.

τάς τε διαβολίας) Leg. τά τε διαβόλια, in neutro, *pila*. E vocabulo διαβόλιον Gallofrancicum *javelin* s. *javelot* factum est. *Reisk.* Suspectum est vocabulum, quod nusquam quantum scio, ne quidem in Pollucis Onomastico exstat. Attamen vix credibile est librarios illud scripsisse pro usitatiori. Si originem vocis spectes, nihil impedit, quo minus *iaculum* denotet. *Stroth.*

Quasi vox Gr. esset vulg., non modo Sch. retinet „pila *et* hastas *intendere*" sed etiam Sb. Ind. „pila et hast." et adeo Stp. Th. 1, 676. „διαβολία, *pilum*, ut interpr. Pol. in isto Herodi. loco l. 2." quem subiecit sine Vs. al. Sed recte Leisn. ad m. Ox. „διβολίας legit Hemst. ad Polluc. 10, 144." N. 37. ubi plena erant haec. „διβολία genus iaculi est, ut ex Herodi. 2, 13. patet. Nam ibi pro διαβ. scribendum esse διβολίας, nullus dubito" quod et ego sine dubitatione dudum scripsi, etsi Stp. Th. vocem hanc primae declinat. non tenet de genere armorum, sed modo „δίβολος ἄκων, ap. Eurip., quod alii exponunt *telum anceps*, Lascaris autem *bina tela*" quo de cf. Palm. Ex. p. 7. i., ut L. Ern. tacet de illo Hemst. cum Indd. meis, etiam Lips. de mil. Rom. 3, 4. Op. T. 3. p. 117. sqq., qui cum G. Th., ubi depravatis numeris laudatur, adhibet alia Gr., nec prodest ad notationem Heinst. vocabuli, nisi p. 120. sq. cum pilum dr. fuisse *uncinatum* et *mucrones* habuisse *exstantes* recta linea *ab* utroque *extremorum*; unde διβολία dictum sit, quod utrinque cuspidatum esset, ut Palm. l. l. explicat illud δίβολος, et utraque parte conici posset, quod tamen Lipsio non satis placet, vel quod mucronis hamo et unco duplici vulneraret magis et impactum corpori difficilius evelleretur; nisi forte non ab adv. δὶς derives, sed, quo Rsk. cum Strotho videtur spectasse, a v. διαβάλλειν, a qua origine ductum Rsk. neutrum a litteris vulg. lectionis discedit, non item Hemst., cuius auctoritate acquiesco, peculiaribus Nostri vocabulis et hoc annumerans, qui forte in τὰ δορ. explicabat pr. subst. tarius, non modo quia vulgo pila exponuntur per hastile et hastam Romanorum, cf. G. Th., sed etiam quod hi non videntur aliam hastam simul et una cum pilo gestasse. De duobus

τα ἐπισείειν, ὡς, δέει τοῦ τρωθῆναι, γυμνοί τε πρὸς ὡπλισμένους [d] καὶ ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς μὴ μάχοιντο, ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς [e], ὥσπερ σαγηνεύσας,

vibrantes, ut metu vulnerum,
nudique adversus armatos
et pauci adversus multos ne
9. pugnent. Ubi autem
eos tanquam verriculo inclu-

d) Ms. Ba. ὁπλ. mendose. e) Nostra sunt commata post αὐτ. et σαγ., pro Stp. al. tantum post ὅπλ. aut rel. alia distinctione, v. N.

quidem pilis uniuscuiusque militis Rom. legionarii tradit Lipf. l. l. p. 118. e., unde et quis novam vocabuli Hemst. notationem reperiat, quasi διβολίας respiciant duo illa pila singulorum. Tum Bg. e P. non servat (ut Stp. Th. sine numeris) Lat. in v. ἐπισ., (ubi potius pro uno v. duo dat,) sed tamen participium pro inf., ubi P. addiderat adv. syn. illi ad 2, 11, 9. m., Nostro per variationem in ἐπισ. cum δορ. scribente pro 2, 5, 3. e. τὰ δορ. διατείναμ (ubi Bg. eodem utitur Lat.) et saltem ad analog. in hac notione et rectione cum acc. rei s. instrumenti, v. Ind. Luc. et Ael. V. h., sed aliter Diod. S. Dion. H. S. T. 1. et Suid.

δέει τοῦ τρ.) Variat Noster in δ. cum inf. s. gerundio pro superiorum locorum δ. cum subst. aliquo, in quod et Bg. mutat e P., non item Sch. in „τρ. metu, ne vulnerarentur" qui cum Gs. ad Luc. 3, 373. l. 27. et p. 191. i., ignorante talia Stp. Th. Tum adi. γ. et ὀλ. adiuvabuntur per assumtum ὡς aut simul per part. ὄντες, ut que nudi s. quia nudi essent, cf. ad oppos. hic iterum 1, 12, 13. et 2, 5, 4. cum variatione pro ἄνοπλοι, πρ. ὡπλ. et alio ordine, ubi Bg. severior, quam P., in servata praep., deserens eiusdem impf. ad μαχ. per neglectam temporum consecutionem, cum semel coepisset in impf., miscentibus sane Gr. tempora varia, ut hic praes. cum plusqpf. περιετ., aor. 2. στα. et aor. 1. κυκλωσ., ut tamen et hic praesl. capiantur pro praeter. et impf. Caeterum hic γυμνὸς manifesto ponitur non de armis plane destituto, sed leviter armato ob §. 19. τὰ ξιφίδ., (etiam simul leviter vestito ob §. 4. εἰρ. σχ. et §. sq. μον. τ. πομπ. ἐσθ.) cf. Ind. Dion. Ca., ubi similiter oppon. ὡπλισμ., Herdt. (ubi et copulantur γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι, cf. Rsk. ad Polb.) it. Cuper. Obs. p. 39. e. sqq., tacente in hanc notionem Stp. Th. cum L. Ern., qui modo in universum de inermi tenent, ut et alii, cf. Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Harl. Chr. Poët. Gr. et Klotz. Tyrt. p. 21., qui propterea non recte huc respicit, sed L. Bos. Ell. p. 247., de omisso gen. ὅπλων agens. Sic ὀλίγοι de Praetorianis una cum καὶ ἄνευ τῶν ὅπλων, syn. cum γυμνοὶ et ἄνοπλοι, per variationem aliam, 2, 2, 22. fuit, qui pauci hic, comparati ad exercitum Severi, maiorem illum haud dubie novem aut decem millibus Praetorianorum, quanquam nullibi memini indicatum numerum istius ipsum, nec ap. Nostrum, qui semper modo praedicat magnum, cf. 2, 11, 6. 10. 12. it. 2, 9, 17. 2, 10, 2.

σαγηνεύσας) Rectionem esse credebam, ἐπ. δὲ εἰχ. αὐτ. δορ. ἐντ. τ. ὅπλ., ὥσπ. σαγ., ad quod v. supplebam e pr. adhuc semel pron. αὐτούς, unde commata ista, quae edidi, utque cohaereat ἐντ. τ. ὅπλ. cum sq. εἰχ., ostendente haec Bg. planius, quam P., cuius copulam ille omisit, adiectam ab isto intra duo adi. libero, ut Sch. quoque facit in ἐντ. cum Bg., qui et in tropo v. σαγ. servando felicior, quanquam per phrasin, sicut

ἐντὸς τῶν ὅπλων, δορυαλώτους εἶχε, μεγάλῃ βοῇ καὶ θυμοειδεῖ τῷ πνεύματι ἔλεξε πρὸς

ſos intra arma captivos habuit, magna voce et animoſo ſpiritu dixit ad eos huiusce-

et noſtratibus ſit faciendum, niſi novum tentandum, v. c. *umgarnen*, cf. Stp. Th. aliunde, ad Suid. Vs., ad Heſ. in N. laudat. cum Ind. Herdt. Dion. H. S. T. 2. Luc. et Harl. Chr. Poët. Gr. cum N., variante Noſtro, praeter ἐπεὶ δὲ pro §. 7. ὡς δὲ, etiam pro §. 2. αἰχμαλ. in δορ., quod inde Bg e P. reddit eodem Lat., ut et Stp. Th., qui ibi 1, 330. A. e. poſt ὅπλων non comma tenuit, v. Var. L., ut nec 1, 949. D., quem cf. p. ſq. E. e. in criticam partem et Var. L. δοριαλ., v. ad Poll. 7, 156. N. 61. Weſſ. ad Diod. S. 16, 20. N. 75. Hoer. ad Soph. Ai. v. 211., huc reſpiciens ſine Vs., Suid. 1, 618. e. δοριάλωτον, αἰχμάλωτον, ut volebamus ante, eſſe ſyn., it. 622. i. in ſyn. δουρίληπτος, αἰχμάλωτος, non coll. ad Heſ. 1, 1022. e., cf. p. 1027. m. N. 9. ſq. Ind. Dein. et Xen. Cyr., ſed Dion. H. T. 1. cum v. ἔχειν.

θυμ. τ. πνευμ.) i. e. ἐμπνέων θυμοῦ καὶ ἀπειλῆς Act. 9, 1. (ubi eſt modo ἐμπν. ἀπειλ. καὶ φόνου,) δεινὰ φυσῶν, ut loquitur Eurip. — vel una voce πνεύσας dixit. Nam Suidae πνεύσας eſt σφοδρῶς ὀργισθεὶς, Latine *anhelans ex* pectore *iram* A. ad Herenn. (4, 68. e. ſ. c. 55. m., ubi non eſt *iram*, ſed *crudelitatem*,) *funeſtae irae et* anhelitus *plenus* Ammian. 19. *Leisn.*

Sch. cum P. partim modo in „θ. *turbido*, iracundo *ſpir.*" unde Bg. (praeter Lat. in μ. β., ut 1, 8, 12. m. μ. φωνῇ, quocum Noſter variet e Bg. ratione, nec tamen neceſſario, quia Stp. Th. cum L. Ern. ignorant β. iſta notione, ut et G Th. contra Bg. pro *clamore*; quanquam β. cum Bg. reddunt et alii, cf. Rsk. ad Dion. C. V. 1. p. 72. i., non item Gs. ad Luc. ſyn. 2, 101. l. 4. πολλῇ β., clamore *multo*, at 3, 486. l. 75. μεγ. βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, magno *cl.*) tantum ſervat Lat. in πν., quod quomodo ceperit, non dicam, utrum phyſice, pro actu ſpirandi, an tropice, pro animo, cui videtur repugnare Lat. in epitheto Noſtri, quod et ap. G. Th. in Bg., ſed modo in bonam partem, pro magnanimo, et phyſice tropiceque pro vehementi, ad quas notiones Stp. Th. non refert h. l., ſed 1, 1599. A. m. „ap. Herodi. vero l. 2. μ. — πν. videtur potius ſumi pro irato, ſ. ad iram concitato, quam iracundo" ſubiuncta etiam P. Vs., ut tamen iſta Stp. Lat. promiſcue dici videantur, ut ap. Plaut. *iracundo animo*, v. G. Th., quomodo et h. l. valere poteſt, aut, quia ſermo eſt de externis rebus, qualis et βοὴ, phyſice, iracundo flatu narium et oris, crebro agitatis pulmonibus, crebro anhelitu et cito, nobis fortaſſe *mit* haſtigem *Brauſen* ſ. *Schnauben*, nihil ſimile ferente Stp. Th., quam illi Leisn. hoc 3, 406. F. i. πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος, ſine Vs., ducente Noſtro autem, opinor, e Lat., v. c. Liv. 2, 61. Ap. Claudius — *plenus* ſuarum, *plenus* paternarum *irarum.* — Illum *non minae* — *non preces* — *perpellere unquam potuere,* — *ſed ne ut ex* conſueta *quidem* aſperitate *orationis* — aliquid *leniret* — Idem *habitus* oris, *eadem* contumacia *in* vultu, *idem* in *oratione* ſpiritus *erat.* — *Semel cauſam dixit*, quo *ſemper agere omnia ſolitus erat* accuſatorio *ſpiritu*; quibus caret G. Th., habens modo — *minax ſpiritus*, cf. de θυμ. ad 2, 9, 2., non male Heſychium corrigente Ind. Plut. Krg., quanquam N. ad 1, 174. 4. i. renitente, contra quam proſit ipſe Heſ. 2, 775. e. v. ὀργιλ., ſed Noſtro cum ſuperiorum locorum ἐκ. τ. non variante, niſi hic adiunctis πρ. αὐτ.

αὐτοὺς τοιάδε [f]. „Ὅτι μὲν „ὑμῶν καὶ σοφίᾳ κρείττους ἐσ- „μὲν ȣ καὶ δυνάμει ςρατοῦ καὶ „συμμάχων πλήθει, ἔργῳ ὁρᾶ- „τε. εἴληφθε γοῦν ῥαδίως, „καὶ ἀκοντί γε [h] ἑαλώκατε.

10. modi quaedam: *Nos quidem vobis et solertia pôtiores esse et robore exercitus et sociorum numero re ipsa videtis. Comprehensi saltem estis facile et sine negotio capti.*

f) δημηγορία Σεβήρου post τοιάδε in A. al., ut alibi. g) Cum Ox. sustulimus comma Stp. al., quia et sqq. pendent a v. ἐσμ., in medium coniecto. h) Stp. ἀκονιτί γε. Alii recte ἀκοντί γε. *Leisn.* in m. A. urr., quarum 1. habet ἀκοντίγε cum R. 2. Rs., sed 2. ἀκοντί γε, ut Ms. Ba. ἀκον τί γε, mendose, ut et Stp. illud in Lu.

σοφ. κρ. ἐσμ.) Variatur cum 1, 10, 10. e. per unum subst. et phrasin syn., sed cum 2, 11, 12. alio ordine et sine articulis in δυν. ςρ., ubi Sch. „copiis *exercitus*" etiam deserto P., unde Bg modo ad subst. ἔργῳ cum pron. simul, pro privo subst., quod et ipsi Lat. habent, cf. G. Th Nr. 8., ubi tamen non exponit per *facto*, quod vicinius sit Gr., et ipsum quoque solenne, ut et *factis* et *rebus*, v. Cort. ad Sall. Cat. 20, 10. p. 136. a. m. 35, 1. 2. e., it. ad Cic. ep. p. 108. N. 6. e. 197. N. 2. 503. N. 4. e. 684. e. N. 1. et Ind. Liv. Ern. v. *res* a. m. b. i., tenente Stp. Th. v. ἐ. tantum init. oppos. ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, non autem solum abl. hunc, cf. tamen Ind. Dem., cui add. 51, 9. 231, 25. et vicinius Nostro 255, 9. ἐ. πεπείρασθε, 1140, 11. it. Ind. Luc., ubi et affine e 3, 79. l. 87. ἐ. μαθόντες, experimento *docti*, ad quam analog. Noster peculiare v. ὁρ. tantum adiunxit, ut huic particul. ὅτι, ut alii, cf. Stp. Th. 2, 1417. B. m. ex Hom. tantum, cf. tamen Dem. 254, 20., ubi et cum syn. ὡς 154, 6., ut et in Ind. Fa. Aes. Hs., ducente Bg. quaedam huius §. e Stp. m. Caeterum μὲν aut solitarium stabit iterum, aut referetur ad sq. δὲ post ἐςὲ, ut enunciatio εἰλ. — ἑαλ. quasi in parenthesi sumatur, quorsum spectarit colon Stp. post ἑαλ.

ἀκοντί γε) Sic c. 14, 2. (2, 14, 2.) et 8, 6, 14. Multus est in hoc explicando P. Faber Agonist. 3, 22. p. 324. *Leisn.*

Ad Nostri locum e c. sq. Ind. Sb. addidit „ut Gell. 5, 6. sine *pulvere* incruentaque victoria obvenit" quae repetit Sch. una cum „v. Erasm. Adag. sub tit. *citra laborem*, (praemissis his) *citra* laborem, *nullo negotio* (e P. *n.* ferme *neg.*) absque pulveris iactu in certamine" priorem Lat. formulam ducens e Stp. Th. 2, 336. E., qui ignorat Bg., (e P. partim haustam, et ab una parte, quoad praep., viciniorem Gr., cf. 2, 8, 15. e. ἀναιμ., quocum Noster variat quodammodo, ut 2, 14, 2. id per copiam cum nostro copulat, variaturus iterum, nec tamen bene a Bg. delectam ob pr. adv. ῥᾳδ., cum G. Th., carens Bg. ex Corn. N. 17, 5, 4. tenens que modo contrariam *non* sine *neg.* in subst. 420, 3., et ipse explicet ib. „nullo *neg.* pro facile" ut servarim cum aliis severius illud Gel.) sed fundum formulae recte ostendit in palaestra cum Erasm. l. l., tunc G. hinc retinet plene P., afferens ib. scripturam et Var. L. modo ἀκονιτὶ ex Hes, ad quem 1, 196. m. nulla est Var. L. et N., nec adeo coll. Suid. 1, 87. e. per rectiorem scripturam ἀκοντὶ, ubi et exponitur εὐμαρῶς, (quod syn. cum Nostri pr. ῥᾳδ., sine vitio copulantis per copiam adv. proprium et

„ἐςὲ δὲ ἐμοὶ [i], ὅ τι ποτ' ἂν ὑμᾶς *Estis autem mei, quidquid*

i) Ms. Ba. ἔςι δὲ ἐν ἐμοὶ, ὅ τι λ., sed ἔςι δ' ἐν ἐμοὶ Ms. Ve., ut ἐςὶ δ' ἐν ἐμοὶ Ms. Vi., sed in edd. ἐςὶ δὲ ἐμοὶ A. B. Stp. Sb. et L.u., ἐςὶ δὲ ἐμοὶ Par. 1., at ἐςὶ δὲ ἐμοὶ Par. 2., ἔςι δὲ ἐμοὶ Bc. Ox. Par. et Ed., at ἔςι δ' ἐν ἐμοὶ Ing., v. N. Tum in Ms. Ba. nobiscum non modo comma post ἐμοὶ, nullibi repertum, sed et ὅ τι sic divisum sine commate, ut et in Sb., pro rel. interiecto commate, cf. 1, 13, 4., ut ποτ' sic cum acc. in A. al.

tropicum,) et fundus idem aperitur, cf. Palm. Ex. p. 626. m. cum V. L. illa Stp. et altera Ms. et edd. hic ἀκοντὶ, quas recte improbat D'Orv. Ch. p. 33. i. Abr. L. Ar. p. 95. qui recte emendatum vult Hes., ut tamen eiusdem Ind. ad Dl. Th. ipse depravatus sit, ut Ind. Thuc. caret classico loco 281, 10. et 16., ubi ἀκ., *sine pulvere* et *labore*, exponitur variando per ἀμαχητὶ, quod non prodest ad defendendam litteram η in Stp. et Hes. ἀκ., cum illud sit a subst. μάχη, habente iam eam vocalem, quod secus in nostro, a κόνις ducto, nec ab ἀκόνη, quod v. ap. Suid. et L. Ern., ubi recte tantum scriptura nostra hic, ut ad Thuc. l. l. V. L. alia x) ἀκονειτὶ, et ipsa prava, nec ap. Ern. L. repetita, Rs. Or. V. 9. p. 285. m. et 11. p. 621. m. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 423. N. 80. Hemst. ad Ar. Pl. p. 77. b. N. 54. e. Toup. in Suid. P. 1. p. 14. i. Vig. p. 361. Nr. 3. Leisn. ad L. Bos. Antq. Gr. p. 91. i. N. d), respiciens modo „Herodian. 8, 6." G. Th. v. *pulvis* 1176, 39. sqq. et v. *baphe*, Ind. Dem. Xen. Bach. cum Z., Polb. Dion. C. et Diod. S. it. Zos. 4, 24, 1. sine *labore*, 4, 46, 6. πᾶσαν ἕξειν ἀκ. τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν, citra *laborem*, (qui locus profuerit ad illum Nostri 2, 8, 15.,) sed 5, 15, 6. m. nullo *labore*, Luc. 1, 448. e. sine *pulvere* ac *certamine*, duplici Lat., ad tropum explicandum, ut supra ad Thuc., sed 3, 28. e. l. 65. tantum *sine pulvere*, Dion. H. S. T. 1. 143, 10. ἀκ. καὶ δίχα πόνου, *sine* labore *ac*, *ut aiunt*, sine *pulv.*, 411, p. ἀκ sine *pulv.*, ut *vulgus loquitur*, quibus adiunctis vix opus, variante Nostro etiam in v. v. syn. εἰλ. et ἑαλ. quod et Sch. viderit, in εἰλ. tantum P. ponens, sed idem cum P. in „ἑ. *capti* eftis, *tenemini*" variante porro Nostro quadam ratione per haec verba priva pro phrasibus §. pr. δορ. αἰχ. et §. 2. αἰχμ. λαβ., sed Bg. reddente γοῦν, omissum a P., hic aliter, quam in locis superioribus, (pro quo procedat et illius *igitur* ad 2, 9, 16.,) at negligente sq. γὲ, quod P. contra videtur expressisse illo *ferme*, ut et Sch. repetiit hinc, quod quidem ego dederim illo pr. Bg. *saltem*, aut severo *et — quidem*, non tenente P. notionem Stp. Th. in γὲ, at cum praec. καὶ sine Vs. e Luc., ubi sine Ind. 1, 525. l. 7. a Gs. quoque neglectum, it. 2, 306. l. 7., at 1, 209. l. 4. κ. θύομέν γε λ., *atque* adeo *sacrificamus*, quod et h. l. tolerem, sed sensu explicandi aut magis definiendi, tacente Z. ad Vig., non item in Ind. Xen. Cyr. et Bach. v. καὶ, nec Hoog. Op. p. 554. sqq., variante Nostro fortasse pro §. 3. καὶ — μὲν λ. Caeterum concinnitas hic Nostri est e compari per ordinem membrorum inversum.

ἐςὶ δὲ ἐμοὶ) Scribo ἔςι δ' ἐν ἐμοὶ λ., *est*, inquit, *in* mea *potestate*, vos, *ut libuerit*, tractare. *Steph.* Forte ἔςι δ' ἐπ' ἐμοὶ λ. *Reisk.* In Cod. longe rectius legitur ἔςι δ' ἐν ἐμοὶ λ., pro vulg. ἔςι δὲ ἐμοὶ λ. *Stroth.*

Leisn. ad Ox. modo „ἐςὶ δὲ ἐμοὶ, (sed ad Ms. Bg.) legit ergo ἐςὶ δὲ ἐμοὶ" sine controversia, ut sine omni N. et signo eius, it. Ind. Sb. in v. „ἐςὶ ἐμοὶ ὅ τι ἂν δράσειν (hoc acc.) ἐθελ." sine Vs., respicientes forte ad

„δρᾶσαι[k] θελήσω, καὶ πρόκει- *vobis facere voluero, et hic*

k) Nihil hic in acc. variatum, cf. 2, 3, 23. e.

Lat. haec Plaut. Amph. 2, 1, 7. *tuus* sum. *Proinde*, ut *commodum 'st et lubet*, quidque *facias*, it. ib. Aul. 2, 1, 22. *tua* 'st. *Utere*, ad quae tacet N. Par., ignota G. Th., ubi modo in pron. 899, 62. „*tuus* est *Chremes*. (Factutum, *quae* voles, *scio* esse *omnia*) Ter. Andr. 5, 6, 12. q. d. in tua potestate, facit, quod vis“ quae postr. explicatio aliena est ab illo loco ob sqq., a nobis per uncos adiecta, ubi Westh. aliter exponit, (etiam aliter Cort. ad Cic. ep. p. 794. N. 2. *vester sum*, it. p. 53. e. *noster*, in quo v. et G. Th.) pro tibi favens et amicus; quo sensu quanquam potest esse eiusdem ex Aristoph. οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἔτ' ἐσ' ἐκεῖνος ἀνήρ, ἀλλὰ σὸς, tamen ostendit affinitatem formulae Nostri, ut nihil virii sit in ea neque quoad rectionem, dum v. subst. secum habet nominativum pron. pers., neque quoad sensum, qui ductus fuerit e Plauti locis evidentibus, quorum primus etiam similis in adiuncto membro atque enunciato; quanquam forte etiam Nostri sensus e Gr. aliis haustus esse potest, cum sit v. c. ap. Luc. non modo 1, 684. l. 31. σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ, tu *enim* noster *es*, de sensu illo Arist., et 2, 319. l. 29. σός γε ὤν. *tuus* cum *sit*, sc. ὁ λόγος, de re adeo, pro a te profectus sermo, a te prolatus et adhibitus antea, sed etiam 1, 260. l. 54. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε, ὅπῃ καὶ θέλεις, *id* quidem *erit* tua *iudicis* in *manu*: impera, *qua* fieri *velis*, de re iterum, (ubi suppleas subst. ἔργον, cf. supra 1, 5, 19.) sed de pers. ib. p. 488. ult. δέδια, μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἐᾶσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ, *metuo, ne me* cessantem *vestrae* ditionis (*potestatis*) esse *totum* sinat, *traditum* in *tenebras*; per quae adeo sustineatur adhuc lectio vulg., in qua, ut ne membrum alterum ὅ τι — θελ. videatur abrupte additum, suppleri licet aliquid, v. c. εἰς πᾶν, quanquam etiam sine his series procedit; sicut non potest aliquem offendere, cum sequitur mox sententia similis, quia Noster amat copiam et variationem, soletque explicare priora, ut hic formulam ἐπὶ ἐμοὶ rariorem et ambiguam exponat per aliam formulam magis perspicuam. Iam Sch. in v. subst. „ἔξεστι δὲ ἐμοὶ, *mihi* autem *licet*; in *mea* manu *est*; ubi tamen Stp. supplet ἐν“ qui sensus prior e Ject. ed. Bc. requirat, ut e sq. repetatur v. δρᾶσαι, per se non incommoda ratione, ad quam tamen vix respexerit P., qui potius videtur iterum prodere lectionem Mss., qui, praeter dissensum solennem in δ' pro δὲ, eiusdem ostendunt pr. ἐν, quae etsi per se potuit excidere ob sq. similes litteras εμ, et quanquam habet bonam Gr. auctoritatem, (v. Valck. ad Eur. Ph. v. 1256. Fi. ad Well. p. 360. i. Rs. Or. V. 6. Ind. v. ἐν i.) tamen aeque fuerit e glossa, ad explicandam formulam Nostri exquisitiorem; ut adeo lectio vulg. propter Mss., et alibi correctos, nondum deferenda sit, in primis, cum eandem sententiam habeat, sitque difficilior, quam illa Mss., nec adeo aeque substitura, ac nova; quod iudicium etiam valet de Rsk. coniectura, et ipsa sequente optimam Gr., ut alibi videbimus amplius, sed hic tantum e duobus locis, nostro similibus etiam, qua membrum postr., quorum unus est Xen. M. S. 2, 6, 36. i., non ostensus ab Indd., sed a Fi. ad Well. p. 384. e. ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ σοὶ ὄν, ὅ τι ἂν βούλῃ, περὶ ἐμοῦ λέγειν; alter autem Lys. in Rs. Or. V. 5. p. 9. i. ἐπ' ἐκείνῃ εἶναι, ὅ τι ἂν θέλοι ποιεῖν, quem Rs. Ind. bis affert numeris pravis, in praep. cum dat. i. et v. λίαν,

„σθε [1] ἤδη θύματα τῆς ἡμετέ- „ρας ἐξουσίας. εἰ μὲν οὖν 11. | *ſtatis iam victimae noſtrae poteſtatis. Quodſi au-*

l) Ms. Ba. πρόκεισθε v. N.

etiam per aliam lect., quo loco poſtr. ſaltem apparet ὅ τι ἂν cum modo coniunct. ſ. optat., quum in pr. Xen. poſſit etiam eſſe indic., qualis hic ap. Noſtrum cum fut., quod indicativi etiam ap. Gr. alibi eſt poſt v. v. quaedam, ubi Lat. tenent coniunct. e conſecutione ſua, obſervata hic a Bg., ut non deſcendendum ſit, quo Sch. „aor. 1. ſubi. (cum Bg. reddens, quanquam repugnans ſibi in ἂν, ubi) ὁ. π. κ. cum fut. ind.“ (quo de cf. Vig. p. 466. Nr. 11. et Hoog. Op. p. 69. e. 83. m.) hunc locumque ſubiiciens illi 2, 1, 4. in ποτὲ, quod Bg. ibi ſimiliter, ut h. l. e P., neglexit.

πρόκεισθε) Ms. alia praep., (quam et alibi vidimus variate, et in ipſo adeo v. κεῖσθαι, cf. ad Herodt. 462, e. cum Gron. Obſ. p. 145. a. e., D'Orv. Ch. p. 144. e.. ad Luc. 2, 923. e. N. 42. Fi. ad The. p. 7. ſq et ad Plat. Crat. p. 20. N. 7.) hic per Mss. rel. reiicitur magis, quam per Lat. P., ſervatum a Bg., dum verbum poteſt muratum eſſe in affine Lat., rei que praeſenti magis aptum, ſed praep. avulſa tranſierit in adv. loci, unde illorum phraſis conveniat cum uno privoque v. *adſtatis*, quod Lat. habet Srp. Th. in illo Ms. 2, 170. C. i. Niſi dicas, iſtos Intrp. libere hic egiſſe, aſſumto adv. ad ſenſum extrinſecus, ſed verbo accepto pro ſimpl., quo de alibi. At Stp. Th. hinc modo in ſubſt. θυμ. e P. Vs., ſed nihil ſimile nec in verbo Ms., nec in vulg. l. l. p. pt. E. e., ubi Lat. adhibet, aeque hic commodum, *proſtare*, ſed rurſus Lat. *adeſſe* Krb. L. N. T. cum Obſ., tum *apponi* Ind. Hom., nihil tenentibus rel. Indd. in noſtram rem, quam forte Dem. προκεῖσθαι ἱκετηρίαν ὑμῖν νομίζετε τὸν παῖδα, nec hic explicatum, nec in v. ἱκετ., quod acceperim, ſuppleto ſubſt. θυσίαν, (tacente Srp. et L. Boſ. Ell.) non cum L. Ern. pro *ſupplicatione*, ſed pro *ſupplici victima*, et ſimpliciter pro *ſupplice*, ſed Rs. Or. V. 4. παρέστηκε τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα, in hoc ſubſt., quo de cf. Ind. Orph. Diod. S. Fa. Ael. Suic. Th. p. 1425. m. C. i. p. ſq. E. m. et cum accentu hoc θῦμα, ap. Stp. et L. Ern. non reperto, Ind. Dion. H. T. 1. Chr. Gs. et Poſſ. Call., hinc reddente Ind. Sb. „hoſtiae, *victimae*“ quo utr. G. Th. nihil fert, quam cum gen. alio „libidinum *victimae*“ nec in *ſacrificium*, cui add. ex Ind. Plin. Gs. *piaculares* victimae *publicae ſolicitudinis*, Iuſt. *pacis victimae*, it. *ultima* nunc *ego* perfidorum *victima*, et Amm. M. *beſtiis captivorum*, tacentibus etiam Indd. in v. προσκ., addente Sch. ad P. in v. vulg. „vel *poteſtati* meae“ ubi aſſumſerim pron. ἡμῶν aut ὑμῖν, (quem caſum utr. habet alibi adiunctum ſenſu et tropico, et phyſico, ut h. l., et de perſ. nominatim, ut hic, Ind. Dion. H. T. 1. et Polb.) it. ὡς, pro *tanquam*, ad ſubſt. θ., cf de libere adiecto a P. *ſcilicet* alibi, ut de copulato pron. diverſi numeri ἡμετ. cum ἐμοὶ 2, 10, 16.

εἰ μὲν δ.) Mirifica dictio, pro εἰ μὲν οὖν ὑμᾶς δεῖ κολάζεσθαι. *Reisk.* Sed Noſter, oratorum more, Severum, iam §. pr. minantem militibus illis, quanquam obſcure, poenam aliquam, et adeo ab illis expectatam cogitatamque, Severum igitur inducit loquenrem per quoddam genus *communicationis*, dum et milites in deliberationem vocat, qui poenam ipſi definiant et de ea ſimul anquirant, aequitatem rei hoc artificio oſtenſurus et fiduciam in cauſae bonitate, cf. Ern. Init. thet. §. 358., ſed et

„ὑμεῖς πρὸς τὰ τετολμημένα [m]
„τιμωρίαν ζητεῖτε, οὐδ᾽ [n] ἔστιν
„εὑρεῖν δίκην τὴν ἐπιτεθησομέ-

sis vestris supplicium quaeritis, nec inveniri potest poena quae imponatur digna

m) Ms. Ba. τὰ τελμημένα, vitiose, neque animadversus est error. *Marc.* Ortus ille e τε elapso ob pr. τὰ simile et e consusis ε et ο. n) Ms. Ba. οὐδὲν ἐστιν λ. et Ms. Vi. οὐδὲν ἔστιν λ., v. N.

simul territurus adhuc magis illorum animos, qui, conscii facinoris, et de eo mox clarius edocti, contra se ipsi statuere monentur, et cogitare et agnoscere, se poena dignos esse, vel e iudicio suo ipsorum. In tropica quidem formula ne P. quidem offendit, praeter omissa μὲν οὖν, et additum huic membro e sq. ἀξ. adi., contractamque omnino orationem, mutans modo rectionem, quo deserto Sch. in „τετ. *scelestâ* audaciâ *facta*, πρ. *sceleribus* debitum *supplicium*" sequens in primo notionem illam v. τολμ. cum emphasi, qua de alibi, sed in altero numerum Gr. plur., a P. desertum, non item a Bg., qui, neglectis μ. ὁ. e P., reddit *et*, ut alias, ex eodemque mutat pron. pers. ὑμ. (per se hic aut redundans cum v. ζ. eiusdem pers., aut oppositum pr. ἡμετ. et ἐμοί) in affine pron. possessivum, accommodatum adiuncto subst. in τετ., ubi Noster respicit, leviter varians, 2, 5, 15. 2, 6, 22. 2, 9, 13., hic scribens peculiari ratione, non tantum in formula ζ. τιμ., (praebentibus Indd. v. ζ. cum acc. rei aliis tantum, cf. Thuc. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem., cui add. 108, 26. 259, ult. Il. Ev. et Pan. Mor. p. 14. e. 66. e. 68. l. 6. Xen. M. S. Fi. Aesch. et The. cum Fa. Aes.) sed etiam in eadem formula cum pr. πρὸς, quam reddidissem aut Lat. *pro*, in notione convenientiae et dignitatis, unde mox δικ. — ἀξίαν τῶν λ., aut Lat. *propter*, cf. alibi et in notionem utr. Bud. C. 1385, 29. 52. Stp. Th. 3, 573. F. sq. et Vig. p. 643. Nr. 12. sq., sed ut Noster tamen respexerit Lat. quaedam ap. G. Th. in subst. cum Gr. n. 927, 56. „*quaerit* novam *poenam* sceleribus *parem*, Sen. Theb. (et in Bg. subst. 671, 11. 20 sq.) deposcere *supplicia*, — exposcere — *exquirere*, excogitare, *invenire* —, (in v. Bg. cum Gr. n.) *quaerere* — eius est, qui scire — aliquid vult, (aut ex aliis, aut, ut h. l. simul, ex se, dum cogitat et deliberat de re aliqua, cf. ib. 10, 8. et in primis cum acc. rei, pro inquirere de re Liv. Ind. tum l. 59. 63.) *si* verum *quaerimus*, (et in syn.) *si* quis *requirit*" sic quidem sine praep. ad Att. 12, 40. p. 370. ed. Gr.

οὐδ᾽ ἐσ.) Mss. οὐδὲν videtur esse minus ab errore in figura litterae δ cum apostropho, et quasi vulg. ortum sit ex novo, elapsis εν ob sq. similes ες, quam a Glossatore, qui explicarit οὐδὲ per οὐδὲν, pro οὐ simpl., tentans vulg. similiter 1, 12, 13. m., cf. contrariam in partem 2, 5, 12. m., cum vulg., hic in apodosis fronte stans, vel sit pro *ne quidem*, vel pro simpl. οὐ, ut simili situ post ἐπεὶ habetur 8, 6, 16., nescientibus tale quid Stp. Th. et Hoog. Op., praeter Vig. p. 452. Nr. 15. in affini εἰ — μηδὲ e Dem. 228, 16., reddente Bg., ut alibi, alterutro sensu illo, sed P. potius libere *nunquam sane*, quam ut habuerit in Cod. suo οὐ δή, s. οὔ τοι, s. οὐκ ἔτι s. ἔτ᾽ λ., quasi exciderit hoc ob sq. simile εσι, et confusa δ et κ, denique *sane* additum libere. Altera Var. L. in edd. quidem ἐπιτιθ. e mendo est, ut Mss. etiam potest esse ex elapso τε ob sq. similes θη, quod malim, quam Glossatorem sumsisse med. pro pass., etsi hoc solenne scio in fut. med., quia, si haec novitas pro vera Herodiani manu credatur,

„νην o) ἀξίαν τῶν πεπραγμένων. *vestris factis.* *Venerandum*

o) ἐπιθησομένην Mss. Ba. et Vi. cum A. 2. sed ἐπιτιθησ. A. 1. al., v. N.

sumendum sit contra, vulg. Stp. ortum esse e repetito per errorem τε e sq. θη, servante Stp. Th. 3, 1497. G. m. vulg. cum lect. alia in οὐδ' ἐςὶν accentu, sine Vers., sub „ipsa δίκη ἐπιτίθεσθαι dicitur, *imponi*, infligi, irrogari, (qui pr. p. G. e. act. δ. ἐπιτιθέναι male profert ex) Herodian. l. 2.“ forte per confusum nomen, pro Herodoto, cuius Ind. tamen nihil prodebat, ut Dem. modo ἐπέθηκαν τιμωρίαν, ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, cui add. ipsa Nostri formula ex 1340, 1. ἐπιθεῖναι δίκην, tum affinia nostro loco tot 343, 21. δ. ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων λάβετε, 563, 21. δίκην ἥντινοῦν δικαίως ἂν δοίη τῶν πεπραγμένων, 735, 25. δώσουσι δ. ἀξίαν, 1263, 27. τίν' ἂν οὗτος ἀξίαν τῶν πεπρ. ὑπόσχοι δίκην; et e Lyc. Rs. Or. V. 4. p. 140. p. οὕτω γάρ ἐςι δεινὸν τὸ γεγενημένον ἀδίκημα, καὶ τηλικοῦτον ἔχει τὸ μέγεθος, ὥςε μήτε κατηγορίαν, μήτε τιμωρίαν ἐνδέχεσθαι εὑρεῖν ἀξίαν, μηδὲ ἐν τοῖς νόμοις ὡρίσθαι τιμωρίαν ἀξίαν τῶν ἁμαρτημάτων, quos imitatus Noster cum arte, maxime in Lyc., substituendo pro ἐνδεχ. suum ἐςὶν, pro ἔξεςιν, et pro τιμωρ. εὑρ. syn. εὑρ. δικ., alioque ordine, et pro ἀξ. τ. ἁμ. e Dem. sua δικ. — τῶν πεπρ., varians idem in δικ. cum pr. τιμωρ., it. cum pt. τὰ τετολμ. in τῶν πεπρ., cf. 2, 5, 15. 1, 10, 15. e., ubi Bg. de suo addit pron. possess., e subintellecto ὑμῖν dat. ad pass., cf. 2, 1, 23. e. λεχθ.; ob Lat. ad v. ἐςὶ, sane simile Graeco ex parte, mutans inf. adiunctum act. εὑρ. in pass., cum ordine etiam alio, sed particip. fut. pass. in praes. finiti temporis, resolutum per pron., pro quo vicinius Lat. illud fut. quoque, *poena*, quae *imponenda*, a Bg. forte vitatum ob proximum adi. aliud *digna*, etsi et Sch. in v. „imponendam *poenam*, πεπρ. *scelerum*“ nihil ferente G. Th., quam in subst. Bg. cum v. *imponere* et 927, 77. e Cic. neque *ullam* poenam, *quae* tanto *facinori* deberetur, *non* maluisti *subire*; hic ut sit εὑρ. δ. deprehendere, cognoscere, excogitare, definire, (fortassis ex analog. tantum et Lat. sine G. Th. ap. Cic. p. 5. Rosc. Am. c. 13. m. *quod* supplicium *satis* acre *reperietur* in *eum*, rel.) at ἐπιτ. iubere subire ac pati, supplendo et hic ἡμῖν s. ὑφ' ἐμοῦ, it. ὑμῖν, Praetorianis.

ἀξίαν) Hoc ἀξίαν et nominis et adverbii vim h. l. habet. Aeque enim adverbium atque nomen huc admitti potest. *Sylb.*

Qui intelligit, puto, non nomen subst., quale potest esse, ubi absolute ponitur, non autem hic, ubi est cum subst. δικ., quod efficit, ut habeatur pro nomine adiectivo, quod Sb. cogitarit, ut eiusdem expositio per adv. accedit ad superius Dem. δικαίως, quod ut ibi habebat suum v. δοίη peculiare, sic ἀξίως trahi debeat ad v. ἐπιτ. Sed cui bono hic quidem? Etsi alias scimus, adi. interdum poni, ubi melius sit adv., cf. 1, 4, 12. ad ἀνυπ. Nisi forte offendit Sb. duplex adiectivum cum subst. δ. sine copula, quale sane part. ἐπ. est, in quorum copulatione nihil est vitii, nec ita vicina post subst., ut nec ante subst. §. 5. μον. τ. πομπ. ἐσθ. Denique si Sb. respexit in ἀξ. ellipsin pr. κατὰ, et sic pro nom. subst. habuit: vel sic reditur ad adv., quod existit per praep. aliquam cum subst.; et quanquam Bg. etiam formulam κατ' ἀξίαν per praep. et subst. reddit semper, cf. v. c. 2, 9, 9. e.: tamen sic quoque adi. manebit, sumta ellipsi cuiusdam subst., qua de non cogitat quidem Stp. Th. cum Lex. Ern., sed tamen L. Bos. Ell. p. 324. e. sq., ubi supplet τιμὴ, ut p. 326. e. sq.

„σεμνὸν[p] πρεσβύτην καὶ βασι-
„λεα χρηστὸν, ὃν ἐχρῆν σώζειν
„καὶ δορυφορεῖν, ἐφονεύσατε[q].

12. *ſenem et imperatorem optimum, quem decebat ſervare ac tueri, occidiſtis:*

p) τὸν σεμν. Ing., v. N. q) Ms. Ve. φονεύσαντες λ. v. N.

τιμωρία ſ. δίκη, quo pleno ex h. l. uti poterat, ſicut in aliis locis ſuffecerit expleviſſe μερὶς, it. φύσις.

σεμν. πρεσβ.) Magis placeret τὸν σεμν. πρ., i. e. *illum* venerabilem ſenem. *Steph.* Forte οἱ σεμν. λ. *Reisk.*

Stp. quidem correxerit iterum e P., *ſanctiſſimum* illum *ſenem*, male ſtatim obſequentibus ei Ing., cum Noſter non addat artic. 2, 10, 7. ſequente pron. relat., quod Rsk. aeque eſt contra libros, nec neceſſarium, quia animus incitatus, qualis hic eſt dicentis, cf. §. 9., ſolet res et enunciationes ipſas ſtatim effundere, nudasque velut audientibus ingerere, etiam ſine particula aliqua cauſali, γὰρ ſ. γοῦν, quae et ipſa hic locum habebat; variante Noſtro per βασ. χρ. cum 2, 4, 1. 2, 6, 3., ubi Bg. e P. aſcendit gradum altiorem, ſed ad v. δορ. Lat. retinet, (praeeunte iam Stp. Th. aliunde,) liberius quidem, quam ſupra, nec tamen ſine cauſa, cum ipſe Noſter mox ſq. §. per φυλάξαι videatur explicare variando, it. §. 16. per τῆς φρουρᾶς, cumque in notione verbi propria contineatur hoc ſimul, ut, qui ſtipatores ſunt ac comites, cuſtodiant, cf. G. Th. v. *ſtipare* Nr. 2. cum Gr. n. „circumdare aliquem, defendendi illius cauſa“ quo conſilio Noſter adiungit quoque per copiam quandam ſyn. v. σωζ., e tropo tamen diverſo, iunctis verbis generis ac ſpeciei, ſ. conſequente atque antecedente, cf. G. Th. Nr. 4. „*tueri* eſt ſervare, curare, defendere, — *ſervo*, σώζω, φυλάττω, retinere et tueri, atque adeo a malis, vel praeſentibus, vel imminentibus, liberare.“

ἐφονεύσατε) Melius in Cod. φονεύσαντες. *Stroth.* Forte τὴν δὲ Ῥωμ. *Reisk.* Coniungimus haec ſtatim, quia ſunt eiusdem generis, atque adeo librariorum, non ferentium vel enunciationes ſingulares, (qualis fuit ille Ms. Ve., participium dans pro finito tempore, ubi vis patet per ſe, manentibus in vulg. Mss. rel. et P.) vel enunciationes ſingulares ſine copula aliqua, ubi illam Ba. Ms. etiam Reiskii ingenium tetigit, cum altera Ms. Vi. aut parem, quoad notionem, aut diverſam, propriaque vi adverſandi et opponendi ſumtam, unde et illa Ms. Vi. potuit oriri per confuſas litteras, ſed ut et hic violentia appareat, cum nec vicinia extruſerit copulam, nec P. oſtendat, nec poſtulet neceſſitas ac ſeries, quia fert aſyndeton non modo Bg., ſed etiam Noſtri uſus, et hic praeterea dicentis animus concitatus, tum partitio quaedam et μερισμὸς, ac multitudo atque magnitudo rerum criminumque, quibus in cauſis figuram iſtam commendant rhetores omnes, cf. Ern. In. rhet. §. 346. e., in v. ἐφ. reſpiciente Noſtro ad 2, 5, 14. e., ſed variante in formula τὴν Ῥ. ἀ. cum 2, 9, 9., uno rurſus tantum adhibito art. et ordine alio, tum ad 2, 8, 3. e. varia ratione ſpectante, ſumtis inde vocabulis, it. ex 2, 6, 8. e., ſed negligentius etiam hic agente P. et liberius, tum in adv. ἀεὶ per adi. ſyn. expreſſo, tum in καὶ omiſſo, aliterve in ſqq., quem deſerit Sch. in ἀνδρ. fortitudinis *virtuoſae*, h. *virtute* clara *fortitudinem*“ ubi Bg. ſeverior, praeter tria, primum in ordine adv. ἀ., alterum in addito e P. pron. ad πρoγ., ſed tertium maxime, dum καὶ reddit, ut alibi,

„τὴν [r] Ῥωμαίων ἀρχὴν, ἔνδοξον „οὖσαν ἀεὶ, ἣν καὶ οἱ πρόγονοι ἢ „δι' ἀνδρείας ἐναρέτου ἐκτήσαν-„το, ἢ δι' εὐγένειαν διεδέξαντο [ſ], „ταύτην αἰσχρῶς καὶ ἀτίμως, „ὥσπερ τὶ τῶν ἰδιωτικῶν κειμη-

Romanum imperium ſemper inclytum, quodque maiores noſtri aut fortitudine eximia acquiſiverunt, aut nobilitate generis per ſucceſſionem acceperunt, hoc vos turpiter et ignominioſe,

r) Ms. Ba. τὴν δὲ Ῥωμ. λ., ſed Ms. Vi. τὴν τὲ λ., v. N. ſ) Mss. Ba. et Vi. Δεξ. v. N.

et proxime 2, 11, 18. e. et 2, 10, 8., in alio quanquam ſitu hic, quaſi ſuo loco ſit motum et poſtpoſitum, pro καὶ ἣν, e Lat. ratione, quae cum ſubſt. non modo ponit adi. et epitheton, quale in pr. ἀρχ. — ἐνδ. οὖσ., ſed etiam enunciationem totam per pron. relat., interveniente copula quadam, ubi fere pron. expleri poteſt per demonſtr. τοιαύτην l. ταύτην, quo tamen hic non opus, cum diſerte mox ſequatur, poſtpoſitum ſuo ἣν, ob quod et ipſe probaverim Bg. rationem, et alias ſolennem, ut καὶ non ſtet loco ſuo, aut eam voculam accipiam pro *etiam*, ſ. praeterea, de more Noſtri poſt pron. rel., cf. 1, 9, 1. 1, 2, 10., ubi vero deinde ἣν — διεδεξ. per parentheſin quandam ſumenda, et ταύτην referendum ad pr. τὴν Ῥ. ἀρχ., aut etiam ad ἐνδ. οὖσ., ſicut per ſe abeſſe poterat, adiectum per abundantiam, ſed ut demonſtret fortius, et poſt parentheſin et in reditu ad rectionem priorem; non tenente Stp. Th. Lat. Bg. in adi. ἐνδ. et ἐναρ., in re autem Noſtro reſpiciente per illos, qui δι' ἀνδρ. ἐν. ἐκτ. τὴν ἀρχὴν, *dignitatem imperatoris* Romani *pararint* ſibi *fortitudine* bellica, (i. e. non vi, bello, armis, eam ad ſe rapiendo, ſed oſtenſa fortitudine in bellis cum aliis populis et hoſtibus populi Romani, per quam virtutem in bello digni habiti, quibus deferretur iſte honor,) praeter Pertinacem, v. 2, 10, 7. 2, 9, 12. 2, 1, 9., et ex parte Adrianum, cf. de rebus eius in bello geſtis Spart. T. 1. p. 24. 30. 37. ſq. 46. ſq., maxime ad Traianum, cf, Heyn. Hiſt. 4, 934. it. Veſpaſianum ib. 862. e. 865. e. 874. i. etc., at de alteris, qui δι' εὐγ. διεδ., praeter Commodum, v. ſupra nominatos ad 1, 5, 13. ſ.

διεδέξαντο) Mss. ſimpl. pro compoſ., ut alibi, et aliud, quam in eodem themate 1, 5, 14., neque eſt cum ſubſt. ἀρχ. ap. Noſtrum, neque ap. alios, ſed compoſ., ut ap. Noſtrum, ita cum eodem ſubſt. aut ſyn. ap. alios etiam, cf. v. c. Ind. Ael. V. h. Diod. S., lib. de V. med. Fi. ed. p. 546. ſq. Krb. Obſ. p. 198. e. et Decr. Rom. p. 64. ſq. Kypk. 2, 39. cum Bud. C. 786, 26., reddente hic Bg. aliter, quam ſupra, nec per Lat. P., quod ſimpl. notionem *accipiendi* habeat, (quorſum et Gloſſator Mss. reſpexerit, quanquam et ob ſq. ſyllabam δε prior praep., ut alibi, exciderit,) ſed cum ſecundaria notione, quam exprimit per praep. cum ſubſt., ut alii, v. c. ad Diod. S. 1, 135. l. 35. παρὰ πατρὸς διαδεχόμενος τὴν ἀ. — ἐβασίλευσαν, *per* ſucceſſionem *paternum* imperium *adminiſtrarunt*, et alii per ſyn. abl., ut Kypk. l. l. „ſucceſſione *accipere* ſ. *ſuſcipere*, (ubi et alia ſyn. per particulam comparandi et ſubſt. concreti nominativum,) *ut* ſucceſſor *accepit*“ tacente Stp. Th.

ὥσπερ τὶ λ.) Heſych. κειμήλια, τὰ ἀπόθετα χρήματα, *depoſita*, v. Suic. p. 81. *Leisn.* cf. dicta ad 1, 10, 11., reddente Bg. hic e P. omnia, pron.

„λίων, ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλά- „ξασθε. ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν, ὃν „οὕτως ἄρχοντα[t] εἵλεσθε, φυ-

velut aliquod ex privatorum instrumento, pecunia vendidistis. Sed nec illum ipsum, quem 13.

t) In Ms. Ve. οὕτως deest. *Zan.* quod et Loc. ad Ms. Vi. notabat, ut Mart. e Ms. Ba. tantum ὃν εἵλεσθε ἄρχοντα λ., v. N.

τὶ quidem cum gen. per praep. assumtam, sed adi. et subst. per subst. duo, secus ac Sch. in „κ. instrumentorum *privatorum*" Bg. Lat. ad κειμ. nesciente Stp. Th., quod h. l. pro simpl. supellectili et bono valere potest, sed et notione vulgari, de pretioso, (quam solam Stp. novit, at L. Ern. etiam „2) supellex quaevis") si respiciatur magnum illud pretium, quo venditum est a militibus imperium, cf. ad 2, 6, 11. et 14., ut ἰδ. nihil erit, quam ἴδιος, *velut aliquod* propriorum *bonorum*, cuius vos domini, cuius usus in potestate vestra, atque adeo pro ὑμετέρων h. l., exprobrante Severo militibus hoc simul, quod pro arbitrio egerint in imperii dignitate, tanquam cum re quadam sua propriaque, cum esset totius populi, cf. 2, 8, 6. m., sed servante Bg. e P. libere additum pron. ὑμεῖς ad v. κατ., cf. 2, 10, 9., non item aliud quid, servatum a Sch. „permutastis (e Sb. Ind.) s. *vend.* pecunia, *quasi* sectores, *imperium*, (non in verbo latens, sed ex historia et facto petitum ipso, cf. 2, 6, 13., ut contra simpliciter in) ἀργ. pecunia *vend.* ἐπ' argento *vend.*" servato etiam syn. nudo abl. (quem P. neglexerat,) e Stp. m. cum Bg., cuius Lat. in adv. ἀτιμ. (ap. G. Th. sine auctoritate proba) etiam aliunde habetur ap. Stp. Th. qui 1, 354. D. m. sine alia Vs. „pro addico, vendoque et a me alieno Herodi. l. 2. ἐπ' ἀ. κατ." e Bud. C. 834, 12., ubi breviter modo Nostri locus sic, καὶ τὴν 'Ρωμ. ἀρχὴν, ὥσπερ τὶ ἰδιωτικῶν, ἐπ' ἀ. κ., quorum neuter notionem formulamque nostram aliunde firmat, usurpatam variando cum χρημάτων ἀντικαταλλαξάμενον τὴν ἀρχ. 2, 6, 20. e., hic etiam per pretii dat. cum praep., et ad sensum cum 2, 6, 22. m. τὴν οὕτως ἀπρεπῶς ἐπὶ χρήμασι —πραθεῖσαν ἀρχ., (ubi et per variationem aliud syn. tum adv. pro αἰσχρ., tum subst., pro ἀργ., mutato item numero,) et cum 2, 8, 8. m. οἱ τὴν ἀρχ. αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, praebentibus alio sensu act. et pass. Indd. Sb. Thuc. Ael. V. h. et Soph. Ai., it. Suic. Loesn. Obs. et L. N. T. cum N. Schw., sed med. sensu vicino Rs. Or. V. 8. Din. sine Vs., (qui est locus Stp. Th. μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, liberrime e Bud. C. partim conversus, pro *favorem erga* istos *cum* legibus *commutare*, i. contra leges fovere, iis favere contra leges,) sed Dem. cum Vs. tantum Vernac. τὸ χρυσίον κατ. φανερῶς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ubi est physice, ut pr. loco tropice, quem utr. sensum copularit Noster, peculiari ratione scribens, dum sermo est de pecunia quidem, ut re physica, sed et de alia, imperii honore.

ὃν οὕτως εἱλ.) In Cod. perperam οὕτως desideratur, sed mox rectius ὡς ἀνάνδρ., in quo etiam scriptum est ἰδυν. quod minus placet. *Stroth.*

Primo particulam οὕτ., a Bg. versam, ut alibi, liberius, sed a P. propius, cum, quomodo exciderit, non appareat causa, fortasse a librario omissam dicas, sensum hic eius non capiente, cum tamen sit bonus, referendo οὕτ. ad pr. ἐπ' ἀργυρ., et mente explendo partem alteram, quae in tali particula comparandi saepe opprimitur, cf. 1, 1, 5. m., v. c. ὡς ἐποιήσατε, in rel. sensum liberius dante P., qui deseritur a Sch. in

„λάξαι ἢ σῶσαι ἠδυνήθητε [u], *hoc pacto imperatorem optastis,* „ἀνάνδρως [x] δὲ προυδώκατε. *tutari aut servare potuistis, ve-*

u) Mss. Ba. et Ve. ἐδυν., v. N., sed mendose εὐδυν. B. 2. et Par. 1., at ἐκδυν. Par. 2. x) Mss. tres ὡς ἀνανδρ., v. N. et Ms. Ba. πρυδώκ. sic sine leni spiritu nobiscum, ut et Stp. sed cum leni πρoὐδ. A. al., cf. 1, 14, 15.

„ελλ. elegistis *principem*" per syn. Bg., quod non tenet Stp. Th., at formulam Gr. e Xen. Cyr. sine Ind., ubi ἀρχ. alio contextu, ut Noster modo ad analog. scripserit, varians in sq. φ. et σ. cum §. pr., ut ibi dictum, sed et in verborum ordine ac tempore syn., aor. pro praes., it. in copula ἢ, pro καὶ, quod diserte hic ap. P., unde Bg. tantum in v. σ., (cuius Lat. ad v. φ., aliunde notum Stp. Th. 4, 232. G. m., ap. G. Th. „diligenter defendere" immo et simpliciter,) et ad pron. αὐτ. assumit libere aliud demonstr. Iam ad ἠδυν. lectio Mss. potest esse ex errore in litteris, sed etiam e sapientia librarii, putantis, hanc formam sine augmento duplici Atticam esse, cum et altera aeque sit, et haud dubie utraque viguerit, cf. vel Dem., manentibus nobis hic tantum in aor. 1., ἠδυνήθην 306, 17. 864, 5. ἠδυνήθης 981, 7. ἠδυνήθη 426, 12. 444, 2. 520, 4. ἠδυνήθημεν 282, 3. et, ut hic, ἠδυνήθητ' ἂν 357, 3., it. ἠδυνήθησαν 521, 14. 1391, 7., quo infra opus habebimus, sed ἐδυνήθην 540, 17. ἐδυνήθη 522, 9. et ἐδυνήθησαν 113, ult. 815, 25., ut nihil tentandum sit quovis loco, sed relinquenda forma reperta, v. Duk. ad Thuc. p. 101. N. 12., quantumvis inter se dissidentibus grammaticis, v. Thom. M. p. 258. N. 2. sqq. Moer. p. 175. N. 2. Grammat. π. βαρβ. post Amm. Valck. p. 195. cum N. 19. Greg. de dial. Koen. p. 46. §. 49. Fi. ad Well. p. 180. Iens. L. Luc. p. 10. et Bud. C. 97, 8. sqq. Tertia Mss. res in ὡς addito poterit et ipsa tribui sapientiae Glossatoris, qui sciverit, poni id cum advv. positivi gradus, sicut ponitur etiam cum advv. comparativi et superlat., ut Lat. *quam* (cui respondere potest) cum adv. posit. et superlat., quo de supra; in Gr. quidem illo ὡς similiter discrepantibus sententiis, dum volunt alii, vim ei tunc esse nullam, alii autem intendendi et augendi, in primis cum adv. positivi, v. Stp. Th. 4, 805. D. sqq. Bud. C. 1543, 10. sqq. Dev. p. 368. m. Vig. p. 545. Nr. 9. cum N., Hoog. Op. p. 1182. Nr. 5. et 1215. Nr. 5. sq. Koen. ad Greg. p. 31. N. 55., tum ad Luc. 1, 394. N. 98. et 797. N. 85. it. Bg. ad Alc. p. 126. e., cum Ind. Fi. Aesch., ubi ὡς ἀνδρείως, affine illi Mss. hic, Z. Xen. Cyr. c. e. et Bach. it. Ael. V. h., ad quam rationem putet aliquis pertinere P. superl. *homines* timidissimi *prodidistis*, quod i. q. valde timidi s. timide, ut habuerit Cod. similem; nisi liberius ad gradum alium contendit iterum. Exquisitiora vero Mss. obtrudere nostros, subinde vidimus; ut nec hic novarim aliquid, cum illud ὡς etiam sic ortum esse queat, ut olim fuerit in Nostro ὃν ὡς ἀρχ. ελλ.. quod Glossator aliquis in marg. explicarit per οὕτως, unde deinde in textum receperit alius, ad quod οὕτως alius scripserit ex Cod. ὡς in marg., quod alius porro in alienum locum, ante adv., transtulerit; unde et aliam repetas causam, cur in pr. abfuerit οὕτως vel ὡς, quia translatum in aliam regionem, aut nominatim οὕτως eiectum per inscitiam. Certe non refugit Noster in vicinia voces, asperum habentes spiritum, cf. ὧν αἱ 1, 15, 11., et de ὡς prosaicorum etiam scriptorum, pro sic, nemo dubitat, cf. vel Stp. Th. 4, 800. F. e. sqq. Caeterum adv. ἀνανδρ. (ubi Sch. „timide, non fortiter") tenet Stp. Th. tantum semel

ex Iſocr. cum Lat. *ignave*, ſyn. Bg., h. l. prae ignavia, ſ. timore ac fuga moleſtiarum, cum Pertinacis (ad quem hac §. reſpicitur) ſeveritatem et moleſtiorem vitae rationem atque rectiorem, ob prioris temporis mollitiem et luxuriam, tolerare noluerint, cf. 2, 3, 22. 2, 4, 8. ſqq. 2, 5, 1. ſq. Rs. Or. V. 4. et 7. Ant. et Mor. Iſ. Pan. e p. 132. m., cui add. p. 110. e. cum Poſſ. Call. et Dion. H. S. T. 1., per analog. iuncto hoc adv. cum v. πρ., (ubi Sch. „*prodidiſtis* eum *timide*“ recte expleto pron. αὐτὸν,) quod h. l. opponitur illis pr. φυλ. ἢ σ. et §. pr. σ. καὶ δορ., ad ſenſum quoque par iſti ἐφον. ib., ut G. Th. cum Gr. noſtro „*prodere* eſt contrarium verbi *ſervare*, (l. 68.) non ſervare ac tueri, (l. 100.) deſtituere in periculo“ et deſerere nec defendere contra vim et impetum ſociorum, atque adeo, dum non impedias, ſed permittas, ſimul occidere, cf. 2, 5, 14. e. Stp. Th. et Ind. Dem., cui add. 241, 25. 242, 6. 325, 11. 332, 3.

ἐπὶ τηλ.) E noſtra ratione iterum in δὴ P., unde Bg. cum Stp. Th. aliunde ſervat Lat. in τολμ., quo ſubſt. variatur pro particip. §. 11., cf. Poll. 6, 176. Ind. Luc. et Thuc., ſed ſine Ind. Dem. 521, 8. it. 248, p. ἀδικήματα — καὶ ἁμαρτήματα, cum adiuncto, ut alio ap. Noſtr. per copiam, e tropo diverſo, cf. Ael. V. h. 11, 4. e. τῶν τολμημ. καὶ ἀσεβημάτων, P. deterente Sch. in „μ. *digni* mort. *inf.*“ cum Bg. alio ordine, in quo adi. nihil Stp. Th. fert, quam Lat. Bg., et 2, 1277. C. ad „ἀπολούμενον, hominem centum ſ. mille mortibus dignum, ut Cic. dixit *millies mori*, et *millies* appetere *mortem*, et Dem. μυριάκις ἀπολωλέναι“ at 1, 1565. G. e. ad plur. θ., praeter Ariſt. Plut. v. 483. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσι, ſine Vs., tantum e Plutarch. et Luc., ubi v. plura, ſed huc e 2, 591. l. 90 ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ λ., *ego praecipitio et* aliis *mort.* dignum *putans*, et 1, 98. i. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; *propter iſta* (igitur) *omnia*, quot *mortibus* ipſum *ταῦ dignum eſſe cenſetis?* Dem. v. „θάνατοι, mortes violentae, ſed ſine cruore effuſo, — πολλῶν ἀξίους θ. λόγους ἐδημηγόρει“ et per numeros tantum 521, 24. ſyn. noſtro loco, δείξω πολλῶν θ., οὐχ ἑνὸς, ὄντα ἄξιον, quod notum Stp. Th. 1, 926. A. m., cui add. 381, 18. ἑτέρων θ. ἄξια ποιῶν, tum, quo Stp. ſpectabat, τεθνάναι μυριάκις κρεῖττον, ἢ κολακείᾳ τὶ ποιῆσαι Φιλίππῳ 127, p. it. πῶς οὐ δεκάκις, μᾶλλον δὲ μυριάκις, ἐς ἀπολωλέναι δίκαιος; 553, 8., quod Ind. ignorat in δεκ., ubi modo ex 99, 5. οὐδ᾽, ἂν δεκ. ἀποθάνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ὑμεῖς γε κινήσεσθε, ſic interpungendo poſt primam neg., ut ſit ἂν pro ἣν ſ. εἰ, cui add. τοῦτον οὐκ ἀπολωλέναι δεκ. προσήκει; it. 438, 9. πῶς οὐ πολλάκις οὗτος ἄξιός ἐστιν ἀπολ., 615, 5. τρὶς, οὐχ ἅπαξ, τεθνάναι δίκαιος ὢν λ., 755, 10. ἀλλ᾽ ἐπὶ τούτοις γε, εἰ μηδὲν ἄλλο ἠδίκουν τὴν πόλιν, τρὶς, οὐχ ἅ., δικαίως ἄν μοι τεθνάναι δοκοῦσι, per hanc inconſtantiam in accentu v., et 764, 14. πῶς οὖν οὐκ ἄξιος οὗτος, εἰ δυνατόν ἐστι, τρὶς, οὐχ ἅ., ἀπολωλέναι; cf. Rs. Or. Ind. V. 6. p. 786. i. οἱ, οὐδ᾽ ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου τῶν πεπραγμένων δὶς ἀποθανόντες, δίκην δοῦναι δύναιντ᾽ ἄν, ad quem locum V. 5. p. 408. i. N. 74. non modo eſt Verſio, ſed et alius cum πολλάκις ἀποθανὼν iterum, ad Nov. T. Iud. v. 12. δένδρα, — δὶς ἀποθανόντα Intrp., nominatim Pric., Tittmann. de veſtig. Gnoſt. p. 206. i., quorum Phaedr. Fab. illud, *bis* videor *mori*, non repertum in G. Th., ſed in noſtram rem Cal. Ex. B. XVI. p. 441. a. e. e „Phil. de legibus contra homicidium et ſcortationem, μυρίους μὲν θανάτους, οἵ περ οἰόντε ἦν,

„σί τε καὶ τολμήμασι μυρίων „ἄξιοι θανάτων, ἥν τις ὁρίσαι „θέλοι [y] τὴν ἀξίαν τιμωρίαν,

Ob tanta nimirum peccata et facinora infinitis digni mortibus, si quis statuere velit dignum sup-

y) Mss. Ba. et Vi. θέλῃ, cf. 1, 8, 4. e.

ἤνεγκεν ἂν κατ' αὐτῶν ὁ νομοθέτης, qui locus mihi repertus 617. e. simul cum sqq. his, ἐπεὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐνεδέχετο, τιμωρίαν ἄλλην προσδιετάττετο, λ. *contra* tales *mille* supplicia *decrevisset* legislator, *si* potuisset: *id* quia *non* poterat, *novam poenam addidit*, 609. F. i. ὃν, ἀνδροφόνον, ἀμείλικτ' ἐργασάμενον, ἀναιρετέον· ἐπειδὴ, μυρίων θανάτων ἐπάξιος ὤν, ἕνα ὑπομένει, διὰ τὸ τῆς τιμωρίας ἀθάνατον εἰς πλῆθος μὴ πεφυκυίας συναύξεσθαι, *homicida debet e medio tolli*, ut *maleficus*. Meritus *enim* plurimas *mortes*, exsolvit *se unica*, *quia natura non fert*, *eum affici pluribus suppliciis*, p. sq. D. m. ἀναγκαῖον, ἀπάγειν δώσοντας δίκην τοὺς, ὡς ἔφην, ἄξια μυρίων θανάτων, οὐχ ἑνὸς, εἰργασμένους, *ducendi sunt ad* supplicium, *ut* non *unam* mortem *meriti*, sicut *iam* ante *diximus*, it. in Flacc. 752. e. ἅμα ταῖς προσευχαῖς ἀπεστεροῦντο τὴν εἰς τοὺς εὐεργέτας εὐσέβειαν, ὃ μυρίων θ. ἐπετίμηντο ἄν, *cum proseuchis adimebatur pietatis erga bene meritos* facultas *per* iniuriam. *quavis* morte *graviorem*, quibus addere possum alium ap. Kuhn. in Spicil. p. 65. i. „ἀνθ' ἑνὸς θανάτου μυρίους ἂν ἐθελήσοντας ὑπομεῖναι λ. pro *una* morte *libenter* mille *sustinere*" sed an illis similis esset locus breviter sic modo notatus e Dion. H. Rs. ed. V. 2. p. 824. l. 17., nesciebam, cf., ut auctoritas formulae maior accedat, Aesch. Socr. dial. 3, 12. i. τὴν δὲ ἀπότευξιν ἀλγεινὴν καὶ θανάτων μυρίων χείρω, ubi Ind. Fi. v. θ. et μ. „mortibus *multis* gravior *et* acerbior *repulsa*, h. e. longe acerbissima" vocabuli tropicam notionem sumente Barth. ad Briton. Philip. 7, 297. p. 497. e. „*mortes* omnem omnino cruciatum indicant. Philo καθ' ἑκάστην ἡμέραν, μᾶλλον δὲ ὥραν, προαποθνήσκω, πολλοὺς θανάτους ὑπομένων ἀνθ' ἑνὸς τοῦ τελευταίου. — In Hebraismo eandem locutionem observavit Io Drus. l. 6. in N. T." qui quidem Phil. locus, libro nullo nominato, non inveniendus, ad istam notionem tropicam non videtur idoneus ob adiuncta contraria ἀνθ' ἑν. τελ., quibus par illud eiusdem antea ἕνα ὑπομ., ut potius existimem, scriptores proprie accepisse, quod et arguunt superius adiuncta quorundam, εἴ περ οἷόν τε ἦν, et εἰ δυνατόν ἐστι, it. haec τρὶς, οὐχ ἅπαξ, et μυρ. θ., οὐχ ἑνὸς, quibus deinde gravissimum et acerbissimum genus mortis et omnino supplicium innuerint, cf. de plur. θαν. sensu universo Phil. 611. D. m. Ind. Ael. V. h. et Gs. Chr. v. ὑπὸ ex Herdt. sine Ind., sed pro mortis genere Xen. Bach., quorsum et retulerim illum locum Ind. Hom. ex Ὀδ. μ', 341. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, ob sq. v. oppos. λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν λ., tum pro mortuis ipsis atque cadaveribus Abr. ad Aesch. 1, 388., sed in sing. notionem communem Wyttb. Plut. de ser. n. v., pro mortis genere Rs. Or. V. 7. Ant. et tropice cum gen. rei, θάνατος πόλεως et πατρίδος ib. V. 8. Lyc., nihil ferente G. Th., quam *infinitos dolores*, sed ad plur. Lat. nullam explic. 335, 101. sqq., inprimis ad Virg. Aen. 10, 854. omnes *per* mortes *animam sontem ipse dedissem*, ubi tamen Serv. „per omnia mortis genera; nam una mors est; aut per diversa supplicia, per quae venitur in mortem; aut quasi non una tantum morte dignus" et modo 337, 10. „*Iuba et Petreius*

„ἐστέ. ἀλλά, τί μὲν χρὴ πα-
„θεῖν ὑμᾶς, ὁρᾶτε[z]. ἐγὼ δὲ
„φείσομαι μὲν ὑμῶν, ὡς μὴ φο-

plicium, estis. Sed quid quidem vos deceat pati, videtis, ego tamen parcam vobis

z) Tantum in Ms. Bg. reperi comma post ὁρ., in quo fine protasis, relatis ad se μὲν et δὲ, Stp. ed. cum aliis saepius colon habuit, quod ea et al. mox post φον. facit, minus severe, cum a pr. ἐγὼ pendeat adhuc sq. v. μιμ., ubi in simili μὲν — δὲ iterum punctum fert Stp. cum rel.

mutuis vulneribus concurrerunt et mortes *foeneraverunt*, — i. cruciatibus se subduxerunt.“

ἥν τις λ.) Formulam ὁρ. τ. ἀξ. τιμ. vidimus e Rs. Or. Lyc. ad §. 11. e., quocum variatur hic iterum in subst., ut et quodammodo in v. ὁρ., ferente G. Th. Lat. Bg. sine explic. tantum in v. 545, 85. ex Ovid. sub „decernere aliquid“ et cum ὁρίζομαι med., in quo ipso Stp. Th. 2, 1469. C. e. „definio, h. e. statuo, constituo, — ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, statuens s. praestituens“ e Bud. C. 984. e., quorum compos. *definire*, ut propius Gr. et notationi, malim hic, quam simpl. severum, etsi hoc per *statuere* G. Th. 671, 81. explicat in alia formula; P. servante Sch. partim in v. „*determinare*, petere *suppl.*“ quo in Lat. G. Th. cum Gr. n. „*poena* pro tempore *determinata*, Papin.“ cf. Ios. 1, 183. m. s. 1. e. θάνατον ὥρισε τὴν τιμ., *poenam* capitalem *irrogavit*.

ἀλλὰ) Liberum P. in ἀλ. (cf. 1, 12, 4.) deserit Bg., it. in addito adv. ad ὁρ., ubi Leisn. in m. Ox. signarat „ἀκούετε“ monens, opinor, de usu illo, cum sensuum verba inter se permutantur, quo de v. 1, 5, 9. Exc. p. 873. m. Nr. 5. it. Harl. Chr. Po. p. 92. v. 14. cum ib. laud., quibus add. Abr. Dl. Th. Auct. p. 10. m. Krb. L. N. T. p. 129. m. Loesn. p. 505. v. 12., hic tamen ut procedat v. ὁρ. cum Lat. Bg. iterum de animo, pro intelligere, cognoscere, agnoscere.

φείσομαι) In sententiam habeat aliquid Suid. 1, 679. m. e Dion. πάντες ἀποθανεῖν ἐστὲ ἄξιοι· οὐ μέντοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατώσω, λ., hic Bg. de suo ante ὡς addente οὕτως relativam particulam s. potius definientem magis, vel, ut alias ante inf., sic dupliciter reddente. Sed Sch. in „φ. *abstinebo* sanguine *vestro*“ quo pron. addito possess. voluit restituere quadam ratione pron. pers. ὑμ., a P. neglectum, spectante huc Stp. Th. 4, 76. B., qui producto h. l. sine Vers. subiecit „est autem observandum hoc loquendi genus, quo et alibi utitur, videlicet l. 6.“ 6, 1, 15., innuens v. φ. cum formula ὡς μ. φ., in qua Noster forte peculiari modo scripsit, vel e quadam Lat., v. G. Th. 690, 50. et 56. „*parcat* iuventus *pudicitiae* suae, ne *spoliet* alienam, — *sacris et profanis* sic *pepercit*, quasi — *venisset*“ reperiente me tantum similia N. T. 1 Cor. 7, 28. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι, et Dem. sine Ind. 148, 5. διὰ ταῦτα ὑμῶν οὐχὶ φείσεται, (cuius formae in fut. add. L. N. T. Fi. et Ind. Lyc. cum Fa. Ael., it. alteram Suid. 3, 595. i. φειδήσεται, φείσεται, cf. ib. sq.) praeterea cum inf. nudo Call. et Xen. Cyr., (cf. Stp. Th.) sed et ib. cum gen. artic. τοῦ simul, cui utr. formulae nostra respondere potest, ut et illi cum μή ποτε ap. Ael. V. h. 9, 26. e., tum absolute positum et sine casu L. N. T. Krb. Ind. Soph. Ai. cum Theogn. it. Dem. et Plut. Hs., sed cum adv. Abr. L. Ar., cum acc. rei dubio Sb. Ind., contra quem casum recte disputat Stp. Th. l. l. 76. D., qui potuit conferre Schol. Soph. Ai. v. 115., sed et addere Theogn. v. 904., ubi pro

„νεῦσαι, οὔτε τὰς ὑμετέρας χεῖ- „ρας μιμήσομαι. ἐπεὶ δὲ[a] μή- „τε ὅσιον, μήτε δίκαιον, ἔτι[b]

ita, ut non occidam, neque 16. *vestras manus imitabor. Sed quoniam nec fas est nec iustum*

a) Ms. Ba. ἐπεὶ μήτε ὅσ., sed edd. A. B. 1. et Par. ἐπειδὴ sic una voce, at ἐπεὶ δὴ divisum rel., praeter ἐπεὶ δὲ Ing., v. N. b) Ms. Ve. ἔτι β., v. N.

vulg. acc. τοῦτον legondum sit τούτου, quod metrum aeque admittit, nisi τοῦτον referas ad pr. ὅς de pers., ut absolute stet v. φ, supplendo pron. gen., quocum gen. rei v. Held. Phoc. Aesch. ep. S. Rs. Or. V. 8. And. et Lyc. Dem., cui add. 157, 21. Xen. Cyr. et M. S., Dion. H. T. 1. Luc. Poss. Call. et Sy., et simul cum adv. Rs. Or. V. 6., sed cum gen. pers. Sb., Rs. Or. V. 6. Ael. V. h. Luc. Dion. H. T. 2. Fa. Aes. L. N. T. cum Poss. l. l. Lyc. et Hom. ex Stp. Th. v. i. et cum adv. simul sine Ind. Dem. 128, 7., sed per dubium gen., rei, an pers., Plut. Krg.

τὰς ὑμ. χ.) Hanc formulam, servatam e P. a Bg. meliori ordine, et a Sch. in χ. cum adiuncto hoc „in effundendo sanguine“ sed non repertam in Stp. Th. Indd. et G. Th., (ubi modo in v. est *imitari — chirographum*, quod et nostrates dicunt *eines* Hand *nachahmen*,) Noster habeat peculiarem, qui et oranti Severo eam tribuit per fervorem animi, ut pungat iterum milites crimine repetendo, varians cum pr. v. φ. privo proprioque per phrasin tropicam, cum, remoto tropo, imitari manus alterius in caede patranda nihil sit, quam aeque, ut alter, caedem facere, ut differat posterius tantum adiuncto hoc, quod fit per imitationem, sed conveniat utrumque hactenus, ut ipse Severus dicatur facere, quod, si factum fuisset, per alios facturus erat; cogitante Nostro forte formulam 2, 5, 10. m. βασιλείῳ μιάναι τὰς δεξιὰς αἵματι, unde et mox §. sq. sic quasi explicat.

ἐπεὶ δὴ μήτε) Scribo ἐπεὶ δὲ μήτε λ. *Steph.* Ad m. Ox. signarat Leisn. modo „ἐπεὶ δὲ, (sed ad m. Ms. Bg.) ἐπεὶ δὲ, pro ἐπεὶ δὴ“ volens aut ipse sic legere, aut sic legisse Bg., quo de vel sine istius Nota et signo res est plana, sic, ut per ordinem alium iterum referat Lat. P., qui adeo vel habuerit δὲ etiam in suo Cod., vel vulg. δὴ reddiderit, ut alibi, per adversativas, quales Sch., tacens ex h. l., sub δὴ servavit, ut *enimvero* 1, 14, 13. *autem* 1, 17, 17., quibus addimus *sed* 2, 6, 5. Iam cum, ut subinde diximus, saepe confusae sint istae voculae et vocales, meliusque δὲ sensu proprio referatur ad pr. §. μὲν, nec δὴ habeat notionem har- quamvis ita censente Dev. p. 108. m, cuius in loco δὴ aeque valere pr. est sua notione, pro *adeo*, etsi et ibi Var. L. est: ne μὲν pr. staret solitarium, si δὴ vulg. pro *igitur* sumeretur, recepi dudum δὲ, non tam obsecutus emendationibus aliorum, quam sensui planiori, cum et in edd. ἐπειδὴ sine quadam alia copula, v. c. δὲ aut οὖν, non esset sententia et series melior, ut nec in altero Ms. ἐπεὶ, cuius extr. syllaba, ut etiam sq. μη, facile extrusit aliquando δὴ, [illegible] δὲ ortum; ut taceam, in deliciis illud ἐπεὶ δὲ hoc sens- [illegible] et situ et in periodi fronte esse Nostro. Tum in ὅσ. Sch [illegible], sanctum“ prius e P., unde Bg. [illegible] ad ὅσ. [illegible] et ipse P. sic potuit reddidisse, quanquam ordinem deinde [illegible]; ut tamen eodem ordine posita Gr. nostra iisdem cum P. Lat. vertat etiam Bud. C. 384, 51. aliunde ὁσ. καὶ δικ. sic dicunt, ut Lat. *ius et fas*. Plut. τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον“

„βασιλέα ὑμᾶς δορυφορεῖν, καὶ *amplius imperatorem vos stipa-*

quae differentia valet sane alibi, non item, cum opponuntur ἱερὰ s. θεῖα, ubi ὅσ. est profanum, publicum, et quod populi, nec deo sacratum, cf. clarum in primis locum Ind. Dem. v. ὅσ. e., cuius paucis add. 741, 12., et per Nostri copulata 1072, 7. ἀλλ' οὔτε δίκαιον, οὔθ' ὅσιον τοῦτ' ἐστιν, it. 732, ult. 1164, 19., sed per alia 92, 1. 160, ult. 330, 8. 363, 9. 562, 21. 632, 13. 641, 14. 703, 12. 730, 25. 732, 7. 734, 4. et 17. 738, 4. et 7. 743, 12. 1067, 14. 1380, 26., sed ubi ὅσ. i. q. δικ. 644, 23. coll. vs. pr. et 26. sq. it. p. sq. i. et v. 20., tum Rs Or. V. 6. 7. If. et Ant., cui add. 618. i. δικαιότερον καὶ ὁσιώτερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων γένοιτο ὑμῖν, ubi adiuncta explicatio alium tantum ordinem tenet, quam ap. Plut. ante, V. 8. And., Ael. V. h. cum N., it. Xen. Z. cum N., it. Fi. Aesch. cum N. ad Plat. Phaed. p. 293. L. N. T. Schw. cum L. Bos. ad Eph. 4, 24. Rs. An. T. 1. ad Dion. C. p. 56. m. Reim. Dion. p. 1083. Suic. Th. Hes. ὅσ. — δίκαιος, εὐσεβής, Suid. cum N. N., sed D'Orv. Ch. p. 112. i. πρὸς ἀνθρώπους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσια) ita Latinis *ius* et *fas* distinguuntur" qui adeo videatur accedere ad Bg., cf. G. Th. in v. *fas* i. et Intp. ad Virg. Ge. 1, 269., ipso Nostro, ut videtur, mox subiiciente vocabuli utr. explicationem quandam in τὸν ὅρκ. ἀσεβ. λ., cum iusiurandum teneat quoque pietatem in deum, quo nominato cogitatoque tum ap. omnes, tum ap. milites volunt excitare religionem eius et observationem diligentiorem, cf. 2, 10, 3., ut illa rel. ἀμφ. — πρoσ. maxime pertinent ad officia et delicta adversus homines, etsi per se simul ad deum.

ἔτι β.) Ven. perperam δίκαιον ἔτι δορ. *Sstroth.* Videtur hic modo error in litteris ς et τ accidisse, cf. 1, 2, 10., cum primo v. subst. saepe Noster opprimat, et alii omittant id nominatim post adi. ὅσιον, quanquam cum eo etiam incedit, v. loca e Dem. in N. pr. et Stp. Th., deinde Mss. rel. servent vulg. adv. diserte, ut P. oblique per *iam*, quod ille, ut Latine doctissimus, ceperit non vulgari vi, nec de tempore praes., sed de futuro ac postero, atque adeo pro Bg. magis perspicuo, qua de notione Lat. istius v. G. Th. v. i. l. 95., ut de Gr. ἔτι eiusdem sensus, ubi et vertitur *postea*, Stp. Th. 1, 1290. C. sq. D'Orv. Ch. p. 98. e. ad v. 5. et Abr. ad Aesch. 1, 34. i.; quo de pro Lat. *rursus* s. *iterum*, nec ab h. l. alieno, v. eundem in Dl. Th. p. 526. m., sicut denique adv. illud magis hic est necessarium, quam v. subst., ut contextus magis definiatur, et in P. non compareat v. subst., a Bg. iterum libere additum, qui illo est severior in rel., variante Nostro cum 2, 5, 10. e. et 2, 9, 11. per adi. ἀμφ. ordinem et 3. syn. sententiasque separatas pro una contractaque, it. cum 2, 6, 22. i. alio subst. syn. et alio ordine eius et sine artic., formulam ἀσ. ἐς τ. ὅρκ. reddente cum P. partim Bg. et Stp. Th. per haec Ind. 4, 546. e. „ex Herodi. affertur εἰς τ. ὅ. ἀσεβεῖν, iusiurandum *violare*" per lectionem aliam in praep. et pro severiori *peccare* in *sacr.*, etsi G. Th. modo tenet Lat. formulam P., ubi Noster analogiam tamen sequatur iu v. ἀσ. non modo cum praep. sua, sed etiam in praep. cum acc. ter... praebentibus Indd. modo v. act. absolute positum Orph. Rs. Or. V. 4. Xen. Pol. ... cum L. N. T., it. cum aliquo par... V. 6. 8. And., ubi cum adiuncto adv., νῦν δὲ ἀσεβῶ καὶ ἀδικῶ εἰσιὼν εἰς τὰ ἱερὰ, cum adv. alio Dem., cum acc. ... nudo Abr. ad Aesch. T. 2. et Dion. H. S. T. 1. c 725, 15., ubi plene τὸν στρατ... ἠσεβηκότων ὅρκον, *militaris* sacramenti *violatoribus*, ad quem locum v. N. Sb., sed cum acc. pers. nudo Rs. Or. V. 6. Diod. S. cum Wess. ad 1, 87.

„ἐς τὸν ὅρκον ἀσεβήσαντας, καὶ
„ἐμφυλίῳ καὶ βασιλικῷ αἵμα-
„τι τὰς [c] δεξιὰς μιάναντας [d],
„τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον
„τῆς Φρουρᾶς προδόντας [e], τὰς

re, cum et sacramentum viola-
veritis, et civili ac imperatorio
sanguine dextras pollueritis,
fidemque et officium custo-
dum deserueritis; animas

c) In Ms. Vi. τὰς deest. *Loc.* ut ex Ms. Bav. dederat Marr. tantum αἵματι δεξιὰς λ., v. N. d) Nobiscum sine iota B. 1. al., v. 2, 9, 10. e) Pro puncto al. et colo Stp. rel., hic comma cum B. 2. L. al. servavimus propter constantiam modo, quia supra in fine protasis post ἵνα) ita coepimus de ratione ipsius Stp. ed., quanquam alibi iam professi, colon olim futurum esse.

N. 27. D'Orv. Ch. et Abr. ad Aesch. T. 1., ut cum eodem et pr. περὶ Xen. Cyr. Z., sed cum pr. εἰς Fa. Aes., ubi et casus est non dei, sed hominis, εἰς τὴν μητέρα, Dem., cuius uni add. 1349, 16. 1359, 22. 1371, 12. coll. v. 15. 1373, 3. 1381, ult. 1385, 13., sed cum acc. rei et pr. εἰς Stp. Th. et cum περὶ Poss. Call. e Dem., ignorante Ind., ut et eius et Stp. locum ex Aesch. Or. cum περὶ in pass., quod cum pr. πρὸς v. Sb. Ind., et cum syn. ὑπὸ Diod. S., ubi et sine praep. cum casu pers., cf. Rs. Or. V. 6. et Abr. ad Aesch. T. 2., ut cum casu rei ib. T. 1. Caeterum in Ms. omissus artic. τὰς fuerit hic modo intra similes τι et δεξ litteras.

πίστιν — προδ.) i. negligere, s. posthabere fidem praestandi, custodiendique officium. Ita πρ. πίστιν 8, 3, 9. Sic τὰ καθήκοντα πρ., Luc. in Gallo T. 2. p. 717. (l. 70.) τὰ καθ. οὐ χρὴ προδιδόναι, officium *non* decet *deserere*. Ita saepe Lycurg. (tacente Ind. Rsk.) v. Gron. Obs. 3, 20. (tantum de Lat. v. *prod.*) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „Anacr." ap. quem nihil huc pertinens reperi, nec per Indd. quid in formulam πρ. cum subst. illis, nec in his cum subst. τ. φρ., in primisque in τὸ ἐχ. cum gen., ut Noster scripserit modo ad analog., et Lat. aliquam in *deserere* et *prodere* severiori cum subst. *fidem*, ubi v. G. Th. et in Bg. v. *des.*, sed sine explic., pro non observare, cf. de ἐχ. Suid. Hes. Duk. ad Thuc. p. 196. N. 26. cum Ind., ubi locus ex Eur. Phoen. non est in Ind., et Schol. utr., cum pr. πρὸς Long. Mor., cum subst. quodam, sed ut adi., Suid. Herdt. Dion. H. T. 1., Luc., ubi Gs. non severe, cum sit adi. ibi etiam, et i. q. seq. ib. βέβαιος, per copiam, ut sufficiat, *an valetudinem* certam *putas* tibi *fore* ac *firmam*, Ios. et Sb., qui hinc „*fide* custodiae *prodita*" non bene ob iam adiunctum τὴν πιστ., sed partim e P., unde plene Stp. Th., at Sch. „ἐχ. fidei *et* custodiae *certitudinem*, quam custodes corporis alicuius sancte servare debent, *prodere*" dum ipse P. in „prodita *fide* custodia *que*" duo subst. τ. πιστ. καὶ τὸ ἐχ., syn. ex parte, reddit modo per unum subst., sumta simul figura hendiad. in subst. duobus Gr. in regimine, resolutis per copulam, pro quo potius malim aliam hendiad. in duobus subst. primis τ. πιστ. καὶ τὸ ἐχ., ut sint, resoluta in adi. cum subst., i. q. τὴν πίστιν ἐχέγγυον τῆς φρουρ., *fidem* certam *custodiae* s. *custodum*, quale quid est in Sb. Ind. e Xiph. πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχ. ποιεῖσθαι, faceret *idoneam* fidem *salutis*, it. in Herdt. Ind. „πίστις τῆς σωτ. ἐχ., *pactum* de *incolumitate*" quod Lat. ad πιστ. hic quoque cogitem in Bg. severo aut *promissum*. Est contra liberius eiusdem ad ἐχ., pro Sch. illo non probae aetatis ap. G. Th. „legitur

„δὲ [f] ψυχὰς καὶ τὰ σώματα *quidem et corpora munus*
„δῶρον τῆς ἐμῆς Φιλανθρωπίας *meae humanitatis habebitis*,

f) Mss. Ba. et Vi. τὰς ψυχ., ſed Ing. τὰς μὲν ψυχ., v. N. Tum in omnibus edd. poſt σωμ. comma, nec tamen ſimul poſt φιλ., ſed poſt ἕξ. iterum in ſolis Ox. cum Ms. Bg.

ap. Amm. Marc. 30 poſt princ. *in cuius fidei* certitudine *manſit immobilis*. Hic tamen etiam in Mss. deeſſe dicunt" ut deeſt quoque in ed. Erneſt. p. 480. l. 10., ut malim *ſecuritatem*, ſ. *firmitatem*, ſ. *conſtantiam*, quo reſpexit Stp. Th., cum ex h. l. dixit capi „pro ἀσφαλὲς, ſ. ἀσφάλεια" etſi adhuc melius eſt Lat. *ſponſio*, ap. G. Th. cum Grr. affinibus „ἐγγύησις, ἐγγύη, promiſſio" ut, quod ſupra iam monebam, copulentur hic, per copiam ſyn., ſubſt. πισ. generis, et τὸ ἐχ. formae; unde ſententia, cum non ſervaritis *pactum* ſ. *promiſſum* et *ſponſionem*, et quidem *cuſtodum*, de Bg. ratione, in abſtracto per concretum reddito, i. quam faciunt, qui fiunt cuſtodes imperatoris, aut *cuſtodiae*, ſc. praeſtandae, ſ. de cuſtodiendo ac tuendo imperatore; qua in poſtr. explicatione et notione v. ἐχ. Noſter peculiari modo poſuerit, ut Bg. in ſuo Lat. iterum notionem adiunctam, quoniam ſponſio illa promiſſioque militum fiebat ad officium faciendum et de eo faciendo.

τὰς δὲ ψυχ.) Scribo τὰς μὲν ψυχ. — τοῖς δὲ περ. *Steph.* Leisn. ad m. Ms. Bg. „leg. μὲν et δὲ cum Steph." qui iterum correxit e P., clare referente hic *quidem*, at non in ſq. membro adverſativam illam, ſed vulg. τὲ copulam in ſuo *porro*, non eam repetente Sch., qui nec tenet alias iſtius ſyn., ut *ad haec* 2, 10, 10. et *tum* 2, 6, 17., quibus reddebat τὲ, nimis ſubito a Bg. quoque tentatum e voluntate Stp., ut Vs. oſtendit, non item N., quae et nulla erat de pr. δὲ, quod proprio quidem ſenſu, et pro adverſativa, ſane hic locum non habet, nec illo, quo eſt in apodoſi, pro δὴ, Lat. *vero*, ſ. *tum vero*, ſed h. l. ortum videtur e γὲ, reſtringendi notione, pro Lat. iſto P. cf. 1, 16, 5. m. 2, 12, 2. ut ille aut habuerit in Cod. ſuo, aut ſaltem e contextu id coniecerit; quam leviſſimam medicinam in textu olim adhibiturus ſum, in primis, cum et alibi Noſter γὲ ponat poſt artic. cf. 1, 16, 7. e. Mox e P. libertate rel. ſervat Bg. modo Lat. in φιλ., quod, tenens iterum notionem compoſiti Gr., profert etiam Stp. Th., cf. L. N. T. Thom. M. Krb. Decr. Rom. p. 223. Ind. Aeſch. ep. S. Xen. Bach. et Cyr. Luc. Ioſ. Dem. cui add. 107, 15. 227, 10. 297, 23. 304, 24. Tum P. deſerit quoque Sch. in „ψυχ. *pro dono habere*, σωμ. *corpora* et *animas*, h. e. vitam, (quod Lat. et Leisn. ad m. Ox. ſcripſerat cum loco 1 Theſſ. 2, 8., ſub eadem notione etiam Stp. Th. 4, 749. i. Noſtri locum afferente e P.) ἕξ. habebitis *donum*" cum Bg. adeo ſevere, in formula tota ad analog. modo ſcribente Noſtro fortaſſis, repertis tantum mihi his, ap. Palaeph. ὡς δῶρον, quod eſt ſyn. illi Sch. in ψυχ. habetque expreſſam illam partic. ὡς, a Noſtro hic oppreſſam, tum ap. Theogn. v. 446. χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν, alio ſenſu, pro *ſuſtinere* et compoſ. ἀνέχειν, opinor, et cum gen. rei aliquo ap. Ael. V. h., nihil etiam dante G. Th., ſed Noſtro ponente hic v. ἐχ. pro accipere, ſ. auferre, ut ſit, per meam humanitatem et benignitatem, tanquam donum liberum, accipietis vitam cum corpore, ut maneatis vivi et liberi, nec fiatis ſervi, nec occidamini.

„ἕξετε· τοῖς τε [g] περιειληφό-
„σιν ὑμᾶς ςρατιώταις κελεύω,
„ἀποζῶσαί τε [h] ὑμᾶς, καὶ ἀπο-

17. *qui autem vos circumdederunt milites, iis praecipio, ut recingant vos exu-*

g) Ms. Ba. τοῖς τε προειλ., sed δὲ Ing., v. N. h) Ms. Ba. ἀποζῶσαι τὸ ὑμ.

περιειληφ.) In Ms. aliam praep. nihil definias e P., omittente hoc v., sed ut, praeter consensum Mss. rel., melior sit vulg. e contextu §. 8. sq., (ubi res eadem traditur aliis formulis, et quomodo ab exercitu Severi sint cincti Praetoriani et circumsepti,) et modo error inciderit in praep., qualis alibi in περὶ et πρὸς, non dissimili, unde, cum vulgo in Mss. προ scribatur, ultima quidem vocali altiore et grandiori elementis rel., etiam hic lapsum librarii sumas, (cf. ad Luc. 1, 664. l. 55. et Fi. ad Well. p. 359. m.) respicientis forte ad §. 10. m. εἰληφθε, et pro simpl. hoc sumentis compos., cf. 2, 11, 15. e. Sed Bg., in v. vulg. Lat. adhibens idem, quod 2, 2, 22., ad reosturum per pron. participium mutavit quoque casum adiunctum ςρ., rediens tamen ad Gr., assumto pron. altero demonstr., secutus idem P. in Lat. ad v. κελ., ignoto Stp. Th.

ἀποζῶσαι) In hoc membro P. non servat Bg. in copula assumta ad sq. γυμν., ob mutatum partic. ἀποδ. act. in pass., et sic concurrentia duo adi., reddente hinc Sb. Ind. „*discingere*, exauctorare“ sed sine Vs. Stp. Th. sub „disc., zonam aufero, — aliquando i. q. exauctoro, ob hanc rationem, quod imperatores discingi iuberent eos, quos exauctorare volebant, et exauctoratos dimittere ignominiose“ qui ad hanc notionem cum Bud. (non e Comm. l. Gr.) inductus videtur a P. ap. Nostrum alibi, v. c. 8, 8, 4., repetitam illam in L. Ern. cum auctario „Vet. Gl. *decingo*“ quod severius Lat., quoad praep., ignorat G. Th., ubi modo in „*discinctus*, διεζωσμένος, — *discincti* etiam dicebantur exauctorati et missi, cum ignominia, militia. Talibus enim et arma et cingulum adimebatur“ qui recte hic, etiam in v. *exauctorare*, duplex exauctoratorum genus innuit, secus ac Lips. de mil. Rom. 5, 19. Op. T. 3. p. 354. m., atque adeo missorum militia honeste et per ignominiam, cuius posterioris generis hic Nostri locus est classicus, cum addatur explicatio tum hic, tum §. 19. Itaque v. ἀποζ. capio proprie ob illa alterius loci τὰς ζώνας ἀφαρπασ., intelligens iterum cingulum de balteo, ut ad §. 4. πάρην. σχημ., (cf. G. Th. in v. *cingulum*,) qui inserviebat inferendo gladio tum longiori, tum breviori, ut hic, cf. §. 19. ξιφιδ. et §. 4. sq., ubi cum caeteris armis relictus in castris longior ille. Tum amplio istam exauctorandi notionem hinc etiam, addens ei hoc, ut vestes adeo militares ademtae sint exutaeque, definiendae illae e §. 4. εἰρ. σχημ. et §. sq. ταῖς πομπ. ἐσθ. Mox Bg. melius, quam P., in εἴ τιν. λ., quod, ne quis dubitaret, habuisse illos adhuc aliquas vestes militum, ob εἰ particulam, in dubitando adhibitam interdum, ille statim mutavit in aiens vocabulum et adeo pron. relat., sed, ut P. ad 2, 11, 13., auctius ab illa *cunque* particula infinitae notionis; ut Lat. *si qui* pro *quicunque* habet disette etiam Hor. Turs. p. 958. i., at pro simpl. *qui* Schell. de stilo p. 445. m. 8), quanquam etiam p. 298. Nr. 1) e. „*si quid* pro *omne*“ quod eodem redit, ut et, cum εἴ τις sumunt pro ὅςις, cf. Hs. ad Plut. p. 21. Abr. ad Aesch. 1, 127. m. Dl. Th. p. 27. m. 354. i. 501. m. 526. e. it. Auct. p. 308. Misc. O. A. Nov. T. 6. p. 489. e., (ubi p. sq. excitatus „Herodi. in Sever. l. 2. p. 44.“ qui

Digitized by Google

„δύσαντας, εἴ τινας περίκεισθε „ἐσθῆτας στρατιωτικὰς, γυμ- „νοὺς ἀποπέμπειν[i]· παραγ- „γέλλω τε ὑμῖν, ἀπιέναι ὡς „ποῤῥωτάτω τῆς Ῥώμης. ἀπει-

tosque vestibus, quibuscunque amicti estis militaribus, nu- 18. *dos dimittant: ac edico vobis, ut discedatis quam longissime ab urbe: eminor*

i) Ms. Ba. ἀποπέμπειν, ὡς ποῤῥωτάτω τ. Ῥ., v. N. Post ἀποπ. edd. omnes tenuere punctum, sed Ms. Bg. colon nobiscum.

est forte hic noster locus, aut ille alter §. sq. εἴ τις λ., ap. Stp. ed. p. 54. m., per errorem in numeris,) L. N. T. Schw. p. 407. b. e. et p. 1329. a. i. cum N., ut contra ὅστις pro εἴ τις explicat Bauer. Phil. Th. P. p. 12 β), cf. Cort. ad Cic. ep. p. 127. N. 10., nullam emphasin in hac formula statuens nobiscum, qui accipimus pro mero pron. relat. ad variandam orationem, cf. Ind. Ern. Liv. et Tac. v. *qui*. Sed in v. περ., a P. neglecto, Sch. „*circumdati* estis *vestibus*, (at in στρ.) περίκεισθαι, *militaribus* indutum *esse*“ utrinque accedens ad Bg. pass., dum tenet Sb. Ind. sine Vs. „ἃς περ. ἐσθ.“ vel sic per liberam lect. nobiscum faciens in explicato εἴ τιν., dum habet Stp. Th. aliunde in v. π. i. Lat. Sch., non item Bg., sed rectionem eandem, qua sumitur verbum sensu pass. de pers. cum nominativo pers. (qui casus pron. ὑμεῖς hic opprimitur,) et acc. rei s. vestimenti etc., qui a Bg. iterum mutatus in abl. cf. 1, 16, 7. e. Bud C. 1458, 40. L. N. T., nominatim Krb., Loesn. Kypk. 2, 147. e. 389. e. Gat ad Ant. p. 351. D'Orv. Ch. p. 68. m. 497. m. cum Ind., ubi et cum Nostri subst. ἐσθ. ipso, Ael. V. h. Luc., cui add. 2, 111. pen. Caeterum in Ms. Bg. non repertum est comma post estis; quae res si ab ipso Bg. est: voluerit ex parte saltem exprimere rectionem illam, cum post pron. reiicitur subst. et adi., quorum subst. ἐσθ. ille copulabat cum pr. v., sed adi. cum sq. v. γυμ., cum rectio esset vulgaris ἀποδ. ἐσθ. στρατ., εἴ τ. περ., hic omnibus edd. consentientibus in data interpunctione, atque adeo nullo post περ. commate, quod alias coniungebat ἐσθ. στρ. cum pr. v. ἀποδ., cum nunc omnia cohaereant cum v. περ. In γυμν. autem, partim etiam ad zonam pertinente eiusque gladiolum, sed maxime ad ἐσθητ., intelligetur, opinor, quod supra monitum, non omnino nudo corpore dimissos esse, sed abstracta veste exteriore, ut tamen interula qualiscunque iis remaneret. Tum in v. ἀποπ. Bg. e P. severius, quam 2, 1, 5. e., quod ap. Stp. Th. etiam aliunde. Denique quia cum P. etiam Mss. rel. initium §. sequentis servant: in Ms. Ba. exciderint illa παρ. — ἀπιέναι forte ob simile v. ἀποπεμπ., quoad praep. ἀπ eandem.

παραγγ. τε) P. hic δὲ reddit, ut alibi, libere, manente Bg. in vulg. τε, cum libero Lat. et alio ordine, sed in Lat. P. modo ad ἀπ., (quod non est ap. Stp. Th.) nec omisso cum illo τῆς Ῥ., sed hoc proprio nom. mutato in appellativum, cf. 2, 10, 3. 1, 13, 5. e., variante Nostro cum 2, 6, 5. non modo in ipso proprio nomine pro illo Gr. appellativo, sed etiam addita ὡς particula, (e P. servata a Bg.) quae, ut 1, 7, 4. e. cum positivo, ita hic cum superl. redundat aeque, ac Lat. Bg., cf. Hs. Plur. 9, 1. et Dem. sine Ind. 369, 4., it. supra ad 1, 8, 3. 1, 9, 20. i., ad τὴν ταχ.

„λῶ[k] καὶ διόμνυμαι[l] καὶ προα· *et iuro et praedico*, *capi-*

k) Ms. Ba. ἀπειλῶ τὸ καὶ δ., ſed Vi. ἀπειλῶ τε καὶ δ., diverſi modo in acc. τὸ particulae, at ἀπειλῶ γὰρ καὶ δ. Ing., v. N. l) Ms. Vi. διόμνυμι v. N.

ἀπειλῶ) Forte καὶ ἀπειλῶ, vel potius ἀπειλῶ γὰρ καὶ δ. *Steph.* Si, verbis in participia mutatis, legamus ἀπειλῶν καὶ διομνύμενος καὶ προαγορεύων, apta erit membrorum cohaerentia, et minor coniunctionum multitudo. Quodſi praecedens verbum παραγγέλλω in participium mutare malis: minor erit mutatio. *Sylb.* Mihi tamen praeſens medicina non valde arridet. *Boecl.* Male Stp. coniicit. Herodiani oratio affectui contentanea. *Leisn.*

Recte nec Sch. repetiit ullibi Stp. aut Sb. coniecturas, et Leisn. vidit, orationem eſſe incitato animo dicentis accommodatam, quo ſolemus loqui tum per inciſa, tum per frequentatam copulam, ſ. polyſyndeton, cf. Ern. Rhet. §. 375. et 348., addito in Mss. τὸ a ſcriba, quod, per ſe elapſum poſt ſimile λω, perimensque a ſyndeton, (aptum eidem ſpiritui ac fervori,) tamen aeque, ut Stp. γὰρ, ab Ing. temere ſuſceptum, nocet brevitati, cf. §. 12., iterum Stp. hauriente e P. et coniiciente καὶ ante ἀπ. haud feliciter, cum ibi non ſat probabiliter exciderit, et P. *edico* item *iuro*que *ac denuncio* prodat potius Mss. τὸ, cum eodem ſtet loco et poſt ἀπ., et ille hoc reddat quoque *itemque* 1, 15, 9. e. (ubi Bg. ſimpl. *item*,) ut vel habuerit in ſuo Cod. etiam, vel addiderit libere, qualem libertatem agnoſcas quoque in καὶ primo, per *que* reddito, ubi Bg. ſeverior, qui eundem deſerit in Lat. ad v. v. duo, uſus commode aliquo compoſ. ad ἀπ., (ignoto Stp. Th., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. „minati, ſed ſignificatu adaucto“ quod vix credo,) tum viciniore in πρ., etiam noto Stp. Th. aliunde, etiam ap. G. Th. cum Gr. n., dum Sch. partim e P. in „ἀπ. minor, *edico*, πρ. denuncio, *edico*“ qui in poſtr. ex Ind. Sb., at in δ ex eodem et P. cum Bg. per ſimpl., ap. G. Th. etiam cum Grr. al. ſimpl. modo, non repertum in Stp. Th., at in L. Ern. (poſt Stp. vicinius *deiero*, ap. G. Th. cum Gr. al., qui in compoſ. et praep. cum Donato argutatur, ut et Ind. Corn. N., cum pro ſimpl. ſit ob adiunctum adv. ap. Ter. Hec. 5, 2, 5. deierat *perſancte*, ubi Weſth. tacet,) „διόμνυμι, ſ. ομόσω ſ. ομοῦμαι — διομνύω, idem“ medio ne nominato quidem, niſi in illa fut. forma altera clam, ſed Stp. Th. „διόμνυμι, vel potius paſſ. (aut med.) διόμνυμαι, accipiens ſua tempora ab ὀμόω, ſ. potius a media eius voce“ ad quam vim med. pertinent quoque eius loca ſubiecta omnia, ſicut Rs Or. V. 7. Ind. Ant. „792, 3. ubi διομόσαντες legitur, in activo, quod ſuſpectum eſt, et alias, et quia extra uſum eſt“ cuius prima illa cauſa *et alias* quaerenda videtur e N. ad locum illum ipſum ib. p. 792. N. 32. b „διομόσαντες) paulo poſt (p. ſq. l. ult.) legitur διομοσάμενοι, quod equidem praeferam; niſi διωμόσαντο praeſtet“ repetiente me tantum in Ind. Luc. διόμνυμι ex 2, 500. (ubi tamen l. 87. διομόσαιτο λ., *iuraveris*,) it. Ind. Soph. Ai. Hoer. διομόω, (ubi v. 1250. διωμόσω, in N. Hoer. verſum „*deieraſti*, definiiſti“ et Lat. primo etiam in ed. Iohnſ., ut intellexerint non de act., ſed de med. aor. 1. perſ. 2., ſpectante illuc Stp. Th. ſine Vs., ſed ut attulerit Vat. L. διωρίσω loco ſcholii,) ut pugnat contra act. Fi. ad Plat. Apol. S. p. 64. N. 6., cui act. nil profuerit Rs. Or. V. 4. p. 225. m. διομωμόκατε, cum de praeceptis grammaticorum libellorum perf. med. habeat terminationem perf. act., unde et Rs. Ind. V. 8. Lyc.

„γορεύω, κολασθήσεσθαι κε-
„φαλικῶς, εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς

taliter punitum iri, si quis vestrum intra centesimum ab

dederat hunc locum sub med. διέμνυσθαι, ut in nostro Ms. error inciderit potius in finibus μαι et μι, s litteris αι et ι, aut inscitia librarii, cum porro nil teneam, quam med. per variam rectionem e Bud. C. 214, 13. sqq., cuius cum Stp. Th. locum e Lys. Or. ignorat Rsk. Ind. V. 6., (cf. Fi. ad Well. p. 272. i., it. e Poll. Call.) at V. 4. diserte „*iurare* simpliciter“ qui contra in Dem. Ind., praeter recte comparatam praep. Lat. *de* cum Gr. διὰ, in v. quaerit emphasin, aut etiam vim in praep. aliquam tamen cum Z. ad Vig. p. 572. a. 7), et tamen iterum in Ind. Din. V. 8. cum acc. pers. „τοὺς θεοὺς, *iurare* per fidem deorum“ cf. V. 4., sed cum acc. rei V. 7. Ant. ex 772, 3., (it. cum al. Fa. Aes. Hs.) at cum acc. rei affinis subst. ὅρκον ib., it. simul cum dat. pers. ex 710, 2., sed simul cum pr. περὶ Dion. H. T. 1., ubi et cum pr. κατὰ, et cum adiuncto verbo cum alio, tum Nostri ex 284, 30. ἀποκτείνειν ἅπαντας ἀπειλοῦντος καὶ διομνυμένου, *cum* se *omnes* interfecturum *deieraret*, ut cum pr. ὑπὲρ Fi. Aesch. „iureiurando affirmo“ quae formula, adhibita quoque in Stp. Th., tamen nihil est, quam Bg. privum v., ut et illa Rr. Or. V. 7. Ant. „*deierare*, iurando confirmare“ cf. ib. Ind. Is. sine Vs. et absolute positum, ut cum inf., sicut hic, iterum Dem. Bud. C. l. l., tum Suid. 1, 596. διόμνυται, ὀμνύει, *iurat*, sine χρήσει, nec coll. ad Hes. 1, 1000. i. διόμνυσθαι, τὸ ἀπόμνυσθαι, sine N., ut et p. 1014. i. διώμνυται, ὀμνύει, pro qua ω vocali, quamvis ibi posita e serie elementorum, tamen e Suida ο simpl. corrigendum vel ob explicationem, de hoc v. med. tacentibus lib. de V. med.

κολασθ. κεφαλ.) tam hoc vocabulum, quam illa loquendi forma παραγγέλλω τε ὑμ. ἀπιέναι — ἀπειλῶ κ. δ. κ. πρ., latinismum mihi sapere videntur, cuius vestigia haud pauca in libris Herodiani sunt. *Stroth*.

Quatenus Latina sit forma illa loquendi tota παρ. — πρ., quaerat aliquis amplius, cum non possit esse in rectione istorum verborum cum inf., (quem in v. δ. monstravimus e Gr. scriptoribus in N. pr., ut de v. παραγγ. cf. 1, 5, 3. et Ind. Luc., et de v. προαγ. vel Stp. Th.) ut fuerit modo in tot verbis copulatis simulque prolatis per pers. praesentis temporis primam solennis formula rei alicuius indicendae, quam tamen non reperi, et tantum ap. G. Th. in v. illo Bg. e Plaut. *eminor* interminor*que*, ne *quis obstiterit obviam*, ubi et tantum „*capitaliter*, φονικῶς, Plin. ep. — me *lacessisset*, i. cum periculo vitae meae, — *animadvertere* Veget.“ quod extr. v. respondet Gr. Nostri κολ., ut et G. Th. diserte 346, i. „*animadverto* in *te*, κολάζω, punio te“ Stp. Th. huc respiciente tantum in adv. „*cap*., ut Plin. loquitur. Herodi. l. 2. κεφ. κολ., *capitali* supplicio *affectum* iri, *capite* poenas *daturum*, de interfectoribus Pertinacis, qui a Severo ultra vicesimum lapidem exterminabantur“ ultima interpretatione ducta e P., ut Sch. in adv. „κολάζεσθαι, capitaliter *puniri*“ accedit ad Bg., ad Plut. Hs., super κεφαλὴ pro vita, reddente Heum. p. 134. N. 30. hinc „κ. κολάζεσθαι, *capitis* supplicio *affici*“ per syn. cum illa Stp. formulam, ut Fabr. ad Dion. C. p. 1241. §. 6. a προαγ. — φαν. „*capitis* supplicium *denuncio*, si *quis*“ rel. e P., aliis Indd. praebentibus nihil, quam syn. phrasin Ael. V. h. 13, 2. e. ἔτισεν — τὴν δίκην — σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ λ., *pependit* poenam *suo* ipsius *capite*, et v. κολ. act., proprio sensu, absolute positum, Dem. et Plut. Krg., cum pr. ἐκ Is. Ev., cum aliis adv.

„ἑκατοσοῦ [m] σημείου ἀπὸ τῆς „Ῥώμης φανείη.“ Ταῦτα κε- λεύσαντος αὐτοῦ, προσδραμόν-

urbe lapidem conſpicietur. 19. Haec cum praecepiſſet ipſe, accurrunt Illyri-

m) Mss. Ba. et Ve. ἕκατος τοῦ σημ. v. N.

(ad quorum analog., ut et Lat. hic ſcribatur,) Xen. M. S. et Bach. Rs. Or. V. 7. Ant. ſed cum ἕνεκα ib. V. 6. it. Xen. Cyr. ubi et cum acc. perſ. cf. Luc. Iſocr. Pan. Mor., qui et ſimul habet cum adv., ut ſimul cum dat. rei Poſſ. Call. et Soph. Ai., quo et pertinet eiusdem cum acc. elliptico pr. κατὰ, cum acc. rei et adv. Luc., cum v. τιμωρεῖσθαι Dem. Ael. V. h. et Poſſ. Call., tum paſſ. abſolute L. N. T., cum particip. Xen. Bach., cum acc. elliptico pr. κατὰ (τίνα τρόπον) Luc., ubi et cum adv. ex 1, 533. l. 66. et loco ib. ult., cf. Thuc., ubi et cum pr. ἐν et διὰ, it. cum dat. rei, cf. Lyco., ut cum pr. ὑπὸ Poſſ. Call. et Fa. Aeſ., ubi et cum κατὰ, ut in rem criticam D'Orv. Ch., ſed improprie act. de perſ., cum acc. rei Toup. ad Suid. P. 1. et Foeſ. Oec., ſed de re, cum acc. perſ. Xen. Cyr., ut paſſ. Xen. Bach. Ael. V. h. et Longin. Mor., denique med. proprie de perſ. cum adv. et acc. perſ. L. N. I., ſed improprie de re cum acc. rei Foeſ.

ἑκατοστοῦ σημ.) Ven. vitioſe ἕκατος τοῦ σ. *Stroth.* e ſeparatis ſyllabis ab initio, quibus deinde accentus acceſſere, et ſimul ex errore in τ et σ iterum, cf. §. 13., libere adv. hic aliquod addente P., e quo Sch. ſervat etiam fut. ad φ. (cum Bg., quem miror hic non imitatum Gr. conſecutionem temporis per coniunct. praeſ. *conſpiciatur*, quem et requirit antecedens obliqua per inf. oratio,) ſed in „σημ. intra centeſimum a Roma lapidem, h. e. 100 milliare“ ubi retinet praep. cum nom. propr. Romae, mutante Bg. e P. id iterum in appellativum, ut §. 1., ſine neceſſitate, cum et hic procedat praep., cf. G. Th. v. *lap.* ſine Gr. Nr. 4. „*lapidibus* ap. veteres (ut et nos hodie) miliaria ſignabantur. Idcirco *lapis* pro miliario ponitur. — Ulp. — *ſed et ſi* quid *intra* centeſimum miliarium *admiſſum ſit: ad praefectum urbi pertinet*; ſi *ultra* ipſum *lapidem*, etc. (unde etiam Lat. quaedam hic Noſtri compareat in ἐντ. cum σημ.) Tac. elliptice, *ad duodecimum* a *Cremona*, ſc. lapidem“ Sb. Ind. (quem v. et in Lat. *mile*) e Xiph. et Eutr. Met. „σημεῖα, milia, — Latini vocant etiam *lapides*, miliarium ſcilicet indices“ it. Stp. Th. 3, 768. F. e. „milliariorum quoque notae ſ. ſigna σημεῖα dicuntur. Erant autem ii lapides, mille paſſuum ſpatio a ſe invicem diſtantes, — Herodi. l. 2. εἰ — φ., *intra* centeſimum *milliarium*“ et deinde e P., ſed tantum praeterea e Plut. et Iuſtinian. in Paraen., at Suid. 3, 367. e. σημεῖα, μίλια, *milliaria*, ſ. *ſigna milliarium, qui erant lapides*, ſine loco; ut et hoc in vocab. ſit forte aliquid novae Gr., ex uſu Rom., cf. Graev. Th. T. 10. p. 502. ſq.

ταῦτα κελευσ.) Non ſervat Sch. e P. liberam formulam, parem adv., in v. „πρ. quum *accurriſſent*“ quod Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. et ap. Stp. Th. aliunde, cf. L. N. T. Ind. Dem. The. Fi. et Luc. Sed in οἱ Ἰλλυρ. vulg. ſervat cum Ms. Ve. etiam P., et per ſyn. etiam Bg., cf. 2, 11, 18. 2, 8, 12. et 18. it. Spart. in Sev. c. 5. p. 597. l. 4. At in altero Ms. Ba. error eſt librarii in accentu et themate, ut et alias confunduntur αἱρέω et αἴρω, v. Wyttb. Plut. de ſer. n. v. p. 8. e., cum neſciant compoſ. περιαίρειν L. Ern. et Stp. Th., qui in altero themate hinc habet ſine Vs.

τες οἱ Ἰλλυρικοὶ[n] ςρατιῶται, τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν[o] αὐτῶν, ἃ παρῃώρηντο[p], τῷ ἀργυρίῳ[q]

ciani milites, atque gladiolos adimunt ipsis, quos suspensos habebant, argen-

n) Mss. Ba. et Vi. Ἰλλυριοὶ λ. v. N. o) Ms. Ba. περιαίρουσιν, ut A. al., v. N. p) Sine iota Ox. et Bc. 2., sed comma hic tenent modo Stp. Sb. Bc. In. Lu. et Pat. v. N. q) ἀργύρῳ Ms. Ba., v. N.

et Bg. Lat., quod tamen est in L. Ern., et ap. G. Th. cum Gr. n., quo de per Nostri constructionem v. Ind. Ael. V. h., cf. Suid. 3, 84. e., e cuius interpretamento ἀφαιρεῖσθαι Noster hic variet cum 1, 17, 8., ubi Sch. per Lat. P. „*gladios* eorum *detrahunt*" non hic severus in subst. ξιφ., ubi Bg. contra e P. diminutivum recte retinet, cum proprie stet ac de gladiis minoribus brevioribusque, monstrante imaginem Lips. in Anal. ad milit. Op. T. 3. p. 388. m. et p. sq. huc spectante „ornare auro et argento solent, quisque pro fortuna, (aut, ut hic, de Praetorianis, ex dignitate maiori et praestantia, ut satellites imperatoris aliquid praecipui haberent, nec forte sumtibus suis, sed imperatoriis et e fisco.) Herodi. τά τε ξ. — κεκ., *et* gladiolos *iis* abstulerunt, *quos* suspensos *gestabant* auro *et* argento *cultos*. Abstulerunt, inquam, tanquam militia iam exauctorarent discingerentque." Equidem crediderim, hunc gladiolum, qui interdum in armis iustis esset adhibitusque etiam in bello, (ut hodie milites gerunt gladium longum et simul genus gladioli, *baionet* dictum,) tunc temporis apud Praetorianos non fuisse in numero iustorum armorum, quia haec iussi erant deponere et in castris relinquere §. 4., sed potius tantum, ut insigne aliquod militum, unde tamen, relictis armis legitimis dignoscerentur, iis concessum esse, etiam in pace et in pompis processibusque; cum dicantur §. 4. sq. venisse habitu pacifico et pompae apto tantum; rem ibi unam modo ponente Nostro, sed cogitante simul armorum genus, pompae itidem inserviens, unde hic mox εἰς πομπὴν, et §. 4. σχημ. latius interpretabamur.

ἃ παρῃωρ.) E P. (qui ordinem mutat in εἰς πομπὴν, trahens haec ad pr. v. παρ.) Bg. tantum retinet phrasin pass. cum L. Ern. et Stp. Th., qui, quanquam monens de Nostri varia rectione, et eum „non solum dixisse παρῃώρητο αὐτῷ ξίφος, sed et aliquos παρῃωρῆσθαι ξιφίδια" pro documentoque deinde subiiciens hunc locum, tamen nonnisi tacitus innuit, se hic v. παρ. regere ad personas et milites, ut hi dicantur *suspensi* fuisse *gladiolis*, s. *quibus* suspensi *erant*, per solennem ellipsin pr. κατὰ in acc. rei cum pass., aut, de aliorum ratione, dum pass. retinet acc. eum, quem act. habet; non tenente Poss. Sy. p. 138. nostrum v.; cum tamen et aliter hic construi liceat, et, ut altero illo Nostri loco, si sumas, v. παρ. cohaerere cum ἃ, ξιφίδια, neutrumque plur. iunctum verbo plur., quo de alibi, et omissum esse pron. dat. αὐτοῖς, ut reddatur, *qui* suspensi erant *ipsis*; sensus ut tandem eodem redeat tamen; scribente Nostro simul breviter, pro pleniori ap. Stp. Th. ex Herdt. ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρούμενα ἐκ τῆς ζώνης, sine Vs. et Ind., (quo de corporis latere v. Lips. l. l.) at in rectione v. cum dat. pers. et nominativo rei s. armorum cum Luc. Ind., ut ad analog. saltem cum acc. armorum elliptico, nihil quippe praebentibus Indd. in hanc constructionem, sed pass. absolute positum Ind. Dion. H. S. T. 1., retinente Stp. Th. iota, etiam Ind.

καὶ τῷ χρυσῷ εἰς πομπὴν κε- to et auro ad pompam or-
κοσμημένα [r], τάς τε ζώνας καὶ natos, zonas item ac vestes,

r) Comma hoc in Ms. Bg. et ed. Ox. pro al. puncto, aut colo Srp. rel., v. N.

Sch. et Sb., cum ed. Luc. et L. Ern., cuius Ind. Hom. tamen affine παρήορος sic sine iota tenet, secus ac in textu ipso, quo in vocab. et alii variant, v. Ind. Dion. H. l. l. Hes. Suid. cum Toup. epist. crit. p. 53. e. Caeterum comma, post hoc v. sublatum, facit illud exquisitum, ut post pron. relat. reiiciatur particip. s. adi., idque cohaereat, quoad speciem, cum pron., non cum remoto subst. ξιφ., de ordine severo et dialectico, τά τε ξιφ., κεκ. εἰς π. τῷ ἀργ. κ. τ. χρ., ἃ παρ., περιαιρ. αὐτ., quem ordinem mutavit Noster ex arte periodi faciendae, cum membra praemittuntur, quae sunt prima aut re ipsa et tempore, aut cogitatione, ut praecedat res ipsa et factum nudum, περ. αὐτ. τὰ ξιφ., sed succedat descriptio eorum, ἃ παρ. et κεκοσμ. λ.

τῷ ἀργυρίῳ) Ms. aliud subst. ἀργύρῳ potest esse glossema per comparationem aliorum locorum, ubi, cum sermo est de materia, laborata tamen illa ad usum et ornamenta, vel Noster id adhibet, nude positum, ut 4, 7, 5. ἀργύρῳ πεποιη., vel idem et alii copulant cum χρυσῷ, cf. 1, 14, 4. c. 2, 6, 11. Stp. Th. v. ἄργυρος i., Ind. Luc. v. χρ. Phoc. v. 39. Theogn. v. 77. 119. 499. 720., ubi tamen et de signata materia valeat, ut de vasis Long. Mor., cf. Zos. 5, 40, 8. 5, 41, 11., ap. quem et iunguntur χρυσίου καὶ ἀργύρου 3, 25, 9. sed χρυσίον — τὸ — ἀργυρίου 5, 41, 6., ut in N. Γ., sed alio sensu, non praeterea praebentibus Indd. aliquid de ἀργύριον, qua notione hic opus est, sed in vulgarem, praeter Foes., etiam Aesch. ep. S. Luc. Ael. V. h. et Fa. Aes., it. Xen. Bach., Rs. Or. 4. 6. 8. And. sed de plur., diverso sensu, (praeter L. N. T.) simul ib. V. 7. If. Dem. Fi. Ae. et Pal. it. Xen. Z. M. S. et Pol., ut Noster peculiari ratione scripserit hic et 5, 3, 8. inverso ordine χρυσῷ καὶ ἀργυρίῳ κεκοσμημένος; aut error inciderit in finibus ιῳ et ῳ, qualis etiam infra dabitur in χρυσίου et χρυσοῦ, veraque lectio adeo in Ms. hic deprehendatur, qua de amplificandum, cum et Mss. rel. in vulg. maneant; ad ἄργυρος ut teneam modo aliquid ex Ind. Plut. Hs. et Ael. V. h. v. χρυσός, ordinem hic alium P. in subst. utr. recte deferente Bg. Caeterum post κεκ. colon tuearis ita, quod sequitur v. alius temporis, impf. ἦξεν., pro pr. praes. περιαιρ., sed comma rectius hinc, quia non modo cohaerent τὰ — τὸ, sed etiam ἀφαιρ. cum pr. nominat. στρατιῶται.

τάς τε ζων.) De h. l. v. Cas. ad Suet. Aug. 25. p. 255. Vorst. ad Val. Max. p. 117. Intpp. ad Liv. 27, 13. Ungeri Analecta p. 215. *Leism.*

Cas. in ed. Burm. l. l., (ubi mendum est in capitis numero pro 24.) ad *centuriones*, *statione deserta*, — capitali *animadversione* puniit, *pro caetero delictorum genere ignominiis affecit*, *ut stare per totum diem iuberet ante Praetorium*, interdum *tunicatos* discinctos *que*, sunt haec „*int. tunic.*) demtis sagulis, quibus militiae Romani utebantur. Lamprid. — de exauctoratis militibus loquens, — De iisdem sentit Herodianus 2, 13. in exauctoratione praetorianorum, — τάς τε — ἦξεν (sine Vs.) Tunicatum apparere in publico, magnum Romae in castris fuit vilitatis et humilis sortis argumentum. (Ut ceperit adeo Nostri ἐσθῆτας de vestium exteriorum genere; unde explices deinde γυμνοὺς de iis, qui sunt modo tu-

Digitized by Google

τὰς ἐσθῆτας, καὶ εἴ τι σύμβολον et quodcunque insigne gesta-

nicati, sine toga et sagulo,) *discinctosque*) Plut. ἀζώστους — Adimebantur autem militibus ignominiae causa cum cingulo interdum et calcei s. caligae" non perspicue hic innuens, quid in ζώνας intellexerit, vestium cingulum, an gladiorum, quod forte fuit unum, in milite saltem; etsi ap. Lips. balteus aliter pendet interdum, quam ut simul potuerit esse pro zona vestium, v. Op. T. 3. Saturn. p. 70. i. sig. 1. 2. p. 80. e. f. 1. p. 92. e. f. 1. it. de milit. Rom. p. 136. f. 1. 2. p. 382. e. f. utr. p. 388., ubi, agens de pugione illo et Nostri ξιφιδ., l. pen. addit „iidem Graeci *παραζώνιον* dicunt, quia ad zonam et ab ea pendet" quod tamen in imagine ibid. ipsa non agnoscas, p. sq. proferens aliquid e loco Herodoti, quem plenum dedimus e Stp. Th. in N. pr. ad *ἀ παρηωρ.*, ubi diserte *ἐγχειρίδια — παρηωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης*, ib. p. 389. e. de gladio longiori ad sua „*ab* humero, *non* a *medio* cingulo *pendebat*" asserens alia testimonia, cf. p. 393. et in poliorcet. p. 169. f. 2. et rursus in de mil. Rom. p. 139. de equitibus agens „veste saltem fuisse tectos, et, quo magis expediti essent, super eam cinctos. Festus — *apud antiquos* togis *incincti* pugnasse *dicuntur*" et p. 351. e. de poenis militum, *decincta* tunica *indutum*, rel., nihil in rem ferente Stp. Th. in ζ., nec G. Th. in *balteus*, cum Gt. ζωστήρ, quo de infra, nisi Servii ad Virg. Aen. 5, 312. „*balt.* dicitur non tantum, quo cingimur, sed etiam, a quo arma dependent, (nec in *cingulum*, cum Gt. n., nisi) *cingulum* militiae signum, praesertim honoratae, (ut hic Praetoriae cohortis,) Trebell. — quum cingula sua plerique militantium, qui ad convivium imperatoris venerant, ponerent hora convivii. — Serv. Aen. 8, 724. *discinctos* interpretatur inhabiles militiae. Nam omnes, qui militant, cincti sunt" nec denique in Lat. hic Bg. (cum Gr n.) e P., quem non sequitur in Lat. ad τὰ, cf. 2, 6, 17. et hoc cap. §. pt.

εἴ τι συμβ.) Forte *καὶ εἴ τι ἄλλο συμβ Reisk.* Id adi. subintelligi potest, aut iam latet in formula *εἴ τι*, versa a Bg., ut §. 17., sed liberius a P. *et* caeteris *militiae insignibus*, perque merum adeo Rsk. illud ἄλλο, reddente Sch. in „ἐφ. *gestabant* vestes" cum Bg., sed in adiuncto ut erret, cum de *vestibus* non amplius agatur, nisi laxius sumto vocabulo hoc Lat., quia, credo, potius innuuntur militares calcei s. caligae, quo supra Cas. spectabat, cf. G. Th. „*caliga*, — tegumentum tibiarum militare, στρατιωτικὸν ὑπόδημα Dioni" tum forte pilei genus peculiare in pace, loco galeae in bello, quod ab eius similitudine vocarunt *galerum*, cf. G. Th., ubi tamen nihil de eo, ut militibus proprio praecipuoque, sed de velitibus tantum ap. Nieup. ant. R. p. 330. i. et Lips. de mil. R. p. 104. m., cuius praemia quaedam militaria quoque, nisi priora gestamina sufficiant, hic cogites, ut armillas et aureos torques p. 332. sq., nihil definientibus Sb. Ind. v. σ. e., ubi modo „εἴ τι — στ. insigne *militare*, quo sc. miles agnoscitur" et Stp. Th. 1, 704. i. „σ. de re militari alio etiam sensu dicitur, pro eo videlicet, quod potius *insigne* appellatur, ut ap. Herodi. 2. τάς τε — ἐφ., i. Pol. interprete, *caeteris* militiae *signis*" quod postr. subst. tamen non est P., sed illud Bg., qui pro illius syn. gen. ex abstractorum genere in στρατ. severior per adi. servatum, etiam in v. ἐφ., ubi Sch. partim cum utr. Intp. „quum *abripuissent* per *vim* zonas" quod Lat. novit Stp. Th. aliunde, non item Bg., ap. G. Th. cum διαρπάζω etc., qui disputat contra notionem, qua Bg. cepetit hic, pro eripere s. detra-

ἴφερον στρατιωτικὸν, ἀφαρπάσαντες, γυμνοὺς ἐξέπεμπον. οἱ δὲ ὑπεῖκον, προδεδομένοι καὶ σοφίσματι ἑαλωκότες. τί γὰρ ἐνῆν δρᾶσαι γυμνοῖς πρὸς ὡπλισμένους καὶ ὀλίγοις πρὸς πολλούς [t]; ἀπῄεσαν δὴ ὀδυρόμενοι, καὶ ἠγάπων μὲν τὴν δοθεῖσαν

rent militare, cum diripuissent, nudos ipsos dimittebant. At illi cedebant, proditi et commento capti. Quid enim possent agere nudi adversus armatos, et pauci adversus multos? Abibant igitur lamentantes: et boni quidem

t) Ms. Ba. πολλούς· sic per colon merum, ut Ox. cum Ed. a τί — πολλούς faciebant parenthesis signa, sine necessitate.

here et adimere, (cum Noster variet haud dubie pro pr. περιαιρ.) et iterum in *deripere*, ubi „*deripit*, Vet. Gl. ἀφαρπάζω — proprie deorsum rapere, s. auferre per vim“ ad quam notionem spectavit P. *per* vim *ablatis*, quae et concedi potest, sed ut iam sit in ipsis v. Lat. ac Gr. Tum Sch. in v ἐξεπ. „*dimitt.* milites exauctoratos *nudos*“ omissis, quae P. libere addiderat, sed per adiunctum subst. *mil.* innuens pron. αὐτοὺς, a Bg. expletum, quale Noster etiam in pr. v. ἀφ. oppressit, sc. αὐτῶν, quem gen. pers., pendentem a praep., cum acc. rei praebuit Ind. Hom., ubi Vers. Cl. *deripere*, sed modo acc. rei Orph., at Arist. Plut. v. 677. sq. simul cum pr. ἀπὸ disertis iterum, quam lectionem non plenam attulerat Stp. Th., cuius unum modo locum e Xen. tacebant Indd., ut vel sic hoc v. numerem in Nostri historico-poëticis, si non mere poëticis; aliunde tenente Stp. Th. in v. ἐκπ. Lat. Bg., e P., sed brevius versante in re Dion. C. 1241, 8. Xiph. Sb. 395, 40. sqq., unde in primis huc scribimus, ἐν — τοῖς χιτῶσιν ἄζωστοι ἐσκεδάννυντο, *discinctis togis, dispersi sunt*, at Nostrum potius sequentibus Anglis ap. Heyn. Hist 4, 1041. sq.

ὑπεῖκον) Liberius hic P. agit, praeter rel., etiam addita particula *scilicet*, cf §. 10. Mox ad ἐνῆν Leisn. ad Ox. „*licebat*“ quo Lat. servato, poterat Bg. servare etiam Gr. casum tertium, ducens alium suum primum e P., (quem Sch. deserit in „δρ. facere *advers.*“) etiam coniunct. pro ind., sumendum illum pro plusq. coniunct., ut ap. Horat. Sat. 1, 3, 4. et 7., repetente Nostro in rel. sententiam §. 8. e. modo per variatum casum, et in tota formula, (quae, de more resolvendae interrogationis, par est neganti, *nihil* licebat *facere*,) excusante Praetorianorum factum et patientiam, cf Westh. ad Ter. Eun. 5, 1, 15. et Ad. 2, 2, 6. it. Luc. 1, 242. e. ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, λ. sed *quid* efficere *possit*, et per syn. p. 36. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; *verum* quid *faciam*; p. 260. l. 50. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; quid *enim* quis (*etiam*, tandem,) *faciat?* cf. p. 151. l. 50. p. 400. l. 12. p. 436. l. 42. p. 458, l. 62. p. 491. l. 45. p. 790. l. 26., sed 2, 928. l. 11. cum Ind. in hoc v.

ἀπῄεσαν) E P. retinet Bg. Lat. in δὴ, de nostra sententia, severior idem, quam §. 18., in v. ἀπ., Nostro variante in v. ὀδ. cum 2, 12, 12. ὀλ., aliunde tenente Stp. Th. Lat Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἠγάπων) *contenti erant* vita *quasi dono data*. Alia syntaxis ap. Lyc. adv. Leocr. p. 128. ἐν δὲ τοῖς τότε χρόνοις ἠγάπα, ἐὰν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἀσφαλῶς δύνηται κινδυνεῦσαι, *contentus erat*, populus Atheniensis, *si* pro

σωτηρίαν, μετεγίγνωσκον [t] δὲ ἐπὶ τῷ ἀνόπλως ἐλθεῖν [u], αἰσχρῶς καὶ ἐφυβρίστως ἑαλωκό-

consulebant concessam salutem, sed eos poenitebat, quod inermes ivissent, cum turpiter et ignominiose capti essent.

t) Ms. Ba. μετεγίνωσκον v. N. u) Ms. Ba. ἐπὶ τὸ ἀνόπλους ἐλθεῖν, sed Ms. Vi. ἀνόπλους ἐλθεῖναι, at Ms. Ve. tantum ἀνόπλους v. N.

sua ipsius salute posset tuto pericula adire. Alia quoque syntaxis ap. Alciphr. 3, 61. p. 428. ἀγαπῶ, τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων, *contentus sum, si ventri necessariam saginam* suppeditem. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Plat. Alcib. 1. p. 68." dum Lat. formulam Bg. (v. 2, 10, 13.) adhibet etiam Sch. „*contenti* erant, *boni* consulebant, *libentibus* animis *acceptabant*" sed cum tertia ex Ind. Sb., cf. Stp. Th., qui tenet v. rectiones has, 1) cum sequitur particula s. coniunctio ἐὰν, εἰ, ἢν 1, 4. E. i. G. i., cui add. ἂν, 2) cum sequitur part. s. coni. ὅτι ib. H. 3) cum inf. G. e. 4) cum particip. ib. 5) cum rei dat. F. m. 6) cum rei acc. E. m., ignorans 7) hanc, cum absolute ponitur, aut cum pron. ap. Dion. H. T. 1. 120, 2. item 8) illam cum praep. ἐπὶ ap. Vig. p. 216. e., ad quem v. N. it. ad Luc. 2, 511. l. 62. p. 566. l. 30. Gat. ad Ant. p. 198. a. D. e. p. 202. a. D. e. p. 253. e. Bud. C. 45, 50. sqq. Poss. Call. p. 56. e. sq. 187. e. Bg. ad Alc. p. 23., cuius locum e Dem. ignorat Ind., ut et haec, cum ἂν 1081, 14., cum ἐὰν 1089, 12., cum ὅτι 1004, 23., cum particip. 739, 20., cum acc. rei 68, 24. 70, 19. et simul cum particip. 78, 9. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Is. 8 Lyc., Xen. 'Αναβ. Mor. Cyr. et Bach. Arist. Kust. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Luc. et Sb. e Zos. 1, 39, 4., cui add. 2, 49, 1. e. Suid. sine χρήσει. Tum Lat. Bg. e P. ad v. δοθ. aliunde tenet Stp. Th. 1, 988. G. m., sed G. Th. sine subst. eius, in quo potius 278, 93. „Cic. dare *salutem*" cf. in v. *hoc* 243, 16., sed sine expl., quam sumserim e Bg., aut etiam e Leisn., agnoscens et hic Lat. aliquam Nostri.

μετεγιγν.) Ms. Ba. quidem res prima pertinet ad scripturam, qua de v. 2, 12, 4. in simpl. v., quod compos. Nostri reperimus absolute positum praeter Vig., ap. Gs. Chr. ex Herdt. sine Ind. cf. Xen. 'Αναβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. (ubi et cum gen. rei) Thuc. (ubi et cum inf. it. cum acc. rei, ut Luc.) Rs. Or. V. 6. 8. And. ubi quoque cum adv. it. Dem. Ael. V. h. et Plut. Krg., sed cum pr. ἐπὶ et dat. rei Ind. Sb. e Xiph. et hinc sine Vs., tum sine Ind. ap. Luc. 3, 130. l. 75., sicut notaram olim, hanc rectionem tenere etiam Stp. Th. aliunde et ex h. l., qui casus tertius obiecti, quod dicunt, cum pr. ἐπὶ in verbis illius generis, unde nostrum est, quae habent animi motum s. affectum, semper a Nostro adhibetur, et, quod meminerim, ab aliis etiam, ut altera res Ms. Ba. ἐπὶ τὸ ἐλθ., atque adeo acc. rei post pr. ἐπὶ, quamvis in aliis v. v. variet ac procedat, tamen in hoc quidem verborum genere potius sit e lapsu solenni in vocalibus ο et ω, in primis, cum et Mss. rel. maneant in vulg. dat.; servante Sch. partim P. „μ. ἐ. τούτῳ, *pertaesi* ac *dolentes* erant *super* hac re" e quibus dari poterat aliquid simile, sine casu alio, *dolebant* vero *ob id, quod* rel., servante etiam P. δὲ suo ordine.

ἀνόπλως) Rectius in Cod. ἀνόπλους ἐλθ. Deceperat librarium sequens αἰσχρῶς κ. ἐφ. *Stroth.*

τες. ἐκέχρητο δὲ καὶ[x] ἄλλῳ ὁ Σεβῆρος σοφίσματι. δεδιὼς γὰρ, μὴ ἄρα, μετὰ[y]

21. Usus autem antea fuerat etiam alio Severus commento. Veritus enim, ne forte, post.

x) καὶ omittit Lu. mendose. y) In Ms. Vi. μετὰ deest. *Loc.* mendose, sed forte ob pr. similes voces. Post ἄρα autem nullibi comma erat, nec in Ms. Bg.

Error sane facilis erat in vocalibus ω et ου, sed ut et librarii ingenium suspicari posses, ut supra iam Mss. nostri adv. mutabant in adi., v. 2, 6, 22. 2, 9, 13. 2, 10, 11., in primis cum Glossatori fortassis potius esset adi., quam adv., quod, non repertum mihi ap. Stp. Th., nec per Indd., et in Sb. modo hinc sine Vs., fert tamen L. Ern. „sine armis" qui vivus cum toleravit hoc adv. et forte notarit auctoritatem aliam quoque, praeter hanc Nostri, non equidem subito propter Mss., de fide suspectos nimis, id respuam, cum praeterea, etiamsi a solo Nostro usurpatum; analogiam habeat tamen tum per se suamque compositionem, tum quoad incedit cum v. ἐλθ., quod cum adv. reperi modo ap. Hom. Ἰλ. β', 88., sed frequentius cum adi., v. Hes. ἔργ. v. 417. Call. ep. 48, 3. Orph. h. 80, 5. Abr. ad Aesch. 1, 302. m. et Ind. Rs. Or. V. 4. cum Luc., qui et ipse usus frequentior Glossatorem instigarit ad novandum, sicut pro Mss. nihil efficit P. adi., quod Bg. servat, non item Sch. „more *inermium*" cum Lat. non habeant adv., ductum ab illo adi., ut hoc debeant pro illo uti. Sed in extrema Ms. Vi. novitate ἐλθῆναι mendum est, ortum primo e confusis ἐλθεῖν et ἐλθῆν, quasi Dorica esset forma, et deinde sumto αι e sq. voc. et una serie vetusta; ubi Sch. propius ad P. „*egressos* esse *inermes*" aliunde ferente Stp. Th. Lat. Bg., sed Nostro in adv. ἐν. forte variente cum adi. γυμν. §. 1., it cum §. 12. per adiectum syn. adv., ubi Bg. proinde Lat. eodem usus, hic cum P., ut et Stp. Th. post „*turp.* contumeliose *que*" qui tantum hinc tenet, non amplius mihi per Indd. inventum, cf. 2, 4, 3., sed tamen et in L. Ern. cum solo *contumeliose*, quod ap. G. Th. cum Gr. ὑβριστικῶς, vel redundante praep., (quia respondet illi §. 12. e. ἀτίμως, ut modo per copiam additum sit, e tropo diverso,) vel augente, ut ἐπὶ sit Lat. *valde*, cf. ad Vig. p. 610. b. e. 16), huc spectante haud dubie Bud. C. 398, 46. qui post ἐφύβριστος act. sensu „aliquando etiam passive accipitur, ut ap. Herodi. πλεχ. κ. ἐφ. ἐπαλωκόσι" memoriter et sine Vs., ad. ἐαλ. libere P. agente.

ἐκέχρητο) Liberiorem P. in omisso δὲ et alio v. tempore deseruit etiam Sch. in v. „*us. erat* vafro *consilio*" ubi Bg., praeter ordinem alium quendam, assumit adv. temporis, variante Nostro cum §. 2. tantum in ordine formulae χρ. σ. et tempore v., cuius plusq. formae pass. pro med. non tenet Stp. Th. it. sq. inf. ἀπογ. sed eadem sine auctore in „ἀπ. in desperationem adducti s. ad desp. redacti" quo ex analog. variatur per v. syn. γεν. cum 2, 11, 12. ubi pro liberis P. vicinius Bg. cf. 1, 2, 3., tacente G. Th., ubi sq. Gr. ἐν. in Bg., ap. Stp. Th. aliunde etiam, cui Ms. dat praep. aliam, cf. 2, 9, 14., hic forte, ne post §. pr. ἐπὶ τῷ λ. intervallo parvo recurrat, cf. Ind. Diod. S., ut cum πρὸς Ael. V. h. et cum Nostri ἐπὶ etiam Luc., ordinem mutante Bg. fere e P., qui in v. ἀναλ. levetiot, quoad praep., cf. 2, 6, 19. et 1, 15, 15. i., quocum variatur hic per additum artic.

τὸ ἀποζωσθῆναι ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, ἀναδράμωσιν ἐπὶ [z] τὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ ὅπλα ἀναλάβωσι, προύπεμψε [a] λογάδας ἐπιλέκτους [b], ὅσους γενναιοτά-

quam recincti fuissent, in desperatione constituti, ad castra recurrerent, et arma caperent; praemisit delectos, quos fortissimos sciebat, per

z) Ms. Ba. εἰς τὸ στ. v. N. a) Ms. Ba. προὔπεμπέ τε λογ. ut hoc verbum ad superius ἰσχυρ. pertineat. *Mart.* sed Mss. rel. προὔπεμπέ τε λογ., sic cum leni simul, ut A. al., v. N. b) Ms. Ba. λογάδας ἐπιλέκτους, καὶ ὅσους γενν. ἠπίστατο· sic cum colo, sed Mss. rel. modo καὶ ὅσους λ., at Ing. λογάδας καὶ ἐπιλ., v. N.

προύπεμψε) Recte Cod. προὔπεμπέ τε λ. ἐπιλέκτους καὶ ὅσους. Sic et Pol. legisse videtur. *Stroth.* Scribo λογάδας καὶ ἐπιλ. *Steph.* Num ἐπιλέκτους est scholium? *Reisk.*

Prima res est Mss. non modo in tempore alio iterum, ut in simpl. v. eiusdem rhematis 2, 9, 17., sed etiam in additis copulis, quarum τὲ non potest pertinere ad priora, neque adeo προυπ. ad pr. ἰσχυρ., propter interiectum γὰρ et desertam sic orationis seriem, quia δεδιὼς liberum pendeat et sine v. finiti temporis, sitque sustinendum ellipsi verbi subst. ἦν, v. 1, 3, 3., cum in lect. vulg. innitatur suo v. finito προυπ., sed τὲ potius debet referri ad sq. novum καὶ, sic tamen, ut nomini λογ., ad quod proprie pertinet, non sit postpositum, ut alias, sed praemissum, pro προυπ. λογ. τὲ ἐπιλ., καὶ ὅσ., cuius novi ordinis exemplum habeas infra 7, 11, 16. e. προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν, ubi τὲ similiter est statim post v. πρ. et ante subst. ταῖς π. cum καὶ sq. Iam ap. P., quo Strothus nititur, non comparet τὲ, sed modo καὶ, „praemissos *aliis* itineribus *ac* semitis *electissimos* quosque *et* exploratissimos *suorum militum*" qui tamen libere versatus fuerit, ut in rel. huius regionis, mutato non tantum v. finito in particip. et act. in pass., sed etiam additis *suor. mil.*, omisso item v. ᾔπις et mutata tota enunciatione per pron. ὅσ. — ἠπ. in aliam per pron. πάντας, ut solent quidam facere in ὅστις et εἴ τις, v. §. 17. Mihi quidem videtur illud τε ortum e pr. syllaba πε aut ψε, et, cum non posset solitarium sic stare, Glossatorem aliquem καὶ addidisse, aut sic, ut, cum quis in marg. τὲ signasset, moniturus, id deesse post ἐπιλ., ut ne concurrerent λογ. ἐπιλ., alius librarius id alieno loco inderet. Nam, in iunctis illis λογ. ἐπ. haerere aliquem potuisse, documento est etiam Srp., qui copulam adeo intrudit, quasi elapsam ob pr. δας syllabam, aut sq. επι, cf. 2, 2, 8., qui in Th. v. ἐπ. pauperrimus, (cf. Bud. C. 922, 43. et p. sq. l. 8. „ἐπίλεκτοι *lecti* s. *delecti*, — ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετοι καὶ ἐκλεκτοὶ λογάδες" de pers. Rs. Or. V. 4. Xen. Ἀνβ. Dion. H. T. 1. et Diod. S. 1, 409. l. 73., cui add. 2, 26. l. 16. p. 31. l. 32., de re Ael. V. h. Suid. 1, 692. c. 818. e. it. L. Bos. Ell. p. 311. m., ubi supplet στρατιώτας, quod procedit, ubi sermo est de talibus et re bellica, cum alioqui sit et cum subst. νεανίαι ap. Nostrum, cf. Ind. Liv. Ern. v. *delectus*,) in λ. 2, 651. D. e. „Herodi. modo cum ἐπίλεκτοι copulat λογάδες (adhibita et interiecta copulativa particula,) modo ἐπίλεκτοι λογάδες dicit (sine illa,) l. 2. πρ. λ. ἐπ., *electissimos* quosque *milites*" qui adeo de copula inserenda ibi nil prodit, e P. partim reddens, sed nullum afferens locum, ubi utr. vox ita incedat simul sine copula, qua sine et Sb. Ind. v. λογ. profert hinc

τους ἠπίςατο, δι' ἑτέρων ὁδῶν alias vias ac femitas, ut

tantum, Sch. dante haec in v. προ. praemifit cohortes, (fed in λογ. poft Vs. P.) Stp. legit λογ. καὶ ἐπ. ut 8, 6, 12." fed repertis mihi modo his fuper λογ., ap. Bud. C. 247, 43. "λογὰς i. q. ἔκλεκτος, (hoc utique accentu,) ἐπίλεκτος" cum locis, ubi vel folum ponitur, vel cum fubft. νεανίαι, atque adeo pro adi., cf. cum eodem fubft. perf. eodem cafu Eur. Hec. v. 544. λογάσι — 'Αργείων ςρατοῦ νεανίαις, ubi Schol. τοῖς ἐπιλέκτοις, (cf. Schol. Thuc. 420, 6. Suid. et Hef.) it. Herdt. 18, 88. 20, 56. cum N. Gron. p. 60. a. e. et Gs. Chr., cum alio fubft. ἱππεῖς Ind. Dion. H. T. 1., it. ςρατιῶται, praeter Onof. p. 84. N. 2., etiam Diod. S. e 2, 529. l. 89., cuius alter locus λογάδες τῶν 'Αργείων non eft 1, 534., fed potius l. 3. fyn. οἱ ἐπίλεκτοι τῶν 'Αργείων, pro quo l. 9. abfolute ponitur λογ., ut P. 2. l. l. l. 68. λογάσιν ὀλίγοις, pro fubft., cum adi., cf. Thuc. 114, 11. et 311, 8. e., ubi et cum gen. perf. et quidem nominis proprii 42, 76. ὅσοι περὶ ἐκεῖνον ἦσαν Κορινθίων — λογάδες, it. 361, 55., ubi et mox τῶν δὲ 'Αργείων λογάδων τὸ πολὺ ἐσώθη, aut eadem ratione, concurrentibus gen. duobus, aut ut 'Αργ. fit pro adi., fed fimul cum adi. 358, 32. 'Αργείων οἱ χίλιοι λογάδες, it. 361, 26. et 55. m., it. 443, 18. at cum gen. nominis appellativi et fimul adi. 440, 88. ἑπτακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν λ., ex omni gravis armaturae numero feptingentos eximiae virtutis viros delegerant, nifi gen. pendeat a praep. in v., ut forte cepit Intp. quoque, et 442, 80. τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους προὔταξαν λ., trecentos ex fuis electos et nonnullos ex levi armatura delectos et armatos praemiferunt, qui eft locus Stp. Th. fine Ind., porro cum fubft. rei eodem cafu Suid. Hef. et Abr. Dl. Th. p. 629. e., ap. quem et p. 658. e. de λογ. formae femin. pro mafc., quo de etiam monuerat Gron. ad Herdt. l. l., cf. Weff. ad Diod. S. 2, 534. N. 9. et cum adi. abfolute pro fubft. Ind. Iof. e 1, 736. m. et 2. 282. l. 5., cf. Bud. l. l. Iam in illo Thuc. loco poftr. habemus λογ. καὶ ἐκλεκτοὺς coniuncta per copiam fyn., fed in diverfis membris et cum peculiari gen quodque, ut ap. Noftrum 8, 5, 11. σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ' 'Ιταλίας πάσης ἀνδράσιν et 8, 6, 12. τούς τε ἀπὸ 'Ρώμης ἐπιλέκτους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς 'Ιταλίας λογάδας λ., alio ordine, quam ap. Thuc., pro quibus hic uno in membro vox utr. coniungatur, et e vulg. lect., ut diximus, fine copula, quo et Mss. tendunt; tolerante hanc rem Sb. Ind., ut vidimus, et forte fic, quafi Nofter copularit fyn., fed diverfi generis, unum ex arte magis propriumque militiae λογ., alterum vero commune ac populare; quod tamen vix caverit taurologiae inani, cum per fe fint fyn. ex unoque themate v. λέγειν, et utraque reddenda Lat. lecti f. electi, f. delecti, quae et ipfa fyn. nec diverfa, nifi per fimpl. et compof., nec Latine fic iungenda fine vitio illo tautologiae; unde et Bg. unum modo dederit, fed et forte per caufam Reiskii, quafi ad unum a Noftro datum λογ. aliquis in marg. ἐπιλ. adfcripferit librarius per gloffam ex aliorum vel Noftri locorum comparatione, quod deinde ab alio in textum venerit; quo inclino et ipfe aut illuc, ut exciderit alterutra copula καὶ, de caufa fupra propofita, vel τε, e Mss. veftigiis et ob τους pr. fyllabam, cf. 2, 11, 9., fed tamen ad καὶ magis tum ob Noftri alia loca illa, tum ob P., unde Stp. iterum clam correxerit, feverius manente Bg. in gradu, pro aliorum Intp. fuperlar., atque etiam in vulg. ὁσ. — ἠπ. membro, ubi non opus eft Mss. καὶ, (unde tamen conjectura Stp. iuvetur, fi fumatur, καὶ

καὶ ἀτραπῶν[c], ὡς λαθόντες τό clanculum in castra pene-
τε[d] στρατόπεδον ἐπεισέλθοιεν, trarent, viris vacua, armis

c) Hic colon Stp. rel., et hinc depravatum punctum in Lu. et Bc. 2., removentibus nobis numerum Bc. ed. novae §. in sq. ad extr. capitis enunciationem. d) Ms. Ba. τῶν τε στρατοπέδων ἐπ. sed Ms. Ve. τῶν στρατοπέδων ἐπ. v. N. Tum τότε una voce Ox. 2. mendose, ut et Leisn. ad m. monuit „l. τό, τε" quo cum commate in Stp. rel. Mox post καὶ nostrum est comma.

e marg. venisse in locum alienum,) cum Noster priora explicet magisque definiat, omisso pron. demonstr. τούτους, ut et infinitivo v. subst. εἶναι ad acc. γεν. et v. ἡπ., quo variatur cum syn. 1, 13, 11. m., ignorante Stp. Th. rectionem v. cum dupl. tali acc. et ellipsin illam infinitivi L. Bns. p. 419. sqq. Caeterum in δι' ἑτ. λ. pro P. syn formula per abl. severior est Bg., tantum Lat. inde retinens ad ἀτρ., (quod et ap. G. Th., it. in Sb. Ind hinc, sed aliunde ap. Stp. Th.) ut brevior hic Noster, quam 8, 5, 12. αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ λ., per variationem nude hic posito ὁδῶν subst., quod adiuncto adi. ibi magis definitur et distinguitur ab ἀτρ., ut sint viae publicae, latae, longiores cum peculiaribus, angustioribus et brevioribus, cf, Suid., non coll. ad Hes., tum Indd. Orph. Lyc. Thuc. Xen. M. S. The. Fi. Luc. et Diod. S.

τό τε στ.) Ven. perperam τῶν στρατ. — εἰ ἐπέλοιεν. *Stroth.* Ad λαθόντες melius quadrat ὑπεισέλθοιεν. *Sylb.*

Mss. res sunt e lapsu in vocalibus, deinde in τὸ aut elapso ob sq. στ., aut, ante καὶ intervallo sequens, vi eiecto iterum, ut quoque Bg. e P. opprimit; qui lapsus quidem librarii in ο vocali paret ex eo, quod sq. κενὸν salvum reliquit, ut non possis existimare, eum voluisse dare verbo alium casum et secundum adeo, qualis est in aliis syn., v. c. ἐπιβαίνειν ἵππου, non repertus ille per Indd., sed de pers. cum acc. rei s. loci, ut hic, ap. Eur. Ion. v. 813. et 851. ἐπεισελθὼν πόλιν, *veniens* in *hanc civitatem*, ἐπ. δόμους, ingressus *aedes*, tum absolute, it. cum dat. pers., praeter Stp. Th., in Ind. Sb., Dion. H. ej. T. 2. et Pal. Fi., ubi redditur cum notione secundaria „irrumpere *necopinato*" ut cum alia rursus Ind. Dem. cum pr. εἰς „insuper — *irrumpere*" qui priores casus firmantur e v. v. syn., ut acc. e Sb. Ind. ap. Zos. ἐπεισιέναι τὰς οἰκίας, et Eur. Herc. Fur. v. 34. τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν, quod postr. habet etiam dat. pers., v. Ind Xen. Cyr. et Luc., sed Arist. Plut. v. 805. ἡμῖν — ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, ubi Schol C. D'Orv. ἐπεισῆλθεν, quod de re etiam v. in Ind. Geop. et Thuc., qui est locus Stp. Th. per falsum auctorem *Luc.*, cf. ib. cum dat. rei; hic bene Bg. dissolvente praep., (ut Ind. Dem. „ἐπεισιέναι — i. e. εἰσιέναι ἐπ' αὐτούς") et simpliciter reddente v. iterum, ut 2, 5, 3. e., (quocum Noster variat in casu) sed memoriter ferente Stp. Th. 1, 1269. B. sub „εἰσέρχομαι — Herodi. 2. ὡς λ. τό, τε στ. εἰσέλθοιεν ἀνδρ. κεν." iam Sb., qui et in Ind. „pro ὑπεισελθ." de more suo, quanquam confusis alibi praepp. istis et elementis, tamen Nostro tribuens id v., non amplius deinde adhibitum, facit sine libris et necessaria causa, quia tum vulg. idem significat, tum alterum eius non plus significare potest, nec continere vim in pr. ὑπὸ illam adv. *clam*, quam respexerit ille, cum diserte hic additum sit part. λαθ., hac notione cognitum, et a Bg. expressum e P., et Noster variet tantum pro 1, 10, 6. λαθόντες — διὰ — ὁδοιπορίας — εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύοντο, et cum 2, 12, 2. εἰς Ῥώμην —

ἀνδρῶν κενὸν, καὶ, τὰ ὅπλα καταλαβόντες, εἰ ἐπίοιεν [e], ἀποκλείσαιεν αὐτούς. δίκην μὲν δὴ [f] ταύτην ἔδοσαν οἱ τοῦ Περτίνακος φονεῖς.

Ὁ δὲ Σεβῆρος σὺν παντὶ τῷ λοιπῷ [g] ϛρατῷ ὡπλισμένῳ εἰς

que occupatis, ſi accede-
22. rent, excluderent ipſos.
Poenam ſcilicet hanc dederunt Pertinacis interfectores.

Severus autem cum toto reliquo exercitu armis in-

c) Mss. Ba. et Ve. ἀπίοιεν v. N. f) Ms. Schott. μέντοι, ut ſupra etiam, minus apte. *Sylb.* v. N. g) λοιπῷ in B. 2. L. omiſſum mendoſe.

λανθάνοντες εἰσήεσαν, per ſyn. v. et in λ. per tempus v. In rel. negligentior P. vel omittendo, vel addendo, vel contrahendo, cum Bg. ſervet gen. ἀνδρ., (qui per analog. cum κεν., cf. de re Stp. Th. aliunde, Poſſ. Sy. p. 50. m. et Rs. Or. V. 4. ſed de perſ. cum eodem caſu Suid. 2, 295. m. et Plut. Hſ. ubi fortaſſis eſt ellipſis pr. ἀπὸ, quae ap. Latt. interdum addita, cf. G. Th. Nr. 2. in Bg. ſed v. *inanis* Nr. 3.) at, omiſſo pron. αὐτῶν ad τὰ ὁ., tamen ex eo formam paſſ. in v. κατ., quod hic cum ſubſt. τὰ ὁ. valet *praeripere*; formulam, a Stp. Th. ignoratam, Noſtro fingente ad analog. Sed in v. ἐπίοιεν credas P. cum Mss. facere, cum Stp. Th. quoque teneat ἀπιέναι pro *redire*, non item vulg. (ad cuius Lat. ap. Bg. pro *invadere* v. G. Th. 43, 27.) ubi aſſumi licet dat. αὐτῷ, e pr. τὸ ϛρατόπεδον, cf. 1, 10, 4. e., quod praeſtat prae Mss. illo, cum id fere redeat ad pr. ἀναδραμ. ἐπὶ τὸ ϛρατοπ., bisque adeo res a Noſtro ſic narretur; quod, etſi per ſe non vitioſum, in primis, cum fiat aliam per formulam, tamen non eſt neceſſario ſumendum, quia et Ms. Vi. manet in vulg., quod innuit locum et caſtra Praetorianorum, unde ſint arcendi, ut ἀπ Mss. rel. locum et caſtra Severi, unde abituri. Denique Sch. fere cum Bg. (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) in „ἀποκλ. excluderent *eos* caſtris" quo adiuncto ſubſt. innuat pron. αὐτοῦ, e pr. τὸ ϛρατοπ., quocum gen., pendente a praep., alibi quoque, cf. Stp. Th. aliunde, Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Mor. Hell. et Ἀνβ., Diod. S. et Ariſtoph, ſed et abſolute, aut cum diſerta pr. ἀπὸ ſimul, it. cum dat. Abr. L. Ar. p. 270. m. it. Dl. Th. p. 451. m. 838. e. Epict. Heyn. e 33, 13. i. cum N., Gs. Chr. et Plut. Krg. cum Luc. ex 1, 361. e. 473. e. cf. Herdt. et tropice Foeſ. etiam cum Thuc., at de re Abr. Dl. Auct. p. 394. m., ubi et in criticam partem et confuſu cum aliis, cf. D'Orv. Ch. p. 123. e. Aeſ. Fa. Hſ. p. 107. et Ind. Xen. Ἀνβ. v. κατακλ.

μὲν δὴ) Hic P. per ſuum Lat. *igitur* prodit potius vulg., quam illud τοι Ms. Schott., alio ſpectante Bg., quoad notionem, cf. 1, 14, 17.

σὺν παντὶ τῷ λ. ϛρ.) Hic, variante Noſtro in articuli et adi. duorum ordine cum 2, 3, 10. *οἱ λοιπ. παντ.*, *reliquus* exercitus opponitur illi prioris cap. §. 21. parti, quae in caſtris Praetorianorum relicta eſt deinde etiam; in rem conſentientibus Dione C. 1242, 16. ἐς τὴν Ῥώμην ἐσῄει, — καὶ αὐτῷ καὶ ὁ ϛρατὸς πᾶς καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ἱππεῖς ὡπλισμένοι παρηκολούθησαν, et Spart. in Sev. c. 5. e. p. 598. i. et c. ſq. ib. m., quem locum Bc. dederat in N., cum c. 7. p. 600. ingreſſus *deinde* Romam, *armatus* cum *armatis* militibus *Capitolium aſcendit*, rel., ad

Digitized by Google

τὴν Ῥώμην[h] ἀφικνεῖται[i], ἔκπληξίν τε καὶ δέος ἅμα τῷ ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐνέβαλε τοῖς

structo Romam intravit, stuporemque et metum, simulac visus est, Romanis incussit

h) In Ms. Ba. εἰς τ. πόλιν, sed in marg. legitur, γρ. Ῥώμην. Equidem, quod Ms. habet, non repudiarem. Ex superioribus enim iam patet, quae urbs sit intelligenda *Mart.* v. N. i) Ms. Ba. ἀφικνεῖται. ἔκπληξιν τὲ κ., cuius punctum post ἀφ. etiam erat in B. 2. al. v. N.

quem Cas. N. 1. b. e. „videtur legisse ap. Herodi. σὺν π. τ. λ. γρ. ὡπλ. ὡπλισμένος. Hodierni libri vocem ὡπλισμένος non agnoscunt, et recte. Nam Dio — Severum ait ad portam urbis trabeam toga mutasse" et Spartianus potuit de suo ingenio lusisse in polyptoto, cf. ib. p. 601. m. *fuit* que *ingressus* Severi *odiosus* atque *terribilis*, rel., quo loco usi Oxon. ad 2, 11, 10., huc aeque apto ad sq ἐκπλ. λ. Hic quidem Bg. alio ordine e P. servat in ὡπλ. formulam, forte ob praecedd. iam adi. duo, cui rei providit Noster, collocato in medium subst., dum P. libere iterum in hac regione addit adv. temporis *post haec*, cf. 2, 13, 18. e., sed tamen cum Mss. rel. refert vulg. in Ῥωμ. proprio nomine contra Ms. Ba., cuius eandem rem tractavimus iam 1, 13, 5. e.

ἀφικνεῖται) non culpo: praestaret tamen ἀφικνούμενος. *Reisk.* Qui secutus ingenium contra libros omnes et P., qui et ipse cum Bg. recte tolerabat Nostri rationem scribendi simplicem in enunciationibus singularibus, per copulam iunctis; quanquam P. in sq. membro in Rsk. partes deflectebat quodam modo per delecta particip.; non tenente Stp. Th. in v. ἀφ. Lat. Bg., quod in sq. subst. traxerit e Sch. „ἐκπ. ἐμβάλλειν, stup. *incutere*" adhibitum etiam Stp. Th. aliunde, variante Nostro in copia, credo, cum 2, 3, 13. (quum et Hes. explicet ἐκφόβησις, et non coll. Suid. 1, 700. m. φόβος, *pavor*, metus, *terror*,) copulatis syn., quae differant modo, ut majus ac minus, sicut idem 3, 621. m. φόβου speciem vel caussam τὴν ἐκπλ. facit, εἰς τὸν φόβον ἀνάγεται ταῦτα, sub *quo* haec *subiiciuntur*, — ἔκπληξις, — ἀγωνία, *terror* — *anxietas*, — ἔκπληξις δὲ, φόβος ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους πράγματος, *terror*, metus *ex* insuetae *rei* imagine *proficiscens*, cf. Foel. p. 117. b. m. et Per. ad Ael. V. h. 2, 19. e. Dein scribitur ad peculiarem rationem tum in his coniunctis, tum in ἐκπλ. cum v. ἐμβ., pro quo syn. παρέχειν Ind. Rs. Or. V. 7. 11. et Diod. S., sed cum al. v. v. Thuc. cum Abr. Dl. p. 693. e. et alio sensu Polb. Sic porro variatur cum 2, 3, 13. pro ἐμπ. in v. ἐμβ. (ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg.) it. per syn. v. ὀφθ. cum 2, 3, 6. ἅ. τ. ἐπιφανῆναι, ubi severior Bg., quam P., cf. ib. et 1, 5, 14. m., etiam prae eodem vicinior in sqq., ubi abl. reddit per praep., sed subst. mutat in formulam per pron. duplex, demonstr. et relat., cum v. affini, deinde particip. duo in subst., denique adv. in pron. affine, illis subst. accommodatum, pro severiori, *metum* — iniecit *illis ita* audacibus *ac* felicibus *factis*, s. *per* tam *audacter susceptas* et *feliciter* gestas *res*; P. deserente quoque Sch. „τετ. audacter *gestis*, εὐτ. fortunatis *operibus*, ἐργ. rebus *gestis*" non reddente Stp. Th. 3, 1453. G. e. sub „εὐτυχεῖσθαι res dicuntur, quum feliciter geruntur, — Herodi. l. 2. εὐτ. ἐργ." dum Noster et hic peculiari ratione scripserit, tacentibus Indd., ut proprie sint res et actiones, bene prospereque evenientes ac succedentes sine impedimento, nec intercedente aliquo casu

οὕτω τετολμημένοις τὲ καὶ εὐτυχηθεῖσιν ἔργοις. ὁ δὲ δῆμος καὶ ἡ σύγκλητος δαφνηφοροῦντες ὑπεδέχοντο [k] πρῶτον ἀνθρώπων καὶ βασιλέων ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ [l] τοσαῦτα κα-

per ea, quae tali ausu et suc-
2. cessu fecerat. Populus vero et Senatus laureati eum excipiebant: qui primus omnium hominum et imperatorum sine sanguine ● pulvere

k) Comma hic deerat tantum in B 1. et Ox., dante Ms. Bg. adeo maiorem distinctionem, v. N. l) Ms. Ba. ἀγωνιτὶ, mendose, ex confusis litteris, ut B. 1. R. cum Par. 2. ἀκοντὶ, v. 2, 13, 10. m.

adverso, quorsum pertinent etiam per variationem s. §. ἀναιμ. — κατ. Caeterum distinctionem illam in V. L. post ἀφικν. forte effecit copulatum cum praes. ἀφ. tempus aliud aor. 2. ἐνεβ. iterum, quae hic pendent ab uno nominativo ὁ Σεβ.

ὁ δὲ δημ.) Pompam eius ingressus describit amplius Dio spectator et comes, quippe senator eo tempore. *Boecl.*

Dio 1242, 22. ἥ τε γὰρ πόλις πᾶσα ἄνθεσί τε καὶ δάφναις ἐστεφάνωτο, καὶ ἱματίοις ποικίλοις ἐκεκόσμητο, λ., per hanc §. liberius agente P., in addito tum adi. πᾶς bis, (quorum illud ad ἀνθρ. servat Bg.) tum adv. *scilicet*, post πρωτ., qui praeterea ad v. ὑπ. assumsit pron. αὐτὸν, mutatum deinde cum δὲ in pron. relat., unde Bg. retinet modo pron., distinctionem faciens etiam post ὑπ., quam removimus, quia v. ὑποδ. potest etiam cohaerere cum particip. sq. κατ. et cum proximo adi. πρωτ., ubi Sch. modo addit „ἀνθρ." innuens rectionem cum gen. pers., quam tenet aliunde Stp. Th. 3, 565. C., non item Poss. Sy. p. 45. i. Nr. 4. inter numeralia, partitionem s. collectionem habentia, cuius rectionis et casus forte sit causa in hoc, quod πρ. pro superlat. sumitur e notatione quidem, cf. L. Ern. et N. T. it. L. Bos. Ell. p. 532. i., ubi etiam praep. aliqua in auxilium causamque vocatur, ut in aliis superlat. fit; variante Nostro etiam nudo ἀνθρ. pro 2, 9, 18. πάντων ἀνθρ., quod adi. minus excidisse puto ob pr. vocem, quam supplendum, cum non sit summe necessarium, et alii etiam id opprimant cum πρ. et gen. aliquo pers., cf. Ind. Herdt. et Luc. in τὰ πρῶτα Ἀθηναίων etc., et in nostro masc. Dem., tum Lyco. v. 732. D'Orv. Ch. p. 692. m. Abr. ad Aesch. 1, 236. m. sqq. cum p. sq. m., porro in notationem et vim superlat. Ind. Plut. Hs., at in rectionem cf. Stp. Th. ubi quoque cum artic. et gen. etiam rei, etiam sing., sed per tres sexus Abr. l. l. Krb. Obs. p. 266. m. Ind. Ael. V. h. Luc. Diod. S. et Is. Ev. ex c. 15. i. Abr. Dl. Th. p. 180. m. Xen. Z. Pol. cum The. Fi., et G. Th. cum Gr. n. „*primus*, — superlat. a *prior*, — *primus* ante *omnes* Virg. (quod poëticum est pro sqq.) cum gen. et praep. *omnium* primus, — *primi* ex *omnibus*" cf. l. 55.

ἀναιμωτὶ) Spart. (c. 5. e. p. 597. e.) *ita, quod nulli unquam contigit, nutu tantum Severus victor est factus, armatusque Romam* contendit. *Boecl.*

Ad quem Spart. locum Cas. N. 3. monuit, sententiam esse a Nostro, subiectis et Gr. ὁ δὲ — ὑπεδέχοντο, πρῶτον — κατορθωκότα, per hanc scripturam etiam, sine augmento, quae sit contra libellorum grammaticorum praeceptionem, ut augmentum modo in indefinitis extra indicativum denuo abiiciatur, cf. Weller. gr. p. 114. m. Nr. 1., atque adeo

τωρθωκότα[m]. πάντα γὰρ ἐν αὐτῷ ἐθαυμάζετο[n], μάλιστα δὲ	3. tanta perpetrasset. Omnia enim in illo erant admiranda,

m) Ms. Ba. κατορθωκ. cum A. al., v. N. n) Ms. Ba. hic colon habuit cum A. 2., ut punctum A. 1.

servetur in praereritis extra indicativum, e qua lege sane ap. Nostrum κατορθῶσαι, κατορθώσας et κατορθωθεὶς, ut et ap. alios, cf. Ind. Dem., cui add. 155, 13. p. sq. l. 23. 297, 18. 320, 23. 392, 1. 477, 4., sed 1395, 17. κατωρθωκέναι, ut Srp. Th. 2, 1441. H. modo profert κατωρθωμένοις, et p. sq. A. m. hinc suam scripturam e P. (sub „κ. feliciter conficio, ad felicem exitum rem aliquam perduco") cui addo Is. Ev. F. p. 28. i. πολλὰ — κατωρθωκὼς, ad quam firmandam vix opus fuerit hoc, quod Attici etiam extra indicativum servant augmentum, et id omnino praeponunt quoque illis temporibus, quae proprie carent eo, sed potius errorem librarii Ms. et operarum edd. iterum in vocali credam; tenente hic Bg., e P. fere, notionem v. κατ. simplicem, pro facere s. gerere, cf. 1, 5, 23., sed syn. formulam Lat. modo in adv. utr., quod primum ἀν. adiunctum est per variationem cum 2, 13, 10., ut ap. Luc. copulatum cum ἄνευ τραυμάτων 1, 175. e., sed ap. Dion. H. S. T. 1. 381, 4. cum δίχα πόνου, cf. supra 2, 13, 10. ex eodem.

πάντα γ.) Illo P. γὰρ, per *porro*, ut sit in transitu ad aliam rem, cf. 1, 5, 17., non opus est, quia sensu proprio respicit non tam proximum membrum πρῶτον — κατωρθ., quam priora ὁ δ. λ., redditurque, ut ab historico pragmatico, causa, cur populus cum senatu exceperint eum eximie, sed, ut alibi, interiectis quibusdam inter rem et causam, quae causa etiam modo inseritur, et quasi per parenthesin, ut ab aliis scriptoribus talibus, etiam poëtis, cum mox §. sq. redeatur ad rem coeptam, cuius reditus etiam signum est τοίνυν, et huic respondens Lat. *igitur*, quod proinde P. ib. etiam aliter reddere coactus est, cum hic semel discessisset, cf. 2, 2, 20., dum agit Bg. per syn. cum illius formula in v. 19., per fut. inf. s. adi. (quale manifestius est P. *mirabilia*, severius illud, quam Bg. compos.) cum v. subst., quia pass. Gr. (et in nostratium sermone usitatum) vix brevius reddas, quam ista P. et Bg. periphrasi, cui gemina alia Srp. ad m. P. per subst. nomen ac verbum, *admirationi erant*, brevior eadem, quam haec per adi. aliud simul, *admiratione* digna *erant*; de quibus tacent Scheller. de stylo, Apin. in Lex. gram., G. Th. L. Ern. et Scp. Th., qui semel modo in v. e. pass. affert et sine Vs. ex Is. Pan., qui locus sine Ind. Mor. habetur p. 41, m., sed ed. W. 76, 18. θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, *cum* autem *ob* alia *quoque* facinora *in* admiratione *essent*, ad quae tacet in hanc partem in N. 332, 15. Wolf., et ipse augens rationem vertendi huius pass. per formulam longiorem e v. subst. cum nom. subst. affini et praep., quae periphrasis, ibi in v. de pers. adhibita, quoque locum habet in v. de re, ut hic, qua de G. Th. tantum profert 114, 31., etsi ipse eandem ad Luc. usurpans de utr., e quo et aliae rationes reddendi pass. colligi possunt, ut quoque, praeter L. N. T., per Indd., qui non praebuerunt Nostri rectionem de re cum pr. ἐν et casu pers., (forte ductam e Lat., ut Corn. N. *in hoc* illud — *fuit admirabile*, et Cic. *in* vobis *hoc* — admirari *soleo*, v. G. Th. 113, 84. p. sq. 12. et 50.) sed tantum de re cum pr. ὑπὸ, Luc.

τὸ ἀγχίνουν τῆς γνώμης, τό τε ac praecipue acumen ingenii,

1, 198. l. 48. πλοῦτόν τινα —, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, sq. syn. οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον, *divitiis*, *quae* neque *alii* cuiquam *essent* in *admiratione*, *nec* nobismet *ipsis* perinde *carae*, cf. p. 29. l. 87. Ael. V. h. 14, 8., sed 3, 6. τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων, quae *vulgus* admirari *solet*, mutato casu Lat., tum absolute positum ib. 2, 15., cf. Plut. Hſ. cum Ind. Thuc. ex 385, 86., sed de perſ. absolute Luc. 1, 11. Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη, Praxiteles *in* admiratione *fuit*, it. 3, 28. l. 65. θαυμάζεσθε, *vos* admirandos *praebete*, per aliud v., non per v. subst., porro cum adv. temporis Long. Mor. et cum alio Thuc. e 30, 24. ἐπὶ τῷ — τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι, *ut* — quoad *decet* ab illis *coleremur*, quod capio pro κατὰ τὰ εἰκ. et pro εἰκότως, ut illud Plut. ap. Kypk. 2, 342. i. „τὰ πρέποντα θαυμασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος λ., *dignis* a *Graecia* affectus *honoribus*" pro πρεπόντως, *decenter* cultus *a Gr.*, qua cum praep. cf. ap. Luc. 1, 244. l. 48. it. 3, 51. l. 65. sed cum pt. ἀπὸ Xen. Z. Pol., ut cum pt. διὰ Iſ. Pan. l. l. cf. per tres praepp. has ap. Poſſ. Call. p. 87. e. 247. e. p. sq. m. it. cum pr. ἐν L. N. T. et Kypk. 2, 341. e. alio sensu, cum dat. perſ., sed cum dat. rei Diod. S. 2, 189. l. 3. τοὺς ἐν ταῖς ἀνδραγαθίαις θαυμασθέντας, fortitudine *conspicuos*, it. 1, 321. l. 72. per liberam Vs. et numeros Ind. pravos, tum ib. cum pt. alia syn. p. 20. l. 48. θαυμαζόμενον ἐπ' ἀνδρείᾳ, cunctis *ob* fortitudinem *suspiciendum*, it. Luc. 1, 500. l. 27. Ael. V. h. et Poſſ. Call. p. 89. i., ubi et simul cum ὑπὸ, ut p. pr. m. etiam cum pr. κατὰ, sed simul cum alia ap. Diod. S. 2, 220. l. 5. παρὰ τοῖς ὁμοεθνέσι θαυμαζομένη κατ' ἀνδρείαν, *genti* suae *ob* virilem *animi* celsitatem *in* veneratione *habita*, porro cum παρὰ et διὰ Dem., sed cum alia et ἐν per dat. loci et simul cum adv. temporis ap. Ael. l. l. 3, 8. πολλάκις — ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, saepe *propter* ista *homines* colebantur *Athenis*, cf. in v. med., ignotum Stp. Th., praeter L. N. T., quoque Ind. Hom. it. N. ad Ὀδ. θ', 108. et ad Hesy. Caeterum Bg. in μαλ. δὲ partim e P. *praecipueque*, qui pro τὰ accepit iterum, ordine tamen servato, quem contra Stp. ad m. P. etiam deserit *sed potissimum*, manens in vi propria rectius, cum in pr. membro tantum μὲν oppressum sit, ut alibi, et opponantur sibi πάντα, omnes, ſ. omnes aliae ſ. reliquae (subintelligendo ἄλλα ſ. λοιπὰ, aut πάντα statim sic capiendo, ut πάντες, cf. 1, 8, 15.) dotes animi ac corporis, etiam actiones et res gestae, et sqq. partes quaedam ſ. species τὸ ἀγχ. λ., cf. 2, 6, 3.

τὸ ἀγχ. τ. γν.) E P. per alium ordinem Bg., at Sch. in „ἀγχ. perspicacia *mentis*" sed Stp. Th. 2, 1065. F. m. modo „ἀγχίνουν genere neutro substantive positum pro ἀγχίνοια, *solertia*, in loco, quem Suidas citat e 1, 43. m. τὸ ἀ. τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως λ. ingenium *eius et prudentiam*, et post, ἀγχίνοια, σύνεσις, ἡ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα, λ. *solertia* ſ. *facultas ex tempore inveniendi id*, *quod decet*, cuius in primo loco τὸ ἀγχ. est cum gen. perſ., at per rel. Indd. modo adi. cum aliquo subst. Hom., Xen. M. S. et Cyr. cum Gs. Cht. Fa. Aeſ. et Diod. S., ubi et e 1, 12. l. 39. ψυχῆς ἀγχίνοιαν, animi *solertiam*, ad quam analog. Noster, sumtis aliis vocibus, sed syn., ut imitationem celaret, cum gen. rei τ. γν. iungit τὸ ἀγχ., pereunte notionis parte postrema, ut maneat tantum Suidae illud, non coll. ad Heſ., cuius sqq. in adi. pertinent ad locum Hom. l., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. solum, ut nec L. Ern., quod tamen ap. G. Th. accommodate ad rem et Suidam

τῶν πόνων γενναῖον καὶ τὸ εἰς τὰ τολμώμενα ἅμα τῷ θαῤῥαλέῳ εὔελπι. ἐπεὶ τοίνυν ὅ

in laboribus alacritas et in aggrediendo coniuncta audaciae 4. confidentia. Postquam igi-

explicatur 84, 64., ut sit „celeritas videndi, quid conducat, (in Sch. cum) σύνεσις, consideratio et acumen, (at cum Gr. n. in) *solertia*, — in omni re prudentia, — perspicacitas et ingeniorum acumen, v. Cas. ad Theophr.“ Char. ed. Fi. sine Ind. p. 156. m., ubi et aliae definitiones, variante Nostro infra per unum ἀγχίνοια, pro quo syn. ap. G. Th. in Bg. altero subst. „*ingenium*, εὐφυΐα, τὸ ἀγχίνουν, proprie natura dicitur, cuique ingenita“ ab *ingigno* quidem; nisi tamen est e Grr. illis traductum, respiciente Nostro ad laudem Severi 2, 9, 3. νοῆσαι ὀξὺς λ.

τό τε τῶν π. γενν.) laborum *generositas*, i. e. generositas in tolerandis laboribus, et quasi dicas generosam quandam laborum tolerantiam, aut generosum in illis suscipiendis animum. *Steph.*

Qui in Th. 1, 838. i. „γ. neutro gen. substantive positum“ hinc cum P., sensum recte ostendens, ubi Noster scribit peculiari ratione in iuncto τὸ γεν. cum τ. π., sed Bg. mutat gen. in syn. formulam abl. cum pr. *in*, quum par sit v. c. in gerundio, *diligentia scribendi* et *in scribendo*, ut tamen G. Th. praebeat etiam severum gen. in Bg. „canum *alacritas* tanta *in* venando, — *alacritas* laboris *in Laconicis canibus*“ cf. in rem ipsam et hanc laudis Severi partem 2, 11, 2. sqq. et 2, 9, 2. e., in compari Nostro mutante tantum ordinem subst. et articulorum.

τὸ εἰς τὰ τ.) coniuncta audaciae spes bona, s. robori animi coniuncta spes bona. *Steph.* Qui in Th. v. τολμ. 3, 1585. B. e. cum P., praebens modo 1, 1505. i. „θ. substantive, fiducia, animi magnitudo. Pol. autem *audaciam* quoque interpr. ap. Herodi. (sine loco, ut et p. 1198. i.) τὸ εὔ. substantive, *bona spes*, cum ap. alios, tum ap. Herodi. saepe“ quo in extr. Sch. „*bonam* spem *ad* audacia *facta*“ sed Sb. Ind. diserte hinc non reddit, at similiter tamen ad alium Nostri locum, et in „τὸ θαῤῥ. *confidentia*“ praebentibus hoc pro adi., praeter Hes. non coll. Suid. fidens, *animosus*, de pers. absolute Call. et Luc. 2, 656. l. 62. nisi ibi est cum pr. ἐν, ut cum πρὸς ap. Poll. 1, 178 *fortis*, et Xen. 'Αvβ., sed cum abl. modi Thuc. 104, 58. τῇ γνώμῃ θαρσαλέους στρατεύειν, sed de re, cum adiunctis et opp. Plut. Krg. §. 321. οὐκ ἔστι γενναῖον, οὐδὲ θαῤῥαλέον, ἀλλ' ἄνανδρον, Ind. „audax, magni animi“ sed Gs. Chr. *confidens*, tum pro subst., ut ap. Nostr., Thuc. 131, 67. αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαῤῥαλέῳ εἶναι, quod *ipsi* in *tuto* iam *essent*, (prorsus ut ap. Rs. Or. V. 6. sine Vs.) Luc. 1, 737. e. ὡς τό γε πάνυ θ. ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστὶ, *ut* fere *insignis* in *talibus* fiducia *a* temeritate *et* impudentia *non* longe *abest*, it. Zos. 4, 40, 8. καταπλαγέντων τῶν βαρβάρων τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀνδρεῖόν τε ἅμα καὶ θαῤῥ. obstupefactis barbaris ob viri *fortitudinem* et *audaciam*. Sed τὸ εὔ. pro subst. ex analog. Nostro usurpatum fuerit, cum Stp. sine diserto aliorum testimonio dederit, et mei quidem Indd. teneant modo pro adi. de pers. Rs. Or. V. 8. Din. Luc. Gs. Chr. et Thuc., ubi et cum adv., it. cum pr. ἐν, (cf. inde Ind. Dion. H. S. T. 2.) ut et cum πρὸς, (syn. illi Nostri, qui hactenus ad analog.) it. Luc., ut cum ὑπὲρ Abr. ad Aesch. T. 1., ubi et cum inf., it. cum dat. rei, ut alio ap. Diod. S. et de re ap. Polb. e T. 1. p. 54. e., non reperto v. εὐελπίζειν, quo de dubitabat D'Orv. ad Ch., tolerando forte tamen ex adi. nostro, etsi L. Ern.

τε [o] δῆμος αὐτὸν ὑποδεξάμενος εὐφήμησεν, ἥ τε σύγκλητος ἐπὶ ταῖς τῆς πόλεως εἰσόδοις προσηγόρευεν [p], ἀνελθὼν εἰς τὸ [q] τοῦ Διὸς τέμενος καὶ θύ-

tur et populus eum excepit fauſtis acclamationibus, et ſenatus ad portas urbis ſalutavit, ingreſſus Iovis templum, peractoque ſacrificio, in cae-

o) Sic Ba. Ms., ut 2, 8, 6. m., ſed cum commate interiecto ὅ, τε edd. omnes, quarum quaedam, ut B. 1. L., paulo ante τό τε etiam nobiscum, ubi nihil e Ms. Ba. notatum erat, ut per inconſtantiam cum Stp. τό, τε retineret. p) Ms. Ba. et Vi. προσηγόρευσεν v. N. q) Ms. Ba. εἰς τε τοῦ διὸς λ., ſed Ms. Vi. modo τε e regione τὸ v. N.

non tenet, ubi noſtrum τὸ ἑ. redditur cum Stp., e quo ad m. P. mutat Bg. particulam ἅμα cum dat. rei in particip. ſyn., ut illum dat. Gr. retineat, exquiſita quidem ratione e Cic. de off. 2, 9. *adepti* coniunctam *cum* iuſtitia *prudentiam*, pro copula et caſu eodem, *prudentiam* et *iuſtitiam* ſ. *iuſtitiam* et *prud.*, ut ſupra etiam commutabat Bg. praepoſitionem μετὰ cum particip., cf. 1, 2, 2. m., ad ſeveram rationem ſpectante Sch. in „μ. una cum" ut Cic. quoque praemittit membrum hoc per praep. cum ſubſt., de off. 2, 8. adipiſci *cum* honore *et* fide *caritatem*, pro *honorem, fidem* et *caritatem*, ut h. l. ſit *audacia* et *confidentia*, ſeu ordine inverſo; et *audacia* quidem, quatenus univerſe eſt cogitatio et impetus in pericula, ſed *confidentia*, quoad ſimul eſt ſpes firma et voluntas perſequendi ſuſcepta et ſuperandi difficultates, cogitatioque de iis removendis, cum hilaritate externa frontis ac vultus, etiam linguae atque orationis ad fiduciam et animum militibus inſtillandum, qui confidens Severi animus elucebat in tota oratione ad ſuos 2, 10, 3. ſqq., ſed maxime inde a §. 9. et §. 18., ad cuius alteram laudem ſupra 2, 9, 3. τὸ νεηθὲν ἐπιτελέσαι Noſter hic reſpicit, ut variat in formula ἅμα λ. cum illa per πρὸς cum tertio et quarto caſu 1, 7, 8. 2, 5, 10. e. 2, 6, 16., it. per τὸ θ. cum 1, 6, 15. θάρσος, et in τὰ τολμ. praef. pro perf. cum §. 1. et 2, 8, 2. (ubi Bg. eadem Lat.), etiam Stp. ad m. P. oſtendente impf., cf. in Bg. rationem ad pr. εἰς ap. G. Th. non quidem in v. *confid.*, ſed tamen in ſyn. *fiducia*, pro quo (ut ib. cf.) ſeverius licebat ſumere particip. e Vell. 2, 56, 4. *omnibus* audendis *paratiſſimus*.

εὐφήμησεν) In eadem te Dio l. l. ad §. 2. οἱ ἄνθρωποι — πολλὰ ἐπευφήμουν, abeunte P. in τοιν., cf. ad §. 3. i. γὰρ, e quo Bg per contracta duo v. v. in unam formulam, et quidem mutatis verborum modis, pro quo forte licebat, *exceptum ſalutavit*, et deinde πρ. *allocutus eſt*.

ἥ τε σ. — προσηγ.) Maior erit commatum congruentia, ſi aoriſto tempore ſcribamus προσηγόρευσεν. *Sylb.*

Confuſas iſtas finitiones ſupra diximus, ſed et, varia ſecum poſita tempora, ut hic aor. 1. et impf., ut nihil tentandum ſit, quanquam P. cum Mss. faciat, quia et Ms. Ve. manet in vulg., reddente Bg. e P. in εἰσοδ. ad ſenſum, ut et Sb. Ind., ſed praemiſſo *aditus*, huc ſpectante Spanhem. de Pr. et u. n., cf. ad 1, 7, 12. i. „quod, ut tradit Herodi. l. 2. c. 14. ſenatus *univerſus*, ipſique proinde Conſules, ad portas urbis eum conſalutarent" qui rem e P. tangit, πᾶσα iterum addente, quod ſupplendum e contextu, ut §. 2. ad ὁ δ. κ. ἥ σ.

σας, ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἱεροῖς νόμῳ βασιλικῷ καλλιερήσας, ἀνῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια. τῇ δὲ ἐπιούσῃ[r] κατελθὼν εἰς τὴν

teris item ſacris aedibus facta litatione more imperatoris, receſſit in imperatoriam domum. Poſtridie autem cum ve-

r) Mss. tres τῆς δὲ ἐπιούσης λ. v. N.

εἰς τὸ τοῦ Δ.) Mss. τὲ pro τὸ potius error eſt ſcribae in litteris, quam ingenium omittentis alterum e duobus artic., cum et Ms. Ve. teneat vulg., nec P. oſtendat copulam, quae nec ſuo ſtet loco, ſi ad ſq. καὶ referatur, cum debuerit eſſe ἀνελθών τε εἰς λ. aut εἴς τε τὸ — τεμ. ἀνελθὼν, ut eſt 1, 7, 12., quocum variatur ordine verbi et ſubſt. utr., (non tenente Stp. Th. Lat. Bg. et P. in v.) et addito hic καὶ θ. membro, quod ibi ſubintelligendum erat, ut hic adv. ἐκεῖ aut pron. αὐτῷ e 1, 10, 16., ubi Bg. ſeverior, hic phraſin adhibens, ſyn. illi ap. P., unde et copulas reddit utr. ſqq., et ſervat tum ordinem alium, tum Lat. ad ἱερ., non item ad καλλ., nec ad νομ. βασ. brevitatem eius, quod membrum, ab eo ſcribave omiſſum in Ms., ſtatim reſtituimus, per formulamque gen. ſubſt. ſyn., ob ſq. idem Lat. adi., a quo et lapſus ſcribae fuerit, cf. 2, 6, 22. i. ubi Sch. „β. more *Imper.* (ambiguo compendio,) v. *more* regio *ſacrificare*, κ. quum *litaſſet* more *regio*“ ſed Noſter variat leviter non modo cum illo 1, 7, 12. τοὺς ἄλλους νεὼς, ſed et cum 2, 3, 25. Διὸς νεὼν καὶ τὰ λ. ἱερὰ, et τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας λ. it. 1, 5, 4. i. et 2, 6, 18., Ind. Sb. reddente hinc „καλλιερῆσαι, pro θῦσαι, *ſacrific.*“ quo de v. 2, 11, 11., non ferente G. Th. formulam Bg., nec Stp. Th., denique in β. cum ſubſt. v. ſcribente Noſtro ad analog., et in ſq. formula variante in v. ἀνηλθ. cum 1, 5, 27. 1, 13, 13. 2, 3, 25., e quibus locis non cogitandum eſt de emendatione in ἐπανηλθ., quia non modo infra eſt vulg. formula iterum 3, 11, 14., ſed etiam hic Severus nondum ibi fuit; unde nec Bg. ſatis recte hic, niſi pro ſimpl. cepit, ut ſuum P., e quo partim Sch. „*ſe recepit* in *aulam*“ at Spart. c. 7. p. 600. Capitolium *aſcendit*, (ubi Iovis templum.) Inde *in* Palatium — *perrexit*.

τῇ δὲ ἐπιούσῃ) Ven. male τῆς δὲ ἐπιούσης. *Stroth.* Mss. caſus temporis alius poteſt eſſe aut e lapſu in ς et iota poſtſcripto iterum, aut e gloſſa per comparationem cum 1, 16, 1. et 7, 3, 6., ſed ut tum univerſe rectus ſit uterque caſus, etiam tertius, cum Noſter promiſcue utatur ſecundo ac tertio, v. c. 4, 15, 11. coll. §. 10. et 5, 3, 5. coll. §. 3. m. et 9. e., et tertius nominatim noſtri particip. alibi quoque occurrat, cf. Thom. M. p. 352. cum N., ubi et noſter locus ſine Verſ. producitur ſic τῇ δ' ἐπ. κ., memoriter credo, ſimul cum illo 1, 16, 1., ubi v. laud., quorum Munchio in quartum caſum add. Thuc. 262, 76. ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, — τῇ δ' ὑστεραίᾳ, noctem *inſequentem*, — poſtridie *vero*, ut Noſter hic modo variarit per caſum et formulam ellipticam, quam explet tamen Lat. Bg. e P., ignotum Stp. Th., ap. Gs. Th. „τῇ ὑστεραίᾳ, i. q. poſtero die“ qui idem reddit ad Luc. 2, 101. l. 11. *poſtridie* eius *diei*, ut et τῇ ἐπ. δὲ, alio ordine, quam hic, poſitum ib. p. 74. l. 85., at Polb. T. 3. p. 129. l. 8. κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν, poſtridie *vero*, et Ioſ. 1, 293. ſ. 3. e. μέλλοντες εἰς τὴν ἐπ. περαιοῦσθαι, *die* proxima *traiecturi*, ſed idem 2, 23. ſ. 47. i. *in craſtinum*, (cf. mox τῇ δ' ἐπ. *poſtridie* autem *eius diei*, at 1, 351. l. 4. idem *die* vero *ſequenti*, ſeverius, cf. Vs. ad Thuc. l. l. antea,) ad

σύγκλητον, λόγους ἐπιεικεῖς πάνυ καὶ χρηστῶν ἐλπίδων μεστοὺς ἐποιεῖτο πρὸς πάντας, καὶ

nisset in curiam, sermonibus modestis admodum et bonae spei plenis allocutus est omnes,

quam analog. supplebitur quoque in nostra per dat. formula pr. ἐν, ut in illa per gen. διὰ, ἐκ, ἐπὶ, tacente L. Bos. Ell., sed Nostro variante in sq. cum 2, 3, 5. κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, per adiunctum brevius syn., sumto subst. τ. σ. aut proprie, aut, ut 2, 6, 3. syn. τὴν σ. βουλὴν, de loco, (ut variaretur simul cum 1, 14, 18. τοῦ τῆς συγκλήτου συνεδρίου,) quomodo et cepit Bg. e P., cf. l. l. postr.; rem universam quidem et praesentiam Severi in senatu tradente quoque Dion. C. l. l. supra, at cum Nostro tempus aliquod etiam Spart. c. 7. p. 601. m. *alia* die *armatis stipatus non solum militibus*, *sed etiam* amicis, *in* senatum *venit*, qui p. 577. med. et e. de Iuliano *descendenti* — in *curiam*, — e senatu *in* Capitolium *pergenti* etc., ubi Cal. in N. 5. „ita fuit moris" usus praeterea teste Capitol. in Max. et Balb., qui locus est c. 3. T. 2. p. 141. e., a quo more hic Noster cum Severo discedit.

λόγους ἐπ.) οἷα καὶ οἱ πρώην ἀγαθοὶ αὐτοκράτορες πρὸς ἡμᾶς, quae et prius boni principes ad nos, senatores, *dixerant*, ait Dio (1242, 34. sqq.) Idem qui hac occasione annotat, primum Severum postea legem, se auctore factam, de non occidendis indicta causa senatoribus, violasse, cf. Spart. (in Sev. c. 7. p. 601. e.) et c. 13. (p. 610. m. et c. pr. e.) *Boecl.*

Spart. de Iul. c. 4. p. 577. e. ingressus *autem* curiam, *placide* et *prudenter* verba *fecit*, quae Lat. formula et hic servari debuit, cf. Stp. Th. 2, 622. F. m. aliunde, Bud. C. 235, 26. Krb. Decr. Rom. p. I. p. 290. m. lib. de V. med. Kust. s. 33 m. et e. s. 60. e. cum N. Woll. p. 56. e. Ind. Dem. v. λ., cui add. 21, 15. 29, 14. 236, ult. Xen. Cyr. et Fa. Aes. v. π. e., reddente Bg. nec in rel. cum P. (nisi in ἐλπ. sing. et μ.) nec Sch. in „ἐπ. placidos *sermones*" cf. 1, 7, 2. in χρ. ἐλπ., ubi variat Noster cum 2, 13, 4. e. ἀγαθ. ἐλπ. per syn. adi., scribens idem ad analog. Gr. et Lat. per adi. μεσ. cum subst. ἐλπ.; de re quidem, cf. Rs. Or. V. 4. e V. 3. p. 491. ψήφισμα — μεστὸν ἐλπίδων οὐκ ἐσομένων, at Poss. Call. p. 470. i. τὸν δῆμον — οὐδ' ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν, de pers. adeo, cf. cum gen. pers. Luc., sed de re aut pers. cum gen. rei ib., Rs. Or. V. 6. Dem. ubi et cum particip., cui add. 242, 1. Xen. M. S. Z. Aet. V. h. The. Fi. Dion. H. S. T. 1. Fa. Aes., Abr. L. Ar., Arist. Plut. v. 188. 193. L. N. T. Poss. Sy., ubi Herodian. confusus cum Herodt., tum absolute de pers. Xen. Cyr. et Arist. Plut. v. 695., ut de re L. Bos. Ell., qui et extrinsecus sumit pr. ἐκ, sed Sall. Iug. 113, 2. illi — *spei* bonae *pleni*, de pers., cf. N. Cort., non tenente G. Th., ubi modo, cum Gr. n. 916, 82. adolescentiam *plenam* spei *maximae.*

πρὸς πάντας) Pol. πάντας cum sq. iungit, tanquam legens καὶ πάντας, vel ἅμα δὲ πάντας, it. ἔλεγεν ἥκειν. *Steph.*

Liberior P. iam in praecedd. tum ad λογ. ἐποι. addendo adv. ἐκεῖ, e contextu supplendum modo, tum in gradu alio ad χρ., forte et hic fuerit, sed ut potius πρὸς caperet absolute positum, pro *praeterea* s. *insuper*, quibuscum syn. est eius *simul*, haesitans fortassis idem in Nostri participiis cumulatis, quorum utr. δεξ. et λεγ. sine copula cohaeret cum pr. finito tempore λ. ἐπ., sed λεγ. proprie redundat, cum insit in pr. formula λογ. ἐποι., additum tamen separatim propter insertum membrum καὶ κ. —

Digitized by Google

κοινῇ καὶ ἰδίᾳ δεξιούμενος ʃ, et publice et privatim eos benigne complectens: dicens, λέγων, „ἥκειν μὲν ἔκδικος

ʃ) Comma hoc in A. al., pro colo Stp. rel., aut inde depravato puncto Bc. 2. et Pat.

δεξ., ut index disertior orationis alienae, nec molestum, si reddatur per Lat. *sic*, s. *in hunc modum*, nec tantum in N. T. obvium, sed et ap. bonos Gr, cf. L. N. T. Schw. p. 837. cum N., it. 1, 17, 9. e. 2, 1, 16., variante Nostro in δεξ. cum 1, 2, 5. m. per oppressum hic casum pers. pron. αὐτοὺς, (quem Bg. explet, e P. reddens liberius,) non item in formula καὶ κ. κ. ἰδ. cum 2, 4, 7., nisi per adiunctum v.

ἥκειν) Hic praetextus multum illi favoris iam pepererat. *Excipiebatur enim ab omnibus*, (*passim per* provincias,) *quasi* ultor *Pertinacis*, Spart. c. 5. (p. 597. 1.) *Boecl.*

Cf. 2, 9, 11. 14. 16. et 2, 10, 3. et 7., unde et fortasse nomen Pertinacis sibi imposuit, cf. 2, 10, 2. et Spart. c. 7. p. 602. e., mutante Bg. nominativos cum inf. in acc. cum pers. e P., sed de suo etiam pron. addente pers., et manente in ἐκδ. sine supplemento partic. ὡς, quo respiciens P., id adv. mutat in coniunctionem cum v. affinis coniunctivo, et hinc subst. φ in affine particip., non omnino sequente Sch. in „φ. qui caedem alicuius *ulciscitur*" sed ut P. ratio proprie pertineat ad v. ἡκ. cum particip. aliquo, quae tamen ad sensum par est sane praesenti rectioni cum nominativo subst. e genere pers. s. concreti, variante cum illa 2, 6, 12. e. hic Nostro, ut et cum alia 2, 1, 20., ubi adiunctus est simul dat. pers., quam utr. formam modo novit Stp. Th., tacens etiam de hoc praes. pro perf., non item Bud. C. 770, 20. et 1083, 25. Ind. Dem. et Rsk. ad Polb., The. Fi. Xen. Mor. 'Aνβ. e 2, 5, 2. i. Abr. ad Aesch. 1, 600. m. Krb. Obs. p. 148. Loesn. p. 149. m. Thom. M. p. 418. Hes. 1617, i. ἥκει, ἔρχεται, ἢ ἦλθεν, sine N., Schol. Eur. Hec. v. 1. ad rectionem v. cum nominativo subst. proprii nominis v. 3. ἥκω Πολύδωρος, ut v. 503. alio ordine Ταλθύβιος ἥκω, ubi in Vs., saltem de Vernacula ratione, assumendum pron. ἐγὼ, at cum nominativo, e genere ac notione modi, vel alicuius pron. Luc. 1, 21. l. 46. ἐδείκνυεν αὐτῷ — κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι, *monstrabat ipsi et me*, qualis *reverterer*, (qua de vi, pro redire, praeter L. N. T., cf. absolute de pers. Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. ex 11, 10., cum pr. ἐκ V. 7. Is. 8. And. et simul cum adv. The. Fi., quo et retulerim Abr. ad Aesch. T. 2., at de re cum pr. εἰς Rs. Or. V. 7. Ant. ex 719, 9. et tropice de pers. Eur Hipp. Valck. 192, 2. A.) vel alicuius adi. Call. ep. 44, 2. εἰ δ' ἄκων ἥκω, *si* inscius *veni*, ubi pr. vs. et perf. opponitur, Lyco. v. 1369. πρῶτος μὲν ἥξει, *primus* quidem *veniet*, et Abr. ad Aesch. 1, 302. m. ex Soph. θεοῖς ἔχθιστος ἥκω, ubi et Vers. Iohns. ed. *ego diis* sum *invisissimus*, de mente Abr., quem cf. et in Dl. Th., (ut de re Rs. Or. V. 8. And. e V, 4. p. 86. l. 6. νῆες — ἥξουσιν ἀθρόαι σὺ πολὺ ὕστερον,) quibus similis noster hic locus cum subst. e notione modi, ad analog. istorum modo effictus, nihil praebentibus Indd., quam praeterea v. ἡκ. cum inf. Aesch. ep. S., quae rectio par illi P. et par particip., quocum vario variique sensus cum vel sine dat. pers., ad supplendum supra alicubi prolata, cf. Is. Pan. Mor. p. 60. m., in Indd. Soph. Ai. Call. Eur. Phoen. Valck., cui add. p. 445. Aesch. ep. S. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et Anr. Xen. 'Aνβ. M. S. Bach. et Cyr., The. et Pal. Fi., Luc. et Plut. Krg., pro qua rectione in N. T. v. ἡκ.

„τοῦ Περτίνακος φόνου [t], τὴν
„δ' ἀρχὴν παρέξειν καὶ εἴσο-

*se quidem venisse ultorem Perti-
nacis caedis, effecturumque, ut*

t) Colon hic in Ms. Ba.

cum καὶ et alio v. Matth. 8, 11., cf. in sensum tropicum de pers. Xen. Bach. et cum pr. ἐπὶ Rs. Or. V. 8. Lyc. ut in rem criticam et confusionem cum aliis v. v. Ind. Herdt. Abt. ad Aesch. T. 2. et D'Orv. Ch., cum ad ἐκδ. de pers. absolute Suic. Th. et Ind. Luc., sed cum praep. L. N. T., et cum gen. pers. Sb. Ind. ex Eutt. Met. 1, 12, 2., at de re simul Suid. it. Ind. Ael. V. h. et Hom., in quo iterum Noster scribit modo ad analog. cum gen. rei φ., ac forte Lat., ap. G. Th., cum Gr. n. „*mortis* alicuius *ultor* Ovid." quod Lat. ap. Stp. Th. aliunde, at hinc ap. Sb. Ind. cum alio *vindex*, et ipso ap. G. Th. cum Gr. n., sed cum aliis gen. rei, cf. 2, 9. 11. 14. et 16. ad τοῦ Π. φ.

τὴν δ' ἀρχ.) Vide, quae notamus supra ad 2, 3. (24.) *Boecl.* Leg. ἀριστοκρατίᾳ, in dativo, se operam daturum, ut gubernatio sua aditum patefaceret optimatum principatui. *Reisk.*

Cuius dativus, ut deinde ostendetur, non est necessarius, ut interpretatio totius loci cum Bg conspirat, quanquam videtur servasse reliquam lectionem vulg., nec in καὶ ostensa emendatione quadam, nec eo καὶ per Lat. *etiam* explicato, ubi Sch. in v. παρ. modo subst. tenet Lat. *imperium*, deserto vel sic P., qui obscure tantum refert vulg. lectionem, usus libertate plurima, tum in v. παρ. per dupl. phrasin, cum in subst. duobus ἀρ. καὶ εἰσ. per unum iterum, et denique in ordine alio ultimi ἀρ., ubi Bg. servat modo Lat. et syn. phrases ad v. παρ., legens praeterea, opinor, αὐτοῦ pro καὶ, quasi in hoc lateat τοῦ, e confusis litteris, sed αὐ perierit ob pr. finitionem ειν, et capiens subst. ἀρχ. non pro syn. cum sq. εἰσοδ., sed proprio sensu; quam quidem rationem fortassis et e P. efficias, si sumatur libere reddidisse ἀρχ. *se principe* et εἰσοδ. *fundamentum*; nihil hinc tenente Stp. Th., ubi nec quid simile in v. εἰσοδ., at in ἀρχ. 1, 550. D. m. aliunde pro *fundamento*, quod firmet primam rationem, Politiano tributam a nobis, manentibus in vulg. tum ob consensum librorum, tum quia sententiam edit commodam hanc, *sed* initium *daturum esse* se *et* aditum *aristocratiae*, i. e. sub se fore aristocratiam et initium eius; quam promittit Severus, imitatus Pertinacem et in hoc, cf. 2, 3, 24. ut per copiam Noster iunxerit ἀρχ. et εἰσοδ., interiecto v. iterum, ut alibi quoque ἀρχ. copulat cum syn. quodam, cf. 7, 1, 1., sed et alii scriptores id faciunt, cf. Stp. Th. l. l. e Dem., quem locum et Ind. habet, cui add. 291, 9., it. Orph. h. 36, 4. ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ λ., e cuius Ind. v. ἀ. cf. loca cum gen. aliquo rei per hanc quidem notionem, ut et absolute aut cum v. alio praeter Soph. Ai. v. 282. et Theogn. v. 1129., cf. Call. Lyco. Eur. Hipp. Valck., Herdt. Thuc. Aesch. ep. S. et Fi. Rs. Or. V. 7. Is. 8. And. Dem., cui add. 204, 11., Ael. V. h. Luc. Diod. S. cum Is. Pan. Mor. p. 13. m. 18. e. 28. i. 87. i. 134. e. it. Poes., ad quam analog. Gr. hic scriptum, ut et quoad v. cum Luc. 3, 163. l. 42. *ἀρχὴν εὔλογον παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ*, *occasionem* et *principium* praeberes *contra te scribendi viro libero*, cf. syn. e Sb. Ind. ap. Zos. 2, 34, 4. *τῆς ἀπωλείας αὐτὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ σπέρματα δέδωκε*, *internecioni* principium *et* semina *praebuit*, sed in εἰσοδ. (quia Indd. tetunt tantum absolute Tbe. Fi. Epist. Luc. Abr. Dl. Th., cum alio sensu, pro

„δον ἀριστοκρατίας. μήτε δὲ 7. *principatus suus fiat initium*
„ἄκριτόν τινα u φονευθήσε- *optimatium status: neque vero*

u) Ms. Ba. μήτε δ' ἄκριτόν τινα λ., cuius δ' cum apostropho, ut alibi, sed τινα reclinato acc. nobiscum et cum A. al. contra τινὰ Stp. rel.

actu adeundi Rs. Or. V. 6., et pro re, quae adit nos, i. reditus, vectigal, Polb. cum Suid.) potius ad Lat. analog., cf. G. Th. „*aditus*, — metaphor. — *dare* oculis, — *uterque vestrum* patefecit *earum* ipsarum *rerum* aditum, *quas quaeremus*, — aditus *virtutis*, (qui gen. est pro pr. *aditus* ad *virtutem*, i. praesidium, cf. Cl. Cic., ubi *aditus laudis* similiter exponendus, s. pro facultate et occasione alicuius rei impetrandae, possidendae, fruendae, sed cum Gr. n.) *introitus*, — in *causam*, i. initium causae et exordium, — *aperto* suspicionis *introitu*, (it. cum Gr. n.) *initium*, — principium et velut ingressus rei maioris, — *initia* ac *semina* Quinctil. — *dare* initium *alicuius rei*, (cf. Ind. Corn. N. „*hoc* initium *fuit* salutis *Atticorum*, — *ab tam* tenui *initio*, i. occasione" it. cum Gr. n.) *principium*, — initium alicuius rei, — modo ad fundamentum refertur, — *quod* mihi *principium* est *mali*, — motionis *principium* alicui *dare*, — movendi *fons* et *principium*" alio tantum ordine, quam supra ap. Orph.; quibus sat firmatam crediderim tum lectionem vulg., tum istius explicationem nostram, sed ut ad Bg. addi queat, fortassis de suo adiunxisse pron. possess. et pro καὶ tentasse illum ὡς, quocum alibi quoque confusum diximus, quod, pro *tanquam* acceptum, et in molliendo similitudine solenne, tamen in tropo iam trito nec audaciore vix necessarium est, nec in Lat. additum ante, nec in Grr. istis similibus cum v. παρ. et δοῦναι. Nec suspicor excidisse quid ante vel post παρέξ., v. c. epitheton, ad ἀρχ. pertinens, unum πρᾳεῖαν, aut duo πρ. καὶ ἥμερον, cf. 7, 1, 3., quasi duo praedicet Severus, praebiturum se principatum mitem ac mansuetum, et praeterea aristocratiam nominatim; cum ad se commendandum suffecerit una promissio illa de aristocratia, in primis ab exemplo et imitatione Pertinacis, ut demonstratum.

μήτε — ἄκρ.) *Fieri etiam senatusconsultum coëgit, ne liceret Imperatori, inconsulto senatu, occidere senatorem*, Spart. *Oxon.*

Spart. sunt c. 7. p. 601. c., ad quae Cas. N. 4. recte monet, Severum fuisse simulatorem et mendacem, cf. Dion. l. l. ad §. 5. λογ. ἐπ., qui penit deinceps interfectos senatores, (ad quos maxime hic respicit Noster.) atque etiam 1262, 62. sq., cf. infra 3, 8, 13., variante Nostro in μητ. δὲ — τινα cum 2, 6, 6. et 2, 4, 2. tantum per interiecta et copulam aliam, sed prae P. severius reddente Bg., at in ἀκρ., ut 1, 14, 13. e., ubi Sch. prope cum P. „iudicio *non condemnatum*" sed Stp. Th. aliunde per brevius *indemnatus*, ap. G. Th. cum syn. ἀκατάκριτος, quo Lat. et alii utuntur, ut Bg. formula quoque Bud. C. 41, 14. sqq., cf. Ind. Thuc., cui add. 141, 72. Dion. H. S. T. 1. Dion. C. Luc. Polb., de pers. quidem, quo sensu caret Ind. Dem., cf. tamen 555, 25. 629, 11. 631, 23. 645, 21. 647, 9. 745, 21. 24. 796, 9., (pro quo syn. formula ἄνευ κρίσεως 628, 19. 631, 10. 647, 18. 721, 18. et syn. adv. ἀκρίτως 212, 22.) ubi, ut ap. Thuc., cum syn. ἀποκτείνειν, quocum Noster ad analog., Phil. in Fl. p. 759. A. m. 761. B. m.; e P. contrahente Bg. duo v. v. in formulam per unum v. cum duobus subst., sed Tayl. ad Lys. Rs. V. 5. p. 598. N. 1. dubitante „quid sit hominem δημοσιεύεσθαι s. τινὰ in pass., cui Rs. in N. respondet in act.

Digitized by Google

„σθαι ἢ δημευθήσεσθαι, μή-
„τε συκοφαντοῦντος x ἀνέξε-

quenquam indicta causa capite aut bonis mulctatum iri, neque

x) Ms. Ba. συκοφαντοῦντας λ. sed ed. Ing. συκοφαντοῦντός τινος ἀνεξ., v. N.

„δημεύειν τινὰ bene Graecum esse, et *proscribere aliquem*, i. q. bona eius publicare" vel plenius ap. G. Th. cum Gr. προγράφω „edicto proposito aliquem civitate eiicere, proposita morte impune a quovis inferenda, si intra certum numerum lapidum deprehendatur, et bonis illius publicatis, vel potius proscribenti attributis" s. de notatione Gr. ac Lat. v., publico in loco proponere scriptum aliquem s. nomen illius cum indicio hoc, ut ipse cum bonis suis sit publici iuris, h. e. eiectus e civitate et exul a quovis occidendus, et bona eius veniant in publicum, i. ad alios, sive plures per venditionem et auctionem, sive ad unum proscribentem; unde Gr. Grammaticis explicatur δημόσιον ποιεῖν et κοινοποιεῖν, cf. Schol. Thuc. et Hes. 1, 883. Nr. 6., brevius scribente Nostro; quam aliis, v. c. Din. Rs. Or. V. 4. p. 93. e. θανάτῳ ζημιώσαντας — δημεῦσαι τὴν οὐσίαν λ. et Xen. Hell. Mor. p. 46. e. ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημευθῆναι, sed in pass. de pers. absolute tamen non sine omni auctoritate, cf. ad Hes. 1, 928. N. 12. „Chrysost. πάντοθεν ἐλαύνεσθαι καὶ δημεύεσθαι" sine Vs., e quo Chr. affert Stp. Th. „δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, *bonorum* proscriptione *et* publicatione *mulctatus*" ubi adeo pass. de pers. cum acc. rei solenni, quod reddiderim, *publice* s. publica auctoritate *privatus* s. mulctatus *bonis*; non aliter reperto praeterea pass., quam de re, et quidem absolute, ap. Dem., sine Ind., 634, 23., qui locus est Stp. Th., 1014, 18. p. sq. l. 9. Rs. Or. V. 6. (it. Ael. V. h. cum Foes.) sed cum pr. ὑπὸ ib. V. 6., at frequentius act., idque cum acc. pers. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 7, 1, 7., aut cum acc. rei ib. ex eodem 5, 5, 2., cf. Thuc. Schol. Rs. Or. V. 6. ex 861, 4. et V. 8. Din. it. Dem. uno loco, cui add. 752, 6. ἀφέντες τὸ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, Gem. Pl. e p. 104. e. Dion. H. S. T. 1. cui add. 325, 43. τινὰς — ἀπέκτεινε, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσε, Suid. sine χρήσει, nec coll. ad Hes., Poll. 4, 37. 9, 10. sed Poss. Call. tantum e Stp. Th., (cf. syn. δημοσιεύειν, praeter Hes. et Suid., in act. cum acc. rei Xen. Hell. Mor. et cum acc. pers. Suic. Th. ubi et pass. de re, absolute, et cum praep. Long. Mor.) variante hic Nostro quodammodo cum 7, 3, 10. φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου, quanquam exilium et proscriptio interdum separantur, cf. Dion. H. S. T. 1. 210, 19. it. p. sq. l. 13. et 288, 23. 726, 41. et Diod. S. 1, 483. l. 23. φυγαδεῦσαι τοὺς εὐπορωτάτους —, καὶ τὰς οὐσ. αὐτῶν δημεῦσαι, nostrum locum me reddente *occisum* aut *proscriptum iri*, s. *occidendum* aut *proscribendum esse*, cf. Spart. c. 8. p. 603. m. amicos *Iuliani* incusatos *proscriptioni ac* neci *dedit*.

συκοφ.) Forte συκοφαντοῦντος τινὸς ἀνεξ. *Steph*. Quod pronomen, subito ab Ing. exceptum, aut suppleveris e pr. τινὰ alius casus, aut ne desideres quidem in particip. pro subst., ut e P. servat Bg. et partim Sch. in „v. *delatorem* passurum *esse*, ἀν. toleraturum *esse*" sed Sb. Ind. „ἀνέχεσθαι συκοφαντούντων, *ferre*, sic 281, 7." qui locus e Xiph. habet sane v. med. cum gen. pers., ut et alius eius e Zos. 692, 25. ed. Cell. 2, 40, 5., cf. e Synes. ap. Stp. Th. 1, 1334. A. e. e Bud. C. 1403, e. L. N. T., ubi et alio sensu ille Stp. l. l. E. m., Loesn. Obs. p. 342. m. Kypk. T. 2. Aesch. ep. S., sed sine Ind. ap. *Dem*. 112, 12. 990, 21., sed cum acc. pers., praeter alius

Digitized by Google

„σθαι [y], ἀλλὰ βαρυτάτην [z] *toleraturum delatores: sed sum-*
„εὐδαιμονίαν τοῖς ἀρχομένοις *mam felicitatem subiectis prae-*

y) ἀνέξασθαι A. 2. al., ut in pr. φονευθήσεσθαι B. 2. R., per operarum virium. Hic vero nobiscum comma in A. et al., pro Stp. rel. colo, quod et in Ms. Bg., v. N. z) βαθυτάτην unae Ing., v. N.

sensus Xen. Bach. Z., etiam ap. Luc., (ubi et cum acc. rei, cf. Thuc. Dem., cui add. 68, 13. 281, 9. 614, 17. 475, 25. 755, 1. Ael. V. h., it. ad Moer. p 176. ex Aesch. et Arist Lys., cum Bud. C. 1404, i.) qui casus in Ms. hic fuerit minus e glossa per comparationem aliorum, quam e lapsu in litteris, cum Mss. rel. maneant in vulg, contra quos valeat forte nihil P. acc. plur., (etiam a Bg. retentus, non item a Sch.) cum libere vertere potuerit ille, ut Sb. memoriter faciebat in Gr. hinc plur. gen.; non spectante Stp. Th. ad Bg Lat subst. in particip., cf. ad N. T. Lex. et Obs. Loesn., Suid. et Ind. Dem., cui add. 475, 25., variante Nostro cum 2, 4, 16. pro subst. συκοφάντας, sed Severo illuc etiam respiciente ad imitandum Pertinacem. Caeterum in ἀνεξ. med. oppressum ἑαυτὸν pron. nec Intp. Lat. suppleverunt, quo fit subito transitus a pr. pass. et a pers. aliena ad propriam; ut licuisset colon poni post δημευθ., nisi neg. duae μήτε — μήτε cum sq. ἀλλὰ solerent arctius copulari, qua de causa et post ἀνεξ. comma placuit tantum.

βαρυτάτην) Scribo βαθυτάτην εὐδ. *Steph.* βαρὺς et βαθὺς saepissime confunduntur. Basil. Homil. 23. χωρίον φάραγξι βαρείαις διεῤῥωγὸς, lege βαθείαις. In quibusdam locutionibus aeque βαρὺς, ac βαθὺς, locum habere potest, ut in illo Plut. in Parall. πίνοντες παρὰ τὸ σύνηθες, εἰς ὕπνον τοῦ δέοντος βαρύτερον κατενέχθησαν. *Leisn.* Inepte! meo periculo lege βαθυτάτην εὐδ. *Stroth.*

Leisn. etiam ad calcem Ox. „Hesych. βαρὺ, μέγα. Facile βαθὺ et βαρὺ permutari, patet ex Obs. Misc. V. 2. p. 249. sq. Ael. V. h. 2, 11. et 36." quae loca quoque illeverat margini Ox. In membro hoc ἀλλὰ — παρεξ. omisso a P., tenet Sch. modo „βαρ. summam *felicitatem*" qua de adiectivum Lat. vulg lectionis severum *gravis* nec G. Th. habet, nec dici potest commode, nisi quoad valet i. q. *magnus*, cf. 839, 58., aut i. q. *multus*, cf. ib. l. 82. et 92., it. Cort. ad Sall. p. 966. b. m. et Ind. Iust., quarum notionum in Gr. vulg. neutrum habet Stp. Th. nec L. Ern., at huius Ind. Polb. priorem „χεὶρ βαρεῖα, magnae *copiae*, ut Ioseph. 10, 11, 1. βαρυτάτη δύναμις. βαρυτέρα παρασκευὴ, *maior*" in loco quidem Ios. ut sit Vs. *una* cum *gravis* armaturae *militibus*, et V. L. βαθυτ., ut ap. Suid. 1, 416. e. βαρεῖα χεὶρ, ἡ δυνατὴ, manus *potens*, et eadem Vs. in subiecta χρήσει anonymi, nec haec collata ad Hes. 1, 693., nec p. 696. ad illa Leisn. inde Nr. 14. aliqua Nota; unde fortassis vulg. lectio sustineatur, ut et e Lyco. v. 156. βαρὺν πόθον, gravem *cupidinem*, it. ex his Rs. ad Polb. p. 747. e. „βαρὺς de fluvio dici, rarum quidem est, non tamen omnino absurdum. Si urbs magna dicitur βαρεῖα, quidni etiam fluvius ingens, spectabilis, quasi gravis undis. Cogitavi tamen aliquando βαθὺς, *profundus*" qui spectat, credo, ad Polb. 1, 17. p. 26. m. τὴν τῶν Ἀκραγαντίνων πόλιν — καὶ βαρυτάτην ἅμα τῆς αὐτῶν ἐπαρχίας, *Agrigentinorum oppidum* — et *suae* ditionis *amplissimum*, quem locum non praebuit Ind., sed L. N. T. Schw. p. 238. N. cum Lat. eodem, sub „βαρ. — 2) amplus, splendidus, maioris momenti" quo sensu postr. ibi fuerit Lat. *gravissimum*,

„παρέξειν, καὶ πάντα πρά-„ξειν εἰς ζῆλον τῆς Μάρ-„κου ἀρχῆς ᵃ⁾. ἕξειν δὲ τοῦ

biturum, et omnia factu-rum ad aemulandum Marci imperium. Habiturum

a) Pro colo Srp. rel., it. commate Bs., punctum quoque in A. al., placitum nobis ob constantiam, cum et in §. 6. extr. posuissemus.

pro nostratium *die wichtigste*, quorsum et pertinet locus subiectus Matth., similiter acceptus in L. Fi. et Krb., cf. Cl. Cic., ut isto quidem loco non satis nitendum sit, sed forte magis affini βάρος πλούτου, it. ἀρετῆς, de quibus cf. Abr. ad Aesch. 1, 242. et 656. e. it. D'Orv. Ch. p. 54. m., ubi proprie de confusis agitur βαρὺς et βαθὺς, in quam partem criticam, praeter dicta ad 1, 2, 6. Exc. e., cf. Loesn. Obs. p. 222. m. tum ad Herdt. p. 324. N. 94. it. Ael. V. h. 6, 6. m, ut forte etiam ap. Hesy. 2, 334. m. κοῦφα, τὰ μὴ βαθέα, legendum βαρέα, et alibi confusis ρ et θ elementis figurae maiusculae, cf. Poll. 4, 85. N. 94. in εὐρεῖα et εὐθεῖα, ex h. l. forte dubitante Sb. Ind. per formulam suam „pro βαθυτάτην" nec certum, an sic quoque maluerit Bg., cum et Sch. in vulg. lect. similiter reddiderit, etsi fortasse sensum modo secutus; pro vulg. adi. cum subst. εὐδ. nihil ferentibus Thom. M. p. 651. e. it. Foes., nec Indd. Call. Ern. et Loesn., Hesd. Soph. Ai. Lyco. Mus. et Theogn., it. Herdt. Xen. M. S. et Bach. Aesch. Fi. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. et Dem. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Luc. Fa. Aes. Geop. cum L. N. T. et Kypk. T. 2., nec in εὐδ., (cf. absolute vel cum aliis adi. Hs. Plut. et Fa. Aes. [illegible] Ev. et Pan. Mor. p. 135. i. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. per veros numeros 143, 21. cui add. 172, 10. it. Luc., ubi vicinum ἐν πάσῃ εὐδ. λ., ut Thuc. cum μεγίστῃ, non item cum v. παρεχ., per analog. saltem iuncto, nec cum §. pr. variato, nisi per adiunctum, nec tandem in adi. Stp. βαθ., cf. e poëtis ante, praeter Mus., tum Xen. Bach. Ael. V. h. Polb. Luc. Diod. S., Pal. Fi. Dion. H. l. l. Geop. Fa. Aes. Abr. Dl. Th. cum L. N. T., quorum Schw. add. Dion. C. 1121, 79. et Ind. Sb. e Zos. 5, 9, 6., it. Suid. Hes. Thom. M. p. 138. it. ad Herdt. l. l. Abr. L. Ar. p. 310. e. Graev. L. Hes. p. 95. e. Spanh. ad Call. T. 2. p. 119. i. 806. e. ad Arist. Av. v. 1712. Kust. et Beck., ad Polb. Vales. T. 3. p. 181. i. Wess ad Diod. S. 2, 552. b. N. 82. D'Orv. Ch. l. l. tum ad Ael. V. h. 2, 36. et 6, 6. e., ad Luc. 1, 608. b. N. 93. it. 2, 311. b. N. 41. et 3, 356. b. N. 48. Klotz. Tyrt. p. 74. Harl. Chr. Gr. p. 128. Cas. ad Suet. Vit. c. 13. et Cl. Cic. Ind. Gr. βαθ., cui coniecturae faveat non tantum usus huius adi. sensu tropico frequentior ap. alios, sed et aliquis adeo ap. Nostrum infra in εἰρήνῃ βαθείᾳ, quo tropo respiciat Noster ad Lat. *altus* et *profundus*, ubi G. Th. nihil cum subst. nostro, et tantum simile quid per gradum v. e. „*pace* profundissima *florentes*" sed ut hoc quoque tropicum redeat ad Bg.

πάντα πραξ.) P. deserit quoque Sch. in „πρ. *facturum* esse *omnia* ad *aemulationem* imperii *Marci*" ubi Bg. reddit praep. cum subst. iterum per syn. particip., variante Nostro per hanc formulam pro nudo abl. 1, 2, 8. et per privum subst. pro dupl. 2, 4, 3., sed tenente Sb. Ind. nostrae pr. εἰς alias syn. πρὸς et κατά.

ἕξειν) Leisn. ad m. Ms. Bg. „desunt quaedam in versione" haud dubie culpa scribae, qui omiserat totum hoc membrum ἕξ. — γνώμην, a nobis statim restitutum, et partim e P. liberiore, quoad ordinem etiam, qui

„Περτίνακος οὐ μόνον τοὔνο-„μα[b], ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην.“ Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείϛους εἰς εὔνοιαν καὶ πίϛιν, ὧν ὑπισχνεῖτο. ἦσαν δέ τινες[c] τῶν[d] πρεςβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, οἳ προὔλεγον[e] λαν-

vero *Pertinacis non ſolum nomen, ſed et animum.* 8. Huiuscemodi quaedam loquens illexit plerosque ad benevolendum et credendum, 9. quae promittebat. Erant tamen aliqui ex ſenioribus nec ignaris eius ingenii, qui praedi-

b) τ' οὔνομα Ox. cum Par. 2. mendoſe, cf. 2, 4, 13. c) Sic nobiscum Ms. Ba. et edd. rel., praeter Stp. al. δὲ τινὲς, cf. 2, 10, 13. d) τῶν omiſſum mendoſe in B. 2. Ox. Par. 2. e) Sic tacite quoque Ms. Ba. cum Stp. rel., pro πρoῦλ. cum leni ſimul A. al., cf. 2, 13, 21. e.

tamen ad ſenſum bene in *τοὔν. cognomen*, cf. 2, 10, 2. Spart. c. 7. e. p. 602., ubi Caſ. N. 4. locus Aur. Vict. eſt de Caeſ. 20, 10. cognomento *Pertinax*, cf. 2, 10, 19. ubi Sch. „εἶξ. *habitur.* eſſe *mentem*, h. e. eo animo futurum eſſe“ ſcribente Noſtro in formula tota cum Gtt. et Lat. (cf. Ind. Luc. in nom. utr. et G. Th. in v., ſed alio ſenſu γν. ἐχ. Ind. Sb.) at variante in τοὔν. cum 2, 4, 13. τὸ ὄν., cf. Ind. Dem., cui add. 96, 11. 112, 25. 171, 1[illegible]386, 11. 998, 27. p. ſq. l. 3. 1009, t4. 18. p. ſq. l. 5.

τοιαῦτα) In v. λ. variatur eum ſyn. εἰπὼν 2, 10, 19., addito iterum pron. τινὰ ad variandum, cf. 2, 8, 9., aliunde Srp. Th. tenente Lat. Bg. Mox Sch. deſcrit P. in „πιϛ. ad *credendum* adducere *ea*, quae *promittebat*“ vicinius ad Bg., pro ſeveris, *ad* benevolentiam *et* fidem *eorum*, *quae* rel., ut ſervetur gen. cum πιϛ., etiam Lat. uſitatus, cf. G. Th., huc ſpectante Srp. Th. ſine Vs. 1, 89. E. m. ſub Lat., affini iſti Bg., ubi Noſter in v. ὑπ. variat cum 2, 9, 14. per praep. ſyn., ex analog. ſaltem copulatam, (cf. Ael. V. h. 13, 4.) et cum 2, 4, 3. e. modo per v. ſyn., it. cum 1, 6, 24., et ſimul per additum artic. in τοὺς πλ., ubi opprimitur pron. αὐτῶν, ſc. τῶν βουλευτῶν, qui latent in remotiori §. 5. τὴν σύγκλητον.

ἦσαν δὲ λ.) Bg. meliori ordine, quam P., at ex eodem in δὲ, cf. 1, 6, 8., et in τιν. cum gen., ut alibi; in ſq. πρεσβ. hic Noſtro apertius indicante ſenatores, quam 2, 4, 3., quia de iisdem ſermo fuit in pr., oppreſſo ſimiliter pron. αὐτῶν, aut αὐτῆς, ſc. τῆς συγκλήτου. At in ſq. formula Bg. liberior per adi. ſyn. et negat. duas, quod eſt potius Gr. οὐκ ἀγνοούντων, pro aiente viciniori *et gnaris*, ut tamen ſervarim *et* noſcentium *eius ingenium*, ponente Sb. Ind. hunc locum ſub Lat. *noſſe*, et Stp. Th. ſub ſyn. formula *cognitum habere*, ubi Noſter ſequitur ſaltem analogiam, et forte Lat. maxime, cf. de τὸν τρ. et Lat. Bg. ad 1, 2, 3. e. it. G. Th. v. *ingen.* et *noſc.*

οἳ προὔλ.) P. libertatem in contracta oratione per omiſſa ἦσαν οἳ, et addito adv. temporis, it. adi., deſerit Bg., at Stp. Th. ſolam ſcripturam προὔλ. dedit, ſecus ac hic in ed., varie ſic etiam exhibente textu Dem. 73, 2. et 240, 26., quo Stp. reſpicit ſine Ind., cui et add. 96, 19. 114, 2. 249, 3., ignorans idem cum ὅτι, cf. L. N. T. e 2 Theſſ. 3, 4. Pal. Fi., Rs. Or. V. 7. Ant., cf. V. 8. Din. et Lyc. cum Ael. V. h. et Diod. S., variante Noſtro cum v. προειπεῖν ſupra, et cum 2, 13, 21. e. in λ. tantum

Digitized by Google

θάνοντες [f], ὅτι ἄρα εἴη ἀνὴρ πολύτροπός τις, καὶ μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαί πράγμασιν [g], ὑποκρίνασθαί [h]

cebant clanculum, nimirum eſſe illum virum verſipellem, et arte ſcire tractare negotia: diſſimulare et ſimula-

f) μανϑ. Ing. 2. mendoſe. g) Pro puncto A. et Bs., it. colo Stp. rel., tantum in Ox. comma hic, recte, cum a pr. ὅτι εἴη ἀνὴρ pendeant et ſqq. adhuc. h) Ms. Ba. ὑποκρίνεσθαί τε, ſed α eſt ſcriptum ſuper ε a prima manu. *Mart.* v. N.

in tempore, et per alia quaedam in ſqq. ſuper moribus Severi cum 2, 9, 18.

ὅτι ἄρα λ.) P. omiſſam particulam nec Sch. neglexit „quod *utique* ſ. *nempe*“ e Stp. Th. 1, 508. E. m. aliunde, quorum poſtr. ſyn. cum Bg. huc convenit, ubi Noſter variat pro δὴ poſt ὅτι 1, 9, 22., ſenſu explicandi et magis definiendi in alienaque oratione monſtranda clarius, cf. Hoog. Op. p. 113. §. 10. et ſine Ind. Dem. 391, 13.; pro Gr. τὶς e P. ſubſtituente Bg. ſyn. pron. demonſtr. ex aſſumto ad v. εἴη pron. αὐτὸς, et oppreſſo adeo pron. τὶς, ut alibi, hic poſt ſubſt. et adi., ubi habent et Lat. ſeveram formulam, cf. G. Th. *magni* cuiusdam *hominis*, et ſq. l. 88. it. *alicuius* certae *perſonae* 249, 16., cf. ſupra 1, 6, 1., noſtratium *ein*, Gr. ſyn. εἷς, in πολ. e P. reddente Bg. cum Sch., qui et *verſutus* addebat ex Ind. Sb., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item alterum, ut G. Th. in Bg. recte „pro aſtuto et callido ſimulatore“ cf. Ind. Hom. et Thuc. cum Schol. ad utr., Eutr. Met. et Kypk. 2, 383. e. cum Heſy. et ad Stp. ſubſt. πολυτροπία ſine auctore Ind. Dion. H. S. T. 2., pereunte et hic, in Vs. ſaltem, parte vocabuli prima.

μετὰ τεχν.) Leisn. ad Ox. modo Vernacula haec „der *ſeine* Sachen *künſtlich* anzufangen *weiß*“ e P. ſervante Sch. quaedam modo in „προσφ. tractare *res*, πρα. *aſtu* rem *tract.*, τ. *aſtu* et *arte* tract. *negotia*“ in poſtr. his per P. copiam, ſed non vertente hinc Stp. Th. in τ. 3, 1430. D. e. cum lect. al. τοῖς πρ. memoriter, at ſimile quid praemittere ex Iſ. Ev. μ. δόλου καὶ τ. περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν ed. W. 286, 43. *dolo* et *fraude*, ſed Fd. p. 19. e., ubi Ind. v. μ. et τ. fraude *et* artibus *adhibitis*, ut in pr. μ. cum ſubſt. ad 1, 2, 2. m. Bg., qui h. l. e P. per formulam abl. nudi, pro quo variatur cum 1, 10, 10. e. et per unum modo ſubſt., ad exemplum Charit. p. 4. l. 17., ubi ſq. per variationem πανουργίᾳ, Vs. p. 5. l. 6. *artibus*, at p. 130. l. 7. Vs. p. 151. pen. *cum aſtutia*, cf. D'Orv. p. 659. e. et ſine Ind. Acl. V. h. 12, 33. e. ſyn. διὰ τέχνης καὶ πανουργίας λ. *technis* et *calliditate*, non praebente G. Th. cum praep. Lat. ſevera, ſed cum v. Bg. e P. ap. Ter. He. 2, 3, 125. (ad quem Weſth. comparat Eun. 5, 4, 2. *aſtu* rem *tractavit*,) et bene in v. i. „*tractare* eſt circa rem — quocunque modo verſari, et in ea occupatum eſſe“ et Stp. Th. 4, 118. F. poſt formulam Lat. eandem aliunde „οὕτω προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, ita *me* gero *in* hoc *negotio*“ cf. Zoſ. 1, 5, 5. οὐκ ἂν ἀρκέσοι πᾶσι κατὰ τὸ δέον προσενεχθῆναι, non *ſuffecturus* erat *ad* ſatisfaciendum *omnibus* ex *officio*, ubi ſq. expl. ἐπικουρῆσαι, variante Noſtro quadam ratione cum 2, 12, 5. χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, (quod v. etiam noſtro ſubſtituitur ap. Dem. 1428, ult.) et ſcribente ſaltem ad analog., ubi noſtratium *verfahren* iterum eſt commodum, cf. 1, 13, 14.

„Περτίνακος οὐ μόνον τοὔνομα[b], ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην.“ Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖτο. ἦσαν δέ τινες[c] τῶν[d] πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, οἳ προύλεγον[e] λαν-

vero *Pertinacis non solum nomen*, *sed et animum*. 8. Huiuscemodi quaedam loquens illexit plerosque ad benevolendum et credendum, 9. quae promittebat. Erant tamen aliqui ex senioribus nec ignaris eius ingenii, qui praedi-

b) τ' οὔνομα Ox. cum Par. 2. mendose, cf. 2, 4, 13. c) Sic nobiscum Ms. Ba. et edd. rel., praeter Stp. al. δὲ τινὲς, cf. 2, 10, 13. d) τῶν omissum mendose in B. 2. Ox. Par. 2. e) Sic tacite quoque Ms. Ba. cum Stp. rel., pro προῦλ. cum leni simul A. al., cf. 2, 13, 21. e.

tamen ad sensum bene in τοὔν. *cognomen*, cf. 2, 10, 2. Spart. c. 7. e. p. 602., ubi Caf. N. 4. locus Aur. Vict. est de Caes. 20, 10. cognomento *Pertinax*, cf. 2, 10, 19. ubi Sch. „ἐξ. *habitur*. esse *mentem*, h. e. eo animo futurum esse“ scribente Nostro in formula tota cum Grr. et Lat. (cf. Ind. Luc. in nom. utr. et G. Th. in v., sed alio sensu γν. ἐχ. Ind. Sb.) at variante in τοὔν. cum 2, 4, 13. τὸ ὄν., cf. Ind. Dem., cui add. 96, 11. 112, 25. 171, 1. 886, 11. 998, 27. p. sq. l. 3. 1009, 14. 18. p. sq. l. 5.

τοιαῦτα) In v. λ. variatur cum syn. εἰπὼν 2, 10, 19., addito iterum pron. τινὰ ad variandum, cf. 2, 8, 9., aliunde Srp. Th. tenente Lat. Bg. Mox Sch. deserit P. in „πις. ad *credendum* adducere *ea*, quae *promittebat*“ vicinius ad Bg., pro severis, *ad* benevolentiam *et* fidem *eorum*, *quae* rel., ut servetur gen. cum πις., etiam Lat. usitatus, cf. G. Th., huc spectante Srp. Th. sine Vs. 1, 89. E. m. sub Lat., affini isti Bg., ubi Noster in v. ὑπ. variat cum 2, 9, 14. per praep. syn., ex analog. saltem copulatam, (cf. Ael. V. h. 13, 4.) et cum 2, 4, 3. e. modo per v. syn., it. cum 1, 6, 24., et simul per additum artic. in τοὺς πλ., ubi opprimitur pron. αὐτῶν, sc. τῶν βουλευτῶν, qui latent in remotiori §. 5. τὴν σύγκλητον.

ἦσαν δὲ λ.) Bg. meliori ordine, quam P., at ex eodem in δὲ, cf. 1, 6, 8., et in τιν. cum gen., ut alibi; in sq. πρεσβ. hic Nostro apertius indicante senatores, quam 2, 4, 3., quia de iisdem sermo fuit in pr., oppresso similiter pron. αὐτῶν, aut αὐτῆς, sc. τῆς συγκλήτου. At in sq. formula Bg. liberior per adi. syn. et negat. duas, quod est potius Gr. οὐκ ἀγνοούντων, pro aiente viciniori *et gnaris*, ut tamen servarim *et* noscentium *eius ingenium*, ponente Sb. Ind. hunc locum sub Lat. *nosse*, et Stp. Th. sub syn. formula *cognitum habere*, ubi Noster sequitur saltem analogiam, et forte Lat. maxime, cf. de τὸν τρ. et Lat. Bg. ad 1, 2, 3. e. it. G. Th. v. *ingen.* et *nosc.*

οἱ προύλ.) P. libertatem in contracta oratione per omissa ἦσαν οἱ, et addito adv. temporis, it. adi., deserit Bg., at Srp. Th. solam scripturam προῦλ. dedit, secus ac hic in ed., varie sic etiam exhibente textu Dem. 73, 2. et 240, 26., quo Srp. respicit sine Ind., cui et add. 96, 19. 114, 2. 249, 3., ignorans idem cum ὅτι, cf. L. N. T. e 2 Thess. 3, 4. Pal. Fi., Rs. Or. V. 7. Ant., cf. V. 8. Din. et Lyc. cum Ael. V. h. et Diod. S., variante Nostro cum v. προειπεῖν supra, et cum 2, 13, 21. e. in λ. tantum

θάνοντες [f], ὅτι ἄρα εἴη ἀνὴρ πολύτροπός τις, καὶ μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαί πράγμασιν [g], ὑποκρίνασθαί [h]

cebant clanculum, nimirum eſſe illum virum verſipellem, et arte ſcire tractare negotia: diſſimulare et ſimula-

f) μανϑ. Ing. 2. mendoſe. g) Pro puncto A. et Bs., it. colo Stp. rel., tantum in Ox. comma hic, recte, cum a pr. ὅτι εἴη ἀνὴρ pendeant et ſqq. adhuc. h) Ms. Ba. ὑποκρίνεσθαί τε, ſed α eſt ſcriptum ſuper ε a prima manu. *Mart.* v. N.

in tempore, et per alia quaedam in ſqq. ſuper moribus Severi cum 2, 9, 18.

ὅτι ἄρα λ.) P. omiſſam particulam nec Sch. neglexit „quod *utique* ſ. *nempe*“ e Stp. Th. 1, 508. E. m. aliunde, quorum poſtr. ſyn. cum Bg. huc convenit, ubi Noſter variat pro δὴ poſt ὅτι 1, 9, 22., ſenſu explicandi et magis definiendi in alienaque oratione monſtranda clarius, cf. Hoog. Op. p. 113. §. 10. et ſine Ind. Dem. 391, 13.; pro Gr. τὶς e P. ſubſtituente Bg. ſyn. pron. demonſtr. ex aſſumto ad v. εἴη pron. αὐτὸς, et oppreſſo adeo pron. τὶς, ut alibi, hic poſt ſubſt. et adi., ubi habent et Lat. ſeveram formulam, cf. G. Th. *magni* cuiusdam *hominis*, et ſq. l. 88. it. *alicuius* certae *perſonae* 249, 16., cf. ſupra 1, 6, 1., noſtratium *ein*, Gr. ſyn. εἷς, in πολ. e P. reddente Bg. cum Sch., qui et *verſutus* addebat ex Ind. Sb., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item alterum, ut G. Th. in Bg. recte „pro aſtuto et callido ſimulatore“ cf. Ind. Hom. et Thuc. cum Schol ad utr., Eutr. Met. et Kypk. 2, 383. e. cum Heſy. et ad Stp. ſubſt. πολυτροπία ſine auctore Ind. Dion. H. S. T. 2., pereunte et hic, in Vs. ſaltem, parte vocabuli prima.

μετὰ τεχν.) Leiſn. ad Ox. modo Vernacula haec „der *ſeine* Sachen *künſtlich* anzufangen *weiß*“ e P. ſervante Sch. quaedam modo in „προσφ. tractare *res*, πρ. *aſtu* rem *tract.*, τ. *aſtu* et *arte* tract. *negotia*“ in poſtr. his per P. copiam, ſed non vertente hinc Stp. Th. in τ. 3, 1430. D. e. cum lect. al. τοῖς πρ. memoriter, at ſimile quid praemittente ex Iſ. Ev. μ. δόλου καὶ τ. περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν ed. W. 286, 43. *dolo* et *fraude*, ſed Fd. p. 19. e., ubi Ind. v. μ. et τ. fraude *et* artibus *adhibitis*, ut in pr. μ. cum ſubſt. ad 1, 2, 2. m. Bg., qui h. l. e P. per formulam abl. nudi, pro quo variatur cum 1, 10, 10. e. et per unum modo ſubſt., ad exemplum Charit. p. 4. l. 17., ubi ſq. per variationem πανουργία, Vs. p. 5. l. 6. *artibus*, at p. 130. l. 7. Vs. p. 151. pen. *cum aſtutia*, cf. D'Orv. p. 659. e. et ſine Ind. Ael. V. h. 12, 33. e. ſyn. διὰ τέχνης καὶ πανουργίας λ. *technis* et *calliditate*, non praebente G. Th. cum praep. Lat. ſevera, ſed cum v. Bg. e P. ap. Ter. He. 2, 3, 125. (ad quem Weſth. comparat Eun. 5, 4, 2. *aſtu* rem *tractavit*,) et bene in v. i. „*tractare* eſt circa rem — quocunque modo verſari, et in ea occupatum eſſe“ et Stp. Th. 4, 118. F. poſt formulam Lat. eandem aliunde „οὕτω προσφέρομαι τούτῳ τῷ ἔργῳ, ita *me* gero *in* hoc *negotio*“ cf. Zoſ. 1, 5, 5. οὐκ ἂν ἀρκέσοι πᾶσι κατὰ τὸ δέον προσενεχθῆναι, non *ſuffecturus* erat *ad* ſatisfaciendum *omnibus* ex *officio*, ubi ſq. expl. ἐπικουρῆσαι, variante Noſtro quadam ratione cum 2, 12, 5. χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, (quod v. etiam noſtro ſubſtituitur ap. Dem. 1428, ult.) et ſcribente ſaltem ad analog., ubi noſtratium *verfahren* iterum eſt commodum, cf. 1, 13, 14.

τι καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, ἱκανώτατός ἐστιν[i] ἀνύσαι, καὶ τὸ χρειῶδες καὶ τὸ λυσιτε- | re quidvis aptissimum, et insuper efficere, quod usui

i) Ms. Ba. ab edito non discrepat, nisi quod comma post ὁτιοῦν non habet, sed post ἐστιν, et consequentia verba connectit, deleto commate post ἀνύσαι, quod scribitur ἀνῦσαι, ex quibus exsculpi fere potest, quod Stp. malebat. *Mart.* Sed Ms. Vi. „ἱκανώτατός τε" et edd. solae leg. ὁτιοῦν ἱκανώτατός ἐστιν καὶ ἀνύσαι, κατὰ τὸ χρ., ut nullum comma post ὁτιοῦν modo in Ox., et post ἀνυσ. nullum modo in A. 2. cum β. 1., v. N.

ὑποκρίνασθαι) Talis Catilina, de quo Sall. 5, (3.) varius, *cuiuslibet rei simulator ac* dissimulator. *Leisn.*

Ibi Cort. p. 32. a. e. „*simulo*, quod facere nolo, *dissimulo*, quod facere volo, — Herodi. 2, 14, 9. effert per ὑποκρίνειν et προσποιεῖν" ad quod discrimen et P. reddidit cum Sch. „προ. simulare *et* dissimulare *omne*, quod *libuerit*, ὑπ. *diss.* et *simulare* quodcunque *tandem*, ὁτ. *quodvis*" at Bg. alio ordine, sed ut alibi, cf. 2, 9, 18. et 1, 10, 12., rursus autem e P. etiam Stp. Th. 2, 438. D. in v. ὑπ., sed 3, 439. e. per lect. al. ὑποκρίνεσθαι λ., in qua Ms. eadem lect. ob relictum aor. in πρ. sq. potius fuerit lapsus librarii in litteris, quam ingenium e glossa ad ostendendam aor. vim pro praes., quae duo tempora copulantur iterum hic ob pr. προσφ., cf. ad v. ὑπ. 2, 9, 18. Vs. quandam in N. Bc., sed ad ὁτ., cum Bg. Lat. notum Stp. Th. aliunde, at paucissimis, praeter Hes. sine N., et L. Ern. cum syn. *quicquid* modo, etiam Poss. Call. et Ind. Thuc., sed per notionem quandam in οὖν Dem. cum Sch. Lat. medio illo, cui add. 231, 2. 242, 17. Fi. Aesch. et The., Hoog. Op. p. 1017. e. cum Z. ad Vig. p. 27. b. e. d), tum quoad scripturam, divisis quidem vocibus cum commate ὅ, τιοῦν L. Ern., sed plenius ὅ τι οὖν Ind. Xen. Cyr. Z. et Sb., qui, hinc tacens, solus tenuit e Zos. 1, 48, 2. καὶ πᾶν ὅ, τι οὖν λ. *et* quidquid *aliud — futurum esset*, et 4, 57, 7. καὶ ἐς πᾶν ὁτιοῦν ἕτερον λ. *et* in *quasvis* res *alias* rel., cum adi. π. simul, (in quo Noster peculiari scripsit ratione, etsi ab aliis cum solo ὅστις copulatur, v. L. N. T. Schw. p. 998. b. m.) ubi primus locus habet ellipsin pr. κατὰ et totam formulam ita, ut dividi queat in reddendo et ὁτ. regi cum sq. v., quod secus est in nostro loco, ubi non habet peculiare verbum suum, nisi expletum extrinsecus v. subst., πᾶν, ὅ τι οὖν ἦν s. εἴη, it. in secundo Zos., ubi Vs. bene respicit ellipsin subst. πρᾶγμα, tacente L. Bos. Ell., cf. 1, 1, 5. Exc.

ἱκανώτατος) Suspicor, Herodianum scripsisse, προσπ. πᾶν ὁτιοῦν ἱκανώτατός ἐστι, καὶ ἀνύσαι κατὰ τὸ χρειωδ. *Steph.* Schotti Ms. post ἱκαν. inserit coniunctionem τε. Recte, ut praecedentia infinita referantur ad particip. εἰδώς. *Sylb.* Semicolon (post πραγμ.) commate mutandum est. Nam εἰδὼς cum insequenti ἱκανώτατός ἐστιν arcte cohaeret, propterea, quod sciret — ideo quoque in primis idoneum esse — *Reisk.*

Oxon. nihil in N., quam „κατὰ τὸ χρ. Stp." pro cuius voluntate id parum fuit, ut nimium, quod Ing. servarunt antiquum ἐστιν cum ν ἐφ., Leisn. ad Ms. Bg. notante „leg. ἔτι τε pro ἐστιν, (quod et innuerit per sua ad m. Ox.) ἔτι τε" quod sane Bg. voluerit, aut ἔτι τ', vicinius ad litteras vulg., aut ἔτι δ', ut 1, 2, 10., sumto iterum δὲ pro τὲ, sicut confusa ς et τ in iisdem vocibus 2, 13, 16., praeter quam emendationem, haud

Digitized by Google

λὲς αὐτῷ[k]. ὅπερ ἔργῳ[1] καὶ et emolumento ipsi sit. quod

k) Hoc punctum in Stp. Sb. et Lu., pro aeque recto colo Ing. al., aut commate rel., ut in Ms. Bg. fuit, quod dedimus, sequente elemento brevi.
l) Ms. Ba. ἔπερ καὶ ὕστερον, ἔργῳ δηλ., quod prae illo placet. *Mart.* sed Ms. Vi. ὅπερ καὶ ἔργῳ ὄν. v. N.

dubie veram, (etiam adeo prae Mss. τὸ inserto, cum, ita servato ἐστὶν simul, oriatur cum pr. εἴη enallage modorum, eaque in v. eodem, per seriem non ita bonam, ac deinde monstrabimus,) Bg. commata sustulit post ὄτ. et ἀν.; interpungens modo post ἱκαν., a quo adeo pendent inf. pr. ὑποκρ. καὶ πρ. et simul sq. ἀν., coniecto in medium adiectivo ἱκ., quod cohaeret sic cum pr. partic. εἰδὼς, per τὸ copulam cum eo iunctum, cui et par est adi., pendens vero et ipsum, ut εἰδὼς, a pr. ἀνὴρ et simul a v. subst. εἴη, copulatis denique secum enunciationibus per καὶ — εἰδὼς et τὸ ἱκαν., ut alibi, Bg. praeterea omittente καὶ primum ante τὸ χρ., sumendum vel pro copula, repetita illa mox, ut alias, vel, quod malim, pro *etiam*, cum hoc sensu solenne sit Nostro post δὲ et ἔτι, ubi Bg. solet opprimere, cf. 2, 4, 15. et 2, 6, 20., qui h. l. denique adi. neutr. cum artic. reddit per pron. rel., suppleto v. subst. particip. ὄν, in quo P. praeivit aliqua ratione, (etiam in rel. Lat. cum Sch., qui in „χρ. *quod* usui *atque* em. *est*, λ. utile *ipsi*“) sed ex dubia lect. se videtur expedivisse utcunque, nisi quod ἱκ. ad pr. membrum refert, omissis πᾶν ὄτ., neque etiam ostendens καὶ primum illud ante τὸ χρ., et liber in altero per ἢ iterum; ignorante Srp. Th. inf. hunc v. ἀν., atque adeo et scripturam in accentu, quem nobis editum reperimus modo ap. Abr. Dl. Th. e Soph. cum ed. Iohns. et ap. Suid. 1, 237. i., sed tenente Stp. aliunde in χρ. Bg. formulam, (ubi haud dubie pro *necessitas*, cf. G. Th. v. i.) sed tantum Sch. Lat. in adi., eiusque positivum adeo sine auctore, quem cum dat. pers. etiam v. Ind. Ael. V. h., sed neutr. similiter pro subst., praeter Suid., ap. Dem., ad Moer. p. 248. b. e. et Polb., cf. Thom. M. Hesy., Poss. Call. Luc. Abr. ad Aesch. T. 2. cum Ind. Dion. H. S T. 1. (ad λυσιτέλεια Polb. Moer. et Hesy., ad v. λυσιτελεῖν, praeter L. N. T., Moer. Thom. M. cum N., ubi locus Xen. Cyr. non est in Indd., quoque cf. Thuc. Dem. Rs. Or. V. 6., Fi. Aesch. et The. Ael. V. h. Luc. Epict., Abr. ad Aesch. T. 2. Poss. Call. et Sy., cum Is. Pan. Mor. p. 38. i. 68. m. 131. m.) variante Nostro in τὸ χρ. cum locis superioribus addendo al. subst., et scribente saltem ad analog. in copularis his subst. cum v. ἀν., cf., praeter loca Nostri superiora, Ind. Hom. Hesd. Mus. Soph. Ai. Aristoph., D'Orv. Ch. Vig. L. Bos. Ell. cum Suid. Hes. et Moer. p. 62. it. in pass. s. med. Hesy. Hom. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Luc. Xen. 'Αvβ. Z. cum Abr. ad Aesch. 1, 480. e. 495. m., at in syn. ἀνύτειν Suid. Arist. Plur. Hst. Thuc. Xen. Cyr. et Bach. Fi. Aesch. D'Orv. Ch. p. 560. e. cum Koen. ad Greg. p. 28. N. 50.

ὅπερ ἔργῳ) Vel dissensus Mss. in ordine verborum arguat Glossatoris operam, cui displicuit maxime καὶ ita collocatum, non statim post pron. sed post subst., ex ordine vel aliorum, vel Nostri, qui sane posuit supra sic, cf. 1, 2, 5. 1, 9, 1. 2, 13, 12. it. 1, 12, 3. 1, 14, 10. 1, 16, 4. 2, 1, 21., sed etiam intervallo tamen interiectisque aliis, cf. 2, 8, 7. et maxime 2, 9, 5. e., ubi Mss. silebant, ordinem vulg. tolerante etiam Bg., sed P. nitente potius in Ms. Ba., tamen καὶ omisso iterum, et per rel. quoque libe-

ὕστερον δέδεικται. διατρίψας οὖν[m] ὀλίγον χρόνον ὁ Σεβῆρος ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ νομὰς ἐπιδιδοὺς[n]

10. re ipſa etiam poſtea comprobatum. Commoratus igitur exiguo tempore Severus

m) Mss. Ba. et Vi. γοῦν λ., v. N. n) Nihil hic vatiatum, niſi per vitia ἐπιδιδοῦς Ox. 1. et ἐπιδίδους Par. 2., v. N.

tiore, ubi ad analog. ſaltem ſcribitur, cf. Dem. 231, 25. ὡς ἔργῳ φανερὸν γέγονεν, Bg. Lat., partim e P., non tenente Stp. Th. ad perſ. idem, cf. Iſ. Pan. Mor. e p. 120. l. 6.

διατρ. οὖν) Mss. γοῦν, pro quo contra σὺν variat in Sb. Ind. e Xiph., ſit minus librarii error, quam ingenium ad variandum per ſyn. ob pr. §. ὁτιοῦν, et gloſſa ex aliis Noſtri locis ſupra, ubi γ. adhibuit, varians cum 2, 11, 2. in διατρ. per ſyn., dum prae P. ſeverius per omnia agit Bg., quocum per abl. ſyn. reddit Stp. Th. 2, 1270. B. plenum ὀλ. ἐπὶ χρόνον, ſed noſtrum e Thuc. ſine Ind. *pauliſper*, cf. ib. 4, 642. E. ſq. Poſſ. Call. p. 705. e. cum Ind. Hom. v. χρ., ſed ut et ſuppleas pr. πρὸς, unde varietur cum illis alibi mancis πρὸς ὀλίγον et ἐπ' ὀλίγον, cf. contrarium χρόνον οὐκ ὀλίγον L. N. T. Schw. p. 1431. b. m., in rem ipſam magis finite ſcribente Spart. c. 8. p. 603. e. *Domitium Dextrum in locum Baſſi praefecti urbi reliquit*, atque *intra* triginta *dies*, quam *Romam* venerat, *eſt profectus*.

ἐπιδιδοὺς) Scribo ἐπιδοὺς, et Herodianum adv. μεγ. cum praecedentibus iunxiſſe, (ita enim alibi eo utitur,) et ante ἐπιτ. acc. θέας poſuiſſe puto, ita ſcribentem, καὶ νομ. ἐπιδοὺς τ. δ. μεγαλοφρόνως, θέας τε ἐπιτ. Alios autem locos facturos, ſpero, ut mea divinatio probetur. *Steph.* Commation iſtud, μεγ. τε ἐπιτ., Politiani verſio praeterit, ut mancum, et minus apte huc inſertum. *Sylb.* Nil mutandum. Poteſt enim θέας aeque poſt ἐπιτ. ſubaudiri, ac ſubaudiri ſolet θυσίας, de qua ellipſi Boſ. in θυσία. *Leisn.*

P. haec, *dato plebi* uberrimo *congiario*, primum non adiuvent Stp. tempus aliud aor., cum ille potuerit libere verſari, et Noſter miſceat iterum praeſ. cum aor. duobus, deinde referant tamen membrum illud μεγ. τ. ἐπ., ſed contractum in unum adi. *uberrimo*, quod fuerit contra Sb., qui in Ind. retinet in μ. ſine Vs., ubi Sch., hinc ſimiliter non reddens, ſed aliunde cum Bg., repetit Stp. omnia, confundens idem non modo in v. ἐπιδ. hunc locum cum 2, 7, 1. e., (ad quem Stp. emendationem ponebat, hinc vertens „*dans* congiarium *plebi*") ſed etiam Sb. cum Stp. in ἐπ. „μεγ. Pol. omiſit, *magnifice* re divina *facta*, ſ. *editis ſpectaculis*. Sylb. coniicit, μεγ. cohaerere cum ἐπιδιδ., ſcribendumque θέας τε ἐπ. Sic cum θέας legitur 5, 5, 17." quod ſubſt. per duriſſimam ellipſin extrinſecus ſumatur hic, ubi contextus non id innuit, ſed opponit Noſter νομὰς, quibuscum alibi ſemper fere ponit diſerte θέας, ut in l. l. a Sch. et 3, 8, 15., ubi ſane eſt de Stp. voluntate νομ. τὸ μεγ. ἐπεδ. et adv. hoc cum v. ἐπ., et alio ordine in praec. θέας ἐπετ., ſed contra in loco Sch. δοὺς — τῷ δήμῳ νομ. et in ſq. ἐπιτ. θέας, cf. 3, 10. 3., ut hoc ſubſt. putem et ipſe potius excidiſſe ante τὸ, quia adv. μ. cum v. ἐπιδ. alibi etiam habetur, non vero cum v. ἐπιτ., ut nec hoc v. cum ſubſt. νομ., etſi Bg. tolerat vulg.; variante Noſtro cum 2, 11, 1. e. νομ. διδοὺς per compoſ., (quod Gr. Sb. Ind. quoque reddit tantum ſimpl. „dare, *prae-*

τῷ δήμῳ μεγαλοφρόνως τὰ ἐπι- Romae, congiario dato plebi,
τελέσας, τοῖς τε στρατιώταις [o] magnificeque peracto, ac

o) Ms. Ba. τοῖς τε στρατιώταις λ., sed Ms. Ve. τοὺς δὲ στρατιώτας λ., v. N.

bere" e Zos. 5, 46, 10. ἐπιδιδοὺς τὰς σιτήσεις αὐτοῖς, *annonas* eis *suppeditans*, quod Lat. compos. nec hic incommodum, etiam ap. G. Th. habens Gr. ἐπαρκεῖν, e praep. eadem conflatum,) sed νομ. aliter, quam ibi, adhibente Nostro et de populo, ubi Bg. Lat., de eo proprie usurpatum, cf. G. Th., ignoratur Stp. Th., cum tota phrasi aliunde, (nec mihi reperta alibi, ut efficta videatur ad analog.) qui 4, 200. e. tantum „μ. in vulg. lex. magnifice, *largiter*, ex Pollux." ubi 3, 114. ponitur in contrariis avaritiae, repertum mihi praeterea in Ind. Ael. V. h. cum v. v. al.

τοῖς τε στρατ.) Non omittendum est hoc loco, quod Spart. c. 7. (p. 601. e.) memorat, *cum in senatu esset*, *milites per seditionem* dena millia *poposcerunt a senatu*, exemplo *eorum*, *qui Augustum Octavium Romam deduxerant*, tantum *que* acceperant. *Et cum* voluisset *eos* comprimere *Severus*, *nec potuisset*, *tamen* mitigatos, *addita* liberalitate, *dimisit*. Addendus est Dio l. 46., ubi, quid de exemplo Augusti consecutum sit, designat. Caesar enim, cum armatus consulatum patribus extorsisset, militibus postea pecunias distribuit. *Quam largitionem*, ita pergit Dio, *alii deinde ita interpretati sunt*, *ut existimarent*, *omnibus urbanis exercitibus*, *qui armati Romam venissent*, deberi *ista* dena *sestertia*. Et propterea, *qui cum Severo ad opprimendum Iulianum in urbem venerunt*, *et ipsi et nobis*, senatoribus, in quibus tum Dio, *maximum attulere terrorem*, illa *dena* millia *postulantes*, *donec eos Severus*, *caeteris ignorantibus*, *quid hi peterent*, millenis *nummis* placavit. *Boecl.* Coacta tamen haec liberalitas. Nam *cum in senatu esset*, *milites per seditionem dena millia poposcerunt a senatu*, *exemplo eorum*, *qui Augustum Octavium Romam deduxerant*, etc. *Oxon.* Male in Cod. τοὺς δὲ στρατιώτας. *Stroth.*

In rem quidem Ox. debebant etiam addere sqq. ap. Bc., cum illa pertinuissent ad senatum, sed haec ad Severum ipsum, *et quum eos voluisset comprimere* Severus, *nec potuisset*, *tamen* mitigatos *addita* liberalitate *dimisit*, ad quae Cas. N. 2. „dena millia H—S poscebant: abstulerunt denarios ducentos quinquaginta, h. e. decimam partem eius, quud postulabant" quam summam Heyn. H. 4, 1043. i. in N. revocavit ad nostras rationes, ut singulis militibus darentur „*gegen* 47 *thal.* 12 *groß*. (pro priori summa) *gegen* 470 *thal.*" Sed in Mss. lect. sunt duo, primum δὲ pro τὲ iterum, nec per se alienum, quia opp. δημ. et στρατ., sed tamen e lapsu solenni aut glossa, cum et P. maneat in vulg, nihil dirimens per libertatem suam in altero Mss. alioque casu cum v. δωρ., ut habeat secum acc. pers. cum πολλὰ simul, pro vel adv., (κατὰ subintellecto, Lat. *multum* s. *multa*, cf. 1, 16, 11., h. l. largirer, unde P. *abunde*,) vel adi., χρήματα assumto, quarum primam rectionem, cum acc. pers. et adv., non reperi in Gr. v., notam tamen cum nostratibus etiam Lat., cf. G. Th. cum Gr. n. 265, 68. ut circumspectius *donaremus*, sc. *aliquos*, et p. sq. l. 10. *magnificentissime* donatos *dimisit*, sicut altera, cum dupl. acc. et pers. et rei, a Valck. statuitur ad Herdt. p. 263. e., sed dubio tantum loco ib. l. 39.; unde potius suspicor lapsum in ου pro οι et α pro οι, ut maneat vulgaris rectio, cum dat. pers. et acc. rei, ct. L. N. T. et Ind. Lyco. Luc. Ael. V. h. Fa. Aes., ubi et cum acc. rei solo, it. in

πολλὰ δωρησάμενος, καὶ τοὺς militibus magno donativo, ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος ἐς cum vegetissimos delegisset

sensu tropico in bonamque et malam partem ap. Lyco. et Abr. ad Aesch. 1, 35. m. et 640. i., at physico rursus cum acc. rei s. loci s. pers. ap. Herdt. in δωρ. Δελφοὺς, cum acc. pers. et dat. s. abl. rei Suid. sine auctore, Dion. H. S. T. 1. et Luc., cf. G. Th., tum de re cum acc. rei L. N. T. ex 2 Petr. 1, 3. et simul cum dat. pers. Xen. Cyr., sed pass. sensu cum pr. παρὰ Soph. Ai. et Is. Pan. Mor. p. 19. i., post Stp. Th. paucissima, quae repetit Poss. in Cail. p. 525. cum confuso Herodian. pro Herdt., sine Ind. tamen, et in Sy. p 147. i., ubi ex „Eurip. δωροῦμαί σε τοῦδε" ad quae Stp. subiecerat „ut in vulg. l. citatur" recte dubitans, cum ap. Eurip. sit modo haec rectio 1) cum dat. pers. et acc. rei Hec. v. 537. Iph. in Aul. v. 1572. 2) cum dat. pers. solo Archel. v. 11. 3) cum acc. rei solo et adv. Suppl. v. 87., ubi Barn. Vs. explet dat. pers. 4) cum acc. rei et dat. rei s. loci Troad. v. 382. 5) cum acc. pers. et dat. s. abl. rei Orest. v. 117., ubi in discrimen aliquod notata a Schol. referunt tum ille ipse locus, tum alia eiusdem rectionis, ubi tamen simplex *donandi* notio manet, ut Suppl. v. 1168. et Heracl. v. 1026. 6) cum acc. pers. solo Ion. v. 1534., ubi Barn. Vs. iterum supplet dat. pers. (qualis constructio et est ap. G. Th. l. 103., quanquam alio sensu,) e quo loco aut e Suppl. postr. efficta videtur illa cum gen. pers., ex αὐτοῦ ib. male constructo. Caeterum hic Sch. in „δωρ. quum *donasset* illis *multa*" deserto P., ubi Bg liberius phrasin contrahit in affine adi. et subst, ut pendeat a pr. aliquo v., aut proximo *peracto*, aut potius a remotiori *dato*, per parenthesin quasi adiuncto membro toto *magn. q. per.*, pro quo saltem dedissem *militibus* que *donato* magno *don.*, cf. G. Th. 266, 72. „Suet. *an* duplum *donativum* militi *donaret*" cf. 2, 11, 1. e. Denique Bg. καὶ primum oppressit e P., sed sq. de suo, tolerans forte vulg. in μεγ. τὰ ἐπ., tanquam periphrasi Noster usus esset ad variandum pro adi. uno, νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ μεγαλόφρονας, τοῖς τε σρ. λ., ut est diserte 3, 10, 3., cf. 1, 5, 2. et 27., aut pro nudo adv. καὶ νομ. ἐπιδ. τῷ δ. μεγαλοφρόνως, τοῖς τε σρ. λ., quale laudabamus supra ex 3, 8, 15., cf. 3, 6, 18. 6, 4, 2.

τοὺς ἀκμ. ἐπιλεξ.) Libere addidit P. ἐξ αὐτῶν ad v. ἐπ. aut ad superl. adi. pro gen. αὐτῶν, et praeterea cum hoc solenne pron. Lat. *quisque*, ut Bg. 1, 6, 18. m., desertus a Sch. in „ἀκμ. *florentissimos* aetate, *robustissimos*, (quibus caret Stp. Th., ut et Bg. cf. Exc. ad 1, 3, 3. i.) ἐπ. ἔς τι, *quam* delegisset *eos* ad aliquid obeundum" qui sic praeivit Bg. ad reddendam formulam, cum v. ἐπιλ. a Nostro data est praep. cum inf. v. subst. et nomine subst. e concretorum genere, quam Bg. refinxit in merum inf. affinis v., ἐς τὸ δορυφορεῖν τὴν βασιλείαν, servato etiam partim e P. hoc abstracto pro concreto, quo variatur sane cum 2, 4, 8. δορυφορεῖν τοὺς βασιλέας, peculiarem rationem hic Nostro ferente, ad analog. non Gr., (cf. ad ἐπ. med., praeter Hesy. et L. N. T., etiam Cail. Luc. Diod. et Herdt., cui add. ex Ind. Is. Pan. Mor., ubi et act. cum pron., a P. explero, p. 62. e. χιλίους αὐτῶν ἐπιλέξαντες, it. pass., quod et cum abl. modi ap. Diod. S.) sed Lat. in v. *delig* cum pr. *ad* et particip. aut subst., quae P. ratio est, cf. G. Th. cum Gr. n., ubi quis vicinius reddat, *cum* veget. *delegisset* ad *hoc*, ut *essent* stipatores *imperii*, ut nec per Indd. reperi δορ. cum gen. isto τ. βασ., ubi analogia tantum in Lat. *stipator* et *satelles* cum gen. concreti s. pers., it. abstracti s. rei in postr., tropico

τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς βασιλείας [p] τόπῳ [q] τῶν ἀπεζωσμένων, ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἠπείγετο.

ad stipandum imperium loco exauctoratorum, in Orientem properabat. Adhuc

p) Comma hic erat in Stp. rel., praeter A. B. et Pat. it. Ms. Bg. q) *Ms. Ba.* τῷ τόπῳ τῶν ἀπ., v. N.

sensu, cf. G. Th. v. utr., cum Gr. n., it. Ind. Liv. et Iust. cum Sall. Cort. p. 937. §. 2., respiciente huc Per. de Praet. p. 605. i „iidem milites dicuntur etiam εἶναι δορυφόροι τῆς β., h. e. *stipatores* ipsius *Imperii*, Herod. 2, 14." cf. Grab. de Protect. p. 7. m. N. o).

τόπῳ τῶν ἀπ.) *loco* vel *in* locum *exauct.* Vox *τόπῳ* videtur hic Latinorum more posita. Nam hi τὸ *loco* ita adhibent. Graeci dicunt *ἀντὶ τῶν ἀπ.* *Leisn.*

Qui recte simul alteram formulam syn. Lat. per praep. comparat, allatam ante ad §. init. e Spart., et hic a P. liberius adhibitam, et inde a Sch. „τ. *in* loc. *aliquorum*, an *deren* statt" it. Sb. Ind. „*τ. τ. ἀπ. loco*, i. e. in locum exauct." ubi nihil simile aliunde, nisi quae deinde producimus, et Stp. Th. 3, 1592. e. „ut Lat. dicunt loco, vice, pro in locum, ita etiam Gr., Herodi. l. 2. *τοὺς ἀκμ. — βασιλείας, τ. τ. ἀπ.*, *in* locum *exauct.* loco et vice exauct." nihil amplius, praebentibus super v. *τοπ.* plures notiones simul Suida, sed physicam, praeter L. N. T., quoque Ind. Kypk. T. 2., Soph. Ai. Lyc. Eurip. Hipp. Valck. If. Ev. Aesch. Fi. et Pal., Xen. M. S. Ael. V. h. Luc. Diod. Geop. Fa. Aes., Rs. Or. V. 4. et Dem., cui add. 233, 23. p. sq. l. 9. et 15., ubi et singularia quaedam, ut cum gen. rei s. loci, at cum gen. pers. ap. Lyco. v. 1252., tum alias notiones exquisitas Rs. ad Polb. et Aesch. ep. S, porro notionem medicorum Foes., sed dialecticorum ac rhetorum Epict. et Dion. H S. T. 2. cum Upton. ed, *περὶ συνθ. ὀν.*, denique tropicam Polb., it. cum gen. pers., praeter Stp. Th. l. l. H., etiam Ind. Dion. l. l. T. 1. et Sb. e Zos. 2, 9, 5. et 2, 12, 4. it. ib. cum gen. rei e Xiph., cf. L. N. T., nominatim Krb. Nr. 5), cum Kypk. 2, 227. e. et Locsn. p. 263. e. 293. e., ut in rem criticam et confusionem cum aliis voc. D'Orv. Ch. et Diod., recte etiam Leisn. memorante Gr. *ἀντὶ*, quo de cf. Poss. Call. p. 522. m., qui in sqq. de formulis syn *ἐν μέρει*, it. *τάχει*, cf. Bud. C. 893, 27. et 1082, 5. sqq. Vig. p. 106. Nr. 3 158. Nr. 8. 288. e. cum N. N. D'Orv. Ch. p. 127. i. Walch. biblioth. nov. V. 4. P. 1. p. 99. it. Ind. Rs. Or. V. 4. v. *μερ.* et Dem. ib. it. v. *μοῖρα* et *τάξις*, quae tamen huc conferri licet tantum, quoad habent adiunctum gen. rei s. pers., cum v. c. illa *ἐν μέρει* etiam alio sensu usurpetur, aliter etiam Gr. exprimentibus Lat. *loco*, v. c. per solam pr. *ἐν* cum subst. quodam, cf. Ind. Polb.; hic ut maneat Nostri aliqua Lat., habens modo analogiam in adiuncto gen. pers., cum sine v. aliquo ponatur hic abl. nec repertus e Ms. ratione cum attic., quo addito, ut in aliis supra, Glossator forte adiuvare voluit, ut magis videretur ad Gr. speciem factus, cum et dicant v. c. *ἐν τῷ μέρει*, cf. ad Herdt. p. 605. N. 46., ad Luc. t. 381. N. 81. 2, 898. N. 79. 3, 98. N. 83. et Ind. Fi. Pal. In sq. *ἀπεζ.* Bg. o P., huc pertinente forte Stp. Th. 1, 1412. B. e. „*ἀπεζωσμένος*, *exauct.*, ut *ἀπεζωσμένοι δορυφόροι*" sine auctore, cf. supra.

ἐπὶ τὴν ἀνατ.) Ad *orientis* statum *confirmandum* profectus est, *nihil adhuc de Nigro palam dicens*, Spart. *Oxon.*

ἔτι γὰρ μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου, τῇ τε Ἀντιοχείᾳ ἐντρυφῶντος, ἐπιστῆναι μηδὲ [r] προσδοκώμενος ἤθελεν, ὅπως ἀπαράσκευον αὐτὸν λάβοι. τούς τε οὖν στρατιώτας ἐκέλευσε [ſ] παρασκευάζεσθαι πρὸς

11. enim cunctante et ſupino Nigro ac Antiochiae deliciis vacante, ſuperveníre inexpectatus volebat, ut imparatum deprehenderet. 12. Igitur militibus edixit, ut ſe accingerent ad iter:

r) Ms. Ba. μὴ δὲ diviſum, ut alibi et hic, praeter al., A. 1., ſed A. 2. μὴ καὶ mendoſe. ſ) Ms. Ba. ἐκέλευσε λ., v. N.

Spart. ſunt c. 8. p. 603. m., libere hic iterum P. addente quaedam, ſed variante Noſtro cum 2, 11, 11. e. in praep. cum v. ἠπ.

ἔτι γὰρ) Oppreſſa cauſali, P. hanc §. cum pr. iunxit, mutato v. finito ἠθ. in particip., unde Bg. iterum in ὑπτ. cum Stp. Th. per ſeverum ordinem tamen, cf. 2, 12, 3., quocum Noſter non variat, niſi per copiam adiuncti v. μελλ., ſed cum 2, 8, 16. ſine adiuncto hic, et brevius ſententiam repetendo per τῇ Ἀ. ἐντρ., ubi e P. partim Bg., manente Noſtro quidem in rectione v. cum 2, 3, 22., at notionem non nihil mutante, ut ſit pro vivere in deliciis et luxu, et his deditum eſſe ac frui, quo et redit Bg., cf. 1, 8, 2. e., quocum variatur hic pro phraſi per v. privum, et in hoc cum dat. loci ſcribitur ad analog. illam v. cum dat. rei univerſe, cf. ad 2, 3, 22. et Ind. Dion. C. „ἐντρ. ἐν τῷ παλατίῳ, luxuriari“ cum diſerta praep. eadem.

ἐπιστῆναι) P. modo notionem exprimit illam ſecundariam, in pr. ἐπὶ multis quaeſitam, ut alibi diximus, ſequente partim Sch. „properare ad aliquem opprimendum“ cf. 1, 9, 20., quocum non variat Noſter, niſi hic oppreſſo dat. pron. perſ. αὐτῷ, ſed in ſq. formula μ. πρ. per neg. cum οὐ πρ. 1, 12, 12. e., claſſicus ut hic locus ſit pro notione neg. illius ſimplici, cf. 2, 7, 12., ſequente Noſtro tantum analogiam et Lat. in Bg. e P. (vel ſeverum non expectatus, cf. G. Th. de utr.) qui libere haec conticit in ſq. membrum, ubi Sch. cum Lat. eius ſaltem non opprimit pron. αὐτ. in „λ. opprimeret eum impar.“ in quo Lat. ap. G. Th. „ἄσκευος, — non paratus, — omnes imparatos offendere Nep“ tenente Stp. Th. ſub eodem Lat. hunc locum ſine Vs., at hauriente Noſtro e Xen. Cyr. 7, 5, 25. ἴωμεν, ἵνα ἀπαρασκεύους ὡς μάλιστα λάβωμεν τοὺς ἄνδρας, Th. V. 1. p. 439. e. eundum, ut quam maxime imparatos offendamus, ubi Ind. in ſyn. „ἀπαρασκεύαστόν τινα λαμβάνειν, imparatum opprimere“ cf. Zoſ. 1, 28, 4. 3, 17, 3. 4, 45, 6. e. 5, 11, 7. Ind. Sb. e Xiph., Thuc. Schol., Dem., cui add. 1017, 21. 1020, 5. et cum pr. πρὸς etiam Polb. e T. 1. p. 82. m. Xen. M. S. Diod., cui add. 2, 227. l. 38., ubi Stp. recte emendat, edens etiam adi. ſtatim in Th. 3, 1498. E. e., Bud. 807, 15. Polluc. 6, 143. et 155., et in v. λ. notionem Bg., cum acc. quidem tali dupl., Stp. Th. 2, 555. E. m. Ind. Xen. Cyr., cf. Abr. ad Aeſch. 2, 173. m. Iſ. Pan. Mor. p. 106. l. 5.

ἐκέλευσε) Ms. tempus iterum aliud, impf. pro aor., fuerit e lapſu in finibus, ut alibi, aut ex ingenio ob ſq. idem impf. συνεκρ. et e comparatione cum ſq. ipſo §. extr. impf. huius v., ubi tamen Noſter non modo

τὴν ἔξοδον [t] συνεκρότει τὲ καὶ πανταχόθεν ςράτευμα, ἔκ τε [u] τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν πόλεων

conflabatque undique exercitum, cum ex Italiae civita-

t) Ms. Ba. ἔξοδον· σ. τὲ — caeterum nil variat. *Marr.* nec tacite Mss. rel., at Ing. edd. συνεκρότει τε παντ., ut poſt ἔξ. punctum in A. 2., ſed A. 1. colon etiam cum Ms. ſg., v. N. u) τε abeſt in A. al., quibus nec poſt ςρατ. comma fuit, v. N.

variavit, ſed et tempora diverſa iſta, aor. 1. cum impf., copulavit, ut ſaepe, cum Mss. rel. faciente P. potius, quanquam oblique, e quo Bg. Lat. (ignotum Stp. Th.) etiam in ſq. formula, at Stp. Th. 3, 822. D. m. aliunde, cf. cum pr. πρὸς Ind. Dem., cui add. 158, 13., et lib. de V. med. Fi. p. 366. e. „τούς τε — ἐξ., *occurrere* iuſſit *militibus*“ ſine ſenſu huc tractis e ſqq. P. ad §. extr., ſed Bg. ſeverius ad 2, 11, 19. agente.

συνεκρ. τὲ κ.) Aut redundat vocula καὶ, aut poſt eam deeſt verbum. *Steph.* καὶ, niſi pro *etiam* capiatur, ſuperflua eſt; et cum ſq. verſu poſt ἐκ in A. et B. ed. non ſit copula τὲ, fieri poteſt, ut librariorum vitio perperam e poſteriori membro in praecedens fuerit translata. *Sylb.* Pro τὲ leg. δέ. *Reisk.*

Cum Mss. in τὲ primo manet P., etſi καὶ opprimit, ſumendum ſane pro *etiam* ſ. *praeterea*, cf. 2, 7, 2., iunctum iterum vicino τὲ, quod refertur ad pr. τὲ, ut ſq. τὲ poſt ἐκ ad ſq. καὶ ςρ., at illud deinde εἴ τε λ., cohaerens cum ſq. v. finito ἐκέλευεν, refertur ad pr. duo tantum, ſimiliter habentia finiti temporis verba τούς τε — ἐκέλευσε, — συνεκρότει τὲ λ., cum illa interiecta τὲ — καὶ ſtent cum participp., in notione modi accipiendis per Lat. *dum* voculam; tria Noſtro, eaque diverſa, tradente, ut primo Severus praeſentes iam apud ſe milites iuſſerit parare ſe ad abitum, deinde praeterea collegerit exercitum novum, idque *undique*, (quod deinde explicatur, dum et ex urbibus per Italiam iuvenes arceſſeret, et inter milites reciperet, aut ſi eſſent rudes, exerceret in armis et ad bellum inſtrueret,) tertio denique imperarit, ut ſecum iungeret ſe exercitus, qui in Illyrico relictus erat, ubi hic in Thraciam adveniſſet; contra quae Bg. non modo καὶ ante παντ. perim[illegible] ut alibi pro *etiam*, ſed quoque medium illud τὲ poſt ἐκ copulat cum ſq. τὲ poſt εἰ, ut ex relatis ad ſe *cum* — *tum* patet, quod tamen non procedit, quia poſt medium illud τὲ eſt particip. μετ., et poſt ſq. τὲ v. finitum, quae non poſſunt coire, decipiente eum P., qui et ipſe illud τὲ medium non recte rexit, liber idem et errans in rel. huius regionis et ſq., ut non ſolum Ing. properantius iterum obſecutae ſint Stp., ſed quoque ab edd. τὲ ſit eiectum aut operarum vitio, aut pruritu correctoris, rectionem non capientis, dum Noſter variat in ſq. ςράτευμα non ſolum cum pr. τοὺς ςρ., ſed etiam cum §. 1. ςρατῷ, (mox iterum variaturus per τοῦ ςρατιωτικοῦ,) ut per adiunctum hoc ſubſt. τὸ ςρ. cum ſyn. 1, 6, 8. e. 1, 9, 3. i. ad v. συγκρ., ubi Sch. partim e P. „*contrahebat* und. *copias*, (in καὶ poſt illa ad 2, 12, 7., cum pro *etiam* explicaſſet, addens) quod ſimiliter cenſendum de καὶ πανταχ., ubi Stp. καὶ vel redundare, vel poſt illud deeſſe verbum putat; quorum neutrum ſtatuere opus eſt, ſi κ. exponatur *etiam*. Ita et Sb.“ ſine Vs. proferente Stp. Th. 2, 458. F. c. hinc „συνεκρότει παντ. ςράτευμα ἐκ τῶν — πολ.“ per lect. al., in ſq. formula τῶν κ. variante Noſtro cum

νεανίας μεταπεμπόμενος καὶ στρατεύων [x], εἴ τε τὶ ἦν ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ τοῦ στρατιωτικοῦ λεί-

tibus iuniores arcessens, ac delectum habens, tum si quae erant in Illyrico militarium co-

x) In Ms. Ba. hic colon, ut punctum in A. cum B. 2., v. N.

2, 11, 6. i. et m., ubi Bg. severior erat, e P. servans Lat. ad *νεαν.* altiori gradu cum Sch. „iuniores *ad* militiam *contrahens*, (sed in *μ.*, a P. omisso) iuniores *arcessens* ex *urbibus*, *στρ.* collectos *milites* in *exercitus* numerum *cooptans*, transitive, secundum Sb.“ qui in Ind. „transit. *στρατεύειν*, in *ex.* num. *cooptare* s. digerere“ quod fere redit ad Bg. e P., ap. G. Th. v. *hab.* 856, 65. „*delectum*, i. cogere milites, et ex illis aptiores deligere“ cf. Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 23. i. „Polyb. *καταγράφειν στρατιώτας καὶ τοὺς ἐπιτηδείους καταλέγειν*, *conscribere* milites *et* idoneos *diligere*, (quorum primum ap. Nostrum hic *μεταπ.*, ut alterum ib. hic *στρατευ.*, p. 16. m. allatum sine Gr.) *iuniores*, ad annum quadragesimum sextum, supraque eum *seniores*“ cf. p. 28. i. sqq., ut comparativus hic e more fuerit et arte, cf. Ind. Liv. Ern., super hoc G. Th. nihil tenente, sed tantum „*iuvenis*, — aetas haec a 30 ad 45 annum numeratur“ quo de discrimine minimo unius anni etiam Lips. l. l., ut tamen et positivus de militari hac aetate occurrat, v. c. ap. Liv. 1, 43. i., cf. Ern. Ind., et in Sb. illud *digerere* Lips. l. l. p. 47., quum de *ordine* agit, cui praecessit proprie *sacramentum*, a Nostro hic non tactum, cf. p. 35. e. et Cort. ad Sall. Cat. 36, 3. „*dilectus* erat, quando *ex* convocata *iuventute* armis idonei *eligebantur* in *militiam*, sacramentoque adigebantur“ in quibus et ipsis videas Nostri *νεαν. μεταπ.* et in *elig.* in *mil.* nostrum *στρατεύειν*, quod equidem reddiderim cum acc. pers. *militem* aliquem *facere*, idque vel eligendo et inter milites recipiendo per sacramentum, vel docendo et instruendo militum artibus exercitiisque, in hanc notionem nihil tenente Bud. C. et Stp. Th., nec in Bg., quam contineat L. Ern. in his „*στρ.* exercitum in expeditionem conscribo“ quod tamen fuerit potius prior Nostri formula *συγκρ. στρατ.*, distinguenda h. l. a privo v. *στρατεύειν*, quia in participio subiicitur isti formula, et participia hic non possunt resolvi per *et* copulam, [illegible]iam praesentes copulas, sed, ut supra monebam, per particulam modi, unde prior formula *συγκρ. στρ.*, tanquam genus aliquod universum, definiatur per duas formas in *μετ.* et *στρατ.*; nobiacum tacientibus Rsk. An. ad Gr. scr. V. 1. ad Dion. C. p. 121. i. et ad Eurip. p. 88. e. it. Leop. in Emend. ap. Grut. Lamp. V. 3. p. 387. e., sed cum Bg. Polluc. 1, 160. i., de pluribus quidem ut sit i. q. *στρατολογεῖν*, quo de Krb. Obs. et *καταλόγους ποιεῖσθαι* s. *στρατιὰν καταλέγεσθαι*, quo de ad Dion. C. p. 1375.

εἴ τε τι) Copulam *τὲ* P., quanquam libere redditam, tamen recte ad v. *ἐκελ.* rexerat, in rel. etiam liberior, severius agente Bg., etiam quoad ordinem, etiam hic in *εἴ τι*, at in *τοῦ στρ.* per syn. cum 2, 8, 9., variante Nostro in hoc et *ἐν τ. Ἰλλ.* cum 2, 9, 12. et 2, 10, 1. et 16. i., sed in *λειψ.* cum *τοῦ στρ.* scribente ad analog. maxime Lat., cf. G. Th. 140, 60. „*reliquias* duorum *exercituum* cum cura *colligerent*, Liv. (tacente Ind.) cf. Hirt. b. Al. 40, 5.“ it. Heliod. 7, 4. p. 357. i. *διὰ τῶν λειψάνων τῆς ἐνταῦθα στρατιᾶς*.

ψανον, κατελθὸν[y] ἐπὶ Θράκην[z], piarum reliquiae, eas profectas

y) B. κατελθὼν *Leisn.* in marg. A. utr., innuens ed. Bc. 2., v. N. z) Ms. Ba. κατελθὸν ἐν τῇ Θράκῃ λ., sed sine iota in fronte B. 2. L. al. etiam, v. N.

κατελθὸν) Male iungit Pol. λειψ. cum ἐπὶ Θρ. (*reliquiis* Illyrici *exercitus*, quae *in* Thracia *remanserant*, occurrere *iussis.*) Ego haec verba κατ. ἐ. Θρ. tendere ad sqq. puto, perinde, ac si dictum esset, κατελθεῖν ἐ. Θρ., κἀκεῖ αὐτῷ συντυχεῖν. *Steph.*

Secundum quae Sb. sub textum reddidit, *et si quae* adhuc *in* Illyrico *erant* militares *reliquiae*, in *Thraciam* descendere, *ibi* que *secum* coire *iussis*, resoluto quidem particip. ac suppleto adv. loci, quae Bg. respuit, addens modo pron. demonstr. αὐτὸ s. τοῦτο, quod proprie iuvat rectionem in v. ἐκελ., sed respicit simul pr. εἴ τι, mente commutatum cum pron. relat. *quae*, ubi proprie in Gr. rectio est inversa, et subst. λειψ. reiectum post pron. relat. s. syn. εἴ τι, pro severo ordine λείψανόν τε τοῦ στρ., εἴ τι ἦν ἐν τ. Ἰλλ. λ., notante Leisn. ad m. Ox. κατ. „Matth. 13, 2.“ ubi nihil reperi, at in L. N. T. alia loca in v. κ. cum pr. εἰς syn. Sed Sch. sine vitio illo operarum in textu, (cum vix credam, κατελθὼν masc. genere cum neutr. subst. aliquem velle sustinere hic iterum, cf. 1, 17, 7. m. ad εἰσδραμ.) „κ. ἐ. Θρ. Pol. haec coniungit cum λειψ., hoc sensu, *reliq. quae in Thr. rem.* Sed Stp. non male censet, haec tendere ad sqq., hoc sensu, *reliquias* in Thraciam *delatas* sibi *occurrere*, σ. τινὶ, *occurrere* s. *obvenire* alicui“ quorum priora Bg. viderit, exprimens idem pron. α., omissum a P., idque per asperum de Lat. ratione ob v. ἐκελ., in quo Mss. varietatem saepe habuimus supra et contrariam hic §. init., (quo per comparationem librarius spectet Ms. Sch., nisi et hic lapsus incidit,) ut ad 1, 11, 10. i. γενομ. ἐν ταῖς λ. enallagen illam pr ἐν, pro εἰς s. ἐπὶ, cum v. v., motum significantibus, quo referenda lectio Ms. Ba. ἐν τῇ Θρ., quale quid sane ap. Ael. V. h. 4, 18. i. κατῆλθε — ἐν Σικελίᾳ, *in* Siciliam *veniret*, ubi Per. etiam comparat N. T. Luc. 23, 42., quem forte Leisn. in mente habuit pro suis antea; hic ut Glossatoris opera accesserit, exquisitius quid aliunde substituentis, ut alibi, (nisi idem, κ. per se capiens, ἐν τῇ Θρ. retulit ad sq. v. συντ., unde fortassis error P. extitit, si eandem lect. in suo Cod. habuerit,) aut scribae lapsus intervenerit, ἐπὶ per ἐν τῇ accipientis, e scriptura ambigua illius praep., qualis etiam nunc in A. 1. extat, sed ut simul error iterum inciderit in ν, pro iota post scripto in nom. proprio, ubi iota subscriptum in fronte, probabilem caussam habens, v. Stp. Th. 1, 1583. G. m. et ad Stp. Byz. p. 401. N. 97., servatumque v. c. ap. Thuc. Dem. Diod. Dion. H. S. T. 1. et Luc., cf. Ind. Gr. aut Lat., tamen vidi varie editum in uno eodemque scriptore, v. c. ap. Polb. Ern. T. 1. p. 488. i. p. sq. m. et e. omissum, it. p. 497. e., sed contra adhibitum p. 674. l. 12. etc. it. Ael. V. h., cf. Ind. Lat., variante Nostro per praep. cum §. 5., non autem tenente Stp. Th. in v. κατ. Lat. Bg., nec sq. v. σ. de simili re et militibus, ap. Sb. Ind. hinc „*sibi* obviam *venire*“ nihil praebentibus Hes. 2, 708. e. 1313. i. non coll Suid. 3, 409. e. L. N. T. Kypk. T. 1., it. ad Thom. M. p. 317. sq. Indd. Herdt., cui add. ex Abr. Dl. Th. p. 415. e. Rs. Or. V. 7. Ant. Dem. Poss. Call. Ael. V. h. Dion. H. l. l. Xen. Z. Pol. Cyr. et Bach., ubi et de re, ut ap. Soph. Ai. et Dion. H. S. T. 2.; ut Noster scripserit saltem ad analog. de pers. et cum dat. pers., pendente a praep., hic nostratium *mit* ihm *zusam-*

ἐκέλευεν [a] αὐτῷ [b] συντυχεῖν. in Thraciam iubebat ſibi oc-
ἐξήρτυε δὲ καὶ ϛόλον ναυτικὸν, 13. currere. Inſtruebat au-

a) Ms. Schotti ἐκέλευσε, praeterito aoriſto, ut §. i. Aptius tamen utrobique legi ἐκέλευε, declarant caetera ibidem imperfecta. *Sylb.* v. N. b) αὐτῷ per lenem Mss. Ba. et Vi., ut edd. A. al., v. N.

men treffen ſ. *zu* ihm *ſtoßen*, in Lat. neſciente me prorſus reſpondens v., etiam quoad rectionem, ſed ab una parte illud *congredi*, nihil in ſevero *contingere* dantibus G. Th. et Indd.

ἐξήρτυε) P. liberum et in copulis et in adi. addito ſervavit Bg. modo per ϛολ. ναυτ. in unum Lat. ſubſt. contractum, ap. G. Th. cum „ϛόλος, ναυτικὸν" ubi deinde in Bg. ad v. ἐξ. idem ſubſt., ſed in hoc non item ſeveriora per praep. *exſtruere* et *exornare*, quod poſtr. tamen habetur cum ſubſt. illo ap. Iuſt.; tenente hunc locum Stp. Th. ſine Vs. ſub Bg., non vero cum acc. Noſtri aut ſimili, nec Bud. C. at Sb. Ind. tropice, qui hinc ſine Vs., ſed, praeter Suid. ſine χρήσει, et in rem criticam ac confuſionem D'Orv. Ch. p. 549. e. Bg. ad Alc. p. 9. m. Schw. ad Onoſ. p. 99. N. 7. Valck. ad Herdt. p. 571. N. 88. et ſq. N. 9. cum Ind., Weſſ. ad Diod. S. 1, 655. N. 48. Abr. ad Aeſch. T. 1. et in uſus alios Ind. Thuc. cum Schol. Polb. Dion. H. S. T. 1., tantum Diod. ferente affinia e l. l. ἔχων τριήρεις — πολυτελῶς ἐξηρτυμένας, triremes *ſub* imperio *habens* apprime *inſtructas*, et ex 2, 311. l. 82. ἐξαρτύσας τὰς μακρὰς ναῦς, *naves* longas *adornarat*, ad quam analog. Noſter ſpectarit, varians mox per formulam ἀπλ. κλ., ſimulque explicans pr. et magis definiens, cum videatur dicere de una re tantum, ſemel prolata univerſe, et ſemel finite, ut claſſis iſta, tanquam genus, comprehenderit triremes, exque his conſtiterit; in adi. ναυτ. habente Stp. Th. nihil tale et modo 2, 1008. F. et G. m. e Thuc. l. 2. „τὸ ναυτικὸν — ἐξαρτύεσθαι, claſſem *parare*, — l. 1. ναυτικὰ — ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλὰς, claſſem *parabat*, (quae loca v., in med. uſurpati, ſine Ind. ſunt 1, 13. i. et 2, 13. m., quo in poſtr. Vs. *claſſem* — *inſtruerent*, et 3, 995. E.) ϛόλος, ipſae copiae, quae ϛέλλονται, et, quum de navalibus copiis ſermo eſt, redditur *claſſis*, quum de terreſtribus, *exercitus*. Saepe et ipſum ἐπίθετον additur, ut, quum Ariſtoteles dicit ναυτικὸς ϛ., navales *copiae*, i. e. claſſis; quo ſenſu ex Thuc. affertur νεῶν ϛόλος. Sed ſaepius omittitur epitheton aut gen. rei. — De pedeſtribus copiis Xen. Anab. 2." cf. Ind. huius Z. it. Thuc. „additur νεῶν, quia etiam de terreſtri expeditione uſurpaverat Herodt. 3." quod valeat et huc, ubi adi. adiungitur, ut omnino redeat res ad principem Stp. notionem, in L. Ern. poſitam ſecundo demum loco, ut ponatur pro perf. ſ. rebus, navibus et militibus, aliquo miſſis aut mittendis, ſitque ellipſis iſtius adi. noſtri, cf. Soph. Phil. v. 568. ναυτικῷ ϛ., nautica *claſſe* et Diod. 1, 417. l. 51. τοῦ ναυτ. ϛ. *claſſis*, pro quo l. 69. et 89. τὸ ναυτικὸν, aut alius adiectivi, ut πλώϊμος, quod unum memorat L. Boſ. Ell. p. 308. e., it. Aeſch. Suppl. v. 2. ϛόλον — νάϊον, claſſem *navalem*, Lyco. v. 120. ναυάτῃ ϛόλῳ, navali *profectione*, e Schol. τῇ πλοίων πορείᾳ, et Ael. V. h. 5, 10. i. νηΐτην ϛόλον, navium *claſſem*, ſed Ind. tantum *claſſem*, cf. Abr. Dl. Th. p. 826. e., cui formulae per adi. et ſubſt. par eſt haec per duo ſubſt. in regimine ap. Thuc. 1, 31. i. παρεσκευάζοντο νεῶν ϛόλον, *navalem* expeditionem *pararunt*, it. Diod. 1, 64. l. 17. εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀπέστειλε ϛόλον νεῶν, claſſem *navium* expedivit *in* mare *rubrum*, et Phil. in Fl. p. 757. C. e. ϛόλον πολὺν

καὶ πάσας τὰς κατὰ Ἰταλίαν[e] tem et classem, omnesque per

e) Ms. Ba. κατὰ τὴν Ἰταλ., ut paulo ante. *Mart.* cum Ms. Vi., v. N.

νεῶν, *magnum* navium *numerum*, pro *classem* magnam *navium* priorum Interp., quomodo, tacente G. Th., dixit etiam, forte e Gr., Corn. Nep., cf. Ind., unde nostratium *Schiffsflotte* fluxit, contractis duabus vocibus in unam; qua subst. duorum formula syn. utar hic in Nostri subst. et adi., aut severo illo ad Soph. *nautica cl.* et Aesch. *cl. navalem*, quanquam neutrum teneat G. Th., cum Lat. *classis* etiam dicatur de aliis rebus, nec de solis navibus, cf. ib. et in Gr. στολ. notationem Schol. ad Aesch. Pers. v. 177., tum in notiones omnes aut plures simul Phavorin. in Ind. Xen. Hell. Mor., Thom. M. p. 811. Hes. Suid., Schol. Apollon. ad Luc. 2, 298. N. 5. Bud. C. 195, 11. sqq. L. Ern. et ad Vig. p. 303. a. i., sed in singulas, pro exercitu terrestri D'Orv. Ch. p. 423. m. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. Cyr. et Bach., pro expeditione ib. Ἀνβ. et Hell., it. cum gen. στρατιᾶς ap. Herdt. 343, 93., cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 216. e., quorsum et referam ib. p. 191. m. pro profectione et Ind. Dion. H. S. T. 2., denique cum de navibus et re navali sermo est, pro navium cursu s. navigatione ap. Luc. 2, 861. e., pro navis parte et rostro Aesch. Pers. v. 408. cum Schol. et Abr. 1, 200. e., pro nave una D'Orv. Ch. p. 118. e. ad Luc. 2, 298. N. 5. et Grut. Lamp. V. 3. p. 190. i., ubi Leop. aliter, quam N. ib., et de expeditione navali, cf. G. Th. v. *classis* 949. i. sqq., sed de navibus pluribus copiaque navium et classe adeo vulgari Lyco. v. 1078. Herdt. 3, 63. cf. Abr. Auct. p. 216. e. Thuc. 8, 57. 9, 91. cf. Abr. Dl. ib., cum Indd. tacuissent, sed Luc. ex 1, 384. l. 22. et 3, 519. i. Diod. ex 1, 262. l. 23. συνεστήσατο στόλον ἀξιόλογον, *classem* egregiam *adornat* et p. 373. l. 64., pro quo l. 48. τοῦ ναυτικοῦ et l. 46. ναυτικὰς δυνάμεις, (cf. Thuc. 113, 86. νηΐτῃ στρατῷ, *classe*, Schol. ναυτικῷ στρατῷ, cum Abr. Dl. p. 826. e. Eur. Iph. in Aul. v. 1259. στράτευμα — ναύφαρκτον, navalis *exercitus*, it. Androm. v. 796. ναυστολίαν, *navigationem*, it. Suppl. v. 209. πόντου ναυστολήμαθ', maris *navigationem*, et v. ναυστολεῖν Orest. v. 739. et Med. v. 682.) cui add. 2, 311. l. 46. 57. 68. Aesch. Fi. ex 2, 1. e. Gem. Pl. p. 97. e., ubi in pr. memorantur eius partes τριήρεις et πλοῖα ἄλλα, Sb. Ind. ex Eutr. Met. 8, 2, 9. στόλον ἐγκατέστησε κατὰ τὴν ἐρυθρ. θαλ., *in* mari *rubro* classem *instituit*, cf. Poll. Call., cuius loca e Dem. nescit Ind. et quaedam ambiguae notionis Aesch. Pers. v. 416. et 797. it. Eum. v. 859. cum Abr. 1, 233. i. 2, 117. i. it. Eur. Hec. v. 1141. T. ed. Brunck. v. 1127. et Lyc. v. 101.

κατὰ Ἰταλ.) Recte Martinus comparavit §. pr. m., quocum Noster variat hic sine artic., addito in Ms. vel inde, vel ex aliis locis 1, 9, 23. 2, 11, 6., Bg. hic severius agente, quam loco pr. et hic P., qui etiam in ναυ. alio abiit, desertus a Bg. in ὁπλ., ubi navales intelliguntur milites, ut Ind. Dion. Ca. diserte „ναυτικὸν" et ap. Dem. capio 256, 2. ob pr. πλοίοισιν, Ind. tacente, it. haec 168, 25. p. sq. l. 5., ubi distinguuntur ὁπλίτας — καὶ τριήρεις καὶ ἱππέας λ. it. 181, 17., cf. supra 1, 12, 13. i. Suid., cuius locum e Thuc. ignorat Ind., Schol. ad Eur. Phoen. v. 1103., Poll. 1, 132. e. N. 37. it. 7, 154. N. 43., ad Luc. 2, 554. N. 65. ad Ael. V. h. 10, 22. cum Ind., Cup. Obs. p. 41. Krb. Decr. Byz. p. 13. m. Ind. in Thuc. Schol. et Not., Luc. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. omnes cum Fi. Pal. Sed Seh. in στρ., subaudi ναῦς, (cf. L. Bos. Ell. p. 4. e. 218. e., et, prae-

τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας, ἐξέπεμπε[d]. πολλή τε αὐτῷ καὶ παντοδαπὴ δύναμις μεγίστῳ τάχει συνεσκευάσθη. ᾔδει γάρ[e], οὐ μικρᾶς δυνάμεως δεό-

Italiam triremes militibus completas emittebat ac ingentes ipsi omnis generis copiae 14. maxima celeritate comparatae fuerunt. Sciebat enim,

d) Pro omnium edd. puncto tantum in Ms. Bg. nihil hic, ubi sane et minor distinctio procedit. e) Ms. Ba. non hic modo comma faciebat, sed etiam mox post δεομ, quorum hoc postr. erat etiam in Ox. al., sed prius post γὰρ nullibi, v. N.

ter Suid. cum Hes., Ind. Fi. Pal., Luc. Dem., cui add. 159, 6. 169, 5. 236, 15., ubi et cum v. πληρώσας, it. ap. Is. Pan. Mor. p. 63. l. 4. cf. p. 67. l. 3. et Ev. Fd. e c. 1. i. et p. 25. i.) πλ. *completis* milite *trir.* (Ind. Dem. „cum armasset atque instruxisset“ cf. supra ad 1, 5, 25. Bud. C. 345. 40. it. 1070, 28. 44., non forte recte dubitans de loco Xen. Hell, sine Ind., ubi med., quod et ap. Dem. et Rs. Or. V. 7. Is., cf. Stp. Th. 3, 386. D. m., qui huc sine Vs. spectat ib. C., Ind. Thuc. ad Schol., Xen. l. l. et Z. Pol., Ael. V. h., Polb. et ad hunc Rsk., cum Poss. Call. p. 468. m. per simile „πληροῦντας ναῦς ὁπλιτῶν, implere *naves* armatis *militibus*, Isocr.“ ut fere P. hic ad ὁπλ. et Arist. Plut. v. 172. ad eumque Spanh.) „ἐξεπ. *instruebat* s. *solvere iubebat* naves ad bellum“ errans in primo ob pr. πλ., ut pro eius supplemento, praeter recte monstratum pron. αὐτὰς, a Nostro oppressum, (nisi, commate facto post τριηρ., hoc quc subst. recto ad ἐξ., idem pron. expleatur ad v. πληρ.) sumas etiam aliud, v. c. εἰς τὴν θάλασσαν, quod superiori N. adiectum erat ap. Diod., cf. Cort. ad Sall. Iug. 77, 4. b. i. *paucos* — navigio *emisit* in *ripam*.

πολλή τε) Complectitur hac enunciatione Noster superiora duo, copias et terrestres et navales, de quibus singulatim dixerat, repetendo quidem sane, sed cum variatione, ne cui videatur hic esse inanis tautologia, ubi P. non modo copulam ab initio neglexit, ob pr. adhibitos abl. consq., sed etiam alteram καὶ, quam extr. etiam Bg. retinuit, mutato adi. παντ. cum gen. syn. formulae, secus ac supra in eodem aliorum locorum, in altero adi πολ. reddens, ut 2, 12, 5. e P., unde partim Sch. in „σ. *comparatae sunt* copiae *magnae*“ ap. Sb. Ind. „συνσκευάζεσθαι παντ. δύναμιν i. q. pr. συγκροτεῖν“ §. pr. i. recte per se comparando, sed non recto v. genere, cum med. posuerit, et sine Vs., ut Stp. Th. 3, 849. A. e., sed rectius, quoad v. genus „ap. Herodi. non active, sed pass. habetur δ. σ. l. 2.“ sub Lat. *colligere*, ut tamen post et probet Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et subst. Bg., in quo Gr. cum v. illo σ. Noster saltem analogiam tenet, ut in μεγ. cum subst. τ. Lat. maxime, cf. G. Th. in Bg. nom., ubi et P. adi. syn. 831, 33. 57., cum Indd. praebeant modo dat. nudum τ. Hom., sed cum pr. σὺν Soph. Ai. v. 864., et ad Vig. p. 622. a. e. it. ἐν ib. v. 814., cf. Sb. Ind., Di. H. ej. T. 1. Diod. cum L. N. T. et Thom. M. p. 835. m., et adiuncto artic. ἐν τῷ τ. Fab. Aes., (qua de ellipsi utr. nihil ap. L. Bos. Ell.) et alia Sb. Soph. Ai. Herdt. Dem. et Ios.

ᾔδει) P. liberum in γὰρ non repetit Sch. (cf. 2, 3, 13. e.) nec in „μ. *copiis*, (ubi Bg. ex illo tamen, cf. 1, 10, 9. m., nec in) δ. opus *habens*“ ubi Bg. ad P. formulam addit pron. pers., quasi mediam assecuturus vim,

μενος πρὸς πᾶσαν τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπη [f], τὰ Νίγρου φρονοῦσαν. τὰ μὲν δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γενναίως εὐτρέπιζεν.

non exiguis viribus sibi opus esse contra universam Europae oppositam continentem, quae cum Nigro faciebat. Ad bellum scilicet omnia strenue parabat.

f) Ms. Ba. ἐπ. τῇ εὐρ., v. N., at brevi elemento etiam in A., ut comma ibi est nostrum cum Ms. Bg.

et prae v. v. privis Lat. *egere* atque *indigere*, (ubi G. Th. affine προσδέομαι,) deligit phrasin illam, forte quod ista priva v. v. non habeant secum praep. istam Bg. aut P. syn. *adversus*, cf. G. Th., ubi tamen nec Bg. cum rectione hac, ut nec Gr. per Indd., cf. Aristoph. Thuc. Is. Ev. Rs. Or. V. 6. 8. Din. Xen. Z. Cyr. et Bach., Luc. Ael. V. h., sed modo affinia ap. Dem. 425, 5. ταῦτα εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται, et syn. in aiendo ap. Plut. de discr. ad. §. 4. δεομένη πολλῆς εὐλαβείας, cf. Ind. Plut. Hs. Aesch. Fi. ex 2, 39. i. et Poss. Call. p. 35. i. et e., non huc pertinente, quod videatur, Ind. Luc. ex 1, 826. l. 28., cum debeat sic interpungi, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, etiam in Gs. Vs., quae *quotidie* ad *nos*, nihil *opus* habentes, *in* coena *disputat*, commate posito post ἡμ., et in v. δεομ. subintellecto gen. pron. τούτων, *nihil opus* habentes *horum*, quae disputat et persequitur: sed ut rectio ista. Nostro forte peculiaris, nitatur analogia illa Lat. et Gr., (cum v. ista Lat. nostra et Bg. habent secum pr. *ad*, ut Gr. nostrum pr. πρὸς, quo de alibi,) et hac elliptica, cum Gr. in Ind. Xen. Cyr. sic profertur „τι τοῦ βασιλέως δεῖσθαι, aliqua *in* re *beneficio* regis *indigere*" ubi deest pr. κατὰ, syn. illi πρὸς s. εἰς, sed et hac in v. syn. ap. Thuc. 6, 21. i. πρὸς τοιαύτην δύναμιν οὐ ναυτικῆς — στρατιᾶς μόνον δεῖ, λ. adversus *talem* potentiam *non solum* navalibus *copiis* opus *est*; unde simul patet, incommodum esse edd. quarundam post δεομ. hic comma.

Εὐρώπῃ) Ms. additus artic. est e glossa per comparationem cum 2, 8, 12., quocum variatur hic sine artic., non item in rel., ubi Bg. deserit liberum P., retinens inde tantum ordinem alium e rectione, a Nostroque delectum ob laevitatem, et Lat. ad v. ἀντ., quod tenet Stp. Th. aliunde, non item in sq. φρ. formulam Bg., (deserto P.) ap. G. Th. 570, 62. „cum aliquo *facere*, i. illi favere, illius partium esse." Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Matth. 16, 23."

τὰ μὲν δὴ) Praeter δὴ, nostra ex sententia redditum per *igitur*, P. libere egit, unde Sch. partim in „εὐτρ. *instruebat* strenue *bellum*" in Lat. ad v., etiam cum Sb. Ind., sed dux Bg. ad Lat. in adv., quod Stp. Th. nescit, ap. G. Th. „fortiter, diligenter" cf. 2, 9, 9. e. 2, 12, 1. 2, 11, 19., quibuscum variatur tum per verbum, tum per additum artic. in τὸν πολ., ubi Bg. aliter, quam ibi, suppleto tantum adi. πάντα, huc spectante Bud. C. 408, 49. brevissimis post v. „εὐτρεπίζομαι, ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω. — Utitur et Herodianus voce activa in secundo et Basil." ut Stp. Th. 3, 1642. A. e. „ubi etiam nota, non fieri augmentum, sicut et in hoc loco Herodi. l. 2. τὰ — εὐτρ." sine Vs. sub Lat. Sch. et Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et ἑτοιμάζω, quod et Stp. subiunxit interpretandi causa, ut tanto magis appareat variatio cum 2, 12, 1., cf. ib. dicta, Suid. 2, 84. m. ad

Ἄτε δὲ ὁ ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, ὑπώπτευε τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε	Caeterum ut vir providus ac sobrius suspectas habebat Britannicas copias, quae mul-

g) Steph. δὲ *Leisn.* in m. A., quae habebant δὴ cum Gs. al., v. N. Mox post νηφ. nihil erat in Ms. Bg.

Luc. 3, 68. b. e. Fi. ad The. p. 20. b. e. cum Ind. utr. Thuc. 310, 56. Dio C. 620, 30. Arist. Plut. v. 626. (quem locum Leisn. ad m. Ox. signarat quoque,) Dem. Xen. Hell. et Cyr. Ael. V. h., pereunte et hic notione partic. εὖ, etiam ob adiectum adv. γ. per analog.

ἅτε δὲ) Stp. δὲ etiam P. prodit per syn. Bg., ut confusae sint hic in edd. voculae, ut alibi, cum et Mss. maneant in Stp., et sensus melior sit in eodem, ut in re nova et a pr. diversa et opp. pr. μὲν, P. non sequente Bg. in subst. ἀ., cuius Lat. in postr. adi. ap. G. Th. habet affinia, νηφάλιος, νηφάλιος, sed sub physica notione; Stp. Th. ponente hunc locum e P. sub tropica „ubi νήφειν dr. de eo, qui est vigilans et providus, ac se caute gerit" vel sic ut innuat, coniungi hic syn. e tropo diverso, cf. 1, 17, 10., cum et 2, 1629. D. πρ. e P. similiter reddat, at Leisn. ad m. Ox. *prudens*, quod ap. G. Th. „quasi *providens*" atque adeo i. q. Bg. ad adi. pr., cf. Ind. Gs. Chr. Plut. Krg. Dion. H. S. T. 2. Thuc. 217, 49. sine Ind., Ios. e 1, 924. e. 2, 119. i. 134. l. 15. cum Foes. p. 320. b. m. Denique male Sch. in ἅτε „ἅ. δὲ, caeterum" quasi P. utrumque sic vertisset simul uno tantum Lat., cum potius liber ille particulam ἅτε oppresserit, et ad subst. adiunctum mente suppleverit, ut in syn. ὡς fieri solet.

ὑπώπτευε) Pro P. libertate Bg. viciniorem formulam adhibet, notam Stp. Th. aliunde, sed ex illo retinet tamen formulam syn. in τὴν ἐν Βρ. δ., resoluta praep. cum subst. in adi. affine, Nostro sic variante cum 2, 10, 16. Mox multiplex ad δυν. attributum per casus diversos, acc. quidem et gen., per variationem quandam in ordine casuum cum 1, 14, 16. i., servat Bg. omne, secus ac P., qui, praeter suum *videlicet*, ortum hic fere, ut diximus ad 1, 9, 22. i. et 1, 10, 14. e., contentus est uno μεγ., a Sch. desertus in „πολ. *maximam* vim", Nostro copulante iterum adi. diversi gradus, quorum superlativus habet aut vim suam, aut est pro positivo, ut alibi, cf. Dem. 240, 20. δυνάμεις πολλὰς καὶ μεγάλας, it. 112, 25. 146, 4. et G. Th. 353, 75. res *multae* et *magnae*, cf. l. 44., (ubi μεγ. pro magni momenti, aut magnae staturae, procerus,) ut ad μαχ. Lat. e P. ib. cum Gr. n. „bellicosus" quod Gs. suo loco explicat per ambiguum *ferox*, sed et ap. Stp. Th. cum Bg. simul aliunde, cf. Ind. Thuc., cui add. 71, 17. 150, 57. 233, 49. per Lat. eadem, Suid. μάχιμος, ὁ γενναῖος, fortis, *bellicosus*, i. e. nec pugnam detrectans, et in ea durans. Sed in Lat. ἀνδρ. Bg. de suo liberius, cum et Lat. severum habeant sic de militibus, cf. G. Th. v. *vir* Nr. 3., qua notione augendus Stp. Th., cf. Ind. If. Ev. Fd., tenentibus nostratibus simillimam formulam *eine Macht* von *Leuten*, sed Lat. modo affinem per subst. syn. *fortissimorum* militum *exercitum*, cf. G. Th. 490, 29., non ferens in Bg. *cop.* talem gen. adiunctum, ut nec Suid. aut Ind. Gr. in δυν., cf. Xen. Hell. et Z. omnes, Diod. Polb. Luc. Eutr. Met. Cell. If. l. l. et Pan. Mor. p. 58. m. 60. i. 68. e. 99. i. 101. i. 106. e. 120. i., sed modo Rs. Or. V. 4. ἐπαινεῖν δύναμιν ἀνθρώπων ἀρίστων et Ael-

οὖσαν καὶ μεγίστην ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων. ἦρχε δ' αὐτῆς πάσης Ἀλβῖνος, ἀνὴρ τὸ μὲν γένος τῶν ἐκ τῆς [h] συγκλήτου

tae erant et maximae militum 2. que pugnaciſſimorum. Praeerat autem univerſis Albinus, vir generis quidem ex Se-

h) In Ms. Ba. τῆς abeſt. *Mart.* etiam in Ms. Vi., it. in edd. A. al., v. N. V. h. ex 6, 12. i. ἐκέκτητο — πεζῶν δύναμιν λ., peditum *copias*, ut Noſter ad analog. horum et Lat. ante ſcripſerit ſaltem.

ἦρχε) Bg. omiſit pron., non item P., qui tamen iterum id cum δὲ contrahit in pron. relat., in unamque adeo cum pr. periodum etiam hanc §., ſic, ut cum Bg. pron. αὐτ. retulerit ad pr. §. ſubſt. δυναμ., ponente hinc Sch. in v. „ἡ. τῆς Βρεττανίας, praeerat *Britanniae*" forte ut in animo habuerit 2, 7, 6. e. et 2, 9, 2., nec tamen vere, cum ſic etiam ſq. πάσης eodem, ad pr. §. ἐν Βρεττ., referendum ſit, quod tamen pugnat cum hiſtoria, quae docet, tum temporis nondum totam Britanniam Romanis paruiſſe, neque adeo eius inſulae praeſidi, cf. 1, 1, 5. m., memorante tantum Capitol. in Alb. c. 13. T. 1. p. 703. e. *quum* Britannicos *exercitus* regeret *iuſſu Commodi*, rel., ſed Xiph. Sb. 393, ult. ὁ Ἀλβῖνος, — τῆς Βρεττανίας ἄρχων, *Albinus*, praeerat *Britanniae*.

τὸ μὲν γεν.) Infra 3, 5, (5.) vocat ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, v. Capitol., ſive is eſt Spartian., in Clod. Alb. c. 1. (p. 684. i.) et c. 4. (p. 689. i.) *Boecl.*

De ortu quidem et natalibus Albini nihil memorant Xiph. l. l. et poſtea, niſi 407, 20. ἦν δὲ ὁ μὲν Ἀλβῖνος καὶ τῷ γένει καὶ τῇ παιδείᾳ προήκων, ἅτερος δὲ πολέμια κρείττων καὶ δεινὸς στρατηγῆσαι, Albinus *nobilitate* et *doctrina* antecellebat, *alter* (Severus) ſcientia *rei* militaris *et* peritia *ducendi* exercitus *potior erat*, nec Zoſ. 1, 8, 2. Eutr. Met. 8, 10, 9. Aur. Vict. de Caeſ. 20, 9. et 11., ſed Capit. iterum c. 7. p. 694. e. c. 10. p. 697. e. c. 12. p. 701. e. c. 13. p. 704. i., hic P. deſerente etiam Sch. in „γ. *familia*, συγ. ex *patriciis* ſenatorii *ordinis*" unde Bg. duxerit ſua ad σ., qui alias ſic reddit τὴν συγκλ. βουλήν, cf. 2, 6, 8., ut cum Sch. γεν. 2, 6, 16., in hoc retinens hic e P. gen., pro ſolenni aliorumque locorum abl., accommodansque cum eodem ad eum gen. Noſtri gen. τῶν συγ., qui proprie pendebat a ſubſt. ἀνὴρ aut ſubintellecto τὶς ſ. εἷς, cf. 2, 6, 12., unde poterat fieri vicinius, *vir*, genere *quidem*, unus *patriciorum* e *ſenatorio ordine*; ad peculiarem rationem ſcribente Noſtro in συγ. cum adiuncto ἐκ τ. σ., ubi definit tantum magis, reſpiciens ad conditionem aut ad hiſtoriam et primam originem; ut ſuppleas part. ὄντων, cf. G. Th. i. „*patricii*, nobiles Romani, a primis Senatoribus oriundi" aut qui ſunt ſimul in ſenatu, et ſenatores, ſ. inter ſenatores; quomodo formula v. εἶναι cum pr. ἐκ ſaepe ſumitur; quod hic malim, cum in primis patricii fuerint, qui non ſimul eſſent ſenatores, ut Gs. mox addebat „non omnes Senatores iidem patricii" quo et pertinet P. res liberior per copulam, *ſenatorii* patricii *que*, qualis et ap. Dion. H. S. T. 1. 181, 30. εἰς τὸν τῶν πατρικίων τε καὶ βουλευτῶν ἀριθμὸν ὑπέγραψεν, *patriciorum* et *ſenatorum* numero *adſcripſit*. Caeterum lectio A. ſine articulo, unde rel. edd. hauſerunt deinde, eſt ducta e Ms., ſimili noſtro, ubi excidit ob ſq. ſimiles συγ litteras, aut extruſus eſt per comparationem cum 1, 17, 2. e., ubi Gloſſator contra addebat, hic ſui immemor.

εὐπατριδῶν, ἐν πλούτῳ δὲ καὶ τρυφῇ ἐκ πατέρων [i] ἀνατραφείς. τοῦτον τοίνυν ἠθέλησεν

natorio ordine patricii, sed in opibus ac deliciis inde a maio-
3. ribus educatus. Hunc igi-

i) Mss. Ve. et Vi. ἐκ πατρίδος ἀν., v. N.

ἐν πλούτῳ) Capitolinus vero (c. 4. p. 689. m.) *natum* refert *lare modico*, patrimonio *pertenui*. Idem tamen affirmat, luxuria varium fuisse. *Oxon.*

Qui in postr. respexerunt Capit. c. 13. p. 703. m. *in* luxuria *varius*, cf. c. 10. p. 697. m. et c. sq. p. 699. e., ubi dicit, ab aliis vocatum esse *luxuriosum* et *gulosum*, sed et c. 12. e., contra se forte, *quae qui* diligentius *scire velit*, *legat — de Graecis* Herodianum, *qui* ad *fidem* pleraque *dixerunt*.

ἐκ πατέρων) Non placet Codicis lectio ἐκ πατρίδος. Vox εὐπατριδῶν, quae praecesserat, librarium decepit. *Stroth.*

Lego ἐκ παίδων „Leisn. notarat in Ox. marg. et calce separatim, sed et ad marg." Theocr. Id. 17. „respiciens, credo, v. 33. δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων, *qui* gravem *paupertatem* a *maioribus* atque *vitam* inopem *deplorat*; ubi formula ἐκ πατ. cohaeret cum subst. πεν., per ellipsin alicuius particip., ut οὖσαν, γινομένην, ὑπάρχουσαν, pro πενίην, τὴν ἐκ πατ. οὖσαν etc., *qui* plorat *duram* et *inopem*, omnibus rebus destitutam, *paupertatem*. quae *inde a* patribus *est* ei maioribusque, in qua versatur ille aeque, ac maiores; cum h. l. sit eadem formula cum v. ἀνατρ., quod, sive proprie cum Bg. acceptum, sive pro simpl. τρέφεσθαι ἐν λ. et pro ἐντρέφεσθαι ἐν infra ap. Nostrum et alios, tropiceque, pro insuetus, adsuetus, it. fruens, usus, habens, faciat hanc sententiam, ut a patribus s. maioribus, i. parentibus, avo et proavo, (ulterius enim, etsi per se ita sumuntur *patres* et *maiores*, cf. G. Th., nemo forte hic adicendat,) educatus sit sic, ut haberet divitias et delicias, utque suppeditarent isti pecuniam multam et victum cultumque delicatum; in quo sumas, avum et proavum venisse in societatem educationis ac nutritionis, et secum interdum habuisse nepotem; quae cum per se fieri potuissent, ut hodie etiam contingunt: propterea forte tolerarunt vulg. lectionem hic editores priores, tum Sb. Ind. (in „π. *inde* a *maior*." qui in v. ἀν. modo simul habet ἐντρ. sine Vs.) tum Bg.; nihil hinc tenente Stp. Th., et tantum in πατ. formulam aliunde, et v. ἀνατρ. pro simpl. etiam, quo de alibi, sed Sch. modo in πατ. „ἀν. ἐν τρ., inde *a* mai. *summis* deliciis *innutritus*" ut hauserit partim e Sb., partim e P., cuius liberum *summis* non certo prodat, quid in suo Cod. habuerit, sed tamen potius vulg., (quia sane summae sint divitiae et deliciae, quae praebeantur a tribus istis propositis,) quam novam lect. Mss., alienam ab h. l. et corruptam forte ex illa formula ἐκ παιδὸς, qua de, tacta breviter modo a Stp. Th. 3, 5. D. e. it. Bud. C. 1358, e., cf. ad Luc. 2, 536. N. 76. et p. 744. N. 5., ubi Alciphr. est p. 30. e., Ind. Rs. Or. V. 4. v. π. sed sine Ind. Dem. 814, 17. 1486, 8. Diod. S. ubi et syn. ista Leisn. it. ap. Gat. ad Ant. p. 5. a. e. Rs. Or. V. 7. If. p. 354. l. 11. et Dem. 312, 24. et adeo ap. ipsum Nostrum, cumque huius loci v. ἀνατρ. etiam 6, 5, 9. et cum affinibus παρατρέφειν et ἐντρέφεσθαι, cf. ap. Luc. 2, 451. l. 45. it. 1, 678. l. 3. p. 676. l. 43. p. 705. l. 16., sed ut ad litteras lectionis vulg. vicinior sit alia haec ἐκ παίδων, (quae habetur in Xen. Ind. Bach. ex Oec. 3, 10. i., etiam ib. in ed. Z., at in

Digitized by Google

ὁ Σεβῆρος[k] σοφίσματι προλα- tur voluit Severus astu prae-

k) Mss. tres ἐν σοφ., sed tacite post Σεβ nullum comma, quod ibi fuit in A. et al., nec tamen post πρ. ullibi, at colon post οἰκ. Ms. Bg. etiam in Sip. et rel., non item in A. et al., v. N.

Ind. huius in praep. ἐκ παίδων, per errorem operarum,) it. alia ἐκ παιδίου, quae sola cognita Stp. Th. 3, 15. C. m., cf. Ind. Xen. M. S. et Z. Cyr. v. ἐκ i., ubi deest Stp. locus, nec mihi repertus, ut nec Lex. Bas. ἐκ νέων παίδων e Xen., quod ap. Stp. Th. 3, 5. D. e. ex Plat., cui add. ἐκ μικρῶν παιδίων ap. Dem. 1351, 3. sine Ind., cui quidem postr. voci hic potissimum locum concesserim, ob causam dictam, prae Leisn, quod in una δ littera vix latent duae vulg. lectionis ερ, it. prae παῖδες, quia hoc potest esse glossa illius παιδίων. Certe horum aliquod melius convenit cum v. ἀνατρ., etiam hactenus, quod vulg. ἐκ πατρ. solet dici, ut alia Nostri, v. c. ἐκ προγόνων εὖ γεγονώς, et ἔνδοξος ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν ἀρχῇ, non hoc sensu, ut per maiores et opera maiorum aliquis habeat quid, aut aliquid fiat, sed de *termino*, quem dicunt, *a quo*; unde Sb. addidit Lat. illud *inde*; quo sensu non dicatur aliquis inde a maioribus educatus in divit. et deliciis, aut iis adsuetus; etsi recte contra dicemus aliquem divitem aut pauperem inde a maioribus etiam delicatum et luxuriosum, qui talis fuerit una cum illis. Caeterum Capit. c. 4. p. 689. m. prodit, Albinum *hunc* natum *parentibus sanctis*, et quoque in meliorem partem de eiusdem pueritia et adolescentia c. 5. sq. p. 690. et 693. m.

σοφίσματι) Non magis probo Codicis ἐν σοφ. *Stroth.* Quod dixeris esse vel Glossatoris, vel Herodiani ipsius, ut varietur cum 2, 13, 20., addita praep., quae, pro διὰ, μετὰ et σὺν, in notione instrumenti, praesidii ac modi, etiam sine Hebraismo, alibi tractata est, ut exciderit ob pr. ος, si est a Nostro, qui ita scripserit ad analog. tantum, nec praebentibus Indd. v. οἰκ. in med. cum praep. illa, sed alterum Rs. Or. V. 4. προλαβεῖν ἐν ταῖς συνδίκαις ἡμῶν ἅπαντα, sine Vs. it. v. ἐν p. 1038. ex V. 3. p. 340. l. 3., ubi et N. in hanc partem tacent, it. L. N. T ex Gal. 6, 1., ubi v. Intp. et Kypk. 2, 289. m., qui et habet locum cum abl. nudo, qualis hic in vulg. lect., ubi Leisn. ad Ox. notarat „f. προσλ.“ quae confusio sane alias contigit, cf. Rs. Or. l. l. et p. 516. e. it. Harl. Dem. pro Cor. p. 459. N. 19., non vero hic cogitanda est, quia commodum sensum habet vulg., ut Severus ante studuerit sibi Albinum amicum facere, quam in Orientem abiret adversus Nigrum, quo de post cap. pr. §. 10. e. coeperat Noster agere hoc cap. §. 1.; negligentius hic versante P., non item Sch., qui partim ex eodem in „σ. astu *occupare*, πρ. occupatum *astu* sibi *adiungere*“ dux forte Bg. ad particip. pass., qui rel. e P. quoque, cuius Lat. in subst. ap. G. Th. cum Gr. al., sed ad v. cum Gr. n.; neutrum tenente Stp. Th.; hic ut servet praep. πρὸ notionem suam temporis, ut 1, 17, 23. e., possitque totum v. reddi per adv. *prius* s. per praep. *ante*, i. antea, cf. Ind. Xen. Cyr. Rs. Polb. Gs. Chr. *ante omnia*, quod et hic commodum, sed cum priori tamen syn., Luc. Diod. Rs. Or. V. 4. 6., ubi simul cum πρότερον, quo deinde vis praep. in v. petit, ut maneat pro simpl., Dem., cui add. 1031, 15. 234, 14. 236, 8., sed l. 20. cum pr. πρὸ disetta adhuc, quae et ipsa relinquit v. simpl., tum L. N. T. cum Kypk. T. 1, Krbs. et Loesn., it. Schol. Thuc. Ind. cum Abr. Dl. et Hesy. 2, 1027. m., variante Nostro in v. ἤθ. cum 2, 14, 11. in tempo-

βῶν οἰκειώσασθαι, μή πως [l] ἄρα, τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ [m] πλούτῳ καὶ γένει, δυ-

ventum sibi adiungere; ne forte eiusmodi habens fomites ad imperium concupiscendum, fretus divitiis ac genere,

l) Sic nobiscum dividunt modo B. 1. et Lu. pro rel. μήπως una voce, cf. 2, 2, 8. m) Ms. Ba. θαῤῥῶν πλούτῳ λ. v. N.

re, quo v. libere reddito mutatoque a P. in particip. *ratus*, (cf. 1, 2, 3. e.) ac periodo nexa ita, perire debuit §. sq. Nostri τοίνυν, sine variatione repetitum, cf. ad μ. π. ἄρα 2, 2, 8., ubi Bg. similiter, hic P. contra πὼς negligente.

ἐναύσματα) Cupido dominandi per se facile increscit animis. Quare ubi facultas timeri potest, vix de volunrate dubitatur. Loquor praesertim de regum eorum ingeniis, qui ad formidinem et suspiciones proni sunt. Exempla habemus in Tiberio Germanicum et Alexandro Parmenionem eo nomine suspectantibus, v. loca et cum Nostro compara ap. Tac. A. 1, 7, 6. et Curt. 7, 2. *Boecl.* ἐν. alio nomine ζώπυρα, suscitabula. *Leisn.*

Sch. „ἐν., al. ἐγκαύσματα, (e Sb. Ind. ad alium Nostri locum,) ἔχειν εἰς ἐπιθ. τινός, ceu *faces*, h. e. fomites, incitamenta, *habere* quid, quibus ad concupiscendum aliquid incitetur" partim e P. liberioribus, *magnis* — facibus *instinctus*, sumto alio tropo ad v. ἐχ. et pron. τοι. mutato in syn. fere cum *talis* s. *tantus* et illo Bg., qui inde servavit modo formulam syn. ad εἰς β. ἐπ., sed ordine etiam severiori, ubi variatur cum 1, 12, 9. tantum per praep. syn. et in sententia aliter, i. e. longius ea exprimenda, et divisis rebus, et phrasi adhibita, eaque tropica, quae partim recte est explicita a Sch., sed ut sufficeret, incitamenta habere, et, incitari per ea, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. et illo Leisn. „quidquid excitat nos et accendit ad aliquid agendum" sed et concupiscendum, at non cum v. Bg., sub „metaph. fomes, fax, i. e. incitamentum" e Bud. C. 765. 7., qui et ipse profert tantum e Nostro, cf. tamen Wess. ad Diod. 2, 556. N. 83., sed non ex antiquissimis, quorum et Indd. tacuere, praeter Orph. physica notione, ut ap. Suid. et Hes. sine χρήσει, at Ind. Polb. cum Bg., (cf. v. ἐναύειν Herdt. Xen. M. S. Rs. Or. V. 8. Din. Polb. Luc. Poss. Call.) peculiare ut habeat Noster ἐν. cum pr. εἰς, forte e Lar., cf. G. Th. in subst. *incit.* e loco Liv. dubio, at Schell. L. e Curt. 9, 5, 6. desperatio, *magnum* ad *honeste* moriendum *incitamentum*,) sed cum gen. rei ib. (cf. Amm. M.) it. in Bg (qui gen. et ap. Wessel. l. l. tantum,) at in P. *quum* corporis *facibus* inflammari *soleamus* ad *omnes* fere *cupiditates*, e Cic. 621, 16. it. 28.

θαῤῥῶν ἢ πλ.) Rectius copulative legemus θαῤῥῶν τε πλ. *Sylb.* Dele ἢ. *Reisk.* Haec quidem vis similis est illi, quam intulit Glossator Ms., putans fortasse, ἢ otiose repetirum esse e pr. aut sq. littera, cum lenior sit Sb. medicina, qua τὲ copulet particip. θαῤῥ. cum pr. ἐχ. et duae causae afferantur; cujus tamen non est vestigium ap. P., quanquam liberum et in rel., et omnes copulas omittentem; sicut Bg., reiecto ἢ etiam, videtur hoc membrum accepisse, ut pendens a pr. ac continens causam atque explicationem. Mihi quidem videtur Noster hic usus suo ἢ, pro Lat. *scilicet*, in exponendo, quod ei solenne post v. v. et particip.,

νάμει τὲ ϛρατοῦ, γνώσει τε τῇ[n] παρὰ Ῥωμαίους [o], ἐπιθῆται roboreque exercitus, et nominis fama Romanis celebrata,

n) Ms. Ba. non variat. *Mart.* sed modo ed. Ox. et Par. utr. τῇ omittunt, et Ing. habent τῶν παρὰ Ρ., v. N. o) Mss. Ve. et Vi. Ῥωμαίοις Ρ. cum A. al., v. N.

ut prima δ littera eius perierit ob pr. ν, P. deserente Sch. in „θ. audens *aliquid* fiducia *divitiarum*, γ. genere *fretus*" at in δ. subiiciente hunc locum illis Lat. ad 2, 13, 10., quocum non variatur, sed cum 1, 9, 22. sine artic.

γνώσει) For. τῶν παρὰ Ῥωμ. *Steph.* Vulgatum ferri potest, si γν. passive capiatur, pro *nominis* sui *apud* Romanos *nobilitate* s. *famae celebritate*, ut Politianum quoque accepisse, versio eius indicat, (*fama* que *nominis.*) *Sylb.*

Qui in Ind. v. „γν. celebr. *nominis*" sed Sch. „famae *celebritate* ap. *Rom.* (in artic.) cum praep. τῇ π. Ῥ., *Romana*" In postr. non satis perspicue hic formulam articuli cum praep. per adi. exprimens, sed e Sb. conflans priora, quem et Bg. respexit in phrasi alia, ubi supplebat particip. ad artic., et Gr. praep. cum subst. accommodabat rectioni Lat. pass. in dat. pers., qui tamen par praep. cum abl. *a Romanis*, ut, quoad severitatem vertendi, non multum discederet, sed in particip. suppleto difficilius Lat. deligeret, haud dubie pro *usurpata* s. *commemorata*, cf. G. Th., qui tamen non tenet formulam totam, maxime *famam* cum gen. *nominis*, pro quo, e P. retento, dedissem viciniora, *notitia* apud *Romanos*, s. *inter* Rom., ut ap. Ter., pro *Bekanntschaft*, cf. G. Th. cum Gr. n., supplens particip. aliquod cum pron. pers. s. demonstr. dat., οὔσῃ s. ὑπαρχούσῃ αὐτῷ, *quae* erat *ei*, quam habebat ille, in qua erat ille; unde appareat simul, non tentandam lect. vulg. in φήμῃ, quanquam non tenente Stp. Th. Lat. nostrum et notionem istam pass., sed modo affinem illam Sb. et Bg. pro *celebritas* et *fama* e Nostri 7, 5, 12. e. ἐν συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ γνῶσις οὐκ ἄσημος, quocum variatur hic in nudo subst. γν., tum in praep., tum in brevitate Ῥωμ., quorum ibi est explicatio per quendam μερισμὸν, ducente Nostro fortassis notionem γν. e Lat., cf. 3, 8, 12. e., sed in rem consentiente cum Capit. c. 1. e. p. 684. m. quod *eum* nobilem *fecit*, c. 6. p. 693. e. *fusis* Frisiis — *celebre* nomen *suum* et *ap.* Romanos, *et ap. Barbaros fecit*, p. sq. m. *praeturam* egit *sub* Commodo *famosissimam*, c. 11. e. p. 700. e. *Milesias nonnulli eiusdem esse* dicunt, *quarum* fama *non* ignobilis *habetur*, (qua de laude a litteris cf. c. 5. i. p. 690. c. 12. e. p. 703. i.) c. 13. p. 703. e. *armorum strenuus prorsus, ut non male* sui *temporis* Catilina *diceretur.*

παρὰ Ῥωμ.) Rectius Ven. π. Ῥωμαίοις. *Stroth.* In quo sumi potest librarii vel lapsus in litteris, cf. 2, 14, 10. τοῖς ϛρατ., vel ingenium e comparatione aliorum et vulgaris usus et cum 4, 10, 9., pro quo dat. variat hic Noster per acc., saepe positum illum cum pr. παρὰ, ubi vulgo adhibetur dat., per enallagen quandam casuum, cf. ad Thom. M. p. 678., cuius e Luc. sine Ind. est 2, 110. l. 66. D'Orv. Ch. p. 501. m. Fi. ad Well. p. 396. i. Hindb. ad Xen. 1, 4, 14. Abr. Dl. Th. p. 276. 833. i. et Auct. p. 218. e. 302. i. it. ad Aesch. 1, 367. m., tum Ind. Rs. Or. V. 8. Din. „π. *apud*, γράψας τὸ ψήφισμα — παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, h. e. in eius templo, (et V. 4. p. 101. N. 18.) Ratio linguae Gr. postulat παρὰ τῇ μητρὶ

τοῖς πράγμασιν P, καὶ τὴν Ῥώμην, οὐ πολύ τι ἀφεστῶσαν, ἐκείνου κατὰ τὴν ἀνατολὴν invaderet summam rerum, Romamque, non ita procul distantem, se per orientem

p) Ms. Ba. πράγμασι cum A. B. 1. Lu. et Pat., v. N.

v. 9." immo tantum vulgaris aliorum usus et lectio, ib. Lyc. et V. 4., Herdt. Xen. M. S. Z., Fi. Aesch. et The. Dion. H. S. T. 1. ex 433, 2. Fa. Aes. Polb. Xen. Z. Cyr. ex 5, 2, 29. et Pol. Nr. 3. ex E. 8, 12. L. N. T. Krb. p. 471. m. Nr. 7. Vig. p. 626. Nr. 6. e. it. p. sq. i.

ἐπιθ. τ. πραγμ.) Primo vulg. lectio in πρ. cum ν ἐφελκ., sequente consona, cum procedat secundum dicta ad 1, 6, 17., inconstantes sunt in eo genere Mss. nostri, illud modo omittentes, ut 1, 2, 7. 1, 14, 14. m. et 1, 17, 18., modo addentes, cf. 1, 6, 17. 19. e. 1, 7, 12. e. 2, 3, 25. i. 2, 5, 14. Tum Stp. Th. 3, 1498. D. in v. ἐπ. „pro invadere accipitur ap. Herodi. l. 2. μήπως — ἐπιθυμίαν, θαῤῥῶν ἢ πλούτῳ ἢ γένει, — τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπίθηται τοῖς πράγμασι, summam *rerum* sibi *posceret* et *imperium* invaderet" praeter lectiones alias, ad superiora pertinentes in ἢ — ᾗ et π. Ῥωμ., etiam hic duas eiusmodi habet, in πρ. sine ν ἐφ. et in ἐπιθ. per accentum alium, ut Sb. Ind. „ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ (1, 6, 8. e. et hinc) ἐπιθῆται τοῖς πράγμασι. Item more baryt. ἐπίθοιντο σφίσι — et ἐπίθοιτο τοῖς βαρβάροις" e Zos. 1, 51, 1. m. et 5, 21, 14. i. sine Var. L., asserente Stp. ib. E. e. eundem in ἐπίθηται e Diod. 2, 227. l. 39., ubi etiam nulla Var. L., nihil ut repererim, secundum quaerens, in hanc diversitatem, sed in libellis grammaticis modo formam, a Stp. hic editam, ubi non variatur cum 1, 6, 18., nisi ordine formulae, vim med. quodammodo exprimente P., fere ut 1, 6, 8. e., unde Bg. retinet, secus ac l. l. primo, exquisitam in τ. πρ. dicendi rationem, sed et ambiguam, cf. Cl. Cic. it. Indd. Corn. Nep. Iust. Liv. et Flor. et infra 4, 14, 14.

οὐ πολ.) Liberior P. in addita terra altera, et contra omisso pron. τι, quam negligentiam prodit quoque Sch. in π. „τι, *multum*" ubi cogites ellipsin subst. *intervallum* s. *spatium* et simul praep. alicuius, v. c. *per*, it. *ad*, ut in Gr. διάστημα et κατὰ, de utr. ellipsi tacente L. Bos., at ferente G. Th. *multum — distare*, et affine *non* multum *differre*, it. *non* ita *multum* 1238, i., cui par illud Bg., sumto *ita* pro adeo et admodum s. valde; etsi ap. G. Th. etiam *non* ita *valde* de *bis laboro*; unde Lat. particulam istam capio potius sua demonstrandi vi aut comparandi, et sic, ut altera comparationis pars opprimatur, ut in nostratium *nicht* so *weit*, cui deinde addunt augendi aliquam particulam aliam, quae illud Gr. τὶ exprimat, v. c. *nicht* eben *so weit*, s. *nicht so* sehr *weit*, it. *nicht so* sonderlich *weit*; unde nostra hic Gr. reddantur quoque *non* multum *admodum* s. *non* procul *admodum*, cf. 1, 3, 8. m. 1, 9, 17.; quanquam Bg. potest etiam reddidisse sine pron. τὶ iterum, ut rel. habet e P., cuius Lat. ad v. ἀφ. quoque ap. Stp. Th. aliunde 1, 1752. F. e. ac modo ibi contrarium τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, et tropice fortassis tantum, ut in sq. ibi loco e Bud. C. 657, 20., cui add. Dem. sine Ind. 72, 27. ἀλλ' ἦν πολὺ τούτων ἀφεστηκότα τὰ τότε λεγόμενα, cf. R. Or. V. 4. et cum diserta pr. ἀπὸ V. 7. Ant., it. cum gen. rei nudo Luc. et Dion. H. S. T. 2. πάνυ πόῤῥω — πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων, sed physice ap. Diod., ut et hic quaedam Lat. esse videatur, cf. Hes. 1, 639. e.

Digitized by Google

ἀσχοληθέντος, ὑποποιήσηταιq. districto, subigeret. Honore igitur simulato inτιμῇ τοίνυν προσποιήτῳ δελεά- ·4. ζει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄλλως escat hominem, alioquin

q) In Ms. Ba. hoc ὑποπ. vocabulum deest. perperam. Mart. v. N.

ἀσχολ.) E P. pron. hoc Bg. mutat in aliud pers., accommodate ad Severum hic ipsum agentem et cogitantem, quocum inceperat sane Noster §. initio, nunc interserens quasi de suo hoc membrum, ubi ἐκ. procedit, ut αὐτοῦ, pro αὑτοῦ alibi; suffecturo et h. l. ipso, quo Lat. Bg. alias reddit Gr.; deserente partim P. etiam Sch. in v. „occupato bellis" ex illo tamen adiunctum substantivi hoc servante cum Stp. Th. 3, 1208. F. e. „illo bellis orientalibus implicito occupato que" praemisso F. i. Lat. Bg., ap. G. Th. „distringi, i. impediri, occupatum esse, et distineri negotiis" liberius agente P. in formula κ. τ. ἐν.

ὑποποιήσηται) Ms. hoc v. omittit hic sine causa probabili iterum, ubi Leisn. ad m. Ox. „sub suam potestatem redigeret" ut Sch. „occuparet, sibi subiiceret f. in suam pot. redig." in postr. formulis duabus e Sb. Ind.; vicinius ad praep. reddente Bg., quanquam neglecta iterum vi med., cum Stp. Th. 3, 440. F. e. „Bud. in Lex. ὑπ. subigere, subiugare, sed exemplum non afferens" quale cum acc. loci ib. E. e. ex Gregor., non amplius mihi repertum ita physice, sed tropice cum acc. pers. ap. Dem. et Luc., ubi Gs. per subiugare, quod cum Bg. ap. G. Th. „sub suam potest. agere" cf. Hesy. sine exemplo et N.

τιμῇ) Leisn. ad m. Ox. „Ehrenbezeugung" servante P. liberam ad τ. πρ. formulam per subst. duo etiam Stp. Th. in πρ., sub Lat. tamen Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., at non cum eiusdem subst., in quo Gr. iuncto cum adi. Noster scripserit ex analog. tantum, cf. 1, 4, 12., deserente P. partim et Sch. in „δ. inescat eum honore" ubi Stp. Th. „τ. π. δελεάσας τ. ἄ. inescans" per lect. aliam memoriter; ubi Noster iterum per analog., in v. cum abl. rei et acc. τ. ἄ., maxime Lat., cf. G. Th. „Ter. Ad. 2, 2, 12. — nescis inescare homines" et supra 1, 12, 11., quibus add. Abr. Dl. Th. p. 8. m. et L. Ar., tum physice aut tropice Luc. Gs. Chr. ex Herdt. sine Ind. it. cum acc. rei Ios. e 2, 198. ¶. 3. e. et in pass. ib. p. 204. f. 4. e. Xen. M. S.; repetente Sch. e P. in „ἄνθρ. eum" quo de sensu libero pro pron. demonstr. αὐτὸν, praeter dicta ad 1, 9, 12. i. et 2, 6, 17. e., v. tum simpl., tum in contemtu, aut honore adeo, Ind. Herdt. cum N. Fi. Aesch. Tyrt. Kl. Ael. V. h. Ks. Or. V. 6. et sine Ind. Dem. 32, 27. 42, 25. 98, 20. et 24. 118, 8. et 15. 572, 2. it. G. Th. in Bg. Nr. 4. sq. et Ind. Suet. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Iud. 14. Xen. 'Απομν. p. 50. Iac. 1, 14."

καὶ ἄλλως) E P. adv. reddit Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „aliter, f. alio modo, f. quod si non, f. praeter hoc" f. alio tempore et antea, quae notio hic manifesta e sq. et oppos. τότε, ap. Stp. Th. aliunde 1, 342. D. m., at modo sequente νῦν αὖ et νῦν δὲ καὶ, pro quo sumere et hic possis Nostri τότε, ut Lat. tunc, pro nunc, quanquam tacente G. Th.; ἄλλ. reddente Ind. Dion. C. per syn. Bg. caeteroquin, sed cum Bg. et simul severiori alias Plut. Hs., ubi tamen absolute positum, quo situ per notionem temporis et Vs. nostram, propositam ante, non tenet Z. ad Vig., sed in Xen. Cyr. et 'Ανβ. Ind., agnitam illam et quodammodo in Hoog.

μὲν ὄντα τὴν γνώμην χαῦνον [r] καὶ ἁπλοϊκώτερον, τότε δὲ καὶ etiam vanae mentis et simpliciorem, tunc vero etiam

r) χαυνον sic sine acc. Par. 1., sed χαυνὸν sic Par. 2. cum Ox., v. N.

Op. p. 58. i. Nr. 13., non item a Dev. et L. Ern. disertе, nisi forte per repetitum Stp. *alioqui*, quod tamen alio sensu etiam, ut vidimus ap. G. Th., capitur et pro alio respectu, ut [illegible]dit Gr. nostrum item Gs. Chr. cum Plut. Krg., quo et pertineat Poll[illegible]ll. p. 759. i., nullo Ind. (cf. Thuc. Rs. Or. V. 7. et Dem. Ael. V. h. Xen. M. S. Fi. Aesch. et The. Dion. H. S. T. 1. et Luc.) praebente quid in Nostri ad se relata, per analog. illorum ante e Stp. efficta tamen, et forte ad Lat. etiam in *alias — tunc* s. *nunc*, cf. Hor. Turs. p. 74. sq. Nr. 9. 11. et 15., tacente G. Th., ubi Bg. praeterea e P. opprimit μὲν, non item καὶ simul, quod tantum alio ordine refert.

τὴν γνωμ. χ.) Χαῦνος est εὐαπάτητος, εὔκλητος. Sic ipse Herodi. explicat alicubi. — Vide, an hic χ. τὴν γν. notare possit superbum. Nam Plato de leg. 5. p. 228. χαύνους τὰς ψυχὰς, *inflatos* s. *tumidos animos* vocat. — Eustath. ad Ὀδ. I. 445. p. 368. l. 24. καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι) ᾧ ἀντίκειται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ χαῦνος. — Itaque χ. τὴν γν. foret *stultus*. Haec significatio quadrat et in 5, 8, 8. ubi Antoninus dr. φύσει χαῦνος τὸν τρόπον, i. e. socors, ideoque εὐαπάτητος. Si χ. est a χαίνω, proprie χαῦνον foret, quod prae laxitate hiat, hiscit, dehiscit, rupta velut compage. Ap. Xen. Oec. 19, 11. proprie χαυνότης τῆς γῆς occurrit, i. e. humus hians, terra, quam aestus hiulcavit. Ap. Dion. in fragm. 151. p. 64. γυνὴ ὑπὸ δυνάμεως χαυνομένη est mulier, potentia inflata, et l. 44. 3. τὸ ὑπερβάλλον τῶν τε τιμῶν καὶ τῶν ἐπαίνων χαυνοτέρους πως καὶ τοὺς πάνυ σώφρονας, ὥστε κἀν τῶν ἐπαίνων ἀληθῶς γίγνεσθαι δοκῶσι, ποιεῖ, *immoderati honores laudesque* inflatum *animum* etiam *modestissimo* cuique *afferunt*, ut *se* iam *tales* esse, *quales* praedicantur, *existiment*. Χαῦνος ap. Herodi. vero est τὴν διάνοιαν παχὺς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνεῖναι δυνάμενος, εἴ τι μετὰ πανουργίας ἢ δόλου λέγοιτο ἢ πράττοιτο, ut loquitur ipse Herodi. 2, 9, 15. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „τ. γν. χαῦνος, credulus, futilis" quorum postr. ap. G. Th. „vanus, inutilis, — levis" ut hoc postr. hic ap. P., unde Stp. Th. 4, 404. B. „pro stulte superbo et futili, ap. Herodi. l. 2. [illegible]λ. — ἁπλ. Pol. *levem* et simplicem. Reveta enim χαῦνοι homines sunt leves, utpote inani superbia inflati, (et p. pt. G. m.) ἄνθρωπος χ. homo, qui inani, quam de se concepit, opinione inflatur et intumescit, magnum sese existimans, quum tamen nihil sit" quo redeat Bg., cf. G. Th. cum Cort. ad Sall. C. 23, 2. et Cic. ep. p. 599. N. 16. (nobis *eitel*, aufgeblasen, *aufgedunsten*,) et in Gr. notiones varias simul L. Ern. Dion. C. Bud. C. Beck. Arist. Av. v. 818. et Suid., sed sigillatim de re, physice Foes. Ael. V. h. Diod. Gs. Chr. cum Plut. Krg. et Geop., it. pro mollis, i. delicatus, de cibo, Cas. ad Athen. 2, 463. it. luxuriosus, de vita, Spanh. ad Arist. Nub. v. 873., cf. ib. Schol. et Poll. 6, 29., tum tropice de re Longin. Mor., sed de pers. Thom. M. p. 823. c. N. Cornat. Eclog. in Plat. ed. Fi. inque rem criticam et Var. L. ap. Cas. l. l. p. 570. i. et super accentu edd. pravo ap. Lessing. ex Paul. Silentiat. p. 166. Sed, si recte notabam olim, reperi ap. Spanh. l. l. cum iisdem Lat. illum Leisn. locum e Plat. „χαύνους τὰς ψυχὰς, similem nostro" per adi. cum acc. elliptico, quem Sch. in „γν. animo *levis*" severa ratione reddit per abl., at Bg. liberius, con-

πολλὰ διὰ γραμμάτων ὀμόσαντι [s] τῷ Σεβήρῳ πιστεύσαντα. Καίσαρα δὲ [t] αὐτὸν ἀποδεικνύει [u], φθάσας αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῇ

multa per litteras iuranti Severo credentem. Quare 5. Caesarem ipsum declarat, anticipans eius spem et cupiditatem potestatis com-

s) Ms. Ba. ὀμοσ. per asperum iterum, cf. 2, 2, 23., hic cum B. 1. R., v. 2, 13, 4. t) Ms. Ba. δ' αὐτ., cf. 2, 1, 15. u) Punctum hic in Ms Ba.

tracto adi. et subst. diverso casu in eundem gen. adi. cum subst, (cf. in v. χαυνοῦν physice ac tropice Hesy. Foes. Geop. Ios. e 1. 499. l. 4. i. et Polb. e T. 3. p. 67. i.) copulante Bg. ita cum subst. τὸν ἀνθρ. diversorum casuum formulam illam per gen. et acc., sed prae P., mutante gradum in ἁπλ., severiori cum Sch.; dum non tenet Stp. Th. hunc gradum, nec sensum, pro stulto s. stupido, qui non acute cernat et nimis celeriusque fidat ac credat, (unde mox ap. Nostr. sequitur aliqua explicatio,) in partemque adeo deteriorem, sed tantum in bonam, fere e Bud. C. 1157, 32. sqq., ubi comparat. tamen sine auctore l. 51. it. ap. Hesy. per ἁπλούστερος, quo alibi Noster per variationem usus, at in pr. ἁπλοϊκὸς, ἁπλοῦς, sine auctore et N. iterum, ut praeter locum e Bud. C. ap. Kypk. 2, 181. m. it. Alc. 3, 58. i. et Ind. Luc., ne positivus quidem mihi repertus, at adv. ἁπλοϊκῶς, ap. Stp. sine auctoritate, ap. Dion. H. S. T. 2. sed in deteriorem tamen partem syn. ἁπλοῦς ap. Xen. Pol. Z., ad quam analog. et Lat., cf. G. Th., cum Gr. altero syn., Noster scripserit.

πολλὰ διὰ γρ.) Supra 2, 9, (18.) describebatur Severus, *μήτε ὅρκου φειδόμενος, εἰ δέοι τούτου καταφρονῆσαι, ψευσάμενος πρὸς τὸ χρειῶδες*, qui *ne iureiurandi* quidem *religioni* parceret, *quoties* contemnenda *ea* videretur, *ex* usu *scilicet* suo *mentiens*. Nam iste ei scopus et modus consiliorum, *τὸ χρειῶδες καὶ τὸ λυσιτελὲς αὐτῷ*, cf. 2, 14, (9. e.) et 3, 5, (9. sq.) *Boecl.*

Omissum a P. adi. π., restituit etiam Sch. in v. „iuranti *multa* per *litt.*" rectionem v. cum acc. rei tenente Stp. Th. e Thuc. sine Ind., cf. Dem., non item cum adi. Nostri, quod nec ap. G. Th., ut ad analog. scripserit, et pro, *scribenti* multa *iureiurando adbibito*, qualia tamen non comparent in litteris Severi ad Albinum, quarum exemplum ex Cordo servavit Capit. 7. p. 694. e., reddente Bg. e P. formulam δ. γρ. severius, quam 2, 10, 1.

Καίσαρα δὲ) Hic quoque δὲ in δὴ muto. *Steph.* Aut pro δὲ hic et §. sq. lege τὲ, aut loco prioris δὲ legendum est γὰρ, et loco posterioris τέ. *Reisk.*

Contra Rsk. quidem sunt haec, quod vulg. δὲ ista per se significat: sed Stp. iterum clam corrigit e P., unde Bg. retinet pro *igitur*, qua de vi vulgati δὲ etiam alibi, ut nihil novandum sit, in primis, cum δὲ accipere queas pro τὲ, ut saepe ita enunciationes Noster iungit et mox §. sq. Ad v. ἀπ. Sch. „*appellat*, declarat *Caesarem*" partim e P. et cum Bg., sed Leisn. in Ox. adscripserat „2 Thess. 2, 4." cf. alibi et Exc., in quem necessario coniecimus Not. Bc. et Ox. super re ipsa.

φθάσας) Legentibus credo mecum redire in mentem locum ex 1, 15, 12. e. *φθάσας τῇ τοῦ δόρατος αἰχμῇ τὴν τῶν ὀδόντων ἀκμὴν*, quocum variatur per ordinem membrorum, et ad analog. modo scribitur, nihil ferente

τῆς ἐξουσίας κοινωνίᾳ. ἐπιστέλλει δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα δῆθεν, ἱκετεύων, ἐπιδοῦναι αὐτὸν [x] εἰς τὴν τῆς ἀρχῆς φροντίδα. δεῖσθαι γὰρ ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ τοιούτου, τήν τε

6. municatione. Mittit au-
tem ei litteras quasi aman-
tissimas, supplicans, ut da-
ret se ipsum imperii cu-
7. rae: indigere enim viro no-
bili ac tali, aetatis adhuc

x) Mss. Ba. et Vi. αὐτ. per lenem, v. N.

G. Th., quam, sine Gr., praevertere *metum*, supplicii *fuga*, et, cum Gr. n., *praevenire* desiderium *alicuius*, e Liv. 8, 16. e., ubi plenus locus, *ut* beneficio *praevenirent* desiderium *plebis*, atque adeo plena etiam constructio per additum abl. modi, ubi, tropo remoto, sententia est, ita, ut prius communicarit cum eo potestatem, quam ille speraret ac cuperet; mutante P. pron. &. iterum in subst. *hominis*, cf. 1, 9, 12. et enunciationum in v. v. modos, unde Lat. partim Bg., quorum Sch. in φϑ., cf. 1, 8, 12., sed in ἐξ. et κοιν. „participatione *pot. ἐπ. cup.* regnandi“ e contextu hoc non male explens, cum et alibi ἐπ., absolute sic posita, hunc sensum habeat, cf. Aesch. ep. S. et de Lat. subst. Bg. Ind. Corn. N., tacente G. Th.

ἐπιστέλλει) Cordi exemplum litterarum, quod e Cap. p. 695. supra iam laudabam, habet quaedam similia nostris, ut ad φιλικωτ. et ἱκετ. pertinentia, *imperator Sev.* Augustus *Cl. Albino* Caesari, *fratri* amantissimo *et* desideratissimo *salutem*. — Te *quaeso*, ut *eo* animo *remp.* regas, *quo* dilectus *es* frater *animi* mei, *frater* imperii. — *Tu velim exercitus reip. ac nobis retentes*, mi *unanime*, mi *charissime*, mi *amantissime*; hic libero P. tum in aliis, tum in omisso pron. &. et adv. δηϑ., at non male δὲ pro τὰ accepto, cf. 2, 13, 18. et 1, 2, 10. m., unde Bg. modo in formula ἐπ. γρ., cf. 2, 13, 3., severior in φ., quam 1, 9, 20. e., spectante huc Stp. Th. 3, 1003. B. i. partim e P. in v. ηδ. — φ. γ., mittit *ad* ipsum *plenas* humanitatis *litt.* (it. plane ex eodem in φ., addens,) Sed malim ex Cic. reddere *amantissime* scriptas *litteras*, aut certe magis ad verbum *amantissimas* litt.“ ut tamen G. Th. non id teneat adi. cum hoc subst. Tum δηϑ. hic manifesto est in ironia, cf. 1, 14, 17. e., ubi Bg. Lat., ignoratum Stp. Th., forte procedat e G. Th. „— simulationem indicans, — particula diminuendi, aut tollendi adeo id, cui adiicitur, — *quasi* disertus *es*“ quo ex usu etiam Bg. debuit ordinem mutare.

ἱκετεύων) In hoc v. P. deserit Bg., severior idem in sq. formula, ubi Mss. pron. habuimus aliquoties, sed ego severius servassem praep., cum et Lat. habeant *dare se ad*, cf. G. Th. 243, 27. sqq., eodem tropo, quem removit statim P., variante Nostro sane per praep. cum nom. pro dat., cf. 2, 7, 9. e., sed in tota formula scribente ad analog. et P. liberius quaedam addente.

τοιούτου) qualis scil. Albinus esset. *Reisk.* moriturus ita de omissa parte comparationis altera, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως et 1, 3, 13. e., et ib. Sch., qui huic notioni recte ibi subiicit hunc locum, eadem fere libere addente P. hic, sed et praeterea pron. τινὸς, cf. ad εἰγ. de Albino §. 2., ut de infinitivo epistolarum, non praecedente v. aliquo finito, unde pen-

ἡλικίαν ἔτι ἀκμάζοντος, αὐτὸν[y], integrae, ſe, iam ſenem, ὄντα πρεσβύτην, καὶ ὑπὸ νόσου et a morbo articulari in- ἀρθρίτιδος[z] ἐνοχλούμενον, τῶν feſtatum, cum et filii ſibi

y) αὐτ. hic, ut ſq. αὐτῷ per lenem ubique per edd., etiam tacite in Mss., v. N. z) Ms. Ba. ἀρθροίτιδος mendoſe, v. N.

deat, infra aliquoties. hic ut ſuppleas ἔφη ſ. ἔλεγε, aut e pr. ipſum ἐπι-στέλλει, quamvis interiecto λεγ cum int. alio Mox Sch. in ἀκμ. florentis aetate" cuius ſevera formula in acc. elliptico per abl. exprimendo non ſane procedat ob concurrentes e Lat. v. rectione ablativos, florente aetate, ſed tamen ſit vicinius aetatis adhuc vigentis, quod adv. neglexit P., non item τὲ copulam, ubi Bg. admiſerit aſyndeton, cum non videatur hoc membrum accepiſſe pro explicatione pr. adi. τοι., unde duo tantum exiſtant, in Albino laudata, pro tribus, genere, animo ſ. ingenio, et aetate ſ. corpore; hic Noſtro iterum in formula ſcribente a analog. aliorum adi., quale et particip. eſt, cum acc. rei, notante ad ἡλ. Leisn. ad m. Ox. „Liban." cuius epiſtolas quidem relegens nihil deprehendi ſimile.

αὐτὸν) E P. alio pron. Bg., non tam αὐτ. legens, quam e Lat. ratione, ut §. 3. in ἐκείνου, quum et vulg. per lenem procedat, ſi quis ſumat, Herodianum narrare, qui a ſuo inf. δεῖσθαι diſtraxit hoc pron perite, ut reliqua de Severo una ſerie copularentur, ubi Bg. e P. addit iterum adv. temporis ἤδη, cf. 1, 3, 1. et de aetate Severi fere 47 annorum cf. Angl, ap. Heyn. H. 4, 1044. i.

καὶ ὑπὸ) Τὸ ἐνοχλεῖσθαι de vehementiore et graviore vexatione et moleſtia etiam 3, 11, 1. 6, 3, 8., v. Drelig. diſſ. de v σκύλλειν p. 6. ſq. *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „deſunt quaedam" ubi καὶ — ἐνοχ. totum membrum ſtatim reſtituimus partim e Bg. ad 3, 11, 1. (quo in loco Leisn. eſt modo aliquid, huc pertinens, at in 6, 3, 9. aliud,) ubi v. Bg commodum eſt, ſaltem quoad praep., ap. G. Th. cum Gr n., ignotum Stp. Th. cum aliis his, ad ſenſum paribus, *vexatum* et *conflictatum*, quorum primo utuntur L. N. T. ad Luc. 6, 18. ſyn. ſimpl, pro quo hic valet compoſ., οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκ., ubi Pric. huc ſpectat ſine Vs., et Loesn. comparat noſtrum comp. etiam, cum Sch. poſt P. „laborantem *morbo*" cf. cum gen. ſimili νόσων Munch. p. 147. i. et Ind. Diod e 1, 338. l. 46. vexati *morbis*, et paſſ., quo de hic modo, dum aliis gen. ap. Luc., ubi cf. Gs. Vs., Geop. et Foeſ., tum abſolute Xen. Cyr. et Eutr. Met. Sed e P. in adi. dedimus ἀρθ., per ſe ſubſt. cum eſſet, in quo ſupplent in L. Boſ. Ell. p. 224. i ſubſt. νοσ. ſine exemplo plenae formulae, quam adhibet Noſter ex uſu aliorum, quamvis tacente etiam Stp. Th., cf. Poll. 2, 166. D'Orv. Ch. p. 694. e. et Foeſ., ubi explicatur de dolore omnium corporis membrorum, ſed et nominatim pedum, quocum conſentiunt Xiph. Sb. 423, 14. p. ſq. l. 27. ἀσθενέστατος ὑπὸ τῆς ποδάγρας γενόμενος. ad finem quidem vitae tum, Victor. epit. 20, 11. *membrorum* omnium, *maxime* pedum, *dolorem*, cf. de Caeſ. 20, 25 ſq. Spart. c. 16. p. 617. m. *quod conſiſtere in curru* affectus *articulari* morbo *non poſſet*, (quae eſt P. hic formula, inde fortaſſis ſumta,) cf. c. 18. p. 627. i. pedibus *aeger*, ad quem locum Caſ. N. 2. tantum Xiph. primum locum producit, et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m.

τε παίδων αὐτῶ ὄντων πάνυ νηπίων. οἷς πιϛεύσας ὁ Ἀλβῖνος, 8. τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ᵃ ἀσπα- | ſint admodum pueri. Quibus credens Albinus, honorem ſuſcepit libenter:

a) Ms. Ba. ὑπεδέξατο· ἀσπασῶς ἀγαπ. v. N.

τῶν τε π.) Pro P. liberis, additoque iterum adv. temporis, cf. 1, 17, 5., Bg. τὲ copulam mutat, reſoluto particip., in ſyn. ſere, ut 2, 8, 1., reddens idem dat. pron. per aſperum iterum, qui hic aeque pendeat a v. ſubſt., ac pro gen. a ſubſt. π., ubi Bg. νηπ. per Lat. expreſſerit pro tener ſ. tenerae aetatis, it. noſtratium *jung*, et quaſi pro adi., quo ſenſu non diſerte ponit G. Th., ferens ſimile fortaſſis Cic. *infantium* puerorum *incunabula*, at nullum Lat. Stp. Th. ad obſervationem de coniunctis ap. proſaicos etiam, nullo tamen laudato, παῖς νήπιος et π. κομιδῇ νήπιος, interpretatus ante Hom. „νηπ. πάϊς de infante, vel certe puerula" ad cuius e Luc. 1, 181. l. 80. Gs. τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, *pueros* prorſus *infantes*, praebentibus (praeter poëtarum Hom. Ἰλ β'. 337. παισὶν — νηπιάχοις, pueris *parvis*, ζ, 408. παῖδα νηπίαχον, filii *infantis*, Orph. λιθ. 11, 31. νήπιον υἱὸν, parvulum filium, Lyco. v. 203. τέκνων νηπίων, pullorum *parvulorum*, v. 638. νηπίους γόνους, infantes *filios*, Phoc. v. 140. νηπιάχοις ἁπαλοῖς, infantibus *teneris*,) modo proſaicis Indd. Dion. H. S. T. 1. νήπια τέκνα, parvulis *liberis*, Diod. S. e t, 170. l. 86. τὰ νήπια τῶν βρεφῶν, *puerorum*, cui add. l. 62. παῖδας — νηπίων δ' ὄντων αὐτῶν λ. filios — *pueri* adhuc *infantes*, cf. 1, 17, 5. it. de abſoluto νηπ. Rs. Or. V. 7. Ant. Ael. V. h. Aeſch. ep. S. et Fi. cum L. N. T. Suid. et Heſ., ubi et pro ſtultus etc., quo de v. Kypk. T. 1. et Indd. Heſd. Call. Theogn. it. ſine Ind. ap. Luc. 2, 438. l. 89., ut ad νηπιέη Heſ. Suid. L. Boſ. Ell. Hom. Dion. H. S. T. 2., variante Noſtro cum 1, 2, 2. i. κομιδῇ νέος, et amborum filiorum aetatem innuente fere ſex et ſeptem annorum, quam peculiarem vocabulo νηπ. ap. Foeſ., colligas demendis 17 annis, quibus pater regnavit, a viginti tribus et quatuor, quos habuere filii, patri quum ſuccedebant, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m. et 1058. i. et praeterea Exc.

οἷς πιϛ.) Liberum P. in π. deſeruit Bg., ad cuius Ms. notarat Leisn. „ἀσπ. *libenter*, quod omittit Bg." vel potius negligentia ſcribae, reſtitutum nobis ſtatim e P., ſed rectiori ordine, quod adv. a Ms. Ba. copulatur cum v. ſq. ἀγ., ap. Noſtrum ſemper poſito abſolute, etiam ap. alios, cum contra ὑπ. iungat Noſter cum ſyn. ἡδέως 7, 5, 4. (cui ſyn. ib. §. 18. οὐδὲ ἀηδῶς ὑπέϛη, ut ἀσμένως δέχεσθαι ib. §. 4. e., et Dion. H. S. T. 1., ubi et ἀγαπητῶς δέχεσθαι, ut ap. Diod. S. ἀσμένως προσδέχεσθαι,) et praeterea cum v. ἀγ. tropico ſenſu, quo hic eſt, ne conſiſtere quidem poſſit adv. ἀσπ., quod Stp. Th. 1, 590. A e. hinc modo affert cum Lat. P, ut et Sb. Ind., ap. G. Th. cum ἀσμένως, ἡδέως, quodque haud dubie i. q. ἀσπασίως, ubi Suid. explicat ἡδέως, etc., ſed Heſ. praeterea ἀσμένως et ἀγαπητῶς, quae notio adeo iam ineſt in v. ἀγαπᾷν, quod inde per Lat. adv. *libenter* interdum redditur, ut Ind. Ael. V. h. et ad Dion. H. l. l. 120. l. 2. ὡς ἀγαπήσων, ὁποτέραν ἂν ἐκεῖνοι δοκιμάσωσι τῶν πολιτειῶν, libenter *amplexura* (plebs,) utracunque *probaretur* illius *praeiudicio*, pro *utramcunque illi*, ſenatores, *probaturi eſſent* reip. *formam* ex iſtis duabus, imperium vel regium, vel conſulare; ſicut porro adv. ἀγαπητῶς illo Lat. hic P. redditur a Sb. Ind. e Noſtro et ap. Dion. H. l. l. 734. l. 44., ut

σῶς, ἀγαπήσας, ἄνευ μάχης contentus, quod sine dimi-

adeo, propter talem aliquam tautologiam, admissam illam etiam a P. per adiunctum Lat. *laetus* ad Gr. ἀγ., in Ms. nihil sit, quam prava distinctio, praebentibus Indd. (praeter syn. *ἄσμενος δέδεκται* Dem. et *ἄσμενος ὑπέδεκτο* Gem. Pl., adi. sumto pro adv., ut Lat. *lubens*,) modo Nostri adv. iterum Lycophr. *lubentes*, et Dion. H. l. l. T. 2. sine Vers. cum adiuncto syn. *διαῤῥεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πῶς καὶ ἀ.*, recte Stp. (cui deest adi. *ἀσπαστικὸς* Ind. Polb. Ern., huius adeo Lex. ignotum eo sensu,) sumente ap. Hes. *ἀ.* v. 42. *ἀσπαστὸν*, *magno affectu*, pro adv., cui mox v. 45. respondet *ἀσπασίως τε φίλως τε*, magno *que* affectu *lubenti* que *animo*; per analog. superiorem copulante Nostro adv. cum v. ὑπ., sed hoc cum subst. τ. etiam per Lat. *accipere honorem* et *suscipere imperium*, v. G. Th. Tum Leisn. in Ms. Bg., deleto *quod*, mutarat rel. verba in *accepisse* ea, quae *cuperet*, offensus rectione ista, ignota G. Th., in *content.* cum *quod*, quae sit potius ratio Vernaculorum, aut Gr. syn. cum ὅτι, qua de alibi, pro inf., quem in Lat. illo alibi dedimus, at in Gr. ex h. l. tantum attulit Stp. Th. 1, 4. G. e. sine Vs., it. Z. ad Vig. p. 217. a. m., quem tamen notaram ex Ind. Dion. C., et Gs. recte sumsit in Luc. 1, 386. l. 50. *οὐκ ἠξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν*, *indignum existimavi*, si, *soli* Macedonum *regno* incubans, *contentus* essem *imperio*, a *patre* mihi *relicto*, pro severioribus, *nolui*, Macedonum *regno* incubans, *contentus esse* iis, *quae* pater *reliquerat*, commatibus sic positis, post ἠξ et περ., ut appareat, particip. per se sumendum, nec cohaerere cum v. ἀγ., in quo Index, s. eius auctor, secutus aliud consilium et ordinem, non potuit indicare rectionem, sic ad capita quaedam referendam, ut ponatur absolute 1, 480. l. 22. it. p. 677. l. 61., cum abl. rei nudo 1, 579. l. 89. it. 2, 493. l. 32. et p. 641. l. 67. it. 3, 631. l. 47., sed simul cum pr. ἐπὶ 1, 83. ult., ut cum acc. rei fortassis 1, 73. l. 14, at cum particula quadam, ut *el* 1, 535. l. 99. it. 2, 181. l. 90. et p. 511. i. et 665. l. 44., sed cum ὅτι 1, 59. l. 54. *ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν*, *hoc* quasi *magno* aliquo *contentos esse* volunt, si *solum ipsos aspexerint*, et 3, 529. i. *οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων*, non *contenti*, nostri *se* consessus *factos* esse *participes*, denique cum particip. 1, 121. l. 13. it. 272. l. 76. p. 787. l. 45. it. 2, 480. l. 77. p. 542. l. 20. et p. 653. l. 6. *ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα*, *itaque* contenta *esto* (et tu), *quod* non *omnino in capite censis* fers *suffragium*, cum Bg. adeo; variante Nostro in sq. ἀν. μ. λ. cum 2, 14, 2. et 2, 13, 10. per formulam syn. et explicantem illa adv. singula, it. cum locis superioribus per articul. hic omissum post ἄνευ, cf. 2, 2, 22. ubi P. deserit Bg., cuius Lat. ad μ. Stp. Th. ignorat, ap. G. Th. cum simili Cic. *si in* extremo *discrimine* ac *dimicatione* rel., it. 860, 79. *certamen* et *discrimen*, ad P. rationem, et praeterea 454, 14. „Ter. *sine* periculo *non* sit *facinus magnum* rel." nihil ut repererim, quam ἀν. πολέμου ap. Thuc. et Xen. Ag. 6, 3. *τοὺς ἀκονιτὶ ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας* λ. ap. Poss. Sy. p. 278. m. *οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ταύτην, τὴν ἀρετὴν, δίχα πόνου μακροῦ*, Hes. ἔ, 91. *ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο*, (Hor. Sat. 1, 8, 59.) Phoc. v. 151. *ἄνευ καμάτου*, Lyco. v. 283. ἀν. *μόχθων πικρῶν*, (cf. cum gen. rei Ind. Xen. Cyr. Plut. Hs. et Fa. Aes. it. Fi. The. et Pal., et cum gen. pers. Soph. Ai. Rs. Or. V. 7. Ant. cum Abr. Dl. Th., sed cum utr. L. N. T. Rs. Or. V. 7. Is. Dem., cui add. 251, 11., et in alium usum V. 6. cum Vig.) ut scriptum

καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα [b], catione et periculo acciperet,
ὧν ὠρέγετο. ὁ δὲ Σεβῆρος καὶ 9. quae cupiebat. Severus
πρὸς τὴν σύγκλητον τὰ αὐτὰ autem cum et ad Senatum

b) Mss. tres ταῦτα, ἃ ὠρ. v. N.

ſit hic modo ad analog., ubi P. liberius addit pron. τινὸς iterum, et in rel. brevior eſt, deſertusque a Sch. in „ὠρ. αὐτῶν, appetebat ea" ubi Bg. non ſevere pron. demonſtr. opprimit, cuius Lat. ad ὠρ. tenet Stp. Th. cum Sch., quod modo ap. G. Th. cum Gr. n.

ὧν ὠρεγ.) In Cod male ἃ ὠρ. *Stroth.* Quaeruntur duo, primum an ὀρεγ in med. et tropice habeat ſecum acc. rei, quem non deprehendi, ſed gen., cf., praeter Hel. 2, 776. m. p. ſq. m. 1594. m., (ad quem pertinet Hom. Ἰλ. ώ, 102.) non coll. Suid. 2, 709. e. 761. i., etiam Poſſ. Call. et Sy., Ind. Thuc. Iſ. Ev., Rs. Or. V. 7. Ant. (Dem. ſine Ind. 52, 15. 207, 27.) Xen. Z. Cyr. Bach. Pol., Diod. Polb. Luc. (ubi et cum inf., ut ap. Orph λιϑ. ὑποϑ. v. 18., quorſum urare ellipſi L. Boſ., ut mox ſequitur plene μάρψαι χείρεσσιν,) Epict., ubi et abſolute 14, 1. et cum particula § 31. ὡς, ut cum pr. περὶ Abr. Auct., cf. L. N. T. cum Thom. M. p. 161. pen. et act. Ind. Sb. Dion H ej. T. 2. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. Z., it. poët. Heſd. Call. Orph Lyco. Phoc., et ſimul med. Hom. v. ὠρεξ. it. lib. de V. med., quorum Dreſ. Fi. p. 361. i. „Eur. Oreſt. v. 303 σῖτόν τ' ὄρεξαι, et cape *cibum.* Ex quo conſtat, non tantum cum gen., — ſed etiam acc. iungi hoc v." ubi nihil in N. Barn. et Schol., praeter τροφὴν λάβε, immo λαβὲ, unde, cum ibi ſit in notione phyſica, ſimiliter hic in Ms. ſit in tropica, per ſe quidem fortaſſis ad analog. aliorum v. v. *cupiendi*, quae habent caſum utrumque, ſecundum et quartum, cf. Poſſ. Sy p. 83. m., quanquam et ibi ſuſpiceris mendum et confuſionem in litteris ν et υ, qualis in hoc ipſo ſubit. infra occurrit ap. Noſtrum. Niſi ergo certiora exempla habuerint alii lectionis v. ὀρ. cum acc., et, ut dicebam, in med. tropicoque ſenſu: operam librarii hic interceſſiſſe puto ſic, (quod alterum hic quaeri poteſt) ut, cum ὧν excidiſſet ob ſq. ὠρ ſyllabam ſimilem, aliquis imperitior ἃ reponeret, cum pron. relat. requireret ſeries.

καὶ πρὸς Bg. hic καὶ, pro *etiam*, tranſponit in reſoluto particip., fere ut in τὰ §. 7., niſi potius dicas, eum modo in medium conieciſſe ſuam coniunct. *cum* e Lat. ratione, aliter turbante ordinem P., qui et liberior in addito pron. alio ad τὰ ἀ., faciente Sch. rectius cum Bg., at cum illo partim in v. „ἀν. αὐτὰ πρ. σ., relatis *iis* ad *ſen.*, h. e. expoſitis ſenatui" cf. 1, 13, 8. e. et 1, 16, 9. i., ſeparatim edente Sb. Ind. ἀνενεγκὼν et ἀνενεγκεῖν aliunde, cf. 1, 7, 7., at Stp. Th. 4, 438. G. e. ſub ἀνενέγκω „pro refero, i. renuncio ſ. defero. Herodi. l. 2. πρ. — ἀν. iisdem *ad* ſen. *relatis*" partim e P., hic ut Noſter iterum ſequatur Graecitatem novam e reſp. Rom. ratione; G. Th. cum Gr. noſtro tantum haec ponente 112, 77. „ad *ſenatum* de *re* aliqua *referre* Conſules et alii Magiſtratus dicebantur, quum rem in Senatu agitandam, deliberandam decernendamque proponebant, rogantes Senatorum ſententias" non item ſimul de imperatore ipſo, ut h. l., in quo tamen res eadem fuit, in primis, cum imperator ſimul Conſul eſſet, quod de Severo diſerte eſt ap. Spart. c. 16. p. 617. e., ubi tamen non animadverſa eſt mihi quidem formula iſta de imperatore ipſo, ſed modo, veniſſe in ſenatum c. 7. p. 601. m. c. 8. 603. i.

ἀνενεγκὼν [c], ὡς ἂν μᾶλλον αὐτὸν εἰς πίςιν ὑπαγάγοιτο [d], νομίςματά τε [e] αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέ-

eadem retulisset (quo magis eum ad credendum adduceret) nummos etiam ipsi percuti

c) In Ms. Ba. ab ὡς — ὑπαγ. non sunt signa parenthesis, sed verba ista modo commata includunt. *Mart.* Sunt ea signa tantum in Stp. rel., ut et in Ms. Bg, sine necessitate. d) Ms. Ba. et Vi. ὑπαγάγοι v. N. e) Ms. Ba. νόμισμά τε ἀ., v. N.

tum absentem ad senatum litteras misisse c. 9. i. p. 604. e. it. c. 11. p. 607., praesentem irerum aliquid a senatu fieri iussisse c. 14. p. 612. i. et, quod iussisset, ab eodem non obtinuisse c. 17. p. 619., neque ap. Suet. ista formula, nisi in Tib. c. 30. *de quo* non *ad* P. C. *referretur*, ambiguo sensu, v. N., et in Claud. c. 37. e. ordinem *rei* gestae *perferre* ad *senatum*, ubi Ern. mavult *deferre*.

ὑπαγάγοιτο) Mss. activum, medio substitutum iterum, ap. Nostrum in hoc v. plane non occurrit, sed ap. alios tropico hoc sensu et cum pr. εἰς etiam, (ut et pass., cf. Ind. Dem. Z. Xen. Cyr. et Pol.) sed, praeter alias notiones, (cf. Vig. Foes. Abr. Dl. Th. it. Ruhnk. Tim. p. 188. Piers. ad Herodi. Gr. p. 478. N. 2. Fi. ad Plat. Phaed. p. 79. N. 5. Theogn. et Xen. Ἀνβ. et Hell., cum L. N. T.) rarius, ad quem usum tamen librarius respexerit per glossam, ut Suid. med. per act. explicat 3, 532. m., (qui locus, tacentibus N., pertinet ad Xen. Ἀνβ. 2, 1, 13. i., ubi N. Mor. partim monuit de Var. L., non item de altera in ταῦθ', ut nec Z. ad 2, 1, 18.) quanquam et lapsus inciderit, ut extremitas το absorpta sit a sq. νο syllaba simili; nihil praebentibus Indd. ad phrasin Nostri totam, praeter Luc. 3, 294. l. 40. ὡς ὑπαγάγοιτο καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον, *ut* in *potestatem* illum *redigat*, rel. (ap. quem et cum alia praep. syn. 2, 757. l. 26. πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο, ad *suam* quisque *rationem* tentabant *traducere*,) ubi ad analog. modo scriptum fuerit, cf. 2, 14, 8., liberrime hic agente P., sed Sch. plane cum Bg., cui analogum modo tenet G. Th. in v. 96, 17. *quem* ad *intelligendum* poterit *adducere*, rel.

νομίσματα) Exstant illorum haud pauca in singulis illustribus museis. *Stroth.* Notaram et ipse quondam, non amplius nunc memor, unde, quatuor numos per has litteras „D. Clod. Sept. Albin. Caes. — D. Clod. vel Clodius Albinus — Imp. Caes. D. Clo. Sep. Alb. Aug. — Imp. Caes. D. Clo. Albin. Aug.“ sed e Beg. 2, 697. quatuor „Alb. Caesar (et p. sq. l. 2. 4.) Alb Augustus“ praeterea e Spanh. de Pr. et u. num. T. 1. p. 30. Diss. 1. „hinc etiam vultus numis signare, inter praecipua olim Maiestatis arcana receptum, quod Severum Claudio Albino singularis privilegii loco concessisse tradit Herodi. (et e T. 2. p. 354. e.) e cuius praeclari numi — inscriptione licet colligere — inductum pridem illum morem, ut in designatione Caesarum — una cum eorum vultibus facti illius memoria numis consignaretur, (sed p. sq. i.) unde inter praecipua secundi illius Caesarum fastigii id quoque receptum, praeter luculentam numorum, qui id adstruunt, congeriem, aperte docet Herodi., a quo de Severo dicitur, ut de Clodio Albino, Caesare a se renunciato fidem faceret, νομ. τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπετ., numos *cum* eius *imagine* signari *permisit*“ e qua eius Vs. intelligitur primum mendum operarum in κοπῆσαι act., deinde quomodo ceperit gen. vulg. pron. αὐτ., adiutum formula abl. cum praep.,

Digitized by Google

τρέψε, καὶ ἀνδριάντων ἀναστάσεσι [f] ταῖς τε λοιπαῖς τιμαῖς τὴν δοθεῖσαν χάριν ἐπιςώσατο. permisit, ac statuarum erectione caeterisque honoribus collatam gratiam confirmavit.

f) Ox. male ἀναστάσεσι. Leisn. In m. A. utr., per errorem operarum.

cui par P. illa per abl. nudum, ut fit i. q. 1, 9, 17. ἐντετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα, et κοπ. referatur vel ad ienarum, cui et alias tribuitur ius utrumque et numi eudendi talis, et statuae erigendae, cf. Capit. in Macrin. T. 1. p. 756. c. 6. e. it. Lamprid. in Diadum. p. 774., vel ad Albinum, quod secutus Bg., ad cuius Ms. notavit Leisn. „in Gr. est αὐτοῦ“ innuens, Bg. mutasse gen. in dat., sive libere, sive corrigendo, ut, quasi confusis finibus et litteris ου et ω, dat. cohaereat cum v. ἐπετρ., Stp. Th. ferente vulg. gen. ā. in subst. 2, 1027. E. sine Vs., at in v p. 346. E. m. e P. fere „κ. cudo f. etiam percutio, ea signif., qua numi, dum signantur, percuti dicuntur, (tacente tamen G. Th. in hoc Lat., cum Gr. n., etiam in subst. Bg.) Herodi. l. 2. νομ. — n. que im. eius pereuti iussit“ cum uno in phrasin loco Aristot., e Bud. C., quem repetit Poss. Call. p. 29. e., nostrum reddens „numos que imagine eius cudi iussit“ mihi ut repertum sit cum subst. νομ. med. ap. Ael. V. h. et ibi in N. act. ex Eust., tacentibus lib. de V. med. de hoc usu, cf. act. Bud. C. Poss. Call., Hes. 2, 315. e. 335. m. Suid. Ammon. Thom. M., Moer. cum Herodi. Gr., Call. Aristoph. Phoc. Rs Or. V. 6. 8. And. Dem., Xen. omnes, Fi. The. Dion. H. S. T. 2. cum Abr. Dl. Th., tum pass. Hesd. Dem. Geop. sed med. Sb. Ind., Herdt. Diod. L. Bos. Ell. cum Hom. v. κοψ., sed med. et act L. N. T. Ind. Luc. et Fa. Aes. it. in rem criticam simul et confusionem D'Orv. Ch. Caeterum Ms. νόμισμα, sing. pro plur., ut supra aliquoties, est vel e scribae vitio, omissa τα syllaba ob similem pt. aut sq., cf. 1, 9. 2., vel e glossa comparantis usum loquendi hunc, ubi sing. est sensu plur., ut infra 7, 3, 13. e. er ap. alios, v. Ind. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Fi. Aesch., qui Gr. sing. reddit numus, sed et numi, et Aristoph. e Ran. v. 732. cum Schol. Denique Leisn. in Vol. aliquo „ex h. l. Carolus Patinus in Introduct. ad hist. numis. p. 30. probat, monimenta illa antiqua, quae numismatum nomine veniunt, in cimeliarchiis adservata, olim monetarum usum in contractibus praestitisse. Sed Spanh. de Pr. et u. n. p. 663. exinde probat, inter praerogativas Caesarum fuisse hanc, ut numi cum eorum imaginibus signarentur.“

ἀνδρ. ἀνας.) P. deseruit et Sch. „ἀνδρ. statuarum erectio, ἀνας. erectionibus statuarum“ Lat. hoc e Sb. Ind. in plur. servans, quem Bg. aeque retinere potuit, ap. G. Th. sine Gr. et auctoritate veteris Lat., servatum tamen et a Stp. Th. aliunde, cf. Poll. 1, 11. 3, 91., ubi diserte cum nostro subst. ἀνδρ, sed sine auctore, quem alium nec vidi per Indd., ubi modo sensu eodem cum τειχῶν ap. Dem., unde adeo saltem analogia hic est, qualis et in v. affini ἀνιςάναι cum ἀνδριάντα ib., cf. L. N. T. Sehw. in N. et in notiones alias Ind. Thuc. cum Schol. et Abr. Auct., Dem. Diod. Ios. Polb. Luc. Xen. 'Αγβ. Z. cum Foes. Suic. Th. et Suid.

ταῖς τε λ. τιμ.) Intelliguntur, opinor, praecipua illa Caesaris, de quibus v. ad §. 5. Exc., libertatem P. retinente Sch. partim modo in „δ. concessam gratiam, ἐπ. fidem gratiae datae fecit honoribus collatis“ unde Bg. modo syn. Lat. tenet ad δοθ., (ap. G. Th. non cum Bg. subst.) igno-

ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον διὰ σοφίας ἀσφαλῶς εἶχεν, οὐδέ τι δέος ἦν ἀπὸ [g] Βρεττανίας, τό τε Ἰλλυρικὸν [h] στράτευμα σὺν αὐτῷ [i] πᾶν εἶχε [k], διοικεῖσθαι νομίζων

10. Cum autem res ipsi cum Albino solerter in tuto collocata esset, neque ullus metus impenderet ex Britannia, et Illyricianum exercitum secum omnem haberet, administrari

g) ὑπὸ Ox. cum Par. 2. mendose. h) Ms. Vi. Ἰλλυρικὸν στρ., v. N i) Mss. Ba. et Vi. αὑτῷ per lenem cum edd. omnibus, praeter Stp. Sb. Lu. et Ed., v. N. k) Hic nihil in B. 2. cum Par. utr., punctum in Stp. Ing. 1. et Lu., forte depravatum e Sb. colo, pro rel. commate, quod in fine protasis periodi, per ἐπεὶ coeptae, toleravimus adhuc pro futuro olim colo.

tum item Stp. Th. cum formula illa N. T. Rom. 12, 3. διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης ἐμοὶ, quo loco capio cum Lex. Krb. χ. pro beneficio, (qua de vi cf. alibi,) sed hic potius de honore ac dignitate Caesaria, concessa ex favore, quanquam simulato tantum, cf. 2, 13, 20. et in v. ἐπισ. 1, 2, 6., quem locum Leisn. respexit in m. Ox., ubi Bg. Lat. tenet Stp. Th. aliunde 3, 146. D. i.

ἐπεὶ δ) Sch. in „ἀσφ. in *tuto*, salvo *esse*, *τὰ — πρ. αὐτὸν*, *res* adversus *eum*, *εἶχ.* tuta *erant*" in σοφ. post P. liberrima afferens Sb, qui in Ind. „sollerti *consilio*, supra σοφίσματι προλαβὼν dicit" §. 3., quocum ubi compares, unus abl. σοφ. respondet praesenti formulae per praep., qua variatur cum 2, 13, 10. nudo abl. σοφίᾳ, ubi servassem *per astutiam*, ignorante formulam Stp. Th., factam a Nostro ex analog. saltem, ut et alteram in adv. ἀσφ. cum v. ἐχ., ubi Stp. Th. 3, 1172. e. „ita firmaverat, ut tuta esse viderentur" longa circuitione, pro severiori ratione per adi. cum v. subst., supplendo nom. πράγματα ad artic., (quam ipse Stp. hic in m. adhibuit, unde et Bg., pro istius plur. in verbo deligens singularem,) et sumenda praepositione πρ. pro Lat. illa Sch. *adversus*, i. erga, aut pro illa Bg., *postquam* res *ipsi* cum *Alb.* per *astum* tutae *erant*, s. *in tuto*, (i. e. per astum adhibitum,) formulam hanc postr. per praep. et adi. toleraturo me, quia respondet adiectivo, in quod adv. cum v. ἐχ. mutandum.

οὐδέ τ. δ.) Legere queas etiam οὐδ' ἔτι; neque *amplius* rel. *Sylb.* forte sic coniiciens e P., *nullo* iam *ex Br.* impendente *metu*, qui tamen libere suppleverit adv. temporis, ut Bg. retinet vulg., sed e P. v. Lat., pro severo Sch. in „δ. *metus* erat *ex* —" quo variatur cum 2, 6, 4. per adiunctum, spectante huc Stp. Th. 1, 921. C. m. e P. „Herodot. l. 2." confuso nomine iterum Nostri, qui in subst. δ cum praep. sua sequitur forte Lat. analogiam, cf. G. Th. „*metus* ex *corpore*" cf. 3, 4, 17.

τό τε Ἰλλ.) Ms. rem habuimus 2, 13, 19. proxime, quocum variatur per subst., it. cum 2, 11, 12. et quoad numerum cum 2, 8, 18. i., in vulg. manente P cum Bg., qui in Lat., ut alibi, etiam in pron. cum v. εἶχ., partim e P. liberis.

διοικεῖσθαι) Aptius hic est διῳκῆσθαι, tempore praeterito. *Sylb.* Sic et ego malim. *Reisk.* Quo et ducant P. liberrima, unde Sch. partim „*comparata* esse omnia *ex usu* imperii" non probante Bg. illud Sb., cum aut per se praes. bonam edat sententiam, aut pro perf. capi queat, ut alias,

πάντα λυσιτελῶς τῇ ἑαυτοῦ ἀρχῇ, ἐπὶ τὸν [l] Νίγρον ἠπείγετο. τῆς μὲν οὖν [m] ὁδοιπορίας τοὺς σαθμοὺς, καὶ τὰ καθ' ἑκάσην πόλιν αὐτῷ λεχθέντα, καὶ σημεῖα [n], θείᾳ προνοίᾳ δόξαντα

existimans omnia commode et convenienter ſuo principatui, 11. ad Nigrum properabat. Itineris quidem manſiones, et quae apud quamque civitatem verba fecerit, ac ſigna divinitus

l) τὸν ἐπὶ Νιγρ. B. 2. cum Par. 1., quae et mox ὑπειγ., mendoſe. m) In Ms. Ba. abeſt οὖν, ut et brevi poſt σαθμοὺς καὶ τὰ. *Mart.* v. N. n) Cum Ms. Bg. hic in edd. comma deſuit, etiam tacite in Mss.

mixtum cum impf. iterum; loco formulae P. ſyn. e ſubſt. cum praep., et pro ſevero Lat. *utiliter*, exprimente Bg. unum adv. dupliciter, (forte quod primum eius Lat. adv. non haberet ſecum dat. ſecundum G. Th., quanquam ipſe infra 3, 5, 1. eidem eundem caſum dedit,) tum P. omittente adiunctum ad adv. caſum τῇ ἑ. ἀ., ubi ambiguitas in ſenſu, utrum ſtet pro terris, an dignitate obtinenda firmandaque, aut pro parte, i. quiete imperii; denique ignorante Stp. Th. adv. cum Indd., non item L. Ern. „utiliter, *commode*" quorum primum ap. G. Th. habet Gr. n., reprehenſum ab Herodi. Gr., cf. ad Moer. p. 249. a. N. 3. e. it. p. 453. m. ſine N., et Abr. ad Aeſch. 2, 19. e. modo productum e Poll. Mox Bg. in ἠπ. a P. diſcedit, etiam in notione pr. ἐπὶ, ad quam Leisn. in m. Bg. ſcripſerat „*contra.*"

τῆς μὲν ὁ) Ms. omiſſum οὖν, ut alibi, vel e lapſu ob ſimiles ſyllabas pr. aut ſqq., vel ex ingenio, cum alias quoque μὲν ſolum occurrat ap. Noſtrum et alios, cf. Pal. Fi. 47, 2. ad Vig. p. 519. b. e. ex Thuc. cum Abr. Dl. p. 242. m. it. ad 1, 15, 14. 1, 12, 2. m. et 1, 4, 1., hic referente particulam P. hanc, non item μὲν, at contra Bg., cf. 2, 9, 5.

ὁδ. τοὺς σαθμ.) σαθμοὶ τῆς ὁδ. ſunt habitationes ſ. diverſoria, ad quae expeditionis tempore milites, aut viatores noctis interventu ſe recipiunt, v. Veget. 3, 19. ibique Stew., it. Pitiſc. ad Suet. Caeſ. 39 *Leisn.*

Sch. in „ὁδ. itineris *commorationes*, ſ. ſtativa *itineris*" deſerto P., quem ſervat Stp. Th. 2, 1163. D. i., ſed 1, 1738. e. cum lect. alia Ms. memoriter „τῆς μὲν ὁδ. τ. ſ. (ſub) ſtatio, *manſio*, ſ. ſtativa, i. e. certa et definita loca, in quibus ſubſiſtunt, qui iter faciunt, ſive pedites, ſ. equites, ſ. milites, ſ. duces" non reddente hinc Sb. Ind., ſed Caſ. ad Suet. l. l. e Spart. in Sev. c. 7. p. 601. i. „*ſtabula* ſunt Gr. σαθμοὶ ad verbum. Latini etiam dicunt *manſiones*" quod Bg. ap. G. Th. „hoſpitium, — iter unius diei" cf. Lipſ. ad Suet. Veſp. 10. ed. Burm. 2, 287. Cup. Obſ. p. 370. ſqq. Bergier. in Th. Graev. T. 10. p. 425. ſq., Rhodig. L. Ant. p. 1022. E. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 67., ad Herdt. Nor. brev. p. 44. ad l. 5. p. 303. l. 44. ad Diod. 17, 47. N. 13. it. 19, 80. N. 12., ad Luc. 2, 752. N. 12. Gs. Encycl. T. 1. p. 371. §. 443. Gron. de ſeſtert. p. 328. e. Suid. Heſ. Thom. M. p. 808. cum N., Ael. V. h. Xen. 'Ἀνβ. Z. et Zoſ. 2, 5, 3. et 3, 14, 6., ubi Lat. *ſtatio*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., at non diſerte ſenſu hoc. Sed Ms. omiſſa illa, et ſtulte et ſine cauſa probabili, comparent quoque ap P., qui dux Bg. in membro ſq. per omnia, (ſumta phraſi in v. λ. et act.) deſertus a Sch. in „καθ' *in* ſingulis *civitatibus*" variante Noſtro in ἑ. λ. cum 1, 2, 5. λ. πρὸς αὐτοῦ per formulam paſſ. aliam.

πολλάκις φανῆναι, χωρία τὲ ἕκαστα καὶ παρατάξεις, καὶ τὸν o) τῶν ἑκατέρωθεν πεσόντων ἀριθμὸν στρατιωτῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἱστορίας τὲ πολλοὶ συγ-	exiſtimata ſaepe apparuiſſe, loca que ſingula et praelia, ac eorum, qui utrinque cecidiſſent numerum militum in pugnis, cum hiſtoriarum

o) In Ms. Vi. τὸν deeſt. *Loc.* In Ms. Ba. abeſt τῶν, ſed exſtat aliud τῶν poſt στρατιωτῶν. *Mart.* v. N.

σημεῖα) Horum nihil ap. Spart. et Xiph., liberius agente P. in hoc membro, partim ſequente Sch. in „σ. *ſigna* divinitus *apparentia*, δ. prodigia, *quae* credebantur *apparuiſſe*" unde Bg. modo Lat ad φ et ſyn. adv. ad formulam θ πρ, cf. 2, 9, 9., ubi non tenet Stp. Th. Lat. Bg., (quo de alibi,) nec in v. δ., quod eſt ap G. Th., non item formula *ſign.* — *appar.*, quam Gr. contra Stp. Th. tenet aliunde 3, 768. E. e. Mox ad χωρία P. *regiones* item *peragratas* oſtendit non modo amplam notionem illam, qua de ad 1, 10, 6., ſed et ſupplementum, eidem aptum, cum ſane ambigue hic ſter, praecedentibus iam in primis τοὺς σταθμ. et καθ' ἑκ. πολ., trahendum forte potius ad proxima σημεῖα, ſuppleto pron. gen. αὐτῶν, *loca* eorum *ſingula*, ſ. loca ſingula, ubi iſta apparuerint, quam ad ſq. ſubſt. παρατ., et ad loca ſingula, ubi praelia commiſſa, de quibus tamen ſq. libro exponit Noſter c. 2—4. ſigillatim, ſed ut teneat, quam profitetur brevitatem in ſq., ubi per μαχ. variat.

καὶ τὸν τῶν ἑκ.) Mss. res eſt unius generis eiusdemque, ut in Vi. exciderit artic. prior τὸν ob ſq, ſed in Ba. poſterior τῶν ob pr., tum ut in hoc Ms. poſteriorem e marg. alieno loco poſt στρατ. aliquis intuerit, aut e vulg. loco in illum Ms. potuerit ex opinione exquiſitioris rationis, cum artic. ſtat poſt ſubſt., quae ratio hic tamen eſt inepta, quia particip. praemiſſum eſt, quod debuit ex iſta ratione poſtponi ad hunc ordinem, καὶ τὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν τῶν ἐν τ. μαχ. ἑκατ πεσόντων, ſervante recte uno Cod. Ve. articulos diverſorum caſuum, iterum iunctos, ut P. vulg. ſeriem aliquo pacto, ſed plenius Bg., ubi ſane perturbatior eſt Noſtri ordo, in medium coniecto ſubſt. ἀρ., pro ſevero illo, quem ante fingebam, nec id hic per laevitatem, cf. 1, 11, 5. et 1, 12, 19., quibuscum variatur, adiectis ἐν τ. μαχ., quae alias omittuntur, cf. l. l, ut fecit hic e P. etiam Bg., aut potius ſcriba eius, unde ſtatim reſtituimus, cum et Lat haberent *cadere* in *acie* ſ. *praelio*, cf. G. Th. 672, 57. et 64.

ἱστορίας) In Ms. Bg. notarat Leisn. tantum ſigno quodam, deeſſe quid, ubi nos reſtituimus iterum adi. *multi*, quod tenuit oblique etiam P., ſed et ordine malo, unde Bg. deſerit ſing in ἱσ, quem gen. adiunctum tenui modo ex Eutr. Met. 3, 2, 1. ὁ τῆς ἱσ σ. Φάβιος, *a* Fabio *hiſtorico*, ut nec G. Th. habet Bg. et Stp. Th. tantum „σ ſcriptor, *hiſtoricus*" ſine teſte, et Sb. Ind. ſine Vs. comparat hunc locum cum Zoſ. 3, 2, 7. τὰ μὲν — πραχθέντα συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς ἐν πολυστίχοις γέγραπται βίβλοις, ab *hiſtoriarum* auctoribus *et* a *poëtis*, prolixis *deſcripta* libris *leguntur*, forte propter oppoſ. π, quocum σ. ſunt aut omnino ſcriptores proſae orationis, aut praeſertim hiſtorici, cf. Luc. 2, 71. l. 24. cum Ind. it. Dion. H. S. T. utr Diod. S. Fi Pal., Geop Thuc. v. ξυγγρ., ubi v. et Suid. 2, 648. e. it. 3, 388. e. p. ſq. i. et Kuſt. ad 2, 154. N. 9. Fabr. ad Sext. Emp.

γραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων p πλατύτερον συνέταξαν, ὑπόθεσιν ποιούμενοι πάσης τῆς

multi fcriptores, tum poëtae pluribus confcripferunt, materiam fumentes totius ope-

p) Ms. Ba. μέτρῳ, πλ., qui et mox poſt συντ. colon fert, v. N.

p. 268. N. i. Schurzfl. ad Longin. p. 48. Harpocr. p. 325. cum N. Valef. p. 71. b. e. Ammon. p. 76. cum N. 62. et Thom. M. p. 813. ad quem in N. p. fq. a. c. ex Eufeb. ἱςορικοὶ συγγραφεῖς fyn. noſtro.

ποιηταὶ μ.) Accipe τὸ ποιητὴς proprie, ut in illo Dem. Ol. 2. p. 7. B. (Rs. 23, 21.) ποιηταὶ αἰσχρῶν ᾀσμάτων. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „in ποιητὴς ergo abfolute pofito deeſt μέτρων“ qua de ellipfi huius, aut alius fubft. nihil ap. L. Bof. Ell., ut ap. Stp. Th. 3, 434. A. e. tantum ex Athen. cum illo Leisn. gen., cf. Ind. Dem. et Poll. 6, 123. et pr. fect. cum γελοίων, ut ap. Phil. in Fl. p. 751. B m. ποιηταῖς μίμων καὶ γελοίων διδασκάλοις, *mimographorum*, ap. Dion. H. S T. 2. 185, 44. οὔτε ἐμμέτρων, οὔτε πεζῶν ποιητὴ λόγων, et 188, 42. ἐπῶν ποιηταὶ καὶ μελῶν λ., cf. 164, 27. 194, 30., quae addenda ad Ind., ap. Ael. V. h. cum μελῶν etiam, it. ἑξαμέτρων, cf. Ind., ad quorum analog. fcripferit Noſter, cf. cum gen. alio Xen. Cyr. Luc. Longin. cum L. N. T. et abfolute Call. If. Ev., Pi. Aefch. et Pal., Rs. Or. V. 4. et 8. Lyc. Diod. S., Plut. Hf. et Krb. D'Orv. Ch. p. 289. e. et Vig.; reddente Sch. in „μ. menfurarum f. *verfuum* compofitores, *poëtae*“ quod unum, e Sb. Ind. ductum, fequitur et Bg., cum P. *tum* maxime *poëtae* verfibus *fuis* uberrime *funt exfecuti*, referat lectionem Ms. μέτρῳ, leviter modo mutatam in plur. pro fing., additoque libere pron. poffeff., unde tollatur quidem Noſtri concinnitas, caeterum maneat fententia, cf. Luc. 2, 475. l. 72. ὁπόσα — ἢ ποιηταὶ, μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱςορήκασιν, λ. *quaecunque* vel *poëtae* verfibus *ornata* protulere, *aut* retulerunt *hiſtorici*, cum Ind., maxime ex 2, 902. l. 67., dum novit μ. hoc fenfu Stp. Th. modo ex Ariſtot., cf. Dion. H. l. l. 9, 16. cum Ind., it. If. Ev. Fd. ex c. 3 e., quanquam et hic in Ms. confufio effe poteſt litterae ν et iota poſtfcripti; unde vulg. reddiderim *opifices* f. *conditores* carminum, *verfuum*, aut adeo *metrorum*, v. G. Th. v. e. In fq. Sch. e P. partim in „πλ. *uberius*“ fervato gradu, ubi vicinius erat Caef. b. civ. 2, 17. e. *latius* et *compofuerunt*, cf. G. Th. cum Grr. noſtris et in v. Nr. 5, hinc ferente Sb. Ind. in πλ. „συγγράφειν“ memoriter, in tota formula ut fit forte Lat., tacente Stp. Th. in v. utr., et nihil praebentibus Indd., quam adi. illo gradu phyfice Geop., et affine πλατέως εἴρηται, tropico fenfu, Dion. H. l. l. fed v. e. tropice quoque cum Lat. noſtro et Bg. in med., (quod folum Stp. Th. tenet 3, 1267. e.) cum acc. rei aliquo ib. et Diod. S. cum Long. Mor., ut paff. Rs. Or. V. 4., tum act. fimili notione et rectione ib. et Dem. v. e. cum Geop. cf. in alium ufum Rs. Or. V. 8. Din. Ael. V. h. Diod. S. Luc. L. N. T. Suid., non coll. ad Hef. 2, 1305. e. et med. ib. 1312. m. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. cum D'Orv. Ch. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Luc. 1, 1.“ refpiciens N. T.

ὑπόθεσιν π.) Sch. partim cum P. in „ὑπ. *materiam* f. *argumentum* operis *deligentes*, ποι. *delig.* fcribendi *materiam*, πρ. *operis* f. *tractationis* materiam *delig.*“ unde Bg. retinet Lat. modo ad fubft. utr., quorum de pr. ὑπ. v. Stp. Th. aliunde 3, 1522. F. m. Bud. C. 254, 47. Dem. et Polb.

πραγματείας τὸν Σεβήρου βίον.	ris Severi vitam; mihi au-
ἐμοὶ δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν 12.	tem propositum est annis
ἑβδομήκοντα πράξεις πολλῶν	septuaginta res gestas multo-
βασιλέων συνάξαντι q), γράψαι,	rum imperatorum collectas

q) Ms. Ba. συντάξαντι, γρ. sed Ms. Vi. modo συνταξ., sine commate, quod una B. a. R. tenuit, sed omisso v. γράψαι, v. N.

cum Rs. An. p. 360. m. 730. m. Dion. H. S. T. utr. Eus. H. E. Re. 2, 3. l. 12. τὴν ὑπ. hunc *laborem*, et p. 44. l. 21. τῆς αὐτῆς ὑπ. eiusdem *operis*, et cum v. eodem Luc. e 3, 626. l. 6a. τὴν αὐτὴν — ὑπ. ποιήσομαι τῶν λόγων, *eandem* dicendi *materiem* mihi *sumam*, cum Bg. adeo, qui G. in Th. nec subst. (cum Gr. n.) habet cum v. *facere*, nec cum Bg., cf. tamen Hor. A. poët. v. 38., sed de πρ., praeter Stp. Th. (sine Lat. Bg.) et Bud. C., v. Ind. Dem., cui add. 197, 23. Polb. ex 1, 3. i., cui add. T. 1. p. a. et e Dion. l. l. T. 1., cui add. 1, 15. 30. p. sq. l. 9 T. 2. 1, 29. Ios. 1, 1. e. Dio C. 1224, 88. Is. or. ad Dem. 15, 2. cum Xen. M. S. et Fi. Aesch., Rs. Or. V. 4. Hes., non coll. Suid., cuius locus ex Din. non est in Ind. Rs. Or. V. 8.

ἐμοὶ δὲ) Bg. e P., ut sub Lat. eodem Stp. Th. 3, 830. G. i. sine Vs. sic „ἡμῖν δὲ — πράξεις γράψαι" mendose nec plene, cf. Bud. C. Luc. 2, 56. l. 87. cum Ind., Gat. ad Ant. p. 45. b. A m. p. 55. b. i., Ind. Xen Bach. Cyr. et Rs. Or. V. 7. Ant. Geop. Suid. Hes. L. N. T.

ἑβδομήκοντα) Pro eo supra 1, 1, 8. legitur ἑξήκοντα, *sexaginta*. Rectius. Nam Fasti etiam, ab ultimo anno Marci usque ad primum Gordiani iunioris, sexaginta solum annos numerant. Nisi forte unius adhuc decennii scribere historiam auctor voluit. *Sylb.*

Leisn. in m. Bc. 2. „leg. ἑξηκ. 1, 1, 8." ubi v. Hic in Mss. novitate agnoscam vel lapsum librarii, vel glossam e comparatione §. pr., sed prius potius, quia illud v. adhuc in recenti memoria fuisse potest; et probabilius est, Nostrum hic variasse, per tropum eundem, quo usus erat supra 1, 1, 1. et 4. in συγκομιδὴν ἱστορίας et ἱστορίαν — ἤθροισα ἐς συγγραφήν, nec prodest novae rei, quod iungit Luc. 3, 59. l. 6. διετέλει γράφων καὶ συντάττων, et quanquam per se dici potest πράξεις συντάττειν, tamen h. l. ob sq. γρ. non sit aliud, quam vulg., quod, tropo remoto, est i. q. illa ll. ll., nihil certi etiam edicente P., qui, ut in rel. hic, liberius egerit, unde Sch. partim in „σ. *complexo* in *unum* corp. *res* g. *scribere*" sed Bg. modo Lat. ad πρ., ut alias, manens in vulg. σ., cuius formulam G. Th. tenet modo physico sensu 1011, 6., ut Stp. Th. tantum v. Lat., nec similem acc. rei, nec Indd., sed rei alius, tropice Xen. M. S. et Hell. (Luc. Herdt. Polb.) sed physice simul ib. 'Ανβ. Rs. Or. V. 4. et Dem. Fi. Pal. Diod. Geop. Ael. V. h. Fa. Aes. Is. Pan. Mor. p. 3. m. 56. i. 58. e. Hom. D'Orv. Ch. Abr. Dl. Th. Bud. C. L. N. T. cum Kypk. T. 1. L. Bos. Ell. Vig. Suid. Hes., et modo Foss. Call. p. 249. „Isocr. ἄλλοι τὰς πράξεις τὰς ἐν τοῖς πολέμοις συναγαγεῖν ἐβουλήθησαν, *alii* res *bellicas* colligere *voluerunt*" cf. πρ. cum alio v. Ind. Xen. Cyr. et Luc., non item cum Nostri γρ., ubi e pr. supplendum pron. αὐτὰς, et quaedam Lat. fuerit, cf. Iust. prf. 2. auctoribus, *singulorum* regum *vel* populorum *res* gestas *scribentibus*, G. Th. tacente.

ἃς αὐτὸς οἶδα. τὰ κορυφαιό-	13. scribere, quas ipse novi.
τατα τοίνυν [r] καὶ συντέλειαν	Quocirca excellentissima quae-
ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πε-	que et summam continentia re-

r) Sine commate hic modo B. 1. L. cum Ms. Bg., v. N.

ἃς ἀ. οἶδα) *Res 70 annorum partim sibi visas auditasque, partim experiendo cognitas*, sicur ipse interpretatur 1, 2, 5. Sed l. 1. c. 1. ἑξήκοντα legebatur. *Rectius*, inquit Sylb. *Nam — auctor voluerit.* Caeterum parem fidem diligentiamque pari consilio instrumentoque, quanquam impari doctrina et arte, suscepit inter sequioris aevi scriptores Georgius Phranza Protovestiarius, qui licet alias annorum 218 periodum complectatur, tamen 70 circiter annis, quibus ipse vixerit, — octogenarius enim accessit ad scribendam historiam, — peculiarem fidem pollicetur l. 1. c. 21. *A decimo*, inquit, *anno post nongentesimum usque ad octogesimum sextum, quae ex multis praecipua evenerunt, et memoria digna videbuntur, perscribam. Caeterum quae propter immaturam adbuc aetatem meam probe et explorate per omnia mihi cognita non sunt, quaeque ante me natum contigerunt, partim a fide dignis et eruditis auctoribus sumsimus, partim a proceribus aulae imperatoriae et consiliariis et sapientibus ac prudentibus et senibus audivimus, quae silentio praetereunda non* putavimus. *Boecl.*

Bg. severior non modo in pron., a P. omisso, quo de cf. 1, 4, 6. et Luc. 1, 68. l. 78., sed etiam cum Sch. in v.

τὰ κορυφ.) Hausit Bg. e P. tum libere ad superlat. additum pron., cf. 2, 14, 10., tum Lat. ad τοιν. alioque ordine, ignotum Stp. Th., tum in adi. κ., ubi Sch. „excell., *praecipua* (quod unum in Sb. Ind.) s. *summa* rerum *narrare*, s. *summam* (hoc iterum solum in Sb. Ind.) *habentia* rerum *gestarum*, ἐχ. habentia *consummationem*" dum affert Stp. Th. aliunde Bg. in adi. κορ., sed sine Vs. hunc locum Graev. ad Luc. 3, 565. a. e., ubi quaeritur de bonitate huius superlat. cum Thom. M. p. 550., qui mihi repertus est tantum ap. Dion. H. S. T. 1., sed positivus ib. T. 2. Dem. cum Val. ad Harpocr. p. 138. a. m. Xen. Pol. Z. Plut. Ktg. §. 273. Jos. 2, 220. s. 1. m. Sb. e Zos. 5, 23, 5. Poss. Sy. e Diod. sine Ind., Arist. Plut. Hmst. Suid. Hes. cum Palm. Ex. p. 329. e. it. Cas. Ex. Bar. 15. p. 367. a., ut de Bg. ad ἐχ. supra 1, 2, 9. qui ad sensum cum Sch. cf. G. Th. „*consummatio*, συντέλεια, τελείωσις. — perfectio, — *summa*, κεφάλαιον, sc. pars s. res, — solus *summam* habet *hic* apud *nos* Plaut. — *habent* omnia *initium*, incrementum, *summam*, Quintil. i. e. fastigium quoddam et perfectionem" 644, 94. p. sq. 74. qua de vi Gr. vocis dubitabat Stp. Th. 3, 1373. F. cf. Abr. ad Aesch. T. 1., cum sumi possit pro simpl. illo ap. Gs. et pro τέλος, ac pro Lat. *confectio* s. *finis*, cf. L. N. T. Bud. C. Poll. 9, 157. Diod. S. 1, 552. l. 13 Polb. Dion. H. S. T. 1. ubi et tota phrasis 196, 34. ὁ πόλεμος — τοιαύτην ἔσχε σ. bellum *hunc* habuit *exitum*, sed alia adeo notione, cf. in aliam quoque Hes. Suid. et Rs. ad Polb., iunctis hic a Nostro syn. per copiam et privo adi. cum formula, pro *praestantissima* et *praecipua* eorum, *quae* sigillatim *acta* sunt *Severo*, s. ex singulis, quae acta sunt, s. ex singulis Severi factis; ut τὰ κορ. cohaereant etiam cum sq. gen. τῶν λ., unde comma post τοιν. sustulimus; quo et tendit P., servata rectione diversorum casuum, liberior in rel., maxime in omissis κ. μερ., sequente Bg. partim, in τῶν πραγ. per formulam reddito

πραγμένων Σεβήρῳ, ἐν τοῖς ἑξῆς διηγήσομαι [s], οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων [t], ὥσπερ	rum particulatim gestarum a Severo, deinceps narrabo: neque ad gratiam quidquam in

s) Hoc comma faciunt A. al., pro colo rel. et Ms. Bg., quod reiecimus cum Bc. numero novae §. t) In Ms. Ba. parenthesis signa ab ὥσπερ — γράψαντες desunt. *Mart.* sed in edd. desunt modo in A. cum B. 1.

et dat. cum pass. per abl. cum praep., sed de suo bene in κ. μ. per adv., e Sch. forte in „μ. particulatim *gestorum*, (in praep.) *οἱ κ. μ. singuli*“ ubi modo in genere aberratur, e Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 394. m. Polb. Bud. C. 1081, 49. L. N. T. Rsk. ad Polb. v. κ. et Cl. Cic. v. τὰ „κ. μ. particularia, *singula* quaeque *particulatim*“ unde fortassis credas, reddidisse tamen P. κ. μ. per pron. illud *quaeque*, cf. 1, 14, 12. ad sq. ἐν τ. ἑξ.

πρὸς χαρ.) Tangit hic nonnullos historicos sui temporis, qui, ad aucupandam captandamque imperatorum gratiam, res, ab iis gestas, exaggerarunt, dicendique arte maiores reddiderunt. πρὸς χ. enim est *captandae* benevolentiae *causa*. Intelligi autem potest benevolentia tam lectorum, quam imperatorum. Si Herodianus innuit lectorum benevolentiam: tum tangit rerum mirabilium nimium amorem, familiare historicis vitium. Sin imperatorum benevolentiam respicit, quod putem: pungit adulatores. Sic Dem. Ol. 3. p. 9. C. (Rs. V. 1. p. 29. l. 17.) *πρ. χ. δημηγορεῖν, ad* gratiam *conciones* habere. *Leisn.*

De formula πρ. χ. v. ad 1, 1, 3., quem locum comparat Sch. cum hoc sine Vs. in πρ., qui in „ὕψ. in *altum* attollens *nihil* ad *gratiam*, h. e. nihil *ad grat.* vero *affingens*, (quae est P. potius libertas, quam explicatio,) ἐξ. extollens *aliquid* in *altum* laudibus“ quod Lat. et ipse servassem e formula Hirt. de b. Afr. 84, 2. *in* sublime *extollit*, quanquam ibi physice posita, quae h. l., tropo remoto, i. q. nimis laudare res et praeter verum, maioresque facere, quam sunt; Sb. Ind. hunc locum sine Vs. firmante tantum e Zos. 5, 17, 4. ἐξ. εἰς ὕψ. τὰ λ., mirifice *extollere*, ut profert Stp. Th. 3, 1769. G. m. modo „ὕψ. metaphorice Herodi. l. 2. *οὐδὲν — ἐξ., extollens*“ sed v. ἐξ. tropice sic et cum εἰς ὕψ. ignorat, in quo forte est Lat., cum repererim modo ap. Luc. 2, 501. l. 17. *ἐξαίρειν τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, laudatores* extollere *student, quae adsunt*, et Ind. Polb. „*ἐξηρμένοι τὸν ἄνδρα,* laudibus *ferentes*“ ex T. 1. p. 435. i., ubi sit med., tum Dion. H. S. T. 1. 483, 40. *ἐπὶ μεῖζον ἐξαίροντες τὰ γενόμενα, non sine* facti *exaggeratione*, iniuriam, illatam alteri, narrando *in* maius *extollentes*, quo sensu universo ceperim et illud Rs. Or. V. 4. sine Vs. (cf. Thom. M. p. 321. ult. Suid. 1, 762. m. p. sq. m., non coll. ad Hes. 1, 1270. m. 1275. e. cum N. 13. Ind. Soph. Ai. Theogn. Arist. Plut. Hmst. Bud. C. Poss. Call. Xen. Pol. Z., Diod. S. Polb. Dion. l. l. T. utr. Aes. Fa. Abr. L. Ar., sed pass. Thuc. cum Plut. Krg., it. simul in rem criticam et confusionem Herdt. Abr. Dl. Auct. p. 363. m. Valck. Eur. Hipp. 162. 1. C. et Phoen.) variante Nostro per compos. v. ἐξ. cum simpl. 1, 5, 4. 1, 13, 12. e. 2, 9, 7. e. it. 2, 3, 5., prae quibus Bg. hic severius, (cuius formulam G. Th. tenet in v. 810, 94. e Plin., ubi etiam physice modo adhibetur,) sed e P. fere in duabus neg. per alteram aientem cum alio ordine.

ἐποίησαν οἱ κατ᾽ ἐκεῖνον [u] γράψαντες, οὔτε παραλεί-

ſublime tollens (ſicut fecerunt, qui illius res ſcripſerunt) neque

u) Mss. tres οἱ τὰ ἐκείνου γρ., v. N.

οἱ κατ᾽ ἐκ.) Male correcta haec ſunt in Ven. a librario moleſte ſedulo, ita *οἱ τὰ ἐκείνου γρ.* At non de omnibus, qui res geſtas Severi ſcripſerunt, haec dicit Herodianus, ſed de iis modo, qui vivo eo ſcripſerunt. *Strotb.*

P. qui *illa* aetate *ſcriptitarunt* deſeruit Sch. partim in „ἐκ. eius *aetate*, κ. qui *illa* aetate *fuerunt*“ ubi male aliud v. ſubſtituit, in primo veram ſententiam exprimens formulae, quam ad 1, 4, 18. tractavimus, ubi Bg. recte, etiam in aliis deinceps locis, hic quidem aut peccans contra legem et modum reddendae eius formulae, (quae ſemper de tempore et aetate valet, ſi exceperis pauca, v. c. Stp. Th. 2, 89. F. et Luc. 3, 321. l. 27. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ᾽ ἐμὲ, λ. *ego vero et ipſe inveniam Delphidem, aut Cymbalium* quandam *mei* ordinis *mulierculam*, ubi N. tacent, et ipſe acquieſcam, cum et alibi pr. κ. cum acc. perſ. innuat aliquam aut dignitatem et praeſtantiam, aut convenientiam et ſimilitudinem, quanquam fere non praepoſito ibi artic., cf. Luc. Ind. et Fi. Plat. Ap. S. p. 38. N. 7. et Sympoſ. p. 159. N. 14.) unde et Leisn. ad m. Ms. Bg., eum caſtigaturus „qui *illius* aetate *ſcripſere*“ aut legens aliter, atque adeo *οἱ τὰ κατ᾽ ἐκ. γρ.*, quae formula, in addito artic. neutrius gen. vel ſing., vel plur. numeri, quanquam varie redditur, cf. Thuc. 1, 138. e. Stp. Th. 2, 90. D. ad Luc. 1, 308. l. 13. it. 2, 206. l. 31. p. 374. l. 1. Plut. Krg. p. 10. N. 48. Fi. Ind. v. κ. Aeſch. et Pal. it. ad Well. p. 372. m., it. ad Ael. V. h. 2, 42. i. Ind. Dem. Krb. Decr. R. p. 435. i. et L. N. T. v. κ. p. 320. Nr. 8) et 322. e. Nr. 36.) L. Boſ. Ell. p. 286. m. 288. m. 122. i., Bauer. Phil. Th. p. 126. α) i. et 151. m. ς) it. Tittm. de veſt. Gn. p. 102. N., tamen etiam ad Luc. 3, 593. l. 65. ἀγνοῶ πάντα τὰ κατ᾽ αὐτὴν, *omnia* eius *ignoro*, et Ael. V. h. 2, 20. i. τὰ κατ᾽ αὐτὸν, res *eius*, et Ind. v. κ. res *illius*, plane vertuntur cum Bg., qui conſpirat cum Mss., quorum lectio eſt gloſſa illorum τὰ κ. ἐκεῖνον, ut librarius, hanc in animo habens, in litteris aberrarit inter ſcribendum potius, quam ut ab ipſo Noſtro data fuerit ab initio, cum P. vulg. referat, peccans modo in ſeveritatem vertendi, ſententiam tandem reddens eandem tamen cum vulg., quae et procedit per ſe, et recte a Strotho explicata eſt, ut retinenda ſit vel contra Mss., in primis ita ſuſpectos, etiam retenta illa a Stp. Th. 4, 348. B. v. χαρ. ſine Vs. „ὥσπερ οἱ κ. ἐκ. γρ. „omiſſo v. ἐπ., ubi P. liberior, faciente contra Sch. cum Bg.

οὔτε παραλ.) Leisn. ad m. Ox. „Non igitur minuta narrat, ſed praeſtantiam quandam habentia. Sed ſi nil omittere voluit, cur ante dixit κατὰ μέρος;“ Contra quam repugnantiam valere videntur, quae mox a Noſtro ſubiiciuntur, dum nihil praetermittit, quod λ. κ. μν. ἀξ., liberius etiam hac in regione verſante P., unde Sch. partim in „π. *praeteriens*“ ubi Bg., ut alibi, (cf. Dem. ſine Ind. 244, 11. οὐδὲν ἑκὼν παραλείψω, 302, 1. μηδὲν παραλείπων, 18, ult. 116, 14. 133, pen. 230, 16. 259, 19. it. Xen. Ἀνβ. Z.) ſed in rel. cum P., tantum in ordine ſeverior, et diverſus in expleto v. ſubſt.; tenente Stp. Th. in λ. 2, 623. D. m. formulam aliunde cum Bg. Lat., cf. 1, 13, 14. e., tacente contra de altera μν. ἀξ. v. utr., quam v. ap. Poſſ. Call. p. 582. m. e Dem. ſine Ind., per Indd. non repertam

πων [x], εἴ τι λόγου καὶ μνήμης ἄξιον.	praetermittens, si quid mentione memoriaque dignum sit.

x) Ms. Ba. παραλιπὼν, ὅ, τι λογ. v. N. Mox post ἄξ. in A. a. nova linea Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βασιλειας, βιβλιον δευτερον, sed in B. 2. L. modo τελος.

alios, sed in neutr λ. ἀξ. ap. Thuc. et Luc. ex 3, 478. l. 58., peculiari ratione certe Nostro scribente in hoc, quod iunxit formulam utr., cum alii modo alterutram adhibuerint, nec tamen pro syn., cum μν. etiam interdum de commemoratione dicatur, quae fit ore scriptisque, cf. 1, 1, 3. e., sed cum discrimine e propria cuiusque subst. notione, ut λ. pertineat ad orationem et scriptionem externam, sed μν. ad animum eius que facultatem, et Noster non praetermittat, quod mereatur vel narrari ac scribi, vel in memoria et mente teneri atque haerere. Caeterum in Ms. Ba. lectionibus novis prima quidem in particip. videtur arguere lapsum librarii in vocali ει et ι, qualis Var. et confusio supra 2, 10, 15 adiuit, hic etiam orta exinde, quod in Mss. olim non essent accentus: sed de altera dubites, utrum sit a lapsu scribae in ει et ο cum commate, an potius ab ingenio et glossa, cf. 2, 13, 17. e., tenente vulg. cum Mss. rel. etiam P., et hinc Bg., omisso tamen istius libere adiuncto adv.

EXCVRSVS AD LIBRVM II.

2, 9, 2.

Super Severo.

Natus est Severus A. U. C. 898. post N. C. 145. tertio Idus April., secundum Dion. in Severo, Lepti in Africa, patre Geta, matre Fulvia. — Namque obiit anno post N. C. 211. pridie Nonas Febr. Vixit autem annos LXV, menses IX, dies XXV. Quibus e priori numero subductis, reducemur ad numerum 146, annum nativitatis Severianae.

Anno U. C. 946. post N. C. 193. a Germanicis legionibus, ubi auditum est, Commodum occisum, Iulianum autem cum odio imperare, multis hortantibus, imperator est appellatus apud Cornutum, die primo Iunii. Pagi. — Quingenta sestertia, quod nemo unquam principum, militibus dedit. Spart. Filias ex Martia uxore, maritis Probo et Aetio f. Aelio dedit, et utrumque Cos. statim fecit. Spart. Hi vero Coss. suffecti erant. Nam ex anonymo auctore huius anni consules fuisse Falconem et Clarum, asserit Norisius, cui consentit Ant. Pagi. Occiso Pertinace Imp. legiones Illyricae Severo fidelissimae fuerunt. Earum fides nummo ap. Patinum celebratur. Severus a senatu declaratur imperator. Iulianus occiditur. Severus, Romam ingressus, a senatu gloriose excipitur. Numisma cusum ADVENTVI. AVG. FELICISSIMO, de quo Patin. *Leisn.*

De Severo a Spart. T. 1. narrantur haec, a nobis digesta in capita quaedam, natales p. 588. et 623., uxores, Marcia et Iulia, p. 592. e. 594. i. 626., una cum filiis p. 632. e., hique universe p. 594. m. sq. 608. e. 613. 631., sed maior p. 606. 612. 616. e. sq. 628., minor p. 613. 617., uterque p. 629. e. 632. e., filiae p. 603., frater ib. 606. 613. m., soror p. 616., corporis species p. 632. it. morbi p. 617. m. 627. 629. 636. (it. in Nigro p. 651. m.) mors cum funere p. 629. 636. 640. m., aetas p. 636. e. sq., animi vitaeque mores in iuventa p. 591., post etiam, studia litterarum p. 589. sq. 625., superstitio varia p. 592. 594. 615. it. 606. e. 618., crudelitas 609. 620. 625. (it. in Albino p. 701.) unde, p. 635. e. (et in Nigro p. 653. e. sq. 661.) liberalitas erga milites p. 598. m. 600. 602. 608. 617. sq., parsimonia p. 620., modestia in victu et amictu p. 631., amor in Marcum Antonin. et Commodum p. 607. 610. 629., in Plautianum p. 612. m., honores et acta ante imperium universe p. 628. consulis, proconsulis, quaestura militaris, tribunatus, praetura p. 591. sqq., in Betica et Sardinia p. 592., praefecti legioni Scythicae p. sq., legati provinciae Lugdunensis p. 594., proconsulis in Sicilia et Pannonia ib., imperii futuri omina et somnia p. 590. sq. 593., aditus ad imperium p. 595. et Romam cum actis in Nigrum, Albinum et Praetorianos p. 598. e. 619., ingressus Romam et in Capitolium, palatium et curiam p. 600. sq., imperii res gestae, Pertinacis funus, honor et cultus p. 602. 619. sq. 639. e., in liberos Nigri p. 599. 604. sq. (it. in Nigro p. 652. sq.) bellum contra Nigrum cum fautoribus p. 604. sq. 615. (in Nigro p. 653.) contra Albinum et fautores p. 606., contra Arabas, Parthos, Adiabenos p. 605. 613. 616. 622., contra Abgarum, regem Persarum p. 622., quam fuerit impotens con-

tra Iuliani decreta p. 619, induſtrius in cauſis audiendis p. 603., felix in re frumentaria conſtituenda ib., non item in coniuge p. 626. ſq., nec in filiis, iisque placandis p. 634. ſqq., hoſtis latronum p. 626., dives p. 608. e. 639. ex paupere 595. i. 603. i., in quaeſtura diligens p. 591. e., in tribunatu ſeveriſſimus exercitiſſimusque p. ſq. e., in provinciis amatus et nobilitatus p. 594. m. ſq. e., ad eligendos induſtrios ſagax p. 625., (in Albino p. 689. i. homo in legendis magiſtratibus diligens,) quae eius opera publica extra Romam, Britannia, muro munita, unde cognomen, p. 622. it. 638., ſed Romae p. 630. 636. m. 639. 641., ſcripta eius, vita ſui ipſius p. 626. (in Nigro p. 651. et in Alb. p. 692. m.) epiſtolae (in N. p. 648 et in Alb. p. 694. e. 701. m.) dicta eius p. 595. m. 628. ſq. 632. m. 639. m. (in N. p. 651. i. et in Alb. 691. m. 697. m., iudicia de eo p. 614. 626. 631. ſq.

2, 15, 5.

Καίσαρα δὲ αὐτὸν ἀποδεικνύει.

Capitolinus in Albino (c. 1. p. 683.): Et *Clodium* quidem *Herodianus* dicit *Severi* Caeſarem *fuiſſe*; ad quae verba Caſ. (N. 3.) „reſpicit illa Herodiani de (Severo et) Albino Καισ. — τὴν ἐλπίδα, τῇ — κοινωνίᾳ. neque Dio aliter.“ An meliori uſus eſt Dionis Codice? Certe in vulgatis legitur: *ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἐδίδου τιμὴν, ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐζήτει ὑπεροχὴν*, *nam* ille *quidem*, Severus, *nec dum* Caeſaria *nomen* Albino *dederat*, Albinus *autem* etiam *Imperatoris* faſtigium *appetebat*. Forte legendum fuerit, *ὁ μὲν γὰρ οὖν λ.* *Caeſares* hoc ſignificatu deſcribit Spartianus in Ael. Ver. 2. (T. 1. p. 224.) deſignatos *auguſtae* maieſtatis *heredes*. Inſignia huius dignitatis annotavit Capit. in Albino c. 2. (p. 686.) ubi Commodus in epiſtola, qua Albino *Caeſaris* nomen defert, *Sane*, inquit, *ut tibi* inſigne *aliquod* imperialis *maieſtatis* accedat, *habebis* utendi *coccinei* pallii *facultatem* me *praeſente*, et *ad* me *et* cum *mecum* fueris, *habiturus* et *purpuram*, ſed *ſine* auro, *quia ita et proavus meus Verus*, *qui puer vita functus eſt*, *ab Hadriano*, *qui eum adoptavit*, *accepit*. Atque ita videtur Commodus firmare, per quandam exempli emphaſin et alluſionem originis, quod Spartianus in Vero c. 2. (p. 226. i.) tradidit, eum *primum* Caeſarem *appellatum eſſe*, cuius ſententiam amplectitur Caſaubonus, (N. 3. p. 223.) indeque Aurelium Vict. erroris arceſſit, qui in Caeſar. c. 13. (§. 11. ſq.) ſcribat, Hadrianum primo nomine tali a Traiano inſignitum: Victorem tuetur Cl. Salmaſius (ib. N. 3.) et Spartianum in Vero aliter interpretatur. Iac. Gutherius l. 1. de officiis domus Auguſtae c. 42. ipſum quoque Traianum iam ante a Nerva deſignatum *Caeſarem*, auctoritate Dionis in Nerva, adſtruit. Pace tantorum virorum dicam, quod mihi videatur. Et primo quidem expendendum eſt, quid Spartianus in Vero tradat. Quidquid enim de Salmaſiana loci ſuſpecti correctione ſit, nihil dubitamus, Spartianum hoc velle, *primum* Verum *Caeſaris* nomine *appellatum*. Argumenta ſatis valida ſunt, quod cum *προοιμίῳ ἐπισταικῷ*, *et quoniam*, inquit (c. 2. p. 224.) *de* Caeſarum *nomine* in *huius* praecipue *vita* eſt *aliquid diſputandum*, qui *hoc* ſolum *nomen adeptus eſt*, tum praeſertim, quod iam praemiſerat ſingularis et novae deſignationis notationem, cum diceret (p. pr.), *Caeſarem* appellatum, *non* teſtamento, *ut* antea *ſolebat*, neque *eo* modo, *quo* Traianus *eſt adoptatus*. Quae ſi coniunctim expendas et cum loco Capitolini conferas: non patientur latere propoſitum hiſtorici. Iam videamus, quid Aurelius Vict. ſcribat. Cum praemiſiſſet, Traianum deceſ-

ſiſſe, *adſcito prius ad imperium Hadriano cive propinquoque*: ſubiungit, *abbinc* diviſa *nomina* Caeſarum *atque* Auguſti, *inductumque in remp.*, *ut* duo *ſeu* plures *ſummae potentiae*, diſſimiles *cognomento* et *poteſtate* diſpari *ſint*; *quanquam alii Plotinae, Traiani coniugis, favore imperium aſſecutum putent, quae viri teſtamento heredem regni inſtitutum ſimularat.* Haec poſtrema particula an concinne cohaereat cum praecedentibus, aliis iudicandum relinquam; hoc tantum adiiciam, ambigere Victorem de deſignatione Caeſaris, a Traiano facta. Niſi quis malit illam annotationem de nominibus Caeſ. et Aug. ad tempora Hadriani late et παχυμερῶς referre. Quod ſicut ego quidem, hac retenta loci ſerie, non fecerim, ita nondum in animum potui inducere, ut Victoris libellos vel ſatis emendate editos, vel abunde diligenter compoſitos crederem. Si Gutherii argumentum ſequendum eſſet, qui ex Nerva Dionis autumat, Traianum *Caeſarem* primo creatum eſſe: poſſem eadem ratione dicere, iam ſub Galba coepiſſe *Caeſaris* dignitatem, quia Dio his ipſis verbis utitur de adoptione Piſonis. *Galba*, inquit, *audito tumultu* L. Piſonem, *iuvenem nobilem, moderatum, prudentem adoptavit*, καὶ Καίσαρα ἀπέδειξεν, *et* Caeſarem *deſignavit*. Unde apparet, hiſtoricos verba ſui temporis ad priorum temporum deſcriptionem, quando de eodem aut ſimili negotio ſermo eſt, accommodare. Huc adde, quod Caeſaris appellatio ſaepe familiae potius communionem, quam totam loci ſecundi formulam notat. Nam illam, ut hoc tertio loco adiiciamus, per inſignia quaedam primum in Vero adhibuiſſe Hadrianum, videtur, ſicut epiſtola Commodi, ſupra producta, haud obſcure innuit, v. quae notavimus ad Tac. 1. A. 3. annot. 4. De ipſo Severi ſophismate, quo Albinum imagine poteſtatis deluſit et paulo poſt ſubvertit, alibi agitur. Nam haſce Notas contrahere, non extendere, eſt animus. *Boecl.*

Hic loci Boeclerus, cum de facto tantum agitur, de appellationis origine litem movet, Salmaſium et Caſaubonum inter ſe committens. Per *Caeſares* cum Sparriano intelligo *deſignatos* Auguſtae maieſtatis *heredes*. Primum, qui et nomen et inſignia acceperit, — quid autem haec alieno loco? veriſimile eſt Aelium Verum fuiſſe, v. Commodi ad Albinum litteras. Qui ſcrupulum iniicit locus, eſt in Dione, ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ Severus ſc. τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ Albino ἐδίδου τιμήν. Quare ſuſpicari par eſt, corruptos eſſe vulgatos codices, legendumque ὁ μὲν οὖν. *Oxon.*

Cuius viri ſtomachus in Boeclerum, a quo tamen ſua partim accepit, et ingratus eſt, et ex parte etiam ipſe alieno loco effuſus, cum viderit recte Boeclerus, ſed ante monitus tamen a Caſaubono, Noſtrum diſcrepare hic a Dione, cuius duo loca in quaeſtionem propoſitam prodeunt, a me proferenda e Sb. Xiph. tantum partim, abſente Reim. edit., e qua olim notaram modo quaedam ex hoc loco 1238, 41. Sb. 394, 17: ἐγνώκει, ὁ Σεβῆρος, τὸν ἕνα, Ἀλβῖνον, τὸν ἐγγύτερον αὐτῷ προσποιήσασθαι· καὶ γράμματά τινι τῶν πιστῶν δοὺς, τῷ Ἀλβίνῳ ἀπεπόμψει, Καίσαρα αὐτὸν ποιῶν, *ſtatuit* (unum) *propinquiorem* ſibi *devincire*, dedit*que* litteras *homini* fideli *ad* Albinum, *per* quas *eum* Caeſarem *faciebat*, quae ſunt adhuc in Iuliano, ut in Severo 405, 40. ſqq. illa, τῷ δὲ Σεβήρῳ πόλεμος αὖθις, μήπω ἐκ τῶν βαρβαρικῶν ἀναπνεύσαντι, ἐμφύλιος πρὸς τὸν Ἀλβῖνον τὸν Καίσαρα συνηνέχθη. ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἔτι ἐδίδου τιμὴν, ἐπειδὴ τὸν Νίγρον ἐκ ποδῶν ἐποιήσατο, — ὁ δὲ καὶ τὴν λ., *Severo* autem, *nondum* a *bellis* barbaricis *reſpiranti*, bellum *civile* cum *Albino* Caeſare *coortum eſt*, quod *Severus* ei, *videlicet* Nigro *de* medio *ſublato* — ne *Caeſaris* quidem *honores* tribuebat, *cum* interim *Albinus* etiam *Imperatoriam* digni-

tatem *postularet*. Quae, per multo peiorem Vs., non consistere inter se possunt, cum in prioribus clarissime dicatur Severus, Καίσαρα αὐτὸν ποιῶν, quod est Nostro ἀποδεικνύς, sed et deinde τὸν Ἀλβῖνον τὸν Καίσαρα, quod tollitur sane iterum a sq. lect. vulg., quanquam per particulam γὰρ expectat quis, firmatum iri prius causa allata, quae iusta fuerit in Bc. emendatione, si cui placeat, qui illud ἔτι aut non habuit, aut tolli voluit simul. Cum nescirem, quid in Reim. ed. ad hunc locum in N. actum ab aliis esset: ἔτι putabam otiosum, et venisse e sq. εἰς syllaba, et pro οὐδὲ legendum αὐτὸς, aut, hoc probato, ἔτι corruptum esse ex ἤδη, aut denique, ἔτι plane neglecto, pro οὐδὲ legendum ἤδη, nisi in οὐδὲ latet nomen Σεβῆρος, per compendium a librario exaratum Σεβ. Illud certum, nec οὐδὲ, nec ἔτι locum habere et repugnare historiae et facto ipsi; et Albinum iam declaratum fuisse Caesarem, cum Severus rediisset a Nigro victo, patet e Nostro etiam.

Reliquarum quaestionum, qui Caesares dicti, et quando coeperint dici, posterior est incertior difficiliorque, quam prima, cf., praeter Xiph. 294, 25. et Spanh. de u. et pr. n. 2, 341. 370., quoque Gs. Th., a cuius ordine ac serie notionum discceditur in N. ad Dion. Reim. p. 692. 713., ut Caesares dicti sint 1) qui ex familia Iul. Caesaris essent, vel in eam inducti, 2) imperatores, 3) heredes eorum et futuri successores imperii, cf. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 192. e. sq. e. it. Salm. ad Spart. Sever. p. 612. a. N. 2. et Ern. ad Suet. Galb. c. 11.

2, 15, 7. extr.

τῶν τε παίδων αὐτῷ ὄντων πάνυ νηπίων.

Ex h. l. non malum argumentum duxeris pro iis, qui Severi duos filios non modo fratres ὁμοπατρίους, sed etiam ὁμομητρίους fuisse statuunt. Martiam, primam uxorem, Severus videtur duxisse sub annum U. C. 925. post C. N. 172. Iuliam, defuncta Martia, duxit a. U. C. 942. post N. C. 189. quo eodem anno natus est Bassianus, Xiph. in Sev. Sed Geta natus est Mediolani a. U. C. 943. post N. C. 190. Capitol.

Ad Albinum literas, in quibus filias Severus πάνυ νηπίους vocat, dedit a. U. C. 947. post C. N. 194. quo anno sc. Severus et Albinus II. Coss. fuere, Albinus autem Caesar dictus est. Ante hunc ipsum annum filias ex Martia uxore, maritis Probo et Aëtio dedit, et utrumque statim Coss. fecit, nempe suffectos. (Spart. in Sev. c. 8. i. p. 603.) Fac, Bassianum filium Severi fuisse ex Martia, et Getam esse natum a. U. C. 943. tum Geta quidem hoc anno, quo Albinus Caesar dictus est, dici potuit πάνυ νήπιος, quippe infans quatuor annorum. At Bassianus, quum uxorem Martiam amisisse videatur circa an. U. C. 933. post N. C. 180., minime dici potuit πάνυ νήπιος, quippe tum ad minimum quatuordecim annorum.

Haec omnia colligas ex Severianae Domus synopsi chronologica Guilielmi Musgrave, Getae Britannico subiuncta. Accedit Herodianus 3, 10, 1. sic dicens, Severum rebus in Oriente compositis filios iam puberes secum Romam adduxisse; id quod factum a. U. C. 956. post C. N. 203. Si uterque ex Iulia natus est, iam natu maior quatuordecim annorum, natu minor tredecim annorum, ideoque ambo puberes esse potuere.

Porro Caracallam Iuliae filium fuisse asserit Oppianus principio Halieut. Dio tradit apud Xiph., Taranti fraudem et malitiam matris inesse

Syrorumque, ex quibus illa fuerat. Hi tres vero, Herodianus, Dio et Oppianus, istorum erant temporum, Antonino et Iuliae coaevi, Romae agentes, et qui notitiam illorum habuere. Contra, qui de Antonino, tanquam Martia nato, Iuliam novercam uxorem ducente, et annos 43 vivente, figmenta tradidere, nempe Cassiodorus, Victoris epitomator, Eusebius, Eutropius, longo post tempore vixere, annis circiter octoginta post scripsere, ab aliis decepti, et alios decipientes.

Sed et inscriptiones huius rei veritatem arguunt. Nam in Gruteri Thes. p. CCLXVI N. 7. legitur inscriptio Iuliae Dominae, pro Domnae, M. Aurel. Antonini Caes. Matri, iterumque p. eadem Iuliae Aug. Matri Castrorum et Matri M. Aurelii Antonini.

Haec Musgrave in Severianae Domus synopsi chronol. p. 134. sq. *Leisn.*

Cf. Exc. ad 2, 9, 2. in Severi et uxores et filios e Spart., ad cuius p. 592. e. uxorem *tunc* Marciam *duxit* Cas. N. 5. „Haec Caracalli mater. Ideo Iulia dicitur alibi Spartiano huius noverca, Getae mater. Et Dio tamen et Herodianus matrem non minus Antonini, quam Getae, Iuliam faciunt" respiciens, credo, Spart. in Carac. c. 10. i. p. 730., sed tacens ad eiusdem locum in Sev. c. 20. p. 632., ubi cf. Salm. N. 5.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν Βιβλίον τρίτον [a].

Τὸ μὲν δὴ Περτίνακος τέλος, καὶ Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις, ἥ τε Σεβήρου εἰς τὴν Ῥώμην ἄφιξις, ἥ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, ἐν τῷ πρὸ τούτου [b] συγγράμματι δεδήλωται. ὁ δὲ Νίγρος, ἐπεὶ ἠγγέλη αὐτῷ, μηδέν τι τοιοῦ-

Herodiani de imperio post Marcum Liber tertius.

Pertinacis quidem exitus, et Iuliani caedes, ac Severi in urbem profectio adversusque Nigrum expeditio, in superiore volumine decla-
2. rata sunt. Niger autem, ubi nuntiatum ipsi fuit, ni-

a) Ms. Ba. ἡρωδιανοῦ ἱστοριῶν τρίτη. Haec verba, minio picta, incipiunt librum tertium: textus ipse ab initio novi et integri versus incipit. *Mart.* In edd. est, ut in libb. pt., ubi et v. de Ms. Ba. b) B. 2. R. τούτου, B. 1. L. τούτον, sed B. 1. R. τούτων, in melius quasi correcturo editore.

καθαίρεσις.) Stp. Th. 1, 198. C. „ap. Herodi. l. 3. Ἰουλ. κ. pro Iuliani caede, (tacite e P. cum Bg., sed sine alia auctoritate, quam nec ipse habui, cf. L. N. T. et Polb. 2, 786. m. Πτολεμαίου εἰς Ῥωμ. ἄφιξις, et per syn. Zos. 5, 11, 1. τὴν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν ἀφ., at Stp. rursus 2, 1167. G. e.) ἐξοδ de exercitu, expeditio, Herodi. l. 2. ἥ τε — ἐξ. *adversus* Nigrum *eruptio*" iterum forsan e P., ut Sb. Ind., cf. Kust. ad Arist. Nub. v. 579. Abr. ad Aesch. 2, 234. e. it. laud. ad 1, 9, 22. e. supra, et in ellipsin ἐς πόλεμον L. Bos. Ell. p. 273. ad Hes. 1, 1296. N. 35. cum Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 2. 6. 7. Is. Dem. Luc. it. pro egressione e domo ad Luc. 2, 442. N. 96. cum Rs. Dem. Polb. et The. Fi., sed ad Stp. Th. e Soph. Ai. v. 287. Mox in πρὸ Sch. „τ. π. τούτων (sic vitiose, ut in V. L., in Ind. Bc. utr.) *priori* libro, ε. in *libro* superiori *edoctum est*" quo subst. variat Noster cum 2, 1, 1. συνταγμ., nihil simile dante Stp. Th. in πρὸ cum gen. elliptico intra subst. et artic., nec cum Nostri pron. L. Bos. Ell. p. 318. m., cf. Dem. τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον 17, 3. 153, 16. 496, 18. τὰ πρὸ τούτων λογιζόμενος 68, 10. 506, 9. 291, 10. (ubi τὰ π. τούτων pro adv. *ante*, et i. q. sine artic.) 302, 12. sed 552, 24. τὰ π. τούτου λ., hic quidem ut nec opus sit aliud explere subst., quam quod praesto est συγγράμματος, in primis addito aliquo particip., v. c. ὄντι, γεγραμμένῳ etc. cf. Xen. Ἀνβ. 2, 1, 1. ὡς — ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδ. sed 3, 1, 1. ὅσα — ἐγένετο, — ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδ. it. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. sed Cyr. 4, 5, 26. ἃ πρόσθ. ἐν τῷ λ. δεδ it. Polb. 1, 145. i. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ διεσαφήσαμεν, priore *libro*, it. p. 251. i. p. 429. i. it. Diod. 1, 113. l. 1. 174. l. 1. 403. l. 1. et 2, 160. l. 1.

μηδέν τι) Pro τὶ malet fortasse aliquis τοι, ut sit pro καίτοι s. μέντοι, quanquam, *tamen*. Sed alibi quoque passim ap. hunc scriptorem copulari μηδέν τι s. μηδ' ἕν τι, docebit index. *Sylb.*

τον προσδεχομένῳ, κατειληφὼς [c] μὲν την Ῥώμην ὁ Σεβῆρος, ὑπό τε τῆς συγκλήτου αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς [d], ἄγων δὲ πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἰλλυ-

hil tale expectanti, occupasse Romam Severum, et a senatu imperatorem appellatum, ducere etiam omnem contra se Illyricianum exer-

c) Mss. tres ὡς κατειλ. v. N. d) Ms. Ba. et Vi. ἀναδειχθεὶς v. N.

Cf. 1, 9, 19., ubi et de Bg. e P., qui hic manet in vulg., liber quanquam in aliis huius regionis, quem sequitur Bg. modo in δὲ, ad μὲν relato, per syn.

κατειληφ.) Reiicienda est Codicis Ven. lectio ὡς κατ. utpote ex errore librarii, cui obversabatur vox ἠγγέλη, quae ὡς vel ὅτι requirere videbatur, enata. *Stroth.*

Antiquis in Notis ad h. l. scripseram „quaerenti mihi loca, similia isti Mss. rationi, contigit talia quaedam reperire, de quibus in Exc." At nunc elapsum vidi istum Exc., et nihil me alibi habere in rectionem hanc, ut v. ἀγγ. in pass. regat nominativum participii praemissa particula ὡς, et, per Indd. meos quaerens, nihil reperi, quam v. ἀγγ. in act. sine rectione ap. Soph. Ai. v. 730., cum acc. et inf. ib. v. 1243., cum adv. Ind. Thuc., cum dat. pers. solo ib. 549, 84. sine Ind., sed cum dat. pers. et acc. rei Aesch. Fi. et Lyco., it. cum dat. pers. et pr. διὰ Hom., cum pr. πρὸς Xen. 'Ανβ. Z. it. Abr. Dl. Th., ubi et cum pr. παρὰ, et cum acc. rei, pro περί τινος, sed ap. Poss. Call., fere ut ap. Stp. Th., cum acc. rei et simul cum pr. εἰς, it. cum particula ὡς, pro ὅτι, sed et cum eadem pro pr. πρὸς, tum ἀγγ. in med. cum dat. pers. et inf. cum nominativo pers. ap. Soph. Ai. v. 1393., ubi v. Schol., denique pass., quo de hic maxime agitur, de re absolute Ind. Thuc. ex 567, 40., ib. de pers. cum adv. ex 401, 90., cum dat. pers. solo Fa. Aes. Hs., cum inf. Abt. l. l. p. 115. e. et simul cum pr. περὶ Ind. Thuc., sed cum nudo participii nominativo cf. supra ad 2, 12, 1. cui rectioni Noster hic adiecit simul dat. pers. Nunc, dum repetiatur a me schedula abdita, nihil edico, nec, quod aeque per se sumi licet, an ὡς venerit e glossa ad ἐπεὶ, alieno insertum loco, cf. 2, 13, 6. et in notionem v. κατ., ob Stp. Th. 2, 571. B. inopiam, Ind. Dem. Pal. Fi. et Kypk. 2, 294. i., ubi Sch. deserit P. „*quum* attigisset *Romam*" inepta Vs., e quo Bg. hausit Lat. ad pt. v. ἀγγ. pro libero P.

ἀναγορευθ.) Mss. res hic est e glossa manifesta per comparationem aliorum ap. Nostr. locorum, cum error in litteris vix inciderit; ut idem vulg. v. supra 2, 2, 21. e. 2, 6, 17. m. a Glossatore non tentatum; respiciente huc Beckio in ep. ad Boehm. p. 19. med. et comparante illud ipsum Mss. v., tenente item Bg. Lat., quod est e P. et reiectum a Memm., unde Sch. hausit, quanquam et Stp. Th. iam aliunde usurpat, ignorans hoc particip., cf. Gem. Pl. 1, 4. i., ut G. Th. in Bg. saltem profert affine προσαγορευόω, et ipse Bg. per illud Memm. alibi nostrum reddit, v. l. l. Formulam sq. plenam ἀγ. — στρατὸν, e Xen. a Nostro ductam, v. Ind. Bach. et Cyt., paremque illi ἀγ. στ. πρὸς ap. Abr. Dl. Th. Auct. p. 397. m., adhibere poterant ad L. Bos. Ell. p. 310. m., ubi Bg. e P. in pron. ἀ., non item in 'Ιλλ.

ρικὸν στρατὸν, πεζήν τε [e] καὶ ναυτικὴν δύναμιν ἄλλην [f], ἐν μεγίστῃ ταραχῇ ἦν [g], διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους, τάς τε εἰσόδους πάσας

citum, pedestresque ac navales copias alias: in maxima
3. perturbatione erat: mittebatque ad singularum provinciarum praefectos, aditus

e) Ms. Ba. πεζῇ τε, reliquis non mutatis. *Marr.* unde error patet solennis in iota et υ littera. f) Ms. Ba. ἄλλην, ἐν μεγ. quod comma et habent edd. A. al., pro Stp. tel. colo, aut puncto Pat., quae distinctiones maiores, quo et illa Ms. Bg. pertinet, non procedunt, quia a superiori ὁ δὲ Νίγρος pendet adhuc sq. membrum et v. ἦν. g) Hoc comma Stp. rel. habuerit quoque Ms. Ba., cum taceat Marr., pro A. et Bs. puncto et Ms. Bg. colo, quae maxima distinctio hic poterat ferri, ut post ἦν melius novae §. numerum dedimus cum Bc. 2., quam Bc. 1. post ἄλλην.

πεζήν τε) Hanc vocem, cum τῷ ναυτικῷ opponatur, equitatum non excludere, notum est. Illustre huius generalioris significationis exemplum exstat ap. Hom. Od. XI, 58. ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ; *Stroth.*

Causa sit, quia tunc adi. πεζ. non sumitur pro pedestris, sed pro terrestris, plane ut nos ita late sumimus *Land* und *Seemacht*, cf. Dem. 425, 19. Λακεδαιμονίων ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντων πολλῇ πεζῇ καὶ ναυτικῇ δυνάμει, ut contra πεζ. pro pedestris s. peditibus diiudicabitur e contextu et opp., cf. D'Orv. Ch. p. 598. i. „πεζὴ στρατιὰ, copiae *terrestres*, equitibus et peditibus constantes. Nam *pedestres copiae* aliquando non magis *classiariis*, quam *equestribus turmis* opponuntur“ ut ap. Phil. in Fl. p. 765. i. δυνάμεις πεζὰς καὶ ἱππικὰς καὶ ναυτικὰς, et Ael. V. h. 8, 7. m. αἵ τε ἄλλαι δυνάμεις, αἱ πεζοὶ, καὶ αἱ ναυτικαὶ, καὶ οἱ ἱππεῖς, et Xen. Cyr. 1, 6, 10. i. πεζὴν δυν. opp. in sq. ἱππικὸν, cf. ad Thom. M. p. 697. ubi et e Xen. syn. πεζικῇ opp. ἱππικῇ δυν., sed πεζικὴν et ναυτ. δυν. Rs. Or. V. 4. p. 96. l. 5. it. ap. Diod. S. 1, 419. l. 48. πεζικάς τε καὶ ναυτικὰς δυνάμεις, pro quo deinde l. 50. πεζὴν δυν. opp. ναῦς, sed l. 64. τῷ πεζῷ στρατεύματι opp. τῇ ναυτικῇ δυν. et l. 67. τῶν πεζῶν opp. τοῦ ναυτικοῦ, sed solum ναυτ. δυν. Ael. V. h. 12, 10. i. ut πεζὴ στρατιὰ Rs. Or. Ind. V. 4. 6. cum Is. Pan. Mor. p. 67. i., ap. quem et p. 64. e. πεζοὶ κίνδυνοι opp. ναυτικοὶ, et πεζὸν στρατόπεδον Is. Ev., ut πεζὴ μάχη ap. Dem. 120, 18., ap. quem et absolute πεζῇ, sc. δυνάμει 74, 19., ut Ind. Herdt. „πεζὸς, sc. στρατὸς“ de quibus tacet L. Bos. Ell. it. de πεζὸν, sc. τάγμα, στράτευμα, στρατόπεδον, cf. Indd. Xen. Z., ubi et alio sensu πεζῇ, sc. χώρᾳ s. ὁδῷ, ut L. Bos. Ell., cf. Poss. Call. Ind. πεζ. et Hcs. 2, 899. 839. i. sed de tropico πεζ., ut λόγος, Vig.

διέπεμπ.) E P. habet Bg. tum simpl. Lat. ad διεπ. iterum, (referente Stp. Th. 3, 203. e. hunc locum sine Vs. ad Lat. *dimitto*, quo et Sch. respexerit „*passim* mitt. *per* gentes *ad* aliquos“ cf. 2, 2, 4.) tum mutatam in genitivum formulam κ. ἔθ., addito tantum Lat. adi. *sing.* ad notionem praep. κ. assequendam, ut aliunde Ind. Sb. „*per* sing. *gentes* et *provincias*“ quo Lat. postt. utitur Bg. quoque e P. primum hic, quod Sb. *per* sing. *prov.* ad *praefectos* servassem severe aut modo *per provincias*, pro in s. ad; variante Nostro cum 1, 10, 5. τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, quae est illa P. ratio syn., a quo et Bg. mox abit Sch. in „φ. pass. *custodiri* portus“ cum illa in medio sumserint, nil perdente utrinque sensu.

καὶ λιμένας φυλάττεσθαι κελεύων. ἔπεμπε δὲ καὶ [h] πρὸς τὸν βασιλέα Παρθυαίων τὲ καὶ Ἀρμενίων καὶ Ἀτρηνῶν, συμμάχους [i] αἰτῶν. ὁ μὲν οὖν [k] Ἀρμένιος ἀπεκρίνατο, μηδετέρῳ συμμαχήσειν [l], ἀγαπητῶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ φυλάξειν, ἤδη προσιόντος Σεβήρου. ὁ δὲ Παρθυαῖος ἐπιστελεῖν [m] ἔφη τοῖς

omnes et portus custodire iu-
4. bens: mittebat etiam ad
regem Parthorum, et Armeniorum atque Atrenorum, auxilia petens. ac Armenius quidem respondit, neutri se auxiliaturum, sed contentum futurum, si sua defendat, iam
5. adventante Severo: Parthus
autem, se per epistolas satrapis

h) καὶ omittunt Bs. 2. cum Ox. utr. et Par. 2. vitiose. i) Sic et Ms. Ba. *Mart.* etiam tacite Mss. rel. ut et edd., sed Ing. συμμαχίαν v. N. k) ὁ οὖν Be. et Par. omisso μὲν vitiose, cum et P. agnoscat, et requirat sq. ὁ δὲ Π. relatum. l) Ms. Ba. colon, ut punctum in ed. Bs. 2. m) Ms. Ba. ἐπιτέλλειν λ. ut A. Bs. cum Par. 1. v. N.

ἔπεμπ.) Ad hoc v. Leisn. in Ox. signarat „O. M. III. p. 142." quae nunc consuli non potuerunt. Sed δὲ, solenne Nostro ante καὶ in transitu, negligit Bg. e P., cf. 2, 13, 21.

Ἀτρηνῶν) Nulla ap. vetustiores scriptores huius civitatis ac gentis fit mentio, ne ap. Strabonem quidem. Sed videantur de ea plura infra ad c. 9. *Strotb.*

Nec habent quid Pomp. Mela et Cell. n. o. a. (per Indd. quidem, cf. tamen infra ad 3, 9, 2. et 6.) sed Srp. Byz. p. 192. Ἄτραι, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, Ἀῤῥιανὸς ἑπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν, sine N. in mea edit. Berkel, a quo oppido nomen habuerint populi isti potius, quam a sq. p. Ἀτρήνη λ. — τὸ ἐθνικὸν Ἀτρηνεὺς καὶ Ἀτρηναῖος, et Car. Srp. Diction. „*Atreni*, circa Armeniam populi. Herodi. l. 3." sine loco ipso, nec quid ap. G. Th. aut Koeler. in tab. ad Armeniam.

συμμαχ.) Scribo συμμαχίαν. *Steph.* cuius coniecturam, e P. tacite ductam forte, (quem et Bg. servat,) nemo necessariam agnoscet, credo, cum sensus redeat tandem eodem, non tenente me formulam aliunde, quam e G. Th. in Bg. cum συμμαχία 571, 47. auxilia *implorare* e Scribon.

ἀγαπητ.) Brevitatem P. nimiam hic deserit Bg., etiam Stp. ad m., unde Bg. Lat. ad sqq. v., cf. ad 2, 10, 13., de suo scribente hic Nostro, it. in sq. φ. τ. ἑ., nisi referas huc Dem. 242, 4. ὁ μάλιστα φυλάττων τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, cum hic aliter τὰ ἑ., quam 2, 3, 19., sumantur, pro terris possessis.

ὁ δὲ Παρθ.) Sic Parthi saepe dicuntur ab auctore nostro aliisque Graecis. Sed 6, 5, 15. Πάρθοι dicuntur, qui alias sunt Παρθυαῖοι. Sed quando imperatores Rom. a victis Parthis nomen accepere: fere Παρθικοὶ dicuntur, (cf. 4, 10, 1.) Herodiano etiam 6, 6, 9. Παρθία est, quae alias Παρθυαῖα, Straboni etiam XI. p. 354. Παρθυηνή. Idem XI. p. 355. commemorat Παρθικὰ νόμιμα. Eodem libro XI. ipsa gens dr. Πάρθοι p. 361. Ibidem etiam memorantur Παρθικοὶ ἵπποι, v. Cellar. T. 2. p. 701. (Nr. IX. ubi e Strab. l. XI. p. 354. non est Παρθυηνὴ, sed Παρθυαία, hoc accentu.)

σατράπαις, δύναμιν ἀθροίζειν. οὕτω γὰρ εἴωθεν, ὁπηνίκα ἂν δεηθῇ στρατὸν συλλέγειν [n], τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς [o] στρατιωτικόν. Ἀτρηνοὶ δὲ

imperaturum, dixit, ut copias congregarent: ita enim solet, si quando opus sit collecto exercitu, quia non habet mercena-
6. rios et constitutos milites:

n) Ms. Ba. colon. o) Ms. Ba. μισθοφόρους καὶ σὺν αὐτῷ στρατ., per merum errorem in litteris, at συνεστὼς ed. Sb. cum Ed. v. N.

A Latinis modo *Parthia*, modo *Parthiene* regio dicta, (v. Cell. l. l.) Stp. Byz. λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι, καὶ Παρθυαία ἡ χώρα καὶ Παρθυηνή. *Leisn.*

Extrema Stp. Byz. habet quoque Cell. l. l. Nr. VIII., sed rursus per accentum illum alterum, cf. supra ad 1, 15, 4. At recte Sch. „ὁ Π. sigillatim de rege Parthorum" sed ut, quemadmodum in pr. §. illo ὁ Ἀρμένιος, proprie ad adi. nomen proprium loci desit subst. βασιλεὺς, tacente L. Bos. Ell. p. 47. Mox Stp. Th. 3, 1003. e. habet cum Bg. e P. „Herodi. l. 2. ἐπιστέλλειν ἔφη τοῖς σ. δ. ἀθρ." non modo per numerum libri pravum, sed et per lect. aliam illam in Var. L., ubi Ms. praesens potest esse ex perpetua confusione litterarum simplicium ac duplicium, cum et Mss. rel. maneant tacite in fut., etiam a P. expressum, et ed. A. praesens nihil arguat, quam esse fideliter ductum e Cod. simili; quanquam per se praesens locum habeat etiam cum v. ἔφη, cf. ad 1, 6, 21. e., ut Ms. Ba. alibi quoque mutat fut. in praes., cf. 1, 11, 8. 1, 15, 1. In sq. pro δυν. ἀθρ., mox variatur per στρ. συλλ., quam phrasin, ignoratam a Stp. Th., nec mihi repertam, Noster duxerit e Lat., cf. G. Th. in v. Bg. (e Sch. pro libertate P.) aut per analog. e Gr. aliorum his, Dem. sine Ind. δύναμιν συλλ. 278, 4. it. Is Pan. Mor. p. 104. συλλ. πελταστὰς, it. Diod. S. συλλ. στρατιώτας, cf. in sq. τῷ λ. ad Luc. 2, 303. e. „si *quidem* mercenar. *milites* non *habent*" pro quo plurali verbi rectius Bg. in sing.

μισθοφ.) Locus huius plane παράλληλος habetur infra 6, 5, 6. οὐ γὰρ δὴ μισθοφόροις χρῶνται στρατιώταις οἱ βάρβαροι, ὥσπερ Ῥωμαῖοι, οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, πολέμου τέχναις ἐγγεγυμνασμένα, *neque* enim *mercenariis* militibus, *ut* Romani, *sic* barbari *utuntur*, neque *castra* habent *stativa*, belli *que* artibus *asuefacta*. Est autem itidem de Parthis sermo. Explicantur haec loca diversimode. *Quidam* hoc dici autumant, quasi Parthi numquam peregrino milite utantur. *Alii* de mercede et stipendiis interpretantur, Parthos non dare stipendia, more Romanorum, sed id cuique stipendii loco esse, quod e praeda acquisierit. Mihi Herodianus nihil aliud videtur dicere, quam, *non habere* Parthos *exercitum ordinarium*, qui *semper in armis sit, et ad subita bellorum excubet*, sicut in Romano Imperio instituerat Augustus, qua de re Noster supra 2, 11, 9. De *mercede*, aut *peregrino milite* seorsum non videtur cogitasse hoc loco Historicus. Nam μισθοφόροι *ordinarium illum* et *semper in armis versantem militem* notant, sive *peregrinus* sit, sive *domesticus*. Vide omnino Dion 52. p. 552. sq. Ubi *stipendium* subintelligitur sane, sed hic non primario attenditur, quippe peritia castrensis perpetuo exercitio comparata, cum fortuito illo milite, nec castrorum disciplinam, nec usum militiae edocto, confertur. Legenda sunt etiam, quae infra 6, 5, (6. sq.)

Digitized by Google

τῶν ἐκεῖ ϛρατοπέδων πᾶν. πλεῖϛοι δὲ καὶ τῶν δημοτῶν p, τῆς Ἀντιοχείας μάλιϛα, ὑπὸ κουφότητος, νεανίαι, καὶ τῆς περὶ τὸν Νίγρον σπουδῆς, ἐπέδοσαν

7. exercitibus, qui ibi erant, omnem. Plurimi autem ex vulgo Antiochiae potiſſimum adoleſcentes prae levitate et erga Nigrum ſtudio dederunt no-

p) Ms. Ba. τ. δημοτῶν, τῆς Ἀντιοχείας, μάλιϛα λ. ad quam diſtinctionem prope accedunt ed. Bs. 2., facto commate tantum poſt Ἀντ., non item poſt δημ., nec poſt κουφ., ut inde a πλεῖϛοι ad νεαν. continuam ſeriem tenent A. al., ſed quaedam ed. diſtinguunt cum Stp., ut dedimus, v. N.

iſtis locis *imperabat*. Sic eundem deſerit Bg. quoque in ſq. membro, ubi τὸ ϛρατιωτ. concurrit cum τῶν ϛρατοπ., Noſtro innuente, Nigrum, ad quem redit, tactum §. 4. f., collegiſſe *reliquum* (praeter auxilia miſſa) exercitum modo e domeſticis iisque copiis, quas habebat in Syria, per ἐκεῖ indicata, cum diu non nominaſſet, v. 2, 7, 7.

νεανίαι) Forte ἅτε νεανίαι, *utpote* iuvenes. *Reisk.* Forte legendum νεανικῆς. *Stroth.*

Quae poſtrema coniectura magis placeat ob litterarum affinitatem, ſed et ipſa non fuerit neceſſaria, quia convenit ad ſenſum cum vulg. lect., in qua modo opus eſt extrinſecus aſſumere particulam ὡς, (ſaepe omiſſam, et, ſi quis hic indulgeat ingenio, facilius ob pr. ες elapſam, quam Rsk.) deinde ferre hyperbaton, (Noſtro non inſolens, ubi Bg. bene verſatur et ordinem legitimum monſtrat,) denique e pr. repetere pr. ὑπὸ, ſaepe ſic interiectis aliis regentem ſequentia; quibus rationibus et vulgata firmatur, et critici moderatio probatur; inclinante P. potius ad Stroth. cauſam, dum *aetatis levitate* pro adi. et ſubſt. cepit, i. *iuvenilis* aetatis *levitate*, ſ. iuvenili levitate, ſed vel ſic libertatem ſuam refert ſolitam, tum ordine ſubſtantivorum mutato, tum omiſſa praep., cf. de ſubſt. ap. Stp. Th. ſine exemplo Ind. Dion. H. S. T. 1. et Ael. V. h. cum Thom. M.

ἐπέδοσαν) Formulam totam, recurrentem 3, 4, 2. (ubi εἰς ϛρ., quo reſpexerit per comparationem Gloſſator Ms. Ba., dum Noſter in praep. variat, cf. 2, 8, 16.) Bg. reddit partim e P., expreſſo tantum ſeverius ſubſt. ϛρ., ut Sch. ib. „ad *militiam* nomina *dederunt*, (qui in v. ἐπ. ex altero loco) *permiſit* ſe *eius* poteſtati *ad* eum *ſequendum* ducem *belli*“ expleto dat. perſ. pronominis αὐτῷ, non male, ſed Noſtro ſcribente ſaltem ad analog. Gr. in v. ἐπ. cum pr. εἰς et ſubſt. aliquo rei, cui formulae ſubſtitui poteſt dat. rei, et alibi in hoc v. ſolennis, etiam ap. Noſtr., unde Lat. exiſtit phraſis Bg., mutato pron. perſ. recipr. in ſubſt. *nomen* ſ. *nomina*, ap. G. Th. 281, 95. „*dare* nomen *militiae*, i. ad delectum ſe exhibere“ in v. *mil.* cum Gr. n. e vulg. lect., pro quo Ms. Vi. ſcripturâ habet mendoſum accentum, ſed illa Ms. Ba. ſolennem Var. et confuſionem, qua de damus modo diu iam ſcriptos, Ind. Eurr. et Zoſ. it. Thuc., tum ad Onoſ. p. 50. N. 2. ad Herdt. p. 195. N. 63. cum Ind. v. ϛρατὸς, ad Luc. 2, 294. N. 28. Rs. Or. V. 3. p. 482. N. 57. ſq. 519. N. 10. 526. e. V. 5. p. 162. N. 71. Vol. 9. p. 341. e. D'Orv. Ch. p. 548. vs. 8. p. 576. v. 8. cum Harl. Dem. p. Cor. p. 124. N. 87. Mor. Iſ. Pan. p. 98. N. a) et Fd. Ev. p. 14. N. 21. Loesn. Obſ. p. 191. e. Tim. L. p. 171. Ammon. p. 130. Suid.

αὐτοὺς [q] *ἐς στρατείαν, προπετῶς μᾶλλον, ἢ ἐμπείρως, τοῦτο ποιοῦντες* [r]. *ἐκέλευε* [ſ] *δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη* [t] *διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι,*

mina militiae, temere magis, quam ſcienter id facientes. 8. Iubebat autem et Tauri montis anguſtias ac praecipitia interſcipire validis muris et munitionibus, obſtru-

q) Ms. Ba. *ἐπ. ἑαυτοὺς εἰς στρατιὰν, προπ.* ſed Ms. Vi. *αὐτοὺς ἐς στρατίαν λ.* quem lenem in pron. una Bc. 2. hic quoque refert, cf. in eodem v. *ἐπιδ.* 2, 15, 6., ut pron. ſyn. *ἑαυτ.* ſupra vidimus in Mss., cf. 2, 12, 2. it. miſturam pr. *εἰς*, cf. 1, 13, 13. m. Sed comma Ms. habuere quoque poſt *στρ.* A. al., pro colo Sp. rel. De caeteris v. N. r) Sectio nova in Ms. Ba. non eſt. *Mart.* nec in edd., niſi in Stp. rel. ſ) Ms. Ba. *ἐκέλευσε* ſolenni miſtura, cf. 2, 14, 4. t) In Ms. Ba. *καὶ κρημνώδη* deſunt. *Mart.* ut modo *καὶ* in ed. Ox. cum Par. 2. omiſſum, v. N.

3, 380. m. ſqq., hic quidem ut forte redeat eodem *dare ſe* ad *expeditionem στρατείαν*, et ad *exercitum στρατιὰν*, ut miles et aliquis in exercitu ſcribaris, et expeditioni interſis. Mox in *προπ.* Stp. Th. 3, 326. c. malum numerum lib. 2. habet cum P. Vs., ſub Bg. Lat. etiam, (cf. Ind. Xen. Bach. cum Thom. M.) in ſq. *ἐμπ.* autem vicinius Lat. *perite* aliunde, et ſyn. Bg. *ſcite*, cf. abſolute Rs. Or. V. 8. Din. et Dem. ſed cum pr. *περὶ* ib. V. 4. ut cum gen. rei Diod. S. et Ioſ. ſed perſ. Xen. 'Ανβ. et Di. H. S. T. 2. tum ſyn. *ἐμπειρικῶς* Munth. et poëtic. *ἐμπεράμως* Call.

κρημνώδη) Omiſſa in Ms. Ba. *καὶ κρ.* iterum ſine probabili cauſa, praeter Mss. rel., refert quoque P., et cum variatione quadam ſunt iterum cum *τὰ στενὰ* 3, 3, 2., ut diverſa per ſe; unde et male omittunt ed. Ox. copulam *καὶ*, ubi Noſter ſaltem ad analog. ſcribit in neutro pro ſubſt., et P. ſtatim in Vs. exprimit ellipſin ſubſt. *χωρία*, quae ſunt et ſic diſerte ap. Dion. H. S. T. 1., non item ap. L. Boſ. Ell., cf. de adi. Ind. Diod. S. et Luc. cum Suid. 3, 373. e. Ad ſq. v. *διαφρ.* Stp. Th. 4, 190. F. ſub Bg. Lat. ſervat P., addito „*ἐκέλευε διαφρ.* perinde reddidit, ac ſi ſcriptum eſſet *διέφραττεν*" nempe pro libertate ſua et exquiſita Latinitate, cum ipſe dr. aliquis facere, quod per alios fit et iuſſu iſtius, cf. 1, 15, 19. m. *ὑπογρ.* et 2, 13, 15. Sed idem Stp. modo hinc tenet v. *δ.*, nec alibi mihi repertum, niſi in Bg. ap. G. Th., ſed ſubſt. *διάφραγμα* ap. Thuc. Dion. H. l. l. Gs. Chr. et Ioſ. cf. Foeſ., ut de adi. *γενν.* ap. Stp. Th. 1, 838. i. aliunde cum Bg., (e P. pro firmus,) ſed de muro tantum e Noſtro, qui neſcio quem auctorem habeat ad hanc rem; repetente Stp. Th. 1, 1265. D. Vs. P. in *ἐρ.*, quae hic, oppoſita muro et diſtincta ab eo, fuerint foſſa et vallum, i. aggeſtum e terra et ſudes, cf. Lipſ. de milit. Rom. 5, 5. Op. T. 3. p. 245. ſqq. et Poliorc. 2, 1. ib. p. 57. ſqq. 66. ſq. 77. ſqq.

πρόβλημα) v. quae ſupra notantur ad 2, 11, 16. *Boecl.* In *προβλ.* Stp. Th. 1, 698. C. hinc ſine Vs., ubi Bg. deſerit P. (etiam partim Sch. „montem *propugnaculum* magnum *viarum*, ne tranſiri poſſint") ſed maxime in *ὁδ.* adiuncto *ἐν τ. ἀν.*, capiens praep. pro *εἰς*, qua de vi in aliis cauſis conſtat; eodem redeunte fortaſſis ſenſu in vulg. notione, *obſtructionem* contra *vias*, in *oriente* quae ſunt, et ducunt maxime ad Syriam, ubi Niger vivebat, quasque Severus ingredi poterat, contra illum iturus cum exercitu. Noſtri autem extrema haec *τὸ δυσβ. τοῦ ὀρ.* per variatio-

πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους. ὁ γὰρ Ταῦρος, μεταξὺ ὢν Καππαδοκίας καὶ [u] Κιλικίας, διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ [x] τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα [y]. προύπεμψέ [z] τε καὶ στρατιὰν, προκαταληψομένην [a] τὸ Βυζάντιον,

ctionem firmam putans viarum in orientem illa avia
9. montis. Nam Taurus, interiacens Cappadociam et Ciliciam, discriminat septentrioni ac orienti subiectas na-
10. tiones. Praemisit etiam exercitum, qui Byzantium praeoccuparet, urbem Thra-

u) Ms. Ba. et Vi. τὰ καὶ Κιλ. addita altera copula, ut alibi, cf. 2, 9, 1. m. x) In Ms. Vi. τὰ deest. *Loc.* aut fortuito, ob sq. τῇ simile, aut ex sapientia librarii, cum meminisset, alias quoque abesse alterum artic., cf. 1, 17, 3. 2, 4. 14. e., quem tamen et tolerarat alibi, cf. 2, 5, 3. e. 2, 13, 8. e. y) προκειμ. Ox. mendose. z) Sic iterum Stp. rel., pro al. προὔπ. cum leni, v. 2, 13, 21. e. a) Ms. Ba. et Ve. καταληψομένην λ. v. N.

nem sunt i. q. in pr. τὰ στενὰ καὶ κρ., (unde Bg. recte hic τὸ δ. articulum per pron. dat, priora illa sic in mentem revocaturus.) nec admittunt pro ὁδῶν coniecturam Leisn. in m. Ox. ὀρῶν, respiciente Stp. Th. 1, 637. E. e. huc sine Vs. sub „τὸ δ. substantive, adeundi s. transeundi difficultas" ubi Noster saltem ad analog. scribit in neutro pro subst., cf. absolute τὰ δύσβατα Xen. Cyr. sed τὰ δυσβατώτατα τῶν ὀρῶν Diod. S. 2, 376. e. pro δυσβάτοις ὄρεσι ap. Dion. H. S. T. 1. 650, 3. cf. Ind. Luc. Caeterum, quod Ox. in N. hic dederunt „ἡ δὲ εἰσβολὴ αὕτη αἱ Κιλίκειοι πύλαι διὰ τὴν στενότητα οὕτω προσαγορεύονται. ἔνθεν γὰρ ὄρη ἀπότομα ἀνατείνει etc. Dion. l. 74." pertinent simul ad pr. illa τὰ στενὰ λ., quibus de *pylis Tauri* v. Cell. n. o. a. 1, 223. et in tab. ib. ad p. 2. meliusque in Koeler. tab. 26., ut ad sq. §. de Tauro, praeter Cell. 1, 100., neque ibi memorem Nostri, notaram olim, erudite egisse Abr. Ortelium in thes. geograph., fortassis ex Reim. ad Dion. C. 1, 85.

μεταξὺ) P. libertatem deserit iterum Bg., non noscente Stp. Th. μετ. cum v. subst. (cf. tamen Dem. 86, 16. et de alia notione Krbs. Decr. R. p. I. p. 223. m. cum L. N. T. et Obs. p. 220. ir. Herdt. cui add. 12, 79.) sed sed v. διακρ. hinc sine numeris 2, 433. G. cum Bg. e P. tantumque e Nostro, (qui et hic saltem ad analog. scribit,) et 2, 170. i. v. προσκ. hinc per librum pravum, sub viciniori (quam Bg. e P.) *adiacere* „*populos* versus *orientem* et *versus* sept. *sitos* rel." cf. Ind. Geop. et Diod. S. 1, 165. l. 63. προκειμένας ἡλίῳ χώρας, *terris* soli *subiectis*, ubi forte leg. προσκειμ. e l. 71. τῆς (Λιβύης) πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένης, et ap. G. Th. cum Gr. n. „*gentes*, quae *mare* illud *adiacent* Nep. — Plin. *Indorum gens* non *Eoo* tantum *mari* adiacens, *verum et meridiano*."

προκαταληψ.) perperam in Cod. legitur καταλ. Paulo inferius quoque adest προκαταλαβεῖν et c. 2. προκατειλημμένον. *Stroth.*

Quibus alia ex Ind. accedent, sed ut sufficiant dicta ad similem glossam 2, 11, 15. e., ubi et de P. simplici, pro quo Bg. hic severe, etiam in reddendo particip. futuri post v. προυπ. per impf. coni. e Lat. consecutione, cf. 1, 9, 20.

πόλιν τῶν ἐπὶ Θρᾴκης [b] μεγίϛην [c] τότε καὶ εὐδαίμονα, πλήθει τὲ [d] ἀνδρῶν καὶ χρημάτων

ciae maximam tunc et fortunatam, multitudine hominum et opum florentem;

b) Θράκης ſine iota Bs. 2. al., cf. 2, 14, 12. e. c) Ms. Ba. τότε μεγίϛην καὶ εὐδ. v. N. d) Sic cum copula τὲ Ms. Ba. diſerte, ut edd. omnes, v. N.

Βυζάντιον) Deſcribitur hic Byzantium paulo diligentius; itaque nec nos abs re ſumus facturi, ſi hiſtoriae uberioris fontes indicemus. Addendum autem eſt ante omnia, quod ipſe Herodi. infra 3, 6, 18. ſq. de Byzantio amplius tradit, quomodo ſc. Severus eam urbem in vici formam redegerit, Perinthiisque in ſervitutem adiudicaverit. Utriusque rei latior illuſtratio, i. e. tam eorum, quae ad deſcriptionem urbis Byzantinae ſpectant, quam huius calamitatis et ſervitutis, peti poteſt ex Codini origin. Conſtantinop., ubi Annot. etiam conſulenda, ex Dion. in Severo (p. 1251. l. 50. ſqq.) Zonar. tom. 3. p. 7. ſq. Strabon. 7. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 2, 804. Polyb. 4, (38. T. 1. p. 487. ubi p. 489. eſt quoque deſcriptio Ponti et Propontidis,) Suid. in voc. Byzant. et Sever., ex Stph. Grammat. voc. Byzant. ex Tac. 12. A. 62. ſq. Philoſtorg. 2, 9. cum Not. Gothofred., ex Zonar. ad Concil. Conſtantinop. Canon. 3. p. 70. ſq. Theodoro Balſamone ad eiusdem concil. canon. eundem, Nicephoro Gregora l. 5. c. 1. Georgio Logotheta Chron. Conſt. pr., add. etiam Dionyſ Petavii Notas ad epiſt. Iuliani S. p. 326. (it. Polb. 4, 44. ſqq.) *Boecl.*

μεγίϛην) Hoc τότε non ſine cauſa additur: infra enim c. 6. totam urbem dirutam atque in vici formam redactam eſſe, narratur. *Stroth.*

Ms. tranſpoſitum adv. τότε, ut ſupra alia, pertinet vel ad laevitatem maiorem, vel ad ordinem legitimum, quod neutrum Noſter ubique ſectatur, ſaepe in primis intra duo nomina ponens alias orationis partes, cf. 1, 16, 10., ſervante Bg. ordinem Gr., ſed P. removente adv. in membrum ſq. poſt χρημ. per libertatem ſuam, cf. 2, 13, 16. In ſqq. Bg. e P. tantum in omiſſo artic. τῶν, (ubi ſupplendum οὐσῶν,) it. in mutata formula e praep. cum ſubſt. ἐ. Θρ. in merum gen., non item in adi. εὐδ., cf. 2, 7, 15. de Antiochia, non huc ſpectante Cell. n. o. a. 1, 1075., ſed tamen in rem laudemque urbis conſpirante e Polb. „ſitum urbis εὐκαιρότατον καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πάντων τῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένῃ, opportuniſſimum *et* ad *ſecuritatem* et *ad* felicem *rerum* adfluentiam, *ſi quis alius in noſtro orbe ſit*" quod adi. εὐδ. Noſter ſtatim explicat, ubi Ms. Bg. copulam τὲ non tenet, ſed fortaſſis ſcribae culpa, olim reſtituendam, cum et P. agnoſcat, deſertus a Bg. in ἀνδρ., prorſus ut Leisn. ſcripſit ad m. Ox., ſed fortaſſis e Bg. Vs. „ἄνδρες, homines" qua de notione, clara hic ex opp. χρ., ut ap. Hom. opp. θεοῖς", (quanquam ibi alia ex parte, ut hic de civibus,) cf. 1, 8, 2., tenente Stp. Th. 1, 275. D. aliunde rectionem v. ἀκμ. cum abl. rei, cf. Ind. Sb. Thuc. Rs Or. V. 2. et Dion. C., e quo ſolo notaram olim „ἀκμ. — πλήθει, ἀρετῇ λ." ubi quidem cum Noſtri ſubſt., neſcio amplius, an de urbe, qua de et ap. G. Th., ſed cum ſyn. abl. ap. Iuſt. 43, 5, 4. *cum* Maſſilia *fama* rerum *geſtarum*, et *abundantia* opum, *et* virium *gloria* virente *floreret*, ubi eſt aut pro ſimpl. habere, aut excellere, aut clarum eſſe celebremque, cf. Ind. Cort. Sall. et Plin. cum Tac. Ern. ſed ſimile quid brevius ap. Heliod. p. 121. m. τινὰ κώμην —, εὐδαίμονά τε καὶ πολυάνθρωπον, λ.

ἀκμάζουσαν. κειμένη [e] γὰρ ἐπὶ τῷ ςενοτάτῳ τῆς Προποντίδος πορθμῷ, προσόδοις [f] ταῖς ἀπὸ θαλάττης [g], τελῶν τε καὶ ἁλείας [h] μεγάλως ὠφελεῖτο [i].

11. iacens enim apud angustissimum Propontidis fretum, ex reditibus maritimis et vectigalibus et piscatione, magna emolumenta ca-

e) Ms. Ba. et Vi. κειμένην γὰρ λ. mendose, ut confusa erant ει et ειν 2, 11, 18. e. 2, 12, 10. f) Ms. Ba. προσόδοις τῆς ἀπὸ θαλάσσης λ. vitioso articulo, cf. 1, 12, 3. e., ut τοῖς in A. et Bss., cf. 2, 8, 18. 2, 10, 13. e., sed inconstanter in subst. σσ pro ττ, cf. 2, 11, 16. e., ubi pro edd. σσ in Ms. ττ. g) Hoc comma in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N. h) Una modo ed. Par. 2. variat in spiritu ἀλ., ut post ἀλ. comma tenent quaedam ed., ut A. cum Sb., v. N. i) Ms. Ba. ὠφελεῖται. v. N., sed hic comma in Bs. 1., ut colon in Sb. al. cum Ms. Bg.

κειμεν. λ.) Hinc Ovid. Trist. 1, 9, 30. vocat *Ponti fauces.* Tac. A. 12, 62. (63. i.) *namque* artissimo *inter Europam Asiamque divortio* Byzantium *in extrema Europa posuere* Graeci. *Leisn.*

Locum Ovid. reperias in Tr. 1, 10, 31. etsi etiam male e Tr. l. 1. el. XI. laudarat Cell. l. l. 1, 1075. f. 58. e. *quaque tenent* Ponti *Byzantia* litora *fauces*, qui dederat sect. i. „ubi Bosporus Propontidi adhaeret, adposita est nobilis urbs Byzantium“ in tab. p. 1055., ut Koel. tab. 21., urbem ponens in ora Bospori Thracici, quo de p. pr. e. „Herodt. eius latitudinem minimum habere dicit τέσσερας ςαδίους, quatuor *stadia*: aliis autem est latior“ ap. Hübn. in Lex. p. 508. e. „funfzehen *Meilen* lang *und* zwo *breit*“ ut Noster hic cogitarit Bosporum illum, (i. fretum, *post* Propontidem situm, genitivo adeo τῆς Πρ. sic adiuvando, aut per *prope*,) idem que, quod ap. Cell. l. l. f. 57. Arrian. ἐπὶ Βόσπορον τὸν Θράκιον, (cf. Suid. 3, 193. m. Προποντὶς, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου θάλασσα, ἡ τῷ Βυζαντίῳ ἐπικειμένη,) ubi et ex eodem Arr. sq. πόρθμος ὁ κατὰ — Βυζάντιον, pravo accentu, cf., praeter Stp. Th., quoque Suid. Hes. Misc. Obs. A. V. 7. p. 167. Fi. Ind. Pal. cum Prolus., Harl. Dem. p. Cor. p. 125. N. 94. cum Rs. Or. V. 9. p. 208. et sensu peculiari, de freto tantum Siculo, Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Ind. et ad Dion. C. p. 453. it. ap. Dem. 119, 21. 125, 20. 26. 133, 21.

τελῶν) De vectigali Byzantino v. Hug. Grot. de iure b. et p. 2, 3, 14. cum annotatis novissimae editionis. *Boecl.*

Ibi N. Grot. modo sic respicit huc „meminit Byzantini vectigalis Herodianus Severo l. 3. c. 1.“ ubi in textu etiam tantum fuit „*nec contra ius naturae aut gentium faciet, qui — vectigal aequum imposuerit navigantibus, — quod in* ponto *Byzantini exigebant* διαγώγιον.“

ἁλείας) Etiam ἁλεία legitur ap. Aristot. (Oecon. 2. c. 2.) pro piscatione, aut male positum pro ἁλιεία, aut certe retento iota, ut fit in ὑγεία pro ὑγιεία. Hoc enim mihi fit verosimile, quia ap. Herodian. (sine loco) itidem ἁλεία reperiatur. *Steph.* (Th. 1, 372. F. v. ἁλιεία, quae eiusdem repetuntur ad Poll. 7, 139. N. 24., ubi cum Bg. redditur vulg. hic vox, quam et retinet Stp. Th. 3, 1370. G. v. τελ. sine Vs.) Pol. vertit e *piscatu*, qua significatione cum potius ἁλιείας scribatur, ἁλείας, si mendo caret, significabit magis *e* negotiatione *salaria* f. *e salinis*. Sylb. (Ind., repetente Sch. sine crisi, at Obs. Misc. A. V. 6. p. 339. ἀπὸ τῆς ἁλείας, vox proba, *piscatum* f. *piscationem* significat. — Quin etiam Sylburgio idem vocabulum im-

γῆν τε πολλὴν καὶ εὐδαίμονα 12. piebat: territoriumque

posuit ap. Herodi. l. 3. c. 1. Non meminerat tum vir accuratissimus, quod alioquin ipse, si quisquam, probe sciebat, haud magis discrepare ἁλιείαν et ἁλείαν, quam ὑγιείαν et ὑγείαν etc.") *Nam sita in* angustissimo *Propontidis* freto, *ex* reditibus *maritimis*, nempe partim ex *vectigalibus*, partim ex *piscatu*, magna *emolumenta habebat*. Primum Herodianus dicit, urbem magna habuisse emolumenta ex reditibus suis, postea addit, cuius generis fuerint illi reditus. Fuisse nempe dicit partim ex vectigalibus s. portoriis, partim ex piscatione. Hinc Tac. A. 12, 62. (63.) *quippe* Byzantium *fertili* solo *fecundo* que *mari*; quia *vis* piscium *innumera* pontum *erumpens, et obliquis subter undas saxis exterrita, omisso alterius litoris flexu, hos ad portus defertur. Unde* primo *quaestuosi* et *opulenti* etc. Etiam Strabo VII. pisces, ait, praebere Byzantiis populoque Rom. insignem reditum. Idem Aristoteles testatur Histor. animal. 8, 12. et Plin. 9, 15. Vides, hosce auctores non solum testes esse, quod Byzantini ex piscatu magnos reditus habuerint, sed et causam rei naturalem reddere. De *salinis* igitur hic non cogitandum, seu ἁλείας legas, s. ἁλιείας. Nam ἁλιεία et ἁλεία non magis discrepant, quam ὑγιεία et ὑγεία, ut observat auctor Misc. Obs. (l. l.) Byzantium piscatu nobile exhibent etiam numi, qualis est ap. Haverc. in Numophylac. Christinae p. 439. (nescio an idem, qui ap. Beg. p. 487.) *Leisn.* (qui et in Ox. marg. scripserat „O. M. VI. p. 339." et supra vulg. textum simul ἁλιείας.) Forte ἁλιείας. *Reisk.* Scribe ἁλιείας; nam certe de piscatu sermo est, non de salinis, quod Sb. putabat. *Struth.*

Secundum priora nihil tentandum, (cf. D'Orv. ad Char. p. 405. sq., ubi varia scriptura ἁλιεία, ἁλεία et ἁλία, ut de ὑγιεία et ὑγεία ad Luc. 1, 660. N. 97. it. 733. N. 30. sed de utroque ad Moer. p. 380. N. 1. it. ad Thom. M. p. 32. N. 3.) et servabat vulg. Buleng. in Thes. Gr. T. 8. p. 828. E. „Herod. l. 3. — reditibus *e* mari, *vectigalium* et *piscationis*, plurimum *iuvabatur*" quae Vs. (diligentior, quam Bg., deserentis quanquam tum P., tum partim Sch. in „πρ. reditibus ex mari *lucrum accipere*, ὠφ. *fructum* percipiebat *magnum* ex *reditibus*, τελ. πρ. λ. ex *vectigalium* reditibus *magnum* lucrum *facere*" et, praeter formulam e praep. cum subst. mutatam in adiectivum, sumentis aliam rectionem, ut pendeant omnia ex praep. Lat.) ostendit, genitivos τελ. λ. non cohaerere cum pr. ἀπὸ, sed potius cum subst. προσοδ. (quod et innuerint editores quidam per comma post θαλ.) reditque ad sensum, a Leisn. propositum, ut reditus ceperit urbs, maritimos s. e mari quidem, duplices, tum portoriorum, tum piscationis; unde simul addideris causam, cur de *salinis* non sit h. l. cogitandum, quia modo agitur hic de reditibus e mari, ubi salinae non sunt, ut contra de reditibus e terra, quo pertinent salinae, sermo est demum in sq. §.; nihil tenente Stp. Th. 2, 1179. D., quam πρ. cum gen: χρημάτων, cf. ap. Dem. 51, 22. 121, 12. 169, 6. sine Ind., ubi modo alius gen., nec haec cum praep. Nostri 819, 9. 824, 19. et cum syn. ἐκ 657, 19. sq. 820, 6. 833, 8. cf. 100, 27. 386, 6. Thom. M p. 752. cum N. et Suid.; nec habente Stp. Th. 2, 1565. A. m. sq. pass. v. ὠφ. cum abl. rei, qui est aliquis ap. Rs. Or. Ind. V. 7. Ant., nec cum adv. quodam, quale nec reperis, ut forte Noster sic scripserit per analog. tamen sic quidem, quod pro adv. haberi possunt neutra adiectivorum pluralis numeri, in hoc v. solennia, cf. 2, 3, 21. ubi erat μέγα, (quocum hic per legitimum

κεκτημένη, ἐξ ἑκατέρων [k] τῶν ϛοιχείων πλεῖϛα ἐκέρδαινεν. ὅθεν τὴν [l], οὖσαν δυνατωτάτην, ὁ Νίγρος προκαταλαβεῖν ἠθέ-

amplum et fecundum poſſidens ex utroque elemento plurima lucrabatur. Quare hanc ut
13. potentiſſimam Niger praeoc-

k) Ms. Ba. ἐξ ἑκατέρου τῶν ϛοιχ. v. N. l) Hic nullibi comma erat, ſed poſt ὅθεν in A. cum Bs. 1. L. v. N.

adv. Noſter variarit,) ubi et e Xen. Mem. S. 3, 11, 3. dedimus v. ἀφ. cum ſyn. κερδαίνειν, quod et ipſum a Noſtro per variationem §. ſq. ponitur. Sed in Ms. re ac praeſ. pro impf. aut aor. 2. hic videtur eſſe lapſus ſcribae, cf. 1, 9, 1. med., etſi quoque P. cum Ms. facit, ut alibi.

γῆν τε) In τὰ P., ut 2, 14, 12. e., cuius gradum alium in utr. adi. negligit Bg., ad ſenſum tamen ex eodem reddens εὐδ., haud dubie quod Lat. ſeverum *felix* eodem ſenſu uſurpatur magis ap. poëtas; repetente Noſtro poſt §. 10. idem vocab. Gr. per ſimplicitatem veterem, quanquam alio hic ſenſu, quo illud Bg. non tenet Stp. Th. nec L. Ern., ut e Lat. forte duxerit Noſter, niſi huc trahas Xen. 'Ανβ. Z. Ind. cum ſubſt. χώρα ex 3, 5, 17. e. 'Αρμενίαν —, ἧς — πολλῆς καὶ εὐδαίμονος, et 5, 6, 25. Χεῤῥόνησον χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, ubi mox pro eo χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου, quod Ind. diſerte „ager *fertilis*, fructibus abundans."

ἐξ ἑκατ. τ. ϛοιχ.) Terra nimirum et aqua. *Stroth.* Ms. res et forma, per ſe in diverſo caſu exquiſitior, tamen eſt modo a Gloſſatore, ſaepe tale quid ſubſtituente pro vulgari, quod, praeter Mss. rel., et P. tuetur, ſicut idem Gloſſator exquiſita talia neutra cum gen. ſubſt. mutat in eundem caſum, cf. 1, 13, 12. e., ubi Bg. e Sch. „*ex* utr. *el.* terra marique *lucrum facere*" qui ad ſenſum explet fere e Sb. Ind. „ſ. ἑκάτερα, de terra et mari" cf. D'Orv. Ch. p. 619. et Alb. Gl. N. T. p. 152. e.

ὅθεν τὴν) Leg. aut ὅθεν αὐτὴν οὖσαν, aut ὅθεν τῶν ἐκεῖ οὖσαν κ. λ. *Reisk.*

Cuius poſterior coniectura nimis longa eſt et remota a litteris vulg. lectionis, cui propior prima, ubi ſumas αυ abſorptum a pr. εν, cf. 2, 14, 6., in primis, quod articulus ſolus hic, ſequente membro per participium, pro pron. demonſtr. non ita commode, ut alibi, poni videatur, nec ſic ſine ſubſt. ap. alios Gr. occurrere, quale exemplum nec profertur a Fi. ad Well. p. 111. et 115. m., ubi modo τὸν καὶ τὸν, ut ad Vig. p. 6. a. e. cum τὸ καὶ τὸ, cf. p. 10. i. et 21. a. m. ut, quod Ind. Ael. V. h. v. τὸ habet „τὴν pro ταύτην 2, 25." pertinens haud dubie ad p. 132. τὴν ἐπ' 'Αρτεμισίῳ, ſi vel maxime ſanus ſit locus, v. N., tamen non eſt ſic ſolum, ut hic, at potius ibid. 14, 38. e., qui ſunt veri numeri, non illi Ind. v. ὁ e., ubi et e 12, 1. p. 712. e. it. 12, 60., quae exempla, quanquam ſunt cum praemiſſa praep., fortaſſis tuentur vulg. hic lectionem, a Bg. ſeverius expreſſam, quam a P., tantum reſoluto participio in particulam ὡς ſ. ἅτε, cum Lat. Sch. ad δυν., quo uno Noſter videtur variare pro §. 10. e. phraſi πλήθει ἀνδρ. καὶ χρημ. ἀκμαζ., forte in δυν. de urbe per Lat. aliquam, cf. G. Th. 969, 81. 85. Sed Bg. in ſqq. rel. non tantum ſeveritate vincit P., ſed etiam ſic, quod, reſoluto particip. ἐλπ., oſtendit, μαλ. debere comma habere, (etſi in Ms. eius non repertum,) et cohaerere adhuc cum pr. v. ἠθελ.

λησε [m], καὶ μάλιϛα, ἐλπίζων, δύνασθαι κωλύειν τὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐς τὴν Ἀσίαν κατὰ τὸν πορθμὸν διάβασιν. περιτετείχιϛό τε γενναίῳ τε καὶ [n] μεγίϛῳ ἡ πόλις τείχει, πεποιημένῳ μυλίτου [o] λίθου, εἰς τε-

cupare voluit: ac praecipue quod speraret se posse prohibere ex Europa in Asiam per
14. fretum transitum. Erat etiam munita valido et maximo urbs muro, structo ex molari lapide quadra-

m) Ms. Bav. colon cum Ms. Bg. sed post μαλ. et ἐλπ. nullibi, v. N. n) In Ms. Ba. γενναίῳ καὶ μεγίϛῳ τείχει ἡ πόλις· πεποιημένη μυλίου λ., sed in Ms. Vi. modo πεποιημένη μυλίῳ τοῦ λιθ., v. N. o) B. 2. μιλήτου, unde Par. cum Ox. Μιλήτου, ut e B. 1. L. μυλίτου manus alia in textu correxit μιλήτου, in marg. adscribens μιλησίου, e Pol., at rel. edd. μυλίτου, pro quo Ed. Μυλίτου, v. N.

ἐλπίζων) Nam, ut Ovid. Trist. 1, 9, 31. canit, *Hic locus* est *gemini* ianua *vasta* maris. *Leisn.*

Immo 1, 10, 32. cf. ad §. 11., variante Nostro in sq. τὸν πορθμ. per brevitatem cum §. 11.

περιτετ. τε) Leg. aut γὲ, aut γάρ. *Reisk.* Quod extremum et P. ostendit, quasi habuerit δὲ, notione causae, quae saepe confusa sunt. Sed servat cum libris vulgatam Bg., quae series per simplicem copulam procedit, maxime suppleta particula affirmandi, v. c. Lat. *sane*, Gr. δὴ, qua confirmatur aliquid fere, ut per causalem aliquam. De formula v. περ. cum affini subst. τειχ. cf. Stp. Th. aliunde, e Thuc. sine Ind., quo nescio, an respexerit Leisn., scribens ad m. Ox. „O. M. VII. 25.“ Sed in Ms. Ba. rebus prima de τὲ, omisso ante καὶ vicinum, ut alibi, v. c. 2, 7, 4. e., parva est, fortan orta e Glossatoris sapientia, ne post τὲ proximum rediret eadem vox, libere agente quoque P. Sed altera in subst. τειχ. transposito nec laeviorem orationem reddit, (modo fortassis tenens aliam sapientiam Glossatoris in monstranda rectione,) et conturbat Nostri mentem, τείχει de industria postponentis, ut proxime cohaereat cum sq. particip., pro cuius dativo nominativus Ms. peccat contra tum Nostri consilium, tum rei veritatem, quum hic de muro maxime quaeratur, et prius γενν. explicetur, sed, quae deinde narrantur, non illa cadant in urbem totam, sed in quasdam saltem oppidi partes, aedes vel plateas, quas res tamen Niger cum Herodiano minus curabant, quam murum, quo et P. rexit illud particip., cf. 3, 2, 1. e.

μυλίτου λ.) Pol. (*Milesio* quadrato *lapide*) legisse videtur Μιλήτου, aut legendum putavisse. *Steph.* (ad m. P., sed in Th. 2, 988. F. „μυλίτης λίθος s. μυλίας, molaris *lapis*, ex quo fiunt molae. Ap. Herodi. l. 3. Pol. pro μυλίτου λ. habet *Milesio lap.*, legens videlicet, non Μιλήτου, ut quidam annotant, sed Μιλησίου. Neque enim *Milesius* lapis dici potest Μίλητος λίθος.“ *Irm.*) Brodaeus Misc. l. 6. c. 11. ex Galeno interpretatur *molari*, i. e., e quo molas conficere solent. Suidas in Βυζάντιον dativo casu habet μυλίτῃ λίθῳ. (1, 460. i. τὸ Βυζ. ἐπὶ Σεβήρου — τετείχιστο γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετρ. εἰργασμένῳ, ad quem Kusterus e Xiph., unde hausisse putat, Suidam corrigit in πεποιημένῳ μυλίτου λίθου, ἐς τετρ. εἰργασμένου.) E qua citatione hoc etiam cognoscitur, vulgatam

τράγωνον εἰργασμένου[p], *τοσαύ-* to, tam arcta iunctura et

p) Pro Srp. rel. colo hic, potius eſt A. et Bss. comma cum Ms. Bg.

ſcripturam probam eſſe, nec cum Pol. intelligendum *lapidem Mileſium*, ſed cum Brod. *lap.* molarem. *Sylb.* (Qui et in Ind. Gr. retinet vulgatam, vertens *molari lap.*, et in Lat. Ind. v. „*molari* lapide quadrato ſtructum Byzantium“ ut Brodaei ſunt in Grut. Lamp. T. 2. p. 556. „qui a Gr. μυλίας et μυλίτης λίθος dicitur, hunc *molarem lapidem* vocant Latini. Strabo — καὶ πετρώδης καὶ μυλίου λίθου εὐποροῦσα. Qui, quia durus admodum eſt, ad turres moeniaque conſtruenda utiliſſimus cenſetur. Procopius lib. περὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ κτισμάτων β., τὸν πεπονθότα πύργον ἀνῳκοδομήσατο μυλίᾳ (non μυλίῳ) λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ. Idem paullo ſupra μυλίτην vocat. Herodi. l. 3. περιτ. τε γεν. (τὸ) καὶ μεγ. ἡ π. τ., πεποιημένου ἐκ (ſic memoriter addita praepoſitione) μυλίτου λίθου, ubi Pol. *Mileſium lap.* perperam vertit, cuius errorem ſecuti ſunt Procopii interpretes. Galen. lib. θερ. μεθ. ιδ. ὀνομάζουσι δὲ τὸν μυλίτην λίθον, ἐξ οὗ τὰς μύλας, ἐφ' ὧν ἀλοῦσι, κατασκευάζουσιν. Contra Servius in 8 Aen. (v. 250.) *molaribus*, aſperrimis ſaxis, (vel grandibus, cf. Heyn. et Intep. ad N. T. Matth. 18, 6.) non, unde molae fiunt.“ *Irm.*) Lege μυλίτου. Mileſiae quidem lanae, Mileſia ſtragula, et chlanides etiam Mileſiae ap. veteres in laude ſunt: ſed a quo celebrati unquam fuere lapides Mileſii? v. Spanh. ad Ariſt. Ran. v. 549. (ubi modo de Mileſiis rebus illis prioribus.) Lapidis molaris uſus, praeterquam quod in molendinis, etiam alibi, v. c. in limitibus ponendis, v. Iul. Frontin. de Coloniis p. 133. Procopius Gothic. 1. ſcribit, τὸν λίθον ἅπαντα τῆς Ἀππίας ὁδοῦ μυλίτην εἶναι. Ergo lapis molaris uſus etiam in viis muniendis. Politiani ergo Vs. improbanda. Improbat eam Berglerus h. l. in Vs. ſua, improbat Kuhn. ad Pauſan. IV, 31. Poſtrema verba εἰς τετρ. εἰργ. videntur adiecta, quia de μυλίτου λ. praeceſſit, (et quia de muro hic agitur, ubi haec figura ſolennis, cum alibi, ut in molis, etiam alia valeat.) *Leisn.* E lectione vulgari μιλήτου faciebam aliquando τμητοῦ, *caeſo* ſaxo. *Reisk.* Aperte falſa eſt Politiani lectio Μιλήτου. Caeterum frequentiſſime omittere ſolet Herodianus praep. ἐξ, ut praeter hunc locum ſupra τελῶν τε καὶ ἀλιείας ὠφελεῖτο, et mox infra ἑνὸς δὲ λ. πᾶν τετ. et c. 9. σκεύη κεράμου πεποιημένα. *Stroth.*

Ad ſuſtinendam lect. μυλίτου non igitur opus eſt aliis argumentis, praeter allata; ut Ms. Ba. lectio eſt e gloſſa, ſed Ms. Vi. e vitiato illius vocabulo et confuſis ευ et ω, ſervataque finitione vulgati ſubſt., quod et Ms. Ve. tacite conſervat, ubi ſapientia ſcribae circumflexum addidit, ut articuli ſpeciem acciperet; cf. ante e Procop. et Weſſ. ad Diod. S. 20, 36. N. 94., ubi laud. Lipſ. de magn. Rom. 3, 10. T. 3. p. 154. i. habet quaedam, huc apta, de Appia via e Procopii Verſ. „*Appius ex alia regione excifos lapides, et hos quidem ſiliceos, ac ſuopte ingenio duriſſimos, in hanc viam vehendos curavit. Quos planos deinde ac laeves redditos, et quadratos inciſione factos, iunxit et in ordine locavit, metalli nihil vel alterius rei inferendo. Sunt tamen ita connexi, et valide inter ſe haerent, ut ſpeciem viſentibus praebeant, non coniunctos ita, ſed congenitos eſſe*“ qui idem in Poliorc. 3, 5. T. 3. p. 145. e., agens de murorum firmitate, noſtroque loco uſus, habet e P. Vs. *murus* Mileſio *quadrato* lapide *exſtructus* rel., verbis Noſtri Gr. nec allatis, nec forſan inſpectis, ubi Bg. formulam εἰς τετρ. mutat in ſolum adi., ad prius ſubſt. λιθ. accommodatum, e

τῃ τὲ συναφείᾳ καὶ κολλήσει,	coagmentatione, ut nemini
ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον	videretur opus compositum,
σύνθετον, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν	sed ex uno lapide totum
πεποιῆσθαι. ἔτι γοῦν καὶ νῦν 15.	factum. Sane adhuc
τὰ μένοντα αὐτοῦ[q] ἐρείπια καὶ	hodie durantia rudera et re-

q) Hoc pron. in Ms. Ba. deest, *Mart.* etiam in Ms. Vi. v. N.

P. cum Sch. partim „τετρ. lapide, ad quadrangulam speciem elaborato, (suppleto subst. σχῆμα, quo augeri potest L. Bos. p. 315. e.) εἰργ. *elab. lap.* ad *quadratum*" quorum modo P. genus loquendi est ap. G. Th. in *quadr.* 6, p. sed p. sq. l. 3. in *quadratum* pedem *ferantur*, et l. 29. saxo *munitus est* initio *in* speciem *quadratam*, huc respiciente Poss. Sy. p. 107. e. sic „τεῖχος πεποιημένον μυλίτου λ., εἰς τ. εἰργ., τοσαύτῃ δὲ (sic pro τὲ memoriter) σ. — πεποιῆσθαι, *moenia* facta *ex* molari *lapide*, in *quadrum* (quae et ipsa formula hic a Bg. adhiberi poterat e Cic., v. G. Th. *quadrus* 8, 102. et ult.) elaborato, *tam* (omissa copula omni) contigua *iunctura* et *conglutinatione*, ut *non* compositum *opus*, sed *ex* uno *lapide* constare *putaretur*" in regulam de verbis cum gen. *materiae*, non tacta ellipsi diserte ἐκ s. ἀπὸ, qua de cf. supra ad 2, 9, 8. Caeterum ad m. Par. 2. Μιλήτου Ern. signarat „al. μυλίτου, quod probat Caryophilus de Marm. p. 27."

τοσαύτῃ) Hinc Pausan. Messen. 31. Byzantium inter urbes muris munitissimas refert. *Leisn.*

Consentit et Dio 1251, 63. τὰ τείχη καρτερώτατα εἶχον· ὅ τε γὰρ θώραξ αὐτῶν λίθοις τετραπέδοις παχέσι συνῳκοδόμητο, πλαξὶ χαλκαῖς συνδούμενος λ., quibus et alia de muris et munitione istius urbis addit, cf. p. 1255., ubi fatetur, se muros eos ipsum vidisse. Hic vero ut liberrimus est P., ita Bg. sine necessitate cum Poss. in N. pr. omittit copulam τὲ, positam pro καὶ sensu explicandi et magis definiendi, pro Lat. *et quidem* s. *idque*, quo de alibi; huc spectante Stp. Th. tantum in κολλ. 2, 306. e. cum varietate ex memoria in εἰς τετ. εἰργασμένον λ. „tam *exactis* iuncturis *et* glutinamentis *compactum*" ut Sch. „*glutinatione*, iunctura" quod postr. solum posuerat P. de more libero in subst. Nostri duobus, haud dubie per copiam syn. iunctis, cf. Ind. Gs. Chr.

ἑνὸς δὲ) Ita Dio ὥστε καὶ ἓν τεῖχος παχὺ εἶναι δοκεῖν. Tali etiam artificio exstruebantur, ut sonus in aliqua turre excitatus, per omnes redderetur: quod etiam de Pictico muro, a Severo hic in Britannia constructo, perhibetur. *Oxon.*

ἔτι γ.) Modo in adv. νῦν Stp. Th. 2, 1678. C. e. novit inversam formulam καὶ νῦν ἔτι e Thuc., quae, praeter Ind. Diod. S., sunt et ap. Xen. Cyr. 1, 3, 2. et 2, 4, 20. e. sed interiecta voce aliqua 1, 4, 27. καὶ γὰρ νῦν ἔ. it. ᾗ καὶ νῦν χρώμεθα ἔτι 1, 6, 33. et καὶ νῦν δὲ ἔτι 1, 2, 16. i. ubi mox variandi causa ἔτι καὶ νῦν continuo, (it. 1, 1, 4. 1, 2, 1. 8, 4, 5. e. it. in M. S. 4, 8, 11. it. Rs. Or. Ind. V. 4. et sine Ind. Dem. 1416, 8. Is. Pan. Mor. c. 6. e. it. Hom. Ἰλ. 6, 455., at εἰσέτι καὶ νῦν Call. Di. v. 77.) quod Noster divellit una vocula etiam, ubi Latt. Intpp. libere verlantur, pro *adhuc* etiam *nunc*, s. *etiam* adhuc *nunc*, ad Vern. rationem, cf. 1, 16, 5. i. καὶ μέχρι νῦν, ducente Bg. Lat. suum ad v. μεν. e Sch. „durantes *adhuc* eius *ruinas*" ignotum Stp. Th., sed commodum nostratibus, ubi gen,

Digitized by Google

λείψανα ἰδόντι[r] θαυμάζειν ἐστὶ καὶ τὴν τέχνην τῶν τὴν ἀρχὴν κατασκευασάντων, καὶ τὴν ἀλκὴν[f] τῶν ὕστερον καθῃρηκότων. ὁ μὲν δὴ Νίγρος οὕτως	liquias intuenti admirari licet et artificium eorum, qui primi extruxerunt, et horum vires, qui postea destruxerunt. 16. Ad hunc igitur

r) Comma hic B. 1. et al. recte omittunt, additum a Stp. et al., etiam in Mss. tacite, quia arcte B. cohaeret cum sq. v. ἰδ. f) Pro τὴν ἀλκὴν omnes edd., et tacite quoque tres Mss., habebant τὴν ἀρχὴν v. N.

pron. αὐτ. refertur minus ad proximum subst. τὰ ἐργ., quam ad remotius τειχ., cf. 2, 5. 7., quem gen. Mss. omiserunt, fortassis ob mutatum pr. particip. πεποιημ., sed Bg. sine causa, olim restituendum, cum et P. ostendat pronomen, quanquam alius casus. In sq. iterum Noster copulat per syn. copiam ἐρ. καὶ λ., cum et ἐρ. vertant per Lat. *reliquias*, cf. Stp. Th. aliunde, Zos. 3, 18, 5. m. Soph. Ai. v. 308. Abr. ad Aesch. 1, 332. e. Eur. Hel. v. 1086. et Aug. v. 3. cum Ind. Polb. Luc. et Dion. C. it. Poll. 10, 10. et Suid. 1, 853. m. 855. m., modo ut λειψ. sit nomen generis, sed ἐρ. formae ac peculiare de aedificiis.

καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ὕσ.) Pro posteriore ἀρχὴν aptius cum Pol. legemus ἀκμὴν vel ἰσχὺν, *robur*, vires. *Sylb.* Berglerus cum P. legit τὴν ἀλκὴν, quam lectionem et Kuhn. probat ad Paus. l. IV. c. 31. p. 357. *Leisn.* Malim ἀλκήν. *Reisk.* Lege τὴν ἀρετὴν, nisi magis placet Sylburgii ἀκμ. s. ἰσχ. Politianus *horum vires*; quod aeque pro nostra ac pro Sylburgiana coniectura pugnat. Quicquid sit, certe recepta lectio utpote inepta ferri nequit. *Stroth.* Iteratum istud ἀρχὴν sine ulla controversia spurium est, et ex priori natum. Lego ἀκμήν. Politianus quoque habet *vires*, quem sensum, necessarium utique, voci ἀρχῇ non facile extorseris. Scripseram haec, quum ex Strothii V. C. Progr., qui ἀρετὴν, quod eodem tedit, legi vult, discerem, iam Sylburgium emendasse ἀκμὴν aut ἰσχύν. *Gedik.*

Tacentibus Mss., cum locus sane non sit sanus, coniecturae et emendationes quaeri debent, quae sint proximae ad lectionis vulgatae litteras, quod tum est in Stroth., (cum vox sit longior quidem una syllaba ἀρετὴν si minutis elementis sic scribatur, sed in maiusculis ετ convenire confundique possint cum uno χ, et alibi quoque putetur confusio incidisse in his duabus vocibus, cf. Thuc. 289, 12. et Bauer. Or. p. 151. N. 2. cum Ind.) tum in Sb. ἀκμὴν, (quod et ipsum confusum cum ἀρχὴν, v. Bg. ad Alc. p. 396. l. 6., tamen non sic physice, ut hic opus, videtur usurpari, cf. Dion. H. S. T. 1. 3, 4.) tum denique in Kuhn., quod praetulimus, ut abhorrens uno tantum elemento (in λ, dum χ et κ in maiusculis similia) a vulgato, quod scribae quondam exciderit invito e priori eadem voce, cum nimia stultitia cogitanda sit, si quis librarius de industria ita repetere potuerit, ut nimia religio fuit editorum in non sublato mendo, quod vel lusum et concinnitatem Nostri petimit, ubi prae P. diligentior est Bg. ad v. κκθ., paronomasiam adeo consecutus, at ex eodem in τὴν ἀρχ. liberior, sensum exprimendo et substantivum ellipticum pro adv. per adi., cum vicinius sit *initio*, quod diserte Sb. Ind. hinc posuit, quo de adverbiali, proque Lat. libero *quondam*, v. Abr. Dl. Thuc. p. 714. e. Stp.

ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτὸν, προμηθέστατα καὶ ἀσφαλέστατα, ὡς ᾤετο.

modum Niger parabat suas res, provide admodum et caute, ut putabat.

Ὁ δὲ Σεβῆρος [t], ὡς ἔνι μάλιστα, σὺν τῇ στρατιᾷ ἠπείγετο, μηδὲν [u] ῥαθυμίᾳ, μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων. μαθὼν δὲ τὸ

Severus autem quantum maxime poterat cum exercitu festinabat, nullum desidiae aut quieti locum relinquens. Co-

t) Hic et post μαλ. absunt commata in Stp. rel., ut in Ms. Bg. u) Ms. Ba. μὴ δὲ ῥαθυμίᾳ μὴ δὲ ἀναπαύλῃ μένων, quod extr. particip. tenet quoque Ms. Vi., v. N., ut de ῥαθ. sic cum iota in Lugd. sola v. 2, 12, 4. e. sed μή δ' A. aut μηδ' al. 1, 10, 8. e. etc.

Th. 1, 551. i. ad Luc. 2, 73. N. 65. cum Ind., praeterque Ind. plures, nominatim Herdt., et eodem sensu plur. τὰς ἀρχὰς Polb., ut formulam ἐν ἀρχῇ Palaeph., pro qua variet hic Noster cum 1, 5. 26. Caeterum Sch. in „καθ. *demolitorum* murum" addito subst. respexit omissum pron. αὐτὸ, τὸ τεῖχος, quod et in pr. v. κατ. a Nostro oppressum. Caeterum huc per Vs. P. spectat Olearius in epistolari libello super numo L. Sept. Severi, ubi Mars est cum scalis, p. 10. i.

ἐξηρτ. τὰ καθ' ἑ.) Color est e Thuc. p. 434. i. *τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐξηρτύοντο ἐς τὸν πόλεμον, res* suas *ad* bellum *apparabant*, ubi in N. huc respicitur sine Vs., etiam ap. Stp. Th. 1, 575. E. e. cum Bud. C. 471, 33. per vitiosum οὕτως, pro vulg. adv., quod facit, ut melius post ἑαυτ. comma fiat, in quibusdam edd. neglectum, et sqq. adverbia per se sumantur, quo et tendit P. addito iterum libere adv. *scilicet*, in quibus adv. Bg. ab illo discedit, etiam Sch. „*providentissime*, — *tutissime*" quorum primum Cic. tenet quoque Stp. Th. 2, 1629. E. cum Lat. P. hinc sine numeris.

ὡς ἔνι μ.) Bg. e P. (cf. 2, 11, 1.) etiam in sq. formula μηδ. ῥ. νεμ., (ad quam notarat Stroth. „Latinismum sapit, ut multa alia" ut Leisn. ad m. Ox. „Latinismus") per quam variatur cum 2, 11, 2. μήτε διδοὺς καιρὸν ἀναπαύλης, ubi et Lat. habent *nihil — tribuens*, quod nec Stp. recordabatur in Th. 2, 1017. H., huc spectans varia cum Vs., partim e Bud. C. 1023, 37., cf. Valck. Eur. Hipp. p. 306. 1. E. cum Diatr. p. 77. e., nihil me tenente ad ipsam phrasin, ex analog. saltem a Nostro factam, et, praeter illa ad 2, 11. 2. e G. Th., tantum adhuc ex Ind. Iust. v. dare *aliquot* dies *otio*, ubi, tropo remoto, manet notio verbi pro concedere, permittere, (*verstatten*,) ut ad Gr. μηδὲν quoque temporis aliquod subst. expleas, μέρος τοῦ χρόνου, unde redeas ad prius illud e 2, 11, 2., cum hic non valeat formula eo sensu, quo alibi, v. c. *dare* s. *tribuere* aliquid *officio*, timori, *spei*, v. Ind. Corn. N. v. *trib.*, nisi tum substituas Lat. *parere* s. *obsequi*, it. *indulgere*, unde deinde alius tropus erit per Lat. *uti*, it. *adhibere*. Sed Mss. res in v. μένων apertum est mendum, ut scriptura illa vetus in divisa negativa, qua de 2, 14, 11. et 1, 4, 17., ab h. l. aliena, maxime in primo membro, ubi μηδὲ non solum esse potest cum v. νεμ., sed simul τὶ requiritur, ut denique secundum μηδὲ plenum efferatur, ut alias, cf. 1, 12, 13. m. it. 2, 1, 4.

μαθὼν) Bg. e P., ut 1, 10, 6., it. in sq. ὀχ. τετ., mutato adv. cum

Βυζάντιον προκατειλημμένον, καὶ εἰδὼς ὀχυρώτατα τετειχισμένον, ἐπὶ Κύζικον τὸν στρατὸν ἐκέλευσε διαβαίνειν. ὁ δὲ τῆς[x] Ἀσίας ἡγούμενος Αἰμιλιανὸς[y], ᾧ τὴν πρόνοιαν καὶ στρατηγίαν ὁ Νίγρος ἐγκεχειρίκει[z], μαθὼν[a], ἐπιόντα τὸν τοῦ[b] Σεβήρου στρατὸν, τὴν ἐπὶ Κύζικον καὶ αὐτὸς ἐτράπετο[c], ἄγων τὲ στρατιὰν πᾶσαν, ἣν αὐτὸς συνείλεκτο[d], καὶ ἣν[e]

gnito autem, praeoccupatum esse Byzantium, ac sciens, esse munitissimam urbem, ad Cyzi- 2. cum exercitum iussit transire. Sed qui Asiae praeerat Aemilianus, cui omnem curam et imperium militare Niger commiserat, cum intellexisset accedere Severi exercitum, versus Cyzicum et ipse convertit, ducens omnes copias, et quas ipse

x) Articulum male omittit B. 1. R., cum reliqui habeant libri. y) Αἰμ. sic cum aspero in A. cum B. 2. R. z) ἐγκεχειρήκει A. al., sed adhuc vitiosius B. 2. R. κεχειρήκει. a) Ms. Ba. μαθόντα ἐπιόντα λ. v. N. b) Hunc τοῦ alterum artic. omiserunt A. al., operarum potius culpa, quam ob §. sq. similem formam in τὸ Στβ. στ., cum Mss. in vulgata tacite consentiant. c) Colon in Ms. Ba. d) Mss. tres συνέλεξε λ. v. N. e) Ms. Ba. ἣν, ut ed. Pat. in primo ἣν.

verbo in adi., assumto subst. πόλιν, pro quo severius Sch. in „ὀχ. validissime *munita* urbs" quod Lat. in v. τειχ. aliunde novit Stp. Th. 3, 1358. F., cf. Ind. Xen. Ἀνβ. Z., non me tenente aliunde Nostri formulam totam, in simplici v. hic forte variantis cum compos. 3, 1, 14. i.

ὁ δὲ τῆς Ἀσ. ἡγ.) Bg. deserit P. et se ipse 3, 1, 3. 1, 10, 5. m., in στρατ. respiciente huc Stp. Th. 3, 1067. B. e. sine Vs., ubi Bg. recte dedit sensum circuitione, et sic pr. subst. τὴν προν. restringitur ad solam curam rerum provinciae extra bellum, s. ad iurisdictionem, quae adeo cum altera parte regendae provinciae, imperium puta, (sic enim simpliciter dicebatur, quod Bg. plene effert,) eo tempore adhuc salva fuit. Sed Bg., fere e P., ad προν. extrinsecus adsumsit adi. πᾶσαν, sine necessitate. Mox Ms. μαθόντα pravum est, sive ortum e sq. finitione inter scribendum statim, sive ex μαθών τε, quasi cohaereret sq. ἄγων τὲ, non variante Nostro cum §. pr. m.

τὴν ἐπὶ Κυζ.) Hic post articulum τὴν subaudi ὁδὸν, sed 3, 9, 3. ἐπὶ τὴν Ἀτρηνῶν post eundem articulum subaudi χώραν, v. Hoog. ad Vig. p. 1. sq. *Leisn.*

Ibi N. 2. et p. 45. i. Bud. C. 1360, 15. sqq. et L. Bos. Ell. p. 228. e., ut et Sch. in ὁ „elliptice τὴν ἐ. K. subaud. ὁδὸν, *via* ad *Cyzicum*, — τὴν Ἀτρ. sub. χώραν, Attenorum *regionem*" pro quo Bg., fere e P., modo reddit ἐπ. K., tandem eodem rediens. Sed Leisn. porro ad m. Ox. „Lucian. dial. p. 7. Xen. Mem. S. 2, 1, 23." quorum postremum modo reperi, pertinens ad phrasin ὁδὸν τρεπ., ubi Sch., praeter P. „ingressus est *viam* ad *Cyzicum*" sed Bg. suum Lat. per ellipsin pron. *se* adhibuerit, cf. G. Th. Mox copulam τὲ, capiendam, ut 3, 1, 14. m., Bg. transfert, fere e P., ad sq. membrum, pro καὶ ἣν λ.

συνείλεκτο) Perperam in Cod. συνέλεξε. *Streth.* Glossema est, ostensu-

ὁ Νίγρος ἐπεπόμφει. ὡς δὲ συνέβαλεν[f] ἑκατέρωθεν τὰ στρατεύματα, μάχαι καρτεραὶ γίνονται κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία[g], καὶ κρατεῖ τὸ Σεβήρου στράτευμα[h]. Φυγή τε πολλὴ[i] καὶ τρο-

3. collegerat, et quas Niger miserat. Ut autem conflixerunt utrinque exercitus, praelia acerrima exsistunt in illis locis, ac vincit Severi exerci-
4. tus, fugaque et profli-

f) συνέβαλλεν A. B. et Par., v. N. g) Ms. Ba. colon. h) Comma hic, quod Leisn. in Bg. Ms. plumbo, ut Ern. in Par. 2. atramento, dedit, habuerunt B. 2. cum Ing., sed nostrum colon Sb. al., pro puncto Stp. rel. i) In Ms. Ba. πολλὴ abest. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

rum nobis, pro act. poni hic passivum, s. ut medium, quod et tenuit Sch. e Sb. Ind. „pass. sed act. sign.“ cum Lat. Bg., it. Stp. Th. 2, 611. G. e. cum Bud. C. 929, 10., cf. Ind. Dem. v. e. it. Fi. Axioch. ed. 1., ut act. cum Nostri subst. ap. Poss. Call. p. 186. m., noscente Stp. Th. non sq. plusp. ἐπ., sed modo inf. perf. 3, 196. F. m., cf. Ind. Luc. et Dem. 54, 5.

συνέβαλεν) E Mss. tacentibus et P. quidem aor. apparet, et vetus per edd. confusio in dupl. et simpl., ubi Bg. cum aliis reddit perite, quia absolute hic stat, nisi cum adv., pro quo Noster plenius infra §. 19., addito dat. pers. pron. ἀλλήλοις, ut alii adiuncta formula alia, tanquam εἰς μάχην, etc., aut accusativo aliquo, v. c. τὰς δυνάμεις, etiam modo praep., ut πρὸς, etc., cf., praeter Stp. Th. 1, 702. E. et Bud. C. 860, 7., quoque L. N. T., in primis Schw. p. 1260. B. e. cum N. et p. sq. b., it. Obs. Krb. p. 126. e. Vig. p. 182. sq. cum N. L. Bos. Ell. p. 189. Ind. Xen. Z. Pol. et Oec. cum Gottl. Plat. Menex. Mox Bg. ad adi. καρτ. prorsus cum Sch., partim e P., gradu summo, cumque Stp. Th. 2, 1595. e. aliunde, cf. Ind. Thuc. Ael. V. h. 12, 64. p. 834. m. Zos. 1, 67, 6. 1, 44, 2. 1, 45, 4. etc. Deinde non dixerim, cur Noster posuerit plur. in κατ' ἐκ. τὰ χωρ., nisi, cum de uno tantum proelio constet hic ad Cyzicum urbem, cf. §. 1)., hoc proelium innui commissum esse intra plura adiacentia loca et vicos, et unius campi ac planitiei diversis partibus, an etiam maxime e Lat. usu, ubi plur. *loca* saepe pro sing., cf. Cort. ad Sall. Iug. 63, 6.

καὶ κρατεῖ) v. Dio (p. 1247. l. 3. ὁ Αἰμιλιανὸς δὲ, περὶ Κύζικον συμβαλών τισι τῶν στρατηγῶν τοῦ Σεβήρου, ἡττήθη πρὸς αὐτῶν καὶ ἐσφάγη,) Spart. in Sev. c. 8. sq. (p. 604. m.) et in Nigr. c. 5. sq. (p. 653.) *Leisn.*

In verbis quidem variat Noster cum §. pr. τὸν τοῦ Σεβ. στρατὸν non modo in subst. syn., sed etiam in articulorum formula.

φυγ. τε πολλὴ) Male vox πολλὴ in Cod. abest. *Strotb.* Nec comparet hoc adi. in P. liberrimo, nec clare quidem ap. Bg., sed forte tamen simul in sq. *magna*, (quod Lat. quoque Sch. praemiserat cum *fuga* hinc,) quia ap. Bg. omnia subst. sunt sexus eiusdem fem., unde ille adi. semel modo omnibus subst. postposuit. Sed Ms. primus auctor, a quo reliqui hausere deinceps, aut per negligentiam id omisit, aut non ferens id intra duo subst. positum, cum alias stet ante vel post subst., quanquam is ferebat situm hunc medium 3, 1, 3. in πάσας, ut alibi quoque omittit adi., cf. 2, 13, 5., ubi et P. conspirat cum eo. Et quanquam unum adi. suffi-

πὴ καὶ φόνος πολὺς τῶν τοῦ Νίγρου ϛρατιωτῶν γίγνεται [k], ὡς τῶν μὲν ἀνατολικῶν εὐθέως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δὲ Ἰλλυριῶν [l] ἐπιῤῥῶσαι [m]. Φασὶ

gatio ac caedes magna Nigri militum oritur: ita ut orientalibus mox frangeret spem, Illyricianis autem confirmaret. 5. Aiunt autem

k) Ms. Ba. γίνεται· ὡς λ., qua de scriptura v. N., colon idem tenentibus Sb. et Ed., ut punctum Stp. rel., pro commate A. al. l) Ἰλλυρικῶν modo Lugd. et Ox., cf. 2, 13, 19. 2, 11, 18. m. 2, 9, 1. m. m) In Ms. Ba. hic non est sectio nova. *Mart.* nec in edd., nisi Stp. et al.

cere potuit, vel in diverso sexu subst., cf. 2, 7, 7. ad παντὸς, tamen et Nostri ratio recta est nec inusitata in multiplicato adi. et duplici ad subst. diversi sexus, qua de repetitione eiusdem vocabuli, sive per negligentiam gratam, sive in animi motu, sive, ut h. l., in copia designanda rerum diversarum, v. Ind. Abr. At. Thuc. Dl. et ad Aesch. T. 2. v. *repetit.*, ut de formula τροπ. γιν. supra 1, 12, 13. e., hic ut a φυγῇ clare distinguatur τροπὴ, e ratione Bg. (ap. G. Th. e Cic. *profligatio* exercitus *et clades*) sumendo vocabulo passive. Sed Ms. scriptura simplex in v. γίνεται fortassis est hinc, quod Glossator voluit eandem dare, quae pr. §. adfuit, et constans esse, dum memorabilis consensus est reliquorum librorum hic et illic in utramque scribendi formam, cf. 1, 17, 23. m. ad ἐπιγιγν.

θραῦσαι τὴν ἐλπ.) Raro ap. classicos scriptores occurrit haec vox, praesertim hac vel simili translatione. H. Stp. pro ea laudat Polb., Plutarch. ac hunc nostrum locum; quibus addo, ne forsan quis putet, eam recentioris aevi esse, Platonem in Cratylo et Aristoph. in Nub. Saepius ea utuntur LXX interpretes ut Num. 16, 46. 24, 17. Deut. 20, 3. 2 Reg. 12, 15. 2 Paral. 6, 24. etc. *Stroth.*

Ap. Stp. Th. 1, 1562. G. in nostram quidem formulam modo est sic. „Herodi. dixit θρ. τ. ἐλπ. i. e. ad verbum *frangere spem*. Ego ex Cic. reddiderim *debilitare spem*, sicut ἐπιῤῥ. τὴν ἐλπ. ex eodem *spem confirmare*" reperiente me verbum quidem ap. Ios. 2, 94. cap. 17. i. et in Orph. Ind., non item phrasin totam, ad quam Leisn. in m. Ox. „Lat." Latinismum in ea inveniens, non male forsan, etsi G. Th. nihil habet, ut Niz. modo in subst. verbum syn. spem *infringi*, quo tropo remoto, erit, spem parvam facere et relinquere, ut contra maiorem ἐπιῤῥ., quod Stp. Th. 3, 734. B. e. non, ut ante in θρ., sed potius cum P. vult reddi, non sequente Bg., cuius Lat. formulam tenet G. Th., non ego Gr. aliunde, sed verbum modo, v. c. Ind. Dem. Ael. V. h. et Luc. Sed e Bg. apparet, ad verbum utrumque assumi oportere e prioribus subst. aliquod pron. τοῦτο s. ταῦτα, ut clades illa et pugna infelix spem minuerit etc., addente Sch. e Sb. Ind. in ἀνατολ. (ap. Stp. Th. sine auctore) subst. *populorum*, pro quo aeque suppleas e pr. alium gen. ϛρατευμάτων, cum modo Nigri exercitus videantur innui, ut per Ἰλλ. Severi.

φασὶ) An dissensui scriptorum, an vero iracundiae Severi, etiam proditione illa opportuna placari nesciae, tribuimus, quod tradit Spart. in Sev. c. 8. (e. p. 604. m.) *promisit sane Nigro tutum exilium, si vellet: Aemiliano autem non ignovit.* Caeterum praelia Severianorum cum Nigrianis per seriem annotavit Dio. *Beck.*

δέ τινες, προδοθέντα τὰ [n] Νίγρου πράγματα ὑπὸ Αἰμιλιανοῦ [o], εὐθέως ἐν ἀρχῇ διαφθαρῆναι. διττὴν δὲ λέγουσι τῆς τοιαύτης προαιρέσεως τοῦ Αἰμιλιανοῦ τὴν αἰτίαν. οἱ μὲν γάρ,

aliqui proditas Nigri res ab Aemiliano statim initio labefactatas fuisse. Duplicem autem afferunt eiusmodi con-
6. silii Aemiliani causam, alii

n) Mss. Ba. et Vi. τὰ τοῦ Νιγρ. addito articulo altero iterum, cf. 2, 5, 11. e., hic fortassis e §. pr. i. o) Per asperum rursus hic et mox Αἰμ. in A. cum B. 2. R., cf. §. 2. Sed hic comma nullum erat modo in Lugd., v. N., ut ἐν mox vitiose in Ing. 2. omissum.

Praeter eadem fere ap. Ox., refutat Fabr. ad Dion. p. 1247. §. 40. Nostrum sic „haec dici exigua veri similitudine, cum hostis a Severo iudicatus sit Aemilianus, et postea in praelio interfectus.“ Contra quae sane valeat Boecleri ratio, Severum amasse proditionem, sed proditorem tamen ipsum non odio tantum esse prosecutum, sed etiam morte affecisse; nec Herodiano videntur repugnare, sed favere illa Dionis l. l. l. 18. cum Aemilianus dr. μεσεύων καὶ ἐφεδρεύων τοῖς πράγμασι, it. τοῦ Ἀλβίνου προσήκων. Sed hic ap. Nostrum *res Nigri*, i. instituta, iussa et mandata de fortiter pugnando, dicuntur *proditae esse*, non tam denunciatae et significatae Severo per litteras s. missos internuncios, quam potius desertae et neglectae sic, ut Aemilianus non acriter pugnarit et diu steterit repugnans, sed post brevem pugnam terga verterit et fugerit cum exercitu, nec hunc in fuga collegerit iterum, et sic *corruptae esse*, i. consilia et iussa turbata, irrita fuisse, nec eventum habuisse prosperum, nec adeo per proditionem Aemiliani, malum animum et ignaviam, res infeliciter gestae esse, quae a Nigro mandatae ipsi; tenente G. Th. in v. *prod.* formulam 1091, 98., sed alteram *corrumpi res* non nisi 1262, 99., quam postr. Stp. Th. 4, 141. E. m. sine auctore et explicatione habet, priorem plane ignorans, ut Ind. Dem. rectionem v. πρ. ex 326, 25. Sed Bg., qui suum *labef.* e Stp. Vs. emendata duxit, faciens nullum comma in sua post *Aemil.*, liberum reliquit, quo trahatur εὐθ. ἐν ἀρ. formula, (ignorata Stp. Th.; non item syn. 1, 1303. G. e. εὐθὺς ἐν ἀ., cui par Xen. Cyr. Z. εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ad quas Noster suam formarit, tacente G. Th. de Bg. it. de suo syn. ad Luc. 1, 729. l. 91. εὐθὺς ἐν ἀ. statim *principio*,) utrum ad pr. v. πρ., an ad sq. διαφθ., quae ratio utr. reperta in Lat. Vss. tandem eodem redit.

διττὴν — λεγ.) Huius verbi Lat. habet Bg. e P., non item Stp. Th., ubi proprie valet verbum Gr. pro *narrare*, quatenus est historicorum, et Lat. formula etiam procedit ap. G. Th. in v. 147, 48. e Ter. „*dixere* causam *tunc nescio quam*, i. excusationem attulere“ ubi adeo extra forum adhibetur. Utrum vero ex hac Lat., an etiam e Graeci alicuius auctoritate Noster sic dixerit, nescio.

οἱ μὲν γὰρ) Bg. e P. iterum, omisso γὰρ, hanc Nostri §. copulat cum pr., sed alia, quam P., distinctione, i. e. minima, per quam sane magis apparet, a pr. v. λεγ. etiam hanc §. cum obliqua oratione sua pendere, ubi Bg. severior, quam P., etiam in participiis, ubi prius φθ. resolvi poterit in formulam e praep. cum subst., *ex invidia*, s. *per invidiam*,

φθονοῦντα τῷ Νίγρῳ ἐπιβουλεῦσαι [p], ἀγανακτοῦντα, ὅτι δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἔμελλεν [q] ἔσεσθαι κρείττων, ἅτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης. οἱ δέ φασιν, αὐτὸν ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν παίδων, ἐπιστειλάντων καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν [r] σωτηρίας· οὓς ἐν τῇ Ῥώμῃ εὑρὼν ὁ

invidentem Nigro insidiatum, indignantem quod scilicet, cum sibi successor fuisset in Syriae praefectura, futurus esset superior, utpote
7. imperator ac dominus: alii autem aiunt persuasum a liberis per epistolas rogantibus pro sua salute, quos Romae inventos Severus et

p) Colon hic in Ms. Ba. q) ἤμελλεν Ox. 1. cum Ed., cf. 1, 15, 3. r) Ms. Ba. αὐτῶν λ. cf. 1, 8, 2. 1, 17, 26. m. it. in contrariam partem 3, 1, 7., sed Mss. Ve. cum Vi. αὐτῶν per lenem, cf. 2, 8, 10. e.

et posterius ἀγαν. per causalem cum finito verbi tempore, *quia* indignatus *sit*; unde in cumulatis particip. non desiderabitur copula aliqua. Sed in v. ἀγ. cum causali ὅτι peculiare quid Nostri fuerit, aut analogia Lat. cf. G. Th. in Bg. et de Gr. cum syn. εἰ Is. Ev. Fi. Aesch. et Poss. Call.

διαδοχ.) Hoc subst. cum τῆς ἀρχ. habet quoque Polb. sine Ind. 2, 726. i. δ. τ. ἀ. regni *successor*, it. Ios. 2, 136. l. 3. et 10., sed inverso ordine τ. ἀ. δ., et alio sensu in τ. ἀρχ., quem in Lat. dedit Bg., ut alibi, cf. 2, 7, 2., severior hic quidem, quam P., sed in formula e praep. intra artic. et subst. novans quid, ut praepositio pertineat ad postremum subst. et duo subst. in regimine existant. De re ipsa habui modo illa Cas. ad Spart. in Sev. c. 8. p. 604. N. 4. de Aemiliano. „Hic erat tum Asiae proconsul, cum in Syriae administratione Pescennius ei successisset." Ad sq. βασ. κ. δεσπ. cf. 1, 10, 15., quo cum loco variatur sententia.

αὐτὸν) E P. hoc pron. omittit Bg., et in sq. ἐπισ. καὶ δ. partim hendiadyn servat, mutato uno particip. et verbo in formulam e praep. cum subst. affini, cum Stp. Th. 3, 1003. C. m., qui tamen et propriam rationem adiunxit, servata copula, solennem et nostratibus „*quum* liberi *misissent literas* et — (*rogassent* rel., observans idem, hic Nostrum) aliud verbum addidisse τῷ ἐπιστέλλειν" nempe per copulam, quod in participii obliquo casu erat necessarium, etiam ob totam formulam adiunctam δ. ὑπὲρ λ., quae, ignorata Stp. Th., est in Rs. Or. V. 8. Ind. Andoc.

τῆς ἑαυτ. σ.) Cod. perperam αὐτῶν. *Stroth.* v. in Var. L. Mox Bg. habet participium primum εὑρ. e P., qui alterum συλλ. oppressit, adiutum a Bg. per copulam, quod Noster coniecit in mediam orationem, per se cogitandum post εἶχ. ἐν φρ. (ut Sch. in „φρ. *in* custod. *habebat* eos *comprehensos*") et resolvendum per particul. *cum* s. *postquam* comprehendi *iussisset*; Stp. Th. servante cum Bg. 2, 1500. G. m. in φρ. sub „cust. i. carcer" Lat. P., at non tenente Nostri phrasin aliunde, quae est ap. Luc. Ind.; ut syn. ap. Dem. sine Ind. 849, 18. ἐν φυλακῇ ἐχ. De re ipsa vero ac liberis Aemiliani, a Severo comprehensis, nihil Spart., sed de Nigri liberis modo, quod damus infra ad §. 10.

Σεβῆρος, συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ. ἐχρήσατο γὰρ [s] καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ. ἔθος ἦν τῷ Κομμόδῳ [t], κατέχειν τοὺς παῖδας τῶν εἰς τὰ ἔθνη πεμπομένων ἡγεμόνων [u], ὡς ἔχοι [x] ὅμηρα τῆς τε εὐνοίας αὐτῶν καὶ [y] πίστεως. εἰδὼς τοίνυν τοῦτο [z] ὁ Σεβῆρος, ἅμα τῷ

comprehensos habebat in cu-
stodia. Usus enim fuit et
hoc artificio providentissimo.
8. Mos erat Commodo reti-
nere apud se liberos eorum,
qui in provincias mitterentur
praefecti, ut haberet obsides
9. benevolentiae ipsorum ac
fidei. Hoc igitur cum sciret Se-

s) γὰρ omittit B. 1. R. vitiose. t) Ms. Ba. κομόδῳ λ. ut alibi. u) Colon hic in Ms. Ba. x) Mss. Ba. et Vi. ἔχῃ λ. coniunctivus pro opt., ut 1, 8, 4. e. 2, 13, 14. m., sed et contra 1, 9, 3. y) Mss. Ba. cum Vi. καὶ τῆς πισ. adiecto artic. etiam in secundo subst., ut 2, 1, 12. e., contra omisso 3, 1, 9. z) τοῦτο abest in Ms. Ba. *Mart.* v. N., ut Lugd. artic. ὁ omisit mendose.

ἐχρήσ.) In subst. σοφ. Bg. deserit suum Lat. alibi et P., respiciente Stp. Th. 2, 1629. E. oblique huc et sine Vs. in πρ., quo adi. addito variat Noster cum 2, 13, 2. et 21.

ἔθος) Mos vere regius, et e praesentioris potestatis consiliis subnatus; cuius vestigia etiam habemus ap. Curt. 7, 2, (14.) ubi Alexander, cum Polydamanta ad interficiendum Parmenionem mitteret, fratres eius, ut obsides fidei, asservat. *Obsides*, inquit, *dum hoc peragis*, erunt *fratres* tui. *Boecl.*

In vocabulis quidem Bg. retinet e P. ad v. κατ. supplementum quoddam *ap. se*, (ad sensum clariorem, quo augeri potest Stp. Th.) it. Lat. ad τὰ ἔθν., cf. 3, 1, 3., severior in rel. deinde.

ὅμηρα) Τὸ ὅμηρον pignus, *obses*, v. Schol. Arist. ad Ach. (v. 326. ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, it. ad Lys. v. 244. et Schol. Thuc. Ind.) Dr. et ὁμήρευμα, it. ἀσφάλισμα. *Leisn.*

Cf. Hes. et Suid. it. Bud. C. 158, 33. sqq. cum Stp. Th., qui modo aliunde tenet neutrum cum gen. rei, ubi recte potius Lat. ponit *pignus*, ut vertitur quoque ad Ael. V. h. 12, 64. p. 833. e. cum τῆς βασιλείας, it. syn. τῆς συγγενείας ὁμήρευμα ad Ios. 1, 51. s. 5. l. 10., ut h. l. etiam Lat. Bg. e P. capiendum videtur, et tropice, cf. G. Th. v. e. *tanquam* obsidem *voluntatis*, (quod ibi est pro *benevolentiae*, unde hic Noster duxerit, per se scribens etiam ad analog. istorum pr. Gr., et in primis in secundo ὁμ. cum πισ., dum G. Th. tenet modo in subst. 883, 69. e Curt. benevolentiae *pignus*,) qua aliqua molliente tropum particula usus erat quoque P., omissa a Bg., cum et Cic. ap. G. Th. in sq. loco nude dixisset; huc sine Vs. spectante etiam Wess. ad Diod. 2, 119. N. 81. „pignora fidei parentum rel." ut formulam ὁμ. ἐχ. cf. ap. Dion. H. S. T. 1., deferente recte etiam Bg. libertatem P. in addito ad ὁμ. adi. s. pron.

εἰδὼς — τοῦτο) Hoc pron. cum tueantur Mss. rel.: apparet excidisse ob pr. vocem similem, etsi nec P. habet, nec totum hoc membrum, qui nec in sq. καὶ ostendit, sed Bg. iterum, ut 1, 13, 6. e., non pro mera

βασιλεὺς ἀναδειχθῆναι, καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι περιόντος, πέμψας λάθρα, διὰ φροντίδος[a] ἔσχε, τοὺς παῖδας αὐτῷ[b], τῆς Ῥώμης ἐκκλαπέντας, μὴ εἶναι

verus ſimulac imperator declaratus fuit, etiam Iuliano adhuc ſuperſtite, miſſis furtim quibusdam, curavit, ut liberi ſui ex urbe ſubducti non eſſent in al-

a) Pro hac lectione rel. edd., etiam tacite Mss., eſt διὰ φρουρᾶς in A. et Bas. v. N. b) αὐτοῦ unae Ing., v. N.

accipiens copula. Mox ad πεμψ. idem aſſumit pron., cf. 1, 9, 19. e., ſecus ac P., qui tamen in rel. liberior.

διὰ φροντ.) Vulgata lectio, διὰ φρουρᾶς ἔσχε, mendoſa eſt. *Steph.* Sic iterum 8, 2, 14. et 8, 7, 15. Alii διὰ φρουρᾶς, mendoſe, v. Srp. (prorſus ut Sch. in v. φροντιδ.) *Leim.* διὰ φρουρᾶς εἶχεν equidem non improbem. Poteſt eſſe vulgaris vel plebeia dictio, aequipollens alteri διὰ φροντίδος εἶχε. *Reisk.* v. N. ad 2, 10, (4.) *Stroth.*

Ibi Stroth. recte explicabat formulam per privum v. φροντίζειν, ut hic ſtatim Bg. in Vs. cum Sch. in δ. et ἐχ., qui in „φρ. diligenter *curavit*" male addit adv., quod eſt potius illud Dion. H. S. T. 2. de Dem. cum adi., ſi libere reddatur, διὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φροντιδ. ἐχ., unde melius Stp. Th. 4, 218. F. „curae *habere*" (tantum e Noſtro alibi, cum et praeterea ſit ap. Luc. 3, 516. l. 88.) quae formula Lat. recte eſt explicita ad Sall. Cat. 21. e. a Cort. per v. *curare*, non item a G. Th., ubi modo 856, 53. in v. *habere* inter *curas* vicinior eſt, quanquam proprie reſpicit aliam praep. Gr. μετὰ, cf. 1, 9, 7. m. et 1, 14, 16. m., dum non tenet G. Th. nec Indd. proximam *in* cura *habere*, nec Stp. Th., niſi ſyn. ἐν φροντίδι ποιεῖσθαί τι, qui 2, 1500. G. e. „Idem alibi, διὰ φρουρᾶς ἔσχε, *in* cuſtodia *habuit*, cuſtodiendos dedit" haud dubie reſpiciens ad lectionem hic quarundam edd., in ſuo tamen textu non expreſſam, nec in marg. aut Nor. memoratam, quae, quanquam per ſe habens analogiam cum alia iſta Ind. Dion. H. S. T. 1. v. διὰ „φυλακῆς ἔχειν, *obſervare*, ſervare, *tueri*" tamen, quoad ſenſum, a Stp. datum recte, (quem nec alium habet,) ab h. l. aliena eſt, cum hic non ſit ſermo de carcere, (quaſi Severus Aemiliani liberos in cuſtodia tenuerit, quo de dictum §. 7.) ſed hic narret Noſter modo, Severum de ſuis ipſius liberis providiſſe, et horum egiſſe curam; ut deinde videbitur amplius. Caeterum illa lectio alia, cum nec appareat in Mss. noſtris, videtur e §. 7. fluxiſſe ab operis.

τοὺς π. αὐτῷ) Scribendum puto αὐτοῦ, et in Pol. Interpr. *eius liberos* potius, quam *ſuos* lib. *Steph.* Forte αὐτοῦ. *Oxon.* αὐτῷ redit ad Severum, *liberos ſuos*, Severi puta, *Roma* furtim *educi*, ne *eſſent in* poteſtate *alterius*, i. Iuliani. *Reisk.* Malebam aliquando αὐτοῦ· ſed non tentanda videtur vulgata lectio. *Stroth.*

Veram ſententiam viderit Rsk., quae eſt quoque ap. Bg., fere e P., ubi τοὺς π. αὐτῷ e Noſtri uſu eſt pro αὐτοῦ, cf. 1, 9, 11. et 1, 2, 2. e., referturque ad Severum, proxime nominatum, ſed hic ſane pro αὐτῷ, ob formulam διὰ φρ ἔσχε et pr. v. πεμψ., quae agendi verba pertinent ad Severum, ſed ut αὐτῷ etiam procedat, quatenus haec narrantur a Noſtro, cuius rectionem in v. ἐκκλ. cum gen. ignorat Stp. Th., hic cum gen. loci, ex analog. ſaltem factam, quia reperi modo cum gen. perſ. ap.

ἐν ἑτέρου ἐξουσίᾳ. αὐτὸς[c] δ', ἅμα τῷ τῆς Ῥώμης ἐπιβῆναι, συλλαβὼν πάντας τοὺς τῶν ἡγεμόνων, ἢ τῶν ὅ τι δὴ [d] πραττόντων κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ

10. terius poteſtate. Ipſe autem ſimulac Romam ingreſſus eſt, comprehenſos omnes ducum liberos, aut etiam quocunque munere fungentium in

c) Ms. Ba. αὐτῷ δ' ἅμα λ. vitioſo pronominis caſu, cf. 1, 11, 5. e., ſed hic confuſis ος et ῳ, cum iota abſuiſſet in Ms., tanto facilius. d) Ms. Ba. ſic nobiscum diviſit, it. Ox. Pat. et Ed., facientibus Mss. rel. tacite cum Stp. rel. una voce ὁτιδὴ, ſed edd. al. interiicientibus comma 8, τι δὴ λ., cf. 1, 8, 17. e. 1, 10, 4. 2, 14, 9. e.

Ioſ. 2, 245. ſ. 8. l. 6. μέσον ἑαυτὸν ἐκκλέπτει τῶν πολεμίων, *per* medios *hoſtes ſe ſubducit*, it. cum diſerta pr. ἐκ ap. Diod. 2, 377. l. 9. τὸν ἀδελφὸν ἐξέκλεψεν ἐκ τῆς ὁμηρείας, *e* cuſtodia *ſurripuit*, it. ap. Polb. T. 1. p. 38. l. 6. ἐκ τῆς πόλεως, ſed cum ſolo acc. perſ. Ind. Sb. Hom. Rs. Or. V. 6. et Dem. Ael. V. h. Xen. Bach. cum Chr. Gs., tum paſſ. per participium Noſtri ſine caſu cum pr. διὰ ap. Polb. l. l. p. 548. m., at act. tropice, pro decipere, (ut ſimplex ap. Hom.) cum acc. perſ. et abl. modi ap. Abr. ad Aeſch. 2, 17. m. cum Schol. Soph. l. l. ib., cf. ad Vig. p. 584. Nr. 3. De re ipſa et Severo, extra Romam quidem nato, ſed ibi tamen verſato deinde, etiam liberos ibidem habente, v. Spart. p. 588. 590. 594. m. 595. i. ſq. In ſq. formula εἶν. ἐν ἐξ. fortaſſis eſt Lat. quid, cum nihil invenerim ap. Stp. Th. et Indd., cf. G. Th. v. *pot.* 971, 54. ſqq. et ſupra ad 2, 7, 7. e., ut in illa ſequentis §. ἐκ. cum gen. loci ſaltem eſt analogia, cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Lyc. cum Dem. Luc. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., dante hinc Sb. Ind. Lat. *intrare*, ſed Bg. e P.

πάντας) Intell. παῖδας, niſi forte hoc ipſum vocabulum exciderit. *Stroth.* Sed qua hic in regione? Bg. quidem e P. tenet id poſt ἡγεμ., ubi non exciderit ita facile, ut poſt ſeu ante πάντας, pro quo ipſo adi. tamen ſuſpiceris olim fuiſſe ſcriptum modo ſubſt. παῖδας, in litteris maiuſculis non admodum diſſimile. Sed, cum libri taceant, praeſtat manere in vulgato, ut Bg. cum P. tantum ſuppleverint ſubſt., ut alibi, quia ſolennis eſt ellipſis maxime in nominibus affinitatis poſt articulum cum gen. perſ. aliquo, cf. 2, 3, 9., ubi iidem Latt. Intp. explevere modo ſubſt. In ſq. membro liberiorem P. ſequitur Bg. tantum in ſenſu formulae πράττειν τι κατὰ λ., ſua Lat. e Sb. Ind. ſumens, dum Stp. Th. 3, 520. G. ſqq. norit modo affinia, πράττειν τὰ πράγματα, etc., quo de cf. et Sb. Ind. v. πραγμ. it. Bud. C. 416, 40., ubi etiam nihil in noſtram rem, nec in Noſtri locum 7, 7, 13. τοὺς ἐκεῖσε πράττοντας, ubi v. πρ. modo eſt cum adv., per ellipſin ſubſt. τὰ πράγματα, et ſimul adi. δημόσια, etc., quibus caret quoque L. Boſ. p. 287. m., cf. ad Vig. p. 284. N. 15. Ind. Xen. M. S., in cuius loco 2, 9, 4. πράττειν, abſolute poſitum, ſimiliter capio pro remp. adminiſtrare ſ. publica negotia tractare, ut ap. Plut. Krg. §. 72. cf. Ind. it. Dem. p. 624. m. cum Harl. p. Cor. p. 145. N. 46. Rs. Or. V. 8. p. 139. m. it. Ind. Aeſch. ep. S. v. κακῶς et v. πρ. Pro qua notione an e Lat. *agere* et *gerere* peti quid poſſet, nolui diu quaerere, cf. Ind. Flor. agere *regnum*, (quo de et ap. G. Th.) Iuſt. v. *acta* it. Amm. Marc. agens — *provincias* et Gron. Obſ. p. 686. e. 790. m. Caeterum in rem huc trans-

Digitized by Google

πᾶσαν τὴν Ἀσίαν, Φρουρᾷ δοὺς, εἶχε σὺν αὐτῷ [e], ὅπως ἢ πόθῳ τῆς τῶν παίδων σωτηρίας οἱ ἡγεμόνες τὰ Νίγρου προδιδοῖεν [f], ἢ, μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας, φθάσωσί τι [g] κακὸν παθεῖν [h], διὰ τῆς τῶν παίδων ἀναιρέσεως, ἢ δράσωσιν

oriente et universa Asia, in custodiam datos habebat secum; ut aut desiderio liberorum duces rem Nigri proderent, aut, si durassent in benevolentia erga illum, prius aliquod malum paterentur liberorum caede, quam facerent ipsi. Ac-

e) Ms. Ba. αὐτῷ· ὅπ., quem lenem ferunt etiam Ms. Vi. et edd. A. rel, tenentibus asperum al. cum Latt. Intp., quod et melius ob v. εἶχ. et perspicuitatem. f) προδιδοῖεν Ms. Ba. mendose. g) Ms. Ba. nobiscum et cum edd. quibusdam sic accentu reclinato, sed Mss. rel. tacite cum Stp. φθάσωσι τὶ et rel. h) παθεῖν Bs. 2. mendose.

feram Spartiani terna, in Sev. p. 599. Plautianum *ad* occupandos *Nigri* liberos *misit*, it. p. 694. i. *Nigri* liberos *ad* se *adductos* in *eo* habuit *honore*, quo *suos*, sed in Nigr. p. 652. i. *Fulvium* ad *occupandos* adultos *Nigri* filios *misit*, ubi in N. ad Nostrum respicitur sine loco quo.

φρουρᾷ δ.) Bg. e P. per formulam syn. casus alius e praep. cum subst. pro nudo dat., sed severior Sb. Ind. „custodiae *mandans*" non tenente G. Th. ipsam formulam *custodiae* dare *quid*, sed *tradere custodiae*, syn. illi Sb., unde fortassis Noster duxit, cum Stp. Th. et Indd. taceant de Gr. phrasi. In participio autem hoc, copulato cum pr. συλλ. sine copula, eadem est res, quae §. 7. Sed ad sq. τὰ Ν. πρ., deserto P., recte Bg., forsan e Sch. in „πρ. *proderent* res *eius*" supplet subst. πράγματα, quod Noster omittit hic, variando cum §. 5.

ἢ μένοντες — ἢ) Non est hic loci dissimulandum, quantum sibi indulgeat Pol. Adeo nihil fere ex Graeco reddidit. Ita igitur hunc locum interpretamur, *aut* mali *aliquid* prius *patiantur* propter *occisos* filios, *quam* ipsi *agere* occupent. *Oxon.* Ne tirones circa posterius ἢ haereant, praesertim cum Politianus haud accurate locum reddiderit: notandum est, illud non *aut* sed *quam* significare, quod refertur ad comparativum, qui inest verbo φθάνειν, sicut in isto Homerico Od. XI, 58. supra allegato, (3, 1, 2. e.) Sensus est, ut, si a partibus Nigri stare perseverarent, prius aliquid mali acciperent, quam Severo infligerent. *Stroth.*

Sensum hunc quoque severius dedit Bg., prorsus e Sch., ut et Sb. Ind. liberius in φθ. „*prius* acciperent *aliquid* detrimenti, *quam* ipsi *darent*, (cf. 1, 17, 16. m. at in v. μεν.) ἐπὶ τῶν σπονδῶν (ex Eutr.) Sic 516, 34." ex h. l., moniturus ita de rectione pr. ἐπὶ cum gen., dum quis in v. μ. *quietis* possit requirere pr. ἐπὶ cum dat. s. abl., (qualis est in syn. formula μεν. ἐν τοῖς λ.) et per se suspicari confusionem solennem in τῆς — εὐνοίας et τῇ — εὐνοίᾳ, s. litterae ς cum iota postscripto; ut tamen nihil sit novandum, cf. 2, 1, 15. m., illustrante Stp. Th. 2, 877. B. m. sine Vs. nostrum locum modo e Latt. syn. *manere* in *fide* et *amicitia*, quod postr. tantum est ap. G. Th., respiciente Nostro ad §. 8. τῆς εὐν. καὶ πισ., unde hic ad variandum modo unum subst. repetit, analogiam saltem in phrasi secutus, nisi et Lat., ut in εὐν. cum pr. πρὸς usum Dem. 278, 11. 472,

τὴν ἐπὶ [l] Γαλατίας τὲ καὶ Ἀσίας [m], φθάσαι [n] θέλοντες τὸν Ταῦρον [o] ὑπερβῆναι, ὡς [p] ἐντὸς τοῦ ἐρύματος γένοιντο. 12. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, περαιω-

tim versus Galatiam atque Asiam: prius cupientes Taurum transire, ut intra munitionem essent. 12. At vero Severi exercitus, cum per-

l) Mas. Ba. et Vi. ἐπὶ τῆς Γαλ., addito ob prius τῆς Ἀσ. iterum secundo art., ut 3, 1, 8. e. Tum male pr. ἐπὶ omissa in edd. B. 2. L. et Par. 1. m) In Ma. Ba. colon, ut in Ms. Bg. n) Hoc accentu quoque est in Ms. Ba. diserte, ut tacite in Mss. rel. cum Stp. rel., sed φθᾶσαι per circumflexum in A. al., cf. 2, 5, 15. m. 2, 8, 17. e. o) Vitiose τῦρον A., unde Τῦρον Ba. et Par. 1. p) Pro edd. καὶ ἐντὸς λ. est in edd. Ing. ἵνα, sed in Mss. tribua ὡς ἐντ., v. N.

τέρμα, 559. i. 565. e. Ind. Luc., in cuius loco 1, 112. l. 9. Gs. reddit cum Bg., ad ellipsin, quam Fisch. l. l. suggerit, non respiciente L. Bos. p. 385. sqq.

Ἀσίας) immo vero Κιλικίας aut Καππαδοκίας. *Reisk.* Nihil variantibus libris, nec P., qui modo negligit ordinem, licet *Asiam* sumi hic sensu, quo dr. pro Asia propria, (v. Cell. l. l. p. 5.) et pro *reliqua Asia* s. reliquae s. aliae partes Asiae propriae, ob priorem partem Γαλατ., quam ab illa Asia propria exclusam diserte dicit Cell. l. l. p. 5. m., pro varia quidem Asiae notione. In τὴν ἐπὶ Bg., deserto P., iterum ut §. 2., hic me intelligente ὁδὸν, et quosdam *fugisse* s. *properasse* ad *vias*, (suppleto κατὰ simul,) quae ferrent ad Galatiam et Asiam propriam. In sq. φθ non est Bg. negligens cum P., cf. 1, 12, 5. m.

καὶ ἐντὸς λ.) Forte ἵνα καὶ vel ὅπως καὶ scribendum, aut etiam sine καί. *Steph.* Fortasse ἵνα propter sequentem γένοιντο. *Oxon.* vel ὅπως. *Leisn.* (ad finem Ox. Nor., sed in m. Ms. Bg.) Leg. ἵνα vel ὅπως. *Idem.* Leg. γενέσθαι pro γένοιντο. *Reisk.* Aperte falsa est haec editorum lectio. quare libenter amplector Codicis ὡς ἐντὸς κ. λ. *Stroth.*

Ex h. l. etiam Sb. Ind. „καὶ pro ὡς s. ἵνα, “ quorum utrumque per se latere potest in vulg. καὶ, quoad litteras, magis, quam Stp. ὅπως. Quae cum sint coniecturae, quae valere possunt modo tum, ubi Mss. addicunt approbantque: hic praeferri debet, quod praebitum a Mss. iam suscepimus, quia requirebat tum sensus, tum rectio, (quia post particip. θελ. per sq. καὶ cum finito tempore non procedebat series grammatica, nec ulla talis enallage temporum aut modorum,) cum ipsius P. consensus cum Mss., et quia Rsk. mutatio verbi γένοιντο in γενέσθαι erat non modo contra libros, sed et forte contra litterarum vulg. ductum. In τοῦ ἐρ. autem respicitur ad 3, 1, 8.

ὁ δὲ) In adversativa libere Bg. e P. per duplicem illam, cf. 1, 8, 5. m., deserens eiusdem brevitatem ad v. περ., ubi Sch. „traductus per agrum“ ignorante Stp. Th. rectionem v. cum pr. δ., quam habui ex Ind. Fi. Aesch., ut scripturam Stp. in Κυζ. e Stp. Byz. p. 484., quae et verior e Lat. illo Bg. (cf. G. Th.) qui in χωρ. e P., haud dubie pro illo Lat. ad 2, 10, 13. sed per syn. ad v. ἠπ. cf. 2, 13, 5., h. l. iter properanter prosequi usque ad hostium castra et munitiones apud Taurum; variante Nostro per formulam ὁμ. οὖσ. pro mero adi. ὁμ. 1, 15, 2. ex analog. cf. ap. Di. H. Sb. T. 2. τοὺς μὲν, ὁμόρους ὄντας Λακεδαιμονίοις, Luc. Xen. Pol. Z. et Is. P. M.

θεὶς διὰ τῆς Κυζικηνῆς[q] χώρας, διαβάς τε ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν, ὅμορον οὖσαν, ἠπείγετο. ὡς δὲ διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, εὐθὺς ἐν πᾶσι[r] τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις στάσις καὶ διάφορος γνώμη ἐνέπεσε ταῖς πόλεσιν[s], οὐχ οὕτω τῇ πρὸς τοὺς πολεμοῦντας βασιλέας ἀπεχθείᾳ τινὶ ἢ εὐνοίᾳ[t], ὡς ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ

measset Cyzicenum agrum ac transisset in Bithyniam confinem, pergebat. Ut autem divulgata est fama Severi victoriae, statim in omnibus nationibus illis seditio et discordia invasit civitates, non tam belligerantium imperatorum odio aliquo aut studio, quam aemulatione ac con-

q) Κυζικινῆς A. al., sed in Lugd. obscurum, quid esset, praeter extremam νῆς syllabam pravam, v. N. r) Ms. Ba. ἐν πᾶσιν ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσι στασ. v. N. s) Colon hic in Ms. B t) Mss. Ba. et Ve. ἀγνοίᾳ v. N.

p. 49. e. per syn. v. ὅμοροι προσοικοῦντες ἡμῖν λ. it. sine Ind. Thuc. 378, 29. ὅμοροι τοῖς — οἰκήσαντες.

ἐν πᾶσι λ.) Ms. glossam produnt hic ista, primum dissensus reliquorum Mss., tum manifesta vis in transposito pron. et adscito ν ἐφελκ., tum P. libertas, qui omittit tamen adi. πασ., etsi cum Ms. praeponit pron., unde concurrunt duo in vicinia adi., quae Noster eleganter disposuerat in loca diversa, ante subst. et post; sicut nec oritur ex ordine novo laevitas maior. Existimo autem in πᾶσι τοῖς ἔθν. ἐκ. respici gentes et provincias, nominatas §. 11. sq., per quas tum Nigri milites fugiebant, tum Severi, ut victores, proficiscebantur; etsi e §. 17. sqq. apparet, in primis Bithyniam indicari, eum duabus gentibus suis et urbibus, Nicomedia et Nicaea, a Cyzico diversis situ, cf. Cell. n. o. a. et Koehl. tabb., tenente Bg. e P. ad formulam διαφ. γν. privum subst., e Cic. p. Mur. seditionem ac discordiam *concitare*, cf. G. Th. qui poterat e notatione explicare Lat. Bg. quasi *diversa corda*, i. diversas sententias, diversos sensus, diversos animos, it. studia contraria s. diversa, quorum aliquid Noster cogitarit, hic de suo scribens in διαφ. cum γν., sed cum aliis Gr. partim in v. ἐνεπ. cum subst. στασ. it. cum dat. (ταῖς πολ.) et simul cum pr. ἐν, cf. Srp. Th. 3, 316. C. e. Ind. Dion. C. νέμεσ. de affectibus orientibus, στάσις τοῖς περὶ τὴν Ἀρσινόην οὖσιν ἐνέπεσε 328, 43." Rs. Or. V. 4. cum V. 3. p. 472. N. 20. Polb. Thuc. (ap. quem et cum εἰς, cf. Abr. Dl. p. 225. i. ut ap. Dem. 424, 3. sq.) Phoc. Schier. Hom. Ἰλ. δ', 385. Herdt. 636, 95. Dem. 1214, 1. sine Ind. it. Suid. 1, 742. i. (ubi Vs. *incessit*, syn. Bg. e P.) et Obs. M. A. V. 3. p. 144. sq. Caeterum e Lat. Bg. ad πολ. melius forte sit, pr. ἔθνεσ. intelligere de provinciis et terris. Mox Bg. e P. subst. ἀπ. cum pr. πρὸς libere per syn. gen., resolvendum illum sane per praep. *adversus* etc., tenente Stp. Th. aliunde Nostri hanc rectionem, qui variarit cum 1, 1, 3. cf. Ind. Sb. cum syn. εἰς.

εὐνοίᾳ) Male Cod. ἀγνοίᾳ. *Stroth.* Sane ob oppos. ἀπεχθ., ubi Bg. e P., it. in sq. ἐρ., ubi Stp. Th. 1, 1255. G. e. pravo libri numero huc respicit per idem Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) h. l. pro studio certandi, (nobis

πρὸς ἀλλήλας [u], φθόνῳ τε καὶ καθαιρέσει τῶν ὁμοφύλων. ἀρχαῖον [x] τοῦτο πάθος Ἑλλήνων [y], | tentione inter sese invidiaque, 14. ad eversionem suorum gentilium. Vetus hic morbus

u) In Ms. Ba. ἀλλήλας· φθόνῳ τε modo, nec in sqq. aliud quid, praeter vulg., nec in Mss. rel. et edd. v. N. x) A. 2. ἀρχαῖον, unde ἀρχαῖον B. 1. rectiori quidem accentu. y) In Ms. B3. colon.

Zanksucht s. *Streitsucht*,) quia et pr. et sq. φθ. sunt quoque e genere affectuum; non tenente me, qui alius ζηλ. copularis cum ἐρ., sed cum sq. φθ. cf. Gottl. Plat. Menex. p. 43. N. 12.

καὶ καθαιρ.) Forte ἐπὶ καθαιρ. *Steph.* Bg. probat Stp. ἐπὶ (ad m. Ms. Bg.) *Leisn.* studio *pessumdandi* populos *secum cognatos*, gentiles. *Reisk.* Utrique durum est, hanc vocem positam esse pro καθαιρέσεως πόθῳ, sed tamen non magis placet Stp. ἐπὶ καθ., quod ab Herodiani scribendi consuetudine abhorret, qui nimium paria paribus relata amat, atque ita συμμετρίας studio tenetur, ut haud raro inde perspicuitati officiat. Num forte καὶ μίσει? Certe infra c. 3. dicit τῷ αὐτῷ ζήλῳ καὶ μίσει. *Stroth.*

Cuius correctio, quanquam adiuvari potest sic, ut e pr. καὶ eadem vox repetita sit, (quod genus vitii non raro occurrit,) et in rel. syllabis αιρεσει latere credas μίσει, sicut Stp. ἐπὶ per se in καὶ, tamen ad emendandum non inclinamus, ubi Mss. tacent, et res expediri potest interpretando, quod facit perite Rsk., dum substantivum, significans per se *actum*, explicat per *studium*, s. *conatum*, quod et nos ante fecimus in subst. ἔριδι, (cum Cl. ad Hom. Ἰλ. ή, 111. ἐξ ἔριδος, *prae* contentionis *studio*, ut forte iam ib. ά, 8. sumendum,) et Rsk. idem iam in subst. τιμωρία Or. V. 4. p. 222. N. 30. Eius rei et praesidii ad interpretandum triplicem hic pono causam, primam quidem philosophicam, quia omnis actus requirit conatum continetque, binas vero philologicas, quarum una ducitur ab analogia, (quia etiam verba, quae proprie in arte dicuntur, *activa* vulgo interdum intelligimus tantum de conatu et voluntate agendi, et quia alia, quae de verbis talibus valent, quoque in substantivis affinibus locum habent, ut cum eandem tenent rectionem,) sed altera nostro loco est propria, quod Noster ipse explicat se per syn. formulam §. sq. καθαιρεῖν θέλοντες. Sed prima causa poterit et revocari ad philologicam, sumta metonymia ista effecti pro causa; ubi intelligunt etiam voluntatem et studium, ut diserte Bauer. in phil. Paul. p. 241. m. g) et p. 243. c). Unde recte Ing. non hic obsecuti sunt voluntati Stp., sed properantius Bg., qui propterea et in Ms. suo post φθ. τε comma posuerat, deserens melius P. libertatem hic reliquam, et de suo addens pron. possess., cf. 2, 2, 5. ad τοῖς οἰκ., ut de subst. καθ. Krb. Obs. p. 309. sq.

ἀρχαῖον) Iustin. 8, 1, 1. *Graeciae civitates dum imperare singulae cupiunt, imperium omnes perdiderunt: quippe in mutuum exitium sine modo ruentes, omnibus perire, quod singulae amitterent, non nisi oppressae senserunt*, cf. Tac. 6, 422. 2. *Boecl.*

In rem cf. N. ad Iust. l. l. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 614. e. „dissidia quidem inter vicinas urbes et municipalis aemulationis exempla ap. historicos nonnunquam legas, sicut Lugdunensium cum Viennensibus, Puteolanorum cum Capuanis ap. Tacitum, Nicomediensium cum Nicaeen-

οἱ, πρὸς ἀλλήλους ϛασιάζοντες ἀεὶ, καὶ τοὺς ὑπερέχειν δοκοῦντας καθαιρεῖν θέλοντες, ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκείνων γηράσαντα, καὶ παρ' ἀλλήλοις z) συντριβέντα, Μακεδόσιν εὐάλωτα, καὶ Ῥωμαίοις

Graecorum, qui mutuis seditionibus semper laborantes ac eminentiores subvertere cupientes, consumserunt Graeciam. Sed illorum quidem status senio confectus, et mutuis cladibus attritus, Macedonibus expugnabilis, ac Roma-

z) παρ' ἀλλήλους Lugd., v. N.

sibus l. 3. c. 2. Laodicensium cum Antiochensibus l. 3. c. 6. Tyriorum cum Berytiis l. 3. c. 3. ap. Herodianum" it. Casp. Barth. Adv. p. 1067. „non solum mendaces Graecorum populi dicuntur, sed suo ipsorum exitio turbulenti seditiosi" hac allata Nostri §. sine Vs., quam liberam dedit Bg. aeque, ac P., e quo maxime omittit v. δοκ., cf. 1, 12, 3. pro *qui* inter *se* dissidentes *semper*, et *cupientes* evertere *eos*, *qui* viderentur *eminere* s. superiores esse ac potentiores, cf. Ind. Dem. v. ϛασ. cui add. 1440, 17. coll. l. 23. sed de v. καθ. Bud. C. 935, 40. Suid. 2, 221. l. 223. l. Abr. Dl. Th. p. 509. e. Ael. V. h. p. 132. sq. N. 14. sq. Krb. Obs. p. 309., servante Stp. Th. 3, 1323. F. e. ad ἐτρ. plena P., non item Bg., nec Bud. C. 1233, 5. „exhauserunt vires Graeciae" h. l. debilitarunt se universos, cf. Exc. ad 1, 3, 1.

παρ' ἀλλήλοις) Rectius fortasse παρ' ἀλλήλων. De Graecorum autem morbo isto meminit etiam Pausanias in Achaieis et Xenoph. in Hellen. ut Schottus annotat. *Sylb.* Ferri potest etiam dativus, immo et accus. v. d'Orv. Char. p. 501. (ad p. 97. v. 1.) *Leisn.* (qui et in m. Ox. ad v. γηρασ. signarat „Lat.") Forte καὶ περὶ ἀλλήλοις. *Reisk.* Haud accurate haec reddidit Pol. Potius, eum ad τὰ ἐκείνων intelligendum sit πράγματα, ita reddi debebant: *cum* vires *illorum* senescerent, *atque* ab *ipsis* invicem *contererentur.* probo etiam Sb. coniecturam παρ' ἀλλήλων. *Stroth.*

Verterat P. formulam illam neutralem cum gen. pers., ut alii in aliis, per ipsas statim personas ad sensum satis plane, sed Sch. in „γηρ. inveterata, *res* senio *confectae*, συντρ. res *attritae* inter *se*" ostendens recte Strothi ellipsin, quam et cogitarit Bg. in suo; dum Noster hic scribit iterum cum quadam redundantia et explicatione prioris v. ἐτρυχ. per duo alia tropica; cumque potuerit modo sic ponere καὶ οὕτω τὰ μὲν ἐκείνων Μακεδόσιν λ., pro copia sua addit illa bina, γηρ. καὶ π. ἀλ. συντρ., sine quibus sententiam et seriem procedere, quisque intelliget, credo, vel non addito illo nostro καὶ οὕτω, et ἀλλὰ adeo servato. Sed amat ille copiam, ut scriptor elegans; ubi sane in utraque formula fit Lat. quaedam, nihil tenente Stp. Th. nec me, (qui h. l. τὰ ἐκ. πράγματα ceperim pro rep. et civitatibus singulis, ubi tamen reditur deinde ad vires opesque pecuniarias et militares, ad ipsasque urbes et castella, terras et agros, vastatos, debilitatos, exhaustos, quae et insunt in sq. συντρ., aeque ac in pr. ἐτρυχ.) sed G. Th. 389, 85. in v. „*senescit* otio *civitas*, i. torpescit, (sed in v. *consenescere* 1169, 23.) metaph. debilitari, languidum, imbecillem fieri" ut sine explic. in v. *attrita* bellis *Aethiopia*, it. *attriverant* alteri *alteros* e Sall. Iug. 79, 4., cf. de Gr. γηρ. tropico Ind.

δοῦλα γεγένηται [a]. τὸ δὲ πάθος τοῦτο [b] τοῦ ζήλου καὶ φθόνου μετῆλθεν [c] εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς ἀκμαζούσας πόλεις. κατὰ μὲν οὖν τὴν Βιθυνίαν, εὐθὺς μετὰ τὰ ἐν Κυζίκῳ Νικομηδεῖς μὲν Σεβήρῳ προσέθεντο, καὶ

16. nis servus factus est. Iste
autem morbus aemulationis et
invidiae transiit ad nostra aeta-
17. te florentes civitates. Ita-
que in Bithynia statim post res
ad Cyzicum gestas, Nicome-
dienses quidem Severo se ad-

a) Ms. Ba. γεγένηνται. plurali verbi posito cum neutro plurali, pro singulari, ut 2, 6, 11. i. 1, 14, 12. et 2. b) Ms. Ba. τούτου τοῦ ζ. v. N. c) Ms. Ba. μετῆλθε καὶ εἰς λ. v. N.

Luc. et Ael. V. h. et de Lat. *senescere* Ind. Corn. N. cum N. ad 7, 5, 3. Ad παρ' ἀλλ. vero Sb. Ind. quoque „pro παρ' ἀλλήλων" suo more, ubi sufficiant Leisn., ut in Var. L., per se non prava, tamen operarum est vitium modo, tacentibus libris rel. Ad sqq. Sch. „εὐ. expugnatu *facilia* illis *facta sunt*, δ. *res* Graecorum *factae sunt* servilis *conditionis*" in postr. huc spectante Srp. Th. sine Vs., cf. de εὐ. Poll. Suid. 1, 881. m., ubi notio τοῦ εὐ latet in Bg. Lat. per se, ut alibi.

τὸ δὲ πάθος) Potes τὸ πάθος et hic, ut alibi reddere per *morbus*. Nam et civitates, ut *nasci* et *mori*, sic *aegrotare* dicuntur, de qua re P. Faber Semestr. 1, 9. p. 58. Cort. ad Sall. Cat. 36, (6. *tanta vis morbi*, uti *tabes*, plerosque *civium* animos *invaserat*.) Exemplum urbium, Lugduni et Viennae in Gallia, simili invidia et aemulatione mutuum exitium quaerentium, v. ap. Tac. H. 1, 65. *Leisn.*

Redit Noster ad §. 14. rem propositam, eodem vocabulo et ibi usus, tropico sensu, pro affectu, i. vitiosa et nimia cupiditate vel aversatione, (cf. Stp. Th. cum Ind. Dem., cui add. 293, 15. ταὐτὸ τοῦτο πάθ.) hic quidem addito gen. aliquo affectus ipso. Sed Ms. res prima in pronominis casu alio iterum, v. §. 10. i., hic orta fuerit e sq. syllaba, quia cum Mss. rel. quoque P. ostendit modo vulg., nec Noster aliter copulat pronomen demonstr., nisi cum priori subst., ut hoc utrinque muniatur aliquo articulo et pron., cf. 1, 17, 7. τὸ παιδίον τοῦτο et 2, 1, 16. τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου. per syn. pron. idque praemissum. Sed altera Ms. res habet non modo demtum iterum ν ἐφελκ., cf. 1, 2, 7. 1, 14, 14. m. 1, 17, 18., verum quoque additum καί, pro *etiam*, i. similiter, cf. 2, 13, 1., quale quid non apparet ap. P. in hac quidem regione, sed in sq. membro, ubi libere *etiamnum* ille addit, in Gr. ponendum statim post artic., εἰς τὰς καὶ καθ' ἡμ. λ., ubi per se excidere potuit ob sq. καθ' simile; unde hoc tantum suspiceris, si in marg. steterit olim, a librario Ba. Ms. illuc translatum esse, ubi nunc exhibet, sed tamen non commode, quia illud καί requirat et alias civitates, qualis a Nostro in pr., praeter Graecas, non memorantur; ut nec in altero P. loco necessario desideratur, sed P. alibi quoque nimis liberalis est in particulis temporis adiungendis, desertus a Bg. tum in formula καθ' ἡμ. cf. 1, 14, 7. tum in v. μετ., ubi et Sch. aliud *invasit* addit, pro quo Bg. severius, pro coepit esse, oriri.

μετὰ τὰ ἐν K.) Bg. plane e P. explet cum subst. πράγματα quoque particip. γενόμενα, (quibus augendus L. Bos. Ell. p. 283. sqq.) tum perite cum

πρέσβεις ἔπεμπον, τήν τε στρατιὰν ὑποδεχόμενοι, καὶ πάντα παρέξειν ὑπισχνούμενοι. Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει, τἀναντία ἐφρόνουν, καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο [d], εἴ τε τινὲς ἐκ τῶν φυγόντων κατέφευγον πρὸς αὐτοὺς, καὶ τοὺς πεμφθέντας ὑπὸ τοῦ Νίγρου [e] φρουρεῖν Βιθυνίαν. ἑκατέρωθεν οὖν ἐκ τῶν πόλεων,

iungebant, ac legatos mittebant, exercitum accipientes, et
18. omnia se praebituros pollicentes. Nicaeensium autem, odio adversus Nicomedienses, contraria erant studia: atque isti exercitum Nigri suscipiebant, si qui ex fuga se receperant ad ipsos, sive qui mitterentur a Nigro ad tuendam Bithy-
19. niam. Quocirca ex utris-

d) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al. e) Comma hic in A. et B. v. N.

eodem capit pr. ἐν pro εἰς, f. Nostri κατὰ §. 11, et περὶ 3, 7, 5., ad variandum, qua de vi cf. Cas. ad Ath. 2, 88. Per. ad Ael. V. h. 2, 25. p. 132. N. 12. cum Ind., Wess. ad Diod. 1, 695. N. 92. it. 2, 167. N. 78. D'Orv. Ch. p. 14. m. et 360. i. Gron. N. ad Herdt. p. 142. a. e. cum Ind., Abr. ad Aesch. 2, 247. i. ad Luc. 2, 36. N. 73. Vig. p. 587. m. cum N., Fi. diss. ad Hebr. p. 25. N. et ad Well. p. 359. e. Krb. L. N. T. p. 222. Nr. 23. (cui add. Io. 8, 20) tum Indd. Palaeph. Polb. et Z. Xen. cum Bach. ad Ages. 2, 23.

ὑποδεχόμενοι) Leisn. in m. Ox. „F. ὑποδέξεσθαι“ e P., credo, quem recte deserit Bg., accipiens participium praes. temporis propria notione, ubi cum altero sq. debet resolvi per copulam; etsi eadem particip. saepe pro fut. valent, et pro supino, in primis post v. πεμπ., quod tamen hic, absolute positum, expleveris per illa 2, 8, 14. e. συνηδόμενοι αὐτῷ, qua occasione sane fecerint et illa Nostri sqq., ut et in sq. παν. παρ. supplemento opus, v. c. τὰ ἐπιτήδεια αὐτῷ, τῇ στρατιᾷ, aut τὰ αἰτούμενα ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Σεβήρου.

τἀναντία ἐφρ.) P. deseruit et Sch. in „ἐν. *contrarias* partes *tenere*, ἐφρ. *studebant* partibus *contrariis*“ ut Stp. Th. 4, 209. D. e. „τ. φρονεῖν, *contrariis* part. *favere* s. *studere*“ subiecto Nostri loco sine Vs., quae liberrima ad Luc. 1, 667. l. 35., variante mox Nostro in τὸν στρ. cum §. pr. τὴν στρ., ut Bg. in Lat. ad v. ὑπ., qui in sq. εἴ τε — καὶ e P. partim, dum ille τὸ non plane neglexit, quod tamen hic proprie cohaeret cum sq. καὶ, et ab εἰ divellendum, ut rectio sibi Nostri constet in v. ὑπεδεχ., quod est cum particula εἰ, et simul iterum cum acc., pro *tum* si *qui* e *fugientibus* confugerant *ad* ipsos, *tum* missos *a* N. s. tum eos, qui confugerant, tum eos, qui missi erant rel., lusum me ita Nostri in v. affinibus in vicinia φυγ. κατεφ., simpl. et compos., non perimente. Sed de commate post Νιγρ., liberum reliquimus, quia in inf. post v. πέμπειν duplex est supplementum, vel ὥστε, vel εἰς τὸ, cf. 2, 12, 11. m. et 10., quorum prius magis desiderat comma.

ἑκατέρωθεν) Bg. e P. retinet tum mutatam dicendi rationem, (in adv.

ὡς ἀπὸ στρατοπέδων, ὁρμώμενοι, συνέβαλλον [f] ἀλλήλοις· καὶ, μάχης καρτερᾶς γενομένης, πολὺ περιεγένοντο οἱ τοῦ Σεβήρου. Φυγόντες [g] δὲ οἱ τοῦ Νίγρου κἀκεῖθεν [h], ὅσοι περιελείφθησαν, ἐπὶ τὰ στενὰ τοῦ Ταύρου ἠπείγοντο [i], ἀποκλείσαντές

que urbibus quasi e castris egressi milites concurrerunt: magnoque commisso proelio, longe superiores fuerunt Severiani. Fugientes autem Nigriani inde etiam, qui supererant, ad angustias Tauri properabant: clausamque

f) συνέβαλον Ms. Ba. v. N. g) φεύγοντες Mss. tres, v. N. h) Sine iota κἀκ. B. 2. R. et B. 1. L. cf. 2, 10, 18. i) Colon in Ms. Ba. cum ed. Bc. 2., ut punctum in A. Stp. rel., sed comma B. 1. R. al.

accommodato ad subst. sq., pro *utrinque* igitur *ex urb.*, i. e. ab utraque parte s. utrique illi exercitus, intra urbes istas excepti, non vero cives illarum, diverse animati; cum et Lat. ponant adverbia loci simul cum suis loci substantivis, v. c. Virg. Aen. 7, 209. hinc — ab *sede* rel., cf. 1, 4, 8. m. ad μήκει λ.) tum suppletum subst. οἱ στρατιῶται ad v. ὁρμ., quod sane contextus iubet cogitari, quia in superioribus etiam memorati sunt urbium istarum incolae nominatim, Νικαεῖς et Νικομηδεῖς, quorum deinde nulla mentio inter victos et victores, sed modo exercitus Nigri ac Severi.

συνέβαλλον) Congruentius συνέβαλον, tempore aor. *Sylb.* Quod ipsum Ms. praebet, consentiente P. et inde Bg., sed ut in talibus nihil sit certi et tentandum, etsi confusio saepe accidit et varietas frequens est in simpl. et dupl. λ, cf. 1, 15, 6. m. et hoc cap. §. 3., pro quo hic variat Noster, (in v. συμβ. addito dat. pers., sed omisso subst. στρατεύματα, ob iam praeced. alium nominativum ὁρμ.) tum Bg. e P. ad sq. καρτ., (cf. §. 3. et Luc. 2, 559. l. 34. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μ. κ. cum *diu* fortiter *pugnatum esset*,) it. ad γεν. cf. 1, 11, 5. Fi. Theo. 7, 4. et Diod. S. 1, 310. l. 17. prae quo est severior in formula οἱ τ. Σ., cf. §. 11., quanquam ad sensum res eodem redit, cum Severus ipse interfuerit rebus, cf. §. 1. 17. et cap. sq. §. 4. e., quanquam negant id Angli ap. Heyn. H. 4, 1046. i. In rem ipsam Dio C. p. 1247. l. 6. μετὰ ταῦτα, μεταξὺ τῶν στενῶν, τῆς τε Νικαίας καὶ τῆς Κίου, πόλεμος αὐτοῖς μέγας γίνεται καὶ πολύτροπος, post quae describit pugnae fortunam variam, quae ab initio fuerit ap. Severianos, tum ap. Nigrianos, denique vero iterum ap. priores, pergens p. sq. i. (quae pertinent maxime ad Nostri §. sq. ὅσοι περιελείφθησαν,) καὶ ἂν πανωλεθρίᾳ τούτους διέφθειραν, εἰ μὴ ἡ πόλις ἐγγὺς ἦν, καὶ νὺξ σκοτεινὴ ἐγένετο.

φυγόντες) Perperam in Cod. φεύγοντες. *Stroth.* Nempe cum alibi pro vulg. aor. ponunt Mss. tempus praes., cf. 2, 10, 17. e. 3, 1, 11. e., tum h. l. Glossator variare voluit cum §. 18. e., manente P. quoque in vulg. tempore quidem, non item textu et ordine. In κἀκ. quidem respicit Noster ad §. 4., ut Leisn. in Ox. supra v. περ. „1 Thess. 3, 1." volens potius ib. 4, 15. 17., quae duo loca inter se comparare debuit L. Bos. Ell., ad genus ellipseos constituendum, quia in poste. loco additur particip. ζῶντες, quanquam, ob adiunctum attic. οἱ, appositio quoque statui potest, cf. Glass. phil. ed. Dath. p. 317. Nr. 2. i., aliam ellipsin spectante P., sed

τε τὸ ἔρυμα, ἐφύλαττον. ὁ δὲ Νίγρος [k], φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος, ὡς ᾤετο [l], αὐτάρκη, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἠπείγετο, στρατὸν ἀθροίζων καὶ χρήματα.

Ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, περαιωθεὶς διά τε Βιθυνίας καὶ

21. munitionem tutabantur. At Niger, custodes relinquens munitionis, ut putabat, sufficientes, Antiochiam versus contendebat, exercitum collecturus et pecunias.

Severi autem exercitus cum transisset per Bithyniam et

k) Abest νίγρος in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Vi. v. N. l) ὡς ᾤετο non sunt in Ms. Ba. inclusa commatibus. *Mart.* nec in edd. omnibus, cf. 3, 1, 16.

non necessariam. Mox in τὰ στρ. τ. T. variatur cum 3, 1, 8. ordine et omisso subst. ὀρ., quod tamen P. libere addit, liber idem in numero ad sq. membrum, unde Bg. simpl. in v. cum Stp. Th. aliunde, (cf. 1, 12, 16.) ubi et 4, 232. G. m. Bg. ad sq. ἐφ., pro P. syn., cf. 2, 13, 13., e cuius ratione in ἐπ. per pass. non opus est deinde suppleto ad v. ἐφ. pronomine αὐτὸ, quo Sch. tendit, addito subst. *munit.*

ὁ δὲ Νίγρ.) Male hic in Mss. omissum est nomen Νίγρος, quod cum Va. quoque P. servat, cum vix e pr. οἱ τοῦ Νίγρου tacite repeti queat, et pro ὁ δὲ saltem debuerit esse αὐτὸς δὲ, ut de principe persona et duce exercitus dominoque; quanquam, ὁ δὲ sumto pro οὗτος δὲ, simile quid admisit Gesn. in Mag. in erud. T. 2. p. 219., post *Cartesiani* intervallo subiiciens *At ille* rel., cogitans Cartesium, nominatum modo in affectis. In sq. φρ. Bg. ad sensum bene, per concretum Lat., quorum abstractum tamen aeque recte e P. tenuit Sch. „praesidium *sufficiens*“ cf. Stp. Th. 2, 1500. C. e. sine Vs. et in rem Xiph. S. 399, 36. Mox τὴν Ἀντ. e pluribus huius nominis urbibus Noster intelligere videtur hic illam Syriae, qua de iam 2, 7, 15. sq. dixerat, Nigrum ibi agitasse ludos, ut 2, 8, 10. habuisse domum et praetorium, cf. ib. §. 13. e. 2, 14. 11. 3, 1, 7., e qua urbe exiisse aliquando putandus est, quanquam non id Nostro memorante in prioribus, et forte nunc saltem ad Tauri munimenta dispicienda et praesidia curanda, quo facto, hic a Nostro dicatur illuc rediisse; nisi velis, Nigrum, post cladem ad Cyzicum, cui sane non interfuit, tamen, profectum ex urbe illa, adfuisse ap. exercitum in altero conflictu in Bithynia, ad Nicaeam, cum suisque fugisse ad Tauri munitiones, et deinde demum rediisse Antiochiam; nihil in hanc partem narrante Spart., nec in Nigro, nec in Severo, nisi c. 8. e. p. 604. m. *fusas* esse *item* (i. iterum, post Cyzicenam pugnam,) *copias* Nigri *ab iisdem* Severi *ducibus.*

ἀθροίζων) Congruentius ἀθροίσων, tempore futuro. *Sylb.* Res hic eadem est cum illa §. 17., quanquam et Bg. inclinat ad fut., idque fortassis e P. liberiori ratione per *ut*, pro supino vel fut. valente.

διά τε) Bg., e P. forte, omittit hic commode copulam, ne quis eam trahat ad pr. particip., cum pertineat modo ad sq. καὶ, et, ut alibi, praemissa sit, locanda proprie post subst. Βιθ., cf. 3, 2, 11. e. Γαλ. τε καὶ Ἀσ., ubi scripturam vulg. per simpl. ι tolerarat Ms. auctor, hic inconstans cum Ba. in altero Καπ., ad 3, 1, 9. nihil novante, quae duo Stp.

Γαλατίας[m], ἐμβαλὼν εἰς Καππαδοκίαν[n], προσκαθεζόμενος τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει[o], πράγματά τε εἶχεν οὐ μικρὰ, δυσβάτου διὰ στενότητα καὶ[p] τραχύτητα

Galatiam, ingressus Cappadociam, obsidione munitionem oppugnabat: negotiique habuit non parum, cum invia propter angustiam et aspe-

m) γαλατείας Ms. Vi. v. N. n) Ms. Ba. καππαδόκειαν, καὶ προσκ. quod καὶ interiectum dant quoque Mss. rel., ut προκαθ. Ms. Ve. solus, v. N. o) In Ms. Ba. punctum, ut in edd. A. et Ed. p) δὲ pro καὶ in Bs. 2. mendose.

Byz. modo per simpl. vocalem profert, it. Cell. n, o. a., ex analog. Nostro scribente in ἐμβ. cum adiunctis, cf. Stp. Th. 1, 679. B. e. cum Bud. C. 602, 39. Abr. Dl. Th. it. ad Luc. 2, 734. N. 6. (ubi propositam ellipsin pron. ἑαυτὸν ignorat L. Bos.) sed sine hostili vi et animo Hott. M. Cr. p. 193. e.

προσκαθεζ.) Ven. καὶ προκαθ. ubi καὶ quidem probo, verbum προκαθ. vero ineptum h. l. iudico. *Stroth.*

Errorem in verbo quidem esse solennem, et confusas praep., cf. 2, 13, 10. e., ostendant vel Mss. rel. et contextus, quia sermo est de obsidione, ubi solenne est προσκ., cf. Wess. ad Diod. 2, 345. N. 33. et super varia rectione, cum loci aut dat. aut acc. (quem Noster in medio ponens et inter utrumque verbum, ambiguum fecit liberumque, utri verbo iungeres, unde Bg., participium s. gerundium mutans in adi. subst., traxit acc. ad v. post.) vel cum aliqua praep., v. περὶ, ib. 1, 502. N. 27. Valck. ad Herdt. p. 430. N. 8., ubi comparat Lat. *adsidere*, cf. Plin. Pan. 12, 3., unde Sch. „exercitus *stativa habens* s. *assidens* obsidebat *munitionem*" Ind. Thuc. per similem locum 41, 38. προσκαθεζόμενοι τὴν — ἐπολιόρκησαν, *castris* positis *obsidere*, cui add. 355, 8. (ubi similis Var. L.) it. 81, 75. sed cum v. ἐξεπολ. 87, 79., it. cum dat. τῇ πόλει 22, 57. *obsidentes*, sed cum dat. πολιορκίᾳ 1, 11., qui Stp. Th. locus est, pro quo et dr. simpl. καθίζουσι ἐπὶ ib. 232, 8. sq. καὶ στρατόπεδον ἐποιήσ., it. in med. ἐκαθέζοντο 110, 51. p. sq. i. 127, 51. sed cum praep. 111, 85. καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, ubi sq. iterum στρατοπ. ἐποιήσ., sed l. 96. cum pr. περὶ, cf καθίσας τὸν στρατὸν 143, 58. it. ἐγκαθεζόμενοι 168, 6. et ἀντεκαθέζοντο 310, 68. opp. ἀντεστρατοπεδευ. Abr. Dl. p. 37. e. Vig. p. 291. e. Polb. Ind. v. πρ. cum Rsk. ad eundem p. 129. i., comparante me Liv. 2, 12. i. sedendo *expugnaturum* se *urbem*, it. compos. *considere*, quo de cf. G. Th. 175, 83. Sed καὶ, intrusum a Mss. in pluribus iterum particip., cf. 2, 8, 1., non apparet ap. P. in hac regione, sed ad pr. membrum ἐμβ. *quoque*, quod ille tamen libere addiderit, ut praeterea adv. temporis *mox*, quia participium per particulam *quum* resolvit. Iam, etsi καὶ excidere potuit, ob pr. κιαν syllabam: tamen textus vulgatus procedet sic, si προσκ., pro gerundio habitum, arcte copuletur cum v. ἐπολ., ut ap. Thuc. et Herdt. l. l., sed membrum ἐμβ. εἰς Καπ. praemissum putetur, proprie post ἐπολ. ponendum.

πράγματα) Leisn. in m. Ox. „*difficultates*" ad sensum, versante hic liberius P., praeter diremtam Nostri periodum, et adv. iterum aliquod additum, ubi Bg. fere cum Sch. in „πρ. non *parum* expertum esse *negotii*" e Sb. Ind., pro severiori, *negotii* non *parum* s. plurimum *habuit*, cf. G. Th. in subst. 420, 41. 43. et pro molestia l. 30. 32., ad quam notionem

οὔσης τῆς ὁδοῦ [q], βαλλόντων τὲ [r] αὐτοὺς ἄνωθεν λίθοις, καὶ γενναίως ἀπομαχομένων τῶν ἐφεστώτων ταῖς ἐπάλξεσι τοῦ τείχους [s]. ῥαδίως [t] δὲ ὀλίγοι πολλοὺς ἐκώλυον [u]. τῆς γὰρ ὁδοῦ στενῆς οὔσης, τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὑψιστον ὄρος σκέπει [x], ἐπὶ θάτερα

ritatem esset via, coniicientibus in ipsos superne lapides et strenue . depugnantibus iis, qui insistebant pinnis muri. 2. Facile autem pauci multos arcebant. Cum enim via angusta sit; alteram eius partem mons altissimus tegit, ex alte-

q) Colon in Ms. Ba. r) Hoc τὲ diserte in Ms. Ba. et tacite in Mss. rel., v. N. s) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bc. 2. quae et incipit numerum novum §. demum cum τῆς λ. t) Sine iota ῥαδ. iterum in A. 2. al. u) A. 2. ἐκώλυον τοῦ τῆς γὰρ λ. mendose, maxime in τοῦ, quod e τῆς ortum, per compendium scripto, ut in B. 2. L., corrector in margine notarat, ponente τῆς typotheta deinde, sed non τοῦ deleto. x) Hoc comma quoque, praeter Ms. Bg., in ed. Ox., pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N.

refert quoque Stp. Th. 3, 530. D. sq. e. nostrum locum sine Vs., cf. Bud. C. 421, 39. Barn. Eur. Hel. v. 293. Valck. ad Xen. M. S. p. 241. e. cum Z. Indd., Bg. ad Alc. p. 125. Abr. Dl. Th. p. 247. i. Rs. Or. V. 9. p. 387. e. cum Ind. Dem. p. 621. e. per syn. adiuncta ex 181, p. πάνυ πολλὰ πρ. ἔσχον, (cui add. opp. πρ. παρέχειν τινὶ 99, 7. 104, 20. 184, 2. etc.) Vig. p. 137. i. et Suid. 3, 166. m. Ad sqq. Nostri cf. 3, 1, 8. sq. et ad δυσβ. cd. Poll. 3, 96. et Diod. S. 2, 333. l. 45. κρημνώδους δ' οὔσης, καὶ δ. τῆς ὁδ. et quia *confragosus* erat *transitus* atque *difficilis*, sed in δυσβ. cum pr. διὰ peculiari modo, cui par Lat. Bg. cum abl. cf. G. Th. cum Gr. n. *regio* rupibus *invia*.

βαλλόντων τὲ) Praeter omissum in Ms. Bg. adv. ἄνωθ., e P. a nobis statim restitutum, deest hic ap. Bg. copula τὲ, a P. servata rectius, cum duo narrentur, cur exercitus non leve negotium habuerit, primo viae difficultas, deinde acris repugnantia et defensio hostium; unde non debuit Bg. uti abl. conseq. sine *et*, aut participia resolvi oportuit etiam reliqua, ut prius, adiuncta copula eadem; manente quoque P. severius in simpl. Lat. ad βαλλ., cf. 1, 12, 16. sq. et ad sq. v. ἀπομ. Ind. Thuc. Xen. Hell. Cyr. et 'Ανβ. Polb. Dion. C. ad Thom. M. p. 99. N. 1. ad Max. Tyr. p. 499. 654. ad Herdt. p. 564. N. 69. Suid. 1, 286. m. et ad Vig. p. 566. N. 2. i. quocum datur adv. γενν. per analog. Ad sq. Nostri ὀλ. cum πολλ. cf. 2, 5, 4. m. et Dem. ὀλίγοι πολλοῖς λ. 195, 27.

τῆς γὰρ ὁ.) Huc spectatur obiter a Wess. ad Diod. 2, 655. N. 78. ubi similis descriptio loci, πρὸς ταῖς Κιλικίαις πύλαις, it. ap. Xen. Ανβ. 1, 4, 4. ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας, et ap. Xiph. S. 399, 32., de quibus *Ciliciae pylis* v. Cell. n. o. a. 2, 211. m. 213. s. 68. 222. s. 81., nullibi huc respiciens, sed Stp. Th. 3, 832. D. e., qui pro P. mavult *protegere*, quod et ap. Sb. Ind. una cum Bg. (e Sch.) qui non male in Ms. suo posuerit comma hic, quia sqq. pendent adhuc simul ab enunciatione prima illa τῆς — οὔσης, qui gen. conseq. hic non tam valent de causa, quam de simplici narratione, et modo inserviunt arctius nectendae orationi, dum copula omittitur et vitantur enunciationes singulares, v. c. *nam via* est *angusta*, et *alteram* rel.

δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συῤῥέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. ὅ περ καὶ αὐτὸ πάμπαν [y] παρεπέφρακτο [z] ὑπὸ τοῦ Νίγρου, τοῦ πανταχόθεν κωλύεσθαι ἕνεκα τὴν δίοδον τοῦ στρατοῦ. κατὰ μὲν δὴ Καππαδοκίαν [a] ταῦτα ἐπράττετο. ἑτα-

ra autem parte praecipitium profundum illis quae ex montibus defluunt aquis alveus fit. Quod et ipsum prorsus obseptum erat a Nigro, ut undique impediretur transitus exerci-
3. tus. Ac in Cappadocia quidem haec gerebantur. Se-

y) Mss. Ba. et Vi. αὐτὸ πᾶν λ. v. N. z) Ms. Pa. παραπεφρ. v. N. a) Ms. Ba. καππαδόκιαν mendoso accentu et lapsu in vocali illa ad §. 1. alia.

ἐπὶ θατ.) Leisn. in m. Ox. notarat hic modo pag. aliam, ubi infra eadem formula occurrit, quam hic e Sch. v. 9. dedit Bg. (addito gen. pron. αὐτοῦ, etiam e Sch. subst. *montis*,) manifeste supplens subst. e pr., secus ac P., sed ut Gr. requirat plur. μέρη, cf. L. Bos. Ell. p. 203. m. Stp. Th. Bud. C. 1078, 12. sqq. Ind. Dion. C. Xen. 'Αvβ. Z. sed sine Ind. Dem. 60, 6. Hesy. 1, 1354. i. Vig. p. 91. N., spectante huc Stp. Th. 2, 420. G. m. in sq. κρ. sine Vs. cum aliis lect., tum per comma post σχέπει, tum per ὕδασιν cum νέφ., cf. de κρ. Suid. 2, 373. e. Foes. L. N. T. cum Munth. p. 49. Ind. Orph. Call. Lyco. Soph. Ai. Rs. Or. V. 4. Ael. V. h. Palaeph. et Diod. S. In sq. πορ. liberiora P. etiam Sch. deserit, unde Bg., ap. G. Th. quoque cum Gr. n. cf. Stp. Th. 3, 164. B. qui nescit liberius Lat. Bg. e P. in v. συρ. et physicam notionem in rectione hac per analog. cf. Geop. cum Bg.

ὅ περ καὶ) Leisn. in m. Ox. „f. ἅπερ καὶ αὐτὰ, (sed in m. Ms. Bg.) Quorsum refers ὅπερ κ. α.? Quid si legas ἅπερ καὶ αὐτὰ, ut ad ὄρη referatur?“ Facilior medicina est in enallage illa generis, ut neutrum pron. relat. ad masc. πόρος trahatur, subintellecto subst. neutr. χωρίον, cf. ad Luc. 2, 410. N. 72. Abr. Dl. Th. p. 58. m. it. ad Vig. p. 42. N. a. e. et supra ad t, 5, 3., manente cum Mss. etiam Bg. in vulg. pro liberis P. Sed in sq. παμπ. res Ms. potest esse glossema, (simplici praebito pro comp., si putetur adi., quo Sch. tendit per Lat. *universum*, quo sensu et alia glossa erit in adi. allato pro adv., ut 2, 13, 20. e. ad ἀνόητως,) vel lapsus, ut exciderit prior syllaba ob similem alteram, vel alia sapientia Glossatoris et fastidium e tribus deinceps syllabis similiter incipientibus a πα litteris; pro adv. cum Suid. 3, 12. i. (non coll. ad Hes. 2, 848. m.) accipiente vocabulum etiam Stp. Th. 3, 50. e. „usus est autem et Herodianus“ sine loco nec alio e prosaico quo, cf. tamen Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z. it. ad Ages., ubi locus est XI, 4., haud dubie ut factum sit e duplicato πᾶν, et hinc per se i. q. σύμπαν, plusque adeo, quam simpl., sed deinde pro simpl., et adv., demum per ellipsin pr. κατὰ, ut in aliis adi. neutr. Tum alterum Ms. in v. sq. παρ. augmento praepositionis, neglecto illo in medio, itidem fuerit vel lapsus in vocali iterum, vel negligentia et usus communis aliorum, cf. ad Diod. S. 1, 121. e. N. 63. 424. N. 17. 2, 83. N. 82. ad Luc. 1, 258. N. 2. 2, 80. N. 51. Abr. Dl. Th. p. 665. e., ad Gem. Pl. p. 38. N. i), retinente Bg. e Sb. Ind. v. Lat., sed Stp. Th. e P.

ἐπεφράκτο) v. 3, 2, 14. *Boecl.* liberius contrahente P. in periodum No-

σίασαν δὲ πρὸς ἀλλήλους [b] τῷ αὐτῷ ζήλῳ καὶ μίσει Λαοδίκεια μὲν κατὰ Συρίαν, Ἀντιοχέων μίσει, κατὰ δὲ Φοινίκην Τύριοι, Βηρυτίων [c] ἔχθει. μαθόντες τὲ τὸν Νίγρον πεφευγότα [d], τὰς μὲν τιμὰς ἐκείνου καθελεῖν ἐπειράθησαν [e], τὸν δὲ Σεβῆρον

ditiones autem inter se exercebant pari aemulatione et odio Laodicea quidem in Syria, Antiochenorum odio, Tyrii au-
4. tem in Phoenicia, Berytiis infensi: cognitaque Nigri fuga, huius quidem honores evertere coeperunt, Severo au-

b) Nihil hic variatur, nisi ἀλλήλοις mendosum in Pat. v. N. c) Ms. Ba. βηρυτείων λ. Sed nostra scriptura habetur ap. Stp. Byz. p. 221. e. it. Ioseph. 1, 949. s. 5. i. 2, 154. e. d) πεφυγότα Bs. 2. mendose. e) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A.

stri singulares enunciationes, neglecto etiam δὴ, in quo cum μὲν liber etiam Bg., aliterque, quam supra, pro *igitur* in *Cappadocia quidem* rel.

πρὸς ἀλληλ.) Excusari ἀλλήλους potest metonymica synthesi. Alioqui structurae lex postulat ἀλλήλας, ut 3, 2, 13. e. *Sylb.* Pro Λαοδίκεια lege Λαοδικεῖς. *Stroth.*

Quo sumto, quia sane facilis per se lapsus in α et ς maiusculis componantur cum Ἀντ. eadem concreta, ut mox Τυρ. cum Βηρ. et 3, 2, 17. sq. Νικομηδεῖς cum Νικαεῖς, et genus in ἀλληλ. respiciat iam sequentem orationem, ut saepe; quanquam vulgatum in Λαοδ. abstractum, (quod cum libris omnibus refert quoque P. et Bg., variandique causa forte adhibitum, quum eodem redeat, et abstracta saepe ponantur pro concretis, nominatim urbes pro incolis, sicut P. pro sq. concreto Τυρ. ponit abstractum *Tyrus*,) cum masc. ἀλληλ. sic conciliabimus, ut concretum in eo Λαοδικεῖς et cives cogitemus, aut in iuncto sexu diverso, Λαοδίκεια et Τύριοι, sexum dicamus praevalere potiorem. Noster certe variavit in ordine comparis, κατὰ Φοιν. Τυρ., ut cum 3, 2, 13. e. ἀπεχθεία compos. per simpl. hic ἔχθει, et in hoc cum proximo pr. μίσει, unde Sch. per Lat. idem *odio*, cf. Suid. ἔχθος, — μῖσος, non coll. ad Hes., ubi pro libero adi. Bg. e P. valebat Lat. *inimicitia.*

Βηρυτίων) Berytus urbs opulentissima legum studiis tum temporis celeberrima erat; hodie *Barut. Stroth.* cf. Stp. Byz. et Cell. n. o. a. 2, 378. s. 89.

μαθόντες τὲ) Malim γὲ pro γάρ. Μαθόντες redit ad Tyrios, cum Severo facientes. *Reisk.*

E P. libero nihil liquet de copula, quam cum libris omnibus servat quoque Bg., nec male, cum solenne sit Nostro τὲ, e vetusta ratione copulans enunciationes, ubi quoque locum habeat per se δὲ, s. δὴ, pro *igitur*, s. γάρ. Sed, praeter Tyrios, innuuntur hic quoque Laodicenses e §. 6. e. Tum Bg. mutata ratio in utr. participio partim est e P.

τιμὰς) Leisn. hoc Gr. subst. in Ox. ed., ut et Lat. in Bg. Vs., notarat stilo cerussato, innuens, opinor, aliquam Not. de sensu hic, qui definitur e contextu et v. adiuncto καθ., estque idem cum locis supra 2, 6, 15. 1, 14, 19. e., ut straverint statuas, ei politas, nomenque ibi eius dele-

εὐφήμησαν. ὡς δὲ γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ ταῦτα ὁ Νίγρος ἐπύθετο, ἄλλως μὲν τὸ ἦθος πρότερον χρηστὸς ὤν, ἀγανακτήσας δὲ τότε εἰκότως ἐπὶ τῇ ἀποστάσει αὐτῶν καὶ ὕβρει, ἐπιπέμπει [f] ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους τε ἀκοντιστὰς, οὓς εἶχε, καὶ μέρος τοξο-

5. tem fausta acclamarunt. Cum autem venisset Antiochiam Niger et haec audivisset, quamvis homo alioqui ingenio prius placido, at tunc indignatus merito ob defectionem illorum et contumeliam, immittit urbibus utrisque Mauros iaculatores, quos habebat, et par-

f) Mss. Ba. et Ve. πέμπει v. N.

verint; etsi e sq. εὐφ. etiam assumi licet hoc, ut nec in verbis honorifice de eodem egerint.

γενόμενος) Aeque locum habeat hic P. notio, a Bg. deserta, *cum vero Niger*, qui *nunc* Antiochiae *erat*, e qua Vs. nostra pateat, Nostrum reliquisse ordinem maxime in nomine propr. ὁ Νιγρ., cum propius poluerit ad v. secundum, proprie ad pr. γεν. pertinens. In sqq. assumit Bg. e P. substantivum ἀνὴρ s. ἄνθρωπος, sed non cum eo omittit adv. προτ., quod simul cum ἄλλως, non alibi a me repertum, consistet tamen sic, ut ἀλλ. sumatur pro in aliis rebus s. casibus, s. partibus, (ut Schell. recte explicat in Lex. Lat. Bg.) aut pro per se s. natura sua, (cf. Z. ad Vig. p. 368. b. Nr. 5., ut respondeat illi φύσει, quod ap. Nostr. est diserte simul 8, 3, 16. φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ἂν rel. cf. 3, 14, 3.) aut pro Lat. *omnino*, i. universe, quod tamen cedeat ad primum illud, cf. Z. l. l. et Per. ad Ael. V. h. 2, 13. p. 106. N. 29. e. Lat. *generatim*, it. ap. Dem. 889, 16. οὐδὲ φύσει χρηστὸς ἄνθρωπος sine Ind., ut nec ap. Stp. Th. in χρ. est lig. Lat. (qui deserit P. duo Lat. adi. pro uno Gr.) sed syn. (h. l. non iracundus et propensus ad vindictam et nocendum, ex opp. et contextu sq.) nec cum acc. rei elliptico, ubi Noster ex analog. saltem scripsit. In sqq. ἀποσ. et ὕβρ. pertinent ad §. pr. e.

ἐπιπέμπει) Perperam Cod. πέμπει. *Strotb.* Eadem res fere, quae 2, 12, 10., per glossam in simpl. pro comp. (servato cum Ms. Vi. etiam a P.) aut etiam elapsa praepositione per incuriam in comp. verbis, ut alibi, cum hic aptius sit compositum, quo sensu, praeter Ind. Sb., tenet Stp. Th. 3, 205. B. „*immitto*, Herodi. l. 3. ἐπ. — ἀκ. (e P.) i. e. hostiliter mittit adversus eos" cf. 1, 8, 12. m.

ταῖς πολ. ἀμφ.) Rectius *utrique urbi* s. *ambabus* urbibus. *Sylb.* contra P., quocum tamen Bg., quia ad sensum parum interest, et sic adi. istud Lat. in plur. sumitur cum subst. plur. pro sing. et de rebus duabus modo, cf. G. Th. cum Ind. Corn. N. Flor. et Iust., innuente Nostro Nicomediam et Tyrum, quarum posteriorem modo nominat §. sq. e., sed oblique §. 3. sq. in nomine incolarum.

οὓς εἶχε) Pol. videtur legisse ἔσχε, (*quoscunque* secum *habuerat*,) quum εἶχε sit *habebat*. *Steph.* οὓς pro ὅσους accipiendum, quod est potius; aut hoc illi est sufficiendum. *Reisk.*

Severe reddit Bg. in utr., ubi P. libere, h. e. ad sensum, cum aor. s.

τῶν, φονεύειν τὲ[g] τὸν ἐντυγχάνοντα[h] κελεύσας, καὶ διαρπάζειν τὰ ἐν ταῖς πόλεσιν[i], αὐτάς τε ἐμπιπράναι. οἱ δὲ Μαυρούσιοι, ὄντες φονικώτατοι, καὶ, διὰ τὸ θανάτου καὶ κινδύνων[k] ῥᾳδίως καταφρονεῖν, πάντα

tem sagittariorum, occidere obvium quemque iubens et diripere omnia in urbibus, ipsas 6. que incendere. At Mauri homines maxime sanguinarii ac mortis periculorumque promto contemtu quidlibet

g) τὲ hoc omittunt Ox. et Par. 2. v. N. h) Mss. Ve. et Vi. τοὺς ἐντυγχάνοντας κτλ. v. N. i) Ms. Ba. colon, ut punctum in A. k) Ms. Ba. κινδύνων ῥᾳδ. v. N., omnibus edd. in ῥᾳδ. cum iota hic conspirantibus.

saepe sit pro plusqp., pro quo aor. hic εἶχ. aeque sumas, ac pro impf. cum Bg., qui et ipse εἶχον vertit per plusq. 2, 6, 15. Sed ὅς, pro ὅσος, etsi tacente Stp. Th. L. Ern. et Vig. cum Indd. quibusdam inspectis, tamen procedet tum per se, quia notiones sunt copulatae, tum quia contra ὅσος saepe pro ὅς ponitur, eadem de caula, tum denique per analogiam Lat., ut ap. Iust. 1, 6, 1. *praemonitus, ut*, quem *primum postera die obvium habuisset, socium coeptis assumeret*, ubi tamen Not. cum Ind. et G. Th. silent. Mox τὲ post φ. etsi nec Latt. Intep. exprimunt, tamen in edd. quibusdam male omissum contra rel. libros, copulans hic inf. φ. cum rel., nec pertinens ad sq. particip. κτλ.

τὸν ἐντυγχ.) In Cod. minus recte legitur τοὺς ἐντυγχάνοντας pro τὸν ἐντ. quod certe genuinum est, nec librarii elegantiam sapit. *Stroth.*

Nihil hic in Mss., quam glossa in plur. pro sing., ut alibi, per comparationem vel Nostri 1, 2, 5. e. vel aliorum, qui plur. hunc adhibent, ut Luc. 1, 56. l. 53. it. p. 136. l. 93. cum Ind. The. Fi., ubi et exemplum singularis 7, 1. m., cui add. Rs. Or. V. 7. p. 53. i. (ubi recte in N. comparatur simpl. τυχ., quod ipsum simili sensu, pro obvius, usurpatur numero utr., v. Ind. Luc. v. e. cum Abr. Dl. Th. p. 415. m.) tum Dion. H. S. T. 2. 18, 32. et sine Ind. ap. Dem. 573, 25. 1298, 1. 1374, 9. pro quo plur. ib. 1416, 23. et pro eo simpl. τυχ. l. 27., e P. reddente Bg. et Stp. Th. 3, 1443. G. e., assumto pron. πάντα, perspicuitatis caula, ut genus universum facilius cogitetur, quod et per se inest in sing. participii, ut patet quoque resolventibus, *eum*, qui *occurreret*, s. *quicunque*. Mox ad τὰ ἐν τ. π. negligentiam P. explevit Bg., adsciscendo adi. πάντα ad ellipticum artic., quo ipso tamen redeas ad vulgarem ellipsin subst. χρήματα, *bona*, facultates, merces, quibus opponit Noster in sq. αὐτὰς, aedificia, cf. 1, 10, 4.

οἱ δὲ Μαυρ.) Leisn. in m. Ox. „hoc adversari videtur Rentleio ad Hor. od. 1, 2, 39." qui, quantum coniicio e Not. Gesn. ed., *Marsi* voluit pro *Mauri peditis*, pro cuius gentis truculento animo sane ex h. l. patet argumentum. Sed P. liberiorem partim e Stp. marg. castigavit Bg., ex illo fere participium ὄντες commutans cum subst. ἄνθρωποι, it. infinitivum cum pr. διὰ cum abl. subst., cui tantum de suo adiecit adiectivum ex adv. ῥᾳδ., omisso a P., quod servabat Stp. in m., vertendo διὰ per causalem. Sed plur. κινδ., agnitus cum Mss. rel. etiam a P., tentatur a Ms. Ba. librario vel per lapsum litterarum, vel ex ingenio, ut numerus

τολμῶντες, μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι, παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο, ἐκεῖθεν τε σπεύσαντες ἐπὶ τὴν Τύρον, πᾶσάν τε [1] ἐνέπρησαν, καὶ πολλὴν ἁρπαγὴν καὶ φόνον εἰργάσαντο.

audentes, deſperatis ſimiles, invadunt Laodicenſes nec opinantes, et omnibus modis populum urbemque vaſtant: atque inde Tyrum pergentes totam incenderunt, magnamque rapinam et caedem fecerunt. Haec dum

1) Ms. Ba. πᾶσαν τὲ accentu non reclinato, ut alibi, v. 2, 4, 6., qui tamen paulo ante in ἐκεῖθέν τε cum Stp. conſpirabat.

copuletur idem ſing., qui tamen cum plur. incedit in omnibus linguis, et ab ipſo homine inducebatur ſupra 2, 2, 9. e. 2, 7, 1., ſicut a Noſtro hic iungitur ſpecies θαν. cum genere κινδ., ubi aſſumas ἄλλων, periculorum aliorum, quae non attingunt vitam et caput, ſed corpus modo, vulnera, captivitatem; niſi κινδ. ſumas etiam notione formae, de periculis belli ac pugnae, ut eſt ap. Lat., cf. Ind. Corn. N., et ſaepe ap. Iſocr., v. Ind. Mor. et Fd.; ut nemini invideo, ſi in θαν. κ. κινδ. ſtatuat hendiad. Mox πάντα (pro ſumma omnia negotia et maxime ardua) per ſyn. ſingularis numeri partim e P. duxit Bg., it. formulam μετ' ἀπ. liberrime, ubi, pro ſevero *cum deſperatione*, ſaltem vitiuior Sb. Ind. v. μ., mutata praepoſitione cum ſubſt. in abl. „*deſperatis* animis *irruentes*" ſcribente et hic Noſtro fortaſſis ad analog. modo, ſed huc ſpectante Stp. Th. in v. ſq. ἐπ. 3, 318. C. e P., cum additis „ubi tamen μετ' ἀπ. malim praecedentibus iungere" etſi Sb. ante cum ſq. ἐπ. iungebat, liberam rem relinquente Bg. Ms., ubi comma poſt *ſimil.*, ſed inſuper petente Stp. ib. *repentini* notionem in v. ex adiuncto οὐ πρ., ubi Bg. vitiuior, quam P. et Sch. *incautis*, qui in „τρ. *modo* l. *genere* omni" partim e P. ſervat ſing., unde Bg. quoque in v. ſq ἐλυμ., quod h. l. accipio pro nocere et noxam afferre, tribusque modis, qui mox diſerte proferuntur iterum, ut §. p. e. cum variatione, *incendio* urbis et aedificiorum, tum, quoad cives, *rapina* bonorum et *caede*, nobis forte *beſchädigen*, ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. ſaltem cum adiunctis eſt *ferro* et *incendiis*, quorum prius etiam pertinet ad homines et perſonas, quanquam proprie de rebus valens, cf. de Gr. Stp. Th. 2, 738 B. m. e P. Suid. 1, 718. m. 2, 473. e. Heſ. 1, 1185. i. 2, 510. m. L. N. T. cum Munth. p. 238. Loesn. p. 195. e. Ern. ad Call. Di. v. 156. et ad Xen. M. S. 1, 3, 6. e. Mor. ad Iſ. Pan. ſ. 15. e. it. ad Herdt. p. 625. N. 94. cum Ind., lib. de V. med. ed. Fi. Thuc. Diod. S. Dion. C. Ael. V. h. Luc. Geop. Polb. Xen. Mor. et Z. it. Hſ. Fa. A. et Dem., cui add. cum dat. rei 447, 24., cum acc. perſ. 490, 26. it cum acc. rei 120, 19. 140, 21. 346, 7 730, 21., ſed praeced. διαφθείρειν 522, 8., it. βλάπτεσθαι 208, 14. it. ſimul cum ἀπολλύειν 119, 2. cum διαστρέφειν 151, 14. cum διαφθείρειν 729, 27. In ſqq. libertatem P. deſerit Bg., ſumens modo inde Lat ad v. σπευσ., ſed formulam φον. ἐργ. notaram modo ex Zoſ. 1, 71, 4. et ſenſu forenſi ap. Luc. 1, 648. l. 85., et ſyn. ap. Dion. H. S. Γ. 1. 568, 28. φόνον τοῖς ἐν χερσὶ ποιεῖ πολὺν κ. ut in ἁρπ. ἐργ. Noſter fortaſſis ad analog. modo illius ἁρπ. ποιεῖσθαι 1, 10, 4. e.

τούτων κατὰ Συρίαν γενομένων, καὶ ϛρατοῦ ὑπὸ Νίγρου ἀθροιζομένου, ὁ τοῦ Σεβήρου ϛρατὸς προσκαθεζόμενος [m] τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει. ἦσαν δὲ οἱ ϛρατιῶται ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ καὶ ἀπογνώσει, ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου [n] ὄρει τὲ καὶ κρημνῷ. ἤδη δὲ τῶν μὲν τοῦ [o] Σεβήρου ἀπειρηκότων,

7. in Syria fiebant, et copiae a Nigro colligebantur; Severi exercitus obsidione munitionem oppugnabat. E-
8. rant autem milites in magna anxietate et desperatione, quod firma esset ac inexpugnabilis septaque mon-
9. te ac praecipitio. Sed cum iam Severiani quidem defice-

m) Comma hic in A. et al., v. §. 1. n) Comma hic in Ms. Ba., ut in Bs. I. v. N. o) In Ms. Ba. τοῦ abest. *Mart.* v. N.

τούτων — γενομ.) Scribo γινομ. *Steph.* Forte τούτων δὲ κατὰ Συρ. *Reisk.* Particulae quidem transeundi, quales δὲ et οὖν, saepe omittuntur, nec quid tale hic ap. P., unde nec pro altero Stp. quid efficietur, cuius impf., a Bg. quoque expressum, per se sane cum γινομ. magis convenit; ut tamen et Bg. saepe aor. exprimat per impf., quorum temporum ap. Gr. non est certa ratio, ut in libris crebra confusio in nostro v., cf. 2, 3, 17.

προσκ. τὸ ἔρ. ἐπολ.) Leisn. in m. Ox. „v. Taylor. ad Lys. in Ind. AA. Xenoph. 'Απομν.“ cf. supra §. 1.

ἦσαν δὲ) Libertimum P. in tota §. hac, praeter Bg., deserit quoque Sch. in „ἀθ. anxietate *animi*“ quo de subst. cf. Foes. Thom. M. p. 16. Arn. An. Cr. p. 176. sq. Ind. Xen. M. S. Rs. Or. V. 6. et Dem. cum Nostri adi., cui add. 168, 27. 655, 14. 685, 11. 1214, 1. cum Zos. 1, 54, 1. 3, 24, 4. e. totamque formulam ap. Stp. Th. e Xen., ad quam Leisn. in m. Ox. „animum despondebant, (sed ib. et in m. Ms. Bg. ad sq. ὄρει λ.) ἓν διὰ δυοῖν“ quo vix h. l. opus ob §. 2. ubi κρημνὸς ab altero montis latere dr. esse, cf. 3, 1, 8. sq., ut ad sensum parum interest, si comma ponatur post πεφρ., quod v. et sine casu erat §. 2. m. per compos. quidem, copulante id cum ὄρ. λ. etiam P., et cum huius Vs. quoque Stp. Th. 2, 420. G. e. (cf. ad pass. L. N. T.) it. in δυσμ. unde et Bg., ap. G. Th. saltem cum δυσμάχητος, ut nostrum, per analog. modo cum ἐρ., de re inveni praeterea ap. Dem. et Ios. Caeterum in gen. his consq. deest pron. αὐτοῦ, τοῦ ἐρύματος, hic quidem intercedente tota enunciatione ἦσαν — ἀπογν.

ἤδη — ἀπειρ.) *igitur* iam *defatigatis* Severi *militibus.* Lycurg. adv. Leocr. p. 127. (Rs. Or. V. 4. p. 166. l. 4. qui locus est ib. in Ind. V. 8. male sub v. ἀπειπεῖν) addit τοῖς σώμασιν, in h. l. τῶν δὲ ἀνδρῶν τοὺς τοῖς σωμ. ἀπειρηκότας, *viros autem, qui corporibus infirmis et laboribus tolerandis non satis idonei erant.* ἀπειρεῖν, sicut ἀπειπεῖν, ἀπαγορεύειν, ἀπαυδᾶν, est *despondentis animum, seque victum esse confitentis* seu *sermone,* atque hoc quidem propria significatione, seu *improprie,* alio quolibet motu corporis voluntatem exprimente. In hoc loco Herodiani possis

τῶν δὲ [p] ἐναντίων ἀμέριμνον [q] ἔχειν τὴν φρουρὰν οἰομένων, νύκτωρ αἰφνιδίως [r] ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων, χιόνος τε

rent, adversarii autem securam se tenere custodiam existimarent, noctu repente imbribus maximis erumpenti-

p) Ms. Ba. δ' ἐν. cf. 2, 15, 15. q) Ms. Ba. ἀμερίμνων mendose, e pr. finitione, ut in B. 2. L., unde ἀμέριμνον sic duplici accentu in B. 2. R. r) αἰφνηδίως in Ms. Ba. vitiose, ut 2, 1, 6. e. in ed. Lugd.

etiam supplere ὑπὸ πόνου. Nam hoc addit Plutarch. in Catone Mai. p. 339. A: καὶ γὰρ ἵππων ἀπειρηκότων ὑπὸ πόνου τροφαί, καὶ κυνῶν οὐ σκυλακεῖαι μόνον, ἀλλὰ καὶ γηροκομίαι τῷ χρηστῷ προσήκουσιν, *pertinent namque* equorum *labore* confectorum *alimenta, et canum non incunabula modo, sed et senectutis cura ad mitem hominem*, v. P. Fabri Agon. 1, 8. p. 26. sqq. Eust. ad Od. A. p. 24. l. 33. ὅτι τὸ κωλῦσαι καὶ λόγοις ἀποτρέψασθαι ἀπειπεῖν λέγεται — λέγεται δέ ποτε ἀπειπεῖν καὶ τὸ ἐν ἀγῶνι ἢ μάχῃ ἀπαγορεῦσαι καὶ ἀποκαμεῖν· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ ἀπαυδῆσαι καὶ ἀπειρηκέναι καὶ ἀπαγορεῦσαι. *Leisn.*

Cf. Stp. Th. Bud. C. 60, 9. Arn. An. Cr. p. 173. Abr. Dl. Th. p. 828. m. ad Luc. 3, 605. N. 64. Ern. ad Call. Del. v. 117. lib. de V. med. Fi. p. 186. sq. Suid. 1, 261. e. (ubi init. etiam syn. ἀπειπεῖν, quo de cf. Thom. M. p. 87. et Gottl. Plat. Menex. p. 46. N. 52. cum Iud.) it. Phil. p. 748. e., Sch. partim e P. „defatigatis *iam* Severi *militibus*, s. *quum* animum *despondissent*" quae phrasis et ap. Stp. Th. cum privo v. *desperare*, quo redeat Bg., ap. G. Th. saltem cum syn. ἀπαγορεύω, et modo explicatum 47, 27. et 101. per *defetiscor*, quod ib. l. 2. „labore deficere" proprie i. q. defessus sum, et adeo i. q. Leisn. e P., non renentibus, quod sciam, Latinis et nostratibus tropum. In Ms. autem nihil est, nisi inconstantia librarii, qui servat utrumque articulum non modo in plena formula τὸν τοῦ Σεβήρου στρατὸν 3, 2, 2. m. 12. it. 3, 3, 1. 7. 13. it. τῶν τοῦ Νίγρου στρατιωτῶν 3, 2, 4., it. τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου 3, 2, 18. m., sed et in ellipcica, (ut hic, ubi desit ille gen. στρατιωτῶν, repetendus e pr. οἱ στρατιῶται,) οἱ τοῦ Σεβήρου 3, 2, 19. e. (ubi Bg., ut h. l.) et οἱ τοῦ Νίγρου 3, 2, 11., respiciens ad alteram formam per unum artic. τὸ Σεβήρου στράτευμα 3, 2, 3. e. τὰ Νίγρου πράγματα 3, 2, 5. et τῆς Σεβήρου νίκης 3, 2, 13.

ἀμέριμνον ἔχ. τ. φρ.) P. deseruit quoque Sch. in „φρ. *alta* securitate *esse*, s. *praesidio securo* munitionem *tenere*" it. Stp. Th. 2, 856. i. „ἀμ. — praesidium *securum*, et quo freti, omnibus curis et solicitudinibus liberi forent" aliter, quam hic in m. P., ubi ratio Bg. et brevior, et vicinior, assumto tantum pron. et syn. v. Lat. ad v. ἔχ., sed accepto subst. φρ. haud dubie minus pro concreto et custodibus, quam de abstracto s. actu custodiendi, s. etiam pro loco, ubi sunt custodes, ut sensus sit, cum putarent, locum se habere s. locum esse satis custoditum et munitum ad vitam securam agendam; ut Lat. *praesidium* ap. G. Th. cum Gr. n. Nr. 3. „locus ipse, ubi praesidiarii milites collocati sunt" ubi eodem sensu etiam subst. Bg., sed nihil simile in totam formulam, nec in Gr. Indd., ut Noster peculiari hic scripserit ratione.

καταῤῥαγέντων) Sch. sub καταῤῥήγνυμι „repente ruentibus (e P.) s. *cum impetu* delapsis *imbribus*" quam postremam emphasin sub illo themate aliunde tenet Stp. Th. 1, 527. F., etiam Bg. Lat. G., sed p. 518. F. sub „καταῤῥάσσω, neutraliter *erumpo*, — in qua significatione etiam passive usurpatum reperitur, ut ὄμβ. κατ. μεγίστων, ap. Herodotum" sine Vs. plane

πολλῆς, (δυσχείμερος [f] γὰρ πᾶσα ἡ Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος,) μέγας καὶ σφοδρὸς χειμάῤῥους καταῤῥαχθεὶς, ἐμποδισθέντος αὐτῷ τοῦ

bus, multaque nive (frigida enim omnis Cappadocia, praecipue vero Taurus) magnus et vehemens torrens erumpens, impedito ei consue-

f) Ms. Ba. δυσχείμερος τὸ γὰρ λ. v. N.

e Bud. C. 1101, 7. cum depravato Nostri nomine, cf. Zos. 1, 67, 3. Abr. Dl. Th. p. 445. i. et ap. Harpocr. p. 331. v. τετυφ. de ventis, ἀθρόως καταῤῥαγέντα, impetuose *ruentes*, e quo adiuncto adv. concidat illa notio secundaria, ut melius sit κατὰ in hoc v. sumere, ut alibi, pro Lat. pr. *ex*, sicut ap. G. Th. in Bg. saltem est syn. ἐκρήγνυμαι, et modo 410, 43. „Virg. — *donec*, *ut* aestivis *effusus* nubibus *imber*, Erupere, *aut ut nervo* pulsante *sagittae*, de apibus“ cf. Xiph. S. 367, 30. τοῦ ὄμβρου καταῤῥαγέντος, cum *primum* pluvia *caderet*, et Diod. S. 2, 352. l. 56 κατ. ἐξαίφνης μεγάλων ὁ., καὶ χαλάζης ἀπίστου τὸ μέγεθος, *cum* magni *derepente* imbres *et* magnitudinis *incredibilis* grando *effunderentur*, per similia, ut ap. Nostr., adiuncta, et t, 528. l. 34. μεγάλων ὁ. κ., καὶ τοῦ ποταμοῦ βίαιον τὴν καταφορὰν τοῦ ῥεύματος ποιησαμένου, *cum* magna *vis* imbrium *effusa* esset, *et amnis violento aquarum impetu se praecipitaret*, sed t, 140. l. 67. per liberam Vs. συνεχῶς ὁ. ῥαγδαίων κατ., ubi μεγίστων e glossa est, cf. Valck. Eur. Hipp. v. 1338.

δυσχείμερος) Deserto P. reddit Bg., ut Stp. Th. aliunde 4, 488. B. sqq., sed hinc sine Vs. 491. G., cf. Poll. 5, 109. 9, 23. Sed Ms. τὸ γὰρ, oblatum pro γὰρ, ut 1, 10, 4. initio periodi, hic vero in parenthesi, fuerit pro simpl. γὰρ, et Lat. *namque*, cf. 1, 4, 3., aut referatur ad sq δὲ, quo de alibi.

πᾶσα ἡ K.) Forte πᾶσα μὲν ἡ Καπ. *Reisk.* Saepe habuimus μὲν in primo membro oppressum, nec comparet in P., qui sq. δὲ libere reddit iterum, ut in syn. 2, 14, 3. μάλιστα δὲ, Leisn. signante hic ad adv. in m. Ox. „Lat.“ ut innuat, Latinitatem hic esse quandam, concedendam fortassis ex una parte notationis, cum Lat. vocabulum sit e v. *capere*, ut Gr. ex αἱρεῖν, etiam forte sic, quod ap. veteres scriptores non reperi, sed modo in Ind. Sb. e Xiph., it. Ios. (cui add. 2, 409. l. 14.) et Geop., ut ap. Stp. Th., praeter Nostrum, est tantum e Philon. et Plut., quanquam per grammaticam analog. ductum e bono primitivo adi. ἐξαίρετος.

μέγας λ.) Quod Noster accidisse asserit ante pugnam initam, Severianis, sub exitum cedentibus, magnum attulisse ad victoriam momentum refert Dio (Xiph. S. 400, 12.) κἂν παντελῶς ἐκράτησαν, Nigriani sc., εἰ μὴ νέφη ἐξ αἰθρίας, (καὶ) ἄνεμος ἐκ νηνεμίας, βρονταί τε σκληραὶ καὶ ἀστραπαὶ ὀξεῖαι μεθ' ὑετοῦ λάβρου κατὰ πρόσωπον αὐτοῖς προσέπεσον. Similis est omnino casus, nisi quod in Dione nihil de propugnaculo diruto. *Oxon.*

καταῤῥαχθεὶς) E P. retinet Bg. idem Lat., quod §. pr., hic de χειμ. non mihi usurpandum, quanquam G. Th. 416, 12. habet *erumpere* per castra *hostium*, ubi sit pro currere cum impetu, ut malim *decurrens*, s. *ruens* s. Sch. „torrens *impetu* magno *delatus*“ ut alibi de fluvio dr. quoque infra et ap. Polb. Ind., quanquam idem Sch. v. χειμ. voluit adiuvare

συνήθους δρόμου, καὶ τοῦ ἐρύματος ἐπισχόντος τὸ ῥεῖθρον, πολὺς καὶ βίαιος [t] γενόμενος, τῆς τε φύσεως νικώσης την τέχνην, μὴ δυναμένου τοῦ τείχους ἀντέχειν τῷ ῥεύματι, διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον [u] αὐτοῦ τὰς

to cursu, ac munitione inhibente fluentum, abun-
11. dans et violentus factus, naturaque vincente artem, nec valente muro sustinere impetum, laxavit undis paulatim eius compages, ce-

t) *βιαῖος* Por. Ox. ex Bs. 2. L. u) Ms. Ba. *κατολίγον* una voce iterum, ut 2, 4, 10., sed duabus 2, 7, 10. 2, 9, 10.

additis quibusdam „*torrens* subitus *impetu* magno *erumpens* ex imbribus et nive“ ubi Stp. Th. videtur tangere ellipsin subst. *ποταμὸς*, (cf. L. Bos. p. 279. Suid. 3, 666. i. cum Ind. Dem.) novitque Bg. Lat. (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) cum loco Nostri 4, 487. D. e. sine Vs. ab *ὀμβ.* — *πολλῆς* et *μέγας* — *γενομ.*, sed omisso artic. *τοῦ* ante *συνηθ.* In qua Nostri periodo longissima, a P. semel rupta, protasis finienda est cum particip. *οἰομ.*, sed apodosis inde a *νυκτ.*, quae, praemissis quibusdam, demum recta sequitur in *μεγ.* — *καταῤῥ.*, cui subiecto iungitur aliud *πολὺς* — *γενομ.* cum praemissa duplici causa *ἐμποδ.* — *ῥεῖθρον*, quae non vidit P., desertus et a Sch. in „*νέκ.* quum *agger* cohibuisset *fluxum*.“

τῆς τε φυσ) Pro *τὲ* aptius legemus *γὲ*, vel hoc comma praecedenti praeponemus. *Sylb.*

P. liber nihil edicit, sed Bg. retinet vulg. quidem *τὲ*, at sq. *μὴ* corrigere videtur in *μήτε* s. *μηδὲ*, ac si alterutra pars extrema negativae exciderit ob sq. *δυ* syllabam; unde enunciatio sq. *διεσ.*, proprie praedicatum cum copula superioris subiecti, instructa sit iterum praemissa duplici causa. Verum quoniam sine libris haec tentanda sint: utar potius et hic observatione illa, ut Noster iterum genitivos consq. per copulam quandam, ut hic *τὲ*, coniungat cum enunciatione, expressa per participii nominativum, hic quidem *χειμάῤῥους* — *πολὺς* — *γενόμενος*, ut 5, 4, 15. *φθάνων* —, *τῶν τε ἑκατοντάρχων* — *ἀπειγόντων*, unde membrum sq. per negativam *μὴ* simplicem capio pro explicatione prioris membri *τῆς φ.* — *τέχνην*, quia haec erant tropica et obscuriora, nisi propria sequebantur, et explicatio subiiciebatur per enunciationem causalem aliam. Nam ad *τὴν τέχνην* refertur, credo, *τοῦ τείχους*, i. q. pr. et sq. *τοῦ ἐρύματος*, cf. §. 1. e. 3, 1, 8. et ad *τῆς φυσ.* rursus *τῷ ῥευμ.*, quod i. q. pr. *τὸ ῥεῖθρ.* et ante *χειμάῤῥους*, quae dicuntur a Nostro *φύσις* s. physica res, physicum corpus, s. vires rei physicae; nihil in sententiam me aliunde tenente, nec G. Th., nisi in v. *ars* 464, i. e Cels. *victa* malo *ars*, et in v. *natura* 399, 44. e Iuven. natura *potentior* omni *cura*; sed Bg. retinente e P. Lat. ad *ἀντ.* et *τῷ ῥ.*, quo in utr. addit Sch. gen. „impetum *fluminis*, (it. in sq. *τῷ ῥείθρῳ*, ubi Bg. severior, Nostro tantum variante,) ut Stp. Th. 3, 680. G. m. „nonnunquam redditur potius *fluminis impetus*, ut Pol. vertit *undarum impetum* ap. Herodi.“ sine loco, qui est 3, 9, 15., quo tamen non opus est, ut et nos habemus *dem Flusse* s. *Strome* s. *der Fluss* nicht *widerstehen* s. *aushalten*.

διεσ. τῷ ὑδ.) Possent abesse *τῷ ὕδατι*. *Reisk.* Sed adsunt non tam per

ἁρμογὰς, ὑποχωρούντων [x] τῶν θεμελίων τῷ ῥείθρῳ, ἅτε διὰ σπουδῆς, καὶ οὐ μετ' ἐπιμελείας[y] κατασκευασθέντων [z], πᾶν ὤφθη. τὸν δὲ τόπον ὁ χειμάῤ-

dentibus fundamentis fluento, utpote festinanter nec accurate factis: et patefacta est munitio; cum enim locum torrens aperuis-

x) Ms. Ba. προχωρούντων, sed supra προ adscriptum est ὑπο. *Mart.* per errorem librarii. y) ἐπιμελίας ed. Par. mendose, ut Rs. Or. V. 3. p. 403. N. 78. z) Ms. Ba. κατασκευασθέντων· πᾶν ἔφθη τόνδε τὸν τόπον λ. v. N.

reliquam Nostri redundantiam, quam per usum aliorum, cum poëtarum, tum prosaicorum, qui, *fluvium* it. *mare* cogitantes pro re singulari, tribuunt eidem insuper diserte *aquam*, ut Noster hic suo *torrenti*, ubi licet interdum *fluvium* capere pro alveo, non item hoc loco, ubi tantum cogitabitur universum quid s. totum cum parte sua, cf. Hor. od. 2, 14, 17. Cocytus *errans* languido *flumine*, it. Virg. Ge. 4, 288 Nilus *effuso* flumine *stagnans*, it. ib. A. 8, 672. *fluctu* spumabant *caerula*, it. ib. 9, 31. *septem surgens sedatis* amnibus *altus Per* tacitum *Ganges*, aut *pingui* flumine *Nilus*, it. ib. Ge. 4, 233. Oceani *amnes*, (quo in subst. G. Th. 301, 90. bene explicat *aquas*,) it. ib. Cul. v. 348. maris *unda* certat *consurgere*, tum Ovid. ep. Her. 18, 137. *aequora* canent *fluctibus*, it. Met. 1, 582. *deducunt* amnes *undas* in *mare*, et de A. A. 2, 181. *obsequio tranantur* aquae, *nec vincere possis* Flumina. *si contra*, quam *rapit* unda, *nates*, it. Liv. 5, 16. e. manat *aqua* suo *flumine* in *mare*. Sed Bg. Lat. ad v. διες. e P., ubi Ind. Sb. *dissolvit*, cf. Stp. Th. (Bud. C. cum Ind. Dem.) qui in sq. ἁρμ. hinc sine Vs., ubi pron. αὐτοῦ refertur non ad proxima subst., sed ad remotum τοῦ τειχ.

ὑποχωρούντων) Forte ὑποχωρούντων οὖν τῶν θεμ. *Reisk.* Quanquam per se potuit excidere particula illa ob pr. ων simile, et P. copulam *ac* refert: tamen hic est liberior per totam periodum, quae est instructissima tum in prioribus, tum hic maxime, ubi post enunciationem διες. — ἁρμ. additur iterum causa a Nostro per gen. consq., ut huic mox alia per particulam causalem; contra P. in v. ὑποχ. faciente Sch. fere cum Bg. „fundamentis *subtus* cedentibus *fluvio*" cf. Ind. Dem. In sq. membro, a P. neglecto, Bg. sequitur fere emendatam Vs. in ed. Stp., qui et in Th. 3, 945. D. formulam δ. σπ. cum Bg. reddit per adv., firmans e Xen. Hell. ubi v. Ind., sed sine Ind. Thuc. 421, 64., variante Nostro cum 1, 7, 3. μετὰ σπ., ut per copiam in sq. praep.

πᾶν ὤφθη) Haec duo verba non agnoscit Pol., suntque loco aliorum posita, aut certe quaedam ante ipsa desunt. *Steph.* Omisit haec verba Pol., nec alius facile, credo, sensum elicuerit. Nimirum desiderantur aliqua, ut sibi constet sensus, puta τὸ στρατιωτικὸν, aut si quid aliud mavis. *Oxon.* Necessaria et notabilis hic mea emendatio in graecis. *Bergl.* Forte ὥστε πᾶν ὤφθη, *adeo, ut* tota *superficies*, ubi olim arx steterat, *nuda* pateret. *Reisk.*

Sch. in v. ὤφθ. ante Stp. repetita „*conspicuum* totum *factum est*, s. *oculis pervium* propugnaculum, vallo diruto" sed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit ergo καὶ ἀνάχθη. (iterumque hoc in m. Ox. una cum) s. ἀνεῴχθη." Cum ipse Bg. non addiderit Graecis verbis emendationem suam: ad vulg.

ρας ἀνοίξας, ὡδοποίησεν. ὅ 12. set, viam fecit. Quo περ ἰδόντες οἱ ἐπὶ τοῦ ἐρύματος animadverso munitionis custo- φύλακες, φοβηθέντες, μὴ κυ- des, veriti, ne cingeren-

verba proxime accedit illud Leisn. καὶ ἀνῴχθη, quia καὶ latet in vulg. παν et ab hoc facile periit syllaba αν verbi; ad quod Bg. verbum deducatur quis etiam a sq. membro, ubi repetitur in act. ἀνοιξ. per polyptoton, quod solenne talibus scriptoribus elegantibus. Sic et ab eodem vulg. παν perierint syllabae reliquarum istius verbi formarum, ἀνεῴχθη et ἠνεῴχθη, cf. Sb Ind. et ad Thom. M. p. 71. N. 10. p. sq. N. 7., ad quorum aliquod verbum suppleri debet pronomen αὐτὸ, referendum ad pr. τὸ τεῖχος, quod subst. est proximum, a Bg. etiam simul subindicatum, in addito *munitio* magis ad perspicuitatem, quam ex veritate, quia τοῦ ἐρύματος nimis remotum est in hac §., nedum ut hic addere in Graecis voluerit, quia τὸ ἔρυμα non potuit excidere per vicinitatem litterarum, sed Noster non modo pronomen demonstrativum frequenter omittit, sed etiam tum, ubi obscuritas quaedam existere ab eo omisso potest Thucydidea, quam Noster et alibi amat; quanquam lenior res erit, si pronomen αὐτὸ repetatur e proximo alius casus αὐτοῦ, ut alias. Requiri autem copulam aliquam ante hoc Bg. verbum, patet ex serie orationis, quia praecessit χειμάῤῥους — διέτησε, qui nominativus cum finiti temporis verbo postulat copulam Bg, praeter quam alioqui et fingas, post ὑποχωρούντων excidisse τὰ, aut καὶ post ἁρμογὰς, qua in regione quoque supra ap. P. vidimus copulam; unde deinde παν ωφθη debeas contrahere in solum v. ἀνεῴχθη s. ἠνεῴχθη. E qua quidem ambiguitate corrigendi apparet, nihil dum posse verecundum criticum mutare veterem textum, et vel in hac Bg. felici coniectura modo in Nota proponendam esse medicinam, dum libros accipiamus, meliores illo Ms. Ba., cuius lectio est inepta, quia ὤφθη habet duo secum, quae regat, πᾶν et τόνδε τὸν τόπον, non coëuntia inter se, quorum postremum sic ortum videtur, ut vulg. τὸν δὲ contraheretur in unum, e vetusta Mss. serie, ac vulgatum τὸν, in marg. stans, pro varia lectione, in textum simul raperetur, sive sic, ut aliquis librarius caperet vulg. τὸν pro pron. demonstr., (ut 1, 13, 6. e. in τοῖς,) notans propterea in marg τόνδε syn. demonstr., quo facto, alius hoc recepit, servato quidem vetere τὸν simul, sed eiecto vulg. δὲ, quod hic procedit sive proprie pro adversativa, sive cum Bg. in notione causae; dum P. libere hic τὸν δὲ τοπ. opprimit, forte quod duo membra contrahit in unum, intelligens ὡδ. pro med., ut ad χειμ. referatur, cum act. per se pateat ad alios et adeo ad hostes, de quibus timent etiam mox custodes, ne iis torrens viam fecerit intra munitionem. E Bg. quidem Vs. v. ὡδ. absolute hic positum fuerit, ut et Bud. C. 1113, 47. cepit sine Vs., cum Stp. Th. 2, 1161. e. videatur cum acc. rexisse et cum pr. τὸν τοπ.; quia post ἀνοιξ. omisit comma, (secus ac in edit.) accipiendo forte pro gerund. *aperiendo eo*, cf. Ind. Dem. fere cum P., Luc. Xen. Hell. et 'Ανβ. Diod. S. et Vig.

ὅ π. 18.) E P. hoc Bg., non item sqq., ubi formulam subst. οἱ φυλ. cum praep. et subst. ἐπ. τ. ἐρ. sc. ὄντες mutat in syn. aliam e duobus subst. in regimine, cf. 3, 2, 6. τῆς ἐν Σ. ἀρχ., deinde post κυκλ. (cf. Ind. Thuc. et Dion. H.) non omittit Nostri abundantiam ex descriptione et explicatione, ubi v. ἐπι. Stp. Th. cum Bud. C. tantum e Nostro tenet, cf. tamen

κλωθεῖεν, ἐκπεριελθόντων αὐτοὺς τῶν πολεμίων μετὰ τὴν τοῦ χειμάῤῥου ἀπόῤῥοιαν, μηκέτι ὄντος τοῦ κωλύοντος a, καταλιπόντες τὴν Φρουρὰν, Φεύγουσιν. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου ςρατὸς, ἡσθεὶς τῷ γενομένῳ, τάς τε ψυχὰς ἐπιῤῥωσθεὶς, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος, συνεὶς δὲ ἀποδε-

tur, circumvenientibus ipsos hostibus, postquam torrens defluxisset, cum nihil amplius esset, quo arcerentur; deserentes custodiam aufu-
13. giunt. Severi autem exercitus, laetus eo, quod factum erat, animisque confirmatus, quasi divina providentia duce-

a) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al. pro colo Stp. rel.

Ind. Luc. Polb. Iof. cum Abr. L. Ar. p. 168. v. 28. e., servante Sch. in sq. *ἀπορ.* Sb. „post *defluxam*" sed Bg fere cum P. mutante praepositionem *μ.*, cf. 1, 14, 7. e., dum Lar Sb. non in mentem venit Stp. Th. 3, 686. E. sed deterius „torrentis *effluxio*" turbante P. etiam ordinem Nostri; unde partim Sch. in *κωλ.* „*nullo mox futuro* propugnaculo, *quo* hostes *arcerentur*" dux Bg., pro *quod* impediret *id*, s. circuitionem, *τὸ κυκλωθῆναι*, s. *quod* arceret *eos*, hostes; bene pro neutro capiente Bg. *τοῦ κωλ.* et de re, alias quum valeat pro masc. de pers., cf. Dem. Ind. Phil. p. 753. F. m. cum Diod. S. 1, 633. l. 5. et 2, 6, 22. m., aliter hic usurpante Nostro phrasin sq. *καταλ. τ. φρ.*, quam 3, 2, 21., sed per variationem pro simpl. 2, 5, 4 e. Caeterum *οἱ ἐπὶ τοῦ ἐρυμ. φυλ.*, qui ad variandum in sq. §. dicuntur simpliciter *τοὺς φυλ.*, non sunt singuli milites, collocati in stationibus hic, illic, in turribus et vallo, sed totum praesidium, et i. q. 3, 2, 21. *φρουρὰ τοῦ ἐρύματος — αὐτάρκης*, qua de causa fortassis et P. liberius hac §. per circuitum elocutus est, quo respicitur sine Vs. ad Luc. 2, 538 N. 17.

ἡσθεὶς τῷ γεν.) Breviorem P. explet quoque Sch. in *ἡσθ.* laetus *eo, quod contigerat*, *γεν.* re gesta *laetus*" suppleto subst. *πράγματι*, pro quibus et licet *gavisus re s. evento*; ubi Noster saltem ad analog., it. in sq. *ἐπιῤῥ.* cum *τὰς ψ.*, ubi Bg non repetiit P. rectionem Gr., quae nec ap. G Th., ut nec Bg., pro spem et cupiditatem adeptus maiorem occupandae munitionis, cf. Ind. Xen. Z. Agef. cum N. Luc. Dion. H. S. T. utr. Polb. Ael. V. h. Plut. Hs. sed sine Ind. ap. Thuc. 171, 4. 438, 20. 447, 48. 455, i, in quibus postremis locis nudum pass. redditur cum Bg., ut ap. Stp. Th. 3, 734. C. sq., qui addit „Herodi. addidit acc. *ψυχὴν*, scribens, *καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιῤῥ. — ὁδηγ.*" ex h. l. sine Vs. cum lect. alia memoriter. In sq. iterum Bg. deserit severiorem P., qui *ὡς* cum particip. servarat, quanquam liberior in Vs. reliqua, desertus a Sch. „manuductus a divina *prov.*" pro quo simplex Bg. novit etiam Stp. Th. aliunde, cf. L. N. T. cum Ind. Phoc., Nostro hic quoque fortassis sequente Lat., quibus solenne pass. Bg. cum abl. aliquo. Caeterum Oxon. hic dederant e Dion s. Xiph. S. 400, 18. *μέγιστον δ' αὕτη ἡ συντυχία τοῦ γενομένου τοῖς μὲν θάρσος, ὡς καὶ παρὰ τοῦ θείου βοηθουμένοις, τοῖς δὲ δέος, ὡς καὶ ὑπ' αὐτοῦ πολεμουμένοις, ἐμβαλοῦσα λ.*

συνεὶς δὲ) Leg. *τε. Reisk.* Omittit Bg. e P. copulam hic, secus ac 1, 10, 6.

δρακότας τοὺς φύλακας, εὐμαρῶς τε καὶ ἀκωλύτως διαβὰς τὸν Ταῦρον, ἐπὶ Κιλικίαν ἠπείγετο.

Ὁ δὲ Νίγρος, μαθὼν τὰ συμβάντα, πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων, μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο. πολὺ γάρ τι πλῆθος, καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ νεολαία τῶν Ἀντιοχέων εἰς στρα-

retur, cognito, aufugiffe cuftodes, facile nulloque prohibente transgreffus Taurum, in Ciliciam pergebat.

Niger vero ut intellexit quae accidiffent, ingenti collecto exercitu, fed imperito pugnae ac laborum accelera-
2. bat iter. Ingens enim multitudo ac propemodum tota iuventus Antiochena ad

cum eodem Lat. particip. Sed poteft aut propria vi h. l. valere, fubintelligendo iterum ad prius membrum ἠσθεὶς λ. particulam μὲν, aut pro illo ipfo Rsk., qua de iftius notione copulativa, aut tranfitiva, pro *praeterea*, faepiua fupra; non tenente Stp. Th. v. ε. cum acc. particip. pro inf., nec me aliunde, cf. 2, 9, 15., ubi Nofter faltem ad analog., ut in verbo fenfuum, non afferente formam hanc participii Stp. Th. nec libellis Grammat. In fq. adv. εὐμ. P. addit iterum *fcilicet* libere. Noftrique eft modo copia fyn. cum ἀκωλ., ubi Bg. fere e P., ut Stp. Th. aliunde. Sic et in fq. membro ἐπ. K. P. addit aliud adv., ut alibi.

μαθὼν τὰ σ.) Etiam Sch. defetit P. „*ea, quae* acciderant, *inaudire*" cf. ad μανθ. 1, 8, 13. e., fed ad τὸ συμβὰν, ap. Stp. Th. 1, 652. B. fine exemplo, Ind. Fi. Pal. et If. Ev. cum fyn. Dem. fine Ind. 239, 27. 137, 4. it. 210, 9. 246, 6., variante Noftro quodammodo per plur. τὰ σ. cum pr. fing. τῷ γενομ. it. in στρατ. ἀθρ. cum 3, 2, 21. et in μ. σπουδ. cum 3, 3, 11. e., quam formulam Bg. liberius in notione verbi Lat. dat fimul, fortaffis e Stp. Th. 3, 181. i., ubi tamen et, quod Sch. „*feftinanter* iter *faciebat*" (cf. L. N. T. cum Ind. Diod. S. et Xen. Cyr. Z., fed fine Ind. ap. Polb. cum praep. 1, 314. i. ποι. τὴν εἰς Ἰταλίαν πορ.) fed ib. p. 945. E. partim cum P., ut ib. p. 387. e. fuper pr. πλὴν recte ftatuit, tenens in adi. ἀπειρ. Lat. Bg. aliunde, ubi Nofter per analog., cf. ἀπ. πολέμων et πολέμου ap. Thuc. et Dion. H. S. T. 1 it. 5, 5. 1. e.

πολὺ Libere contrahit P. periodum, in cuius Lat. *quam plurimus*, pro valde multus, it. in Bg. *ingens*, pro valde magnus, reperiant aliqui τι poft adi. cum emphafi; quanquam idem folet fimplex Gr. πολὺς eodem Lat. reddere, cf. 2, 12, 5. i. et 1, 2, 7. Sed P. voluerit liberiore fua Vs. in πολ. πλ. cavere, ne cum fq. gen. copuletur τῶν Ἀντ. (quem inde Bg. non fervat, fed mutat in adi.) verum ut per fe capiatur de copiis aliis, cf. 3, 1, 7., pro cuius νεανίαι hic eft νεολ., quod laudat D'Orv. ad Ch. p. 17. e. fine Vs., cf. ib. p. 22. m. Stp. Th. cum Bg. e P. et Poll. 2, 11. cum N. 76. Suid. Hef. cum Ind. Luc. Ad fq. autem membrum, a P. neglectum, habet fimilem rectionem Stp. Th. 2, 207. D. e. ex Dem. τὸν ὑ. τῶν ὅλων κινδ. ἀρασθαι 1395, 12. fine Ind. cui add. 104, 16. 22. 147, 26. 259, 5. 297, 10.

τείαν [b] καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπέδωκεν αὐτήν [c]. τὸ μὲν οὖν πρόθυμον τοῦ ϛρατοῦ ὑπῆρχεν αὐτῷ· τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἀπελειπον [d]. συνέρχεται δὴ

militandum et pro eo pericli-
3. tandum sese dediderat. Sed promtitudo quidem exercitus aderat ipsi, peritia tamen et fortitudine longe Illyricianis
4. erant inferiores. Conve-

b) ϛρατιὰν ed. A. al., cf. 3, 1, 7. e. c) Ms. Ba. colon cum αὐτὴν, (ut ed. A. 2. al.) sed per asperum cum eodem v. ἐπιδ. 3, 1, 7. e. d) ἀπέλειπον Ms. Ba. et Vi. cum A. et Bs., v. N.

τὸ μὲν) Etiam hic contrahit P., unde Bg. parum, liber in μὲν οὖν, et aliter quam supra, sed in προθ. cum Sch. „promtitudo *ex.* erat *ipsi*" cf. Stp. Th. et Kypk. 2, 153. e Thuc. sine Ind., it. Heliod. p. 96. i., quod h. l. cupiditas et voluntas pugnandi, ut pars fortitudinis interna, cui subiicitur τὸ γενναῖον, externa corporis, i. e. tolerantia laborum, i. q. 2, 14, 3. τὸ τῶν πόνων γενναῖον, cf. 2, 10, 17., denique alia pars eius τὸ ἔμπειρον, pro ἡ ἐμπειρία, (ut pr. pro ἡ προθυμία, quo ipso variatur §. 9.) ad analog. a Nostro positum, tum scientia rei militaris, tum usus et experientia eiusdem per exercitationem in pugnis ipsis; unde §. 1. ἄπειρ. μαχ. καὶ πον. cf. 2, 10, 9. sqq., ubi laudes similes Illyriorum, sed hic ut Noster totius sententiae per opposita fundum habuerit Thuc. 4, 21, 66. οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν, οὐδὲ τόλμῃ, — ἀλλὰ τῇ μὲν ἀνδρείᾳ οὐχ ἥσσους, ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, τῷ δὲ ἐλλείποντι αὐτῆς, καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν, qui et ipse fortitudinis partem facit τὴν ἐπιστήμην.

ἀπέλειπον) Leisn. in m. Ox. „f. ἀπελείποντο. Holsten. ad Steph. p. 149. b. (quod citatum forte pertinet ad sq. Ἰσσ. κολπ. et sub textum) f. τὸ δὲ ἔμπειρον καὶ γενναῖον π. τ. Ἰλ. ἀπελείποντο." Scilicet tria hic quaeruntur, primum quidem super Mss. et edd. quarundam exinde tempore, quod aor. 2. pro impf. variabat supra iam, cf. 3, 2, 19., sed hic praecedente ambiguo tempore ὑπῆρχ. Alterum pertinet ad Leisn. dubitationem, an requiratur med. in v. ἀπελ. Id vidimus quidem supra, et infra iterum aderit, potestque per se fingi, το periisse ob sq. ου simile. At habuimus aeque act. 2, 10, 17. e., ubi nemo tentabat. Tertium est de rectione et casu, ubi Leisn., nihil corrigens ad 2, 3, 4., deflectit ad acc. rei, per ellipsin pr. κατὰ, quam rectionem non reperi, sed ap. Nostr. aliquoties cum dat. s. abl. rei, simul cum gen. pers. et acc. elliptico rei s. modi, ut πολὺ et οὐδὲν, pro adv. quodam, ut hic Bg., ubi pro abl. illo comparet gen. τοῦ ἐμπ. κ. γεν., servatus, praeter Sch. „*peritia* belli *multum* cedebant *Illyriis*" a Stp. Th. 3, 152. G. „τοῦ δ. ἐ. κ. γ. π. τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, peritia *belli* multo *inferior* Illyrico *milite*" cum binis lect. aliis e memoria, quem gen. quanquam fingi licet depravatum ex abl. solenni, et confusas esse ου et ω litteras, ut alibi, tamen sustinuerim ellipsi illorum ἕνεκα s. χάριν, idque propterea, quod illa formula 2, 3, 4. ὅσον εὐγενείας χάριν potest valere pro privo χάριν, it. quod ib. protulimus ὅσον πείρας ἕνεκα pro privo ἕνεκα, et pro Lat. *quoad*, sed deinde τοῦ ἐμπείρου καὶ γενναίου χάριν s. ἕνεκα pro consueto illo abl. τῷ ἐμπείρῳ καὶ γενναίῳ πολ. ἀπ., sicut in Lat. possumus in verbis *praestantiae* et *defectus* adiunctos abl., v. c. *praestare* s. *inferiorem* esse *virtute*, resolvere in illam particu-

Digitized by Google

ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ [e] κατὰ τὸν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον [f] πεδίον πλατύτατόν τε καὶ ἐπιμηκέστατον· ᾧ περίκειται μὲν λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα, αἰγιαλὸς δὲ ἐπὶ [g] θαλάσσης μέγιστος ἐκτείνεται [h], ὥσπερ

[e] niunt ergo utrinque exercitus ad Issicum, quem vocant sinum, in campum longissimum et latissimum, cui circumiacet collis in theatri speciem, littusque ad mare ingens protenditur, quasi na-

e) Par. 2. ὁ στρατὸς εἰς κατὰ λ., per correctionem ex Par. 1. vitiosis εἰς κατὰ λ., omisso τὸ artic. f) Ms. Ba. κόλπον, πεδίον· πλ. quorum comma post κ. quoque est in A., item aliud post πεδ. g) Ms. Ba. nil variat. Mart nec Mss. rel. et edd. praeter Ing. ἀπὸ θαλ v. N. h) Hoc comma, praeter Ms. Bg., etiam in A. al., pro colo Stp. rel.

lam *quoad — virtutem.* Sine correctione quadam an tolerarit quoque Bg lectionem vulg., non dicere possum, cum plane tacuerit ad h. l., ubi e Lat. quidem ratione sane debuit adhibere abl.

ἑκατέρωθεν) Omisit P. hoc adv., quod capio *a parte* Nigri et Severi, aut ex iis locis, urbibus, castris, ubi exercitus erat. Ex eo deinde Bg. in καλ. fere, pro quo licebat premere pass. participium, etiam oppresso adv. οὕτω, ut ap. Ovid. Fast. 3, 205. conveniunt *nuptae* dictam *Iunonis* in *aedem*, quem locum G. Th. habet 150, 94. (nihil autem in syn. *appellatus*, nominatus, *vocatus*,) sine animadversione omissi adv. *sic* s. *ita*, ut ap. Poss. Sy. p. 203. Reg. 14. „dignus est observatione usus participiorum pass. καλούμενος, — ap. Gr." debuit addi, haec dici per ellipsin adv. οὕτω s. οὕτως, tacente L. Bos. p. 563., quae adiicitur a Nostro semel infra 5, 3. 2., in rel. locis oppressa, ut ap. Isocr. Or. ad Nic. 13, 5. ed. Kr., ap. Dem. 248, 24. 489, 19. 818, 18. sine Ind. it. ap. Xen. M. S. 2, 1, 14. m. et Cyr. 1, 2, 3. 13. it. ap. Polb. 1, 695. i. 2, 335. e. et ap. Dion. H. S. T. 2. 13, 28. 20, 6. 130, 21. etc. cf. supra 1, 8, 11. m. ad Κυϊντ. it. Dio 1248, 25. ἐν Ἰσσῷ πρὸς ταῖς καλουμέναις Πύλαις μεγίστη γίνεται μάχη, quae sunt *Pylae Ciliciae* s. *Syriae*, cf. Cellar. n. o. a. 2, 210. e. sqq., ubi non respicitur ad Nostri descriptionem, ubi Bg. partim e P. mutat duo, transponendo primum praepositionem εἰς vicinius ad suum subst., necessario quidem, sed deinde ordinem mutando in adi. duobus πλ. λ. cum Latt. e Sch., quorum in ἐπιμ. Stp. Th. vertit cum P., qui et in sq. membro liberrimus, ubi per analog. in εἰς σχ. cum θε. cf. 2, 6, 19. i. et imitationem aliquam ap. Zos. 2, 18, 4. sqq.

ἐπὶ θαλ.) Scribo ἀπὸ θαλ. *Steph.* Vulgata bene habet, *coram* mari, *in conspectu* s. *fronte* maris. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „probat ἐπὶ" quod et verum, dum Stp. iterum e P. tacite corrigit, et ἐπὶ valet, quod Sch. habet „iuxta *mare*" nobis *an* s. *neben* dem Meere *hin*, quo redit Sb. Ind. „secus *mare*" i. secundum, cf. G. Th. cum Gr. πλησίον, nihil volente sibi Nostro, ut credo, quam ab altera parte *longum maris littus esse*, quod poëtice s. tropice exprimit, pingens per v. ἐκτ., quod ap. Stp. Th. aliunde cum Bg. Lat., cf. de pass. Ind. Xen. Bach. et Soph. Ai. cum Abr. ad Aesch. T. 1.

τῆς Φύσεως ἐργασαμένης [i] στάδιον μάχης. ἐκεῖ φασι [k] καὶ Δαρεῖον [l], Ἀλεξάνδρῳ τὴν ὑστάτην καὶ μεγίστην μάχην συμβαλόντα, ἡττηθῆναί τε καὶ ἁλῶ-

turâ fabricata ſtadium belli. 5. Illic aiunt et Darium, cum Alexandro extrema illa et maxima pugna congreſſum, fuiſſe victum et

i) Ms. Vi. εἰργασμένης λ. v. N. k) Ms. Ba. ſic nobiscum, abiecto accentu, ut edd. A. cum Bs. 1., pro ἐκεῖ φασι rel. l) Hic nullibi comma, quod et in Vs. Bg. dedimus pro inepto, quod ibi erat poſt *Alex.*

ἐργασαμένης) Similis Var. L. cum Ms. eſt in Rs. Or. V. 9. p. 478. 16. ἐργασαμένων, pro quo Mss. εἰργασμένων, praelatum a Tayl. prope, ſed ut paſſ. pro med. (cf. ap. Dem. 172, 17. 397, 9.) ibi et hic offeratur vel per gloſſam e comparatione locorum aliorum, vel per lapſum et confuſionem temporum; e P. petente Bg. Lat. ad v., et ad ſubſt. μαχ. (ſumto Lat. vi arctiore, cf. alibi et 6, 2, 10.) ſed omittente iſtius pron. ad ſubſt. σταδ., ubi Stp. Th. notionem aliunde tenet pro *loco certaminis*, ut tamen h. l. ſit pro mero *loco* ob adiectum gen. μαχ., ſ. pro *campo*, et utrumque nobis *Schlachtfeld* ſ. *Kampfplatz*. Caeterum pr. φυσ., tacente Stp. Th., capio pro auctore naturae ſ. deo, ut ap. Lat. ſaepe Bg., cf. G. Th. i.

ἐκεῖ φασι) De campo Iſſico, et Alexandri cum Dario ibidem conflictu, meminit etiam Pompon. Mela l. 1. c. 13. (i. *in receſſu intimo locus eſt magni aliquando diſcriminis, fuſorum ab Alexandro Perſarum fugientisque Darii ſpectator ac teſtis,*) et Cic. ep. fam. l. 2. (ep. 10. *ita victoria iuſta imperator appellatus apud Iſſum, quo in loco ſaepe — Clitarchus tibi narravit, Darium ab Alexandro ſuperatum* rel.) ut annotat Schottus. *Sylb.* Non ultima iſta pugna fuit ap. Iſſum, qua Darius debellatus eſt. Illa enim ap. Arbela ſ. Gaugamela accidit. Arrianus diſerte hiſt. 6. ἐπεὶ καὶ τὴν τελευταίαν μάχην τὴν πρὸς Δαρεῖον γενομένην — πρὸς Ἀρβήλοις γενέσθαι ὁ πᾶς λόγος κατέχει, καθάπερ οὖν καὶ τὴν πρὸ ταύτης ἐν Ἰσσῷ, καὶ τὴν πρώτην ἱππομαχίαν πρὸς Γρανίκῳ λ. Poſtea nominat locum *Gaugamela*. Adde locum παράλληλον ex l. 3., ubi rurſus pugna Iſſica — ab ultimo ap. Arbela proelio diſtinguitur, cf. Radero et Freinshemio notata ad Curt. 3, 8, 27. 3, 11, 27. 4, 9, 8. Dio *Ciliciae Pylas* nominat in deſcriptione loci, quae omnia planum faciunt, cum quo Alexandri proelio hoc conferendum ſit. *Boecl.* Errat Herodianus. Rectius multi alii, et inter eos Tacit. A. 12, 13. *Leisn.* Errorem Herodiani iam notatum video a Boeclero. *Stroth.*

In verbis liberum P. deſerit etiam Sch., faciens fere cum Bg. „συμβ. *congreſſum* Darium *cum* Alex. *extremo proelio* victum *eſſe*“ ubi Bg. e P. iterum in artic. τὴν, ſed huc reſpicit I. Boſ. Ell. p. 189. e. per numeros pravos ſine Vs. et animadverſione diſerta in rectionem, quae haec eſt, ut v. συμβ. habeat, praeter dat. perſ., (pendentem a praep. in v.) etiam acc. rei, nominatimque *pugnae*, quam ſcit Stp. Th. 1, 702. E. m. modo ſic „συμβάλλω σοι ἀγῶνα, ap. Eurip“ ſine lud., ad quam analog. Noſter ſcripſerit; ubi caſum ſaltem conſervet Gr. haec Vs., *poſtquam* cum *Al.* illam *extremam et maximam* pugnam *commiſiſſet.*

ναι[m] ὑπὸ τῶν ἀρκτώων[n] ἀνδρῶν, καὶ τότε τοὺς ἀνατολικοὺς νενικηκότων. μένει δὲ ἔτι νῦν τρό-

captum a ſeptentrionalibus hominibus, tunc etiam orientales
6. vincentibus. Manet autem

m) Ms. Ba. ἀλῶναι. τῶν ὑπὸ τῶν ἀρκτ., quae et ſunt in Ms. Vi., praeter comma poſt ἀλ., v. N. n) ἀρκτῴων ſic ſine iota in A. al. v. 2, 11, 16. e.

ὑπὸ τῶν ἀρκτ.) Ex tali obſervatione ſpem ſibi figurat ap. Laonicum Chalcocondylam l. 2. fine Paiazetes adverſus Temirem, ἀπό τε τῶν παλαιῶν συμβαλλόμενος, ὡς οὐδέποτε τῆς γε Εὐρώπης οἱ τῆς Ἀσίας βασιλεῖς ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις περιεγένοντο, ἀλλὰ καὶ ὡρμημένους ἐπὶ τὴν Ἀσίαν τῷ τε βασιλεῖ ἀφαιρῆσθαι τοὺς τῆς Ἀσίας ἡγουμένους, *antiqua repetens et exinde futura colligens, nunquam ſcilicet ad id tempus victam eſſe ab Aſiaticis regibus Europam, quin potius ex Europa in Aſiam progreſſos principatibus Aſiae regem* ſpoliaſſe. *Boecl.* Cauſam, cur ſeptentrionales orientalibus fortiores, tradere conatur Vitruv. 6, 1. Etiam Ariſtot. Probl. ſect. 14. p. m. 924. inquirit, cur οἱ ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἀνδρεῖοι; vid. etiam l'Eſprit Diſcours III. n. 28. ubi agit de ſeptentrionalibus populis eorumque fortiter factis et victoriis, haſque non phyſicis, ſed moralibus cauſis tribuit, v. Recenſio huius tractationis in dem Neueſten aus der anmuth. Gelehrſ. N. 1. 1759. p. 45. *Leisn.* Male in Venet. ſcriptum eſt τῶν ὑπὸ τῶν ἀρκτῴων μερῶν. *Stroth.*

Quae non vidimus in Var. L. et noſtris Excpt. e Ms. Ven., ut erraſit Stroth. in nomine Cod. forte, ac μερῶν ſit e memoria. Sed Mss. res, in articulo τῶν duplicato, ſic, opinor, orta, quod pro vulg. ὑπὸ τῶν aliquis mallet et in marg. ſcriberet ſimpliciter τῶν, quod deinde alius ſimul cum vulg. in textum recepit, ut alibi; quia ſic ſaltem apparet cauſſa, cur poſt ἀλ. Mss. afferant diſtinctionem, ſumente primo illo librario inde a ſuo τῶν ἀρκτ. usque ad νενικ. unam enunciationem per gen. conſq., ſublato commate poſt ἀνδρῶν, ſed inf. priores copulante cum praec. Δαρ. in hanc ſententiam, *ſeptentrionalibus hominibus* et *tunc* orientales *vincentibus*, quae prorſus eſt lectio P., niſi quod ordinem mutat, in traiectis καὶ τότε intra ἀρκτ. et ἀνδρ., quam P. ſententiam non ceperunt, qui editores eius Verſ. (etiam illius Antwp.) comma poſt *viris* poſuerunt, diſcrepantes illi itidem in diſtinctione ibid. poſt ἀλ. ſ. *captumque* per comma, ut Bs. 2., aut per punctum, ut Bc. 2., aut per duo puncta, ut Bc. 1. al. Habuerit ergo P. Codicem diverſum a noſtris, quorum lectio ſtulta eſt, ut vulgata ad ſententiam eadem cum P. illa, ubi et Bg. in καὶ τότε ordinem delerit, ut 2, 5, 8. m. Nunc quidem critico nihil reſtat, niſi ut, ſervata lectione vulg., ſuſpicio de alia P. in Var. L. aut Nota memoretur cum depravatione Mss., quia non apparet, unde ὑπὸ per vicinitatem litterarum venerit; quanquam fingi poteſt, aliquem librarium, nulla reperta diſtinctione poſt ἀλ., (quae nec eſt ib. in A. al. in Gr. textu.) cum putaſſet, genitivos cohaerere cum pr. verbis duobus, ad ſenſum faciliorem poſuiſſe pr. ὑπὸ in marg., ut innueret, quid deeſſet, aut alias adiiceretur; unde deinde ab alio librario in textum pr. ὑπὸ recepta fuerit. Utrumque autem v. ἡττ. et ἀλ. cum gen., ſed per ellipſin iſtius pr. ὑπὸ, porro cum hac ipſa praep., habes, praeter Stp. Th., ap. Suid. 1, 124. m. 2, 56. m. v. ἡλ. ſecundum, it. 83. i. et m. Ind. Ael. V. h. Dem., cui add. v. ἡττ. cum ὑπὸ 197, 14. Thuc. cum Gottl. Or. Per. et L. Boſ. Ell. p. 541. e. cf. ſupra 2, 17, 27.

παιον καὶ δεῖγμα τῆς νίκης ἐκεί-
νης°, πόλις ἐπὶ τοῦ λόφου, Ἀλε-
ξάνδρεια καλουμένη, ἄγαλμά
τε χαλκοῦν, οὗ τὴν προσηγορίαν

adhuc tropaeum et documen-
tum victoriae illius, urbs in
colle, Alexandria nomine
simulacrumque aereum, cuius

o) Comma hoc in edd. omnibus, v. N.

τρόπαιον) Observa, urbem conditam ipsam dici tropaeum et victoriae monimentum. Nam δεῖγμα h. l. est indicium, monimentum. Dem Ol. 2. p. 7. B. (Rs. 23, 25.) ταῦτα — (μεγάλα) δείγματα τῆς ἐκείνου γνώμης — ἐστί. De tropaeis et more regum urbes pro tropaeis statuendi Barth ad Stat. Theb. 2, 706. p. 628. sq. qui ibi additamenta congessit ad Bulenger. de triumph. c. 3. Haec urbs Alexandrea est Ἀλεξάνδρεια τῆς Κιλικίας Stephano Byzantio. Meminit eius et Plin. 5, 27. Nec urbem tantum Alexandream, sed aras etiam post victoriam illam statuit eodem prope loco Alexander. De illis mentionem facit Cic. ep. 15. 4. et quidem aras Curt. 3, 12, 27. tres memorat. Leisn. (ad quem loc v Cell., qui praeterea Nostri locum affert sine Gr. Exemplum talis urbis, pro tropaeo conditae, etiam est Nicopolis Pompeii post victum Mithridatem, v. Cell. n. o. a. 2, 323. f. 22.) Urbem translate appellat tropaeum; quare fallitur Rambachius meus, qui ad Potteri Archaeol. P. II. p 242. putat, ex h. l. forsan credi posse, Alexandrum tropaea posuisse. Contrarium Pausanias testatur. Stroth.

Vere haec dicuntur, sed ut τροπ pertineat simul ad sq. ἄγαλμα χαλκ. atque de hoc simul proprie stet, quia veterum tropaea, e stipite cum armis, tamen figuram viri repraesentabant et statuam adeo quandam, (cf. Virg. A. 11, 5—16.) quae addenda notioni Stp. Th., ubi nec Nostri est gen. rei, ad analog. modo adiunctus; nisi τροπ. per se sumas et sqq. δ. τ. νικ. pro explicatione aliqua, ubi δ. cum gen. nostro iterum modo ad analog., cf. ad 6, 6, 11. ubi Bg. ap. G. Th. saltem cum syn. ἐπίδειγμα, qui, deserta P. libertate rel., retinet Lat. eius ad ἔτι νῦν, pro severiori Sch. e Sb. Ind. „etiam nunc" male vertente Stp. Th. ἔτι per se iam sic, et ne ibi quidem tenente Nostri formulam, nec in νῦν, me cum reperiente tantum in L. N. T., non vero ap. G. Th. et Hor. Turs. Lat. adhuc nunc, sed Nostro variante cum ἔτι καὶ νῦν 3, 1, 15. Caeterum quod comma post ἐκειν. habent edd. Gr. cum Vs. Bg., facit id, ut ad sq. membrum assumendum sit Gr. δή, Lat. scilicet, cum contra, eo commate remoto, (quod omittunt Lat. Vss. P. quaedam, ut A. 2. et ipsa Antwp.) in prioribus τροπ. κ. δ. τ. νικ. ἐκ. subintelligi debeat Gr. ὡς, Lat. tanquam; ad Nostri locum de urbe iterum non respiciente Cellar. n. o. a. 2, 214. f., ubi P. ad v. χαλ. negligens, sed Bg. iterum, ut 1, 2, 2. Denique Casp. Barth. Adv. l. 35. c. 17. p. 1619. „urbes aliquando Tropaeorum vicem erant, (cum nostro loco μένει — χαλ. sine Vs., sed l. 34. c. 9. p. 1561., ubi eandem rem tractat, modo sic.) Et in historiis legimus, ingentes urbes tropaeorum instar locis, ubi bene pugnatum fuerat, inaedificatas."

ἀγ. — οὗ) i. e. τούτου τοῦ ἀνδρὸς, οὗ λ. Reisk. Duo pronomina latent in articulo, nimirum illius, cuius, quorum prius ad ἄγαλμα, posterius ad προσηγορίαν referendum. Stroth.

Postrema Strothi sunt obscuriora, rectiusque Rsk. supplementum s. simplicis pron. τούτου s. ἐκείνου, quo et spectant P. relata „ipsius —, unde"

ὁ τόπος φέρει. συνέβη δὲ p, 7. nomen locus habet. Contigit autem exercituum Severi ac Nigri non congressum modo in eodem fieri loco, sed et fortunam similem

καὶ τῶν στρατοπέδων τοῦ Σεβή-ρου τε καὶ Νίγρου μὴ τὴν σύνο-δον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην

p) Nostrum hoc comma est, v. N.

pro *a quo*, ut in sqq. sit periphrasis nominis proprii τοῦ Ἀλεξάνδρου, nec bene Leisn. scripserit in m. Ox. „forte exciderunt verba τοῦ Ἀλεξάνδρου" uno Sch. servante severum in „φ. locus *fert* appellationem *eius*" sed me formulam Nostri πρ. φερ. tantum tenente alia notione e Diod. S. 2, 434. pen. τοῦ τὴν πρ. φέροντες εἰς λ. *qui* nomen *suum* referebat *ad* rel. (i. q. ἀναφερ. cf. supra 1, 7, 7.) et praeterea e Lat. analogia, cf. 1, 11, 7.

συνέβη) Etsi alias ap. Nostrum δὲ καὶ ab initio §. pertinet ad prius verbum: hic tamen separavi δὲ per comma, quia v. συν. post se haber acc. cum inf., et καὶ, cum isto verbo copulatum, alium sensum facit, est que Lat. *etiam*, pro praeterea, notione addendi s. continuandi, qua Noster narret aliud, et ad aliud pergat; cum potius hanc rem praesentem componat cum antiquiore, quam coeptam §. 5., deseruit §. 6., interposito episodio de tropaeo illo. Itaque, quum redeat hac §. 7. illuc, unde discessit, (quod ostendunt illa κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον et τύχην ὁμοίαν:) refero καὶ ad sqq., per Lat. *etiam*, pro similiter s. itidem, sensu comparandi, *contigit vero*, quemadmodum olim Darii Alexandrique, orientalium et septentrionalium exercituum, §. 5., ita nunc *quoque* exercituum Severi ac Nigri ad illum locum fieri non modo congressum, sed et fortunam *similem* isti *fortunae*; unde P. et Bg. non bene καὶ omiserunt, nec id redundat, si nobiscum orationem suppleas et verba regas, nec advertatur illis μὴ μόνον — ἀλλὰ καὶ, ut quae pertinent non tam ad v. γενέσθαι, quam ad duo subst. τὴν συνοδ. et τὴν τυχ., valentque i. q. *tum* — *tum*, s. *et* — *et*, s. pro simpl. copula τὴν συνοδ. καὶ τὴν τυχ.

τῶν στρατοπ.) Malim τῶν Σεβήρου λ. *Reisk.* Sine necessitate, quia alter articulus in secundo subst. etiam alibi desit, cf. 3, 2, 11. Γαλ. 2, 8, 14. ὑποστχ. In sq. συνοδ. Stp. Th. 2, 1180. F. totius §. huius prolatae Gr. reddit tamen modo haec Lat. „congressum *in* eo *loco*" sub Lat. Sb. *constitlus*, e Thuc. sine Ind., cui add. Ind. Sb. e Xiph. et in aliam notionem D'Orv. Ch., ubi Stp. cum P. manet in severo Lat. ad pron. ἐκ., dum Bg. reddit κατὰ τὸ αὐτὸ, ut P. ad 1, 12, 1., quia notiones sunt coniunctae; nisi Bg. omissum ante καὶ huc contraxit, quia *etiam is* valet pro uno *idem*.

τὴν τύχην λ.) Num τῆς τότε τύχης? Saltim subauditur aut τότε, aut τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Δαρείου. *Reisk.* Forsan inserendum ἐκείνων. *Strotb.*

Abundantia est hic iterum Nostri quaedam et lusus aliquis in repetito per polyptoton subst. τῆς τυχ., cum suffecerit τὴν τυχ. ὁμ. s. ὁμοίαν τὴν τυχ. (ut ap. Dem. sine Ind. 1395, 7. τύχην δὲ οὐκ εὔπορον εἶναι τὴν ὁμοίαν λαβεῖν,) sine isto gen., quem Bg. quoque retinet cum P., sed severiori ordine, ubi nihil opus, nisi articulum τῆς intelligere pro pron. demonstr. ἐκείνης, et in Lat. illum gen. *fort.* pro dat., ut paulo ante vertimus. Unde nec coniecturae indulgendum, quasi fuerit olim τῆς μάχης, *fortunam* pugnae *similem*, ut Sch. vertebat „τυχ. fortunam *pugnae*" i. e. pugnae

ὁμοίαν τῆς τύχης. ἀντιςρατοπεδευσάμενοι γὰρ ἑκατέρωθεν περὶ ἑσπέραν, πάσης τῆς νυκτὸς ἐν Φροντίσιν ἑκάτεροι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐπ᾽ ἀλλήλους ἠπείγοντο, παρορμώντων ἑκα-

8. fortunae. Cum enim caſtra poſuiſſent ex adverſo utrinque circa veſperam, tota nocte in curis utrique et metu pervigilarunt: ſtatimque cum ſolis ortu adverſum utrique contendebant, incitanti-

eventum eundem, aeque felicem et infelicem ab alterutra parte; nihil in ſententiam tenenre me, quam haec e G. Th. in ſubſt. 723, 88. habere *ſimilem* cauſae *fortunam*, et l. 93. inſequitur *eadem* fortuna *viros*, quae duo loca non reperi per numeros indicatos, ſed ib. 683, 23. par *fortuna* duorum *eſt*, it. 446, pen. e Liv. 6, 28. in. *caſtra — hoſtium haud procul Allia flumine poſita, — fatalem ſe urbi Romanae locum* cepiſſe, — *ſimilem* pavorem *inde* ac *fugam* fore, *ac bello Gallico fuerit*, ſed in ὁμ. cum gen. rei cf. Poll. Sy cum Fab. Aeſ. ut L. N. I. cum gen. perſ.

ἀντιςρατοπ.) Praeter libera P., habet Sch. „*ex adverſo* caſtra *metati*" fere cum Bg. et Stp. Th. ſine auctore et loco, cf. Thuc. ſine Ind. 1, 25. i. Sb. Ind. e Xiph. Zoſ. 1, 52, 8. cum Poll. 1, 160. In ſqq. iterum liber P., omiſſo etiam pron. ἑκατ., forſan ob pr. adv. ἑκατ., quod ipſum redit mox per gratam negligentiam Noſtrique abundantiam. Deinde Sch. „διαγρ. *quum* totam *noctem* pavoribus *extraxiſſent*" fere cum P., niſi quod eius omittit adi., (a G. Th. in explicatione adhibitum etiam, cum Cic. *orat.* ut *eam* noctem *pervigilet*,) ſub themate διαγρηγ, ap. Stp. Th. 1, 1075. B. m. ſine auctore, ſed ib. A. e. „διαγρηγορῶ, Bud. ex Herodian." ſine loco, nec cum Bg. Lat., nec aliunde, ut ego tantum habui e L. N. T., ſed ſimile ap. Diod. S. 1, 722. l. 64. τὴν νύκτα διηγρύπνησαν ἐν τοῖς ὅπλοις, paremque inſtructae narrationis picturam e Liv. 1, 25. i. Sed quod Bg. hoc particip. reſolvit: factum eſt ob reſolutum quoque pr. particip. ἀντιςρ., quod proprie cohaeret cum v. finito ἠπειγ., cui praemittitur alterum membrum πάσης — διαγρ., ut alibi in cumulatis particip.

ἅμα ἡ.) P. delerit Bg. modo in v. ἠπ., ubi et Sch. „contendebant *alii* adverſus *alios* in acie" quo Lat. et redditur in Ind. Dion. C., non item ap. Stp. Th., ubi procedebat *adverſus ſe*; ut ſeverior eſt in altera formula Vs. ad Luc. 2, 74. l. 86. ἁ. ἡ. ἀ. *cum* ſole *oriente*, prorſus cum Noſtro, cf. Ind. Sb. Stp. Th. Bud. C. Poll. 1, 68. Suid. 1, 210. e. 3, 194. e. it. Ern. Call. p. 517. i.

παρορμώντων) Aut hic δ᾽ eſt inſerendum pone παρορμ., aut §. ſq. pro δὴ leg. eſt δὲ vel τὰ potius. *Reiſk.*

Etſi ad Luc. 3, 406. N. a. i. locus ſic editur ſine Vs. „παρ. ἐκ. τῶν ςρατηγῶν· προϑ. δὲ πάσῃ ἐν., ὡς .... τολ. ἐκ. μ." et ipſe P. liberior eſt in contractis in unam periodis Noſtri: tamen lectio vulg. bene habet, ſi quis illos gen. ſ. abl. conſq. παρορμ. λ, ſubaudito pron. αὐτοὺς, ἑκατέρους, notione cauſae iungat cum pr. enunciatione, et §. ſq. δὴ capiat potius nobiſcum pro Lat. *igitur*, ſenſu illativo ſ. cauſali etiam, quod inde referetur ad proximum pr. membrum, cumulatis ita cauſis, ut alibi. Tum, ut προϑ. reſpicit ad §. 3., ſic pr. v. ἠπειγ. ſumendum eſt latiori ſenſu de itinere properato (unde et adiunctum ἅμα ἡλ. ἀν.) e caſtris utriſque usque

τέρωθεν τῶν ϛρατηγῶν. προθυμίᾳ δὴ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς [q] ὑπὲρ λοιπῆς καὶ τελευταίας ἐκείνης μάχης, κἀκεῖ [r] τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα. ἐπὶ

9. bus utrinque ducibus. alacritate certe summa irruebant, tanquam reliquo illo et postremo proelio ibi etiam fortu-
10. na decernente imperato-

q) ὡς deest in Ms. Ba. *Mart.* v. N. r) Sine iota in A. al., cf. 1, 16, 12. e.

ad certum locum, ubi conflictus ipse fiebat, qui demum innuitur verbo sq. ἐνεπ. Certe etiam Leisn. in m. Bc. 2. ad δὴ scripserat „*ergo.*“

ἐνέπιπτον) Forte συνέπιπτον. *Reisk.* Servatur vulg. verbum ad Luc. l. l., explicatum notione hostilis invasionis, s. pro *invadere* et *irruere*, quo, post libera P., cum Bg. respicit quoque Sch. „*irruebant* magna *cum alacr.*“ cf. Stp. Th. 3, 316. F. e. ad Luc. 2, 537. N. 98. Abr. Dl. Th p. 225. i. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Hes. α, 420. sed πάσῃ πρ. ap. Iol. 2, 226. s. 1. m. *summa* cum *alacr.*

ὡς ὑπὲρ) Forte ὡς ὑπὲρ μόνης λοιπῆς λ. *Reisk.* Et sic quoque Leisn. ad m. Ox. inseri voluit hoc adi. „s. μόνης“ cuius nullum vestigium est ap. P., qui alia quaecunque dat, servans modo ὡς, a Ms. Ba. tentatum, quod unum videtur exprimere Bg. sine pr. ὑπὲρ, quae cum ὡς est quidem ap. Dem. 605, 23. 628, 3., sed non sine verbo aliquo, ut hic stat, ubi non commoda est meo quidem sensu, nisi fortassis, ut Lat. *pro*, i. loco, vice. Corruptum locum existimans dudum, cogitabam varia, ὡσείπερ, quod tamen non reperi, quanquam analogiam habens per illud καθάπερ,) it. ὥσπερ, (quod maxime Bg. respexerit,) it. ὡσεὶ δὴ λοιπ., (pro quo tamen Nostro solennius ὡς δὴ, *quasi scilicet*,) it. οἷα περ, quod Stp. Th testatur esse ap. Thuc. et Xen., infra tractandum, it. ὡς δὴ ἐν λοιπῇ καὶ τελευταίᾳ ἐκείνῃ μάχῃ, (quia saepe confusa sunt ς et iota postscriptum, quod proximum Bg.) it. ὡς οὔσης λοιπῆς rel., ut Xen. Cyr. 7, 5, 35. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης, quem gen. consq., omisso participio οὔσης, mutarit Bg. in abl., qui per hanc regionem modo abit in ordine pron. ἐκειν., comparante me tum Polb. 1, 3 1. m. (μόνον δὲ σπεύδων συμπεσεῖν τοῖς πολεμίοις, ὡς προδήλου τῆς νίκης αὐτοῖς ὑπαρχούσης, quod ipsum particip aliquis reperiat in vulgatis hic elementis, quasi fuerit ὡς ὑπαρχούσης λοιπῆς λ.) tum Liv. 1, 15. i. *Romanus, postquam hostem in agris non invenit*, dimicationi *ultimae* instructus *intentusque*, *Tiberim transit*, quod non habet Ind. Ern., sed similia “ad *ultimum* dimicationis *rati rem venturam*, i. qua bellum decerneretur, exitum haberet, — certamen *ultimum*, i. in quo ultima spes est“ ad quem sensum P. spectarit; Nostro addente per copiam suum adi. λοιπ. (quale quid non est ap G. Th. ut nec in Bg. *postrem.*) pro quo Gr. vulg. proponerem praeterea ὑπόλοιπος, si in feminino genitivus usitatus esset, nec potius finitio masc. ὑπολοίπου, cf. Herdt. 560, 26. et Stp. Th., qui nec aliter novit περίλοιπος, cf. Thuc. 153, 57., alioqui hic aeque aptum.

διακρινούσης) Malim fortunam dici διακρινοῦσαν βασιλέα, — nam male Pol. accepit pro praesenti, cum sit fut. — *quae* discretura sit *regem*, i. discrimine habito regem constitutura, discernendo verum et legitimum ab ementito et illegitimo. Non male etiam redderetur fortasse, *diiudicatione sua regem ostensura.* Fateor tamen improprie de fortuna videri

πολὺ f) δὲ αὐτῶν διαγωνισαμένων, πολλοῦ τε ἐργασθέντος φόνου, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν

rem. Diu autem ipſis dimicantibus, ingentique edita ſtrage, ut et flumina per il-

f) Ms. Ba. hic cum edd. dividit, ſecus ac 1, 15, 13. m.

poſſe dictum διακρίνειν, quum ſit ἄκριτος, eiusque ſit, ἀκρίτως et ἀπροβουλεύτως omnia facere. *Steph.* Metaphora de fortuna iudice ſ. arbitra reperitur infra 3, 7, 4. *Sylb.* Etſi fortuna in rebus humanis utramque paginam facit: illa tamen et bene et male iudicare de rebus humanis dr. ab auctoribus. Liv. 27, 44. *apparebat, quo nihil iniquius eſt, ex eventu famam habiturum* (*tam audax iter Conſulis.*) At ib. 21, 10. eventus *belli*, velut *aequus* iudex, *unde ius ſtabat, ei victoriam* dedit. *Leisn.*

Qui et ad m. Ms. Bg „aliter Stp.“ quia Bg. manſit in praeſ. cum P., ut tamen nec ipſe improbem fut., quod conſiſtit cum praeſ., ſi quidem in pr ſumatur membro latere participium praeſ. οὔσης ſ. ὑπαρχούσης, unde καὶ in ἐκεῖ ſumendum erit pro ſimpl. copula, ut duo ſint membra ac binae cauſae, cur animo ſummo irruerint pugnarintque, quia illa pugna tantum adhuc reliqua eſſet et ultima, tum quia adeo fortuna pugnae (ſic enim iterum hic capietur τύχη, ut §. 7.) ſ. eventus pugnae decreturus ſ. definiturus eſſet imperatorem, i. oſtenſurus, uter, Niger, an Severus, impetator eſſet futurus ſ. manſurus. Verum nec P., nec Bg. copulam hic agnoſcunt, et Bg. Ms. ne comma quidem poſt μαχ. Hinc dubitatio oriri poteſt, annon Bg. unum modo cogitarit membrum, ſic forte, ὡς δὴ ἐν λοιπῇ — μάχῃ κἀκεῖ λ., ſumto καὶ pro *etiam*, (ut diſerte in Vs. eius comparet,) et ἐκεῖ, illo in campo, i. ſimiliter, ut olim, cf. §. 5. Alioqui, ſi Bg. ipſe comma poſt μαχ. voluit, et duo membra, per emendationem illam cum participio: priori membro ὡς οὔσης — μάχης, quod eſt pro cauſa praecedentis enunciationis, adiungetur membrum κἀκεῖ λ., ut cauſa peculiaris, ſ. reddetur iterum a Noſtro cauſae cauſa, idque duobus gen. conſq., et primi membri ὡς — μάχης alterum κἀκεῖ erit pro explicatione quadam, atque in primis illius adi. τελευτ., quod ſupra vidimus Erneſtium in Liv. Ind. peritiſſime exponere „*qua* bellum *decerneretur*“ ipſoque adeo Bg. Lat., dum Noſter in formula tota ſequitur analogiam modo tum Lat., (ubi verbum Bg. cum acc. perſ. ſolenne, v. c. decernere *legatos*, cf. G. Th.) tum Gr., ubi ſimpl. et compoſ. uſurpatur maxime cum acc. rei, cf. Ind. Dem. (ubi ex 1468, 15. τῆς δὲ ἀναγκαίας μὲν, ἀγνώμονος δὲ τύχης, οὐχ ὡς δίκαιον ἦν, ἀλλ' ὡς ἐβούλετο, κρινάσης τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα, ὃν ὑμεῖς ἠγωνίσασθε, et 327, aa. τὴν τύχην κακίζειν, τὴν οὕτω κρίνασαν τὰ πράγματα, cui ſubſt. Noſter iunxit compoſ. διακρ. cum acc. perſ., ut imitationem celaret,) Weſſ. ad Diod. S. 1, 534. N. 49. cum p. 553. N. 32. D'Orv. Ch. p. 678. c. ſq. Graev. L. Heſ. p. 97. e. it. ad Polb. T. 1. p. 857. cum Ind. v. κριν. et διακρ., ad Hom. 'Οδ. σ', 263. cum Foeſ. p. 93. b. m. 218. a. m. Bud. C. 41, 40. ſqq. Krb. Plut. p. 160. m. et Decr. R. p. Iud. p. 171. m. Loesn. p. 172. m. Rsk. ad Polb. p. 402. m. 482. m. et Ern. ad Xen. M. S. 4, 4, 16.

διαγωνισ.) P. emphaſin in v., partim a Sch. ſervatam „quum *acriter* diu *pugnaſſent*“ deſerit Bg. (cf. G. Th. cum ſimpl. ἀγωνίζομαι,) it. Stp. Th. aliunde, cuius locus e Xen. Cyr. eſt 1, 6, 26. ſine Ind., cf. Sb. et Dem. In ſq. formula ἐργ. φ. e P. abit Bg. a ſe ipſo, (cf. 3, 3, 6. e. et Ind. Corn.

διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων[t] αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος, κατάγειν[u] εἰς θάλασσαν, τροπὴ τῶν ἀνατολικῶν γίνεται. ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλ-

lum campum decurrentia plus sanguinis quam aquae devolverent in mare, in fugam versi sunt orientales. 11. urgendo autem illos Il-

t) Sustulimus comma hic Stp. et al. u) Ms. Bav. κατάγειν εἰς θάλατταν λ, in postremo iterum inconstans, cf. §. 4. e. II. 2, 11, 16., sed in v. praef. cum Stp. rel., pro A. et Bs. καταγέγειν hoc pravo accentu, forte pro circumflexo, v. N.

N. v. *facere*,) sed cum aliis Intep., v. Vs. ad Thuc. 70, 71. et in rem Dion. C. 1249, 63. *ἐγένετο μὲν ἰσόῤῥοπος ἡ μάχη ἐπὶ μακρότατον*, et l. 82. *φθόρον δὴ τοῦτον πλεῖστον ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ συνέβη γενέσθαι. δύο γὰρ μυριάδες τῶν μετὰ τοῦ Νίγρου διώλοντο.*

ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα) Historici nunquam magis exaggeratione utuntur, ac luxurianti ingenio indulgent, quam ubi praelium describitur. Talis exaggeratio merito putatur illa Hannibalis, qui ap. Luc. dial. mort. 20. *καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς*, ed. Hsth. p. 37. (Rz. 1, 382. l. 99.) Itaque hoc quoque pertinet ad illum historicorum morem, quem pungit Plin. ep. 9, 16. *quum historicorum more scribas, numerum iniri non potuisse.* Scilicet, ubi historici praelium et cladem aliquam narrant, numerum caesorum iniri potuisse, negant. *Leisn.* Similem locum v. infra l. 4. c. 9. ad fin. *Stroth.*

Leisn. et in m. Ox. „exaggeratio, cf. Ind. Flori in *fluvii*" ubi, praeter Nostri locum, per numeros modo laudatum, affertur simile quid e Chronico Reginonis, sed hinc forte ductum „*tantaque caedes — facta est, ut ipse* alveus, *de cadaveribus repletus*, *magis* cruorem, *quam* aquam, *fundere videretur*" retinente Bg. e P. unum subst. ad *τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν*, pro duobus, etiam ap. Lat. solennibus, *flumina — amnium*, i. e. aquam, fluxum, fluctus, cf. 3, 3, 11. *διος.* et G. Th. v. *flumen*, ubi et ex Apul. 695, 35. amnium *fluores*, et p. sq. l. 92. ex Ovid. *ruunt* per *apertos* flumina *campos*; sequente Nostro et hic analogiam Lat. aut Gr. hanc ap. Stp. Th. 3, 681. B. „*τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν*, ex Herodt., (sine Ind. et C.) Theophr. de hist. pl. — *ποταμοῦ — τὸ ῥεῖθρον* Ab Herodt. quoque ita usurpari tradit Bud." sine Ind. iterum, sed articulum reddente rursus Bg. e P., qui in v. *καταγ* videntur sequi aor., quanquam et alibi reddentes sic praef., ut eodem Lat. hinc Stp. Th. 1, 79. F. „*adeo* ut *plus* sanguinis, *quam* aquae *in* mare *devolverent.*"

ἐκβιασάμ.) E P. (qui et hanc §. contrahit) vertens Stp. Th., non tenet Bg., ubi Sch. „*quum* coëgissent *eos*" h. l. e loco depellere vi, cf. Ind. Sb. Polb. Ael. V. h. et Abr. Dl. Th., ubi et in rem criticam, ut ap. D'Orv. Ch. In sq. v. *ἐξ.* Stp. Th. „saucios *protrudunt*" partim e P., ut Bg., qui illius deserit severitatem in sq. part. *φευγ.* per syn. formulam e praep. cum subst., quo ipso cavit, ut ne cum pr. artic. coniungeretur, quapropter post *δὲ* posuimus comma, ut *τοὺς δὲ*, per se sumtum, ad pr. *τοὺς μὲν* referretur.

λυριοὶ, τοὺς μὲν[x] εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν τιτρώσκοντες ἐξωθοῦσι, τοὺς δὲ[y], φεύγοντας ἐπὶ τοὺς λόφους διώκοντες, αὐτούς τε φονεύουσι, καὶ πολύ τι[z] πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων, ὅ περ ἔκ τε τῶν περικειμένων πόλεων καὶ ἀγρῶν ἤθροιστο, ὡς ἀπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου τὰ γενόμενα[a] θεάσαιντο. ὁ δὲ Νίγρος, ἵππῳ γενναίῳ ἐποχούμε-

lyriciani partim in adiacens mare saucientes protrudunt, partim in fuga versus colles persequendo, cum ipsos obtruncant, tum ingentem multitudinem aliorum hominum, qui ex circumiacentibus urbibus et agris congregati fuerant, ut ex tuto loco, quae ge-
12. rerentur, spectarent. At
Niger equo generoso invectus

x) In Ms. Ba. τοὺς μὲν abest. *Mart.* it. τοὺς in ed. Lugd., mendose utrumque. y) Comma hoc in A, v. N. z) In Ms. Ba. abest τι et ἄλλων. *Mart.* sed tantum τὶ in Ms Vi. et ed. Ox. v. N. a) Ms. Ba. etiam γενόμενα, sed ι supra adscripta notat, esse γινόμενα. *Mart.* v. N.

πολύ τι κλ.) Omissum est pron. in Ms. Ba., cum servent rel., vel e glossa per comparationem cum 1, 2, 7. vel per incuriam, elapsum ob pr. λυ syllabam, quia toleravit supra §. 2. hoc cap., ubi Bg., ut hic, cum P, qui praeterea omittit cum Ms. adi. ἀλλ., elapsum iterum per negligentiam scribae, quia Mss. rel. retinent, quod recte Bg. quoque servat, cum magis definiat adiunctum subst. ἀνθρ., quocum clarius opponitur *militibus*. Sed sq. ὅ περ Bg. e P. non retulit ad remotius pr. subst. πληθ., verum ad proximum subst. ἀνθρ., huc spectante Stp. Th. in v. περικ. 2, 168. C. cum Bg. e P., it. 3, 1172. B. m. e P. fere „ὡς ἐπ' ἀσφ. — τὰ γεν. θ." cum lect. al. memoriter, aut potius mendose in praep., non autem adhibente L. Bos. Ell. p. 332. e. hunc locum, ubi plene est adi. ἀσφ. cum τοπ. nisi cum Sch. pro subst. habeatur.

τὰ γενομ.) Rectius γιγνόμενα, s. γενησόμενα. *Sylb.* Sed aoristi ea vis, ut non praeteritum tempus, sed tempus indefinite significet, v. Olear. ad Matth. p. 276. Apoll. Tyan. ep. LXIIX. ed. Olear. p. 405. καὶ προσαγορεύσαντα γενομένους σεισμοὺς, *qui* futuros *terrae motus* praedixit. *Leisn.* Sylburgius putat, rectius dicendum fuisse τὰ γιγν. s. γενησ. recepta tamen lectio defendi potest. *Stroth.*

Leisn., qui et in m. Ox. „leg. γινόμενα s. γενησ." causam addebat ante in N tum grammaticam, (quia aor., pro infinita natura sua, significet tum praes., tum impf., tum perf. et plusq., tum fut.) tum aliam per exemplum et usum loquendi ex Apoll., ubi per fut. redditur, quod tempus vindicari aoristo etiam propterea potest, quia ponitur pro praes., sed hoc pro fut. Hic quidem proprie aor. valeat pro impf., quod diserte dedit Bg., forsitan e Sch., deserto P., ut de eodem sensu γεν. et γιν. dictum supra ad 2, 3, 17.

γενναίῳ) Liberum P. per totam §. deserit Bg., cf. de γενν. 2, 9, 6. m. et de ἐποχ. ib. e. In sq. autem §., quam libere iterum P. contrahit, recte idem tamen ad v. καταλαβ. extrinsecus assumit adv. ἐκεῖ, ut alibi. Sed

νος, φεύγει μετ᾽ ὀλίγων, εἴς τε τὴν Ἀντιόχειαν ἀφικνεῖται. καταλαβὼν δὲ φεύγοντα τὸν λοιπὸν δῆμον [b], (εἴ τις καταλέλειπτο,) οἰμωγήν τε καὶ πένθος ἐν τῇ πόλει [c] παῖδάς τε [d] καὶ ἀδελφοὺς θρηνούντων, γενόμενος ἐν ἀπογνώσει [e], καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ἀποδιδράσκει [f].

fugit cum paucis et Antio-
13. chiam pervenit. Inveniens autem fugientem reliquum populum (si qui relicti erant) eiulatumque et luctum in urbe filios ac fratres lamentantium, redactus ad desperationem, et ipse ex Antiochia aufugit: ac in quo-

b) Ms. Ba. δῆμον εἴ τις καταλελ. una serie, ut in A. cum Bs. 2. pro commate post δημ. Bs. 1. al. et pro parenthesi Stp. rel., v. N. c) Comma hic erat in edd. omnibus, tacite quoque in Mss., v. N. d) Ms. Ba. παῖδας τὸ λ. ut 3. 3, 6. sed contra 2, 3, 7. e) Hic et post sq. αὐτ. nullum comma in Bs. 2. R., sed tantum post αὐτ. in A. al., v. N. f) Comma hic in Bs. al., v. N.

membrum εἴ τ. κατ., secus ac P., servat Sch. „reliquus *fuerat* populus" relatum sic manifesto ad pr. subst. δημ., cui adiunxit Noster adi. λοιπ., quia §. 11. e. dixerat, homines in colles abiisse, in quibus haud dubie etiam fuit pars populi Antiochiae; unde sequitur mox de fletu ob caesos, qui fuerint ex isto populo, nec solum iuvenes, castra militiamque secuti, §. 2. 3, 1, 7. Sed Noster praeterea εἴ τις ponit cum δημ., cogitans totius partes singulas; quo tendat Bg. numerus mutatus, ubi suppleas pron. cum praep., *si qui* ex *eo*, populo, *relicti essent*; servantibus hic omnibus libris, (etiam Sb. Ind. cum „*relictus erat*") formam plusq. in augmento simpl., non mutata praep., cf. 3, 3, 2. e. Sed parenthesin hic necessariam facit hoc, quod rectio interrumpitur prior, eum v. καταλ. cohaerente adhuc accus. οἰμ. et πενθ., a quo utr. pendet deinde gen. θρην., unde non potest comma locum habere post πόλει. Tum in θρην. cum οἰμ. et πενθ. abundantia est quaedam lususque in iunctis affinibus, cum suffecerit v. c. ἀποβαλόντων, *eorum*, qui *amiserant*; deferente Bg. in formula γεν. ἐν ἀπ. Pol. et se 2, 13, 21.

καὶ αὐτὸς — ἀποδιδράσκει) Haec incuria librarii absunt a Ven. tum quoniam ante haec verba vox ἀπογνώσει similiter ac ἀποδιδράσκει in ει exit, tum quoniam et sequens εἶχος a voce καὶ incipit. *Stroth.*

Quae bona argumenta confirmantur etiam his aliis, quod tum Ms. rel. tenent vulgata, tum P. monstrat eadem oblique et alio ordine, quippe qui illa καὶ αὐτὸς traxerit ad pr. membrum γεν. ἐν ἀπ. cum edd. quibusdam, nisi libere deseruit ordinem; ubi καὶ αὐτὸς referetur melius ad sq. membrum ἐκ τ. Ἀντ. ἀπ., quia haec enunciatio respicit primam illam huius §. partem καταλαβ. φευγ. τ. λοιπ. δημ., ut, cum inveniret videretque reliquum populum Antiochiae fugientem, et ipse ex hac urbe aufugerit, adductus tum misericordia mollitiave quadam animi, et impatientia luctus illius eiulatusque in urbe, tum vero etiam desperatione, ob amissum in pugna exercitum, nec alium facile colligendum post tot clades. Sed post ἀποδ. valeat quoque comma quarundam edd., quia non adest disertus nominativus alius, sed a pr. Νίγρος etiam sq. §. pendere

καὶ ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος, εὑρεθείς τε ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. τέλει

14. dam suburbano occultatus, inventusque a persequentibus equitibus et com-
15. prehensus, capite trunca-

potest. Alioqui in distinctione maiori ex nomine illo proprio petendus est nominativus pron. αὐτὸς, ut alibi, aut ex proximo hoc ipso pron. repetendus. Denique duo adhuc observanda sunt in hac §., primum verbi καταλαβ. diversa non modo rectio cum acc. pers. φευγ. τὸν λ. δημ., et cum acc. rei οἰμωγ. καὶ πενθ., sed etiam hinc vis et notio, quia partim significat videre, partim audire, et adeo usurpatur hic simul de animo ac corpore, cf. 2, 1, 8. de Lat. Bg. (qui, cum plane tacuisset P., non secutus est Sch. „*quum* offendisset *fugientem*") ubi G. Th. nihil, quam 1208, 66. explicat per *deprehendere*, tum l. 86. per *videre*, sed de animo tantum, et l. ult. *invenit* hostem *populabundum* in *agro*. Alterum est, quod Leisn. in Ms. Bg. uncis inclusit cerussa praepositionem *ex* cum subst. urbis *Antioch.*, vel sic tamen retinendam, cf. 2, 13, 18. e. Sed de re ipsa Dio C. 1249, 90. ἁλούσης δὲ τῆς Ἀντιοχείας, — ἔφυγε μὲν ἀπ' αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν Εὐφράτην ὁ Νίγρος, διανοούμενος ἐς τοὺς βαρβάρους φυγεῖν, ἑάλω δὲ ὑπὸ τῶν καταδιωξάντων, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν λ., discedens ita nonnihil a Nostro (cf. 3, 2, 11.) in §. sq., ubi Bg. deserit P. notionem med. ad v. κρυπτ., etiam Stp. Th. 2, 462. G. m., sub pass. hunc locum afferens sine Vs., sed Leisn. in m. Ox. ad τὴν κ. ἀπ. „Bentl. ad Hor."

τέλει) Amm. Marc. 26, 8. sub fin. *ut quondam Pescennius Niger ad subveniendum spei rerum extremae a populo Rom. saepe accitus, dum diu cunctatur in Syria, a Severo superatus in sinu Issico, (qui est in Cilicia, ubi Darium Alexander fudit,) fugatusque, in suburbano quodam Antiochiae gregarii manu militis interiit.* Ad h. l. Valesius observat, Marcellinum et hic et alias institisse Herodiani vestigiis. E. g. similia sunt, quae Herodi. 2, 6, 19. habet de Iuliano, et quae Marc. 26, 6. p. 460. de Procopio. Sic Marcellinus, quae narrat de Pesinuntis urbis origine 22, 9. p. 320., ex Herodi. l. 1. (1, 11, 3. sqq.) transscripsit. Similia duobus habet Scholiastes Lycophronis ap. Valesium ad l. c. p. 320. *Leisn.*

Pron. τούτῳ Ms. mutat per glossam in syn. τοιουτ., quod ei substituerat 1, 13, 12., tenente P. cum Bg. hic vulg., et sq. subst. βρ. cum circumflexo hinc Stp. Th. 1, 785. G. e. cum alio loco Hom. Ἰλ. τ, 411., ubi nulla est Var. L. nec ap. Soph. Ant. v. 945. Thuc. 48, 94. 362, 92. N. T. 2 Petr. 3, 9. cf. Lex. Schw. in N. it. Poll. 1, 43. cum N. 32. it. 3, 122. cum N. 43. et 9, 137. N. 80. Thom. M. p. 552. Well. Gramm. p. 62. Nr. 7. N. 2., variante accentu quoque ap. Ios. 1, 372. l. 5. βρ. καὶ ἀγένειαν, sed in alio subst. ap. Hom. Ἰλ. π', 857., it. per diversa loca scriptorum, v. c. ap. Zos. ταχυτῆς 4, 22, 3., sed ταχύτης 4, 32, 1. e., ut ap. Hom. Ἰλ. ψ', 740. ταχυτῆτος, it. ap. Orph. supra ad 1, 7, 8., tum ap. Dem. Ind. „βραδύτης, (malo accentu, ob sq. ipsum locum) τὰς — βραδυτῆτας, ὄκνους, λ." cui add. βραδυτῆτα καὶ ῥᾳθυμίαν 42, 22. et 50, 27. at βαρύτητος 237, 14. θρασύτητι 558, 10. 577, 19. et ὀξύτησι 730, 18., ut ap. G. Th. ipsum in Bg. est βραδυτὴς cum copulatis 721, 55. ex Cic. *cunctatione* et *tarditate*, quos gen. Gr. Noster iunxit cum δικ. modo per analog., varians cum 3, 3, 5. ἄλλως in sq. formula syn. τὰ ἀλ. Sch. „synec. (i. omissa κατὰ) quoad *alia*, h. e. alioqui" cum Bg. e P., severe Lat. *caetera*, i. e. *caeteroquin*,

μὲν δὴ τούτῳ[g] ὁ Νίγρος ἐχρήσατο[h], μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος[i] δοὺς δίκας, τὰ ἄλλα, ὥς φασι[k], γενόμενος μὴ φαῦλος ἄνθρωπος, μήτε ἄρχων, μήτε ἰδιώτης. ὁ δὲ Σεβῆρος, καθελὼν τὸν Νίγρον, τοὺς μὲν φίλους αὐτοῦ, καὶ εἴ τινες οὐ μό-

tus est. Exitum scilicet hunc habuit Niger, cunctationisque ac tarditatis dedit poenas: cum alioquin (ut aiunt) fuisset non malus homo tum in publicis
16. officiis, quam privatim. Severus autem cum delevisset Nigrum, amicos quidem eius

g) Ms. Ba. et Vi. τούτῳ v. N. h) In Ms. Ba. colon. i) βραδύτητος hoc accentu in Ox. v. N. k) In Ms. Ba. verba ὥς φασὶ non inclusa sunt signis parenthesis. *Marc.* ut nec in edd. A. al., sed in al. cum Stp., ubi et accentus idem Ms. sed noster quoque in A. al.

ubi Noster sequitur non contractam formam, pro aliorum τἆλλα, cf. Stp. Th. 1, 341. E. e. Bud. C. 1286, 47. Wyttb. Plut. p. 43. e. cum Ind. Luc. v. e., sed Ael. V. h. v. i., it. L. Bos. Ell. p. 515. m. sine exemplo.

μὴ φαῦλος) Οὔτε δὲ ἐς τὸ κρεῖττον, inquit Dio (Xiph. Sb. 389, 38.) οὔτε δὲ ἐς τὸ χεῖρον ἐπίσημος, ὥστε τινὰ ἢ πάνυ αὐτὸν ἐπαινεῖν, ἢ πάνυ ψέγειν. *Oxon.*

Stp. Th. φ. ἀνθρ. habet aliunde 4, 50. C. cum Lat. P. et Bg., hic pro, inutilis et imperitus, cf. Fabr. ad Sext. Emp. p. 191. N. X. cum Ind. Aesch. Fi. et Gottl. Plat. Menex., ducente Bg. in sqq. partim e P. libero, it. Sch. „ἄρχ. *publice* rem *gerens*, opp. ἰδ. *privatam* vitam *agens*“ sed h. l. modo, quatenus non fuit imperator, et quum nondum imperator fuit; nisi cum Bg. capiatur ἄρχ. latius de eo, qui gerit quemvis magistratum; ubi deinde ἰδ. est, qui est sine munere publ., ut Stp. Th. 1, 1642. A. hinc sine Vs., cf. supra 2, 7, 8. de Nigri magistratibus, sed de laudibus eius Spart. p. 643. m. 646. e. sqq., ubi tamen et quaedam carpuntur, it. 660. sqq.

καθελὼν) P. deserto, Bg. delegit Lat., quod, ignoratum a Stp. Th., nec explicatum de pers. in G. Th. et Ind. Iul. Caes., redit ad illud *tollere* de *medio*, i. per bellum et alios removere e terra et dignitate, ut Xiph. S. 405, pen. ἐπειδὴ τὸν Νίγρον ἐκ ποδῶν ἐποιήσατο λ. cf. Luc. 3, 4. l. 71.

τοὺς — καὶ εἴ τιν.) Qui merito distingui debebant, v. Dion. (Xiph. S. 400, 40.) ubi Clenae Senatoris apologia conferenda cum oratione Terentii equitis ap. Tacit. A. 6, 8. et Amyntae ap. Curt. 7, 1. *Boecl.*

Non satis distinguente P. φιλ. a sqq., melius Bg. versatur, sed tamen liberius, quam §. 13., in εἴ τιν., cf. 2, 15, 13. e. Sed Sch. e Sb. Ind. in „πρ. deliberata voluntate“ praeter Bg. e P., pro quo malim non *ex voluntate*, (quia aliter dt., cf. G. Th. 1091, 42. sq.) sed nudo abl. *voluntate*, (quod ib. l. 29. sqq. similiter opponitur *vi coactus* et simplici *vi*,) aut *ex proposito*, (cf. Stp. Th. 1, 201. C. e. „Herodi. ἐκ πρ. et δι' ἀν. contraria facit l. 3. (sine Vs. hinc,) ubi videri possit legendum potius δι' ἀνάγκην, (quo de post.) Alibi pro ἐκ πρ. dixit ἑκουσίως, pro contrario ponens ὑπὸ ἀνάγκης“ recte comparans, Krb. decr. Ath. p. H. p. 403. e. sq., ubi opp. ἐξ ἀνάγκης, it. Ind. Dem. v. πρ. e. cui add. 70, 1. 528, 9. coll. l. 6. 535, 27. it. Dion. C. et syn. κατὰ προαίρεσιν Foes. p. 195. a. e.

νον ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ[l] δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ, πάντας ἀφειδῶς ἐκόλασε[m]. τοὺς δὲ στρατιώτας, ὅσοι διαδεδράκεσαν[n], πυνθανόμενος πε-

et quicunque non modo sponte, sed et necessitate coacti, fuissent ei addicti, omnes nihil
17. parcendo punivit; milites autem qui effugerant, au-

l) Ms. Ba. ἀλλὰ καὶ δ. v. N. m) Comma in Bss. non ineptum, cf. §. 13. e. n) Ms. Ba. διαδεδράκεισαν v. N.

Rs. Or. V. 8. Ind. Lyc. it. ad Polb. p. 507. i. cum Ind. Diod. S., sed ἐκ πρ. aliter ap. Dion. H. S. T. 1.

ἀλλὰ δ.) Forte ἀλλὰ καὶ δι' ἀν. *Reisk.* cui iam respondimus 1, 3, 1., ut vidimus 1, 10, 3. e. Ms. tollere καὶ post ἀλλὰ, qui hic addit contra, (ut Bg. de suo, cum P. aliorsum abierit,) haud dubie e glossa, cum 1, 3, 1. nihil novari, nec facile exciderit καὶ a vicinitate hic, ubi v. προσεθ. (cf. 3, 2, 17.) aliunde Stp. Th. tenet cum Bg. 3, 1511. D. sq., non item formulam δι' ἀν. cum gen., quae est diserte ap. Thuc., quem Noster toties imitatur, 477, 42. sine Var. L., ut altera cum acc. ap. L. Bos. Obs. Misc. p. 100. ex Artemid. τοὺς δι' ἀνάγκην καὶ μὴ κατὰ προαίρεσιν ὑφ' ἡμῶν φιλουμένους, οἳ οὐδὲ ἡμᾶς ἑκόντες εὐεργετοῦσι λ., cui add. ap. Polb. 1, 334. m. ἢ κατ' ἀνάγκην, ἢ κατὰ προαίρεσιν λ. aut *necessitate* compulsus, *aut* etiam *ultro*, it. ap. Poss Sy. p. 236. i. „Chrysost. ἀρετὴ ἐκ πρ., καὶ οὐκ ἀνάγκης γίνεται, virtus *ex* voluntaria *electione*, non *ex* necessitate *oritur*" ubi prior praep. regit et sq. gen. per interiecta alia, ut alibi, sed ap. Dem. sine Ind. 626, 4. δι' ἀνάγκην, (ubi et 238, pen. ὅσα μὲν ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων, ubi adv. cum v. πρ. par Nostri ante formulae ἐκ προαιρ.) sicut eadem sunt πρὸς ἀνάγκης et πρὸς ἀνάγκην, cf. Abr. L. Ar. p. 78. i., Bg. reddente e P., ut 2, 2, 22., quod per se aliud est Gr. illud Rs. Or. V. 7. Ind. Ant. p. 876. m. ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης βιαζόμενος, sed Sch. ?d. *necessitate*, (in subst. post ἐξ ἀνάγκης ex 1, 4, 12.) δι' ἀν. idem" recte.

πάντας ἀφ. ἐκ.) In *multos* animadvertit *praeter* ordinem *Senatorium*, qui *Nigrum* fuerant *secuti*. Spart., *Oxon.*

Plenus locus est in Sev. c. 9. p. 604. e. neque *quenquam* senatorum, *qui* Nigri *partium* fuerant, *praeter* unum, *supplicio* affecit. — *In mult.* — *secuti.* — Eos *senatores* occidit, *qui* cum *Nigro* militaverant *ducum* vel *tribunorum nomine*, quae pugnantia secum specie nec componet forsan Dio C. 1249, 97. τοὺς τὰ τοῦ Νίγρου φρονήσαντας ἐδικαίου· — τῶν δὲ δὴ βουλευτῶν τῶν Ῥωμαίων ἀπέκτεινε μὲν οὐδένα, τοὺς δὲ δὴ πλείους τὰς οὐσίας ἀφείλετο, καὶ ἐς νήσους κατέκλεισε. An. Nostr. liber est P., sed Bg., ut 1, 12, 15. e., cf. 1, 8, 17. et ἀφ. cum v. κολ. Ind. Xen. Cyr.

διαδεδράκεσαν) Ms., consentiens primum cum edd. iterum in augmento tantum uno, cf. §. 13., abit deinde in fine in duplicem ει, ut 1. 15, 2. e., nihil tale tenente Stp. Th., sed Sch. e Sb. Ind. quoque Lat. *diffug.* Ad sq. v. πεg. Leisn. in m. Ox. „Kult. p. 92." respiciens lib. de V. med. 1, 31. Fi. p. 36. et W. 47., ubi vertitur cum Sch. hinc *traiicientes Tigridem*, cum acc. Nostri τὸν ποτ. afferente Stp. Th. ex Herodt. sine Ind., cf. cum aliis acc. locorum Phil. p. 764. A. m. et C. i. Altera Ms. res in nomine fluvii est e glossa per comparationem aliorum scriptorum vel loci ap. Nostrum 6, 5, 3., cum tamen supra 2, 8, 14. nihil novatum; modo

ῥαιουμένους τὸν Τίγριδα[o] ποταμόν, διά τε τὸ ἐκ Σεβήρου δέος ἀπιόντας πρὸς τοὺς βαρβάρους, πάντας ἤγαγε[p], δοὺς ἀμνηστίαν. πολὺ γὰρ πλῆθος αὐτῶν ἀνε-

diens transisse Tigrim fluvium, ac metu Severi abiisse ad barbaros, reduxit, promissa oblivione iniuriarum:
18. ingens enim multitudo

o) Ms. Ba. τίγρητα v. N. p) Sic plane, ut dedi, in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss.

unam tenente Stp. Th. formam „Τίγρης, *Tigris*, fluv. Persicus, at τίγρις, ιδος, s. ιος, *tigris*, fera“ fortassis e Suid. 3, 466. e., cum Sb. Ind. ferat quadruplicem in accus. τὸν Τίγρητα, it. τ. Τίγριδα, it. τ. Τίγρην et τ. Τίγριν, quarum priores duae sunt ap. Nostr, ut prima quoque ap. Zos. 3, 24, 6. et saepe ap. Arrian. de Exp. Al. l. 7. p. 452. e. sqq. ed. Blanc., it. ap. Xen. Ἀνβ. v. Ind. Z. Lat. v. *Tigr.*, cui add. 2, 2, 3. ὁ Τίγρης ποταμὸς λ. 2, 4, 21. sq. 28. 3, 4, 6. 3, 5, 1. 4, 1, 2. ut ap. Zos. l. l. §. 5. quarta illa τ. Τίγριν, it. ap. Cell. n. o. a. 2, 655. s. 5., tertiam τ. Τίγρην me non aliunde habente, sed hunc fluvium ex h. l. pro termino Rom. imperii per tempus hoc observante, cf. 2, 11, 8.

τὸ ἐκ Σεβ. δέος) E P. servat Bg. mutatam in simplicem gen. formulam, cum intra artic. et subst. ponitur praepositio cum subst., quale quid ex G. Th. dedimus supra ad 2, 15, 10. δέος ἀπὸ λ., pro qua praep. hic variatur, ut est Nostri ratio plane ap. Ael. V. h. v. δ. et ἐκ 9, 3. p. 573. e. πολὺ γὰρ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος, sed alia forma 2, 4. p. 75. m. δέει τῷ ἐκ τοῦ τυράννου, metu *tyranni*, cf. Plut. Hs. v. ὁ Nr. V. m. τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν φόβον, Ind. Rs. Or. V. 4. v. ἐκ cum aliis subst. it. 1, 4, 11. φοβ., variante Nostro per ordinem et artic. additum ob interiecta cum 2, 12, 9. διὰ δ. τοῦ Σεβ., quod est illud Bg., cf. Diod. S. 1, 219. l. 61. δ. τὸ δ. *metu*. In sq. τοὺς βαρβ. nihil definiri licet, nisi, esse incolas trans Tigrim e pr. περ. τὸν Τιγρ. ποτ., et opponi, ut alibi, Romanis e §. sq. e.

πάντας ἤγαγε) Aptius ἐπανήγαγε, reduxit. *Sylb.* Forte πάντας ἀνήγαγε. *Reisk.* Utique melius foret Sylburgii ἐπανηγ. sed vero tamen haud simile est, librarios compositum illud, si adfuisset, in simplex mutasse. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐπανήγαγε“ quod hactenus fere ipse credo, ut simul sustulerit adi. πάντας, quasi in hoc latuerit επαν, dum non exprimit adi. illud, omissum quoque a P., pro cuius libero Lat. adhibuit Bg. vicinius, quod, aptum contextui, reducere potest ad Gr. aliquod compos. Pro quo cum simplex vulg alio sensu, ac Lat., usurpetur: videndum modo, an pro illo Lat. Bg. ab aliis quoque dicatur, quod non reperi, deinde utrum hic necessario pro illo Bg. accipiendum, an fortassis pro aliis Lat., quae sunt ap. Stp. Th., ut *adducere*, it. *impellere* s. *allicere*, quo forte spectat Sch. „*ad se perduxit.*“ Pro illo Rsk. quidem hoc afferri potest, syllabam αν facile excidisse ob pr. ας, ut alias saepe perierunt praep. in v. Certe, cum non hic sit simplex emendatio, nihil dum edi a me potuit aliud. In sq. formula Bg. reddit subst. cum Sch., e quo et servassem *data*, aut saltem *concessa*, dum Stp. Th. 2, 959. F. e. sub Lat. P. profert memoriter „τοὺς δὲ φεύγοντα (sic, forte φεύγοντας) στρατιώτας πάντας ἤγ. δ. ἀμν.“ praetereaque tantum e Plut., ut

χώρησεν q εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	eorum discesserat ad exteros.
ὅ περ καὶ μάλιστα αἴτιον	Quae cum maxime causa fuit,
ἐγένετο, μαχιμώτερα ὕστερον γε-	ut bellicosiores postea essent
νέσθαι πρὸς τὴν συστάδην μά-	adversus Romanorum stata-

q) Ox. 2. ἀνεχώρησε sine ν ἐφ., cf. 2, 2, 4.

ego habui modo ex Dion. H. (quem infra dabo,) et e Ios. t, 386. e. τῶν γεγονότων ἀμνηστίαν ἐπαγγέλλεται, anteactorum oblivionem pollicetur, tum ap. Suid. sine exemplo, at ap. Hesy. ἀμνηστεία in N. tantum e V. T. libr. Sap., qua scriptura sola habet L. Ern., ut nostra modo Srp. Th., quae et in locis laudatis sine Var. L., sequente Nostro Lar. ap. G. Th. 238, 41. e Cic. caeteris — veniam et impunitatem dandam puto, qui dat. pers. pron. αὐτοῖς hic explendus.

εἰς τὴν ἀλλοδ.) Liberum P. per totam hanc §. deserit Bg., etiam in τὴν ἀλλ., ubi Sb. Ind. „sc. χώραν" cf. Srp. Th. „ap. Herodi. ἀλλοδαπῆ, subaudito subst. χώρα s. γῆ" sed cum syn. pr. ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλ. Ind. Luc. et L. Bos. Ell. p. 64. i. sine exemplo, dum Bg. incolas pro terra ponit; ubi licuit in exteram, peregrinam terram, regionem, cf. G. Th. 787, 63. et in v. ἀνεχ. t, 3, 13.

ὅ περ καὶ μαλ.) Deplorat similem eventum circa opes Turcorum auctas Camerarius Op. subsec. cent. t. c. 8. *Boecl.*

Qui locus est forte potius c. 89. p. 414. ed. Frfc. 1644., ubi differitur, *quo pacto* vires *Barbarorum* praeter *opinionem* mirifice *auctae fuerint*, et sq. p. m. Nostri locus profertur sine Gr. e P., qui, praeter caetera libera, omittit καὶ μαλ., ubi Bg. est syn. quidem, sed vicinius et minus ambiguum aliud *vel max.*, cf. 1, 8, 2. m., perimente etiam P. polypton Nostri in v. ἐγεν. et γεν.

μαχιμώτερα) Si *omnes* a Severo reducti sunt, ut paulo ante Herodianus ait: quomodo tam brevi tempore causa esse potuere, cur barbari bellicosiores fierent? Non igitur *omnes* reducti sunt. *Leisn.*

Concidit omnis dubitatio, si πάντας §. pr. e. cum Bg. tollatur. Hoc autem servato: tria responderi videntur posse, primum, nesciri, quando isti redierint, et annon alii tardius, ut haberent tempus docendi arma et fabricare et tractare, deinde dici diserte §. 20. πολλῶν — τὸν ἐκεῖ βίον ἑλομένων, quod intelligi ad tempus vel *aliquod*, vel *omne*; et postremo sensu lenius capienda illa ὅσοι — πάντας §. 17., ut sint non de omni omnino numero, sed de magno tantum, et i. q. §. 20. πολλοὺς, quo de alibi, aut v. ἀνήγαγε sumendum modo pro *reducere* voluit, *studuit*, cum et alia verba, absolute posita, significent solum conatum, voluntatem, studium, cf. Cas. ad Suet. Iul. C. c. 29. p. 46. ed. Burm. 1, 70. ad Lys. Rs. Or. V. 5. p. 289. N. 83. p. 294. N. 97. p. 334. N. 59., ad Herdt. p. 10. N. 12., ad Diod. S. t, 544. N. 96. D'Orv. Ch. p. 26. i. Ern. ad Hom. Ὀδ. λ', 323. Xen. Bach. Ind. v. δίδωμι, Mor. Is. Pan. p. 78. N. κ. Krb. Decr. Rom. p. 125. m. Plut. Hs. p. 152. N. 13. e. Hindb. Xen. M. S. p. 26. i. cum Bauer. Phil. p. 237. e. 242. m. 6. Sed R. deserit quoque Sch. partim in „μαχ. pugnaciores *adversus* aliquos *conserenda manu*" cf. 2, 15, 1. et G. Th. *fortissimus — contra* s. *ad*, quam rectionem Noster respexerit, varians forte cum 2, 3, 2. ἀνδρεῖον πρὸς, cf. ad τὴν σ. μ. 2, 10, 17. e.

χην Ῥωμαίων τὰ τῶν ὑπ' ἐκεῖνα[r] βαρβάρων. πρότερον μὲν γὰρ τοξεύειν μόνον[s], ἵπποις[t] ἐπο-

riam pugnam illic barbari. 19. antea enim usum arcus solum modo ex equis

r) Ms. Ba. τὰ τῶν ἐπ' ἐκεῖνα τὰ μέρη βαρβάρων κ. τ. λ. v. N. s) Nullibi hic comma erat, sed post ἐποχ. in A. et Bs. t) Bc. ἵππους mendose.

τὰ τῶν ὑπ' ἐκ. β.) Convenientius ἐπ' ἐκεῖνα s. ἐπέκεινα, ulteriorum *barbarorum*, i. e. transtigritanorum, quod vidit etiam Schottus. *Sylb.* Hunc locum emendandum suscepisse se pollicitus est Steph. in Annot. ad Herodi., quas quoniam videre mihi non contigit, (nec aliis, quia ille oblitus est promissi sui:) danda est coniecturae venia, (e Sylb. scilicet.) Quare non incommode videtur legi posse ἐπέκεινα, ita, ut *transtigridanos* innuat. *Oxon.* Sylb. ἐπέκεινα una voce, sicut ἐντεῦθεν notat *cis*, *citra*, intra, *ultra*, pro loci et loquentis ratione. Eodem modo usurpatur עֵבֶר ap. Ebr. et πέραν ap. Evangelistas, v. Chishull Psephisma Sigeorum p. 56. *Leisn.* Sylb. mavult ἐπ' ἐκεῖνα s. ἐπέκεινα, quod opus non puto. τὰ τῶν ὑπ' ἐκεῖνα βαρβ. sunt homines in illa regione, s. sub illa coeli parte degentes; sicut dixerat l. 2. c. 1. τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρων, et l. 4. c. 3. τὰ μὲν ὑπ' Εὐρώπην πάντα. *Stroth.*

De ὑπὸ quidem cum acc. loci, praeter 2, 1, 9. e., diximus ad 1, 4, 20., quae sane hic quoque valebunt, si sic divisa relinquuntur vocabula, ubi ad pron. assumetur subst. χωρία, tum ad gen. τῶν β. participium, v. c. κατοικούντων, cf. 2, 9, 1., denique ad articul. τὰ subst. φῦλα s. γένη, tacente L. Bos. Ell. p. 62. e. 358. e., quae formula articuli neutrius cum gen. subst. pers. valet adeo hic non, ut ap. If. Pan. M. p. 103. s. 39. e. τὰ τῶν β. μεγάλα ποιεῖν, (ubi suppleas aliud subst. πράγματα s. ἔργα, *facta*, res *gestas*, ut ib. sq. τὰς μεγίστας τῶν πράξεων,) sed, assumtis illis antea subst., etiam adeo alio ἔθνη, pro *gentes barbarae*, et deinde libetius pro solo subst. οἱ βάρβαροι, quod Bg. dat e P., et tractatur ad Onos. p. 108. N. 12., ubi et hic Nostri locus laudatus, qui in Ms. Ba. per duplicem glossam comparet, primo ad adi. additis τὰ μέρη, (cf. 2, 8, 13.) ut iam 1, 2, 9. e., deinde in praep. syn. ἐπί, ut 2, 9, 17. m., quanquam et lapsus hic cogitari potest, dum Ms. auctor, errans ad 2, 9, 1. e., scripturam non divisam sequebatur 2, 8, 13., quam haud dubie exprimit hic Bg., ἐπέκεινα per adv. dans, ut sumi oportet intra artic. et subst. (unde deinde oritur adi. Lat. illud antea Sb.) sed interdum pro praep., cum quidem est cum gen loci, ut ap. Zos. 1, 37, 3. Γαλλιηνοῦ τοῖς ἐπ. τῶν Ἄλπεων τόποις ἐγκαρτεροῦντος, *Gallieno* transalpinis *in* locis *haerente*, ubi ne adhiberi quidem potest illa superior ellipsis χωρία s. μέρη, ob disertum τόποις, omittente Gr. illa hic P., sed reperente Sb. sua partim in Ind. v. ἐκ. „rectius ἐπ' ἐκ. s. ἐπεκ. ab *illa* parte *siti*, i. transtigritani“ suppleto alio particip., ut κειμένων, cf. 2, 9, 1.

πρότερον μ. γ.) Utramque particulam reddiderat alibi Bg., cf. 2, 4, 12., hic negligens μὲν, pro *nam* antea *quidem*, libero P. in his et in rel. huius §., etiam ipso partim Bg., pro *sagittare* solum *equis* invecti *norant*, cf. §. 12., mutata formula verbi cum suo subst. in praep. cum subst., quae possunt inter se commutari, ut *in equis* cum *equis insidentes*, cf. 1, 13, 5. e. 2, 12, 2. Tum Ms. tes prima quidem in alia forma ᾔδεσ., ut §. 17., confecta est supra 1, 13, 11. m., sed altera in articulo adiuncto etiam ad

χούμενοι, ᾔδεσαν[u], μήτε πανοπλίᾳ[x] φράσσοντες αὑτοὺς[y], μήτε τῇ[z] διὰ δοράτων καὶ ξιφῶν θαῤῥοῦντες μάχῃ[a], κούφαις δὲ καὶ παρῃωρημέναις[b] μόναις[c]

norant, neque gravi armatura munientes seipsos, neque hastis gladiisque pugnare audentes, sed levibus tantum ac pendulis vestibus or-

u) Ms. Ba. ᾔδεισαν· μ. v. N., sed sine iota subscripto etiam in ed. Ed. x) Ms. Ba. μήτε τῇ πανοπλ. v. N. y) Per lenem αὐτ. A. al. z) τῇ διὰ λ. Bs. I. R. sed L. μήτε τί διὰ λ. antiquo more in accentu aut per mendum, cf. 2, 10, 11. a) Colon in Ms. Ba. b) Sine iota subscr in Par. et Ox. c) In Ms. Ba. abest μόναις. *Mart.* etiam in rel. Mss. it. in edd. A. al., sed Sb. ed. „[μόναις]" v. N.

primi membri substantivum potest esse ex ingenio scribae, ut respondeat seq. membro τῇ — μάχῃ, cf. 3, 1, 9. e., quanquam exciderit quoque hic intra τε et πα similia articulus, qui in secundo membro magis est necessarius, ubi τῇ a suo subst. divellitur. Sed in subst. π. Stp. Th. e P., cui Sch. addit adi. *universa*, sed melius Bg., cf. 2, 6, 19., qui ibi aliter in φρ. ἀ., ubi h. l. cum Sch.

μήτε τῇ) P. deserit Sch. in δορ. καὶ δ. δορ. μάχη, hastaria *pugna*, θαρ. confidentes *pugnae*, audaces *pugna*" ubi Bg. formulam perspicue mutat, praep. cum subst. in abl., sed subst. μ. in inf., pro quibus procedat *neque fidentes* pugna *illa* per *hastas* et *gladios*, s. pugna illa, quae fit hastis et gladiis, supplendo part. γινομένῃ, i. e. cum animo s. animose committere se pugnae s. uti pugna, quod est sane i. q. Bg. v. *audere*, quo Gr. θαρ. etiam vertunt cum inf., cf. Stp. Th., qui in δορ. 1, 949. C. e Bud. C. 697, 24. διὰ δορ. μάχεσθαι habet modo, quatenus opp. συστάδην μάχεσθαι, nescio unde, cf. Cort. ad Sall. Cat. 60, 3. *nec* eminus *hastis*, aut *comminus* gladiis *uteretur*; cum h. l. per illa duo διὰ δορ. καὶ ξιφ. μαχ. videatur variando exprimi prioris §. e. τὴν συσ. μαχ., quoad genera armorum, in stataria tum pugna adhibitorum; simile quid tenente me ap. Diod. S. 1, 352. l. 65. de Gallis, καταβάντες εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους συνίστανται μάχην, ad *gladii* conflictum *descendunt*, et ap. Abr. ad Aesch. 1, 17. m. μάχη δορὶ et χερσὶ per dat. s. abl., parem Nostri formulae c praep., cf. 2, 6, 7. διὰ τῶν ὅπλων. Mox in κ. Stp. Th. init. „levis, non ponderosus, — κοῦφαι ἐσθῆτες ap. Herodi." qui modo per analog. sic physice, cf. Suid. Hes. Orph. Soph. Ai. Call. Hesd. Aesch. Fi. Xen. Bacb. Luc. Fa. Aes. ut in rem criticam et confus. Valck. ad Amm. p. 134.

παρῃωρημέναις μόναις) Inclusum μόναις abest ab A. et Bs. nec male. *Sylb.* Posterior vox neque in Ven. neque in edd. A. et Bs. exstat, eamque recte abesse putat Sb. Fieri quidem potuit ut nasceretur ex iis quae praecederent syllabis μεναις, sed ob easdem eam omissam esse a nonnullis librariis longe verosimilius. *Stroth.*

Omissam quidem esse, (ut iam 2, 13, 5. e. in Ms., ibique aeque a P., ut hic,) argumento aliquo firmem hoc, quod Noster in primo membro etiam posuerit adv. μόνον, cui respondet ad sensum adi., ut diserte videmus ap. Bg., cui adeo nec ipsi displicuit, bis posita esse syn. per gratam negligentiam non minus, quam ad sententiam magis definiendam, in primis etiam ob praemissum πανοπλ., cf. I. l. et in παρ. Stp. Th., cum Bg. e P. locum oblique hunc afferens.

ἐσθῆσι κοσμούμενοι. τὰ πλεῖστα γοῦν φεύγοντες, εἰς τοὐπίσω τὲ [d] τοξεύοντες, ἐμάχοντο. τῶν δὲ φυγάδων στρατιωτῶν [e], πολλῶν τε ἐν αὐτοῖς τεχνιτῶν, παρ᾽ αὐτοῖς γενομένων, καὶ τὸν ἐκεῖ βίον ἑλομένων, οὐ μόνον χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσθαι ὅπλα ἐδιδάχθησαν.

nati, plerumque fugientes, retrorsumque sagittas mittentes procliabantur. Cum autem 20. profugi illi milites multique eorum opifices apud ipsos essent et illas vitae sedes elegissent, non solum uti, sed et fabricari arma didicerunt.

d) In Ms. Ba. τε abest. *Mart.* v. N. e) Hoc comma, dudum a nobis factum, habet quoque Ms. Ba. cum Bo. 1. al.

τὰ πλεῖστα γ.) E P. copulat Bg. periodum, omisso γ., ut 2, 3, 9., sed hic quoque a Sch., quasi γ. non significet h. l. *igitur*.

εἰς τ. τὲ) Malim δέ. *Reisk*. Sed et vulg. copula bene habet, recte a Bg. servata, non item a P., qui consentit iterum cum Ms. Ba., ubi excidit ob sq. το, ut ostendunt rel. Mss., eam servantes. In τοὐπ. Bg. cum Sch. „pro τὸ ὀπ." nihil de ellipsi monente, ut nec Stp. Th., dum alii sumunt plur. τὰ ὀπ., ut L. Ern., cf. Lexx. N. T., quorum Krb. supplet μέρη cum L. Bos. p. 203. i., ubi et procedit χωρία et suppletum particip. aliquod, v. c. εἰς τὰ ὀπίσω ὄντα χωρία, ut alibi quoque πράγματα, cf. Krb. l. l., quibus augendus L. Bos. Ell. p. 283. sqq. 388. sq. sed similia de Amazonibus ap. Diod. S. 1, 222. l. 4. ἔτι δὲ τόξοις χρῆσθαι, οἷς μὴ μόνον ἐξ ἐναντίας βάλλειν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς φυγὰς τοὺς ἐπιδιώκοντας εἰς τοὐπίσω τοξεύειν εὐστόχως. dum Noster videtur hic innuere Parthos, sagittandi ob artem alibi quoque ab ipso laudatos, cf. 1, 15, 4. 4, 10, 7.

τῶν δὲ φυγ) Hic Bg. de suo, (cuius Lat. in φ. habet Stp. Th., sed non cum alio subst. pro adi., ut ap. Luc. 2, 294. l. 28. it. sine Ind. ap. Dem. 895, ult. 1221, 18. i. q. p. sq. l. 3. et 5. particip. φευγόντων, ad quam analog. hic cum στρ., cf. cum pr. ὑπὸ Ael. V. h., sed absolute ap. Dem. 197, 6. 216, 4. 248, 19. 896, 2. cum Ind. Xen. Z. Cyr. 'Αν β. et Bach.) etiam in omisso a P. ἐν αὐτ. per syn. gen., pro *inter eos*, cf. 2, 3, 3. it. in formula τὸν ἐκ. β. ἑλ., mutato adv. intra artic. et subst. in merum pron., tum sing. subst. in plur., simul assumto alio subst., quam loquendi rationem G. Th. ignorat, ubi Noster, ut alibi adv. πανταχόθεν, cum subst. dat adv. pertinens proprie ad v. ἑλ., pro *vitam* ibi *elig*. seu potius *delig*., quia Noster respexerit Lat. illud *deligere* genus *vitae*, cf. G. Th., nihil me reperiente in rem praesentem per Indd. Gr., nisi Luc. 1, 54. l. 64. τὸν ἐκεῖ β. *vitam*, *quae* illic *vivitur*, recte suppleto particip. aliquo, βιούμενον s. modo γινόμενον. In sq. membro rectionem Gr. premit Bg., quae est haec, ut non verbum primum χρ., sed demum secundum verbum habeat casum, eumque diversum, ubi proprie secundo verbo est dandus casus pron., οὐ μόνον χρῆσθαι ὅπλοις, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσθαι αὐτὰ, quod sequitur P., addens idem nomen βάρβαροι pro pron. αὐτοὶ, repetendo e pr. αὐτοῖς, cf. ad ἐργ. δ. e Stp. Th. supra 2, 11, 19.

Digitized by Google

Διοικήσας δὲ ὁ Σεβῆρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, ὡς ᾤετο [f], ἄριστα καὶ ἑαυτῷ λυσιτελέστατα, ἠθέλησεν εὐθέως ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸν Ἀτρηνῶν βασιλέα [g], εἴς τε τὴν Παρθυαίων γῆν διαβῆναι. ἐπεκάλει [h] γὰρ ἀμφοτέρους

Cum adminiſtraſſet autem Severus res orientis, ut putabat optime ſibique commodiſſime, voluit continuo aggredi Atrenorum regem, inque Parthorum regionem tranſire: 2. obiiciebat autem utrique cri-

f) Diſtinctio in edd. fere ut 3, 2, 21. g) Ms. Ba. ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν ἀτρηνῶν v. N. h) Ms. Ba. ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν, ſed Mss. Ve. et Vi. ἐνεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίᾳ v. N.

τὰ ἐπὶ τ. ἀν.) Omiſſum in Bg. Ms. gen. τῆς ἀν. e P. reſtituimus, cf. 1, 5, 18. In ſqq. P. deſerit Bg., etiam Sch. in „λυσ. *utiliſſime* ſibi *ipſi*" variante Noſtro pro legitimo adv. 2, 15, 10., cum id non habeat gradum ſuperl. Tum in ſq. v. ὁρμ. habet Stp. Th. modo rectionem cum pr. ἐπὶ, non item Lat. Bg. Mox Ms. res in τὸν Ἀτρ. β. eſt e gloſſa cum vi manifeſta in ordine alio et articulo dupl., dum mutatur exquiſitior forma in vulgarem, partim ex 3, 1, 4., hic quidem, ne eadem forma bis ſit in vicinia.

ἐπεκάλει) Vulgata Lexica in citatione huius loci ſcribunt ἐπεκάλει ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Ego Herodianum potius ἐνεκάλει ſcripſiſſe arbitror, ut infra 3, 6, 3. *Sylb.* Politiani verſionem non ſatis aſſequor. Neque enim, ut mihi videtur, Graeco reſpondet, niſi ſi fortaſſe φιλία in caſu recto legat, *ita, ut* amicitia *Nigri* utroſque *in* ſocietatem *aſciverit.* Sed nec hoc adeo congruum. De Severo agit Herodianus, qui utroſque poſtulavit ſocietatis cum Nigro initae, quo ſenſu hic loci utor ἐπεκάλει. Simili etiam ap. Platon. occurrit ἐπικαλῶ αὐτῷ τῷ πράγματι, *damno* ſ. *incuſo* rem *ipſam.* Quanquam non negaverim, ſecundum Grammaticae leges omnino fere coniungi dat. perſonae cum acc. rei, ut ἐπικαλῶ σοὶ τὴν συνωμοσίαν Thuc., ita, ut legi poſſit ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. *Oxon.* Leg. ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. *Reisk.* Diu me offenderunt iſta, non tam v. ἐπικαλεῖν per ſe, quod uſurpari pro ἐγκαλεῖν probe ſcio, ac cuilibet patet ex iis quae Stp. in Th. pro hac ſignificatione allegavit e Thuc. Xen. et Luc. exemplis, quibus duo Aeliani addere lubet, V. h. 9, 4. ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν et 14, 26. μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Ἀνταγόρᾳ, ſed verborum conſtructio. Namque apparet, ἐπικαλεῖν iungi dativo, ut aiunt, perſonae ac rei accuſativo. Melior igitur ex parte videtur codicis Ven. lectio ἐνεκάλει γὰρ αὐτοῖς, quam olim iam Sylb. ac Memmius tenuere: ſed cum altera difficultas, quae oritur ex dat. φιλίᾳ eo non tollatur, ac ipſum ἐνεκάλει pro ἐπικ. emendationem librarii ſapiat, utpote magis notum, ac ab Herodi. in aliis locis uſurpatum, praeferendam iudico Stp. lectionem, qui locum in Th. ita laudat: ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Politianus legiſſe videtur, ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέρους φιλίᾳ Νίγρος, non male, modo legeretur ἐπεκάλεσε. *Stroth.*

Sch. in v. ἐπικ. poſt P. Vs. „ſed Sb. cum Memmio legit ἐνεκ. et exponit, *quorum* utrique *in* crimen *vertebat* amicitiam *Nigri.* Stp. in Th. legit ἐπικ. vertitque *crimini dabat*, ut ap. Thuc. 3. Xen. et Luc." quae

φιλία Νίγρου. ἀλλὰ ταῦ- men amicitiam Nigri; sed haec

fere repetic Leisn. in m. Ox. sed in m. Ms. Bg. „videtur legere ἐνεκάλει.“ Scilicet in ed. Sb. sub textum in N. dedit modo Memmius Versionem illam, at in Ind. ipse Sb. tantum post lectionem vulg. „pro ἐνεκάλει ἀμφοτέροις φιλίαν N.“ sed Stp. Th. 2, 24. F. sic „ἐπικαλῶ, pro ἐγκαλῶ, obiicio, virio verto, crimini do, Thuc. 3. ἐπικαλοῦντες τὴν — ἀπέστασιν N. Sic Herodi. ἐπεκάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου“ sine Vs., at Bud. C. 83. i. post eadem Gr. „in crimen vertebat utrique amicitiam Nigri“ cum alia etiam lect. in δὲ pro γὰρ, memoriter, quanquam et Bg. sic reddit, cf. 2, 10, 14., copulam forte in pron. relat. Lat. danre simul P., qui suppletum pron. demonstr. αὐτοὺς cum particula causalr mutarat in unum pron. relat., cf. 2, 2, 9. i. Iam, quod attinet ad crisin huius loci: primo lectio vulg. non habet exemplum, quod repererim, ap. scriptores veteres, sed ad summum analogiam Lat., ubi v. c. obtinet v. *accusare* cum acc. pers. et abl. rei, qualis sumi debet in Gr. φιλ., adiuvandus ille per praep. quandam, ut ἐπὶ, nisi ab hac ipsa in v. pendere iam dicas illum Gr. φιλ. casum; dum ap. Lat. obvium est etiam v. *accusare* cum pr. *de*, quae deinde per ellipsin intelligitur in illo verbo, cum habet secum abl. nudum. Pro hac rectione utrumque v. ἐπικαλεῖν et ἐγκαλεῖν habet ap. optimos Gr. vel modo acc. rei, vel simul dat. pers., qui interdum solus iis adiungitur, praeter alias rectiones, cf. Stp. Th. Bud. C. ad Thom. M. p. 262. N. 2. Abr. Dl. Th. p. 146. e. 448. e. Suid. 1, 683. i. 792. m. 810. e. Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Thuc. cui add. 353, ult. et Dem. Tum Mss. lectio per ἐνεκ., cum dat. pers. et rei, nec ipsa mihi reperta, potest orta esse e Ms. Ba. illa sic, ut in verbo quidem poneretur glossa, quo de bene Strothus, sicut Kusterus ad Suidae locum primum pro ἐπικ. corrigebat ἐγκαλ. sine necessitate, cf. Ernest. epist. ad Xen. Bach. init. Agesil., ubi e Ios. profert Var. L. in iisdem v. duobus, quae in nostro loco ac tempore etiam esse potest a lapsu in litteris π et ν. Sed φιλία natum fuerit ex confuso ν et iota postscripto, ut saepe, cf. 3, 1, 2. πεζὴν, ut vetus acc. ἀμφοτέρους ex errore in ευ et οι, s. modo in vocali υ et ι, cf. 2, 10, 9. βαρβ. Nunc, quia dissident Mss., et in vulg. lectione inesse potest quaedam Lat. Nostri, nihil licet verecundo critico, quam pronunciare haec, magis corruptas esse Mss. Ve. et Vi., quam Ms. Ba., sed, sumta emendatione φιλίαν, lectionem utramque Mss. ἐπεκ. ἀμφοτέροις φιλίαι et ἐνεκ. ἀμφοτέροις φιλίαν per se procedere, et proinde optionem esse ambiguam, relictaque lectione vetere, tantum in N. proferendas Mss. novitates. De P. quidem liquet mihi, eum, ut alibi, quacunque ratione se hinc expedivisse: sed certo non dixerim, quid Bg. secutus sit, quia ἐπικ. eodem sensu dr., et in Lat. istius ap. G. Th. simile compos. est ἐπιφέρω. Hoc vero certum videtur, in eius Vs. esse lapsum scribae, proque *crimen* olim edendum *crimini*, cum sic per dat. rei construatur v. *obiicere*, aut per particulam modi simul, *ut crimen* alicui *aliquid*, pro quo ne poëtae quidem liceat forte dicere, quod in Bg. Vs. est, omisso *ut* s. *tanquam*. Denique ἀμφοτέρους non tam retulerim ad pr. duo nomina populorum Ἀτρην. et Παρθ., quam intelligam sic, ut innuantur duo reges, unus Atrenorum, alter Parthorum, quorum prior quidem est §. 1. diserte nominatus, sed posterior latet in nomine terrae τὴν Παρθ. γῆν, cf. 2, 11, 5. ad τοῖς ἐκ. et 3, 1, 4. sqq. in rem ipsam, ubi diserte πρὸς τὸν βασιλέα Παρθυαίων — καὶ Ἀτρηνῶν.

τα [i] μὲν εἰς ὕστερον ἀνέθετο. πρῶτον δὲ πᾶσαν [k] τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς

quidem in aliud tempus reiecit. Prius autem universum imperium Romanum in se ac

i) In Excp. Ms. Ve. sic erat „ταῦτα — διὰ ταῦτα" v. N.   k) Ms. Ba. πρ. δὲ πᾶσαν γὰρ τὴν λ. v. N.

ἀλλὰ τ.) Cod. male ἀλλὰ διὰ ταῦτα. *Stroth.* Sed cur et unde? E pr. ἀλλὰ sic ortum dicas, si scripsit librarius primo ἀλλὰ, deinde alio tempore διὰ, male legens sic λα syllabam, quae in nova linea stabat, vocabulo diviso. Aut aliquis vocabulum αλλα litteris maiusculis repertum, cum nesciret, quid esset, ἀλλὰ, an διὰ, utrumque exsignavit. Aut, alio eadem de causa scribente δια, sed ad hoc alio ἀλλὰ signante in margine e comparatione alius codicis, tertius utrumque excepit in textum. Et horum aliquid potius divinem contigisse, quam aliquem cepisse ταῦτα per ellipsin, et in marg. scripsisse διὰ, ellipsin indicaturum, cf. L. Bos. p. 476. e., qui debuerit sq. δὲ sumere pro causali, et explere simul pron. ad v. ἀνεθ., sed *hoc* propter *ea* quidem *in aliud tempus reiecit.* Prius *enim* rel, ubi tamen μὲν solitarium stabit. Sed P. „quibus *tandem* rebus — *reiecistis*" ducat ad Gr. ἀλλὰ δὴ ταῦτα μ., quum librarius id pro διὰ legerit, sed P. ceperit pro *tandem*, quo sensu tamen illud δὴ post ἀλλὰ non explicant, cf. Stp. Th. 1, 336. F. Bud. C. 1263, 50. Hoog. Op. p. 30. e., de meâ ratione comparandum cum ἀλλ' οὖν et δὲ δὴ, et nostro *aber nun*, sed h l. aeque valiturum de tempore pro *iam*, nunc, in praesentia. Sed fortasse, qui excerpsit Ms. Ve., prava in pag. haec scripsit et cum pravo vocabulo in fronte posito, volens signare ταύτῃ — διὰ ταῦτα, quae sunt in Mss. rel. ad §. 11. et in Stp. ed. p. 66. l. 22., pro qua hic in Except. Ven. erat „65. 22." In sqq. ad εἰς ὕσ. Bg. e P. explet subst. χρόνον, cf. L. Bos. Ell. p. 380. e. sine exemplo, sed Stp. Th. 3, 1759. i. aliunde, cum vulg. Lat. *in posterum*, quod hic procedebat, cf. G. Th. 973, 48. distulimus *sermonem* in *posterum*, quod Lat. verbum est syn. Gr. hic ἀν., et in hoc adhibetur a Sb. Ind. aliunde cum Bg. e P., cf. Stp. Th. 3, 1482. D. Bud. C. 700, 35. et Poll. 9, 136. cum Lat. *reponere*, quod severum ap. G. Th. non sic pro differre reperi, ut nec per Indd. totam Nostri formulam, ex illa Lat. priore fortassis ductam.

πρῶτον) Liberrimum P. per totam §. hanc, contractamque cum pr., deserit Bg., qui in πρ., ut supra; Nostro variante in v. μεταγ. cum praep. 1, 11, 8. e. (ap. Stp. Th. hinc sub Bg. sine Vs.) et scribente per analog. modo Lat. *traducere manus* (ap. G. Th. 364, 75., qui tacet de sq.) et *transferre imperium* ab — *ad* Ind. Corn., ubi τὴν ἀρχ. ob adiectum πασ. de terra, vel de potestate, qua de saltem est intelligeudum cum sq. βεβ., ubi Ms. affert med. pro vulg. act., cf. 2, 9, 7. m., non ap. Nostr. quidem reperiendum, at ap. alios, v. Thuc. Ind., ubi et 384, 57. cum nostro subst. ἀρχ., quod compararit per glossam librarius, offensus forsan eadem finitione σαν et ες in vicinia, aut usu activi, (cum hic Severus dicatur *sibi* imperium firmasse aeque, ac filiis,) sed non cogitans, e pt. pron. petendum dat. ἑαυτῷ, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. 214, 13. ubi et cum syn. τὰς ἐξουσίας, ut cum τὴν δημοκρατίαν Rs. Or. V. 4. at Stp. Th. hinc sub Bg. sine Vs. Sed maior res est in Ms. lectione ad initium §., ubi γὰρ additum, ut alibi, cf. 1, 17, 10., verum hic post δὲ, et quidem interiecta voce

παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι[l] ἠθέλησε. καθῃρημένου γὰρ[m] τοῦ Νίγρου, ὀχληρὸς καὶ περιττὸς αὐτῷ ὁ Ἀλβῖνος ἐνομίζετο. ἔτι τε καὶ ἤκουεν αὐτὸν βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ

filios transferre et stabilire
3. voluit. Sublato enim
Nigro molestus et supervacaneus ipsi Albinus existima-
4. batur: atque etiam audiebat
illum nimis regio fastu usurpa-

l) Mss. Ba. et Vi. βεβαιώσασθαι λ. v. N. m) In Ms. Ba. καθ. τοῦ N. sine γὰρ v. N.

πᾶσαν. Cum in sq. §. post καθῃρ. in eodem Ms. γὰρ desit: potest aliquis librarius in marg. signasse, quod deinde alius alium in locum transtulerit. Aut aliquis in marg. posuit, innuens, δὲ hic pro γὰρ valere, quod similiter alius simul cum pr. δὲ in textu excepit; ubi tamen mirum, non posuisse illum in summa vicinia δὲ γὰρ, ut supra 1, 4, 3. 2, 10, 5. Atque ut γὰρ post plures reperitur voces in nova §. et enunciatione, cf. Gron. N. ad Herdt. p. 56. ad 800, 7, 31. et Abr. L. Ar. p. 255. e., sic dirimi videas quoque ap. Dion. H. T. 1. 609, 9. νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ καὶ ἀκούετε λ. *at nunc videtis et auditis*, qualis tmesis ib. 614, 44. in ἀλλ' οὐ γὰρ, cf. supra Exc. ad 1, 8, 5. m. p. 896. i. et 2, 2, 16., quocum adeo Ms. illud δὲ — γὰρ comparabitur, etiam quoad sensum, in quo non facio cum iis, qui γὰρ putant redundare, ut Interpres ad locum Dion. et Sb. Ind., sed potius explico per figuram illam ἐκ παραλλήλου, ut hic sit pro particula tantum aut causali, aut adversativa, cf. Exc. l. l. quo sensu postremo si sumas: prius μὲν iterum solitarium erit. Verum, si hic δὲ — γὰρ stabilitur: ad §. sq., ubi post καθῃρ. is Ms. caret ista causali, dicas ibi excidisse intra νου et τευ syllabas, cum teneant rel. Mss. una cum P., nec facile ibi deesse possit, quanquam alias opprimuntur particulae in transitu ad alia, ut δὲ, δὴ, οὖν, etiam adeo ipsa γὰρ, cf. L. Bos. Ell. p. 545. m. cum Ind. Thuc. Lar. v. *ellips.* et Bauer. Phil. p. 176. m. it. Z. ad Xen. Cyr. p. 118. b. e.

καθῃρημένου) Bg. e P., (unde confirmantur dicta ad 3, 4, 16.) non item in sqq., quem et deserit Sch. in „περ. *supervacuus* ei *et* molestus *habebatur*, ἐν. ὀχ. putabatur *molestus*" sed in ὀχλ. cum Bg. per v. Lat. *existim.*, respiciente Srp. Th. tantum huc in v. ὀχλ. sine Vs. sub Bg., quod et tenet in περ., ignorans hoc, ut est hic, de pers. in malam partem et contemtum de eo, qui in vita est inutilis alicui, immo noxius, quo tendit P., dum Noster videtur hic adhibere in subiuncto περ. ad ὀχλ. quoddam et syn. et inexpectatum et genus litotitis, quale et illud in Lat. *inutilis*, pro noxius, ut ap. G. Th. nihil, quam in Bg. e Suet. copulata *perniciosa* et *supervac.* Apud Dion. C. 1258, 75. οὐδὲ τὴν τοῦ Καίσαρος αὐτῷ ἔτι ἐδίδου τιμήν.

βασιλικωτ.) Fortasse Albinus non eam modestiam prae se tulit, quam Alexander Severus, qui dominum se appellari vetuit, epistolas ad se, quasi ad privatum, mitti iussit, servato tantum nomine imperatoris. Bulenger. de imper. Rom. 1, 36. ubi plura. Ἐντρυφᾶν est *se efferre, insolescere*, ut τρυφὴ *insolentia* et *fastus*, v. Ael. V. h. 9, 4. ibique Periz. (p. 574. N. 3. cf. supra ad 1, 12, 9.) Βασιλικώτερον est *impotentius, superbe.*

τοῦ Καίσαρος ὀνόματι [n], πολλούς τε μάλιϛα τοὺς ἐξέχοντας | re Caesaris appellationem: multosque praecipue primores

n) Comma hoc fuit in Bss., pro puncto Stp. rel. et colo al.

Locutio occurrit prope 2 Petr. 2, 13. *ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν. Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „lex regia" ubi, quod huc faciat, nihil diserte reperio ap. Heinecc. Ant. p. 85. e. sqq., a P. discedente Sch. modo in „βασ. plus *regie*, quam par est" pro quo Bg. fere e P. reddit comparativum melius per adv., exprimens nostrum *zu*, quo non tam fit comparatio, quam innititur magnitudo nimia; unde Bg. deinde adiectivi reliquam partem cum verbo adiuncto copulat, in substantivum mutato, ubi simul ostendit notionem, quam et Leisn. voluit et Ern. ad m. Par. „superbe *utentem*. τρυφὴ enim significat etiam *superbiam*" quam deserit L. N. T. Schw. p. 492. „ἐντρυφᾷν est quasi delicias capere ex aliqua re, etiam cum aliorum contumelia et iniuriis. Herodi. — simul *audiebat* Albinum *nimis* regie *favere* sibi *in* Caesaris *nomine*" (qui comparativum recto modo effert,) sed Stp. Th. sequitur quoque e Bud. C. 1507, 38. „ὅτι δὲ ἤκουεν αὐτὸν ὁ Σεβῆρος βασ. λ. licentius, *insolentius*, fastuosius *Caesaris* appellationem *usurpantem*" cum alia lect. memoriter. Ego quidem puto, comparativum β. hic esse, ut alibi, pro positivo, nec significare, quo sensu habet bono Stp. Th., *decenter regem*, sed, e notione Romana et istius aetatis, *imperatorie* s. more imperatoris, vel, de Bg. ratione, *nimis imperatorie*, imperatori vicinius, imperatore dignius, quia opponitur Καισ. ὄνομα, i. e. titulus et honor s. dignitas; quomodo et capio illud N. T. Philip. 2, 9. Tum v. ἐντρ. hic est vel superbire, arrogantem esse, vel etiam luxuriose, splendide, magnifice vivere, ob Caesaris titulum et honorem; et sensus erit totius enunciationis, ut Albinus, iam Caesar declaratus 2, 15, 5., hoc nomine et honore ita superbierit, ita superbe usus sit, ut plura faceret, quam Caesari convenirent, et more imperatorio, et quasi iam esset imperator, vel vixerit, se gesserit luxuriose, magnifice in victu, amictu, cultu, ornatu, more imperatoris, etsi modo Caesar adhuc esset; quocum convenit Dio C. 1258, 78. ὁ δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐζήτει ὑπεροχὴν, etiam Noster 1, 7, 1. Ἀλβίνῳ — ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι, ubi proprie valet, denique Capit. c. 11. p. 699. de victu, p. sq. m. de vestitu, it. c. 13. p. 703. m. *in* luxuria *varius*. Secundum rectionem quidem utraque verbi notio procedit, cum ἐντρυφ. cum abl. dicatur, ut Lat. *superbire* aliqua *re*, sed etiam ex altera parte possit esse i. q. τρυφ. ἐν λ., i. e. *luxuriose* vivere *in* Caesaris *dignitate*, aut ἐντρ. cum abl. iterum pro *luxuriosum* esse *ob* Caesaris *dignitatem*; unde compares illud 2, 11, 3. τρυφὴν ἐνδείκνυσθαι βασιλικὴν, quod hic βασιλικώτερον s. βασιλικῶς ἐντρυφᾷν, cf. 2, 3, 22. et cum adv. ἀσελγῶς Ind. Diod. S., pro insultare et illudere Ind. Dion. C. Luc. 1, 337. l. 1. it. 2, 168. l. 41. et Erasm. ad Suet. ed. Burm. 1, 554., quae notio et ipsa oritur ex illa pro superbire, quam et habet simplex τρυφᾷν, cf. Rs. Or. V. 3. p. 412. N. 100. cum Ind. V. 4., it. syn. θρύπτομαι, cf. Xen. Bach. Sed adv. βασ. reddas hic quoque per formulas, v. c. tanquam imperator, it. tanquam imperator esset. De Bg. in ὅτι τ. κ. cf. 1, 17, 11., contrahente omnia iterum P.

πολλούς) *Hinc lux affulget loco Spartiani in Sev. c. 10. (i. p. 606.) Al-*

τῆς συγκλήτου βουλῆς [o] ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιστέλλοντας αὐτῷ, εἴς τε τὴν Ῥώμην ἐλθεῖν πείθοντας, ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου. ᾑροῦντο γὰρ [p] οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, καὶ χρηστὸν τὸ ἦθος εἶναι λεγόμενον. ἅπερ πυνθανόμενος ὁ Σεβῆρος, Φα-

Senatus, privatim et clam epi-
ſtolas mittere ipſi, utque Ro-
mam veniat ſuadere, abſente
et occupato Severo; opta-
5. bant enim Patricii illum
potius imperatorem, utpote
inde a maioribus genero-
ſum, quive placido ingenio
6. eſſe diceretur. Quae in-
audiens Severus, apertas qui-

o) Modo hic comma fuit in B. 2. L. al., v. N. p) Ms. Vi. γοῦν, v. N.

binum igitur ſtatim hoſtem iudicavit, et eos, qui ad illum mollius vel ſcripſerunt vel reſcripſerunt. *Leisn.* Forte πολλούς τε καὶ μάλιστα τοὺς ἐξοχ. *Reisk.*

Nec P. refert, niſi vulg. lectionem, quae et procedit, et eundem ſenſum cum Rsk. edit, ſive nullo poſito commate, ut nos fecimus usque ad βουλῆς, ſive ibi poſito aliquo, et altero etiam poſt τὲ, etſi melior eſt ſeries una ſine quo commate, quia τὲ cohaeret cum ἐπιστ., et hoc particip. cum ſq. πειθ. a pr. v. ἠκ. pendet; unde nec poſt ὀνομ. maior diſtinctio valet, quanquam et in Ms. Bg. reperta, qui in ſqq. e P. in ἐξοχ., (cf. 1, 7, 6. i. 1, 17, 2. e., cum quibus variatur, cf. 1, 8, 11. et 16. ὑπερεχ.) it. fere in v. ἐπιστ., ſed plene Stp. Th. 3, 1003. C., etiam male omiſſo adi. ſ. adv. ἰδ., ſed contra recte iſtius adv. *adbuc* in v. ἀρχ. 3, 1208. F. e., ubi Noſter per variationem omittit adiuncta 2, 15, 3. e. κατὰ τὴν ἀνατολὴν, hic mente repetenda, cf. in rem ipſam Dion. C. 1258, 81. et Capit. c. 12. i. p. 700. e.

ᾑρ. — ἀρχ.) Ms. γοῦν pro γὰρ videtur eſſe librarii lectio, e compendio elementorum, felix illa et bona per ſe, verum ſyn. cum vulg., quod ap. Rsk. ad Polb. p. 199. i. quidam Codex ſubſtituit illi γοῦν, ibi quidem e gloſſa, quia γοῦν eſt ambiguum, non item γὰρ, deferente P. ad v. ᾑρ. Bg., non vero in ἀρχ., ubi intelligendus modo Caeſar, quem §. pr. dixerat Noſter, et is, qui nondum eſt imperator, ſed tantum aliquando futurus; ſicut et Patricii non per ſe delegerunt Albinum, ſed modo cum Severo, cf. 2, 15, 5. ſqq. Tum ad ſq. εὖ γεγ. nihil habet Stp. Th., niſi 1, 1297. E. ſeveram Vs., nec cum adiuncto aliquo, (cf. in Bg. G. Th. 797, 20. *nominibus* generoſus *avitis*, l. 23. *ortu* materno *generoſus*, cf. l. 32.) nec comparans cum illis Gr. ap. G. Th. εὐγενὴς et εὐπατρίδης, pro quo Noſter variat hic periphraſi, forſan cum aliqua Lat., quia formula e praep. cum ſubſt. par eſt iſtis antea ap. Gs. abl. In ſq. χρ. τ. ἦθ. P. deſerit iterum Bg., ut 3, 3, 5., cf. de Bg. in καὶ cum particip. 2, 9, 10., cum Noſtro non ſatis conſentiente Capit. de animo Albini, cf. c. 3. e. p. 689. i. optimo *viro*, ſed varie c. 10. i. p. 697. m. c. 11. p. 700. et *virum utilem* c. 11. i. p. 699. tum *neque unquam delictis pepercit* c. 11. e. p. 700. m. et *motu facili*, iracundia *gravi*, furore *triſtiſſimo* c. 13. p. 703. m.

νερὰν μὲν εὐθὺς [q] πρὸς αὐτὸν ἔχθραν ἄρασθαι [r], καὶ πόλεμον ἐγεῖραι πρὸς ἄνδρα, μηδεμίαν εὔλογον παρεσχημένον [ſ] αἰτίαν, παρῃτήσατο· ἔδοξε δὲ αὐτῷ, ἀπόπειραν ποιήσασθαι, εἰ δύναιτο ἀποσκευάσασθαι λαθὼν καὶ ἐξαπατήσας αὐτόν. μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλι-

dem ſtatim cum ipſo inimicitias gerere, bellumque excitare adverſus eum, qui nullam probabilem praebuiſſet
7. cauſam, detrectavit; viſum autem ei eſt periculum facere, an poſſet amoliri latenter
8. et decipiendo ipſum. Arceſſitis itaque fidiſſimis ex iis, qui ſolent imperatorias literas

q) Ms. Ba. φαν. μὲν ἔχθραν πρὸς αὐτὸν ἤρατο. v. N. r) Sine iota Bss. al. cf. 2, 9, 7. ſ) Ms. Ba. μηδ. εὐλ. αἰτ. παρεσχ. v. N.

φανερ. μ.) Ms. res duplex eſt, prima in omiſſo adv. εὐθ., cuius omiſſi non eſt idonea e litterarum vicinia hic ratio, quanquam idem Ms. alibi quoque caret adverbiis, cf. 2, 13, 13., et h. l. etiam P. Sed deinde Ms. ordo alius in praepoſito ſubſt., ab opera Gloſſatoris, eſt nec ita exquiſitus, (magis quippe conveniens cum vulgari et dialectico,) nec ita laevis. In formula ipſa (partim ducta ex Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 84. φανερὰν ἔχθρ. πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι) Bg. e P. numerum mutat ſine neceſſitate, diſcedens idem (ut et Sch. in „ἀρ. capere *inimicitiam*, inimicum fieri") a ſevero tropo, cf. Ind. Dem. „ſuſcipere *inim.*" ſed Stp Th. modo 1, 1314. C. e. ſine Vs., at ib. p. 1073. e. cum Bg. ἐγ. πολ. e Thuc. cui add Ind. Theogn. cum Suic. Th. p. 986. Nt. 6. Ad ſq. ἀνδρ. Bg. pro pron. cf. 1, 9, 12.

παρεσχημ. αἰτ.) *qui* praebuit *cauſam*. Paſſivum active. Sic Luc. de non tem. cr. cal. ab init. p. 397. (3, 126. l. 15.) μυρίας — ἀφορμὰς — τὸ τοιοῦτον παρέσχηται. *Leisn.*

Cf. ib. 3, 124. i. παρεσχῆσθαι λ. et 2, 565. l. 14. πεῖραν — παρεσχημένος, unde et formulam Noſtri, a Stp. Th. ignoratam, habui 1, 451. pen. cum N., non autem aliunde εὐλ. cum αἰτ., (ex analog. iunctum et variando cum εὐλ. προφάσεως 2, 8, 4.) ut nec Stp. Th., ubi cum Bg., etiam ſq. v. παρ. 1, 243. G., qui p. ſq. i. hinc poſt P. Vs. „ego malim, ad retinendam vim verbi Gr., *ab apertis* inimicitiis *abſtinuit*" libere, immo *noluit*, ob adiunctum inf., quocum et ap. Dem., cf. Ind. Sed Ms. res iterum alius ordinis a Gloſſatore eſt, nec ipſa laevior, et deterior, cum Noſtri collocatio ſit exquiſitior, verbo poſito intra adi. et ſubſt., quam idem Ms. praetulit 1, 15, 17. m., tentans eandem 1, 16, 6., ſed alibi non item, cf. 2, 3, 20.

ἔδοξε) Totam §. male tractante P., ſeverius agit Bg. hic in ἀπ. π., quam 2, 9, 9., it. in ſq. λαθ., quam alibi, tum ad ἐξ. aptius, quam Sch. „quum *decepiſſet* eum *dolo*" quod ſolum ſubſt. ad ſenſum bene dederat P., noſtratibus in Vs. aptiſſimum, quibus tamen hoc etiam particip. per adv. redderetur.

τῶν εἰωθ.) Addenda eſt hiſtoria interfecti ſimili commento Vitaliani ex

καὶ γράμματα διακομίζειν, δίδωσιν αὐτοῖς ἐντολὰς ἀποῤῥήτων [t], εἰ γένοιντο παρ' αὐτῷ,

perferre, dat ipsis mandata secreto, ut, ubi pervenissent

t) Sic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel. cum edd., sed δι' ἀποῤῥήτων Ing. Ox. et Ed. v. N.

7, 6, (9.) Seorsum ad hos tabellarios et has litteras spectant illa (ib. §. 12.) οἷς — ἐπιστέλλεται, si quidem Pol. interpretationem recipimus. Insidias in Albinum amplius v. ap. Capit. *Boecl.*

Capit. sunt c. 7. sq. p. 694., ubi, praeter ipsarum litterarum missarum exemplum, quaedam e Nostro fere ad verbum redduntur, cf. Spart. in Sev. c. 10. sq. p. 605. e. In sq. v. διακ. Stp. Th. 2, 324. B. hinc cum lect. alia e memoria „κατέπεμψ. λ. tabellarios, *qui* regias *literas* perferre *solebant*" non bene deserto P. in βασ., sed in εἰωθ. aeque bene, ac Bg. ἐντολὰς ἀποῤῥήτων) Scribo δι' ἀποῤῥήτων. *Steph.* Legendum videtur, ἀποῤῥήτως, *secreto.* Paulo post (hac §. e.) habet ἀποῤῥήτους ἐντολάς, i. e. *mandata secreta*, h. e. soli Albino declaranda. 3, 8, 12. occurrunt ἐπιστολαὶ ἀπόῤῥητοι, i. e. *epistolae arcanae*, h. e. ad Albinum clam et secreto scriptae. 3, 2, 9. ἀπόῤῥητοι ἐντολαὶ sunt *commissa* nemini *vulganda*, et 3, 11, 14. ἀγγελίαι ἐπείγουσαι καὶ ἀπόῤῥητοι sunt *res* nunciandae *eae* que *graves* et *clam habendae*, 7, 6, 12. τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἐγκλήματα, *res* nunciandae *secreto habendae* et *occultandae*, (ubi κρ. sunt quasi explicatio, quod adiunctum est iterum 7, 6, 13.) 7, 6, 14. γράμματα ἀπόῤῥητα, litterae *arcanae.* Ergo ubique τὰ ἀπόῤῥητα Herodiano sunt *arcana*, clam habenda, nemini, vel uni duntaxat declaranda aut vulganda. Alias τὰ ἀπ. triplicis sunt significatus, de quibus Spanh. ad Arist. Ran. 365. *Leisn.*

Qui praeterea signarat ad m. Ms. Bg. „leg. ergo ἀποῤῥήτως, (et ad m. Ox.) ἀποῤῥήτως Ael. V. h. 12, 33." ubi est ἔγραψε δι' ἀποῤῥήτων, et in N. suppletur „γραμμάτων, arcanis *litteris*" cf. L. Bos. Ell. p. 72., quod tamen videtur ab hoc loco alienum ob adiunctum subst. ἐντολ., nec simpliciter pro adv. Lat. Bg. (ut aliae formulae e praep. cum subst. aut adi., v. c. διὰ ταχέων et διὰ βραχέων,) poni, ut nec ista ἐν ἀποῤῥήτῳ et ἐν ἀποῤῥήτοις, cf. Ind. Diod. S. ex 1, 24. l. 76. 2, 247. l. 80. Rs. Or. V. 4. 6. 8. And. et Lyc. it. Polb. Ern. it. ad Herdt. p. 713. N. 99. e., quibus subiicienda etiam substantiva, cuique loco et contextui apta; ut nec h. l. conveniant v. c. illa ῥημάτων s. λόγων, (cf. alia Ind. Ael. V. h.) ubi, cum Srp. illud praeterea violentius sit et a litteris vulg. discedat nimis ob δι' assumtum, (quod et Ern. in m. Par. adscripsit,) lenior medicina est aut illa Bg., qui sane legerit adv., mutando unam litteram, ν in ς, alibi etiam confusam, aut (quia illud adv. modo ap. Hesy. reperi, explicatum ἀφράστως, et sine auctoritate,) potius ἀποῤῥήτους, ubi confusae sint finitiones ων et ους iterum, sicut mox repetuntur ἀποῤῥήτων ἐντολῶν, cum variatione in ordine, sed diserte infra 3, 11, 9. ἀποῤῥήτους — πληρῶσαι ἐντολάς, iterumque cum variatione non modo in ordine, verum et hac, ut interponantur quaedam; quae quidem similitudo mihi satis prodit, quid Noster sua dederit manu; ut olim ita haud dubie editurus sim, nisi adv. Bg. bonos ap. auctores reperero, quorum ad exemplum utitur quoque Noster hoc adi. in sexu masc. cum subst. fem., cf. Stp. Th. Dion. H. S. T. 1. 233, 4. 363, 15. 265, 21. 483, 32. cum Ind. it. Luc. Rs. Or. V. 8. Din.

τὰ μὲν γράμματα δημοσίᾳ ἀποδοῦναι, ἀξιῶσαι δὲ αὐτὸν, ἰδιαίτερον ἀποστάντα, ἐπακοῦσαι ἀποῤῥήτων ἐντολῶν [u], πεισθέντι [x] δὲ, δορυφόρων ἐρήμῳ, ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως [y] καὶ φονεῦσαι. ἔδωκε δὲ [z] αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, ὅπως [a]

ad ipsum, literas quidem publice redderent, sed rogarent, ut seorsim aliquantulum absistens audiret secreta mandata: obsecutum autem, et a stipatoribus nudum impetu repentino occiderent.
9. Dedit etiam ipsis venena, si forte

u) Hoc comma in Bs. 2. L. et Ed., pro colo Stp. rel., aut puncto al. x) Ms. Ba. πεισθέντος δὲ λ. v. N. y) Ms. Ba. αἰφνηδίως mendose, ut 3, 3, 9. z) Ms. Ba. δ' αὐτ. cf. ib. a) Ms. Bs. ὅπως τινὰς πεῖσαι εἰ δυνηθ- sed Ms. Vi. „τινὰς — εἰ τινὰς" de quibus, praeter vitiosum accentum in v. πεισ., v. N.

et Dem., cui add. 268, 13. coll. l. 22. 540, 9. it. δι' ἀποῤῥήτου 1372, 4. et ἐν ἀποῤῥήτῳ ib. l. 13. cf. ad Luc. 2, 708. N. 7., sed ad analog. modo cum subst. ἐντ.

εἰ γεν. π.) P. deserit quoque Sch. in „γεν. *fuerint* apud *illum*" sumente Bg. alteram notionem, cf. 2, 13, 6., ubi deinde enallage sit in pr. παρὰ cum dat. pro acc. in v. *motus* ad locum, cf. Abr. Dl. Th. p. 438. m., non tenente Stp. Th. v. ἀποδ. cum subst. γρ. aut syn. ἐπιστολὴν, cf. Krb. Decr. A. p. H. p. 324. e Ios. sed P. deserenre etiam Sch. in „ἀξ. perere, (ubi Bg. opprimir pron., secus ac P.) Id. seorsim *abscedentem*, ἀπ. digressum *seors.*" ubi Bg. utitur comparativo periphrastico, pro Sb. Ind. *secretius*, quod et ap. Stp. Th., cf. Thom. M. p. 466. cum Suid. 2, 95. i. In sq. Sch. cum Bg. in ἀποῤ., at in „ἐντ. mand. *occultorum*." In rem cf. Capit. in Alb. c. 8. i. p. 695. m. cum Cas. N. 3.

πεισθέντι) Ms. alius participii casus, ut 1, 6, 16. m., hic, suppleto pron. αὐτοῦ, pro gen. consq., sequente tamen casu alio, dat. ἐρ., per se procedit e lege ac consuetudine, qua illi duo casus, et omnino diversi consequentiae copulantur, cf. Ern. ad Xen. M. S. 1, 2, 13. e Thuc. 243, 91., ubi v. N. Duk. cum Abr. Auct. p. 333. ad c. 10. Quae casuum diversitas dicatur alicui librario durior visa, ut mutaret in eundem cum sq. dat. Sed aeque opponetur, etiam alibi exquisitiora habere Ms. e glossa, et confusas syllabas τος et τι, cf. 1, 4, 11. e., sumente Bg. Lat. ad πεισθ. e Sch., sed de suo ad ἐρ (in cuius gen. Noster ad analog.) ignoratum a Stp. Th., et commodum nostratibus (*entblößt*,) tum e P. fere hendyadyn in duobus inf. cum adv., quod mutat in adi., sed inf. in abl. subst., secus ac 1, 8, 12. et 1, 10, 14. e., addente Sch. ad P. recte adv., ab illo neglectum „*impetu* repente *facto*."

ἔδωκε) Bg. e P. ad δηλ. φ. iterum, ut 1, 17, 17., sed de suo omittit δὲ, cf. 3, 1, 4., conversum a P. per *quin*, ut 1, 14, 18. Sed ap. Capit. l. l. nihil de venenis.

ὅπως) Scribo εἴ πως τιν. *Steph.* i. e. *si* hoc modo *nonnullis* persuadere *possent*, vel *quibus* eum, *si* possent, *aggrederentur*. De raritate phraseos v. Reitz. ad Luc. Paras. c. 32. T. 2. p. 860. (N. 19.) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. scripsit „εἴ πως (et in m. Ms. Bg.) leg. εἴ πως cum Stp." Igitur primo ad Luc. l. l. noster locus sic dupliciter redditur, ut

Digitized by Google

τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, λαθεῖν καὶ [b] ἐπιδοῦναι

aliquibus persuadere possent ex coquis aut pocillatoribus, ut latenter porrige-

b) In Ms. Vi. καὶ deest. *Loc.* mendose.

Leisn. dedit, explicato ὅπως per οὕτως, sequente id Rsm. ad Dev. p. 259. b. m. N. 79. at fine *l.* Qua explicatione (non repetita ab Hoog. Op. p. 649. Nr. 2., ubi nec est illa notio in μὴ ὅπως s. οὐχ ὅπως — ἀλλὰ, cf. Vig. p. 420. 451. cum N., Fi. Plat. Phaed. p. 201. cum Ind. Dem., ut pro ἐπεὶ s. simpl. ὡς ap. Hoog. p. 850. e. sq. add. Call. Di. v. 51.) non opus est hic quidem, (si sumatur pro εἴ πως, *si* quo *pacto*, et hinc libere *si forte*, sicut contra εἴ πως capitur pro ὅπως, cf. Abr. Dl. Th. p. 162. m. it. ad Aesch. 2, 184. i. cum Krb. Obs. p. 205. m.) sed nec ad Luc. l. l. ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ, quia ibi regi potest cum inf., cf. Wess. ad Diod. S. 2, 408. N. 2. et Abr. ad Aesch. 1, 390. m. it. rursus W. ad Diod. S. 1, 415. N. 81. 2, 467. N. 49. et Abr. Auct. p. 243. i. cum Bach. Xen. Oec. 7, 29. sicut syn. ὡς et ὅτι, cf. Fi. Pl. Phaed. p. 160. N. 2. 281. N. 5. ib. Polit. p. 161. N. 5. cum Prol. ad Pal. p. 10. e. it. ad hunc p. 11. N. o. p. 66. N. c. Qua ratione etiam expedias hic lectionem Ms. Ba., ubi rectio est ὅπως — πεῖσαι — λαθεῖν per duplicem inf. iterum, cf. 1, 16, 13. 1, 14, 15. e. ad. Luc. 3, 36. N. 74. p. 64. N. 46. p. 181. N. 45., sed ὅπως pro ἵνα sumendum, in hanc sententiam, *ut*, si possent, *persuaderent* quibusdam *aut* coquorum, *aut* pocillatorum, *ut* latenter *ea* porrigerent *ipsi*, quae lectio et ap. P. reperiatur, liberum quidem in partibus, at referentem 1) non modo ὅπως, dum expletum pron. demonstr. αὐτὰ, φάρμακα, cum ὅπως, pro ἵνα, mutarit exquisite in pron. relat. solum in abl. *ut iis*, qui sextus casus pendet ab istius Lat. v. *aggred.*, cui et accommodavit pron. Nostri postremum αὐτῷ, (in Bg. Vs. olim restituendum,) unde eius sunt illa, quae et ap. Luc. l. l. in N. Leisn. repetuntur, sed obiter, nec ostenso modo, quo ille sic reddiderit, verum etiam 2) Ms. εἰ δυν., quae particula sane possit excidisse a pr. αι syllaba, sed et in alienum locum venisse e marg., quod clarum est e lect. Ms. Vi., ubi εἴ πως, etsi per se bene consistens cum v. δυνηθ., et aliquo pacto etiam cum ὅπως, si hoc copules cum inf. λαθεῖν, (*ut*, si *quibusdam* persuadere *possent aut coquorum*, *aut pocillatorum*, *latenter* porrigerent *ipsi*, pro ut aut coqui aut pocillatores, si quibusdam eorum possent persuadere, latenter porrigerent ipsi,) tamen potius sic ortum puto, quod aliquis librarius in marg. scriberet εἰ, innuens ὅπως esse pro εἴ πως, sed alius id poneret post ὅπως, ut contra alius ante δυνηθ., unde fluxit illa Ms. Ba. lectio. Sed quoniam vulg. ὅπως commodam habet sententiam, sive pro εἴ πως, sive pro ἵνα sumtum: retinebitur, et Bg. putabitur aut cum Stp. correxisse, aut sine correctione pro εἴ πως ad sensum reddidisse. Ad sq. ὀψ. Stp. Th. non habet Bg. Lat.

τῶν πρ. ταῖς κ.) οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι sunt *pincernae* (ut Sch.) s. *pueri a cyathis*. Latini etiam dicunt *pueri* ad *cyathos* Propert. 4, 8, 37. Reddi etiam potest ὁ πρ. ταῖς κ. qui *est* ad *pocula*. Praepositio πρὸς cum dandi casu officium et munus significat, ut ἐπὶ cum genitivo, e.g. ὁ ἐπὶ τοῦ ταμιείου *quaestor*. Herodi. 1, 6, 2. οἱ ἐπὶ τῆς αὐλῆς *aulici*, 3, 3, 12. οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες *praesidiarii*. *Leisn.* ut latini, *a* poculis. *Strotb.* Forte κύλιξιν ἢ καὶ λαθεῖν, *ut aut ipsi*, nuntii, litterarum perlatores, *venena* Albino

αὐτῷ [c], ὑποπτευόντων [d] τῶν περὶ αὐτὸν Φίλων, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ, Φυλάττεσθαι

rent. Suspicantibus eius amicis, et suadentibus ipsi, ut caveret hominem veterato-

c) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N. d) Ms. Bs. ὑπ. δὲ τῶν λ. v. N.

darent bibenda, *si* possent, *clam*, insciis *coquis* et *pincernis*, aut *per hos* corrupros. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „Vig. 538." innuens ed. Z. p. 643. Nr. 8. „πρὸς, quod lexicographi vulgo non observant, (nec Stp. Th.) etiam cum dandi casu officium munusque significat, ut ἐπὶ cum gen. — Herodi. — εἴ πώς τινας — κυλ. i. e. si *quibus* persuadere *forte* possent, *qui* aut *condiendorum* ciborum *curam* haberent, aut *a* poculis *ipsi essent*" per Stp. coniecturam statim, et tantum hinc, ut ap. Bud. C. 678, 40. sine auctore „οἱ πρ. τ. κυλ. a *cyathis*" cui Sb. Ind. addit „s. *a* poculis" etiam modo ex h. l., ut Stp. Th. v. κυλ. hinc e P. „*per* aliquem *ab* epulis *aut* a *cyatho*" qui, praeter omissum cum Bg. primum ἤ, etiam ὀψ. in formulam redigit eandem, quam, non alibi repertam mihi per Indd., recte explevit Vig. per v. subst. γινομένων s. ὄντων, quod diserte erat ap. Bud. C. l. l. in syn. „ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν γενόμενος, ab *epistolis*" unde vis formulae non fuerit in pr. πρὸς, ut Leisn. cum Vig. putabat, (quae nihil est, quam alias cum dat., Lat. *ad*, pro apud s. iuxta,) sed potius in particip. omisso, ut v. c. esse, constitutum esse, stare apud calices, sit i. q. curare calices, implere vino calices et porrigere, quod est pincernarum; me quidem pressuro vestigia Gr. sic, *quibusdam* aut *coquorum*, aut *illorum* ad *calices*. Sed coniectura Rsk. non opus post illa superiora; omissum a P. inf. λαθ. recte per hendiad. servante Bg., et e Sch. ad v. ἐπιδ. Lar., ignoratum a Stp. Th.

ὑποπτευ.) Schotti Ms. ὑπ. δὲ τῶν π. quae tamen coniunctio nullam in seqq. redditionem habet; nisi ea per epanalepsin statuatur §. 11. in istis τὸ οὖν ὕπουλον, ut intermediae duae periodi sint quaedam quasi parenthesis. *Sylb.* Post αὐτῷ deesse quid videtur, e. c. ἀλλὰ ματαία αὕτη γὰ ἦν ἡ ἐπιβουλὴ καὶ οὐ προεχώρει. Deinde forte τῶν περὶ 'Αλβῖνον φίλων. *Reisk.* Ne tirones putent, haec esse ἀναπόδοτα, notandum est, verba διαβεβλήκεισαν — ἐδηλοῦτο parenthesin efficere, post quae ἀπόδοσις sequitur ὁ 'Αλβῖνος ἔφραττεν ἑαυτόν. *Stroth.*

P. refert quidem et ipse copulam adverf. δὲ, sed, cum in rel. libere versetur, videtur ex illa Mss. lectione se expedivisse utcunque. Ego quidem lenissimam medicinam putabam, si cum edd. quibusdam post αὐτῷ poneretur comma modo, (quod etiam Leisn. in Ms. Bg. cerussa signavit) et genitivi consq. in notione modi s. temporis sumerentur, resolvendi per particulam Lat. *quum*, qua ratione enunciationes copulant scriptores saepe post verbum finiti temporis, hoc sensu, *dedit* venena —, *quum* amici *circa illum* id *suspicarentur* s. *suspectum* haberent *illum*, sc. Severum, prout ad v. ὑπ. suppleas αὐτὸ aut αὐτὸν, ut contra alterum Rsk. 'Αλβῖν. non modo est ipse P., diserte ostendens merum pron. demonstr., sed et usus loquendi, dum Noster cum aliis, per simplicitatem quandam et gratam negligentiam, in vicinia frequentat pron. αὐτ., cf. 1, 15, 3., hic quidem quater positum.

ἄνδρα ἀπατεῶνα σοφόν τε [e] πρὸς ἐπιβουλήν. διαβεβλήκεισαν [f] γὰρ αὐτοῦ τὸ ἦθος αἱ [g] πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Νίγρου πράξεις. πείσας γὰρ αὐτοὺς διὰ τῶν παίδων, ὡς προείρηται, προδοῦναι τὰ τοῦ Νίγρου πράγματα, μετὰ τὸ ἀποχρήσασθαι αὐτῶν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ κατορθῶσαι πάντα, ἃ ἐβούλετο, ἀνεῖλεν αὐτούς τε καὶ παῖδας. τὸ οὖν ὕπουλον αὐτοῦ

rem, solertemque ad insidias; infamaverant enim eius ingenium, quae ducibus Nigri fecerat: impulsos 10. enim hos per filios ipsorum, ut dictum est, ut proderent Nigri res, postquam abusus fuisset eorum ministerio et perpetrasset omnia, quae volebat, occidit tam ipsos quam filios. 11. Subdolum igitur eius in-

e) Ms. Ba. ἀπατεῶνα, καὶ σοφὸν πρ. v. N. f) Ms. Ba. διεβεβλήκεισαν λ. v. N. g) Ms. Vi. αἵ τε πρ. v. N.

ἄνδρα ἀπατ.) Conferenda sunt, quae supra habuimus 2, 14, 9. *Boecl.* In Ms. autem est iterum manifesta vis Glossatoris, cf. 2, 13, 8., etsi hic consentire videtur P., unde Bg. in ἀνδρ. iterum, tenente Stp. Th. locum hunc in ἀπατ. sine Vs. non sub Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. e Gloss. L. Gr.) nec in σοφ., ubi 3, 898. E. „callidum (ut Sb. Ind.) et *astutum* in *struendis insidiis*" nec aliunde cum pr. πρὸς, me reperiente tantum v. σοφίζεσθαι πρός τι ap. Polb. Ind. et nostrum adi. cum syn. εἰς in L. N. T. Krb., ad quam analog. Noster scripserit, quae praep. desint in illo acc. rei, cum adi. solenni, cf. Ind. Fi. Aesch. et Xen. Z. M. S., tacente L. Bos. Ell., sed ferente G. Th. cum pr. *ad* tum Bg. v. e., tum syn. Sb. *callidus*, it. *prudens* et *sapiens*.

διαβεβληκ.) Ms. augmentum duplex, unum etiam in praep., per inconstantiam, cum id neglexerit 3, 4, 13. 17., etiam adeo 3, 3, 2. e., ubi edd. id tenebant, quibuscum facit etiam in finitione plusqf. per duplicem ει, secus ac 3, 4, 17., ut altera res Ms. Vi. αἵ τε inepta est, et saltem mutanda in αἵ γε, saepe confuso, *saltem* s. *vel* facta, *acta* in *Nigri duces*, si nihil aliud; quo forte referas P. *etiam*, qui tamen liber et in rel. hic, desertus quoque a Sch. in „δ. *vituperaverant*, (pro quo Bg. melius,) πρ. *actiones* eius *erga*" dante Nostro rectionem verbi etiam subst. affini, cf. Rs. Or. V. 4. et Dem. et cum περὶ Ind. Thuc., tacente Stp. Th.

διὰ τ. π.) Respicitur ad 3, 2, 7. αὐτὸν ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν παίδων aut ad §. 10. ib. διὰ τῆς τῶν παίδων ἀναιρέσεως, primum sequente Bg. e P. (unde et reliqua servat,) cum, de posteriore loco, reddi etiam queat *propter* filios *ipsorum*, variante Nostro cum 3, 2, 5. et 10. in τὰ τοῦ N. πρ., addito hic art. altero etiam, nihil ut novet hic Ms., cf. 3, 3, 9., corrumpente P. etiam reliquam partem periodi, addito *dein*, sed Nostro saltem ad analog. scribente in ἀποχρ. cum ὑπηρ. et ad notionem v. sq. κατορθ. praelucente P., cf. 2, 14, 2.

τὸ οὖν) Leisn. in m. Ms. Bg. „desunt quaedam" tota haec enunciatio,

ἦθος μάλιστα ἐκ τῶν ἔργων ἐδηλοῦτο. ταύτῃ [h] ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν. οὔτε γάρ τις αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων ἄλλως προσῄει, εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος, ὅ περ περιέκειτο [i] ξίφος στρατιωτικὸν, ἐρευνηθείς τε [k], μή τι φέροι ὑπὸ κόλπον.

genium maxime factis declaratum est. Quam ob rem Albinus etiam custodia maiore muniebat se ipsum. neque enim ad eum quisquam illorum, qui a Severo venirent, temere adibat, nisi prius deposito quo succingeretur gladio militari, et perscrutatione facta, num-

h) Mss. Ba. et Vi. διὰ ταῦτα ὁ Ἀλβ. v. N. i) Comma hic habent Bs. 2. L. al., v. N. k) Pro edd. ἐρευνηθῆναι μή τι λ. modo Ms. Ba. novat ἐρευνηθῆναί τε μή τι λ. v. N.

quam restituimus partim e P., quem Sch. deserit modo in „ἐδηλ. ingen. declarabatur ex operibus" non tenente G. Th. hanc cum verbo praep., (unde in Vs. omisi,) ut nec Stp. Th., cf. tamen sine Ind. Dem. 263, 12., deligente me ad ὑπ. pro duobus P. adi. modo unum Lat., quod, ap. G. Th. cum Gr. n. „occulto decipiens" habet quoque Stp. Th. aliunde cum loco Plut. syn. ψυχῆς ὑπούλου, cf. Ern. Cl. Cic. Foes. Suid. δόλιος, λ. cum 2, 737. e. Hesy. ὑποκριτὴς, λ. Koen. ad Greg. p. 234. Graev. L. Hes. p. 56. i. Camer. ad Soph. p. 165. e. Oed. Tyr. v. 1409. cum Schol., Gat. ad Anr. p. 82. C. e. Mor. ad Longin. p. 176. N. b. Schw. ad Onos. p. 111. N. 2. Leisn. in m. Ox. „O. Misc. V. 287." cum Ind. Poll. Thuc. Dem. Dion. H. Diod. S. et Ios. 1, 341. l. 4. et in rem ipsam supra 2, 14. 2., variante Nostro cum §. 9. e. αὐτοῦ τὸ ἦθ. per situm articuli.

ταύτῃ) Hac voce, alioquin abundante, usus est Herodianus h. l. post longiorem parenthesin, ut melius cohaereat oratio. *Stroth.*

Potest vox haec aeque ad proximam enunciationem et eius ὑπουλ. ἦθ. referri, ubi Mss. manifesta est glossa, si quae alia, docens notionem vocabuli, cum varie dicatur, cf. 1, 17, 9., Stp. Th. hinc e Bud. C. 1353, 38. sub Lat. *itaque*, Suid. et Hes., recte supplente Leisn. in m. Ox. „διὰ αἰτίαν" quo redit Bg., cf. 1, 8, m. διὸ, et de Ms. Ve. hoc cap. §. 2. ταῦτα, variante Nostro in sq. φρ. μ. cum 1, 11, 15. φρ. πλείονι, quam notionem, ut non indicet modum, sed multitudinem numerumque, non tenet Stp. Th., nec G. Th. in Bg., ubi tantum in subst. 1026, 64. *munire se praesidio* e Cic. p. Sext. 78. ubi et *cum praesidio* magno *fuisse*, sed ap. Ios. 2, 249. e. δέομαι φρουρᾶς μείζονος, *arctiore* dignus sum *custodia*.

τῶν ἀπὸ) Respicitur huc sine Vs. ad Luc. 2, 493. b. N. 16. super pr. ἀπὸ cum subst. pers., quasi loci. In sq. adv. ἄλλ. Bg. e P. non bene, pro simpl. *aliter* s. *alio modo*, quorsum tendit Sch. „alia conditione." Tum in ἀποθ. cum ξίφ. ad analog. modo, cf. Gs. Th. *deponere — arma*, et Ind. Xen. Cyr. τὰ ὅπλα, it. Luc. Ael. V. h. Fa. Aes. Hs. et Fi. The. Mox ὅ π. περ. Bg. non negligit, ut P., factoque nullo commate post verb. *succing.*, sequitur rationem illam, cum post pron. relat. ponitur subst., cf. 2, 9, 5. et haud dubie in v. περ. rectionem pass. cum nominativo pers.

ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβήρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμματα δημοσίᾳ ἀποδόντες, ἠξίουν αὐτὸν [l], ἀποστάντα ἐπακοῦσαι [m] τινῶν ἀποῤῥήτων [n], ὑποπτεύσας [o] ὁ Ἀλβῖνος, συλ-

12. quid ferat sub sinu. Ut autem venerunt a Severo tabellarii, literisque publice redditis, ipsum rogarunt, ut absistens audiret quaedam secreta, 13. suspicatus Albinus, compre-

l) Nostrum hoc comma, sed post ἀπος. comma in A. cum Bs. 2. m) Solae Ing. ἐπακοῦσαί τινων accentu reclinato. n) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. et puncto al. v. N. o) Ms. Vi. ὑποπτεύσας οὖν ὁ Ἀ. v. N.

(oppresso hic pron. αὐτὸς,) sub qua et habet hinc Stp. Th. 2, 168. E. e. sine Vs. cf. 2, 13, 17.

ἐρευνηθῆναι μή τι) Forte ἐρευνηθείη, aut ἐρευνηθείς τε, μή τι λ. *Steph.* Aut ἐρευνηθείη leg., aut παρέχειν ἑαυτὸν f. ὑπέμεινεν, ἐρευνηθῆναι. *Reisk.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐρευνηθεὶς τε“ haud dubie, etsi formula usus obliqua, nec privo v. *exploratusque* f. *excussus*, quia in pr. participii nominativo, ad quem refertur et hic, alio iam flexerat orationem, cum P., qua in emendatione favet tum lapsus facilis in litteris, tum rectio et prius ἀπ. particip., quod post εἰ μὴ et Lat. Bg. alibi quoque reperitur, pro finito tempore, hic quidem pro plusqf. *nisi* prius *deposuisset* — *exploratus* que *esset* f. *fuisset*, cf. Gs. Th. 443. ult. cum Ind. Flor. et Ter. Hec. 1, 2, 67. *nemo* ad *se* venit, *nisi* cupiens *tui*, it. Fi. Aesch. 2, 24. οὐδεὶς γιγνώσκει, εἰ μὴ οἱ ποιοῦντες, quanquam ibi cum articulo, ut in N. T. Ap. 21, 27., ubi et cum inf. Matth. 5, 13. εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω, ut et ap. Ter. l. l. vs. 19. illic *haud* licebat, *nisi* praefinito *loqui*, qui inf. pendet ab adiunctis v. ἰσχ. et *lic.*, quod secus est in vulg. hic inf., pendente a nullo alio, ubi Sch. „ad *diligenter* scrutandum *sinum*“ e vulgari emphasi, quam Bg. melius deserit, cf. Krb. Obs. p. 146. et Loesn. p. 144. e. cum Bud. C. et Ind. Dem., retinente vulg. inf. hinc sine Vs. Stp. Th. 2, 315. E. v. κολπ., ubi post loca Luc. 1, 780. l. 35. et 825. l. 21. ὑπὸ κόλπον hic quoque malebat ὑ. κόλπου, cf. ad 1, 8, 11. ubi defendimus hanc enallagen casus, in acc. pro gen. f. abl. cum v. φ., quietem innuente, cf. N. ad Luc. l. l. et 1, 605. N. 10. 2, 246. N. 92. 3, 241. e., ubi p. sq. noster locus sine Vs. etiam.

δ' οὖν) Bg. hic deserit P., non vero in rel., ubi servari potuit gen. *Severi*, sine Vs. huc respiciente Stp. Th. in ἀγγ. sub Bg., cf. ad Luc. 3, 19. N. 51. cum Ind. et ad Hes. 1, 38. i., ut ad sqq. hic cf. §. 8., quae repetuntur, ut mandata et praecepta Severi, hic a scriptore ipso, ut a servis ministrisque alias, v. c. ap. Hom., ubi Noster modo mutat quid in τιν. ἀπ., addito pron. et omisso subst. ἐντολ., quo hic repetito, non feceris cum Leisn., ad m. Ox. signante „δὲ“ cum Noster modo variet per ellipsin, qua augebitur L. Bos., ut et alia, ad §. 8. allata, cf. Capit. p. 695. e.

ὑποπτ.) Ms. insertum οὖν, hic in apodosi stet, cf. 1, 12, 17. ad τοίνυν it. 1, 16, 8., nihil tale ostendente P., cum et procedat series vulg., ubi sane post ἀποῤῥ. saltem distinctio maior cogitabitur, olim vere ponenda, ut in protasis fine, (unde et olim tolletur hic Bc. numerus novae §.) sed prius τὸ referetur non ad ἀποδ. sed ad v. finitum ἠξ., quod cohaeret cum

ληφθῆναι κελεύει αὐτούς [p], ἰδίᾳ τε βασανίσας, πᾶσαν μανθάνει τὴν ἐπιβουλήν [q], καὶ τοὺς μὲν κολάζει, αὐτὸς δὲ ἤδη ὡς πρὸς ὁμολογούμενον [r] ἐχθρὸν παρεσκευάζετο.

Γνοὺς δὲ ταῦτα ὁ Σεβῆρος, καὶ πάντα μὲν ἐκθύμως πράττων, ὀργῆς δὲ ἥττων ὢν φύσει, οὐκέτι τὴν ἔχθραν ἔκρυπτεν [s], ἀλλά, συγκαλέσας πᾶν τὸ

hendi iubet ipsos: seorsimque habita quaestione omnes cognoscit insidias, ac illos quidem supplicio afficit, ipse autem iam ut adversus manifestum hostem se parabat.

Cum autem intellexisset haec Severus, homo, cum alia omnia furiose agens, tum iracundiae impotens natura, non amplius inimicitias celavit, sed
2. convocato universo exerci-

p) Punctum hic in A. al., ut maior distinctio etiam in Ms. Bg. q) Comma hoc tantum in B. 1. L. pro puncto rel. r) ὁμολογουμένην B. 1. L. sed hinc ὁμολογουμένον Par. 1., ut post ἤδη et ἐχθρ. modo in B. 2. L. comma. s) Hoc comma in A., pro colo Stp. rel. et puncto al.

v. finito ἀφ., saepe τὸ stante sic non suo loco. Sed P. Lat. ad ὑπ. sunt e Capit. p. 696. i. denique *indulgens* suspicionibus, *eos* tormentis *dedit*, quod Nostri est βασαν., ubi Sch. partim e P. infinito „quum *seorsim* tormentis *adhibitis* ex illis veritatem explorasset“ reddente Bg. cum Stp. Th. aliunde, pro qua phrasi utuntur alii privis v. *torquere*, cruciare, *excruciare*, cf. L. N. T. cum Obs. Krb. p. 27. e. Loesn. p. 27. m. Poll. Suid. (ubi expressus acc. pers. αὐτὸν, hic e pr. repetendus,) Foes. Thom. M. p. 143. lib. de V. med. Fi., ad Luc. 3, 568. N. 14. cum Ind. et Thuc., cui add. 561, 57. it. Eus. h. eccl. Read. T. 1. p. 203. l. 28. In sq. μανθ. c. τ. ἐπ., ubi Noster ad analog. modo, tenet G. Th. nihil, nec Bg., nec P., qui libere in sqq. καὶ — δὲ copulis, unde Bg. in rel., praeter gradum legitimum in ὁμολ., (cf. 2, 8, 12. et 7, 10, 2.) it. in παρεσκ., ubi tamen cum eo exprimit med.

καὶ πάντα) Bg. e P., sublata copula καὶ, addit subst. Lat. *homo*, cf. 3, 3, 5., severior in rel., nisi assumto ad παντ. alio adi. ἄλλα, quod sane interdum supplendum, cf. 2, 5, 1., nisi adi. π. sic statim intellexit, cf. 2, 14, 3. Quod autem Sch. dicit in ἐκθ. post P. Vs. „sed Stp. exponit *promto* esse *ingenio*“ nec in Th. est diserte, nec ex h. l., sed potius 1, 1603. i. „θυμὸς, pro *ira*; quo certe modo capitur ap. Herodi. l. 3. πάντα — φύσει, irato *et* insenso *animo* omnia *gerens*, (contractis duobus membris in unum, sed ib. p. 1477. F. memoriter et sine numeris hinc) ἥττων ὀργ. qui *nescit* irae *moderari*“ in primo adv. victus a Bg., nobis *hitzig*, h. l. in malam partem, cf. Abr. L. Ar. p. 260. e. it. infra ap. Nostr., qui hic ad analog. tantum. Sed in altero adi. ἡτ. sensum saltem dat Bg., qui plane cum Sch., cf. 1, 17, 27., ad sq. formulam κρ. τ. ἐχθρ. nihil tenente me, nisi contrariam e G. Th. in subst. 556, 89. *patefacere* odium *suum* in *aliquem*, et in v. *dissimulare odium*, it. *simulare*

ςρατιωτικὸν, ἔλεξε πρὸς αὐτοὺς τοιάδε [t]. „Μήτε κου„φότητά τις ἡμετέραν οἷον [u] ἐπὶ „τοῖς πεπραγμένοις ἡμῖν ἐγκα„λείτω, μήτ' ἄπιςον καὶ [x] ἀγνώ-

tu orationem habuit huiusce-
3. modi: *Neque levitatis quisquam veſtrum ob anteacta nos inſimulet, neque inſidum me et ingratum ad-*

t) Praefixus erat orationi huic titulus δημηγορία Σεβήρου κατὰ Ἀλβίνου in A. al.
u) Ms. Ba. nihil variat. *Marc.* nec Mss. rel. nec edd., praeter Ing., quae οἷον ſuſtulerunt, v. N. x) Mss. Ve. et Vi. ἄπ. ἢ ἀγν. v. N.

amicitiam, it. *tegere* ac *velare* cupiditatem *ſuam*, it. tegere *animi* dolorem *vultu*, it. *occultare* appetitum *voluptatis*.

ἔλεξε) Bg. e P. hic liberius, quam 2, 13, 9. Caeterum ad pr. ἀλλὰ e Bc. ſervatus adhuc numerus novae §. tolletur olim.

ἡμετερ. οἷον) Suſpecta eſt hoc loco vox οἷον. *Steph.* Forte leg. κουφότητά τις ἢ ἀβελτερίαν καὶ ἄνοιαν ἐπὶ τοῖς π. *Reisk.*

Leisn., praeter incluſum οἷον rubro colore in ed. Ox., ſcripſit ad m. Ms. Bg. „omittit οἷον" quod ſane hic non locum habet, nec pro ὅσον, *quoad*, necdum e textu eiiciendum, quia Mss. etiam conſervant, nec e pr. ſyllabis repetitum eſſe poteſt, ſed in eo latere aliud, v. c. ὅσον, (*quantum* ad *anteacta*, ſc. *attinet*,) quod cum ἐπὶ τῷ λόγῳ etiam eſt ap. Sext. Emp. p. 206., cum alibi Noſter componat id cum aliis vocibus, ut ὅσον εὐγενείας χάριν et ὅσον πρὸς τὰ πολεμικά, cf. 2, 3, 4. 3, 15, 5. ut nec ab litteris vulg. abhorret νῦν, it. οὖν, longe ab initio poſitum quoque alias, cf. Abr. Dl. Th. p. 24. e., quorum tamen nihil comparet ap. P., ut nec ἡμετέραν, pro quo Bg. legit ὑμετέρων, i. e. ὑμῶν, cf. 2, 10, 18., cum ſaepe confuſa ſint η et υ in pron., et adiiciatur ἡμῖν, quod ſolum ſufficiat et requirat oppoſitum et ad ſe relatum ὑμετέρων. Idem Bg. e P. ad v. πεπρ. aſſumit adv. πρότερον ſ. πρὸ, cf. 2, 13, 21., ſcribente Noſtro ad analog. in ἐγκ. cum κουφ., cf. Dem. 161, ult. 300, 14.

μήτ' ἄπις.) Forte ἄπιςόν ἐμε καὶ ἀγν. *Reisk.* Cod. ἢ ἀγνωμ. non male! *Stroth.*

Rem priorem Rsk., pron. additum, habet quoque Bg., non item P., quippe qui prius ἡμῖν iam per ſing. *me* expreſſerat, quod adeo trahi poteſt quoque ad ſecundum hoc membrum, ubi Noſter oppreſſerit ἐμὲ, facile petendum e pt. ἡμῖν, quanquam in hoc proprie latet ἡμᾶς, ſyn. illi Rsk., ſicut copulantur 2, 10, 16. ἐμὲ et ἡμέτερον, ut hic §. ſqq. ἡμῶν et ἐμοὶ, ſed ut aliquis in vulg. καὶ poſſit etiam reperire ἐμὲ, cum καὶ ſaepe ſit confuſum cum aliis; unde intra ἄπιςόν ἐμε ἀγνωμ. aliquis librarius addiderit copulam ἢ, facile elapſam intra ε et α, quae eſt novitas Mss., etiam in P. conſpicua, qui tamen et alibi καὶ per *aut* reddit, cf. 2, 14, 9. e., unde diverſi fuerint Mss., cum Ba. maneat in vulg. καὶ, cuius aliud πλὴν cum Ms. Vi., pro pr. πρὸς, habet per ſe ſenſum, pro ἀλλὰ ſumtum, et ad pr. μήτ' relatum, *neque* quis *veſtrum* me *inſidum* et *ingratum* exiſtimato, *ſed* potius *illum*, qui *putabatur amicus*; quo et pertineat, quod eidem exprobrat eadem vitia animi perfidi et ingrati §. 6. 11. ſq. Verum, quoniam nec in P. cum Ms. Ve. aliud eſt, praeter vulg. lectionem, eaque commodam edit ſententiam, et, quae deinde Albino exprobrantur, non neceſſario hic iam praemonenda: potius credam, eſſe librarii lapſum, aut

„μονα πρὸς [y] τὸν νομισθέντα „φίλον ἡγείσθω. τὰ μὲν γὰρ „παρ' ἡμῶν πάντα ὑπῆρξεν [z] „αὐτῷ, βεβαίας βασιλείας „κοινωνίᾳ, πράγματος, οὔ μό- „λις [a] τὶς καὶ ἀδελφοῖς γνη-

versus eum, qui putabatur 4. *amicus, existimet. Nam a nobis quidem omnia ei praestita sunt, stabilis principatus communicatione: rei, cuius vix quis fratres germanos par-*

y) Mss. Ba. et Vi. ἀγν. πλὴν τὸν λ. v. N. z) Ms. Ba. et Vi. ὑπῆρχεν ἀ. v. N. a) Mss. Ba. οὐ μόνον τὶς λ., sed Ve. οὐ μόνον, at Vi. solum μόνον v. N., sed τὶς hoc accentu A. 1. cum B. 2. R., de more quorundam Codd., etsi hic Ms. Ba. diserte τὶς praebet, v. 3, 4, 19.

ingenium, non ferentis ἀγν. cum pr. πρὸς, ut est quoque ap. Luc. 1, 575. l. 90. ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην, *ne ingrati*, iracundi *et parum* officii *memores* videamini *adversus* rel., ubi cum syn. ἀχ. (ut nostratium *undankbar* und *unerkenntlich*, et Lat. *ingratus* cum *immemor beneficii*, etsi ibi poterit quoque valere pro *iniquus*,) pro quo, tacente Stp. Th., etiam hic recte Bg. e P. cepit, cf. Poll. 5, 141. cum Ind. Xen. M. S. it. Dem., cuius locus potius est 141, 26., cui add. 546, 3. 1477, 13. Polb. Bud. C. Epict. H. 24, 3. e. it. L. Bos, Obs. Misc. p. 100., respiciente fortassis Stp. Th. 3, 139. E. ad Nostrum simul, dum dicit, ἀπ. dici cum pr. πρὸς, ut Lat. Bg. et *perfidus*, nullo tamen loco allato, qualem non aliunde habui, nec G. Th. in v. illo utr., sed cum dat. pers. syn. ap. Dem. sine Ind. 145, 1.

τὰ μὲν γ.) Quae *mihi* detulistis, *ea* omnia *ei* praestita *a me* sunt, *etiam in* partem principatus *et quidem* stabilis, *recepto.* Hinc Plin. Pan. 8, (4.) *difficilius*, ait, *partiri imperium, quam deponere.* Et ap. Senec. est, *nec regna socium ferre, nec taedae sciunt.* Hoc ipsi filii Severi docent, Caracalla et Geta, cf. 8, 8, (7.) *Leisn.* Forte καὶ βεβαία βασ. κοινωνία, in nominativo. *Reisk.*

Sed vulgatam lect. cum libris omnibus tuetur P. oblique, percommodae sententiae illam, et a Bg. expressam ad perspicuitatem, pro vicinioribus, *omnia* a nobis *habuit*, (ut Sch.) s. *accepit*, ubi rectio est, a Nostro liberius facta, pro τὰ πάντα ὑπ. ἀ. παρ' ἡμ., cf. 1, 4, 5. 1, 16, 9., locato μὲν ambigue, ad πάντα pertineret, an ad ἡμ., quo Bg. e P. retulit, unde et solitarium stet, nec ad sq. §. δὲ spectet, cf. Dem. 49, 11. 91, 11. 103, 6. 146, 10. et per syn. Luc. 3, 118. l. 42. πάντα — παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις, ut ad κοιν. βασ. supra 2, 15, 5. et ad βεβ. 2, 10, 13. e., cogitante hic Nostro, praeter Sct. de Caesare assumto, etiam bellum compositum cum Nigro, imperii aemulo, cum in sq. πραγμ., per appositionem, imitante Thuc. 137, 29. νόσος ἤδη. πρᾶγμα λ. Sed Ms. impf. pro aor. 1., ut alibi, v. 2, 14, 12., hic ex errore in litteris, oblique tenente P. etiam vulg. tempus.

οὐ μόλις) Siquidem *difficilius est partiri imperium, quam deponere*, ut Pliniana sententia habet Paneg. 8. *Boecl.* Cod. pessime μόνον exhibet. *Stroth.*

Mss. res est e lapsu manifesto librarii in litteris confusis, ubi et patet spirituum absentia in Codd., cum diserte οὐ pro οὖ referat Ms. Ve., severius hic versante Bg., quam P., nisi quod ex eodem opprimit καὶ,

„σίοις μεταδίδωσιν. ὃ δὲ
„ἐμοὶ μόνῳ ὑμεῖς ἐχειροτονή-
„σατε, τοῦτ' [b] ἐγὼ πρὸς ἐκεῖ-
„νον ἐνειμάμην. μεγάλων τέ
„μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν
„εὐεργεσιῶν, ἀχαρίςους τὰς

5. *ticipes facit: quodque
mihi ſoli vos detuliſtis, id
ego cum illo partitus ſum.*
6. *cumque magna a me col-
lata ſint in ipſum beneficia,
inofficioſas remunerationes Al-*

b) τοῦτο B. 1. R.

pro *etiam*, i. etiam adeo, ſ. Lat. *vel*, ſed ad γνησ. reddente cum Sch., qui ſervarat ſimul e P. *geminis*, (a Leisn. in m. Ox. non male correctum in *genuinis*, quod non habet Stp. Th., ſed Bg.) at in „μετ. *tribuit*" quo in v. ad gen. aſſumit ſubſt. μέρος L. Boſ. Ell. p. 198. m., huc ſpectans ſine Vs.

ὁ δὲ) Bg. in δὲ per τὸ, ut alibi, pro copula mera, cf. 2, 12, 7., ut contra P. pro γὰρ, cf. 2, 5, 11., quod malim. In ſq. v. ἐχ. e P., ut Srp. Th. 4, 426. G. e. clam et ſine loco hinc, it. ſine alia auctoritate, quoad rectionem cum dat. perſ., cf. 2, 10, 16., ut in ſq. ἐνειμ. (ubi Sch. e Sb Ind. „*cum* illo *diviſi*" ut et redditur hinc ad Luc. 1, 827. N. 54. e.) e Liban. tantum cum pr. πρὸς, e Bud. C., cf. tamen ſine Ind. Dem. 947, 13. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et Xen. Cyr. ex 8, 6, 4.

μεγαλ. τέ μ.) Leg. δὲ, quod reſpondet praemiſſo μὲν §. 4. *Reisk.* Et ſane δὲ refert etiam P., ut 2, 7, 2., ſuntque confuſa haec ſaepe, ut, quanquam Bg. vulg. τὸ hic exprimit, tamen cum Rsk. fecerim, quia oppoſitio eſt aperta. In verbis quidem brevitatem P. deſerit quoque Sch., dux partim Bg. in „κατ. beneficiis *ap.* ipſum *depoſitis* ſ. *in* ipſum *collatis*" cum Bg. reddente Stp. Th. 3, 1501. E. m. „ac *quum* magna *in* eum *a* me *collata* ſint *beneficia*" qui in pr. profert formulam in act. e Baſil. εὐεργεσίαν τινὶ κατατιθέναι, pro quo dat. perſ. Noſter poſuit ſyn. εἰς α. cf. de utr. D'Orv. Ch. p. 409. i. et Weſſ. Diod. 1, 247. N. 47. ſupraque 1, 4, 7. 2, 3, 15.

ἀχαρ.) Primo in Ms. Bg. elapſum nomen proprium reſtituimus e P., qui contra omiſit pr. εἰς αὐτ., poſt quod hoc in membro ſaltem debuit ſequi pron. αὐτὸς iterum, pro quo pron. Noſter potius ponit proprium nomen, proprie locandum in primo iam membro, quo facto, itidem in ſecundo hoc membro αὐτὸς requirebatur; cuius generis exempla, aliunde notata olim, nunc non reperiebam. Tum Leisn. in m. Ox. „malefacta pro beneficiis reddit" ſenſum exprimens, ſed Sch. „ἀχ. *ingratas* vices *reddere*, ἀμ. *gratiam* peſſimam *refert*" in poſtr. partim e P., (qui et hic libere addit adv. *videlicet*,) ſed in primo optime, ſi quis Lat. ita dixit, quod ignorant Lexx., dum Scheller. modo praebet partem illius P. ex Ovid. art. 1, 370. *non* poteris *ipſa* referre *vicem*, ſed G. Th. tantum partem iſtius Sch. in ſubſt. 1009, 72. ſq. reddere *vicem*, ubi Gr. n. eſt, ut in Bg. adi. ἀχάριτος, quod, ignotum L. Ern., habet Srp. Th. 4, 355., ſed cum Var. L. ἀχάριςος, in Gr. quidem ſequente Noſtro analogiam horum, ap. Stp. Th. 1, 391. F. κακὴν τίνειεν ἀμοιβὴν, et χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμ., ſed praeterea Eur. Or. v. 467. ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλὰς, reddidi *non* bonam *gratiam*, it. Oedip. v. 8. κακὰς ἀμ. καρποῦσθαι, it. Dion.

„ἀμοιβὰς Ἀλβῖνος ἀποδίδω„σιν, ὅπλα[e] καὶ στρατὸν ἐφ' ἡ„μᾶς συσκευάζεται, καταφρο„νήσας μὲν τῆς ὑμετέρας[d] ἀν„δρείας, ἀμελήσας δὲ τῆς πρός „με[e] πίστεως, ἀπλήστῳ τε ἐπι-

binus reddit: arma et exercitus adversus nos comparat, contemta vestra fortitudine et neglecta erga me 7. fide: inexplebilique ambitio-

e) Nihil variat Ms. Ba. neque opus est, si quid video. *Mart.* nec Mss. variant rel. nec edd., praeter Ing. ὅπ. γὰρ καὶ λ. v. N. d) Ms. Ba. iterum nil variat. *Mart.* nec Mss. rel., sed ἡμ. in A. 2. cum Bs. 1. v. N. e) Ms. Ba. πρὸς ἐμὲ πισ., post quam vocem colon in Stp. rel., sed comma in A. al. v. N.

H. S. T. t. 345, 22. ἀμοιβὰς ἡμῖν ἀποδιδόντες ἀγαθὰς, it. 397, 22. it. 519, 28. οὐκ ἀπέδωκας αὐτοῖς πολλὰς καὶ καλὰς ἀμ. et 6, 18. χαριστηρίους ἀμ. ἀποδοῦναι, cf. Kypk. 2, 358. e., h. l. ingratum animum pro iis declarare, *sie mit Undank erwiedern.*

ὅπλα) Forte ὅπλα γὰρ καὶ στ. *Steph.* Aut est asyndetum, aut leg. ὅς ὅπλ. κ. λ. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „ὁ διὰ δυοῖν" pro ὁ. στρατιωτικὰ 1, 15, 15., quo vix opus, ut nec Stp. coniectura, temere ab Ing. suscepta, sed modo Rsk. asyndeto, quod valeat post punctum vulg., cf. 1, 13, 5., vel post comma, quod hic malim, quia deest enunciationi subiectum s. nominativus, dum P. opprimit totum hoc membrum, ubi Bg. plane cum Sch., et, quoad v. συσκ., quoque cum Stp. Th. 3, 849. B., qui negligit similem locum Dem. 91, 9. 20. μήτε συσκευάζεται πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς, cf. Ind. cum Bud. C. 809, 48. sqq., per copiam copulante Nostro hic subst. duo uno in verbo, unaque in phrasi, alias singulatim usurpata, v. c. συσκ. δύναμιν, it. συλλέγειν et ἀθροίζειν στρατὸν, cf. Ind., quibus cum verbis non sane copulat subst. ὅπλα, sed alia, quodammodo syn., v. c. λαβεῖν, αἱρεῖσθαι et κινεῖν, non tenente G. Th. formulam Bg., sed in subst. modo 453, 87. 97. *parare arma* et *recolligere*, quod postr. explicat de bello, ut et h. l. sumi licet.

ὑμετ. ἀνδρ.) Pol. ἡμετ., sed aptius ὑμετ. *Steph.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ὑμετ." Videtur P. noluisse miscere in tanta vicinia pronomina diversae pers., cum semel coepisset in pr. μοὶ cum prima, qui et oppressit sqq. ἡμᾶς et με, quorum ἡμᾶς potest de Severo et exercitu simul intelligi, beneque consistere cum ὑμετ., et hinc quoque με cum ἡμᾶς, quia in postremo, ad Severum relato, latet, cf. 2, 10, 16., ubi Ms. syn. pron. ἐμὲ per se quidem est laevius, sed tamen a librario, qui nihil novarat supra 2, 3, 12., tenente Stp. Th. notionem quidem in πισ. 3, 138. F. sqq., at non cum pr. πρὸς, cf. tamen Schw. L. N. T. p. 1102. N. et Kypk. 2, 375. e. sq. it. G. Th. 656, 9., ubi et 1266, 5. Bg. *fid. negl.*, non item prior formula *contemnere* aut *despicere* alicuius *fortitudinem* s. *virtutem*, quibus in formulis Noster secutus fuerit modo analogiam. Caeterum post πισ. et μαχ. commata fecimus, quod participia omnia pendent a pr. v. finito συσκ., unde et olim novae §. numerus post πισ. tolletur, ut restituimus iam copulam omissam in Ms. Bg. ad ἀμ., cum P. referret aliquam.

ἀπλήστῳ) Cf. 2, 6, 21. et 1, 8, 4. ἀκρατ., P. deferente Bg., etiam in rel., ubi Noster ducit in λαβ. μ. κ. e Dem. 657, 20., cf. Xen. Ages. 1, 36. e.

„θυμίᾳ βουλόμενος λαβεῖν με„τὰ κινδύνων, οὗ τὸ μέρος εἶχεν „ἄνευ πολέμου καὶ μάχης [f], „οὔτε θεοὺς αἰδεσθεὶς, οὓς πολ„λάκις ὤμοσεν [g], οὔτε τῶν ὑμε„τέρων [h] καμάτων φεισάμενος, „οὓς μετὰ τοσαύτης δόξης τε „καὶ ἀρετῆς ὑπὲρ ἡμῶν [i] ἐκά„μετε. ἐν γὰρ οἷς κατωρθώ„σατε, κἀκεῖνος [k] τὸ μέρος ἐκαρ-

ne cupiens sumere cum periculo, cuius partem habebat citra bellum ac dimicationem, neque deos reveritus, quos saepe iuravit, neque vestris parcens laboribus, quos tanta cum gloria et virtute pro nobis tolerastis. nam 8. rerum a vobis gestarum ipse etiam parte fruebatur.

f) Pro colo hic Stp. rel. it. puncto Ox. 2., melius comma in A. al. v. N. g) Ms. Ba. ὤμοσ. per asperum, ut 2, 15, 4. e. h) Baf. et Par. ἡμετ. Leisn. in m. A., quae habent, quod dedimus, cum rel., etiam Par. 2., sed ἡμ. omnes Bs. v. N. i) ὑμῶν B. 1. R. v. N. k) κἀκ. sine iota A. al., cf. 2, 1, 3.

οὗ τὸ μερ.) Leisn. in m. Ox. „dimidium Hor. 2. od. 17. (v. 5. partem *animae*,) Liv. 8. 4." m. ubi *pars* virium, *ibi* et *imperii* pars *est*, variante Nostro in sq. ἄν. πολ. λ. cum 2, 15, 8. per adiunctum aliud subst., cf. Cic. Catil. 3, 10. *erepti* sine *caede*, sine *sanguine*, sine *exercitu*, sine *dimicatione*, et de copulatis πολ. κ. μ. infra 6, 2, 10. Formulam sq. αἰδ. θ. habet Stp. Th. in v. ex Hom., sed de ὀμ. θ. cf. supra 2, 10, 3.

οὔτε τ. ὑμετ.) Hic P. consentit in pron. ὑμ., quod et requirit contextus, h. e. enunciatio subiecta et verbi ἐκ. persona secunda, ubi et alterum contra ἡμ. rectum est eadem ex causa. Sed ipsa formula, quanquam partim e Lat. ducta, v. G. Th. 690, 74. e Ter. Hec. 2, 1, 29. *meo* labori *haud* parcens, *praeter* aequum *atque* aetatem *meam*, tamen videtur hic paulo aliter adhiberi, nec pro impendere et suscipere, sed potius pro contemnere, non revereri, non magni facere, ut propterea nec caveas novos labores aliis imponere atque exprimere, cf. §. 16., ut sit φ. quodammodo syn. pr. αἰδ., pro reputare ac cogitare, ut propterea aliquid facias vel omittas; partim e P. solvente Bg. lusum et figuram in v. κάμνειν cum affini subst., pro ὑπομένειν, quo de nihil Stp. Th., quam haec 2, 48. D. m. „in prosa dr. καμάτους κάμνειν, quo utitur Herod. l. 3." sed ad analog. modo, quatenus per Indd. nihil reperi, praeterquam Theogn. v. 921. οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν, ἄλλῳ κάματον μεταδοίης. cf. Ind. Hom. Call. Lyco. Aeschy. Orph. Phoc. it. Rs. Or. V. 6. 7. Hs. 8. And. Dem. Xen. Z. et Bach. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Ael. V. h. Luc. Aesch. Fi. Gs. Chr. Plut. Hs. sed sine Ind. Thuc. 205, 53. cum N. et Suid. 1, 686. i. 2, 236. m. 290. i. Hes. 1, 1124. m. 2, 132. sq. L. N. T. cum Loesn. et Kypk. T. 2. it. Abr. ad Aesch. et Dl. Th., variante Nostro cum 2, 10, 15. μετὰ ἀνδρείας in μ. ἀρ., quod non aliunde tenui, sed μ. δοξ. ex Isocr. Ev. 280, 49.

ἐν οἷς κ.) Bg. in v. κατ. pro simpl. *gerere*, ut 1, 5, 23., ubi saltem dedissem, *earum* enim *rerum*, quas *gessistis*, et *ille* rel., ut appareret contracta oratio, pro ἐν τούτοις γὰρ, ἃ κατ., cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 833. i. quanquam et procedit hic notio secundaria illa, quas *bene*, gloriose, *feliciter*, fortiter *gessistis*, ut respiciatur pr. μετὰ δοξ. καὶ ἀρ., quo et P.

„πουτο. ἔσχε δ' ἄν τι [l] καὶ μεῖ-„ζον, εἰ καὶ τὸ πιςὸν ἐτήρει, „τῆς [m] ἀμφοτέροις ἡμῖν παρ' „ὑμῶν [n] μεμερισμένης τιμῆς. „ὥσπερ δὲ ἄδικον τὸ ἄρχειν ἔρ-„γων πονηρῶν, οὕτως ἄνανδρον „τὸ μὴ ἀμύνεσθαι προαδικού-„μενον [o]. καὶ Νίγρῳ μὲν πολε-

Obtinuisset autem et aliquid maius, si etiam fidem servasset, illo, qui utrique nostrum a vobis divisus erat, honore. 9. *Ut autem iniustum est, prius laedere, ita imbelle non ulcisci, si prior iniuriam pa-* 10. *tiaris. Ac dum adversus*

l) ἀντὶ Bs. 1. mendose. m) τῆς omissum in Ox. n) ἡμῶν Bs. 2. v. N. o) Mss. Ba. et Vi. προαδικ. pro edd. et Ms. Ve. πρὸς ἀδικ. v. N.

tendit et Sch. in „καρπ. fructum *percipiebat* ex *parte* illorum, *quae* cum *bono* successu *gessistis*" it. Leisn. in m. Ox. „*quae* fortitudine *vestra* consecuti estis, *eorum* dimidium *et* ipse *percepit*" cf. Phil. p. 750. C. τρίτην μοῖραν, ἣν — ἐκ. quam *possederat*, dum Noster peculiari ratione hoc v. dat cum pr. ἐν, nec ferente G. Th. quid tale in v. Bg., qui propterea ἐν οἷς, suppleto subst. πράγμασι, rexerit ad subst. τὸ μερ., pro quo sumas ellipsin χρόνοις, λ. cf. Exc. l. l. et praeterea ad τὸ μερ. aliam pron. alicuius τούτων f. τούτου. Sed de Bg. partim e P. ad καρπ. cf. 2, 1, 3.

ἔσχε) Non tenet Stp. Th. 1, 1318. C. sqq. hanc v. ἐχ. notionem Bg. (deserto P.) pro μετέχειν, quo redit, si *habuisset* sumatur pro accepturus fuisset f. adepturus, cf. G. Th. 857, 82. 862, 2. Membrum autem sq. nescio an quis malit potius sine commatibus tantum includere signis parenthesis, (εἰ — ἐτήρει) quia alioqui constructio interrumpitur, in primis que a comparat. μειζ. divellitur suus gen. τῆς λ. Unde P. paulo aliter instituit interiectum membrum, ante id ponens modo δ', expressum duplici Lat. Ibi variat Noster pro §. 6. e. τῆς πίστεως per τὸ π., (ut ap. Dem. 1245, 8. τὰ πιστὰ i. q. l. 4. πίστεις,) et in tota formula, nec reperta ap. Stp. Th. nec per Indd., cum inferioribus τὴν πίστιν τηρεῖν et σώζειν, ex analog. modo. In ἀμφ. ἡμ. dedit Bg. potius formulam aliam §. 10. ἑκάτερος ἡμῶν per diversos casus, e Lat., cf. G. Th. 1120, 65., qui tamen et ferunt eosdem casus *nobis utrisque*, cf. ib. l. 76., partem hanc opprimente P. Caeterum ὑμῶν rectum hic e contextu, i. e. e pr. opposito ἡμῖν.

ὥσπερ) Ipsam sententiam tractatam v. ap. Onos. c. 4. p. 26. cum N. 3, ubi Bg. fere ut P. ad similem infra locum 6, 3, 8. τὸ μὲν ἀρχ. ἀδίκων ἔργ., utque alii in syn. ἀρχ. ἀδίκων χειρῶν f. ἀδίκων, cf. Bud. C. 171, 5. Stp. Th. 1, 553. G. 555. D. 1005. F. 4, 414. G. Grut. Lamp. V. 3. p. 198, ad Ael. V. h. 1, 14. 11, 9. p. 697. N. 9., ad Herdt. p. 333. N. 31. Misc. Obs. V. 2. p. 151. L. Bos. Ell. p. 364. c., ubi ex Herodt. 1, 5. p. 3. e. ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων, Ind. Xen. Cyr. Z. v. χειρ. ubi et Ind. Dem. et v. ἀρχ. c), cum L. N. T. Schw. p. 324., e quibus Noster suas formulas conflavit, ubi Sb. Ind. cum P. partim „auctorem esse f. incipere" et habent quidem Lat. *malum facinus*, it. *malas res*, it. *incipere facinus*, cf. G. Th., sed tamen est ad sensum magis perspicuum Bg. aut *prius* agere *male*, f. *prius* iniuriam *inferre*. In sq. adi. ἀν. ap. Stp. Th. aliunde habetur Lat. P., sed non Bg. cf. 2, 12, 11.

„μοῦντες, οὐχ οὕτως εὐλόγους[p] „εἴχομεν αἰτίας ἔχθρας, ὡς „ἀναγκαίας. οὐ γὰρ παρ'

Nigrum quidem bellum gerere-mus, non tam speciosas habeba-mus causas inimicitiarum, quam

p) In Ms. Ba. abest εὐλόγους, caetera ut Stp. *Mart.* v. N.

προς ἀδικ.) Rectius coniuncte προσαδ., *insuper* iniuria *lacessitum*, vel potius προαδ., *si* prior *iniuria* illata *provoceris*. Schottus quoque vel composite προσαδ. legendum censet, vel ἀμύνεσθαί πως ἀδικ. *Sylb.* Sine omni dubio legendum est προαδικ., quod sensus manifesto requirit: Sylb. et Schott. volebant quoque προσαδ., quod minus aptum, vel πως ἀδικ. quod plane ineptum est. Herodianus qui saepius eminentiores quasdam sententias repetere solet, etiam hanc iterum proponit infra l. 6. c. 3. (§. 8. sq.) τὸ μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων, οὐκ εὐγνώμονα ἔχει τὴν πρόκλησιν· τὸ δὲ τοὺς ὀχλοῦντας ἀποσείεσθαι, ἔκ τε τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως ἔχει τὸ θαῤῥαλέον, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἀδικεῖν ἀλλ' ἀμύνασθαι, ὑπάρχει τὸ εὔελπι. *Stroth.*

Sch. in ἀδικ. „πρὸς ἀδ. dubium, sitne masc., an neutr. *ad* eum *qui s. id* quod *laeditur*. Sb. cum Schotto legit coniunctim προσαδ. *ins.* ini. *lac.*, s. προαδ. *si pr. ini. ill. prov.* s. ἀμ. πως ἀδ. ulcisci *quodammodo* iniuria *affectum*" unde Leisn. ad N. Ox., e reperitis Sb. conflatam „s. πως ἀδ. *quodamm.* ini. *aff.*" Quorum illa prima Sch. minime procedunt, cum v. ἀμ. non habeat secum praep., quod repererim. Tum prius Sb. in πρὸς separatim sumto pro adv. alienum esse videtur a contextu reliquo, quia nonnisi de una re sermo est, ad quam non accedit alia *insuper*, et deinde quia praecedit ἄρχειν, cui cum insit notio temporis: melius opponitur eiusdem notionis particula πρὸ, quae praepositio cum verbis valet pro adv., (ut Lat. *ante*, si sola stat et sine quo subst.) et deinde pro Lat. *prius* syn. Quam lectionem non modo exprimit Bg. clare, usus syn. adiectivo, i. e. valente pro adv., sed et P. oblique in „*acceptas* iniurias" tum praebent Mss. duo, quorum auctoritas hic contra unum Ms. Ve. valet non modo propter contextum, verum quoque ex solenni confusione illarum praep. Quibus argumentis adiungitur usus loquendi, dum id v. est ap. scriptores bonos, v. Stp. Th. e Dem. sine Ind. 289, 7., cui add. Anton. 2, 10. e., ubi Gatak. ex aliis eandem sententiam tractat, unde Noster finxerit sua quodammodo, v. c. e „Dem. οὐχ ὡς ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, *non* qui *prior* incipiat, *sed* me *vindicans*, (cf. Ind. p. 759. m.) it. ἀνεπίφθονον αὐτῷ εἶναι τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρχοντα, minime *invidiosum* esse *ab* incipiente *poenas exigere*, (immo *non reprehendendum* s. *culpandum* ei *esse*, ulcisci *eum*, qui *prior* iniuriam *intulerit*, cf. Ind. l. l. et) Plat. δικαίως χρῆσθαι τούτοις ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἀδικοῦντας, ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας, iuste *uti* armis sc. viribusque *contra* hostes *et* eos, *qui* inferrent iniuriam, *avertentes* videlicet, *non inferentes*" cf. Vig. p. 300. i. cum N. His adductus, non dubitavi, statim edere lectionem Mss.

εὐλόγους) Omissum a Ms. Ba. adi. εὐλ. (ut alia alibi, v. 3, 2, 4. πολλὰ) hic forte ob pr. vocem, sed stultissime, ut quod requiritur ex oppos. et particula comparativa οὐχ οὕτ., et servatur cum Mss. rel. quoque a P., quocum Bg., (aliter reddens, quam 3, 5, 6.) et Stp. Th., h. l. iustas, quibus Noster opponit ἀναγκ., fortassis e Luc. 1, 659. i. τὰς αἰτίας — οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας, non *urgentes*, neque *necessarias*, tenente Stp. Th. saltem notionem, h. l. de rebus, quas necessario facias ob com-

„ἡμῖν προϋπάρχουσαν ἀρχὴν „ὑφαρπάζων μεμίσητο q· ἐν „μέσῳ δὲ ἐρριμμένην r, καὶ ἀμ„φήριστον οὖσαν, ἑκάτερος „ἡμῶν f ἐξ ἰσοτίμου φιλοτιμίας „εἰς αὐτὸν t ἀνθεῖλκεν. Ἀλβῖ„νος δὲ u, σπονδῶν καὶ ὅρκων x

necessarias: non enim apud nos prius situm principatum rapiens odiosus erat, sed in medio abiectum et ancipitem uterque nostrum pari ambitione ad
11. *se trahebat; verum Albinus foedere ac iureiuran-*

q) Pro commate omnium edd., colon nos fecimus, ut in rectione alia per novum nominativum. r) Ms. Ba. ἐριμμ. alio vitio, quam alibi, cf. 2, 10, 4. e. f) Bs. 1. cum Ingg. ὑμῶν mendose. t) αὐτὸν A. al. u) In Ms. Ba. ἀλβ. δὴ, ut Stp. malebat. *Mart.* pro δὴ omnium edd., et tacite quoque Mss. rel., v. N. x) Ms. Ba. ὅρκ.

modum tuum aut voluntatem aliorum, nec adeo possis intermittere velisve, etsi per se iniustas.

ὑφαρπάζων) Sch. „*surripiens* f. *clam* rapiens *ad* se *imperium*" e Stp. Th., ubi est sine exemplo, quod habet Ind. Ael. V. h., ubi in Vs. redditur *eripere*, atque adeo etiam, ut Bg. partim e P., sine notione illa Sch. secundaria; dum Noster ex analog. iungit cum ἀρχ. et hoc cum προϋπ.

ἐν μέσῳ — ἐρρ.) Alii scriptores hoc dicunt ἐν μέσῳ κειμένην, quod illustrat Bg. ad Alc. 2. 3. p. 235. Sed ἀρχὴ ἐν μ. ἐρριμμένη quomodo differt ab ἀρχὴ μετέωρος φερομένη ἁρπάσαι, *principatus* pendens *sublimis* quasi *que* direptui *expositus* 2, 9, 3? *Leisn.*

Non differunt, nisi alio tropo; cumque Noster supra ἐρρ. τὴν ἀρχ. posuisset solum: hic adiunxit illa ἐν μέσῳ, ad analog. aliorum in v. κεῖσθαι, quod diserte habet P., cf. Ind. Dem. v. μεσ. (cui add. syn. ἐν κοινῷ κειμ. 331, 10.) Diod. Sic. Aes. Pa. Hs. Xen. Oec. 5, 7. Bach. et Z. cum Callim. ep. 33, 6. et Vlg. p. 108. N. b. m.

ἀμφήριστον) Haec vox, haud adeo frequenter obvia, significat id quod ambiguum est, de quo disceptatur aut iure disceptari potest, quodque adeo nulli addictum aut proprium est; quae significatio potissimum in hunc locum convenit. Schol. Hom. ad Il. 23, 382. explicat ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον. et Suid. ἄνισον, ἀμφίβολον, ἐπιφιλόνεικον, ap. quem v. exempla ab ipso allata. Praeter locum Hom. modo commemoratum, atque ab Dion. Hal de comp. verb. p. 117. allegatum, exstat hoc verbum ap. eundem Il. 23, 527. et ap. Luc. in Iov. Trag. ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον, et in Eun. de homine dt. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν. *Stroth.*

Apud Stp. Th. est sine exemplo, at cum Lat. Bg., in quo et ap. G. Th. e Gloss. Vet. In Ox. intra lineas signarat Leisn. „Callim. h. in Iov. v. 5." ubi cf. Schol. it. Ind. Hom. Orph. Sb. ex Eutr. M. Ios. ex 1, 791. f. 2. e. cum Zos. 1, 48, 3. L. Bos. Ell. p. 113. m. ex Hom., ut in Nostri poëticis numerem, cf. Hesy., ubi cum Suid. etiam syn. ἀμφιδήριτον Thuc. In sq. lusus in ἰσοτ., cum φιλ. peculiari Nostri ratione iuncto, petire debuit in Vs., ubi necessario pro simpl. ἴσος valet, tacente Stp. Th., cf. 2, 3, 14. et in Vat. L. de pron. leni ap. Luc. 2, 395. l. 96. ἀνθεῖλκον πρὸς αὑτὰς, *ad se trahere*, mendose tenente Stp. Th. 3, 1558. D. βασιλείας pro φιλοτ. cum P. Vs.

„καταφρονήσας, καὶ τούτου „παρ' ἐμοῦ τυχὼν, οὗ μόνῳ „τὶς [y] υἱῷ γνησίῳ μεταδίδω„σιν, ἐχθρὸς μὲν ἀντὶ φίλου, „πολέμιος δὲ ἀντὶ οἰκείου, γε„νέσθαι προῄρηται. ὥσπερ δὲ „αὐτὸν εὐεργετοῦντες πρότερον [z] „τιμῇ καὶ δόξῃ [a] ἐτιμήσαμεν καὶ

do neglecto idque a me consecutus, cuius solum quis filium legitimum participem facit; inimicus pro amico, hostis pro familiari fieri praeoptavit. 12. *Ut igitur in eum benefici prius, honore et gloria ipsum cohonesta-*

y) *υἱε* hoc acc. iterum A. al., cf. §. 4. z) Comma hic in A. cum Bs. 1. v. N. a) In Ms. Ba. *τιμῇ κ. δόξῃ ἐκοσμήσαμεν*, caetera desunt. *Mart.* v. N.

'Αλβ. δὲ) Scribo 'Αλ. δὲ ex. *Steph.* tacite e P., quem et Bg. retinet, (notante et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. δὲ") et nos secuti sumus tum auctoritate Ms., tum sensus necessitate, quia post pr. Νίγρῳ μὲν requiritur δὲ oppositum, cum solenni confusione; hinc in ex. Stp. Th. 3, 938. G. reddente cum P., sed Nostro iterum ad analog. modo scribente in v. *κατ.* cum utr. subst., (ubi G. Th. quoque habet v. Bg.) sed in sqq. repente sententiam §. 4. cum variatione quadam de imperii gravitate, ut inculcet gravitatem vitii et magnitudinem ingrati perfidique animi, ubi P. resolvit adi. *μον.* in adv., non certo et Bg., cuius quippe vox aeque potest accusativus esse in istius formula, ut Noster illo adi. alibi pro adv. utitur, cf. 2, 4, 8. 2, 13, 5. (ubi etiam simul cum alio adi. est,) et 3, 4, 19. etsi per se *ω* et *ον* confusa sunt alibi; tenente Stp. Th. aliunde in *γνησ.* Bg. it. cum *υἱ.*, cf. Ind. Dem., cui add. 1082, 6., sed definitioni 1095, 5. sqq. add. l. 24. Mox Nostri copiam in compari per syn. subst., iunctis simul, quae alias singula tantum opponuntur sibi, contrahit P. in unum modo membrum, quocum reddit Stp. Th. in *οἰκ.* 2, 1231. C., cf. Ind. Dem. v. *πολ.* Ad sq. v. *πρ.* Leisn. in m. Ox. „Per. ad Ael. 2, 13. n. 11." immo 15., ubi, agens de v. cum inf., hinc habet „ἐχθρὸς ἀ. φ. γεν. πρ. *maluit* inimicus *esse*" prorsus ut Sch., partim e P., cf. Stp. Th. v. in. Bud. C., ad Onos. p. 28. N. 8. L. N. T. Krb. cum Obs. p. 304. e. it. Decr. 174. e. 403. Loesn. p. 313. e. Cup. Obs. p. 302. Vig. Ind. it. Dem., cui add., praeter alia, hic modo de perf. cum v. syn. 82, 7. ὧν προῄρηται εὐεργέτης εἶναι, cf. ib. l. 1. 34, 12. 80, 25.

τιμῇ) Coniunguntur ista duo Ebr. 2, 9. βλέπομεν Ἰησοῦν — δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον. *Leisn.*

Iterum Noster per copiam syn. iungit formulas, quae ab aliis singulae ponuntur, sic, ut δόξῃ sit de interno iudicio, sed τιμῇ de externis huius iudicii boni effectis signisque, cf. Stp. Th. 2, 391. E. v. κοσμ. sine Vs. sub „orno, *honesto*, (sed 3, 1562. B.) αὐτὸν πρότερον τ. λ. *honore* cohonestavimus *et* gloria *ornavimus*" nihil monens, nisi τιμᾶν et κοσμεῖν copulari etiam ap. Xen. Cyr., cf. Ind. Z., cum iuncta subst. ap. Ael. V. h. 2, 10. e. ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ καὶ τ. ἦν, cum Bg., it. Dem. 262, p. ἀφ' ὧν ἅμα δόξαι, καὶ τιμαὶ, καὶ δυνάμεις συνέβαινον τῇ πόλει, sine Ind., quem v. in δ. ex 247, 5. 15. sed κοσμεῖν τιμῇ ap. Diod. S. 1, 261. l. 52. (cf. Rsk. ad Polb. p. 289. m.) sed p. 246. N. 32. τιμαῖς τιμᾶν, it. If. Ev. Fi. p.

„ἐκοσμήσαμεν, οὕτω καὶ νῦν αὐ-
„τοῦ τὸ ἄπιςον καὶ ἄνανδρον
„τοῖς ὅπλοις ἐλέγξωμεν. οὐδὲ
„γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου ςρατὸς,
„ὀλίγος ὢν καὶ νησιώτης, τὴν
„ὑμετέραν[b] δύναμιν. οἳ[c] γὰρ
„μόνοι καὶ καθ' αὑτοὺς προθυ-

vimus et ornavimus, ita nunc
eius infidum et imbellem ani-
13. *mum armis coarguamus.*
Neque enim sustinebit illius
exercitus, exiguus et insula-
14. *ris, vestras vires: Cum*
enim soli vos alacritate et

b) ἡμετ. Ing. 2. v. N. c) Ms. Ba. et Vi. εἰ γὰρ λ. ut et ed. Pat., v. N.

30. m. *ὑπὲρ ὧν ὑμῖν μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς*, cf. Or. 2. ad Nic. 6, 2. Rs. Or. V. 5. p. 131, pen. et cum dat. aliis Ind. Aesch. ep. S. cum Krb. Decr. Ath. p. H. p. 415. m., non tenente G. Th. v. *cohon.* cum Bg. subst., sed *ornare honoribus*, it. *decorare honoribus*, et *honestare honore* e Plaut., unde Bg. defendatur et lusus in affini hic quidem conservetur, adhibente locum hunc L. Bos. ad sacrum Leisn. p. 239. cum Vs. „*honore* et *gloria* condecoravimus *et* ornavimus *ipsum*" ubi G. Th. nihil. Iam Ms. omissa ἐτιμ. καὶ sunt e lapsu librarii ob similiter desinens ἐκοσμ., ad quod verbum oculus istius a δόξῃ transsiliit; nisi et expulit, quasi otiosa, cum teneant Mss. rel., et quoque P. contracte, expresso saltem uno verbo, e quo Bg. in sqq. tum opprimit καὶ, pro *etiam*, tum substantivae formae duo adi. et vitiorum reddit, assumto subst. ψυχὴ s. ἦθος, cum teneant Lat. unum quoddam, ut Sch. „*perfidia*, — *timiditas*" pro quo postr. et procedit illud superius ad 2, 12, 11. prolatum *imbellia*, it. Stp. Th. *ignavia*, e Thuc., qui Stp. nihil de τὸ ἀπ., nec Indd., ut fortassis ad analog. modo scribatur, etiam in formula ἐλ. τ. ὅ., ubi v. ἐλ. fuerit pro punire, ex opp. τιμᾶν, vel simul alia notione pro ostendere, relatum maxime ad subst. τὸ ἀν., nihil tenente Stp. Th., quam Nostri simile 7, 1, 15. δειλίαν ἐλεγχ., et G. Th. modo *coarguere perfidiam* e Cic. ep. fam. 3, 8, 27., ubi sq. quaedam explic., *non nostram* is *perf.* coarguit, *sed* indicat *suam*.

ὑπομενεῖ) In hoc v. Stp. Th. 2, 881. D. m. hinc „*sustinere* non *poterit* vires *vestras*" cum P., praeter pron., quod ἡμ. *nostras* cum ed. P. illa Antw. ipse Stp. habuit in sua ed. in Lat., sed cum Bg. alterum aliae edd., v. c. Ox. cum Par. 2., quod ὑμ. hic melius e contextu, i. e. ob sqq. personas verborum secundas, nec G. Th. praebente quid in formulam ὑπομ. δυν., factam ex analog. Sed ad νησ. Leisn. in m. Ox. „Britannicus" cf. 2, 15, 1. τὴν ἐν Βρεττανίᾳ δύναμιν, πολλήν τε οὖσαν καὶ μεγίστην ἀνδρῶν τε μαχιμωτάτων, quam laudem hic Noster cum oratore suo obliviscitur, aut de industria premit, ad suorum militum animum roborandum, cf. de νησ. pro subst. sine Ind. Herdt. 12, 87. 96. 89. it. Dem. 305, 14. cum Ael. V. h. et Suid. 2, 619. i., sed, tacente Stp. Th., pro adi., ut hic, quoque Ind. Luc., ubi et simili sensu femininum, quo de v. Poll. 9, 17.

οἳ γὰρ) Mss. res in mutato pron. in coniunctionem, (cf. 1, 8, 13. ὃς in ὡς;) potest e lapsu esse, (quod suspicor maxime de ed. Pat.) confusis ο et ε; ut alibi, sed quoque ex ingenio, ubi exquisite ponitur pronomen relat. pro particula quadam vel sola, vel cum pron. demonstr. aut personali, quod postr. diserte ostendit P., sequente Bg., cf. G. Th. v. *qui*

„μίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ τοσαύταις „μάχαις ἐνικήσατε, καὶ πᾶσαν „ἀνατολὴν ὑπετάξατε, πῶς „οὐχὶ νῦν [d], καὶ προσελθούσης „ὑμῖν [e] τοσαύτης συμμάχου

fortitudine tot proeliis viceritis, totamque orientem subegeritis, cur non etiam, postquam accesserunt tantae au-

d) Mss. Ba. et Vi. π. οὐχὶ καὶ νῦν προσελθ. sed ed. Bs. 2. π. οὐχὶ νῦν πρ. et π. οὐχὶ πρ. Ox. et Par., sed πῶς οὐχὶ νῦν; καὶ λ. in A., v. N. e) Ms. Ba. ἡμῖν cum Bs. 2. v. N.

Nr. 1. e. 4. i. cum Hor. Turs. p. 857. Nr. 7. sq. Tum P. addit ad μον. aliquod adv. *propemodum*, habens vim restringendi ac definiendi, ut innuat, non plane solos egisse, sed cum quibusdam auxiliis, quae firmari queant ex 3, 2, 17. 19., cum sine illo adiuncto P. intelligantur tantum Illyriciani, cf. 2, 15, 10., quibuscum iuncti deinde alii 2, 14. 12. sqq., quos tamen demum in sqq. hic προσελθ. λ. tangere videtur Noster, et alibi sane adi. μόνος, it. adv. μόνως finite s. restrictive sumens. Idem praeterea hic duplici copia utitur, iunctis iterum, quae singula stant alias, I) in adi. μον. cum formula κ. ἀ., reddenda vel *pro se*, vel *per se*, cf. 2, 3, 21. et Luc. Ind. p. 223. b. l. 4. et, si sine μον. sit, libere per *soli*, cf. Z. Ind. Xen. M. S. v. αὐτ. et κ. it. Wess. ad Diod. S. 1, 599. N. 56., ex quo ipso appareat, esse syn. cum μον., quod tamen in Vs. servandum, ubi cum illa formula incedit aut sine copula, ut ap. Plat. Polit. Fi. p. 196. i. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς μόνοι, ubi recte Fi. in N. tuetur, aut cum copula, ut hic ap. Nostrum, et in syn. ap. Wess. l. l. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς ἀῦς οἶοι μόνοι καὶ καθ' ἑαυτοὺς νενικηκότες, ubi tamen est cum peculiari verbo οἶοι, ut et κ. ἑ. cum suo νικ., cum hic modo unum adsit v. ὑπετ., quale quid non reperi alibi, sed praeterea κ. ἑ. solitarium, aut cum articulo masc. οἱ, vel neutr. τὸ, aut praecedente αὐτὸς, cf. Ind. Z. Xen. 'Αναβ. it. Cyr., sed sine Ind. Dem. 22, 10. 46, 25. 133, 7. 332, 21. etc. cum Abr. Auct. p. 385. m. et Vig. p. 614. cum N. 2. aut cum ἕκαστος Dem. 119. 25., cf. Stp. Th. 2, 88. E. m. 90. E. it. ap. Liv. 1, 10. m. *ita* per *se* ipsum *nomen* Caeninum *in agrum Rom. impetum facit*, — II) in duobus subst. προθ. κ. ἀνδρ., quae non simul inveni alibi, sed sq. v. νικ. cum abl. μ. ap. Stp. Th. e Thuc. sine Ind., cf. Is. Pan. M. c. 17. e. it. c. 24. e. Dem. sine Ind. 480, 5. et ult. 506, 20. 597, 14. ut cum pr. ἐν τῇ ναυμ. ap. Aesch. Rs. Or. V. 3. p. 570. i., ubi mox cum acc. τὴν μαχ. sed ellipt., ob adiunctum alium acc. pers., pro κατὰ τ. μ. vel, ut Ind. Rs. V. 4. „pro ἐν μάχῃ“ ubi et cum affini v. συμμάχεσθαι μάχην, et v. νικ. cum mero acc. μαχ. sed cum acc. pers. et abl. τῇ ναυμαχ. sine Ind. ap. Polb. E. L. 25. e. cf. Sb. Ind. ex Eutr. 6, 11, 4. 6. it. Diod. S., Fi. The. p. 71. b. m. Dem. 172, 27. 569, 16. 686, 6. 425, 24. cum Clav. Cic. v. *vincere*, reddente cum P. in v. ὑπ. Bg. et Stp. Th. 3, 1269. B., sed hinc modo sic absolute sine casu pers., nec me tenente aliunde, huc spectante autem sine Vs. Dres. de V. med. p. 488. i., supplente P. dativum pers., alias solennem, v. L. N. T.

πῶς οὐχὶ) Agnoscit P. vulgata quidem vocabula in *nunc quoque*, sed ut sic magis prodat lectionem Mss., transposito καὶ, praeter quem vulgarem ordinem (cf. Call. L. P. v. 29. cp. 23, 2. 46, 5. cum Ind. Thuc. et Fi. Pal.) repetitum a librario e §. 12., non notaram hunc νῦν καὶ, e P.

„δυνάμεως, σχεδόν τε παντὸς
„τοῦ Ῥωμαίων ϛρατοῦ ἐνταῦθα
„ὄντος, ῥᾷϛα κρατήσετε [f] ὀλί-
„γων τε ὄντων, καὶ μηδὲ [g] ὑπὸ
„γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ ϛρα-
„τηγουμένων [h]; τίς γὰρ αὐτοῦ
„τὸ ἀβροδίαιτον οὐκ οἶδεν, ὡς

xiliares copiae ac prope universus Romanorum exercitus hic est, facillime vincatis paucos, neque fortem aut sobrium ducem habentes? 15. *Quis enim eius luxuriam ignorat talem esse, ut*

f) Ms. Ba. colon v. N. g) μὴ δὲ divisum in Ms. Ba., ut ed. A. cum Rss. h) Ms. Ba. colon cum A. 2. ut punctum in A. 1. et al.

monstratum, quem et reperias in Bg. Vs., si adieceris *nunc*, haud dubie incuria scribae elapsum ob priorem vocem, *cur non* nunc *etiam*; quam rationem in Gr. excusem ex quadam Nostri Lat., et quia alibi καὶ non stat loco suo, tamen ut nondum amplectar totam, quia vulgara lectio aliter explicari potest, et debet etiam pro Stp. et aliarum ed. distinctione, (quae in Mss. hic nulla est, de vetusto more,) ut καὶ sumatur pro copula mera, quae in omnibus linguis valet pro *et quidem* s. *idque*, et hic ante particip., cf. 1, 14, 2. m., quocum si copules: procedet adeo pro *etiam*, i. e. praeterea, praeter vos, ut respiciatur ad pr. μόνοι λ. retinente Rz. ad Luc. 3, 179. N. 95. etiam vulg. lectionem et distinctionem cum P. Vs., ad πῶς οὐ, quod tenet Stp. Th. 3, 650. F. sq., non item Nostri, nec in οὐχὶ, quod cum π. per analog. saltem copularit pro simpl. οὐ s. οὐχ, cf. Dem. sine Ind. 246, 25. 241, ult. cum Vig. Tum Bg. e P. omittit pron., quod secundae pers. ὑμ., prae Ms. primae, magis convenit cum eadem pers. verbi sq. κρατ., olim in Vs. restituendum, cum et Lat. habeant in Bg. dat. pers. tum in physica notione, tum in alia, cf. G. Th. 43, 39. sqq. 62. sub „accedere, p. insuper addi, adiungi" ut Stp. Th. 1, 1273. C. e. „πρ. invenio etiam pro accedo, i. adiungor, Herodi. l. 3. πρ. ὑμ. — δυν. (sine Vs. alia, ut et a, 813. D. modo sic,) ap. Herodi. σύμμαχος δύναμις" qui ponit hic pro τοσαύτης συμμαχίας, cf. 8, 6, 13. ἀφῖκτο αὐτῷ καὶ Γερμανῶν οὐκ ὀλίγη συμμαχία, it. pro τοσούτων συμμάχων προσελθόντων, cf. 3, 1, 6. Ἀτρηνοὶ ἦλθον αὐτῷ τοξόται σύμμαχοι, et pro τοσούτου συμμάχων πλήθει, cf. 2, 13, 10., usus voce συμμ. pro adi., ut alii, Dem. sine Ind. 367, 19. συμμάχων ἀνδρῶν, (it. τὰ σύμμαχα 326, 16. et πόλεις — ἐμοὶ συμμαχίδας οὔσας 159, pen.) πόλιν — σύμμαχον 198, 15. 383, 24. (τηλικαύτης ἐπ' αὐτοὺς ἐλθούσης δυνάμεως 425, 23.) it. Herdt. 25, 12. ϛρατὸν ἀνδρῶν σύμμαχον, socialem *exercitum*, it. Thuc. 197, 62. τὸ πλῆθος ξύμμαχον ἔχοντες et l. 70. τὸν δῆμον ξύμμαχον, plebem *sociam*, cf. p. sq. l. 73. it. πόλεις ξύμμαχοι, civitates *sociae* 453, 94. et Rs. Or. V. 5. p. 64. pen. τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον, cf. Ind. V. 6., ubi et συμμάχους ἔχοντες ὅρκους λ., ad quorum analog. hic Noster, ubi P. opprimit adi. hoc, liber idem in sqq., unde Bg. quidem regit v. κρατ. cum sq. gen. (pro quo per distinctionem Ms. et edd. post κρ. existant genitivi consq., redeunte sententia tandem eodem,) sed eundem deserit in neg., (a P. per se recte intellecta, verum in alterum καὶ νηφ. tracta liberius, dum proprie concurrit iterum καὶ in vicinia cum neg. μ., cf. 2, 7, 12. 2, 5, 12. m., sed hic relatum ad pr. τὲ,) it. in ϛρατηγ., ubi Lat. P. (commodum valde,

„χοροῖς [i] αὐτοῦ μᾶλλον ἁρμό-
„ζειν τὸν βίον, ἢ φάλαγξιν;
„ἴωμεν οὖν, τῇ συνήθει χρώ-

choreas exercentibus magis eius conveniat vita, quam legioni-
16. *bus? Eamus itaque con-*

i) Ms. Ba. ὡς χοροῖς αὐτοῦ λ. quod mihi quidem melius videtur, quam vulgata lectio. *Mart.* Sic et Mss. rel. pro χοίροις edd. omnium, v. N.

quanquam proprie exprimens aliud Gr. 8, 7, 20. τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευομένοις,) non tenet Stp. Th., nec similem rectionem, nisi cum ὑπὸ et gen. perf. (cf. Ind. Dem.) sed sine Vs. locum hunc in v. υηφ. extr., quod de στρατηγῷ etiam ap. Poll. 1, 178.

ὡς χοίροις) Rem vero egregie comparatam, *porcos* et *instructam aciem*! Legendum χοροῖς hoc sensu, *eius* vita *choris*, qui in scenam introducuntur, *magis* similis *est*, quam *aciei instructae*. De emendatione nostra si quis dubitet: audiat ille, quod alibi scripsit Herodi. (7, 8, 11.) in ea oratione, quam Maximus ap. milites ex libello recitavit, τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί. *Tan. Faber.* Faber legit χοροῖς speciose. Sed nihilo minus hoc verbo tangere videtur studium agriculturae et vitae pastoralis, cui deditus Albinus fuisse videtur, utpote qui *Georgica* scripsit. Iul. Capit. in Clod. Alb. c. 11. (c. 1, 700.) *agricolandi* peritissimus, *ita, ut etiam* Georgica *scripserit.* Caeterum ista duo vocab. χοῖρος et χορὸς facile permutantur. Disceptant interpretes etiam, utrum ap. Ael. V. h. 2, 11. (p. 91. N. 7.) *Leisn.* Non displicet Fabri emendatio. *Reisk.* Neminem aliquid sensisse aut suspicatum esse de falsitate huius ineptae lectionis, praeter Fabrum, magnopere miror. Ut alia taceam, quomodo in sues cadere potest τὸ ἁβροδίαιτον, quod ab iis tantum abest, quantum lux a tenebris? Quare verissima est h. l. Codicis Ven. lectio χοροῖς, quam iam Faber recte commendaverat. *Stroth.* Porci huic loco minime conveniunt. Lego χοροῖς. Hoc quoque iam scripseram, quum ex epist. Tan. Fabri ad Gronov. intelligerem, illum iam ita correxisse. Sed magis etiam laetabar, quum hanc ipsam emendationem auctoritate codicis Venet. ap. Strothium extra omnem dubitationis aleam poni viderem. *Gedik.*

Non huc spectatur in N. ad Ael. l. l., nec a Toup. ad Suid. 3, 318. sqq., sed a Gron. ad Herdt. in N. p. 96. b. m. „Faber gravissime errat, ita vertens Herodianum: *Quis* vero *delicatum* vivendi *genus*, quo *utitur* ille *exercitus*, non *novit*? Tale *Hercule* est, *ut* porcis *magis*, quam *instructo* exercitui, *conveniat*. Atqui non loquitur illic de vita exercitus, sed de vita ipsius Albini: ea talis est, ut conveniat bene porcis, non phalangibus. Sincerus igitur ille locus est, si quisquam.“ Contra quem tamen hic suscepi statim lectionem Mss. his de causis, non eam, quod etiam Bg. legit cum Fabro, (quod et Leisn. in m. Ms. Bg. notarat „leg. χοροῖς c. F.“) contra P., in vulgato χοιρ. manentem, quam ob contextum, quem recte Strothus etiam urget, cum porcorum comparatio valeat modo de vita spurca sordidaque, aut de vili contemnendave re et persona, cf. ad Ael. l. l., sed hic agatur de vita molli et delicata, quam nemo exprobrat suibus, sed Noster Albino iam 3, 5, 3. et iterum 3, 7, 1. et simul hoc cap. §. 12. in αὐτοῦ τὸ ἄνανδρον, it. §. pr. in μηδὲ ὑπὸ γυναικὶ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ σχ., quod quidem probrum sic capio, ut Albini vita eiusmodi conveniat potius duci chori, quam duci exercitus, prositque ma-

„μενοι προθυμίᾳ τὲ καὶ ἀνδρείᾳ, γενναίως ἐπ' αὐτὸν [k], θεούς τε ἔχοντες βοηθοὺς, εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε [l],

sueta utentes alacritate et fortitudine strenue in eum, diis freti auxiliatoribus, in quos ille periurio impius fuit, ac

k) Pro puncto Stp. rel. it. colo Ed., melius comma A. al., v. N. l) Ms. Ba. ἠσέβησεν ἐκεῖνος; καὶ κατεφρόνησε. reliqua desunt. *Mart.* v. N. ut et de colo Stp. rel. post ἠσεβ. it. puncto al., pro commate A. al.

gis choro alendo, quam exercitui ducendo. Nam loquitur Noster hac §. adhuc de Albino, non vero de exercitu et militibus, quod arguit duplex pron. αὐτοῦ, quod postr., laevitatis ergo divulsum a suo subst. τὸν β., propius ei admovit Bg., praeeunte P. oblique, dum loco pronominis ponit aliquod subst., ut 2, 15, 5. Unde melius fuerit distinguere post οἶδεν cum Fabro per punctum interrogandi, sed post φαλ. tantum simplici puncto; ut, tanquam appendix stet enunciatio ὡς — φαλ., sumto ὡς, ut alibi in tali causa et loco, pro *ita ut*, quod P. libere mutarit in καὶ, cum taceant libri, quanquam alias utraque vox pro se invicem sit confusa, cf. 3, 2, 11. e. In Bg. quidem ratione, ubi *ad* subst. τὸ ἁβρ. assumitur pron. τοιοῦτον, aut εἶναι τοιοῦτον, abundantia quaedam Nostri sit in adiuncto τὸν βίον αὐτοῦ, cum sufficiat merum pron., ὡς χοροῖς αὐτὰ μαλ. ἁρμόζειν, ἢ φ., immo et sine hoc pron. Ex altera ratione sensus exsistat hic, quis nescit vitam eius, i. quam ipse sequitur et apud suos induxit, esse ita mollem, ut magis deceat choros, quam milites? s. mollitiem, quam ipse amat et apud suos induxit, esse tantam, ut talis s. haec vivendi ratio conveniat magis choris, quam militibus eius? ubi adeo haec enunciatio referatur non modo ad Albinum, sed et ad legiones istius simul, et postremum pron. αὐτοῦ non ad τὸν β., sed ad dat. utrumque χ. et φαλ., sic ut stet intra duo subst. illa, etsi pertinens ad utr., et vel utrique praeponendum proprie, ὡς αὐτοῦ χ. λ. vel postponendum, ὡς χ. μαλ. ἁρμ. ἢ φ. αὐτοῦ, utque τὸν pro τοῦτον ponatur. Caeterum lectionem vulg. χοιρ. refert Sb. modo in Ind. Lat. „*porcis* quam *exercitu* dignior *vita*“ et explicatio subst. χορ. Fabri ac Bg. redibit eodem, sed ut Bg. sit finita magis, cum χ. sit aeque alibi coetus canentium, ac saltantium, qui posteriores etiam hodie, cum reliquis scenicis, vulgo carpuntur ob vitae luxuriam et mollitiem, cf. in Vs. Bg. ap. Thuc. 230, 39. χοροὺς, saltatorum *choros*, et p. sq. l. 63. coetus *saltatorum*.

γενναίως) Expressit hoc adv. etiam P. tamen, etsi abundantiam Nostri arguens cum rel. duobus subst., quae iungit cum v. χρ. fortassis ad analog. modo, it. in adv. γενν. cum v. ἰωμ. et in ἐχ. cum β., cf. G. Th. *adiutorem* haberes *magnum*, et Dem. 153, 3. τοὺς θεοὺς μεγίστους ἡμῖν ὑπάρχειν συμμάχους καὶ βοηθοὺς, ὧν ἐκεῖνος τὰς πίστεις ὑπερβὰς, καὶ τοὺς ὅρκους ὑπεριδὼν λ., ubi saltem sententiae ap. Nostr. sequentis etiam est vestigium, versante liberius Bg. e P. in ἐχ., sed in v. ἰωμ. cum pr. ἐπὶ cf. Hom. Ἰλ. γ', 15. Rs. Or. V. 6. 7. 8. Din. Dem. cui add. 104, 7. 147, 18. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. M. S. Cyr. 1, 5, 3. Luc. et Fa. Aes.

εἰς οὓς) Vide, ut Severus toties exaggerato periurii crimine Albinum incessat, qui et ipse describitur (2, 9, 18.) ὅρκου μὴ φειδόμενος. *Oxon.*

Ad quam N. scripserat Leisn. „v. Minuc. Fel. p. 70.“ Nempe simu-

„τρόπαιά τε, ἃ πολλάκις ἠγείραμεν, ὧν ἐκεῖνος κατεφρόνησε." Τοιαῦτά τινα εἰπόντος τοῦ Σεβήρου, ὁ στρατὸς ἅπας τὸν μὲν Ἀλβῖνον πολέμιον ἀνηγόρευσεν [m]. εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβῆρον, πᾶσάν τε [n] προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, ἔτι καὶ μᾶλλον παρώρμησαν αὐτὸν [o], ἀγαθάς τε ὑπέφηναν [p] τὰς ἐλπίδας. ὁ δὲ, ἐπιδοὺς [q] αὐτοῖς μεγαλοφρόνως

tropaeis, quae saepe ereximus, quaeve ille contemsit. 17. Talia quaedam locuto Severo, exercitus universus Albinum hostem declaravit. Fausta ergo acclamantes Severo, summamque alacritatem clamore polliciti, adhuc magis incitarunt ipsum, bonamque ostenderunt spem. 18. At ille cum dedisset eis magnificum donativum,

m) Comma hic in Bs. 1. cum Lugd., punctum in A. al., sed colon in Stp. rel., v. N. n) Ms. Ba. πᾶσαν τὸ ut alibi, cf. 3, 3, 6. o) In Ms. Ba. colon. p) Sine iota subscr. Ox. cf. Gramm. March. p. 16. m. et Hf. Plut. p. 26. e. q) Ms. Ba. ἐπιδιδοὺς αὐτ. v. N.

latores hoc agunt. In phrasi Bg. e Sch. partim „ἀσ. *impius* fuit *in deos peierando*" huc respiciente Stp. Th. sine Vs. in v. ἀσ. 4, 546. G. e., cf. supra 2, 13, 16. e Dem., ubi et 1388, 11. θεοῖς, εἰς οὓς — ἠσεβήκασι, sed l. 14. θεοὺς, εἰς οὓς — παρανενομήκασιν, unde h. l. reddam *in quos* deliquit *periurio*, cf. ad ἐπ. Ind. Dem. et Luc.

τροπ. ἃ) Leisn. in m. Ox. „forte delendum ἃ, et leg. ἐγείραντες" quae non procedunt, quia τρ. pendet a pr. particip. ἐχ. βοηθ., ut hoc particip. cum pr. χρ. a finito v. pr. ἴωμ., unde per totam §. hanc valent modo commata. Tum pron. duplex ἃ et ὧν hic concurrit iterum, ut 1, 16, 9., sine copula, quam Bg. quoque hic libere addit, suo more vertens, dum P. flectit orationem aliorsum, ac sensus est totius, *ibimus* contra ipsum audacter duabus de causis, quia habemus adiutores tum deos, tum priores victorias, i. e. quia saepe vicimus; respiciente Nostro in ὧν ἐκ. κ. ad §. 7. οὔτε τῶν ὑμ. καμ. rel.

πολεμ. ἀνηγ.) Leisn. in m. Ox. „Periz. ad Ael. 1, 24." p. 44. N. 5. ubi, agens de πολ. sensu pass. de eo, qui pro hoste habetur, huc respicit sine Vs., ubi Noster ad analog. fortassis tantum, nec G. Th. fereure quid, eo P. discedit a Bg. in relatis ad se μὲν et δὲ, quod vi sua hic valere potest, ut colon Stp. post ἀνηγ., quia alia rectio adest et transitus a sing. subst. collectivi ὁ στρ. ἅπ. ad plur. particip.

προθυμ.) P. deserto per omnia deinceps, Bg. iterum omittit καὶ, ut 1, 3, 8., scribente Leisn. in Ox. ad ὑπεφ. „excitarunt" ad sensum, cf. 2, 9, 5. e. 2, 3, 12. e. sed Nostro in προθ. ὑποσχ. ad analog. forte modo, tum in ἐγ. τὰς ἐλπ. addito artic. variante cum 2, 3, 24.

ἐπιδοὺς) Ms. Ba. praesens pro aor. (ut alibi) videtur ductum per comparationem ex 2, 14, 10., tenente cum Mss. rel. etiam P. vulg., unde Bg. non modo in δωρ. (ignorante hanc vim Stp. Th., cf. 1, 5, 27. μεγα-

δωρεαῖς, τῆς ἐπὶ τὸν Ἀλβῖνον ὁδοῦ εἴχετο. ἔπεμψε δὲ καὶ τοὺς τὸ Βυζάντιον πολιορκήσοντας. ἔμενε [r] γὰρ ἔτι κεκλεισμένον, τῶν στρατηγῶν τοῦ Νίγρου ἐκεῖσε καταφυγόντων [ſ]. ὅ περ ἑάλω ὕστερον λιμῷ· πᾶσά τε [t] ἡ πόλις κατεσκάφη [u].

iter in Albinum aggredie-
batur. Misit etiam, qui
Byzantium oppugnarent: ma-
nebat enim adhuc clausum,
cum Nigri duces eo con-
fugissent. quod postea fa-
19. me captum: totaque
urbs diruta: theatrisque ac

r) Ms. Ba ἔμεινε v. N. ſ) Pro A. al. commate fuit hoc punctum in Stp. rel. t) Ms. Ba. πᾶσα τὸ cf. §. 17. u) Ms. Ba. κατεσκάφη· λ. sed Mss. Ve. ac Vi. κατεσάθη v. N. ut et de puncto A. cum Bs. 2. et commate Stp. rel.

λάμπροσι δωρεαῖς χρημάτων, quo gen. hic omisso variat Noster,) sed quoque in adv. μεγ. commutato cum adi. illo l. l. μεγαλόφρονας, quod diserte est cum νομὰς 3, 10, 3. ac per se peperisse potest istud vulg. adv., confuso ω et α, ut alibi, nec tamen praeferendum per P. libertatem, et sine libris aliis, et quia adv. aeque procedit et diserte infra est in simili contextu, cf. 3, 8, 15. e., sed ad Lat. Bg. in ὁδ. ἐχ. 2, 11, 1. sq., ut de ὁδ. cum pr. ἐπὶ Ind. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 8. Din., cum εἰς Aesch. Fi. 1, 19. e., cum πρὸς Lyco. et Luc., ubi et cum ἐκ et εἰς, liberrime agente P. in rel.

ἔπεμψ.) Omittit Bg. δὲ iterum, ut 1, 14, 18., servatum a P. pro τὲ, cf. 2, 15, 6., quem sequitur Bg. in resoluto fut. τ. πολ. cf. Dem. sine Ind. 248, 18. Βυζάντιον πολιορκῶν. Sed ad Dion. p. 1253. §. 70. et 1256. §. 1. docet Fabric., Nostrum hic *minus vere scripsisse*, cum tradit, *eodem tempore Severum profectum esse adversus Albinum*, quo adversus Byzantium expugnandum alias copias misit. Sed hinc quaedam excerpsit Suid. in Σεβ 3, 294. i.

ἔμενε) Ms. Ba. aor. 1. pro impf. (ut alias) fuerit hic e librarii vel ingenio, ob pr. idem tempus in ἐπ., vel lapsu in ε et ει iterum, forte ob compendium, dum manent in vulg. etiam Mss. rel., abeunte P. alio, sed aliunde afferente Stp. Th. v. μ. in. de re cum particip., quod Nostri κεκλ. non ille tenet de urbe ac portis eius, nec G. Th. nisi forte 952, 83. *clausa — moenia.* In sqq. liber P., etiam omisso adv. ἐκ. Post καταφ. in Ms. Bg. cum nihil fuisset: factum cerussa a Leisn. punctum retinuimus.

ὅ π. ἑ. λιμῷ) Leisn. in m. Ox. „cf. Harduin. ad Plin. 34, 6. p. 644." sed, quo Oxon. N. respexit, locus Dion. est 1254, 44., ubi, praeter Zonar. p. 457. D. sq., oppugnationem oppidi, tres annos durantem, cum Byzantinorum perseverantia, it. calamitate ac fame, graviter pingit, ut, absumtis cibis, comederint pelles animalium maceratas, dein, his quoque deficientibus, aut ex urbe navibus abierint, aut, qui mansissent, sese invicem invadentes ederint, cf. de phrasi ἑ. λ. Ind. Ael. V. h. et Ios. 2, 318. f. 4. pen. et in totam §. Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

κατεσκάφη) Quae hic de casu Byzantii urbis dicuntur, pleríque eorum memorant, quos supra adduximus ad 3, 1, 10. Correxit tamen postea suam hanc iracundiam Severus multa magnaque erga Byzantinos munifi-

καὶ θεάτρων τὲ [x] καὶ λουτρῶν παντός τε κόσμου καὶ τιμῆς ἀφαιρεθὲν τὸ Βυζάντιον [y] κώμη δουλεύειν Περινθίοις [z] δῶρον

lavacris et omni ornatu ac honore spoliatum Byzantium ut pagus in servitutem Perinthiis dono da-

x) In Ms. Ba. τε abest. *Marr.* v. N. y) Comma hic in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss. v. N. z) Ma. Ba. περινθίων v. N.

centia. *Οὗτος γὰρ τὸ Ζεύξιππον λουτρὸν ἔκτισεν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ τὸ πρῶτον κτίσμα τῷ ἱπποδρόμῳ παρέδωκεν, nam hic balneum, quod Zeuxippum appellant, Byzantii exstruxit, et Hippodromum primus operibus exornavit,* sicut, praeter Codinum aliosque, Theodotus Metochita hist. Rom. p. 94. annotavit. *Boecl.* Male Cod. κατεστάθη. *Stroth.*

Mss. res e litterarum confusione est, cf. de v. L. N. T. Kypk. 2, 71. Ind. Ael. V. h. Luc. Dem., cui add. 133, 21. 237, 19. 239, 2. 289, 12. Diod. S. 1, 222. l. 11. 18. et Zos. 2, 49, 2. e., sed in rem Dion. p. 1254. sq. l. 6. τείχη τῆς πόλεως διαλύσας λ.

θεατρ. τὲ) Ms. eiectum τὲ ante vicinum καὶ, ut alibi, cf. 3, 1, 14., servarum a Suid. in Σεβ. 3, 294. i. at hic a P. etiam omissum, qui servat praeced. καὶ, a Bg. oppressum, quod quidem perinde est ad sensum ac seriem, at per se copulat v. ἐδόθη cum pr. κατεσκ., post quod distinctio maior Stp. procedit ob novum subst. τὸ Βυζ., ut post hoc contra abesse, ut in Bg. Vs., potest comma, quia subst. id, stans post particip. ἀφ., pertinet simul ad sq. enunciationem pro subiecto, repetitum hic post appellativum πόλις pro pron. αὐτὴ, sed forte cum emphasi, illud clarissimum Byz., utque αὐτὴ ne concurreret cum κώμη ambigue. Ad sq. Leisn. in m. Ox. „τιμὴ, quidquid honorem adfert, Reines. Inscript. p. 313." hic cum adi. π. *omni reliquo*, praeter illum ex aedificiis, iam nominatis, forte in templis, hortis, porticibus ac statuis, quas diserte narrat Xiph. S. 403, 11. atque adeo de rebus, vita carentibus, pretiosis et opinionem famamque excitantibus magnitudinis, abundantiae ac divitiarum, ut κοσμ. modo de rebus pulcris atque elegantibus; ad τιμ. forte respiciente Dion. l. l. τὰ τείχη τῆς πολ. διαλύσας, ἐκείνους μὲν οὐδὲν πλέον τῆς στερήσεως τῆς δόξης, ἣν ἐκ τῆς ἐπιδείξεως αὐτῶν ἐκαρποῦντο, ἐλύπησε, tenente Stp. Th. in v. ἀφ. Lat. P., it. Bg. v. e., non vero Sch. *privatum.*

κώμη) Forte ὡς κώμη. *Reisk.* Et sic clare reddit Bg., ut P. oblique, sed utroque modo per supplementum, ut alibi, quia saepe particula ista opprimitur, consentiente in rem etiam Dion. 1254, 99. *ἔπαυσε δὲ τὴν πόλιν τῆς τε ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ πολιτικοῦ, privavit — iure civitatis, — αὐτήν τε καὶ τὴν χώραν αὐτῆς Περινθίοις ἐχαρίσατο*, omittente P. hic gerundium δουλ., (a Bg. ex Sch. mutatum in syn. formulam e subst. cum praep.) et subst δωρ, quem casum, habendum et ipsum pro nominativo simul cum pr. κώμη, suppleto eodem ὡς, vel pro acc. elliptico, εἰς δωρ., dederit Bg. ex posteriore hac ratione per abl., si sumas ellipsin praep. *pro*, quanquam etiam putari potest dativus, resolvendus per praep. *ad*, ut alibi; formulam tenente G. Th. sine explic., nec quid praecipiente in eam Lindn. de ellips., nec habente Stp. Th., nisi phrasin universam δωρ. διδόναι, sed simile forte quid Dem. 86, 27. τὴν χώραν — ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε, ubi, etsi accepto δωρ. pro adv., tamen suppleas pr. κατὰ λ.

ἐδόθη [a], ὥσπερ καὶ Ἀντιόχεια Λαοδικεῦσιν. ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, ἃς [b] ἦν λυμηνάμενος ὁ Νίγρου στρατός. αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἴχετο [c], μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης δι-

tum: ficut et Antiochia La-
20. odicenfibus. Mifit quoque pecuniae magnam vim ad reftaurandas urbes, quas
21. Nigri devaftaverat exercitus. Ipfe autem itineribus intentus erat, nullum locum

a) Colon in Ms. Ba., ut in Ms. Bg. b) Ing. 1. ἃς ἦν ἂν λυμ. fed Ing. 2. ἃς ἦν ἂν λυμ., quafi correctius, haud dubie e depravato ἃς aut ἦν. c) Colon in Ms. Ba.

Περινθίοις) Perinthii gratum erga hunc benefactorem animum teftati videntur multis numis, in honorem Caracallae et Getae percuffis, de quibus Musgrave in Geta Britannico p. 91. *Leisn.* Perinthus urbs Thraciae erat 60 millia paffuum diftans a Byzantio; de qua v. Thom. de Pinedo ad Stp. Byz. *Stroth.*

Ms. error in finibus οις et ων, ut alibi, patet vel ob fq. dat. Λαοδ. et v. ἐδ., fervante vulg. etiam Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

Ἀντιοχ.) P. Faber Semeftr. 1, 8. p. 53. ex Theodoreto et Zonara memorat, Antiochiae iura civitatis adempta, eamque Laodiceae a Theodofio fuppofitam atque attributam fuiffe, ob id, quod, feditione propter indictionem novorum tributorum concitata, ftatuas uxoris eius in foro pofitas populus Antiochenus deieciffet. Mox addit, ex his exponi debere illud Herodiani, Byzantium in fervitutem Perinthiis dono datum, ficut Antiochiam Laodicenis. — Qualia fcribere, nifi per ofcitantiam, non potuit, parum fcil. confiderans, quod de Theodofio narratur a Theod. et Zon., diu poft ea tempora factum, de quibus Herodianus exponit. *Leisn.*

Rectius Spanh. de Pr. et u. n. 2, 595, diff. 9. i. „in vicinia illi non Syriae folum, fed Orientis dicta Metropoli Antiochia, quod partes ea Pefcennii Nigri fuiffet fecuta, ademtam illi Metropoleos dignitatem, aliaque iura ad Laodiceam, ad mare in Syria fitam, tranftulit Severus, quod, praeter Herodianum et Malelam, docent antiqui fub Severo numi, infcripti Ιουλ. λαοδι. σεου. μητροπολεως, *Iuliae Laodiceae Severianae Metropoleos*" cf. 3, 3, 3. fqq.

ἔπεμψε) Bg. colP. partim in δὲ καὶ, cf. §. 18., tum in χρ. πλ., fecus ac 1, 9, 2., it. in ἀνοικ. partim, ut Stp. Th. „mifit *et* magnam *vim* pecuniarum *ad* civitatum *inftaurationem*, (cum Sch. ex Ind. Sb., fed non aliunde, ut nec ego tenui, et in λυμ. 2, 738. B.) quas *Nigri* milites *devaftaran:*"

αὐτὸς) Liber P. per totam §., omiffo adeo δὲ, cf. ad Bg. Lat. in ὁδ. εἴχ. 8, 11, 1. e., ponente Noftro pronomen αὐτὸς non per fummam neceffitatem, cum praecedat v. ἔπεμψ., in quo lateat iam, et modo aliquod leve oppofitum in ὁ N. στρατ.

μηδ. ἀνοχ.) In Scapulae Lexico ἀνοχὴ exponitur *ceffatio*, *intermiffio*, q. d. defiftentia. Sed ut voci fignificatus ifte adftruatur: hic ipfe adducitur locus. An voci ἀνοχὴ fignificatio ifthaec adferi poffit ex aliquo an-

δοὺς [d] μήτε ἑορταῖς, μήτε κα- quieti concedens, neque in die-

d) Ms. Ba. διδοὺς, μ. ἑορταῖς, μ. καμάτοις· nihil adeo mutans, nisi distinctionem, v. N.

tiquo scriptore, nescio. Sed hoc certum videtur, eam huic loco Herodiani haud convenire, qui plane non sanus videtur. Quid sibi opponuntur ἑορταὶ et κάματοι? quid certe iunguntur? Potest explicari, quid sit μηδ. ἀνοχὴν ἀναπ. διδ. μήτε ἑορταῖς. Sed quomodo reliqua explicabuntur? Quid si hunc locum ita constitueremus, μηδ. ἀνοχὴν ἀναπαύλαις διδοὺς μήτε ἑορταῖς, καμάτων, λ. hoc sensu, *ipse* summo *studio* expeditioni *intentus erat*, nec *patiebatur* milites *quiescere*, ne *diebus* quidem *festis*, labores, *frigus* atque *aestum* nihil *curans*. ἀνάπαυλαι sunt *loca* quieti *apta* ap. Aelian. (V. h. 3, 1. p. 196. m.) *Leisn.*

Qui et in Ox. m. „leg. ἀναπαύλῃ, (et ib. ad calcem) lege ἀναπαύλῃ, ut sequentibus ἑορταῖς et καμάτοις respondeat. Similiter prope corruptus Plato in Lachete p. 255. ed. Bas. Io. Valderi, καὶ πείθωμεν ἢ δώροις, ἢ χάρισιν, ἢ ἀμφότερα. Lege ἀμφοτέροις, (et in m. Ms. Bg. ad *in labor.*) *in* deest in Gr.“ quae tamen ad sensum addi planiorem potuit, qui mihi quidem non obscurus est; non concedens quietem, si incidebant vel dies festi, (celebrandi aut a Romanis et Severi militibus, aut celebrati a populis et in terris, per quas iter faciebat,) vel labores militares, v. c. itinera continua, arbores caedendae et amovendae, ut transitus fieret per loca quaedam commodior, it. pontes super flumina iungendi, quae omnia ille non differebat in alium diem; sicut licet etiam dat. s. abl. utrumque resolvere per praep. Lat. *propter*, et καμ. *molestias*, in itinere devorandas, quorsum et pertinent sqq. de tempestate duplici ac montium asperitate et altitudine. Iam in rel. Sch., deserto P., ἀνοχ. „ἀναπ. διδόναι, pati, *ut se* reficiant *quiete* milites, ἀναπ. residere *passus*, καμ. vacare *laboribus*“ sc. *passus*, sed Stp. Th. hinc sine Vs. 1, 1335. D. sub illis Lat. supra ap. Leisn., quae sane hic non sunt apta, quia adiunctum ἀναπ. fere idem significat, nisi sumas gen. ἀναπ. in ellipsi, v. c. ἕνεκα s. χάριν, *nullam intermissionem* itineris *concedens* quietis *causa*, s. *otium* ad *quietem*, s. *licentiam*, facultatem *quiescendi*, quod postr. est proximum Bg, et forte firmatur ex alio Gr. ἄνεσις, ut nec pr. *otium* longe remotum, ut respiciat Noster variando ad 2, 11, 2. μήτε διδοὺς καιρὸν ἀναπαύλης, sed peculiari ratione scribens, dum nihil dederunt G. Th. et Indd., sed in notionem pro intermissione, extra bellum, cum gen. δικῶν Sb., tum in bello, absolute, pro induciis, Xen. M. S., Polb. Dem. cum Ammon., ubi, tacente L. Bos., fuerit ellipsis gen. τοῦ πολέμου, cum quo et v. διδόναι ap. Dion. H. S. T. 1. et Ios. 2, 71. s. 6. c., ut in notionem N. T. ap. Suid. et Hes., ubi in N. alia potestas, pro ortu, sed ad Moer. p. 86. N. 3. οὐδὲ βραχεῖαν ἀνοκωχὴν διδοὺς τῷ πολέμῳ, qui dativus, tandem rediens ad priorum scriptorum genitivum τοῦ πολέμου, non hic iuvet coniecturam Leisn., etsi a Bg. quoque expressus, libere, credo, e Lat. *v. conc.*, cf. 3, 2, 1., dum hic Nostri dativus, si sumatur, sing. aut plur., prior quidem obnoxius magis corruptelae a confuso ς et iota postscripto, tamen debet explicari de nostra antea ratione; quae cum consistat sine emendatione, praebeatque sententiam tolerandam: manserim ego in vulg. cum libris omnibus, maxime in scriptore hoc, habente alia etiam peculiaria et abundantia. Si ἀνοχὴ autem sit Lat. *remissio* s. *relaxatio*, no-

μάτοις, κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν. πολλάκις γοῦν διὰ τῶν δυσχειμέρων καὶ [e] ὑψηλοτάτων ὀρῶν τὴν ὁδοιπορίαν [f] ποιούμενος, ὑπὸ νιφετοῖς

bus festis, neque in laboribus: 22. frigus ac aestum iuxta contemnens. Saepe certe per algidos et altissimos montes iter faciens sub nimbis et nivi-

e) καὶ omittunt A. Bs. Par. 2. et Pat. v. N. f) Ms. Ba. πορείαν v. N.

strum *Erholung* s. *Erquickung*: poterit deinde novus casus ἀναπαύσιν s. ἀναπαύλαις per abl. exponi, *quiete*, per *quietem* corporis.

κρύους) i. e. algorem et aestum iuxta aestimans et in promiscuo habens, aequaliter vilipendens, v. Cort. ad Sall. Cat. 2, 8. p. 17. *Leisn.*

Ibi Cort. respicit modo Thuc. in ὁμ., ubi Bg. e P., pro viciniori planiorique *aeque* s. *pariter*, cf. 2, 10, 10.

γοῦν) Oppressum hoc a P. dedit Bg. aliter, quam supra, (hic pro *igitur*,) nec sequens illum in contracta oratione et omisso καὶ, quod, cum Mss. teneant, exciderit in edd. operarum vitio, quanquam etiam sic habet Stp. Th. v. δυσχ. 4, 491. G. sine Vs. et Lat. Bg.

τὴν ὁδοιπ.) Ms. glossa in simpl. pro subst. manifesta est, orta illa vel e comparatione cum 3, 4, 1., vel e fastidio nimio, ne mox rediret affine v. ὁδοιπ., quod privum sane par est priori formulae τὴν ὁδοιπ. ποι., innoxie copulatum hic a Nostro per simplicitatem quandam, et gratam negligentiam, cumque testificatione copiae, quam nec P. toleravit, sed Bg. recte, ad v. ὁδ. deligens Lat. aptum, quo caret Stp. Th., utraque haec loca tenens 2, 1163. C. sq., sed primum modo cum Vs. Bg., et secundum sine Vs. sub eadem phrasi, nec habens quid ad sqq. Nostri, nisi 2, 1062. i. ex epigr. ὀχιόνεαι νιφάδες, nivales *imbres*, — Hom. dixit etiam νιφάδες χιόνος 'Ιλ. μ'," 278. Cl. Vs. *flocculi nivis*, unde aliquis hic sumat hendiadyn, unamque modo nivem, it. *guttas nivis*, quia, quod et ipse Stp. ib. profert, ap. Hes. et Suid. νιφάδες exponuntur per σταγόνες, ad quam figuram nec ego libenter descendo, nec Bg. respexerit, intelligens utramque vocem cum discrimine, et adeo νιφ. de pluvia, cf. 1, 14. 4. i., quae duo et nostrates saepe copulant, ut Ios. 2, 165. l. 7. χῶρον, οὔτε ὄμβροις, οὔτε νιφετοῖς — βαρυνόμενον, locum, *nec* nive, *nec* imbribus *gravem*, malo ordine in Vs., it. Diod. S. 1, 213. l. 23. ἐκ τούτων νιφετοὶ γίνονται καὶ χειμῶνες εὔκαιροι, *nives* ac *pluviae*, (quo de loco tamen dubitat in N. Wess., in cuius partes si quis concedat: possit ille leviore medicina ib. legere χειμῶνος, *hyeme*, per hyemem,) cf. Hom. 'Ιλ. κ', 7. ὄμβρον — ἠὲ χάλαζαν, ἢ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, imbrem, *vel* grandinem, *vel* nives, *quando* nix *alba reddit arva*, (ubi Cl. Scfb. νιφ. cum Bg. quoque, sed a sq. χ. non videtur differre,) it. Luc. 3, 613. l. 74. ῥαγδαίους ὑετοὺς — νιφετὸν πολὺν — χάλαζαν λ. *impetuosos* imbres — *copiosa* nive — *grandinem*, nihil me de νιφ. notione Bg. reperiente alibi, sed de vulgari ap. Hes. et Suid. 2, 627. m. 3, 648. m. v. χαλ., Poll. 9, 23. Foes. Diod. S. 1, 50. l. 89. Dion. H. S. T. 1. 579, 32. et Herdt. 555, 45. ubi in N. dr., νιφάδες χιόνος esse i. q. simpl. νιφάδες, quae sane est facillima ratio sese expediendi, cum sit potius alterutrum subst. pro adi., ut supra in epigr., unde νιφὰς et νιφετὸς, nomina formae sint adhibita de genere, i. pluvia s. imbre, quia nix proprie inde oritur; etsi nostrates habent quoque *Schneeregen*, h. e. pluviam, cum nive coniunctam et mixtam.

καὶ χιόσιν ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὡδοιπόρει g, προθυμίας καὶ ἀνδρείας h τὸ ἐνδόσιμον τοῖς στρατιώταις ἔργῳ διδοὺς, ὡς μὴ μόνον αὐτοὺς i φόβῳ καὶ νόμῳ

bus aperto capite incedebat, ad alacritatem et fortitudinem invitamentum militibus re ipsa praebens: ut non solum metu et lege suf-

g) Colon in Ms. Ba. h) ἀνδρίας A. cum Rs. 1., cf. 1, 15, 5. c. 2, 10, 9. et contra hoc cap. §. 6. 14. 16. i) Ms. Ba. et Vi. αὐτ. καὶ φόβῳ καὶ ν. v. N.

ἀκαλύπτῳ) Stp. Th. modo „ap. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλή, *retectum* caput, *apertum*“ negligentius, pro 3, 178. l. 72. ἀκ. ἡ κεφ. *cap. ap.*, cum artic., ut hic, ubi et 2, 464. l 36. ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν, nuda *caput*, pro qua forma Noster alia utitur eodem casu, et sexto, fortassis e Lat., cf. G. Th. in *cap.* 755, 39. 81. sq., nec vocabulo mihi reperto alibi, et modo hinc tenente Poss. Call. p. 503. e. „sub *imbribus* nivalibus et nivibus *aperto* capite *iter faciebat*; ubi observa, ἀκάλυπτον κεφαλὴν (ut et negligenter dederat in textu ante ἀκαλύπτῳ κεφ. sine artic.) significare *apertum s. nudatum caput*“ cuius Vs. in νιφ. procedat, ut ab χ. ipsa nive, sola, et densata prorsus pluvia, distinguatur νιφ. pluvia illa, quam in N. pr. dicebam, haecque duo genera h. s. tempestatum memorentur, quia plus frigoris habent, quam mera pluvia, et adeo plus roboris et fortitudinis in Severo produnt; spectante huc sine Gr. ad Spart. in Adriano T. 1. p. 163. *frigora* et *tempestates* ita *patienter tulit*, ut *nunquam* caput *tegeret*, Cas. N. 1. c. ubi agit de Romanorum illa fortitudine, postque haec „ad iter petasum vel galerum, vel causiam Macedonicam sumebant, vel pileum sive Thessalicum, s. Arcadicum, s. Laconicum“ non addit de toga Romana, cui et ipsi usus interdum fuit in hanc rem, ut ea caput obtegerent, cf. G. Th. l. l. in N. pr. et Montef. Antiq. ed. Vern. Schatz. p. 235. e.

προθ. — τὸ ἐνδοσ.) Adde similem locum supra 2, 11, (4.) Exempla maximorum virorum notiora sunt, quam ut hic conduci debeant. *Boecl.* ἐνδ. *ansam s. occasionem*, proprie est auspicatus rhythmi s. melodiae, et *praescriptum*, quod datur a chorodidascalo, cui chorum accinere oportebat: sensu huic loco satis accommodo, uti *exemplum* innuit. *Oxon.* Proprie *cantilenam incentivam* et *hortatoriam* ad opus aliquod dare, v. Intpp. ad Luc. rhet. pr. T. 3. p. 14. (N. 79.) L. Bos. Obs. Cr. p. 78. Hes. ἐνδόσιμον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα, v. Suid. in μονοσωγγοὶ (2, 579. i.) et in ἐνδοσ. (1, 739. m.) cf. infra 5, 1. 6. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „v. L. Bos. de Ellips. in ᾆσμα“ ubi non huc respicitur, negligente P. hoc vocabulum, non item Sch. „*invitamentum* ad *fortitud.* alicui dare“ cf. Bud. C. Stp. Th. aliunde, ex quibus sua duxerunt Oxon., pleniora dante Gat. ad Ant. p. 336. b. D., Periz. ad Ael. V. h. 14, 41. e. Gs. et Rz. ad Luc. 2, 226. N. 7. it. 3, 14. N. 79. cum Schol. ad p. 439. l. 77. it. Poll. 1, 210., deserente Bg. sine necessitate casum Gr. gen., cf. G. Th. e Liv. et Vell. Pat., in quo adiuncto Noster ad analog.

ὡς μὴ μόνον λ.) Talis Marius ap. Sall. Iug. 100, (5.) *et sane* Marius *illo* et *aliis* temporibus-*belli*, pudore *magis*, quam *malo*, exercitum *coërcebat*; scil. *pudore*, dum exemplo praebat, quem pudor erat deserere,

ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, ficerent ad labores, sed et ἀλλὰ [k] μιμήσει καὶ ζήλῳ τοῦ imitatione ac aemulatione βασιλέως. ἔπεμψε δὲ καὶ στρα- 23. imperatoris. Misit τὸν δυνάμεως [l], τὸν τὰ στενὰ etiam exercitum, qui angustias

k) Ms. Ht. ἀλλὰ καὶ μιμ. v. N. l) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. cum edd. v. N.

malo, i. poenis, v. Cort. (qui modo sic „in rem multa Herodian. 3. c. 6. ad fin.") et Caes. b. G. 1, 40, (14.) In ἀντεχ. alia constructio legitur 2, 9, (2.) πόνοις ἀντέχων ῥᾶστα, *facile* tolerans *laboris*. 1 Thess. 5, 14. ἀντέχεσθαι τῶν ἀσθενῶν, i. e. *defendere et iuvare infirmos.* Vulgo exponitur *tolerare infirmos.* Matth. 6, 24. ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, *aut pro altero stabit, alterum iuvabit ac defendet*, v. Wolf. Cur. Ph. (ad h. l.) Thom. Mag. in ὑποθέσει πλούτου, — ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν, qui *vitae honestati* et *probitati* antea *studentes* pauperes *fuerant*, Plut. Alcib. p. 198. e. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ προβαλλόμενος ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον, ἔργῳ βεβαιοῦν. ὀμνύουσι γὰρ ὅροις χρήσεσθαι τῆς Ἀττικῆς, πυροῖς, κριθαῖς, ἀμπέλοις, ἐλαίαις, οἰκείαν ποιεῖσθαι διδασκόμενοι τὴν ἥμερον καὶ καρποφόρον, *enimvero consuluit etiam populo Atheniensi, ut terram quoque assereret, et obiecto iuventuti semper illo, quo adiguntur, agrauli iureiurando, id ut praestarent re, admonuit. Iurant enim, se terminos Atticae habituros, triticum, hordeum, vineas, oleas, quo suggerebatur illis, omnem ut assererent terram cultam et frugiferam*, v. Petit. Comment. ad L. L. A. A. f. 155. sq. Pollux l. VIII. p. 448. Stob. serm. 141. Ibi pro ὅροις leg. ὡραίοις, i. e. *frugibus*, quae in Attica nascuntur, *se usuros*, scil. non illaturos aliunde; et τῆς γῆς ἀντέχεσθαι est *terram defendere*, v. Suic. T. 1. p. 371. *Leisn.*

Cf. supra 2, 7, 12. ad ἀντιλαμβ. et 2, 9, 2., nimis abeunte P., sed nihil tenente Stp. Th. ad νόμῳ, pro praeceptis ac monitis ethicis, quibus hic fortitudinis illa pars in laborando et sustinendo fortiter labore commendatur, non exclusa tamen disciplina militari et iuramento, quo et ipso simul eo adigebantur; ubi Mss. insertum καὶ ignorat cum Ms. Ve. etiam P., a Glossatoris sapientia ductum ex aliis locis, ubi ap. Nostrum alios ve duplex est, cf. 2, 5, 3, i. (quo tamen loco Glossator pro sua inconstantia primum καὶ removebat,) Dem. 296, 5. 312, 27. sed triplex adeo 101, 22. 137, 22. et in binis subst. etiam a Rsk. additum 578, 5.

ἀλλὰ μιμ.) Forte ἀλλὰ καὶ μιμ. *Reisk.* qui cum Ms. facit iterum, ut 3, 4, 16., expleute quoque Bg., non item P., qui ob omissum pr. μόνον hic alio flectit, variante Nostro cum 2, 4, 3. tantum in ordine subst. utr.

στρατὸν δυν.) Forte μετὰ μεγάλης δυνάμεως, aut aliquid tale scripsit. Legimus certe et supra (2, 13, 10. 2, 15, 3.) δυνάμει στρατοῦ. *Steph.* Forte στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως. *Reisk.* i. e. *exercitum validum*; positum enim est pro στρατὸν δυνατὸν, ut λόγος σοφίας, μοῖρα θανάτου, et ἀδάμαντος θυμὸν pro ἀδαμαντινὸν ap. Hes. Op. et d. 147. ac ἄδικα φόνων, infra c. 8. non opus igitur est, ut cum Stp. intelligamus μετὰ μεγάλης. Quamquam in his vocibus paullo insolentius esse hoc loquendi genus libenter fateor. *Stroth.*

τῶν Ἄλπεων καταληψόμενον[m], καὶ φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς.

Ὡς δὲ ἀπηγγέλη τῷ Ἀλβίνῳ μὴ μέλλων ὁ Σεβῆρος, ἀλλ' ἤδη παρεσόμενος,

Alpium occuparet, ac custodiret Italiae aditus.

Ut autem nunciatum est Albino nihil cunctari Severum, sed iamiam adfuturum, ea res

m) Colon in Ms. Ba.

Etiam Leisn. ad finem N. Ox. „(autumat Stp. scripsisse Herodianum μετὰ δυνάμεως.) sed στρατὸς δυνάμεως dr. ut δάκρυον ὑποκρίσεως ap. Aristaen. p. 56. ἀπάτης λόγος ib. p. 60. ut ῥῆμα τῆς δυνάμεως Ebr. 1, 3.“ tacens ad m. Ms. Bg., qui opprimit δυν., ut P. duo στ. δυν., retenta a Sb. Ind. fine Vs., quae nec mihi probantur, quia, cum Str. et Ls. explicata, videntur hebraismum sapere, neque etiam correcta in στρατηγὸν δυνάμεως, cf. Fi. Prol. de vit. L. N. T. Pr. 7. p. 7. m., quamquam etiam alibi rum contunduntur στρατὸς et στρατηγὸς, cf. ad Onos. p. 39. N. 1. p. 44. N. 1. p. 89. N. 1., cum copulantur, ut ap. Zos. 5, 48. 5. καταστῆσαι δυνάμεως ἑκατέρας στρατηγὸν Ἀλλάριχον, Alarichum utriusque militiae magistrum constitueret. Nec placet e vulg. lect. στρατὸν pro partem exercitus sui, nostrum Detaschement, quamquam infra sic pro μοῖρα ponitur, sicut et στρατιά, 6, 5, 14. 16. 19. coll. §. 1. c. 2. 4. 16. e. Malim igitur στρατόν τινα μέγαν, ut proxima litteris vulg., aut cum Rsk. στρατηγὸν μετὰ δυν., quia pr. μετὰ potuit excidere intra στρατὸν et δυνα, sed e compendio oriri στρατὸν pro στρατηγὸν, unde et confusa videntur, sic scribentibus quippe aliis etiam, ut Ios. 3, 16, 5. ἐκπέμπει τε — στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως, (cf. 4, 6, 7. 6, 2, 7.) it. Diod. S. 1, 717. l. 45. στρατηγὸν — ἔπεμψεν — μετὰ δυν. Λακεδαιμονίοις πολεμήσοντα, imperatorem cum exercitu, ubi p. sq. l. 57. τοῦ Θίμβρωνος μετὰ μέρους τῆς δυν. ἐξελθόντος λ. ut ap. Thuc. 234. 8. 5. καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι — τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους, agente Bg. in δὲ καὶ hic e P., cf. §. 18., sed Nostro in τα ς. κ. Λ. cum 2, 11, 15., sed cum 3, 1, 10. per variationem in subst. στ. et v. κατ., at Sch. in φρ. defensurum aditus“ aliter, quam P., quocum partim Stp. Th. 2, 1501. E. per aliam simul lectionem e memoria „φρουρήσοντας τῆς — , qui aditus lt. obsiderent et praesidio suo tenerent, (at 1, 676. G. cum rectis Gr.) qui ad. lt. obsideret“ ad quod subst. Sb. Ind. εἰσβ. eaedem εἴσοδοι 3, 1, 3.“ cf. Ind. Dion. C. Diod. S. cum Wess. ad 2, 451. N. 24. Thuc. v. ἐσβ., cui add. 133, 45. p. sq. l. 74. 95. it. 142, 32. et pro ἐκβολὴ de fluviis Rsk. ad Polb. p. 327.

ἀπηγγέλη) Herodianus sic participio uti pro inf. μέλλειν τὸν Σεβ. amat. ita supra c. 1. Stroth.

Cf. 3, 1, 2. et 2, 12, 1. it. 2, 9, 6., reddente Bg. cum P. iterum, non item in sq. adv. ἤ., sed partim in sqq. duobus v., quorum in ὑπ. huc spectat Stp. Th. fine Vs., sed in στ. variatur cum ἐντρυφ. 2, 14, 11., ut in subst. ταρ. cum 2, 14, 1. ἔκπληξιν, quod per analog. modo copulat Noster cum v. ἐνεβ., ubi Ms. et editarum tempus aliud aor. pro impf. e consueta varietate, cf. 3, 2, 19. 1, 15, 6. m., consentiente hic Bg. clare, sed oblique P., qui et alias liber est per §. hanc, et quod Nostri periodus duas deinceps coniungit in unam.

ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι μεγάλην ταραχὴν ἐνέβαλλε [n]. περαιωθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς Βρετταvίας [o], ἐς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν ἐστρατοπέδευσεν [p]. ἔπεμψέ τε εἰς πάντα τὰ γειτνιῶντα ἔθνη [q], τοῖς τε ἡγουμένοις ἐπέστειλε, χρήματά τε [r] πέμπειν καὶ τροφὰς τῷ στρατῷ. καὶ οἱ μὲν, πεισθέντες, ἔπεμψαν

supino et deliciis dedito magnam perturbationem iniecit. 2. Postquam autem traiecisset ex Britannia in oppositam Galliam, castra metatus est, misitque in omnes vicinas gentes et praesides earum per epistolas iussit pecunias, mittere et 3. commeatum exercitui. Ac nonnulli quidem, morem ge-

n) ἐνέβαλε Ms. Ba. cum ed. Bas. Par. 2. et Par., v. N. o) Hoc comma in edd. omnibus, et tacite in Mss., praeter Sb., quae cum Bg. interpungit commate demum post Γαλλ., v. N. p) Ms. Ba. ἐστράτευσεν. v. N., sed comma hic cum Bg. in solis Bs. 1. q) Hoc comma in Ms. Ba. cum Bas. 1. al., pro puncto al. et colo Stp. rel. r) In Ms. Vi. τὸ deest. Loc. servatum diserte sic cum accentu τὲ a Ms. Ba. qui paulo ante tamen ἔπεμψέ τε dedit, v. N.

περαιωθεὶς) Bg. rexit hoc v. non modo cum pr. ἀπὸ, sed etiam cum sq. ἐς, ut Sch. „ἀπὸ Βρ. εἰς Γαλ. transmittens e Br. in Galliam“ deserto P., qui ἐς τ. ἀ. Γαλ. copulat cum sq. v. ἐστρ., sumto ἐς non proprio sensu, de motu in locum, sed, ut Lat. syn. ad, de quiete in loco, pro ἐν, i. iuxta s. propter, qua de vi cf. ad Luc. 2, 568. N. 11. cum Bud. C. 1460, 52. sqq. et Abr. Dl. Th. p. 418. i. Et hanc rectionem respiciens Glossator Ms., substituerit vulgato v. ἐστρατοπ. suum syn., quod cum aliqua praep. frequentius occurrit, ut infra dabimus, et ap. Nostr. est quoque cum pr. syn. ἐπὶ, ut vulg. στρατοπεδεύειν cum variis praep., v. Bud. C. 971, 51. sqq., ubi cum ἐν, ut ap. Dion. H. S. T. 1, 52, e. 252, 16. 303, 22. it. cum παρὰ 192, 7. 343, 12., it. cum περὶ 364, 11. it cum ἐπὶ 561, 8., etiam cum adv. χωρὶς 308, 38. 343, 19. it. cum οὐ μακρὰν ἀπὸ — 419, 16.; hic quidem sensu manente eodem in vulg. interpunctione, at meliore futura rectione in Bg. ratione, dum v. περ. requirere videtur cum ἀπὸ termino uno etiam alterum, et facile ad v. ἐστρ. suppleri potest adv. ἐκεῖ, saepe oppressum.

ἔπεμψε) P. contraxit omnia, omisso etiam πάντα, ubi severior Bg., praeter expletum gen. pron. αὐτῶν ad ἡγ., quod monere poterat, pr. ἔθνη esse iterum pro provinciis. Mox τὰ in Ms. exciderit ob viciniratem, quanquam alibi vi eiectum, sequente καὶ intervallo, ubi Bg. e P. iterum opprimit, qui deinde cum eodem in τρ., ignorante Stp. Th. hunc usum militarem

καὶ οἱ μ. πεισθ) Liberum P. in rel. sequitur Bg. ad sensum in v. πεισθ., cf. 3, 5, 8., non item in adv. ἐλ., quod dat hic non modo, ut alibi, per syn. abl., sed simul cum pron. et adi., pro notione affinis subst., repertum non per Indd., sed in L. Ern. („perniciose, cum tua pernicie“ quod Lat. primum et Sch. tenuit,) tum ad adi. neutr. ὀλέθριον (quod solum Stp. Th. novit, cf. supra ad 1, 8, 10. e. cum Suid.) ap. Schol. Soph. Ai. v. 402. et denique ap. G. Th. in Lat. adv. illo pernic., quod, ib.

ὀλεθρίως [f]. ὕστερον γὰρ ἐκολάσθησαν. ὅσοι δὲ οὐκ ἐπίστευσαν [t], εὐτυχῶς μᾶλλον γνόντες, ἢ εὐβούλως, ἐσώθησαν. ἡ γὰρ ἀπόβασις [u] καὶ ἡ [x]

rentes, miserunt, suo magno
4. malo: (postea enim puniti sunt:) qui vero non obtemperarunt, felici potius consilio quam prudenti, incolumes eva-

f) In Ms. Ba. loco signorum parenthesis ab ὅσ. — ἐκολ. cola sunt. *Mart.* Parenthesis non erat in A. al., sed in Stp. rel. t) Ms. Ba. ἐπέστειλαν v. N. u) Ms. Ba. ἀπόφασις mendose, ut 2, 9, 4. in Par. x) Articulum vitiose omittunt Basa. Ox. et Par. a.

cum aliis verbis positum, Noster fortassis respexit. In sq. v. ἐκολ. liberior etiam P.

ὅσοι — ἐπίστευσ.) Num forte ἐπείσθησαν? *Stroth.* Sed Leisn. in m. Ox. „l. ἐπείθοντο“ quorum primum propius est ad litteras vulg., ut et Ms. novum verbum, corrigendum illud in ἐπέστειλαν, quod respiciat syn. pr. ἔπεμψαν, ut cum pr. pass. πεισθ. quoad sensum convenire debeat activum vulg. ἐπισ., quod, ista notione non repertum, nescio an tolerarit Bg., cum nihil Notae dederit, sed aliquod v. privum syn. pro phrasi P., qui adeo saltem non habuit lectionem Ms. novam. Contrarium quidem ἀπιστεῖν pro non obsequi tenebat Stp. Th.

εὐτυχῶς) feliciori, *quam* prudentiori *consilio* s. decreto *inito.* γινώσκειν est censere, decernere, statuere. Hoc probat Barn. ad Eur. Dan. v. 43. p. 441. *Leisn.*

Qui cum Sch. in γν., de notione recte statuens, cf. cum adv. aliquo Is. Pan. Mor. p. 99. i. et Dem. 48, 7. sine Ind., cui add. 133, 8. 228, 5. 244, 25. 300, 12. Rs. Or. V. 6. 8. And. Thuc. cum Bauer. Or. Xen. Bach. Mor. et Z., cuius Cyr. add. 1, 3, 6. et 17. Dion. H. S. T. 1. ad Luc. 2, 586. N. 82. Obs. N. T. Kypk. 2, 429. Loesn. p. 170. cum Krbs. Ind. et Vig. p. 226. i., hic ut suppleam pron. τοῦτο s. οὕτω, per severiora Lat. *feliciter* magis *statuentes* ita, *quam prudenter* s. *consulte*, cum P. reddente Stp. Th. 3, 1453. D. in εὐτ., (quo de cf. Ind. Xen. M. S. Z. sed sine Ind. Dem. 538, 21. ἐμαυτὸν — σωφρόνως, μᾶλλον δ' εὐτυχῶς, οἴομαι βεβουλεῦσθαι,) sed 1, 768. E. εὐβ. sine ullo exemplo, quod modo reperi ap. Abr. ad Aesch. 1, 458. sq. e Choëph. v. 693., ut εὐβουλότατα pro adv. in Geop., hic non bene vertente Ind. Sb. „felici *consilio*“ propter oppos. pr. εὐτυχ.

ἡ γὰρ ἀποβ.) Liv. 21, 10. (m.) *vicerunt ergo dii homines que, et id, de quo verbis ambigebatur, uter populus fedus* rupisset, *eventus* belli, *velut aequus iudex, unde ius stabat, ei victoriam dedit.* Fortunam belli et eventum modo aequum iudicem faciunt auctores, modo iniquum. Herodianus hic inique diiudicata fuisse utrorumque consilia innuit, quum ea a fortuna diiudicata fuisse ait. Nam qui Albino miserunt auxilia, fecerunt, quod officium et fides Albino debita requirebat. Ius ergo ab illis stetit. Sed non fortuna ab illis stetit, quia puniti sunt. *Leisn.* (qui in sententiam notarat ad m. Ox. etiam haec „Ovid. Her. 2, 85. Cic. p. Rabir. 1. Plaut. Pseud. 2, 3, 11. Cic. ad Att. 9, 8.“) i. e. per se dici non potuisset, quisnam bene, quis male sentiret; utrum ille, qui Albini, an ille qui Severi partibus faveret optimo consilio usus esset; sed finito

τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν. ἀφικομένης δὲ τῆς τοῦ Σεβήρου δυνάμεως εἰς τὴν Γαλλίαν, γεγόνασι μέν τινες ἀκροβολισμοὶ καθ' ἕτερα χωρία y)· ἡ δὲ τε-

ferunt. nam eventus et fortuna belli utrorumque consilium 5. diiudicavit. Cum ergo pervenissent Severi copiae in Galliam, extiterunt quidem aliquae velitationes utrobique:

y) Hic punctum in A. rel. v. N.

bello, fortuna quae se comitem adiunxerat Severo, dubitare non passa est, quin ii meliorem sententiam amplecterentur, qui aut Severo, aut saltem non Albino faverent. Hanc esse horum verborum sententiam, ex eorum ad τὸ ἢ εὐβούλως relatione apparet. *Stroth.*

Variatur partim in sententia cum 3, 4, 9. κρινεῖ τῆς τύχης διακρινούσης τὸν βασιλέα, hic sumendo tum copiam syn. in subst. simul cum adiuncto τοῦ πολ. cf. 1, 1, 5. m., tum verbum simpl. ἐκρ. loco compositi, tum denique ad hoc v. alium casum, non pers., sed rei, γνωμ., unde facilis sententia nascitur, *eventus*, id, quod factum est post illorum vel gratificationem, vel recusationem, *atque adeo* nominatim *fortuna* belli *pugnarum* que *utrorumque* consilia *decrevit*, definiit, indicavit, utrum essent prudentia, an imprudentia, dum clades Albini declaravit, stulta fuisse, sed victoria Severi, fuisse meliora, quia obsequium erga Albinum fuit noxium et a Severo vindicatum, sed recusatio salutaris et a Severo compensata, s. fecit, ut de utrorumque consiliis iudicari posset, recta, an stulta essent; reddente Stp. Th. cum Bg. in τ. 3, 1450. A. e. sed cum P. in κρ. 2, 423. G. m. cum alia lect. e memoria „ἡ γ. ἀ. καὶ τυχ. λ.“ sine altero articulo, ut in Var. L., sed tamen sub Lat. *decernere*, quo de v. laud. ad 3, 4, 9.

ἀφικ. δὲ) Hoc δὲ Bg. pro δὴ iterum, cf. 2, 15, 5., manente P. in sensu vulgari aeque bene, quia transitur ad novam rem.

ἀκροβολ.) Recte hanc vocem reddidit Pol. *leves* ac *velitares pugnae*, est enim id, quod nos *Scharmüzel* appellamus. Sic eadem utitur noster infra c. 14. συμβολαὶ καὶ ἀκροβ. πολλάκις ἐγένοντο. Luculentissime haec significatio apparet ex Dion. H. Ant. R. 3, 52. κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ὀκνηρῶς εἶχον ἑκάτεροι πάσαις ἀποκινδυνεῦσαι ταῖς δυνάμεσι, — ἀκροβολισμοὺς δὲ οἱ ψιλοὶ παρ' ἑκατέρων συνεχεῖς ἐποιοῦντο et l. 9. c. 16. ὡς' ἠναγκάσθη, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀπολέσας, μηκέτι χωρεῖν ὁμόσε τοῖς πολεμίοις· ἀλλ' — ἀκροβολισμοῖς καὶ ψιλῶν συμπλοκαῖς διαφέρειν ἔγνω τὸν πόλεμον. Haud satis recte igitur interpretatus sum hanc vocem in Eclogis ad Luc. Timona. *Stroth.*

Pro P. brevius Sch. „*pugnae velitares*“ cum Stp. Th. aliunde, ap. quem et P. sine numeris et Lat. Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.,) cf. Graev. Th. T. 10. Salm. de re mil. R. p. 1405. Suid. cum Hes. it. Ind. Thuc. Diod. S. Dion. H. Polb. Ios. 1, 64, 7. ἐγένοντο ἀκρ. et 4, 35, 9: i., sed in propriam notionem ad Luc. 1, 159. N. 42. et ad Onos. p. 77. N. 6. cum Ind. Adiuncta vero καθ' ἑτ. χ., omissa a P., reddit Bg. (ap. G. Th. ἑκατέρως. ἑκατέρωθι, utrinque“) quasi legerit ἑκάτερα, pro *ad* alia *loca*, i. pagos s. urbes, relata ad sq. Λουγ.

ἡ δὲ τελ.) Respicit ἡ τελ. sequentia subst. μάχη, συμβολή. Alioqui, si

λευταίῳ [2] περὶ Λουγδοῦνον, μεγάλην πόλιν καὶ εὐδαίμονα, ἐν ᾗ κατακλείσας ἑαυτὸν ὁ Ἀλβῖνος ἔμενε [a], τὸν δὲ στρατὸν εἰς [b] τὴν μάχην ἐξέπεμψε. γενομένης δὲ συμβολῆς

sed postrema pugna fuit apud Lugdunum, magnam urbem et opulentam: in qua includens se ipsum Albinus mansit, exercitum autem ad pugnam misit. Orto autem atroci

2) τελευταῖα sic cum circumfl. Bs. 2. L. al. a) Ms. Ba. colon, ut punctum A. cum Bs. 2. b) Ms. Ba. ἐς cf. 1, 11, 9., nihil tamen novans paulo ante §. 5.

ad praecedens referretur, scribendum fuisset οἱ δὲ τελευταῖοι. Porro, qui pro *Lugduno* in Gryph. edit. et hic et §. 16. *Londinum* reponendum censuit, parum vidit. Nam in Gallia, non in Britannia, commissum esse hoc proelium, cum Herodianus ipse hic (§. 5. et 2.) declarat, tum alii confirmant. Et quamquam Latini scriptores in urbis nomine variant, dum Spartianus (in Sev. c. 11, i. p. 666. e. ubi v. N. Cas.) ad *Tinurtium* pugnatum tradit, Capitolinus (in Alb. c. 12. i. p. 701.) ap. *Lugdunum*: Dionis tamen epitome scrupulum omnem eximit, dum et Lugduni simul et Rhodani mentionem facit, (p. 1260. l. 51. p. sq. l. 21. ὁ δὲ δὴ ἀγὼν — πρὸς τῷ Λουγδούνῳ — ἐγένετο, ad quae Fabr. §. 25. colligit, pugnam factam esse ap. *Tiburtium* s. *Tinurtium*, locum non procul Lugduno.) *Sylb.* Quae urbs tunc temporis caput Galliae erat. Adscribere liceat Eusebii de ea testimonium Hist. eccl. 5, 1. Γαλλίας μητροπόλεις — Λούγδουνος καὶ Βίεννα λ. Idem ex eodem affert Nicephorus H. E. l. 4. c. 16. Perperam vero ab his scribitur Λούγδουνος, neque satis recte a Strab. l. 4. haud longe ab in. p. m. 168. et 183. ac Ptolemaeo l. 2. c. 9. dicitur Λουγδοῦνον penultima acuta. Stp. Byz. effert Λούγδουνα numero plur. (sed et Λούγδουνος ib., v. N.) *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. „sc. μάχη, (et ad Ms. Bg.) supplet μάχη“ quod subst. latet in pt. ἀγ. alius sexus, per genus synthesis, ubi et e pr. v. plur. repetendum est v. numeri sing. γέγονε, per numeri enallagen; unde post χωρ. comma modo valeat, cf. in accentum nostrum in adi. τελ. fem. Ind. Dem. et Ael. V. h., sed Sb. Ind. Lat. v. *Lugdun.* de alia scriptura Ἀλβῖνος — νικηθεὶς ἐν Λουγδούνῳ παρὰ τοῦ Σευήρου ex Eutr. Met. 8, 10, 9, sed e Cod. Pal. Λουγδούνῳ e Xiph. s. Dion. C. l. l., et Ind. Gr., „latino accentu etiam A. et Bss“ hinc, ubi consensus est edd. et tacite quoque Mss., alium illum Λούγδουνον tenente solum Cell. n. o a. 1, 174. c. ex Strab. cum Sch. „Stp. περὶ πολ. effert Λούγδουνα, quod est fem. s. neutr. plur. rel.“ ubi Bg. e P. ad εὐδ. ubi et Stp. habet aliunde, sed de pers., pro dives, ut explicat G. Th. cum exemplo de *civitate et urbe*, cf. 2, 7, 15. 3, 1, 10. cum Xen. Ἀνβ. sine Ind. 4, 7, 19. πολ. μεγάλην κ. εὐδ.

ἐν ᾗ λ.) Omissum a P. κατ. restituit et Sch. „quum *se* tenuisset *clausae* urbis *moenibus*“ (qui et inde servat Lat. severum ad ἐξεπ., sed eundem deserit in) συμβ. *conflictu* vehemente *facto*, κρ. valido *confl.* „recte comparante Sb. Ind.“ c. i. 9. pr. μάχην“ cum variet modo Noster, cf. Ind. Xen. Hell. et Ἀνβ., sed in re videatur discedere a Dione, qui Albinum ipsum interfuisse huic pugnae perhibet 1260. 51. et 54. καρτερῶς — ἀμφότεροι τῷ πολέμῳ λ.

καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον [c] μὲν ἰσόῤῥοπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη. καὶ γὰρ οἱ Βρεττανοὶ ἀνδρείᾳ τε καὶ θυμῷ φονικῷ οὐδὲν τῶν Ἰλλυριῶν ἀπολείπονται. γενναίων οὖν στρατῶν μαχομένων, οὐ θατέρων [d] ῥᾳδία ἦν ἡ τροπή. ὡς δέ τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, οὐ πρὸς

proelio, diu quidem aequalis mansit utrisque victoriae fortuna. etenim Britanni fortitudine et furore sanguinario nihil Illyricianis concedunt.
7. Validis igitur exercitibus pugnantibus, neutrorum facilis erat in fugam versio.
8. Atque ut quidam historici tunc

c) ἐπιπλεῖστον sic una voce in edd. A. al. cf. 3, 4, 10. 1, 15, 13. d) Ms. Ba. οὐδετέρων λ. sed Ms. Ve. οὐθ' ἑτέρων λ. tum edd. A. cum Par. 2. οὐδατέρων, v. N.

ἰσόῤῥοπος) Leisn. ad m. Ox. „ἀντίῤῥοπος Xen. Oec. 3, 15." ubi Ind. Z. „idem ac ἰσόῤῥοπος" partim e P. reddente hic Bg., cf. 1, 11, 5., sed ex eodem negligente gradum ad ἐ. πλ., cf. 1, 12, 6., et severiore ad sqq., ubi in τύχῃ cum τ. νικ. Noster saltem ex analog., (nihil etiam ferente G. Th., sed Stp. Th. 3. 1450. A. e. servante Lat. P. cum additamento,) sed priora per variationem cum 3, 2, 19. μαχ. καρτ. γενομ.

καὶ γὰρ — οὐδ.) Leisn. ad m. Ox. de ἀπολ. „O. M. V. IV. p. 214." ubi Sb. Ind. „inferiores sunt" sed Bg. e P., cf. 3, 4, 3., a quo in φ. θ. discedit et Sch. „*animo* caedis *avido*" ubi Noster iterum modo ad analog., ferente tantum Sb. Ind. simile ex Eutr. Met. 10, 1, 5. τῆς φονικῆς θρασύτητος, sanguinariam *temeritatem*.

οὐ θατέρων) Fortasse rectius οὐθετέρων s. οὐδετέρων. *Sylb.* Leg. οὐδετέρων. *Reisk.* non opus est codicis emendatione οὐθ. ἑτέρων. *Stroth.*

Sb. Ind. „pro οὐθετέρων s. οὐδετέρων, *neutrorum*" de more ipsius dubio, qui in utraque coniectura confirmatur quidem a Mss., sed ubi tamen subesse potest etiam opera Glossatoris, quanquam et contra statui licet, confusa esse α et ε iterum, ut de divisis iunctis ve vocibus ambiguum aeque iudicium est, quia in Ms. Ba. cognoscere possumus seriem Mss. unam omnium, sed relictam eam rursus in Ms. Ve. Ego reperi tantum simile quid ad Suid. 1, 691. N. 1. οὐδὲ θατέρα λυπτὸν λ., verum e coniectura sola, praeterea vero (extra illa ad 3, 3. 2.) in adiectivum θάτερος aliquid ap. Suid. cum Hes., per Indd. Dem., cui add. 14, 9. Thuc. cum Abr. Dl. Xen. Cyr., Lyco. Eur. Barn. Harl. Chr. P. v. θατερ., sed in v. ἑτερ. Ael. V. h. cum Aes. Fa. Hs., porro ad Luc. 3, 569. N. 16. e. ad Valck. Eur. Hipp. p. 201. 1. C. 243. 1. B. et ad Thom. M. p. 120. cum Herodi. Gramm. p. 432.

ὡς δέ τινες) v. praesertim Dion. qui et ipse tali cautione utitur in exitu Albini memorando, λέγω γὰρ οὐχ ὅσα ὁ Σεβῆρος ἔγραψεν, ἀλλ' ὅσα ἀληθῶς ἐγένετο, *non enim refero, quae Severus scripsit, sed rem, sicut vere gesta est, exsequor.* Tali delectu veluti sale condienda est pragmatica historia. *Boecl.* Observa diligentiam historici discernendi vera a falsis, simulque causas indagandi, cur alii vera, alii falsa tradere studuerint, v. Cort. ad Sal. Cat. 22, 4. *Leisn.*

χάριν, ἀλλὰ πρὸς ἀλήθειαν λέγοντες, πολύ τι ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου στρατοῦ [e], καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο [f] Σεβῆρος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός [g], ὡς φυγεῖν τε [h] αὐτὸν

tradiderunt, non ad gratiam, sed ad fidem loquentes, multo superior fuit acies Albiniani exercitus, qua in parte stabat Severus et qui circa ipsum erat exercitus: ut et fugerit

e) Colon Ms. Ba., ut punctum A. cum Bs. 2. f) Ms. Ba. τέτακτο ὁ στρ., quocum facit Ms. Vi. in addito articulo altero etiam ob sq. alterum, hic ut per se exciderit a pr. το. Sed de abiecto augmento altero Ms. Ba. cf. 1, 13, 15. m. g) Colon Stp. et rel. h) Ms. Ba. φ. τὸ λ. cum accentu, cf. 2, 8, 16. e.

Qui et in m. Ox. ad τῶν „sc. συγγραψάντων" pro quo et valeat subst. συγγραφέων, a Bg., fere e P., statim expletum, reperiente me λέγειν πρὸς χάριν, praeter illa Exc. ad 1, 1, 3. i., quoque ap. Aes. Fa. Hs. et ap. Cic. in Lael. s. 91. s. c. 25. i. hominum, *ad* voluntatem *loquentium* omnia, *nihil* ad *veritatem*, sed praeterea ad m. Ox. notante Leisn. ad λεγ., „scribentes" ubi et procedit Lat. illud ante ad Dion. locum *referre*, pro syn. pr. ἱστορ., cf. Gs. Th. 124, 24. sqq., memoriter tenente Stp. Th. 4, 348. B. „ἀλλ' ἐς ἀλήθειαν" sine Vs., sed Bg. e P. Lat. ad δὲ, pro τὸ, iterum.

πολύ τι λ.) Fortasse rectius τοῦ Ἀλβινείου στρατοῦ, *Albiniani* exercitus. *Sylb.* Sed ap. Nostr. frequentes sunt tales gen. duplices, qui deinde in affine adi. converti possunt, quod et Bg. fecerit, non tam corrigens ad voluntatem Sb., quam libere dans ad sensum, quia cum Mss. etiam P. servat formam vulg., quem sequitur Bg. in oppresso τι, non item in rel., notante Leisn. in m. Ox. ad φαλ. „forte *ala*" quod procedit hic, ubi componitur simul cum subst. στρατ., ut de parte modo sumatur, quod et *cornu* dr., et diserte in hac pugna memoratur a Dion. C. p. 1260., ad cuius §. 29. putat Fabricius, illum repugnare Nostro, quia dicat, *sinistrum* cornu *Albini* victum esse ac fusum. Atqui hic ap. Nostr. cogitari potest *dextrum*, quod et ille scribit deinde l. 67. vicisse sic, ut Severus succurrens tamen nihil proficeret.

καθ' ὃ μερ.) Praeter libera P., dedit Sch. in v. τατ. „κ. ὃ μέρος στρατοῦ ἐτ. *qua* parte *exercitus* ordine *collocatus* erat *Severus*" ex etymo nimis, sed Stp. Th. 3, 1252. D. e. sub solo Lat. *colloco* sine Vs., ignorans in pass. commodum Bg. e consequenti, qui et omissum a P. membrum sq. restituit cum supplemento particip. v. subst. ὢν, cf. de contracta oratione Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e.

ὡς φυγ.) Spartian. in Sev. c. 11. (i. p. 606. e.) *multis* interim *varie gestis in* Gallia, *primo* ap. *Trinurtium* contra *Albinum* felicissime *pugnavit* Severus, *quum quidem ingens* periculum *equi* casu *adiit, ita, ut* mortuus *ictu* plumbeae *crederetur, ita, ut alius iam paene imperator ab exercitu* deligeretur. *Boecl.*

Ad quae Spart. in N. Cas. „quod nec Dio praetermittit, nec Herodi., qui etiam addit, Severum *paludamento* imperatorio *abiecto* aliquamdiu latuisse. Tunc nempe creditus est ictu plumbeae mortuus, quod ait Spart." Sed ad Dion. 1261, 95. sqq. αὐτὸς τὸν ἵππον ἀποβαλὼν

καὶ τοῦ ἵππου ἐκπεσεῖν[i], ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικὴν, λαθεῖν. ἤδη δὲ διωκόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὴ νενικηκότων, ἐπιφανῆναι Λαῖτον, στρατηγὸν ὄντα Σεβήρου, σὺν τῷ στρατῷ,

ipse et ab equo deciderit, sed abiecto paludamento latuerit. 9. Iamque persequentibus ac paeana canentibus Britannis, quasi scilicet vicissent, supervenisse Laetum ducem Severi cum exercitu, cui prae-

i) Colon in Stp. rel. et punctum in A. al.

κινδύνευσε. ὡς δὲ εἶδε φεύγοντας πάντας τοὺς ἑαυτοῦ, τὴν χλαμύδα περιῤῥηξάμενος λ. Fabric. §. 31. „vide, quam diversa sit de eadem re fama, aut quam contrarium sit partium studium! Nam Herodianus abiecta veste *regia* se abdidisse scribit," vertente Bg. e P. τὴν χλ. β. non ita severe, omisso adi., cum ipse G. Th., in Bg. habens solum Gr. χλ., tamen et subiecerit loca cum adi. nostro *imperatoria paludamenta*, quod adeo olim restituetur in Vs., cf. Stp. Th. 4, 534. B. e. hinc „*abiecta* chlamyde *regia* s. *imperatorio* paludamento" Graev. Th. T. VI. Ferrar. de re vest. p. 861. B. „*paludamentum* chlamydem purpuream graeci scriptores verterunt, — *regiam chlamydem* appellat Herodi. — ἀποῤῥ. — βασ. Nam regum chlamydes purpureae" Poll. 5, 18. *pallium*, sed 7, 46. *chlamys*, Fi. de vir. L. N. T. Prol. 3. p. 15. et supra ad 1, 5, 14. e. 1, 14, 16. ut in rem de abiecto in fuga cultu, ne agnoscendi facultas esset, exempla alia in Ind. Flor. v. *insignia*, sed in formulam ἐκπεσ. τ. ἵπ. (ubi Bg. e P. sed G. Th. severius *decidere equo* et *ex* equo,) Hel. 1, 1147. N. 4. et Luc. 1, 279. l. 12. cum Ind. Hom. v. ἐκπεσ. sed sic physice de re Xen. Sy. et sine Ind. Ael. V. h. 1, 10. cum Abr. Dl. Th. p. 248. i.

παιανιζόντων) Schol. Arist. ad Plut. 636. παιὰν μὲν ὕμνος ἐστὶν εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου δεινοῦ· καὶ παιανίζειν ῥῆμα ἀπὸ τούτου, τὸ παιᾶνα ᾄδειν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παύω παυάν καὶ παιάν. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Obs. Misc. V. 11, p. 278." quod verbum, omissum in Bg. Vs. haud dubie incuria scribae, cum et monstrasset P. libere conversum, restituimus per phrasin, a Bg. ipso adhibitam infra, nihil variantibus hic libris in vocali, cf. Thuc. 158, 77. ἐπαιάνιζον — ὡς νενικηκότες, *paeana canebant*, tanquam *victores*, ubi v. Var. L. cum N. 76. it. 36, 60. 264, 68. 294, 16. 398, 84. (475, 43. 497, 93.) ad Herdt. 273, 21. cum Ind. Diod. S. 1, 553. N. 55. p. sq. N. 5. ad Dion. C. p. 576. ad Max. Tyr. p. 622. Stanl. ad Aesch. s. c. Theb. v. 274. ad Luc. 1, 849. N. 26. Harl. Dem. p. Cor. p. 547. N. 30. cum Schol. Dem. Rs. Or. V. 2. p. 65. e. it. V. 10. p. 538. l. 16. Cup. Obs. p. 4. sqq. et 8. m. Carpz. Par. Sr. p. 474. i. Thom. M. p. 670. L. Tim. p. 146. Suid. 3, 65. 68. m. sq. Hes. 2, 837. i. 840. m. cum Ind. Sb., Fi. Axioch. et Aesch., Xen. Z. Bach. et Ἀνβ. it. Zos. Cell. et Thuc. Var. L.

ἐπιφανῆναι) cf. Dion. C. 1261, 7. et supra 1, 12, 12. e, ex Stp. Th., ubi P. servari potuit.

οὐ ἦρχεν, ἀκμῆτί τε[k] ὄντι, καὶ ἔξω μάχης γεγονότι. διαβάλλουσι δὲ αὐτὸν, ὡς καραδοκήσαντα τὴν ἀπόβασιν τῆς μάχης, καὶ ἑκόντα βραδύναντα[l]· τὸν δὲ ὑφ' ἑαυτῷ στρατὸν ἀκμῆτα τηρήσαντα, τὴν ἀρχὴν ἑαυτῷ μνώμενον, τότε ἐπιφανῆναι[m],

erat, recenti, qui extra pu-
10. gnam fuerat. Criminan-
tur autem ipsum, quasi ex-
pectasset eventum puguae ac
de industria cessasset: copias
autem, quae sub ipso essent,
recentes servantem, imperi-
um captantem, tunc superve-

k) Ms. Ba. ἀκμῆτι τὲ λ. modo discedens in accentu, cf. 3, 6, 19. l) Punctum A. al., v. N. m) Hoc comma diserte in Ms. Ba. cum A. al., neglectum in Stp. rel.

ἀκμῆτι) Paulo post (§. 12.) dicit νεαρὸν στρατὸν, it. (§. 14.) δύναμιν οὐ προηγωνισμένην. *Steph.*

Leisn. in m. Ox. „v. Sylb. ad Pausan. V, 15, (et separatim ad calcem.) pro ἀκμῆτι vel paulo post pro ἀκμῆτα legi posset etiam ἀκμηνῷ vel ἀκμηνόν. ἀκμὴς est infractus, nullo labore domabilis, ἀκμηνὸς vero vigens, vegetus" tenente me ex Stp. Th. 2, 49. D. m., praeter nostrum locum e P., ib. C. m. ἀκμῆτες sine subst. cum oppos. κεκμηκότων, ut ap. Luc. et Dion. H. S. Ind. T. 1., ubi et oppos. cum subst. 117, 25. προςπεσόντες ἀνθρώποις μεμοχθηκόσιν, αὐτοὶ ἀκμῆται ὄντες, per syn. nostro, ut Ind. Hom. ἀκμῆτες κεκμηκότας ἄνδρας, sed rursus ap. Dion. H. l. l. 572, 1. ἀκμήτην δύναμιν, recentibus *copiis*, ad quam analog. Noster dederit cum syn. subst. στρ., sequente Sch. etymon Stp. per Lat. Bg. e P. „ex α priv. et κάμνω, *fatigor*, recenti, *praeliis* nondum *defatigato*, exercitu" cf. Suid. et Hes. it. ad Onos. p. 47. N. 19, recte comparante Stp. loca Nostri, qui et hic quasi explic. quandam subiicit, ob quam causam forte Bg. omisit copulam καὶ, secus ac P., unde tamen olim restituemus, quia copula valet quoque in explicando et adiuncta parte aliqua explicante, ubi Noster ad analog. rursus, et in Vs. erit severius *extra* pugnam *versato*.

ὡς καραδοκ.) Similes sententias v. ad Herdt. 583, 81. 649, 77. Diod. S. 1, 405, l. 4. 1, 415. l. 80. cum Ind. Dion. H. S. T. 1., sed in verbum Ind. Polb., etiam ib. in v. ἀποδεχ. e., Luc. Dion. C. cum Poll. 2, 41. N. 75. Suid. 1, 686. i. 2, 241. e. Hes. 1, 145. e. 2, 1124. e. Tim. L. p. 111, Phil. p. 766. D. m. Ios. 1, 852. f. 5. i. 904. l. 9. 2, 286. c. 5. i. 318. f. 5. l. 6. 376. f. 5. e. Zos. 5, 15, 5. 5, 45, 3., tenente me tantum e Lat. ap. G. Th. eventum *pugnae*, sed Stp. Th. in f. ἐκ. saltem Latina syn. illi Bg. e P., qua de notione, pro sciens, volens, cf. Obs. M. Nov. T. 3. p. 12. Caeterum post βραδ. contraxit P. Nostri scripta, eiecto δὲ, et facto commate, quod et procedit, quia unum v. διαβ., omnia regens deinceps posita, habet hic simul iunctas rectiones, quae alias singulae modo occurrunt, ut sit cum ὡς et participio, inde ab ὡς ad βραδ., verum et cum inf. et accus., τηρήσαντα δὲ — ἐπιφ., ubi P. omittit membrum τὸν ὑφ' ἑ. στρατὸν, quod Bg. reddit, expleto part. ὄντα, servans idem participium μνωμ., a Nostro positum post aliud participium, a quo pendet, cf. 2, 15, 3. θαρῥ., dum P. statim exprimit notionem causae, et Noster leviter variat cum 2, 9, 14., cf. 2, 7, 11.

Digitized by Google

ὅτι ἔμαθε τὸν Σεβῆρον πεπτωκότα. πιστοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις [n]. ὕστερον γὰρ ὁ Σεβῆρος, μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας αὐτοῦ στρατηγοὺς [o] μεγάλως ἠμείψατο, τὸν δὲ Λαῖτον μόνον, ὡς εἰκὸς, μνη-

niſſe, cum intelligeret, Seve-
11. rum cecidiſſe. Confirmat autem criminationem hanc eventus. Poſtea enim Severus, omnibus ex ſententia geſtis, cum viveret ſecuram vitam, caeteros quidem omnes ſuos duces magnifice remuneratus eſt, Laetum autem ſolum, ſuc-

n) Ms. Ba. ἀπόφασις, ut §. 4. m. o) Mss. Ba. et Vi. πάντας στρατ. αὐτοῦ μεγ. ut pron. αὐτ. per lenem etiam in edd. A. al., v. N.

ὅτι ἔμαθε) Contra Dion (1261, 10.) ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἐπικρατέστερα τὰ τοῦ Σεβήρου γενόμενα, προσεπελάβετο τοῦ ἔργου. In hoc vero cum Herodiano conſentit, quod Laetum, quamdiu aequo Marte pugnatum eſt, ſubſtitiſſe narrat, quaſi occaſionem captaret imperii ad ſe transferendi. *Oxon.*

Cf. ib. l. 7. et in ſq. τὸν Σεβ. πεπτ. ſupra §. 8. e. τοῦ ἵππου ἐκπεσεῖν, qui genitivus huc repetendus cum pr. ἐκ τοῦ ἵπ., ponente Noſtro forſan hoc verbum ambiguum, et de iis poſitum, qui in pugna cadunt caeſi, cf. 1, 11. 5., de induſtria ſic abſolute, quia per nuntium, *cecidiſſe* Severum, Laetus deceptus eſſe poteſt ad ſpem imperii, impulſusque ad opitulandum Severianis, credens, caeſum eſſe Severum, quem adveniens videbat tamen modo cecidiſſe ex equo innoxie.

πιστοῦται) Pronomen ταύτην, omiſſum in Ms. Bg., reſtitui e P. obliquo. In v. πιστ. Sch. partim e P. „*approbat* ſuſpicionem *eventus* ſ. *credibilem fidem* facit *calumniae*“ quod poſtr. forte ductum e Sb. „fidem *criminationi* facit *eventus*“ ſequente Stp. Th. 3, 146. C. e. Lat. P., ſed vincente Bg. perſpicuitate, qui in ſqq. ad μετὰ λ. partim e P., mutat pr. μετὰ cum inf. in ablativos conſqq. „quia hi pares ſunt enunciationi per particulas *cum* ſ. *poſtquam*, in quas per ſe reſolvi licet μετὰ cum inf., dum ſervat P. tamen copulam ſq. καὶ, retinente Stp. Th. 2, 1442. B. omnia P., praeter libere adiectum adv. *mox*, cf. 3, 5, 10., ut eiusdem adi. ad ſq. formulam omittit recte ib. 855. e. „*in* ſecuritate *agitare*, curis vacuam vitam ducere“ ubi Noſter ſaltem ad analog., infra varians per ἀμερίμνως βιοῦν, unde hic dediſſem, *poſtquam* omnia *feliciter* exegiſſet, *ac* verſaretur *in* ſecuritate *vitae* ſ. *ſecura vita*, quia Lat. *eſſe* in *vita* aliud ſignificat, cf. G. Th. 642, 102. et 1053, 50. At in ſq. adv. μεγ. (cf. 2, 3, 17.) Lat. Bg. ap. Stp. Th. aliunde, ſed a Noſtro cum v. ἀμ. per variationem cum 2, 8, 15. poſitum e peculiari ratione. Tum in Mss. alius primo ordo in pron. (laevior quidem una ex parte, ſed e logica modo ratione ortus, cum exquiſitius ſtet ante ſubſt. genitivus ille pronominis, a P. oppreſſus,) tum ſpiritus alius, ut ſaepe, ſervante Bg. aſperum ob v. ἠμ.

ὡς εἰκὸς) Haec verba cum μνησ. Herodianum iunxiſſe puto, et intellexiſſe *ut veriſimile eſt*, non *ut par fuit*, ſicut vertit Pol. *Steph.* Et quidem, ut negaret poſtea, ſuo iuſſu interfectum. Spartian. Sev. 15. (c.

σιωπήσας διεχρήσατο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐγένετο. τότε δ' οὖν [p], ὡς προείρηται, τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ τῷ [q] στρατῷ, οἱ μὲν τοῦ Σεβήρου ἐπερρώσθησαν, τὸν δὲ [r] Σεβῆρον τοῦ ἵππου ἐπι-

12. censens, ut videtur, interemit. Sed haec quidem posterius facta sunt: tunc autem, ut dictum est, Laeto superveniente cum recenti exercitu, Severiani quidem invaluerunt, Severumque equo imposue-

p) Ms. Ba. τότε δὴ, ὡς λ. v. N. q) Ms. Ba. νεαρῷ στρατ. v. N. r) Ms. Ba. τόν τε σεβ. v. N.

p. 615. e.) *denique quum occisi essent nonnulli, Severus se excusabat, et post eorum mortem negabat fieri se iussisse, quod factum est; quod de Laeto praecipue Marius Maximus dicit.* Quo de more principum diximus aliquid ad Tac. 1, A. 6. annot. 3. et 7. Excusat istam caedem Laeti Herodianus. Nisi tamen illud ὡς εἰκὸς ad confirmationem potius causae s. propositi Severiani, quam ad approbationem referamus. Interpretatio esset, *solum Laetum*, haud dubie *memor* proditionis *et* iniuriae, *occidit*. Quamquam, si de Laeti voluntate constitit, nihil causae est, quin merito interfectus credatur Herodiano. *Boecl.* Causam longe aliam assignat Dio (1264, 20) *ἀπέκτεινε — τὸν Λαῖτον, ὅτι δὲ φρόνημα εἶχε, καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο. (καὶ τούτου τὸν φόνον, διότι οὐκ εἶχε φανερὰν αἰτίαν, εἰ μὴ τὸν φθόνον τοῖς στρατιώταις προσῆπτε.) Oxon.*

Illam formulam ὡς εἰκὸς, sc. ἐστὶ, Bg. e Stp. ratione posuit post v. μνησ., liberius reddens, sed eodem sensu cum Stp., qui in Th. non tenet formulam Bg., cf. Suid. 2, 772. i. ad Ael. V. h. 3, 19. e cum Ind., it. Xen. Bach. Ἀνβ. et Cyr., cui add. 1, 2, 6. 11. et in criticam partem ad Diod. S. 1, 662. N. 95., sed Dem. syn. οἷον εἰκ. 995, 16. sine Ind. et Stp. Th., ubi modo plur. οἷα εἰκ., quo de cf. Ind. Dion. C., huc spectante eodem Stp. Th. in μν. 2, 958. C. sine Vs. et Bg. Lat., quod ap. G. Th. „de eo, qui laesus irascitur" cf. Suid. Mis. Obs. A. V. 4 p. 292. Palm. Ex. p. 667. e. ad Corn. 8, 3. 3. ed. Stav. Ind. Sb. Thuc. Dion. H. Xen. Hell. et Ἀνβ. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. 8. And. et Dem., cui add. 290, 11. 1464, 19. cum Harl. p. Cor. p. 247. e. it. Phil. p. 749. Fi.

τότε δ' οὖν) Ms., iam supra tentans δ' οὖν 2, 9, 5., hic, praeter plenum δὲ, ut alibi, removet οὖν cum P. et Bg., cf. 3, 5, 12. sed in v. τῷ στρ. formula ex articulo intra adi. et subst. cum proxime nihil Ms. novasset §. 2. m. πάντα τὰ γ. ἔθνη, it. 3, 6, 17. e. et 19. i., cumque adeo pro vulgari forma obtrusisset articulum 2, 3, 9. i. 2, 5, 8. m., hic tamen (ubi restituimus totum hoc membrum a P. omissum, et simul in Ms. Bg., in cuius marg monuit Leisn. „desunt quaedam") eundem eiicit, vel e glossa ad variandum, vel e lapsu scribae ob pr ῳ simile; variantibus eodem modo libris alias etiam, cf. ad Luc. 3, 420. N. 48., ut Noster in sq. v. privo ἐπερρ. variat pro phrasi 3, 3, 13. ἐπιρρωσθεὶς τὰς ψυχὰς ὁ στρατὸς, ubi privum Nostri sic dedimus e Thuc. 447, 48., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. ap. G. Th. „robur ac firmitatem acquirere" hic *animi*.

τὸν δὲ — τοῦ ἵπ.) Genitivus pendet a praep. ἐπὶ, qua cum alias haud

βίβασαν, καὶ τὴν χλαμύδα
περιέθεσαν. οἱ δὲ τοῦ Ἀλβίνου,
οἰόμενοι ἤδη νενικηκέναι, καὶ
ἀτακτότεροι εὑρεθέντες, αἰφνι-
δίως [s] αὐτοῖς ἐπιπεσούσης [t]
γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμέ-
νης δυνάμεως, ἐπ' ὀλίγον ἀν-

runt ac paludamentum cir-
13. cumdederunt; Albiniani
autem putantes iam se vicisse,
et tumultuosiores inventi, su-
bito in ipsos impetum faciente
valida, quae nondum pugna-
verat, multitudine, paulis-

s) Ms. Ba. αἰφνηδίως cf. 3, 5, 8. et

t) Ms. Ba. ἐπεισπεσούσης v. N.

zaro iungi solet, cum de motu sermo fit, v. Viger. c. 9. sect. 4. §. 9. Dicitur alias ἐπιβιβάζειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον. *Stroth.*

Deserto P., reddit Bg. e Sch. cum Ind. Sb. et Stp. Th. aliunde, ubi est modo cum pr. εἰς et ἐπὶ cum acc., cf. Ind. Sb. Diod. S., sed e Nostri rectione ap. Abr. Dl. Th. p. 558. m. ex Aristid., tropice tamen „δόξαν, ἧς ἐπιβιβάζει σε — ὁ θεός“ sine Vs., cf. de ἐπὶ cum gen. pro acc. 1, 3, 2. e., ut de Ms. τὲ pro δὲ 2, 13, 12., consentiente hic P., etiam Bg. per syn. severius, et forte confula hic, ut alias, utr. voce, cum intra relata, οἱ μὲν et οἱ δὲ, melius τὲ cohaereat cum sq. καὶ, ut tamen contra rel. Mss. duos nondum sit aliquid novandum, retinente vulg. quoque Step. Th. in v. sq. περ. i. 3, 1507. e. „equo imposuerunt, et chlamydem *ei* circumposuerunt s. circumdederunt, induerunt“ addito pron. αὐτῷ, sed absolute sic iterum ap. Ios. 2, 275. f. 8. m. τὴν ἐσθῆτα περιτιθέντες, cum *sacra* veste *induentes*; quibus milites simul testificabantur fidem suam in Severum, respiciente huc forte Spanh. de pr. et u. n. T. 2. p. 632. m., „alium quoque inter Severi numos citat Savolus, *fidei exercitus Gall. Lugd.* qui nempe exercitus a partibus Severi contra Albinum in Gallia, ac, ut id ab Herodiano traditur, prope Lugdunum, prostrati ac caesi fuerit.“

ἀτακτότ.) P. deserit quoque Sch. „confusiores“ praeoptante Stp. Th. aliunde 3, 1259. de militibus Lat. *inordinati* s. *incompositi*, quorum prius severius, cf. G Th., ubi nihil in Bg. hoc sensu, nec ap. Liv. Ind.

ἐπιπεσούσ.) Ms. aliud syn. compos., apud Nostrum non deinde occurrens, convenit tamen cum eius usu talium compos., ut ἐπεισέρχεσθαι ἐπεισπηδᾷν etc., variantque alias quoque praep. ἐπὶ et ἐπεις, cf. Plut. Krg. p. 83. N. 54., ut novum v. usurpant alii Gr., cf. Ind. Luc. cum 3, 323. N. 66. et Xen. Cyr. it. Eur. Rhes. v. 448., etiam alibi obtrudentibus nostris Mss. exquisitiora pro vulgaribus. Ad sqq. deserit Bg. Lat. P., secutus partim Sch. in „πρ. *manus* militum, *quae* nondum *pugnaverat*, s. *certamine* nondum *lassata*“ quae postr. sunt ex Ind. Sb., ut pr. partim e Stp. Th. „quae *antea* non *pugnaverat*“ sensum exprimente P., cf. §. 10. m. ἀκμ., sed libere addente aliquod adv. ad sq. v. ἀντ., ubi Bg. ignorat Stp. Th., cf. cum adv. quodam Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 420. i. Luc. D'Orv. Ch. p. 623. e. Phil. p. 748. F. m., reddente Bg. ad sq. v. εἶκ. e Sch., ubi Stp. Th. non tenet locum similem de pugnantibus, qui loco et campo abeunt, non amplius resistentes, cf. Ind. Thuc. ex 312, 20.

τισχύντας, εἶξαν. τροπῆς τε καρτερᾶς γενομένης, ἐδίωξαν αὐτοὺς φονεύοντες οἱ Σεβήρου, μέχρις οὗ ἐς τὴν πόλιν ἐσέβαλον u. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν ἑκατέρωθεν ἀνῃρημένων ἢ ἁλόντων, ὡς ἕκαστος ἐβουλήθη x τῶν

14. per obnixi cesserunt: fugaque vehementi facta, persecuti sunt ipsos Severiani occidentes, donec in urbem intra-
15. runt. Numerum quidem utrinque caesorum aut captorum, ut quisque voluit, illius

u) ἐσέβαλλον A. al., v. N. x) Ms. Ba. ἠβουλήθη v. N.

καρτερᾶς) In hoc adi. cum subst. τρ. Noster ad analog. saltem, ubi P. deserit et Sch. „magna clade" restituto a nobis part. φον., quod Bg. Vs. non tenebat, sed P. liberius, qui mansit in tempore v. ἐσέβ. vulgato, pro quo quatundam edd. imperfectum est de solenni permutatione, cf. 3, 2, 19. 1, 15, 6. m., ubi Sch. post Vs. P. „quid si transitive accipiatur? ut eos in urbem compulerunt" quae notio, requirens suppletum pron. casum quartum αὐτοὺς, non reperta est de pers. ap. Stp. Th., ubi contra altera, supplendo nominativo pron. αὐτοὶ, οἱ τοῦ Ἀλβίνου, in nostro et affini v. εἰσβ., tum e Bg. ratione, h. e. simpl. sensu, tum per secundariam cogitationem, pro celeriter intrare s. irruere, et hic salutis s. perfugii causa, ubi ego statuerim ellipsin pron. acc. ἑαυτοὺς, vel aliis in locis sing. ἑαυτὸν, qua de tacetur ad L. Bos. et Vig., cf. totam Nostri formulam εἰς τ. πόλ. εἰσβ. ap. Diod. S. 1, 294. l. 13. urbem ingreditur, it. ap. Pal. Fi., sed per Lat. Bg. saltem Ind. Xen. Ἀνβ., tum in notionem hanc Hes. 1, 1117, c. Bud. C. 606. 33. sed et in aliam Suid. 2, 32. m. ad Thom. M. p. 279. cum N. 1. Ind. Sb. Thuc. cum Gs. Chr. et Abr. Dl. Ael. V. h. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. Lys. Dem. Polb. Geop. et de med. Poll.

τὸ μ. ο. πλῆθ.) Occisorum numerum Historicorum nemo, quod sciam, rite subduxit. Dio enim indefinitum ponit (1261, 13. ἡ δὲ δύναμις ἡ τῶν Ῥωμαίων ἰσχυρῶς ἔπταισεν,) ἅτε ἀμφοτέρωθεν ἀναριθμήτων πεσόντων, uti et Capit. (in Alb. c. 9. m. p. 696. e.) innumeris suorum caesis, plurimis fugatis, multis (etiam) deditis Albinus fugit. Oxon.

Nec ad Anglos ap. Heyn. H. 4, 1048. m. aliquid definitum, quorsum et pertinent Nostri sqq. ὡς ἕκ. λ. ubi, cum inconstanter dedisset Ms. 2, 13, 13. e. ἐδυν. pro ἠδυν. sed 3, 2, 11. ἠδυν. pro ἐδυν., porro in nostro v. ἐβουλ. 1, 13, 1. e. 1, 17, 3. m. nihil novasset, nunc tamen duplex iterum illud augmentum praefert, fortassis ex opinione illa, quam exserit quoque Suid. 2, 40. m. ἠβουλόμην, ὡς Ἀττικώτερον, ἐβουλόμην δὲ πολλοί, it. Moer. p. 175., ubi N. nihil contra, at ipse Thomas M. p. 258. cum N., dum utraque forma recta habetur diversis locis, etiam interdum sine Var. L., tum ap. Thuc. 98, 26. 100, 12. 160, 54. tum ap. Dem., praeter alia loca multa, ἐβουλόμην 375, 5. sed mox l. 7. ἠβούλεσθε, et 395, 21. ἠβουλόμην, it. 1179, 7. ἐβούλετο, sed l. 17. ἠβούλετο, it. 13, 24. 312, 1. ἠβουλόμεθα, sed 307, 4. ἐβουλόμεθα, it. ἠβούλεσθε 260, 5. 285, 16. 598, 5. sed ἐβούλεσθε 387, 16 et pr. l. ἠδύνασθε, it. 62, 16. 26. ἠβούλοντο, sed l. 19. ἐβούλετο et l. 23. ἠβούλετο, it. ἐβουλήθη 543, 22. 656, 14. 1224, 25. sed ἠβουλήθη 354, 24. 444, 1. 446, 14. 865, 27. etc., ut ἠβουλήθην 1402,

τότε συγγραψάντων, ἱστόρησεν. οἱ δὲ [y] τοῦ Σεβήρου, τήν τε πόλιν [z] Λουγδοῦνον διαρπάσαντες [a] καὶ ἐμπρήσαντες, τόν τε Ἀλβῖνον συλλαβόντες, καὶ τῆς [b] κεφαλῆς ἀφελόντες, κομίσαντες αὐτὴν τῷ Σεβήρῳ,

aetatis scriptores tradidere. 16. Severiani autem, cum urbem Lugdunum diripuissent et incendissent, Albinumque comprehendissent et capite truncassent, idque tulissent Severo; duo maxima erexe-

y) Nihil variat Ms. Ba. *Mart.* nec Ms. rel. in οἵ τε τοῦ Σ. vulg. omnium edd., v. N. z) Ms. Ba τήν τε λουγδ. abest πόλιν. *Mart.* v. N. a) Ms. Ba. διαρπάσαντες, τόν τε Ἀλβ. v. N. b) τῆς omissus artic. in Ox.

3., ἠβουλήθημεν 1176, 5. 1389, 5. ἠβουλήθητε 182, 5. 8. et ἠβουλήθησαν 491, 25. 687, pen. per hanc formam tantum; hoc post verbum interpungente Bg., quia deseruit genitivum τῶν λ., ab ἐκ. pendentem, relato illo simul ad v. ἱσ., secus ac P., unde tamen formulam τῶν τ. συγγ. servat, tractans participium cum adv., ut adv. intra articulum et subst., cf. 1, 14, 10. m., dum Noster variat cum huius cap. §. 8. i., expresso hic part. συγγρ., *numerum — ut* quisque *voluit* tunc *de his* scribentium, *tradidit*, s. *ut* quisque *voluit* illius aetatis *scriptorum.*

οἵ τε τοῦ Σεβ.) Scribo *οἱ δὲ τοῦ Σ. Steph.* Forte *οἱ δὲ τοῦ Σεβ. Reisk.* Recte, puto, ut δὲ respondeat prioris §. μὲν, ac sqq. separet distinguatque magis, quam τὲ, quod potius in continuando adhibetur; unde hic, vel contra Mss., δὲ dedi statim, secutus sensum et Bg. quoque Vs., cum que saepe duo ista confundantur, quo et respexerit Sb. Ind. „τὲ pro δὲ" non hic Ingg. obsecutis Stephano; sed P. *mox* arguente τὲ vulgatum, pro deinde, qui et cum Ms. Ba. consentit in omisso subst. πολ., quod per se abesse potest, cum iam adfuerit §. 5., ubi, primum mentione incidente loci, lectores solent moneri de talibus nominibus, quae notio iis subiecta sit, sed ut aeque retineatur, quia cum Bg. agnoscunt quoque Mss. rel. et saepe id subst. adiicitur in loco, iam satis noto.

διαρπασ.) Ob hoc particip. (ubi cogitabimus, quod Noster reticet, Severianos occupasse antea urbem, in quam irruisse eos simul cum fugientibus scribunt Angli ap. Heyn. H. 4, 1048. m., nescio unde, nisi forte e §. 4.) exciderunt in Ms Ba. καὶ ἐμπρ. propter eosdem fines, ut alibi, cum serventur ista a Mss. rel. et P., iunganturque etiam 3, 3, 5. e. sq. it. 1, 10, 4. e., assequente Bg. in sq. ἀφ. rectionem cum acc. pers. et gen. rei, ignoratam in act. hoc a Stp. Th., sed solennem in med., ad quam analog., etiam iudice Sb. Ind., Noster scripserit. In sq. κομ. addit Bg. copulam τὲ e P., quae per se exciderit post τες simile, sed nec desideretur, sumtis participiis sine copula, quae a se pendeant, factoque commate in pr. membro sic, καὶ, τῆς κεφ. ἀφ., κομισ., et, cum *capite* privassent, *ferentes id* rel., quae ratio procedit et in Bg. resolutis particip., in rem utramque consentiente Dione partim, tum in συλλαβ. 1261, 21. ὁ δὲ Ἀλβῖνος καταφυγὼν ἐς οἰκίαν τινὰ, πρὸς τῷ Ροδανῷ κειμένην, ἑαυτὸν ἀπέκτεινε, tum in κεφ. λ. paulo post, ἰδὼν δ' οὖν (ὁ Σεβῆρος) τὸ σῶμα αὐτοῦ, — τὸ μὲν ἄλλο ῥιφῆναι ἐκέλευσε, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐς τὴν Ῥώμην πέμψας ἀνεσταύρωσεν, ad quem §. 37. Fabr. „minus accurate

Digitized by Google

δισσὰ καὶ μέγιστα ἤγειραν τρόπαια [c], τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ δ' [d] ὑπ' ἄρκτῳ [e]· ὡς μηδὲν ταῖς [f] Σεβήρου μάχαις ἢ νίκαις παραβάλλεσθαι, μήτε πλήθει δυνάμεως, μήτε ἐθνῶν

runt tropaea, alterum in oriente, alterum sub septen-
17. trione. Ita, ut nihil sit cum Severi praeliis et victoriis comparandum, neque multitudine copiarum, neque

c) Ms. Ba. τρόπαια· τὸ μὲν, ἐν ἀνατολῇ· ut post τρ. punctum in A. al. it. post μὲν comma in A. d) Ms. Ba. δὲ, ut in A. al. cf. §. 12. e) Hic punctum Ms. Bg. etiam in Bc. 2., pro colo Stp. rel., sed aliarum commate, v. N. f) ταῖς τοῦ Σεβ. una Pat., v. N.

Herodianus 3, 7, 16. caput tantum Albini abscissum ad Severum allatum esse scribit. Rectius cum Dione Spartianus (in Sev. c. 11, e. p. 607. e.) et Capit. (in Alb. c. 9. m. p. 696. e. it. p. sq. i.) corpus eius, vel ipsum potius semivivum ad Severum testantur apportatum "

δισσὰ καὶ μ.) Bg. e P. omiserit καὶ intra adi. duo, ut in aliis supra, cf. 1, 14, 2., ut super ὑπ' ἄ. 2, 9, 17., innuente Nostro hic forte Galliam potius, ubi victoria parta, quam Britanniam, cum imitatione quadam Luc. 2, 84. l. 54. ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας, τὸ δὲ τῆς ἀεραμαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν, sed me relinquente hic Stp. colon, quamvis comma, alibi ante ὡς in iudicio Nostri delectum, etiam procedat, quia h. l. cum prioribus haec §. non habet coniunctionem necessariam, cf. 1, 14, 16. e. Sed ap. Beg. 2, 690. ad numum Severi, ubi eques hostem prosternit, dubitatur, sitne Albinus, an Parthus.

ὡς μηδὲν) Hic est campus Politicorum comparandis cum Severo Iuliis, Augustis, Mariis. Neque desunt sane rationes validae, per quas Iulii et Augusti gesta praeferri Severianis mereantur. An enim Nigrum, Albinum, Iulianum praeferemus Brutis, Cassiis, Pompeiis, Antoniis, quorum maximas opes Augustus debilitavit? Sed Herodianus τρεῖς βασιλέας, tres imperatores, a Severo oppressos praecipue miratur, et in eo praecipuum praecellentiae talis momentum constituit. Nam caetera de *copiarum* et *pugnarum numero*, de *nationum motu*, de *itineribus*, multum disceptationis admittent, si quis accuratae comparationis examen ingrediatur; quod hac vice nostri non est instituti. *Boecl.*

Etiam Leisn. in marg. et textu Ox. 2. addiderat articulum τοῦ, fortassis e Pat. ed., in quam venit, nescio quo auctore, sed sine necessitate, cum Noster in addendo omittendove articulo variet, cf. §. 12. sq. οἱ — τοῦ Σ. et οἱ — τοῦ 'Αλβ., sed §. 14. οἱ Σεβήρου, it. §. 9. in. στρατηγὸν — Σεβήρου et §. 18. αἱ Καίσαρος, cf. 3, 3, 9.

παραβάλλεσθαι) Forte παραβαλέσθαι. Subaudi δεῖν vel εἶναι ἄξιον. *Reisk.* De ellipsi quidem tali aliqua post ὡς, pro ὥστε, cum inf., concedi potest hic, non item ubique alias, cf. vel loca illa ad Vig. p. 541. a. e, nec moneate quid tale L. Bos Ell. p. 413 sqq. Sed vel cum hac ellipsi nihil novandum in v. παρ. tempore, etsi per se confunduntur duplices illae et simplices, cum et praesens tum valeat, nec contextus requirat praeteritum s. perfectum, ubi Sch. „ut *nihil* conferri *possit* eius *proeliis* aut *multitudine*" et ipse instituens aliam ellipsin verbi δύνασθαι, dum

κινήσεσιν, ἀριθμῷ τε παρατάξεων, ὁδοιπορίας τε μήκει καὶ τάχει. μεγάλαι μὲν γὰρ [g] αἱ Καίσαρος πρὸς Πομπήϊον ἑκατέρωθεν στρατοπέδων Ῥωμαϊκῶν [h] μάχαι, καὶ αὖ τοῦ [i] Σεβαστοῦ πρὸς Ἀντώνιον ἢ τοὺς

gentium motibus, neque numero pugnarum itinerumque
18. longitudine et celeritate. Nam magnae quidem Caesaris adversus Pompeium, utrinque exercituum Romanorum pugnae, et Augusti adversus An-

g) Ms. Ba. γὰρ καὶ αἱ Καισ. v. N. h) Ms. Ba. et Vi. μάχαι ῥωμαϊκῶν καὶ Α. v. N. i) Sic unae Ing., pro αὐτοῦ Σ. rel., v. N.

alio inclinat P., sed aeque recte ad sensum, atque adeo ad secundam pers. praesentis activi, cf. 1, 10, 12. e., ut in ἐθν. κιν. ad 1, 1, 5. e. it. 2, 15, 11. in παρατ., ubi similiter cum μαχ., aliter, quam P., discedente etiam Bg. in τε post ὁρ., reperito μὴ e pr.

μεγάλαι) A Ms. additum καὶ, ut alibi, hic, non comparens ap. P., excidere per se potuit intra γὰρ et αἱ, sumendum vel sine relatione, pro *etiam* s. *quoque*, ut Severi, vel ut pertineat ad sq. καὶ, pro *tum — tum*, et, cum desit in Mss. rel., saltem in Var. L. propagandum est. Sed altera res Mss. duorum, reperienda quoque in P., per transpositum subst. aut adi., ne concurrant genitivi eiusdem numeri, est quidem exquisitioris ordinis ac laevitatis etiam maioris, sed tamen contra Ms. tertium; unde appareat violentia, cum et vulgatus ordo habeat bene, et nostri Mss. saepe obtrudant exquisita. Caeterum observandus hic usus subst. μάχαι cum duplici genitivo pers. Καισ. et στρατ., servatus a Bg., modo ut comma in eius Ms. appareret post Πομπ., vix necessarium, ubi brevitas quaedam in dicendo videtur, adiuvanda supplemento alicuius participii, v. c. ὄντων, vel mutato gen. in dat. cum pr. σὺν Ῥωμαϊκοῖς ἐκ. στρατοπέδοις, quo reddat ablativus P.

αὐτοῦ Σεβ.) Scribo αὖ τοῦ Σ. *Steph.* Sed Sch. in αὐτὸς „interdum cum emphasi, (subiectis sine Vs. hinc) αὐτοῦ Σεβ., ubi Stp. nimis argute corrigit αὖ τοῦ, *iterum*" sed Leisn. non modo in m. Ox. „l. αὖ του (sed quoque in m. Bg. Ms.) legit αὖ τοῦ" quod sit verosimile, quia non expressit pron. Lat. *ipsius*, quod Sch. in mente habuit, pro *etiam adeo*, non hic satis commodum, cum non sit transitus a minori ad maiorem, sed saltem a pari s. magno ad parem, a Iul Caesare ad Augustum, ubi melius est αὖ, Lat. *rursus* s. *porro*, in continuando addendoque simili valens aeque, ac in contrario, quo posteriori sensu alibi usurpatur, ut hic in priori, saepe id, sequente quodam articulo simul, confusum cum pron. αὐτὸς, e serie Mss. omnium una, cf. Thuc. 272, 86. Koen. ad Greg. p 6. N. 18. Cornar. Ecl. p. 9. Rsk. ad Polb. p. 134. m. Krb. ad Plut. de aud. poët. p. 145. et Xen. Hier. 1, 38., ut nihil me, statim edentem de voluntate Stp., moretur consensus Mss. in lectione vulg., nec articulus τοῦ, additus hic, secus ac in Καισ. ante, cum variare iterum potuerit Noster, cf. §. 17. i., nihil certi edicente P. per suum *item*, quia sic aeque expresserit καὶ omissum.

Πομπηΐου παῖδας, εἴ τε τὶ [k] πρότερον Σύλλᾳ [l] ἢ Μαρίῳ ἐν ἐμφυλίοις καὶ Ῥωμαϊκαῖς μάχαις, ἢ ἄλλοις πέπρακται. ἕνα δὲ ἄνδρα τρεῖς καθελόντα βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, καὶ

tonium aut etiam Pompeii filios: et quae antea a Sylla aut
Mario in civilibus proeliis
19. aut aliis gesta sunt; sed
qui vir unus tres deleverit
principes, imperium iam

k) Ms. Ba. παῖδας· ἔτι τὸ προτ. quorum haec sunt quoque ἔτι τε in Ms. Vi., v. N. l) Ms. Ba. Σύλλα de more suo, cf. 1, 8, 6.

εἴ τε τὶ) Ms. primum colon, in Ms. Bg. quoque comparens, pro commate edd. per se procedit, quia nova verborum incipit rectio, et prior orationis series a Nostro deseritur, post fem. μεγάλαι — μάχαι, sc. εἰσὶ, posito membro per neutrum εἴ τε τὶ — πέπρακται, ubi adeo pr. e sexu fem. repetendum edi. neutrum sic fere, μέγα τέ ἐστιν, εἴ τι πρ. λ., simul que adeo v. subst. numeri sing. e pr. plur εἰσὶ oppresso. Sed alterum Mss novatum in εἴ τι est subtilius, quam 2, 15, 14. e., cum hic non modo turbetur rectio prior, sed et sensus adeo, quia ἔτι non convenit contextui ac verbo πέπρακται cum dativis pers., in qua formula contra pronomen τὶ necessarium est; reddente Bg. lectionem vulg., servatam illam etiam a tertio Ms., liberius quidem per plur. e P., sed ad sensum tamen per pron. syn., cf. 2, 13, 17. et 3, 4, 16., confundente librario hic literas plures simul ει et ε, tum ε et ι, it. ι et ε, quarum posteriores saepe confusas habuimus, at primas in simili causa 1, 13, 16. i., confusionem prodente etiam consensu Mss. tel. in vulgata.

ἄλλοις πεπρ.) Leisn. in m. Ox. „Pol. leg. ἄλλαις, (correcta simul P. Vs. sic) *et quae antea a Sylla Mario* que *aut* aliis, *civilibus* externis *que proeliis gesta sunt*“ ubi recte ostenditur ordo verborum, ut ἢ ἄλλοις cohaereat cum pr. Σύλλᾳ ἢ Μαρίῳ, subintellecto subst. ἀνδράσι s. ἀνθρώποις, quae Noster divulsit a v. communi πεπρ., interiectis, quae pertinerent proxime ad priores duumviros, ἐν ἐμφ. κ. Ῥ. μαχ., quorum unum modo ἐμφ. expressit Bg. e P., non a me hic per versionem statim correctus, cum de eius mente non mihi satis constaret, an non cum P. faceret in ἀλλ., quia lector potest istius *aliis* aeque ad propius *proeliis* referre, ac ad remota *Sylla* aut *Mario*; ad quam ambiguitatem cavendam dedissem, repetita Lat. praepositione, *in* civilibus *et* Romanis *proeliis*, aut *ab* aliis *gesta sunt*, ubi Ῥωμ. a Nostro per explicationem adiunctum, et ἄλλοις innuuntur non Romani homines, sed v. c. Graeci, ut Alexander M., aut alii bellatores; unde olim Bg. Vs. sic potius a nobis restituetur.

ἕνα δὲ) Periodus membrorum transpositione perturbata videtur, et tali quodam modo restituenda, ἕνα δὲ ἄνδρα, τοῦ τε ἐν Ῥώμῃ στρατοῦ σοφίᾳ περιγενέσθαι, καὶ τρεῖς βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας, καθῃρηκέναι, τὸν μὲν, ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ ὄντα, τὸν δὲ, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ κρατοῦντα πάλαι, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων βασιλέα κληθέντα, τὸν δὲ et quae sequuntur. Is enim membrorum ordo et aptam structurae habet cohaerentiam, et cum ipsa historia congruit. Itaque latini quoque textus membra sic disponenda et interpretanda erunt, *sed qui unus vir Romanum exercitum calliditate circumvenerit, tres* que *imperatores, iam rerum potientes, convulserit, unam*

τοῦ μὲν ἐν Ῥώμῃ ϛρατοῦ σοφίᾳ περιγενέσθαι, καὶ τὸν ὄντα ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ καθηρηκέ-

poſſidentes, dum illius quidem urbanum militem calliditate circumvenit, ipſum autem conſtitutum in impera-

quidem, palatium iam tenentem, alterum, *iam dudum oriente potitum, imperatoremque a Romanis appellatum, tertium* etc. *Sylb.* ordo horum verborum non turbandus eſt, ut Sb. vult. *Stroth.*

Quoniam in ſqq. demum ad lectionem conſtituendam ab Mss. aliquid affertur: ibi de tota periodo dicetur ſimul, cuius ordinem et P. tenet cum Bg., qui inde orationem obliquam e participio ἕνα λ. commutat cum pron. relat., deferens eundem in v. καθ., cf. 3, 4, 16., it. in ſq. v. κρ., cf. Stp. Th. v. i. aliunde, ubi licet ſumi ellipſin ſubſt. alicuius, ut τῆς ἀρχῆς ſ. τῶν πραγμάτων, quocum gen. habet Stp., ut ap. L. Boſ. Ell. p. 39. m. modo ſuppletur aliquis acc. Caeterum Bg. mutat ordinem in ἕνα — τρεῖς, in vicinia ponens numeralia, ut iuxta ſe ſtent oppoſita, cf. Schell. de ſtilo Ind. v. *contraria.*

καὶ τοῦ μὲν) Non notavit Leisn., quantum diſceſſerit hic Bg. non modo a P., ſed etiam a Gr. textu. Ac P. quidem expedierit ſe hic utcunque, membrum hoc incipiens per pron. rel. At Bg. duo praebet nova, primo membrum hocce inchoatum per particulam *dum*, quae proprie valet in participio et gen. conſq., in quos cum non veroſimile ſit, mutaſſe Bg. infinitivos Noſtri ſubiectos: pro καὶ videtur potius legiſſe ὡς cum inf., quam confuſionem tetigimus aliquoties ſupra, cf. 3, 2, 11. e. Unde ſane intelligas, a quo pendeant duo infinitivi περιγ. et καθηρ., non habentes alioqui cauſam idoneam, ut paulo poſt quoque cognoſcetur. Sed praeterea Bg. explicat articulum τοῦ per pron., ut referatur non ad ſq. ſubſt. ϛρατοῦ, ſed ad cogitatam perſonam, (quam triplicem indicarant Oxon. ſic „τὸν ὄντα Iulianum, τὸν δὲ Peſcennium Nigrum, — τὸν δὲ Clodium Albinum") ex quo Bg. conſequitur hoc, ut a τοῦ μὲν — καθηρ. de una tantum perſona ſit ſermo, et membrum illud e vulg. lect. καὶ τοῦ — περιγεν. non debeat cum Sb. transponi. Sed idem Bg. ſimul ſq. καὶ τὸν ὄντα corrigit in καὶ αὐτὸν ὄντα λ., quaſi αυ perierit ob pr. αι, quae deinde in Vs. libere exprimit, transpoſito pron. et καὶ in δὲ mutato; quae mihi ſunt audaciora, etſi probanti coniecturam illam de καὶ corrigendo in ὡς. Itaque malim ſic, ut τοῦ μὲν — cohaereat cum ϛρ. et de Praetorianis ſumatur, (ex liberrimo P. hic retinente Bg. pro ἐν Ῥώμῃ adiectivum *urbanum*, cum ſubſtituiſſet ἐν πόλει, per excellentiam intelligens, cf. 2, 4, 8., quocum variat Noſter hic, oppreſſo τῇ articulo ad Ῥωμ.) et hoc membrum τοῦ μὲν — περιγ. putetur adiectum, non ut ſumme neceſſarium, ſed tamen ſimul veniens in mentem, ubi de Iuliano cogites; qualia interſerta habuimus ſupra iam, notata in Ind. v. *adiuncta* Illud vero ſane apertum, ſumta noſtra aut Bg. ratione, poni hic a Noſtro hoc, ut Praetoriani ſint circumventi, exauctoratique ante caedem et interitum Iuliani, eum tamen ſupra narrarit 2, 13, 1. ſeqq. contrarium; unde hic quoddam fuerit Noſtri ὕϛερον πρότερον, aut ἁμάρτημα μνημονικὸν, qui in σοφ. περιγ. reſpicit 2, 13, 10. 2. 20., per analog. ſaltem iungens ſubſt. σοφ. cum v. περ., ubi Stp. Th. ignorat Lat. Bg. e P., ubi G. Th. Nr. 2. ſub notione pro *decipere* habet ſaltem ſyn. ſubſt. *dolo*

ναι, τὸν δὲ, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ κρατοῦντα πάντων m, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων βασιλέα κληθέντα n, τὸν δὲ, ἐν Καίσαρος

toria aula sustulit: qui alium porro in oriente omnia tenentem et a Romanis imperatorem appellatum, alium, Caesaris honore et auctoritate

m) Pro vulg. κρατ. πάλαι, Ms. Ba. κρατ. πάντων v. N. n) Ms. Ba. βασ. κληθέντα κρατοῦσι· τὸν λ. quorum colon est quoque post κληθ. in ed. Ox. Par. et Ed., sed inde depravatum punctum in Par. 2., v. N.

et *fraude*, sed in Bg. subst. vicinius verbum *calliditate — superare*. Caeterum ut in sq. exprimit Bg. particip. ὄντα, cf. 1, 8, 17. e., sic ad eiusdem Latt. addiderim, ex αὐτὸν δ' facile potuisse oriri vulg. καιτον, una serie primo scriptum, deinde vero separatum καὶ τὸν, omisso δ' ob pr. vel sq. literam similem; et quod Noster denique tribuit Severo, ut Iulianum sustulerit, similiter id non subtiliter capiendum, sed ut adventu suo ad urbem excitarit Senatum ad caedem Iuliani, cf. 2, 12, 6. sqq., atque adeo Severus per alios fecerit, quod dicitur fecisse ipse, quo et P. tendit.

τὸν δὲ) E P. sumit quidem Bg. aliquod syn. pronomen, it. syn. pro δὲ particulam, sed praeterea pron. relat. *qui* ex istius membro praecedente, cum potuerit pergere in sua rectione coepta per *dum*, quia huius membri ac sequentis τὸν δὲ duplex pendere potest adhuc e pr. inf. καθηγ. repetito, pro qua ratione Bg. quidem regit cum P. utrumque τὸν δὲ ad inferius part. χειρ., sed aliter agit (quo de paulo post) Codex Ba., qui hic quidem novitatem affert, πάντων pro πάλαι, quam videas iam in Bg. Vs. expressam vel sine Ms. ope, (cf. Fa. Aes. 72, 2. τὸν πάντων αὐτῶν κρ. Dem. 132, 1.) qui et infra 7, 10, 13. idem adv. corrigit in πάντας, dum facile confusa sunt ista, deinde nec locum habet commode vel P. *rursus*, (habentis in suo Cod. πάλιν, aut reddentis vulg. πάλαι utcunque,) vel illud vetus πάλαι, si vel maxime cum Sb. sumatur pro *iam dudum*, aut etiam de quovis praeterito tempore, nec diu praeterlapso, pro *prius*, f. pro superiori ἤδη, cf. Abr. Dl. Th. p. 353. e. it. Fi. Plat. Phaed. c. 27. i., quia hic alia res est, quam ante, ubi ἤδη cum v. κρατ. praemitti bene in universum potuit, hic facturum tautologiam inanem, et quia hic ad Severi comparationem non momentum facit magnum, quamdiu Niger orientem tenuerit, sed quo ambitu terrarum et hominum, qui cum potuerint voluerintve adiuvare ac sustinere multitudine atque fortitudine. Atqui supra dicebat ipse Noster, Nigrum tenuisse non modo Syriam 2, 7, 6., amplissimam tum ditionem, ib. §. 7., Syrosque faventes, §. 12. sqq. 2, 9, 12. e., sed et totam Asiam amicam 2, 8, 13. sqq., quantumvis Severus opes illas deprimeret ac rideret 2, 10, 13. sqq., et tamen, easdem timens, contra pararet exercitum quam maximum 2, 14, 12. sqq. propter id ipsum, quod sciret, totam Asiam Nigro favere §. 14., cf. 3, 1, 2., ubi §. 4. sqq. aliae Nigri copiae memorantur Asiaticae, it. 3, 2, 18. 3, 3, 3. 7. 3, 4, 1. sqq. Cum ergo lectio nova Ms. haberet cum fide hac historica etiam Bg. auctoritatem: statim suscepi eam, vel contra Mss. rel. Caeterum e P. „*alterum* que *iterum* in *oriente* rursus *gubernacula* rerum *tenentem*" non tam eliciam illa πάλιν — αὖ, aut τὸν δ' αὖ — πάλιν, quam potius, eum libere addidisse *iterum*, ut 3, 2, 19.

τιμῇ καὶ ἐξουσίᾳ γεγονότα, χειρωσάμενον ἀνδρείᾳ [o], οὐκ ἔστιν ἄλλον [p] ῥᾳδίως εἰπεῖν.

praeditum, subegerit fortitudine sua; non possumus alterum facile commemorare.

o) In Ms. Ba. duo haec vocab. χειρ. ἀνδρ. desunt. *Mart.* v. N. p) ἄλλο Mss. Ba. et Vi. mendose, sed sq. ῥαδ. sine iota Ox., cf. 3, 3, 2.

κληθέντα) Ms. Ba. infinitivus additus κρατῆσαι, non comparens in Mss. rel. ac P., pertineat ad pr. et sq. τὸν δὲ, quo cum acc. pers. fuerit hic pro *superasse* s. *vicisse*, de notione non ignorata a Stp. Th., possi que non modo excidisse post non dissimile pr. v. κληθ, verum et tolerari tertium in una eademque §. post κρατοῦντας — κρατοῦντα, per scribendi simplicitatem ac negligentiam gratam; quod malim, quam putare, esse alieno loco in textum exceptum e marg., ubi quis librarius pro pr. membri κρατοῦντα posuerit, ut τὸν δὲ secundum ac tertium haberet suum quoque inf., ut primum τὸν — καθῃρ. Quomodo autem consistat cum sq. χειρωσ. ἀνδρείᾳ, ibi videbimus, hic adiuncturi illud, quod Noster dicat h. l. Nigrum βασιλ. κληθέντα, supra non memoratum esse, sed modo, illum invocatum a Romae urbis incolis, ut adveniret suscepturus imperium 2, 7, 5. 8. 11. sq. 2, 8, 3. sq. 7., at a Syro exercitu, finita oratione, ad illum habita, et simul a collecta praesentique ibi plebe, appellatum imperatorem 2, 8, 9., et ad eum, tanquam ad imperatorem certum, ex Asia legatos missos, qui et ore et scriptis gratularentur ei imperium ib. §. 13. sq., ubi et §. 18. de Praetorianis, ad Romam urbem versantibus, modo, sperasse Nigrum, si reicirent Syrorum electionem, consensuros. Itaque cum Syri et Asiatici quidam populi tamen fuerint sub ditione Romana et provinciis Romanis addicti: ut sibi constet Noster, sumserim hic Ῥωμαίων de Romanis extra urbem in provinciis Syriae atque Asiae.

τὸν δὲ) P. deserit Bg. in his voculis, non item in sqq., ubi in formula γεγ. ἐν λ., ad analog. saltem efficta, valebant Lat. *constitutum* s. *versatum in* rel., aut resoluta ratio Sch. in τιμ. „*qui* in *Caesaris* honore *fuit*" respiciente Nostro ad 2, 15, 5. sqq., quocum variat, hic adiuncto subst. τιμ., per manifestum discrimen in v. ἐξ. pro potestate, ac τιμ. pro dignitate. Sed quod Ms. Ba. omittit membrum χειρωσ. ἀνδρ., secus ac Mss. rel. et P., librarii videtur esse vel lapsus, quanquam non satis patente causa, vel potius ingenium, cum non conciliarit cum pr. suo v. κρατῆσαι hoc membrum, mihi quidem tolerandum per Nostri reliquam copiam et abundantiam, in primis, quod adiunctum habet subst. ἀνδρ., magis definiens modum, tolerandum quoque in vicinia alius participii, quod concurrit eodem casu quidem, at diversa de pers. Horum ergo χειρ. unde pendeat, quaeritur. Tota Nostri periodus est inversa, et protasis quasi οὐκ ἐσ. ῥᾳδ., εἰπ. ἄλλ., ubi Ms. pronomen neutrum, vitiatum e confusis iterum ο et ον, non patitur reliqua series, cum sequatur participium masc. sexus καθελόντα, quod aut servatur post ἐστὶ cum inf. et acc., aut magis perspicue cum Bg. resolvitur per pron. relat., sed *non est* s. *licet* facile *dicere* (quod et ipsum cum Gr. adhibetur pro Bg. s. afferre, s. nominare) *alium* virum, *tollentem* unum *tres imperatores*, s. *alium* virum, *qui* unus *tres* sustulerit *imperatores*. Iam, post hoc participium καθελ., quod cohaeret cum pron. ἄλλον, non locum habere primo potest, de vulg. lectione, καὶ cum duobus inf. περιγ. et καθῃρ., sed cor-

τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ὁ Ἀλβῖνος ἐχρήσατο [q], πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τιμῆς [r].

Ὁ δὲ Σεβῆρος, θυμῷ καὶ

20. Exitum quidem talem Albinus habuit, parumper potitus pernicioso honore.

Severus autem furorem et

q) Colon in Ms. Ba. et mire τοι οὕτῳ ed. Bs. 1. L. at fine iota τοι οὕτω B. 2. R. r) In Ms. Ba. non est alia lectio. *Mart.* nec in A. et Bs.

rigendum est, ut diximus, illud καὶ in ὥστε. Tum utrumque τὸν δὲ pender, e lectione vulg., a pr. inf. καθῃρ., aut, e lectione Ms., primum τὸν δὲ cohaeret cum novo inf. κρατῆσαι, et ab hoc inf. pendet quoque postremum τὸν δὲ, et simul participium χειρ., tribus id modis resolvendum, vel per gerundii abl., vel per particulam *dum*, etc. vel denique in inf. per *et* copulam. Alioqui, non recepto illo Ms. inf. κρατῆσαι, referri debet illud particip. χειρ. ad remotum inf. καθῃρ., iisdem resolvendum modis. Sic quidem Nostri cogitandi series videtur haec, ut posuerit primo rem universe, ἴσα ἄνδρα τρεῖς καθελ. βασ., deinde vero etiam explicatius et nominatim, qui fuerint tres illi, praemisso obiter membro illo de Praetorianis, τοῦ μὲν — πειργ., in quo quidem explicandi genere valet illa particula ὥστε. Verum in ratione Bg. habemus duo membra praecipua, ἄνδρα τρεῖς καθελ. et τὸν δὲ primum secundumque cum χειρωσ., ubi primum membrum non modo tenet rem universe propositam, τρεῖς — κρατοῦντας, sed simul modum, quo primus imperator deletus, τοῦ μὲν — καθῃρ., at membrum alterum iterum, τὸν δὲ — χειρ. ἀνδρ., post tres ante universe positos, repetit duos per variationem, ut pro privo καθελ. sequatur formula χειρ. ἀνδρ., apta illa per se viris illis duobus, qui fortitudine ac bello subacti, ut primus unus Iulianus cum Praetorianis tantum astu et metu. Quae quidem cogitantibus diligentius de serie Nostri reperientur, me quidem liberum relinquente, utram rationem quis amplectatur, et in Nostri formulam οὐκ ἔστιν εἰπεῖν tenente quid modo e Luc. 3, 546. l. 41., ubi tamen absolute ponitur, *non est, quod* illud *dicamus*.

τέλει.) Bg. in μ. δὴ ut 2, 5, 16., perimente P. voculam utr., qui in sqq. liberior, in primis addito adv., cf. 2, 5, 12. i., ubi ad v. ἀπολ., pro Lat. Bg., ignorato a Stp. Th., procedebat quoque solenne *fruitus*, quanquam non tenet G. Th. cum subst. nostro, nec id cum adi. Nostri, qui ad analog. saltem iunxit.

θυμῷ) Thuc. 1, 130. (84, 84.) καὶ τῇ ὀργῇ (οὕτω) χαλεπῇ ἐχρῆτο (ἐς πάντας ὁμοίως, *iracundia* adeo *gravi* in *omnes* pariter *utebatur*,) Liv. 42, 9. (i. *consul*) qua *saevitia* (al. ferocia) animi *usus* (erat *in* Liguribus, *eandem* ad *non* parendum senatui *habuit*, quod v. est syn. prioris.) Verba nempe per χρῶμαι et *utor* et Latini et Graeci circumscribunt. *Leisn.*

Ut adeo hic phrasis stet pro privis v. θυμοῦσθαι et ὀργίζεσθαι, cf. 1, 13, 12., pro Gr. χρ. adhibentibus libere alia Lat. tum Bg., tum P., quae formula est et ap. Luc. 3, 153. l. 16. et ap. Xiph. S. 409, 1. de ipso nunc saeviente Severo, et in discrimen θυμ. et ὀργ. aliquid ap. Stp. Th. 1, 1597. F. Suic. Th. v. θ. L. N. T. Schw. L. Bos. ad N. T. Rom. 2, 8. p. 97. ad Luc. 1, 751. N. 82. Abr. Dl. Th. p. 266. m. Valck. diarr. post Hipp. p. 231. cum Suid. 2, 213. i., Nostro copulante syn., sed maius

ὀργῇ εὐθέως [f] πρὸς τοὺς ἐν Ῥώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρῆτο· καὶ πέμψας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλβίνου, δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι κελεύει· γράμμασί τε τῷ δήμῳ τὴν νίκην ἑαυτοῦ δηλώσας, ἐπὶ τέλει καὶ τοῦτο προσέθηκε [t], πεπομφέναι τὴν

iracundiam ſtatim in eius
Romae neceſſarios convertit:
2. ac miſſum caput Albini
publice cruci affigi iubet:
perque literas populo vi-
ctoriam ſuam ſignificans,
in fine et hoc addidit:
3. miſiſſe ſe caput eius publi-

f) In Ms. Ba. abeſt εὐθέως. *Mart.* v. N. t) In Ms. Ba. colon cum Ms. Bg., ut ante orationem alienam.

et minus, a Bg. bene expreſſa, omittente Ms. adv. ſine cauſa manifeſta, ut ſyn. εὐθὺς 3, 5, 6., a P. ſervatum cum rel. Mss.

τοὺς ἐν Ῥ. φιλ.) ἑνὸς δὲ καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν, nempe qui ab Albini partibus ſteterunt, θάνατον κατεψηφίσατο, (Dio p. 1262. e. ſ. Xiph. Sb. 409, 24. ſed demum poſt adventum Severi in urbem.) *Denique victo eo*, inquit Capitolinus (in Alb. c. 12, i. p. 701. i.) *plurimi Senatores a Severo interfecti ſunt, qui eius partium* (*vel*) *vere fuerant*, vel *eſſe* videbantur. *Oxon.*

ἀνασταυρ.) Aliquando ἀνασταυροῦν dr. non de hominis vivi ſupplicio, ſed de cadavere aut capite hominis vel decollati, vel alio ſupplicio extincti, quod ignominiae cauſa palo affixum in propatulo collocatur.“ Sunt haec Caſauboni verba in Exerc. ad Ann. Bar. 16, 77. ubi hic ipſe Herodiani locus cum aliis pluribus adducitur. Habemus etiam in Suet. Caeſare exemplum c. 74, ubi Caeſar *piratas iugulari prius iuſſit*, deinde *ſuffigi.* Addenda eſt rurſum Nota Caſauboniana. *Boecl.*

Ap. Caſ. ad Bar. p. 440. b. e. „Herodianus quoque de Severo πεμψ. ἀ. *mittens* caput *Albini* publice *palo* affigi *iubet*. Hic mos antiquiſſimus eſt“ cum et paulo ante eadem phraſi Lat. vertiſſet locum Dion. C., quem dedimus ad 3, 7, 16. m., hic P. deſerente Bg., cf. Ind. Sb., Dion. C. Polb. it. L. Boſ. ad Ebr. 6, 6. p. 241. Krb. Obſ. p. 375. m. Munth. p. 434. cum L. N. T., quorum Schw. hinc per Lat. Bg., ad Luc. 1, 186. N. 12.

γράμμασι) Etiam Dio 1262, 31. ἔτι μᾶλλον ἡμᾶς τε καὶ τὸν δῆμον, οἷς ἐπέστειλεν, ἐξεφόβησε, et Spart. in Sev. c. 11. p. 607. e. *Albini — caput abſcindi iuſſit, Romamque deferri, idque* literis *proſecutus eſt*, ad quae N. Caſ. „quarum argumentum paucis referunt Herodianus et Capitol.“ hic quidem in Albino c. 9. e. p. 697. i. *caput eius exciſum* pilo *circumtulit*, Romam *que* miſit, *literis* ad *ſenatum* datis, *quibus inſultabat, quod Albinum tantopere dilexiſſent, ut eius affines et fratrem praecipue ingenti honore cumularent*, mutante Bg. caſum ſubſt. γραμμ. in formulam διὰ γραμμάτων 2, 15, 4., ſed, ſecus ac P., manente in formula ἐπὶ τ., allata a Stp. Th. 3, 1370. E. aliunde, (quae non eſt ap. Luc. Ind.) non vero ſimul illa ſyn. ap. Euſeb. hiſt. eccl. Re. 1, 269. l. 24. πρὸς τῷ τέλει τοῦτον γράφων τὸν τρόπον, ſub *finem* ita *ſcribens*, nec tropice ἐπὶ τέλει φιλοσοφίας εἶναι, cf. Plat. Menex. Gottl. et in Bg. formulam Ovid. Me. 3, 368. *in fine loquendi*, cf. 1, 13, 11. e.

πεπομφ.) Inf. hunc novit aliunde Stp. Th. 3, 196. F. m., ſed hinc 1,

κεφαλὴν αὐτοῦ, δημοσίᾳ πε-ρίοπτον [u] ἀνασταυρωθῆναι κε-λεύσας· ἵνα αὐτὸς οἷόν περ	ce spectaculum cruci affigi iubentem, ut qualem osten-derit excandescentiam suam

u) Ms. Ba. περίοπτον· ἵνα οἷόνπερ καὶ φοβύνη ἐκείνους. καὶ τὴν ὀργὴν ἣν ἐπεφέρετο, καὶ κατ' αὐτῶν ἐνδείξηται. διοικήσας λ. sed Ms. Ve. περίοπτον· ἵνα οἷόνπερ καὶ φοβύνῃ ἐκείνοις, καὶ τὴν ὀργὴν ἣν λ. a quo, cum Ms. Ba. in rel. consentiente, discedit Ms. Vi. modo in ἐκείνους, cum commate, quod rursus post ἐπεφέρετο omittit, conspirans in rel., v. N.

1805. C. e. „τὴν κεφ. αὐτοῦ δημ. περ. ἀν. in *palum* s. *crucem* attolli" memoriter, quasi τὴν κ. ἀ. non pendeat a pr. v. πεμ.; non tenens in verbali περιοπτ. rationes Latt. hic interpretum, viciniorem P. per particip. *spectandum*, sed B. liberam per subst. cum ellipsi Lat. *tanquam*, pro quibus procedat solenne *conspicuum*.

κελεύσας) malim hoc abesse. Mox αὐτὸς, idem *Albinus*. Est subsannatio. Ad αὐτοῦ τὸν θυμ. subauditur πρὸς ἐκεῖνον, erga *Severum*; et pro πρὸς ἐκείνους leg. πρὸς ἐκείνου, in genitivo sing. *iracundiam suam*, Severi puta, *erga se*, Albinum. *Reisk.* Pro αὐτοῦ malim κατ' αὐτοῦ, et εἴδῃ, pro ἴδῃ, hoc sensu, *ut*, *quantam* adversus *illum* iram *ostendebat*, tantam *et* adversus *se* ipsum *esse* sciret. *Steph.* Ingens ac mira est circa hunc locum in Cod. Ven. lectionis varietas. Neutram harum lectionum ex altera casu quodam s. incuria et errore librarii nasci potuisse apparet. Studio igitur ac sedulitati alterutra tribuenda est. Lectio autem Codicis non solum facilitate sua sese commendat, cum vulgata potius sit nimium aspera, ac horrida; sed in ea quoque intelligi plane non potest, unde enata sit, nisi genuina esset, quod secus sese habet in recepta, in qua tum verba ἀνασ. κελεύσας ex antecedentibus desumta videntur, ubi scripserat ἀνασ. κελεύει, tum etiam illa οἷόν περ ἐδ. αὐτοῦ τὸν θ. ἴδῃ explicationem magis sonant, quam genuinam lectionem a cuius simplicitate absunt. Nihil dicam de αὐτὸς quod insititium esse, satis patet. *Stroth.*

Ad totum locum nihil habuit Sch., nisi „ἴδῃ, *perspiceret* iram" et Leisn. modo in m. Ox. ad ἵνα αὐτὸς „Cell. p. 22. (et ad m. Bg. *inde*) Aliter Bg. legit." E vulg. lectione putabam sensum hunc elici, sive verba ἵνα — ὀργὴν essent Severi et epistolae adhuc, sive Herodiani, suum subiicientis iudicium, *ut ipse* populus *videat*, qualem *suam* iram *ostenderit* Severus erga Albinum ipsum, capite truncato et tractato ita turpiter, utpote cruci affixo, per supplicium servile, *et* simul iram *adversus illos*, Albini fautores; ubi 1) αὐτὸς pertinet ad remotius subst. §. pr. τῷ δήμῳ, ut de quo, praeter amicos Albini §. 1., sermo est praecipue per seriem, 2) v. ἴδῃ in medio stat, extra ordinem quidem logicum, sed tamen non sine exemplo, idque cum duplici rectione, primum cum pron. οἷόν περ, deinde simul cum acc. rei τὴν — ὀργ., sicut 3, 2, 18. τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο, εἴ τε τινὲς κατέφευγον λ. verbum est quoque in medio, sed praemissus acc. pers. et subiecta particula εἰ. Quem quidem sensum etiam expresserit Bg., quanquam omittens pron. αὐτὸς, ut alibi, qui per expletum suum adv. *inde*, pro exinde, ex ea re, ex ira erga Albinum, voluerit modo sensum adiuvare, (ut nos antea supplevimus *simul*,) non vero propterea in Gr. addere ταύτῃ, s. τούτῳ, s. ἐκ τούτου. Et ut hoc supplementum procedit, sic et reliqua, quae ante dedimus, facile illa subintelligenda

ἐδείκνυεν αὐτοῦ x) τὸν θυμὸν ἴδῃ videat et inde adverſus il-

x) αὐτοῦ per lenem A. al. v. N.

tum e contextu ac ſerie totius, tum ab iis, quibus epiſtola Severi innotuit, a populo et amicis Albini, utpote conſciis ſibi favoris in Albinum, qualis conſcientia ſaepe eſt interpres optima etiam dicti ſcriptive alicuius paulo obſcurioris atque brevioris; quam utramque rem, obſcuritatem et brevitatem, Noſter ſaepe admittit, tum in orationibus, tum in epiſtolis, quae et ipſae ſunt genus orationis alienae, habentque natura ſua fere maiorem obſcuritatem apud eos, qui legunt alii, quam apud eos, quibus ſcriptae ſunt proprie. Haec, cum P. expedierit ſe hinc pro facultate, pertinent maxime contra novitates Msa., quae in ſumma re conſentiunt, ut error librarii modo eſt in Ms. Ve. pron. ἐκείνοις, confuſis οι et ου iterum, cum illum acc. rel. Mss. poſtulet v. φοβ. Tum in Ms. quod eiiciuntur illa ἀνας. κελεύσας, fit hoc propterea, quod Gloſſator non tolerat Noſtri ſimplicitatem in ſcribendo, quae habet hoc quoque, ut repetat quaedam, hic quidem eo minus vitioſa, quia repetuntur et dicuntur illa in re ac cauſa diverſa, dum primo δημοσ. ἀνας. κελεύει eſt mandatum Severi ad eos, qui caput Albini ferebant, extraque epiſtolam, ſed ſecundum δημοσ.—ἀν. κελ. pertinet ad verba epiſtolae ipſius, ubi ſane Severo licuit, repetere ſcripto, quae ore mandaſſet; unde idem licuit Noſtro. Sed eadem eiecerit Gloſſator quoque hanc ob cauſam, quia non poſſet conciliare κελεύσας cum inf. πεπομφ., quocum tamen ſaepe eſt nominativus perſonae, quem perite Bg. mutavit in orationem obliquam, quae coepta erat; dum ne proceſſiſſet quidem inf. κελεῦσαι ſine copula quadam ad membrum δημοσ. περιστ. ἀν., qualem copulam nec oſtendit P., ſervans tamen ſaltem tria illa δημ. περ. ἀν., quanquam oblique. Reliquam Mss. lectionem modo laudabat Strothus, non vertebat. Nos ſic ſimul interpungamus, ἵνα οἷόν περ καὶ φοβήσῃ ἐκείνους, καὶ τὴν ὀργὴν, ἣν ἐπεφέρετο καὶ κατ' αὐτῶν, ἐνδείξηται, *ut* veluti ſ. *ſcilicet* tum *terreret* illos, *tum* iram, *quam* ferret *etiam* adverſus ipſos, *oſtenderet*. Hic 1) ſermo eſt de una tantum perſ., de Albini amicis, quos Noſter modo nominarat §. 1., ſed nihil prorſus de populo, ad quem tamen proxima pertinebant et ipſae Severi litterae, a Noſtro relatae, 2) οἷόν περ non eſt, ut in vulg. lectione, pronomen, ſed adv., quo ſenſu ſane ſimplex οἷον occurrit; unde, cum in vulg. lectione poſt ἵνα fieri debeat comma, hic illud non habet locum; 3) ſi vel maxime toleres phraſin τὴν ὀργὴν, ἣν ἐπεφ. κατὰ λ, proprie *ferret ſecum*, ſed hic pro foveret, haberet in animo, et adeo tropico ſenſu, quo non novi, tamen 4) putem, agnoſci Gloſſatorem e verbis multis, quibus exprimat Noſtri brevitatem, e qua potius potuerunt oriri plura illa, quam ex his pauca Noſtri, cum ſoleant Gloſſatores obſcuriorem ſententiam ſupplementis adiuvare, quale eſt in primis τὴν ὀργ, ἣν ἐπεφ. καὶ κ. ἀ., pro Noſtri brevibus τὴν πρὸς ἐκ. ὀργ. Sic quidem, credo, poſtea res Mss. manebit modo in Var. L., ſed ſalvus textus vulg., qui accipiet tantum commata poſt αὐτὸς et θυμὸν, ut, praeter reſtituendum in Ms. Bg. pron. αὐτὸς, eadem ibi ponentur aliquando. Caeterum Bg. et alibi particulam περ opprimit, quam poſt οἷ. v. Xen. Cyr. cui add. 1, 4, 11. 1, 6, 19. ſed ſine Ind. Fi. Aeſch. 2, 1. m. cum Hoog. Op. p. 1142. Nr. 4. et in iuncta per analog. ſubſt. ap. Poll. 3, 144. m. τὴν Ῥωμαίων ὀργὴν καὶ θυμὸν λ. *ira* ac *furor*.

καὶ τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. διοικήσας δὲ τὰ κατὰ τὴν y Βρεττανίαν, καὶ διελὼν εἰς δύο ἡγεμονίας τὴν τοῦ ἔθνους ἐξουσίαν, τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας, z ὡς ᾤετο, ἄριστα διαθεὶς, πάντας τε τοὺς Ἀλβίνου φί-

4. los iracundiam. Ordinatis autem rebus Britanniae, et divisa in duas praefecturas gentis ditione, rebus etiam Galliae quam putaret optime constitutis, cum omnes Albini amicos, sive voluntate

y) Ms. Ba. κατὰ βρεττ. omisso art. ante nomen proprium, cf. 2, 10, 3. e. 13., secus ac 2, 14, 13. ubi addebat, ut mox tolerat in κατὰ τὰς Γαλλ. z) De distinctione post Γαλλ. et ὡ., quam nobiscum instituunt edd. Bs. 2. L. al., cf. 3, 5, 1.

διοικ. δδ) Manet Bg. in vulgari δὲ sensu, pro P. δὴ, ut alibi, cf. 1, 16, 7. supplens iterum ex illo ad artic. τὰ subst. solenne πράγματα, etiam praepositionem mutans in gen., cf. 2, 10, 13., sed discedens in sqq., ubi ἔθν. iterum *provincia*, sed instituti ipsius divisaeque potestatis causam subintelligendam relinquit Noster, cum repeti facile queat e simili re 1, 9, 24., duabusque praefecturis, duobus praesidibus provinciae istius constituendis efficere voluisse Severum, ut potestas minor esset, nec, uni concessa tantum, praeberet imperii invadendi novarumque rerum cupiditatem, cf. Cell. n. o. a. 1, 327. e. f. 15., cum memorasset Britanniae Romanae divisionem in *superiorem* et *inferiorem* „ante Severum autem videtur Britannia Romana una et simplex provincia fuisse. Herodi. l. 3. c. 8. de Sev. διοικ. — ἐξουσίαν, *ordinatis* rebus *Britanniae*, bifariam *illam* in *duas* praefecturas *divisit*, quae duae sunt provinciae, a duobus praesidibus, quos ἡγεμόνας Graeci vocant, separatim administratae.“ Ad sqq. recte Sch. „Γαλλ. *res* per *Gallias*, quia alia cisalpina, alia transalpina“ deserto P., quem tamen servat Bg., aliter versatus etiam in formula ὡς ᾤετ., etiam quam supra 3, 5, 1. 3, 1, 17., hic sumto *Lat. quam*, potius pro quantum, quam pro ut s. quomodo, cf. G. Th. No. 3., tenente Stp. Th. 3, 1488. B. i. sub Bg. hunc locum cum P. in v. διαθ., quo variat Noster cum pr., cf. Ind. Sb. (aliunde per Bg. *ordinare*,) Zos. 1, 4, 1. τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας διαθεὶς, rebus *in* Graecia *constitutis*, it. 1, 29, 2. Bud. C., ad Luc. 1, 80. N. 45. 2, 886. N. 70. Thom. M. p. 221. lib. de V. med., Rsk. ad Polb. p. 116. i. 215. i. Cas. ad Ath. 2, 328. l. 4. e. cum Ind. Plat. Menex. Gottl. et Leisn. in m. Ox. „Xen. Mem. S. 2, 1, 27.“ cf. Ind.

πάντας — τοὺς Ἀλβ. φ.) De illa Severi in amicos Albini crudelitate, toto hoc capite descripta, v. Capit. in Alb. 12. (i. p. 701. i.) et Spart. in Sev. 12. sq. (p. 608. sqq.) itemque Dio, (cf. supra ad §. 1.) *Boecl.* Bene distinguit haec duo, ἑκουσίως τινὶ γνωρισθῆναι et ὑπ' ἀνάγκης τινὶ γνωρισθῆναι. Nam hoc posterius debet habere excusationem. Necessitas enim non habet legem; et unde consilium abest, culpa abest. Itaque a necessitate multi excusationem perierunt. Liv. 7, 20. (m.) *ne appellarent consilium, quae vis ac necessitas appellanda esset*, cf. ib. 1, 58. (e.) *Leisn.* a Cod. Ven. cuncta a priori εἴτε usque ad vocem ἠμύναντο absunt,

Digitized by Google

λους [a], εἴτε ἑκουσίως, εἴθ' ὑπὸ ἀνάγκης αὐτῷ γνωρισθέντας, φονεύσας, τάς τε οὐσίας αὐτῶν δημεύσας, εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγετο [b], ἄγων ἅπαντα τὸν στρατὸν σὺν αὐτῷ [c], ὡς φανείη φοβερώ-

sua, sive necessitate ipsi familiares, interfecisset, bonaque ipsorum publicasset, Romam properabat, ducens omnem exercitum secum, quo videretur terribilior.

a) Ms. Vt. φίλους εἰς τὴν Ῥώμην ἠπειγ. omissis intermediis. Lect. etiam Ms. Ve., v. N. b) Colon in Ms. Ba. c) αὐτῷ per lenem A, al.

quod incuriam librarii, a similitudine vocularum εἴτε et εἰς decepti, cuius iam plura deprehendimus documenta, satis prodit. *Stroth.*

Haec Mss. tes vere diiudicata est, cum et omissa servet Ms. Ba. et quoque P., nisi quod idem caret extremo membro τάς τε — δημεύσας. Tum noster in πάντας τοὺς Ἀ. φ. videtur innuere modo amicos eius per Britanniam et Gallias, ut de quibus proxime egit, cum de amicis eiusdem per Italiam dicat demum §. sq., sed de iisdem Romae §. 11. sqq. In Leisn. autem discrimen cf. 3, 4, 16., quocum variatur hic ita, ut pro formula ἐκ προαιρέσεως sit adv. ἑκ. (ap. Bg. e P., sed ap. Stp. Th. sine auctoritate, cf. tamen Ind. Thuc. et Dem. 238, pen. ὅσα μὲν ἑκουσίως προσετίθετο τῶν πολεμίων, sine Rsk. Ind., qui, habens quidem ignoratum a Stp. Th. ἑκουσίως, non comparabat id cum syn. ἑκὼν 528. l. 5., ubi mox ἐκ προνοίας l. 1. 6., cui oppon. ἀκουσίως l. 8., sed ἄκων 636, 1.) sed pro δι' ἀνάγκης alia formula syn. (quam v. ap. Thuc. 184, 26. Dion. H. Rs. V. 1. 296, 10. et Heliod. p. 358. m. cum N. it. Ind. Hesd. et Theogn.) tum pro perspicuo v. προσετίθεσθαι a P. clare expresso, exquisitius v. γνωρ., ad sensum id reddente Bg., sed ignorante Stp. Th. ita cum dat. pers., quod, proprie *notum* esse s. *innotuisse alicui*, hic a pr. φίλους distinxerim, divellendo primo εἴτε cum ed. Edinb. in εἴ τε, ut τὸ habeat notionem suam, et sit i. q. 3, 4, 16. καὶ εἰ, et adeo αὐτῷ γνωρ. minus quid aut generalius, ut Lat. *noti*, et nostrum *Bekannte*, sed deinde tamen hic e contextu pro *fauentes* s. *benevoli*, sicut Stp. Th. 1, 1868. D., cum γνώριμος reddidisset quoque Lat. *familiaris*, addit „esse quiddam generalius et non in tanto pretio, quam ἑταῖρος et φίλος, quod plus sit et angustius" cf. Dem. 320, 15. 795, ult. et ap. Nostr. infra §. 12. e. sed de nostro verbo Suid. Hes. L. N. T. cum Obs. Loesn., Abr. ad Aesch. T. 1, Ind. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Pal. Fi. Longin. Mor., Diod. S. Fe. Aes. Ios. Rs. Or. V. 4. 7. Is. et Dem., per quos nihil simile, ut Noster ad analog. modo in pass. cum dat. pers., sed participium posuerit pro adi. illo γνώριμοι, (quod et Bg. fecit,) ut ei dare posset sua adv., a Bg. bene mutata in abl. subst., recte etiam servato dat. pers., qui tamen, secus ac P., copulam τὲ post πάντας sustulit. Sed Nostri τὰς οὐσ. ἀ. δημ. laudatur ad Hes. 1, 928. N. 13. sine Vs., cf. 2, 14, 7.

ὡς φαν. φοβ.) Ms. gradus alius, superlativus pro comparat., (quem tenet P. cum Mss. rel.) minus fuerit e lapsu librarii, quam ex ingenio, dum meminisset, alibi per enallagen poni comparativum pro superl., sed et hunc pro illo; cf. Abr. L. Arist. p. 284. i. cum Fi. ad Well. p. 302. e. et Plat. Apol. S. p. 59. N. 3., unde cum voluisset in marg. pro glossa,

τερος[d]. ἀνύσας δὴ πολλῷ τὴν ὁδοιπορίαν τάχει[e], ὥσπερ ἦν ἔθος αὐτῷ, χαλεπαίνων πρὸς ἔτι[f] περιόντας τοὺς ἐκείνου φίλους, εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν. ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν

5. Confectoque iam magna
velocitate itinere, ut erat
mos ipsi, iratus superstitibus
adhuc illius amicis, Romam
6. intravit; Populus autem

d) Ms. Ba. φοβερώτατος v. N. e) In Ms. Vi. τάχει deest. *Loc.* sed in Ms. Ba. πολλῷ τάχει τὴν ὁδ. v. N. ut et de καὶ ante ὥσπερ in edd. A. 2. cum Bss. omnibus. f) Ms. Ba. προεῖτι v. N.

alius in textum recepit, dum tolerat contextus utrumque, nobis *damit er ganz* fürchterlich *wäre*, s. *desto fürchterlicher*; quanquam non possum definire, an nunc maiori cum exercitu intrarit urbem, quam supra 2, 14, 1.

ἀνύσας) Ms. Ba. alius ordo, ut substantivum vicinum sit suo adi., est quidem ap. Lat. Intp. et maioris laevitatis, at minoris elegantiae, quae, saltem ad variandum, divellit subst. ab adi. Sed Ms. Vi. omissum idem subst. fortassis hinc, quod librarius, deprehendens id nostro ordine, etiam in Ms. Ve. adhuc salvo, cum voluisset in medium e fine transferre, tamen, interrupta casu quo scribendi opera, deinde id oblitus est. Tum edd. inserta καὶ copula non comparet ap. P., nec facit sensum commodum, quia membrum ὥσπ. — αὐτῷ referendum sit ad sq. v. χαλεπ., cui non bene tribuatur *consuetudo*, sed potius Severi celeritati, quam in itineribus supra iam commendarat, cf. 3, 7, 17. e. 1. i. 3, 2, t. 2, 11, 1. sq. et 2, 14, 13. e. in alia re, e quo postremo loco etiam Ms. Ba. alius ordo per comparationem ductus esse potuit. Sed Bg. in δὴ mire hic per dupl. particulam Lat. pro P. una *que*, qua de v. 2, 11, 19.

χαλεπαιν.) Ms. προεῖτι una voce, de more eius in aliis vocabulis, praeter seriem Codd. unam omnium, arguit librarii quoque caecitatem, recordati quidem, esse quod tale vocabulum in usu, sed non spectantis contextum et v. adiunctum χαλ., quod requirit praep., (ut ἔτι cohaeret cum sq. v. περ., quod clarius Bg. monstrat, manente P. in ordine Gr.) cf. Stp. Th., ubi 4, 375. C. hinc quoque, e P., sed per aliam lect. memoriter „χαλ. πρὸς ἤδη περ. λ." aut potius e vitio operarum, ubi Lat. exprimas severius praepositionem modo per phrasin *ira utens* s. *usus* in *amicos*, aut per syn. historico - poëticum *saeviens* in *am.*

εἰς τ. Ῥ. εἰσηλ.) De v. εἰσελαύνειν v. Scheff. de re vehic. 2, 16. p. 209. *Leisn.* qui et in m. Ox. „Xen. oec. 4, 8." ubi est modo διελαυν., cf. 1, 7, 12. i.

ὁ δὲ δῆμ.) Contrahit P. orationem, dux idem Bg. in adi. π. partim, cf. 1, 13, 13. m, qui in sq. v. πε. eundem sequitur in Lat. (ignorato a Stp. Th.), sed deserit Gr. synthesin verbi plur. cum subst. collectivo sing. συγκλ., a quo et pendet mox adiuncta synthesis generis masc. οἱ πλ. cum fem., subintellecto subst. βουλευταὶ, ubi P., etsi liberior in addito adi. πᾶσα ad pr. συγκλ., ut 2, 14, 2., aliterque resolvens particip. καθ., tamen cum Bg. refert οἱ πλ. ad v. sq. καθ, id que melius, quia verisimile est, totum senatum obviam ivisse Severo reduci e bello, ob id ipsum, quia timeret iram illius, et ne causam irascendi daret ampli-

μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο[g]· ἡ τε σύγκλητος προσηγόρευσαν[h], οἱ πλεῖστοι ἐν μεγίστῳ δέει καθεστῶτες[i], λογιζόμενοι, ὅτι αὐτῶν οὐ φείσεται, φύσει μὲν ὢν ἐχθρὸς χαλεπώτατος, καὶ μικρᾶς προφάσεως δεόμενος εἰς τὸ ἀδικῆσαι, τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας. ὁ δ' οὖν Σεβῆρος, εἰς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος ἀνελθὼν, καὶ τὰς λοιπὰς τελέσας ἱερουργίας, ἐπανῆλθεν εἰς

laureatus ipsum summo honore et faustis acclamationibus excepit, senatusque consalutavit: cum plerique in maximo metu essent: reputantes, illum ipsis haud parsurum, suapte natura inimicum acerbissimum et parva causa indigentem ad iniurias inferendas, tunc autem visum probabiles 7. habere rationes. Severus itaque Iovis templum ingressus, reliquis etiam peractis sacrificiis, recessit in palatium;

g) ὑποδέξατο mendose Par. utr. h) Non hic, sed post sq. πλεισ. comma faciunt A. al., v. N. i) Ms. Ba. colon hic, et post φεισ. (ubi in ed. Bs. 2. punctum) it. post χαλεπ.

orem paucitate; pro severioribus *plurimi eorum* s. *eius* in *max.* m. *constituti*, deligente Bg. finitum tempus, ob aliud sq. particip., a pr. pendens, sed P. deferente partim in sqq., maxime in formula ἐν δ. κ. ex analog. (cf. G. Th. „*in* metu *esse*, pro metuere") et in ἐχθρ. quod hic non videtur capi posse per ellipsin solennem gen. pron. αὐτῶν, relati ad οἱ πλεισ., vel αὐτῆς, ad ἡ συγκλ., sed universe, subintellecto πάντων λυπούντων αὐτὸν s. λυπησάντων, *omnium, qui eum offendissent aliqua re*, ob pr. φύσει, dum quidam homines per naturales animi motus, quos celeres vehementesque vocamus, et in Severo fuisse patet, sunt fere etiam vehementi et acri ira, et in inimicitiis acerbissimi, et hinc quoque facile irritabiles, etiam ad nocendum per iniuriam et sine magna causa, ut sq., ubi in χαλ. procedit Lat. *gravissimus*, in quo Stp. Th. 4, 374. B. m. sub Bg. huc spectat cum P., qui in sq. membro iterum addit libere adv., cf. 3, 7, 20., et in μικρ. cum πρ. 1, 3, 15. e Dem., sed ad sq. αἰτίας ad sensum explet gen. μίσους s. ἔχθρας e pr. ἐχθρὸς, cf. 7, 1, 23., pro quo poterit aeque suppleri τούτου, τοῦ οὐ φείδεσθαι, e pr. οὐ φείσεται, e P. omittente Bg. iterum καὶ, pro *etiam*.

καὶ τὰς λοιπ.) Quaenam reliqua illa sacrificia fuerint, intelligi potest ex aliis Herodiani locis, ubi de introitu novorum imperatorum in urbem narrat, e. g. 1, 7, 12., ubi Commodus dicitur, postquam ingressus est, Iovis primum, dein *ceterorum* deorum *templa* consalutasse. *Leisn.*

Cf. 2, 14, 4. ubi Bg. aliter in sq. τὰ βασ., quam hic e P., qui in praec. modo δὲ exprimit, ut Bg. modo οὖν, cf. 2, 7, 1., reddente Stp. Th. plane eum Bg. in v. ἱερ., quod cum v. τελ. iungit Noster per analog. saltem, cf. Loesn. p. 268. i. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Poll.

τὰ βασίλεια [k]· καὶ τῷ δήμῳ προὔθηκεν [l] ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομὰς [m]· τοῖς τε στρατιώταις ἐπέδωκε χρήματα πλεῖστα [n], ἄλλα τε πολλὰ συνεχώρησεν, ἃ μὴ πρότερον εἶχον. καὶ γὰρ τὸ σιτηρέσιον αὐτοῖς πρῶτος [o] ηὔξησε, καὶ δακτυ-

8. ac populo propoſuit victoriae nomine magnum congiarium, militibusque donativum, pecuniae magnam vim: aliaque multa conceſſit, quae nunquam antea habuerant: 9. nam et frumenti ſummam ipſis primus auxit, et aureis

k) Hoc noſtrum colon eſt diſerte in Ms. Ba. et Ms. Bg. pro omnium edd. commate. l) προὔθηκεν A. al., cf. 3, 1, 10. m) Comma hic in Bs. 2. al., pro puncto A. Stp. rel. n) Hoc comma modo in Bs. 2. pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. o) Ms. Ba. πρῶτος ηὔξησεν αὐτοῖς v. N.

1, 29. cum Not. Brev. ad Herdt. l. 5. p. 315. l. 45. Caeterum huc ſpectat, leviter mutans, Suid. Σεβ. 3, 294. e.

τῷ δ. προυθηκ.) P. deſerto, Bg. vidit ſenſum formulae, e Lat. fortaſſis ductae, cf. G. Th. 1127, 65. proρon. „congiarium, donativum, i. publice promittere, idque libello propoſito „quam notionem Stp. Th. v. i., de aliis rebus, etiam tantum e Noſtro profert, non item in pr. ἐπὶ Bg., e P., pro *ob*, cf. G. Th. 457, 4., unde Bg. quoque mutat gradum in adi. μεγ. una cum numero in ſubſt. νομ. iterum, (cf. 2, 14, 10.) ut jam in pr. νικ., qui plur. proprie valebat. Mox Bg. deſerit P., omiſſo v. ἐπεδ. aut potius mutato in ſubſt. affine, unde verbi caſus quartus adiectus modo per appoſitionem, dum P. in v. ἐπιδ. ſequitur notionem ſimplicis, cf. 2, 14, 10. et 3, 6, 18., ſed ad Bg. χρ. πλ. 3, 6, 20., ut ad ſq. τὲ P. 3, 1, 12., e quo Bg. in ſq. μὴ ante προτ., ignoratum a Stp. Th., ubi 3, 563. C. i. modo „οὔπω προτ. nunquam *antea*,“ ſed in v. συγχωρ. utrumque Lat., Bg. et P., cf. Ind. Polb. et ſine Ind. Dem. 80, 24. 116, 14.

τὸ σιτηρεσ.) Tria potiſſimum indulta militibus a Severo, annotat hiſtoricus. Nos, ne prolixi ſimus, ad alios lectorem remittemus. Ac de *frumento* quidem v. Contarenus de frument. largit. p. 531., de *anulis* Lipſ. milit. Rom. 2, 9. (e. p. 87. Op. T. 3. ubi et noſter locus p. 1. m. e P.) et Kirchman. de anul. c. 15., de *mulieribus* rurſus Lipſ. l. l. 5, 18. (p. 344. m. ubi tamen nihil de Severo.) *Boecl.*

Ap. eundem Lipſ. l. l. reperias quoque, quae habent Oxon., et nominatim de frumento e Polb. p. 317. i. 321. m., non tenente Stp. Th. Lat. Bg., e P., ad σιτ[illegible], cf. 2, 11, 9. m., ſed in καὶ γὰρ reddente Bg. e P., ut alibi, cf. 1, 8, 8. m.

αὐτοῖς πρ.) Ms. alius ordo in pron., cf. 1, 10, 15. m., manifeſtam vim arguens, inſtitutusque fortaſſis, ne verbum bis clauderet membrum, non comparet ap. P., etſi omittentem pron, nec eſt ita laevis, ut vulg. Sed altera res eiusdem Ms. in mutato numero plur. in ſing. γυν., cf. 3, 3, 6., hic deprehenditur etiam ap. Latt. Intrp., minus illa quidem ambigua ad polygamiam, nec tamen neceſſaria, quia ſermo eſt de pluribus militibus, αὐτοῖς et §. pr. στρατιώταις, ut in praec. δακτυλ. nihil quoque novatum, et ſervatus etiam ſing. a Suid. in Σεβ. 3, 294. i.

λίοις χρυσοῖς χρήσασθαι ἐπέτρεψε, γυναιξί [p] τε συνοικεῖν. ἅ περ ἅπαντα σωφροσύνης στρατιωτικῆς καὶ τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς [q] τε καὶ ἑτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο. καὶ πρῶτος τε ἐκεῖνος τὸ πάνυ αὐτῶν ἐῤῥωμένον, καὶ τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, τό τε [r] εὐπειθὲς

annulis uti permisit, ac mulierem domi habere. Quae omnia a disciplina militari et ad bellum habilitate ac promtitudine aliena putabantur. 10. Primusque ipse eorum robur et durum victum, tolerantiamque laborum, ac mo-

p) Ms. Ba. γυναικί τε συνοικ. v. N. q) Ms. Ba. ἑτοίμου τε καὶ εὐσταλοῦς v. N. r) Ms. Ba. sic sine commate post τὸ cum A. al., pro τό, τε Stp. rel. cf. 2, 14, 4. 1. Mox εὐπειθὲς Bs. 2. vitiose.

Sed in Bg. ad v. συνοικ. formula e P. ambiguitas est quaedam, cum secundum Lips. in N. pr. non sic capienda sit, ut pacis tempore permitterentur uxores ducendae, sed potius, ut belli etiam tempore et in castris adeo extra Romam Italiamque, in quam rem clarus est ib. locus e Tac., et sequitur aliquid etiam mox ap. Nostrum πρὸς τὸν πολεμ. Vnde perspicue magis reddebatur vel cum Sb. Ind. aliunde *mulieres in matrimonio habere*, vel simpl. *uxores habere*, s. *ducere*, sc. per annos militiae, et dum stipendia mererentur, et deinde easdem secum habere ac ducere in bello ac castris; formulam Gr. ignorante Stp. Th., quae est in Dem. Ind., cui add. 811, 6. 17., cf. aliquid in Bg. ap. G. Th. in subst. 258, 75., substituente pro συνοικ. aliud v. Suid. l. l., ut et pro pr. χρησ.

σωφροσυν.) E P. est, pro moderatione s. continentia, vel Leisn. in m. Ox. *temperantia*, et sq. *habilitate* pro celeritate, ap Sch. „εὐσ. *expeditionis*, succincti status corporis ad bellum, ἑτ. paratae *promtitudinis* ad bellum" in pr. εὐσ. reddente Stp. Th. cum P., sed in utr. scribente Nostro ad analog. in neutris adi. pro subst., et in σωφρ. cogitante, opinor, priora duo de annulis et mulieribus, sed in εὐσ. λ. tum has uxores, tum sarcinas molestiores in frumenti panisque adeo portione maiori secum portanda; ubi Ms. alius ordo pertinere videtur ad laevitatem maiorem, in primis ad vitandum hiatum dupl., quem Noster tamen non refugit, cf. 2, 14, 13.

καὶ πρῶτός τε) Hic quoque particulam τὲ muta in γε. *Steph.* Non immerito tam diligenter observat Herodianus tempora et intervalla laxatae corruptaeque disciplinae; quia arma, ubi a recto tenore paulatim descivere, ad extremum oppressere remp., ut ex verbis et quasi vaticinio Val. Max. 2, 7. hoc dicam, qui pro unico *stabilimento imperii* rectissime agnoscit disciplinam. Adde supra 2, 6, (21. sq.) *Boecl.* Huic observationi locus fuisset in vita Iuliani, qui emerat a militibus regnum, nisi inter Iuliani facinus et Severi quid interesset. Nam Iulianus militibus pecuniam dedit ex pacto, sed Severus ultro illis frumenti summam auxit, aliaque induisit. Caeterum, quod h. l. exprobratur Severo, idem vitio datur ab Sall. b. Cat. 11, 5. etiam Sullae. *Leisn.*

πρὸς τοὺς πόνους καὶ εὔτακτον, destiam, iuxta cum reverentia μετ' αἰδοῦς πρὸς ἄρχοντας, erga duces, subvertit: opum ἐπανέτρεψε,[*] χρημάτων τε ἐπι- cupiditatem docendo et tra-

*) Ms. Ba. ἐπανέτρεψε v. N.

Nos quaeremus de Stp. τὲ, quod sane alibi confusum pro γὲ, et in notione restringendi, pro Lat. *quidem*, opprimitur ab utr. Lat. Intp., ap. quem neutra comparet hic vocula, ut tamen τὲ locum obtinere possit, relatum ad sq. aut καὶ, aut potius ad τὲ alterum, praepositum que hic iterum, cum proprie stare debuerit ad sq. subst. τὸ ἐρρ. ac statim post articulum τὸ, ut in sq. membro clare conspicitur, sicut alibi est post καὶ simul, cf. 7, 3, 9. et Xen. Cyr. 1, 4, 28. m. καὶ ὁδὸν τε — καὶ λ. E P. porro Bg. in rel, tum in pron. ἐκ., cf. 2, 10, 6. m., tum in omisso adv. πάνυ, (ubi Sch. „vehemens *robur*" pro quo malim *magnum*,) tum in τὸ σκλ. τ. δ. partim, it. Stp. Th. 3, 817. B. „duritia *atque* asperitas *victus*" qui 1, 982. F. e. sine Vs. comparat Plut. σκληρὰ δίαιτα recte, in his iterum Nostro sequente tantum analogiam, nisi quod τὸ σκλ. absolute habet Stp. l. l. e Luc. (ubi v. Ind.) it. sq. εὔτ. cum pr. πρὸς, ubi Sch., praeter P. „*obsequium* perferendis laboribus" ducens subst. e Sb. Ind., cf. Hes. L. N. T. Ind. Hom. Aesch. Or. ep. S. Xen. Bach. Pol. et M. S. cum Gs. Chr. Dion. H. et Plut. Hs., dum Bg. e P., nisi legit εὐπαθὲς, (i. q. εὐπάθεια, i. facilitas et promtitudo patiendi tolerandique labores ac molestias, hic adiuncto per Nostri abundantiam statim πρ. τ. πόνους, cf. L. Ern. Nr. 5. „habitus bonus corporis s. animi, qui facile sustinet incommoda, robur coporis s. animi") tamen libere ad sensum reddit, maxime puto, ob illud adiectum πρ. τ. πον., quem ad modum vulgaris notio et lectio in εὔτ. confirmatur a sq. εὔτ. quo de cf. 2, 4, 2. et Cic. de Off. 1, 40. i. ubi syn. εὐταξία redditur cum Bg., hoc est, cura et verecundia manendi in suo ordine locoque, ac faciendi omnia ordine suo, loco et tempore, maxime hic, in agmine ac pugna, ut prior virtus e vulg. lect. erit obsequium ad labores et molestias suscipiendas sustinendasque.

μετ' αἰδ. πρ.) Rectius cum articulo πρὸς τοὺς ἀρχ. De corruptela vero disciplinae militaris, quando ea invalescere coeperit, supra quoque auctor disseruit 2, 6, 21. *Sylb.*

Ubi §. sq. αἴτιον ἀπρεποῦς καὶ ἀπειθοῦς κατασάσεως refertur ad praec. hic τὸ εὔτ. καὶ εὔτ., ut sq. ib. φιλοχρηματίας καὶ τῆς τῶν ἀρχόντων καταφρονήσεως ad ea, quae hic subiiciuntur; ubi Bg. in formula μ. αἰδ. aliter, quam supra, et pro simpl. *cum* s. *una cum*, cf. 1, 6, 15., sed Sb. articulus quidem excidisse potest ob pr. πρὸς, et est sane in simili loco, 2, 16, 21. et 8, 7, 13., post eandem praep. et cum subst. αἰδ., etiam in aliis locis, praeter pauca, cum subst. hoc ἀρχ. Tamen, quia nihil certi est in hoc genere, et in aliis subst. articulus modo adest, modo abest, et Noster hic omittendo eo variare potuit iterum, nondum quid contra libros novarim, ut nec in sq. Ms. re de v. ἐπαν., secundum dicta ad 2, 4, 11. e., quamquam iterum Bg. e. P. ad novitatem Ms. spectare videatur, etiam Sb. Ind. per Lat. syn. *evertere*, nec repererim, nisi ἐπανατρέφω, praeter Stp. Th. et Vig. sine auctore, ap. Abr. Dl. Th. e Thuc. sine Ind. 572, 26., et modo in L. Ern., praeter idem v., quoque „ἐπανατρέπω, subverto,

θυμεῖν διδάξας, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἁβροδίαιτον [t]. διοικήσας δὲ [u] ταῦτα, ὡς ᾤετο, ἄριστα, κατελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον βουλὴν, ἀνελθών τε εἰς τὸν βασίλειον θρόνον, πικρῶς κατηγόρησε τῶν Ἀλβίνου φίλων, ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκο-

ducendo eos ad luxuriam.
11. Cum autem administrasset haec quam putaret optime, curiam ingressus, cum conscendisset imperatorium solium, acerbe accusavit Albini amicos, quorundam epistolas
12. proferens secretas, quas

t) ἁβρ. sic iterum ed. Bs. 1. R. al., cf. 2, 8, 16. m. 2, 7. 1. e. u) Ma. Bs. et Vi. δὴ v. N. Mox post ταῦτα et ᾤετ. comma nobiscum in Bs. 2. L. al. cf. §. 4.

everto," quae Lat. habet quoque Sch. cum ηὐτ. bonum ordinem, (sed partim e P.) διδ. quum *insuefecisset*" et haec quoque in v. sq. μετ., innuens ita, esse syn. cf. 2, 6, 21. m. (quocum variatur in adiuncto hic ἐπ. χρ. inf. pro subst.) 2, 4, 2., sub Bg. huc spectante Stp. Th. in v. μετ. sine Vs., sed P. iterum deserente Bg. in ἁβρ., cf. 3, 6, 15.

διοικησ. δὲ) P. deserit Bg. tum in δὲ servato, (ubi P. iterum cum Mss. cf. §. 4. et 2, 6, 14.) tum in sq. formula ὡς ᾤετ. λ. cf. §. 4., non item in sq. κατ. λ., cf. 2, 14, 5., sed rursus in sq. ἀν. εἰς λ., per quam praep. variatur cum ἐπὶ 2, 3, 11. e. In sq. πικρ. cum v. κατ. Noster ad analog. modo, cf. Tac. Ann. 2, 87. e. N. 2. *acerbe* increpuit *eos*, et cum Gr. syn. ἐπιτιμᾷν ap. Plut. Krig. §. 339. et Dem. 1476, 5. cf. Ind. it. Luc. Fi. Th. etiam v. κατ. L. N. T. cum Loesn. p. 63. e. Beck., epist. ad Boehm. p. 14. N. Foes. v. πικρὸς et Euseb. h. eccles. Re. 2, 203. l. 28. et ap. Alc. ep. p. 196. pen. pro οἷον δὲ καὶ βλέπεις τότε ὡς μικρὸν καὶ πολεμικὸν, pro Bg. coniectura ὡς φρικτὸν, potius legendum vicinius πικρὸν, pro adv., ut Lat. *torvum*, cf. L. Ern. Nr. 3.

ὧν μὲν) Capitol. in Alb. c. 12. (p. 701. i.) *denique quum ap. Lugdunum Albinum interfecisset, statim litteras inquiri iussit, ita, ut inveniret vel ad quos ipse scripsisset, vel qui ad eum scripsissent, omnesque illos, quorum epistolas reperit, hostes iudicari a senatu fecit.* Quanto mitius et rectius Octav. Caesar, post victum Sext. Pompeium, γραμματεῖα, ὅσα τῆς στάσεως σύμβολα, ἔκαιε, *litteras, belli tempore ultro citroque missas, exussit*, memorante Appiano 5. ἐμφυλ. p. 746. Cuius moderationis scilicet exemplum a patre Iulio didicerat, de quo Dio fine 41. (S. 150, 38.) ἀμέλει καὶ τὰ γράμματα ἀπόθετα, τὰ ἐν τοῖς τοῦ Πομπηΐου κιβωτίοις εὑρεθέντα, ὅσα τινῶν τήν τε πρὸς ἐκεῖνον εὔνοιαν, καὶ τὴν πρὸς ἑαυτὸν δύσνοιαν ἤλεγχεν, οὔτ' ἀνέγνω, οὔτ' ἐξεγράψατο, ἀλλ' εὐθὺς κατέφλεξεν, ὅπως μηδὲν ἀπ' αὐτῶν δεινὸν ἀναγκασθῇ δρᾶσαι, *quippe et* secretas, *in Pompeii* scriniis *litteras* repertas, *ex quibus aliorum vel erga illum studium, vel erga se odium deprehendere potuisset, neque legit, neque descripsit, sed statim cremavit, ne quidquam in* quenquam (*ex istis* legendo μηδένα) *consulere durius cogeretur. Boecl.* i. e. *aliorum* arcanas *epistolas* proferens, *aliis* exprobrans *dona*, pro τῶν μὲν — τοῖς δὲ λ. v. Hoog. p. 19. *Leisn.*

Ad Vig. p. 25. a. N. 33. m. „Herodi. l. 3. c. 8. πικρῶς — πολυτ., vehementer *Albini* amicos *incusavit*, aliorum *arc. ep.* prof., *aliis* expr. *dona*

μίζων [x] ἀποῤῥήτους, ἃς ἐν τοῖς ἐκείνου ἀποθέτοις εὗρε γράμμασιν, οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ πολυτελέστερα [y]· ἄλλοις δὲ ἄλλας ἐπιφέρων αἰτίας [z], τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν [a] Νι-

in illius reconditis invenerat literis: quibusdam dona exprobrans missa illi nimis pre-
13. tiosa: aliisque alia obiiciens crimina, orientalibus quidem hominibus amicitiam Ni-

x) προσκομίζων Mss. Ba. et Vi. v. N. y) Comma in A. al. v. N. z) Colon in Ms. Ba. a) Ms. Ba. πρεσβείαν. Forte respicit supra memoratam caedem tabellariorum, a Severo missorum ad Albinum, ab hoc vero occisorum. (3, 5, 8. sqq.) *Mart.* In rel. Mss. nihil variatur, v. N.

splendida *ad* eum *missa*" cf. fine Vs. hinc ad Luc. T. 3. p. 15. N. 98. et 554. N. 18. cum Ind. Dem. v. ἐς e. it. Stp. Th. 4, 761. e. sq. Sed Ms. aliud compos. προσκομ., quanquam per se ferendum e contextu, pro *afferens*, tamen ortum videtur vel e comparatione aliorum infra locorum, cf. 4, 12, 11. e., vel e solenni confusione duarum praep. illarum, cf. 3, 6, 9. ; cum, praeter Ms. Ve., quoque P. teneat vulg. cum Bg., et alibi etiam confusae sint eaedem praep. in nostro v., cf. D'Orv. Ch. p. 144. m. et Ind. Luc., ignorante hanc verbi notionem Stp. Th., non item L. Ern., sed huc spectante Suid. in Σεβ. 3, 294. e. sq., ubi, praeter aliam diversitatem, etiam γράμματά τε αὐτῶν καὶ ἐλέγχους προσέφερον, quod, concinens cum Mss., mireris sic expressum ibi in Vs., *eorumque* litteras, *quibus* convincerentur, *protulit*, quod potius est Gr. προσφ., nihil monente N., sed in sq. ἀποθ. tenente Stp. Th. 3, 1487. G. aliunde Bg., (quod e Sch.) sed hinc e P. (cf. Ind. Dem. cum Suid. 1, 274. e.) et recte intelligente ib. 1, 861. F. m. γραμμ., opposita prioribus ἐπισ., ut latius, pro chartis, papyris, scriptis; quo tendit Bg., cf. G. Th. Nr. 5., male habente hac voce P., ut omiserit, vel propterea, quod pro syn. cum pr. ἐπισ. haberet, nec id pessime, sed Sch. „γρ. ἀπ. *sepositis* in secretiori scrinio" dum supplet quid ad ἀποθ., servans e P. in sq. πολυτ. severiorem rationem, cum Bg. possit quoque valere pro superlat., quo de ad §. 4. e. φοβ., cf. 3, 5, 4. βασ.

φιλίαν) Cum hoc accusativo deesse puto genitivum Νίγρου, ut dicat, eum obiecisse orientalibus amicitiam Nigri, iis vero, qui in altera orbis parte essent, notitiam Albini. Pro mea coniectura faciunt cum alii loci, tum vero hic cap. sq. §. 2. πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρβηνίου — πρὸς Νίγρου φιλίαν. Quodsi etiam non dicamus, illum genitivum desiderari: ferri tamen nequeat Politiani interpretatio, (*exprobrans* aliis, *quod* amici *orientalibus*, aliis, *quod* Albino *fuerunt* notiores.) *Steph.* Neminem dubitaturum puto, quin exciderit vox Νίγρου post φιλίαν, quae igitur textui restituenda est. De amicitia quae Albino cum orientalibus intercesserit, nihil usquam reperio. Politianus legisse videtur τοῖς μὲν, τὴν πρὸς τοὺς ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώπους φιλίαν, nisi potius dicendum est, eum liberius interpretando verba Herodiani neglexisse. *Stroth.*

Etsi Leisn. in m. Ox. „φιλίαν sc. Νίγρου" modo sic expleri voluit hunc gen. et in Ms. Bg. omissus est idem: tamen ob causas Stp. et Strothi graves ad-

γρου [b], τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα [c]	gri, citerioribus autem noti-
γνῶσιν Ἀλβίνου [d], πάντας [e]	tiam Albini; omnes, qui emi-

b) Hunc gen. Νίγρου solae lgg. habuerunt, v. N. c) Ms. Ba. τοῖς δὲ ἐπὶ θατ. sic primo pleno δὲ, ut saepe, cf. 3, 7, 16. e., deinde divisis ἐπὶ θ. cum omnibus edd., praeter Bs. 2. R. ἐπιθάτερα contractum, cf. 3, 3, 2. d) Comma hic in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. et pro puncto in Lugd. et Bc. v. N. e) Mss. Ba. et Vi. πάντας δὲ τοὺς ἐξοχ. v. N.

didi statim, vel contra libros, omittente Suida in Sev. 3, 295. membra duo haec τοῖς μὲν — Ἀλβίνου, dum abit quoque in pr. sic „ἄλλας τε ἄλλοις ἐπιφέρων αἰτίας, *et* aliis *alia* crimina *obiiciens*" cf. in phrasin ἐπ. αἰτ. Herdr. 12, 83. ἄλλοισι ἄλλας αἰτ. ἐπ. aliis *alias* causas *inferens*, pro quo melius Bg. in αἰτ., cum N. 59. p. 348. et Ind. Gs. Chr., Bud. C. 567, 36. Stp. Th. 4, 104. G. e. L. N. T. cum Obs. Krb. p. 261. e. Loesn. p. 234. m. Kypk. 2, 128. e. Rsk. ad Polb. p. 196. e. sq. Thuc. 216, 12. cum Schol. et Ind., Luc. 2, 209. l. 30. Zos. 5, 21, 10. Ind. Dion. C. Rs. Or. V. 7. Is. Dem., cui add. 851, 23. et numeros rectiores 1348, 18. Aes. Fa. Hs., sed bono sensu Poss. Call. pag. 301. e. sed cum aliis acc. rerum Suid. 1, 841. i. Luc. 2, 166. l. 4. Ind. Xen. M. S., nominatim cum ἔγκλημα Sb. Ind. e Dion. C. Eur. Or. vs. 764. Diod. S. 1, 600. l. 19., ubi cum δίκας l. 17., cum διαβολὴν Polb. 1, 258. l. 10. et Ind. Rs. Or. V. 6., cum ψόγον Plut. Krg., cum κατηγορίαν Loesn. Obs. cum ψεῦδος Rs. Or. V. 4. cum aliis acc. vitiorum Ind. Herdt. et Dion. H. S. T. t., sed in alios usus ib. Tom. 2. Plut. l. l. Diod. Rs. Or. V. 4. 7. Is. Dem. Orph. Loesn. p. 351. i. L. N. T. Suid. 1, 793. e. Hes. 1, 1326. N. 22. 1399. i. Kypk. T. 2. Vig. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. Sed P. expedit se hinc utcunque, ubi Bg. de suo in δὲ, pro τὲ, cf. 3, 7, 9., it. in τοῖς ἐπ. θατ., sed e Sb. Ind., dum Stp. Th. 1, 1290. B. e lect. vulg. vertit tamen sic „*orientalibus* amicitiam *cum Albino*, iis *vero*, qui *ab* altera *parte* erant, *notitiam*" ex opp. Orientalibus innuente Nostro Europaeos, dein Septentrionales et Britannos, cf. 3, 7, 16. e., tum qui vel in utraque regione habitabant, vel ex hac utraque Romae versabantur, inter senatores recepti, quo inclinat Sb. in N. sq., non male comparante Leisn. in m. Ox. γνῶσιν cum γνωρισθέντας §. 4. m., ubi et nos huc respeximus, reddente Sch. „*familiaritatem* cum aliquo" e Sb. Ind. „*notitiam* s. *familiaritatem* cum *Albino*" qui adeo nobiscum exponit pro syn. pr. φιλίαν, sicut ap. Poll. 3, 62. γνῶσις, *cognitio*, est inter nomina amicitiae, quo sensu non habet Stp. Th. nec. L. Ern. nec Indd. nec G. Th., ut peculiare fuerit Nostro, ac simile nostrarium *Bekanntschaft*. Sed Ms. res ad φιλ. a me quidem refertur potius ad 2, 8, 13. m., ubi diserte leguntur Orientalium ad Nigrum legationes, ut eorundem favor 3, 7, 19. m., unde glossam ibi tantum agnosco, quae definiat magis, in quo constiterit et exseruerit sese φιλία, per legationem adeo.

πάντας) Si copulativa τὲ, e sq. πλούτῳ τὲ translata, post πάντας hic collocetur: apta erit membrorum cohaerentia. πάντας autem latius extendi videtur, etiam ad exteros senatores. Et senatum iis temporibus non Europaeis duntaxat, sed etiam Asianis patribus constitisse, docet infra Severi filiorum de imperii divisione consultatio 4, 3, 14. Contractius haec leguntur in Suidae collectaneis, (non quidem sequentia, sed priora, ut dictum N. pr.) *Sylb.* Herodianus saepe notat, senatores ab im-

τοὺς ἐξέχοντας τότε τῆς συγ- nerent tunc in ſenatu, qui ve
κλήτου βουλῆς, καὶ τοὺς f κατὰ in provinciis opibus aut ge-

f) Ms. Ba. τῶν κατὰ l. πλούτῳ ἢ γ. v. N. de extremo, quia prius τῶν inepτua eſt librarii error in finitione, cf. contra 1, 3, 12. e. it. 3, 5, 8.

peratoribus occiſos. Nam vulgo nefas imperatori eos necare. Certe ſenatorea hoc principi non licere volebant Dio 67, 2. p. 1101. ſq. Severus in primis iuravit et decreto confirmari iuſſit iſtud ius, ſed mox ipſe violavit, v. Dion. 74, 2. p. 1242. *Leisn.*

In ſenatus Rom. genus illud e peregrinis hominibus nihil aliunde habui, quam ap. Capit. in Marco c. 11. p. 334. i. ſenatorea *peregrini* cum Caſ. N. 1. et praeter locum Noſtri infra a Sb. laudatum, modo adhuc 7, 11, 6. τῆς συγκλήτου ἀνὴρ, — Γαλλικανὸς ὄνομα, Καρχηδόνιος τὸ γένος, et ap. Xiph S. 429, 18. Caracallum in Senatorium et Praetorium ordinem cooptaſſe hominem Macedonem. Et ſi ſemel in ſenatoribus recipimus peregrinos illos ex Oriente: cur non et Britannos, qui et Europaei ſunt, hisque annumerari poſſunt, ſi duplex iſtud ap. Noſtrum eſt verum genus, Europaeorum et Orientalium? De Leisn. re, ſenatores necare potuiſſe imperatorem, tradit Xiph. 194, 5., perque ſaevitiam fecerunt et alii ap. Noſtrum poſt Commodi exemplum 1, 8, 14. ſqq., pollicito fortaſſis et Severo ſupra 2, 14, 7., ſe non necaturum ſenatorem, ut Pertinax (cuius ille exemplum profeſſus eſt ib., ſed et mentitus) fecit ap. Xiph. 390, 20. Tum ad πάντας pertinet quoque Noſtri ſupra narratio de litteris ſenatorum ad Albinum 3, 5, 4., quocum Noſter hic parum variat. Denique Ma. inſertum δὲ, ut alias, hic prodat P. *que* placiturum illud iis, qui cum Sb. faciant. Poteſt illud δὲ ortum eſſe e marg., ubi ſtaret ſignatum pro variante praeced. δ', cum hoc ſimul receptum deinde loco alieno: ſed poteſt quoque acceſſiſſe a librario ad ſuſtinendam ſeriem, quam Bg. inſtituit ſic, ut inde a §. 11. διοικ. usque ad §. 13. extr. φιλοχρηματίας omnia comprehenderet periodo una, quanquam ſubinde duobus punctis factis. Contra P. finiit periodum cum §. 13. med. Ἀλβίνου, poſt quae hic eius copula *que* comparet; pro qua ſi ſumas Ma. δὲ illud, ut ſupra ſaepe habuimus: eundem periodi finem reperias ibi etiam, cum in primis in Ms. tacite poſt Ἀλβίνου ſit Stp. ed. colon; pro quo mihi potius viſum eſt comma, copulanti ſaltem enunciationem hanc πάντας — ἀνῄρει cum priori proxima ἄλλοις — Ἀλβίνου, per participium expreſſa, quia praecedentia omnia, a §. 11. ad §. 12. πολυτελέστερα, inter ſe coniungi licet, in medium quidem coniecto v. finito κατηγόρησε, ſed hoc deinde utrinque munito per enunciationes e participiis; ut adeo poſt πάντας non opus ſit copula quadam, et ſic maneant tria ad ſe relata pron. ὧν μὲν — οἷς δὲ — ἄλλοις δὲ, et primum ὧν eodem ſenſu cum reliquis duobus. Sed ſi quis, puncto poſito poſt φίλων ad §. 11. e., novam periodum incipiat cum ὧν, accipiens id proprie, i. e. pro pron. relat. *quorum*: tamen cogatur is finire in §. 13. e. φιλοχρ., reiecto etiam δὲ Ms., quod hic, ſumtum pro δὴ et Lat. *igitur*, in apodoſi et reditu ad principem enunciationem ac protaſin, difficilius videtur, maxime poſt δὲ aliud. In rem de caeſis ſenatoribus diſerte Dio 1262, 59. cf. ſupra §. 1. N. Oxon., ut ad ſq. ἰδὼν. Bg. e. P. 3, 1, 3.

ἔθνη πλούτῳ τὲ ἢ γένει ὑπερέχοντας, ἀφειδῶς ἀνῄρει, ὡς μὲν προσεποιεῖτο, χαλεπαίνων πρὸς ἐχθροὺς [g], τὸ δ' ἀληθὲς [h] ὑπερβαλλούσης [i] ἐν αὐτῷ φι-

nere praecellerent, nihil parcendo interficiebat: ut quidem simulabat, iratus inimicis, sed revera prae nimia avaritia;

g) Ms. Ba. πρὸς τοὺς ἐχθροὺς articulo addito, ut alibi, quo sine tamen tolerabat πρὸς ἄρχοντας §. 10., punctum hic facientibus etiam A. h) Ms. Ba. tolerat δ' cum apostropho, secus ac paulo ante in τοῖς δ' ἐπὶ Σετ., idem comma hic cum Stp. A. rel., omissum aeque recte in Ba. al. i) Ms. Ba. ὑπερβαλούσης ut 2, 1, 7., sed hic quoque edd. omnes, praeter Stp. rel.

πλούτῳ τὲ ἢ) Aut τὲ delendum est, aut ἢ cum καὶ mutandum. *Reisk.* cui consentit hic Ms. tollenda ea particula, quae h. l. stat post καὶ, secus ac 1, 1, 3. m. 1, 10, 11. e. 1, 15, 7. e. 2, 15, 3. m., in quibus locis Ms. modo ad secundum et quartum novabat quid; nihil hic iterum prodentibus Lat. Intpp., sed tolerantibus vulg. lectionem Mss. rel., quam nec ipse dum sollicito, quia τὲ ἢ pro τὲ καὶ sumi potest, (ut diserte est ap. Suid. in Sev. 3, 295. i. per glossam aut veram lect., si confusio sumatur,) quod saepe habetur post καὶ, quia hoc refertur ad totam enunciationem, sed reliquae copulae ad bina illius membra, ubi, si quid tentandum, lenius est γὲ legere, sensu illo Lat. *quidem*, saepe confusum cum vulg. In sq. v. ὑπ. Noster per copiam variat cum pr., ubi Bg. e P., cf. 1, 8, 16., non item in ἀφ. ἀν., cf. 1, 12, 15. e.

ὡς μὲν προσεπ.) Verte *verbo* quidem, — *re* autem *vera*. τὸ δ' ἀλ. i. e. κατὰ τὸ ἀλ. Hoc pertinet ad diligentiam scriptorum vera a falsis discernendi. Ita praetextum s. caussam fictam a vera discernit 1, 6, 8. 4, 9, 7. sqq. *Leisn.*

In primo v. πρ. Bg. deserit P. iterum, it. in v. χαλ., cf. §. 5. (ubi Noster ad analog. modo in adiuncto subst.) non item in formula τὸ δ' ἀλ., ubi Sch. „*quod* revera *erat*" nescio quid, supplens, non quidem contra seriem orationis, (cum hic, post nominativum participii iterum sequatur gen. consq., pendente utr. casu a pr. v. ἀνῄρει, praemisso membro ὡς μ. πρ., pro χαλ. μὲν πρ. ἐχθρ., ὡς πρ., τὸ δ' ἀλ.) sed longius tamen reddens pro Bg. cum Sb. Ind. e Xiph., ubi sufficit Leisn. ellipsis, non tacta ad L. Bos. p. 510. e. sqq., et Lat. unum *vere*, cum ista formula e praep. faciat periphrasin adv. ἀληθῶς, cf. Kypk. 1, 363. m. Vig. p. 22. a. m. sine Ind. hinc cum Bg., L. Bos. Obs. Misc. p. 51., ubi redditur liberrime „*re ipsa*" et opp. λόγῳ, quo pertinet liberius illud Leisn., ad Herdt. p. 149. N. 75. Valck., ad Diod. S. 1, 575. N. 80. ad Luc. 1, 855. N. 1. et ad Thuc. p. 563. N. 7. ut in universum subst. τὸ ἀλ. Ind. ib. et Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Dion. H. S. T. 2. Ael. V. h. Luc. et Pal. Fi., pro quo subst. si vel maxime sumitur: tamen, cum habeat modo naturam adverbii, per se non recte separatur commate a sqq. adiunctis, nisi si facias, ut ne stupidissimus quisque copulet cum sq. v. ὑπ., ubi Bg. participium s. gen. consq. mutat in praep. cum adi., liberius, quam P., qui tamen contractior in sq. membro, pro *abundante* in *eo avaritia* s. *excedente*, ut ap. G. Th. 458, 2. Vell. *in* hoc *principis* ira *excessit*. Sed ad Dion. p. 1262. §. 46. Fabric. „Herodianus

λοχρηματίας[k]. οὐδεὶς γοῦν βασιλέων οὕτω χρημάτων ἡττήθη. ὡς γὰρ καρτερίᾳ ψυχῆς καὶ ἀνεξικακίᾳ πόνων, διοικήσει τε στρατιωτικῶν πραγμάτων οὐδενὸς τῶν ἐπαινουμένων ἀπελείπετο[l], οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ

14. nemo certe imperatorum ita opibus ſubiectus fuit. Ut enim patientia animi et tolerantia laborum atque adminiſtratione rei militaris nemine laudabilium erat inferior, ſic in ipſo abundabat opum parandarum cupiditas ex iniu-

k) Colon hic in ſola Bs. 2. R. cum Ms. Bg. l) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. al., pro Stp. rel. colo, per ſe recto in fine protaſis, ſed a Stp. non ſemper obſervato, ut potius per hanc editionem noſtri Herodiani ſervarimus comma, ut in ſuperioribus, quanquam olim delecturi colon.

3, 8, 13, has ſenatorum et aliorum in provinciis caedes, eius avaritiae tribuit. Sed nec praetereunda ſaevitia et vindictae cupiditas" quarum tamen fuerit fons et origo in avaritia.

οὐδεὶς γοῦν) Hanc et ſq. §. contractiorem dat Suid. in Sev. 3, 295. i., etiam quadam cum variatione; ubi Leisn. in m. Bg. Ms. „ita ſuccubuit cupiditati pecuniae" quod Lat. verbum eſt quidem ap. Stp. Th. 1, 1478. D. e. aliunde, (non item tota Gr. phraſis,) ſed ut Bg. voluerit paſſivum aſſequi, tenente G. Th. modo in Bg. cum *amori*, et me tantum e Phil. in Fl. p. 754. B. m. ἡττώμενοι φιλαργυρίας, moti *avaritia*, ut ad analog. modo ſcribatur; reddente Bg. ad γοῦν, ut 3, 6, 22., pro quo malim cum Sch. hic notionem cauſalem, cf. 1, 1, 5. i., etſi ſtatim ſequitur alia enunciatio per γὰρ, ut alibi.

καρτερ. ψυχ.) v. 2, 11, 8. 2, 14, 3. 3, 6, 21. *Boecl.* tenente Stp. Th. ſolum ſubſt. καρτ., (cf. Ind. Sb. Plut. Hs. Luc. Iſ. Ev. Xen. Z. Cyr. et Bach. ſed Mor. Hell., at cum ſyn. gen. τῆς γνώμης Dion. H. S. T. 1., ad quam analog. et hic ſcribitur, ut et fortaſſis ad Lat., cf. G. Th. in Bg.) ſed alterum ἀνεξ. cum Bg. prorſus ſine auctore et iterum nudum, ut reperi ad Heſ. 1, 364. N. 18. et per Indd. Ioſ. Luc. (ubi et adi.) D'Orv. Ch. et Epict. H., ut Noſter, peremta notione poſtremae partis, non modo ſumſerit pro ſimpl. ἀνοχή, ſed et de ſuo adiunxerit gen. πον., ut ad ſq. ſubſt. διοικ. reliqua, quanquam ad analog. quandam faciens in abſolute poſito τῶν ἐπαιν. cum Ael. V. h. 2, 2. e., cf. Ind. v. εἰς e. it. ſine Ind. Dem. 330, 18. τῶν τότε ἐπ'. ἀνδρῶν, quod ſubſt. hic ſuppleas, ut et alia quaedam, velut διὰ ταῦτα, ob eas virtutes, ſ. in hoc genere, ubi Bg. deſerit P., pro *laudatorum*, nobilitatorum, *celebratorum*, ſ. *celebrium* virorum, cf. Leisn. de ἀπολ. 2, 3, 4.

ἐν α. ἐπλ. τὸ φιλ.) Avaritiae cauſa multos ſub ſpecie ultionis interfectos ait. Dionis ergo aſſertio non eſt prorſus audienda, qui ſub finem Severi ſui ſcribit (Rm. 1284, 19. S. 434, 30.) χρηματιστὴς ἐξ ἅπαντος τρόπου, πλὴν καθότι οὐδένα τούτων χάριν ἀπέκτεινε, pecuniam *omnibus modis* colligebat, *niſi* quod *neminem* divitiarum *cauſa* occidit. *Boecl.* (quibus addebant Oxon. in N. „Conſule, ſi libet, ap. Spart. prolixum illum Senatorum ſyllabum, quos *ſine* cauſae *dictione* interfecit" in Sev. c. 13. p. 610. m.) *Nam*, ut ait Sall. Cat. 10, (4.) *avaritia fidem*, *probitatem cae-*

ἀδικίας φόνων m, ἐκ τῆς τυ- stis caedibus et qualibet de

m) Hoc comma ubique per edd., et tacite quoque in Mss., v. N.

terasque artes bonas subvertit, *pro his superbiam*, crudelitatem, (ad quod vocab. Cort. N. „Sic Severus multos interfecit, ut bonis eorum potiretur, Herodi. 3. c. 8.“) *deos negligere*, *omnia venalia habere* docuit. *Leisn.* Addendum videtur καὶ post ἐπλήθυνε, neque tamen satis apte duo membra inter se cohaerent, riteque ad se invicem referuntur. Offendit me quoque geminum ἐξ quod asperitatem quandam sermonis efficit. ἀδικίας vero φόνων eodem modo dictum est, ut supra στρατὸς δυνάμεως, nimirum pro ἀδίκων φόνων. Caeterum notum illud τυχούσης egregie exprimit nostrum *die* erste *die* beste. *Stroth.* exuperabat *in* eo *avaritia*, caedes *ob eam* iniuste *et* qualibet *de* causa perpetrante, i. e. levissimis etiam de causis. At Politianus haec verba ἐκ τῆς τυχ. αἰτ. cum ἐξ ἀδικ. φόνων non iunxit (*iniustis* caedibus *atque adeo* cuicuimodi *ex causa* pecuniam *colligebat.*) *Steph.*

Apodosis huius primam partem modo Suidas in Sev. 3, 295. i. per variationem quandam servavit, πάνυ δὲ ἦν αὐτῷ καὶ τὸ φιλόχρυσον, ὡς ὑπερβάλλειν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνδρείας, erat *etiam* auri *cupidissimus*, ut *fortitudinem* avaritia *superaret*, ubi forsan excidit pr. ἐν ante pron. αὐτ. post simile ἦν, cf. supra 2, 10, 5., hoc sensu, *maxime* vero *erat* in *eo* etiam *amor auri* s. *studium pecuniae*, adeo, ut *superaret* praestantiam *fortitudinis*; quanquam et Sb. Ind. v. πλεον. reddit cum illa Vs., quasi v. ὑπ. regat gen. τῆς ἀνδρ., cum certe hic ap. Nostr. series sit haec, sicut caeteris bonis ac dotibus superavit Severus reliquos homines, ita etiam cupiditate pecuniae; reddente Stp. Th. in v. πλ. e P., sed sic, ut hinc omiserit ἐν ἀ., unde retulit hunc locum memoriter ad notionem activam, nec ad sq., ubi neutraliter accipitur, ut a Bg., qui discedit a P., ut et Sch. „avaritia *crescebat* in *eo* ex“ cum notionem Bg. aliunde teneat quoque Bud. C. 484, 45. saltem in syn. πληθύειν, reperiente me nostrum modo vi alia, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Polb. Geop. L. N. T. Vig. et Abr. ad Aesch. T. 1., cui add. p. 204. m., ut peculiare sit hic v. saltem cum praep. et i. q. §. pr. e. ὑπερβ., per variationem, ut pro subst. ib. φιλ. hic per syn. neutr., quod Stp. Th. sub Lat. breviori, quam Bg. „cupiditas pecuniae, avaritia“ subiecta Vs. P., e vulg. lect., praeter nullum post φον. comma, secus ac hic in ed., habet tantum e Nostro, qui scripserit modo ad analog., dum reperi adi. per Ind. Rs. Or. V. 8. And. et Xen. Bach., sed subst. φιλοχρηματία ap. Ios. et v. φιλοχρηματεῖν Rs. Or. V. 7. Is., nec ad ἀδικ. φον. simile, nisi per inversam rationem in N. T. ὁ κριτὴς ἀδικίας, it. οἰκονόμος τῆς ἀδικίας et μαμωνᾶς τῆς ἀδικίας Luc. 16, 9. (pro quo sane est v. 11. ἄδικος μαμωνᾶς, sed non pro iniustus, s. iniuste paratus, verum pro inanis, vanus, falsus, caducus, ex oppos. τὸ ἀληθινὸν, certum, firmum, perpetuum, sicut ap. Lat. *verus* et *aequus* sunt syn. cf. N. ad Apoll. Lex. ed. Toll. p. 94.) et Rs. Or. V. 4. p. 219. e. τῆς ἀδικίας τὸ σῶμα, v. N., et ap. Xen. Cyr. 8, 8, 18. πολὺ γὰρ ηὔξηται ἐν αὐτοῖς ἡ ἀδικία, profuturum ad pr. Nostri ἐπληθ. ἐν λ., supplente L. Bos. Ell. p. 131. e. ἦθος ad τὸ φιλοχρ. Iam de critica hic parte, sane P. habet post φον. copulam, sed non meram, ut ostendi, verum *atque adeo*, i. explicantem, pro *et igitur*, quae prodat eius libertatem solennem ac qualemcunque se hinc expediendi modum, cum Noster videatur scribere

χούσης αἰτίας. Φόβῳ γοῦν ἦρξε μᾶλλον τῶν ἀρχομένων, ἢ εὐνοίᾳ. τῷ μέντοι δήμῳ ἐπειρᾶτο 15. causa. Metu ergo subiectorum imperabat magis, quam benevolentia. Populo

per brevitatem in dicendo aliquam atque negligentiam gratam in repetita praep. eadem in vicinia, quarum quaeque tamen a suo pendeat subst., ἐξ a pr. φιλ., sed ἐκ a pr. φον., post quod rectius supra comma Stp. Th. omisit, pro plenis, *magna* erat in eo pecuniae cupiditas, quam satiabat per iniustas caedes, patraras ex quavis causa, s. quas patrabat *ex* rel.; unde, cum nec libri varient, nec copula exciderit probabiliter ob vicinitatem, (saltem non καί, sed potius τὸ ante τῆς,) nondum probo Bg., qui et ipse addidit copulam, in primis cum infra sit simile quid, quanquam non ita vicinum, 7, 4, 2, ἐκ μικρᾶς προφάσεως — ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε, et ab aliis quoque repetantur, ut alia vocabula, ita et praepositiones nominatim, cf. Abr. Lect. Ar., ad Aesch. T. 2. et Dl. Th. Ind. v. *repetitio* et *praepositio*, et in diversam praep. sine copula infra 4, 6, 5. ἐπὶ βραχυτάταις αἰτίαις, ἐκ τῆς τυχούσης διαβολῆς λ., quo participio utitur Noster per analog. ibi et hic cum suis subst. pro πάσης, magna, parva, ex causa, cf. 1, 13, 14. πάσαις διαβολαῖς et ap. Luc. 2, 177. l. 90. ἐπὶ πάσαις αἰτίαις λ.

φόβῳ γ.) Talia et Severi filius Caracallus 4, 3, 8., talis et Maximinus 7, 1, 2. Horum in animo potius est illud tyrannicum, *oderint, dum metuant*, quam illud Senecae ad Polyb. 31. *melius beneficiis imperium custoditur, quam armis.* Horum vecordiam arguit Xen. M. S. 1, 2, 10. *Leisn.*

P. contrahente periodos Nostri, Bg. discedit a Gr. tantum ordine ac rectione alia, per viciniora sibi φ. et τῶν ἀρχ., ubi subst. φ. est notione neutrali s. subiectiva, s. metus civium pro s. erga Severum, ut et sq. εὐν. benevolentia civium adversus eundem et v. ἦρχε absolute ponitur, pro imperium tenuit sic, ut cives eum potius metuerent, quam amarent, quae sententia per brevius hic νόημα reperitur pro longa γνώμῃ 1, 4, 10. sq., ut tamen, fortassis etiam, e Leisn. mente, et secundum propiorem orationis rectionem, iuncto v. ἦρξ. cum affini τῶν ἀρχ., ut 1, 1, 9. τῶν ὑπηκόων ἦρξαν, per se stent φοβ. et εὐν., sumenda vi activa, ut Severus imperarit civibus, potius metum iis iniiciendo, quam usus erga illos benignitate, ut φόβος pro terrore, praeter 1, 14, 19., etiam fuit 1, 4, 11., opprimente P. τῶν ἀρχ.

τῷ μέντοι δ.) Simulata haec popularitas cum artibus et consiliis tyrannicis coniuncta est, dum iniurias, aliis factas, beneficiis in alios redimere conantur. Lusit hunc ludum Tiberius ille, si quisquam, qui populo, ut cani latranti, offam obiiciebat, quoties rumores aut invidiam suae crudelitatis velare satageret. Nemo veterum gravius de illa fraude locutus est Plinio Pan. c. 28. *Boecl.* Eo forte etiam spectarunt multa opera publ., quae tum in urbe, tum in provinciis, reliquit, ut Septizonium, Ianos, Portam et Thermas sui nominis, Pantheum, Artem Britannicam, seu Armamentarium Batavicum, Vias et Pontes, qui in inscriptionibus memorentur. *Leisn.*

A P. libero tum in contrahenda iterum Nostri oratione, tum in adv. μέντοι, abit Bg., unum μὲν reddens, ut 1, 13, 8. e., ubi vero alia ratio fuit in sequente δὲ, quod ubi non est, ut hic, ibi melius redditur

ποιεῖν κεχαρισμένα. καὶ γὰρ θέας πολυτελεῖς καὶ παντοδαπὰς συνεχῶς ἐπετέλει, καὶ θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε [n] πολλάκις τῶν ἀπὸ πάσης [o] γῆς, ἡμετέρας τὲ καὶ βαρβά-

quidem conabatur facere grata; nam et spectacula magnifica omnis generis assidue edebat, et bestiarum centurias interficiebat saepe ex omnibus regionibus cum nostris, tum

n) Ms. Ba. ἀνεῖλε· πολλάκις λ., dum edd. habent post πολλ. comma, praeter Ox. et Ed., ubi nihil, et Par. 2., ubi punctum, v. N. o) Ms. Vi. πάσης τῆς sic modo, v. N.

Lat. *tamen* aut alia adversativa, pro qua et capietur Bg., cf. 1, 1, 5. i. 1, 2, 9. i. et Diod. S. 2, 431. l. 88. τῷ δ. τὸ κεχαρισμένον ποιεῖν, populo *gratificans*, cf. 2, 7, 16.

καὶ γὰρ) Bg., praeter suam rationem in καὶ γὰρ, sequente alio καὶ, cf. §. 9., omittit proximum καὶ intra duo adi., secundum hoc mutans in formulam gen., prorsus ut 2, 14, 13., sed hic partim e P., ut et in Lat. ad πολ., etiam aliunde noto Stp. Th. In sq. tenet P., quanquam oblique, lectionem vulg., relato adv. πολλ. ad pr. θ. ἀν., non item in rel., ostendens Ms. novum verbum „*quas* omnibus *regionibus* nostris *barbaris* que *conquirebat*“ incertum, utrum in suo Cod. habuerit, an expleverit libere, quia in articulo τῶν, post subst. posito, cum pr. ἀπὸ potest sane subintelligi participium aliquod gen. casu, ὄντων, ἀθροιζομένων, λ., quod P. commutarit cum activo, quod Codicis tamen non consistit cum illo art. τῶν, ut nec participium cum reliqua orationis serie, nisi demto illo τῶν (quod tamen P. refert illo suo pron. relat.) aut assumto extrinsecus pron. τινὰς, sc. ἑκατοντάδας, quod pron. per se opprimitur saepe in gen., posito cum aliquo v., cf. ad Luc. 1, 63. N. 11. Wess. ad Diod. S. 1, 298. N. 72. Bach. ad Xen. Oec. 3, 8. e. it. Ages. 1, 22. e. cum L. Bos. Ell. p. 237. m. et L. N. T. Krb. v. τὶς extr. p. 680. Sed hic oriatur ingrata longitudo et πολυλογία, hunc in modum, καὶ θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε, πολλάκις τινὰς τῶν ἀπὸ — βαρβάρου θηρίων συνάγων, cum aut hoc subst. θηρ. repetendum sit, aut τῶν pro pron. τούτων sumendum. Quibus omnibus non opus est in lectione vulg., quae est plana per se nec impedita, et conveniens cum usu Nostri, subiicientis et alibi articulum post subst., dum contra alias quoque Ms. Glossator explet participium in tali genere et elliptico articulo, cf. 2, 4, 16. m. τοὺς πανταχοῦ λ., quale quid aliquem crediderim fecisse sic, ut in marg. poneret συναγομένων, quod pass., fortassis per compendium scriptum, stultior alius male legens in textum receperit. Altera autem Ms. Vi. lectio πάσης τῆς vel fuerit error in litteris γ et τ, quae conveniunt quodammodo in maiusculis elementis, vel ex addito artic., qui deinde propter similitudinem extruserit ipsum subst. γῆς, a P. servatum, quanquam alio numero, cum Bg., vel denique e sapientia Glossatoris, dum volebat potius iterum ellipticum artic., sine subst. γῆς s. χώρας, forsan respiciens ad 1, 1, 5. e. πόλεων — τῶν τε ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐν πολλοῖς βαρβάροις, cf. 3, 15, 12. 6, 4, 13. Caeterum in Graev. Th. T. 9. Onuphr. P. l. 2. c. 3. p. 400. A. de Severi ludis et venationibus breviter huc spectat per „Herodi. l. 3.“ et ad γῆς βαρβ. cf. 1, 15, 9.

ρου [p] νομάς τε μεγαλοφρόνως ἐπεδίδου. ἐπετέλεσε [q] δὲ καὶ ἐπινίκιον ἀγῶνα [r], τοὺς πανταχόθεν μούσης τὲ ὑποκριτὰς καὶ ἀνδρείας μιμητὰς [s] μετα-

barbaris. congiaria etiam ma-
16. gnifice dedit. Celebravit
quoque ludos pro victoria, undique rei musicae actoribus et fortitudinis imitatoribus ar-

p) Ms. Ba. βαρβάρου συνάγων· quod colon post βαρβ. quoque in Stp. rel., pro puncto A. cum Bs. 2 R., sed commate Bss. rel., v. N. q) Par. ἐτέλεσε. *Leisn.* in m. A. utr., quae habent contra illud Stp. cum rel., ut Par. 2. quoque cum Ox ἐτελ., v. N. r) Colon in Ms. Ba. s) ἀνδρείας μαθητὰς edd. omnes, et tacite quoque Mss., v. N.

νομάς τε) Hoc membrum (ad quod cf. 2, 14, 10.) P. copulat cum sq., quod Bg. aeque bene priori iungebat adhuc, severior illo utrinque. Sed in edd. simpl. ἐτελ. nihil est, quam operarum vitium, qui saepe periмunt praepositiones, etsi illud simpl. cum subst. ἀγ. supra habuimus 1, 9, 4., ubi compos. hoc, per variationem hic usurpatum, produximus aliunde e Corsin., saltem simili in re, si non et cum subst. ἀγ., quocum tenet Stp. Th. sine auctore 3, 1383. C. e. sub Bg. Lat., (libere agente P., ut Bg. in δὲ omisso iterum,) at ἐπιν. cum ἀγ. aliunde „*ludi* ob *victoriam*," etiam mutato adi. in formulam e praep. cum subst. affini, etsi est proprie illa alia Gr. supra §. 7. νομὰς ἐπὶ ταῖς νίκαις, ut syn. 3, 10, 3. θέας ἐπινικίους, ad quae eadem ap. Dion. C. p. 808. N. „venationes, ludos Circenses et gladiatorios scenicosque, (ut ib. p. 637. ad ἐπινικίους ἀγῶνας in N.) Notum est, Romae victorias ingentes solitas celebratione ludorum Amphitheatralium et Circensium honorari, in quibus gladiatores magno numero committebantur," quibus simul illustrantur sequentia mox ap. Nostr., ubi in τοὺς πανταχ. Bg. cf. 2, 10, 2. et in μετ. 3, 5, 8., hic e P.

μούσης ὑποκρ.) Sunt scenici artifices, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, v. Olear. ad Philostr. p. 193. Carpz. Par. Stoic. p. 25. Bg. ad Alc. p. 385. Herodi. 4, 6, 4. (ὑποκριταὶ πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως) et 5, 2, 9. (ὀρχηστῶν τε θέαις καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε εὐρύθμου ὑποκριταῖς σχολάζων.) Dicuntur et Διονυσιακοὶ τεχνῖται Aristotel. probl. 29. n. 10. *Dionysiaci artifices*, comoedi nempe et tragoedi tibicines, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται Gell. 20, 4. Denominationem enim sortiti a Dionyso, scenicorum inventore, in collegia sub eius tutela sunt cooptati, et mercede pacta civitatibus ludos scenicos omnemque eorum apparatum praestiterunt. *Leisn.*

Sch., qui in ὑπ. modo P. repetiit *ludiones*, in „μουσ. ὑπ. musici *ludiones*" pro quibus Bg. severior, intelligente Nostro comoedos cum tragoedis, qui agebant et res repraesentabant ad instrumenta musica, ut hodie in nostris ludis, quas *operas* vocant, cf. 1, 9, 4. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Fab. Agon. Meurs. Gr. Fer. 110." incertum, pertineat huc, an ad pr. ἐπιν. ἀγ., cum libros istos nunc non licuerit inspicere. Nescio, an huc prosint Ael. V. h. 8, 7. e. μουσουργοὶ, καὶ ὑποκριταὶ, οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τραγῳδίας, cf. ib. Ind. v. μουσ.

ἀνδρ. μαθητὰς) Aptius fortasse legemus ἀσκητὰς s. μελετητὰς, i. e. ἀθλητάς. Supra ἰσχύος θεάματα dicit auctor in Capitolinorum ludorum expositione 1, 9, 4. *Sylb.* Berglerus legit μιμητάς. *Leisn.*

πεμψάμενος. εἴδομεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θέας τινῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερουργίας τε καὶ παννυχίδας, ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον.

17. cessitis. Vidimus etiam sub illo spectacula quorundam omnis generis ludorum in omnibus theatris simul, sacrificia item et pervigilia, celebrata ad Cereris initiorum

Qui et in m. Bg. Ms. „quasi legisset μιμητὰς, (et in m. Ox.) f. μιμητὰς“ quod, e Bg. hauddubie expressum, non tubitavi statim edere. Nam, etsi infra de Maximini militibus dr. 6, 8, 5. e. ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, ramen ibi μαθητὰς potest per se capi, subintellecto prou. ἐκείνου, et μιμητὰς — ἀνδρείας inde firmari hic, ubi, recte etiam intelligente P., valet de athletis, et Noster modo concinnitatis causa, ut priori membro alterum aequale redderet, μιμ., syn. priori ὑποκρ., copulavit cum ἀνδρ., quia certamina in palaestra et arena non magis, quam illa in theatro ac scena, vera sunt, sed modo simulacta et imitationes, cf. Virg. Aen. 5, 585. 674. *pugnae* cient *simulacra* sub *armis*, nec in talibus vera ostenditur fortitudo, cf. 1, 15, 5. e. 14. Denique, etsi habet Stp. Th. vulg. μαθητὰς improprie cum gen. rei, de elephanto, ἀνθρωπείων διδαγμάτων μαθητὴν ἐπιδέξιον, tamen, quia facile potuit confundi cum illo Bg., et hoc magis convenit contextui, i. e. tum pr. ὑποκρ., tum pr. ἀγῶνα, in quali certamine potius conquiruntur magistri et gymnicae artis peritissimi homines, quam discipuli tironesque, hoc potius malui statim edere, quanquam non simile quid reperiens alibi, ut Noster peculiari scripserit ratione, quod et valer de pr. μουσ. ὑπ.

εἴδομεν) Bg. in δὲ — καὶ fere cum P., cf. 3, 6, 23., sed severius in rel., maxime in copulatis affinibus θέας — θεαμάτων, per lusum et acumen copiamque, forma cum genere, vel parte cum toto, i. rebus, ad spectandum propositis, cum tempore, quo eae spectabantur; in quo iterum peculiare quid est Nostri, nihil praebentibus Stp. Th. Indd. et G. Th., ubi modo v. *lud.* 134, 31. ex Ovid. *instituit* sacros *celebri* certamine *ludos*, et Bg. Lat. utrumque subst. promiscue habetur. De sqq. πᾶσι θεατρ. et ἱερ. cf. scriptores de ludis saecularibus, qui laudantur in N. sq., ut Zos. 2, 5. et Nieup. Anr. p. 314. m. „celebrati per tres dies et noctes continuas, ludis per omnia theatra celebratis, et sacrificiis, ad omnia templa peractis.“

παννυχίδας) Qualia illa Eleusinae Cereris sacra, quae obscura luce fiebant, sacerdotesque facibus discurrentes fanatico cursu sacra peragebant. Ad cuius mysterii imitationem παννυχίδας suas Severus fortasse instituit. (Et hoc ipsum Noster hic dicit, ut et Bg. e P. diserte indicat, addito deae istius nomine, quo sine alibi quoque κατ' ἐξοχὴν innuuntur per τὰ μυστήρια sacra illa, cf. Stp. Th. 2, 1655. B. e. cum P., ad Dion. C. p. 1159. §. 90., ubi et Nostri hic locus respicitur, L. Bos. Ant. Gr. p. 13. cum Ind. Fi. The. Ch.) *Oxon.* (quibus Leisn. adscripsit „Meurs. Eleusin. p. 2.“) Etiam ap. Eur. Hel. v. 1381. παννυχίδες θεᾶς, pervigilia deae Cereris memorantur, (ubi cf. Barn.) Dicuntur et νύκτεροι τελεταὶ Arist. Ran. 346. (Ἴακχε, νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ) et νύκτερα τέλη. My-

αἰωνίους δὲ αὐτὰς ἐκάλουν οἱ τότε [t], ἀκούοντες, τριῶν γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖ-

18. aemulationem: saeculares autem illos ludos appellabant tunc homines, audientes, tribus aetatibus elapsis eos ce-

t) Ms. Ba. οἱ τότε ἀκούοντες, τρ. ut A. et Bs. sed comma post τότε modo in Stp. rel., v. N.

steria sunt proprie sacra, in quibus silentium observandum, sacra, quibus silentii fides debetur. Tertull. Apol. VII. Plutarchus tradit de educ. lib. p. 10. (Ed. Hs. p. 126. cum N. 21.) mysteria instituta, ut taciturnitati adsuefierent. Inde nomen mysteriis. Schol. Ar. Ran. v. 459. μυστήρια δὲ ἐκλήθη παρὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. μύειν δέ ἐστι τὸ κλείειν τὸ στόμα. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. ad παννυχ. „O. M. V. T. 3. p. 52.“ cf. Hesy. cum N. Ind. Luc. et Zos. Alc. ep. p. 136. i. et Stp. Th. cum P. hinc, qui ellipsin sumit subst. ἑορτῇ, qua de nihil ap. L. Bos., sed ap. Cic. *nocturnae pervigilationes*, cf. G. Th. et cum Bg. ap. Carpz. Hieron. Dial. p. 207. c. it. Bud. C. 869, 41. sine Vs. ad v. ἐπιτελ.

αἰωνίους) De saecularibus ludis meminit etiam Suet. in Claud. (c. 21.) et Dom. (c. 4. it. in Aug. c. 31. et Vit. c. 2. e.) sed omnium accuratissime Zosimus eos persequitur initio L. 2. (c. 4—7. ed. Cell.) et nominatim de saecularibus, a Severo institutis, ib. (c. 4. §. 6. c. 7. §. 3.) *Sylb.* De ludis saecularibus diligenter exposuit Zosimus 1. 2. princip. et Censorinus de die natali c. 17. Caeteros annotavit et explicavit doctiss. Onuphrius Panv. libro de ludis saec. singulari, (qui est in Graev. Th. T. 9. p. 1067. sqq.) Quid ap. Nostr. per τρεῖς γενεὰς intelligendum sit, varie disputant. Ille ipse Onuphrius aetatem s. γενεὰν Herodiani ex Herodoto interpretatur 33 annos et 4 menses. Ita evaderent illi 110 anni, quos ex commentariis XV virorum astruit, itemque ex Horatii carmine saeculari, ubi *undenos decies per annos* legitur, quanquam iam olim Ludov. Vives ad Augustin. de civ. dei 3, 18. monuit legendum, *ut* denos *decies* per *annos*, quae correctio etiam D. Heinsio in edit. Horatiana placuit. Existimo, etiam si certum fuisset, quod de 110 annis traditur, tamen multos scriptores passim rotundo numero centenario uti maluisse; atque hinc diversitas illa. De Herodiano ne dubito quidem, praeterpropter eum centenariam periodum notare voluisse. Vocem quippe γενεὰν non notare definitum numero tempus, vel ex Censorino animadverti potest, qui γενεὰν ab Heraclito et Zenone tempus triginta annorum, ab aliis 25 annorum vocari scribit, ubi v. N. Henr. Lindenbrogii. τρεῖς ergo γενεαὶ saeculum, i. e. centum circiter annos notant, sicut collatis cum Herodiano Herodoti l. 2. Clem. Alexandrini 1. locis probari potest. Qui accurate numerare volunt, nunquam expedient se ex hac voce. Adi, si tanti est, Not. Vellei 1, 2, 1. *Boecl.*

Ex quo compendium faciens editor Ox., addebat „memini me alibi legisse, εἰς τὰ ἑκατὸν ἔτη τρεῖς γενεαὶ καταλέγονται“ cf. Onuphr. P. l. l. p. 1074. C., ubi de saeculo e Censorino, sed E. „Romanorum autem saecula 110 ann. (et p. sq. B.) Huc etiam spectare videtur id, quod ap. Herodi. legimus l. 3. qui eos (lud. saec.) trium spatio aetatum solitos instaurari scribit, centesimo videlicet quoque anno. Aetatem enim he-

σϑαι. κήρυκες γοῦν κατά τε 19. lebrari. Praecones ergo

minis 33 annos ac menses 4 esse, libro secundo docet Herodotus. Collocando igitur in singula saecula ternas hominum aetates, id ab Herodiano recte dictum erit." Tum Sb. Ind. „γεν. τρεῖς saeculum" et M. Obs. V. 8. p. 135. „tres γενεαὶ ap. Herodotum ita ponuntur, ut tres aetates faciant centum annos" cum N. ad Herdt. 2, 142. it. Graev. L. Hes. p. 21. c. Stp. Th. 1, 835. H. v. γεν. aliunde, it. L. N. T. Schw. N. p. 274, it. Grot. de i. b. et p. 2, 4, 7. cum N. „tres γενεὰς saeculum exponit Herodianus Severo 3, 8." Brüning. Antiq. p. 53. „Graecis *aetas hominis* intra 70 annos" cum G. Th. v. *aetas* 179, 11. sqq., et de Nestore ap. Ovid. Met. 12, 188. vixi *Annos* bis *centum*. Nunc *tertia* vivitur *aetas*, N. Gier., sed in ludos saec., ad Dion. C. p. 747., ubi dr. σαικουλάρια, in N. multi laudati, it. a Fabr. in bibl. ant. p. 442., it. Grut. Lamp. V. 1. p. 70. sqq., unde sumta sunt quaedam in Rosin. Ant. p. 343. i., Bernegg. ad Suet. Aug. c. 31. it. Ern. ad eiusdem Claud. c. 21. it. Heyn. H. 4, 377. m. cum N. et Rollin. hist. ed. Vern. T. 4. p. 230. it. Io. Alph. Turretini Opusc. Var. Gen. T. 1., ubi 14 quaestiones de ludis saec. p. 564. sqq., tum p. 618. intervallum incertum esse, aliis centesimum annum, aliis centesimum decimum, p. 620. ipse inclinat ad an. centesimum, p. 623. incertum intervallum fuisse usque ad Augusti tempora, a quo p. 624. circumscripti sint centum et decem annis, sed p. sq. post Augustum iterum variasse intervallum, pro arbitrioque imperatorum modo citius, modo tardius celebratos, p. 627. a Claudio, ubi derisus praeco, p. 628. a Domitiano, p. 635. a Severo, qui celebrarit more Augusti a. U. 958. sed a C. N. 204. et 116 an. post Domitiani, et 220 an. post Augusti ludos; ponente Leisn. in m. ed. Patav. numeros alios „A. U. C 957. P. C. N. 204." quos veriores noluimus hic in marg. textus Gr. locari, quia haec Nostri narratio interponitur modo obiter aliis rebus Severi gestis, quibus damus ex ordine suo numeros in marg. Caeterum in m. ed. Par. 2. dederat Ern. „v. ad h. l. Pagi diss. Hypat. p. 185. 189" et in m. ed. Par. 1. contra Pol. „non intellexit, τρεῖς γενεὰς esse saeculum s. spatium centum annorum" quod non repetam, quia severe reddere voluit, ut quoque Bg., in cuius Ms. strinxerat Leisn. lineis rubri coloris vocem *ludos*, quia, credo, vidit, libere addere eam Bg., nec manere in Gr. femin. αὐτὰς, quod pertinet vel ad proximum ἱερουργίας τὲ καὶ παννυχίδας, vel ad remotum ϑέας; quum Bg. Lat. referatur ad pr. ϑεαμάτων, supplentibus Sch. „αἰων. ἱερουργίας, *saeculares* sacras *festivitates*, 3. aetatum spatio definitas" sed Ind. Sb. „αἰων. ϑέαι, ludi *saeculares*" qua de urr. ellipsi nihil ap. L. Bos., nec ap. Stp. Th. 1, 258. D. „saeculares ludos a Romanis dictos Graeci vocabant αἰωνίους, ut Herod. testatur l. 3." hinc sine Vs. at per comma post adv. quoque, ut P. oblique, sed clarius Bg., (severior hic in formula, quam 3, 7, 8. et 1, 14, 10., modo addito subst. ἄνϑρωποι,) quae ratio est melior, quam Ms. Ba. et ed. quarundam, (quae venit e serie Codd. continua,) ob inf. post part. ἀκ., quod resolvendum per particulam causae s. modi *dum*; retinente Bg. etiam Nostri simplicitatem in repetito iterum v. ἐπιτελ., qui in διαδρ. cum subst. γεν. modo ad analog. Caeterum ad hanc §. pertinere olim notatam e Beg. 2, 703. in numis Antonini tertium. Sed ad Zos. v. etiam Reit. 2, 7, 5.

κήρ. γοῦν) Si κήρ. et ἀκούοντες ad se referantur: aeque hic procedat particulae γ. notio causalis, quam et P. ostendit, in formula solenni liberius

τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Ἰταλίαν [u] διεφοίτων, καλοῦντες, ἥκειν καὶ θεάσασθαι πάντας [x], ἃ μήτε εἶδον, μήτε ὄψονται. οὕτως ὁ μεταξὺ χρόνος τῆς παρελθούσης ἑορτῆς καὶ τῆς μελλούσης ἐδηλοῦτο, πᾶσαν ἡλικίαν ἀνθρώπων ὑπερβαίνων.

Διατρίψας δὲ ἱκανοὺς χρόνους ἐν τῇ Ῥώμῃ, τούς τε υἱεῖς αὐτοῦ [y] κοινωνοὺς τῆς βασιλεί-

perque Romam et per Italiam incedebant vocantes, ut adessent et spectarent cuncti, quae nec vidissent, nec visuri 20. essent. Hoc pacto intervallum temporis inter praeteritam et futuram celebritatem significabatur, omnem aetatem hominum excedens.

Cum autem commoratus satis diu fuisset Romae, filiosque suos participes imperii

u) Ms. Ba. hic servat artic. τὴν utroque in subst., secus ac §. 4. l. x) Ms. Ba. hic et post εἶδ. recte habuit commata. y) Mss. Ba. et Vi. αὐτοῦ per lenem, ut saepe, cum A. al.

versatus magisque e Zos. 2, 5, 1. περιιόντες οἱ κήρυκες εἰς τὴν ἑορτὴν, συνιέναι πάντας ἐκέλευον ἐπὶ θέαν, ἣν οὔτε πρότερον εἶδον, οὔτε μετὰ ταῦτα θεάσονται, dum Noster adv. ista temporis opprimit, per se iam latentia in verbo utr., addente ibi Cell. in N. „eandem praeconis formulam recitat Herodi. l. 3. c. 8., cuius rei ratio est intervallum inter hos ludos, 110 annorum, quod cum Claudius anticipasset, risui fuerunt eiusdem praecones Suet. c. 21.“ Nostro ipso explicante causam §. sq., ubi Bg. deserit P. in οὕτως, ut alibi, sumens fere ab eodem formulam ad ὁ μ. χρ., sed potius e Sch. Ind., pro quo procedebat *tempus* inter *praeteritum* et futurum *festum*, transposito sic adv., quod in hac formula alias mutatur in adi., cf. Stp. Th., qui sine Vs. eandem profert ex Dem. cf. Ind., cui add. 50, 27. 388, 7. 392, ult. 708, 2. 868, 16. 1073, 10. et Lys. Rs. Or. V. 5. p. 698. e. it. sine Ind. ap. Polb. 1, 497. e. Ad sq. membrum habet simile Zos. 2, 1, 1. ἐκ τοῦ τὸν μακρότατον ἀνθρώπου βίον τὸ μέσον διάστημα περιλαμβάνειν ταύτης τῆς ἑορτῆς, *ex eo, quod* hominis *vita* longissima *medium* celebritatis *huius* intervallum *complectitur*, ubi sing. ἀνθρ. non minus rectus pro Nostri plur., non male addente Leisn. ad m. Οχ. ηλ. *Lebenslänge.*“

ἱκανοὺς χρον.) Sic Act. 14, 3. Ἱκανὸς pro multus, longus, saepe ap. auctorem hunc et scriptores sacros. *Leisn.*

Cf. L. N. T. et supra 1, 14, 9., libere reddente Bg. et P., ut in L. N. T. Krb. illud Act. 20, 11. ἐφ' ἱκανὸν, sc. χρόνον, redditur *diu*, quae praep., aut ἀνὰ s. διὰ, et hic supplebitur.

τούς τε υἱ.) In rem et chronologiam cf. Exc., et in variatam orationem 2, 12, 5. e. per ordinem et verbum aliud, P. deserente Bg., maxime in servato membro βουλ., etiam ordine perverso in μὴ μον., quod proprie copulandum vicinius cum v. βουλ., (cf. Ael. V. h. 13, 1. p. 843. e.) unde et comma post υἱε. nobis sublatum, sed eodem Bg. versante

ας καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας, βουλόμενος δόξαν ἄρασθαι[z] νίκης[a] μὴ μόνον ἐμφυλίου τε καὶ κατὰ Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων[b], (ἐφ' ῇ καὶ θριαμβεῦσαι ᾐδέσθη,) ἀλλὰ καὶ κατὰ[c] βαρβάρων ἐγεῖραι τρόπαια, πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρ-

et Caesares declarasset, cupiens gloriam sibi partam esse victoriae non solum civilis et a Romanis exercitibus; (de qua etiam triumphare veritus est) sed etiam adversus barbaros erigere tropaea: praetexens Barsemii

z) ἄρ. sic cum iota B. 2. L. al., cf. 3, 5, 6. m. a) Comma hic omnium edd., et tacite quoque Mss., sustulimus, v. N. b) Verba, quae ( ) concludunt, non nisi commata in Ms. Ba. comprehendunt. *Mart.* ut in A. al., servandis necessario parenthesis signis, ob constructionem eius diversam. c) Ms. Ve. ἀλλὰ καὶ τὰ βαρβ. v. N.

aliter, quam 1, 9, 12. m., in formula δοξ. ἀρ., per passiv. phrasin cum v. subst., secus ac Sch. in „ἀρ. *consequi* gloriam *victoriae*“ ubi Noster per analog. modo cum gen. νικ., et in hoc subst. cum praep. κ. (ad similitudinem mox sequentis τροπ.) quacum praep. iterum est §. 21., dum Bg. videtur rexisse cum pr. v. ἀρ., sed Noster peculiare quid tenet in subst. νικ. cum adi. ἐμφ., subiecta explicatione κ. Ῥ. στ. simili, cf. 3, 7, 18. i., quocum variatur in ordine. Ad sq. membrum P. deserit quoque Sch. „θρ. triumphum *egisse*, (sic errans in sensu aor., ubi Stp. Th. hinc sine Vs. sub Lat. Bg. privo,) ᾐδ. recusavit, *veritus est*“ ducente hinc forsan sua Spart. in Sev. c. 9. e. p. 605. e., quanquam proprie loquitur de Severo reduce ex oriente, *reversus*, triumpho *delato*, appellatus est *Arabicus* rel. *Sed* triumphum *respuit*, ne *videretur* de *civili* triumphare *victoria*. Tandem in κ. βαρβ. consentit Dio 1256, 2. ἐπιθυμίᾳ δόξης κατὰ τῶν βαρβάρων ἐστράτευσε, qui ex 3, 1, 4. intelliguntur reges Parthorum, Armeniorum et Attenorum, ut duo posteriores nominatim sequuntur hoc cap. §. 2. sqq., sed Parthi demum §. 15. sq., ut ap. Dion. l. l. κατὰ τῶν βαρβ., τῶν τε Ὀσροηνῶν καὶ τῶν Ἀδιαβηνῶν καὶ τῶν Ἀραβίων, qui et ipsi post sequuntur hic §. 5. 6., praeter Atrenos, quos Dio tacet, nisi 1257, 59. pro vulg ἐπὶ τὴν Ἀρχὴν ἐξέπεμψε legatur Ἀτρηνὴν, ut quidam volunt, propterea respicientes ad Nostri §. 4. et 6. Caeterum periodi nostrae protasis finitur cum ἀποδειξ., sed apodosis est vera in v. extr. ἐγ., cui nos damus praecedentia duo particip. βουλ. et προφ. ποι., aut modo unum βουλ., cum alterum membrum προφ. ποι. adiunctum sit proprie tantum illi ἀλλὰ — τροπ., dum Bg. videtur apodosin incipere post τροπ.

ἀλλὰ καὶ κατὰ βαρβ.) Cod. perperam τὰ βαρβ. *Strotb.* In quo fuerit potius lapsus scribae, omissa syllaba κα ob pr. καὶ, cum Mss. rel. servent vulg., quam illa dicendi ratio altera, ubi nudus pers. gen. est cum ἐγ. τροπ. vel simili phrasi, per ellipsin pr. κατὰ s. ἀπὸ, cf. Stp. Th. 3, 1618. D. m., e cuius exemplis debuit potius in Ms. esse sine artic., ἀλλὰ καὶ βαρβάρων ἐγ. τρ., quocum Ms. tamen fecerit P., nisi libere egit, ut in Gr. formula ἐγ. τρ. reddenda.

προφασ. ποι.) Spartian. in Sev. c. 15. (p. 614.) *erat sane in sermone vulgari, Parthicum bellum affectare Septimium Severum*, gloriae *cupiditate*,

σημίου [d] τοῦ Ἀτρηνῶν βασιλέως πρὸς Νίγρον φιλίαν, ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν. παρὼν [e] 2. δὲ, καὶ τὴν Ἀρμενίαν καταδρα-

Atrenorum regis erga Nigrum amicitiam, exercitum in Orientem eduxit. Cum autem ibi esset, etiam in

d) Par. Baf. Βαρσημίου *Leisn.* in m. A., quae ferunt Βαρσηνίου cum rel., etiam omnibus Bss. meis, praeter Ox. Pat. et Par. utr., ubi μ, a nobis datum, v. N. e) παριὼν Ms. Ba., v. N.

non *aliqua* necessitate *ductum.* Praetextum tamen quaerit, quem Herodianus indicat, frequentem sane et opportunum belligerandi cupidis. *Boecl.*

Cf. 3, 1, 6. et in προφ. cum v. ποι., a Stp. Th. 4, 1733. c. modo hinc sine Vs., praeter Zos. 1, 19, 1. arrepta *occasione*, et Rs. Or. V. 3. Aesch. p. 457. 1. τίνα πρ. ποιησάμενος, in N. „quanam *ille* usus *praetensione?*“ quoque sine Vs. in Ind. Dem. ex 192, 5., (ubi non bene obtruditur articulus, cf. 391, 10. 393, 25. 1131, 15.) deserto P., reddente Bg. partim ex Ind. Sb. „praetendens, *praetex.*“ nihil praebente G. Th. in severis Lat., ut phrasin eandem accipiamus; unde sumi liceat formulas syn., *causam v. c. afferens*, inferens, *obtendens*, cf. ib. Nr. 11. 13.

Βαρσηνίου) Supra (3, 1, 6.) habuimus Βαρσήμιον, quam scripturam Politianus hic etiam retinet. *Steph.* Iam supra (l. l.) monui, scribendum esse Βαρσημίου. *Stroth.*

Sb. Ind. Lat. post Nostri loca duo „posteriore in loco vulg. l. *Barsenius* est: sed *Barsemius* per *m* etiam in Sch. Ms. et Pol. Vs. Recte. Origo et iusta forma est *Barsemes*, filius solis, quod nomen etiam ap. Hebraeos legitur, teste Fr. Iunio.“ Tum Leisn. in m. Bg. Ms. „legit cum Stp. Βαρσημίου.“ In sq. τ. Ατρ. β. nihil tentat Ms. Ba., contra quam 3, 5, 1. e.

ἐστράτευσεν) A. U. C. 948. P. N. C. 195. in Osdroënos, Arabes, Adiabenos et urbem Nisibin proficiscitur Severus, quibus subactis Imp. V. appellatus est. Pagi. *Leisn.*

Aliter chronologia illa edit. Patav., una cum Anglis ap. Heyn. H. 4, 1050., ubi cf. N. it. ad Spartian. in Sev. p. 614. Cas. N. 2. Tum Leisn. in m. Ox. „Obs. M. V. 3. p. 91.“ credo in formulam Gr., cf. Stp. Th. Poss. Call. Ind. Xen. Cyr. Diod. S. ll. Pan. Mor. p. 100. m. 107. e. 132. e., reddente Bg. e P., quem servat Sch. una cum Vs. Sb. Ind. „*expeditionem* suscepit *in.*“ Caeterum ad hanc §. pertinere quondam videbatur ap. Beg. 2, 706. in numis Getae primus.

παρὼν) Scribo παρὸν, id est, *quum ei facultas esset.* Verum, si post παρὸν δὲ non interpungas, sed haec sequentibus iunges, videri poterit aliquis infinitivus cum ἠθέλησε deesse. *Steph.* Possis etiam παριὼν legere, idque vel in *adveniendi*, vel in *transeundi* significatione. *Sylb.*

Nihil dante hic P., sed Sch. sub v. vulg., sine monito ullo „*advenien*s“ cf. 2, 12, 4., cum Ms. Ba. plane sentit Sb., sed Bg. cum Mss. rel. retinet vulg., supplendo adv. ἐκεῖ, quod debeas referre ad sq. terram, sc. ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, sicut in Ms. illo opus fuerit supplere pron. αὐτὴν, sc. τὴν Ἀρμενίαν, utrinque ut tandem sit eadem sententia. Volens Severus invadere Atrenum agrum, situm intra Euphratem ac Tigrim, cf. 3, 1,

μεῖν ἠθέλησε [f]. Φθάσας δὲ ὁ τῶν Ἀρμενίων βασιλεὺς, χρήματά τε αὐτῷ καὶ δῶρα, ὁμήρους τε ἱκετεύων ἔπεμψε, σπονδὰς καὶ εὔνοιαν ὑπισχνούμενος. ὁ δὲ Σεβῆρος [g], τῶν ἐν

Armeniam excurrere voluit; sed anticipans Armeniorum rex pecunias ipsi et dona obsidesque supplex misit, foedus et benevolentiam offe-
5. rens. Igitur Severus rebus

f) Colon in Ms Ba., ut in Ox. cum Ed. g) In Ms. Ba. verba post Σεβῆρος, nimirum τῶν ἐν Ἀρμ. usque ad διαβὰς, plane desunt, adeoque septem fere versus integri. Lapsus et erroris causa facile apparet. Simile periodorum ὁ δὲ Σεβῆρος initium decepit librarium. *Mart.* Recte, et sic quoque Loc. in Excp. Ms. Vi. „ὁ δὲ — ἤγαγον desunt haec omnia."

4., de Nostri quidem narratione hic deinceps, instituerit hoc iter sic, ut, abiens ex Asia minori, per Cappadociam forte, nunc, secundum Bg., esset prope Armeniam, in eiusque ora, vel, de Ms. sententia, iam ingressus eam Armeniam, eius partem aliquam transiret, hinc processurus ad Atrenos, quasi infra Armeniam sitos, et in subiacente Mesopotamia, in eiusque parte quadam inferiori, quod sumi posse videatur ob §. 6. sqq., quia dicitur ibi Mesopotamiam quoque percurrisse prius, quam ad Atrenos perveniret, quos quidem non quaesierim infra Arabiam propterea, quod eandem ib. prius perhibeatur diripuisse. Sed, cum semel fuisset prope Arabiam in extrema Mesopotamia: videatur hac opportunitate usus, ut excurreret in Arabiam, et redux inde Atrenos aggressus. Nam qui in Arabia felici memorantur *Atramitae* ap. Cell. n. o. a. 2, 597. f. 57. i., forte alii sunt, quam *Atreni*; et, quod nunc demum reperi, ib. p. 602. in tabula superiori locatur *Atra* urbs, intra quidem Euphratem et Tigrim quoque, sed tamen in superiori Mesopotamia, non longe sub Armenia Magna. Qui quidem situs urbis si verus est, et cursus item Severi, de Nostri narratione deinceps a §. 4 — 7. 2 ille per ambages profectus fuerit.

φθασ. δὲ) Contraxerat P. hanc §. cum pr. in unam periodum cum alia libertate, desertus etiam a Sch. in „φθ. prior *misit*" ad sensum, ubi Bg. premit quoque acc. pron. αὐτὸν, qui suppleri potest vel tum, ubi non physice valet verbum, ut hic cum v. ἔπεμψ., reddente Bg. in sq. ἱκ. per syn. adi., ignorante Stp. Th., cf. 2, 15, 6., it. Lar. eius liberius syn. ad v. ὑπ., sed in εποιδ. 3, 938. E. m. per pravum numerum „l. 4." hunc locum tenente sine Vs., ubi Bg. e P. iterum per sing., cf. 3, 6, 11., sed severior in expressis duobus subst. χρ. et δωρ., pro uno P., ubi δῶρα distincta a χρημ., cum possint varie intelligi, etiam forte odores et aromata, adiuveris supplemento hoc, *et* dona *alius generis*. Sed rursus Fabr. ad Dion. p. 1264. §. 56. „Herodianus, quanquam ordinem rerum gestarum perturbans, refert, Armeniae regem (quem *Sanatrucem* vocat Fabr. ib. et p. 1297. §. 67.) antevertisse invasioni Severi, missisque obsidibus et muneribus, pacem et amicitiam suppliciter petiisse „quae pertinent eo, quod Dio post expeditionem contra Parthos scripserat, Severum demum transiisse Mesopotamiam 1264, 5. μετὰ τοῦτο ὁ Σεβ. τὴν Μεσοποταμίαν διαβὰς λ.

ὁ δὲ Σεβ.) Bg. e P. non modo in δὲ pro δὴ per syn., cf. 2, 15, 5. 1,

Ἀρμενίᾳ προχωρούντων κατὰ γνώμην, ἐπὶ τὴν Ἀτρηνῶν [h] ἠπείγετο. προσέφυγε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Ὀσροηνῶν [i] βασιλεὺς Αὔγαρος [k], τούς τε παῖ-

in Armenia procedentibus ex sententia, in Atrenorum re-
4. gionem properabat. Confugit autem ad ipsum et Osroënorum rex Augarus,

b) τὴν Ἀτρ. Stp. et Baf. *Leisn.* in m. A., quae habebant τῶν Ἀτρ. cum al., v. N. i) Ὀσρωην. A. cum al., sed Ὀσρ. Be. 2. v. N. k) Nibil variatur hic in Mss. et edd., nisi quod punctum in A. cum Lugd., sed colon in Stp. rel., pro commate rectiore in Bss. al.

15, 2., sed etiam in sq. τῶν λ. suppleto πραγμάτων, cf. 2, 3, 21., discedens explendo ad sq. ἐπὶ τὴν Ἀτρ. subst. χώραν s. γῆν. (cf. 3, 2, a. m. et hic mox §. 6. plene per variationem,) ubi P. incolas pro terris eorum potius exprimit, quam lectionem quarundam edd., ut pr. ἐπὶ cum gen. perf. pro acc. ponatur in verbo motus physici, quale hic ἠπειγ., sed sic mihi non cognitum, quanquam alia v. *eundi*, v. c. cum ἐπ' οἴκου s. οἴκων, cf. Dion. H. S. T. 1. v. ἐπὶ, cum, tacentibus Mss., aeque lapsus operarum in ed. A. inciderit.

προσέφυγε) Stp. Th., cum sub Bg. Lat. protulisset v. cum dat. tum rei s. loci, tum perf. semel modo e „Basil. ἡγεμόνι (addidit haec.) Apud Herodi. autem Pol. vertit *transfugere*" sed Sb. Ind. „προσφεύγει τῷ Φαβρικίῳ, transfugit ad F. (ex Eutr. M. 2, 8, 3.) sic προσφυγὼν αὐτῷ" sic oblique innuens locum nostrum, dum ego per Indd. non reperi verbum, sed ap. Suid. sine χρήσει, cum monito δοτικῇ, (in Vš. cum Bg.) qui casus pendeat a praep., per enallagen, pro acc., tenentibus Lat. modo rectionem illam P. et Bg. Mox in Ὀσρ. vera scriptura est, quam cum Stp. dedimus, cf. Suid. 2, 723. i. Cell. n. o. a. 2, 603. et Sb. Ind. Lat. v. *Osdroëne*; quae regio cum et ipsa sit Mesopotamiae: hac nominata a Nostro demum §. sq., praecipiuntur haec ab illo narrata per quandam prolepsin.

Αὔγαρος) Spartianus (in Sev. c. 18. p. 622.) Persarum *regem* Abgarum *subegit*. Victor in Caes. 21. (immo 20, 14.) *auxit* imperium, *subacto* Persarum *rege*, nomine *Agarro*. Duplex vitium, in nomine *Agarri* scilicet, et quod *Persarum* regem vocat, quod ad Spart. iam Casaubono notatum, (qui l. l. N. 3. addebat „melius Herodianus, προσεφ. λ. Sic et Dio in Caracallo.") Henr. Val. in N. ad Exc. Peiresc. p. 101. ostendit, Ἄγβαρος s. Ἄκβαρος legendum esse. Caeterum quomodo se is Agbarus postea gesserit, quoque fato functus sit, v ap. eundem p. 746. et in N. p. 109. *Boecl.* אבגר nomen Syro — chaldaicum, ut ברשים, in nonnullis Eusebii Mss. scribitur et Ἄγβαρος, in aliis Ἄβγαρος; sic et Spartianus, qui hunc Abgarum perperam *Parthorum* regem appellat. *Stroth.*

Leisn. ad m. Ox. „de Αὐγάρῳ v. Th. Hyde de rel. Pers. p. 76. (sed in Vol. peculiari haec.) Secundum Ammianum Latine hic dici posset Osdruenae rex, vel rectius ex sententia Valesii Osdroenae. Latini etiam Chosdroenem dicunt. Aurelius Victor habet Chosdroeni. Immo Atrianus Χοσροήν. Graecis Ὀσροηνὴ ab Osroe rege. Procop. 1. Persic. v. Vales. ad Arrian. 24, 1. p. 389. — Dio Cocceianus in Excp. Peiresc. p. 746.

δας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἐξέδωκε [1], τοξότας τε πλείστους συμμάχους ἤγαγεν. ὁ δὲ Σεβῆρος,

liberosque suos obsides ad certitudinem fidei dedit: sagittariosque plurimos auxiliares adduxit. Caeterum

1) Pro commate rel., punctum hic habent A., ut Bg. Ms. sua.

habet Ἄγβαρος ὁ τῶν Ὀσροηνῶν βασιλεὺς, ubi vides diversam orthographiam tam in Αὔγαρος, quam in Ὀσροηνῶν observari, (quia praefixerat Leisn. scripturam edit. Bc. a. Ὀσρ.) Apud Xiph. a Sylb. perpetuo editum est Αὔγαρος. Numi nec Herodiani scribendi rationem, nec Dionis probant, utpote in quibus est semper Ἄβγαρος, v. Spanh. de P. et U. n. p. m. 86. p. 421. sq. 829. (sed p. m. 126. m. „Ἀβγάρου familiare Edessae regulorum nomen, non, ut hodie ap. Appianum Ἀκβάρου, vel ap. Dionem et Herodian., Αὐγάρου, scribendum“ it. p. 534. sq. et 579. m. ut p. 535. e. est etiam numus Severi, ubi Ἀβγ. βασιλεὺς μεγ. s. μέγας, et disputatur, quo iure Edessae Regulus eo nomine insigniri potuerit. Verum e. Beg. 3, 130. ad nostram §. hanc notaram modo numum „Severus cum Abgaro.) — De nomine Αὔγαρος, et orthographia illius et significatione v. Fabricius Codic. Apogr. N. T. T. 1. p. 316. Apud Appianum de bell. Parth. p. 229. legitur: παραγίνεται φύλαρχος Ἀράβων, Ἄκβαρος etc. Sed hic idem Acbarus ap. Plut. in Crasso p. 555. D. vocatur Ἀριάμνης. — Th. Smith ad Monumenta Palmyrena p. 23. Arabum phylarchus ἄκβαρος s. arabice *acbaro ὁ κράτιστος* nuncupatur, quem Plutarchus Parthico vocabulo Ἀριάμνην appellat eadem plane significatione.“ Tum Sb. Ind. Lat. „*Augarus* — Αὔγαρος etiam ap. Suidam“ sed et aliter, cf. ad Hesy. 1, 610. N. 20. Xylander ad Dion. p. 1396. et ad hunc quoque Fabr. p. 1256. §. 3. „recte Abgarus appellatur ab Herodi. 3, 9, 5. id enim nomen his regulis familiare „ad Capit. Antonin. Pium c. 9. p. 270. Cas. N. 1. ad *Abgarum regem* „familiare nomen regulis Orientis *Abgarus*, vel ut plures Graecorum scribunt Αὔγαρος“ ad Tac. Ann. 12, 12. N. 4.

ὁμηρεύειν) Bg., deserto P., tum de suo addit pron. ad παιδ., tum in singulis vocabulis est severior, praeterquam in v. ἐξεδ., (ubi procedebat comp. aut P. *tradere*, aut *dedere*, cf. Stp. Th. cum Ind. Dion. C.) et in inf., ubi, pro illius dat. subst. syn., sumit acc., oppressa particula Lat. *tanquam*, dum vulgo in v. v. *dandi* adiunctus inf. resolvitur vel in supinum Lat., vel in praep. cum artic. εἰς τὸ, vel in particulam ὥστε, pro ἵνα causali, quo spectat Stp. Th. 2, 1292. G. „ὁμ. sum obses. Herodi. l. 3. τοὺς — ἔδωκε, i. e. dedit, *ut* obsides *fidei*, ab eo datae, *essent*“ cum lectione alia memoriter, cf. Hesy., non coll. Suid. Rs. An. ad Eurip. p. 88. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. ubi ex 59, 17. δοθῆναι αὐτοὺς — ὁμηρεύσοντας, per syn. particip., it. ex 34, 47. κόρης, ἣν πατρὸς εἰς ὁμηρείαν δόντος, variante Nostro ex parte cum 3, 2, 8. ὡς ἔχοι ὅμηρα τῆς — πίστεως, sed scribente ad analog. tum in ἐξ. cum ὁμ., tum in κεφ. cum πιστ., tum in iunctis ἐμ. cum εἰς λ., tenente G. Th. tantum *obsides* fidei *accipere*, non item illud Iust. 7, 3, 2. *obsides* in *pignus* futurae *pacis* dari *sibi postulabat*. In sq. membro liberrimum P. quoque deserit Bg., in cuius συμμ. cf. 3, 1, 6., et in v. ἤγ. per comp. 3, 4, 17. e.

διαβὰς τὴν [m] τῶν ποταμῶν Severus transgressus Mesopo-

m) Ms. Ba διαβὰς τὴν μεσοποταμίαν, μεσηνηνῶν τε καὶ ἀβηνῶν χώραν ἐπέδραμε, καὶ λ., quorum extremum ἀβην. quoque in A., at ᾿Αβην. maiori elemento in Bs. 1., sed depravatum ᾿Αλβηνῶν Bs 2. Par. et Pat., ut in Vss. Pol. *Albinorum* in Bs. 2. L., cum Pat., sed *Albenorum* in Bs. 2. R., v. N.

τὴν τῶν ποτ.) Rectius fortasse τὴν τῶν ποτ. μέσην, τήν τε ᾿Αδ. χώραν, aut saltem τὴν τῶν ποτ. μεσ. γῆν, καὶ τὴν ᾿Αδ. χωρ. Periphrasi autem illa significatur ἡ Μεσοποταμία, non hic tantum, sed etiam in Eutropii metaphrasi et in Zosimo frequentissima. Politianus quoque *Interamnanam* s. *Interamnem* vertit, quia inter duos amnes (Euphratem et Tigrim) media interiacet. *Sylb.* Forte μέσην καὶ τὴν ᾿Αδ. χωρ. *Reisk.*

In nomen quidem terrae cf. vel Cell. n. o. a. 2, 602. s. 1., sed in periphrasin alius ordinis τὴν μεσ. τῶν ποτ. loca Eutr. et Zos. in Ind. Sb. cum L. Bos. Ell. p. 385. e., ubi add. Eutr. 9, 6, 5. et ad *Paeanio* locum signatum a Leisn. in m. Ox. „Paean. 8, 2, 8.“ it. ad Vig. p. 53. b. i. post Stp. Th. 2, 888. A. m., qui hinc laudat locum usque ad γῆν e P. Vs. (meliori *interamnem regionem*, quam est in vulg. edd. *interamnanam*, corruptam ex *interamnam*, cf. G. Th. et ad Lampr. in Alex. Sev. c. 56. T. I. p. 1020. terras *interamnas* Cas. N. t., qui recte glossam putat subiecta *Mesopotamiae scilicet*, respiciens ad Gr. „τὴν μέσην ποταμῶν“) una cum „Bas. γῆ μέση ποταμῶν, *terra* media *fluviorum*, pro in medio fluviorum s. inter amnes“ Per quae loca duo se tueatur vulg. γῆν, ab exemplis quidem, ubi cum μεσ. sit subst. illud, quod porro cum sq. χωρ. consistat per gratam negligentiam, quam ipsam tertio toleravit P., non item Bg., quia periphrasin contraxit in unum vocabulum. Denique τὴ per se nihil insoliti habet, saepe sic in vicinia positum cum καὶ, et ab utr. Intp. oppressum, quorum vetus adeo P. cum Mss. rel. contra Ms. Ba. in lectione vulg. stat, ubi primo vis patet ac glossa, dum e marg. venit in textum μεσοποταμίαν, sed deinde vetera servata sunt simul partim, verum corrupta, μέσην γῆν in μεσηνηνῶν, in quo apparet tum series vetusta omnium una, tum lapsus scribae reliquus in consona et vocali, quum proprie aberrare debuerit ille secundum litteras in μεσηναν, confuso sic tantum γη et α. Neque enim ibi quaesierim vel ἔθνος τῶν Μεσηνῶν, vel ἡ Μεσηνῶν γῆ, quae sunt ap. Cell. l. l. 2, 636. s. 4. sq., cum priores, dicti a Mesene, urbe Chaldaeae, longius remoti sint a Mesopotamia, de qua hic simul narratur, sed posteriores Meseni, quanquam ad Mesenen pertinentes Babyloniae, quae proxima sane fuit Mesopotamiae, tamen non agnoscantur a P. et rel. Mss., qui adeo et respuunt, si quis forte sic totum locum constituat, veteribus et novis copulatis, διαβὰς τὴν τῶν ποταμῶν μέσην γῆν Μεσηνῶν τε καὶ ᾿Αδιαβ. χωρ., quasi exciderit Μεσηνῶν ob simile μέσην γῆν, etsi sic videas, illud τὴ, quo de Sb. dubitabat, non ita vacuum esse. Sed vel sic remanet glossa in μεσοποταμίαν, quod et magis est notum, quam vulg. periphrasis, et nimis diversum ab eadem, quam ut non prodat violentiam librarii, cuius comma aliud denique post ἐπέδρ. primo indicat absentiam interpunctionum in Mss. vetustis, quia locatum est aliter, deinde sensum mutat modo in postremo καὶ, quod per meram copulam stet ita, dum in vulg. distinctione valet pro Bg. illo Lat., quod et P. tenens, quanquam liberiori ordine, firmat iste cum Mss. rel. lectionem veterem etiam ab hac parte, ubi quoque καὶ sensu Bg. servat Stp. Th. 3, 166. D. e. in v. ἐπ. sine Vs., quo variatur cum

μέσην γῆν τε καὶ Ἀδιαβηνῶν χώραν, ἐπέδραμε καὶ τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν. φέρει γὰρ πόας εὐώδεις, αἷς ἀρώμασι καὶ θυμιάμασι χρώμεθα. πολλὰς δὲ κώμας καὶ πόλεις πορθήσας, τήν τε χώραν λεη-

tamiam et Adiabenorum agrum, excurrit etiam in Arabiam felicem. fert enim ea herbas odoratas, quae nos aromata ſuffimentaque habe-
6. mus. Multis autem pagis et urbibus vaſtatis, agrum

§. 2. *καταδρ.*, ſequente quadam explic. §. 7. in *πορθ.* et *λεηλ.*, cf. cum acc. loci Ind. Polb. et Abr. Dl. Th. p. 114. e., ſed in adi. *εὐδ.* de Ἀρ. praeter Leisn. in m. Ox. „cur felix, Boulainviliers“ quoque Cell. l. l. 2, 594 ſ. 49., taceute Stp. Th., ſed ordinem alium ſervante Bg. e P.

Ἀδιαβηνῶν χ.) Spartianus (in Sev. c. 18. i. p. 622.) *Arabas in deditionem accepit. Adiabenos in tributarios coëgit.*. Victor (in Caeſ. 20, 15. ſq.) *neque minus Arabes, ſimul ut adortus eſt, in ditionem redegit.* Adiabena *quoque, ni terrarum macies deſpectaretur, in tributarios conceſſiſſet. Ob haec* tanta *Arabicum*, Adiabenicum *et* Parthici *cognomento patres* dixere. *Boecl.*

Nominarat eosdem populos ſupra §. 1. laudatus Dio, cf. Zon. p. 458., et in ſitum geographicum Cell. l. l. 2, 654. i. 656. ſ. 7. 658. ſ. 12., qui facit partem Aſſyriae et p. 602. locat iuxta Meſopotamiam, ſed huc ſpectarit Spanh. de pr. et u. n. 1, 463. „Adiabenos Aſſyriae gentem, ab eo vero poſtea diſtinctam, proprium olim, ſicut Oſroënos, itidem trans Euphratem, Regem habuiſſe, vel ex Ioſepho conſtat. — Accedit, quod Adiabenorum regionem ingreſſus quidem dicatur ab Herodiano Severus, ac a Dione bellum, quod a Romanis defeciſſent, iis intuliſſe; ac praeterea *Adiab* ſ. Adiabenici titulus, praeter Parthicum, legatur etiam in aliquot eiusdem Severi numis et inſcriptionibus antiquis.“

φέρει λ.) Haec enim *odorum* fertilitate *nobilis regio*, ut loquitur Curtius 5, 1, 11. Res e geographis obviae pervulgataeque notitiae. *Boecl.* Non igitur fertilitas et frugum abundantia in cauſa eſt, cur *felix* nominata fuerit, ſed ſola odorum fertilitas. *Leisn.*

Cf. Cell. l. l. p. 594. ſ. 49. et in ſubſt. *π.*, praeter Stp. Th., etiam Ind. Dem. Ael. V. h. Gs. Chr. Suid. Heſ. 2, 985. m. coll. 989. m. N. 6. Zoſ. 5, 19, 10., liberrimum P. deſerente etiam Sch. in „φ. gignit *herbas*, *π. fert* herbas *odor.*“ quod poſtr. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n., ubi et ap. Stp. Th. aliunde, ir. in v. φ. 4, 81. D. e., ſed e Noſtro ſolo de terra pro proferre, (in quo forte quaedam eſt Lat.) qui et in v. *χρ.* nil, niſi Lat. habet Bg. e P. 4, 588. E., ubi procedebant, praeter ſeverum, *quibus* utimur *aromaſi et ſuffimentis*, quoque haec, *quibus* pro *aromaſi et ſuffimentis utimur*, ſ. *ad* aromata *et ſuff.* ſ. *loco* aromarum *et ſuff.*, cf. 1, 11, 10. 1, 14, 3. et in copulata iterum *ἀρ. κ. θυμ.* 1, 12, 4.

πολλὰς) Hic ſuppletum a P. adv. *ἐκεῖ*, referendum ad pr. ſubſt. Ἀραβ. non repetit Bg., (cum aeque expleas pron. *αὐτῆς*,) nec ſuppletum *πᾶσαν* ad ſq. *χώραν*, per gravam negligentiam rediens mox et poſt §. pr. ter in vicinia, in oppoſitis *κωμ. κ. πολ.* bene e P. converſum, cf. 2, 10, 13. 3, 2, 12. ſtansque forſan pro plur. cf. 6, 4, 11. et pro illo ſyn. 7, 9, 25. *ἀγροὺς καὶ κώμας — δεηλατεῖν*, ubi Bg. ex eodem ſervat poſt abl. conſq.

λατήσας, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀτρηνῶν χώραν [n], προσκαθεζόμενος τὰς Ἄτρας [o] ἐπολιόρκει. ἦν δὲ πόλις ἐπ' ἄκρας ὑψηλοτάτης ὄρους [p], τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ περιβεβλημένη [q], πλήθει ἀνδρῶν τε [r] τοξοτῶν ἀκ-

que depopulatus; ingressus Atrenorum regionem, obsidione Atras oppugnavit. 7. Erat autem urbs in cacumine altissimi montis, muro maximo et valido circumdata, ingentique copia sagitta-

n) Ms. Ba. et Vi. χώραν καὶ προσκαθ. v. N. o) τὰς Ἀτρὰς hoc accentu tantum Par. et Ox., mendose. p) Ms. Ba. colon, praeterea nihil varians, nec rel., v. N. q) Ms. Ba. colon. r) Mss. Ba. et Vi. πλήθει τε ἀνδρῶν τοξ. v. N.

nominativum, ut Stp. Th., cf. cum χωρ. Ind. Dem. et in notionem, fere syn. cum pr. πορθ. (ubi Stp. Th. 3, 244. G. m. cum P. sed Noster ex analog. cum κωμ. et pro aliorum sing. πόλιν, cf. Poss. Call. cum Thom. M.) Schol. Soph. Ai. v. 343. Suid. et Hes.

ἐλθὼν εἰς τ.) Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 52. reprehendit Nostrum, quasi Atrenos in Arabia felice collacarit, quod sane non tam diserte hic fit, quam quia post incursionem in Arabiam nunc demum narratur incursio haec; unde et nos supra ad §. 2. Atrenos similiter fere collocavimus, contra quae tamen deinde quaedam proferentur. In Mss. autem addito καὶ eadem res est, quae 3, 3, 1. in simillimo loco, ut, quanquam excidere potuerit ob pr. ραν syllabam, tamen modo cumulentur iterum a Nostro participia, et maneat in vulg. lectione cum Ms. Ve. etiam P.

τὰς Ἄτρας) Dio in primis diligenter describit huius obsidionis seriem casusque. *Boecl.* Hoc oppidum, et Traiani et Severi infelici obsidione memorabile, vocat Ammianus 25, 8. p. 435. (ed. Ern. p. 350. e.) *Hatram.* Dioni l. ult. dicitur τὰ Ἄτρα, Herodiano h. l. αἱ Ἄτραι. Variat in his urbium nominibus genus. Sic dicunt auctores Megara, *Megarae*, et Megara, *Megarorum*, Leuctra, *ae* et *orum*, Hierosolyma, *ae* et *orum*, v. Vales. p. 435. ad Ammian. Lindenbrog ad h. l. p. 156. et Stephanus (Byz. hauddubie, cf. supra ad 3, 1, 4.) et Xiph. in Sev. 80, 4. cf. Heusing. ad Vechner. Hellenol. p. 30. Porro videtur auctor hanc urbem male adscribere Arabiae felici. Est urbs Mesopotamiae, non Arabiae, v. Fabr. ad Dion. 68, 31. p. 1144. sq. *Leisn.* cf. Exc.

ὑψηλοτάτης ὄρους) Hic Bg. e P. legit ὑψηλοτάτου, ad sq. subst. ὄρους accommodato sexu, quod contra libros omnes, etsi per se lapsus in finibus sumi potest, tamen non ausim, cum et Latini habeant *cacumen terrae summum*, it. *certum* cacumen *montis*, it. *sublime*, cf. G. Th. et Zos. 1, 44, 5. τὴν ἄκραν τοῦ ὄρους, et in rem ipsam et situm hunc urbis Exc. ad h. l. e Strotho, ut in sq. περιβ. Bud. C. 646, 42. sqq. Stp. Th. 1, 695. A. e. sq. cum Lat. Bg. aliunde, deserto P., et Zos. 1, 32, 2. τῇ Πιτυοῦντι, τείχει μεγίστῳ περιβεβλημένῃ, Pithyuntem, *muro* maximo *circumdatam*, sed Ael. V. h. 6, 12. p. 462. τεῖχος αὐτῇ περιεβέβλητο ὑψηλότατον, murus *ei* altissimus *circumdatus*, per syn. nostro μεγ., cf. 3, 1, 14. P. deferente Bg. in gradu γενν. et numero τειχ.

πλήθει ἀνδρῶν τε τοξ.) Politianus transposita copula τὲ legit πλήθει τε ἀνδρ. τοξ. Sed fortasse auctor scripsit πλήθει τε τῶν ἐπιτηδείων καὶ ἀνδρ. τοξ-

μάζουσα. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος ἐπολιόρκει [f] παντὶ σθένει, πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν· μηχαναί τε παντοδαπαὶ προσήγοντο τῷ τείχει, καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκί-

8. riorum florens. Severi igitur exercitus obsidione oppugnabat, summis viribus contendens urbem capere: machinaeque omnis generis admovebantur muro, et nullum praetermittebatur genus

f) Ms. Ba. colon, sed post σθένει comma Stp. cum multis, v. N.

ἀκμ., ut non tantum *sagittariorum*, sed etiam *annonae* copia floruisse Atra, significarit. *Sylb.* Leg. ἀνδρῶν τε καὶ τοξοτῶν, aut alias τὰ est tollendum. *Reisk.*

Facit quidem P. (et hinc Bg.) cum Mss. duobus, sed ut inde nihil pateat, quam habuisse eiusmodi Codicem, unde verteret, cum tertius Ms. Ve. iterum servet vulg., ut Fabr. ad Dion. p. 1264. §. 58., quod et defenderim sic, quia tum τὰ alibi sic stat post secundam vocem, cf. 2, 8, 1., tum ἀνὴρ saepe cum alio subst. appellativo redundat, cf. Ind. Herdt., cui add. 36, 95. Fi. Aesch. et Pal. cum Is. Ev. Dion. Ca. Dem. 710, 3, (ad quorum analog. hic ἀνὴρ cum τοξ.) tum sagittarii, ut praecipuum huius urbis, memorari poterant soli, ut fit quoque a Dione p. 1264. sq. cf. in Bg. e P. ad πλ. 1, 6, 9. e. 2, 2, 13., huc respiciente Stp. Th. tantum 3, 1589. B. „πλ. ἀνδρ. τοξ. ἀκμ. florens *ingenti* sag. *numero*" sed Onos. p. 126. sect. 8. i. ἀκμάζουσαν ἐπὶ πλήθει τε καὶ δυνάμει πόλιν ἐῤῥωμένην.

ἐπολιόρκει) Bg. in δὲ iterum e P., qui in distinctionem nihil profert, cum omiserit partem Nostri extr. πειρ. τ. π. ἐξ., et libere verterit π. σθ., quae Bg. clare refert ad sq. v. πειρ., non ad pr. ἐπολ., quod cum προσκ. etiam supra solum incedebat; unde, quanquam nunc non movens Stp. comma, tamen magis inclino ad Bg., reperta formula π. σθ. tantum cum aliis v., cf. Stp. Th. 3, 777. e. Suid. 3, 21. m. 2, 154. i. Hes. 2, 655. cum N. 5. Zos. 5, 19, 9. e. Ind. Xen. Pol. Z., sed sine Ind. Dem. 30, 12., dum Stp. Th. 1, 195. F., a παντὶ — hunc locum laudans, ipse ad sqq. trahit, cf. in formulam ἐξελ. cum πολ. Ind. Dion. C., Ios. 1, 641. f. 4. l. 7. (ubi bene Lat. *expugnare*, ut Sch. „*oppugnare* (male huc tracto P. ad ἐπολ.) expugnare, *diripere*" capiente Bg. pro simpl.) cum Onos. p. 122. sect. 4. i., ad Thuc. p. 344. N. 52. e. Bud. C. 316, 29. et Ind. Dem., cui add. 235, 27.

μηχαναὶ) Inter quas praestantiores illae Prisci cuiusdam insignissimi in hoc genere artificis. *Oxon.*

Cf. Xiph. S. 410, 41., apud quem sunt μηχανήματα, (cf. Exc. ad 3, 9, 6.) pariter sensu peculiari ac bellico, ad Dion. p. 1080. „balistae et saxorum tormenta" cf. Ind. Ael. V. h., ubi respicitur ellipsis adi. πολιορκητικαὶ, quanquam et procedit alia gen. πολέμου, cf. Lips. Polior. Op. T. 3. p. 20. m. 23. et Stp. Th., ubi e Thuc. etiam cum v. πρ., in quo ipso est aliunde Lat. Bg. e P., qui in sq. membro liberior, ubi Bg. e P. ad εἶδ. aliunde etiam ap. Stp. Th., cf. Dion. H. S. T. 1. 316, 3. κριοὺς προσέφερε, καὶ κλίμακας προσῆγε, καὶ πάσης πολιορκίας ἐχρῆτο ἰδέαις.

ας. οἱ δὲ Ἀτρηνοὶ γενναίως ἀπεμάχοντο [t]· τόξοις τε καὶ λίθοις ἄνωθεν βάλλοντες, οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν. σκεύη τε, κεράμου πεποιημένα [u], πληροῦντες πτηνῶν, μικρῶν μὲν, ἰοβόλων δὲ

9. oppugnationis. Atreni vero strenue depugnabant: sagittasque et lapides superne mittentes, haud parum molesti fuerunt Severi exercitui; va-
10. sa etiam fictilia oppleta volucribus, parvis quidem,

t) Ad hoc colon Stp. rel. accedit Ms. Bg. ratio, pro qua punctum fuit in A. al. u) Ms. Ba. πεποιημένοι λ. v. N.

ἀπεμάχοντο) Praeter ea, quae Noster sqq. §§. affert, alia habet Dio p. 1264. sq., ut, quod in milites et machinas Severi effuderint Naphtham, bituminis genus, calidam et ardentem; P. deferente Bg. in formula γεν. ἀπ. ubi Stp. Th. sine Vs. huc respexerit sic „Herodi. οἱ δὲ πολιορκούμενοι γενν. ἀπεμ. i. e. ἀπεμάχοντο τῇ πολιορκίᾳ γενναίως“ interpretatus locum tacite e Nostri alio 5, 4, 6. ubi v. et 3, 3, 1. In seq. βαλλ. Bg. non retinet P. Lat. vulgare, inscio Stp. Th. 1, 663. E. e. sq. cf. 1, 12, 16. e. ut ad οὐ μ. deserit P. quoque Sb. Ind. „non parum“ cum alio exemplo e Xiph., dum Stp. Th. habet modo hinc sine Vs., nec me reperiente adv. per Indd., sed variante Nostro forsan cum οὐ μετρίως 1, 3, 12., quocum ap. Luc. Ind. est v. λυπ., hic mihi sumendum pro Lat. *nocere* et *laedere*, quo sub Lat. postr. habet nostrum locum ipse Stp. Th. 2, 741. A. e. cum P. Vs., cf. ad Ael. V. h. 1, 8. e. N. 4. Abr. Dl. Th. p. 629. m. Ind. Xen. M. S., sed Fa. Aes. cum adv. alio.

σκεύη) Eiusmodi genere strategematis Annibal Eumenem vicit, memorante Iustino 32, 4. 6. sq. et Nepote 23. 10, sq. itemque Frontino 4, 7, 11. *Boecl.* Ne quis forsan temere putet, excidisse praepositionem ἐκ inter τε et κεράμου; notandum est Herodianum passivo ποιεῖσθαι fere semper genitivum, omissa praepositione iungere, ut ποιεῖσθαι λίθου, λίνου, χαλκοῦ etc. Xiphilinus praeterea narrat, Atrenos inter alia etiam τὸ νάφθα ἀσφαλτῶδες effudisse in eos. *Stroth.*

In rectione πεπ. cum gen. hic Bg. brevior e P., ut Stp. Th. 2, 123. A. e., non item Sch. in κ. „*vasa* ex *terra* figulari *facta*“ cf. Luc. 2, 129. i. πύλη, κερ. πεποιημένη, *latericia*. Sed Ms. alius sexus in particip. (cf. 1, 5, 2.) potius lapsum habeat in vocalibus, (cf. 1, 4, 12., cum in vulg. maneant Mss. rel. et P.) quam ingenium librarii, cogitantis med. pro pass., cf. 2, 13, 11. e., quo sensu sane est infra 7, 1, 17., sed in alia formula et rectione. In τὰ Bg. e P. iterum, qui et in sqq. liberior.

πτηνῶν) Leisn. in m. Ox. „f. ἑρπετῶν“ quod, quanquam latens fortassis in vulg., tamen est contra libros omnes et P., qui ostendit vulg., unde Bg., cf. Stp. Th. aliunde, ubi et alia syn. illa *volatilis* et *alatus*, cuius rei cum non meminerit Xph., fides debet esse ap. Nostrum, qui iunxerit cum sq. θηρ. ad analog., cf. Hs. Ind. Fab. A. cum N. ad 90, 1. et Thom. M. p. 765, sed ad sq ἰοβ. Lat. e P. ap. Stp. Th. quoque cum nostro loco sine Vs. et cum θηρ. etiam Ind. Geop., cf. Suid., nihil definiente P. in tempus v. ἀπεβ., dum Bg. exprimit iterum impf. per aor., cuius Lat. ignorat Stp. Th.

θηρίων, ἐπέβαλλον [x] αὐτοῖς. τὰ δὲ, ἐμπίπτοντα ταῖς ὄψεσι, καὶ εἴ τι ποὺ παραγεγύμνωτο τοῦ σώματος, λανθάνοντα καὶ παρεισιόντα τιτρώσκοντά τε αὐτοὺς [y] ἐλυμαίνετο. καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες, διεφθείροντο [z], ὡς πλεῖστον

ſed venenatis bestiolis, coniecerunt in ipſos, quae incidentes oculis aut in apertas corporis partes ſenſim obrepentes et ſauciantes, ipſos
11. infeſtabant: atque etiam intolerabili coeli aeſtu propter nimium ſolis calorem in morbos incidentes, interibant. ut maior pars exerci-

x) ἐπέβαλον Par. Ox. et Pat., cf. 3, 7, 1. 14. et N. y) Comma defuit hic modo in Bs. 2., v. N. z) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel., quo ea ſpectet Ms. Bg.

τὰ δὲ) E P. ducit Bg. tum artic. τὰ, per ἃ, (cum proprie ſit pro ταῦτα,) omiſſo ſimul δὲ, ut in maſc. ὁ δὲ, cf. 2, 3, 10., tum partim in membro εἴ τι λ., ubi, ſuppleto ad τι ſubſt. μέρος, numerum mutant, omiſſoque ποὺ, id membrum referunt ad ſqq., cum aeque referri queat ad pr. ἐμπ., et ſeveriora haec procedant, *et ſi quid* forte *denudatum* erat *corporis*, vel, ut Sch. in παρ. ſi *quae* aperta *erat* pars *corporis*, ποὺ, ſicubi *aliquid*" dum proprie Noſtro ſcribendum erat, καὶ ἄλλῳ τῷ τοῦ σώματος μέρει, εἴ τι ποὺ παρ., quod v. ap. Stp. Th. in phyſica notione habetur ſine auctore, cf. Ind. Diod. S. ex 2, 207. l. 12. per ſimpl. Lat. *nudari*, Luc. et Heſy. ſine N. Tum λανθ. καὶ π. per hendiad. Bg. e P. eodem, hic in particip., ſed in v. λανθ., ut 3, 5, 9., ubi tamen ſeverius Lat., quod et hic malim aut *clam*, cf. Ind. Hs. Plut. cum Vig. p. 253. i. ſq., ſed ad ſq. v. παρεισ., ap. Stp. Th. ſine exemplo, cum ſyn. *irrepere*, Ind. Luc., quo variatur pro παρεισδῦναι ſupra. Sed in v. τιτρ. P. deſeritur non modo in omiſſo adv. iſtius, (cum Sch. „conſauciantes eos") ſed etiam in pron. αὐτ. tracto potius ad ſq. v. ἐλ., quod P. opprimit, non item Sch. „*beſtiae* venen. *laedebant*" quo variatur etiam pro §. pr. ἐλυπ., omittendo commate poſt αὐτ. (quod ſervat etiam Abr. ad Aeſch. 1, 650. e.) liberam me relinquente rectionem.

καὶ μὴ φερ.) Ordinem modo deſerut P. et numerum, ſupplensque ſine neceſſitate perſonas, de quibus per ſe agitur, omiſſo v. διεφθ. orationem contraxit, dum Bg. liberior eſt in principio, pro *et* non *ferentes* aeſtum *aëris*, ſ. et cum non ferre poſſent rel., cf. 1, 12, 17. e., P. in πν. deſerente quoque Sch. „*aeſtum* ſuffocantem *coeli*, aeſtuoſum coelum" ſed ſervante Stp. Th., qui, praeter mendoſum φέροντος, recte comparat et aliorum ἀὴρ πνιγώδης, pro quo Noſter ſuo more ad analog., cf. in adi. Weſſ. ad Diod. S. 1, 206. N. 42. Abr. Dl. Th. Auct. p. 417. e. q., ubi et τὸ τῆς κακοσμίας πνῖγος φέρειν οὐκ ἔχειν, ap. Ioſ. 2, 250. ſ. 2. e. de Caeſarea, καθόσον ἦν πνιγώδης θέρους ὑπὸ καύματος, *quantum* aeſtate *prae* fervore *aeſtuoſa*, Foeſ. v. πνῖγος, ſed in affinia ſimul Fl. Plat. Philo. Thuc. cum Abr. Dl. Diod. S. Di. H. S. T. 2. Geop. Polb. Luc. cui

μέρος τοῦ ςρατοῦ διὰ τοιαύτας αἰτίας μᾶλλον ἀπόλλυσθαι [a], ἢ πρὸς τῶν πολεμίων. ἀπαγορεύοντός τε τοῦ ςρατοῦ πρὸς τὰ

tus has ob causas magis periret, quam hostili manu.

12. Succumbente ergo exercitu illis, quae dicta sunt,

a) Ms. Ba. ἀπόλλυσθαι, v. N.

add. 2, 538. l. 29. it. 1, 313. N. 61. m. Xen. Sy. et Pol. Z. Suid. Hesy. et Poll. 5, 110. Sed ad sq. ὑπ. per speciem Bg. fere cum Sch. „*nimium* ignem *solis*, π. *aestum* solis *nimium*" qui tamen potius huc traxit P. priora, non ferente Stp. Th. Lat. Bg. in πυρ., quod cum gen. τ. ἡλ. Noster iungit ad analog., cf. G. Th. v. e. *ardore solis*, sed sq. v. πεϱ. cum νοσ., ut Ael. V. h., porro ad variandum plene scribit in addito μέρος, pro ellipticis supra 1, 13, 4. 2, 2, 3., neutram rationem proferente L. Bos. Ell. p. 194. sqq., nec hanc Nostri aliquo Ind., sed G. Th. modo Bg. et *maxima* pars *hominum*, nec severius *plurima*. Denique Bg. e P. tum in pron. τοι., sed alio ordine sine causa idonea, tum in πρὸς λ. ubi licuit *a* vel *per*, cf. 1, 12, 14. e., dante Nostro cum v. ἀπολλ. praep. διὰ, ut Dem. sine Ind. 242, 10., sed praep. πρὸς cum gen. ad analog. forte, pro solenni ὑπὸ, quo de alibi. In Ms. autem ἀπόλλυσθαι potius errorem, in vocalibus ο et ω solennem, suspicor, quam impf., servato augmento, cf. 2, 14, 2. e., cum saepe ap. Nostrum misceantur tempora, in primis praes. cum impf., ut hic cum διεφθ. etiam praecedunt φεϱ. et πεϱιπ. Caeterum Spart. in Sev. c. 16. p. 616. aliam morborum causam affert, ut tamen et illa Nostri simul consistat, *Ctesiphontem — cepit hyemali prope tempore, — quum herbarum radicibus milites viverent, atque inde* morbos *aegritudinesque contraherent, — fluente quoque per insuetudinem cibi alvo militum*, ad quem locum Cas. respicit Nostri illa νοσ. πεϱ. διεφθ. sine Vs.

ἀπαγορεύοντός τε) Ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, est ita lassari, ut vix spiritum ducere possis; quo sensu ponit Caes. b. G. 3, 19. τὸ *exanimari*, ut Voss. ad h. l. observat. *Leisn.* Pro τὲ mallem δὲ. Xiph. (S. 410, 21.) addit, Iulium Crispum, tribunum praetorianorum inter alios praesertim mala huius belli aegre tulisse, ac Virgilii illud Aen. II, 371. *Scilicet, ut Turno contingat regia coniunx, Nos, animae viles, inhumata infletaque turba, Sternamur campis*, cecinisse, propterea autem a Severo interfectum esse. *Stroth.*

Illa Leisn. dederat in Volum., sed in m. Ox. „Gesn. Ind. (intelligens Ind. Gs. Chr. v. nostro et ἀπαυδάω, ut apparebit comparantibus haec illius in calce Ox. alia) ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπαυδᾶν, significant, eo redigi, ut neges, te diutius ferre laborem posse, dein deficere, ad incitas redigi. — ἀπαγορ., ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι dr., qui laboribus periculisque ferendis non sufficit, eorumque gravitate victus fatiscit et animum despondet. Hemst. ad Luc. dial. p. 78." s. 1, 277. N. 63.; quibus add. 3, 605. N. 64., et, praeter illa ad 3, 3, 9. supra, Krb. Obs. ad N. T. p. 390. e. Hs. Plur. p. 96. N. 4. Palm. Ex. in A. Gr. p. 424. e. Foes. v. ἀπαγ. et ἀπαυδ. Poll. 5, 64. 1, 168. *animis conciderunt*, Suid. 1, 243. m. 262. e., non coll. ad Hes. 1, 419. m. 448. m. Ind. Gottl. Plat. Menex. et Sb. Bud. C. 60, 9. et Stp. Th., qui aliunde cum pr. πρὸς, non negligenda illa, sic v. c., *desperante* — ob *illa* ante *dicta*, P. servante

εἰρημένα, τῆς τε πολιορκίας μὴ προχωρούσης, ἀλλὰ μᾶλλον βλαπτομένων τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατορθούντων, τὸν στρατὸν ὁ Σεβῆρος, ὡς μὴ διαφθαρείη πᾶς, ἄπρακτον ἐπανήγαγε, b δυσφοροῦντα ἐπὶ τῷ μὴ, ὡς ἐβούλετο, τὰ τῆς πολιορκίας

ac obsidione non procedente, sed plus detrimenti capientibus Romanis, quam emolumenti; exercitum Severus, ne interiret totus, re infecta reduxit: aegre ferentem, quod non ex sententia obsidio sibi

b) Ms. Ba. colon, ut punctum Bs. a. L. cum Ox. 1.

partim Sch. „defatigato *exercitu* hisce rebus" sed deserente Bg. rectionem Gr., ap. G. Th. 628, 17. „*succumbere*, ad animum relatum, pro frangi, et ita debili animo esse, ut ferre fortiter molestiam nequeamus" cf. de πρὸς Lat. *propter*, maximeque cum verbis, Stp. Th. 3, 573. P. Bud. C. 1385. e. cum Ind. Dion. C. et Tac. v. *ad* a. e., quod adeo severe reddentibus potest servari. Sed de Strothi δὲ, quanquam corruptum esse potest ex τὲ, aut δὴ, (quod Bg. per syn. P. ostendit, cf. 1, 12, 13.) tamen et vulg. habet locum per vetustam copulandi enunciationes rationem.

τῆς πολ. μὴ προχωρ.) Ad analog. hic scribitur, ut per variationem simul in §. extr. τὰ τῆς πολ., it. in v. βλ. cum pr. ἐλυπ. §. 9. et ἐλυπ. §. 10. e., unde Sch. „*iacturam* facientibus, *laesis*, κατ. prospere *agentibus*, lucrum *facientibus*" partim e P., ut et Bg., una formula sumta, sed duobus subst. affinibus, ubi et procedebat *magis* afflictis *Romanis*, quam *proficientibus*, s. lucrantibus, s. felicibus. In sqq. liberior P., desertus a Sch. quoque in „διαφθ. *periret*, (sed partim modo in) ἀπρ. *infecto* negotio *exercitum* inde *deportavit*" ex illo dum servat syn. adv. ἐκεῖθεν s. ἐντεῦθεν, libere assutum; aliis etiam reddentibus adi. verbale ἀπρ. per Lat. pass. in abl. cum subst. aliquo, P. aut Bg., quae formula, ut et nostratium *unverrichteter Sache*, proprie valet in reddendis adv., quale interdum sunt adiectiva, ut hoc nostrum haberi potest pro ἀπράκτως, quod similiter reddunt, cf. Stp. Th., Nostro scribente iterum forsan ad analog. modo, dum alii iungunt cum alio quo verbo, cf. infra et Suid. Hes. 1, 499. i. Phil. in Fl. p. 759. D. Ind. Dem. Ael. V. h. Xen. M. S. Polb., sed in rem Dio p. 1265. quum tenuisset illam urbem obsessam spatio 20 dierum, εἴκοσιν ἡμέρας τῇ πολιορκίᾳ προσεδρεύσας, quo pertinebat et Nota Ox. haec „de obsidione hac cf. Dion. l. 75. ad quam impulerunt Severum reposita inibi τὰ τοῦ ἡλίου ἀναθήματα."

δυσφοροῦντα) retineri potest, si ad exercitum referatur. Alioqui, si ad imperatorem referre malimus, nominativo casu legendum fuerit δυσφορῶν. *Sylb.*

Qui contra omnes libros sic statuit, etiam contra P., quem deserit Bg. modo in libertate vertendi, ipse liberior e Stp. m., pro severioribus his, *indignantem* ob *id*, *quod* non, *ut* vellet, *obsidio* sibi *processisset*, sed in pron. secutus de suo asperum pro omnium edd. leni, dum Noster variat in ὡς ἐβ. formula cum §. 2. alia syn. κατὰ γνώμην, quo Bg. respicit.

αὐτῷ προκεχωρηκέναι. νικᾷν [c] γὰρ πάντοτε ἐν ταῖς μάχαις εἰθισμένος, τὸ μὴ περιγενέσθαι [d] ἧτταν ἡγεῖτο. πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. οὐ γὰρ παντάπασιν ἄπρακτος ἐπανῆλθεν [e], ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας, ὧν ἤλπισε. καταπλέων γὰρ ὁ

13 proceſſiſſet; vincere enim
ſemper in proeliis conſuetus,
quod ſuperior non eſſet, id
cladem putabat. Attamen
ſolatium attulit ei quae tunc
auxiliabatur illius rebus for-
14 tuna; non enim prorſus
re infecta rediit, ſed maiora
exſecutus, quam ſperaverat.
Cum enim deveheretur exer-

c) Sine iota in A. al. cf. 1, 5, 21. e. d) Comma hic defuit in unis Bs. 2. e) Colon in Ms. Ba.

νικᾷν) Aur. Victor in Caeſ. 20, (14. de Severo ipſo) *nullo congreſſu niſi victor diſceſſit*. Rara laus, quam Hannibali etiam tribuit Nepos 23, 1, 2. et 3, 3. *Boecl.*

In verbis quidem ſeverius et hic verſatur Bg., quam P., (qui in oppreſſa pr. ἐν reſpicit variantem Noſtrum 3, 6, 14.) et in ſq. membro, adiuvans per ſuppletum pron. rectionem per inf., ubi longior Sch. „*non viciſſe* habebat pro eo, ac ſi victus eſſet" ſ. putabat, ſe victum, cum non viciſſet, i. urbem non expugnaſſet; neſciente me, an Noſter νόημα hoc ſuum aliunde duxerit, ex analog. ſcribens in ἡγ. ἧτ.

πλὴν) Pro breviori P., rurſus e Stp. m. ſumit quaedam Bg., agente ſeverius Sch. in „παρ. *fortuna* conſolata eſt *eum*, σ. opitulans *rebus*, h. e. fautrix et proſpera" utroque in v. dum huc ſine Vs. ſpectat Stp. Th. 2, 985. i. (ſed cum lect. mendoſa παρεπιμυθήσατο,) et 1, 215. E., ſed Toup. ad Suid. 2, 163. e. „ſed *eum* conſolabatur *fortuna*, quae *eius* coeptis *adſpirabat*" nihil me habente, quam ſimile Dem. 1490, p. τῆς τύχης συλλαμβανούσης, et ap. G. Th. e Virg. *adſpirat* fortuna *labori*, it. e Ter. *fortes* fortuna *adiuvat*, ubi, remotis tropis, ſenſus eſt, divinam providentiam loco illius pr. calamitatis, et inde ortae triſtitiae, dediſſe aliam rem laetam animumque propterea hilarem ac tranquillum, et conceſſiſſe iſtius rebus ſucceſſum felicem *deinde* ſaltem; quomodo capiendum videtur τότε, ſ. pro *nunc*, poſt obſidionem illam, tentatam infeliciter.

ἄπρακτος ἐπ.) Nec hanc phraſin repetiebam, ſed modo ἀπρ. cum ſyn. v. ἀπελθεῖν praeter Ind. Luc., ap. Diod. S. 2, 477. l. 49. Thuc. 341, 41. 352, 87. it. ἀποχωρεῖν 530, 42. cum Ioſ. 1, 512. ſ. 4. m. et e. it. ἀναστρέφειν Ind. Dion. H. S. T. 1., variante hic P. per formulam Lat. numeri plur., a quo diſcedit Bg. etiam in ſq. μ. κ., partim vero Sch. in „κ. quum *egiſſet* plura *ſucceſſu* maiori, *quam ſper.*" ſed cum P. plane Stp. Th. 2, 1441. F. e., cum Sch. in „κλ. *re* bene *geſta*" inclinante etiam Leisn. in m. Ox. „*feliciter* geſſit" ad notionem ſecundariam, ſecus ac Bg. cf. Dem. 155, 13. ὅταν τὰ μέγιστα κατορθώσωσι, P. ſequente Bg. mox in oratione contracta, pro *maiora* iis, *quae ſperaverat*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i.

καταπλέων) In rem cf. Exc. ad 3, 9, 6., libere per totam §. agente P.,

ϛρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς [f] ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη [g]· ἐπὶ πλεῖϛον [h] δὲ αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος, προσώκειλε ταῖς Παρθυαίων ὄχθαις [i], αἳ μὴ πολλῶν ἡμερῶν [k] ὁδὸν ἀπεῖχον

citus navibus multis; non ad quas volebat Romanorum
15. ripas delatus est, sed,
cum longissime ipsum abduxisset fluentum, appulit Parthorum ripis, quae haud multorum dierum itinere

f) Ms. Ba. εἰς ἃς ἃ βούλετο pro ἐβούλετο. *Mart.* recte, primum e mendo, sed alterum e sapientia Glossatoris, variaturi pro §. 12. ἐβ., cf. 3. 7, 15. e., post ἐβ. ferente comma sola Bs. 2. L., v. N. g) Pro puncto edd. rel., tacite etiam Mss., nostrum colon habuit Ox. 2., aliorsum abeunte Ms. Bg. h) Ms. Ba. ἐπιπλεῖστον una voce, secus ac 3, 7, 6., sed hic quoque sic A. al. i) Colon Ms. Ba. k) Ms. Ba. ἡμερῶν ἀπεῖχον τῆς εἰς κτ. ἐφόδου ὁδόν. v. N., cum Ms. Bg. post ἀφ. comma facientibus etiam A. al.

unde partim Sch. in „κατην. exerc. *appulsus* est *ripis*" quod Lat. e P. minus, quam Bg. illud, probat Stp. Th. 4, 108. B. sq., etiam in καταπλ. spectans huc sine Vs. sub Lat. Bg., qui sequirur ordinem Gr. sine distinctione post ἐβ., cf. 1, 15, 19. e., et bene enunciationem sq. arctius nectit cum pr., ob δὲ, ad pr. οὐκ relatum, (unde pravus est numerus novae §. post κατην., ponendus ille potius olim ad καταπλ.) servans item orationem contractam in εἰς ἃς, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 834. i. In sq. πλ. Sch. „longissimo tractu spatii, (sensum quidem praebuit, pro quo forte licuit *in longissimum*, sc. spatium, sed in) ἐξαγ. quum alio et extra intentam viam *provexisset eum* impetus *undarum*, ῥ. undarum *impetu* eum *abripiente*" partim e P., cf. 3, 3, 11. in ῥευμ., ubi intelligo Tigrim fluvium, tum temporis etiam fines imperii Rom. claudentem, quia opponuntur hic ripae Romanorum et Parthorum, qui viciniores isti fluvio, quam Euphrati; cf. Cell. n. o. a. 2, 602. tab., respiciente huc Stp. Th. 1, 75. C. m. in „ἐξ. *provebo*, ut ap. Herodi. l. 3." sine Vs. et Lat. Bg., sed tacite e P. partim, opprimente sq. v. πρ., ubi Sch. „*appulit* ad *ripas*" sed Stp. Th. cum Lat. eodem et dat. loci aliunde, cf. Ind. Luc. Suid. 3, 203. i. et e. ir. Hes. 2, 1049. m. 1055. N. 4.

αἳ μὴ π.) Hoc allato loco Fabr. ad Dion. 2, 1263. §. 52. addit „quae hominis esse illorum locorum plane rudis prope dixerim" non item ego, quia, Parthorum regionem non longius afuisse Ctesiphonte, vel inde constat, quod Noster mox narrat, ibi fuisse regis Parthorum regiam, quae, ut varia fuit, cf. Cas. ad Ath. 2, 827. e., sic hiberno quidem tempore, propter aëris temperiem, in ista urbe, at aestate Ecbatanis aut in Hyrcania, cf. Cell. l. l. 2, 663. e. cum tab. ad p. 602. Sed in verbis, P. deserto, Sch. „ἀπ. distabant ab aditu non multorum dier. itinere" dux Bg. ad abl. syn., hauddubie per ellipsin pr. κατὰ, tacente L. Bos. p. 513. m., nec tenente quid in formulam subst. ὁδ. cum gen. temporis Stp. Th., nisi Lat. Bg. 2, 1161. D., sed Ind. Dem. Nr. 2., cf. L. N. T. et Luc. 2, 603. l. 95. τριῶν ἡμ. τὴν ὁδ. ἀνύσαντες, trium *dier.* superata *via*, ubi et absolute stare potest, ad gen. assumta pr. διὰ etc., at Stp. Th. tamen in v. ἀπ. 1, 1338. D. e Xen. Cyr. 1, 1, 3. ἀπέχοντας πομ-

τῆς εἰς Κτησιφῶντα ἀφόδου· ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τοῦ Παρθυαίου [l], καὶ αὐτὸς διέτριβεν, εἰρήνην ἄγων [m], μηδέν τι προς-

aberant a Ctesiphontis aditu, 16. ubi erat sedes regis Parthorum: atque ipse ibi degebat pacem agitans, nihil

l) Ms. Ba. παρθυαίου· καὶ αὐτὸς δὲ διετρ. v. N., sed punctum in A. al. post Παρ., et nullibi comma post διετρ. m) Ms. Ba. punctum.

πόλλων ἡμ. ὁδὸν, cf. de physico hoc sensu L. N. T. Thom. M. p. 134. Hes. 1, 447. m. (non coll. Suid. 1, 262. m.) Ind. Ael. V. h. Xen. Αvβ. et Cyr. Dion. H. S. T. 1. Polb. Thuc. cum Schol. it. Add. p. 668. b. m. ad p. 150. et Abr. Dl. p. 700. m., sed sine Ind. Dem. 113, 12. 1302, 5.

τῆς — ἀφοδ.) *a* Ctesiphontis *aditu*, i. e. ab aditu in Ctesiphontem, aut a via, quae fert Ctesiphontem. *Steph.*

Qui in Th. nihil tale habet, sed Sch., tacente P., modo abl. Bg., tum sine Lat. Sb. Ind. hinc „ἀφ. i. q. ἄφιξις“ sed Leisn. in m. Ox. „aditus, *Strasse*“ quod Vern. hic commode potest cogitari, ut lapsus item, qui 2, 8, 17., in Ms. Ba., cuius ordo alius, itidem contra rel. Mss., coniecto subst. ὁδὸν in finem, non facit laevitatem maiorem, vel sic orto aliquo hiatu.

ἔνθα) E P. libero servat Bg. modo formulam in τὰ β. partim, (quia P. omisit gen. τοῦ Π.) vel explendo subst. βασιλέως, (cf. 3, 1, 5.) vel vertendo τὰ β. per formulam duorum subst., pro aliorum subst. et adi., v. c. *sedes regia*, cf. 1, 5, 14. Sed in sq. membro liberiorem multo P., iuncta adeo sq. §. cum nostra simul una in periodo, deserit Bg. maxime, dum, post ἀφοδ. sumto commate, ἔνθα reddit *ubi* locale cum tacita notione pronominis relativi, unde debuit in sq. membro supplere adv. ἐκεῖ, quo non est opus, si post ἀφ. olim ponatur punctum, et ἔνθα, acceptum pro ἐκεῖ, s. Lat. *ibi*, locali, e notione demonstrativae particulae simplici, regatur simul ad membrum alterum καὶ αὐτ. διετρ., quanquam nil impedit, quo minus ἔνθα, per illud *ubi* conversum, ad utr. membrum referatur sine assumto ἐκεῖ, ut deinde e Stp. Th. dabimus. Jam in Ms. Ba. novitate, δὲ cum καὶ copulatum, interiecta voce alia una, alibi sic sane occurrens, ut Lat. *et — vero*, cf. 1, 14, 14. 8, 3, 18., exciderit hic ob sq. δι simile, aut inde ortum sit; nisi e marg. venit in locum alienum, pertinens proprie ad sq. μηδέν τι, quia tum in pluribus particip. solent nostri Codd. infercire, tum ipse P. ibi ostendit copulam *ac*, qua vel alia Lat. syn. saepe δὲ, pro τὲ capiens, reddit, cum in vulg. lectione nihil sit vitii, sed modo coacervata participia, sic quidem, ut posterius a pr. pendeat et prioris causam reddat. Caeterum Bg., praeter omissum iterum τι post μηδ., e P. duxit Lat. ad tum v. προσηκ. (ubi cum Bg. Lat. aliunde ap. Stp. Th., cf. Bud. C. 769, 25, per ellipsin pr. κατὰ ad pron. μηδ., tacente L. Bos. Ell., in quam rem clara sunt loca Dem. 577, 27. et 958, 18., sequente hic Nostro rectionem illam, ubi est cum verbo, praeter dat. pers., rei non modo nominativus, per obliquam orationem hic mutatus in acc. τὰς μαχ., sed et ille ellipticus acc. modi, cum alias pro primo nominativo habeat quoque gen. rei, cf. Ind. Dem., cui add. in rationem utr. 86, 13. 165, 12. 289, 6. 192, 15., cf. 147, 17. 198, 13. 958, 20. cum Ind. Dion. C.) tum phrasin εἰρ. ἀγ., qua

ἥκειν νομίζων [n] ἑαυτῷ τὰς πρὸς τοὺς Ἀτρηνοὺς Σεβήρου μάχας. ἡσύχαζεν οὖν, μηδέν τι δεινὸν προσδεχόμενος. ὁ δὲ τοῦ Σεβήρου στρατὸς, ἄκων προσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ταῖς ἐπέκεινα ὄχθαις, ἀπόβασίν τε ποιησάμενος, τὴν γῆν ἐλεηλάτει [o], θρέμματά τε τὰ ἐμπίπτοντα

pertinere autumans ad se Severi cum Atrenis pugnas. 17. Quiescebat igitur, nihil mali expectans. At Severi exercitus invitus appulsus vi fluminis ad eas ripas, escensione facta, agrum depopulabatur, cum pecora inci-

n) In Ms. Ba. νομίζων abest. *Mart.* v. N. o) Colon Ms. Ba. v. N.

in v. Sch. „*pacem* colere, *agere*" quo sensu cepit Bg. suum, cf. 1, 16, 5. e. 6, 3, 12. Ind. Xen. Pol. et Bach. Is. Ev. et Dem., cui add. 240, 14. 17. cum Srp. Th. 1, 61. A. m. sed hinc 3, 1333. e. „ἔνθα — ἦγ. ubi *in* pace *agitabat*" qui, omisso ἄγων, contrahit in διέτριβεν ἐν εἰρήνῃ, ut alio modo Sch. δ. „εἰρ. ἦγ. pacem *agitabat*" deceptus a P. Denique Bg. alius ordo in praeposito extr. Σεβ. nomine proprio recte habet ob praepositionem intra artic. et subst. Sed in Ms. Ba. omissum sine causa probabili participium agnoscunt cum P. (e quo Bg.) etiam rel. Mss., et requirit orationis series.

ἡσύχαζεν) Redundantiam Noster hic admittit, post insertum membrum a causa addita more historicorum *pragmaticorum*, rediens per οὖν ad εἰρ. ἦγ., pro hacque phrasi varians per privum v. ἡσ., unde Sch. „otiosus, in pace, agebat" cum utrumque dicatur hic de eo, qui bellum non infert, cf. vel Stp. Th., quod sequitur participium, resolvendo per *et* copulam, ubi Bg. e P. in μ. τ. δ., et Noster iterum, ut §. pr., efficit narrationem *moratam*, de more etiam pragmatici scriptoris, statum animi pingendo, cf. Ern. In. rhet. §. 201.

ταῖς ἐπεκ. ὀχθ.) Leisn. in m. Ox. „videtur legendum ἐκείναις, (et in m. Bg. Ms.) videtur legere ἐκείναις" immo tantum e P. libere reddit formulam, cf. 3, 4, 18. e., ubi Sch. „ulterioribus *ripis*" dum Noster respicit §. 14. sq. Romanis oppositas ripas Parthorum, et illas trans Tigrim, varians idem cum §. §. l. l. in v. πρ., ubi, P. deserto, Bg. ex Ind. Sb. (ignorante Srp. Th.) sed e P. in ῥευμ., cf. 3, 3, 11.

ἀποβ. ποιησ.) Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 52." respiciens lib. de V. med. ed. Fi. p. 42., ubi deinde hinc sine Vs., cf. p. 68. e. sed W. p. 56. i. 91. m. 335. e it. Ind. Thuc. v. ἀπ. cum Stp. Th., sed Bg. ex Ind. Sb., deserto P., qui et liberior in sq. τ. γ. ἐλ., cf. §. 7., quocum variatur in π. γ., etiam quodammodo in inferioribus κωμ. ἐμπιπτ.

θρέμματα) pro *pecoribus* etiam ap. Ael. V. h. 12, 56. (e. p. 821.) ubi etiam τοῖς παισὶν opponuntur. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „*alumni* Hor." cf. Stp. Th. Ind. Ael. l. l. Xen. Bach. et Luc. it. Suid., non coll. ad Hes. In sq. ἐμπ. non Sb. Ind. *obvia* adhibuit Bg., sed vicinius e P. partim, mox autem liberius, ut 1, 12, 15. e., simplicitatem Nostri et gratam negligentiam in repetito ver-

ἀπελαύνων [p], ἵν' ἔχῃ τροφὰς [q], καὶ κώμας ἐμπιπρὰς τὰς ἐμπιπτούσας [r]. κατ' ὀλίγον [s] τε προϊὼν, ἐπέστη Κτησιφῶντι, ἔνθ' [t] ἦν ὁ μεγας βασιλεὺς Ἀρτάβα-

dentia abigens, ut haberet alimenta, tum pagos incen-
18. dens oblatos: paulatimque procedens conſtitit ad Cteſiphontem, ubi erat ma-

p) Ms. Ba ἐπελαύνων λ., cum edd. Ox. utr. et Par. 2. v. N. q) Ms. Ba. punctum, ut in A. al r) Pro hoc Sep rel. puncto, procedit et comma A. al., it. colon, quo Ms. Bg. tendit. ſ) Ma. Ba. κατολίγον cf. 3, 3, 11. m. t) Ms. Ba. ἔνθα ἦν καὶ μεγ. ſed Ms. Vi. ἔνθα ἦν καὶ ὁ μεγ. v. N.

bo per aliquam in tempore variationem non ſecutus, forte ob aor. Sed, quod Leisn. in m. Ox. ad ἐπελ. „leg ἀπελ.“ id et valet de Ms.; ubi lapſus incidit ſolennis in vocalibus, ut oſtendit, praeter rel. Mss. cum P., quoque contextus, requirens potius vulg., quocum variat etiam alterum alibi, cf. ad Heidt. N. Gron. p. 165. b. m. ad 489, 37., ſcribente Noſtro forſan modo ad analog., nominatim ad Lat. Bg., quatenus de hoſtibus uſurpatur et de pecudibus, dum Sep. Th. tantum e Noſtri alio loco profert hoc ſenſu, ſed aliter L. N. T. Suid. 1, 252. e. bis, Indd. Sb. Rs Or. V. 4. 6. Dem. Xen. Cyr. Ἀνβ. Hell. Luc. Ael. V. h. Plut. et Fab. A. Ha. Gs. Chr. cum Poſſ. Call. In ſqq. rurſus P. eſt liber, oppreſſo toto adeo membro ἵν. ἔ. τρ., quo in ſubſt. Sch. *commeatum* deſerit Bg. per ſeverius, cf. 3, 7, 2., ut ad ſq. v. ἐπεσ. Bg. 2, 1, 13. 2, 11. 6., ubi Leisn. in m. Ox. „venit.“

Κτησιφῶντι) Geneſ. 10, 10. memoratur urbs *Cha'ne.* Ad quem locum Io. Clericus ita. „Cum manifeſta huius nominis veſtigia ſuperſint in Chalonitide, cuius metropolis poſtea fuit Cteſiphon, ita dicta ab eius inſtauratore Pacoro: non abſurde conjicit Bochartus Phaleg 4, 18. *Chalnen* antea dictam eam urbem, quam Pacorus Cteſiphontem vocarit.“ In Ind. Scheidii Hieronymus dicitur Chalnen pro ea urbe habuiſſe, quae dicitur Amoſ. 6, 2. כַּלְנֵה *Chalne.* Caeterum Cteſiphon ſecundum Stephanum eſt Aſſyriae, ſed ſecundum Herodianum h. l. eſt Parthiae. *Leisn.*

Ap. Sch. erat, praeter rel. „Cteſ., urbs ſecundum Steph περὶ πόλεων, aliosque, Aſſyriae, ſed Herodi. Parthiae“ ad quem Sep. in ed. Berkel. nihil Notae fuit, ſed ap. Cell. n. o. 2. 2, 665. ſq. ſ. 33. tum alia, quae vindicent urbem illam Aſſyriae, ſed et ſimul Parthia, tum hinc de Severo imperatore: ἐπ. — Ἀρτ. *inſtabat* Cteſiphonti, *ubi* rex *magnus* Artabanus *erat.*“

ἔνθ' ἦν) Qui *Artabanus* hic dicitur, in Dionis epitome *Vologaeſus* appellatur. *Sylb.* Hic Ἀρτάβανος dicitur μέγας βασ., rex nempe Parthorum. De denominatione regum Perſarum aliorumque Orientis, qua dicebantur μεγάλοι, v. Spanh. de Pr. et u. n. p. 421. ubi ſimul in cauſam inquirit, cur Caracalla eum ita vocarit 4, 10, 4., cf. eundem ad Ariſt. Plut. v. 170. Titulus μέγας ſ. *magnus* a Perſis ad Parthos, et hinc iterum ad Perſas tranſiit, v. Burm. ad Rutil. 1, 85. p. 33. *Leisn.* Sic Perſarum (forte Parthorum) regem ex vetuſto graecorum more appellat. *Stroth.*

E tribus, hic diſputandis, primum pertinet ad varietatem nominis proprii, in quam rem Dionis ſunt duo loca 1263, 81. et 92. S. Xiph.

νος. προςπεσόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπαρασκευάςοις u τοῖς

19. gnus rex Artabanus. Adorti igitur Romani impara-

u) Mss. tres ἀπαρασκεύοις v. N.

409, 43. et p. sq. l. 7., ubi modo dicitur Οὐολόγαισος, *Vologaesus*, qui fuit frater Artabani, cf. Fabr. ad Dion. p. 1256. §. 3. et Heyn. H. 2, 462. m., cum eoque simul Parthorum regnum obtinens, cf. Fabr. l. l., forte tum Ctesiphonte sedem habuit una cum fratre Artabano, quem solum hic Noster nominarit; nisi dicas, errasse Nostrum; pro quo dixeris et hoc, olim plane non fuisse hic in textu nomen proprium, sed a sciolo in marg. additum e 4, 10. sq. cap., ubi vere nominatur, et v. c. 4, 10, 2. non opus erat scribi τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων, Ἀρτάβανος δ' ἦν ὄνομα αὐτῷ, si hic idem rex erat, sed aliter, v. c. περὶ οὗ προείρηται etc., sicut ap. Spart. in Sev. c. 16. i. p. 616. infinite quoque tantum narratur, Parthiam *ingressus*, Ctesiphontem *pulso* rege *pervenit*, rel. De altero, regem Parthorum, sed maxime Persarum, dici aut simpliciter βασιλεὺς, aut cum epitheto βασιλ. μέγας, it. alio ordine μέγας βασ., it. cum articulo, varie posito, de Nostri ratione ὁ μεγ. βασ. ap. Plutarch., vel βασ. ὁ μεγ., it. ὁ βασ. ὁ μεγ., videri licet Wessel. Obs. Var. p. 174. e. Spanh. l. l. p. 5. i. et ad Call. h. in Iov. v. 2. Palm. Ex. in A. Gr. p. 382. m. Stp. Th. 1, 724. C. Suid. 1, 419. i. 2, 516. e. ex Schol. Arist. Plut. v. 170. it. Schol. Aesch. Pers. v. 24. cum Stanl. et Abr. ad 1, 161. e. Ael. V. h. 12, 1. p. 717. cum N. 35. et Ind., ad Luc. 1, 665. N. 72., ad Max. Tyr. p. 534., ad Heliod. p. 283. N. 13., ad Thuc. p. 516. N. 72. Hs. Plut. p. 66. N. 18. m. Gottl. Plat. Menex. p. 47. a. e. cum Ind., it. ad Vig. p. 81. sq. it. Ind. Fi. Aesch. v. β. et μ., sed Rs. Dem. v. β., ap. quem sic omnino de rege Pers., simpliciter βασ. 68, 13. 114, 26. 169, 4. 178, 22. sq. 179, 8. (sed vs. 22. cum art. τὸν β. et vs. 27. τῷ βαρβάρῳ, sed rursus) 180, 13. 181, 9. 185, 6. 22. 1185, 20., ut ad 687, 10. βασ. non bene addat Rs. ὁ Περσῶν. Tertium denique pertinet ad Mss. hic, quorum duo consentiunt tum in pleno adv. (hauddubie per comparationem cum §. 16., cum tolerarint apostrophum etiam §. pr. e. in ἦν) tum in addito καὶ, pro *etiam*, ut alibi, cf. 3, 2, 16. e., hic forsan quoque ex §. 16., quanquam ibi erat alio sensu, ut hic non est eius vestigium ap. P. Sed iidem Mss. diversi sunt in articulo, quem Ms. Ba. omittit, ut saepe, cf. 2, 6, 18., sed Ms. Vi. servat cum Ve., qui solus tuetur vulg. lectionem, per se commodam.

προςπεσόντες) Bg. in δὲ per δὴ iterum e P., cf. §. 8., sed de suo in v. πρ., breviorque, quam Sch. „quum *incidissent* in *barbaros*" cf. Stp. Th. 3, 321. E. cum Lat. Bg., non item cum dat. pers., quocum vel hostiliter, ut hic, vel amice, v. Sb. Ind. cum Lat. *irruere* viciniori, Dem., cui add. cum pr. πρὸς 124, 1. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Dion. H. S. T. 1. Luc., sed Polb. cum pr. εἰς τοὺς πολεμίους.

ἀπαρασκευάςοις) Rectius in Cod. exstat ἀπαρασκεύοις, ut Herodianus alias scribere solet. *Stroth.*

Sed in Mss. consensu tamen nihil est, quam glossa per comparationem cum 2, 14, 11., ubi cf. laud. et praeterea L. N. T. et optimam auctoritatem ex Kypk. 2, 260. e. it. Ind. Xen. Cyr. et Ἀνβ. (ubi semel modo cum Var. L. eadem,) it. Diod. S. ex 1, 679. l. 97. cum Stp. Th. 3, 848. F. e. hinc sine Vs. sub Bg. e P., sed ib. p. 316. E. per longiorem

βαρβάροις, πάντα τὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον [x], καὶ διήρπαζαν τὰ ἐν τῇ πόλει [y], πάντας τὲ παῖδας καὶ γυναῖκας αἰχμαλώτους ἔλαβον. Φυγόντος δὲ τοῦ βασιλέως σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι, τούς τε θησαυροὺς [z] τῶν χρημάτων αὐτοῦ αἴ-

tos barbaros, quemvis obvium occidebant: et diripuerunt omnia in urbe, omnesque pueros et mulieres ca-
20. ptivos acceperunt. Elapso autem rege cum paucis equitibus, thesauros illius

x) Modo Ms. Bg. discedit ab omnium edd., et tacite quoque Mss. commate. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. et Ed. z) Mss. tres θησαυροὺς αὐτοῦ τῶν χρημάτων αἰρ. v. N.

hinc Vs., quam Bg., pro P. libero, cum Sch. „obv., forte *incidentem*" tertium Nostro non variante, cf. §. 17. Sed de suo Bg. ad sq. τὰ supplet adi. πάντα, ut servetur aliquis acc., cf. 2, 14, 14., addente P. libere adv., cf. 3, 7, 10., sed omittente adi. πάντας, cf. 3, 4, 17. e., capiente me παιδ. pro liberis, ob oppos. γυν., quae et nostrates saepe copulant, cf. Ind. Fi. Pal. et Valck. Diatr. post Hipp. Eur., sed sine Ind. Ios. 2, 272. i. ἀποκτείνουσι — γύναια καὶ παιδία, *mulierum* ac *infantum*, sed in Bg. ad αἰχ. ἐλ. 2, 13, 2., et in rem Spart. in Sev. c. 16. p. 616. e. *oppidum cepit et regem fugavit*, ac plurimos *interemit*, et Dion. 1263, 89. sq. τὴν Κτησιφῶντα ἑλὼν, ἐκείνην τὲ πᾶσαν διαρπάσαι τοῖς στρατιώταις ἐφῆκε, φόνον τε ἀνθρώπων πλεῖστον εἰργάσατο, καὶ ζῶντας ἐς δέκα μυριάδας εἷλεν, et inde Angl. ap. Heyn. H. 4, 1050. m., qui diserte nobiscum „*liess* — alle *Mannsleute* niederhauen, *die* Weiber *und* Kinder *aber verschonen* rel."

φυγόντος) P. contraxit cum pr. et hanc §., unde Bg. Lat. ad φυγ., (ubi variatur cum 3, 4, 12. φευγ. μετ' ὀλίγων, cf. Zos. 1, 4, 6. e. Δαρείου, σὺν ὀλιγ. φυγόντος, *Dario*, fuga *cum* paucis *elapso*,) sed et sq. θησ. τῶν χρ. per unum subst., non item Sch. „thes. *pecuniarum*" quod, vel *thesauros divitiarum*, procedat ob Plauti *thesauros* auri *et copiarum*, cf. G. Th., afferente Stp. Th. 3, 1478. F. e Plut. etiam θησ. cum χρ., sed ut ibi sit de loco, sed hic de copia, ob v. adiunctum αἰρ., ubi, cum P. contraxisset orationem cum sq. v. ἀρπ. in unum verbum liberum, Bg. e Sch. vertit cum L. N. T., ignorante Stp. Th. cum L. Ern. vim hanc, quae violenta lateat tamen in illius 1, 207. A. e. ista, cum universe ponitur pro capere s. sumere, cf. Ind. Fi. The., sed scribente hinc Ind. Sb. „pro αἱροῦσι" de more suo ambiguo, quanquam et alibi volunt confusa duo v. haec, ob leve spiritus et accentus discrimen, qui uterque etiam in Mss. olim abfuit, cf. Wyttb. Plut. p. 8. e. it. supra 2, 13, 19. i., pro vulg. et Bg. faciente forsan et sensu verbi med., pro Lat. *auferre*, etsi magis tropice, ut δόξαν ἄρασθαι etc.

τούς τε θησαυρ.) Venet. addit αὐτοῦ, perperam. *Stroth.* Immo cum rel. Mss. transfert modo pron., ut alibi, sed hic vicinius ad primum gen., e glossa, ad rectionem adiuvandam, et simul ad tollendum hiatum, quem Noster non refugit, cf. 3, 8, 19., consentiente quidem hic P. cum Bg., sed nihil dirimente ob omissum τῶν χρ., Nostro autem

ρουσι, καὶ, πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες, ἐπανίασιν. οὕτω μὲν δὴ Σεβῆρος [a] τύχῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, τῇ κατὰ Παρθυαίων νίκῃ κεκόσμητο. τούτων δὲ αὐτῷ [b] δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν

auferunt, omnique ornatu et supellectile direpta regre-
21. diuntur. Ita nimirum Severus fortuna magis, quam consilio Parthica victoria insignis factus. His autem ei prospere et supra votum

a) ὁ Σεβ. cum artic. Ox. Par. 2. Pat. et Ed., v. N. b) αὐτῷ solae Ba. a., v. N.

saepe ita divellente pronomen hoc cum ambiguitate quadam, per contextum tollenda facile, cf. 1, 7, 10. 2, 1, 11. 3, 3, 11. 3, 6, 15., reddente fig. e P. partim in rel. sqq., cf. 1, 10, 11. ad κειμ. sed Stp. Th. non tenente Lat. Bg., nec Sb. Ind. *remeant* in v. ἐπ., quo variatur pro superiori ἐπανελθεῖν, cf. Dion. 1263, 93. οὐ μέντοι οὔτε τὸν Οὐολόγαισον ἐπεδίωξεν, οὔτε τὴν Κτησιφῶντα κατέσχεν, ἀλλ', ὥσπερ ἐπὶ τοῦτο μόνον ἐστρατευκὼς, ἵνα αὐτὴν διαρπάσῃ, ᾤχετο.

οὕτω μ. δ.) v. Spart. Sev. 16. (p. 616.) qui tamen confundere videtur ea, quae in Armenia acciderunt, cum iis, quae ap. Parthos gesta sunt. *Boecl.*

Contra Nostrum dicta a Fabr. ad Dion. v. Exc. ad 3, 9, 6., e P. ducente Bg tantum quaedam, non item in formula v. κοσμ. cum νικ., in qua forte modo est analogia, nihil ferente nec G. Th. in Bg. aut Sch. „*ornatus* est *victoria*" tropum Bg. resolvente vicinius, quam P., quo et pertineat planius *nobilitatus est*, quanquam procedit et *locupletatus* f. *auctus est*, cf. Ind. Corn. N., dum, tropo remoto, aliquis dicitur ornari re aliqua, qui adipiscitur aliquid, et plerumque honorifice, et ut inde accedat ei quiddam honoris, splendoris, gloriae, quanquam non semper e veritate ac dignitate, sed per adulatores aut invitos; quod forte hic de Severo in Senatum Rom. cadit, quo de ad §. sq., servaturo me *victoria* de *Parthis* ornatus *est* f. *honestatus est*, quo in v. ap. G. Th. cum Gr. n. „honorem conciliare, — *rationes* honestandae *elocutionis*, i. ornandae."

δεξιῶς) Defetto P. in δὲ per δὴ iterum, tamen Bg. servat inde Lat. adv., fortassis clam quoque Stp. Th. sine Va. sub „*prosp.*, feliciter" sed non aliunde, ut et ego modo habui e Zos. 5, 46, 1. τῶν οὐ δεξ. συμβεβηκότων λ., sed alio sensu ap. Dion. H. S. T. a. Luc. Plut. Kr. et Gs. Chr., ut tamen notio videatur esse non tam e Lat. *dextere*, (ap. G. Th. cum Gr. n. sed non cum v. nostro,) quam e Gr. adi. δεξιὸς, pro faustus etc.

ὑπὲρ λ.) Praepositio haec, cum acc. constructa, adhibetur pro comparativis πλεῖον f. μᾶλλον. Sic ὑπὲρ πασ. εὐχ. *omnibus* votis *prosperius*. Sic 3, 14, 5. (τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν.) *Leisn.*

Cum simili observatione quoque Stp. Th. 3, 1743. G. m. versatur ad postr. Nostri locum, cf. Poss. Sy. p. 267. i. et Hoog. ad Vig. p. 648. N. 81., scribente Nostro ad analog. quidem in pr. ὑπ. cum acc. rei, sed

προχωρησάντων, ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ [c] τάς τε [d] πράξεις μεγαληγορῶν [e], τὰς μάχας τὲ καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. ἡ δὲ σύγκλητος πάσας τὲ τὰς τιμὰς ἐψηφίσατο αὐτῷ

succedentibus, literas misit ad senatum populumque, res gestas magnifice praedicans, pugnasque et victorias publicatis exposuit pi-
22. cturis. At senatus omnes honores ei decrevit, et

c) Hic punctum in A., comma in Bs. al., sed nihil in Srp. rel., v. N. d) Nil variat Ms. Ba. *Mart.* nec rel. Mss. aut edd., v. N. e) Colon in Ms. Ba.

de suo in tota formula et in π. cum εὐχ., quod adi., a Bg. e P. omissum, olim restituetur. In sq. ἐπεσ. Bg. cf. 3, 5, 4., deserto P.

τάς τε πραξ.) Forte τάς γε πρ. *Steph.* Si post δήμῳ interpungas: τὲ in γὲ transmutare non opus erit. *Sylb.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „legit τάς γε" hauddubie, de more suo non exprimens illam voculam sensu restringendi vel etiam definiendi et explicandi, Lat. *quidem*, i. scilicet, it. sane, ut verosimile est, confusis his saepe quidem, sed ut hic locum forrassis habeat vulg. τὲ, vel per Lat. *idque*, ut alibi dictum, vel de ratione Sb., per quam, probatam illam etiam a quibusdam editoribus, distinguentibus quoque post δήμῳ, cf. Var. L., sequens τὲ post μαχ. debet pro redundanti haberi, ut alias, contra P. et Bg., quorum prior libere in μεγ., ubi Sch. „*magnificis verbis* in epistola *extollens res gestas*" fere cum Stp. Th., ubi hinc sine Vs., cf. cum acc. rei etiam, vel absolute, Ind. Luc. Dion. H. S. T. 1. Xen. Cyr. Ἀνβ. et Bach., variante Nostro in sq. δημ. λ. cum 2, 9, 5. per subst. γρ., sumente Bg. hic e P. modo Lat. ad v. ἀν, ubi Sch. addit *publice*, cf. l. l. et in rem monumentumque publicum illud ad Spart. in Sev. c. 21. extr. p. 636. m. *extat sane* Romae *Severi* porticus, *gesta* eius *exprimens*, rel. N. Cas. 4., qui huc spectat sine Vs., cf. varios Severi numos ap. Beg 2, 690. „Virtus Bellica, — qua Parthorum regem pepulit, (p. 692. in numo secundo arcus) ob Parthos, Arabas et Adiabenos devictos a. V. C. 956. (p. 693. num. tert.) quod Parthos vicit."

πάσας — τ. τιμ.) Spartianus, praeter illa ad §. 1. extr., in Sev. c. 16. p. 617. m. *Parthicum* deferentibus *sibi* patribus *triumphum*, idcirco *recusavit*, *quod consistere in curru affectus articulari morbo non posset: filio sane concessit*, ut *triumpharet*, ad quae Cas. N. 3. „ipsum triumphasse ait Herodianus" qui hoc innuere videtur per πασ. τὰς τιμ., intelligens tum triumphum ipsum, tum simul arcum triumphalem, tum ludos triumphales s. de victoria, (unde 4, 11, 15. de Caracalla ἡ συγκλ. — δέει καὶ κολακείᾳ, ψηφίζονται αὐτῷ πάσας τιμ. ἐπινικίους, addito hoc adi., hic mente cogitando,) exceptis cognominibus, quae mox a Nostro separatim tanguntur, alias intelligenda simul in illis πασ. τιμ. ἐπιν., nesciente me, an Noster mente opposuerit *ovationem* s. triumphum minorem, cf. Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 53. e., ubi adeo ex Montefalconio laudatur arcus triumphalis, cf. Heyn. H. 4, 1051. N. c.

καὶ προσηγορίας ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κεχειρωμένων.

Κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν [f] ὁ Σεβῆρος, εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγετο [g], ἄγων καὶ τοὺς παῖδας, εἰς ἡλικίαν

cognomina a gentibus devictis.

Confectis rebus in oriente Severus Romam versus contendebat, ducens secum et filios, aetatem puberum

f) Ms. Ba. *ἀνατολὴν κεβ.* omisso artic. per comparationem cum 3, 9, 21., secus ac §. 12. m. ib., per inconstantiam. g) Pro colo Stp. rel., comma fuit hoc in A. al. cum Ms. Bg.

προσηγορίας) Annotavimus supra (3, 9, 5.) ex Victore, cui addendus Spart. (in Sev. c. 16. p. 616. e. *Parthicum* nomen *meruit*.) Crebra eorum cognominum mentio in inscriptionibus ap. Onuphrium et alios. *Boecl.* Decrevit nimirum ipsi senatus *Arabici*, *Adiabenici* et *Parthici* cognomen, e quibus Parthicum recusavit, teste Spartiano, (in Sev. c. 9. e. p. 605. e.) ne Parthos lacesseret. *Stroth.*

Cf. Caf. N. 6. ad Spart. l. l. et Fabr. ad Dion. p. 1256. §. 2. e. 1263. §. 53., ducente Bg. Lat. in *πρ.* e P. (cf. 1, 14, 15. 17.) qui rectionem cum praep. non tolerabat, data substantivo, ut verbo affini, vel per ellipsin alicuius particip., v. c. *δοθείσας*, rel., data, sumta; ferente G. Th. modo cum pr. *ex* 993, 24. 39., sed Sch. reddente tantum e Sb. Ind. „*κεχ.* subiugatarum *gentium*" cf. hoc particip. ap. Luc., ignoratum a Stp. Th. quem de *ψηφ.* v. ad 2, 3, 10. e.

κατορθώσας) Liberior P. etiam *δὲ* non curavit, cuius Latinis ad v. *κατ.* addit Sch. adv. „*rebus* gestis *prospere*" forsan e Stp. Th. 2, 1442. B. „*rebus* ad *orientem* prosp. *gestis* et constitutis" suppleto iterum subst. *πράγματα*, cf. 3, 8, 4. et in Bg. ad sq. *εἰς λ.* 2, 11, 11. e. 3, 4, 8.

ἄγων) Leisn. in m. Ms. Bg. „*secum* non est in gr." ut erat simul 3, 8, 4. e., hic e P. ductum, ad sensum commode, non tenente Stp. Th., cf. 7. 9, 7. m., ubi P. iterum addit, non item Bg.

εἰς ἡλικ.) Berglerus hic paululum recedit a verbis. Id linguae ratio exigit. Proprie, *filios*, qui *viam*, ad *aetatem* epheborum *ferentem*, iam *ad* finem *perducunt*. Nam deest *ὁδὸν*, v. Bos. ad Suid. in An. ad scr. Gr. p. 190. Sic ap. Ael. V. h. *εἰς ἄνδρας τελεῖν* est plene *ὁδὸν*, *εἰς ἄνδρας ἄγουσαν*, s. *ἡλικίαν*, *εἰς ἄνδρας ἄγουσαν*, *τελεῖν*. Sic Matth. 10, (23.) *τελεῖν τὰς πόλεις* est *τελεῖν τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις*. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Bud. 77. et 754. Xen. Mem. 4, 2, 37. Xen. Oec. 1, 22. Ael. V. h. 12, 43." qui locus p. 793. *Μενέλαος — εἰς τοὺς νόθους ἐτέλει*, *in* nothis *numerabatur*, modo ibi repertus, sed ap. Dion. 1200, 100. *ἐς ἄνδρας ἤδη τελῶν*, virilem *iam* ingressus *aetatem*, cf. Ind. ib. et Xiph. S. 368, 17. *ἐς ἐφήβους ἤδη τελεῖν δυνάμενον*, is *iam* ephebus *erat*; quod i. q. nostrum, ad analog. fortassis modo factum, cf. Srp. Th. 3, 1379. B. E. cum Bud. C. 847, 15. 870, 17. sqq. Vig. p. 184. i. L. Bos. Ell. p. 229. e. L. N. T. cum Obs. Kypk. T. 1. Loesn. et Krb. it. huius Decr. Ath. p. H. p. 390. m. sq. Ruhnk. ad Tim. L. Pl. p. 180. N. 8. Luc. 3, 215. l. 28. *εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη*, *annos* natus *nonaginta*, cum N., p. 371. pen. *ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο*, cum *vero* ad *virilem*

ἐφήβων ἤδη τελοῦντας. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοιπορίαν, τά τε ἐν τοῖς ἔθνεσι διοικήσας, ὡς ἑκάστῳ ἀπῄτει τὸ χρειῶδες, τά τε ἐν Μυσοῖς [h] καὶ Παίοσι στρατόπεδα ἐπελθὼν, νικηφόρος ὑπὸ τοῦ

2. iam agentes. Confectoque itinere ac provinciis ordinatis, ut cuique necessitas postulabat, Mysorumque et Pannoniorum exercitibus perlustratis; triumphans, a po-

h) Μυσσοῖς A. Bs. et Pat., v. N.

aetatem *pervenissent*, sed 1, 459. l. 73. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην. ubi *vero* virilem *aetatem* ingredi *coepi*; unde hic redditurus eram, *ad* aetatem *puberum* iam *pervenientes*, (ut Sch. in „ἐφ. *ad* puber. *aet.* iam *pervenientes*") servata praepositione, vel per aliquam in verbo, *aetatem* pub. iam *ingressos*, ut ad Poll. 2, 19. εἰς ἐφήβους τελεῖν, *in* puberem *aetatem pervenire*, cf. Dem. compos. 691, 18. εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖ, ubi v. Ind., sed ad sensum 1394, 1. ἐπειδὴ εἰς ἄνδρας ἀφίκοντο, it. Fi. Aesch. Ind. „εἰς τὴν ἡλικίαν ἀφικέσθαι, *in* aetatem *venisse*, i. annos pubertatis attigisse" reddente Stp. Th. cum P. libero in v. ἐφ. „incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimum, sed masculus decimum quartum" ex Theoph. quidem Institut. civil., sed secundum alios, ab anno 17 aut 18, per decennium, usque ad annum adeo 26 s. 27., aut ab 18 an. usque ad 20 modo, cf. ad Poll. 1, 57. N. 68. Harpocr. p. 158. e. cum N. p. 29. a. e. Fi. Ind. Aesch. in v. et ἐγγραφ. it. ej. Theophr. v. ἀπονεῖρ., Hs. Plut. p. 51. et sine Ind. ap. Xen. Cyr. 1, 2, 4. 8. 12. 1, 5, 1. 1, 6, 20.

ἀνύσας δὲ τ. ὁδ.) Bg. e P. iterum in δὲ, cf. 2, 12, 14., it. in sqq., ubi cum 3. 8, 4. διοι. τὰ κατὰ Λ. variatur hic per praep.

ὡς ἑκάστῳ) Possumus etiam ἑκάστων legere, relatione ad τὸ χρειῶδες facta. *Sylb.* pro *ut* singulatum *postulabat necessitas*, sed ut P. quoque cum libris omnibus teneat casum tertium, qui solennis maxime in Lat. subst. *usus*, quo Noster respexerit, cf. G. Th. 1125, 24. 54. 60., ubi praeterea *poscit — usus* e Caes. b. G. 4, 2, 3. it. *postulat — necessitas*, tenentibus nostratibus simile quid in dat. cum praepos. *für*, sed in Gr. supplendo pron. αὐτῶν, quod referatur ad pr. τοῖς ἔθν.

τὰ — ἐν Μυσοῖς) Sic Graeci appellare solent eam regionem, quam Latini Moesiam vocant, ac cuius maxima pars hodie Bulgaria dicitur. *Stroth.*

Addiderat Sch. „Pannoniae contermina" unde mox sq. Παι., cf. Cell. n. o. a. 1, 454. e. cum p. sq. m., ubi hinc sine Vs., non item per scripturam illam in Var. L., ut nec ap. Stp. Byz., cf. Sb. Ind. Gr. et Lat. v. *Moes.* et *Mys.*, ubi Cod. habet *Mous.*, quam utr. rationem novit Cell. l. l., sed non animadvertit G. Th.; unde Bg. e P. hic sequitur illam Graecae propiorem, sed in v. ἐπ. partim e Sch. „*lustratis* exerc." tenente Stp. Th. modo syn. *peragrare* aliunde, ubi Noster ad analog. in adiuncto acc. loci s. pers. potius cum Bg. e P. quo casu reperi tantum physice notione hostili ap. Dem. Ind. Nr. 2. sed tropice Fi. Aesch., hic ut sit forsan nostratium *bereisen*, et illud Lat. *visere* ap. Abr. Dl. Th. it. *adire* s. *obire*, comparante me etiam v. Gr. cum pr. ἐπὶ et acc. pers. ap. Herdt. Polb. et Vig.

νικηφόρος) Politianus, non tam ad verba scriptoris respiciens, quam

Ῥωμαίων δήμου μετὰ [l] μεγάλης εὐφημίας τὲ καὶ ϑρησκείας ὑπεδέ ϑη. ϑυσίας τὲ καὶ ἑορτὰς, ϑέας τὲ καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε [k]. νομάς τε μεγαλόφρονας [l] ἐπιδοὺς [m], καὶ, ϑέας [n] τελέσας ἐπινικίους, ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ

pulo Romano multis acclamationibus et cerimoniis exce-
3. ptus eſt: ſacrificiaque et
feſtos dies, ſpectacula item
et celebritates populo indulſit: congiario etiam magnifico dato, ludisque celebratis pro victoria, annos non

i) κατὰ Ox. 2. mendoſe. k) punctum Stp. rel., comma Ox. et par., ſed nobiſcum Ms. Bg. l) Mss. Ve. et Vi. μεγαλοφρόνως λ. v. N. m) ἐπιδιδοὺς una Lugd., ut Ms. Ba. 3, 6, 18., ex ingenio typotherae aut correctoris. n) ϑέας καὶ τελ. Ox., perverſo ordine.

ad feſtivitatem reditus, vertit, *urbem dein* triumphans *invectus eſt*. Spartianus diſtincte *triumphum recuſavit* etc. *Boecl.*

Cf. cap. pr. §. 22. Sed etiam Bg. e P. reddit νικ., ut Stp. Th. ipſe cum Bud., e conſequenti, etſi poteſt aliquis niti etiam in vulg. *victor*, ſ. *tanquam* victor, intellecto ὡς. In ſqq. ſeverior Bg. in τ. Ῥωμ. δ., quam P., e quo tamen partim in rel., ſed Sch. in „ϑρ. magno *cultu* et obſervantia" e Bud. fere ap. Stp. Th. v. e., ubi 4, 1583. E. e. ſine Vs. ſub „πανηγ. nominant pompas, ſpectacula aut convivia, quae publice a regibus principibusve exhibentur" a qua notione peculiari pro *convivia* nec ipſe hic abhorreo, reddente Bg. e P., cf. Luc. 3, 452. l. 10., ſed l. 20. *coetus* ſacrorum *cauſa*, nec hic alieni, et quodammodo relati ad pr. ϑυσ., cf. in Bg. e P. ad παρ. 2, 11, 16.

μεγαλόφρονας) Cod. rectius μεγαλοφρόνως. Simillimus huic erit locus ſupra l. 2. c. 14. (§. 10.) cum vera lectio illi reſtituitur, legendum eſt ibi, quemadmodum etiam Stp. voluit, καὶ νομὰς ἐπιδιδοὺς τῷ δήμῳ μεγαλοφρόνως, ϑέας τε ἐπιτελέσας. Quod quoniam in ſpecimine altero praetervidimus, nunc tamen animadvertendum duximus. *Struth.*

Nec tamen eſt quid aliud in Mss., quam gloſſa per comparationem ex iis locis, ubi ap. Noſtr. adv. idem eſt cum v. ἐπιδ., ſicut cum ſimilibus ſubſt. ap. eundem eſt adi. vulgatum, quod et P. cum Ms. Ba. retinet, et inde Bg., ſed Sch. ſeverius plur. „magna *congiaria*" ſine Vs. huc ſpectante Stp. Th. in adi. ſq. ſic cum mendo „ἐπινίκιοι ϑεαὶ — ap. Herodi. (ſed 3, 1378. B. m.) ϑέας τελεῖν, ſpectacula edere ſ. ludos, Bud." ſine auctore, forte hinc, ubi modo ad analog. ſcribi videtur. In rem vero utr., congiarium et ludos, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1051. e. cum N. w. it. Xiph. S. 414, 33. et p. ſq. l. 3. it. Oiſel. p. 397. ad numum 8. Num. Anton. Carac. cum Inſcr. *Lib. Augg.* „ſedet heic in tabulato erecto Severus imp. cum filiis ſuis Geta et Caracalla, congiarium populo diſtribuens — Herodi. l. 3. ϑυσίας — παρέσχε, νομ. τε μεγαλόφρονας ἐπιδιδοὺς, καὶ ἐπιν. ſacrificia *quidem* feſtos *que* dies, *et* ſpectacula, *ac* celebritates *populo* indulſit, *magno* que *dato* Congiario *et ludos pro victoria celebravit*" ſed ap. Beg. ſunt tres numi, huc pertinentes, 2, 692. tertius „Varia Spectacula — edita, (p. 694. primus et ſecundus) Sev. Adventus

Digitized by Google

Ῥώμῃ διέτριψε, δικάζων τε συνεχῶς καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν ᵒ, τούς τε υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων.

paucos Romae commoratus est, ius dicens assidue et rem civilem administrans, filiosque erudiens et ad mode-

o) Colon in Ms. Ba.

in urbem post Nigrum et Parthos devictos" it. ib. p. 707. e Getae nummis forsitan primus.

διέτριψε) Leisn. in m. Ox. „sc. *χρόνον*" incertum, suppleveritne cum v. *δ.*, cf. 2, 14, 10. et The. Fi. Ind. „*δ. πολὺν χρόνον*, morari —" an cum gen. *οὐκ ὀλ. ἐτ.*, cf. 1, 8, 1., qui gen. temporis tamen et per se stabit, expleto in verbo alio subst., ut *βίον*, *ζωήν*, etc., cf. 1, 11, 15. e.

δικάζων) v. *κατάστασιν* vitae Severi, ita enim Dion. vocat l. 76. Inter caetera vero hoc praecipuum ducit, quod *τοῖς δικαζομένοις ὕδωρ ἱκανὸν ἐνέχει*, i. e. abunde temporis dedit, quod olim aqua metiebantur, „*καὶ ἔκρινε μέχρι μεσημβρίας*. *Oxon.*

Praeter Spart. in Sev. c. 8. i. p. 603. *causas* plurimas *audivit*, ap. Dion. sunt duo loca, huc pertinentia, 1276, 98. *ὁ Σεβ. — ἐδίκαζε καὶ πάντα τὰ τῇ ἀρχῇ προσήκοντα διῴκει*, (quae sunt Nostri *τὰ πολ. δ.*) et 1285, 47. *ἔπραττέ τι πάντως νυκτὸς ὑπὸ τὸν ὄρθρον, καὶ μετὰ τοῦτ' ἐβάδιζε, καὶ λέγων καὶ ἀκούων τὰ τῇ ἀρχῇ πρόσφορα. εἶτ' ἐδίκαζε, χωρὶς, εἰ μή τις ἑορτὴ μεγάλη εἴη· καὶ μέντοι καὶ ἄριστα αὐτὸ ἔπραττε. καὶ γὰρ τοῖς δικ. ὕδ. ἱκ. ἐνέχει, καὶ ἡμῖν τοῖς συνδικάζουσιν αὐτῷ παῤῥησίαν πολλὴν ἐδίδου· ἔκρινε δὲ μ. μεσ.*, cf. de iurisdictione imperatorum ad Suet. Aug. c. 33. Cas. p. 190. et Caes. c. 43. Ern. Exc. 2. p. 5. sq., quae fiebat in tribunali, cf. Plin. Pan. 77, 3., sub Lat. Bg. e P. respiciente sine Vs. huc Stp. Th. 1, 1012. A. e. „Herodi. alibi *δικάζειν* et *τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν* copulat" memoriter suppleto adi. *λοιπὰ*, maxime e 3, 14, 17. m., quod per se et in primo loco illo ap. Dion. suppleas, saepe alibi omissum, cf. 2, 14, 3., quia sane reip. administrandae pars fuit etiam *τὸ δικάζειν*, sicut *τὰ πολ.* ap. Dion: redduntur *administratio reip.*, cf. Ind., hic ob v. *διοικ.* reddenda potius cum Bg., qui deserit viciniora P. e suppleto *πράγματα*, quod plenum aeque, ac Nostri ellipticum cum v. *διοικ.*, e Plat. profert Stp. Th. in *πολ.*, tacente L. Bos. Ell. p. 487. m.

τούς τ. υἱ. παιδ.) De eadem cura paterna loquitur 3, 13, 3. Musgrave ad Capitolini Getam c. 5. scribit, *eum* filios *Papiniano* praecipue *commendasse*. Sed quo teste, quo auctore hoc innotuit? *Leisn.*

Diserte vero id est ap. Spart. in Carac. e. 8. p. 721. e. *huic* praecipue *utrumque* filium *a* Severo *commendatum*; notante me quondam locum sine Grr. e Dion. 1296, 21. ad v. *παιδ.*, quod de ipso Severo, non quatenus per alios magistros fecit, valens ex usu perpetuo, cf. de V. med. Woll. p. 147., illustrari potest e loco illo, a Leisn. allato, ubi etiam sq. *σωφρ.*, hic iunctum, ut syn., opinor, (quomodo ceperint tum P., omittendo eo, notatus propterea a Stp. in marg., e cuius Vs. emendata Bg. hausit, tum ad Plut. Hs. p. 171. „*σ.* significat *recte* instituere *liberos* etiam ap. Herodi. 3, 10, 3. 5, 7, 11.") sed ut diversum, et cum *παιδ.* generis pro formae vocabulo, et pro continere ab erroribus ac vitiis pravisque studiis et cupiditatibus, de quibus paulo post,

οἱ δὲ p) ἤδη μειράκια ἤστην, 4. ſtiam componens. At il-

p) Comma hic in A., v. N., nihil variantibus Mss. et libris in ſqq.

(nobis *zurück halten* ſ. *beſſern*,) cf. Stp. Th. L. N. T. cum Obſ. Munth. p. 423. et Loesn. Ind., Hmſt. ad Poll. 9, 138. N. 92. *commonefacere*, ſed 3, 100, e. *refrenare*, 8, 8. *temperare*, Abr. Dl. Th. p. 338. e. cum Ind. ir. Luc. et Z. Indd. Xen. cum Dem. ubi 798, 17. ſubſtituitur νουθετεῖν, cui add. 586, 27.

οἱ δὲ ἤδη) Hic dualis ἤστην iungitur plurali nominis μειράκια. Hoc et Homerus facit, de quo Euſtath., v. Bergl. praef. ad Hom. p. 5. et ipſum Hom. Ἰλ. ν', 435. (ὄσσε φαεινά.) Generatim Graeci nec, ut adiectorum vocabulorum numerus duali reſpondeat, laborare videntur, nec ut genus. Sic Xenophon feminino duali adiectivum maſculinum iungit Cyrp. 1. μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται, (cf. Z. ed. 1, 2, 11. p. 23. b. m.) v. Clark. ad Hom. Ἰλ. ά, 566. p. 36. Sic Plato in Ἐράσταις p. 512. τὼ μειρακίω ἡμῶν ἀκροαταὶ ἐγενέσθην, *duo adoleſcentes noſtri auditores facti ſunt*. Sed hic locus ab hoc noſtro differt. Hic enim et verbum (ἐγεν.) et antecedens nomen ſ. ſubiectum (τὼ μειρ.) eſt in duali, at alterum tantum nomen, quod pertinet ad praedicatum, in plur., ἀκροαταί, pro ἀκροατά. *Leisn.* Aut ὄντες legendum eſt pro ἤστην, aut paulo poſt (§. extr.) διεφθορότες ſ. διεφθορότα. *Reisk.* i. e. iam 14. annis maiores erant. Supra (§. 1. e.) dicebantur παῖδες εἰς ἡλ. ἐφηβ. ἤ. τελοῦντες. Sic etiam Pollux l. 2. c. 2. ſ. 9. μειράκιον, ἔφηβος, ἄρτι ἐξ ἐφήβων. Apud eundem invenies quoque Hippocratis deſcriptionem vitae humanae in 7 aetates, quae ſunt παιδίου, παιδὸς, μειρακίου, νεανίσκου, ἀνδρὸς, γέροντος, πρεσβύτου, ſed admodum corruptam, corrigendamque ex Philone de Opif. mundi p. 24. Frft. Cuilibet aetati ap. Polluc. ſeptem tribuuntur anni; atque haec uſque ad quintam aetatem recte ſeſe habent: quae autem inde ſequuntur: πέμπτη, ἀπὸ κη ἕως λε, ἕκτη ἀπὸ λε ἕως μβ, ἑβδόμη ἀπὸ μβ ἕως μθ, ita comparata ſunt, ut nihil, quod magis abſonum ſit, cogitari poſſit. Etenim paulo poſt homo ſextae aetatis γέρων, ſeptimae vero πρεσβύτης appellatur; quis autem ſanus hominem 36 annorum γέροντα, aut 43 πρεσβύτην dicet? Longe rectius Philo loco ſupra commemorato: ὁ δ᾽ ἰατρὸς Ἱπποκράτης ἡλικίας ἑπτὰ εἶναί φησι, παιδίου, παιδὸς, μειρακίου, νεανίσκου, ἀνδρὸς, πρεσβύτου, γέροντος. ταύτας δὲ μετρεῖσθαι μὲν ἑβδομάσιν, οὐ μὴν ταῖς κατὰ τὸ ἑξῆς. λέγει δὲ οὕτως· ἐν ἀνθρώπου φύσει ἑπτά εἰσιν ὧραι, ἃς ἡλικίας καλέουσι, παιδίον, παῖς, μειράκιον, καὶ αἱ λοιπαί. καὶ παιδίον μέν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν ὀδόντων ἐκβολῆς· παῖς δ᾽ ἄχρι γονῆς ἐκ φύσεως, ἑπτὰ, δὶς ἑπτά. μειράκιον δ᾽ ἄχρι γενείου λαχνώσεως, ἐς τὰ τρὶς ἑπτά. νεανίσκος δ᾽ ἄχρις αὐξήσιος ὅλου τοῦ σώματος, ἐς τὰ τετράκις ἑπτά· ἀνὴρ δ᾽ ἄχρις ἑνὸς δέοντος πεντήκοντα, εἰς τὰ ἑπτάκις ἑπτά. πρεσβύτης δ᾽ ἄχρι πεντήκοντα ἕξ, ἐς τὰ ἑπτάκις ὀκτώ. τὸ δ᾽ ἐντεῦθεν γέρων. Nonnulla autem circa haec monenda ſunt: quorum primum pertinet ad verba οὐ μὴν ταῖς κατὰ τὸ ἑξῆς, quae ſignificant non continuato ordine Hippocratem cuilibet aetati tribuiſſe ſeptem annos, ſed virili ſ. quintae ter ſeptem, adeoque Pollucem erroris aperte arguunt. Alterum emendationem verborum ἐκ φύσεως, ἑπτὰ, δὶς ἑπτά, inepte corruptorum continet, quae ita legenda ἐκφύσεως, ἐς τὰ δὶς ἑπτά. Sed ea in Mangeiana editione, quae mihi ad manus non eſt, forſan iam emendata ſunt. Porro et verba ἑπτὰ ἐτῶν ὀδόντων ἐ. ſuſpecta ſunt, forſan legendum ἑ. ἐτῶν, τῆς τε τῶν ὀδόντων ἐ. De-

ὑπὸ [q] τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ li (iam autem adolescentes

q) Ms. Vi. ὑπό τε τῆς λ., v. N.

nique etiam illud animadvertendum est, quod Philo πρεσβύτην anteponit τῷ γέροντι, cum contra faciat Pollux, quocum consentire videtur Ammonius, et quos ille citat Alexio, Didymus et Aristo, nbi adhuc plures, qui cupit, aetates distinctas inveniet. Solonis elegiaca, in quibus omnem vitam humanam in decem distribuit aetates, cuilibet 7 annos tribuens, vide ap. eundem Philon. l. c. *Stroth.*

Nos quidem egimus de μειρ. 1, 3, 2. e. 14., comparantes primo loco cum ἔφηβος, unde varietur hic cum §. 1., nisi obstat, quod §. pr. Noster dicit ἐτῶν οὐκ ὀλίγων, quod, pro πολλῶν sumtum severe, aut crasse pro τινῶν, ut πλεῖστος 1, 14, 17. e., diversam rationem numerorum in aetate Severi filiorum efficiet; ac bene Strothus universe illorum aetatem dabat, cum ipse Pollux quoque μειράκιον definiat a 14 ad 21 annum, cf. 1, 3, 2. e., sed alii a 15 ultra 25, cf. ib., quae non multum discrepant ab annis et ambitu epheborum, cf. hoc cap. §. 1. Apud Angl. quidem Heyn. H. 4, 1051. i. Caracalla perhibetur fuisse annorum 14. A. V. C. 954. p. N. C. 201. et mox ibid. Severus rediisse Romam A. V C. 955. p. C. N. 202., quos numeros et praefiximus fronti nostri capitis, diversos uno tantum anno ab illa chronologia Patavinae editionis, quae ponit A. V. C. 956 p. C. N. 203. Tum de dualis numeri verbo (quem nostri verbi comparat Sb. Ind. cum Zos. 5, 3, 3. ἤστην δύο παῖδε Προμάτῳ, cf. Plat. Phaedo. p. 253. e.) cum subst. aliquo numeri plur., praeter Fi. ad Well. p. 298. e. et Plat. Apol. S. p. 46. N. 5., cf. Tzetz. ad Hes. ἔργ. v. 187. Bud. C. 1539, 16. sqq. D'Arn. L. Gr. p. 185. e. Abr. ad Aesch. 1, 472. e. 522. m. Koen. Gr. p. 98. N. 60. e. Gs. Orph. p. 301. N. 77. Hdb. ad Xen. p. 84. cum Ern. et Z. ad M. S. 2, 3, 18. it. ap. Hom., praeter Ind. in Not. v. dual., Ἰλ. ε, 10. it. v. 778. δύω δὲ οἱ υἱέες ἤστην, ψ', 213. 413. 501. 638. Ὀδ. ζ', 261. σ', 88. it. T. 5. p. 115. N. 9. Denique Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. οἱ δὲ, ἤδη δὲ λ." hauddubie, ut et signa in eius Vs. parenthesis arguunt, in qua solenne est δὲ, elapsum quidem per se facile intra δη et με, nec tamen necessario intrudendum, cum parenthesin facere soleamus etiam sine omni particula, eam innuente, cf. 1, 6, 11. 2, 11, 16. Unde, susceptis Bg. uncis, non modo carere possumus commate post οἱ δὲ, sed etiam emendatione Rs., quia, interpositis ἤδη μειρ. ἦσ. cohaerent οἱ δὲ cum ὑπὸ λ. et verbo extr. διεφθ., qua de serie mox quoque, hic agente P. libere, et, omisso v. ἦσ., per appositionem, qualis 4, 1, 2. οἱ δὲ υἱεῖς αὐτοῦ, ἤδη νεανίαι, λ.

ὑπὸ τῆς) Rectius inserta copula legemus ὑπό τε τῆς λ. *Sylb.* qui, cum Ms. Vi. consentiens, ut Glossator illius, οἱ δὲ copulabat cum v. ἦσ., unde sane, enunciatione ita constituta, altera ὑπὸ — διεφθ. copulam desiderabat, cum asyndeton non placuisset; quae omnia vitantur, parenthesi sumta, ut N. pr. monstravimus. In sq. τῆς ἐν Ῥ. τρ. Bg. fere cum P., aliter, quam 1, 6, 3., sed de more suo, cf. 2, 4, 8. 3, 7, 19., nomine πόλεως substituto, quae alia formula habetur ipsa infra 6, 6, 14. e. ταῖς τῆς πόλεως τρυφαῖς, cui addit hic Noster καὶ διαιτ., pro hendiad., quanquam Bg. e P. severus est, pro τρυφερᾶς διαίτης, sine Vs. huc spectante Stp. Th. 1, 1594. e., sed ib. p. 982. F. e. ferente tantum syn. e Plut. sine Vs. ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης, quam formulam vitarit Noster hic ob

διαίτης, τῆς τε περὶ τὰ θεάματα [r] ὑπερβαλλούσης [s] σπουδῆς, ἡνιοχείας τε καὶ ὀρχήσεως, τὰ ἤθη διεφθείροντο. πρός τε ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοὶ [t], τὰ

erant) urbanis deliciis ac victu, spectaculorumque nimio studio aurigationis item et saltationis, bonam in-
5. dolem perdebant. Inter se dissidebant fratres,

r) Ms. Ve. θέατρα v. N. s) Ms. Ba. ὑπερβαλούσης λ. ut 3, 8, 13., secus ac 3, 9, 11. t) Colon hic Ms. Ba, ut punctum in A. et Bs., v. N.

gen. duplicem, cum alioqui, non placita figura illa hendiad., sumendum sit subst. διαιτ. in deteriorem partem, intellecto quodam adi., v. c. κακῆς s. οὐ χρηστῆς, quale quid infra 3, 13, 3., reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. 341, 30. ἐδήλωσαν, ὅσην εἶχον ἐπιθυμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ διαιτ.

τῆς τ. π. τὰ θεαμ.) Probarem Cod. Ven. lectionem π. τὰ θέατρα, sed Herodianus alias semper voce θεάματα utitur. *Stroth.*

Nempe Noster de Severi filiis et cum subst. σπουδῆς deinceps semper utitur voce θεαμ, sed alibi etiam altera illa Ms. Ve., quae cum a rel. Mss. et P. non simul referatur, orta fuerit vel e compendio scribendi, vel e glossa, ut varietur cum 3, 8, 17., aut per ingenium scribae afferatur exquisitius quid pro vulgari, ut alias, cum θέατρον dicatur non modo de loco, sed etiam tum de personis theatralibus, in theatroque versantibus, tum de rebus theatralibus et iis, quae in theatro fiunt. atque adeo de spectaculo, cf. Krb. Obs. N. T. p. 289. m. et Decr. Ath. p. H. p. 421., sed ad sq. ἡνιοχ. Graev. Th. T. 9. Onuphr. P. p. 128. A., ubi inter eos imperatores, qui aurigandi studium habuere, etiam „de Caracallo Herodi. l. 3.“

τὰ ἤθη διεφθ.) Tali vi sententiae Tacitus de Nerone 13 A. 3, 7. *Nero prioribus* (puerilibus) *statim annis, vividum animum in alia detorsit; caelare et pingere, cantus aut regimen equorum exercere* etc. Addenda sunt, quae Noster supra (1, 3, 2. sqq.) de provido Marci metu annotavit; qualia scilicet semper in animis eorum debebant esse, ad quos aliqua educandae sobolis principalis cura pertinet. *Boecl.*

Leisn. in m. Ms. Bg. ad *bonam* „deest in gr.“ sumtum e P., non item 2, 6, 21., ubi similis notio valebat e contextu et adiuncto verbo, in quo hic e P. fere etiam recto pass. cum acc. elliptico deseritur, servata a Sch. „corrumpebantur *indole*“ cf. cum pr. ὑπὸ etiam ap. Kypk 2, 366., cui add. sine Ind. Dem. 1408, 18. it. Herdt. Rs. Or. V. 4. 7. ss., sed cum syn. abl. Xen. Cyr. ταῖς γνώμαις, sed ib. Bach. act. cum τὴν ψυχήν.

οἱ ἀδελφοὶ) Post pr. §. nominativum οἱ δὲ, cum potuisset Noster annectere hanc enunciationem vel sine omni alio nominativo, vel per pron. aliquod, αὐτοὶ, ἐκεῖνοι rel., tamen novo hoc utitur aut ad variandum, aut cum emphasi et clam castigaturus perversitatem et morem solennem; consentiente in rem Dione 1276, 9. τῇ μὲν ὁμοιότητι τῶν ἔργων ζηλοῦντες ἀλλήλους, τῷ δὲ ἀντισπουδάζειν στασιάζοντες, *factorum* similitudine *se* invicem *aemulantes*, sed *tamen* inter se *contrariis* studiis *dissi-*

πρῶτα [u] μὲν ὑπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας, δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολὰς [x], πάλας τε παίδων, ἀλλήλοις ἐρίζοντες. ἥ τε περὶ τὰ θεάμα-

primum quidem ex puerili contentione propter coturnicum pugnas et gallinaceorum conflictus, colluctationesque puerorum, inter ſe altercan-
6. tes, tum eorum etiam cir-

u) Ms. Ba. τεπρῶτα una voce, ut 1, 16, 10., non item 2, 7, 10. 2, 9, 10.
x) Colon in Ms. Ba. ſtulte.

dentes, rel., ſpectante Stp. Th. huc ſine Vs. in παιδ., non mihi praeterea reperto, (ubi forte Lat. quid, cf. G. Th. cum Gr. n.) ſed ap. Ael. V. h. 1, 24. m. φιλονεικία — νεανική, iuvenilis *contentio*, quo de ſubſt. cf. Ind. it. Luc. Dem. Polb. cum Rsk. Obſ. p. 341. e. Xen. Cyr. 'Aνβ. et Pol. Z. cum Hdb. ad Xen. p. 83. m., P. deficiente Bg., h. l. pro aemulatione, i. ſtudio certandi cum aliquo, aequandi, imitandi, ſed et ſuperandi.

δι' ὀρτυγ.) Egit de ſpectaculis eiusmodi gallorum praeſertim certantium Nobiliſſimus Caſp. Barthius adverſ. l. 2. c. ult. (p. 98. ubi laudatur hic locus obiter modo,) quod ad oram Codicis ſui, amice mihi donati, opportune annotaverat Ampliſſimus vir Io. Georg. Styrzelius. *Boecl.* Ut Graecis gallorum, ſic Romanis coturnicum certamen uſitatum fuit, v. Caſtellanus de carnium eſu 4, 2. T. 9. Theſ. Gronov. p. 432. Meurs. Themid. Att. 2, 25. Euſtath. ad 'Ιλ. ι. fol. 1. Bach. ad. Symp. Xen. p. 136. (4, 9.) Pollux 9, 6., Aelian. (V. h.) 2, 32. (immo 28., ut Leisn. rectius ad m. Ox. una cum „Schol. Ariſt. Eq. 492.") Gesner. de avibus p. 574. Veteribus erant ἀλεκτρυονοτρόφοι et ὀρτυγοτρόφοι, qui gallos gallinaceos et coturnices ad pugnam alebant. Hoc ſtudium Getae illuſtrat numus Dardaniorum, qui dicuntur gallorum gallinaceorum pugnam in numis habere; et Getae numum its fuiſſe cuſum, innuere videtur Harduinus. *Leisn.*

De coturnicum et gallinaceorum pugnis notaram praeterea agi ad Poll. 7, 136. N. 100. et ad Luc. 2, 918. N. 11. ſq., quas Noſter exprimit per copiam ſyn., at in ſq. παλ. magis proprie, ubi Sch. de ſuo „luctas ſ. certamina puerorum" ſpectante huc ibi Stp. Th. e P., ſed in συμβ. cum Bud. C. 866, 7., P. deferente Bg. in v. ἐρ. it. Sch. „concertantes" e Stp. Th. aliunde, qui tamen non habet cum Bg. nec cum pr. διὰ, nec Ind., cf. Rs. Or. V. 6. Dem. Xen. 'Aνβ. Pol. et Bach. Ael. V. h. Luc, ubi 3, 625. e περὶ τῶν — ἐρίζοντες ἀλλήλοις, de — *inter ſe contendunt*, alio ordine, it. 1, 756. l. 7. φιλονείκως ἐρίζοντες, rixoſe *contendere*.

ἥ τε) Liberrimum P., et pro τε exprimentem γὰρ, (cf. 3, 1, 14., et in Bg. 2, 9, 12.) deferit quoque Sch. partim „ἀκρ. quae *audiuntur* in ſcena, φιλ. rixoſe, *contentioſe*, μεg. diverſe *animati* erant *ad* illud *ſtudium*" in poſtr. fere cum Stp. ad m. P., ubi Noſter variat primo pro §. 4. ſolo θεαμ., addendo ἀκρ., et per hoc cum 1, 6, 3. ἀκουσμ. (cf. Caſ. ad Ath. a. 275. 327. et ad Suet. Aug. c. 74. Ind. Xen. Bach. cum N. Moer. p. 67. Thom. M. p. 29. et Salm. ad Lampr. T. 1. p. 944 N. 5., ubi de perſ.) deinde cum § pr. ὑπὸ φιλονεικίας per adv. φιλ. (ubi Sch. illa duxit e Stp. Th., qui hinc ſine Vs. ſub ſimili Bg. „cum aemulatione" et omiſſo pron.

τα αὐτῶν ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ φιλονείκως ἑκάστοτε ἐμερίζετο y· καὶ οὐδενὶ ἀμφότεροι ὁμοίως ἠρέσκοντο z· ἀλλὰ πᾶν τὸ τῷ ἑτέρῳ φίλον a τῷ ἄλλῳ ἐχθρὸν ἦν. συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἵ τε κόλακες καὶ οἱ θε-

ca spectacula et acroamata studium, cum contentione semper separatum erat, et nulla re ambo pariter delectabantur; sed quidquid alteri esset gratum, alteri odio-
7. sum erat. Committebant
autem eos utrinque adulato-

y) Hoc colon etiam in Ox. et Ed. pro Sip. rel. puncto et commate al.
z) In Ms. Ba. fuit colon hoc, cum Ms. Pg., pro edd. commate. a) Omnium edd. comma sustuli.

αὐτ., a Bg. ad σπ. relato bene, opinor, cf. fine Ind. Dem. 1485, 3.) sed peculiari modo scribit in σπ. cum ἐμερ., ubi Stp. Th. saltem habet Lat. Bg., sed sensus est, studium eorum erga illas res erat diversum et contrarium, diversa spectacula et acroamara amabant et sectabantur, id que per aemulationem, aut cum rixa, et ita, ut semper de iis rixarentur inter se, si spectacula aut acroamata essent eligenda, diiudicanda, probanda; sequente mox phraseos difficilioris explicatione quadam, et idem dicente supra Dione per ἀντισπουδάζειν στασιάζοντες, ubi mox, *εἰ γάρ τῳ ὁ ἕτερος προσέθετο, πάντως ἂν τὸ ἐναντίον ὁ ἕτερος ἀνθῃρεῖτο, nam si cui* unus *eorum* se *addiceret*, alter *vicissim* adversarium *eius* totus *amplectebatur*, quae Vs. retulerit τῳ et τὸ ἐναντ. ad personas, ibi praecedentes, gladiatorem et aurigam, sed ut aeque de rebus valeat, sicut hic ap. Nostr., ubi ad v. ἠρεσκ. male Sch. retulit P. priora, cum hic potius reddidisset per *studente*, i. favente, dum tenet Stp. Th. aliunde, praeter Sb. *probare*, quoque in v. exrr. *gaudere* syn. Bg., cuius ipsum Lat. est in Ind. Ael. V. h., cf. Luc., ubi 3, 549. l. 22. *οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, nulla* re *earum*, *quae* fiunt, *contenti estis*, Thuc. Dion. H. Bud. C. Poll. 4, 35., faciente Bg. severius, quam P. in πᾶν λ ex tractato adi. φιλ. pro particip. et suppleto quasi ὂν, et pro πᾶν, ὃ ἦν λ., sed in ἐχθρ. e P., quod Lat. ap. Stp. Th. ex Hom., addente P. adv. iterum, ut 3, 4, 16.

συνέκρουον) Ita solent in dissidio principium aut familiae principalis: Tac. 2 A. 43, 8. *divisa namque et discors aula erat, tacitis in Drusum aut Germanicum studiis* rel. Illud tamen bonum eius temporis singulare fuit, quod ipsi *fratres egregie concordes et proximorum certaminibus inconcussi* mansere. Vide ap. Cantacuzen. l. l. quomodo aulici se gesserint in dissidio Andronicorum. *Boecl.* Ita τὸ συγκρούειν Dem. de Cor p. 315. B. (Rs. 231, 12.) *ὁ Φίλιππος — πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, Philippus* omnes *commisit* et inter se concitavit. Pro *συνέκρουον* alius dixisset *σύμβαλον* s. *συνέβαλον* ex Hom. Ἰλ. ύ, 55. *Leisn.*

Cf. Stp. Th. sub Bg. e P. sine Vs. hinc, sed Bud. C. 674, 46. „σ. ἀ. οἱ κ. i. e. simultatem inter eos ciebant et alebant" Ind. Dem. Gs. Chr. Luc. et Thuc. v. ξυγκρ. Poll. 6, 130. Suid., non coll. ad Hes. Tum Ern. ad Par. 2. marg. „Perron. *collident* nos quotidie mille discordiae s. causae, (tacente G. Th.) Graeca Herod. formula usus Liban. ep. 41." In

ϱάποντες, πρὸς τὸ ἡδὺ τῆς ἡλικίας κολακεύοντες καὶ ἀνθέλκοντες. ὁ δὲ Σεβῆρος, ταῦτα πυνθανόμενος, συνάγειν τὲ καὶ σωφρονίζειν τὰ πρῶτα [b] ἐπειρᾶτο. τὸν δὲ πρεσβύτερον, ῷ γνήσιον μὲν ἦν ὄνομα Βασσιανὸς, πρὶν εἰς τὸν βα-

res. et ministri, pro libidine
aetatis assentantes et in diver-
8. sa trahentes. Severus au-
tem haec intelligens, concilia-
re et emendare primo cona-
9. batur: tum maiorem natu,
cui verum quidem nomen e-
rat Bassianus, antequam in

b) In Ms. Ba. τὰ πρῶτα abest *Mart.* etiam in Ms. Ve., v. N.

sq. Sch. partim deserit quoque P. „ἡδ. *ad* gratiam *aetatis*, quod gratum erat aetati iuvenili, κολ. *assentantes* in iucundo, ἀνθ. *retrahentes*" etiam hic scribente Nostro peculiari ratione tum in v. κολ. cum pr. (cf. Ind. Rs. Or. V. 4. Luc. Fi. The. Dion. H. S. T. 1. ap. G. Th. cum Gr. n.) tum in formula πρ. τὸ ἡδ., forte pro aliorum πρὸς ἡδονὴν, cf. Bud. C. 1386, 11., ubi sensus, approbantes et subministrantes ea, quae cuique ista aetate tenera (ut ἡλικ. alibi dr.) suavia et grata, sed, cum utrique filiorum placerent alia, approbantes etiam atque subministrantes diversa, et sic trahentes ad illa diversa gaudia, et ad se ipsos; longius exponente Nostro sententiam eandem 3, 13, 14. et cum explic. quadam.

πυνθανόμενος) E P. syn., cf. 2, 1, 24., etiam in sq. σωφρ., sed in συναγ. partim e Sb. Ind. „*concil.*, ad concordiam revocare" vel e Stp. Th. 1, 87. F. „pro *concilio*, ap. Herodi. potissimum" sine Vs., sed et ap. Dem., cf. Ind. cum Bud. C. 535. 8., supplente εἰς φιλίαν L. Bos. Ell. p. 355. m., sed iam Stp. Th. F. e. comparante locum Nostri 3, 13, 8., ubi ista diserte addita per variationem; unde notio maneat illa pro *coniungere*, cui par nostrum *vereinigen*, cf. Ind. Sb.

τὰ πρῶτα) Voculae hae absunt a Cod. Ven. nescio an recte. *Stroth.* Omisit quidem et P., sed ut inde nihil conficiatur, nisi, habuisse eum similem Cod., ut Mss. Ba. et Ve. sine causa probabili omittunt tum alia, tum adv., cf. 3, 8, 1., cum retineat Ms. Vi., et ferat cum Bg. res ipsa, sive solum stare putetur, sive referendum ad sq. δὲ, quod proinde Bg. e P. bene. Sed Stp. Th. in v. συναγ. habebat ταπρῶτα una voce, secus ac in ed.

τὸν δὲ πρεσβυτ.) Totam §. hanc in P. Vs. penna Ernestii, tincta atramento, in ed. Par. 2. dissecuit crucibus, ut indicaret pravitatem, quam et Stp. in marg. emendavit, unde Bg. in partibus, sed Sch. in „γνησ. proprium *nomen*, ab ipsa nativitate impositum, distinctum a cognomine post adventitio, παρελθ. εἰς οἰκ. *ingredi* in *domum*" in quo Noster variat pro superioribus βασ. αὐλὴ et ἑστία, et maxime pro βασ. οἰκία 1, 16, 8., ut in v. cum ἀνελθ., cf. 2, 14, 4., bene reddentibus Sch. et Bg., cf. Abr. ad Aesch 1, 585. Ind. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Suid. 3, 45. e. Hes. 2, 880. m. 876. N. 30., post Stp. Th. 1, 1872. i. e Plut. παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, cum syn. adeo, pro quo hic etiam variatur, cf. 2, 14, 4.

σίλειον οἶκον παρελθεῖν, ὅτε δὴ [c] τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε [d] Σεβῆρος, Ἀντωνῖνον ὠνόμασε [e], Μάρκου θελήσας αὐτὸν προσηγορίαν Φέ-

imperatoriam domum veniret, quando autem imperii honorem adeptus fuit Severus, Antoninum nominavit, Marci eum volens cognomen

c) ὅτι δὲ Ms. Ba., v. N. ſed ὅτι Ox 2. mendoſe. d) Ms. Ba. εὐτύχησε, Σεβῆρον Ἀντων. ut Pol. legebat. *Mart.* et ſic Σεβῆρον afferunt quoque rel. Mss., v. N. e) Colon Ms. Ba.

ὅτε δὴ) Ms. Ba δὲ, pro δὴ praebitum, ut alibi, cf. 3, 6, 11., hic in media periodo poſt ὅτε, quanquam videatur referri ad pr. μὲν ſecundum, et a Bg. diſerte expreſſum ſit, tamen repudiatur a rel. Mss. et a ſerie periodi totius, quae eſt haec, ut τὸν δὲ πρεσβ. cohaereat cum v. ὠνομ., ſed huic enunciationi principali intexantur duae ſecundariae, prima ᾧ — βασιλικὸς, cum adiuncta περιτάσει temporis, πρὶν — Σεβῆρος, ſtante μὲν ſolitario, ut ſaepe, ſed altera ὅτε — Σεβῆρος ex artificio rhetorum non modo, ſed et hic propterea, quia alia enunciatio, cauſam editura, Μαρκ. — φερ., addita, ut a pragmatico, quem vocant, hiſtorico, cum per ſe illa ὅτε — Σεβῆρος potuiſſet locari poſt finem principalis enunciationis ὠνομ., ſed, quia praemiſſa eſt alia temporis πρὶν — παρελθεῖν, melius nunc ſtat prope eam, ubi vulg. δὴ poſt ὅτε, ut 5, 6, 9. 6, 5, 1., de more adeo Noſtri, ſed et commodo ſenſu, explicandi ſ. definiendi illo, pro *ſcilicet*, aut temporis, pro *iam*; ut nihil ſit in Ms. Ba, quam ſolennis confuſio utriusque particulae iſtius. Sed illa periodi ſeries, quam dixi, praeterea fulciri poteſt etiam ſerie cogitandi, a ſcriptore inſtituta, quippe qui videtur narrare ac demonſtrare, quomodo pater Severus voluerit emendare et coërcere maiorem natu in primis, quod fecerit non tantum praeceptis monitisque ethicis, ſed quoque duobus inſtitutis ac modis aliis, primum nomine illo adiuncto, deinde matrimonio, quo de §. ſq. Sed prioris cognominis impoſiti cauſam reddere Noſter videtur ethicam, ut Caracalla, cogitato Marci Antonini nomine, exemplum boni principis ſequeretur. Cui alia cauſa poteſt adiungi e Spart. in Sev. c. 10, p. 606. i. *Et quum iret contra Albinum, in itinere apud Viminatium filium ſuum maiorem Baſſianum*, appoſito *Aurelii Antonini* nomine, *Caeſarem* appellavit, *ut fratrem ſuum Getam ab ſpe imperii, quam ille conceperat, ſubmoveret. Et nomen quidem Antonini idcirco filio appoſuit, quod ſomniaverat, Antoninum ſibi ſucceſſurum. Unde Getam etiam quidam Antoninum putant dictum, ut et ipſe ſuccederet in imperio. Aliqui putant, idcirco illum Antoninum appellatum, quod Severus ipſe in Marci familiam tranſire voluerit*, quae ſere repetuntur a Spart. eodem in Geta c. 1. ſq. p. 735. cf. p. 629. Poterat igitur etiam propterea Caracalla emendari et fratri conciliari, quia pater cum nomine dabat ſimul ſpem imperii et maiorem dignitatem, quam fratri Getae.

εὐτύχησε Σεβῆρος, Ἀντ.) Pol. legit. Σεβῆρον Ἀντ. ὠν. *Steph.* Venet. Σεβῆρον Ἀντ. ὠν. vulgata lectio vera eſt, modo inciſum ponatur ante Σεβῆρος. Pol. vero cum Cod. conſentit. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. Σεβῆρος" ut de P. nulla dubitatio eſt, qui tamen et alibi cum Mss. aberrat, et hic in tota non modo §., ut ſupra

ϱειν. ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι [f] θέ-

10. ferre: deditque ei uxorem, matrimonio emendare

f) Ms. Ba. σωφρονῖσαι λ. sed Ms. Vi. σωφρονίσθαι λ., v. N.

dictum, sed quoque in hac parte extrema, idque contra fidem historicam, cum Caracalla nullibi, quod sciam, ut nec Geta, nominetur *Severus*, sed vel *Antoninus* solum, vel *Aurelius Antoninus*, vel *M. Aurel. Antoninus*, cf. Spart. l. l. in N. pr., ubi c. 19. p. 629. etiam *Ant. Bassianum*, it. p. 632. c, orta hic re Mss. ex errore solenni in litteris ς et υ, et maxime e sq. finitione. Sed in v. εὐτ. sequitur Bg. simplicem v. notionem e P. cum Stp. Th. 3, 1454. B. e. „*quo tempore* imperatoris *honores* adeptus *fuerat*" quem, sui immemorem, Sch. reperit e P. marg., ubi propriam vim, expresso adv. εὖ, posuerat, non sane plane alienam hic, cf. Dion. H. S. T. 2. 68, 20., post quod verbum dum Struthus cum Ms. voluit comma poni: non id est necessarium, quia etiam alibi nomen proprium in fine enunciationis est prioris, etsi sequente adhuc alia, cf. 2, 14, 11., severius reddente Bg. sq. πρ. φιρ., quam 3, 4, 6. e.

ἠγάγετο) uxorem dedit ei, collocavit ei, Medium pro activo. Sed et sic Herodot. 1, 34. (p. 17. l. 52.) ubi Croesus ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Sed recte et LXX Genes. 2, (22.) ubi deus dicitur ἀγαγεῖν γυναῖκα πρὸς τὸν Ἀδάμ. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Kust. p. 36. fragm. Ael. (Var. h.) in ἄγεται" cf. 1, 8, 9 Stp. Th. 1, 64. C. Bud. C. 510, 39. sine Vs. et libere" ἠγ. δ' Ἀντωνίνῳ γυν. ὁ Σεβ., γάμῳ λ" ad Thom. M. p. 6. b. i. et ad Luc. 3, 421. N. 70., reddente Bg. e P. cum aliis.

γάμῳ) Haec, licet magni sint momenti, a Pol. praetermissa, sonant, *quum* per *matrimonium* reddere *eum* moderatum *vellet*, s. ad modestiam componere, s. ad bonam frugem adducere, s. ad sanam mentem reducere, s. elatiores eius spiritus reprimere. Magnam haec matrimonii laudem complectuntur, adeo, ut testimonio illorum aptissime ut usurus aliquis, quum probare volet, animis hominum illius saeculi eandem, quam huius aetatis hominibus, insitam de matrimonio opinionem fuisse. *Steph.* γάμῳ σωφρονίσαι est Apuleio Miles. VI. p. 124. *luxuriam puerilem nuptialibus pedibus alligare*, et Mil. X. p. 236. *nuptiis adolescentiam tanquam frenis coërcere.* Tit. 2, 4. τὰς νέας σωφρονίζειν. Iuven. 6, 41. *Quid fieri non posse putes, si iungitur ulla Ursidio? si moechorum notissimus olim* Stulta *maritali* iam *porrigit* ora *capistro*, Quem *toties texit perituri cista Latini?* In Excerpt. de Legat. ex Histor. Eunapii sub fin. p. 22. dux Phrabitus γυναῖκα ᾔτησε Ῥωμαίαν, ἵνα μηδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην, *uxorem Romanam expetivit, ne ob corporis necessitatem iniurius esse cogeretur.* Hinc Plut. de lib. educ. (ed. Heus. 19, 1. p. 166., ubi N. 2. Heum. usus est Nostri loco atque etiam priore Apuleii, cf. supra 1, 8, 6. e., ubi dedimus Graeca Plut.) Plura habet Pric. ad Apul. p. 319. sq. Chrysostomo idem est Homil. 15. in ep. ad Ephes. περιελεῖν τῆς πορνείας τὰς ὑποθέσεις. *Leisn.*

In rem et sententiam cf. Abr. L. Ar. p. 246. e., quam partem totam omisit P. sane, reddente Sch. in „γ. *matrimonio* ad bonam frugem adducere *volens*" partim e Stp. marg., qui in Th. 4, 204. G. m. sub

λων. ἦν δὲ ἐκείνη θυγάτηρ τοῦ ἐπάρχοντος τῶν ϛρατοπέδων [g]. Πλαυτιανὸς δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ. τοῦτον, τὰ μὲν πρῶτα τῆς ἡλικίας [h] εὐτελῆ, (τινὲς [i] αὐτὸν

cupiens. Erat autem ea filia praefecti cohortibus urbanis: Plautianus erat nomen 11. ipſi. Hunc initio quidem aetatis humilem (quidam

g) Punctum hoc in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ma. Bg., vel commate al. h) Comma hic nullum fuit modo in Ba. 1. R. et Ox. v. N. i) τινὲς καὶ πεφ. Ing. v. N.

„caſtigo vel emendo" ſine Vs., variante Noſtro aperte in praeſ. θελ. pro §. pr. aor. θελησ., et per haec cum βουλ. 3, 9, 1. m. Sed in rebus MSS. nihil, quam errores duo ſcribae ſolennes in aor. illo ſ. in ι et η, it. in σ et σθ, cf. 1, 15, 13.

θυγάτηρ) Praeter Spart. in Sev. c. 14. p. 613. *filio maiori* Plautiani *filiam* uxorem *iunxit*, etiam Dio 1267, 42. de Plautiano loquens, ἡ Πλαυτίλλα ἡ θυγάτηρ, ἣν ὁ Ἀντωνῖνος — ἔγημε, (qua de Plautilla cf. Spanh. de u. et pr. n. p. 296. m. in vulgaribus numis, tum in Graecis cum praemiſſo ΦΟΥΛΒΙΑΣ ſ. *Fulviae* nomine, ſed per ſolum nomen Plautillae ap. Beg. 2, 704. in numis eius et ib. p. pr. in Antonini quarto, at Plautillae Auguſtae in Excpt. illis, neſcio, unde), et ib. pag. init. Πλαυτιανὸς παραδυναστεύων τῷ Σεβήρῳ, καὶ τὴν ἐπαρχικὴν ἔχων ἐξουσίαν, A., variante Noſtro cum ἔπαρχεν τῶν ϛρ. 1, 8, 2. m. 1, 16, 12. pro ſubſt. per particip., cf. Stp. Th. cum Bud. C. 189, 5., in quo eſt modo analogia et Graecitas vetus, ad Rom. temp. accommodata, ducente Bg. in ϛρ. e P., ſed nihil ferente G. Th. in *cohors* ſimpl. 1002, 39. ſqq. pro Praetoria cohorte ſ. Praetorianis imperatorum, nec ap. Per. de Praet., ſed modo *Praet. coh.*, cf. p. 29. m. 133. m. etc., at p. 247. obiter τ. ϛρ. ἐπάρχοντες. Ad ſq. Πλ., pleno nomine *L. Fulvius Plautianus*, cf. Fabr. ad Dion. l. l. §. 74.

τοῦτον) Diligenter deſcripſit ea, quae ad Plautiani hiſtoriam pertinent, Dio. Habuimus iam ſupra talia exempla in Cleandri (1, 12, 8. ſqq.) et Perennis (1, 3, 1. ſqq.) potentia, artibus haud bonis in id faſtigii evecta, unde praecipitata oſtenderet, nullas cuiquam ſcelere partas opes diuturnas eſſe. Egit de caſibus eiuſcemodi magnorum aulicorum Generoſiſſimus Baro Enenkelius in libello, cui *Seiani* titulum dedit. Adde Lipſii ad 3 polit. 11. notas (Op. T. 4. p. 60. ſq.) *Boecl.*

In ſq. τὰ μ. πρ. cum gen. temporis, (ubi Bg. e P.) Noſter ad analog. modo, cf. Sb. Ind. e Xiph. „τὰ πρ. τοῦ βίου, *primis* vitae *annis*" ſuppleto et ſubſt. ἔτη et κατὰ, et ad Xen. Pol. Z. p. 4. §. 5. i. τὸ πρῶτον τοῦ χρόνου, (ed. Th. V. 2. p. 527. *initio*,) ubi v. N., cui add. ἐφὰ ἡλικίας ap. Luc. 2, 438. l. 84. et Ael. V. h. 2, 23. i., cum hic ſuppleri queat etiam ſolum μέρη, quod ignorat L. Bos. Ell. p. 202. i., cf. τὰ πρ. pro ſubſt. cum gen. aliis Ind. Luc. et Vig. p. 139. i., cf. Suid. 3, 430. e., non coll. ad Hes. 2, 1347. m. N. 11.

εὐτελῆ τινες) Hoc pronomen expungendum cenſeo, ut ſuperuacaneum. Sed et εὐτελῆ τινα malim. *Steph.* Pro αὐτὸν rectius fortaſſe legemus ὄντα, ut ſequens καὶ ſignificet *etiam*. *Sylb.* Forte τινὲς, οἱ δ' αὐτὸν

καὶ πεφυγαδεῦσθαι ἔλεγον, ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασιν,) [k] ὄντα δὲ πο-

eum etiam exilio affectum dicebant, reum seditionis et multorum criminum) sed quod

k) Hoc comma in Bs. 1. R. al., pro colo Stp. rel. aut puncto al.

καὶ λ. *Reisk.* Ferri vix potest illud αὐτὸν, tamen mallem ἄλλοι — vel etiam ἀλλὰ, quam Sb. ὄντα. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. „improbat Steph.“ Bene: at quid legit? Nempe ut Sch. in εὐτ. „Stp. legit εὐτελῆ τινα, vilem *aliquem*, expuncto αὐτόν. Ego ita legerem et distinguerem, τοῦτον τὰ μ. πρ. τ. ἡλ. εὐτελῆ (τινὲς αὐτὸν καὶ etc.)“ quae quippe parenthesis comparet in Ms. Bg., faciens eadem supervacaneas reliquorum emendationes, et sine indice solenni eius δὲ hic iterum usurpata, cf. §. 4., statimque a me in textum Gr. inducta cum duplici commate, uno post τοῦτον, altero post εὐτ., quia seriem hanc mihi fingo, ut cohaereant haec et sq. §. sine distinctione maiori et per inversam enunciationem principalem hanc, τοῦτον ὁ Σεβῆρος προήγαγεν, quae instructa est a Nostro atque exornata varie, primum per enunciationem temporis ac modi, τὰ μ. πρ. τ. ἡλ. εὐτελῆ, (ubi adi. pro particip. stat tractarique potest, resolvendum per pron. *qui*, vel per particulam *quum*, cum, *etsi*, supplero particip. ὄντα,) deinde per enunciationem aliam causae, ὄντα — ἑαυτοῦ, (ubi causae notionem clare expressit Bg., sed δὲ refertur forte ad pr. μὲν, nisi hoc solitarium stat,) quae ipsa enunciatio habet adiunctas duas alias enunciationes eiusdem notionis, a Bg. iterum dilucide monstratae, ubi participia pendent a pr. participio, ut alibi, ὑπαρχ. et γενομ., ubi vero interserit Noster non modo aliam parenthesin, recte a Stp. clausam post ἦν, sed etiam iudicia aliorum ὡς μὲν — et ὡς δὲ λ., ubi δὲ proprie pertinet ad sq. enunciationem γενομ. λ. Sed, quia haec omnia et multa erant interposita: ut seriem et reditum ad priora ostenderet Noster, solennem tunc adiunxit particulam πλὴν ἀλλ', libere a Bg., sed ad sensum conversam, cum proprie valeat modo pro adversativa *sed* etc., cf. 1, 17, 24., qui Bg., ut in distinctione per hanc §. non satis diligenter versatur, sic ad §. 12. (cuius novae numerus potius removendus) repetit pron. *eum*, (fortassis e P., per totam §. liberrimo,) a Leisn. rubro colore notatum, innuens sic simul reditum ad priora, sed ut aeque potuerit omittere, de nostra post τοῦτον distinctione, quae etiam omitti potest, per me, qui, si nullibi, tamen hic profuisse cum ipsi Herodiano, ne corrigeretur, tum istius intelligentiae, videor mihi.

πεφυγαδ.) Leisn. ad m. Ox. „Periz. ad Aelian. XI, 6. p. 638.“ quod pertinet ad v. ἁλ., reddente ibi in N. Per. hinc „πεφ. — ἁμ. *in* exilium *dicebant* actum, *quum* damnatus esset *propter* seditiones *et* complura *peccata*“ reddente Bg. e P., sed Stp. Th. 1, 329. D. m. „*damnatum* ob *seditiones*“ cum Bud. C. 6, 19. cf. cum pr. ἐπὶ Sb. Ind., Sch. Ae. ep. v. αἰτία et ἁλ., Ael. V. h. Dem. Dion. H. S. T. 1. et Poll. Call. sed P. deferente Bg. in πεφ., ubi Stp. Th. e Bud. hinc „pro exulasse“ cf. pass., praeter Poll., cum pr. πρὸς, pro ὑπὸ, ap. Phil. p. 757. F. m. Tum iterum Bg. e P. per sing. in στασ., non item in πολ., ubi Sb. Ind. „popularem“ praeter Bg., pro *concivis* haud dubie, ut Gr. capit recte Stp. l. l. aliunde, cf. Herod. Gramm. p. 475. cum Thom. M. p. 207. N. 5. et

λίτην ἑαυτοῦ, (Λίβυς [l] γὰρ κἀκεῖνος ἦν,) ὡς μέν τινες [m] ἔλεγον, πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα [n], ὡς δὲ ἕτεροι διέβαλλον [o], ἀκμαζούσῃ τῇ ἡλικίᾳ

esset civis eius; (Afer enim et ille erat) ut quidem aliqui dicebant, cum cognatus ipsi foret: ut vero alii infamabant, quia florente aetate fu-

l) Quae vocabula ( ) clausa sunt, ea Ms. Ba. colis circumscribit. *Mart.* Parenthesin a Λίβυς — ἔλεγον produxerunt A. 1. al., v. N. In sq. κἀκ. sine Iota A. al., cf. 2, 1, 3. m) In Ms. Ba. sic retracto nobiscum accentu, ut alibi, v c. 2, 14. 9. et hic rel. ed., praeter μὲν τινὲς Stp. al. n) Colon hic Stp rel. cum Ms. Bg., sed punctum al. o) Ms. Ba. ὡς δ' ἕτεροι μᾶλλον διεβ., sed Ms. Vi. modo „ἕτεροι μᾶλλον" ubi illud δ' per apostr., ut saepe, cf. 3, 5, 9. De rel. v. N.

728. cum N., abeunte in pron. ἑαυτ. P. aliorsum, sed Bg. a severitate, cum referatur ad ipsum agentem Severum et inferiora ὁ Σεβ. προηγ.

πρὸς γένος) Congruentius fortasse πρ. γένους, genitivo casu, legemus. *Sylb.* qui et in Ind. v. πρ. „fort. rectius πρ. γένους, genere *propinquum*" notante Leisn. in m. Ox. „S. γένους. Vi. 536." respecto Vig. p. 641. m, ubi e vulg. lectione „οἱ πρ. γένος τινὶ ὑπάρχοντες, propinqui alicuius et consanguinei" rectionem hanc praepositionis πρ. cum acc. tolerante in universum Stp. Th. 1, 555. F. 3, 574. b. F., sed diserte hinc Bud. C. 1388, 30. sine Vs., reperram mihi ap. Schol. Dem. Rs. Or. V. 2. p. 87. ad 534, 13. ἰδιώτης — λέγεται δὲ καὶ ὁ πρ. γένος ἴδιος, qui comparo Dem. 1093, 2. τῶν κατὰ γένος ἐγγυτάτω, sc. ὄντων l. ὑπαρχόντων, ut hic, ubi aut assumas extra adv. illud Dem., v. c. πρ. γεν. αὐτῷ ἐγγὺς ὑπάρχοντα, accepto πρ. pro Lat. *quoad* s. *secundum*, ut fiat, *qui* quoad *genus* s. genere *ei* erat *prope* s. *propinquus*, aut in praep. πρ. quaeras notionem illam τοῦ ἐγγύς, quam vulgo sumimus in πρ. cum gen. vel physico, vel alio tropico, ut illo πρὸς αἵματος, cf. Suid. 3, 196. i. e. Stp. Th. 3, 569. E. e. p. pr. ext. Bud. C. 127, 24. 1385. 14., unde nascatur severum, *qui* prope *genus* ei *erat*, adiuvandum fortassis illis Lat. *esse alicui* ad *manus*, sed ut potior mihi videatur prior ratio ex Lat. *propinquum* esse *alicui*, quocum usurpatur secundum G. Th. non modo P. *consanguinitate*, sed etiam vicinius *genere*, qui abl. par est illi formulae per praep., si πρ. pro κατὰ accipitur, cf. 1, 7, 6., in tota formula Gr. agnoscente me peculiare quid Nostri.

ἕτεροι διεβ) A Mss. duobus additum adv. μᾶλλον refert quidem etiam P., sed in alia regione „ut *vero* alii *affirmant*, flore *magis* aetatis *per* stuprum *conciliatus*." E situ Mss quidem fuerit Lat. *gravius*, vix ibi elapsum a vicinitate litterarum, quod facile fieri contra potuit, si olim putetur stetisse post v. διέβαλλον. Unde, cum aliquis in marg. id notasset, ab alio insertum fuerit, quo loco Mss. duo habent. Sed, positum post v διεβ, sumetur vel per se, pro Lat. *potius*, vel tractum hoc sensu eodem ad v. remotum προηγ., quod malim, aut ad vicinum γενομ., quod cogitarit P., etsi locans sic, ut videatur copulasse cum proximo v. ἀκμ., quocum tamen non reperi, ut nec cum v διαβ In ἀκμ. sq. Bg. cum Sch., et Noster per analog. modo, tenente Stp. Th 1, 275. F. saltem eundem situm articuli intra particip. et subst. e Plut. „ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας."

γενόμενον παιδικὰ [p], πλὴν ἀλλ' ὁ Σεβῆρος ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προήγαγεν ἐξουσίαν [q], πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε, τῶν ἀναιρουμένων χαριζόμενος τὰς οὐσίας [r], οὐδὲν ἕτερον [s], ἀλλ'

12. isset eius amasius. utut sit Severus cum ex parva humilique fortuna ad magnam potentiam provexit, opibus que nimiis ornavit, peremtorum donans ei bona: tantum non partitus cum

p) Hoc comma fuit modo in Bs. 1., pro puncto A. Stp. rel. v. N. q) Colon hic et mox post ἐκοσμ. in Ms. Ba. r) Hoc comma fuit in A. al., pro colo Stp. rel. aut puncto al. s) Mss. Ba. et Vi. οὐδὲν δ' ἕτερ. v. N.

γενόμενον παιδικὰ) v. Plato Phaed. c. 19. Lucian. Icarom 2. et Nigr. 7. Ael. V. h. 2, 21. 4, 21. 8, 16. Euseb. Vit. Const. l. 1. c. 7. aliosque quamplurimos. *Strotb.*

Melius Bg., quam P., unde partim Sch. per ambages „puer, qui *per stuprum* masculo scortatori *conciliatus* est, masculum scortum" qui nihil nec de omisso hic articulo τὰ, qui alias etiam exprimitur, nec de ellipsi subst. χρήματα, cf. L. Bos. Ell. p. 375. i., nec de constructione, cum, ut hic, adiungitur participium diversi non modo numeri, sed et sexus, quae referuntur non ad vocem παιδ., sed ad significationem sensumque, et adeo ad pr. pron. αὐτὸν, et personam Πλαυτιανὸν marem, in eo pron. latentem, quo de cf. Bud. C. 237, 44. sqq. et p. sq. l. 4. it. 1202, 41. Stp. Th. 3, 14. e. cum simili Plur. „ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδ." qui gen. pron. (cf. Sb. Ind.) hic a Bg. libere expletus, Fi. Plat. Symp. p. 117. b. e. it. Gottl. Phaed. p. 121. e. Hdb. ad Xen. p. 66. m., ad Corn. N. 4, 4, 1. N. 3. Indd. Mor. et Z. Xen. cum Bach. ad Oec. 2, 7., unde alia ellipsis subst. πράγματα petatur, cum a rebus traducta sit vox ad pers., Ind. Thuc. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. Dion. C., it. de feminis Dion. H. S. T. 2. cum Suid. et Hes.

ἐκ μικρᾶς λ.) Praeter liberiora quaedam P. per §. hanc, fere cum eo Bg., cf. in v. προαγ. cum pr. eadem Ind. Diod. S., errante Stp. Th. 2, 391. E. m., dum scribit „aliquando κοσμεῖν Herodiano est *commodis afficere*, *locupletare*, l. 3. πλ. τ. ὑ. ἐκ." e P. partim notionem constituens, sed male, cum non privum v. κοσμ., sed tota Nostri formula, tropo remoto, demum ad P. libera redeat, ut, tacente G. Th. phrasin Bg., recte contra laudatam ei illam Corn. N. 2, 2, 3. *divitiis* ornavit — *Athenienses* exponit Ind. „locupletare" ad quam Lat. analog hic respexerit Noster, in cuius sq. χαρ. (ubi Bg. iterum explet dat. pron.) cf. 1, 17, 4. et Stp. Th. 3, 359. E. m., qui ib. p. 1450. E. memoriter hinc profert προηγάγετο.

οὐδὲν ἕτερ.) Nihil *reliqui* faciens, *nisi* quod *imperium* cum *illo* non *communicaret*. Sylb. (Ind. v. οὐδὲν) subaudit δράσας aut simile. Hoog. (cuius est illa Va. prior) ad Vig. p. 346. ita: „ubi post ἀλλ' ἢ videtur deesse negatio s. participium παραλιπὼν, aut si quod aptius post οὐδ. ἕτ., ut sensus constet" Bg. fere cum Pol. *Leism.* Non adsentior Hoogevenio, qui ad Vig. ed. Zeun. p. 461. existimat, deesse post ἀλλ' ἢ negationem, aut subaudiendum esse participium παραλιπών. Sensus enim

ἢ μεριςάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν 13. ipso imperium; quo
ἀρχήν. ᾗ περ ἐκεῖνος ἀποχρώ- ille abutens nihil crudelita-
μενος, οὔτε ὠμότητος, οὔτε tis aut violentiae, ut quid-
βίας ἐν πᾶσιν, οἷς ἔπραττεν, que ageret, omitttebat: ter-

non est, ut ille vult, Plautianum omnibus ornatum fuisse honoribus, excepto ipso imperio; sed potius, Severum utique ipsum imperium, si non nomine, at re tamen cum Plautiano communicasse: ita ut post οὐδὲν ἕτερον subaudiendum potius sit ποιησάμενος, Latinorum more. *Haud secus ac si ipsum cum eo divisisset imperium.* Quam interpretationem firmant sequentia: ἥπερ ἐκεῖνος ἀποχρώμενος, *quo* communicato imperio *abutens ille*, Plautianus videlicet, et quod idem Plautianus — de hoc enim certissime sermo hic est, non de Severo — fuisse dicitur φοβερώτερος τῶν πώποτε ἀρχόντων, quae verba de ipsis principibus intelligi debere recte monet Strothius. *Gedik.*

Ad Vig. p. 461. a. Zeun. subiungebat „intellige potius ποιησάμενος. Sic post (nihil) *aliud* saepe Latini omittunt *fecit*“ etc. hinc quoque agnoscente Markl. ad Max. Tyr. p. 664. ellipsin v. alicuius, cf. Bach. Xen. Oec. 9, 1. Hdb. ad eundem p. 83. i. Abr. Dl. Th. p. 180. sq. ubi et cum ἕτερον, 716. m. L. Bos. Ell. p. 450. e. Fi. Plat. Phaed. p. 195. a. e. Gs. Chr. p. 198. N. d. Bauer. Phil. p. 172. i., ad Thuc. p. 220. N. 53., ad quem tamen tacetur 109, 25. 496, 73. 509, 92., Dem. 78, 12. 80, 5. 81, 6. 181, 13., sed plene 92, 19. 96, 18. 105, 1. 110, 23. 148, 14., de Lat. Ern. init. rhet. §. 309. it. v. *nihil* G. Th. et Ind. Suet. Burm., sed Stp. Th. 4. Ind. p. 1563. B. e. „οὐδ. ἕτ. ἀλ. ἢ pro *tantum non*, propemodum“ sic sine auctore huc, opinor, spectans, et ad P., unde Bg. liberius, cf. in ἀλλ' ἢ 1, 13, 2. e., variante Nostro in sq. v. cum 3, 6. 5. πρὸς — ἐνειμάμην, ubi Stp. Th. 2, 852. G. e. „Herodi. dixit μερίσασθαι cum pr. πρὸς pro participare, participem facere, l. 3. οὐδ. λ.“ e P. clam, quocum plene in lib. de V. med. Fi. p. 333. e., ubi simul e Dem. modo cum pr. μετὰ, ap. quem tamen et cum πρὸς 1149, 20. pro quo l. 22. νενεμημένος λ. Sed Mss. duorum additum δ', quanquam excidere potuit a vicinitate litterarum, prioris ν aut sq. ε maiusculi, et a P. etiam refertur in „*tantum* non *imperio* quoque *participato*“ sumtum pro τὸ, ut alibi, tamen nec a Bg. exprimitur, nec est necessarium, quia hoc membrum copulari potest cum prioribus duabus enunciationibus προσηγ. et ἐκοσμ., cui postremo verbo alia adiuncta est enunciatio, modum definiens magis, quo ditarit maxime, et quasi inserra tantum. Saepe autem in particip. cumulatis copulas tales adiiciunt Mss. nostri. Sed in rem ipsam cf. Dion. 1268, 65. ὁ Σεβῆρος — ὃς οὕτως αὐτῷ ὑπεῖκεν ἐς πάντα, ὥςτ' ἐκεῖνον μὲν ἐν αὐτοκράτορος, αὐτὸν δὲ ἐν ἐπάρχου μοίρᾳ εἶναι. τά τε γὰρ ἄλλα, — ὅσα ὁ Σεβ. καὶ ἔλεγε, καὶ ἔπραττε, ᾔδει, et l. 72. καὶ διάδοχον τῆς αὐταρχίας, ὡς εἰπεῖν, ἔχειν ηὔξατο.

ᾗ περ ἀποχρ.) Libere additum a P. aliud subst. deseruit Bg., non item liberrimam rationem ad πᾶσ. οἷς ἔπρ., ad quae Leisn. in m. Ms. Bg. „dele *ut*“ quod non est necessarium, quia sensus est, *prout* quidque *ageret*, cf. G. Th. 1117, 88. 99. et Gron. ad Liv. 2, 44., pro severo (cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i.) *in omnibus*, quae *agebat* s. *ageret*, neque *crudelitate*, *neque* violentia *abstinuit*, quod et Sch. ad P. adiunxit „abstinebat *ea*“ in quo est tantum analogia, cf. G. Th. abstinere *vim* rel.,

ἀπείχετο ᵗ, φοβερώτερος τῶν πώποτε ἀρχόντων γενόμενος. ribilior omnis aetatis principibus. Huius filiam

t) Colon in Ms. Ba.

ut in rem ipsam utr., crudelitatem et vim hominis, Dion. 1267, 22. 31. 41., ubi caedes et rapinae eius narrantur.

τῶν π. ἀρχοντ.) Hoc ἀρχόντων restringendum videtur ad τοὺς ἐπάρχοντας, i. e. *praefectos*, ut sit, *omnibus* omnium *temporum* praefectis *formidabilior*. Et quanquam Politiani versioni (atrocior *omnium* aetatum *principibus*) aliquo modo patrocinatur, quod in Dionis epitome legitur: (p. 1274. e. ἐκεῖνος μὲν καὶ μέγιστον τῶν ἐπ' ἐμοῦ ἀνθρώπων δυνηθείς, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων μᾶλλον πάντας καὶ φοβεῖσθαι αὐτὸν καὶ τρέμειν,) tamen ibi eius aetatis ἀνάκτορες nominantur, hic autem omnes, qui unquam extiterunt, lata significatione comprehenduntur. *Sylb.* Male Sylburgius haec de praefectia praetorio intelligit; namque et Xiphilinus aperte affirmat (1268. 54.) ἀφ' οὗ δὴ οὐκ ἀπεικότως ὑπὲρ πάντας τὸν Πλαυτιανόν, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αὐτοκράτορας ἰσχῦσαι ἄν τις εἴποι. apud eundem vide sis caetera facta Plautiani, innumera illa ac crudelissima. *Stroth.*

Posterior quidem Dionis locus non a me erat exceptus olim cum Vs. ed. Reim., quae in ed. S. p. 413. i. sic habet „*ex* quo *non iniuria dici potest*, Plautianum *omnibus* hominibus, *atque* adeo *ipsis* principibus *Romanis* potentiorem *fuisse*“ pro *unde* sane *non absurde* supra *omnes* Plautianum *et* apud *ipsos* imperatores *valuisse* quis *dicat*, ubi καὶ non est pro mera copula, sed pro *etiam* s. *etiam adeo*, et comma delendum post Πλαυτ., quia non est duplex enunciatio, sed una modo, Plautianum valuisse etiam apud ipsos imperatores plus, quam alios homines, s. aulicos, consiliarios, et τοὺς αὐτοκρ., ut et priori loco τῶν ἀνακτορ., non sunt universi *principes*, sed imperator Severus cum filiis suis, quomodo infra ap. Nostrum etiam βασιλεῖς occurrunt, cf. ib. p. 1272. e. μέγας ὡς ἀληθῶς ὁ Πλαυτ., καὶ ὑπερμέγας ἐγεγόνει, ὥστε καὶ τὸν δῆμον — ποτε εἰπεῖν, — πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι. — τρεῖς δὲ ἐνέφαινον τόν τε Σεβῆρον καὶ τοὺς υἱέας αὐτοῦ, it. 887, 1. Σηϊανὸς μέγιστον τῶν τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτόν, πλὴν Πλαυτιανοῦ, τὴν ἡγεμονείαν ταύτην λαβόντων. Tum e serie contextuque ap. Nostrum nihil definiatur, an ἀρχόντων pro ἐπαρχόντων valeat, quod sumi liceat, quia saepe simplicia ponuntur pro compositis et generis vocabula pro formae, idque per se aut per ellipsin aliquam, qualis petatur ex his, cum ap. Nostrum sunt non modo ἕνα τῶν ἀρχόντων τοῦ στρατοπέδου 5, 4, 3., sed etiam ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου, tum ap. Dion. 1210, 41. ἄρχων τῶν δορυφόρων γενόμενος, et ex eodem ap. Wess. Obs. Var. p. 192. i. ὅτι ὁ Πλαυτιανὸς τὸν Αἰμίλιον Σατουρνῖνον ἀποκτείνας, τῶν ἄλλων, τῶν μετ' αὐτὸν ἀρξάντων τοῦ δορυφορικοῦ, πάντα τὰ ἰσχυρότατα περιέκοψεν λ., ut nominatim ἄρχων, valens universe de quovis magistratu, deinde sumitur de certo tantum magistratus genere aliquo, ut de praeside provinciae, cf. Krb. decr. R. pro Iud. p. 267. it. Obs. eiusdem in N. T. p. 174. m., it. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 7. p. 9. m. pro ἀρχιστρατήγῳ, it. de senatoribus Ind. Gottl. Menex. Plat. In rel. P. deserit Bg., sed per numerum modo ad πωπ., quod adv. intra attic. et subst. non mero adi. affini debet reddi, sed simul cum aliquo subst., et adeo per formulam temporis universi (quod quippe inest in adv. Gr. per se) in gen., quale nihil Stp. Th. tenet, cf. tamen Luc. 2, 141. l. 6.

τούτου τὴν θυγατέρα ὁ Σεβῆρος [u] ζεύξας τῷ υἱῷ, τον οἶκον ἥνωσεν. ὁ δὲ Αντωνῖνος, οὐ πάνυ τὶ [x] ἡδόμενος τῷ γάμῳ,	14. Severus iungens filio suo domum unam fecit. Sed Antoninus, non magnopere laetus matrimonio, ac ne-

u) Mss. Ba. et Vi. ζεύξας ὁ σεβ. τῷ λ. v. N. x) Ms. Ba. πάνυ τοι ἡδ. ut 2, 2, 9.

μόνος τῶν π. τυραννοκτόνων, *unus* ego *omnium*, qui *unquam* fuere, *tyrannicidarum*, ubi, praeter assumtum, ut hic a P., adi. *πάντων*, expletur particip. *ὄντων*, quo resoluto per pron., servatur in Lat. severum adv., pro quo licuit etiam sine adi. illo *παντ.* reddere, *solus* eorum, qui *unquam* tyrannicidae *fuerunt*, quod Lat. adv. conservatur quoque tum, ubi Gr. est cum verbo quodam, vel eodem situ, ut hic, cf. ap. Diod. S. 1, 68. l. 68. *δοκεῖ δ' οὗτος ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς πώπ γενομένους ἐν ἐξουσίαις ὑπερβεβηκέναι* λ., *hic* ergo *rex* omnes, *qui* unquam *cum potestate* fuerunt, *excessisse videtur*, ubi diserte adiectum illud adi. *παντ.*, vel alio situ, ante aut post verbum, cf. Aesch. ep. S. Luc. 1, 131 l. 52. et fine Ind. Dem. 525, 24. 533, 27. 534, 8. 21. 535, 17. 537, 11. it. Schw. L. N. T. p. 509. et supra 1, 9, 1., hic quidem me reddente, *adeo*, ut terribilior *iis*, qui *unquam* erant *principes* s. *praefecti* praetorio, *existeret* s. *evaderet*.

τούτου τὴν θ.) Infelix nec pro caetera Severi prudentia repertum consilium. Nam hoc vel maximum pravae spei cupidinisque nimiae irritamentum esse ambitiosis animis solet, cum praesertim insuper obtrusa invito filio uxor nullam captatae necessitudinis fiduciam sponderet, facileque prospici posset, *quae apud concordes vincula caritatis* esse solent, *incitamenta irarum apud infensos fore*, ut est ap. Tac. 1. A. 55, 5. *Bosel*

Leisn. in Ms. Bg. rubro colore strinxerat pron. *suo*, quod est e P. libero, quem deserit quoque Sch. „ζ. quum *coniunxisset* filiam *eius* filio *suo* in *matrimonium*" pro breviori Sb. Ind. „connubio *iungens*" unde Bg., omisso supplemento, ut tamen sic simpliciter non teneat G. Th., sed, praeter illud Sb. e Virg., etiam *torus* iunxit *te mihi*, it. *matrimonio* iuncta *puella*, praeterea me tenente tantum e Beckii Lips. ep. ad Boehm. p. 25. e. ex Theoph. „miserunt legatos —, qui peterent *ζευχθῆναι αὐτὴν τῷ Καρούλλῳ πρὸς γάμον*, (quod supplementum accedat ad ista Lat., ignoratum a L. Bos Ell. p. 60. m., it. illud Plut. Hs. 19, 1. *γάμῳ καταζεῦξαι*,) sequente simili, ut hic, *καὶ ἑνῶσαι τὰ Ἑῷα καὶ τὰ Ἑσπέρια*, ut peculiare quid Nostri hic suspicer, etiam in sq. *ἥν. τ. οἶκ.*, tenente Stp. Th. hoc v. sine auctore, repertum mihi modo in Ind. Geop. et ap. Hes. 1, 1268. m. N. 18. 1644. m. N. 23., sed ap. G. Th. *domos* coniungere *duas*, physice, et *domum* coniungere *coniugio*, it. *feminam* matrimonio *sibi coniungere*, sed nihil in Sch. „*nuptiis* coadunavit *familiam* illam *suae*." Caeterum alius Mss. ordo, in transposito verbo aut subst., ut alibi, pertinet hic ad laeviorem orationem, hiatu vitando, quem non vitat cum Nostro Ms. Vc., praeferendus propterea, cum et in articulo servando ὁ Σεβ. conspirent, secus ac §. 1. Sed de ipsis nuptiis his, splendidissimis a dote et epulis, cf. Xiph. S. 414, 41. 199.

ἡδόμενος) Analogia modo in v. hoc cum *γ.* (ubi P. non male articulum expressit per pron., cf. Ind. Luc. et Ael. V. h.) sed quaedam Lat,

ἀνάγκῃ δὲ μᾶλλον, ἢ προαιρέσει συνεζευγμένος, ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο καὶ πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς [y], ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑςίας [z] κοινωνεῖν, μυσάττεσθαί τε τὴν

cessitate magis, quam voluntate sua coniunctus, infesto plane animo erga puellam erat eiusque parentem, ut 15. neque torum, neque larem communem pateretur,

y) Ms. Ba. καὶ τὸν πατ. αὐτῆς, abest πρὸς, nec erat necesse id repetere. *Mart.* In Ms Vi. πρὸς deest. *Loc.* v. N., ut mendosius omissa erant πρὸς prius in Or. 2. et τὸν in Lugd. Sed post αὐτῆς comma fuit in A. al. cum Ms. Bg.; pro colo Stp. rel. et puncto al. z) Ms. Ba. μηθ' ἑς. per apostrophum, cf. 1, 12, 13. m. 2, 1, 4. e., sed contra 3, 2, 1. m.

in sq. συνεζ. forte, cum Stp. Th. locus sit ambiguus e Xen., cf. Z. Ind. Pol., ubi P. erravit, non item Sch. „matrimonio *copulatus*" ad πρ. additum libere a Bg. pronomen stringente iterum Leisn. rubro colore, cf. 3, 8, 4. 3, 4, 16, quibuscum variatur pro formulis per nudos abl., de quorum illo ἐν cf. Ind. Phoc. Mus. Theogn. Aes. Pa. Xen. Z. Pol. cum Cyr. 1, 6, 21. sed in similem fere phrasin Bg. ad sq. δ. ἀπ. 1, 9, 15., ubi Mss. omissa praep. secunda sane abesse poterat, cum primae licuisset regere omnia sqq., interiectis aliis, ut alibi, cf. 3, 1, 7. ὑπὸ, sed seque bene adest, servata etiam in Ms. Ve., sicut alias a Nostro tum ipsa haec πρὸς, cf 3, 7, 8., tum alia, v. c. εἰς, ἐκ, v. Ind. Caeterum hic elapsa in Ms. Bg. καὶ πρ. τ. πατ. αὐτ. restituimus partim e P., unde Bg in sq. ἑς. κοιν. ex parte, dum e phrasi Lat. ad v. κοιν. accommodatur adi. ad subst. ἑς., sed Sch. „εὐν. torum *cum* uxore *communicare*, κοιν. *cum* ux. *communem* habere *torum*" in hoc e Stp. Th., ubi 2, 299. B. m. hinc e P., atque adeo servato supplemento eius *cum ea*, pro mero dat. personae αὐτῇ, nihil nec G. Th. tenente, et Stp. Th. sine Vs. hunc locum in ἑς. sub Lat. quidem Bg. e P., at non in notione pro domo, sed angustiore pro *foco*, quasi respexerit separationem illam coniugum a *lecto* et *mensa*, nihil referente Xiph. S., quam Antonini contemtum et odium uxoris, et Plautiani inde inimicitias 416, 4. sqq., reddituro me, si non severe, *neque* tori, *neque* laris *participaret*, servata rectione Gr. cum gen. rei, e Plaut. ap. G. Th. cum Gr. n., saltem *neque* toro, *neque* lare *participaret*, i. e. eam participem faceret, quo sensu Gr. verbum cf. Sb. Ind e Zos. Abr. Dl. p. 745. m. 822. e. Thom. M. p. 538. sq., dum Stp. Th. l. l. in v. κοιν. retulit hunc locum ad alteram notionem pro „particeps sum" s. *fio*, quam in illo Lat. nostro G. Th. etiam simul posuit, ut optio libera maneat, non item, si reddatur, *neque* torum, *neque* larem *communicaret*, quod valet modo pro participem faceret, quo spectat Bg. e P., (ignoratum a G. Th.) reddens inde etiam in sq. v. μυσ. ut Stp. Th. aliunde, cf. Foes. Poll. 2, 78. Suid. 2, 590. e. Hes. 1, 1207. m. N. 15. e, 658. m. N. 21. Luc. et Xen. Cyr., ubi ad analog. cum subst. κορ., quod, a P. neglectum, dederat Sch. in νμ. αν. puellam *uxorem*, κ. iuvencula *uxor*" ut Stp. Th. 2, 373. E. m. „non tantum de innupta puella, sed etiam de nupta, verum ea iuvencula adhuc" modo hinc et comparato Hom. κουριδίην ἄλοχον (cf. Hes. 2, 332. e.

κόρην, ἀπειλεῖν [a] τε ἑκάστοτε, ἀποκτενεῖν καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα, ἐπὰν τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γένηται μόνος. ταῦτα δὴ [b] ἡ κόρη ἑκάστοτε ἀπήγγελ-

aversareturque puellam ac minitaretur quotidie, occisurum et ipsam et patrem, ubi imperio potitus fuisset solus: 16. idque ipsum puella iden-

a) Pro ἀλλ' ἦν τε in Ms. Ba. ἀπειλεῖν τὲ uti Stp. malebat. *Morr.* Sic et Mss. rel. ἀπειλεῖν cum ed. Ing., v. N. b) Ms. Ba. ταῦτα δ' ἡ κ. cf. N.

R. Or. Ind. V. 8. Lyc.) quo respexerit Noster, vel illuc, cum praecipue dr. de Proserpina, cf. Stp., vel ad Lat. Bg. it. *virgo*, cf. G. Th. utrinque Nr. 3., sed in Gr., sensu proprio vel improprie vario, Foes. Suid. Hes., ad Tim. L. p. 120. N. 23. et Moer. p. 234. b. e. Xen. Hell. Mor. R. Or. V. 4. 6. Dem. Fi. Pal. Ael. V. h. Luc. et Dion. H. S. T. 1.

ἀλλ' ἦν τε ἑκαστ.) Persuasum habeo, non ἀλλ' ἦν τε, sed ἀπειλεῖν τε Herodianum scripsisse. *Steph.* Leg. ἀπειλῶν. *Reisk.* pro inepta vulg. lectione, rectissime Ven. exhibet ἀπειλεῖν, quam lectionem et Pol. agnovit et iam olim suam fecit Stephanus. *Stroth.*

Cum Rs. participium, quanquam consistens cum pr. finito v. διέκειτο, tamen removere τὲ debeat: suscipienda est Mss. lectio sine cunctatione, etiam ob 3, 11, 1. δεδιὼς αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, cf. 4, 12, 4. e. καί τε ἀποκτενεῖν ἠπείλει, notante quoque Leisn. ad m. Bg. Ms. „leg. cum Stp. ἀπειλεῖν τε“ sed libere agente P. tantum in additis *adeo ut*, quem sequitur Bg. hic in non expleto ad v. ἀποκτ. acc. pron. ἑαυτὸν, non item in libertate ad sq. membrum, ubi ad ἀρχ. ἐγκρ. Leisn. in m. Ox. „Aelian.“ V. h. 4, 5. e. p. 342. ὅτε ἐγκ. ἐγένετο τῆς βασιλείας, postquam *regni* compos *factus est*, quam formulam sine auctore tenet quoque Stp. Th. 2, 406. D. m. cum Lat. Bg., cf. 1, 10, 3.

ταῦτα δὴ) In Ms. hic non modo inducitur apostrophus iterum, cf. §. 11., sed etiam δὴ in δὲ mutatur, ut §. 9. m., nihil certi edicente P. per contractum pron. *quod*, cum id faciat alibi aeque in δὴ, cf. 1, 17, 17., ac in δὲ ib. 26. e., sed Bg. liberrime agente hic, verum, ut 3, 8, 5., reddente δὴ per *que*, addito deinde ad mutatum plur. ταῦτ. alio pronomine, dum aeque procedit vulg. pro *igitur*, sed librarius hiatum iterum evitare voluit, cf. 1, 7, 6. m. δὲ ἡ λ., Noster denique ponit δὴ sensu illo saepe post pron., sed et sequente aspera littera, v. c. 2. 3, 24. 5. 8. 7. 6, 4, 13., quanqum et leni 4, 3, 16. 6, 5, 1., abeunte P. ad κορ. libere, ut Bg. inde ad ἑκαστ., cf. 1, 4, 14. 1, 6, 3. et per Lat. idem Ind. Rs. O. V. 7. Is. et L. N. T. Schw. Ad sq. γαμ. Leisn. in m. Ox. „mariti“ forte e Sch. „γ. μ. matrimonii *odium*, uxor invisa marito“ ubi sit quaedam Lat., cf. G. Th. in Sch. Nr. 2., sed in Bg. 1155, 85. 92., quanquam et reperi in Z. Ind. Xen. Cyr. „γάμος, matrimonium, i. e. uxor“ ad quam analog. Noster hic scripserit de altero coniuge, abstracto posito pro concreto, cf. Hes. L. N. F. Ind. Eur. Phoen. Valck. R. Or. V. 4. 7. Is. Dem. Ael. V. h. Luc. Aesch. ep. S. Plut. Krg. et Hs. cum Fa. Aes. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Fi. The. it. Cup. Obs., nisi adiunctum μισ. sumatur, ut Lat. Bg, pro molestia, cf. G. Th. v. extr., spectaote huc Stp. Th. 2, 1355. D. in v. παροξ. cum lectione e memoria „τοῦ γάμου μισ. λ. *incitavit* s. *irritavit*“ clam e P. partim.

λε [c] τῷ πατρὶ, καὶ τοῦ γάμου τὸ μῖσος διηγουμένη, παρώξυνεν αὐτόν.

Ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, ὁρῶν τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην τε ἤδη, καὶ συνεχῶς [d] ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνῖνον [e] ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλὰς, δρᾶσαί τι μᾶλλον [f] φθάσας, ἢ παθεῖν ἀναμείνας, ἠθέλη-

tidem renunciabat patri; atque coniugii odium enarrans inſtigabat ipſum.

Plautianus autem cernens Severum quidem ſenem iam eſſe, et aſſidue morbo infeſtari, Antoninum autem ferocem et audacem adoleſcentem, veritusque eius minas, patrare aliquid potius praeveniendo, quam pati ex-

c) ἀπήγγειλε Ox. Par. 2. et Pat. neſcio, unde. d) Ms. Ba. ὑπὸ νόσου συνεχῶς ἐνοχλ., ſed Ms. Vi. „ὑ. νόσου συν.“ v. N. e) Comma hic habuit Stp. cum al. f) Ms. Ba. hic nullum comma habuit cum A. al., quod Stp. cum rel. tenuit non modo hic, ſed etiam mox poſt παθ.

ὁρῶν) Cum hoc particip. iunctos a Noſtro acc. duos pers., tum nominum propriorum Σεβ. et Ἀντ., tum ſimul nominum appellativorum, πρεσβ. et νεαν., ſervavit P., e Lat. uſu etiam, dum Bg., commate ſumto mente poſt ὁρ., rationem hanc ad ſenſum reſolvit, ſupplendo particip. ὄντα, et hoc poſt v. ſenſuum mutando in inf., quod et manifeſto facit in adiuncto particip. ἐνοχλ., ubi P. conſervat quoque particip., quod Gr. proprie pendebat a pr. ſubiecto principe Σεβ., ut ſuadent quoque relata τὲ — καὶ, quorum τὲ demum ad πρεσβ. pertinet, non ad Σεβ., quod habet ſuum μὲν, relatum ad ſq. δὲ Ἀντ., reſpiciente forſan Bg. et ipſo Noſtro ad 2, 15, 7., ut huc Stp. Th. 2, 1576. G. m. v. ἐνοχλ. ſine Va., e cuius ratione vertit tamen Poſſ. Call. p. 451. i. „illum, cui perpetuo a morbo moleſtia exhibeatur“ hunc locum adhibente L. Bos. Obs. ad N. T. Luc. 6, 18. p. 37., ubi in Ms. Ba. re non modo ſit transpoſitio, ſed et mutatio adverbii in adi., ut alibi, cf. 2, 13, 20. e., niſi, quod Ms. Vi. declarat, potius modo adverbium aliter locatum, cf. 3, 1, 10. m., cui deinde lapſus in ω et ου acceſſit in alio librario, cf. 2, 13, 20. e., nihil lucrante alio ſitu Mss. ad laevitatem, cum vel ſic maneat hiatus aliquis. In ſq. ἐμβρ. Stp. Th. cum Bg. e P.

δρᾶσαί τι) Vide, quae notavimus ſupra ad 1, 10, 8. *Boecl.* Nam, ut Senec. Hippol. 720. *tutiſſimum eſt inferre, cum timeas, gradum.* Et *maior eſt ſpes, maior eſt animus inferentis vim, quam arcentis*, inquit Hannibal ap. Liv. 21, 44. et 25, 38. *in rebus aſperis et tenui ſpe, fortiſſima quaeque conſilia tutiſſima ſunt.* Eadem vero phraſis 4, 4, 5. διέγνω δρᾶσαί τι, ἢ παθεῖν, γενναῖον et 4, 13, 1. δρᾶσαί τι μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ ἀναμείνας παθεῖν. *Leisn.*

Melius Bg., quam P., cum totam ſententiam reddit, tum μᾶλλον cum v. ἠθελ., e Lat. ratione etiam, cf. G. Th. *vol.* 1090, 37., et ad analog. Dem. cum ſyn. βούλεσθαι 1395, 12., alias libere redditum uno Lat. *malle*, ut cum αἱρεῖσθαι, quo de infra, etſi per me trahetur ad inf.

σεν. ἔτι τὲ αὐτὸν καὶ πολλὰ ἦν τὰ [g] πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν ἀναπείθοντα [h], πλούτου τὲ περιβολὴ, ἣ μὴ πρότερόν τινι ἰδιωτεύοντι ἐγένετο [i], στρατιωτῶν τε θεραπεῖαι, τιμαί τε

2. pectando voluit. Ac praeterea multa erant, quae ipsum ad imperii cupiditatem impellerent: opum affluentia, quanta haud prius cuiquam privato fuit, militumque obsequia,

g) τὰ omissum in Lugd. mendose. h) Ms Bg. colon hic etiam in Stp. rel., pro puncto A al , sed rectius comma etiam in Bss. al. i) Colon in Ms. Bs., ut punctum in A., sicque etiam mox post θερ.

θρ., relatum ad ἦ, cf. Ind. H. Ev. v. διχεσθαι, edicente Sb. Ind. v. φθ. „ubi redundat μᾶλλον, ut ostendit finitimum hoc“ subiecto loco illo 4, 13, t., unde nihil conficitur, et recte Sch. in „μαλ. Sb. putat redundare. Quod mihi tamen non videtur. φθ. prior *facere* aliquid *decrevit*“ non hic commode, ob oppos. aliud particip. ἀναμ., ubi recte cum Bg , et adeo lex constituenda sit haec, φθ. non semper reddi resolvique posse in adv. temporis, maxime, ubi opponatur aliud verbum e notione temporis, quale est illud ἀναμ., vertendum tunc potius per gerund. abl.

ἔτι τε) Bg. in his voculis cum καὶ aliter, quam 3, 5, 4., omisso καὶ e P., unde Lat. servat in ἔτι, severus cum eodem etiam in hoc, quod ad adi. πολ. non explet ἄλλα, saepe oppressum; notante Leisn. in m. Ox. ad sq. ἀναπ. „Xen. Memor. 1, 3, 6. Cuper. Obs. 2, 14.“ ubi nihil deprehendi, ut Xen. locus pertinet magis ad notionem verbi, quam ad rectionem huius loci, ubi, praemisso acc. pers. solenni, est participium, munitum articulo, cum v. subst., quod Bg. e P. resolvit; quanquam potest etiam tractari, ut alibi cum particip. sine artic., i. e. pro periphrasi impf. s. plusqt., cf. 5, 2, 17. Dem. 1345, 1. πολλά με τὰ παρακαλοῦντα ἦν, cum inf., ut hic modo cum pr. πρὸς, 9, 15. 37, ult. 132, 10. it. Isocr. Or. ad Nic. 1, 3. ed. Kre. τοὺς μὲν γὰρ ἰδιώτας ἐσὶ πολλὰ τὰ παιδεύοντα λ., reddente Bg. in ἐν: cum Sch. „*impellentia* ad *cup.*“ sed variante Nostro per formulam pro subst. 2, 15, 3. ἐναύσματα εἰς βασ. ἐπιθ., ut cum 1, 6. 8. adiuncto ad περιβ. iterum πλ., cf. 1, 2, 3 , ubi Bg. deserit P., non item in pron. relat. ἣ per pron. quantitatis ὁπόση s. οἵα, cf. Ind. Z. Xen. M. S. 4, 4, 2. τοιαύτῃ ὀργῇ τοῦ δήμου, ἣν οὐκ λ., ubi praeced. alterum pron. τοι., hic oppressum, at post ἣν sequitur etiam negativa syn., reddente Bg. e. P. in sq. 18., cf. in rem et immensas divitias hominis, praeter Dionia illa ad 3, 10, 13. βίας, etiam 1267, 35. er, pro documento illud p. 1272. i., quod, cum filiam collocabat Caracallo, τοσαῦτα τῇ θυγατρὶ οὗτος δέδωκεν, ὅσα καὶ πεντήκοντα γυναιξὶ βασιλίσσαις ἤρκεσαν ἄν, ubi ὅσα syn. isti pr. ἣ nostro.

θεραπεῖαι) Hoc subst. cum gen. pers. sumendum est, ut mox sq. per variationem, pro θερ. αἱ παρὰ τῶν στρ., cultus, quem milites praetoriani exhibuerunt ei, et adeo pro gen. non obiecti, sed auctoris, cf. in Lat. Bg., deserto P. syn., etiam Stp. Th. aliunde, et Ind. Z. Xen. Cyr., (in cuius Ind. M. S. etiam est ea notio verbi θεραπεύειν affinis, ut plur. alio sensu Ind. Bach.) Zos. 2, 27, 10. e. πάσης ἠξιώθη τιμῆς τε καὶ θεραπείας, *omni tum bonore*, tum *respectu*, sed sine Ind. Dem. 1417, 19. τῶν παρὰ τού-

αἱ παρὰ τῶν ἀρχομένων, σχῆμά τε[k], ᾧ προῄει. ἠμφίεστο γὰρ τήν τε πλατύσημον ἐσθῆτα[l], ἔν τε τοῖς δευτέροις ὑπατεύσα-

et reverentia subiectorum erga ipsum: ad haec habitus, 3. quo prodibat. Indutus enim erat laticlavia veste, et in se-

k) Ms. Ba. σχῆμα τὸ ῷ πρ. v. N. l) Colon in Ms. Ba.

της τιμῶν ἀπολαύσεις, alio tantum ordine; recte Sch, deserto P. „τ. honores, qui a subditis *exhibentur*" supplente participium aliquod, v. c. γενόμεναι, ubi Bg. perspicuitatis causa explet ad subst. utr., opinor, genitivum pron. αὐτοῦ, resolvendum per praep. Sed, cum οἱ ἀρχ. de Plautiano, praefecto tantum praetorio, dicuntur hic, qui alias modo de imperatore ac rege aliquo ipso, id induxit P. ad ambages, et excusari potest non tam inde, quod et praesidi provinciae tales dantur, cf. 2, 9, 12. e., quam per stomachum quendam scriptoris ipsius, et per illa 3, 10, 12. e. sq., ubi tum Severus imperium cum homine divisum prope habuit, tum Plautianus ipse sibi id arrogavit, cf. Dion. 1267, 35. πολὺ πλείονα αὐτῷ, ἢ τῷ Σεβήρῳ, πάντες ἔπεμπον, et p. sq. l. 57. καὶ ἀνδριάντες αὐτοῦ εἰκόνες οὐ μόνον πολλῷ πλείους, ἀλλὰ καὶ μείζους τῶν ἐκείνων, (f. ἐκείνου, Severi,) οὐδ' ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, οὐδ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἢ δήμων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς γερουσίας ἀνετίθεντο, it. l. 62. τήν τε τύχην αὐτοῦ πάντες οἱ στρατιῶται καὶ οἱ βουλευταὶ ὤμνυσαν, καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ δημοσίᾳ ἅπαντες ηὔχοντο. In sq. (ubi σχ., reddente Stp. Th. 1, 1327. B. cum P., iterum late patet, ut §. sqq. narrantur non modo vestitus, sed et gladius,) res Ms. habet potius lapsum in ο et ω solennem, quam ingenium librarii, extrinsecus pr. καθ' assumentis. Denique iisdem de causis tribuit Noster v. πρ. Plautiano, solenne alias modo de imperatoribus; unde et §. 4. πάντες ἐξ. λ.

ἠμφίεστο) Bg. e P. opprimit primum τέ, ut alias, cum sequitur καί, hic referendum potius ad sq. §. τέ, quam ad proximum ἔν τε, quae tota enunciatio adiuncta videtur a Nostro obiter et per copulam meram e vetusta ratione nectendae orationis, cum quis expectet particulam aliam, v. c. δέ, proprio sensu, aut causali, pro γάρ, atque adeo parenthesin quandam; quod malim, quam cogitare emendationem ac confusionem, in τὸ pro δὲ solitam, cum et P. cum libris teneat vulg., desertus quidem et a Sch. in „ πλ. *lato clavo* insignem *vestem*" e Stp. Th., qui partim e P. „*latum* clavum *gestabat*" pro quo Bg. brevius, etiam, quam ap. Diod. S. 2, 535. l. 69. πλ. χιτῶνα, pro quo Nostri vox universi generis iterum valet, cf. Nieup. Ant. p. 19. et in Graev. Th. T. 6. p. 748. D. sq. Ferrar. de re vest. „equites insigniores, qui et illustres dicti, iura lati clavi, non secus ac Senatores habuerunt — Id tamen non diu obtinuisse, illud declarat, quod praefecti praetorio, qui ferme ex equitibus legebantur, laticlavii ius non habuere. Quare id tanquam singulare in Plautiano notavit Herodianus, quod ἠμφ. τ. πλ. ἐσθ. *latum* clavum *gestaret*."

ἔν τε τοῖς δευτ. ὑπ.) Non accipiendum hoc est de honorario consulatu, sed quod eum tenuerit locum, qui daretur iis, qui secundum Consules fuissent, quique honorarios omnes antecederent, ut recte notat Iac.

σιν ἐτέτακτο· παρῃώρητό τε [m] 4. cundis consularibus nume-

m) *Ms. Ba.* παρῃωρεῖτό τε τὸ ξίφος καὶ λ. v. N., sed post ξιφ. etiam in A. al. punctum.

Guther. de offic. dom. Aug. l. 1. c. 13. *Boecl.* De honorario consulatu hoc intelligi non vult Boeclerus, Gutheri alicuius vel auctoritate vel coniectura fretus, qui ita hunc locum interpretatur, quasi Plautianus eum tenuerit locum, qui daretur iis, qui *secundum* — rectius forsan dixerit *secundo* — consules fuissent. Nam quid sit aliud esse secundum consules, quam post illos proxime collocari, non assequor; quod iis fortasse indultum est, qui secunda vice consulatum obierint. *Oxon.* Leg. δεύτερον adverbialiter. *Reisk.* i. e. inter primos post imperatorem et Caesarea consulares erat. *Stroth.* Durum hoc Strothi mihi quidem videtur. Amplectamur potius facillimum sensum, Plautianum iterum fuisse Consulem, omnesque consecutum esse honores, qui fere erant coniuncti cum secundo consulatu. *Gedik.*

Sb. Ind. v. δευτ. „pro τὸ δεύτερον, ut δεύτερον ἐπιτέλλειν (ex 4, 13, 1.) *iterum*" qui videtur hic magis interpretari, quam emendare, ob adiunctum artic. τὸ, qui dicendus sit excidisse ob sq δὲ, ut per se confusae esse possunt finitiones εν et οις, et haec venisse e pr. τοῖς, aliud manu pennaque scribente, quam mens voluit, ut Noster sane supra 2, 3, 9. scripsit τὴν ὕπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον, tenente quidem Bg. e P. lectionem vulg. cum libris omnibus, sed me nihil in hanc appellationem ap. Gr. aut Lat., quae Nostro peculiaris fuerit; quanquam de veritate lectionis dubitat quoque Fabr. ad Dion. p. 1321. §. 73. e., qui, laudato nostro loco, addit „scribendum δεύτερον. Nam, quae Gutherius de Off. dom. A. l. 2. c. 5. p. 278. ad hunc Herodiani locum de Consularibus primae et secundae sententiae disputat, aliena sunt." Ibi etiam afferuntur in exemplis horum, qui, etsi non Consules designati, tamen honoribus consularibus sint ornati, primum Augustus, (quo de cf. ib. p. 479. e. sq.) deinde Plautianus, quo de ib. 483, 22. sqq. Σεβῆρος — πρῶτος Πλαυτιανὸν ὑπατικαῖς τιμαῖς τιμήσας, καὶ μετὰ τοῦτο ἔς τε τὸ βουλευτικὸν (sc. τάγμα) ἐσαγαγὼν, καὶ ὕπατον ἀποδείξας, ὡς καὶ δεύτερον ὑπατεύσαντα ἀνεκήρυξε· καὶ ἀπ' ἐκείνου καὶ ἐφ' ἑτέρων τὸ αὐτὸ ἐγένετο, *primus Severus, quum* Plautiano *honores* consulares *tribuisset, eumque deinde* in *senatum* (senatorium ordinem) *adscriptum*, consulem *designaret*, velut *iterum* consulem *renunciari* iussit; *quod postea ab aliis quoque factum*, immo *et* ab *hoc* tempore *etiam* in *aliis* idem *factum est*; unde non modo ad lectionem δεύτερον Nostro adiumentum afferri poterit, sed etiam ad intelligentiam, ut a Severo positus sit (ἐτέτακτο) et relatus inter eos, qui secundum Consules fuissent, i. habuerit titulum et dignitatem Consulis secundum, s. eius, qui iterum Consul fuisset, cf. Dion. 1268, 73. in Severo ipso, ὕπατον ἀπέδειξε, ad quem locum Fabr. §. 83. monet, id insolitum alias fuisse, cum praefecti praetorio post Augustum ex equitibus tantum essent, sed et alia tamen exempla affert simul, cum praefectis praetorio ornamenta consularia sunt concessa et senatoria dignitas, it. ad Spart. in Adrian. c. 8. T. 1. p. 70. sq. *tertio* consules, *quum ipse ter fuisset*, plurimos *fecit*; infinitos *autem* secundi *consulatus* honore *cumulavit.* — Senatus *fastigium in tantum extulit, difficile faciens senatores, ut, quum* Tatianum *ex* praefecto *praetorii*, orna-

αὐτῷ ξίφος, καὶ παντὸς ἀξιώ- rabatur: ſuſpenſumque habe-

mentis *conſularibus* praeditum, *faceret* ſenatorem, *nihil ſe amplius habere, quod in eum conferri poſſet, oſtenderit*, ad quae, dignitatem oſtendentia tum ſenatoris, tum praefecti praetorio, inter ſenatores relati, tum denique Conſulis et conſulatus multiplicis, v. Cas. N. 6. p. 70. et p. ſq. N. 3. it. Lampr. in Alexandro Sev. c. 31. T. 1. p. 911. e. *praefectis* praetorio *ſuis ſenatoriam* addidit *dignitatem*, ut *viri* clariſſimi *et eſſent et dicerentur, quod antea vel raro fuerat, vel omnino non fuerat, eo usque, ut, ſi* quis *imperatorum* ſucceſſorem *praefecto* praetorii *dare* vellet, *laticlaviam* eidem *per* libertum *ſubmitteret*, tum Fabr. ad Dion. p. 1350. §. 4. „praefecti praetorii erant ex equeſtri ordine, non ſenatorio, primusque Alexander Severus praefectis praetorio ſenatoriam addidit dignitatem. Extraordinaria ſunt, quando ſub Veſpaſiano Mucianus Arretinum Clementem praetorianis praepoſuit, dictitans, *ipſum quanquam* ſenatorii *ordinis* ad *utraque munia ſufficere* Tac. hiſt. 4, 68. et quando Titus ſub patre praetorii praefecturam ſuscepit Suet. Tit. c. 6. Caeterum non modo conſularia ornamenta praefectis saepius tributa erant, ſed et Seianus ſub Tiberio, Plautianus ſub Severo, Conſules creati ſunt, et videntur, velot ſecundi ab Imperatore, etiam extra Conſulatum, Senatui interfuiſſe „cf. Nieup. Ant. p. 12(. m. et p. 73. e., ſed ad hunc Schwarz. Obs., ſeparatim editas p. 157. e. ſq., non adhibituto me ad tuendam lectionem vulg. illa Cas. ad Spart. Adrian. 1, 37. N. 3." conſul fuit non ordinarius, ſed ſuffectus. — Propterea Dio — ὕπατος ἐν τοῖς πρώτοις οὐκ ἐγένετο" quae ap. Xiph. S. 351, 10. vertuntur *neque* principio *conſul factus eſt*, pro *non* fuit *conſul* in *primis*, i. unus e primis ſ. inter primos, ſ. ex iis, qui primo deſignati et legitimo tempore, ſ. non fuit conſul ordinarius, ut Cas. ante, quia hic ap. Noſtr. οἱ δεύτεροι ὑπατεύσαντες ſ. ὕπατοι debent tunc eſſe conſules *ſuffecti*, et repugnare videtur ſuperior Dionis locus de Plautiano δεύτερον ὑπατεύσαντα λ., diſerte praeterea reperiente me in Almeloveen. faſt. Rom. Coss. p. 145. „A. V. C. 956. p. N. C. 203. P. Septimius Geta. L. Septimius Plautianus II." ad quae in N. nihil, quam praenomen Plautiani correctum in *Fulvius*, cf. 3, 10, 10. Caeterum in v. ἐτετ., (ubi Bg. e P.) tenet Stp. Th. aliunde praep. Noſtri cum abl., quae et obtinet in Lat. vicinioribus, quam Bg., *collocari*, locari, *poni*, v. G. Th.

παρῃώρητο) Mirum, hoc ab Herodiano annotari, quum gladius, praeter alia, eſſet praefecti praetorio inſigne, eoque is donati cingique ſoleret a principe. Gladium gerebat, tanquam imperii inſigne. Quibus imperator gladium dederat, dederat etiam imperium, ut ex Dione et aliis docet Ios. Averanius in Interpretat. Iuris l. 1. p. 4. ſqq. v. Fab. Semeſtr. 1, 3. Fabri Lexic. in v. *Gladius*. Examinandus tamen Faber, videndumque, an ex locis, ab eo citatis, ſatis manifeſtum ſit, hoc perpetuum et ordinarium praefectorum praetorio fuiſſe inſigne, v. Bern. ad Plin. Pan. c. 67 p. 694. Cives Romanos domi ſine telo, ſine gladio fuiſſe, docet Hottom. ad Cic. pro Mil. IV. (extr.) et Rabir. VI. (ubi nihil) v. Sall. b. Cat. 27, 2. *Leisn.*

Ad Sall. l. l. cf. Cort., ſed in rem Noſtri ſupra 1, 9, 9., qui, cum hic pingeret habitum Plautiani univerſum, non videtur omittere potuiſſe hoc de gladio, propter id ipſum, quia eius inſigne erat, ubi Bg. ad v. παρ., ut 2, 13, 19., deſerto P., non plane a Sch. „*ſuſpenſum* en-

ματος σχῆμα ἔφερε μόνος. προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν [n], ὡς μή τινα προσιέναι, ἀλλὰ [o] καὶ

bat ensem, ac summae dignitatis insignia gestabat solus. In prodeundo terribilis erat, ut non modō non accederet

n) Ms. Ba. ἦν· ὡς μή τί τινα λ. quae postr. scriptura quoque est in ed. Pat., ut affinis μὴ τί τινα in A. al. o) In Ms. Ba. ἀλλὰ abest. *Mart.* etiam in rel. Mss., v. N.

sem *gestabat*" ut Stp. Th., prolato hinc quidem P., tamen magis probat Bud. „*ense* accinctus *erat*" pro quo malim *suspensus* ei *haerebat gladius* l. *suspensus erat*, cf. cum dat. pers. et acc. instrumenti Luc. Ind., sed pass. absolute Dion. H. S. T. 1. Sed in Ms. sunt duo, primum impf. pro plusq., ut ap. P., unde Bg., ut alibi, cf. 2, 9, 12., in quo et vitium scribendi fuerit, ut in altero, cum pronomen mutatur in articulum merum, ubi potius elapsa prior syllaba αυ, ob pr. τε, cum errore in ω et ο, quam intrusum αυ cum mutato το in τω, nec τὸ αὐ, alibi occurrens, cogitem, quia commoda est vulg. lectio, a Mss. rel. servata, dum alio flectit orationem P., unde fere Bg. in sq παντ. ἀξ. λ., ubi Noster, pro solo ἀξ. 1, 15, 15. e., adiunxit adi. π. necessario, quia hic, non, ut ibi, de ipso imperatore sermo erat, pro quo 6, 1, 2. τὸ σχῆμα — τῆς βασιλείας ἐκεῖνο περιέκειτο, ubi similiter Bg e P. reddit σχ., ignorante Stp. Th., quae insignia imperii, varia illa, cf. 1, 8. 7. 1, 16, 8. 2, 8, 10. 2, 12, 10. e., hic, ob v. ἐφ., cummodo in corpore gestarit, referuntur tantum ad diadema, purpuram, gemmas stellamque in pectore et sceptrum, quorum quae ille usurparit, nihil aliunde mihi constat; ut tamen fidem faciant Nostro cum reliqua hominis ambitio atque arrogantia, tum quae narrantur a Xiph. S. 412, 31. sqq., in quibus et eunuchorum numerus; unde mox ap. Nostr. §. sq. de anteambulonibus, qui et ipsi inter insignia imperatorum erant alias, non memoratis hic tamen caeteris, ut fascibus et curru quatuor aut sex equorum, cf. Salm. ad Spar in Sev. p. 612. N. 2. Caeterum P. liberior etiam in omisso adi. μον., cf. 2, 13, 5.

προϊὼν δὲ) Nescio, an Bg. e libero P. omiserit δὲ, olim restituendum. Saltem ex eodem in sq. μήτε λ. cum relato ἀλλὰ καὶ, libere, cf. 1, 14, 13. m., nihil sensum laedente Mss. diversitate in omisso ἀλλὰ, quia sic ad se referuntur μήτε — καὶ, ut Lat. *neque* — *et*, agnoscente tamen vulg. etiam P., et Glossatore eiiciente particulam casu aut de industria, quia non praecedit solenne οὐ μόνον, cf. l. l. Sed Stp. Th. 1, 460. e., praeter aliam lect. e memoria „ὡς μή τέ τινας πρ. λ. hic nequaquam dixerim esse *obviam procedentes*, sed potius, *qui* forte *illi* obvii *fierent*" partim e P. et Bud. C. 964, 44.

προσιέναι, ἀλλὰ) posterior vox abest a Ven. male: eam desiderat quod praecedit μήτε; namque μήτε τινὰ h. l. positum est pro οὐ μόνον μηδένα. *Stroth.*

Prius modo dicebam procedere aliquo pacto: sed alterum nemo dicat, cum μήτε τινὰ aut severe sit reddendum, aut pro solo μηδένα, hic quidem in media enunciatione, aut, in fronte enunciationis, pro καὶ

τοὺς ὑπαντωμένους [p] ἀναστρέφειν [q]. οἵ τε προϊόντες αὐτοῦ [r] ἐκήρυττον, μηδένα πα-

quisquam, sed et obvii facti 5. recederent: atque anteambulones quidam denunciabant, ne quisquam prope ad-

p) ὑπαντωμ. A. al. mendose. q) Colon in Ox., ut in Ms. Bg. r) Comma hic in Stp. et al.

μηδένα. Nec procedit, si vel maxime suppleas *μόνον*, cf. ad Thuc. 292, 25., quia hic simul adiunctum *τινὰ* sensum tunc facit, *ut* nec *quis* solum *accederet* s. *ut* non *solum* aliquis *accederet*, qui est prosus contrarius, ac requiritur.

ἀναστρέφειν) Pol. *ut*, qui *fortuito* occurrerent, *ab eo* averterent *oculos*, quasi legisset aut legendum putasset, *ἀποστραφῆναι*. Nam hoc est Graecis *oculos avertere* Arist. Plut. 702. Sed τῷ *ἀναστρέφειν* etiam haec vis est, ut notet *in* aliam *partem* s. *in aliud* latus *convertere*. Possis igitur subaudire *ὀφθαλμούς*. Eur. Hel. v. 1573. addit, quum de bove ait, *ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ*, *sed mugiebat oculos vertens circum circa, huc illuc*, v. Kypk. T. 1. p. 351. Possis et subintelligere *αὐτούς*, h. e. *ut* obvii *se* verterent *in* aliam *partem*, ut adspectum ab eo detorquerent. Apud Hor. od. 5, 4, 9. *ora* vertit *indignatio*: hic vero eadem vertit *metus*. Sed probo Berglerum. *Leisn.*

Sch. „*ἀν.* *avertere* ab aliquo *oculos*, occurrentem declinare, fugere. Sb. (Ind.) exponit *reversi*" cuius sensum adeo Bg. sequitur, sed Lat. habet cum aliis syn. Stp. Th. 3, 1087. C. sub „pro *ἀναστρέφομαι*" pro med., quod fit, suppleto ad act. pronomine illo Leisn. recipr., qua via et opera venimus ad notionem tum pro se vertere, quoad oculos modo, i. oculos avertere et detorquere alio, tum pro se verrere toto corpore et adeo abire et retro ire, nec pergere antrorsum, quae quidem notio, usurpata et ab aliis, praeter Stp. laud., cf. Fi. Ind. The. et de Vit. L. N. T. Prol. 1. p. 20., hic valet, quia de altero demum narratur §. sq. et alioqui tautologia vitiosa admittitur, nisi de corpore toto capias; estque aliqua causa pro hoc sensu in pr. v. *προςιεν.*, cui opponitur illud retro cedere commodius. Plin. Pan. 24, 3. *liberum est*, ingrediente *per* publicum *principe*, subsistere, *occurrere*, comitari, *praeterire*. Sed hic praefectus praetorio adeo formidatur, ut nemo audeat accedere, sed obvii retro eant.

οἵ τε προϊόντες αὐτοῦ) Forte *προϊόντος* in genitivo. *Reisk.* Contra libros omnes et P., e quo Bg. et Stp. Th., omisso gen. pron., non item a Sch. „anteambulones *eius*" et Sb. Ind. „*qui* praeibant *ei*" cf. Luc. 1, 76. l. 59. *προϊόντας τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν λ.* praeeuntes *quosdam* ex *servis* rel. cum N. (alio sensu 2, 138. l. 60.) et 2, 738. N. 3. *προπέμποντες*, hic ut suppleatur illud prius subst. *οἰκέται*, it. *δοῦλοι*, ut in praefecto praetorio ac privato tantum, sed *φίλοι* it. *σύμβουλοι* in imperatore ipso, cf. G. Th. in Bg. cum *προπομπὸς* et v. *amicus* Nr. 3. it. Cas. cum Salm. ad Treb. Poll. T. 2. p. 390. N. 4. „*amici* anteibant, *servi* sequebantur rel." tenente Bg. Lat. e P. ad sq. *ἐκηρ.*, etiam Stp. Th. 2, 199. G. e. aliunde, sed in v. *παρεσ.* accentum nostrum cum L. N. T. Ind. Thuc. Fi. Th. R. Or. V. 4., altero Ms. et edd., quem non reperi, ducto fortassis ab alio themate *ἱτάω*.

ἑστάναι [r], μηδ' εἰς [t] αὐτὸν βλέπειν, ἀλλ' ἀποστρέφεσθαι καὶ κάτω βλέπειν. οἷς περ καὶ ὁ Σεβῆρος ἀγγελλομένοις [u] οὐ πάνυ τι [x] ἠρέσκετο [y], ἀλλ' ἀπεχθὴς [z] ἤδη καὶ βαρὺς κἀκείνῳ ἐγένετο [a], ὥς καὶ περιελεῖν τινα αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον [b], καὶ πεῖσαι

stare vellet, neque in ipsum intueri; sed averterent se et
6. deorsum spectarent. Quae cum Severo nunciarentur, nec ipse admodum probabat: sed odiosus iam ac molestus illi esse coeperat: ut etiam detraheret non nihil de eius auctoritate Severus, suaderet

r) Ms. Ba. παρεστᾶναι· quo circumflexo et in Bs. 2. L. et Pat., v. N. t) Ms. Ba. μηδεὶς αὐτ. βλέπειν· v. N. ut in μή δ' A. et μηδ' al. 3, 2, 1. u) ἀγγελλόμενος Ms. Ve., v. N. x) πάνυ τί A. 1. de vetusto accentu, cf. 3, 6, 11. y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. z) Mss. Ba. et Vi. ἐπαχθὴς λ. v. N. a) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. cum Ms. Bg. b) Colon in Ms. Ba.

μηδ' εἰς) Ms. lectio modo est e serie omnium una in Codd., cum orationis series non ferat illum nominativum, et P. ipse servet copulam, etsi oblique, e quo syn. istud v. *vellet* Bg. assumit, ex eodem mutans in sqq. rectionem in merum coniunctivum, cum infinitivi potuerint retineri, suppleto v. δεῖν, aut saltem e pr. negat. pron. μηδένα altero aiente pronomen ἕκαστον s. πάντα post ἀλλ', tacente hanc ellipsin L. Bos. p. 109. 259., sed, P. deserto, reddente Bg. v. ἀποστρ. cum Stp. Th. aliunde 3, 1090. e. (cf. Bud. C., L. et Obs. N. T. Krb. et Loesn. it. lib. de V. med. Fi. p. 207. i. e P. Dem. Xen. Z. cum Mor. Hell. Luc. Ael. V. h. Hes. 1, 488.) sed in κ. βλ. fere cum Sch. „deors. *videre*" ubi Stp. Th. tenet notionem et Lat. Bg., sed Noster analogiam modo; cf. Ind. Ael. V. h. κ. ὁρᾶν, Fi. The. et Kypk. T. 1.

οἷς — ἀγγελ.) Ven. minus recte ἀγγελλόμενος. *Stroth.* confuso quidem ο et οι, idque e praeced. ος, adhuc in mente obversato, cum pr. οἷς non patiatur nominativum; notante Leisn. in m. Ox. „Sylb. ad Paus. p. 930." sed Bg., partim e P., mutante rectionem tum in nominativo, in medium coniecto ad laevitatem, tum in καὶ, ad οὐ contracto, pro: *quibus* quidem *nunciatis* etiam *Severus* non admodum *delectabatur*, ut Sch., deserto etiam P., in „ἠρ. *acquiescebat* in *nunciatis*" non me statim reperiente constructionem similem ap. Liv., quam in mente habui.

ἀλλ' ἀπεχθὴς) Forte ἀλλ' ἐκόλαζεν. ἀπεχθὴς γὰρ ἤδη καὶ βαρὺς κἀκείνῳ, Severo puta, ἐγένετο, Plotianus puta. *Reisk.*

Sed Sb. Ind. „rectius ἐπαχθὴς Memmius cum Pol." cuius *molestius* gravius *que* sane convenit minus in vulg., quam in illud Mss. duorum, ut Lat. Bg. contra magis in vulg., quanquam notiones utriusque sunt copulatae, cf. 1, 12, 11., ubi varietas est eadem in affini adv. simul. De lectione quidem vulg. copulantur proprium et tropicum, at e Mss. duo syn. diversi tropi, ab onere et pondere; reddente Stp. Th. vulg. cum Bg. aliunde, sed Gs. ad Luc. 2, 7. l. 97. ἐπαχθὴς δόξων, *odiosus*, et 3, 23. i. ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ, *gravis* ei *sis*, cf. supra 2, 5, 2. ὄντα αὐτοῖς βαρὺν καὶ ἐπαχθῆ, quo librarius respexerit, aut cum hoc Noster variavit

κολούειν [c] τὸ ὑπερβάλλον τῆς que imminutionem insolen-

c) Sic ed. Ing., pro rel. κωλύειν, quod et erat in Ms. Ba. diserte, sed tacite quoque in Mss. rel. v. N.

ordine alio. Apud Amm. Marc. p. 371. m. *onerosior* Plautiano, *qui* praefectus *itidem sub* Severo, *ultra mortale tumens cuncta confuderat*, *ni gladio periisset ultore*. Sed, quae Rsk. corrigit, non est iis opus, at modo eius nutu ad sensum, qui nititur hoc, quod miscentur saepe personae, et diversae sunt in vicinia, oppresso nomine proprio hic, s. Plautiani, ad adi., aut pron. αὐτὸς, quod tamen, vel additum, referri poterat aeque ad proximum ὁ Σεβ., quo de cum pergatur in reliqua periodi parte: facile in mentem venit legentibus Plautiani, de quo adhuc in pr. actum est pluribus; quod et planum est e sqq. oppositis αὐτοῦ et τὸν Σεβ., quo in membro Bg. fere cum P., ut clam Stp. Th in v. πεε.

κωλύειν τὸ ὑπ.) Suspicor, κολούειν ab Herodi. scriptum fuisse. *Steph.* Forte καὶ πειρᾶσθαι κολούειν. *Reisk.*

Ut ad 1, 8, 16. m. diximus: etiam Sb. Ind. v. κωλ. scripserat, hic etiam esse „aptius κολούειν“ et Leisn. in m. Ms. Bg. „κελεύειν legit cum Stp.“ qui in Th. 2, 529. B. „κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ πεῖσαι αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπ. τῆς ἀλ. *minuere* nimiam *insolentiam*, i. e. moderatiorem se praebere. Bud. Ubi exponi etiam posset κολάζειν s. κολούειν“ quod hic statim recepi, quia aptius est contextui, i. e. tum seq. subst. ἀλαζ., tum priori v. πειθ., quod ita non opus est cum Rs. emendare, sed modo cum eo intelligere, ut *conaretur* Severus *persuadere* Plautiano, *ut* ipse Plautianus *praecideret* sibi *nimiam arrogantiam*, quae ipsa interpretatio v. πεῖθειν comparet in P. et par est illi Bg., qui, deserens libertatem istius reliquam, liberque ipse tum omisso τὸ ὑπ. (nisi scriba ipsius omisit adi. *nimiae*, olim a nobis restituendum, sed oblique a P. expressum in *e* tanta *illa* insolentia,) tum in inf. commutato in subst., tamen ex eodem retinet notionem v. κολ., quam P. vel e Cod., diverso a nostris, dedit, vel sensum assecutus saltem, quamvis haberet vulg., cui istam vim tribuunt Stp. et Bud. sine auctoritate alia, et potius quoque per sagacitatem quandam e contextu, cf. in v. πειθ. pro *conor* modo *persuadere*, praeter L. Ern., quoque Stp. Th. 3, 128. A. m. et Wess. ad Diod. 1, 544. N. 96., et alibi dicta in notionem istam, cum non pertinet tantum ad verba, orationem et suasionem, sed quoque ad facta, actiones et conatum quemvis aliquid efficiendi, in quam postr. notionem videntur quaedam repetiri, praeter Spart. in Sev. c. 14. p. 612. m. cum N. 5., quoque ap. Xiph., qui scribit quidem 414, 25., professum esse Severum, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι κακόν τι ὑπ' ἐμοῦ Πλαυτιανῷ γενέσθαι, tamen quoque habet 413, 26. ὅθεν εἰ καί τι ἐπὶ μειώσει τῆς δυναστείας αὐτοῦ ποιεῖν ἐδόκει, λ. et 416, 2. τοῦτον οὐκέθ' ὁμοίως ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ τῆς δυνάμεως τῆς πολλῆς παρέλυσεν, *magna ex parte* potentiam *eius* comminuere *coepit*, ὅθεν ὁ Πλ. δεινῶς ἠγανάκτησε λ. quale quid sequitur mox ap. Nostr. in ἃ μὴ φερ., qui in τὸ ὑπ. cum Ael. V. h. 5, 12. τῆς ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπ. μὴ ἐνεγκὼν, *at* populus *nimiam* illius *impietatem* non *ferens*, per ordinem alium modo, it. Heliod. p. 115. m. διὰ τὸ ὑ. τῆς λύπης λ. cf. 2, 3, 12., tenente G. Th. ἀλ. in Bg. e P., ignoro Stp. Th., non item L. Ern., cf. Hdb. ad Xen. p. 47. m. Ind. Xen Bach. et M. S. Rs. Or. V 4. Ael. V. h. Luc. Fi. The., Plut. Krg. cum Gs. Chr. Sb. et Zos. L. N

ἀλαζονείας. ἃ δὴ μὴ φέρων ὁ[d] Πλαυτιανὸς, ἐτόλμησεν ἐπιβουλεῦσαι τῇ ἀρχῇ[e], καὶ μηχανᾶται τοιάδε. Σατορνῖνος[f] ἦν εἷς τῶν ὑπ' αὐτῷ χιλιαρχούντων 8. οὗτος ὑπερβαλλόντως[h] τὸν Πλαυτιανὸν[i] ἐθεράπευε[k]

7. tiae. Quae non ferens Plautianus, ausus est insidiari imperio, ac machinatur talia
8. quaedam: Saturninus erat quidam sub ipso tribunus. iste in primis Plautianum observabat: et quamvis omnes

d) In Ms. Vi. ὁ deest. *Loc.* cf. 3, 10, 1. et contra 3, 10, 14. e) Hoc comma fuit in Bs. 1. al., pro colo Stp. rel. aut puncto A. al. f) Σατορῖνος A. al., et Σατουρνῖνος Ox. et Par., v. N. g) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. h) Ms. Ba. ὑπερβαλλόντως λ. cf. 3, 10, 4. e. 12. m., et tamen hoc cap. §. 6. e. nihil mutabat. i) Ms. Ba. πλαυτῖνον λ. v. N. k) ἐθεράπευσε Ox. et Par., de solenni confusione, cf. 3, 1, 8.

T. Tim. Pl. p. 15. a. Suic. Th. Suid. p. 98. f. Poll., ubi per duplicem ει editur, at adv. ἀλαζονικῶς per simplicem, cf. ad Luc. 3, 193. N. 8. cum Ind. in Vat. L. Caeterum pro Rsk. correctione vicinior ad litteras vulg. sit πειρᾶν, confusis iterum litteris ρ cum σ et ν cum ι, quod act. cum inf. v. ap. Stp. Th.

ἃ δὴ μ. φερ.) Bg. e. P. opprimit iterum δὴ, pro Lat. *quidem*, servato pron. relat., aut, resoluto eo in demonstr. ταῦτα, potius pro Lat. *igitur*, severior in rel., cf. ad ἃ μ. φ. 1, 12, 17. e., variante leviter Nostro in sqq. cum 4, 9, 1. m. et 1, 10, 10. e. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Marcil. ad Suet. Tit. c. 4. p. 71."

Σατορνῖνος) Dion aliter rem narrat, subornatumque ab Antonino Saturninum, ut invidiam destinatae huius caedis in Plautianum reiiceret. Δι' Εὐόδου, inquit, τοῦ τροφέως αὐτοῦ Σατουρνῖνόν τινα ἑκατόνταρχον καὶ ἄλλους δύο ὁμοίους αὐτῷ ἔπεισεν ἐπαγγεῖλαί οἱ, ὅτι δέκα τισὶν ἑκατοντάρχοις, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἦσαν, ὁ Πλαυτιανὸς κεκελευκὼς εἴη καὶ τὸν Σεβῆρον καὶ τὸν Ἀντωνῖνον κτεῖναι, de personis utrinque constat, nisi quod ipsum σκευώρημα sit incerti autoris, καί τινα (καὶ) γραφὴν, ὡς καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ εἰληφότες, ἀνεγίνωσκον. *Oxon.*

Etiam ad Dion. p. 1273. §. 18. Fabr. „abit plane a Dione Herodianus 3, 11. et 12." nec tamen Angli, qui partim sequuntur Nostrum, ap. Heyn. H. 4, 1052. e. sq. in N. reprehensi, cf. Cas. ad Spart. in Sev. p. 612. N. 4. De nomine proprio reperi nostram scripturam Σατορν. modo ap. Eutr. Met. 9, 11, 3., qui idem tamen ap. Zos. 1, 66, 1. Σατουρν., it. alius 5, 9, 5. 7. idque cum in Sb. Ind. locis Lat. *Saturnin.*, tum in Zos. Cell., quarum illa per ου magis est Lat., cf. Luc. 2, 29. l. 6., sed ap. Dion. H. S. Ind. v. *Saturnia* nostram; reddente Bg. e P. in εἷς λ., cf. 2, 12, 11. 2, 13, 5., sed non omissis ὑπ' α., ubi analogia saltem, cf. cum alia praep. Ind. Luc.

ὑπερβαλλόντως) Bg. e P. reddit tum v. θερ., (bene delecto Lat., cf. G. Th. Nr. 3. it. Stp. Th.) tum hoc adv., sed Sch. simul *supra modum* e Sb. Ind., ubi hinc tantum, ignoratum plane a Stp. Th., sed in L. Ern. cum syn. Latinis, ap. Suid. 3, 539. λίαν, sine exemplo, quod est in Ind. Xen. Bach. Super nomine Πλαυτ. nihil notaram, quam Var. L. Πλατιανὸς ad

καὶ πάντων μὲν τοῦτο ποιούντων, ἐκεῖνος δὲ πλείονι θρησκείᾳ ᾠκείωτο[l] αὐτόν. τοῦτον πιστότατον ἡγούμενος, καὶ ἀπορρήτους[m] μόνον οἷόντε φυλάξαι καὶ πλη-

idem facerent, ipse tamen maiore cultu sibi conciliave-
9. rat eum. Hunc fidissi-
mum putans et secreta solum posse servare ac perficere

l) Ms. Ba. ᾠκείωτο· αὐτὸν τοῦτον λ. v. N. m) Mss. Ba. et Vi. καὶ μόνον οἷόν τε φυλ. κ. πλ. ἀπορρήτους ἐντολάς, ut A. Ess. Par. Ox. et Par., v. N.

Dion. p. 1402. §. 321., ferente G. Th. *Plotianus* adi. e Cic. (in Cl. Ern, non repertum,) sed Car. Stp. in Dict. *Plotinus*, qui philosophus ap. Suid. Πλωτῖνος, quod in Ms. illo latere possit, ut Rsk. ad §. 6. ἀτεχϑ. nominarat hominem *Plotianum*, quae scriptura magis est Gr., cf. G. Th. v, *Plotius*.

πάντων μὲν) Abundantiae iterum exemplum, explicato quasi adv. pr. ὑπ. per totam enunciationem periodicam, ubi protasis habet gen. consq. cum μὲν, sed apodosis δὲ cum v. finiti temporis, quod δὲ, pro Lat. *tamen*, eo loco alibi quoque usurpatum, tenet Bg. e P., sed etiam inde omnia fere in protasi, oppressum μὲν, libere versum pron. τοῦτο per ταυτὸ, denique resolutos gen. consq. per syn. particulam; qualem rationem scribendi et orationis seriem non reperiens ego alibi, sed affinem, (cum post protasin e solo participio recti casus sequitur apodosis finiti temporis cum adversante vocula, cf. Hor. Turs. p. 1034. Nr. 6. *ibi* vehementissime *perturbatus*, tamen — *cognovit*, rel., cui similis alia est, ubi protasis habet participium cum particula concessiva, sed apodosis modo finitum tempus, nec simul adversativam aliquam, ut ap. Virg. A. 9, 796. *nec tendere contra*, ille *quidem* hoc *cupiens*, potis est *per tela virosque*,) peculiare quid Nostri suspicor, ductum illud ex altera ista Lat. ratione, et hactenus probabile, quod, cum participia debeant saepe resolvi per illas voculas concessivas, si, his rursus omissis, verbum finitum mutetur in participium, adversativa tolerari potest in apodosi, ubi per se est, si in protasi diserte concessiva, et Gr. nominatim καίτοι, exprimitur; ut interea, dum reperio exemplum talis seriei ap. alium Gr. scriptorem, μὲν cum particip. excuso ex syn. περ, Nostri hic pron. ἐκεῖνος referens ad Saturninum et sq. αὐτὸν ad Plautianum, quo in membro postr. liberum P. deserit quoque Sch. in „ϑρ. cultu *aliquem* sibi *adiungere*, (reddens in v. οἰκ. e Sb. Ind.) familiarem *sibi* fecerat *veneratione*" dum e Bud. C. 1106, 21. non repetit quidem Stp. Th. 2, 1233. E. m. Latina liberiora, at partim lectionem aliam „οἰκ. ἐκεῖνον" ubi Noster ad analog. saltem. In Ms. autem distinctione nihil est, quam librarii stultitia et documentum nullarum in Codd. ab initio interpunctionum, quia hic inepto loco est posita, monstrante vulg. etiam P., sed oblique, mutato pron. αὐτ. in subst. *homin.*, cf. 3, 6, 15.

τοῦτον πισ.) Palaeph. 3, 8. ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο. Ad sq. Leisn. in m. Ms. Bg. „ἀπορῥ. — ἐντολὰς — alii coniungunt has voces" ostendens, sequi Bg. ordinem Stp. ed., servatum a Cod. Ve., quem rel. Codd. mutant Glossatoris opera, vicinius admoto sibi subst. et adi., ut alias, cf. 3, 8, 5., sed hic forsan ex 3, 5, 8., aliorsum abeunte P., sensum ostendendo tum in φυλ. (pro celare, tacere s. silere, ac nemini aperire, ubi

ῥῶσαι ἐντολὰς, περὶ δείλην μεταπεμψάμενος, πάντων ἀνακεχωρηκότων, „Νῦν σοὶ καιρὸς, ἔφη [n], τέλος γενναῖον ἐπιθεῖναι εὐνοίᾳ τὲ καὶ ὑπηρε-

mandata, circa vesperam cum arcessivisset, omnibus 10. digressis, *Nunc tibi occasio est*, inquit, *consummationem praeclaram addendi bene-*

n) (ἔφη) in Ms. Ba. plane non est inclusum. *Mart.* nec in A. al., sed in Stp. rel.

Lat. quaedam sit, e Bg. aut *custodire* ducta notione, quae tamen sit in illa Stp. Th. 4, 232. B. m. pro *premere corde*, tenentibus tropum nostratibus quoque in *bewahren* et *bey* sich *behalten*, sed nihil G. Th., quam „secretum, ἀπόῤῥητον, pro re secreta et separata, quam ap. nos tacitam servamus — *occulere* — *secretum* Sen.") tum in πληρ., pro Bg. aut *conficere* it. *exsequi*, quae sunt ap. G. Th. in *mand.* cum Gt. n., ut in v. *implere* cum *mandatum* 1007, 63., cf. l. 15. et supra ad 2, 7, 2. 9., ut et hic quaedam sit Lat. aut saltem analogia; cf L. N. T. Schw. et Krb. Nr. 3. cum Loesn. Obs. p. 204. e. it. Zeibich. Vernac. 2 Vol. 1 Part. p. 63. Zos. 2, 41, 3. οἱ τὰ ἐπιτάγματα πληροῦντες λ. *perficientes* rel. it. 3, 10, 8., signante etiam Leisn. ad m. Ox. „*custodire* — implere — *arcana*."

περὶ δείλην) Ad hunc locum respiciens sine Vs., supplevit L. Bos. Ell. p. 126. m. ἑσπέραν, cf. supra 2, 6, 9., pro quo variatur hic per illam ellipsin aut aliam, cum Thuc. 298, 85. *circa* solis *occasum*, discedente Bg. a P., it. in sq. ἀν., ubi ignorat Lat. hoc Stp. Th., commodum valde in perf.

νῦν σοὶ) Similis fere series supra 1, 4, 7., nisi quod in primo membro post σοὶ omittitur τὸ, relatum ad sq. ἐμοί τε, et variatur pro καιρὸς εὔκαιρος per nudum subst., ubi, P. deserto, Bg. exprimit statim sententiam, cf. 1, 9, 15. e. sed, mutato per variationem ordine, ib. §. 8. it. plenum ap. Long. Mor. 22, 2. i. νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν, λ.

τέλος) *strenuum* finem *tuae* in *me* benevolentiae *obsequio* que *imponendi.* Perinde est autem, ac si diceret κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, nec satis proprie id τέλος, i. e. *finem*, vocat. *Steph.* Sed quidni? Sic Plato Alcib. 1. p. 10. τούτων γάρ σοι ἁπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον, *hisce* omnibus *cogitatis*, consiliis, *sine me* finem *imponere* impossibile. *Leisn.*

De formula quidem τελ. ἐπιθ. non dubitatio est, sive dicatur proprie, sive tropice, ut supra cum subst. βίῳ 2, 5, 9. et hic cum subst. duobus aliis, per analog., ubi est pro finire, absolvere, et declarare benevolentiam ultimam summamque, cf. Stp. Th. 3, 1370. A. 1497. A. e Bud. C. 708, 26. sqq. ubi et phrasis P. et privum v. Lat. Bg. *addere* aliunde, it. Dem. Ind. v. τελ., quae dicuntur aeque recte, ac G. Th. *finem* imponere *bello*, it. *curis*, rel. et *finire* — dolorem — *sitim*, ubi nihil in Bg. formulam. Sed de epitheto hic γενν. cum subst. τελ. quaeri potest, an conveniat, et sit de tropice sumto τελ. dicendum, cum non dicatur de eodem, proprie adhibito, quae lex ponitur in usu metaphorarum ap. rhetores, cf. Ern. In §. 321., ubi tamen cum huic legi non nimis adstringit *poëtas*, id valet quoque de *oratoribus*, quibus, cum exarserunt ingenii calore, aeque non licet expendere omnia severe; ut hic

„σία, ἣν πρός με ἐπεδείξω [o], „ἐμοί τε, ἀμείψασθαί σε „κατ' ἀξίαν [p], καὶ τὴν προσ„ήκουσαν χάριν ἀποδοῦναι. „πρόκειται δέ σοι αἵρεσις, ἢ „τοῦ εἶναι, ὅ περ ἐμὲ νῦν ὁρᾷς „ὄντα, καὶ τήνδε τὴν ἐξουσίαν „παραλαβεῖν, διαδεξάμενόν [q]

volentiae et obſequio, quod erga me oſtendiſti; mihique te remunerandi pro merito dignamque gratiam referendi. 11. *Datur autem tibi optio, ut aut ſis, quod me nunc cernis eſſe, et hanc potentiam ſuſcipias ſuccedendo mihi,*

o) Ms. Ba. ὑποδ. v. N. p) Ms. Ba. κατάξίαν λ. ut 2, 3, 15. m., ſed contra ib. ſ. 23. m. et 2, 9, 10. e. q) Ms. Ba. διαδεξάμενός με λ. v. N.

in fervore Herodianus cum ſuo oratore abierit quoque ad metaphoram non iuſtiſſimam; reddente Bg. γενν..., ut 2, 10, 11., hauddubie pro excelſo ſ. generoſo, generoſum excelſumque animum decente ac prodente, cuius partem modo reſpexerit Leisn. in ſuo Lat., pro fortis, ap. Th. G. cum Gr. n., etiam in ſq. Bg. *obſequ.* una cum θεραπεία, pro quo §. 8. e. it. θρησκεία §. 8. variari poteſt, quo et tendit P., ignorante utraque Lat. Stp. Th.

ἐπεδείξω) In lectione Ms. nihil eſt, quam error in vocali et praep., cf. 2, 12, 2. e. 2, 5, 13., ne uſurpante Noſtro quidem illud ὑποδεικν., quanquam aliis ſcriptoribus, ſed modo in act., cf. Ind. Xen. Bach. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. cum Suid., ſed in Noſtri formulam 1, 9, 6., qui ad analog. in ſq. ἀμ. λ. it. in προσηκ. cum χαρ., in quibus Bg. partim cum P., praeterquam in προσηκ. ubi id Bg. ignorat Stp. Th.

πρόκειται) Omittit P. iterum δὲ, liberior idem in ſqq., unde Bg. in πρόκ., ut clam Stp. Th. 2, 169. Bg. ſed Poſſ. Call. p. 613. m. „πρ. σ. αἱρ. *proponitur* tibi *optio*, Herodi." quod Lat. proprie exprimit aliam formulam Luc. 2, 196. l. 91. εἰ αἱρεσίς μοι προτεθείη, *optione* (mihi) *propoſita*, it. p. 710. l. 44., ſcribente Noſtro ad analog. in v. πρ. cum ſuo ſubſt., cf. in πρ. L. N. T. cum Obſ. L. Boſ. p. 254. Krb. Loesn. Kypk. T. 2., ſicut Bg. alia quoque formula eſt Gr. illa αἱρεσιν διδόναι et ſyn. v., cf. Stp. Th. Poſſ. l. l. p. 593. e. Soph. Ai. cum Schol., Lyco. Thuc. ex 374, 24. Xen. Cyr. Ind. Fi. Aeſch. et Dem., cui add. 599, 7. 626, 17. 712, 9. 729, 1. etc., it. cum v. ἐστὶ 91, 22. 400, 9. 608, 4. it. cum v. ἔχειν 283, 13. ut cum v. ποιεῖσθαι Luc. Mox in ὅ περ P. mutat genus neutr. in maſc., ſine neceſſitate, cf. Hor. ep. 1, 17. *tu recte vivis, ſi curas eſſe*, quod *audis*, liber etiam in ſq. membro, non item Sch. „π. ſuſcipere *potent.* διαδ. me *conſecutum* in imperio „pro quo Bg. melius per gerund., tenente Stp. Th. v. διαδ. cum acc. perſ. aliunde, cf. Ind. Luc. Diod. S., ſed cum acc. rei Polb., ut cum dat. perſ. Xen. Cyr. et 'Αvβ., ubi Ms. nominativus magis fuerit e lapſu ſolenni in ς et ν, cf. §. 9. e., quam e librarii ingenio, non ferentis duplicem acc., aut cogitantis de nominativo cum inf. Tum Ms. ſcriptura in ſubſt. ἀπεσθ., allata una cum noſtra ab Ind. Sb. e Xiph., ſed ſola in L. Ern. it. Ind. Dion. H. S. T. 1., probatur tantum a Stp. Th., reiecta altera per ſimpl. vocalem, quae, poſita in Ind. Gs. Chr., tamen feſellit, cum ap. Xen. M. S. 3, 5, 5. ſine Ind. edatur per duplicem, ut quoque ap. Gs. in textu ipſo; ad analog. ſcriben-

„μς, ἢ τεθνάναι [r] αὐτίκα, ἀ„πειθίας [ſ] ὑποσχόντα τιμω„ρίαν. μηδέ σε [t] τοῦ ἔργου τὸ „μέγεθος ἐκπληττέτω, μηδὲ „τὸ τῶν βασιλέων ὄνομα τα„ραττέτω. εἰσιέναι τὲ γὰρ μέ„χρι τοῦ δωματίου, ἔνθα ἀνα„παύονται, δύνασαι μόνος [u], „ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν „ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος. ὅ„τι [x] δ' ἂν μέλλοις [y] πράττειν [z],

aut moriaris actutum, detrectationis dato supplicio. 12. *Neque vero te facinoris magnitudo terreat, neque imperatorum nomen perturbet. Nam et intrare usque in cubiculum, ubi dormiunt, potes solus, utpote nocturnam custodiam redeunte vice* 13. *demandatam habens: et quicquid es acturus, clam ci-*

r) τεθνᾶναι Bs. 2. L. al. v. N. ſ) Ms. Ba. ἀπειθείας v. N. t) Ms. Ba. μὴ δέ σε — μὴ δὲ τὸ λ. ut A. al. u) Ms. Ba. colon, ut punctum A. x) Ms. Ba. ὅτι λ. fine commate ὅ, τι Srp. rel., at vicine, ut Ox. 2. cum Ed., cf. 2, 13, 10. y) Ms. Ba. μέλλῃς λ., alius modus, cf. 3, 2, 8. e. z) Comma hic nullum, sed post λανθ. in Bs. 1. R. et Bc. 2., v. N.

te Nostro in τιμ. cum ἀπ., sed cum v. ὑπεχ., ut Aeschi. et Lycu., cf. R. Or. V. 4. et 8. it. Zos. 1, 49, 4., sed variante cum δίκην ὑπεχ. supra, cf. 1, 8, 12. e., reddente Bg. e P., non item in pr. αὐτικ., cf. 1, 9, 20., nec in τεθν., ubi Stp. Th. novit modo acutum cum L. N. T. et Ind. Dion. H. S. T. 1., ut contra circumflexus est in Ind. Luc., sine V. L. in textu, ubi tamen ap. Dem. editur 127, p. acutus pro circumflexo Ind.

μηδέ σε) Libertatem P. in alia pers. verborum deseruit quoque Sch. „ἐκπλ. perterrefaciat *te*, ταρ. *pavore* te *percellat* nomen *regum*" in primo per Lat. Stp. Th., ubi hinc sine Vs., variante Nostro in ταρ. per copiam, cf. ad τῶν βασ. 3, 10, 13. ἀρχοντ. et infra §. 15.

εἰσιέναι) P. negligente τὲ, sed γὰρ per Lat. *nempe* exprimente, longe remotum a loco suo, copulat Bg. τὲ cum sq. ὅ τι δ', sumto hoc pro τὲ, cf. 1, 4, 3., ut de δωμ. cum adiuncto 1, 17, 1. et de sing. pro plur. hoc cap. §. 15.

ἐκ περ.) Omisisse haec Bg., monuerat Leisn. in m. Ms. eius, restituta nobis e P., ubi variatur pro pleno 1, 9, 6. ἐκ περιόδων χρόνου, e Bud. C. 9, 48. „ut cui nocturnae excubiae in orbem recurrentes cessissent" 589, 2. sqq. 595, 46., reddente Stp. Th. 2, 1103. G. et 1500. F. e., ubi simul cum R., cf. Ios. 2, 279. s. 12. l. 5. παντὶ μὲν ἦν ἀνάγκη παρεῖναι πρὸς τὴν φυλακὴν ἐκ περιόδου, *necesse erat* omnibus *quidem in orbem* excubiis *adesse*, pro quo mox ἐπὶ τὴν φρουρὰν, sed Stp. Th. 4, 451. C. m. „*cui* nocturnae *custodiae* cura *commissa* s. *demandata* est" in v. ἐγκ., ad quod Bg. fere cum Sch. in „περ. *red. vice* sibi *commissam* habens *custodiam*, φρ. *cui* custodia *nocturna* red. vice *commendata est*" cf. 1, 12, 8. e., Nostro ad analog. scribente in νυκτ. cum φρ., cf. Stp. Th. et similiter iuncta τὲ γὰρ — δ' ap. Isocr. Or. 3. Nicocl. 9, 3. sq. ed. Krt.

ὅ τι δ'.) P. omittit quidem δὲ, sed contra aliam copulam refert „*clam*

„λανθάνων ἀκωλύτως ἐς τέλος „ἄξεις[a]. ἐπεὶ μήτ' [b] ἐμὲ τοι„αῦτα κελεῦσαι προσδόκα, μή-

tra impedimentum ad exitum perduces. nam neque meum amplius circa talia iussum imaginare, neque tuum ob-

a) Pro τέλος ἕξεις Stp. Lu. Bc. Par. 2. Ox. Ed., et ἐς τελ. ἕξεις A. Bse. Par. 1. Par. et Sb., habent τέλος ἄξεις Ing., sed ἐς τελ. ἄξεις Mss. tres, v. N.
b) Ms. Ba. μήτε ἐμὲ λ., plena negar., cf. 3, 2, 1., sed conrra 3, 10, 15.

nullo *que* prohibente" intra duo adv. (cum libere addito terrio *facile*), ut alibi intra duo adi., cf. 2, 13, 9., in perturbato quamvis ordine, ad sqq. λανθ., ubi Bg. e P. sed Leisn. in m. Ox. „Bos. p. 70. et Obs. M. Vol. II. p. 151." respiciens ad L. Bos. Ell. p. 103. e., ubi idem Leisn. annotarat „v. Herodian. 3, 11, 13. v. O. M. T. II. p. 181." sub praecepto, quod iubet ad v. λαθ. expleri pron. ἑαυτὸν, quo de L. Bos. in Obs. ad N. T. Ebr. 13, 2., tolerante Bg. duo adv. sine copula, sed P. deserente in ἀκ., non item Stp. Th., cf. 1, 12, 15. m. 3, 3, 13., nec Sch. partim in „μελ. volueris *agere*."

ἀκωλύτως τέλος ἕξεις) Scribo ἄξεις. *Steph.* Forte ἥξεις. *Reisk.* Leg. ἐς τέλος ἄξεις s. ἐπὶ τέλος ἄξεις, v. 2, 10, (4.) Xen. Oec. III. 6. p. 26. *Leisn.* Longe rectius Ven. ἐς τελ. ἄξεις, quod iam olim Stp. et Sb. amplexi sunt. *Stroth.*"

Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ἐς τελ. ἄξεις" Sb. Ind. v. ἕξεις „εἰς τέλος, pro ἄξεις" cui addit Sch. Lat. *duces*, sed Stp. Th. v. ἀκωλ. 2, 530. B. e. „ὅ. τι — ἐς τέλος ἄξεις, *nullo prohibente* facile *assequeris*" sic statim edens, sed melius, quam in Nota hic, simul addita praep., quam ipsam praebent Mss., pro illa Sb. εἰς propterea deligenda, etsi per se utraque potuit excidere ob. pr. ως, et adeo optio difficilior esse, quae non debet niti ingenio eritici solo, sed amplecti auctoritatem Mss., qui hic praeterea recte referunt ἄξεις, in quo facilis erat lapsus et error cum ε, qui et solennis, dum confusa sunt alibi quoque ἕξεις, ἄξεις et ἥξεις, cf. Barn. Eur. Troad. v. 188.; ap. Herdt. 515, 31. et Luc. 1, 267. l. 87. κ. it. Abr. Dl. Th. p. 733. e., tum in formulam 2, 4, 11. cum Suic. Th. p. 72. f. ex Oecum. „ὁ θεὸς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἐχθρῶν εἰς χρηστὸν ἄγει τέλος, *deus* hostium *insidias* ad *utilem* et *exoptatum* finem *deducit*" quod epitheton subst. τελ. aeque tropicum est, ac pr. 10. §. γενν. Caeterum, ut coniecturas reliquas nemo desiderabit post haec meliora, sic τέλος ἕξεις plane absurdum est, cum de pers. quidem τέλος ἔχειν valere tantum debeat *mori*, at de rebus aliud quid significet, quam hic contextus requirit, v. c. Plat. Phaedo. Fi. p. 197. m. τέλος ἕξει ἡ ἀπόδειξις, cf. Abr. ad Aesch. 1, 473. m. Denique in nova lectione cum sit poëticus numerus isque in clausula sententiae ac periodi: tribuemus id fervori dicentis, ad poëtica propensiori, et negligentiae cuidam, quae et ap. alios prosaicos effudit versus poëtici partem.

ἐπεὶ λ.) i. e. *ne expectes, ut, quid sis acturus, modumque caedis, tibi praescribam.* Studui hic etiam, verba Herodiani singula exprimere, alias durissima sane, et versionem vix admittentia, strictius et pressius vertendo prae se ferentia: *nam neque* me *adbuc* talia *iussisse*, expecta, *neque* te *obtemperasse*; quae communi sensu carent. Quodsi ἂν suo loco

„τε σὲ ὑπακοῦσαι. ἄνελθε δὴ „εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν[c], καὶ „ὥς τινας[d] ἀγγελίας ἐπειγού-

14. *sequium. Abi modo in imperatoriam aulam, quasi*

c) Punctum hic in A. al., sed colon in Stp. rel., pro commate Bs. 1. al. cum Ms. Bg. d) Hoc accentu A. al. pro ὥς τινὰς Stp. rel., cf. 3, 4, 15. m.

addatur: erit: *nam neque me* iam *talia* iussurum *fuisse*, expecta, *neque te obtemperaturum*, si nempe minus opportunum et tutum esset, illa facere. Sic et *ἄλλως*, aut simile, requiretur, ut *Nam alioqui* etc. *Bergl.* Quid, si legerem, *ἔπειτα μήτ' ἐμὲ ἔτι τοιαῦτα κελεύσειν προσδόκα, μήτε σε ὑπακούσειν. Leisn.*

Qui et in m. Ox. „f. *ἔπειτα*" et reliquam suam lectionem e Bg. Nota videtur concinnasse. At primum vulg. *ἐπεὶ* idem significat, cf. 1, 3, 2., sed et, ut ib. dictum, Lat. *alioqui* f. *sed*, quod P., liberrimus in rel., ostendit in suo *autem*. Deinde Bg. ratio in fut. verso nititur hoc, quod aor. aeque, ac praes., valent pro fut., in primis cum certis verbis, ut nostro *πρ.* et *φημὶ* etc., unde severe etiam per praes., pro quo aor. pariter valet, reddemus, *nam* neque *me* talia *iubere* expecta, *neque te obedire*. In quo, si *ἐπεὶ* sensu hoc causali retineas, sane necesse est, ut statuatur ellipsis, non illa insolita, enunciationis totius, quam Bg. et suppeditat, et e proximo repetamus sic, *si* non possis sine impedimento ad finem perducere f. *perficere*, sed non magnopere requiri puto, si *ἐπεὶ* statim accipiatur pro illo Lat. *alioqui*; ut nec *ἂν* deest in illis inf., pro praes. sumtis, sed tum pron. plur. *τοι.* refertur per synesin quandam ad pr. sing. *ὅ τι* collectivi generis, tum v. *πρ.* proprie tantum uni adiuncto v. et membro, priori quidem, convenit, in secundo adiuvandum per Lat. aliud, in eo simul latens, v. c. *crede*, cf. 2, 6, 15. e., ut omnino in adiecto secundo membro est *inopinatum* aliquod, et ad suadendum potens argumentum, desumtum a pers. illa, quacum agitur, (post prius, sumtum a pers. suadentis,) cum concedimus confidimusque, aliquem ipsum, per suam intelligentiam et cogitationem, agnoscere, rem fieri posse, aliquid facturum aut non facturum esse; quod simul est genus illius rhetorum *communicationis*. Sed, quod Bg., fere e P., assumit adv. temporis *ἔτι*, id fit, opinor, ad sententiam magis adiuvandam, quam quod putarit, elapsum esse post *ἐμὲ*, ut supplet P. alibi suum, cf. 2, 15, 10., et Noster de industria saepe brevior est, et difficilior obscuriorque, in primis in orationibus, ex imitatione Thucydidis. Ita quidem melius credo, quam e v. *προσδ.* sumere aliam pers., v. c. *neque* ego *expecto*, expectare possum, *te obedire*.

ἄνελθε δὴ) Bg. Lat. e P. ad *δὴ* habeat causam e notione minus *temporis*, pro *iam*, quam *hortandi*, in primis cum imperativo, quocum tamen consistit et illa, nobis placens, pro *igitur*, quia potes hoc sine impedimento perficere; ut Leisn. in m. Bc. 2. ad tertiam „*quaeso*" abit; non tenente Stp. Th. in v. *ἀν.* Lat. Bg. e P., qui copulam sq. *καὶ* omittit, quia opprimit totum membrum sq. *ἐπειγ.* — *ἀποκρ.*, sequente Nostro analogiam in duobus epithetis cum *ἀγγ.*, in hocque cum v. *φερ.*, cf. Stp. Th. 1, 16. C. e. „dicitur et *ἀγγελίαν φέρειν*, quomodo ap. Cic. *perferre* (it. *afferre*, cf. G. Th.) *nuncium*, et *ἀγγελίας φέρειν*, — sic Herodi. l. 3. *ἀγγ. ἀποῤῥ.* dixit, quod alibi *ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα*."

„σας καὶ ἀποῤῥήτους [e] παρ' „ἐμοῦ φέρων, ἐπεισελθὼν αὐ„τοῖς [f], ἀπόκτεινον. ἀνὴρ δὲ „γενναῖος γενοῦ [g], ῥᾳδίως κα„τεργασάμενος πρεσβύτην τε

que nuncium urgentem et ſecretum a me ferens, ingreſſus ad eos, occidito. Sis fortis, facile interemto ſe-

e) Ms. Ve. ἀῤῥήτους λ. v. N. f) Ms. Ba. ἐπεισ. αὐτοὺς ἀποκτ. v. N. g) Ms. Ba. γενοῦ· ῥᾳδ. quo accentu etiam eſt in A. Stp. al., ſed γίνου in Bss. rel., v. N.

ἀποῤῥήτους) Perperam pro eo in Cod. Ven. ἀῤῥήτους ſcriptum eſt. *Strotb.* Aut per lapſum ſcribae, aut per gloſſam, cf. Heſ. 1, 551. ἄῤῥητον, — ἀπόῤῥητον, cum Ind. Luc. et Dem., ad variandum.

ἐπεισελθὼν) Leisn. ad m. Ms. Bg. „ſuperveniens" ſed Sch. „*quum* invaſiſti *eos*, ſ. *ingreſſus* ad *eos*" quam duplicem Sch. notionem tenet quoque Stp. Th., etiam *ſuperintro*, quod, a L. Ern. omiſſum, redeat ad illud Leisn., quo de alibi, ut de Gr. cf. 2, 5, 3. e., quod, utrovis modo intellectum, cum Sch. aut Bg., bene conſiſtit cum pr. ἄνελθε, et hic eſt pro penetrare in cubiculum, cf. §. 12., praebente Ms. nihil, quam in alio caſu pron., ut alibi, cf. 3, 2, 16., lapſum in οι et ου ſolennem, ſi acc. regatur cum v. pr. ἐπ., contra uſum ſimul, niſi quis excuſet ex acc. loci, quem habet, cf. 2, 13, 21., ſed, ſi referatur ad ſq. v. ἀπ., praebente Ms. modo ſeriem veterem omnium unam, (cum et comma deſideretur ib.) et v. ἐπ. abſolute ſtans, ut alias.

ἀνὴρ) Liberum P. in rel., non hic tamen retinet Bg. in ἀν. cum γενν., cum habeant Lat., cf. G. Th., tenente Stp. Th. nihil ad γεν., ſed Sch. „γένου, *eſto*" eundem accentum, quem Bc. edd., potius convenientem in finitum modum aor. 2., i. q. γένεο et γένευ, pro ἐγένου, cum imperativus noſtrae ſcripturae reperiatur quoque ap. Eur. Hec. v. 538. Aeſch. Choëph. v. 231. et Ariſt. Ach. v. 450., it. ap. Ioſ. 2, 16. ſ. 34. e., haud-dubie a themate γενέω.

κατεργασάμενος) Non minus apte legas κατεργασόμενος, futuro tempore. *Sylb.* In alia omnia abeunte P., ſed errante Sch. in perſ. „quum interfeciſſet ſenem" (variante Noſtro cum pr. §. ἀποκτ.) redigetur Bg. forma paſſ. in med., *quia* facile *interimas*, vel in perf. coni. *interemeris*, quod deinde ad ſenſum fere convenit cum fut. *interimes*, pro quo ſine emendatione ceperis hic iterum aor., ſed et aeque pro praeſ., adhibente Noſtro iterum argumenta ſua illa rhetorum duo ad ſuadendum, ut ſit fortis vir et nihil timeat, ac ſine timore exſequatur rem caedemque, a *facili* hic, ſed et ab *utili* mox, ſic, ut ſecundum hoc argumentum copulet Noſter cum principe enunciatione ἀν. γενν. γεν., ſed primum argumentum quaſi interiiciat modo. Tum, quod P. hic cogitat, *intra* ſuum *utrumque* cubiculum *obtrunca*, quaſi uterque ſeparatim cubuerit, et in peculiari cubiculo dormierit, id vero diſerte teſtatur Noſter cap. ſq. §. 2. Unde ſupra §. 12. δωματ. ſingularem monſtravimus pro plur. capiendum. Nec dubium eſt, in παιδαρ. (diminutivo pro primitivo et μειράκιον 3, 10, 4. et de nupto iam adeo) cogitari Caracallam, cf. §. 1. Sed incidet, opinor, dubitatio aliis nobiſcum, cur homo is, qui inſtituerit invadere imperium §. 7., non hic ſimul ſuadeat alterum Severi filium Getam oc-

„καὶ παιδάριον. μετασχὼν γὰρ „τὸ μέρος [h] τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς „κατορθώσεως τιμῶν." Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλίαρχης, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν [i], οὐκ

16. *ne ac puerulo.* ***Nam** particeps periculi factus, participabis etiam maximos, re*
17. *confecta, honores.* Haec audita Tribuno perculerunt quidem animum, non tur-

h) Hic comma habuerunt folae Bc., v. N. Sed in Par. 2. mendose omissa funt γὰρ — κινδύνων, non animadvertente olim inter legendum Ernestio. i) his. Ba. τῇ ψυχῇ· οὐκ λ. ut Ms. Ve. τῇ ψυχῇ, ἐταρ. λ. v. N.

cidendum, cf. 3, 12, 14. Hunc igirur Getam ille putarit, postea, remotis maximis impedimentis, facilius et ipsum aur trucidari posse, aut vivum in vinculis teneri, vel alio in insulam ablegari deportarique.

μετασχὼν) Similis locus quoad tum rectionem, tum sententiam, est ap. Lys. R. Or. V. 5. p. 872. i. *διὰ τὸ ἀναγκαῖον σφίσιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι εἶναι μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσι*, ubi adeo in una eademque periodo idem v. *μετ.* habet rei tum acc. tum gen., nisi velis e primo membro repetere acc. *τὸ μ.*, aut hunc ibi sumere per ellipsin pr. *κατὰ*, ut tamen rectio diversa illa unius verbi in vicinia occurrat et alibi, per legem hanc et observationem, ut iungantur, quae alias diversis locis ponuntur, cf. cum eodem acc. Stp. Th. Poss. Call. p. 244. e. (qui ex illo repetit, esse tunc i. q. simplex *ἔχειν*, quo vix opus, si ad pr. *μετὰ* sumas ellipsin casus personae tertii, interdum diserte adiuncti,) Ind. Xen. Cyr. et Dion. H. S. T. 2. v. *μετασχ.* (cf. syn. *μεταλαμβάνειν* Ind. Dem.) Fi. ad Well. p. 322. e. L. Bos. Ell. p. 4. e. 197. i. Krb. L. N. T., sed cum acc. alio etiam Stp. Th. Poss. Sy., cum gen. rei eodem nostro *τῶν κινδ.* ap. Dem, sine Ind. 204, 2. 917, 5., ubi et cum gen. rei et dat. pers. 160, 23., cf. Stp. Th., sed cum dat. rei ap. Thuc. 109, 15., cf. Schol. et repugnantem Abr. Dl. p. 179. m., ut cum aliis gen. per Indd. alios, quorum Dem. add. 154, 8., qua de sola rectione monuit Suid. 2, 518. e. 543. m. cf. 541. e. Hes. 2, 586. m. et N. 31. cum L. N. T. Fi., reddente Z. Ind. Cyr. „*μετ. μέρος*, participare" cui syn. hic Bg., deserto P., ad analog. scribente nostro in *μ.* cum *τιμ.*, nihil etiam praebente G. Th., sed P. sequente Bg. in *τῆς κατ.*, mutato subst. in formulam totam, non item Sch., quoad casum „rei *prospere* gestae *bonorum*" fere cum Stp. Th., qui hinc e P., ubi liceat quoque, casu servato saltem, *confecti negotii*, cf. Ind. Polb. it. ap. Luc. 2, 146. l. 61. *βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ*, *quod firmari mihi* volo *praemio* isto *rem* bene *gestam*, quo sensu hic *τῶν τιμ.* capio, cf. Liv. 2, 24. i. *ut* penes *eosdem* pericula *belli*, penes *quos* praemia, *essent*.

ἐξεπλάγη) Hunc locum sic capio: haec *perculerunt* quidem *eius* animum, *non* tamen *turbarunt* mentem, *consilium*, non tamen tumultuans de gradu deiectus est, sed praesenti animo usus est et consilio, ut Cic. off. 1, 23. (fere e.) loquitur. Ei animum metus et perturbatio non abstulit ita, quin cogitare et considerare ea posset, quibus optatum rei exitum consequeretur. Quum fere sit *τὸ δυστυχεῖν ἀπορία*, h. e. quum infelicitas fere habeat inopiam consilii: tribunus tamen non omnem iudicandi fa-

ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην· ἀλλ', barunt tamen consilium;

cultatem amisit. Metu perterriti mente fere excidunt, Apul. Mil. VIII. p. 175. Hic scriptor sapientiae 17, 11. (12.) metum vocat τῶν τοῦ λογισμοῦ βοηθημάτων προδοσίαν, (ibi proprie aliter verba habent.) it. Mil. IX. *repentino malo* perturbatus, *et* misera *trepidatione* ad *inopiam* consilii *deductus*. Ovid. de Ponto 3, 6, (47.) *sed* pavor *attonito* rationis *ademerat* usum. *Cesserat* omne *meis* (novis) *consilium* que *malis*. Plut de Alexandri fortuna τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γινομένων. Dio Caſſ. 42. ὅταν τι ἀπροσδοκήτως τινὶ καὶ μετὰ πλεῖστον παραλόγου προσπέσῃ, τότε φρόνημα αὐτοῦ ταπεινοῖ, καὶ τὸ λογιζόμενον ἐκπλήσσει, ὥστε αὐτὸν κάκιστόν τε καὶ ἀσθενέστατον τῶν πρακτέων κριτὴν γενέσθαι. Plura Pric. ad Apul. p. 477. *Leisn.* (qui et in m. Bc. 2. „minime consilio animique praesentia destitutus") Male in Ven. legitur τῇ ψυχῇ, ἐταρ. λ. Probe haec vertit Pol. *Stroth.*

E quo P. partim Bg. cum Stp. in m. constructionem totam Graeci textus mutarunt, pro severioribus, *haec audiens*, ſ. *his auditis*, tribunus *percussus* quidem *fuit* animo, *non* perturbatus *vero*, tamen, *mente*, i. territus quidem fuit, sed non ita, ut amitteret vim cogitandi deliberandique, quid agendum esset ac respondendum in praesentia et e vestigio; mox sequente quadam explic. posterioris membri in οὐκ ἔξω φρ. καθ., recte haec comparante etiam Stp. Th. 3, 1244. G. e. „pro οὐ ταραχθεὶς τὴν γν." e P., sed reddente Sch. in „ἐξεπλ. *perterrefactus* est *animo*" fere cum Stp. Th. 4, 750. B. m. „*animo* perterritus *est*, (at non bene sub notione pag. pr. F. m., qua ψυχὴ) dr. interdum peculiariter τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος" dum Gr. ψ., ut Lat. *animus*, sicut interdum, quatenus opponitur corpori, universe usurpatur, pro utraque facultate, mente et voluntate, ita praecipue tantum, de alterutra illa facultate, sed hic maxime de voluntate, quatenus inest sensus et affectus, (ubi concuti ſ. percuti aliquis dr., vel simpliciter, vel per adiunctum *animo* ſ. *quoad animum*, cum excitatur in eo sensus et affectus aliquis, terror, timor, rel., cf. 1, 13, 8.) idque ob oppositum τὴν γν., sumendum aut pro tota illa animi facultate, quam *mentem* cum Sb. Ind. diximus, i. e. intelligendi cogitandique, aut pro Bg. parte, i. facultate capiendi consilii, sed ut prius potius sit ob adiectum v. ἐταρ., ubi mens et animus dr. conturbari ſ. perturbari, cum affectu vehementi cogitandi vis opprimitur plane aut debilitatur saltem, ut videatur interdum non amplius in nobis esse mens et ratio, sed loco veluti mota; sicut alibi contra etiam *perturbatus* aliquis, vel animus eius, vel aliquis animo dicitur, modo quoad alteram partem, voluntatem, quo sensu antea posui ad ἐξεπλ., cf. 2, 3, 1. e. 1, 17, 15. et ap. Herdt. 60, 16. ἰδὼν δὲ, οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωυτοῦ γίνεται, *non* tamen *eo* spectaculo *consternatus est*, et *sui* compos *mansit*, immo *conspicatus vero*, neque *perculsus est*, et *intra* ſ. *apud* se *fuit*, ubi quippe v. ἐκπλ. aliter adhibetur, et pro Nostri ἐταρ. τὴν γν., proque Lat. illo, i. plane prosterni et consternari, nisi levius illud, supra a me adhibitum, *percussus*, ibi quoque malis, et de animo ſ. voluntate tantum, sed altera formula ἐντ. λ., par et ipsa Nostri isti mox οὐκ ἐξ. φρ. κ., nostratibus plane solennis, habet saltem similia quaedam ap. G. Th. v. *apud* Nr. 3. et *intra* 1201, 90., variante Nostro quadam ratione per copiam syn. in utr. v. ἐξ. et ἐν., cf. 1, 17, 14. 2, 1, 13. et in formulam πα. ἐκ. ap. Vig. p. 219. N. 14. „his auditis" e Plat. Ap. S.

ἅτε ἀνὴρ οὐκ ἔξω φρενῶν καθεστώς, (καὶ[k] γὰρ ἦν τῷ γέ-	sed ut vir mentis compos (etenim erat genere Syrus.

k) In Ms. Ba. loco ( ) tantum sunt commata. *Mart.* etiam modo in A. al.

ubi modo reperi in ed. Fi. p. 49. i. *ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας*, λ. et p. 67. e. ὁ δὲ, *τοῦτ᾽ ἀκούσας*, λ. sed ap. Aes. Fa. 138, 4. *ταῦτα ἀκ.* ὁ λύκος, cf. syn. ap. Phil. p. 750. ult. *ταῦτα ἀκούων*, *bis* ille *auditis*, cf. Aeich. ep. S. Luc. Ael. V. h. ubi et cum alio casu, *ὧν ἀκ.* Caeterum de lectionibus Mss. illa Ven. sine *οὐκ*, nisi Zanetti ipse omisit per lapsum, mendosa est, elapso illo hic sine idonea causa: sed utriusque Mss. dativus *τῇ ψυχῇ* non tam librarii error est, solennis ille in ν et iota postscripto, cf. 3, 1, 2. ad *πεζὴν*, quam ingenium, ad variandum, ut ne bis redeat eadem constructio; cum ab inscitia eius non venerit lectio illa, quia mox dedit servavitque acc., qui et in nostro v. *ἐκπλ.* alibi occurrit, cf. Abr. ad Aesch. 1, 425. m.

ἅτε ἀνὴρ) Talis dicitur alias simpliciter *καθεστηκώς*. Nam Schol. Arist. ad Nub. v. 1239 *τὸν καθεστηκότα* et *παραφρονοῦντα* opponit. ὁ *καθεστηκὼς* scil. est *mentis compos*. Lexica ad Aristotelem provocant, hanc significationem quando probatum eunt. *Leisn.*

Stp. Th. novit modo hunc ellipticum verbi usum, similem Lat. *constans*, non item hunc Nostri, ubi cum particula *ἔξω* videtur habere analogiam maxime Lat., ubi fuerit *vir* non *extra* mentem *positus* s. *extra se*, cf. G. Th. v. *positus* 948, 68. et 81. homo *extra* sensus *affectus* que *positus*; reddente Sch. per omnia cum errore P., quem Stp. Th. correxit in marg., unde Bg. partim, cf. G. Th. v. *comp.* 1089, 41. sqq., quae tamen levere pertinent ad Gr. *ἐγκρατὴς αὑτοῦ*, cf. Stp. Th. 2, 406, D. e., ut propiora sint illa Dem. *ἔξω αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ τραύματος ἡ γυνή*, et *πῶς οὐκ ἔξω χρὴ τοῦ φρονεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι*, cf. Ind. v. *ἔξω*, it. ad Herdt. p. 276. N. 43. a. et Abr. ad Aesch. 1, 98. m. *ἔξω τῶν φρενῶν γίνεσθαι*, p. 173. i. *φρενῶν οὐκ ἔνδον εἶναι*, (qui locus Eur. Heracl. a Barn. redditur cum Bg., ut Alc. ep. 3, 40. i. p. 360. potius est *χόλος δὲ ἐμπεσών, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε*, *sed* postquam *eum* afflavit *ira* deorum, *non* possum *dicere* cuius, *totum* eum *immutavit et* mente *privavit*, vel potius *ira vero* illapsa *in* eum, *a* quo *deorum*, non *possum* dicere, *totum* immutavit *et* mentem *extra* posuit *eum*, ubi adeo Nostri formula in act. sensu cum ordine alio in *τ. φρ. ἐ.*) p. 654. m. (ubi in Schw. L. N. T. laud. etiam habetur locus versus Herodt., quem in N. pr. dedimus,) et p. 377. e. *ἔξω τοῦ καθεστηκότος*, quod, addendum ad Stp. Th., cf. ap. Luc. 3, 33. pen. *ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος*, iam quidem *furere* hominem, et *mente* non *constare*, quod nostratium quidam dicunt *ausser seiner* Verfassung *seyn*, pro aliorum *Fassung*, sed Lat. autim, *extra* constitutum *esse*, v. G. Th., i. e. extra rectum animi rationisque modum.

ἦν τῷ γένει Σ.) Liberum P. in *καὶ γὰρ* deserit Bg., non item in *τῷ γ.* (quo abl. variatur cum acc. 1, 8, 2., ubi v. et Ind. Luc.) sed in *δριμ.* partim, ut plene dat Stp. Th. sub notione pro *astutus*, sed Ind. Sb. „*δριμύτεροι*, *ingen.*“ ambiguo compendio, utrum pro subst. *ingenio*, an pro adi. *ingeniosiores*, at Gat. ad Ant. p. 142. b. D. „ut *τὸ δριμὺ* designet *τὸ συν-*

νει Σύρος. δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας [1] οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατο-	acriores autem in excogitando orientales homines)

1) Ms. Ba. et Ve. ἐντολὰς λ. v. N.

ιτὴν, quo ſenſu et Herodi. dixit — *ad orientem* homines *acerrimis* eſſe *ingeniis*" fere cum P., ſed maxime in compar. gradu per ſuperl., quod tolerem, quanquam et Bg. gradus proprie valet, ſupplendo quid, v. c. aliis hominibus alias per terras, cf. Dion. C. 1284, 14. de Severo τὴν ψυχὴν καὶ δριμύτατος καὶ ἐῤῥωμενέστατος, acerrimo *ingenio*, it. Mor. Long. ὡς πρὸς τὰς ἐνν.) Clericus ex eo, quod Syri aſtutiores et cautiores iam olim exiſtimarentur, explicat locum Genes. 31, 20. quem vide. *Leism.* (qui et ad m. Ox. „Per. ad Aelian. 5, 2. p. 369. Plat. Alcib. 1. p. 78.") Ven. male ἐντολὰς. *Stroth.*

Erneſt. in m. Par. a. „Kühn. ad Ael. V. h. 5, 2. putat, ὡς abundare; quod fieri ſolet. Perizonius autem eſſe putat *ferme*, ut in ὡς τεσσαράκοντα. Dein hoc ὡς eſt ὡσεὶ, ὡσεὶ autem h. l. ſubſtitui non poteſt. Dein dicendum fuiſſet ὡς δριμύτεροι. Denique nunquam ſic Herodianus, v. e. c. p. 63." reſpiciens ſuae edit. numerum et locum 2, 7, 15. φιλέοργοι λ. Ad Ael. l. l. haec Kuhn. „Herodi. — *orientales* acumine *ingenii* valent *prae caeteris*, ubi fruſtra ſunt, qui ὡς Latine reddere conati ſunt" ſed Per. deinde allata Vs. P. addit „nec puto illum fruſtra in eo eſſe" ut Sch. „ὡς poſtponitur etiam nominibus, ad imminuendam ſignif. δρ. ὡς, acriores *ferme*, Polit. Sed Sylb. coniungit ὡς cum ſq. πρὸς τ. ἐ. *ad* ingenia *quod attinet*." Sed, praeter argumenta beati Erneſtii, addiderim, ὡς illo Periz. ſenſu non copulari cum πρὸς, quo ſitu potius valere dixerim 1) Lat. *tanquam*, ut 2, 8, 13. e. πρεσβεῖαι — ἐς τὴν Ἀντιόχειαν ὡς πρὸς βασιλέα ὁμολογούμενον ἐστέλλοντο, it. 3, 5, 13., ſed 2) i. q. ſolum πρὸς, ut adeo ſane redundet; quod concedunt plerique, cum uſurpatur ὡς πρὸς pro εἰς, iunctum accuſativo perſ. aut loci, cf. 1, 9, 4. e. 1, 11, 8. e., ut nec Bg. exprimit ὡς hic, ubi 3) id una cum πρὸς concedo pro uno Lat. *ad*, ſed pro quoad ſ. quod attinet ad, cf. G. Th. 87, 4. „*ad*, pro eo, quod vulgo dr., *quantum* pertinet *ad*" it. Hor. Turs. p. 37. Nr. 10. Vig. p. 645. e. Dem. ſine Ind. 62, 13. ſq. Verum, quia non libenter ac temere deſcendere ſoleo ad redundantiam illam vocum, potius 4) ὡς ante πρὸς accipio vi limitandi ſ. definiendi magis et pro ὅσον et illo ipſo antea Lat. *quantum*, et ὡς πρὸς verto Lat. *quoad* et formulis Lat., modo laudatis, adeoque ſic, ut cuique Gr. voci ſit ſua notio; ubi et ſumo ellipſin alicuius verbi, vel finiti modi, ut προσήκει, vel infinitivi, quo inclinat L. Boſ. p. 424. cum ſenſ., quia ὡς utrumque modum habet; ut proinde ὡς πρὸς cum ſuo aliquo adiuncto faciat per ſe peculiarem quandam enunciationem, ſeparandam illam, ſi placeat, commatibus, v. c. hic δριμ. δ', ſc. εἰσὶ, ὡς πρ. τ. ἐννοίας, οἱ ὑπὸ λ. Itaque comparo Noſtri 3, 15, 5. Σεβῆρος — ἐνδοξότατα βιώσας, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ τῶν πώποτε βασιλέων, it. 2, 3, 4. ὅσον εὐγενείας χάριν, cf. Sb. ante, pro quo brevius eſt, *quantum* ad *ingenia*, Stp. Th. 4, 802. Bg. ſqq. Vig. p. 552. Nr. 19. ubi diſerte „ὡς πρὸς — ſignificant ὅσον ſ. ὅσα πρὸς, quantum *attinet* ſ. *gratia*" quod eſt illud pr. χάριν, cum N., ubi Xen. Cyr. eſt 1, 5, 7. et addendus alius locus 1, 6, 4. cum alia ſimul comparativa enunciatione, ὡς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὄντας, οὕτω διάκειμαι, quo de loco cf. L. Boſ. Ell. p. 535. i., ubi p. pr. e. noſter redditur, fere ut ſupra

λὴν ἄνθρωποι,) τὸν θυμὸν ὁρῶν furorem cernens insanum ἐνθουσιῶντα τοῦ κελεύοντος, iubentis, et potentiam sci- καὶ τὴν ἐξουσίαν εἰδὼς, οὐκ ens, non est refragatus, ἀντεῖπεν [m], ὡς μὴ παρ' αὐτὰ [n] ne illico daret poenas;

m) Sine ν ἐφελ. tenuere ἀντεῖπε A. Bss. Par. et Pat., cf. 2, 15, 3. m. 3, 4, 18. n) Non aliter edd. omnes, et tacite quoque Mss., v. N.

a Kühn. „ac prae *caeteris* acumine *ingenii* valent *ad* orientem *homines*" quem L. Bos. cf. ad N. T. Act. 17, 14. p. 83. sq., Gron. ad Polb. T. 1. p. 899. e. 924. e., ad Luc. 1, 125. l. 64. cum N., 154. l. 86. 498. l. 89. cum N., 2, 472. l. 4. cum N., 3, 158. l. 79. cum N., Ern. ad Xen. M. S. 2, 7, 2. cum Hdb. p. 100. Tyrt. Kl. p. 81. m. Krb. Decr. R. p. Iud. p. 277. m. et Ath. p. H. p. 394. e. Loesn. Obs. p. 212. e. Wess. ad Diod. S. 1, 720. N. 63. Bach. Ind. Xen. ex Ag. 1, 6. pro *fere*, sed aliter Zeun. ib. in N., Suid. 1, 605. m. v. διότι extr. Zos. 1, 29, 1. e. ὡς πρὸς βασιλείαν ἀναρμόδιον λ. veluti *non* idoneum *regno*, Ios. 2, 146. e. τῆς πρὸς αὐτὸν θεραπείας ὡς πρὸς βέβαιον ἤδη βασιλέα, *pro ea — observantia*, quasi *iam* certus *constitutus* fuisset *rex*, (Liv. Ind. *laeti*, ut *ad* regem *diu* desideratum, *concessere*,) Dem. sine Ind. 113, 17. εἰς Φωκέας, ὡς πρὸς συμμάχους καὶ φίλους, ἐπορεύετο, it. 278, 4. παρελθὼν ὡς ἐπὶ τὴν Κιῤῥαίαν, sed H. Pan. Mor. p. 88. e. οὐχ ὡς ἐκεῖνον πλέομεν, ὥσπερ πρὸς δεσπότην, λ., quod syn. ὥσπερ vincit, non redundare semper nostrum ὡς, copulatum cum πρὸς, quod hic Bg. cum acc. rei vertit, ut alibi, cf. 2, 3, 12. 2, 8, 16. 2, 10, 17., discedens a P. idem in ἐνν., ut Sch. „Syri et orientales ad *res* animo *concipiendas* sunt *acriores*" fere cum Stp. Th. aliunde, (cf. Bud. C. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. Polb. Xen. Cyr.) ubi Bg. Lat. forte valet pro simpl., ut affine Gr. ἐννοεῖν i. q. νοεῖν, unde hic ὀξυμ. λ. per variationem quandam i. q. 2, 9, 3. de Severo νοῆσαι ὀξὺς, acute cernentes, celeriter cogitantes intelligentesque prae caeteris, quid agendum; quam in laudem nihil praeterea habui. Sed in Ms. te merus est lapsus in litteris, confuso ν cum τ et ι cum λ.

τὸν θυμὸν) Variante Nostro per ordinem in ὁρ. cum §. r., liberrimum P. per sqq. deserit Bg. etiam in ἐνθ., nihil ferente G. Th. aut Stp., qui tamen aliunde in v. ἀντ. cum Bg., (ubi Sch. „contradixit, *detrectavit*") it. in κολ. 2, 301. G. m.

παρ' αὐτὰ) Leg. παραυτίκα, Lat. *illico*. Sic pro παρ' αὐτὰ ap. Luc. in Amor. p. 433. restituunt viri docti παραυτίκα. *Leisn.*

Qui et ad m. Ms. Bg. „leg. αὐτίκα, vel potius παραυτίκα" quod solum est ap. G. Th. in Bg. Lat. Sed ap. Luc. T. 2. l. l. contra Codd. fit, qui dividunt, ut hic, ubi etiam Sb. Ind. sic, at cum Lat. „propter *ea*" tenente Stp. Th. 1, 605. G. m. una voce παραυτὰ, tum notione Bg., tum alia cum gen. e Bud. C. 329. 27. sqq. 330, 2., qui casus et est illi syn. παραχρῆμα, cf. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. Ind. p. 174. i., at L. Ern. „παραυτὰ, adv. int. πράγματα s. τὰ γιγνόμενα" pro quibus procedit quoque ellipsis subst. χωρία, ut sit *ad ipsa* illa *loca*, nostrum *auf* der *Stelle*, quod, de loco proprie adhibitum, deinde etiam de tempore, pro statim, valet, ut Lat. Bg., aeque ortum ex adv. *illic*, ac ex *in loco* s. *illo loco*, cf. G. Th., tacente L. Bos. de ellipsi, sed me reperiente praeterea aliam

κολασθείη· προσποιησάμενος δὲ, εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν, προσκυνήσας τὲ [o], ὡς

18. verum simulans optata et iucunda se audire, cum adorasset, ut iam impera-

o) Abest τε in Ms. Ba. *Mart.* v. N.

scripturam, non aeque bonam, πάραυτα ap. Eur. Ino v. 69., ubi Barn. id tuetur, it. Hes. 2, 872. m. πάραυτα, παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα, ubi N. nihil emendat, sed D'Orv. ad Ch. p. 311. i. probat modo παραυτὰ aut παρ' αὐτὰ, quorum prius ex Hesy. producit modo Abr. ad Aesch. 1, 343. m., contra p. 661. m. hinc secundum, dum rursus πάραυτα editur ap. Hes. 1, 623. Nr. 8. it. Nr. 17. et 629. Nr. 9., sed ib. 2, 180. Nr. 21. pro παρ' αὐτὰ, corrigunt πάραυτα et παραυτὰ, quo postr. accentu habetur etiam ap. Suid. 2, 262. m. v. κατὰ πόδα, ut duabus vocibus nobiscum editum affert pro αὐτίκα Ern. Ind. Polb. ex 1, 695. sect. 95. e., ubi opp. sq. μετά τινα χρόνον, it. ex p. 711. l. 13. sine Var. L. et N., ad Eurip. l. l. supra reiiciente id vocabulum Valck. in Diatr. post Hipp. p. 179. B. tribus de caussis, quia παραυτὰ tantum sit ap. recentiores eosque ecclesiasticos, non item ap. scriptores Atticos, qui potius usurpent παραυτίκα, (cum tamen παραυτὰ reperiam quoque ap. Aesch. Ag. v. 747. in ed. Pav. sine V. L. et N.) quia ib. δ' non habeat locum, quod tamen accipiam, ut Lat. *vero*, in apodosi aliqua, cum praecedat ὅστις, εἴ τις, ut defendo praeterea tum scripturam divisam ex analogia illorum ἐπ' ἐκεῖνα et κατ' ἐκεῖνα, tum compositionem ex his, παραυτόθεν, (ap. Suid. 3, 41. m. etiam explicato αὐτίκα,) et παρ' αὐτόθι ap. Hom. Ιλ. ψ', 147., quod, numero tantum diversum sing., cumque ab initio esset παρ' αὐτὸ, deinde auctum est finitione adverbiali ex abundanti, ad usum poëticum, ut παραυτόφι, (quod, ibi in Var. L. e glossa, ap. Hes. παρ' αὐτῷ) it. αὐτόθεν et αὐτόθι, cf. Suid. et Hes., quae quidem postr. dicuntur per ellipsin pr. παρὰ, ut non sunt dissimilia illa εἰς αὐτὸν s. ταυτὸν, (cf. L. Bos. Ell. p. 334. i. et Ael. V. h. 13, 42. p. 920. i. cum Ind. v. αὐτὸς e.) it. εἰς τὸ αὐτὸ et κατὰ τὸ αὐτὸ, suppleturo me in nostro etiam subst. μέρη, et habente id pro adv. non per se, sed quatenus praepositio cum adi., maxime assumto extra subst. aliquo, facit adv., ut scriptura illa unius vocis prodit seriem non modo Mss. unam, sed diversus accentus absentiam olim accentuum in iisdem.

προσποιησάμενος) Libere P. contraxit orationem in unam cum pr. periodum, e quo Bg. severior in ἀσπ., quam 1, 7, 3., sed propterea in εὐκτ. aliter, quam 2, 1, 21., cum iungantur iterum syn. per copiam; ferente Stp. Th. 1, 590. A. cum P. etiam paraphrasin Bud., unde forsan et alia lectio προσκ. καὶ εὐκτ., καὶ ἀσπ., sed G. Th. rumores *grati* et *optati*, ad quam analog. hic scriptum fuerit a Nostro, qui ad sq. v. προσκ. opprimit acc. pron. pers. αὐτὸν, unde pendet subiectus acc. βασ. in membro cum particula ὡς imperfecto, (cum deficiat particip. ὄντα, cf. 1, 3, 5. i.) qualis acc. expressus erat. ap. Ios. supra ad §. pr. ὡς πρ., ubi P. (liber ille in ἤδη ad sq. membrum coniecto, nisi comma, etiam in ed. Antw. repertum post *imperat.*, ponatur post *iam*,) agnoscit cum Mss. particulam ὡς, elapsam operarum incuria in Ald. Tum τὲ, adiectum quidem in edd. post γραμμ. mendose, at omissum in Ms. uno post participium, cf. 2, 9, 18. e., cum servetur a Mss. rel., hic quidem sine idonea caussa,

ἤδη [p] βασιλέα, γραμματεῖον [q] ᾔτησε, τοῦ φόνου φέρον τὰς ἐντολάς. ἔθος [r] γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι [f] τοῦτο διὰ γραμμάτων [t], ἵνα μὴ, γιγνόμενον [u], ἢ ἀκα-

torem, libellum petiit, de caede continentem mandata, 19. (mos enim is tyrannis, cum aliquem mittunt ad occidendum indemnatum, iniungere id per litteras, ne quod geritur, conſignatione

p) Solum ἤδη ſine ὡς fuit in A. Bss. par. Ox. et Pat., v. N. q) γραμματεῖόν τι Ox. 1. cum Par. 2., ſed γραμματεῖόν τι Ox. 2., v. N. r) In Ms. Ba. non ſunt ( ) ab ἔθος — ἀκατασήμαντον. *Mart.* nec niſi in Stp. rel. ſ) ἐντελλ. Par. utr. mendoſe. t) Colon hic in Stp. al., ſed noſtrum comma in A. rel. u) Mss. Ba. et Vi. γινόμενον λ., cf. 3, 2, 4. m. 3, 4, 10. e.

quanquam et innoxie, cum in προοιμ. ſumi queat apodoſis quaedam periodi, per participium inchoatae; nihil per libertatem edicente P., ſed faciente Bg., ut 3, 8, 4., dum, remoto τὸ, participium reſolvit, ut in ſq. membro τοῦ φ. λ., ſecundum caſum per praep., de more Lat. in ſubſt. *mand.* (cf. G. Th., ubi Gr. Indd. nihil praebuerunt, cf. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 250, 13.) verum ad φερ. (ubi Sch. „ferens *epiſtolam*") ſenſum dat, non habente Th. Stp., ſed Gs. modo 635, 57. „*ferre* mandata *alicuius*, i. perferre" de perſ. quidem, ad quam aliquam analog. hic de re, ubi Erneſt. in m. Par. 2. „formula *fatalis* Amm. Marcellin. Tacit. *codicillos* vocat" quorum Ind. Amm. modo „*formula* miſſa *letali*, i. e. norma iudici a magiſtratu praeſcripta" ubi ſaltem de caede ſermo eſt.

ἔθος) Diximus de talibus libellis et fatalibus codicillis ad 1 A. Tac. 6. annot. 5. Ammiano Marc. dicitur *letalis formula* 14, 2. (ed. Ern. 14, 1. p. 2. m.) *Boecl.* v. Intp. ad Tac. A. 1, 6. et XI, 37. p. m. 221. *Leisn.*

Quo in Tac. loco poſtr. nihil in ed. Ern., ſed ad Suet. Ner. ed. Burm. 1, 523. lectis *codicillis*; mutante Bg. e P. formam Gr. ex adi. in ſubſt. caſum tertium, pendentem ex oppreſſo v. ἐστὶ, (quod in Vs. exprimit Stp. Th. v. ἐντελλ.) ſine neceſſitate, cum et ſeverum *tyrannicus* Lat. bonum ſit, (cf. G. Th.) quod ap. Stp. aliunde, cf. Ind. Luc. et Dem. cui add. Noſtri ipſum 212, pen. οὐκ ἐχρήσατο τῷ αὐτοῦ ἤθει τῷ τυραννικῷ, it. Ael. V. h. ubi et 8, 3. ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ducente Bg. itidem fere e P. rationem aliam in ſq. ἐπ. φ. ἀκρ., dum adi. et ſubſt. commutat cum particip., cf. 1, 14, 13. e. it. v. ἐκπ. cum pr. ἐπὶ Dem. ſine Ind. 47, 12., libere addente P. adv. ad ſq. ἐντ. λ., ut Stp. Th., tantum reliqua ſervante Bg., ſed Sch. e Sb. Ind. fere „*epiſtola* mandare *aliquid.*"

ἵνα μὴ, γιγν.) Ne, ſi caedes perpetretur, minime ſit obſignata, i. e. ne nullae litterae obſignatae eam imperatam fuiſſe teſtentur. Fit autem γραμμάτων, nec non γραμματείου mentio etiam paulo poſt, utpote ab ipſo Saturnino prolati, (3, 12, 5. et 10.) *Steph.* Forte ἵνα μή τι γιγν. *Reisk.* Adde τὸ. *Stroth.*

Cui coniecturae Stroth. proxima eſt Bg. Vs., quae ſane poſcit articulum, elapſum per ſe, ſed multo magis pron. Rsk., intra vicinitatem ſimilem. Sed nihil opus eſt emendatione, ſi γιγν., ad pr. τοῦτο rela-

ταςήμαντον [x]. ὁ δὲ Πλαυτιανὸς, τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, καὶ ἐκπέμπει ἐπὶ τὸν φόνον [y], ἐντειλάμενος, ἐπὴν [z] ἀμφοτέρους διαχρήσηται [a], πρὶν διαβόητον γενέσθαι τὸ πραχθὲν, πέμψαι τοὺς καλέσοντας αὐτὸν [b], ἵνα ὀφθῇ πρῶτον ἐν τοῖς

20. destituatur.) Plautianus autem caecutiens cupiditate, dat ei libellum, et mittit ad caedem, mandans, ut, ubi utrumque interfecisset, priusquam divulgaretur factum, mitteret, qui vocarent ipsum: ut conspiceretur prius in palatio, quam

x) Punctum hoc in Ms. Ba., cum nihil fuisset in Stp. rel. post clausam parenthesin. y) Colon in Ms. Ba. z) ἐπὰν Bc. 2. errore operarum per se innoxio. a) διαχρήσεται Bss. omnes mendose. b) Hoc comma etiam in Ms. Ba. et ed. A. al., pro colo Stp. rel.

tum, resolvatur potius per conditionalem, *si fiat id*, (ut fere Sch. „*quum* perpetratur *caedes*“ referens τοῦτο per sensum ad pr. φον.) quo sensu Noster adhibet cum aliis participia, cf. 1, 1, 1. m. ὅπως μὴ, σιωπήσαντες, λάθωσιν λ., ubi et syn. ὅπ. μ., quae neg. cum alio negante ἀκ. resolvetur per aiens, *ut*, si *fiat* id, *sit signatum* s. *obsignatum*, s. non sine obsignatione, obsignatis litteris, i. certum, probatum, tutum; P. deserente etiam Sch. „ἀκ. quod nullis sigillis s. literis signatis probari potest“ sed Stp. Th. reddente longius e Bud., sine alio auctore, quem nec Indd. prodiderunt, tenenre id vocabulum etiam L. Ern., ad analog. saltem factum, sed eius longiorem periphrasin Dem. 837, 12. 904, 4. sqq., quo pertinent et haec Leisn. in m. Ms. Bg. „ut posset docere, sibi caedem esse imperatam.“

τυφλώττων) P. libere additum adi. respuit Bg., post P. addente Stp. Th. „excaecatus et nihil cernens prae cupiditate“ fere e Bud. C. 1215, 9., reperto mihi vocabulo, praeter Poll. 1, 113. (ubi hoc particip. redditur *caecus*,) modo in Ind. Luc., ut duxerit Noster e Lat., ap. G. Th. 677, 84. caecus — *cupiditate*, et *caecari* — *cupiditate*, i. e. non intelligens, quid faceret, nec fraudem et periculum cogitans. In sqq. quoque liberrimus P. servatur a Bg. partim in ἀμφ. et διαχρ., (quo variatur cum §. 15.) et ad διαβ. γεν. τ. πρ., quorum reperi adi. διαβ., cf. Poll. 5, 158. Hes. Ammon. p. 42. cum Anim. V. p. 65. Thom. M. p. 209., ad Luc. 1, 463. N. 35. cum Ind., Abr. Dl. Th. p. 578. Bg. ad Alc. ep. p. 204. e., sed phrasin δ. γεν. modo ap. Zos. 4, 52, 1. ταύτης διαβοήτου τῆς πράξεως ἐν ἅπασι γενομένης, *huius* facinoris *fama* ubique *didita*, (cf. ib. 1, 17, 3. 2, 14, 3. 4, 14, 3.) sed syn. ap. Dem. περιβόητος ἡ πρᾶξις ἐγένετο, ad quam analog. Nostri haec fortassis facta, variantia in sq. τὸ πρ. cum superiori τὸ πεπραγμένον 2, 6, 3., cf. Phil. in Fl. p. 756. e.

πέμψαι λ.) Praeter libera rel., respexit P. in pron. αὐτ. usum Lat., hic contra libros, desertus et a Sch. in „καλ. vocaturos *ipsum*, ut veniret“ ad notionem definiendam, pro breviori *advocare*; variante Nostro in sq. membro cum 2, 11, 5. πρότερον ὤφθη τοῖς ἐκεῖσε παρὰ βασιλεὺς, ἢ ἀφιξόμενος ἠκούσθη, quo sensu hic πρῶτον manifestum, ob sq. ἢ, cf. Stp.

βασιλείοις, ἢ ἀκουσθῇ τὴν βασιλείαν παραλαβών.

Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης [c], εἰσῆλθε μὲν διὰ πάσης τῆς βασιλικῆς οἰκίας κατὰ τὸ ἔθος ἀκωλύτως. εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὄν, δύο διαχειρίζεσθαι [d] βασιλέας,

intelligeretur imperium ſuſcepiſſe.

Sub hac pactione profectus tribunus, ivit quidem per totam imperatoriam aulam de more citra impedi-
2. mentum. Sed intelligens, ſe non poſſe duos in-

c) Ms. Ba. χιλίαρχος λ. ut 2, 9, 10. d) Mss. Ba. et Vi. διαχειρίσασθαι, ſed διαχειρίσεσθαι A. Bss. 1., et hinc depravatum διαχειρήσεσθαι Bss. 2. al., v. N.

Th. 3, 566. e. Abr. Dl. Th. p. 513. e., ad alius lectionis loca N. T. (cf. D'Orv. Ch. p. 457. m.) afferente Schw. Lex. p. 1189. e. hunc locum „ut *prius* in *regia* videretur, *quam* regnum *ipſe* ſuſcepiſſe *diceretur*" ſed Bg., deſerto P., non ſervante participium cum v. ἀκ., ita, ut priore loco cum fut., quia hic in aor. v. παρ. Lat. Bg. *ſuſcipiens* notionem modo praeſentis temporis prae ſe ferebat; quanquam et Lat. paſſ. *intelligi* de perſ. cum nominativo participii in praeteritis adhibetur, cf. G. Th. v. extr.

ἐπὶ ταυτ. δὴ) Hoc δὴ, pro *igitur*, iterum omittit Bg. e P., ſervans inde in ſqq. quaedam modo, ubi variatur in v. ἀνελθ. privo pro phraſi 3, 11, 14., ob ſq. hic τῆς βασ. οἰκ., et in his non modo pro proximo cap. pr. ult. τοῖς βασιλείοις, ſed etiam pro 1, 16, 8. ἐκ τῆς βασιλείου, ὡς ἔθος, οἰκίας, pro quo ipſo hic κατὰ τὸ ἔθ., ut in N. T. Luc. 22, 39., abſolute quidem, at cum gen. aliquo ib. 1, 9. 2, 42. et ap. Polb. 3, 94. i. κατὰ τὰ Ῥωμαίων ἔθη, it. 1, 57. m. κ. τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη, et cum epitheto ap. Ael. V. h. 7, 19. e. κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος, *patrio* ipſis *more*; reddente Bg. e P. per ſyn. Lat. praep., etſi ad ſpeciem eſt alia formula ἐξ ἔθους infra 4, 12, 12. e. ſed Sch. in „ἐπὶ σ. hiſce *pactis*" cum Ind. Sb., qui forte δὴ ſic per Lat. *ce* exprimit, de notione definiendi ſ. reſtringendi, pro περ et μὲν, cf. 1, 1, 5., tenente Stp. Th. 3, 1517. G. e. ſq. formulam ἐπὶ συνθ. ſine Vs., cf. Ind. Bud. C. Luc. Ael. V. h. Xen. Cyr. Dem., cui add. 160, 23. 235, 6. 14. ἐπὶ ταῖς ὡμολογημέναις συνθήκαις, it. 239, 8. (165, 7. ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ὁμολογίαις) et Hſt. ad Ar. Plut. p. 441. b. e.

ἀδύνατον ὂν) Ad Luc. 3. 146. b. i., poſt „non inſolitus eſt Atticiſmus, ſive πλεονάζειν putes ὂν, ſive participium pro (finito tempore) ἐστὶ poſitum accipias" ſubiicitur ſine Vs. hic locus, ubi tamen ὂν poſt v. εἰδ. ſolenne pro inf.; diſcedente quidem Bg. a P., ſed aſſumto pron., prope neceſſario; niſi malis ſyn. *licere*, licitum eſſe, *fas eſſe*, quae ad ſyn. οἰόντε εἶναι etiam commoda, ſed, per ſe habentia alium quoque ſenſum, facile e Gr. ac contextu intelliguntur a lectore. In ſq. Sb. Ind. „διαχειρ. et διαχειρίσασθαι, *interfic.*" innuens ſyn. et eſſe διαχειρ. i. q. illud cap. pr. extr., variarique, ſed Sch. „paſſ. ut P., vel med. *interficere*, ut Act. 5, 30. et 26, 21." quorum primum locum etiam comparat Stp. Th. 4, 450. D. e. poſt noſtrum ſine Vs., at cum lect. alia illa Mss. per aor., e Bud. C. 1057, 22., ut opinor, ſed ut aor., per ſe procedens pro praeſ., ductus

καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἴκοις διατρίβοντας, ἐπιστὰς τῷ δωματίῳ τοῦ Σεβήρου, καλέσας ᵉ τοὺς τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας, ἠξίωσεν, εἰσαχθῆναι εἰς ᶠ αὐτὸν, ὡς δὴ ὑπὲρ σωτη-

terficere imperatores, eosque in diversis domibus commorantes; consistens ad cubiculum Severi, vocatis imperatoriis cubiculariis, postulat introduci ad eum, tan-

e) Ms. Vi. καλέσας τε τοὺς λ. v. N. f) Mss. Ba. et Vi. πρὸς αὐτ. v. N.

sit forte ex 3, 11, 15. κατεργ. et 20. διαχρησ. it. e comparatione loci N. T. posterioris, tum fut. Ald. corruptum sit ex isto aor. aut e praes., quod cum uno Ms. etiam Stp. refert, quanquam hic interdum aor. correxit in aliud tempus, cf. 1, 6, 21. e. 1, 8, 11. e. 1, 12, 9. m. 1, 15, 12. m. 2, 2, 9. 2, 6, 15. 2, 7, 9. m., sed in v. διαχειρ. L. N. T. Kypk. 2, 33. e. Thom. M. p. 223. N. 5. e., ubi sine Vs. hinc servatur inf. praes., lib. de V. med. et Ind. Polb.

καὶ ταῦτα) Formulam neutrius mutat P. in liberrimam, (unde Sch. in pron. αὐτ. extr. „usurpatur etiam ταῦτα pro coniunctione *quidem*, adhaec, *praeterea*“) sed Bg. in vicinam generis masc., dum Lat. habent, praeter severum *et ea*, etiam propius *idque*, cf. Stp. Th. 2, 1556. D. i. sine auctore, ad Vig. p. 173. b. m., sed sine Ind. Dem. 114, 3. 117, ult. 146, 19. 161, 6. 165, 2. 209, 27. 239, 6. 258, 1. 295, 14., afferente tamen Rs. Ind. p. 549. m. exemplum alius etiam casus καὶ ταύτης. Mox οἴκοις iterum Bg. severe, pro P. ad sensum, de certis modo partibus unius palatii, §. 1. πάσης τῆς βασ. οἰκίας, unde statim sq. ad variandum τῷ δωματ. et τοῦ θαλ., cf. 3, 11, 12. 1, 17, 7. e.

ἐπιστὰς) Leisn. in m. Ox. et Ms. Bg. „imminens *cubiculo*“ Sch. „*quum adisset cubiculum*“ partim e P., sed Bg. ut 2, 1, 13. Tum τε additum iterum a Ms. in participiis cumulatis, dum Mss. rel. tacent, et e P. libero nihil patet, elapsum per se ob vicinitatem, facile contemnetur per Bg. rationem, qui in adiunctis τοὺς λ., pro libero P., non ita severe, ut 1, 17, 12., cf. Stp. Th. 1, 1497. G. i. „τοῦ β. θ. φ. regii *thalami* s. cubiculi *custodes*“ sine altero τοὺς artic. Sed Sch. in „ἠξ. *petiit*“ deserto etiam P.

εἰς αὐτὸν) Forte ὡς αὐτ. Verum tamen nimis crebro occurrit εἰσάγεσθαι s. εἰσέρχεσθαι εἴς τινα, ut paene suspicer, popularem eam fuisse dictionem. *Reisk.*

Variare inter se εἰς et ὡς et confundi in libris, ut εἰς stet cum casu pers., sed ὡς cum casu rei loci ve, etsi accuratior ratio postulet contrarium, satis constat, v. ad Herdt. p. 169. N. 86. ad Thuc. p. 352. N. 63. 571. N. 73. Valck. Eur. Ph. p. 474. Hdb. ad Xen. p. 101. et Fi. Ind. Aesch. v. ὡς extr., quo spectarit et Glossator Mss. (cum Ve. maneat in vulg.) innuens, εἰς hic stare pro πρὸς, quo de cf. D'Orv. Ch. p. 401. m. cum Krb. Decr. R. p. 276. m. at 278. e. de v. εἰσαγ. sensu Bg., deserto P., cum εἰς et casu pers. per analog., it. cum πρὸς cum acc. pers. cf. laud. ad 6, 5, 18., quem usum aliorum etiam compararit Glossator, sed in pass. cum adv. If. P. Mor. p. 30. m., ut cum pr. εἰς Rs. O. V. 6., ubi et med. ut ap. Herdt. et Xen. Pol. Z., tacentibus lib. de V. med.

ρίας αὐτῷ τινα ȣ ἀγγέλλων [h]. οἱ δὲ, δηλώσαντες τῷ Σεβήρῳ, καὶ κελεύσαντος αὐτοῦ, τὸν χιλίαρχον εἰσήγαγον. ὁ δὲ [i], εἰσελθὼν, „Ἥκω σοὶ, ἔφη, ὦ δέσ„ποτα, ὡς μὲν ὁ πέμψας οἴε-

quam de salute ei quaedam
3. nuncians. qui re indicata Severo, iubente ipso tribu-
4. num introduxerunt. Is autem ingressus, *Venio*, inquit, *tibi*, *Domine*, *ut quidem is*,

g) Sic nobiscum A. al., pro αὐτȣ̃ τινὰ Stp. rel. h) Ms. Ba. ἀγγελῶν λ. v. N. i) Huc comma etiam in Ms. Ba. et ed. A., sed mox ante et post ἔφη nullum.

ὡς — ἀγγέλλων) Leisn. supra Gr. Ox. „ἀγγελῶν" quod ipsum fut. Ms. fuerit vel e glossa, ad sensum, cum pro eo praesens saepe habeamus et ipse Ms. toleret, cf. 3, 2, 21., vel e scriptura solita in Mss., cum simplex λ, pro duplici positum, dederit accentum absentem ab initio, quem librarius vellet, manentibus cum Mss. rel. in vulg. etiam Bg. et P. oblique, e quo ille iterum omittit δὴ, pro *scilicet*, post ὡς, cf. 2, 3, 12. e., secus ac 1, 17, 1. et 2, 13, 6., ubi quoque cum participii fut., quo Glossator respexerit simul; flectente P. casum pron. αὐτ. aliorsum, cf. 3, 2, 7. 7, 6, 13. e.

καὶ κελ.) Vel expungenda est καὶ, vel ea in κατὰ versa, legendum κατακελ. α. *Sylb.* Soloecismi vitio non plane carere haec videntur, tamen non placet Sylb. κατακελ. melior utique erit altera eiusdem ratio, quae καὶ delere iubet. Forsan etiam legi posset οἱ δ' ἐδήλωσαν τοῦτο Σεβήρῳ. Sed et vulgatam lectionem defendi posse puto. *Stroth.*

E P. quidem pro Strothi emendatione quanquam potest elici aliquid: tamen eius auctoritatem suspectam hic faciunt plura, quia liberior est in rel. huius §., tum quia Mss. et libri omnes tacent, denique quia vulg. καὶ facit sententiam, pro *etiam* sumtum, sive separes per comma a sq. gen. consq., sive sine commate cum eo gen. copules. Verum Bg. delet non modo καὶ, sed, praeter οἱ δὲ conversum, ut alibi, cf. 2, 6, 15., quoque supplet pron. aliquod, ταῦτα s. τοῦτο, quod deinde commutat cum subst. *re*, pro *ea re*, quae scimus valere pro *id*, cf. 1, 10, 8. m. ad κατορθ. it. 2, 6, 4. ad τούτῳ, tum Noster saepe opprimit pron. Nec tamen plane a Strothi coniectura abhorreo, ut quae convenientior est tum simplicitati Nostri ac veteri, in copulandis per καὶ membris, tum litteris vulg., tum scripturae Mss. per unam seriem, a qua deinde separata venire potuit δε δηλ., ut δηλώσαντες cohaesit porro, nec τες τω discedit multum a τοῦτο s. ταῦτα, quod postr. refert P. et cum v. δηλ. frequentatur a Nostro, cf. §. 6., cui auxilium forrassis adhuc ab aliis Mss. feretur, sequente me interea legem illam ac cautionem, ut in emendando magis in elementis rel. aliquid mutetur, quam tollantur voces, ut hic καὶ, quod vix e sq. κελ repertum, quanquam per se, ut aliter alibi, sic h. l. confundendum cum Sb. κατὰ aut etiam cum ἐπὶ, cf. 3, 2, 13. e. 1, 9, 20. e., quae duo v. κατακελ. et ἐπικελ. hic pro simpl. sumenda sint, quomodo tamen ignorat Stp. Th. et L. Ern. Unde potius alios Codd. expecto.

ὁ δὲ εἰσελθ.) Omisit P. libere ὁ δὲ, non item sq. ὦ, cf. 1, 6, 4. 1, 17, 10., sed liberior in rel. sqq., ubi Bg. explet ad πεμψ. pron. pers. μὲ,

„ται, Φονεὺς καὶ δήμιος [k], ὡς „δ' αὐτὸς εὔχομαί τε καὶ βού- „λομαι, σωτήρ τε καὶ εὐεργέ- „της. Πλαυτιανὸς γὰρ, ἐπι- „βουλεύων τῇ ἀρχῇ, ἐνετείλα- „τό μοι Φόνον σοῦ [l] τε καὶ τοῦ „παιδὸς, καὶ τοῦτο οὐ λόγοις „μόνον [m], ἀλλὰ καὶ γράμμασι.

qui me misit, putat, interfector et carnifex, ut autem ego opto ac volo, conservator et beneficii auctor. Plautianus enim insidians imperio mandavit mihi caedem tuam et filii: idque non verbis modo, sed et literis, ac

k) pro colo Stp. rel. et puncto A. al., comma hoc quoque in Bs. 2. L. al.
l) Ms. Ba. φόνον σὸν τε καὶ τοῦ σοῦ παιδός. verba sunt quidem transposita, ita tamen collocanda, ut notis indicatur. *Mart.* In Excpt. e Ms. Vi. modo erat „σοῦ — σὸν" v. N. m) μόνοις Ms. Vi. v. N.

saepe oppressum, cf. 2, 8, 6. ad. καλ., P. deserente etiam Sch. cum Bg. in φον. et δημ., ubi addebat „sicarius" sed Stp. Th. hinc sine Vs., cf. Hes. Suid. 1, 540. e. cum p. sq. i. v. syn. δημόκοινος (Rs. Or. V. 7. Ant. Plut. Wytth. cum) Moer. Ammon. p. 40. Poll. 8, 71. N. 82. 9, 10. N. 90. Koen. Gr. p. 265. N. 83. Grut. Lamp. T. 3. p. 267. m. c. 4. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 3. p. 296. N. 6. it. An. ad Gr. A. T. 1. ad Chr. p. 110. m. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 82. L. Bos. Ell. Ind., cui add. p. 81. e., Diod. S. Luc. Ael. V. h. Hs. Fa. Aes. Ios. 1, 919. e. 2, 16. s. 34. e. Zos. 2, 53, 8. e. 4, 46, 5., alias et δημόσιος, cf. Suid. Ind. Diod. S. Rs. An. l. l. it. Or. Dem. V. 6. 8. Lyc., ubi non bene dubitat; nihil reperiente me in Nostri copiam subst., sed in sq. verborum ap. G. Th. 604, 80. sq. *optare* et *expetere*, it. *cupere* et *optare*, cf. l. 96., ubi in Bg. *conserv.* nostrum Gr., sed et in simpl. aeque bono *servator*, sed sane cum Gr. n. non optima auctoritas in *benefactor*; unde Bg. e P. periphrasis, cf. Dem. 240, 10. φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο.

φόνον σοῦ τε) In v. ἐντελλ. Stp. Th. 3, 1367. D. hunc locum e P. Vs. tenet, sed cum lectione alia hac „φον. σόν τε καὶ σοῦ παιδὸς" memoriter quidem, sed ut partim conveniat cum illa Mss., qui duo conspirant in substantivi φον. diversa rectione, cum adi. σὸν eiusdem casus, et cum alio gen., qualis alibi, cf. 1, 14, 16. 2, 15, 1. et maxime 7, 7, 6. in eodem subst. φόνος οὐκ ὀλίγος — καὶ μηδὲν ἀδικούντων ἀνθρώπων, sed hic tum ap. Stp., tum in Codd. potuit oriri per lapsum in ν et υ solennem. Verum iidem Mss. dissentiunt secum in altero membro, ubi Ms. Ba. modo addit pron. σοῦ, quod et P. refert, ut habuerit potius in Cod. suo, quam libere addiderit, quia pro elegantia sua cum scriptoribus Lat. talia pron. pers. s. possess. alias omittit. Hoc pron. etsi potuit excidere ob pr. τοῦ simile: tamen et alibi nostri Codd. exquisita obtrudunt pro vulgari ratione, quae hic cum Ms. Ve. tenetur quoque a Bg., pronomen illud reticente, quod Glossator aeque suppleverit ex aliis locis, cf. 2, 1, 18. e., utque magis definiretur subst. τοῦ παιδ. Mox in καὶ τοῦτο variatur pro plur. §. 2., cf. Dem. sine Ind. 575, 26. ut in λογ., oppos. γραμμ., cum ῥήμασι 1, 9, 21., forsan et hoc e Lat., ubi Ms. Vi. lectio syn. in adi. μόνοις pro adv., contraria illi 2, 4, 8., nec in P. comparet, ex ingenio librarii aeque orta, ac e lapsu in ον et οις.

„καὶ μαρτυρεῖ τὸ γραμματεῖον [n]. ἐγὼ δὲ ὑπεσχόμην „μὲν, ὅπως μὴ, ἐμοῦ τὸ ἔργον „παραιτησαμένου, ἄλλῳ ἐγ„χειρισθῇ [o], σοὶ δὲ ταῦτα δη„λώσων ἥκω [p], ὡς ἂν μὴ λά„θοι [q] τὰ τολμώμενα." Τοιαῦτά τινα λέγοντος αὐτοῦ καὶ δακρύοντος, οὐκ εὐθέως ὁ Σεβῆρος ἐπίστευσεν [r]· ἀλλ', ἅτε πολὺ

testimonio est iste libellus. 6. *Equidem promisi, ne, me negotium recusante, alteri delegaretur; tibi vero ut haec indicarem veni, ne lateant, quae ausus est.* 7. Talia dicente illo et lacrymante, non continuo Severus credidit; sed ut qui multum haberet in pectore

n) Ms. Ba. τὸ γραμματεῖον τουτί. v. N. o) Colon cum Ms. Bg. hic quoque in ed. Bc. 1., ut punctum in Stp. rel. p) Colon in Ms. Ba. q) Ms. Ba. λάθῃ λ. cf. 3, 11, 13. r) ἐπίστευεν una Pat. v. N.

καὶ μαρτυρεῖ) Bg. e P. formulam pro privo v. dans, tamen non cum eo opprimit particulam καὶ, solennem in transitu ad probationes, cf. Dem. 243, 7. 253, 9. 261, 7. 272, 1. 273, 3. 282, 6. 394, 21. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λ. it. ad Vig. p. 508. i. cum Hoog. Op. p. 538. e. Sed Ms. additum pron. demonstr. comparet quoque ap. P., at non eodem loco, h. e. post subst., verum ante id, ubi et Bg. retinet inde, et articulum vulg. τὸ uterque Intp. potest sic reddidisse, ut alias, dum illud Ms. ortum est vel e glossa istius τὸ, cf. 1, 13, 6. e. ad τοῖς, vel e comparatione similis loci 2, 1, 23. τουτὶ τὸ γραμμ.

ἐγὼ δὲ) Bg. partim e P. opprimit δὲ, solum μὲν sic reddens, cf. 1, 2, 9. 1, 5, 23., ubi Stp. Th. ὑπεσχ. tenet sine auctore, sed v. ἐγχ. nec cum Lat. Bg., nec pass. cum dat. pers., cf. Diod. S. 1, 177. l. 33., variante Bg. cum §. 4. in Lat. tempore ad v. ἥκω, (ut Nostro hic in ὡς μὴ cum proximo ὅπως μὴ,) sed, deserto P., ad λαθ. τὰ τολμ. reddente, ut alibi, cf. 2, 5, 15.

τοιαῦτα — οὐκ) Fato quodam genioque regni fieri talia, animadvertas; suntque principes plerumque ut odii, ita amoris, tenaciores, quam par est. Notum est Tiberii exemplum, in cuius animo Seiani caritas tam pervicaciter insederat, ut, *quamvis exitiosa suaderet*, tamen *cum fide audiretur* Tac. 4. A. 59, 5. Adde Traiani in Licinium Suram affectum, Dioni descriptum in Traiano. *Boecl.*

Bg. aliter, in τινὰ oppresso, quam 2, 5, 14., fere cum P., qui libere ad δακρ. addit adv. et in v. ἐπισ. imperf. adhibet, liber idem in sqq., unde Bg. retinet Lat. ad φιλτρ. severum, quod tamen G. Th. non habet pro effectu eius, h. e. pro amore, ut explicatur per variationem §. 11. τὴν πρὸς τὸν Πλαυτιανὸν τοῦ Σεβήρου εὔνοιαν, et novit Stp. Th. 4, 160. A. m. e Bud. Lex., unde et hausit aliam hinc lectionem „ταῦτα ἀκούσας ὁ Σεβῆρος, οὐκ εὐθέως ἐπίστευσεν, ἅτε λ." cf. de φ. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. cum N. Xen. Z. M. S. cum Hdb. p. 73., ad Diod. S. 1, 199. pen. cum N. 49., ad Orph. p. 73. Abr. L. Ar. p. 132. e. it. Heliod. Schm. p. 340. f. 11. m. Fi. ad Anacr. od. 34, 5., sed ap. Eur. Phoen. v. 136. παῖς Οἰνέως — Ἄρη

ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευεν [s], ἡγεῖτό τε, τὸν υἱὸν αὐτοῦ [t], ἔχθει τῷ Πλαυτιανοῦ

amatorium Plautiani, tanquam compositum quiddam et fictum illud negotium suspectum habebat: et opinabatur, filium animo infenso

s) Ms. Ba. ὑπώπτευσεν λ. cf. 3, 6, 18. m. t) Mss. Ba. et Vi. αὑτοῦ per lenem cum A. al. v. N.

Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει, *filius* Oenei *Martem* Aetolum *in* pectore *habet*, prorsus de rectione saltem Nostri, qui in στερ. plur. pro sing. cum aliis Atticis prosaicis, at fortassis e poëtis, ubi Sch. fere cum Bg. „*in* pectore *multum* habere *amatorii* alicuius" cui Lat. Pol. (unde Stp. Th. pleno) Sb. Ind. addebat *animo*, cf. Ind. Luc. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. et Hes., bene ordinem mutante Bg., ne in Vs. posset gen. regi inepte, quod cavit in Gr. praemissus artic., ubi cogitari licet quoque genitivum auctoris, e notione propria subst. φ., multum amatorii, dati quasi a Plaut., qui casus obiecti fiat deinde in tropica vi, multum amoris erga Plaut., cf. in rem Dion. 1268, 75. φιλῶ τὸν ἄνδρα, ὥστε καὶ εὔχεσθαι προαποθανεῖν αὐτοῦ, it. p. sq. e.

συσκευήν τινα) De v. σκηνὴ v. Abresch. ad Aristaen. p. 290. *Leisn.* Similiter eandem rem infra ad finem fere capitis (§. 21.) Plautianus συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα appellat. Inter alios quoque Lucianus hac voce sic usus est in Nigro 12. (1, 50. pen.) οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ (Gs. *crebra* illa *scena*) καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος. *Stroth.*

Etiam Stp. Th. 3, 850. A. sq. (e Bud. C. 809, 49. ubi, inter alia, redditur *molitio fraudulenta*, cum libero textu Gr.) comparat copulata illa §. 21., et Markl. ad Max. Tyr. p. 692. dicit esse i. q. §. 21., nostrum locum afferens sine Vs. et alium ex Heliod. 5, 6. ed. Schm. p. 278. e. ubi σκηνὴν καὶ δρᾶμα eodem sensu tropico, ut ap. Anton. 10, 27. p. 307. δράματα καὶ σκηνὰς alio, cf. Gat., copulante hic Nostro syn. e diverso tropo, cuius explicatio quaedam mox est in τινὰ τέχνην λ., sed vocabulum generis cum formae, quorum de συσκ. cf. ad Thom. M. p. 508. N. 4. „dolus malus, insidiae, laeva fraus" cum locis Nostri omnibus sine Vs., Moer. p. 357. Hes. 2, 1318. m. σ., ἐπιβουλή, i. q. Bud. C. 802, 48. „κατασκεύασμα. fraus, commentum, molimentum subdolum, actus commentitius et falsus" sed de σκην. ap. Ios. 2, 210. s. 2. l. 6. συνθεὶς σκηνὴν πανουργοτάτην, *commento* callidissimo *excogitato*, ubi Sch. e Sb. Ind. „scenicum actum" sed Stp. Th. 3, 851. cum P. sub „quoniam fabulosa in scenam produci solent, hinc fit, ut ponatur pro re fabulosa" Bg. de suo supplente ὡς, sed in rel. retinente aliquid e P., etiam syn. ad art. τὸ, non item liberum adi. πᾶν, sed rursus tempus imperf. contra Ms., non vero pron. sq., quod per asperum refert P., itidem contra Mss.; variante Nostro in τὸ πρ. cum §. pr. τὰ ἔργ. sed Leisn. in m. Ox. ad συσκ. — κ. σκ. „ἓν διὰ δυοῖν" quo non est opus.

ἔχθει τῷ Πλ.) Legendum esse τοῦ Πλ. sequentia monent. *Stroth.* quia in sq. membro non reperitur articulus in dat., sed adiungitur cum subst. alius in gen., quae causa potest esse aliqua, ut alia, quod ω et ου alibi

Digitized by Google

καὶ μίσει τῆς ἐκείνου θυγατρός, εὑρηκέναι τινὰ τέχνην κατ' αὐτοῦ καὶ διαβολὴν θανατηφόρον. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν υἱόν [u], ᾐτιᾶτο, ὡς τοιαῦτα κατασκευάζοντα [x] κατὰ ἀνδρὸς εὔνου καὶ οἰκείου. ὁ δὲ [y] Ἀντωνῖνος τὰ

erga Plautianum et odio eius filiae commentum esse quandam technam in illum et calumniam mortiferam.
8. Arcessitum igitur filium incusabat, quod talia strueret in hominem amicum et domesticum.
9. Antoninus autem

u) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. x) Ms. Ba. συσκευάζοντα λ. v. N. y) Ms. Ba. ὁ δ' ἀντων. cf. 3, 10, 11. e.

confunduntur. Nec tamen dimiserim libros et vulg. rationem in diversis artic., quia et alias variatur in eo genere, cf. 3, 2, 13. e. οὐχ οὕτω τῇ πρὸς — ἀπεχθείᾳ, ὡς ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας λ. it. 2, 1, 18. ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν καὶ τῆς λ., P. deserente Bg. cum libertate, (pro Sb. Ind. „odio Plaut.“ cf. 3, 3, 4.) etiam ad sq. εὑρ. λ., ubi Stp. Th. cum P. quoque in τεχν., cf. 1, 10, 10., it. in θαν., in quo cum διαβ. Noster ad analog.

μεταπεμψάμ.) Bg. e P. fere δὲ per δὴ iterum, cf. 2, 15, 5., sed in ᾐτ. magis cum Sch. „incusabat, *increpabat* eum“ quem acc. pron. αὐτὸν e pr. *vl.* suppleo et ipse post susceptum comma, ignorante Stp. Th. ista Lat. duo, cf. Dem. Ind., cui add. 228, 15. 136, pen. 141, 23. 147, 3. 151, 18. 26. Sed ex eodem porro ὡς cum particip. pro ὅτι et finito tempore.

κατασκευάζοντα) Κατασκευάζειν potest h. l. etiam verti *concinnare*. Gloss. κατασκευάζω, *concinno*, et κατασκευαστής, ὁ κακοπράγμων, *concinnator*. Hoc sensu *concinnare* est ap. Apulei. saepe, v. Pric. ad Mil. VII. p. 378. *Leisn.*

Ad malum hunc sensum indicandum pertinet etiam Ms. aliud compos. e glossa per comparationem aliorum Nostri locorum, reddente Sb. Ind. cum et P. et Bg. cf. Stp. Th. 3, 843. C. m. Bud. C. 300, 22. Dion. H. S. T. 1. 270, 28. Rs. Or. V. 10. p. 60. i. et Ind. Dem., cui add. cum praep. eadem Nostri 547, 27. 552, 9., deinde aliter 593, 14. 664, 11. 893, 9. it. 100, 17. 136, 21. 137, 8. 168, 13. it. 35, 16. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατ. it. 36, 21. 106, 3. 175, 4. 10. it. cum inf. 341, ult. Ad sqq. adi. retinet Bg. e P. Lat. utraque, etsi posttemum in marg. notarat Stp., qui tamen in Th. 2, 1231. A. m. sub eodem Lat. sine Vs. locum nostrum profert cum alia lect. κατασκευάσαντα, et e Nostro idem hunc gen. alterius εὐν. Ap. G. Th. quidem Bg. *domest.* cum Gr. n., sed non diserte pro affinis s. propinquus, nec ap. Schell. Lex., ut tamen e notatione possit esse is, qui eiusdem domus, i. familiae, et praeterea quoque ponatur in Iust. Ind. „domest. *iudex*, pro cognato et ex eadem familia“ cf. Ind. Liv. et copulata ap. Luc. 1, 574. l. 84. οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα καὶ εὔνουν, familiarem *vestrum* et *benevolum*, quo ult. Lat. qui hic quoque malint uti ad εὐν., alterum οἰκ. reddent pro syn. per Bg. pr. amicum, quo forte Stp. in Th. respexit.

μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. ἐγκειμένου [z] δὲ τοῦ χιλιάρχου, καὶ τὸ γραμματεῖον δεικνύντος [a], παρεθάρσυνέ τε αὐτὸν καὶ προύτρεπεν [b] εἰς τοὺς ἐλέγχους ὁ [c] Ἀντωνῖνος. ὁ δὲ χιλιάρχης [d], ὁρῶν, ἐς ὅσον [e] ἡ-

primo quidem id abiurabat,
nec ſcire ſe dicens, quae nar-
10. rarentur; Inſtante autem
tribuno et libellum oſtenden-
te, bono animo eſſe iubebat
ipſum et adhortabatur ad coar-
11. guendum Antoninus. Tri-
bunus autem cernens, in

z) Ms. Ba. ἐκκειμ. mendoſe. a) Ms. Ba. δεικνύοντος A. ſed δεικνῦντος Bε. a. al., v. N. b) A. al. προῦτρ. cf. 3, 8, 8. 2, 1, 20. c) Ms. Ba. ἐλέγχους ἀν-των. ſine artic., cf. 3, 11, 7. et contra hoc cap. §. 7. 16. d) Mss. Ba. et Vi. χιλίαρχος e gloſſa per comparationem, cf. §. 1. e) Ms. Ba. ὅσον κινδύνου ἦν. ſed Ms. Vi. ὅσον κίνδυνον ἦκ. v. N.

ἀπώμνυτο) Leisn. in Ms. Bg. colore ſtrinxerat rubro pron. adiectum non e P., ſed ad ſenſum, et quia ſq. particip. φ. id requirit, a P. alior-ſum flexum, reſpiciente huc Stp. Th. 2, 1296. B. e. ſine Vs.

ἐγκειμένου) Liber P. in δὲ et rel., ſed Bg. in ἐγκ. cum Sch., ut in Ms. modo gloſſa ex aliis Noſtri locis, ubi alterum thema δεικνύω uſurpat, nihil tenente Stp. Th. ſuper accentu lectionis vulg., qui variat quoque ap. Luc., ubi Ind. fert circumflexum, ſed textus noſtrum 2, 354. l. 69. cf. ſupra 1, 10, 7. ad ἐγγυ. In ſq. παρεθ. Sch. partim cum P. „*animum audacem* ei *addebat*" fere ut Stp. Th. hinc ſine Vs., cf. Thuc. Ind., in cuius loco ſecundo redditur cum Bg., Diod. S. 1, 621. N. 16. Zoſ. 1, 28, 2. 2, 26, 2. 5, 32, 4.

προύτρεπεν) Προτρέπειν τινὰ εἰς τοὺς ἐλέγχους eſt impellere aliquem, ut argumenta circumſpiciat rei alicui demonſtrandae crimini ve convincendo. ἔλεγχος alias eſt indicium alicuius rei quodcunque, ſive certum, ſive incertum, e. g. Antiph. or. 1. p. 17. (Rs. Or. V. 7. p. 608. l. 2.) ἔλεγχον ποιήσασθαι τῶν πεπραγμένων, rerum geſtarum indicium facere, p. 19. (ib. p. 610. l. 11.) ἔλεγχον λαβεῖν τοῦ πράγματος, indicium rei accipere, et paulo poſt (l. 12.) ἔλεγχον δοῦναι, indicium facere. Sic ἐλεγχθῆναι eſt convinci 4, 23, 3. it. hoc ipſo cap. §. ſq. et ap. Ael. V. h. 12, 51. (e. p. 813.) *Leisn.*

Cf. ad 1, 1, 2. it. Ind. Dem. ex 303, 14., cui add. 230, 5. 871, ult. 874, 10. 875, 1. 904, 7. reddente Sch. „ἐλ. argumenta, quibus quis criminis alicuius coarguitur" ſed aeque recte Stp. Th. aliunde *demonſtratio* et *probatio*, at 3, 1632. B. e. „προύτρ. ἐς λ. *animum addebat* et *exhortabatur* ad *redarguendum*" cum dupl. alia lectione, in v. addito leni et per ſyn. praep., tum in Vs. de ratione Bg. ſolenni e P., cf. Moer. p. 302. cum Bud. C. Suid. 3, 211. m. lib. de V. med. Fi. et Dem. ſine Ind. 153, 26. 267, 18., ſcribente Noſtro ad analog.

ἐς ὅσον) In Mss. alia lectione conſenſus eſt primum, quoad e gloſſa locatur ſubſtantivum vicinius ad adi., ſed deinde diſſenſus in caſu alio, ubi incidit vel lapſus in ν et υ ſolennis, cf. §. 5. ad σοῦ, vel ingenium librarii, mutantis iterum caſum diverſum in eundem, cf. 1, 13, 12. e. 1, 12, 9. m., quem etſi refert ipſe P., tamen libere potuit agere, ut Bg., qui debuerunt ſevere reddere *in* quantum *periculi*, cum et Lat. habeant, cf. G. Th. v. *quantum*, ſed in Gr. formulam M. O. Nov. T. 3. p. 22.

κει κινδύνου, δεδιώς τε τὴν πρὸς τὸν Πλαυτιανὸν τοῦ Σεβήρου εὔνοιαν, ἐπιστάμενος [f], ὡς, εἰ λάθοι [g] ἡ ἐπιβουλὴ, καὶ μὴ ἐλεγχθείη [h], ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτηται, „Καὶ τίνα [i], ἔφη, ὦ δέσποτα [k],

quam magnum venisset discrimen, veritusque adversus Plautianum Severi benevolentiam, gnarus, si latuissent insidiae, neque coarguerentur, pestem sibi non vulgarem impendere, 12. *Et quodnam*, inquit,

f) Mss. Ba. et Vi. ἐπιστάμενός τε ὡς λ. v. N. g) Ms. Ba. λάθοιεν ἡ λ. v. N. h) Ms. Ba. ἐλεχθεὶη mendose, cf. 1, 1, 2. e. i) In Ms. Ba. καὶ τίνα ἔφη ὦ λ. sine commatibus, ut in ed. A. al. k) δέσποται ed. Lu. Par. 2. Ox. et Ed. v. N.

sq., (ubi eadem suppleo subst., quae ad εἰς τοσοῦτον λ.) ut in alteram Bg. Dem. 667, 7. Θεάσασθε, εἰς ὅσην ἂν αἰσχύνην ἡ πόλις ἡμῶν ἐληλύθει, (205, 15. εἰς τοὺς ἐσχάτους ἐλθόντες κινδύνους,) et Xen. Cyr. 1, 4, 8. ἔλεγον, εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι, it. de re Rs. Or. V. 7. Ant. v. κινδ. „τὰ εἰς κινδύνους ἥκοντα λ." scribente Nostro ad analog. in pron. cum gen., cf. Thuc. 199, 11. παρὰ τοσοῦτον — ἦλθε κινδύνου, it. 448, 63. cum Abr. Dl. p. 606. i. „pro κίνδυνον."

ἐπιστάμενος) Mss. intrusum τε iterum in participiis pluribus reperias quoque ap. P. „*neque* non *intelligens*" sed ut sine copula, a Bg. quoque omissa, in periodo per participia hoc membrum praemissum credas in apodosi, quae hic constat uno illo v. ἔφη, cf. 2, 5, 8. c., variante Nostro cum εἰδὼς 3, 11, 17. c.

εἰ λάθοι ἡ ἐπ.) In Ms. lectione vitiosus est pluralis λάθοιεν, forsan ortus a λάθοι ἂν ex §. 6. e. per glossam e comparatione et lapsum in α et ε solennem, et per seriem omnium unam, cf. 2, 10, 3., servante Bg. e P. diversa tempora per enallagen quandam, sed ex analog. scribente Nostro in sq. ἐλ. cum ἐπιβ. et ὀλ. cum adiuncto adi. et v., cf. 2, 3, 16. οὐ τὸν τυχ. ἐπηρτ. ἀγῶνα alio ordine, ad variandum, ut Alc. ep. 3, 59. p. 422. m. νεανίσκος — οὐχ ὁ τυχ., cf. ad Luc. 2, 771. N. 21., respiciente huc Stp. Th. in ὀλ. sine Vs., at cum alia lect. αὐτ., quem asperum, non variantibus libris Gr., refert Bg. e P., quem Sch. deserit in „*ἐπ. exitium* impendet *ipsi*" cf. Dem. 666, 14.

ὦ δέσποτα) Pol. legit pluraliter ὦ δέσποται, quia scilicet pluralia verba sequuntur, non singularia, ut §. 4. *Sylb.*

Cum retineant sing., praeter Bg., etiam cum Mss. editiones primae: reliquarum plur. est e correctione, dum quis immemor fuit eorum locorum, ubi, praesentibus pluribus, ad unum tamen oratio habetur, qui appellatur, etsi reliqua verborum rectio ad alios simul pertinet, cf. Virg. A. 9, 258. 525. *vos*—, *Nise*, — *obtestor*, et *vos*, o Calliope, — *adspirate* rel., cum N. Heyn., ubi appellatur enallage numeri et syllepsis. Tum Sch. „καὶ ponitur interdum ab initio sententiae, ubi nihil copulat" ad speciem quidem, cum tacite referatur tamen ad alterum quid, ut vel sic continuet, sed cum aliquo affectu animique motu, ut δὲ ab initio orationum, cf. 1, 6, 4. Loesn. Obs. p. 81., ubi dr. „iis interrogationibus praeponi, quae cum aliqua admiratione fiant" Hoog.

„ἔλεγχον μείζονα βούλεσθε, ἢ
„ποίαν ἀπόδειξιν φανερωτέ-
„ραν [l]; ἐπιτρέψατε [m] γὰρ δή
„μοι, ἔφη [n], προελθόντι [o] τῶν
„βασιλείων, διά τινος [p] τῶν ἐ-
„μοὶ πιστῶν δηλῶσαι, ὅτι δὴ τὸ
„ἔργον κατείργασται. ὁ δὲ ἀφι-

Domine, argumentum maius vultis aut indicium apertius? Permittite enim mihi, ut egressus palatio per aliquem mihi fidum hominem significem Plautiano, iam rem confectam esse. At ille veniet cre-

l). In Ms. Ba. modo colon, cf. 2, 19, 20. m) In praeced. edit. est *ἐπίτρεψε*, quod vel in hoc editum *ἐπιτρέψατε*, assentiente vet. cod. vel in *ἐπιτρέψον* mutandum fuit. *Steph.* *ἐπιτρέψατε* habet etiam Ms. Ba. *Mart.* tacite quoque Mss. rel., it. Sb. In. Lu. Bc., sed *ἐπιτρέψατε* Ox. mendose, at *ἐπίτρεψε* A. Bss. Par. et Pat., v. N. n) *ἔφη* iterum non est inclusum in Ms. Ba. *Mart.* quia erat (ἔφη) in Stp. al. o) *προσελθ.* Ms. Ba., sed *τὸ σ.* videtur a prima manu notatum esse, ut falsum. *Mart.* Est tamen *προσελθ.* etiam in Ms. Vi., v. N. p) Hic accentus etiam in Ms. Ba. et ed. A. al., pro *διὰ τινὸς* Stp. al. cf. 3, 10, 11, m.

Op. p. 539. N. 2. Vig. p. 505. Nr. 4. cum N. it. 508. i. Ind. Xen. Z. Bach. M. S. et Cyr., at Ael. V. h. „abundat eleganter in principio interrogationis" sine Ind. Dem. 246, 10. ubi male editur *τὶς ποίας λ.* pro *καὶ π.*, ubi et 447, 15. *ταῦτ' ἐλέγχων ἔτι δεῖται μειζόνων*; (877, 13. *μεῖζον — τεκμήριον*) 953, 2. *σαφέστατον ἔλεγχον*, it. 979, 24. *ἔλεγχος ἀκριβέστατος*, scribente Nostro in *βουλ.* cum acc. rei et interrog. forsan ad analog. Lat.

ἔλεγχον μειζ.) Herodianus ipse explicare videtur per sq. *ἀποδ. φαν.* *Leisn.* Noster, opinor, hic in oratione turbati et anxii animi adhibet copiam syn., ubi Bg. e P. (cuius pron. alterum ad *ποι.*, syn. pr. *τίνα*, debuit servare, olim a nobis restituendum) melius, quam Sch. „*άπ.* *argumentum* apertius" vel sic tamen innuens syn., ut Stp. Th. sine exemplo reddit *probatio*, eodem Lat., quo supra in *ἐλ.*, cf. 1, 15, 5. e. Bud. C. Ind., cui add. 959, 36. Eur. Phoen. Ael. V. h. Luc. Aes. Fa. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. et Dem., cui add. 328, 23. 240, 3.

ἐπιτρέψατε) Ut de hac lect. non amplius dubitandum, quia a Mss. nostris quoque praebetur: ita altera in sing. orta videtur e sing. *δέσποτα*, opprimente P. utrumque *γὰρ* et *δή*, sed Bg. modo postr., cf. 1, 14, 19., quod h. l. Lat. *tandem*. Repetitur autem *ἔφη* in alia hic enunciatione ex usu sermonis quotidiani, cf. Xen. M. S. 2, 3, 16. et Cyr. 3, 1, 9. In sq. *προελθ.* lectionem Mss., pravam e confusione solenni illarum praep., confutat, praeter Ms. Ve. cum P. et Bg., quoque contextus et rectio cum gen., quo variatur cum §. 1. per privum subst. Tum in sqq. Bg. e P., praeter casus diversos remotos, iu suppleto cum subst. *ἀνθρώπου*, it. ad v. *δηλ.* nomine proprio, quod propterea notarat Leisn. in Ms. Bg. rubro colore, cogitandum facile per contextum, quia imperatores utrique principem personam, qua de agebatur, iam ipsi intelligebant, cui res significanda; pro quo nomine nec locum obtinuit commode pron. *αὐτῷ*, quia longius remotum fuit ipsum viri nomen §. 5., apud Severum usurpatum, etsi §. 7. et 11. Herodianus posuerat, ut in sua narratione. In extr. Sch., deserto P. etiam, „*κατ.* *factum* est *opus* caedis imperatae"

„ξεται πιστεύσας, καὶ οἰόμενος, „ἔρημα τὰ βασίλεια καταλή„ψεσθαι. ὅταν[q] δὲ ἀφίκηται, „ὑμέτερον[r] ἤδη ἔργον, εὑρεῖν τὴν „ἀλήθειαν. ἡσυχίαν δὲ[s] εἶναι „πολλὴν ἀνὰ τὰ βασίλεια κε„λεύσατε[t], ὅπως[u] τὸ πραττό-

dens, ac putans, vacuum se palatium occupaturum. 13. Atque ibi iam vestrum negotium erit comperire veritatem. Sed silentium magnum in palatio esse iubete, ne res, quae agi-

q) Ms. Vi. ὅτε λ. v. N. r) Ms. Ba. ὑμέτερον ἔργ. abest ἤδη. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Vi. modo affertur quoque ὑμέτερον, quod erat in edd. A. Ba. 1. Ox. Ed. et Sb., sed ἡμετ. in Stp. etc. et tacite in Ms. Ve., v. N. s) Ms. Ba. δ' εἶν. cf. §. 9. t) Colon in Stp. al., punctum in Bc., pro commate A. rel. u) Ms. Ba. ὅπως μὴ τὸ πρ. προγν., ut in Excpt. Ms. Vi. „ὅπως — ὅπως μὴ et in sq. vs. μὴ deest“ v. N.

non assecutus lusum Nostri et paregmenon, pro *facinus* factum, *confectum esse*, cf. G. Th. et in Gr. pass. Ind. Luc. 1, 744. l. 95. Diod. S. 2, 99. l. 10. Thuc. Rs. Or. V. 7. Ant., sed Dem. in hoc ipsum perf. sensu med.

πιστεύσας καὶ οἰομ.) Libertatem P. deseruit Bg., servans inde modo Lat. ad κατ. (ubi tamen et procedit pro deprehendere, offendere,) it. ad ἔρ. cum Stp. Th., quod hic dr. post remotos et interfectos homines, fortassis e Lat., cf. Liv. 1, 46. e. prope *continuatis funeribus* quum *domos* vacuas *novo* matrimonio *fecissent*, it. Cic. Catil. 1, 6. *cum* novis *nuptiis* domum *vacuefecisses*, et Sall. Cat. 15, 2. *necato* filio, *vacuam* domum *scelestis* nuptiis *fecisse*, ubi v. Cort.

ὅταν δὲ ἀφ.) Quanquam iam Stp. in marg. corrigente liberum P., tamen brevitatem eius retinet Bg., praeter redditum δὲ pro τε, neglecta adeo Nostri simplicitate in repetito v. ἀφ., ubi Ms. lectio est e glossa, sive per comparationem cum aliis Nostri locis, (cf. Hes. ὅτε, ὅταν, λ.) sive quod librarius deprehenderat scripturam divisam ὅτ' ἂν, (cf. Suid. 2, 724. m. ὅτ' ἂν —, ὅταν λ.) unde sine apostr. dedit, neglecto ἂν, nisi hoc in aliquo Ms. adhuc reliquum est.

ἡμέτερον) Cum Aldina et Polit. ὑμέτερον legendum esse, ipsa orationis dictat sententia. *Sylb.* Utique legendum ὑμ. *Strosb.*

Vel sine Mss. quisque videat hoc; ut iam dudum dederimus; legente sic etiam Bg., qui adiunctum adv. ἤ. per syn. Lat. e P. reddit, pro tunc, cf. 2, 12, 6., sed ὑμ. ἔργ. severius, quam ille, et quam 1, 5, 19. (quibus add. sine Ind. ap. Xen. Cyr. 5, 5, 45. οὐδὲν τοῦτο μᾶλλον ἔργον ἐμὸν ἢ ὑμέτερον μηχανᾶσθαι,) deserens illum in εὑρ., ubi Noster partim cum Dem. sine Ind. 874, 24. τοὺς δούλους βασανίζοντες οὕτω ζητεῖτε τὴν ἀλ. εὑρεῖν τῶν πεπραγμένων, cum arte celandi imitationem, i. e. alio ordine et absolute, sine τῶν π., afferente G. Th. modo formulam P., quem deserit Bg. e marg. Stp. in sq. ἡσ. et πολλ. (ubi Noster iterum partim cum Dem., cf. Ind., cui add. 92, pen. ταῦτ' ἔχειν κατὰ πολλὴν ἡσ.) non item in ἀνὰ λ., ubi severius Sch. „intra, *per* aedes.“

ὅπως) *Ne*, quod *facimus*, si *praecognitum* fuerit, *evertatur*, i. e. ne techna, qua utimur ad illum deprehendendum atque convincendum, si praecognita fuerit, irrita reddatur. *Steph.*

„μενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατρα-„πῇ.“ Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεταί [x] τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ [y], ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ [z], ἥκειν τὴν ταχίστην [a]. κεῖσθαι γὰρ ἀμφοτέρους τοὺς βασιλέας, καὶ δεῖν [b] αὐτὸν ἔνδον εἶναι,

tur, praecognita subvertatur. 14. Haec locutus mandat cuidam ex fidissimis sibi, qui nunciaret Plautiano, adsit 15. quam primum; jacere enim utrumque imperatorem, ac oportere ipsum

x) Hoc accentu nobiscum Ms. Ba. et cum edd., praeter Srp. Sb. Lu. τινὶ, cf. 2, 14, 7. 3, 11, 2. m. y) ἑαυτοῦ Ms. Ba. v. N. z) Πλαυτινῷ Bs. 2. L. mendose, cf. 3, 11, 8. m. a) τηνταχίστην Ms. Ba. ut 2, 8, 17. e. et hic A. cum Bs. 2., ut colon in Ed. cum Ms. Bg., ubi iam dedimus numerum novae §. pro Bc. inferius post γενεσθ. b) δεῖ Ms. Ba. v. N.

Deserto P., facit Bg. cum Sch. in rel., sed partim in „πραττ. *res, quae geritur*“ liberius, quam 2, 1, 21. 2, 6, 10., assumto quippe subst. Lat.; nihil tenente Stp. Th. in v. pass. ἀν., quam e Bud. C., cf. Suid. 1, 184. e. Sed in Mss. lectione est mera Glossatoris opera, rectionem adiuturi collocato μὴ propius ad ὅπως, ut erat §. 6. et 1, 1, 1. m., ne μὴ traheretur ad proximum particip. προγν., sed ὅπως μὴ ad v. ἀνατρ., etsi ab imperito lectore vel sic μὴ ad proximum τὸ πραττ. potest trahi. Sed Nostri ordo et collocatio habet analogiam Lat., qui sua *ut ne* similiter divellunt, interpositis aliis, cf. Hor. Turs. p. 540. Nr. 12. e. 1243. Nr. 17. sq. cum G. Th. v. *ut* 1117, 16. sqq., ubi dr. „*ut* abundare ante *ne*“ unde Bg. e P. hic, ut alibi, modo exprimunt negat., divellente Nostro hic particulas illas propterea, credo, ne concurrant duo particip., sed afferente Stp. Th. 3, 656. E. e. legem Gs. eandem, et modo exemplum particularum istarum in vicinia, it. Hoog. Op. p. 853. e. 839. m. (ubi p. 836. e Dem. 9, pen. ὅπως ἐνθένδε βοηθήσητε, καὶ μὴ πάθητε ταυτὸν, cum duplici enunciatione, aiente et negante, et vel sic distractum, nisi quis dicat, ὅπως e pr. repetendum,) at uno interposito vocabulo cf. Xen. Ἀνβ. 3, 1, 18. ὅπως τοὶ μὴ λ. it. Cyr. 1, 3, 18. m. et The. Fi. 24, 3. e., sed vicino situ cf. ib. et ej. Pal. Dem. etc.

ἐντέλλεται) Ms. casus alius in pron. ἑαυτ. fuerit librarii vel lapsus in ω et ου, ut alibi, vel ingenium, ad variandum cum §. 12., per glossam e comparatione aliorum, qui cum hoc adi. ponunt gen. pers., pendentem a superlat., cf. Ios. 2, 23. s. 47. i. τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν, *fidissimos illorum*, (pro inter illos s. ex illis, qui praec. ὁπλιτῶν, ut 1, 489. l. 7. οὓς ᾔδει πιστοτάτους τῶν ὁπλ., *quos* ex *militibus* fidelissimos *noverat*,) vel aeque ac dat., qui dicatur casus *obiecti*, cf. 1, 17, 14. e., hic tenente et P. casum adi. vulg., unde etiam Bg. adiunctos inf. mutat, primum in finitum tempus cum pron. relat., sed postremum in tale pendens a pr., dum omittitur particula *ut*, neglecta tamen consecutione temporum Lat., quam servarat P. per idem tempus praes., liberior in rel.

δεῖν) Infinitivum, mutatum in Ms. uno in tempus finitum, cf. 1, 5, 23. e., retinet cum Mss. rel. etiam P., et lapsum librarii arguit series orationis per copulam καὶ et praecedentem inf., quanquam alias duo tempora ista concurrunt post aliquod verbum, e notione dicendi, edi-

πρὶν ἔκπυςα τῷ δήμῳ γενέσθαι, ὡς ἂν [c], τῆς ἀκροπόλεως κατειλημμένης, καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης [d], ἑκόντες τὲ καὶ ἄκοντες πάντες [e] ὑπακούοιεν οὐκ ἐσομένῳ βασιλεῖ [f], ἀλλ' ἤδη ὄντι. τούτοις πιςεύσας ὁ Πλαυτιανὸς, ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι, θώρακα μὲν [g] ἀμφιέννυται,

intus esse antequam res innotescat populo: ut scilicet arce occupata, et imperio stabilito, velint nolint, universi obediant non futuro imperatori, sed iam
16. facto. His credens Plautianus, cum iam diei serus vesper esset, erectus spe, loricam induitur tuendi

c) Hoc comma etiam in Ms. Ba. d) Verba καὶ τῆς βασ. ἱδρυμένης in Ms. Ba. desunt. *Mart.* etiam in Ve., v. N. e) Hoc πάντες deest in edd. Par. Ox. et Pat. v. N. f) Colon Ms. Ba., ut punctum Ing. 2. mendose. g) In Ms. Ba. μὲν abest, *Mart.* v. N.

cendi, iubendi, nunciandi, quale hic ἀγγειλ., cf. Krb. Obs. p. 161. e. infra 5, 7, 2. sqq. 6, 7, 5. e. sqq., ubi tamen illud, quod finitum est, a principali verbo pendet per particulam aliquam, id tempus finitum regentem, ut ὡς et ὅτι, quod hic post ἀγγειλ. deest, nec per copulam illam καὶ commode potest suppleri. Caeterum ex sq. ἔνδον, relato ad pr. §. 13. ἀνὰ τὰ βασιλ., (cf. Ind. Xen. 'Αναβ. et Cyr.) conficitur, Praefectum Praetorio habitasse extra aulam.

ἔκπυςα) Bg. e P. mutat omnia, pro suppleto pron. ταῦτα assumens subst. πράγματα cum alio numero et privum verbum pro formula, non item Sch. „cognita ipsi *facta sunt*" scribente Nostro partim cum Thuc. „πρὶν ἐκπύςους γενέσθαι" ubi Ind. huc respicit sine Vs., ut et Stp. Th., qui addit „ubi nota dat." qui tamen et pendeat a v. γεν. cf. syn. Herdt. 466, e. ἀνάπυςα γενόμενα ταῦτα, it. 468, i. In sq. ὡς Bg. e P. supplet adv. δὴ libere, cf. 3, 3, 13.

καὶ τῆς βασ. ἱδρ.) Homoeoteleuton decepit librarium qui cod. Ven. scripsit, ut verba καὶ τ. β. ἱ. omitteret. *Stroth.*

Vera haec est causa, cum, praeter Ms. Vi., membrum teneat quoque P., desertus a Bg. in v. ἱδρ., non item a Stp. Th. 1, 1092. F. m. (cf. ad 2, 8, 6. e.) nec a Bg. in sqq. ἑκ. et ἀκ. adi. per verba, propter servandam, opinor, figuram Gr. et paronomasiam aliquo pacto, pro *sponte*, aut *invite* s. *inviti*, cf. Dem. sine Ind. 128, 24. ὅπως μηθ' ἑκὼν, μήτ' ἄκων μηδεὶς ἀνατρέψῃ. it. Herdt. 135,96. ἤν τε ἑκ., ἤν τε ἀέκων, it. 158,99.

πάντες) Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ergo πάντες, quod abest a nonnullis" omissum ab operis ob pr. simile, sed servatum a Bg. e P. cum edd. primis et Mss. tacite. In sqq. addit P. libere plura adv., ubi Bg. Lat. ad particip. ὄντι, valde commodum, ignorat Stp. Th., cf. Hsd. ἔργ. Vss. v. 29.

ἤδη περὶ) Bg. partim e P., cf. 2, 6, 9. et 2, 11, 9., quo comparato loco, hic sumetur de tempore longe seriori, quia interea multa narrantur a Nostro acta, qui in sq. ἀρθ. τ. ἐλπ. variat cum 2, 13, 1., cf. 2, 6, 16.

θώρακα) Ipse Bassianus ap. Capitol. (in Anton. Geta p. 743. m.) c. 6. in discrimine, loricam sub lato habens clavo, curiam ingreditur. *Leisn.*

τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν· κρύψας δὲ αὐτὸν τῇ λοιπῇ ἐσθῆτι, ἐπιβὰς ὀχήματος, αἰφνιδίως [h] εἰς τὰ βασίλεια ἠπείγετο [i], ὀλίγων αὐτὸν παραπεμπόντων [k], οἳ παρῆσαν, οἰόμενοι, κεκλῆσθαι ὑπὸ τῶν βασιλέων διά τινα [l] ἐπείξαντα. ὡς δὲ [m] ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, ἀκωλύτως τὲ [n] εἰσῆλθεν, ἀγνοούντων τὸ πραττόμενον τῶν φυλάκων [o]· ὑπαντώμενος δ' [p]

corporis causa, occultans eam 17. caeteris vestibus: conscensoque curru, repente in regiam properabat, paucis ipsum comitantibus, qui aderant, putantes eum vocatum ab imperatoribus propter quaedam urgentia. 18. Ut autem pervenit ad imperatoriam aulam, intravit, ignorantibus, quid ageretur, custodibus. Occurrens

h) αἰφνηδίως Ms. Ba. ut ter jam, cf. 3, 7, 13. m. i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. l) Sic quoque Ms. Ba cum ed. A. al., pro διὰ τινὰ Stp. rel., cf. §. 12. m. m) Ms. Ba. δ' ἐπ. cf. §. 9. 13. m. n) Diserte sic Ms. Ba. et tacite Mss. rel. cum edd. omnibus, v. N. o) Ms. Ba. φυλάκων, ὑπαντήσας ὁ κτλ., quorum comma habet quoque A. cum al., v. N. p) In Ms. Vi. δ' deest. *Loc.* v. N.

Hic P. libertatem, correctam iam a Stp. in marg., deserit partim Bg., negligens eiusdem et Stp. in marg. copulam δὲ, pro τὲ acceptam, contráque in sq. membro referens aliquam, omisso etiam μὲν cum P. et Ms. Ba., ubi elapsum videtur ob pr. κα aut sq. αμ., cum teneant Mss. rel. Sed e P. retinet hic Bg. acc. cum v. ἀμφ. secus ac 1, 14, 16. 1, 16, 7. e. Mox ad αἰφν. λ. in rem Dio 1274, 97. οὕτως ἠπείχθη, ὥστε τὰς ἡμιόνους, τὰς ἀγούσας αὐτὸν, πεσεῖν ἐν τῷ παλατίῳ.

οἳ παρῆσαν) *qui* aderant *eum* que *de* rebus, *quae* celeritatem *postulassent*, acciri *existimabant*, s. de rebus, quae nullam passae moram essent. Sic supra dixit (3, 11, 14.) ἀγγελίας ἐπειγούσας. *Steph.* plane ut nos: *wegen* einiger *dringenden* Angelegenheiten. *Stroth.*

P. libertatem corrigens Stp. sic in marg., tamen ex eodem retinet quodam modo hoc, quod resolvit particip. οἰομ., dum Bg. aeque id capit per se, in notione causae, ubi non cohaeret cum v. παρ., sed cum pron. οἳ, et adeo ad proxime praecedens membrum, quasi per parenthesin modo interiectum, regitur, quoad casum, cum potuisset quoque regi ad pr. gen. consq. eodemque gen. exprimi, quo spectat P., hinc opus habens subiicere copulam, sed ut illa rectio obtineat quoque in Lat. Mox in τῶν β. variatur cum §. 14. sine ἀμφ. cf. 3, 11, 12., ut sq. §. in τῇ β. ἀ. cum pr. εἰς τὰ βασ. ubi Bg. ad ἐπ. aliter, quam 3, 9, 18. 3, 12, 2. etc., cf. 1, 9, 20. m.

ἀκωλύτως) In Gr. *citra impedimentum* Leisn. „scripserat in m. Ms. Bg., cum ibi defuisset adv. hoc, restituendum olim, cum et agnoscat P., liber in rel., hactenus quoque, ut cum Ms. Bg. omiserit copulam τὲ, qua de post; e P. fere agente Bg. in sq. τὸ πρ., cf. §. 13. 2, 1, 21. 2, 6, 10.

ὑπαντώμενος δ') Pro δ' aeque aptum erit θ', id est, τε. *Sylb.* Quae co-

στρατοπέδων κατέστησεν· αὐτὸς δὲ τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, καὶ τοῖς παραλίοις τῆς Καμπανίας χωρίοις [c], δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἅπασι [d] γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρη-

2. constituit. ipse vero ut plurimum vitam degebat in imperatoriis suburbanis ac maritimis Campaniae praediis, ius dicens et civilia negotia administrans. 3. Omnem enim volebat liberos in urbe honestatem gu-

c) Colon Ms. Ba. d) Ms. Ba. ἀπάγειν γὰρ ἤθελε — διαίτης, καὶ χρηστῆς ἀπολαύειν. Quae lectio Ms. hic anteponenda videtur. *Mart.* Sed in Excpt. Ms. Ve. modo „ἀπολαύειν — ἀπολαύσειν" v. N.

aut locus e poesi, cui longam illam tribuit Stp. Th., ut hic per edd. Bas. solennis error in vocalibus; in rem ipsam habente me adhuc e Fabr. ad Dion l. l., ubi agit de numero praefectorum praetorio tempore nostri Severi, unum ex his, qui hic ponantur, esse Aemilium Papinianum, celebrem illum Ictum; deserente P. etiam Sch. in „λοιπ. ponitur absolute pro adv. *deinceps*, imposterum" e Sb. Ind., sub neutro, ubi suppleas illa μέρους τοῦ χρόνου, sed, si pro masc. capiatur, modo χρόνου, tacente ellipses has L. Bos. p. 377. sqq., non item illam alicuius praep., ut in gen. temporis, p. 511. i., cf. Stp. Th. 2, 664. B. m. ex uno Dem. sine Ind. 44, 12., cui add. 251, 21. 278, 24. 387, 14. 683, 21. 1419, 4. sed una voce τουλοιποῦ 383, 26., it. syn. τῷ λοιπῷ 247, 14. it. εἰς τὸ λοιπὸν 31, 26. it. τὸ λοιπὸν 457, 18. 458, 10. 473. pen. 487, 4. sed una voce τολοιπὸν 212, 3. it. plene πρὸς τὸν λοιπὸν τοῦ χρόνου 195, 5., quod Rs. cepit e Ms. cf. V. 10. e. pro τὸ λοιπ. τοῦ χρ., quo respexerit Stp. l. l. B. i. in suo εἰς τὸ λ. τοῦ χρ., non mihi e Dem. notatum, sed ut ad masc. sexum interea, dum melius succurrit, expleam μερισμὸν, cf. in τὸ λοιπὸν L. N. T. cum Kypk. T. utr. et Suid. 2, 464. e. it. Ind. Luc., sed in nostrum gen. Ind. Xen. Cyr. et Ἀνβ. cum Ael. V. h. ex 14, 7. e. Vs. *reliquo tempore*, qua syn. formula, etsi per se alia illa ap. Dem., tamen potius utar pro Bg. Caeterum ad m. Ox. Leisn. „Marcil. ad Suet. Tib. IV. p. 71." nesciebam, quorsum pertineret.

αὐτὸς δὲ) Servat Bg. omissum a P. pron., quod sane poterat abesse, positum hic non magno intervallo post principem pers. ipsam, ut alibi post similia subiecta, quae dialectici vocant, cf. 3, 4, 11. e. 3, 5, 10. e. it. ad sqq. 1, 11, 15. e., pro cuius κτήμασι variatur forte per χωρ., ubi Bg. Lat., deserto P., novit aliunde Stp. Th. 4, 668. E. m., cf. L. N. T. cum Loesn. p. 60. e. it. ad Luc. 2, 600. N. 96., cui per analog. iungit Noster adi. παρ., quo de cf. Thom. M. p. 685. et L. N. T.; in rem et praedia haec tacente Xiph. et Spart., cf. ad sqq. δικ. λ. 3, 10, 3. Sed in τὰ πλ., ex analog. cum τοῦ β., Ind. Sb. „*maiorem* vitae *partem*" expleta ellipsi, cf. 2, 10, 6. 1, 11, 15.

ἅπασι) Magnopere gavisus est Severus sobole, imperio destinata, omnemque in educando curam adhibuit, sed frustra. Unde hac occasione locum communem texit Spartianus in Sev. 20. sq. (p. 632. m.) *ne-*

τῆς ἀπολαύειν, ἐπεί περ [e] αὐ-
τοὺς ἑώρα περὶ τὰ θεάματα
ἐσπουδακότας [f] ἀπρεπέστερον,

ſtare : quandoquidem eos
videbat ſpectaculis ſtudere
vehementius, quam princi-

e) Sic dividunt nobiscum edd. Bc. 2. et Ox. 1., at ἐπεὶπ. una voce in rel.
f) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bs. 2.

minem prope magnorum virorum optimum et utilem filium reliquiſſe. *Boecl.* Berglerus pro ἅπασι legendum putavit ἀπάσης. Sed Hoog. ad Vig. 108. (133. a. e.) ita vertit: *in* id *enim* omni *ſtudio* incumbebat, *ut* liberi *ſui* bona *inſtitutione* Romae *uterentur.* In ἅπασι ſubaudiendum putat σπουδῇ, φροντίδι, νουθετήμασι, τέχνῃ, vel ſimilia, quae ad bonam inſtitutionem facere poſſunt. Sed grammaticorum leges permittunt ἅπασι νουθετήμασι, at non permittunt ἅπασι σπουδῇ. Corrigendum igitur foret ἁπάσῃ, ſcil. σπουδῇ ſ. φροντίδι. *Leisn.* (quem cf. in Progr., ut recte haec diſputat contra Hoog., qui voluit modo adiuvare P., dantem hic ſenſum qualemcunque e Cod. etiam depravato; quo et pertinet Sb. Ind. „ἅπασι pro πανταπασι" quod arripiens Sch. Ind., reddebat „omni *modo*, omnibus *modis*" quaſi deſit ſubſt. τρόποις, quod hoc ſenſu non reperi, nec ſuſtineo per illa Heſ. 2, 888. πᾶσι δέκειν, περὶ πάντων δὲ, vicina iſtis P. *in primis.*) Forte δικάζων τὰ ἅπασι, καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἤθελε γὰρ τοὺς παῖδας. Vel ſic δικάζων τὰ καὶ τὰ πολ. διοικῶν, σχολάζων ſ. ἐπιδιδοὺς ſ. ἐξαρκῶν αὐτὸς ἅπασι. καὶ γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδ. Aut minimo denique motu pro ἅπασι legendum eſt ἀπάσης, caeteris omnibus immotis. *Reisk.* neque concoquere illud ἅπασι poſſum, neque quomodo haec cohaereant, aut quorſum γὰρ pertineat, video. Cuncta autem bene ſe habent, modo pro ἅπασι legas οὐ πάσης vel οὐκ ἀεὶ. Sic enim primum cognoſcitur, quare Severus τὰ πλ. τ. β. διατρ. ἐν τ. β. πρ., i. e. in praediis haud procul ab urbe ſitis; deinde quoque intelligitur, quid ipſum ad hanc vitae rationem impulerit, nimirum ἐπειπ. — ἡρμοζεν. Denique tum etiam optime ſibi conſtat Herodianus, qui infra c. 14. i. (3, 14, 4.) ait: ὅτι τὲ καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπαγαγεῖν τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεάζοιεν ἐν ϛρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, ἀπαχθέντες τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης. Non opus igitur eſt, ut haec, ſententia verborum plane neglecta cum Pol. interpretemur: *ut bonis moribus inſtituerentur.* χρηϛὸς enim h. l. non de morum perfectione, ſed de ſenſuum voluptate intelligendum eſt. Pro ἀπολαύειν in Ven. legitur ἀπολαύσειν, non male. *Strotb.*

Non memoraturus, quae ipſe olim tentarim ad ſanandum hunc locum, corruptum hauddubie, maxime in ἅπασι, acquieſco in Ms. Ba. datis duobus, primo ἀπάγειν pro ἅπασι, (quae in litteris ſibi affinia, in primis, ſi ſumas, ab initio ſcripſiſſe librarium aliquem ἅπαγειν, quod ultimum elementum omiſerit deinde alius ob ſq. conſonam γὰρ aut ob ſimile ν et γ.) deinde in addito καὶ ante χρηϛῆς, quae copula, elapſa vel ſine cauſa idonea, ut multa in Mss. noſtris, vel per compendium ſcripta, prodeſt ad ſenſum tum caeterorum, tum ipſius v. ἀπολ., quod proprio ſenſu tunc valet, *abducere* enim *voluit* filios *a* vivendi *ratione* in *urbe* Roma *et* contra *honeſtam*, frugalem, ſobriam *uſurpare*; ubi modo poſt καὶ ſupplevimus voculam contrariae rei, e contextu neceſſariam, ſed ſervavimus verbi ἤθελε tum ordinem, tum rectionem cum inf. duplici, quia id cum poſteriore inf. proprie debet intelligi ſic, *et* voluit, *ut* frue

πελογεῖτό τε, πάντα[b] φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ σύσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. πολλὰς[c] δὲ τοῦ μὲν Σεβήρου ὀνειδίζοντος εὐεργεσίας τὲ καὶ τιμὰς, τοῦ δὲ[d] πίστεώς τε καὶ εὐνοίας τῆς ἄνωθεν ὑπομιμνή-

batque se, omnia dicens falsa esse, commentum id in se fabulamque excogitatam. Multa dein Severo quidem exprobrante beneficia et honores, illo autem fidei et benevolentiae pristinae eum admo-

b) Ms. Ba. φάσκων πάντα ψ. v. N. c) Ms. Ba. πολλὰ δὲ τ. μ. σεβ. ὀνειδίζοντος, sed Excpt. Ms. Vi. modo „πολλὰς — πολλὰ" v. N. d) Ms. Ba. comma hic cum A. et Bss., v. N.

πάντα φ.) Ms. ordo alius ad rectionem iuvandam pertinet, aut ex aliis locis petitus est ap. Nostr., qui sic quidem praeponit particip. hoc, sed praeterea sic locat, ut sequatur in fine enunciationis et post inf., vel ut intra enunciationem stet, qui ordo est exquisitior, ut ille Ms. nihil lucratur ad laevitatem, servante Bg. vulgatum, sed alium rursus sectante P. cum omisso v. εἶν., unde Bg. in sqq., etiam copula καὶ oppressa prima, et suppleto pron. rei ταύτην s. τοῦτο, quo sumto, in subst. συσκ. et δρ. subintelligi debet particula ὡς, tanquam; scribente Nostro peculiari ratione in iuncto συσκ. cum δρ. et cum affini v. ἐσκ. et comparante Sb. Ind. in δρ. superius σκηνὴν §. 7., ubi et accentus aliunde alius δράμα, qui hinc ap. Bud. C. 809, 47. sine Vs., nihil vero tenente Stp. Th., quam in συσκ. Vs. P. et in v. σκευαζ. extr. notionem, huc aptam, sine exemplo tamen „molior, struo, construo" cf. Bud. C. Ind. Xen. 'Αvβ. Cyr. Luc. Ael. V. h. Diod. S. Ios. Rs. Or. V. 6., variante Nostro cum §. 8. κατασκ. per simpl. In pron. autem asperum tenet Bg. e P., ob v. φασκ. et quia ipse Plaut. agit hic aliquid, dum lenis omnium librorum refertur ad scriptorem Nostrum, narrantem de illo.

πολλὰς) Hoc adi., a P. oppressum, cf. 3, 2, 4., prolatum a Mss. sexu alio, per se stet, (ut etiam arguit comma, diserte in Ms. Ba. post ὀνειδ. factum,) et sic, ut duo subst. sqq. id exponant, subintellecto δὴ, nempe, sed ut, cum Ms. Ve. nihil novet, lapsus quoque inciderit, et vulg. lectio, a Bg. servata etiam, magis respondeat membro sq., quod et ipsum habet modo verbum cum aliquo casu per rectionem unam, et quoque per adi. quoddam, dum priori adi. πολ. par est formula articuli cum adv. τῆς ἄν., quae facit adi. (e P. ad sensum a nobis restitutum iam in Bg. Vs., ubi in marg. notarat Leisn. „deest ἄνωθεν") ad variandum in compari positum in secundo membro post subst., cum in primo esset praemissum; e qua comparis natura nec comma valet in secundo δὲ, quia τοῦ δὲ refertur ad v. ὑπομ., ut τοῦ μ. Σεβ. ad ὀνειδ., quod Noster dat cum suis subst. ad analog., (forte Lat. illam ap. Ter. Andr. 1, 1, 17. exprobratio — immemoris beneficii,) ut ἡ ἄν. cum aliquo subst., cf. Stp. Th., sed sine Ind. Dem. 121, 18. 1085, 23., ubi Sb. Ind. „a multis retro annis praestitae" respicit supplendum ad adv. aliquod particip., v. c. ὑπαρχθείσης, longius Nostro exprimente formulam infra 8, 6, 13. εὔνοιαν, ἣν εἶχον πρὸς αὐτὸν ἄνωθεν, sed Bg. supplente pron. αὐτὸν de suo ad v. ὑπομ., et deferente P. in primo δὲ, non per οὖν, sed per τὸ redditum, cf. 3, 10, 9.

σκοντος, ἠρέμα πως [e] ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο [f] πειθοῖ τῶν ὑπὸ τοῦ Πλαυτιανοῦ λεγομένων [g]. ἔςτε [h] δὴ ὑπεφάνη τοῦ θώρα-

nente, ſenſim Severus adducebatur probabilitate eorum, quae a Plautiano dicebantur: 22. donec apparuit loricae

e) πως abeſt in Ms. Ba. *Mart.* ſed Exc. Ms. Vi. „πῶς — deeſt" quo circumflexo eſt et in Par. cum Pat., v. N. f) In Ms. Ba. ὑπήγετο τῶν λ. abeſt πειθοῖ. *Mart.* In edd. ἠπείγετο omnibus, v. N. g) Punctum in Ms. Ba., obſcurum erat in Ms. Martin., an comma, quod habent A. al., v. N. h) In Ms. Martin. iterum obſcurum, utrum diviſum cum A. al., an iunctum cum Stp. rel., v. N.

ἠρέμα λ.) Pro ἠπείγετο haud ſcio, an convenientius legerimus ἐπήγετο ſ. ὑπήγετο, *adducebatur*, flectebatur. *Sylb.*

Qui et in Ind. „pro ἐπηγ. ſ. ὑπηγ." ſine Lat., ſic innuens non explicationem, ſed correctionem, in N. hic propoſitam, ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. ergo ἐπήγετο" quod non certo dixerim, quia Bg. e P. reddit eodem Lat. etiam ὑπαγ., cf. 2, 15, 9., quod eſt hic praeferendum, non modo, quia vicinius eſt verbo vulg., quoad ſonum primae ſyllabae, (confuſis alibi quoque ει et η, quoad ſecundam ſyllabam,) ſed etiam, quia habet auctoritatem Ms., unde dudum ſcripſimus, mirati, neminem, praeter Sb., de emendatione cogitaſſe, cum vulg. lectio haberet nullam ſententiam, ne Stp. ipſum quidem, qui tamen in Th. 1, 1474. G. hinc profert ſtatim illud Ms. ὑπηγ. cum al. lectione in omiſſo artic. τοῦ, e memoria, cum Vs. P. in ἠρ., quo de cf. ad 5, 2, 7. ubi Bg. potius cum Sch. reddit, omittens partic. πως e P., qui hic facit iterum cum Mss. duobus, ubi excidit ſine idonea cauſa, melius ſervata a tertio Cod., ut ſolennis poſt adv., ubi otioſam vulgo putant, cf. Stp. Th. 3, 651. F., recte repugnante Hoog. Op., ubi p. 1116. m. etiam de circumflexo, cf. 4, 13, 15., dum non pertinet ſemper ad adv., ſed interdum etiam ad verbum adiunctum, valens ſive *aliquo modo*, ſive pro ſyn. Lat. *fere* ſ. *prope*, cf. ſine Ind. Dem. 14, pon. 108, 13. 273, 15. 316, 6. 317, 15. etc. 209, 11. 321, 24. 527, 27. 482, 5. 184, 18., ſed ad verbum, cf. Ind. Ael. V. h., ubi et ex 13, 4. ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην, ubi, in Vs. neglectum, eſt cum ſyn. adv. *ſenſim.* Sed dat. πειθοῖ, omiſſus in Ms. Ba. iterum ſine cauſa idonea, praeter Mss. rel., comparet quoque in P. ſyn., redditus a Bg. libere ob adiunctum gen. ad analog. fortaſſis illorum ἡ τῶν λόγων πειθὼ, cf. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 2.

ἔςτε) Haec vox, conflata e praep. et copula nota, ac per ſe et ab initio diviſa intellectaque pro duplici, ſed deinde vicinius ſcripta et pro una accepta, ſevere redditur per Lat. *usque*, commodum in primis, ubi eſt cum praep. aliqua, ut ἐπὶ, tum habens notionem extendendi et intervalli, quoad locum, ut contra, cum in alia extendendi notione eſt, quae ad tempus refertur, reddetur per Lat. *usque dum* et ſyn. *donec*, it. *quamdiu*, etc., ſtans tunc plerumque cum verbis finiti modi ac temporis, ſed etiam cum inf., cf. Ind. Xen. Pol. Z., porro vel poſt punctum, in fronte enunciationis et protaſi periodi, vel poſt comma, idque aut in media periodo et oratione, utrinque ſepta aliis enunciatis membris que, aut denique tanquam ultimum orationis membrum, cf.

κος μέρος, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ' αὐτῷ ἐσθῆτος. ὅ περ ἰδὼν [i] ὁ Ἀντωνῖνος, νέος θρασὺς θυμοειδής τε, καὶ φύσει μισῶν τὸν ἄνθρωπον, „Ἀλλὰ πρὸς „δύο, ἔφη [k], ταῦτα τί ἂν ἀ„ποκρίνοιο [l]; ἥκεις πρὸς βασι-

pars, dirupto super ea vestimento. Qua visa Antoninus, iuvenis audax et animosus, ac natura infensus 23. homini, *Atqui ad duo*, inquit, *haec quid responderes?* *Venisti ad imperatores*

i) Ms. Ba. εἰδὼς λ. v. N., qui mox interpungit Ἀντωνῖνος· νέος· θρασὺς· θυμ. quorum post νέος comma habent quoque A. cum Par. 2. v. N. k) Ms. Ba. δύο ἔφη ταῦτα continuo, ut alibi, sed hic etiam A. al. l) Ms. Ba. merum punctum f. colon hic et sqq., cf. § 12. Sed A. 2. cum al. τί sic hic et sqq. e vetusta ratione in interrog., cf. 3, 6, 15.

Stp. Th. Hoog. Op. Vig. p. 504. m. 577. N. 98. L. Bos. Ell. p. 382. i. Hes. Suid. Ind. Sb. Luc. Z. Xen. cuius Cyr. add. 1, 6, 10. m., hic quidem habitura ante se aeque comma, cui adiungitur a Nostro peculiari ratione particula δή, ab utroque Intp. neglecta, notione temporis, pro *iam* f. *tandem*. In sq. v. ὑπεφ. Bg. e P., sed Sch. „subtus *apparuit*" per secundariam notionem, pro qua melior illa Stp. Th. aliunde pro *paulum* f. nonnihil, per Lat. *sublucebat*, cf. Ind. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. Xen. Hell. et Z. Ἀνβ. Cyr. et Bach. Sed in v. κατ. Bg. fere cum Sch. „dirupta *veste*" ut Sb. *derupta*, cf. Stp. Th. cum Nostri subst. ἐσθ. e Luc. 1, 605. l. 15., sed Bud. C. 1101, 32. sine Vs. sub simpl. *rumpo*, Ind. Rs. Or. V. 4. cum Abr. ad Aesch. 1, 241. m. et O. M. A. V. 5. T. 3. p. 64., supplendo hic commode participio οὔσης ad ἐ. ἐ.

ὅ περ ἰδὼν) Ms. εἰδὼς, varians cum vulg. etiam alibi, cf. Luc. 1, 819. l. 96. f. p. 20. l. 30. b. et Krb. Obs. p. 29. i., fuerit hic vel error in litteris, vel glossa inutilis, per comparationem ex 1, 6, 26. 2, 8, 1., cum permutentur quidem v. εἰδέναι et ἰδεῖν, prius proprie magisque valens de mente, sed postr. de corpore atque oculis, v. Abr. ad Aesch. 1, 543. 2, 142. e Rs. ad Polb. p. 60. ad 104, 31. Fi. Pal. Ind. cum Krb. l. l. p. 28. e., sed illud εἰδὼς nunquam ap. Nostr. adhibeatur physice, sed aperte distinguatur, relatum solum ad animum et intelligentiam, 3, 11, 17. e. 4, 9, 1., non satis clare edicente P. pro vulg., ut Bg., cf. 3, 3, 12., sed in sq. consentiente cum Bg. contra distinctionem Ms. et edd, dum νέος pro subst. reddit, cum adiectivis posito, quod in Ms. ratione solum stet ac pro adi., variante Nostro cum 3, 11, 1. Ἀντ., ἐμβ. καὶ θρασὺν νεανίαν, cf. 1, 8, 11., Bg. abeunte a P. in sqq. φ. (h. l. naturalibus caussis, i. probabilibus, cf. 3, 10, 14., e cuius πάνυ aliquis et vertat *plane*, cf. 1, 4, 3.) et μισ., quae Latt., commoda in particip., ignorat Stp. Th., non item in sq. v. ἀποκρ. rectionem cum pr. πρὸς et acc. rei, cf. Ind. Luc., sed Dem. sine Ind. 237, 3., ut contra cum praep. eadem et acc. pers. in L. N. T. Krb.

ἥκεις) *Venis* ne *ad* imperatores *sub* vesperam, *quum* minime *arcessiverint*, quasi dicat, audes ne venire ad imp. *Steph.*

Prima res Stp. pertinet ad interrogationem, quae potest resolvi in verbum aliquod auxiliare cum inf., ut illud *audere* f. *velle*. Sed altera

„λέας ἑσπέρας, μὴ κελευσάν-„τας m; ὁ δὲ θώραξ σοὶ τί *vespere iniussu eorum? Dein, quid lorica sibi vult? Quis*

m) Ms. Ba. κελευσάν τ· quod est κελευσάντων. *Mart.* v. N.

ad participium, quod resolvas cum Stp. per particulam, vel etiam per pron., mutante id aliter Bg., quam P., et vicinius ad lectionem illam Ms., si ad gen. κελευσάντων suppleatur pron. αὐτῶν, quod in gen. consq. interdum opprimitur, cf. 2, 6, 2. m. ζητ., *etsi* non iusserunt *isti*; inducente Ms. etiam alibi gen. consq. pro acc., cf. 1, 15, 11. e. ἀφηγημ., it. pro dat. 3, 5, 8. πειθ., sed ut hic aeque lapsus inciderit in finitione iterum, ut 1, 15, 11. e., reddente Bg. temporis gen. ἑσπ. de suo cum syn. ap. Stp. Th. aliunde *vesperi*, cuius syn. formulam πρὸς ἑσπέραν respicit hic P. aut Nostri 3, 4, 8. περὶ ἑσπέραν, nihil monente L. Bos. de ellipsi subst. ὥρας p. 398. sqq., quam statuit Schw. L. N. T.

ὁ δὲ θωρ.) Leisn. in m. Ox. „Lat.“ innuens, Latinitatem hic aliquam esse, qua de forte ampliandum, quia loquendi genera, primum, ubi verbum ponitur cum neutro pronominis interrog. et nominativo rei, ut ap. Virg. A. 6, 318. *dic*, quid *vult* concursus *ad amnem*? secundum, ubi simul adest pron. *sibi*, ut ap. G. Th. 1190, 71. „Cic. quid *sibi* equestres *statuae* volunt *propter aedem Vulcani*? h. e. quid significant“ tertium, ubi pro eo adest nominativus personae, ut ib. l. 69. e Ter. Andr. 2, 3, 1. *quid* igitur *sibi* volt *pater*? ad quae Westh. „παρέλκει τὸ *sibi*, additurque ornatus gratia“ quia igitur loquendi haec genera sunt quoque ap. bene Graecos, Ael. V. h. 4, 9. p. 351. m. τί δὲ ἐβούλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; *quid* vero *ipsi* nomen *hoc* significare *voluit*? it. Luc. 3, 289. l. 98. τί βούλεται ἡ γυνή? quid *sibi* vult *mulier*? 427. l. 9. τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; quid *sibi* vellent *calices* rel. 1, 456. i. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος λ. *quid* autem *ipsi* vult *insolens habitus*, et p. 754. i. οὐ συνίημι, ὅ τι σοὶ τοῦτο βούλεται, *non* intelligo, *quid* hoc *tibi* sermone *velis*, qui locus nostro similis, quoad pron. idem; quibus adde, ubi cum verbo est simul aliquis inf., per ellipsin in prioribus oppressus, tacente L. Bos., suppletus supra ad Ael. l. l. in Vs., ap. Herdt. 338, 7. γνῶναι, τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν, *interpretari*, quid *sibi* dona *vellent*, cf. N. et 109, 12., ap. Eur. Hipp. v. 856. τί δή ποθ' ἥδε δέλτος, — θέλει τί σημῆναι νέον, *quid* tandem *istae* sibi *tabellae*? — quid *novi* significare *volunt*, cf. N. Valck. et v. 865. ἰδού, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοὶ θέλει, Gar. Ant. p. 293. b. C. sqq. L. N. T. Schw. p. 261. N. 1. e. „Ioseph. φράσαι, τί κἀκεῖνο δηλοῦν βούλεται τὰ — ὀφθέντα“ Ael. V. h. 3, 20. ἤρετο, τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι; *rogabat*, quidnam *illud* cupediarum *esset*? cf. Ind., qui cum Intp. videtur sumere pleonasmum v. βουλ., ut ad N. T. Act. 2, 12. L. Krb. v. θελ. Nr. 6., aliorsum tendente Loesn. Obs., sed tandem ad eandem redundantiam, cf. ad Vig. p. 82. b. e. 221. Nr. 16. Abr. L. Ar. p. 305. e., ubi βουλ. pro *intendere*, i. innuere, indicare, ut supra Gs. Th., quo et pertinet Ind. Sch. „quid *prae se fert*?“ sed in nostram formulam Stp. Th. 1, 765. e., ubi Bg. e P. (praeter δὲ iterum pro τί, cf. §. 17.) omisso pron. σοί, substituit Lat. aliud pron., quod Gr. non redundare dixerim, sed stare pro gen., (idque per ellipsin particip. ὤν, ut pertineat ad subst. θωρ., ut παῖς αὐτῷ, rel. cf. 1, 2, 2. c., quo forte spectat comma edd. post σοί) aut pertinere ad v. βουλ. eo sensu, quo dat.

„βούλεται [n]; τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται [o];“ Καὶ ταῦτα εἰπών, κελεύει τῷ χιλιάρχῳ [p] τοῖς τε παροῦσι, σπασαμένοις τὰ ξίφη φονεῦσαι τὸν ἄνδρα, ὡς ὁμολογουμένως πολέμιον. οἱ δὲ,

enim ad coenam aut comessationem armatus venit? 24. Atque haec locutus, iubet tribunum ac praesentes strictis gladiis occidere hominem, ut manifestarium 25. hostem. qui nihil cun-

n) Ms. Ba. εσι sine accentu cum A., ubi et cum commate, v. N. o) In Ms. Ba. neque interrog. signum, neque sectio nova. *Mart.* p) Ms. Ba. χιλιάρχῃ cf. §. 11. et 1.

pron. poss. adhibetur cum v. aliquo, ut *sum*, pro secundum tuum iudicium, cf. G. Th. 641, 83. 99.

ἑστίασιν) Bg. Lat. e P. non tenet Stp. Th. (cf. Ind. Dem. Hs. Fa. Aes. Luc. Ael V. h.) sed hinc in κωμ., cf. Ind. Dem., cui add. 1144, 25. ubi distinguitur a πότος, Xen. Cyr. et Bach., ubi ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, — ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον λ., Fi. The. Suid. Hes. Suic. Th. L. N. Γ. Alb. Gl. N. T. p. 112. L. Bos. ad Rom. 13, 13. Spanh. ad Ar. Plut. v. 1041. cum Hst. p. 380. Barn. ad Eur. Suppl. v. 390. et Cycl. v. 39. Cler. ad Hesd. p. 175. e. Blancard. ad Arrian. de exp. Al. p. 501. Harl. Chr. Gr. P. p. 105. e. In sq. ὡπλ. angusti sensus, de thorace, nihil tenui, nisi G. Th. 454, 23. „arma — *pectoris*, i. lorica Lucan.“ et pro eadem Gr. ὅπλον, universi generis vocabulum, cf. Hst. ad Ar. Plut. p. 127. b. e. cum Fi. Prol. in Pal. p. 26. N. ult.

καὶ ταῦτα) P. deserit Bg. in καὶ, cf. 3, 6, 19., et in supplendis recte λοιποῖς ad τοῖς παρ., cf. 2, 14, 9., non item in σπασ. τ. ξ., ubi, secus ac Sch. „*quum* strinxissent *gladios*“ in ablativum instrumenti mutatus est dativus pers. cum inf., ob iam praecedentem alium dat., pro acc. cum inf., cf. Fi. ad Well. p. 331. cum laud. In sq. τὸν ἄνδρ., neglecto a P., respicit Bg. §. 22. τὸν ἄνδρ., quocum sane variatur ita, ut utrumque pro pron. αὐτὸν ponatur, quod proinde §. sq. ad variandum subiicitur, cf. 3, 5, 9., libere addente P. iterum adv. ad v. φον.

ὁμολογουμένως) Leisn. in m. Ox. „Xen. N. T.“ cf. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. 'Ανβ. cum Bach., Thuc. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Gottl. Plat. Men., sed sine Ind. Dem. 78, 20. 469, 3. 848, 25. 856, 1. 867, 21. 1264, 20. 1271, 3. it. Rs. Or. V. 3. p. 149. l. 3. V. 4. p. 116. Andoc. l. 14. cum N. Ern. Cl. Cic. N. T. Intrp. ad 1 Tim. 3, 16. cum Krb. Obs. p. 354. et L. Schw. post Stp. Th., ubi quoque cum adi. aliquo, ut hic per analog. et variationem cum adi. ὡς πρὸς ὁμολογούμενον ἐχθρὸν 3, 5, 13., in quod Bg. e P. mutat adv., ex Lat. saltem antiqua, si non eleganti, cf. G. Th., ut uno vocabulo defungatur, non pluribus aliorum et phrasi, v. cit., ubi vicinius *confessus*, cf. 3, 5, 13. et *in confesso*. Sed de re ipsa Xiph. S. 416, e. ὁ Αντωνῖνος — ἠθέλησε μὲν καὶ αὐτοχειρίᾳ σφάξαι, — ὑπὸ δὲ τοῦ πατρὸς κωλυθεὶς, ἐκέλευσέ τινι τῶν ὑπηρετῶν φονεῦσαι αὐτὸν λ.

οἱ δὲ) Omittit Bg. copulam, fere cum P., cf. §. 3., reddens cum eodem neg. per syn., cf. 1, 12, 15. e., severior in rel., ubi variatur in v. ἀναιρ. pro pr. §. φον., et Lat. Bg. ad λειφ., deserto P., non habet Stp.

μὴ μελλήσαντες, κελεύσαντι τῷ νέῳ βασιλεῖ πείθονται[q], ἀναιροῦσί τε [r] αὐτόν, καὶ τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς τὴν λεωφόρον[ſ], ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο, καὶ ὑπὸ [t] μισούντων ὑβρισθείη. τούτῳ [u] μὲν δὴ τῷ τέλει Πλαυτιανὸς ἐχρήσατο [x], ἀπλήστῳ

ſtati iubenti iuveni imperatori obtemperant, interficiuntque illum, et cadaver proiiciunt in plateam, ut ab omnibus conſpiceretur et ab inimicis contumelia afficeretur. 26. Hunc ſcilicet finem Plautianus habuit; cum inex-

q) Colon Stp. rel aut punctum A. al. r) τὸ Ms. Ba. cf. 3, 11, 2. et contra ib. §. 4. ſ) Punctum in Ms. Ba. t) Ms. Ba. ὑπὸ τῶν μισ. v. N. u) Mss. Ba. et Vi. τοιούτῳ μὲν λ. v. N. x) Colon Ms. Ba. cum Ms. Bg.

Th. 2, 598., ſed G. hinc cum lect. alia ſine τὴν, cf. Suid. Heſ. cum N. Poll. 1 220. publicae *viae*, ut hic in Vs. P. emendata ed. Stp., 3, 96. praet ria *via*, it. 9, 37. populares *viae* cum N., Grut. Lamp. V. 2. p. 48 c. 20., ad Luc. 3, 45. N. 29. e., ad Ael. V. h. p. 371. b. i. cum Ind. i. Sb. Ind. aliunde *ſtrata* (unde noſtratium *Straſse*, quibus et *Heerſtraſse*, conveniens aliorum *militari viae*,) modo ad ſyn. λεωφορ. ſupplentibus ſubſt. ὁδὸς ad L. Boſ. Ell. p. 231. i., cum Noſter 8, 5, 12. plene addiderit. Ad ſqq. liberrimum P. deſerit quoque Sch. in „φ. *manifeſtum* fieret *omnibus*" ubi Bg. phraſin iterum commutat cum v. privo, cf. 2, 7, 12. et in formulam adi. neutr. φ. de re cum v. γιν., a Stp. Th. ignoratam, Ind. Dem., cui add. 152, 3. πᾶσιν ὑμῖν φ. γέγονεν, 231, 25. 249, 9. cf. 237, e. in que rem Dion. p. 1274. e. ὑπό τε τοῦ γαμβροῦ ἐσφάγη, καὶ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παλατίου εἰς ὁδόν τινα ἐξῤῥίφη· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἀνῃρέθη καὶ ἐτάφη, τοῦ Σεβήρου κελεύσαντος.

ὑπὸ μισ.) Malim ὑπὸ τῶν μισ. cum articulo. *Sylb.* emendans adeo cum Ms. Ba., qui iterum in participio (cf. 2, 8, 4.) intrudit articulum, invitis Mss. rel. et vix elapſum a vicinia, per gloſſam e comparatione aliorum, cf. N. T. Matth. 5, 44., ubi ſyn. pr. ἐχθροὺς, ut hic §. pr. πολεμ., quo reſpicit Bg. Lat., ignoratum a Stp. Th., ſed commodum iterum in Vs. participii, pro antiquae Lat. illo Sch. „*ludibrio haberi* ab *oſoribus* „cf. v. ὑβρ. paſſ. cum pr. ὑπὸ ſine Ind. Dem. 119, 27. 126, 8. (quem locum noverat Stp. Th. 3, 1716. A. e.) Iſ. Pan. Mor. p. 29. i. cum Ind. Fi. The. Luc. et Xen. M. S. ex 3, 5, 12.

τούτῳ μ.) Mss. ſyn. pron., iterum ut 3, 4, 15., hic unus Ms. Ve. reſpuit cum P., unde Bg. in rel., praeter ſuum ad μ. δ., variante Noſtro hic cum l. l. in art addito ad ſubſt. τελ.

ἀπλήστῳ) Pol. omittit interpretationem horum verborum, niſi quod in his duobus vocabulis, *parem vitae*, ad illa reſpexit. Quamvis autem aliquis ex iis elici ſenſus queat retinendo ἀπλήστῳ, tamen vide annon et ἀπίστῳ habere locum poſſet. *Steph.* Aptius fortaſſe ζέσας, a themate ζεῖν, fervere. Mox Memm. legit ἀπλέτῳ ὑπηρ. *immenſo* uſus *ſervitio.* Sed verior eſt Steph. coniectura, ἀπίστῳ ὑπ. infido *miniſterio*; quia ſcilicet a Saturnino, quem ſibi omnium fidiſſimum pollicebatur, fuit proditus. *Sylb.* ζήσας bene habet. Idem eſt, ac ſi dixiſſet ἐπιθυμήσας ἐν πάσῃ τῇ αὐτοῦ ζωῇ. *Reisk.* vulg. lectionem ζήσας veram, neque

τὲ ζήσας πάντων ἐπιθυμίᾳ [y], καὶ χρησάμενος ἐν τῷ τέλει ἀπίςῳ [z] ὑπηρεσίᾳ.

plebili vixiſſet omnium rerum cupiditate et uſus fuiſſet in fine infido miniſterio.

y) Colon Ms. Ba. z) ἀπλήςῳ omnes edd. et tacite quoque Mss. tres. v. N. cum Sb. legendum eſſe ζέσας, e ſqq. ἐν τῷ τέλει apparet. At pro ἀπλήςῳ ὑπηρ. ſine ullo dubio cum Stp. legendum eſt ἀπίςῳ. Error enatus eſt e voce ἀπλήςῳ quae paulo ante legitur. *Stroth.*

Primum Sb. Ind. „ζησ. pro ζέσας" repetens ſic emendationem ſuam, quam repetit Sch. poſt „quum *vixiſſet* homo inexhauſtae cupiditatis" non ſane neceſſariam illam ob cauſas Rs. et Stroth., i. e. quia tum commodam ſententiam habet vulg., tum e contextu firmatur, e ſq. et oppoſ., ſcribente Noſtro ad analog. modo in alterutro v., quorum Sb. cum abl. v. ap. Abr. Dl. Thuc. D'Orv. Ch. Call. et Lyc., ſed in vulg., etiam a Bg. expreſſum, (praeter univerſa ap. Ind. Hom. Soph. Call. Lyc. Muſ. Harl. Chr. P. Abr. L. Ar. et ad Aeſch. 1. Rsk. Indd. Or., Xen. Cyr., cui add. 1, 5, 12. The. Fi. Geop. Ael. V. h. Luc. Thuc.) cf. peculiaria haec, cum ſyn. ὁρᾶν φάος λ. Theogn. v. 1139., cum adv. ib. Phoc. et Plut. Hs., cum praep. ἄνευ Dem. Aeſch. Fi. 2, 28. i., cum ἀπὸ Dem. Xen. Ἀνβ. et Bach. it. Theogn., cum ἐκ Dem. et Kypk. T. 1., cum ἐν Fi. Pal. 28, 1., cum ἐπὶ Hesd., cum κατὰ Cup. Obſ. p. 348. m., cum πρὸς Aeſch. Fi. 3, 12. Plut. Hs. et Vig., ſed cum acc. rei Stp. Th. Theogn. it. cum acc. elliptico Dem. ex 760, 14., cum dat. rei ſ. perſ. Dion. H. S. T. 1., Stp. Th. Obſ. N. T. Loesn. et Kypk. it. Lexx., quorum in Schw. etiam cum pr. ἐν, quam hic oppreſſam cum Rsk. potius credam, (ut cum abl. ſtet, ſicut Lat. Bg. ap. G. Th., quem abl. etiam ſumo pro Stp. Th. dat. in illo 1, 1386. F. τοὺς καρπούς, οἷς ζῶσιν λ.) quam ut regatur cum dat., ſecundum notionem, quam ponunt laudati ante ad dat. rei ſ. perſ., pro vivere ſecundum praeceptum, nutum et voluntatem cupiditatis, i. e. parere, obſequi, ad quem ſenſum tandem redeat quoque abl., modum is tamen h. l. potius innuens, ut in illo Ter. *vivere more*, i. e. per vitam totam gerens in animo ſovensque cupiditatem rel., qui abl. eſt a Bg. oſtenſus etiam, cuius in Ms. ſtrinxerat Leisn. rubro colore ſupplecum ad παντ. ſubſt., ubi intelligantur tria illa rerum genera, honorum, divitiarum et voluptatum, deliciarumque in cibo, potu, amictu, ornatu, ſupellectili, cf. Dion. ſ. Xiph. S. 412, 26. πάντων δὲ ἐπεθύμει, καὶ πάντα παρὰ πάντων ᾔτει, καὶ πάντα ἐλάμβανε λ., it. l. 34. ἓν γὰρ τοῦτο εἰπών, πᾶσαν αὐτοῦ τὴν — ἀπληςίαν δεδηλωκέναι νομίζω, p. ſq. l. 21. ἠνείχετο (ὁ Σεβ.), ὁρῶν καὶ ἐν ταῖς καταλύσεσιν αὐτὸν ταῖς κρείττοσιν αὐλιζόμενον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια καὶ ἀμείνω καὶ ἀφθονώτερα αὐτοῦ ἔχοντα, cf. ſqq. de luxuria in cibis, it. l. 43. ἀσωτότατος λ. ut de venere l. pen. De altero autem, Leisn. in Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἀπίςῳ" ſed Sb. Ind. „ἀπλήςῳ ζέσας ἐπιθ. at mox ἀπλ. χρ. ὑπ. pro ἀπίςῳ" quod et dudum ſcripſi, cum nihil melius noſſem, ſed vulg. alienum eſſet a contextu et ſubſt. ὑπηρ., ſuſtentarum quidem a Mss. adhuc, verum depravatis illis alibi quoque, et hic hauddubie, quo dixit modo Strothus, ſicut alias etiam vulg. ſuſpectum et confuſum v. ap. Fi. de vit. L. N. T. Prol. 3. p. 6. et Ind. Sb. „ἀπλ. pro ἄπλετος" ap. Zoſ. 5, 1, 6., ubi Cell. ed. ἐπεὶ δὲ ἄπληςος ἦν αὐτοῖς πλοῦτος συνειλεγμένος, et *quoniam* immenſas *opes* illi *congeſſerant*, ſed

Ὁ δὲ Σεβῆρος τοῦ μὲν λοιποῦ ὑπάρχοντας[a] δύο[b] τῶν	Severus autem posthac duos praefectos militares

a) Nihil variatur per edd. et Mss. v. N. b) δύω Bss. 2. v. N.

Sb., fere ut Reit., in N. modo „L. Cod. margo habet ἄπλετος" quod, ibi recipiendum ob adiunctum subst., hic, quanquam per se consistens cum subst. ὑπηρ., etiam per fidem historicam, cum de multitudine ministrorum (qua vi concreti h. l. abstractum capi decet, cf. Stp. Th. Rs. Or. V. 6. Dem. Polb. et ad hunc Rsk.) scribat diserte Xiph. S. 412, 40. sq. τήν τε ἄλλην θεραπείαν, (quoque pro concreto,) tamen non aptum est ab altera contextus parte et praeced. ἐν τῷ τ., quod Plautianus non demum ad finem vitae suae multos habuit ministros, sed etiam ante; sicut nec memorabile admodum id fuerit, si vel maxime verum sit: contra solent historici, in primis illi practici, post felicitatem fortunamque hominum in fine vitae comparare casus adversos, qui maximus in nostro homine hic fuit, quod ad extremum experiretur ministrum aut infidum fallacemque, aut non satis parentem et obsequentem, quo sensu Gr. ἄπιστος etiam dr., cf. Suid. 1, 267. e. Fi. Plat. Apol. p. 70. e. D'Orv. Ch. Herdt. Xen. Bach. Dem. Ind., ad Luc. 3, 95. N. 77. a. i. Rsk. An. ad Eurip. p. 76., et in usum criticum ad confusionem D'Orv. Ch. et Abr. Dl. Th., scribente Nostro ad analog. tum in hoc ἀπ. cum ὑπηρ., cf. G. Th. *infida — servitia*, tum in v. χρ. cum ὑπ. s. abl. pers. simul cum adi. aliquo, pro habere aut experiri, ut Lat. *uti* v. c. *patre* facili, cf. G. Th. 1123, 16. 69. sq. e Ter. Heaut. 2, 1, 5., ubi Wst. comparat Gr., sed nec ipse substituit nostra Lat. illa, at primum Ind. Corn. N., sed et secundum Cort. ad Sall. Cat. 26, 1., faciente Sch. cum Bg. in χρ., quod ista rectione et notione non affertur ad Vig., sed a Stp. Th. 4, 592. D. m. 588. F. m. e Xen. Cyr. 3, 2, 4. e., cui add. alius locus e Z. Ind. 7, 5, 27., it. cum particip., quod par adi., ib. 1, 1, 1. οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάνυ τι δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις τοὺς δεσπότας, quorsum et referas Rs. Or. V. 6 οὔτε φίλῳ, οὔτ' ἐχθρῷ ἐχρησάμην αὐτῷ, si pro adi. sumantur, nec pro subst., cf. V. 7. Ant. Denique in formula ἐν τῷ τ. variatur cum 3, 8, 2. ἐπὶ τέλει, sed iterum modo scribitur ad analog., hic pro adv. tandem et de tempore ante ipsum vitae finem.

ὑπάρχοντας δύο) v. quae supra notamus ad 1, 9, 24. quibus adde Iac. Guther. de off. dom. Aug. l. 2. c. 4. sq. *Boecl.* Forte legendum ἐπαρχ. Nam hoc usitatius; et auctor praeterea alias ita, 4, 12, 1. 5, 1, 3. *Leisn.* lege ἐπαρχ. *Stroth.*

Sic Fabr. ad Dion. p. 1279. §. 46. „pro ὑπαρχ. legendum esse ἐπαρχ. dubio caret; vide et Spart. Carac. c. 11. „sed Ind. Sb." ὑπάρχων τότε τοῖς βασιλεύουσι, augustali *praetorio* tunc *praefectus*, (ex Eutr. Met. 9, 14, 5. praefectus *praetorio*; sine Var. L. in ed. Cell.) sic ὑπαρχ. τῶν στρατ. δύο, praefectos *militares* (e P. ut Bg.) s. praef. praet. duos (hinc.) Alibi ἐπαρχ. „qui et deinde ὕπαρχος profert pro ἔπαρχος, agnoscente cum Stp Th. etiam L. Em. hanc notionem peculiarem, ubi tum subst. ὑπ., tum verbum vulg. ponitur e ratione Romanae civitatis, et Noster adeo variat pro 3, 10, 10. τοῦ ἐπάρχοντος τῶν στρατοπέδων, et per particip. pro subst. 1, 9, 24. δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας, aliter etiam et post ponendo hic numerale, cuius vocalis ultima variat quoque alibi, cf. Ind. Luc. in Vat. L., ubi, per loca quidem reperta, est aut dualis adiunctus,

ϛῆς ἀπολαύειν, ἐπεί περ[e] αὐ- stare : quandoquidem eos τοὺς ἑώρα περὶ τὰ θεάματα videbat spectaculis studere ἐσπουδακότας[f] ἀπρεπέστερον, vehementius, quam princi-

e) Sic dividunt nobiscum edd. Bc. 2. et Ox. 1., at ἐπείπ. una voce in rel.
f) Comma in Ms. Ba., ut in ed. Bs. 2.

minem prope magnorum virorum optimum et utilem filium reliquisse. *Boecl.* Berglerus pro ἅπασι legendum putavit ἀπάσης. Sed Hoog. ad Vig. 108. (133. a. e.) ita vertit: *in* id *enim* omni *studio* incumbebat, *ut* liberi *sui* bona *institutione* Romae *uterentur.* In ἅπασι subaudiendum putat σπουδῇ, φροντίδι, νουτεθήμασι, τέχνῃ, vel similia, quae ad bonam institutionem facere possunt. Sed grammaticorum leges permittunt ἅπασι νουτεθήμασι, at non permittunt ἅπασι σπουδῇ. Corrigendum igitur foret ἀπάσῃ, scil. σπουδῇ f. φροντίδι. *Leisn.* (quem cf. in Progr., ut recte haec disputat contra Hoog., qui voluit modo adiuvare P., dantem hic sensum qualemcunque e Cod. etiam depravato; quo et pertinet Sb. Ind. „ἅπασι pro πανταπᾶσι" quod arripiens Sch. Ind., reddebat „omni *modo*, omnibus *modis*" quasi desit subst. τρόποις, quod hoc sensu non reperi, nec sustineo per illa Hes. 2, 888. πᾶσι δέκεν, περὶ πάντων δὲ, vicina istis P. *in primis.*) Forte δικάζων τὰ ἅπασι, καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν. ἤθελε γὰρ τοὺς παῖδας. Vel sic δικάζων τὰ καὶ τὰ πολ. διοικῶν, σχολάζων f. ἐπιδιδοὺς f. ἐξαρκῶν αὐτὸς ἅπασι. καὶ γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδ. Aut minimo denique motu pro ἅπασι legendum est ἀπάσης, caeteris omnibus immotis. *Reisk.* neque concoquere illud ἅπασι possum, neque quomodo haec cohaereant, aut quorsum γὰρ pertineat, video. Cuncta autem bene se habent, modo pro ἅπασι legas οὐ πάσης vel οὐκ ἀεί. Sic enim primum cognoscitur, quare Severus τὰ πλ. τ. β. διετρ. ἐν τ. β. πρ., i. e. in praediis haud procul ab urbe sitis; deinde quoque intelligitur, quid ipsum ad hanc vitae rationem impulerit, nimirum ἐπειπ. — ἥρμοζεν. Denique tum etiam optime sibi constat Herodianus, qui infra c. 14. 1. (3, 14, 4.) ait: ἔτι τε καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπαγαγεῖν τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, ἀπαχθέντας τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης. Non opus igitur est, ut haec, sententia verborum plane neglecta cum Pol. interpretemur: *ut bonis moribus instituerentur.* χρηστὸς enim h. l. non de morum perfectione, sed de sensuum voluptate intelligendum est. Pro ἀπολαύειν in Ven. legitur ἀπολαύσειν, non male. *Stroth.*

Non memoraturus, quae ipse olim tentarim ad sanandum hunc locum, corruptum hauddubie, maxime in ἅπασι, acquiesco in Ms. Ba. datis duobus, primo ἀπάγειν pro ἅπασι, (quae in litteris sibi affinia, in primis, si sumas, ab initio scripsisse librarium aliquem ἅπασιν, quod ultimum elementum omiserit deinde alius ob sq. consonam γὰρ aut ob simile ν et γ.) deinde in addito καὶ ante χρηστῆς, quae copula, elapsa vel sine causa idonea, ut multa in Mss. nostris, vel per compendium scripta, prodest ad sensum tum caeterorum, tum ipsius v. ἀπολ., quod proprio sensu tunc valet, *abducere* enim *voluit* filios *a* vivendi *ratione* in *urbe* Roma *et* contra *honestam*, frugalem, sobriam *usurpare*; ubi modo post καὶ supplevimus voculam contrariae rei, e contextu necessariam, sed servavimus verbi ἤθελε tum ordinem, tum rectionem cum inf. duplici, quia id cum posteriore inf. proprie debet intelligi sic, *et* voluit, *ut* frue

ἢ βασιλεῦσιν ἥρμοζεν. ἥ τε περὶ ἐκεῖνα σπουδὴ καὶ φιλονεικία, διάφορον ἔχουσα καὶ ἀντίπαλον ἀεὶ τὴν γνώμην [g],

4. pibus conveniebat. Atque illud circa ea studium et illa contentio, diversum habens et adversum semper sensum,

g) Ms. Ba. τὴν γνώμην τῶν ἀδελφῶν ἐτάραττεν αὐτῶν τὰς ψυχάς· ἀνανεμ. v. N. sed post ψυχ. punctum in A. cum Bs. 1.

rentur, *uterentur* moderata et decenti magis vivendi ratione. Tum dedimus in nostra Vs. potius praes. ἀπολαύειν, quam Mss. fut., quia lapsus in finibus his facilis fuit, et vero etiam propterea, quia v. βούλομαι, θέλω et ἐθέλω non sunt ap. Nostrum cum inf. fut., et diserte statuuntur ap. Thom. M. p. 159. sq. *solum poni* cum praeter. et praes., *nunquam vero* cum fut.; quem canonem ne intellexerunt quidem ibi in N. 7., nedum ut refutarint vel ullo in contrariam partem allato exemplo, quale nec memini in aliis aliorum disputationibus de temporum enallage aut verbis iis, quae alias, ut ἐλπίζω, δοκῶ, οἴομαι, νομίζω, promiscue tria tempora ista secum habent, v. O. M. Nov. T. 3 p. 1. e. 3. ubi vel maxime contra Thomam disputatur. Et quod Rsk. in An. ad Gr. sct. V. 1. ad Dion. Chr. p. 36. i. ex Herdt. affert „καὶ δὴ θελήσει τούτου τελευτήσαντος εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβήσεσθαι ἡ τυραννίς, i. e. ἀναβήσεται“ id vel memoriter ponit ille, vel per emendationem non necessariam, cum ipse locus 55, 10. habeat θελήσει — ἀναβῆναι sine Var. L., sic quoque afferente Wess. ib. p. 533. N. 16. Quapropter olim editurus sum lectionem Ms. Ba. totam, praeter fut. illud, servando vulg. praes., etiam ob similem locum Nostri, a Strotho iam productum, qui nostro esse potest pro explicatione, quia hic in primis τῆς ἐν Ῥ. διαιτ. brevius ponitur pro τῆς ἐν Ῥ. τρυφῆς καὶ διαίτης, quo de cf. 3, 10, 4. Haec que nova Ms. lectio satisfacit quoque dubitationibus Strothi, contra vulg recte prolatis, et erat eadem satisfactura Berglero, qui sine Mss. versatus hic, ut potuit, legens sane (ut Leisn. iterum ad Ms. Bg. monet) ἀπύσης, et διαιτ. χρηστ. servatum reddens uno subst., (sed contra seriem, quam recte Strothus urgebat et monstrabat, sic, ut hic de Romae bonitate non possit cogitari,) denique in ἐν Ῥ. deserens P. cf. 3, 7, 19., non item in sq. ἀπρεπ., cf. 1, 13, 17. e. it. in βασιλ., hic modo de filiis imperatoris, sed iam declaratis Augustis, cf. 1, 5, 15. D'Orv. Ch. p. 14. m. et Bach. Xen. Oec. 4, 16., sed ad ἐσπουδ. Stp. Th. 3, 949. F. m. „spectaculis *studentes*“ ex pravo numero l. 4., servato particip. post v. ἠρέ., pro inf. Bg. e P., cf. in rem ipsam exempla quaedam ap. Dion. 1276, 88 et 93. sqq.

ἥ τε περὶ) Leg. ἥ γε περὶ λ. *Reisk.* qui, per se leniter emendans, cum et alibi confusa sint ista duo, tamen non est audiendus, quia copula vulg. potest coniungi cum prioribus, facto post ἥρμ. commate tantum, ut pendeat proprie, tanquam membrum secundum, a pr. ἐπεὶ περ. Sed Bg. quoque cum puncto cepit, ubi supplebitur mente affirmandi quaedam Lat. particula *sane*, it. *revera*, quam fortassis et Rsk. in suo Gr. respexit, cf. 2, 7, 13. et in rem ipsam 3, 10, 4. sqq. et ib. e Dion., quem locum hic Oxon. subiecerant.

διάφορον — γνώμην) Ms. Ba. lectio in addito pron. αὐτῶν orta videtur hinc, quod, cum e vetusta absentia distinctionum aliquis librarius reperisset aut posuisset comma non post γν., sed post ἀδ., id pron. alle-

τῶν ἀδελφῶν ἐτάραττε τὰς ψυχὰς, ἐναύσματά [h] τε ἔριδος fratrum diſtrahebat animos, faceſque altercationis et ini-

h) ἐγκαύσματα Bs. 1. v. N. Mox vitioſe omittuntur τε in ed. Par., ſed ſimul ſq. καὶ in utr. Par., non animadvertente olim Ern. in Par. 2.

verit in marg., qui ſenſus per ſe non eſt incommodus, ſed ut pron. tale opprimatur ſaepe, nec tamen hic requiratur ad τὴν γν., (quorſum aeque Gloſſator ab initio retulerit,) e Bg. notione, pro inclinatione, qui et vulg. diſtinctionem refert cum P. obliquo; per analog. iungente Noſtro cum γν. iſta ſua adi., haec que ipſa per ſyn. copiam, et ſententiam illam 3, 10, 6. commutate efferente, dum ſenſus hoc loco eſt, amorem et aemulationem illam in ſpectaculis habuiſſe hoc ſecum, ut in diverſa et contraria inclinarent, ſ. amorem et aemulationem illam in ſpectaculis coniunctam fuiſſe cum diverſa et contraria propenſione, cf. v. ἔχειν alibi pro continere ſ. ſecum habere, et in adi. ἀντιπ., a P. oppreſſum, Stp. Th. ſaltem cum ſyn. Bg., Suid. Heſ. Thom. M. p. 76. Poll. 1, 150. cum N. 26. it. 5, 157., ad Thuc. p. 5. N. 63. p. 126. N. 28., D'Orv. Ch. Ind. Sb. Xen. Mot. Hell. et Z. Pol. it. Mem. S. Luc. Dion. C. it. Dem., cui add. 123, 18. cum Orph.

ἐτάραττε τὰς ψ.) Haud ſcio, an verius *ἐσπάραττε*, diſtrahebat. *Sylb.* qui et in Ind. „*ἐτας.* pro *ἐσπας.*" cum eodem Lat., quod ipſe Bg. partim cum P. habet, unde et Sch. flexerat in impf. act., incertum ut ſit, de P. quidem, cum Mss. nihil novent, utrum e Cod. aliquo reddiderit, an libere ad ſenſum, at de Bg., cum Notae aut ſigni nihil in Notam futuram in eius Ms. compareat, utrum correxerit e Sb., an ſenſum modo expreſſerit; me quidem concedente lapſum, (cf. Diod. S. 1, 325. l. 25., ubi pro *σπαράττειν* Var. L. *πράττειν*, it. Epict. Heyn. p. 23. e. pro *ταραττώμεθα* diſerte Cod. *σπαραττ.*, ſpretum vero ibi ab Illuſtri editore,) at ſine libris nondum dimittente lectionem vulg. pro concitare, irritare, exacerbare, cf. Bud. C. 674, 48. „Herodi. (3, 10, 7.) *συνέκρουον δὲ αὐτοὺς οἱ κόλακες*, i. e. ſimultatem *inter* eos *ciebant* et *alebant*. Dicitur et *ταράττω*. Dem. p. Cor. *πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν*, i. e. bella inter eos committebat et ciebat" quem locum Stp. Th. 3, 1245. B. i. reddit „turbas inter eos excitabat" ignorante Rs. Ind. ex 231, 12., nec ipſum tentante V. 9. p. 191. e. 10. p. 462. m. 11. p. 553. m., ſed tantum afferente correctionem Markl. *ἐξήραττεν* ſ. *ἐπήραττεν*, ſed in ed. Harl. p. 95. e. adeo refutante, tum Xen. Bach. „*λόγῳ ταραχθέντες*, oratione *exacerbati*" etiam Zeun. probante, dum G. Th. nihil fert in *turbare* et *conturb.*, ſed in Bg. „in diverſas partes trahere, idque de corporibus pariter ac voluntatibus adhibetur, — *animi* diſtrahuntur *in* contrarias *ſententias*, — diſtrahit *animum* librorum *multitudo*" quae prodant, correxiſſe potius Bg. cum Sb., pro ſeparare, quem tropum et noſtrates habent, *die* Gemüther *trennen*, i. diſcordes reddere; tandem fortaſſis eodem reditura ſententia, ſed Noſtro poſt formulam hanc ſubiiciente mox quandam explic.

ἐναύσματα) Aliter Bg., quam 2, 15, 3., e P. partim, ut Sch. „*ceu* facibus *admotis* contentiones *excitare*" tacente hinc Stp. Th., ſed Bud. C. 765, 9. reſpiciente huc ſine Vs., at notante Sb. Ind. „etiam Ald. et Walder. ed. at *ἐγκαυσμ.* Henr. Petr." non errore operarum, ſed ingenio correctoris, verum labentis pariter, et in animo habentis *ἔγκαυμα* et

καὶ ἔχθρας παρεῖχε. μάλιστα δὲ ὁ Ἀντωνῖνος ἀφόρητος[i] ἦν, ἀποσκευασάμενος τὸν Πλαυτιανόν. ᾔδεῖτο δὲ καὶ ἐφοβεῖτο[k]

5. micitiarum addebat. Praecipue vero Antoninus intolerabilis erat, amolitus Plautia-
6. num; sed reverebatur et

i) ἐφόρητος — ἀφοβεῖτο Bs. 1. cum Par. 2. et ἀφοβ. etiam in Pat., errore typothetae. k) Ms. Ba. ἐφοβεῖτο τῇ τε θυγ. caetera desunt. *Mart.* v. N., ut et de signis parenthesis in ed. Ed. ab ᾐδεῖτο — ad ἀνηκ.

ὑπέκκαυμα, eodem sensu usurpata, cf. Stp. Th. cum Bud. C. l. l. l. 21. Suic. Th. p. 1374. e. sq. Hes. 1, 1216. m. Suid. 1, 735. m. 3, 536. ὑπέκκαυμα, ἡ ὕλη τῆς φλογός, ἡ τροφή. Τῶν παθῶν ὑπεκκαύματα, αἱ τροφαὶ τῶν παθῶν, αἳ (forte ἃ) τρέφουσι τὰ πάθη; ut ap. Diod. 2, 556. l. 83. pro ἐναύματα Var. L. ἐνάρματα, mendosa, sed ap. Luc. 1, 646. l. 25. pro ἐγκαυμάτων Var. L. ἐκκ., quo de postr. cf. ib. p. 317. N. 16., denique ib. 1, 112. l. 3. pro ἐναυσάμενος Var. L. ἐγκαυσ, hic Nostro scribente iterum per analog. in ἐναυσμ. cum subst. adiunctis, cf. G. Th. v. *fomes* et Bg. 621, 18. sqq. it. 72. et e Plin. Pan. 8, 5. *irritamentum* illud *irarum* et *fax* tumultus *fuisset*, rel.

μάλιστα) Bg. per totam §. hanc deserit P., qui ad v. ἀποσκ. iterum libere adiungit adv., cf. 3, 11, 13. e. in rem que Dion. 1276, 84. οἱ δὲ τοῦ Σεβήρου παῖδες —, οἷον παιδαγωγοῦ τινος ἀπηλλαγμένοι τοῦ Πλαυτιανοῦ, οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐποίουν. καὶ γὰρ καὶ γυναῖκας ᾔσχυνον, καὶ παῖδας ὕβριζον, χρήματά τε παρεξέλεγον λ.

ᾐδεῖτο) Haec (ab ᾐδ. — ἀνήκεστον) velut per parenthesin dicuntur, et procul ab iis absunt, quae Pol. affert. *Steph.* Sunt, qui transposito accusativo τὸν πατέρα malint, ᾐδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, καὶ ἐφοβεῖτο πραξ. τι ἀνηκ. Sed ferri tamen vulgata lectio potest, ut πρᾶξαί τι τὸν πατέρα Attico loquendi more dictum sit pro *facere patri* s. *patrare in* patrem. *Sylb.* (qui et in Ind. v. πρ. „τὸν πατ. πρ. τι ἀν. patri *facere*, s. *in* patrem *perpetrare.*“) Berglerus omittit τὸν πατέρα. Quae vox si non delenda est: Stephani versio omnibus potior. Politiani versio hic plane improbanda. Caeterum πρᾶξαί τι ἀνηκ. est h. l. vel patrem occidere vel fratrem. Nam tale facinus reparari nequit. Sed ἀνήκεστόν τι est *irreparabile malum.* Sic Xen. Hier. c. 6. (§. 16. μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, et mox cum variatione μή τι ἀν. ἐργάσηται,) Aelian. (V. H.) 2, 13. (p. 97. m. τί πάθωσι κακὸν ἀν.) Herodot. 1. p. 64. ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, (non reperi.) — Lege ᾐδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, καὶ ἐφ. πρ. τι ἀν. *Leisn.* Transposita videntur hic loci esse duo cola, et sic in ordinem redigenda, ἀποσκ. τὸν Πλαυτ. τῇ γε θυγ. — ἐμηχανᾶτο. ᾐδεῖτο δὲ τὸν πατέρα, suum puta, Severum, πραξ. τι ἀνήκεστον. ὁ δὲ Σεβ. *Reisk.* τὸν πατέρα, scil. Plautianum, qui ad filiam relatus pater dicitur. Negligenter, imo pessime haec interpretatus est Pol. *Stroth.*

De P. quidem certum est, errasse, nec referre ista τὸν πατέρα, unde fortassis in Cod. suo non habuit, elapsa cum reliquis in Ms. Ba ob simile v. ᾐδ. Tum Strothi res non procedit, quia Plautianus iam mortuus erat et interfectus, ut proxime dixerat Noster in ἀποσκ. Porro Sch. in „ἐφοβ. *timebat*, ἀνηκ. Locus est obscurior. Pol. — Quae Versio nec plana est, neque ad mentem Herodiani. Ad verba ita sonat, Antoninus *reverebatur* et *timebat* patrem *fecisse* (pro quo rectius Sb. per praes.

τὸν πατέρα, πρᾶξαί τι ἀνήκεστον· τῇ τε θυγατρὶ μὲν ἐκείνου, γυναικὶ δὲ αὐτοῦ [1], παντὶ τρόπῳ θάνατον ἐμηχανᾶτο.	metuebat patrare aliquod facinus atrox: ac mulieri, quae illius quidem erat filia, uxor autem sua, omnibus modis ne-

1) Ma. Ba. *αὐτοῦ· ὡς παντὶ τρ.*, etiam Ms. Vi. sed sine distinctione *αὐτοῦ ὡς λ.*, lenem hic tenentibus quoque ed. A. al., v. N.

capit aor.) quid *insanabile* s. *inexpiabile.*" Sed Bg. dederat in Ms. suo tria illa puncta ante *atrox* cum Nota „Fratrem occidere" qui sensus unus omnium videtur verissimus istius formulae *πρ. τ. ἀν.*, per hanc seriem, ut Antoninus, quo de coeptum agi §. 5., postquam amovisset caede Plautianum, intolerabilis fuerit, sc. male agendo, ut supra e Dione monstravi, sed idem tamen, quia revereretur et timeret *patrem*, (quod nomen restituendum olim in Vs., unde omissum magis culpa scribae, propter simile *patrare*, quam ab ipso Bg., ob ipsius Notam illam, quae causam requirit idoneam, quae est in *patris* reverentia ac timore,) facinus aliquod atrocius patrare nondum ausus fuerit fratre occidendo, quae caedes in animo erat Nostro ob §. 4., i. e. ob rixam et inimicitias fratrum, sed nunc modo innuitur oblique et breuiter, infra amplius narranda, et quia alia ante inserere placuit, primum de Antonini uxore §. 6 – 8., alterum de Severi cura in filiis conciliandis §. 8. sqq. E qua serie non opus est parenthesi Stp., et post *πατέρα* melius commata posuimus, hic quidem, ne ad sq. v. *πρ.* cum Sb. trahatur, etsi alias post v. *αἰδ.* et *φοβ.* non separamus inf. commate, cf. ad *ἀνηκ.*, ap. Stp. Th. cum Bg. aliunde, Suid. Hes. cum N., ad Luc. 1, 574. N. 63. Ind. Thuc. (ubi locus est 85, 37.) Dem. cui add. 388, 2. 537, 9., *μηδὲν ἀν. — πρᾶξαι* 538, 22. 539, 6. 792, 17. et cum *δεινὸς* 779, 24. et de navi 937, 4., Xen. Z. Pol. 'Αιβ. et M. S., Polb. Dion. C. „de malis atrocissimis, summis, extremis" Phil. p. 747. C. 760. B. 762. E. m. 766. D. i.

τῇ τε) Haec res de Plautilla, per subitum saltum et transitum a pers. alia ad aliam, pertinet ad remotius membrum §. 5., cum in propiori §. 6. cogitatio sit de Geta; Bg. agente liberius, quam P., quia severa haec *ac* filiae *quidem* illius, *uxori* autem *suae*, poterant de duabus feminis diversis que intelligi, si quis tamen lector memoriae infirmissimae vitio laborabat. Sed in sqq. *παντὶ λ.* severior Bg., quam P., cf. 3, 3, 6. e., ubi e Liv. usus formula, cf. G. Th. v. *mach.*, ad quam analog. scribitur. Caeterum duorum Mss. res prima in leni respuitur a tertio et Latr. Intp., ob v. *ἐμηχ.*, ad ipsum Antoninum agentem relatum, quod et reiicit Ms. colon, saepe male ibi prolatum, cum arcte cohaereat cum pr. dat. Sed tertium *ὡς* additum venit ab illa pr. omissione, quia *ἐφοβ.* cum dat. sumebatur a librario, ut a P., sensu pass. et cum dat. pers., et hinc membrum sq. *παντὶ λ* debebat adiuvari ad seriem aliquam obtinendam per particulam *ὡς*, notione causae, (qua notione idem Ms. adhibuit supra 2, 13, 6., addens eandem alia ex causa 2, 13, 13. e. 3, 1, 2.) timebatur *filiae* s. a filia —, *quia* omni *modo* necem *machinabatur.* Sed, praeterquam, quod P. nihil talis causalis refert, etiam *τὸ* non habet, quo referatur; ut maneat prava lectio, sed vulg. salva.

ὁ δὲ Σεβῆρος αὐτήν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς [m] εἰς Σικελίαν ἐξέπεμψεν, αὐτάρκη

7. cem machinabatur. At Severus et ipsam et fratrem eius in Siciliam relegavit, suffi-

m) Ms. Ba. τὸν ἀδελφὸν, abest αὐτῆς. *Mart.* v. N.

αὐτήν τε ἐκειν.) De hoc pleonasmo v. Intrp. ad Lucian. Advers. Indoct. c. 25. T. 3. p. 120. *Leisn.*

Ibi N. 91. in duplici tali pron. sane statuitur pleonasmus, qua mente forsan et Bg. e P. unum modo reddiderit, non e severa interpretandi ratione, cum etiam Lat. habeant *ipse* cum alio pron. et nominatim cum *ille*, quod respondet Gr. ἐκ., idque ad definiendum magis, ut nostrates *eben diese*, cf. 1, 6, 12. 2, 6, 22. e. vel etiam *sie selbst*, ad distinguendum, ob adiunctam pers. aliam, cf. G. Th. v. *ipse* Nr. 4.

καὶ τὸν ἀδελφ.) ipsam *pariter* cum *fratre*, si quidem ἀδελφὸν legamus. Nam hic quum exemplaria, unde manauit prima Herodiani editio, exhibuerint hanc scripturam καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, i. e. fratrem *ipsius*: Pol. dicit *ipsam* pariter *cum* filiolo, *quem* pepererat. *Steph.* Pol. legit τὸν υἱὸν αὐτῆς. Sed ἀδελφὸν agnoscit hic etiam Dionis epitome 418, 11. 425, 40. (ed. Rm. 1276, 78. 1287, 9. primo loco Πλαῦτος, postr. Πλαύτιος) nec eam ex alio prolem suscepisse probabile est, multo minus ex Antonino, qui nec lecti eam, nec laris consortio dignatus est, ut auctor supra retulit 3, 10, 15. *Sylb.*

Sic Fabr. ad Dion. p. 1276. §. 34. „probabile est, Politianum in suo Cod. legisse υἱὸν, nam vertit *cum fil. qu. peper.*, ut Boeclerus (e Sb.) ad h. l. monuit, vel, si mavis, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς, ὃν ἔτεκεν, ut visum Eruditissimo Erasmo Froelich Tentam. p. 458.“ hunc deinde refutans, in primis ex 3, 10, 14. sq., quia Antoninus uxorem non admiserit ad torum et larem, et quia non diu post nuptias, occiso patre, in exilium missa sit. Quorum primum iam sufficit, ut agnoscatur P. erralle iterum, maxime, cum Mss. maneant in vulg. subst., nec noceat rei ipsi omissum in Ms. Ba. pron., pro libidine librarii aut e lapsu sine causa idonea, cf. 3, 1, 15., quod ipse P. circuitione illa agnoscit.

εἰς Σικελ.) Convenit Dioni cum nostro in assignanda exilii sede, alias vero a se multum discedunt. Πλαυτίλλα δὲ καὶ (Πλαύτιος, οἱ) τοῦ Πλαυτιανοῦ υἱεῖς, τότε μὲν ἐσώθησαν, ἐς (εἰς) Λιπάραν ἐξορισθέντες· ἐπὶ δὲ Ἀντωνίνου ἀπώλοντο, καίτοι καὶ ζῶντες ἔν τε δέει καὶ ταλαιπωρίᾳ πολλῇ, τῶν τε ἀναγκαίων οὐκ εὐπορίᾳ διῆγον. *Oxon.* Dio 76, 3. p. 1276. (l. 78. sqq.) εἰς Λιπάραν, hoc est, unam ex Aeoliis insulis, incultam, et agri miseri et ieiuni, quales fere insulae exilio destinabantur, v. Cic. Verr. 3, 17. Fabricius ad locum Dionis (§. 35.) scribit: „maior fides Dioni, quam Herodiano, qui in Siciliam relegatam scribit, datis ad vitam tolerandam abunde opibus, exemplo Augusti etc.“ Sed ego hoc nomine aeque Herodiano, ac Dioni, credendum dixerim. Herodianus Dioni non adversatur. Lipara enim et insulae Aeoliae omnes ad Siciliam referuntur, v. Cluver. Caeterum, qui relegabantur, relegabantur plerumque in insulas, et quidem in insulas exiguas et sterilis soli. Itaque deportationi assignatae Pandataria, Suet. Tib. 53., Planasia, Tac. A. 1, 3. Dio 55. (extr.) Cercina, Tac. A. 1, 53., Seriphus ib. 4, 21. Gyarus ib. 3, 68. sq. Iuvenal. 10, 170. (ubi et Seriphus, ut Gyarus iam 1, 73.) Cy-

δοὺς περιουσίαν εἰς τὸ βιοῦν [n] δαψιλῶς [o], μιμησάμενος τὸν Σεβαςόν: καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς Ἀντωνίου [p] παισὶ πολεμίου γε-

ciente data copia ad vivendum
opipare: imitatus Augu-
8. stum; nam et ille Anto-
nii liberos, hostis sui, co-

n) Mss. Ba. et Vi. διαβιοῦν v. N. o) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. p) Ἀντωνίνου A. al. mendose.

thera Tac. A. 3, 69. Amorgus ib. 4, 13. (m. ubi deinde et Cercina) et 30. (ubi et Gyarus,) Donusa ib., Trimetus ib. 4, 71. (Trimerus v. Ern. N.) Baleares ib. 13, 43. Sardinia ib. 14, 62. 16, 9. Naxus ib. Addatur Pontia Suet. Cal. 15. (ubi et Pandataria) et Lipara Dio 76, 7. *Leisn.*

De loco quidem dissensum sustulit Leisn. cf. ap. Beger. 1, 127. ad gemmam Antoninus et Plautilla, per capita iugata „Plautillam Severus cum fratre in Siciliam secundum Herodianum, in Liparam secundum Dionem amandauit." Ad caetera haec suffecerint, ut, dum vixit Severus, habuerint satis, sed, mortuo eo, Antoninus illis ademerit primo commoditatem priorem, deinde vitam ipsam, cf. infra 4, 6, 7., ducente hic Bg. e P. Lat. ad ἐξιπ. (cf. Stp. Th. v. e. e Thuc., nihil danre G. Th. in *emitt.* et *mitt.* de usu hoc, non item in sqq. omnibus, cf. in περ., Sb. Ind. „copias, facultates" Stp. Th. 1, 1135. G. „quum sine adiectione ponitur, de abundantia opum dr., ut ap. Herod." sine loco, (hic quidem ut sumi aeque liceat pro simpl. οὐσία, cf. 2, 1, 11., ob adi. αὐτ., quocum ut et cum v. δ. iungitur a Nostro per analog.) Ind. Dem. Xen. Pol. et Bach. it. Luc., sed sine Ind. Thuc. 8, 51. *facultates* 79, 6. *divitiis*, Zos. 5, 8, 2. 5, 41, 8. Poll. 3, 110. 6, 196. Suid. Hes. Moet. p. 297.

εἰς τὸ β.) Mss. compositum pro simpl. (cf. 3, 12, 20.) ap. Nostr. non reperiendum, aeque sit e glossa, ac vulg. per elapsam praep. a vicinitate ortum, cf. Luc. 1, 503. 1. 72. Ind. Ael. V. h. ubi 11, 3. p. 685. cum διατελεῖν et διαζῆν (quo de cf. Fi. Pal.) Bud. C. 1483, 27. Hes. 1, 937. e. διαβιῶσαι, ζῆσαι, cum N., in utr per analog. scribente Nostro cum adv. δαψ., ubi, deserto P, etiam Sch. „large, copiose" cum Stp. Th. aliunde, ubi et „laute, opipate, ζῆν δαψ. Xen." cf. Ind. M. S. cum Poll. et supra 1, 6, 3.

μιμησάμενος) Suet. Aug. 17. *reliquos* Antonii *reginae* que, *Cleopatrae*, communes *liveros*, non *secus*, ac *necessitudine* iunctos *sibi*, et *conservavit* et *mox* pro *conditione* cuiusque *sustinuit* ac *fovit*, v. Plut. in Anton. p. 955. C. sq. *Leisn.*

P. deserit Bg. sine supplemento ad v. μιμ., ubi forte Lat. quid, (ut post enunciationem participium hoc ponatur, pro ad imitandum s. imitationem et exemplum, cf. εἰς ζῆλον supra,) it. in sq. ordine dat. inter gen., ubi severior Bg., quam P., sed in καὶ γὰρ ut alibi, cf. 3, 8, 15., at cum eo ad sq. οὐτ. et ἐχθ., ubi Noster ad analog., cf. Srp. Th. 4, 588. G. 592. A. e. p. sq. A. C. sq. G. sq., ad Vig. p. 315. b. e., Rs. Or. V. 4. 6. Dem., cui add 752, 10., Xen. Z. Ἀνβ. Cyr. et Bach., Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Polb. (cum pr. περὶ S. ep. Aesch.) Hesy. bene προσφέρεσθαι, quo de alibi.

νομένου οὕτως ἐχρήσατο. αὐ-τὸς δὲ ἐπειρᾶτο συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς [q] φιλίαν, καὶ προτρέπειν [r] εἰς ὁμόνοιαν καὶ	dem modo tractavit. Ipse autem annitebatur semper adducere filios in amicitiam, et adhortari ad concordiam

q) Ms. Ba. ἐς φιλ. cf. 3, 7, 5. c. cum N. r) προτρέπειν Lugd. viriose.

αὐτὸς) De Severo §. pr. i., ut de pers. principe post aliam interpositam et aliud pron. ἐκεῖν., recte comparanre Sch. cum 3, 10, 8. hunc locum, ubi plene Noster et ad analog. in v. συναγ. cum pr. εἰς, cf. Ind. Ael. V. h. Diod. S. Polb. Rs. Or. V. 4. et Dem. Abr. Auct. Di. Th. Poss. Call. p. 250. i. L. N. T. cum Kypk. 1, 392. ubi totam phrasin affert e Di. H. S. T. 1. fine Ind. 110, 35. εἰς φ. συνάξουσι τὰ ἔθνη, per liberam Vs., nec G. Th. ferente formulam Bg., deferro P., qui et libere omittit adv. ἀεὶ, ob laevitatem a Nostro positum post secundum verbum, cum pertinear ad primum ἐπειρ., quem ordinem et Bg. monstrat. Caeterum in m. Ox. signarat Leisn. „Liv. 40, 8.“ locum sane comparandum, ubi Philippus Macedoniae rex filios Persen et Demetrium ad concordiam hortatur oratione longa, er eodem argumento simul a damno discordiarum frarernarum.

προτρέπειν) Scribo προτρέπων, *ipse* liberos *semper* ad *amicitiam* adducere *conabatur*, adhortans *que* ad *concordiam* et *consensum*, fabulas *antiquas* er *tragoedias* in *memoriam* illis *revocabat*; semper *regum* fratrum *calamitates*, ex *dissidiis* ortas, *commemorans*. In interpretatione aurem vocis δραμάτων speciem pro genere posui, quod, sicut μῦθοι, ita etiam δράματα, Latinis sint fabulae, diversa tamen significatione. *Steph.* Aut cum Stp. προτρέπων est legendum, aut versu proximo γὲ loco τέ. *Reisk.* Talia persecuti sunt ex Graecis antiquis Latinisque, qui Thebaidas, Thyestes, Atreos, Pelopidas, scripsere, quorum catalogum consignavit Martinus Antonius Del Rio ad Sen. Thyest. er Thebaid. Spartianus in Sev. 21. (p. 636. i.) etiam hoc tradit, *ipsum iam (aegrotantem) divinam Sallustii orationem, qua Micipsa filios ad pacem hortatur, misisse filio maiori.* In quo facto aliquid eius moris agnosco, quem Augustus usurpavit teste Suet. 89. dum *praecepta et exempla, publice vel privatim salubria, ex utriusque linguae auctoribus ad verbum excerpta, aut ad domesticos, aut ad exercituum provinciarumque rectores, aut ad urbis magistratus plerumque mittebat, prout quisque monitione indigerent.* Facta Augusti aemulari solebant secuti principes, ut quisque eorum eximius videri voluit. *Boecl.* (partim e N. 1. Cas. ad Spart. l. l.) Argumentum firmum Severus sumit a discordiarum fraternarum malitia, amicitiae utilitate et commodo. Iulia alibi per matris sanctum nomen, per similem eorum ortum, per eadem incunabula, pacem iis inter lacrymas et amplexus apprecatur. Sed cur haec incassum omnia? Scilicet discordiam eorum, ingeniorum diversitate coeptam, μοναρχίας spe continuatam auctamque, promovebant utrinque nequissimum genus hominum, et principibus infestissimum, adulatores, nihil non suggerentes, ut ad se quisque pro virili diversos traherent (§. 14. sq.) *Leisn.*

Non corrigit Stp. nunc e P., qui hic quidem cum Bg. servat tempus finitum, at sq. membri verbum finitum ὑπεμ. mutat cum particip., liberior etiam in sqq. Bene Bg. in tota particula usque ad διηγ. sequi-

συμφωνίαν [s], μύθων τὲ ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπεμίμνησκεν ἀεὶ [t], βασιλέων ἀδελφῶν συμφορὰς [u] ἐκ στάσεως διηγούμενος. θησαυρούς τε καὶ νεὼς, πάντα ἐδείκνυε [x] χρημάτων

et consensum: veterumque fabularum admonebat identidem, regum fratrum calamitates ex dissidiis ortas enarrans.
9. thesauros etiam et templa omnia demonstrabat

s) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. t) Hoc comma in Stp. rel., sed post pr. ὑπεμ. in Bs. 2. L. punctum, at comma in Bs. 2. R. al. v. N. u) Ms. Ba. ἐκ στασ. συμφ. διηγ. v. N. x) Ms. Ba. πάντα ἐδείκνυ χρ., sed Ms. Ve. πάντας ἐδείκνυ χρημάτων πλείρεις, at Ms. Vi. Excp. „πάντας ἐδ. πλήρεις“ v. N.

tur vulg., ubi nihil est, quam vetus ratio nectendi enunciationes per copulam, et usus ille, quo participium διηγ. debet resolvi per eandem copulam; monente quoque Leisn. in m. Ms. Bg. duo haec“ leg. προτρέπειν, — omittit καὶ δραμάτων „hocque postr. e P., ubi Sb. Ind. μυ. sunt fabulae, quae sermone aut scripto narrantur (extra scenam,) δρ. vero, quae aguntur in scena, histrionum personis inductis“ sed ut h. l., recte monente Stp., δρ. sint modo tragoediae, e contextu, quia sermo est de rebus tristibus, rixis et dissidiis, per ellipsin quidem adi. τραγικὰ, cf. L. Bos. p. 13. e. cum Ind. Dem., cui add. 418, 15., pro quo plene τοῖς δρ. τοῖς τραγικοῖς ib. l. 11. Tum Bg. deserit P. ad συμφ., ubi Stp. Th. „saepe generaliter pro consensus, concordia; unde copulatur (per syn. copiam, ut tropicum cum proprio,) etiam cum ὁμον. a Plut. et Herodi.“ sine loco. Sed e P. est Lat. in adv. ἀεὶ et cum eo relatum clare ad pr. v. ὑπ., ob comma in Ms. Bg. repertum, quocum et tacite faciunt Mss., per se ut adv. quoque conveniat cum sq. διηγ., e distinctione aliarum edd., in medio stans hic, sicut alia ap. Nostr., et trahendum per se utrolibet.

βασιλέων ἀδ.) Ms. alius ordo in transposito subst. συμφ., ne statim cum suo genit. stet, fere ut 3, 19, 5. e., per se quidem exquisitior ac laevior, tamen violentiam habet manifestam contra Mss. rel. et P. Vs. obliquam; sicut Latini quoque praeponunt substantivum, ubi sequitur praepositio *ex* vel similis, per brevitatem quandam loquendi et ellipsin particip. alicuius, v. c. γενομένας, a Bg. fere e P. statim expleti, cf. de eodem subst. συμφ. cum eadem pr. ἐκ 6, 7, 6. m., sed de aliis subst. 3, 11, 12. e. it. 1, 13, 17. per Ms. rationem, praemissa praep. inter duo subst. diversorum casuum, it. de aliis praep. cum subst. 3, 9, 22. e. 2, 3, 12. i. 2, 15, 3. m. 1, 1, 1. e. 7, 8, 8. m., nihil ferentibus Indd. Gr. et G. Th. modo 3, 40. *nihil* damni *erit* ex *tempestate*, nec in syn. Bg. *detrimentum*, incommodum, *noxa*, nec Stp. Th. in βασ. subst. cum alio subst. ἀδ., pro adi., nisi forsan in suo ex Hom. βασιλῆϊ ἀνδρὶ λ., qui et in subst. στασ. ignorat Lat. Bg. (deserto P.) et notionem pro dissensu animorum et discordia, cf. Munth. p. 251. m.

νεὼς, π.) Malim νεὼς πάντας et πλήρεις, *huc addebat*, thesauros *templa* que *omnia* pecuniis *plena* esse. *Steph.* Neutra illa, πάντα πλήρει, ferri possunt, quia et praecedentia substantiva rerum inanimarum sunt, et haec sequentia referri possunt ad generale ταμιεῖα, hoc sensu, *thesaurosque* ac *templa*, omnia *denique* aeraria *pecuniis* referta *ostendebat*;

πλήρη· πλοῦτόν τε [y] καὶ δύ- opibus esse plena: nec divi-

y) Ms. Ba. πλοῦτον τὲ cf. 3, 12, 25.

cuius asyndeti exemplum est in Dionis epitome 379, 6. (ὁ γοῦν Κλέανδρος — ἐπώλησε βουλείας, στρατείας, ἐπιτροπείας, ἡγεμονίας, πάντα πράγματα.) θησαυροὶ vero et ναοὶ copulantur etiam infra 4, 4, 18. quoniam in templis quoque, nominatim Saturni, aeraria fuerunt publica. *Sylb.* Forte καὶ πάντα. *Reisk* Ven. Cod. lectionem etiam Stp. volebat. Verum mihi quidem recepta lectio nescio quid nativi coloris habere, altera vero emendantis manum prodere videtur. *Strotb.*

Mss. Vi. et Ve lectionem habet quoque P. hactenus, quod adi. πληρ. refertur ad subst. νεὼς, sed contra omittit alterum adi. πάντα, quod Bg., pro ratione Ms. praesenti, cum sine distinctione sit, construxit quoque ad subst. νεὼς, de voluntate Stp. et nunc ex auctoritate eorundem Mss. At quia Ms. Ba. manet hac quidem parte in vulg. lectione, haec que defendi potest per causas, a Sb. propositas, denique quia dissensus est in Mss. ipsis: nihil licet hic editori, quam in Var. L. coniicere istas res Mss., quanquam per se laevior est acc. πάντας, a vitato hiatu, quem nostri Glossatores interdum removent, sed Noster non ubique refugit; ut iidem Glossatores saepe tollunt exquisitiora, quale est neutrum illud post sexum masc., ubi et ellipsis valet illa universa subst. χωρία, cf. simile quid 7, 11, 14. Alius dissensus Mss. in forma alia verbi fuerit e lapsu aut glossa, dum vulgata, quae et servatur a Ms. Vi., est a δεικνύω, sed altera a δείκνυμι, utraque vero ap. Nostrum alibi reperitur, iam varians supra 3, 12, 10., cf. Hes. δεικνῦσι, δεικνύουσιν, ut Ms. Ve. vitium in πλειρ. patet, confusis vocalibus.

πλοῦτον λ.) Pol. vertit (*divitias* foris *ex* vectigalibus *accedere*,) tanquam legens, πλοῦτόν τε καὶ δύναμιν παρέσεσθαι ἔξωθεν, et tanquam verbum ἐπιβουλεῦσαι non agnoscens. Ego hoc aut similia scripsisse Herodianum puto, πλ. τ. κ. δυν. οὐδεμίαν ἔλεγεν s. λέγων ἱκανὴν ἔσεσθαι ἐξ. ἐπιβ. Posset fortassis et ita scribi πλ. τ. κ. δυν. οὐκ ἔσεσθαι τοῖς ἔξωθεν οἵαν ἐπιβ. (et in marg. P.) *ac* nullas *opes*, nullam *potentiam* ad *externas* insidias *idoneam* fore. *Steph.* Si post οὐκ ἔσεσθαι inseras οἵαν, sat bene constabit sententia, i. e. nec *ullas* opes *ullam* ve *potentiam* talem *fore*, quae *extrinsecus* i. e. ab exteris nationibus *insidiari* eis posset. *Sylb.* Nescio, an opus sit οἵαν inserere. *Boecl.* Vertit Pol. quasi leg. παρέσεσθαι, omisso tamen subsequente ἐπιβ. Multus est Stp. in coniecturis, quae huic loco emendando inserviant; quarum prima haec est πλ. τ. κ. δ. οὐδ. ἔλεγεν ἱκ. ἐσ. τοῖς ἐξ. ἐπιβ. caeterae coniecturae non sunt multum absimiles. Quid si compendiosius corrigi possit, ἐπιβουλεῦσαι mutato in ἐπιβουλεύσασι? Ita enim constabit sensus sine liberiore interpolandi licentia. *Oxon.* Forte οὐκ ἔσεσθαι ἀντίπαλον τοῖς βουλομένοις, vel εἰ καί τις βούλοιτο ἔξωθεν ἐπιβ. *Reisk.* Ven. — Tale quid etiam Pol. legisse videtur, vertens. — Stp. post οὐκ addere volebat οἵαν τε quod certe subintelligendum est. Vulgata autem lectio non tentanda est: namque saepius hac ellipsi utitur Herodianus vid. infra Not. ad l. 4. c. 7. (§. 2.) νοῆσαι εὐθὺς ἦν. *Strotb.* Stp. post οὐκ addere volebat οἵαν aut ἱκανὴν; quod reiicit Strothius et hoc nonnisi subaudiendum esse monet. At vel sic mallem legere: πλούτῳ καὶ δυνάμει οὐκ ἔσεσθαι οἵους τοὺς ἔξωθεν. *Extraneos* nec *divitiis*

ναμιν [z] οὐκ ἔσεσθαι ἔξωθεν	tias aut potentiam ullam fore

z) Ms. Ba. δύναμιν ἔσεσθαι, ἔξωθεν ἐπὰν ἐπιβουλεύσῃ τις· quam lectionem longe optimam esse censeo. *Mart.* Sed Mss. Ve. et Vi. δύναμιν ἔσεσθαι ἔξωθεν ἐπὰν βουλεύσεται κ. τ. λ.

nec *exercitu* pares *fore* ad *insidiandum*. Est enim durum, ipsis divitiis insidias tribuere. *Gedik.*

Nihil Sch., nisi ut Latine redderet Stp. coniecturas in „ἐπ. *nullam* potentiam *ad* externas insidias *idoneam* fore, *dicebat*, vel *potentiam* non *futuram* externis, *parem* ad *insidiandum*, ἐξ. δυν. externam *vim*, δυν. *potentiam*" quorum illas Vss. Lat. repetiit Leisn. ad Not. Ox., nihil monens ad Ms. Bg., qui sine Nota ulla reddidit sic, ut Stp. et Sb. illud adiectivum ostenderet quidem, nec tamen propterea vel in textu reciperet vel subintelligeret necessario, quia potuit inf. ἐπιβ. adiuvare modo, ut solet alibi in duplici inf., per ὥστε s. εἰς τὸ ἐπιβ., et divitias *et* potentiam *non* fore *extra* ad *insidiandum*, quae ille deinde ad sensum expresserit, τὸ οὐκ contrahens in *nec*, assumto pron. *ullam*, sed mutato adv. ἐξ. in adi., et formulam istam inf. dando per pron. relat. cum v. *possit*. Saltem lectionem vulg., sic nostra ratione adiutam, toleraverit aliquis, ut Strothus fecerit, dum Noster alibi etiam usurpat inf. sic post alia verba, cf. 2, 12, 10. sq. 3, 2, 18. 6, 1, 3. e., et hic potuit ad variandum pro pleno §. 11. μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον scribere per ellipsin illius syn. adi. s. pron. οἵαν, quod aeque ad inf. interdum deest, ac regit eum, vertendum ibi, pro contextu, varie, sed et cum Bg. per pron. relat. et v. *posse*, cf. 4, 8, 19. Iam Mss. iterum dissensus fluxit ex eodem vitio, quod demonstrant duo, cum v. ἐπιβ., e vetusta ratione Mss. recte iunctum, a stulto librario non tantum est divisum, sed etiam simul depravatum in ἐπὰν, quam coniunctionem quum alius scriba Ms. Ba. sciret non stare cum inf. posse: mutavit is non modo tempus, sed etiam totam lect. veterem, a rel. Mss. adhuc servatam, i. e. sustulit neg. οὐκ, recepit simul ἐπὰν, et addidit pron. τις, quod per se excidere potuit ob sq. simile τοσ., ut et ἐπὰν ob sq. ἐπιβ., ac confundi finitio σαι et σῃ s. σῃ, ut et forsan reperit aliquis οἵαν in Mss. ἐπὰν, sic, ut ob hoc exciderit pr. ἐπι. Verum οὐκ non habet causam, unde elapsum; et quia servatur adhuc a Mss. rel., nec additum a manu aliena credibile: manebimus in vulg., etiam propterea, quia, omissa neg., oritur tautologia inanis, et series inepta, *thesauros* et *templa*, omnia *monstrabat* opibus *plena*; divitias *que* et *exercitum* esse, *extra* si *insidietur* quis, *cum* et *tanta* sit *domi* opulentia, — *et* Romae *exercitus* ipse *quadruplicatus*; ubi ter dicuntur adesse *divitiae* Romae, et vis *exercitus*; dum contra in vulg. est praemissa sententia enunciatio que universa, θησ. — πλήρη, quam excipit alia duplex, sibi autem opposita, *extra* non *esse* tantas copias vel pecuniarias vel militares, quia *domi* ac Romae sint tum divitiae abunde ad milites donis devinciendos, tum exercitus ad quadruplum auctus. Quae quis non meliora reperiat? De hac vero nostra expositione non bene Bg. cepit δυν., quod subst. saepe illa nostra vi copulat Noster cum pecuniariis praesidiis, varians hic per subst. πλουτ. cum 1, 6, 8. δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας, it. 1, 9, 11. δύναμιν καὶ χρήματα ἀθροίζει, sed aliter cum 2, 15, 3. θαῤῥῶν πλούτῳ — δυνάμει τε στρατοῦ.

ἐπιβουλεῦσαι, τοσαύτης μὲν οὔσης οἴκοι περιουσίας, ὡς ἀφειδῶς καὶ[a] δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν[b], τῆς τε ἐν Ῥώμῃ δυνάμεως αὐτῆς τετρα-

16. externam, quae insidiari possit, cum tanta sit domi opulentia, ut affatim et largiter militibus suppeditare liceat: urbanae que copiae ipsae quadru-

a) Hoc καὶ in ed. Bs. 1. omissum vitiose. b) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg.

τοσαύτης) Non pecunia modo, sed annona quoque abundante, v. Spart. (in Sev.) c. 23. (p. 639.) Ibique Cas. N. (1.) Dio (Sb. Xiph. 424, 36.) καίτοι δὲ πάμπλειστα δαπανήσας, ὅμως οὐκ εὐαριθμήτους τινὰς μυριάδας δραχμῶν καταλέλοιπεν. *Boecl.*

P. liberum, immo negligentem, correxerat etiam Stp. in marg., unde fere Bg., variante Nostro in περ. cum pr. πλουτ., cf. §. 7., nobis autem hic potius praefigentibus numerum novae §. et deinde ad καὶ στρατ., quum cum Bc. ed. ad sqq. ὡς, etsi severe usque ad extr. §. 11. περιουσ., inde a θησαυρ. unus sufficiebat numerus. Illud autem οἴκοι opponi credo pr. θησ. καὶ νε., ut pecuniae ponantur duplicis generis, publicae et fisci imperatorii, quae posteriores erant οἴκοι, in palatio, cf. 2, 7, 3. οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, — οὔτε μὴν οἱ δημοσιακοὶ θησαυροὶ εἶχον.

ὡς ἀφειδ.) Extat improbior eius vox, directa oratione expressa ad filios, ap. Dionem (Xiph. Sb. 424, 12. sqq.) ὁμονοεῖτε, τοὺς στρατιώτας πλουτίζετε, τῶν ἄλλων πάντων καταφρονεῖτε, de qua diximus ad Tac. 1. A. 2. annot. 5. *Boecl.*

Variante Nostro per copiam syn. in duobus adv. ἀφ. κ. δ. cum uno δαψ. §. 7. e. it. cum uno ἀφ. supra 1, 6, 26. e. 2, 6, 10. e., sed huc spectante sine Vs. Abr. L. Ar. p. 137. i., discedit Sch. in „χορ. largiri *copiose* et *large*“ a P., unde Bg. per syn. auxiliare verbum adiuvat ὡς cum inf., cf. 1, 4, 17. 2, 10, 7.

τῆς τε ἐν Ῥ.) Ad praecedens τοσαύτης μὲν melius quadrabit τῆς δὲ, quam τῆς τε. *Sylb.*

Quod et ipse secutus sum ante in Vs. ad §. pr., dum dedi Lat. *et — et*, quae respondent illis Gr. μὲν — δὲ, ad se relatis, sensu distinguendi vel copulandi; et olim haud dubie edo illud Sb., quia saepe confusum est τὲ pro δὲ, nec placet in relatis ad se simul illis gen. consq. tueri vulg. τὲ sic, ut μὲν stet solitarium; etsi fortassis hac mente Bg. fere e Stp. m. μὲν opprimit et τὲ severe retinet, sequens deinde in ἐν Ῥ. rationem P., cf. 3, 7, 19. 3, 10, 4., non vero cum eodem opprimens pron., hic valens pro etiam adeo, cf. 2, 3, 1. Sed Leisn. in m. Ox. ad τετρ. „Vales. ad Excerpt. p. 105.“ quod pertinet forte eodem, cum ad Dion. p. 1243. ad N. §. 13. e. Valesius, huc spectans sine Vs., subiicit „quo loco mallem αὐτοῖς τριπλασιασθείσης. Nam, cum Severus ambos liberos suos Augustos creasset, iisdemque palatium seorsim utrique dedisset, ut Herodianus docuerat supra, consequens fuit, ut praetorianos triplicaret, quo tribus Augustis apparere possent“ quae causa nondum mihi videtur idonea, qui, praeter Dion. 1242, 45. αἰτίαν τὲ ἔσχεν ἐπὶ τῷ πλήθει στρατιωτῶν ὀχλῶδη τὴν πόλιν ποιῆσαι, p. sq. l. 65. τὸ ἄστυ ὄχλου

πλασιασθείσης, καὶ ςρατοπέδου τοσούτου πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, ὡς μηδεμίαν εἶναι [c] δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον, μηδ' [d] ἀντίπαλον πλήθει ςρατοῦ, μήτε μεγέ-

11. plicatae sint, et exercitus tantus ante urbem sedeat, ut nulla sit externa potentia idonea aut aequiparanda, neque multitudine militum, neque magnitudine

c) Legitur etiam μεῖναι. *Steph.* et sic diserte praebet Ms. Ba., v. N.
d) μὴδ' ita edd., praeter Stp. al., cf. 3, 11, 5. e.

ςρατιωτῶν συμμίκτων — ἐπλήρωσε, per causam p. 1242. e. ἐν τῇ ἐκείνου ἰσχύι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἐποιεῖτο, video, nihil mutare Lipſ. de magn. Rom. Op. T. 3. p. 28. m., qui, cum dixiſſet, quoad numerum, ſupra *Praetorianas Cohortes* ſub Auguſto fuiſſe *Urbanas Cohortes*, quatuorque earum partes, ſed ſingulas mille quingentorum militum „in Herodiano Severus gloriatur et loquitur, ubi filios ad concordiam hortatur, *poſſe eos ſecure agere, ſi velint*, pecunia *multa a ſe parata*, τῆς τε ἐν Ῥ. δυν. αὐτῆς τετρ. — περιουσία, *et* copiis *iis*, quae *Romae* ſunt *in* quadruplum *auctis*, tanto *que* exercitu *ad* Urbem *ſedente*, ut *nulla* externa *vis* par *eſſe* ei *poſſit*, ſive *multitudinem* ſpectes, *ſive* corporum *magnitudinem*, ſive *cultum* et *abundantiam*. Hanc mutationem et augmentum facta a Severo, cum Iuliani Praetorianos circumvenit et armis exuit, probabile eſt, et in eorum locum Illyricianos grandi numero factos; — et ſic manſiſſe ad Conſtantinum. — Illud tenendum hauddubie *auxiſſe valde* Severum, cum Herodianus diſerte ſcribat, *cuicunque* vi *externae* parem *aut* ſuperiorem *hanc* internam *et* urbanam *fuiſſe*.“ Qui adeo bene τῆς ἐν Ῥ. δυν. intelligit de *urbis cuſtodiis*, cf. 1, 12, 19. et diſtinguit a ſq. ςρατ. πρὸ τῆς π. i. e. a Praetorianis, cf. 1, 7, 12., reperiente me ap. G. Th. in Bg. noſtrum Gr. τετρ., at in nullo Ind. et ſine exemplo (ut in L. Ern.) ap. Stp. Th., ubi ſq. ἱδρ. 1, 1092. e. cum Bg. e P. bona que Thucydidis auctoritate de exercitu, ſed ſeverius hic in marg., dum Sch., praeter P. „vel *habitis caſtris* ad *urbem*“ de loco capiens ςρατ., pro quo Bg. cum P. melius de pers., cf. G. Th. Nr. 4. „*ſedere*, vox militaris, pro caſtra habere“ quod tamen aeque conveniat in paſſ. Lat. *locato* ſ. *collocato* exercitu *ante* rel., cf. ib.

μηδεμ. εἶναι) Lectionis Ms. Ba. μεῖναι veſtigium nullum eſt nec in P., cuius in Lat. *inveniri* potius latet vulg., ut, cum et Mss. rel. ſervent, ſit, niſi librarii lapſus, (aſſumto μ ex pr. ſyllaba μη,) ſaltem ingenium eiusdem, cogitantis Lat. *manere* pro reliquum eſſe ſ. fore. In ſq. agnoſco Noſtri modo copiam ſyn. in ἐχ. cum ἀντιπ. iuncto pro par ſ. aequalis, cf. laud. ad §. 4. et ad 2, 13, 16. it. Gs. ap. Luc. 2, 47. N. 25. e. p. 48. i. et 79. l. 31., ubi eſt ἀντ. quoque cum aliquo abl., ſed Bg. Lat., deſerto P., in ἐχ. aliunde ap. Stp. Th., ubi Sch. „parem *fidei*, qua quis tuto niti poſſit, *potentiam*.“

πλήθει) Ante πλήθει inſerendum videtur μήτε, ſicut in ſqq. commatis. *Sylb.* cui obſecutus videatur Bg., niſi, ob prius μηδ', mutatum in aientem particulam, reſtituit negativam deinde liberius; ut iam P. et cum eo Stp. in marg. oblique refert talem copulam, quam tamen contra libros non intrudam, cum in pr. μηδ' latere poſſit; quanquam No-

θει σωμάτων, μήτε χρημάτων περιουσία. πλὴν οὐδὲν ὄφελος τούτων πάντων ἔλεγε, στασιαζόντων πρὸς ἀλλήλους, τοῦ τε πολέμου ἔνδον ὄντος. ὁ μὲν δὴ τοιαῦτά τινα λέγων ἑκάστοτε, ποτὲ μὲν λιπαρῶν [e], ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, σωφρονίζειν αὐτοὺς ἅμα καὶ συνά-

corporum, neque opum
12. abundantia. sed nullam
esse utilitatem istorum omnium dicebat, dissidentibus
13. inter se, belloque intestino durante. Ille quidem talia quaedam dicens quotidie, nunc obsecrando, nunc increpando, emendare ipsos simul

e) λιπαρῶν accentu pravo A. al.

ster primo in membro etiam adhibuit negat. simili loco 3, 7, 17., quocum variatur in σῳ. (ubi Bg. e P.) ut cum §. pr. et §. 7. in sq. adiuncto χρημ., quae sunt ap. Stp. Th. in v. περ. sine auctore, quem v. ap. Dem., sed sine Ind. ap. Thuc. 3, 22. cum Schol. *magna* pecuniae *vis*, 7, 27. pecuniarum *copiam*, it. 106, 26.

πλὴν οὐδ.) Non omittenda sunt hic ipsa Severi verba, quae Spart. annotavit c. 23. (p. 639. e.) *firmum* imperium *Antoninis meis* relinquo, *si* boni *erunt*, imbecillum, *si* mali. *Boecl.*

Liberum P. deserente Bg., Noster in formula οὐδ. ὄφ. cum gen. sequitur maxime Dem., v. Ind. cui add. 598, 12. οὐδὲν ἐκείνων ὄφ. it. 438, 9. 532, pen. 767, 8. 784, 11. 1281, 7. 1283, 13., ubi et cum v. subst., hic a Bg. expleto, non item e P. ad sq. gen. consq. pronomine αὐτῶν, ad filios Severi referendo, supra modo memoratos §. 8., qui Bg. in στασ. πρ. ἀλ. severior, quam 3, 2, 14., deserto P., sed cum eo in sq. ἐνδ., Romae aut in Italia, rursus autem de suo ad particip. ὄντ. per Lat., a Stp. Th. ignoratum, et aliud, quam 1, 13, 1., ad analog. scribente Nostro in formula ἐνδ. εἶναι ad subst. πολ. accommodato. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad tria vocabula πολ. ἐν. ὄντ. notarat „Anact.“ ubi nihil inveni, sed ap. Liv. 40, 5. e. *quid* ista *prosunt?* nequaquam *tantum* in *externis auxiliis* est *praesidii*, quantum *periculi* fraude *domestica*.

ὁ μὲν δὴ) Bg. e P. iterum opprimit δὴ, pro *igitur*, cf. 3, 7, 20., non item sqq. ποτὲ bina, ubi Sch. „repetitum, cum μ. et δὲ, distributivum est, *alias* quidem, *alias* vero“ bene servans simul μ. et δ., cum Stp. Th. 2, 1511. G., ubi et Bg. et vicinius Lat. *aliquando*, sed sine auctore, quem v. ap. Xen. M. S. Ind., cf. Fi. The.

λιπαρῶν λ.) Luc. Herc. Gall. p. 368. νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν λ. *Leisn.* 3, 85. l. 97., cum dat. pers. (ut alibi, cf. L. N. T. Ind. Dion. C. Ael. V. h.) sed 1, 759. l. 65. cum acc. pers., sed p. 772. l. 57. fortassis absolute, ut hic, cf. Phil. p. 751. C. i. m. F. e. Ind. Dem. cui add. cum acc. rei 396, 5. 420, 10. it. Loesn. p. 42. e. it. Stp. Th. hinc e P., quem et deserit Sch. „*castigans* verbis, *obiurgans*, λιπ. *flagitans*“ variante Nostro in sqq. cum 3, 10, 8. per ordinem, sed cum 3, 13, 8. in συναγ. per ellipsin iterum.

γειν ἐπειρᾶτο. οἱ δ' οὔ τι γὲ ἐπείθοντο [f], ἀφηνίαζον δὲ, καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. ἅτε δὲ νεανίας σφριγῶντας,

14. et conciliare conabatur; sed minime obtemperabant: contra vero habenas excutiebant et vergebant in peius. Atque illos ut adhuc floren-

f) Punctum in Ms. Ba. cum A. al.

οἱ δ') Liberrimum P. correxit Bg., ſed omiſſo tamen pron. οἱ, it. particula γὲ, ubi Sch. „minime *profecto*“ cf. 2, 10, 12., hic ut procedat quoque Lat. *ſane*, ſenſu concedendi ſ. coniiciendi, ut veroſimile erat, pro animo eorum corruptiſſimo; in ſq. ἀφ. reddente Stp. Th. 1, 1470. C. fere cum P. „fraenos *ex* ore *depulerant*“ h. l. pro recuſabant moderationem, emendationem, monita patris, non ſinebant ſe coërceri et emendari; per redundantiam quandam addito hoc, cum ſit fere i. q. prius, et per copiam ſyn. ab alio tropo.

ἐπεδίδοσαν) adde *ἑαυτούς*. *Stroth.* mente quidem, cum libri omnes teneant vulg., ſed ellipſin illam pron. alii tum agnoſcant, cf. L. Bos. p. 101. m. aliunde, it. Sb. Ind. poſt alia loca cum pron. addens „neutr. (neutraliter, i. cum ellipſi tali, hinc) *proficiebant* in *peius*“ tum adhibeant; ut Sb. ſubiicit e Xiph., ap. Dion. R. 1169, 32. *πρὸς τὸ χεῖρον ἀεὶ* (quod adv. libere hic P. addebat) *ἐπεδίδου*, magis *magis* que *in* peius *vergere*, cum Bg. Lat., quod ignorat Stp. Th., non item ſimilia loca 1, 997. D. e. ſub illo Lat. Sb. et ſyn. „creſco, incrementum capio“ qua nova notionis claſſe, quanquam ad ſenſum non incommoda, tamen aeque carere poſſimus, ſumta ellipſi iſta, quia propria formula *dare ſe* ſ. *dedere ſe*, ſ. *permittere ſe*, tropo remoto, illuc redit, cf. Xen. Oec. 3, 10. *ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασιν*, Ind. „proficio“ Dion. H. S. T. 2., ſed cum Noſtri praep. Thuc. 415, 31. *καθ' ἡμέραν ἐπεδίδοσαν μᾶλλον ἐς τὸ ἀγριώτερον*, *in* dies *magis* in *ſaevitia* proficiebat *populus*, Plut. Hs. Xen. M. S. et Cyr. Iſ. Ev. et Pan. Mor., ubi p. 74. e. ſane ſq. ſyn. *αὐξάνεσθαι*, ad Luc. 1, 763. N. 58. e. 2, 74. N. 86. p. 287. N. 93., ad Vig. p. 178. b. e. p. ſq. m. hinc „fraenum *ſolvebant*, et *in* peius *ruebant*“ nihil ferente G. Th., quam Bg. verb. cum praep.

σφριγῶντας) de tumentibus ac turgentibus mammis proprie haec vox adhiberi ſolet; ut ap. Ael. V. h. 13, 1. (i.) Poll. 1, 12. Lucianus de arboribus dixit Amor. 12. (2, 409. e.) *ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα* (*νέοις κλωσὶν*, *ſub* ipſo *maturitatis* faſtigio *novis* luxuriantes *ramis.*) Translate uſurpatae exempla v. ap. Stp. in Th. quem expilare nolo. *Stroth.*

Ibi Stp. 4, 97. B. hinc e P. „Bud. autem *iuvenes* aetate florentiſſima et fervidos ac corpore valentes“ aeque longe, ac Bg., partim e P. in adv. *ἔτι* aſſumto iterum, pro breviori, ſed *utpote* adoleſcentes *vegetos*, ſ. vigentes, ſ. ferventes, ſ. fervidos, ſ. vehementes, cum tropice ſit i. q. *ἀκμάζοντες*, cf. Schol. Eur. Andr. v. 195. Suid. 3, 418. i. 1, 85. e. Hes. cum N., Poll. 2, 11. de iuvene, *fervens*, ſed 2, 20. *vigere*, Foes. (ubi eadem Var. L. *σφριγ.* mendoſa, ut ap. Luc. l. l.) Bg. ad Alc. p. 318. e. Valck. ad Eur. Hipp. p. 179. a. e., ſed inſtar omnium Ruhnk. ad Tim. L. p. 175., nihil praeterea praebentibus Indd., ſed e P. ducente Bg.

καὶ ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήστως [g] ὁρμωμένους, ἑκάτεροι τῶν κολακευόντων ἀνθεῖλκον πρὸς

te iuventa fervidos, in imperatoria licentia ad omnia voluptatum irritamenta insatiabiliter incitatos, hinc inde

g) Hoc adv. in Ms. Ba. deest. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N. a

tum in pr. ὑ., tum in subst. ἐξ., cum hic aeque sit proprie *prae* s. *ob*, variante Nostro cum 1, 3, 3. m. ἐξουσίαν αὐτοκράτορα, et ad sensum cum 1, 4, 13. ὑπηρετούσης ἐξουσίας. Sed Bg. in δὲ per τὲ iterum e P., cf. 3, 12, 13., cum hic possit quoque pro γὰρ valere.

ἀπλήστως) abest haec vox a Ven. non bene. *Stroth.* Etiam in Mss. rel., ut alia supra adv., ita hoc iterum omissum sine idonea causa, verum a P. quoque, libero per hanc regionem etiam aliter, dum Sch., partim dux Bg. "*insatiabiliter* incitari *ad* illecebras, ὀρ. *ad* irritamenta *voluptatum* incitati *insat.* ὁρμ. incitatos *insat.* ad *appetitus*" sed Noster partim e Luc. 2, 143. l. 58. ὁ πρεσβύτης ἦν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης, *erat* senex *tardior* ad *cupiditates*, cum *vehementiores* impetus *cobiberet* (iam) *aetas*, et *voluptatum* appetitiones *frenaret*, ubi tamen proprie stat ὀρ. de animi cupiditate, (ut ἡδ. de rebus suavibus extra hominem, cf. 1, 17, 22. e.) cum h. l. debeat sumi cum Bg. et Sch. de rebus extra nos, excitantibus corporis animique sensus suaves, quae sunt hic contra ἡδ., quia ὁρμ. h. l. de animo valet, pro inclinare et appetere; ut sententia sit, tanquam adolescentes tales, qui per imperatoriam licentiam omnes res, quae voluptates commoverent, appetebant insatiabiliter, i. perpetuo; in quo peculiare quid est Nostri, cf. 1, 6, 6., ut analogia modo in adv. ἀπλ. cum v. ὁρμ., cf. cum aliis v. Ind. Sb. e Suid. 1, 57. m. Orph. Dion. H. S. T. 2., sed cum syn. ap. Ios. 1, 220. s. 9. e. ἅπαξ γὰρ τὸ νέον γευσάμενον ξενικῶν ἐθισμῶν, ἀπλ. αὐτῶν ἐνεφορεῖτο, *iuventus* enim, *degustatis* semel *peregrinis* moribus, *inexplebili* desiderio *in* eos *ferebatur*, nihil tenente G. Th. et Stp. modo Bg. Lat. in v. ὁρμ. et in adv., ubi et e Xen. Cyr. 4, 1, 14. μηδὲ πρὸς μίαν ἡδονὴν ἀπλ. διακεῖσθαι, quo in v. tantum habet Ind. Z.

ἀνθεῖλκον) Repetenda sunt, quae supra dixit Herodi. 3, 10, (7.) ubi quaedam annotavimus. *Boecl.* Pertinet hoc ad πραγματικὸν Herodiani. Habes enim hic causam, cur tam irreconciliabiles par fratrum. Discordiam eorum alunt primo adulatores, quod hic dicit auctor, secundo spes μοναρχίας, ut alibi docet (4, 3, 2. sq. 3, 15, 2. 10. 4, 1, 3. 4, 4, 3. sq. et maxime 5. iterum.) Quibus accedit tertia causa, quam nec ipsam Noster reticet, diversitas ingeniorum (3, 10, 5. sq. 3, 13, 4. 4, 3, 4. ad 8. it. 4, 4, 1. sq.) Hanc expendere debuisset Severus, antequam decreverat, ambobus pari potestate imperium relinquere. Nam, quod διαρχία tempore Antonini philosophi bene cessit, dispar ratio est. Tum etiam nota assentatorum genus, quo successorem principis, futuri spe, sectatur, eiusque libidini obsequitur, maiora, quam par est, audentem iuvat et incitat. Huiuscemodi homines Tac. A. 12, 4. *ingruentium dominationum provisores* appellat. Apud eundem A. 6, 46. Tiberius *occidentem ab illis deseri, orientem spectari*, ait. Sed non impune sem-

αὐτοὺς [h], οὐ μόνον ὑπηρετούμενοι ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν καὶ ταῖς περὶ τὰ αἴσχιστα σπουδαῖς, ἀλλὰ καὶ ἀεί τι [i] καινὸν ἐξευρίσκοντες, δι' οὗ εὐφρανοῦσι μὲν, ὃν ἐκολάκευον, λυπήσουσι δὲ τὸν ἀδελφόν. ἤδη γοῦν τινας [k] καὶ λαβὼν

15. adulatores in diversa trahebant: non solum subser-
vientes cupidinibus eorum ac
foedissimis studiis, sed etiam
semper aliquid novi excogi-
tantes, quo delectarent eum,
cui adulabantur, offenderent
autem eius fratrem. Quan-
16. doque etiam aliquos de-

b) Ms. Ba. αὐτούς· per lenem cum A. al., cf. 3, 6, 10. sed per colon cum Stp. rel., pro quo prave punctum in Bc. 2. et Ing., unde numerus etiam novae §., tollendus olim, sed comma melius in A. al. i) Ms. Ba. hoc etiam accentu cum A. al., pro ἀεί τι Stp. rel. k) Sic A. al., pro τινὰς Stp. rel., cf. 3, 11, 6.

per hanc assentationem suam ferunt. Narrat h. l. Herodianus, Severi imper. filios, neglectis patris monitis, frenos ore depulisse, ministerio adulatorum, qui illorum flagitiis et libidinibus obsequerentur, et nova semper excogitarent, quibus alter delectaretur, alter offenderetur, corruptos, sed Severum nonnullos, in huiusmodi ministeriis deprehensos, supplicio affecisse. Idem Severus ap. Spart. c. 18. (p. 628. m.) in eos animadvertit, qui Bassianum filium, vivo patre, Augustum appellarent. *Leisn.*

Quem cf. ad §. 8., qui et in m. Ms. Bg. „omittit πρὸς αὐτοὺς“ e P. fere, et ut 3, 10, 7., cf. ad sqq. similem locum e Diod. S. ad 1, 4, 13. e., variante Nolto in ὑπ. per med., quo de cf. Ind. Sb., Stp. Th. semel e Xen. Hell. sine Ind. et Lat. Bg., cuius locis ad Alc. p. 45. e. add. ex Heliod. 1, 15. p. 54. m. p. sq. m., notante Leisn. in m. Ox. ad sq. σπουδ. „Per. ad Ael. 3, 8. p. 182.“ ubi sine Vs., ut ap. Stp. Th. 3, 946. C. e., qui numerus stat proprie, ut de duobus, etiam in Luc. Ind., ubi, deserto etiam P., severior Sch. „studiis *circa* res *turpissimas*“ et ad αἰσχ. Bg. aliter, quam 1, 6, 2. 1, 13, 16., sed haud dubie eodem sensu de venere, quo et P. oblique in suo *flagitiis* spectet, cf. e Xiph. supra ad §. 5. In sq. P. iterum deserit Sch. in καιν. *novum* quid *excog.*“ sed Bg. e P. sequitur consecutionem temporum Lat. in fut. Gr. post praes. s. impf. ἐξ. cum pron. relat., cf. 2, 13, 10. 3, 12, 19., severior illo ad ὃν ἐκολ. (ubi Sch. *quem* adulabantur) nisi quod in oratione contracta explet pron. cf. Exc. i. ad 1, 4, 2. sed cum eo fere in λυπ., cf. in v. ἐξευρ. Ind. Hom. Soph. Ai. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Ael. V. h. Luc. Dion. C. Xen. Mor. Hell. Z. Cyr. et M. S. ex 3, 4, 5. ubi §. pr. simpl. εὑρ., in vim praep. nitente Abr. Dl. Th., cf. ad Herdt. p. 25. N. 9. et 693. N. 73. sed ap. Luc. 3, 669. pen. in poëmate, ποίησον, εἴ τι καινὸν ἐξευρεῖν ἔχεις, *fac* ergo, *si* quid *invenire* novi *potes*, it. Pl. l. p. 766. E. ἐπί τινα καινὴν συμφορὰν λ. cf. Ind. Fi. The. et ib. p. 107. m. Cas. Comm.

ἤδη) Male Sch. Ind. γοῦν hinc, ut 3, 6, 22., per *etiam*, deceptus a P., qui sic potius reddiderat καὶ cum Bg., qui ex isto omisit γ. (*h. l.* pro

ἐπὶ τοιαύταις [l] ὑπηρεσίαις [m] ὁ Σεβῆρος, ἐκόλασεν.

Ἀσχάλλοντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ βίῳ τῶν παίδων, καὶ τῇ περὶ τὰ θεάματα ἀπρεπεῖ σπουδῇ, ἐπιστέλλει ὁ τῆς Βρεττανίας ἡγούμενος, στασιάζειν τοὺς ἐκεῖ βαρβάρους φάσκων, καὶ κατατρέχοντας [n]

prehensos in eiusmodi ministeriis Severus supplicio affecit.

Indignanti autem ipsi ob talem vitam filiorum, ac spectaculorum indecorum stu-
2. dium, literas mittit Britanniae praefectus, seditiones agitare illic barbaros dictitans, atque excurrentes in regio-

l) τοσαύταις Par. et Ox. *Leisn.* in marg. A., quae cum al. servant vulg., ut depravatum illud reperi modo in Par. et Ox. cf. 1, 17, 9. m) Ms. Ba. ὑπηρεσίαις, ἐκόλασεν Σεβ. ut in ed. Bs. 2. R. al. nullum comma post Σεβ. v. N. n) Ms. Ba: κατατρέχειν τὴν χ. v. N.

certe s. saltem aut *igitur*,) non item adv. κ., sed versum obscurius, forte pro aliquando, cf. G. Th. Nr. 2., cum hic sit *iam*, s. iam antea; huc spectante Stp. Th. 2, 555. E. e. in λαβ. relato ad notionem „pro teneo s. convinco et damno" (etsi aeque illa Bg. procedit, ubi simpl. λ. poni volunt pro compos. καταλαμβ. cf. Kypk. 1, 375. e.) cum alia lectione, i. e. sine commate post Σεβ., quod nomen proprium, a Nostro positum in fine enunciationis primae, et hinc comma requirens, transponit Glossator Ms., fere ut 3, 10, 14., removens post verbum, sed ut peccet hic contra laevitatem et exquisitiorem ordinem, qui habet subiectum inversum et nominativum in extremis, saepe toleratum supra, cf. 2, 14, 11. 3, 10, 9. Σεβ.

ἀσχάλλοντι) Graviter quidem tulisse videtur Severus vitia filiorum: interim nihilominus est eius in filios culpanda lenitas, *cui filii multo cariores, quam cives; quanquam in hac re alterum ex filiis prodidit, dum certo sciret, quid ei esset eventurum*, uti recte Xiph. in Sev. (S. 423, 38. sqq.) *Leisn.*

Ib. Xiph. diserte etiam 421, 14. Rm. ed. p. 1280. i. ὁ δὲ δὴ Σεβῆρος ἐπὶ Βρεττανίαν ἐστράτευε, τοὺς παῖδας ἐκδιαιτωμένους ὁρῶν λ., cf. in ἐπιστ. 3, 13, 3., libere per regionem hanc versante P. in ordine et aliter, praeterquam in επ. cum praep., cf. 3, 13, 4.

τοὺς ἐκεῖ β) Bg. e P., tantum alio ordine, cf. 2, 8, 18. e. et in populos hos Dion. l. l. cum N. Fabr. „barbati, nempe Maeatae et Caledonii, nondum subacti" nihil tenente Stp. Th. de v. φασκ. in litteris, pro scribens s. narrans, nec G. Th. in Bg.

κατατρέχοντας) Ms. prima res in participio mutato in inf., nihil nocens setiei, sed modo faciens tria membra deinceps posita, (dum in vulg., sustentato etiam a Mss. rel., cum participio modi, ubi Bg. non ita severe, ut 1, 10, 4. m., ponuntur duo membra effectus s. adiuncti,) a Glossatoris est libidine, (qualis et in P. alius generis,) vel resolventis participium, vel non tolerantis concurrentes syllabas τας τὴν, vel elapsum τας ob sq. τὴν deprehendentis, et sic κατατρέχειν emendantis. Sed alter inf. praes. ἐπάγειν pro aor. 2., cf. 2, 6, 7., aeque fuerit a libra-

τὴν χώραν, λείαν τε ἀπαγαγεῖν [o] καὶ πορθεῖν τὰ πλεῖστα. δεῖσθαι τοίνυν χειρὸς πλείονος πρὸς βοήθειαν τοῦ τόπου, ἢ βασιλικῆς ἐπιδημίας. ὁ δὲ Σεβῆρος, ἀσμένως ταῦτα ἀκού-

nem, praedam avertere et
vastare pleraque: opus igitur
esse manu maiore ad succur-
rendum regioni, aut impe-
3. ratoris praesentia. At Se-
verus libenter haec audiens,

o) ἀπάγειν Ms. Ba. v. N.

rii lapsu, ac ingenio ob sq. idem praes., vel per glossam, quae sensum aor. indicet, ubi Bg. e phrasi Virg., sed vicinius Sch. „abigere *praedam*" cf. G. Th. in *abactus*, sed nihil ib. in *abducere*, at quoque in *agere*, sicut simpl. ἀγ. cum λείαν alii dixere, cf. Ind. Xen. Cyr., ad quam analog. Noster usus sit compos.

πορθ. τὰ πλεῖστα) Forte τὰ ἄκλειστα, loca *sub* dio, *moeniis* non *septa*, das *platte* Land. *Reisk.*

Cuius ingenio non opus est, non modo quia contra libros omnes agitur, sed quia post v. κατατρ. generis, bene subiiciuntur duo illa solennia per incursiones, ut praedae pecudum hominumque abigantur, sed, quae non possunt agi, ferri, agri cum frugibus, prata cum gramine, urbes cum aedibus, perdantur igne modis ve aliis, quod scimus nominari *vastare* et πορθεῖν, sicut et copulantur ista plerumque, cf. 1, 10, 4. 6. 3, 9, 6. sq. et Sall. Iug. 20, 8. qua *pergebat*, (hic κατατρ.) *urbes*, agros *vastare*, praedas *agere*, duo Nostri, sed ordine alio, cf. ib. N. Cort., hic ut suppleas subst. solenne χωρία, cf. 1, 10, 6., scribente Nostro per analog. iterum.

τοίνυν) P. liberum tum in hac particula, tum in rel., deserit Bg., etiam Sch. in „τοπ. *ad* tuendam *regionem*, ἐπ. *adventu*, praesentia *principis*" quo postr. Lat. hinc usus Sb. cum Bg. e P., cf. 1, 7, 2. αὐτοκράτορος ἐπιδ., quocum gen. variatur hic per adi. syn., sequente illam formam Bg. e P., sed Nostro analogiam, etiam in χειρ. πλ. (ubi Stp. Th. 4, 419. C. m., praeter P. Vs. „maiore militum numero" nihil tenens in notionem Bg. ad τοπ., quo de cf. Ind. Rs. Or. V. 4. et Fd. H. Ev.) etiam in πρ. β. cum τοῦ τ., cf. Fa. Aes. Hs. ἀλώπηξ — ἐπελάβετο πρὸς βοηθ. βάτου, Dion. H. S. T. 1. 425, 33. ἀποστείλαντι τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὴν βοηθ. τῆς χώρας Ind. „defensio regionis" et Thuc. 515, 35. ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδὲν ἐς τὴν βοηθ. τὴν ἐπὶ τὴν Χίον, et G. Th. 608, 39. v. *op.* e Cic. ep. fam. 3, 3, 1. *praesidio* firmiori *opus* esse *ad* illam *provinciam*.

ἀσμένως τ. ἀκ.) P. deserit etiam Sch. „libens, libenter" quod Bg. etiam ap. Stp. Th. sine exemplo, cf. L. N. T. cum Obs. Krb. et Loesn. Suid. Hes. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. Z. Rs. Or. V. 6. Dem. ubi 237, 15. ταῦτα δ' ἀσμ. τινὲς ἤκουον αὐτοῦ, ubi et syn. adi., quo P. spectat, 1161, ult. ἄσμενος ἤκουσεν, ut Xen. Sy. 9, 3. ἀσμένη ἤκουσε, ubi proprie valet v. ἀκ., quod hic, in epistola missa, debeat intelligi de praelecta ea imperatori, atque adeo improprie, posito que sensu uno loco alterius, pro legere, i. videre et cognoscere, percipere mente, cf. 2, 13, 15. 6, 7, 10. et G. Th. in adv. Bg. cum eodem v. et ib. Nr. 6.

σας, Φύσει μὲν καὶ Φιλόδοξος ἄλλως ὑπάρχων, καὶ, μετὰ τὰς ὑπὸ ἀνατολαῖς [p] καὶ ἄρκτῳ νίκας καὶ προσηγορίας, [q] βουλόμενος καὶ κατὰ Βρεττανῶν ἐγεῖραι τρόπαια [r], ἔτι δὲ

cum natura gloriae amans alioquin etiam esset, ac post partas sub oriente et septentrione victorias et appellationes, cuperet etiam contra
4. Britannos excitare tropaea

p) Ms. Ba. ὑπὸ ἀνατολὰς καὶ ἄρκτῳ λ. v. N. q) Hic comma in Ms. Ba. cum A. r) Hoc comma in Ms. Ba. cum A. et Pat., pro colo Stp. rel. aut puncto al., ut nihil in Ms. Bg.

φύσει λ) Haec intima et vera causa huius expeditionis; et descripsit hunc affectum Severi Noster supra 3, 9, (1.) Longe turpius postea similem cupiditatem explevit Antoninus, de quo 4, 10, (1.) Summam expeditionis reportatuinque *Britannici* nomen Spartianus c. 18. (in Sev. p. 623.) memorat. Addenda sunt etiam, quae Xiph. excerpsit e Dion., ut per membra illustratio huic capiti accedat. Nec enim operae pretium duxerim, toties particulatim singula conferre. *Boecl.*

Abeuntem P. emendans Bg., (in ὑπ. quidem plane cum Sch.) a severitate ipse discedit modo per ordinem in καὶ, ad maiorem perspicuitatem, et quia, laevitatis ergo, distractum καὶ erat a Nostro, ad vitandum hiatum, cum sane cohaereat cum ἄλλ., (cf. 6, 8, 10. 8, 3, 16.) quod adiunctum hic notione temporis, pro antea, cum dat. φ. i. e. per se, cf. 3, 3, 5., sed in φιλ., ap. Stp. Th. 1, 1037. C. e. hinc modo sub syn. Lat., Poll. 6, 167. e. *ambitiosus*, Diod. S. 1, 65. l. 72. Ind. Luc., tacentibus rel., (sed ap. Stp. Th. sine auctore φιλοδοξία Ael. V. h. et Polb. ubi et φιλοδοξεῖν.)

ὑπὸ ἀνατολαῖς) In Ms. Ba. vitium est utrinque, sive in ἀνατολὰς, sive in ἄρκτῳ, sed probabilius hoc, ut, quia postremus dat. servatus est, librarius lapsus sit in finibus ας pro αις, respiciens alteram formulam, aeque rectam, per pr. ὑ. cum acc. loci, cf. 3, 11, 17., sed ut in tanta vicinia utraque forma diversique casus vix obtineat, quanquam alibi per se in membris diversis; variante Nostro in praep. et numero cum loco, ad quem respicit, quoad rem, 3, 7, 16. διττὰ ἤγειρεν τρόπαια, τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ δ' ὑπ' ἄρκτῳ, ubi v., assumente Bg. e P., secus ac 1, 15, 15. m., ad pr. μετὰ particip. aliquod, sed hic ob artic. τὰς intra duas praep., quae ellipsis participii vitabitur, verso artic. per pron., *post* illas *sub — vict.* rel. Ad sqq. cf. in προσηγ. 3, 9, 22. (quo et respicitur simul per prius ὑπὸ ἀνατ.) sed in βουλ. et rel. 3, 9, 1. it. Dion. 1281, 1. sqq. ὁ δ' οὖν Σεβ. πᾶσαν αὐτὴν καταστρέψασθαι θελήσας, ἐσέβαλεν ἐς τὴν Καληδονίαν λ.

ἔτι δὲ) Xiph ex Dione in Sev. 76, 11. (cf. ante ad §. r.) tradit, quod τοὺς παῖδας ἐκδιαιτωμένους ὁρῶν, *filios intemperantes esse videns*, secum in Britanniam eos cum exercitu duxerit; ut nimirum a Romae deliciis procul abessent, et castrorum duro vitae generi se adsuescerent. Vegetius 1, 3. suadet, *milites procul habendos a civitatis illecebris, ut eo modo et corporibus eorum robur accedat et animis.* Hinc idem paulo post ait, *ex agris supplendum robur praecipue videtur exercitus. Nescio enim quo-*

καὶ τοὺς υἱοὺς [s] ἀπαγαγεῖν	atque etiam filios abducere
τῆς Ῥώμης θέλων, ὡς ἂν νεά-	Roma vellet, ut iuvenes
ζοιεν ἐν ϛρατιωτικῷ βίῳ καὶ	militarem vitam degerent
σώφρονι, ἀπαχθέντες τῆς ἐν	ac sobriam, abducti ab ur-
Ῥώμῃ τρυφῆς καὶ διαίτης,	banis deliciis atque victu;

s) Ms. Ba. τοὺς υἱεῖς λ. v. N.

modo minus mortem timet, qui minus deliciarum novit in vita, v. Stewech. ad h. l. p. 8. *Leisn.*

Repetit Noster rem et sententiam, variatione adhibita, non per negligentiam in scribendo, sed tanquam praecipuam, et quae maxime erat curae Severo, diversaque occasione, supra quidem 3, 13, 2. sq. degente in suburbanis Severo, hic autem proficiscente. Tum distinctio ante ἔτι in edd. maior non habet locum, quia nominativus ὁ Σεβ. cum sqq. particip. cohaeret arcte cum v. finito ἐπαγγ., unde olim non modo in Vs. Bg. post *trop.* dabitur comma, sed etiam numerus Bc. ed. novae §. removebitur, ut una periodus appareat, quam P. libere dissolvit, versante Bg. in ἔτ. δὲ κ., ut alibi, cf. 2, 3, 9. e., sed diligentius, quam P., in rel., servata Nostri quadam abundantia et figura polyptoti in ἀπάγειν — ἀπαχθ., in quo tamen nihil est vitii, quia primum ἀπαγ. physice sumitur, sed posterius tropice. Sed v. νεαζ. Bg. fere cum P. mutat in subst. et verbum, sed oppressa praep., (quam ille restituit supplemento quodam,) i. e. tanquam iuvenes, s. in iuventute, per iuventutem, ubi Stp. Th. 2, 1035. B. e. „iuventutem *transigo* (ut Sch. Ind.) s. consumo. Herodi. l. 3. ἂν νεαζ. — σωφρ. Pol. si militari rel." memoriter, nec per rectionem similem, mihi non reperto v. in Ind. Ios. per pravos numeros, ut sine exemplo ap. Hes. 2, 660. N. 22. p. sq. N. 4., sed Ind. Geop. cum acc. γῆν, Orph. forte cum dat. pers., qualis ap. Stp. Th. e Greg., ut peculiare quid Nostri hic sit, ad aliquam saltem analog. hanc ap. Xen. Cyr. 1, 2, 15. ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, et ap. G. Th. iuvenescit *vitulus* in *herbis*, ubi nihil in v. *adolescere*, ut modo scribitur ad analog. in adi. ϛρ. cum β., nihil tenente etiam Stp. Th., cf. Ind. Xen. Pol. Rs. Or. V. 4. Luc. Thuc. Sb. Dem. Ios. et Hs. Plut., nec G. Th. Sed Ms. alia declinatio in τοὺς υἱεῖς est vel a glossa per comparationem e locis prioribus 3, 10, 3. e. 3, 9, 1. e ve opinione Atticismi, vel a lapsu et confusis ει et ου, cf. Thom. M. p. 865. Hs. Plut. p. 114. N. 1. Fi. The. p. 8. m. 80. a. e. cum Ind. v. υἱός, it. Pal. et Aesch. eiusdem v. υἱεὺς, cum Ind. Dem., cui add. 1081, 6. 1082, 6. 1063, 9. 1066, 6. 1067, 17. 1069, 3. 1075, 26. 1077, 8. sed sq. l, 12. υἱὸν, 1083, 5. 20. 1099, 4. 11. 15. etc.

τῆς ἐν Ῥ. τρ. καὶ δ.) i. e. τρυφερῆς διαίτης. Ἓν διὰ δυοῖν, ut Herodianus saepe, e. g. 8, 6, (4.) ϛεφάνοις καὶ δάφναις, i. e. coronis ex lauro, 8, 5, (17.) ποτὸν ὕδωρ αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον, i. e. αἵματι πεφονευμένων μεμιασμένον, (ubi proprie ὕδωρ deest,) 8, 1, (7.) μετ' εὐκοσμίας (τε) καὶ εὐταξίας. *Leisn.*

Cf. 3, 10, 4., P. sequente Bg. partim, it. in sqq. ἐξαδ. et rel., ubi variatur cum 2, 15, 7. tum ad τρ. adiecto adv. ἤ., tum in τ. ἑορθ. v. per

ἐπαγγέλλει τὴν εἰς τὴν Βρετ-
τανίαν ἔξοδον [t], πρεσβύτης τε
ἤδη ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτι-
δος [u] νόσου κάμνων [x]. (ἀλ-
λὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ [y] ἐῤ-

edicit expeditionem in Bri-
tanniam, ſenex iam et ar-
5. ticulari morbo labo-
rans: ſed animo valebat prae

t) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat. u) Ms. Ba. ἀρθροίτιδος λ. ut 2, 15, 7. m. x) Punctum hoc in A. al., pro Stp. rel. colo cum Ms. Bg., vel commate Bs. al., v. N. y) Comma hic in A. al., v. N.

ordinem et additum artic., ſed Stp. Th. 2, 48. E. ſub Lat. Bg. ſine Vs. in v. καμν. hinc modo, cf. cum praep. eadem Ind. Luc. et Kypk. 2, 409., ſed cum Noſtri ſubſt. etiam Ind. Dion. H. S. T. 2. κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου, qualis acc. ellipticus quoque in Ind. Ael V. h., ut alius ap. Abr. Dl. Th. et ad Aeſch. T. 1., ſed cum abl. rei Hs. Plut. et Diod. S., cf. varia notione ac rectione L. N. T. cum Obs. Loesn. Indd. Xen. Z. (cuius Cyr. add. 1, 6, 21.) Rs. Or. V. 6. 7. Is. 8. And. Dem. Luc. Aeſchy. Pav. in Comm., Fi. Aeſch. ubi 2, 39. pro pr. νοσῶν, in formula Bg. non tenente G. Th. locum cum praep., ſed cum *a* et *ex* in aliis modo.

ἀλλὰ τὰ τ.) Hanc §. ſeparavi uncis parentheſis, quia interponitur modo per occaſionem et naturalem coniunctionem animi et corporis, quo de in pr. cogitatum, et quia §. ſq. manifeſto cohaeret cum §. 4. extr., etiam per γοῦν, a Bg. e P. recte converſum, cum ſeries ſit, quia et ſenex et aegrotus eſſet, propterea portatum lectica plerumque iter eum eſſe perſecutum. In verbis liberum P. corrigit quoque Sch. in „ἐῤῥ. valuerunt *animi* eius *vires*" non modo aſſumens liberum aliquod ſubſt. ad artic. τὰ, ſed ſenſui aptum, pro communi illo πράγματα, verum etiam cum v. ἐῤῥ. capiens illa τὰ τ. ψ. in nominativ., ut plur. ſtet cum v. ſing., pro quo Bg. alteram rationem ſequi videtur, ut periphraſis illa pro τὴν ψυχὴν, cf. ad Thuc. p. 269. N. 65. et ſupra 3, 4, 18. e., non regatur a v. ἐῤῥ., ſed per ſe ſtet pro que acc. elliptico cum paſſ., in quo ſuppleatur nominativus pron. αὐτὸς, ubi ſolet Bg. reddere acc. per abl., pertinente eo hauddubie etiam commate edd. poſt αὐτοῦ, ut ſic ſeparentur illa a v. ἐῤῥ. et per ſe capiantur, qualem rectionem in v. (ubi Sep. Th. 3, 730. D. m. modo hinc cum P. Vs.) habui etiam e Foes. p. 148. a. e. „ἐῤῥῶσθαι τὴν διάνοιαν, *mente* conſtare, *valere*" Dion. H. S. T. 2. 139, 16. ἐῤῥωμένος τὸ τε σῶμα, καὶ τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων, et Luc. 1, 146. l. 45. ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, *tum* ſalubri *corpore*, tum *animo* vegetus *fuit*, quorum duo ſubſt. ſunt ſyn. noſtro, pro animi parte prima et facultate intelligendi cogitandique, ut et Dion. illud v. ὑγ. ſyn. eſt noſtro ἐῤῥ., pro bene conſtitutum eſſe, celeriter et recte intelligere, cogitare, excogitare res et conſilia capere poſſe; non explicante G. Th. formulam Bg.; cf. ap. Luc. 1, 758. l. 42. τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, quidnam *videre* queant *eorum*, quae *in* animo *ſunt*, ubi ſufficit ſuppletum πραγμάτων, ad quam analog. hic ſcribitur, etiam in adiuncto ὑπ. λ., quo de Stp. Th. 3, 1743. G. m. v. ὑπ. „alicubi comparativo ad exprimendam vim praepoſitionis uti poſſu-

ρωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν.) τὰ πλεῖστα [2] γοῦν καὶ Φοράδην φερόμενος [a] τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο [b], οὐδέ πω ποτὲ [c] ἐπὶ πολὺ μένων ἀνεπαύετο. ἀνύσας δὲ τὴν ὁδὸν ἅμα τοῖς παισί, παντὸς λόγου καὶ ἐλπίδος [d]

6. quolibet iuvene. Plerumque igitur portabatur lectica itineri intentus, et nunquam diu manens requiesce-
7. bat. Emensus autem
iter cum filiis, omnique spe et sermone celerius Occa-

2) Ms. Ba. πανλεῖτα λ. v. N. a) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N b) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. et Ed., ut punctum in A. al. c) Ms. Ba. οὐδὲ πώποτ' ἐπὶ λ. sed οὐ δὲ πώ ποτε sic divisa A. v. N. d) Ms. Ba. ἐλπίδος, θᾶττον τε τὴν λ. quorum comma est quoque in A. cum B. 2. R., sed comma modo post θαττ. in Bs. 2. L. al. v. N.

mus, — ap. Herodi. ἀλ. — νεαν. *vegetiora* erant *quam*" quod redit ad aliorum „ὑ. cum acc. pro *magis, quam*" cf. L. N. T. et supra 3, 9, 21. it. G. Th. v. *supra* 673, 55., sed modo cum acc. rei, it. ap. Luc. 1, 346. i. ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων, valetudine *est* multo, *quam* iuvenes, *firmiore*, Suid. 2, 50. e. ἤκμαζεν, ἔῤῥωτο, vigebat, *valebat*, ὁ δὲ Τραϊανὸς τῇ ψυχῇ ἤκμαζεν λ. *Traianus* autem *animo* valebat *adeo* rel. et Iust. 17, 1, 10. sq. *Lysimachus quatuor et 70 annos natus erat, Seleucus septem et 70.* Sed *in* hac *aetate* utrique *animi* iuveniles *erant*.

τὰ πλεῖστα) Scripturam Ms., e vetusta omnium serie, in hoc ipso plur. non habent, quos laudaui ad 1, 1, 1. e. οὐχ ἥκ., at simile tamen τοὐπλεῖστον D'Orv. Ch. p. 49. e., cf. 1, 16, 10. In sqq. convertit Bg. e P. rationem eloquendi in participio et verbo finito, dum deserit P. etiam Sch. in „φορ. *per modum* lecticae *gestari*" cf. Exc. ad 1, 13, 4. i. Dion. 1282, 23. ἐκομίσθη ὡς ἀληθῶς ἐν σκιμποδίῳ κατεστέγῳ τινὶ τὰ πολλὰ διὰ τὴν ἀσθένειαν, et simile quid de Mermeroe Persarum duce ap. Suid. 1, 480. e. 3, 623. i.

οὐδὲ πώποτε) Forte καὶ οὐδεπώποτε. *Reisk.* ut 1, 14, 12. e., nisi quod hic, praeter diremtum οὐδὲ — ποτὲ, particula πὼ aut valet pro loci illa ποὺ, aut ex ea est corrupta, a me propterea separatim in textu edita, cf. 2, 11, 2. μήτε πού ἐπιδιατρίβων, Hes. 2, 799. m. οὔτι πού, οὐδαμῶς, ubi potius legendum πώ, ut ap. Rs. Or. V. 7. p. 654. e. quoque pro πώ corruptum erat πού, nihil me reperiente de πὼ notione locali, ut, nisi alii in hanc praebeant locum aliquem, olim editurus sim ποὺ hic ex isto Nostri loco simili, cum facilis lapsus fuerit in ω et ου, et sensus suadeat, vidente etiam P., sed libere exprimente, pro *neque* alicubi *unquam*, sed nihil monente aut dante Bg., sed forte adv. loci subintelligente, quod mihi durius, in primis, cum medicina lenis sit praesto.

παντὸς λογ.) Post παντὸς inserenda videtur copulativa τέ. *Sylb.* Et hanc dederit quoque librarius aliquis in Ms., adscribens margini, unde alius stultior inseruerit post θᾶττον, ubi locum plane non habet, divulso sic comparativo a suis gen. sine sensu, cum contra post παντὸς Glossator dederit iterum in pluribus particip., cf. 3, 12, 2., consentiente sane h. l. quoque Bg. e P., sed sine necessitate, cum et hic enun-

θᾶττον τὸν Ὠκεανὸν διαπλεύ- num transvectus, Britan-

ciatio παντὸς — διαπλ. in mediam orationem coniecta sit, post ἐπεσ. proprie locanda; dum Bg., praeter aliud Lat. ad ἀνυσ., quam supra, deserto P., (etiam ad δὲ, per δὴ iterum ab illo redditum,) ex eodem retinet non ordinem modo ad παντ. λ., sed etiam Lat. ad λογ., pro quo Leisn. in marg. Ms. Bg. „cogitatione“ sed Bud. C. 664, 20., agens proprie de v. ἐπεσ. (ad quod Leisn. etiam in Ms. Bg. „supervenit“) hinc „Britannos *oppressit* celeritate maiore quam ut sperare potuerit“ plane oppresso παντ. λογ., ubi Stp. Th. 2, 621. C. e. „ap. Herodi. π. λ. θᾶττον, et ap. Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto *citius*, (et 3, 1274. D. plenius) ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι θᾶττον, ἢ λόγος, citius *quam* dici *potest*“ ubi tamen aeque valebit notio Leisn., (qua de Bud. C. 235, 48. cum Stp. Th. 2, 626. D. e.) mihi quoque potior prae Bg., pro tumor s. fama, i. citius, quam fama et rumor de ea re dilatabatur; tenente me tantum haec, ex indicio Graev. ad Luc. 3, 573. N. 39. m. et e. loca universe posita, praeter illum e Philostr. εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο, etiam duo ex Heliod. 4, 7. p. 231. e. διαχρήσασθαι ἠπείλει, καὶ ἐπώμνυεν, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. ἐκείνης μὲν δὴ, καὶ λόγου θᾶττον, ἀπηλλάγημεν, quae reddam, *interfecturam se* minabatur, *et* iurabat *insuper*, nisi *celerius* exiremus. *Igitur* ab *illa* quidem, *et* dicto *citius*, digressi *sumus*, it. ib. 1, 15. p. 54. e. ἡ πρὸς μὲν τὸν ἔρωτα μὴ συμπράξασα, ἐπὶ δὲ τὸ στερηθῆναί με τοῦ φιλτάτου, καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα, ubi forte legendum τάχιον, it. e Diod. S. 2, 472. l. 5. διόπερ τῇ πολυχειρίᾳ τάχιον τῆς προσδοκίας ἁπάντων ἐπιτελουμένων, quamobrem *cum* exspectatione *citius*, ob *tantam* operantium *multitudinem*, cuncta *perficerentur*, quibus ipse addo Ios. 1, 963. e. παραγενομένου δὲ τοῦ Πάρθου μετὰ πολλῆς δυνάμεως πεζῶν τε καὶ ἱππέων θᾶττον ἐλπίδος, ὥδευσε γὰρ συντόνως, λ. *cum* autem *Parthus* cum *magnis* peditum *equitum* que *copiis* celerius *quam* crederetur *adesset*, magna *enim* fecerat *itinera*, ferente G. Th. tantum 831, 103. Caes. b. G. 2, 3, 1. *eo* quum *de* improviso *celerius* que *omnium* opinione *venisset*, ad quae v. N. ed. Oud., a quo laudatus Cort. ad Sall. Iug. 83, 3. „Senec. dicto *citius*, quod Heliodoro 7. λόγου θᾶττον“ qui locus est 7, 5. p. 358. i. ἦν οὖν καὶ λόγ. θ. ὁρᾶν τὰ τῆς προστάξεως περαινόμενα, licebat *igitur* etiam *dicto* citius *videre* mandatum *peractum*. Sed rursus ap. G. Th. 900, 21. Virg. A. 1, 142. s. 146. *dicto* citius *tumida* aequora *placat*, sine explic., at 150, 95. „i. citius quam dici potest (ut Serv. ap. Heyn., quae formula videtur periphrasis esse superlativi *citissime*, nec multum differre ab illa ap. Gs. p. sq. l. 7. 12.) *dictum* ac *factum*, proverbium celeritatis, i. cito, — *dictum*, *factum*, i. cito“ sed hic ap. Nostr. non satis apta, quia illa plerumque sequitur post alicuius dicta et imperata, quae h. l. nulla praecedunt, tum ob adiunctum ἐλπίδος, quod, ex illa ratione et notione, similiter resolvetur, *celerius*, *quam* dici *et* sperari *potuit*, sed, secundum Leisn., versum sive cum Bg., sive *exspectatione*, ut syn. per copiam cum pr. λογ. copulabitur, cf. Poss. Call. p. 708. i. „θ. τῆς ἐλπ. celerius *opinione*, Herodi.“ et in θαττ. Thom. M. p. 436. Moer. p. 364. cum Herodi. p. 436. Hes. 1, 1682. i. et e. Suid. 2, 166. m. ὑπάτου δὲ παρόντος, θᾶττον ἢ κατὰ δόξαν ἐτελέσθη τὸ ἔργον, *consule autem* praesente, *opinione* citius *confectum est opus*, Ind. Hesd. Soph. Ai. Thuc. Ael. V. h. Fi. The. Plut. Hs. Rs. Or. V. 7. Is. Dem. it. ej. An. ad Gr. A. V. 1. Gs. Chr. Gr. Xen. 'Αvβ., sed sine

σας, Βρεττανοῖς ἐπέςη. τούς τε πανταχόθεν ςρατιώτας ἀθροίσας, καὶ δύναμιν πολλὴν ἀγείρας, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. οἱ δὲ Βρεττανοὶ, τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ [e] ἐπιδημίᾳ, δύναμίν τε ἀκούσαντες παμπλήθη ἐπ' αὐτοὺς ἀθροισθεῖσαν, πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο [f], ἀπολογεῖσθαί τε

nis praesto fuit: atque undique militibus collectis magnisque copiis coactis,
8. bellum apparabat. At Britanni imperatoris perculsi repentino adventu, cum copias audivissent maximas contra se comparatas, legationem mittebant, ac de pace agebant, rationemque redde-

e) Ms. Ba. αἰφνιδίῳ λ. cf. 3, 12, 17. f) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

Ind. Cyr. 8, 7, 16. et Bach. Sy. 2, 27. In sqq. non habet Stp. Th. v. διαπλ. Lat. Bg., sed locum aliquem e Nostro falso, (cf. Ind. Luc. Fi. Pal. et Ael. V. h. ex 3, 18. p. 250. e. διαπλεύσαντες τὸν Ὠκεανὸν, *traiecto Oceano*,) tum 1, 1764. D. hinc sine Vs. sub variis Lat., in quibus et illud Leisn. supra.

τούς τε πανταχ.) Adv. hoc, omissum a P., restituit Bg., cf. 2, 10, 2., ad sq. v. ἀγ. notante Sb. Ind. „i. q. mox ἀθροίσας" cum et hic praecedat, per copiam sane Nostri syn., cf. 1, 10, 5. sq. et in sq. formulam 2, 11, 19., quocum variatur addito artic. ad subst., cf. Stp. Th. 3, 846. C. sine Vs.

ἐκπλαγέντες) E P. servat Bg. hoc Lat., praeeunte iam Stp. Th. aliunde, cf. 3, 11, 17. 3, 12, 20., variante Nostro per syn. gen. βασ. cum adi. §. 2., sub Bg. Lat. spectante huc Stp. Th. in ἐκ. 1, 974. C. m. sine Vs., quocum iungitur adi. αἰφν. per analog., cf. in sq. αὐτ. per lenem 1, 10, 6., P. deserente Bg. in παμπλ. et rel., ubi in διελ. cum Sch., fortassis e Stp. Th. 2, 618. B. sine Vs., cf. lib. de V. med. Fi. Krb. Decr. R. p. I. p. 117. a., Rs. Or. V. 5. p. 779. N. 52., Ind. Fi. Pal., at sine Ind. Dem. 249, 21. 251, 2. 81, 10. 140, 9. 145, 19. 160, 14. 234, 22. 282, 17. Diod. S. 2, 10. l. 31. et 15. l. 79. Zos. 1, 36, 6. ὡς δὴ π. σπονδῶν αὐτῷ διαλεξόμενος, quasi *de* pace *cum* eo *collocuturus*, it. 2, 46, 5. π. σπονδῶν καὶ εἰρήνης διαλεξόμενον, *de* foedere *ac* pace *collocuturum*, cum π. et εἰρ. ad analog. modo, sed in sq. v. ἀπολ. cum pr. πρὸς cum aliis, cf. Stp. Th. 2, 617. C. m. e Plat. ἀπ. πρ. τὰ κατηγορημένα, cuius e Luc. est 1, 577. l. 46., cf. Kr. Or. V. 7. Ant., sed sine Ind. Dem. 404, 6. Polb. 2, 749. m. respondere *ad*, Diod. S. 2, 624. l. 94., sed cum πρὸς et acc. pers. Dion. H. S. T. 2. 30, 12. et Ind. Luc., ubi et cum περὶ, ut ad Diod. l. l. p. 623. N. 51. it. 632. l. 65., lib. de V. med. l. l. p. 535. m. Dion. H. l. l. 141, 39. Phil. p. 762. F. e. Dem. 228, 7., cuius Ind. add. cum acc. rei 244, 8. et cum ὑπὲρ 416, 21. 27. tum Ind. Sb. Luc. Dion. C. Zos. 4, 41, 2. c. Luc. 2, 851. N. 95., ubi et cum ἐπὶ 1, 608. l. 79., reddente hic Sch. melius, quam Bg., quoad expressam simul praep. „expurgare *se* ipsos *de* ante *delictis*,

ἐβούλοντο πρὸς τὰ προημαρτημένα. ὁ δὲ Σεβῆρος, διατριβὰς τε χρόνου [g] ζητῶν, ὡς ἂν [h] μὴ πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπείγοιτο, ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανῶν νίκην τε καὶ προσηγορίαν, τοὺς μὲν πρέσβεις αὐτῶν ἀπράκτους

re volebant priorum deli-
9. ctorum. Severus autem moras captans, ne rursus Romam adigeretur, atque etiam cupiens acquirere a Britannis victoriam et cognomen, legatos quidem ipsorum re infecta dimisit; con-

g) Ms. Vi. χρόνον mendose, confusis ν et υ. h) Ms. Ba. ὡς ἂν, μὴ πάλιν εἰς λ., praeter suum post ἂν comma mendosum, v. N.

πρ. *de iis, quae ante peccata sunt*" quod v., ignoratum a Stp. Th., non item a L. Ern., reperi modo in L. N. T., et in Ms. Bg. restitui statim omissum ad v. ἐβουλ. Lat. Caeterum clarus hic locus est in πρεσβ. abstracto pro concreto, ut Bg. cum P., ob sq. §. πρέσβεις per variationem.

διατριβὰς) In hoc subst. habet Stp. Th. 3, 1334. b. B. memoriter δ. χρ. ποιῶν cum P. Vs., et cum eodem quidem gen. χρ. e Thuc., at non aliunde cum v. ζητ., quod de suo Noster iunxerit e Lat., cf. G. Th. v. utr. *moras* et *quaerere*, ubi Ovid. est Me. 2, 461., cui add. 11, 461.

μὴ πάλιν) Pol. vertit, *ne* vacuo *sibi Romam* redeundum *foret*. Unde illud *vacuo*? Videtur legisse pro πάλιν, nisi fallor, μάτην. *Leisn.*

Quia P. simul expressit πάλιν in suo *redeund. foret*: possis per se conlicere μὴ μάτην πάλιν λ., quasi illud Leisn. adv. elapsum sit ob viciniam utramque. Verum, tacentibus libris, libere ille potius egisse iterum censebitur, dum et Bg. tolerat vulg. lectionem, adhibens ad v. ἐπειγ. blandiens specie Lat., sed ignotum Th. et Stp. et Gs. hac rectione cum acc. loci, pro cogi redire, quale quid tamen ap. Virg. A. 9, 601. *quis deus Italiam — vos adegit?* i. ire s. venire coëgit, et nostratibus solenne in *nach* Rom *genöthiget werden*, ubi sane ellipsin sumas alicuius inf., v. c. *zu geben*, qualis et in illis *cogito* in *Tusculanum* s. cogito *Brundusium*, cf. G. Th. 989, 98., et in Nostro Gr. cum acc. loci concedi poterit hic, una cum supplementis, v. c. *statim*, it. *frustra*, it. cum pernicie filiorum. Nam illud Ms. adv. ineptum est et merus librarii error in syllaba λιν et νυ, prorsus ut ap. Luc., v. Ind. In sqq. copulis ἔτ. δὲ κ., a P. oppressis, Bg. ut §. 3., sed in νικ. cum pr. κατὰ aliter, quam 3, 9, 1. et 21., ob adiunctum subst. προσηγ. et v. προσκτ., ubi Sch., deserto etiam P. "*insuper* acquirere *victoriam*" quo sub Lat. Stp. Th. hinc habet sine Vs. cum lect. alia βουλόμενον memoriter, nec aliunde formulam, ductam fortassis e Lat. *victoriam* parere *sibi*, cf. G. Th. 697, 59. it. 1028, 6. 30. e Caes. b. Afr. 31, 8., ubi non est Bg., sed quoque 993, 36. partum *cognomen*, quo de *Britannici* et *Britannici Maximi* ap. Spartian. et in numis cf. Fabr. ad Dion. p. 1282. §. 64. et N. Boecl. supra ad §. 3. φύσει, quorsum et pertineat ap. Beg. 2, 693. Severi numus quartus "quod Britannos per duces vicit."

ἀπράκτους) In his verbis propterea fortassis omissa est praep. ἀπὸ, quia peius sonuisset geminatio ista, ἀπρ. ἀπέπεμψε. *Sylb.*

ἔπεμψεν [i], εὐτρέπιζε δὲ τὰ	tra vero comparabat omnia
πρὸς τὴν μάχην [k]. μάλιστα δὲ	10. ad praelium. Sed prae-
γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπει-	cipue pontibus occupare
ρᾶτο τὰ ἐλώδη [l] χωρία [m], ὡς	annitebatur paluſtria loca,

i) Colon in Ms. Ba. cum Ms. Bg., ut punctum in A. k) Ms. Ba. πρ. τ. μάχην κάλλιστα· γεφύραις τὰ ἐπειρᾶτο διαλ. v. N. l) Ms. Ba. ἐλώδη per lenem mendoſum. m) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Lugd.

Qui tamen immemor ſuorum in Ind. „ἀπρ. ἀπεπ. τοὺς πρ. re *infeſta*“ e Noſtro infra 6, 4, 7. τοὺς πρ. ἀπέπεμψε ἀπρ. per ordinem modo alium, ad variandum, et 8, 3, 16. e. τοὺς πρ. ἀπρ. ἀπιέναι ἐκέλευσεν, ubi eadem geminatio, nec alibi a Noſtro vitata; ut haec quidem cauſa nequeat eſſe vera lectionis hic vulgatae, ſed potius illa, ut ſimplex v. pro comp. ſter, variandi cauſa, et ex uſu aliorum, pro que Lat. Bg. cf. Abr. Dl. Th. p 791. e. it. ad Aeſch. 2, 74. m. „πέμπειν pro ἀποπέμπειν“ nihil dante, quo ablegatur ibi, Ind. Xen. Cyr., ſed Zeun. 3, 1, 42. pro ſimpl. ſubſtituente compoſitum e Mss., cum tamen et alia notione noſtrum ſimpl. pro compoſ. uſurpetur, cf. 2, 3, 25. e.; unde, cum hic quoque libri omnes maneant in vulg., non illuc deſcendas, quaſi praep. ἀπ' exciderit, quale quid in themate noſtro habuimus ſupra 3, 3, 5., pro Lat. Bg. noſcente et Stp. Th. 3, 196. G., alia tamen in cauſa, etiam Lat. *mittere*, cf. G. Th. 303, 40. 54. 73., varianre autem Noſtro in ſq. εὐτρ. λ. cum 2, 14, 14. tantum in ordine et alio ſubſt., ubi Bg. fere ſimiliter, hic (praeter δὲ, ut 3, 13, 14.) in Lat. v. cum P., qui videatur habere novitatem Ms. „ipſe, *quae* bello *uſui* forent, *magna ſolertia* (qui abl. eſt par adv. Ms., pro ἄριστα accepto) *comparabat*. Sed *in* primis *tamen* rel.“ ſed et amplius quid, ſimul vetus μάλιστα δὲ, quaſi olim fuerit πρὸς τὴν μάχην κάλλιστα. μάλιστα δὲ λ., quia et l. l. cum formula εὐτρ. erat adv. γενναίως, et novum Ms. per ſe poterat alterum extrudere ſimile. Sed, ut nunc Ms. habet unus tantum, e ſerie omnium vetuſta fluxit diſtincto alia, et pro μάλιστα lectum eſt per errorem κάλλιστα, quia olim priva ſcribebant litera κάλιστα, et vis apparet e Ms. Ba. rebus caeteris, non modo in alio inf. ordine, (cf. 1, 9, 12. e. 1, 15, 17. m. 2, 6, 14. e., qui ordo tamen eſt durior ob hiatum,) ſed etiam in alia copula, quae cum loco ſuo alio forte ſic orra, quod per diſtinctionem illam Ms. δὲ a fronte enunciationis non poſſet locari, et ne δὲ ſtatim recurreret, quam vulg. tamen hic quoque P. agnoſcit.

γεφύραις) cf. Dion. 1281, 6. τὰ ἕλη χωννύων, καὶ τοὺς ποταμοὺς ζευγνύων, et ib. Fabr. ad §. 61., pro quo ſubſt. privo Noſter per periphraſin adi. et ſubſt., ex analog. modo, (cf. Stp. Th. ἐλώδεσι τόποις, Poll. cum Lat. Bg., Zoſ. 4, 42, 10. m. et Diod. S. 1, 518. l. 48.) it. in v. διαλ. cum rei dat. et acc. ſenſu phyſico, pro intercipere ſ. diſtinguere, cf. Bud. C. 779, 9. 781, 29. Stp. Th. 2, 565. D. ſqq. et p. ſq. A. e. „ap. Herodi. Pol. reddidit *occup.* „ſine loco, Weſſ. ad Diod. S. 1, 39. N. 28. p. 512. N. 79. it. 2, 362. N. 77. cum Ind. Rs. ad Polb. p. 136. Mor. Iſ. Pan. p. 14. N. m. Ind. Ael. V. h. Xen. M. S., it. alio ſenſu phyſico, (praeter Wyttb. Plut.) ib. Cyr. et Ἀνβ. it. Rs. Or. V. 4. ſed et tropico ſimul ib. V. 6. 8. Lyc. Dem. Ioſ. Luc. Fi. Pal. cum Suid.

ὡς ἂν) Pertinentes hae particulae demum ad ſq. membrum, hic in

ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες οἱ στρατιῶται, ῥᾳδίως τὲ αὐτὰ διατρέχοιεν [n], καὶ, ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες, μάχοιντο. τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας [o], ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ Ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτισιν, ἑλώδη γίγνε-

ut in tuto incedentes milites facile illa transirent, et firmo in solo stabiliter consi-
11. stentes pugnarent. nam maior pars Britannorum regionis, dum inundatur Oceani frequenti reciprocatione,

n) Ms. Ba. διατρέχοιεν· καὶ λ. v. N. o) Comma hoc fuit in una ed. Ed. cum Ms. Bg.

primo praemissae, faciunt, ut proprie post στ. non stare queat comma, posito hoc nominativo post particip. in membro extremo, laevitatis ergo, pro ὡς ἂν οἱ στ., ἐπ' ἀσφ. βαιν., λ., ubi hiatus erat post στ., contrahente P. Nostri copiam, qui ad analog. in ἐπ' ἀσφ., cf. Stp. Th. 3, 1172. B. „*in* tuto *stantes*, scil. loco. nam subauditur τόπου" partim e P., cf. 1, 12, 17. m. 1, 15, 5. 3, 4, 11. e., sed melius Bg. ob s. ἑστωτ. In Ms. διατρέχειαν forma sit Attica illa, sed propria modo optativis aor., quam in praes. non memini, cf. Fi. ad Well. p. 198. e. sq., ubi huc forsan valebit „illa aoristi forma saepe in libris scriptis cum communi commutata reperitur" hic ut inciderit confusio in ει cum οι et ε cum α, nisi et fuerit διαθρέξειαν, qui aor. usitatus est in simplici saltem, v. Hes. 1, 1729. Nr. 9. 12., unde, e mente librarii, tempus hoc cum sq. ἑστ. magis conspiret; quamquam praes. βαιν. etiam cum aor. ἑστ. miscetur, ubi P. deseritur quoque a Sch. „*stantes* super *firmo* solo *firmiter*, ὀχ. *sub* firmo *solo* (partim e Sb. Ind.) stare, h. e. in tuto" qui ita priora P. non male comparat, cum varietur sane pro pr. ἐπ' ἀσφ. per formulam aliam, ubi iterum modo analogia in ὀχ. cum β., ubi Sb. Ind. „*firmo* solo *insistentes*" quam notionem secutus Bg., peculiarem Nostro, sed, latentem quanquam in principe, non tenet Stp. Th. (sed forte L. Ern. in Nr. 2. *vestigium*,) sed adv. ἑδρ. sub Lat. Sch. et Bg. hinc sine Vs., cf. Foes. p. 111. a. m. Ind. Sb. e Zos. 4, 20, 6. m. οἱ μήτε εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷοίτε ὄντες ἑδραίως, *firmiter*, praeterea non repertum, ad analog. iunctum cum v. ἑστ., cf. G. Th. firmiter *insistere*.

τὰ — πλεῖστα) *maior pars* Britanniae — *paludosa* fit. *Leisn.* partim cum P. et Bg., cf. 2, 2, 3., sed Sch. „*pleraque* regionis *loca*" supplero μέρη, χωρία, (ut §. pr.) s. πεδία, ut Dio 1280, 69. νέμονται ἑκάτεροι (Μαιάται καὶ Καληδόνιοι) πεδία ἔρημα καὶ ἑλώδη. In sq. Sch. „ἐπ. *obruta* frequentibus *alluvionibus*" (quod et Bg. Lat. tenet Stp. cum simili loco „ex Aristot. γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη" cf. Suid. Ind. Ael. V. h. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Dio Cas. Luc. cum 3, 62. N. 3. sq.) repetito in adv. σ. illo adi. Lat. in plur. e P., respiciens figuram illam ὑφ' ἕν, ut adv. intra artic. et subst. fiat adi., unde non sit descendendum ad emendationem συνεχέσιν, sed Noster ad analog. aliorum adv. scripserit, tacentibus Stp. Th. et Indd.

ἀμπώτισιν) ἀμπῶτις Suid. πλημμύρα, (sic.) atticum hoc esse volunt, cum alias dicatur ἀμπωσις. (Hoc accentu iterum.) *Strotb.*

ται [p]. οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν, βρεχομένοις μέχρις ἰξύων [q]. γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος

12. paludescit. quibus paludibus barbari solent innatare et discurrere immersi lumbis tenus; nudi enim pleraque corporis, coenum

p) γίνεται Ms. Ba., ut 3, 2, 4. m. 3, 11, 19. e. sed hic quoque in ed. Ox., post hoc verbum autem colon in Stp. rel. q) ἰξύος Ms. Vi. cum A. al., v. N.

Sch. „ἄμπωτις, — alluvionibus, *reciprocationibus* Oceani *inundari.* Ex h. l. Seberus correxit Iul. Pollucem l. 1. c. 9, 16. ubi legebatur ἀμπώτης" e quo loco 1, 109. e. (ubi vertitur *reciprocatio aquae et relabens aestus maris*) notaram ipse, Seberum N. 91. ex h. l. firmare finitionem in τις pro της, cf. Bud. C. Stp. Th. e P., Foes. Thom. M. p. 720. i. Hes. cum N., ad Call. in De. v. 130. Ind. Herdt. cum N. it. Diod. S. 1, 170. e. simul cum πλημμ. In ἑλ. γιγν. Bg. e P. per v. privum.

οἷς ἔθος) *quibus*, scil. ἕλεσι, *paludibus* etc. Hic substantivum cognatum ex praecedente adiectivo repetendum, ut saepe alias. Vel οἷς sc. ἑλώδεσι τόποις. *Leisn.*

Etiam Bg. explet, fere cum P., primum subst., quod latere potest sane in pr. adi. ἑλώδη, quod cum cohaereat cum pr. τὰ πλεῖστα, sed ibi, ut diximus, desiant subst. alia: longinquum erit Leisn. postremum; liberum P. deserente Bg. etiam in ἔθ., suppresso ἐστὶ, cum inf., per synprivum v., cf. 1, 5, 2., sed non tenente Stp. Th. v. sq. ἐννηχ., nec L. Ern. et Bas., nec Indd., verum G. Th. in Bg., ad quam analog. Noster finxerit; casum mutante Bg. ad sq. βρεχ., e P. fere, ob pr. v. *solent*, ubi Stp. Th. ignorat Bg., proprie *madefactis*, s. ita, ut madefiant, cf. Xen. Ἀνβ. 1, 4, 17. τῶν διαβαινόντων τὸν ποταμὸν οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μασθῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, Vs. ed. Th. V. 2. p. 32. s. 16. e. nemo ex iis, *qui* amnem *traiiciebant*, supra *mamillas* madefactus *fuit*, ad analog. iungenre Nostro caetera, ubi Ms. numerus sing. loco plur., (cf. 3, 8, 9. γυναιξ.) contra Mss. rel. et P., fuerit magis error librarii in litteris, quam ingenium ex comparatis locis aliorum Gr. aut Lat., cf. Stp. Th. ex Hom. it. Foes. Poll. 2, 182. *ile* cum N. 94. Suid. et Hes. cum G. Th., sed in rem Dion. 1281, 87. ἐς τὰ ἕλη καταδυόμενοι (Lat. Pol.) καρτεροῦσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, τὴν κεφαλὴν μόνον ἔξω τοῦ ὕδατος ἔχοντες.

γυμνοὶ) Hinc statuam illam equestrem, quam Getam, tanquam Castorem, repraesentare putat Doctiss. Musgrave, putem statuam esse alicuius Britanni. *Leisn.*

Rem confirmat Dio 1280, 74. διαιτῶνται ἐν σκηναῖς γυμνοὶ καὶ ἀνυπόδετοι. Sed γυμν. cum acc. loci elliptico, a Bg. servatum e P., nec ap. Stp. Th., nec ap. Poss. Sy. p. 62. sq., nec ad L. Bos. Ell. p. 512. m. memoratum, nec per Indd., ne poëtarum quidem, habet tamen analogiam tum aliorum adi. cum isto acc., tum Lat. Bg. ap. G. Th. 481, 94., sicut analogia modo est in τὰ πλ. cum gen. τ. σωμ., (etiam e P., nec suppleto subst. μέρη,) it. in formula κ. cum τ. ἰλ., ubi Ms. additum ν. ἐφ. intra vocales, secus ac 2, 2, 4.

Digitized by Google

καταφρονοῦσι [r]. οὐδὲ γὰρ ἐσθῆτος ἴσασι χρῆσιν [s], ἀλλὰ τὰς μὲν λαπάρας καὶ τοὺς τραχήλους κοσμοῦσι σιδήρῳ, καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες, ὥσπερ τὸν χρυσὸν οἱ λοιποὶ βάρβαροι [t]· τὰ δὲ σώματα στίζονται [u] γραφαῖς ποικίλων ζώων

13. contemnunt. neque enim norunt vestis usum; sed ilia et colla ornant ferro, decus id ac divitiarum indicium existimantes, sicut aurum caeteri barbari. corpora autem compungunt notis variorum animalium

r) καταφρενεῦσιν Ms. Ba. cum ed. Pat. v. N. s) Colon Ms. Ba. hic et mox post σιδ. it. νομιζ. t) Punctum A. al. cum Ms. Bg. u) στίζοντες Ms. Ba. v. N.

οὐδὲ — ἐσθ. ἰσ.) Sine Vs. tenet hunc locum Stp. Th. v. *χρ.* sub Lat. Bg., qui in v. *ἰσ.* potius cum Sch., ubi iterum analogia modo in tota formula, nihil ferente nec G. Th., sed variante Nostro partim cum §. pr. *ἐξ.* in sq. *λαπ.*, cf. Foes. et Stp. Th., qui 3, 1598. D. in *τραχ.* hinc sine Vs. „quae *τοῦ τραχήλου κοσμήματα* appellantur *περιδέραια*" (sed Diod. S. 1, 367. l. 14. *περὶ μὲν τοὺς τρ. ἔχοντες στρεπτοὺς κύκλους*, orbiculatis *torquibus* colla *induunt*,) cf. ad sq. *καλλ.* Luc. 1, 695. l. 53. *ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ*, Dion. H. S. T. 2. cum Xen. et Ios. Indd. ad affinia, deserto P. reddente Bg. in *συμβ.*, aliterque, quam 1, 10, 11., sed Nostro per *οἱ λοιπ. βαρβ.* tangente forsan Germanos et Asiaticos, sed, quoad auri usum, ipsos Romanos, cf. G. Th. v. *torques* et *torquatus*.

τὰ δ. σ. στιζ.) Fortasse legendum *γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων π. λ.* ut intra 4, 2, 13. de quo Britannorum more ap. Melam quoque mentio est. *Sylb.* Sic distinguendus et exarandus videtur locus, *γραφαῖς ποικίλλοντες καὶ ζώων λ.* *coloribus* variegantes *animalium* que *omnis* generis *simulacris*. Est *ἓν διὰ δυοῖν*, pro *γεγραμμέναις ζώων παντοδαπῶν εἰκόσιν*. Aut sic potius, *γραπταῖς ποικίλλοντες ζ. π. εἰκ.* *Reisk.* Nullus auctorum locus de Britannis huc accuratius congruit, quam Solini, cuius c. 22. fine haec leguntur verba. *Regionem* partim tenent barbari, quibus per artifices plagarum figuras, iam inde a pueris variae animalium effigies incorporantur, inscriptisque visceribus hominis incremento pigmenti notae crescunt: nec quidquam mage patientiae loco nationes ferae ducunt, quam ut per memores cicatrices plurimum fuci artus *bibant*, v. Cl. Salm. annot. Plin. ex. Meminit et Servius ad 4 Aen. illud *picti* que *Agathyrsi*. Picti, *inquit*, non stigmata habentes, sicut gens in Britannia, sed pulcri etc. Quod de hoc quidem loco capiendum est. Nam alias *pictos* ipse exponit, *stigmata habentes*, ad illud Ge. 2. *pictosque Gelonos*. Solino inscriptio eadem notione modo usurpabatur. Congessit de Britannis alia quam multa Barth. Anim. in Rutil. Itiner. 1, 499. sicut etiam laudatus Styrzelius suo codici adscripserat. Caeterum qui cum Herodiani loco Caesarem conferunt l. 5. b. G. 14. — quod multi faciunt, praesertim qui notas in eum scripserunt, — nescio

παντοδαπῶν εἰκόσιν. ὅθεν 14. imaginibus. Quocirοὐδ' [x] ἀμφιέννυνται, ἵνα μὴ ca nec induuntur, ne ope-

x) Ms. Ba. οὐδὲ ἀμφ. fine apoftr. cf. 3, 2, 1. 3, 11, 13.

an recte fentiant, *utrique fcriptori de eodem more fermonem effe.* Caefar enim nullius varietatis meminit, fed totum corpus uno vitri pigmento fine ullis formis figurisque notari ait. Verba funt: *omnes vero fe Britanni vitro inficiunt, quod caeruleum efficit colorem,* atque hoc horribiliore funt in pugna afpectu. Graecus metaphraftes ita exprimit confilium finemque huius moris, ὥστε ἐν ταῖς μάχαις καταπληκτικώτατοι τὸ θέαμά εἶσι. Cui confilio fimile eft, quod Aelian. V. h. 6, 6. de Spartanis tradit, φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας ἀνάγκη ἦν λ. purpureo *fago uti neceffe erat in praeliis* rel. Locum Caefaris diligenter explicavit Cl. Salm. ad Solin. l. l. *Boecl.* v. Salm. Plin. Ex. p. 183. ac de vocis στίζεσθαι fignificatione Reinefii Var. L. l. 3. p. 485. ubi et noftrum locum explicat, de quo plura congerere nolo, quoniam iam multa Boeclerum attuliffe video. Poftrema verba haud omnino fana videntur; legere mallem ποικίλαις τε ζ. π. ε. vocem ποικίλαις autem potius ad εἰκόσιν quam ad γραφαῖς referre. *Stroth.*

In rem Ern. ad m. ed. Par. 2. „Camdenus Britannos dici ait ab antiqua voce *brith*, quae pictum, coloratum fignificat Plin. 22, 1. Mela 3, 6. Solin. c. 25. Caef. b. G. V. Victorii Var. L. 19, 3." Sed in lectionem nihil Sch. „ποικίλων παντοδ. variorum *omnis generis*, στιζ. *notantur f. punguntur* fecundum *corpora* notis" tum Leisn. in m. Ox. „Reines. Var. L. p. 485. Voff. ad Caef. b. G. 5, 14. et Ciacc. ib. Aelian. 2, 9. et aut ποικίλων, aut παντοδαπῶν redundat, (fed in m. Ms. Bg.) omittit τὰ παντοδαπῶν. Pol. videtur l. ποικίλαις καὶ ζώων λ." ut Stp. Th. 3, 1032. F. e. hinc fic profert „ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι, *corpora* fua *notabans* pictura *varia*, et *formis* animalium *omne genus*, cui loco fimilem v. in προσαναστίζω, (p. 1035. B.) Plin. 22, 1. barbarorum *feminae*, mares *que* etiam *ap.* Dacos *et* Sarmatas, *corpora* fua *infcribunt*, h. e. figna notasque fuis corporibus imprimunt, quo venuftiores appareant." E Ms. Ba. novitate nihil proficitur, quia mendum eft e confufis finibus, ut 1, 16, 7. Dum alii Mss. accedant: leniffima medicina haec fuerit, στίζονται γραφαῖς ποικίλαις, ζώων π. εἰκ., per appofitionem, ut prius a poftr. explicetur, aut, addita copula illa Stp. et Sb., vel στιζ. γρ. ποικίλαις, ζώων τε παντ. λ., ut τε exciderit ob fq. τα, quod forte probabilius, quam καὶ elapfum in loco Stp. ac Sb., quum et P. reddat τὰ alibi libere, cf. per *ac* 1, 9, 19., qui et liber eft tum in ordine ζώων λ., tum in παντοδ. per adv., quod Bg. fane opprimit; ficut lapfus librarii facilis in ποικίλαις, dum e fq. finitione penna fcribebat iam ων, fed Nofter per copiam, fere poëticam, potuit fingulis fubft. dare adi. fingula, cf. Diod. S. 2, 596. N. 66. in mulieres Thracum notis compunctas, fed de Affyriis ad Luc. 3, 489. N. 49., ubi στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας, puncturis *fe* notant *omnes*, alii *in* manibus, *in* cervicibus *alii*, cum diferta praep., illi fyn. κατὰ, quam Sch. refpexerit fupra, tum de Aethiopibus, infantes fuos cauterio inurentibus, ad S. Emp. p. 38. N. L., ut de Aegyptiis et Sarmatibus ib. p. 177. et de aliis ib. in N. L., cf. Heyn. ad Virg. Ge. 2, 115., morem tenentibus hodie etiam illis, quos *auftrales* nunc vocant geographi, fed noftratibus red.

σκέπωσι τοῦ σώματος τὰς γραφάς. εἰσὶ δὲ μαχιμώτατοί τε καὶ φονικώτατοι [y], ἀσπίδα μόνην στενὴν περιβεβλημένοι καὶ · riant corporis picturas. Sunt autem pugnacissimi caedis que avidissimi, scuto tantum angusto tecti et hasta, gladium

y) Colon in Ms. Ba., ut punctum in Bs. 2.

dentibus *punctiren* et *tattauiren*, ut h. l. v. Gr. sumitur pass., per ellipsin illam alicuius praep., vel in med. sine ista, quod spectat Bg., fere e P., pro quo aeque rectum illud Gs. supra ad Luc., it. hoc, curant se compungi, quoad corpus, picturis rel.

τοῦ σωμ. τὰς γραφ.) Referendae sunt Britannorum picturae ad varios colores, quibus corpus fucabant. Ad hunc morem respicit Claud. de b. Get. 416: (*Venit et extremis legio praetenta* Britannis, *Quae* Scoto *dat* frena *truci*, ferro *que* notatas *Perlegit* exangues Picto *moriente* figuras.) *Leisn.*

Qui poterat simul animadvertere, ab hoc ipso more pingendi corporis populos quosdam Britanniae vocatos esse *Pictos*, cf. Eschenbach. diss. 7. p. 461. sq. 465. it. Cell. n. o. a. 1, 351. s. 68. e. „quia solita gens pictis animalium figuris corpus decorare" non tamen huc respiciens, ubi P. libere addit adv. ad ἵνα rel., cf. 3, 6, 6.

μαχιμώτατοι) In hoc Bg. deserens P., cf. de iisdem Britannis 2, 15, 1. sequitur illum in altero φον., cf. 2, 9, 15. de Illyricis, et de Mauris 3, 3, 6., in que rem Dion. p. 1280. e. sq. στρατεύονται ἐπί τε ἁρμάτων, ἵππους ἔχοντες μικροὺς καὶ ταχεῖς· καὶ πεζοὶ δέ εἰσι, καὶ δραμεῖν ὀξύτατοι καὶ συστῆσαι παγιώτατοι, et ad Rutil. itin. v. 500. C. Barth. p. 282. e. hinc sine Gr.

ἀσπίδα) Ut hic Herodianus Britannis angustum clypeum assignat: sic Tac. in vita Agr. 36. scuta eorum parva fuisse, scribit. De Britannorum veterum clypeis etiam coniecturam capias ex Antonini Pii numo ap. Beger. 665. Unde credibile, eos rotundae fuisse figurae. *Leisn.*

Ap. Tac. *parva* scuta *et enormes* gladios *gerentibus*, sed in pr. *ingentibus* gladiis *et* brevibus *cetris*, quae syn. sunt et i. q. Nostri hic στεν., e P. restitutum in Bg. Vs., i. non latum in omnem mensuram, cf. G. Th., qui in v. *cetra* non tenet illa Tac., nec quid in Bg. subst., quod Gr. Noster cum στεν. per analog. iungit, pro Luc. ἀσπ. μικρᾷ, v. Ind., cf. Dion. p. 1281. i. τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἀσπὶς καὶ δόρυ βραχύ, μῆλον χαλκοῦν ἐπ' ἄκρου τοῦ στύρακος ἔχον, ὥστε σειόμενον κτυπεῖν πρὸς κατάπληξιν τῶν ἐναντίων. εἰσὶ δ' αὐτοῖς καὶ ἐγχειρίδια. Tum Bg. e P. mutat adi. μον. in adv. iterum, cf. 3, 6, 11. 3, 4, 19. 2, 13, 5. ubi Noster similiter duo adi. iungit cum subst.

περιβεβλημένοι) Forte *προβεβλημένοι*, *habentes* s. *tenentes proiectum*; ut proximo quoque vocabulo δόρυ conveniat, quod non potest περιβάλλεσθαι. *Reisk.*

Praeter consensum librorum, tuearis vulg. lege ista, cum verbum iungitur duobus subst., quorum uni tamen conveniat modo proprie, ut hic primo ἀσπ., tum usu hoc verbi, quod, tropo deserto proprio, dicitur aliquis περιβεβλημένος cum acc. rei, *circumiectus*, circumdatus *aliqua re*, qui est illa quovis modo munitus, instructus, praeditus, illam habet, gerit, possidet, et τις περιβάλλεσθαί τι, med. sensu, *circumdare sibi quid*, qui quacunque ratione parat sibi aliquid, capit, se instruit et

δόρυ, ξίφος δὲ παρηρτημένοι [z] γυμνοῦ σώματος. Θώρακος δὲ ἢ κράνους οὐκ ἴσασι χρῆσιν [a], ἐμπόδιον [b] νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν [c]. ἐξ ὧν τῆς

etiam dependentem habentes nudo corpore. Loricae vero et galeae ignorant usum, impedimentum esse arbitrantes transgrediendis paludi-

z) παρηρτυμένοι Ms. Vi. v. N. a) Colon Ms. Ba. b) ἐμπόδια Ms. Vi. v. N. c) Hoc colon in Ms. Ba. cum ed. Ed. pro Stp. rel. commate et puncto A. al.

potitur aliqua re, cf. Bud. C. 647, 29. Stp. Th., cuius loca ex Hom. 'Οδ. ξ', 528. et χ', 148. ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα Μακρὰ τινάσσοντας, ubi τεύχεα funt i. q. v. 144. σάκεα, *scuta*, ut Lat. *arma* universum vocabulum pro formae illius, et ὅπλα, cf. 2, 13, 4. et Ind. Hom. Ern. ex postr. loco „*capientes*" cum Lex. eiusdem Nr. 1. 4. Kypk. 2, 462. e. Ind. Luc. ex 1, 273. l. 91. it. 3, 2. l. 5. *assequaris*, Ael. V. h. *acquisivit*, Xen. Mor. Hell. it. Z. Cyr. M. S. Pol. et Ανβ. „περιβαλλόμενοι ὄπισθεν τὰς πέλτας, peltis in terga reiectis" Polb. Plut. Krg. ex 179. Is. Mor. Pan. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Dem. Abr. Dl. Th. p. 288. i. Bath. Eur. Gat. ad Ant. Suid. L. N. T. cum Poss. Sy. p. 138. m. et Call. p. 581. m. it. lib. de V. med., unde melius Bg., quam P., et quam Sch. „ἀσπ. *scuto* ang. *circumdati*."

ξίφος λ.) In rem, praeter illa in N. pr. ad ἀσπ., cf. Tac. l. l., ubi *Britannorum* gladii *sine mucrone* etc. Sed v. παρ. Stp. Th. habet modo cum acc. rei e Luc., cf. Ind., cum Bud. C., non repertum mihi praeterea, nisi ap. Suid. 3, 49. e. cum dat. rei., cui casui quarto Noster insuper adiunxit gen. loci, ex analog., pendentem a praep., cum P. reddente Bg., ubi Ms. error in vocalibus, qualis in syn. ἐξαρτ. saepe, cf. laud. ad 1, 11, 13. Mox ad θωρ. λ. respicit Nota ap. Dion. p. 1005., ubi de armis Britannorum similia afferuntur.

ἐμπόδιον) Ms. numerus alius, cf. 2, 14, 7. συκοφ., quanquam post duo subst. singularis numeri procedens, tamen minus ingenium fuerit librarii, quam lapsus in fine, cum maneat in vulg. cum Mss. rel. etiam P., unde Bg. explet v. subst. inf., oppressum ad v. νομ., non item pron. demonstr. (quale erat §. 13. sane καλλ. τοῦτο νομίζοντες,) sed mutat formulam e praep. πρ. cum syn. particip. in dat., cf. 2, 9, 4. συμβ. εἰς λ., non ferente Stp. Th. subst. ἐμπ. cum aliqua praep., cf. tamen Polb. Ind. ex 1, 548. l. 7. Θεωρῶν δὲ, μέγιστον ἐμπ. ὑπάρχειν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τὸν Λυκοῦργον, *sed* quia *non ignorabat*, praecipuo *sibi* impedimento *in iis*, *quae* parabat, *Lycurgum* ipsum *fore*, quem Noster alibi quoque imitatur, quamquam uterque potest duxisse rectionem hanc e Lat., cf., tacente G. Th., ap. Caes. b. G. 1, 25, 3. Gallis *magno* ad *pugnam* erat *impedimento*, *quod* rel., sed absolute Ind. Luc. et Xen. Pol. Z., sed cum gen. rei Epict., ubi et syn. ἐμποδὼν πρός τι, quod et cum nostro variat ap. Ios., cf. Suid. 1, 727. e. et Stp. Th. v. διοδ. cum P., ubi Sb. Ind. *transitio*, sed in v. ἑλ. Hes. Suid. Ind. Gem. Pl. Xen. Z. Pol. et Bach. cum Fi. Pal. et Hst. ad Ar. Plut. p. 54. e. sq.

ἐξ ὧν τῆς) P. deseruit quoque Sch. „ἀν. *evaporatione*, παχ. *crassitie* (e Sb. Ind.) exhalationum" quasi suppleto pron. αὐτῆς, sc. ἀναθ., pro quo rectius Bg. sumit hendiad., ut Leisn. in m. Ox. „aër *crassus*, grobe

ἀναθυμιάσεως καὶ παχύτητος [d] ὁ κατ' ἐκείνην τὴν χώραν ἀὴρ [e] ζοφώδης ἀεὶ φαίνεται. πρὸς δὴ ταῦτα ἐξήτουν [f] ὁ Σεβῆρος, ὅσα συνοίσειν ἔμελλε τῷ Ῥωμαίων στρατῷ [g], λυπήσειν δὲ καὶ ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον [h] εὐτρεπίσθαι, τὸν

bus: quarum vaporibus craſſis in illa regione coelum caliginoſum ſemper apparet.
16. Adverſus haecce inſtruebat Severus, quidquid conduceret Romanorum exercitui, contra autem infeſtaret ac impediret barbarorum impetum.
17. Ut autem ſatis viſa ſunt ipſi omnia ad bellum parata, iuniore qui-

d) Alio accentu παχύτητος in Bs. 2. L. Par. 2. Ox. et Pat. v. N. e) Comma hic in Ms. Ba. ineptum, ut in edd. A. al. f) Ms. Ba. ὁ σεβ. ἐξήτουν λ. v. N. g) Colon Ms. Ba. h) Ms. Ba. πόλεμον, εὐτρεπίσασθαι, λ. v. N.

Ausdünſtungen" in primo Lat. non ſevere, ob ſq. demum ἀὴρ, cf. Stp. Th. 1, 1626. e. "Herodi. ἀναθυμίασιν dixit de aëre corrupto circa paludes" ſine loco huc ſpectans, cf. 1, 6, 5. ad ἀτμ. it. 1, 12, 3. e. ἀποφορ., pro quo variatur, Iud. Geop. Diod. S. et Long. Mor., ſed Sb. παχ. attico accentu, ut ταχυτῆτος" quem ignorat Stp. Th. cum L. Ern. et Indd., quorum vulgarem tenent Dion. H. S. T. 2. cum Diod. S. ex 1, 199. l. 36. διὰ τὴν παχύτητα τῆς περὶ τὸν ἀέρα πυκνώσεως, ob *aëris* condenſati *craſſitiem*, cf. 3, 4, 15. βραδ. In ſq. e libero P. ſumit Bg. modo Lat. ad ἀὴρ, cf. 1, 6, 5. e. (ut in ζοφ. 1, 8, 12.) de ſuo imitatus formulam Gr. in reddita pr. κατὰ per Lat. ſyn.

ἀὴρ) De aëre Britannico mentio ap. Tac. in Agric. (c. 12. *coelum* crebris *imbribus* ac *nebulis* foedum, — *multus* humor *terrarum* coeli *que*,) et ap. Minuc. Felic. in Octavio (18, 3. Britannia *ſole* deficitur, *ſed* circumfluentis *maris* tepore *recreatur*,) teſte Schotto. *Sylb.* Britanniam ſole defici, et ſereno etiam caelo eſſe aërem caliginoſum, probant Intpp. ad Min. Fel. c. 18. *Leisn.*

πρὸς δὴ τ.) P. deſerto, reddit Bg., quaſi ſit ταῦτα δὴ, cf. 3, 12, 11., pro *ad ſ. contra* haec *igitur*, ſ. *igitur* contra *haec*, ſpectante huc Stp. Th. in v. ἐξ. ſub Bg. ſine Vs. e Bud. C. 471, 36., ubi Ms. alius ordo, cum hiatum faciat, laevior non eſt, ſed idem ap. P., e quo Bg. v. ἐμ. reddit modo per impf. coniunct., cf. cum v. συν. Dem 9, 3. 38, ult. 55, 7. et Xen. Cyr. 1, 6, 23. i. et M. S. 2, 2, 5. προπαρασκευάζει πάντα, ὅσα ἂν οἴηται συν. αὐτοῖς λ. Zoſ. 3, 3, 1. ἅπαντα πράττειν, ὅσα συνοισ. ἐδόκει τοῖς λ. cum Valck. diatr. ad Eur. Hipp., ad analog. ſcribente Noſtro etiam in ſqq., ubi Stp. Th. in v. ἐμπ. hinc ſine Vs.

ὡς δὲ — εὐτρεπ.) Ad hoc v. Leisn. in m. Ox. "Caſ. ad Theophr. p. 186. ſq." Fi. ed. p. 155. m., ubi nihil hinc, cf. §. 9. e. 2, 14, 14., reddente Bg. partim e P., etiam in adv. αὐτ., ubi Stp. Th. ſub eodem Lat. hinc ſine Vs., ſed Sb. Ind. *ſufficienter*, quod repertum modo in Ind. S. ep. Aeſch., cf. Xen. M. S., et in Ms. confuſas in v. εὐτρ. finitiones ſimiles 2, 9, 7.

μὲν νεώτερον τῶν υἱῶν, τὸν Γέταν [i] καλούμενον, καταλιπὼν [k] ἐν τῷ ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνει [l] δικάσοντά τε, καὶ τὰ λοι-

dem filiorum, qui Getas vocabatur, relicto in Romana provincia, ut ius diceret caeteraque admini-

i) τὸν γέτταν καλ. Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. καταλιπεῖν ἐν λ. v. N. l) Ms. Ba. punctum.

m. ἀποστειρ. et 2, 8, 15. ἐχυρ., quod malim, quam ut sit glossa, de pass. monens pro med., ubi deinde αὐτῷ non pendeat a pass. εὐτρ., sed a v. ἀφθ., pro αὐτῷ, de more Mss., *visus* est *sibi* parasse *bellum* s. omnia ad bellum; quae eadem sunt ad sensum cum vulg., *ut* visum est *ipsi*, omnia *ad* bellum *satis* esse *parata*, quam rectionem videtur sequi etiam P., dum Bg. eodem sensu sumit v. sing. ἀφθ. pro plur. cum neutro, regens invertendo, τὰ πρ. τ. πολ. ἀφθ. εὐτρ., quam quidem rectionem, paulo exquisitiorem e nominativo cum inf. resolvimus in Lat. semper in vulgarem illam ex acc. cum inf., etiam contra; non me reperienre alibi Gr. ὀπτ. isto sensu tropico de animo, pro οἴεσθαι s. δοκεῖν, quem Noster e Lat. duxerit; nisi quod nostrum Gr. alio quoque sensu sic de animo usurpatur, tacente itidem Stp. Th., cf. L. N. T. Schw. p. 988. b. e. cum N., quanquam et hunc e Lat. haustum putat Krb. Obs. p. 66. m.

τὸν Γέταν καλ.) Ms. scriptura per duplicem, infra rediens, non mihi est reperta, nec ap. Spartian., qui p. 735. e. c. 2. de causa nominis agit: sed similiter tamen *Getae* populi dicebantur *Gotti*, et forsan ab initio *Gettae* s. *Getti*, cf. ib. p. 731. c. 10. e. it. p. 743. e. cum N. 5., quales mutationes novimus etiam in aliis, ut in Mss. nostris per contraria illa Κόμοδον et Σύλλα, et in nostratium *Vatter*, pro *Vater*, it. contra *Mutter* et *Muter*. Sed, quod in Ms. Bg. nominativus est *Getas*, formam respicit Gr. infra 4, 3, 15., pro qua *Geta* est ap. Spart. semper. Caeterum pr. Nostri υἱῶν laudatur ad Luc. 3, 54. N. 58., tacente hic Glossatore nostrorum Mss., secus ac §. 4., cf. Thom. M. p. 866. i. Dem. 1136, 15. sq.

καταλιπών) Ms. inf., quam §. 2. κατατρεχ., hic vitiosior, confusis finibus s. ει et ω, dum a nullo pendet, ac simul servantur rel. participia in sqq. δοὺς et παραλαβών, quae cohaerent cum ultimo v. ἠπειγ. Mox τῷ ἔθνει bene Bg., pro libero P. ad sensum, quem contra ille dat in formula praep. ὑπὸ cum acc. pers., per ellipsin particip. ὄντι, *in provincia*, quae *sub* Romanis *erat*, ubi de acc. pro dat. (ne quis corrigat ex 6, 3, 2. τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις πάντων ἐθνῶν) cf. §. 3. ad ἀνατ. it. 1, 4, 20. Fi. The Ind. cum Zos. 3, 3, 1. τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἔθνεσιν, *subiectis* ei *nationibus*, 4, 20, 10. τῆς ὑ. Ῥωμαίους γῆς, solum *Romanum*, it. Sb. Ind., ubi adhuc ex eodem 1, 68, 4. οἱ δὲ καὶ ζῶντες ὑπὸ Ῥωμαίους γεγόνασι, partim *vivi* Romanorum *in* potestatem *veniebant*, quo loco acc. potest proprie valere cum v. γεγ., at ib. ex 1, 37, 5. πάσης τῆς ὑ. Ῥωμαίους ἀρχῆς, totum *Romanis* subiectum *imperium*, it. 3, 6, 6. τὴν. ὑ. Ῥ. γῆν, *Romanum* in *solum*, cui add. 3, 7, 1. e. πρὸς τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίοις Κελτοὺς μεταστῆναι, *ad* subiectos *Romanis* Celtas *migrare*, per dat., ad variandum, ut casus pers. post pr. ὑπὸ est in Var. L. ap. Thuc. 71, 15.

τὰ λοιπὰ) abest a Ven. male. *Stroth.* Primo Mss. dissensus est in ordine, dum Ms. Ba., secus ac rel., verbum διοικ. coniicit iterum in ex-

πὰ [m] διοικήσοντα πολιτικὰ τῆς ἀρχῆς, δοὺς αὐτῷ συνέδρους τῶν φίλων τοὺς πρεσβυτέρους [n], τὸν δὲ Ἀντωνῖνον παραλαβὼν, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἠπείγετο [o]. ὑπερβάντος δὲ τοῦ στρατοῦ

straret civilia negotia imperii, datis ei assessoribus ex amicis senioribus, Antonino autem assumto, adversus barbaros pergebat. 18. Transgresso autem exer-

m) Ms. Ve. Exc. „λοιπὰ — deest" sed Ms. Vi. Exc. „τὰ πολ. τ. ἀρχῆς omisso τὰ λοιπὰ" at Ms. Ba. καὶ τὰ πολ. τῆς ἀρχ. διοικήσοντα· v. N. n) Colon in Ms. Ba. ut punctum in Bs. 1., sed nulla signa parenthesis, quae in Stp. rel. a δοὺς — πρεσβ. o) ὑπήγετο alii ἠπείγετο, quam varietatem nemo observat. *Leisn.* in m. Ms. Bg., me reperiente ὑπήγετο in edd. A. Bs. Par. Ox. et Pat., v. N.

tremam enunciationem, nominatim participium, cf. 3, 5, 6. e., utrinque ut laevitas sit eadem, sed vis in Ms. aperta, cum Noster et alibi duo adi. sic interposito aliquo vocabulo dirimat, cf. 3, 6. 11. μόνῳ λ. Contra iidem Mss. consentiunt in eiecto τὰ λοιπὰ, hic quidem cum P., alibi alia adi. omittentes, cf. 3, 6, 10. εὐλογ., nunc autem hauddubie per comparationem locorum supra 3, 13. 2. e. 3, 10, 3. e., ubi eaedem res duae ac partes imperii, sine isto adi. quidem, sed ut Noster hoc addendo variare potuerit, (sicut alibi saepe adi. λοιπὸς vel abest, vel adest,) et recte addere potuerit, nec spretum a Bg., qui et severus in Nostri abundantia in adiuncto ad πολ. substantivo τῆς ἀρχ., quod mireris sciolos illos e Ms. non aeque sustulisse, cum nec ipsum supra fuisset, omittente P. eum gen. libere, quo accepto de potestate s. dignitate imperatoris, τὰ πολ. (sc. πράγματα, cf. 3, 10, 3., explente etiam Bg., fere e P.) dicuntur cum τὰ λοιπὰ propter oppos. v. δικασ., ubi latent simul πράγματα ἀγόραια, ut diserte occurrunt infra 7, 7, 7., quibus opponuntur s. distinguuntur saltem πράγματα πολιτικὰ, cf. 6, 1, 7. syn. per variationem τὰς πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους —, τὰς δὲ στρατιωτικὰς λ., de solenni ap. Ict. discrimine rerum negotiorumque civilium ac forensium; cumque iurisdictio et negotia forensia pertinuerint quoque ad cives et civitatem: recte Noster addidit τὰ λοιπὰ., i. alia civilia, alius generis. Sed Bg. resolvit particip. fut. cum P., non item sq. aor. δοὺς, sed rursus gen. τῶν φ. per praep.; agnoscente me aliquam Lat. in v. διδ. cum pers. dat. et acc., cf. G. Th. 490, 26. Lacedaemonii *regibus* suis *augurem* assessorem *dederunt* e Cic., add. Ind. Iust. ex 9, 4, 8. 13, 2, 5. it. Corn. N. v. *dare* extr. ex 13, 3, 2. cum N., tamen ut scribatur ad analog. Gr., qui habent eandem rectionem alio sensu, tacente Stp. Th. itidem, cf. Xen. Cyr. 1, 5, 6. i. sed Ind. Z. Pol. e Lac. 8, 2. et Ἀνβ. ex 1, 6, 6. Caeterum hunc de Geta locum adhibere poterat Fabr. ad Dion. p. 1272. §. 11., ostensurus contra Gutherium, Getam fuisse Augustum et participem imperii, vivo adhuc patre, cf. 3, 9, 1. In sq. παραλ. Bg. iterum e P. partim, cf. L. N. T. cum Kypk. 1, 159. Ind. Ael. V. h. Luc. Stp. Th. 2, 578. F. e. cum Lat. Bg. aliunde, et supra 1, 4, 1. m. ad παραστησ.

ἠπείγετο) Confusum hoc v. cum ὑπηγ. vidimus supra 2, 15, 10. et 3, 12, 22. Sed hic contra edd. recte Mss. tacite tuentur, quod dedimus, etiam sententia ipsa, opprimente id P., cf. ad Bg. 2, 13, 5.

τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, συμβολαὶ καὶ ἀκροβολισμοὶ πολλάκις ἐγίνοντο [p], τροπαί τε τῶν βαρβάρων. 19. ἀλλὰ τοῖς μὲν ῥαδία ἦν ἡ φυγὴ, καὶ διελάνθανον [q] ἔν τε δρυμοῖς καὶ ἕλεσι [r], καὶ τῇ τῶν χωρίων γνώσει.

citu obiectos Romanorum imperio amnes aggeresque, praelia et velitationes saepe fiebant, fugaque barbarorum. Sed his quidem facilis erat receptus, et fallebant in sylvis ac paludibus, locorumque peritia:

p) Ms. Ba. ἐγένοντο· τρ. cum Ms. Vi. et edd. A. al., quoad tempus verbi aliud, v. N. q) Hic comma in Bs. 1. L. at punctum in A. al. v. N. r) ἐλ. per lenem Ms. Ba. cf. §. 10.

τὰ προβεβλ.) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit quaedam" τῆς Ῥωμ. ἀρχ., quae, cum P. liberius habuisset ad sensumque, nos iam restituimus, ut προβ. regeret gen. τῆς ἀ. vicinius, cf. 2, 11, 9., ubi et iam e Casaub. N. dedimus quid in Nostri χώματα, quibus insula Britannia in duas partes divisa, et Romana ditio a barbarorum locis separata, vario nomine occurrentia ap. alios scriptores, vel *valli*, vel *muri*, cf. Fabr. ad Dion. p. 1280. §. 51., ubi et διατείχισμα, Heyn. H. 4, 1054. N. b., Cell. n. o. a. 1, 325. s. 9. sq. 347. s. 59. sqq. „tria valla s. muros historia antiqua tradit in Britannia" unde Nostri plur., ad Spart. in Adrian. 1, 114. b. i. et ad Polb. 1, 843. e.

ἀκροβολισμοί) v. supra ad c. 7. (3, 7, 5.) *Stroth.* Utcunque dissimulet Herodianus, non sunt illae velitationes censendae, ubi tam acriter pugnatum est, ὥστε ἐς πέντε μυριάδας Romanorum scil. ὅλας τελευτῆσαι. Neque enim nihili res Severo expressisset sanguinarios istos versiculos rel. *Oxon.*

Qui e Xiph. S. 422, 32. et 424. i. excerpserunt ista minus diligenter, cum utraque res ibi narretur alia occasione, sed contra 422, 25. ed. Rm. 1281, 7. οὔτε μάχην τινὰ ἐμαχέσατο, οὔτε πολέμιόν τινα ἐν παρατάξει εἶδε. Sed Bg. deserit P. in utr. subst. συμβ. et ἀκρ., quae copulantur etiam ap. Stp. Th. 1, 709. F. a Xen. Hell. cf. Ind. Mor., ut cum utr. tempore v. ἐγίν. et ἐγεν. a Zos. l. l. ad 3, 7, 5., stante hic P. cum Mss. rel. in impf., pro quo Ms. Ba. aliud tempus aor. 2. fuerit vel e confusione solenni, vel ex ingenio librarii, ut cum pr. ὑπερβ. magis conveniret, cf. 3, 4, 11. e. 1, 15, 16. περιγ., in sq. τροπ. liberrimum P. deserente Bg.

τοῖς μὲν) Articulum, a P. mutatum in subst. praecedens βαρβ., dedit Bg. per pron. recte, ad sensum, pro τούτοις, *illis*, cf. 1, 13, 6. e., deserens eundem et in rel., ubi tamen ad v. διελ. vicinius erat Sch. e P. *delitescebant*, ap. G. Th. cum Gr. n., sed in hoc ignotum Stp. Th., at recte ib. pro simpl. acceptum, cf. Ind. Thuc. Xen. Z. M. S. et Pol. cum Luc., sed sine Ind. ap. ll. Pau. Mor. p. 20. i. 58. e., tum in sq. δρ. Suid. Hes. Poll. Ind. Xen. Z. Pol. Dion. H. S. T. 1. Zos. 3, 7, 6. ἐν τοῖς — δρ. ἀπεκρύπτοντο, in *saltus* semet *abderent*, et in affinia, ap. Stp. Th. sine auctore, δρυμῶν Ael. V. h., sed δρυμώδης Diod. S.

καὶ τῇ τῶν χ.) Superflua est καὶ post ἕλεσι. *Sylb.* qui ita censet, invito etiam P., cumque sensus sit commodus, sive referas ἔν τε λ. ad solum

ἅ περ πάντα Ῥωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέσχε τῷ πολέμῳ ſ) τὴν διατριβήν.

Τὸν δὲ Σεβῆρον, γηραιὸν ὄντα ἤδη t), νόσος ἐπιμηκεστέρα καταλαμβάνει. ὅθεν αὐτὸς μὲν

20. quae omnia Romanis adversa, longiorem addiderunt bello moram.

Severum autem, senem iam, morbus longior occupat. quare ipse quidem cogebatur

ſ) Ms. Ba. παρέσχε ῥωμαίοις τὴν δ. v. N. t) Comma hoc in Ms. Ba. et Bg., dum A. al. id tenent post ὄντα, sed Stp. rel. prorsus nullum per totam enunciationem, v. N.

v. διελ., sive etiam simul ad pr. membrum τοῖς — φυγῇ, quo respicere videtur distinctio edd. post διελ. Utro vis modo: duplex est rectio et adiunctum membrum, primo aliquod cum praep. ἐν — ἕλεσι, deinde sine praep., *latebant* tum *inter* sylvas *et* paludes, *tum* noritia *locorum*, (ut Sch. quoque v. γν., severius quam Bg.) caulam exprimente utroque, sed diversa ratione, quia in primo membro ἐν — ἑλ. simul est locus, quo latebant; afferente G. Th. modo Bg. e Sall. Iug. 46, 8. *in Iugurtha tantus dolus*, tanta *peritia* locorum — *erat*, cf. ad Corn. N. 14, 8, 4.

ἅ περ) Proprie post πάντα comma requirebatur simul, si post ἐναντ. fiebat, *quae quidem* omnia, dum *Romanis* erant *adversa*, s. adversabantur, nocebant, sylvae cum paludibus et locorum ignoratio. Sic enim e pr. opposito hic explendum est, cf. ad plur. ἐναντ. cum gen. s. dat. rei s. pers. Ind. Thuc. et Xen. Pol. Z. sed sine Ind. Dem. 203, 19. 213, pen, 341, 16. 191, 26. In sq. cum Mss. rel. servat P. quoque vulg. τῷ πολ. contra Ms. Ba., cuius novitas fuerit aut glossema ineptum, aut ex eo, quod, cum prius Ῥωμ. defuisset in aliquo Cod., in marg. notarum venit in textum alieno loco; non ferente G. Th. formulam Bg. e P., nec haec affinia ap. Iust. 5, 6, 4. sed *non* magnam *bello* moram *aetas* fecit *imbellis*, ubi recte Ind. „pro facere imbecillitate sua, ut brevi bellum finiatur" ut contra h. l. valde s. diu bellum producere, cf. formulam Gr., specie saltem externa similem, ex Aesch. Or. Rs. V. 4. ap. Stp. Th. 3, 1334. b. C., qui in pr. hinc „*quae* omnia *Rom.* adversa *moram* bello *afferebant*" omisso sic commate post adi. Lat. *adv.* et ipso adi. Lat. ad πλ. oppresso e P.

διατριβὴν) Nec moram modo, sed damna Romanis ingentia dedere, sicuti ex Dionis Severo intelligi potest. *Boecl.*

Cf. Dion p. 1281. e. it. ad p. sq. §. 64. Fabr.

γηραιὸν — ἤδη) Etiam P., liberior in rel., iungit adv. ἤδη cum pr. γηρ. δ., ut Noster ipse clare supra 3, 14, 4. e. 3, 11, 1. quibuscum variatur cum syn. πρεσβύτης, ut in rel. cum 1, 3, 1., ubi ἐπιμ. cum νοσ. per analog., non ferente G. Th. Bg., nec *diuturnior* morbus, cf. Ind. Luc. νόσου μακρᾶς λ. In sq. ὅθ. λ. contrahit P. orationem liberrime, sed ignorat Stp. Th. formulam μ. οἰκ., variatam pro 2, 4, 18. m. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, hic in praetorio urbis aut castrorum; cf. sine Ind. Dem. 31, 15. 38, 6. 70, 10. 93, 6. 98, pen. et cum explic. quadam 347, 17. 356, 19. (pro quo 354, 27. ol. καταμένειν, ut ἀναγκ. cum inf. 231, 17. 391, 5.) et Xen. Cyr. 1, 2, 14., pro quo §. 12. simpliciter μένειν, cf. Ind., et in Bg. ad v. ἐπειρ. 1, 6, 17. e., (ut P. ad sq. §. idem v.) it. in fut. διοικ. 2, 7, 11. βοηθ. e P.

ἠναγκάζετο μένειν οἴκοι [u], τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν [x], διοικήσοντα τὰ στρατιωτικά. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τῶν μὲν πρὸς [y] τοὺς βαρβάρους μετρίως ἐφρόντιζεν [z], ἐπειρᾶτο δὲ οἰκειοῦσθαι τὰ στρατεύματα [a],

manere domi, Antoninum autem tendebat mittere ad adminiſtrandam rem militarem. Caeterum Antoninus de rebus adverſus barbaros gerendis non magnopere ſollicitus, conabatur adiungere

u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum Bs. 1. x) Mss. Ba. et Vi. ἀποπέμπειν, et poſt hoc verbum etiam comma in Ms. Ba. cum Bs. 1. v. N. y) Haec praep. mendoſe omittitur in Par. utr., non animadvertente Ern. z) Colon in Mſ. Ba., ut punctum in Bs. 1. a) Punctum in Ms. Ba. cum A. al.

partim, aliter, quam 3, 14, 17., ſed de ſuo in ſuppleto πράγματα ad τὰ στρ., cum Stp. Th. 3, 1077. B. e. aliunde, ſed hinc e P., cf. Ind. Z. Xen. Pol., cui add. 13, 5., ubi ſimul ſyn. τῶν πολεμικῶν. Sed in Mss. tentatum ἀπ., cf. 2, 12, 10., per aliud compoſ., incertum, utrum lapſu librarii, (quia alibi quoque iſtae praep. variant, cf. Luc. 2, 851. f.) an ingenio, cuius tamen nulla compareт cauſa; manente P. in vulg., quod et alibi Noſter ponit cum particip. fut., cf. 2, 11, 7. ἐξέπεμπε τοὺς τὰ πολεμικὰ στρατηγήσοντας, quocum variarit hic per τὰ στρ., ſed cum pleno 3, 8, 14. m. διοικήσει στρατιωτικῶν πραγμάτων per ellipſin ſubſt., tacente L. Boſ. Ell. de genere utr. p. 283. ſqq. Caeterum hoc videtur factum eſſe, cum Britanni iterum defeciſſent, cf. Dion. 1283, 83. Denique Oiſel. p. 30. m., agens de Antonino Caracallo et eius nomine in numo *Britannici* „Britannici nomen in numis adſumſit forſan, quod cum patre Severo iam ſene in Britanniam navigaverit, eoque ibi aegrotante, imperatoris omnia munia obierit, teſte Herodiano l. 4.“ huc reſpiciens per pravum libri numerum.

τῶν μὲν πρὸς) Bg. e P. non modo in δὲ, cf. 2, 15, 1., ſed et in ſqq. partim, (excepto ſupplemento ad τῶν, per ſubſt. πραγμάτων, cf. 2, 15, 10. et ſimul per particip., v. c. πρακτέων,) reddens adv. μετρ. per ſyn. ut Stp. Th. 2, 907. B. m. „*non* m. *de* b. ſollic. *erat*“ ſub notione pro *parum*, quocum non habet G. Th. illud Bg. *ſolic.*, nec cum *non magn.*, etſi cum oppoſ. *magnifice*, ſed 309, 89. „*modicum*, — parum, Plaut. edepol *id* modicum *curat*“ cf. Dem. 1403, 21. Sed, omiſſis μὲν et δὲ, pro finitis temporibus, ſumit participium vel adi. cum finito verbo, cf. 1, 1, 1. e., ut in φρ. Ind. Dem., cui add. cum gen. rei 170, 22. 212, 27. 291, 22., cum gen. perſ. 161, 25., cum adv. ſyn. βραχὺ ſimul, ſed cum hoc ſolo 235, 21. Rs. Or. V. 8. And. Luc., tum Ael. V. h. ὀλίγον φρ., Diod. S., ſed Plut. Hs. τῶν υἱέων — μικρὰ φροντίζετε; et iterum Ind. Eutr. Met., tum S. ep. Aeſch. „φροντίσας τὰ μέτρια τῆς παιδίας, mediocriter“ cum acc. rei Xen. M. S., ubi et cum pr. περὶ, ſed abſolute Plut. Krg. §. 176. it. Xen. Ἀνβ. et Ioſ., ubi et cum adv. μεγάλως alio ſenſu ex 1, 667. f. 3. e. it. cum pr. ἐπὶ Sb. Ind., tum alio ſenſu Xen. Bach., cf. Suid. Heſ. et L. N. T., hic ut ſit ſaltem analogia quaedam. In ſq. τὰ στρ. Bg. per ſing. e P. partim, cf. 1, 5, 2. e. 2, 8, 18. coll. 2, 15, 10., at non cum illo op-

Digitized by Google

καὶ πάντας ἀνέπειθεν, εἰς αὐτὸν [b] βλέπειν μόνον [c], ἐμνᾶτό τε παντὶ τρόπῳ τὴν μοναρχίαν, διαβάλλων τὸν ἀδελφόν. ὁ δὲ πατὴρ, ἐπὶ πολὺ [d] νοσῶν, καὶ πρὸς τὸν [e]

sibi exercitum, et omnes sollicitabat, ut se unum intuerentur, ambiebatque omnibus modis, ut solus imperaret, 3. obtrectans germano. Pater etiam diu aegrotans et

b) αὐτὴν per ἰενem in Ms. Ba. cum A. al. c) Punctum hic Ms. Ba. et omnium edd. mutavimus cum Ms. Bg. in comma. d) ἐπιπολὺ sic una voce per edd. omnes, tacite quoque in Mss., secus ac 3, 14, 6. e. e) Articulum τὸν quidam omittunt. *Leisn.* in m. Ox. 2. et Ms. Bg., sed ut deprehenderim omissum modo in utr. ed. Be.

primit sq. παντ. (cf. 3, 9, 19.) ubi genus est synesis, latente subst. στρατιώτας in pr. τρ. neutro, cf. 1, 5, 3.

εἰς αὐτὸν βλ. μ.) et omnes *ad* respiciendum *se* unum *sollicitabat.* In huius loci interpretatione Horatium imitatus sum, qui loquendi genere, quod huic respondet, usus est, rem eandem significare volens, (forte ep. 1, 16, 57. *omne* forum *quem* spectat *et* omne *tribunal,*) simulque alio, quo idem declaratur l. 1. ep. 1. (Vs. 105.) *de* te *pendentis,* te *respicientis* amici. *Steph.*

Tamen Bg. secutus est P., contra quem illa Stp. directa erant, tenentis in Th. 1, 784. E. aliunde cum eodem Horat. postr. formulam v. βλ. cum pr. εἰς aut πρὸς, adiuncto casu pers. rei ve, tropice sumtam vel pro cogitare, considerare, reputare, vel, cum acc. pers. maxime, pro colere, observare, obsequi, ubi et cum pt. ἐπὶ et περὶ, it. cum adv. aliquo syn., cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. et Auct. it. L. Ar. S. ep. Aesch. Rs. Or. V. 4. 8. And. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Call. Eur. Barn. Soph. Ai. cum Schol. ad v. 1307. ad Luc. 1, 633. N. 67. it. 2, 857. N. 65. cum Jens. L. et Ind., L. N. T. cum Obs. Krb. p. 386. i., ferentibus Indd. Xen. nihil tale, et nullo adiunctum adi. μον., in quo peculiare est quid Nostri, forsan e Lat., cf. G. Th. 1084, 40. *un.* „pro solus, Ter. Adel. 3, 3, 88. (82.) *illum* curo *unum*" quanquam hoc est aliud Nostri 4, 5, 15. εἰς ἕνα βλέποντας, qui Gs. deinde nihil in v. *solus* et *solum*, nec in v. *specto*, sed 183, 22. „respicere *Caesarem*, est rationem illius habere, illi obtemperare (nec hic cum Horat. illo, et 1205, 61. modo) *intueri* — revereri s. suspicere, (ut 1013, 45. tantum) vide *me*, phrasis, comica, qua praestare aliquid affirmant" e Ter. Andr. 2, 2, 13., ubi Wst. „ita Graeci βλέπειν εἴς τινα et πρός τινα pro, niti aliquo" sed ad Phorm. 4, 4, 31. Observ. in Donat. 8. „respice vultus mei fiduciam. Sic quidem Graeci. Aliter Latini, *me vide*, q. d. nullum periculum est."

ἐμνᾶτο) Liberrimum P. per sqq. τε in primis in omisso π. τρ. et addito adv. ad διαβ., cf. 3, 5, 9., servat Bg. modo in Lat. ad διαβ. et ἀδ., ipse retinens sua ad π. τρ., non item ad τὴν μον., quod Noster iungit cum v. μν per analog., varians cum 3, 7, 10., cf. Bud. C. 1226, 11. hinc cum Lat. „*affectabat*"

ὁ δὲ π.) Vulgarem notionem adversandi sine necessitate deserit Bg. et aliter Stp. in marg., cum sit transitus ad aliam rem et pers., reditusque ad pr. § 1. Sed in Lat. Pol. cf. 3, 5, 9.

πρὸς θ. τὸν βρ.) ad mortem *cunctans*, s. mori cunctans, s. ad mortem

θάνατον βραδύνων, ἐπαχθὴς ad mortem tardus, gravis αὐτῷ καὶ ὀχληρὸς ἐφαίνετο. ei ac molestus videbatur: ἀνέπειθέ [f] τε ἰατροὺς [g] καὶ 4. solicitabatque medicos ac ὑπηρέτας, κακουργῆσαί τι [h] ministros, ut maleficum ali-

f) Ms. Ba. ἀνέπειθεν τε λ. eum ν. ἐφ. ante consonantem, ut 2, 3, 25. g) Alii τοὺς articulum addunt. Leisn. in m. A., quod reperi modo in Ox. et Par., ut τε τοὺς ἰατρ. in Par. utr., non animadvertente Ern. vitium. h) Hoc accentu nobiscum omnes edd., tacite etiam Mss.

lento gradu incedens. *Steph.* Exquisite hoc dictum, ut multa alia, *Stroth.*

Stp. Th. hinc sine Vs. et cum alia lect. in divisis ἐπὶ π., sed Sch., deserto P. etiam „βρ. moras nectens mortis, θαν. tardius mori" qui sensus est sane, tropo remoto, formulae, factae a Nostro ad analog. tum Gr. (ut verbi syn. ap. Stp. Th. 2, 872. B. e. μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν, it. adi. syn., in quod Bg. mutat participium, v. c. in L. N. T. βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, it. illius in ipso v. nostro ap. Geop. 17, 5. 3. εἰ δὲ οἱ ταῦροι πρὸς τὴν ὀχείαν βραδύνουσι, *si* vero *tauri* ad *venerem* sint *segniores*,) tum Lat. ap. G. Th. mens *segnis* ad *laetitiam*, — mors *segnis*, it. *ad* credendum, rel. it. *tardam* — pecudem *ad* pastum, — *ad* referendam *gratiam*, it. exercitus *imagine* caesorum *tardatus* ad *praelia*, it. ad *dimicandum* cunctantior *factus*, it. diutius *cunctari* in *vita*; praeter data in Gr. v. ad 2, 1, 16., reperiente me in notatis olim „Arist. Eccl. v. 1132." quem nunc inspicere non licuit. In sqq. liberrimum P. deserit Bg. e Sch. prorsus, ubi variatur cum 2, 5, 2. et 3, 5, 3. per adiuncta syn., sed v. φαιν. ponitur aut pro esse, (cf. Z. ad Vig. et Indd. Xen., quorum Cyr. add. 1, 4, 11. 17. 1, 6, 22., ut Lat. Bg., cf. Ind. Amm. Marc. et Iust., tacente G. Th.) aut pro putari s. cogitari, ut Lat. Bg. cum adi. aliquo sensus grati vel ingrati.

ἀνέπειθε), Impius parricida iam antea bis patris vitae insidias struxerat, quas Dionis historia refert, (1282, 29. et 53.) *Boecl.* Similis hoc nomine Commodo et aliis. Sed non modo per medicos occidere patrem tentavit, sed, si Dioni fides, ipse manus suas patris caede contaminare aliquando coram toto exercitu aggressus est, (l. l.) Nihilo minus in Inscriptionibus, non secus, ac pater, et frater et mater Iulia, *Pius* dicitur. Sed multi imperatores minime Pii, nomen Pii sibi aut tribuerunt, aut tribui passi sunt, Commodus, Elagabalus, Diocletianus. *Leisn.*

Iterum contraxerat orationem P., cum libertate alia, maxime in formula Nostri κακ. λ., ubi Sch. „*maleficium* aliquod *admittere* ad laedendum aliquem in datis medicamentis, θερ. in *curatione* medica *damni* aliquid *inferre*" in priori e Stp. m., (quomodo et legendum videtur in Bg. Vs. pro reperto adi. *malef.*) qui in Th. 4, 1122. B. m. „in pharmacis etiam aliquis κακουργεῖ, pro malitiose agit, maleficus est" cum Nostri locis sine Vs., qui de suo regit activum quidem cum pr. περὶ, sed ad analog. istius loci Srp. e Plat. cum pr. ἐν, pro qua hic sumo περὶ, in curatione, inter curationem, in curando sene, scelus aliquod patrare, dum medicinam praeberent, veneno admisso senem occidere, quam rem atrocem iterum Noster per euphemismum quendam non clare nominat, sed recte, cf. 3, 13, 6. πρᾶξαί τι δεινὸν., pro qua phrasi variatur

περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὡς ἂν θᾶττον αὐτοῦ ἀπαλλαγείη. πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὲ Σεβῆρος, λύπῃ τὸ πλεῖστον [i] διαφθαρεὶς [k], ἀνεπαύσατο

quod admitterent circa curationem senis, quo citius eo liberaretur. Sed vix tandem Severus, moerore magna ex parte consumtus desiit

i) Ms. Ba. τοπλεῖστον cf. 3, 14, 6. k) Comma tantum in Ed.

hic privo v. κακ., cf. Hes. κακουργεῖ, κακὸν ἐργάζεται, sine N. et exemplo, sed per glossam hauddubie ap. Dem. 766, 25. κακουργεῖν, ἢ κακόν τι πράττειν, cuius Ind. add. 898, 1. εἴ τι κακουργοῖτο περὶ τὰ γράμματα, in pass. adeo cum eadem praep., cf. absolute, aut cum dat. pers. it. cum acc. pers. Ind. Luc. Rs. Or. V. 6. 8. If., Z. Xen. Bach. Pol. Cyr. ubi 1, 6, 29. sq. syn. βλάπτειν, sed cum rei acc. et abl. Dion. H. S. T. 1., ut in subst. θερ. cum Lat. Bg. Ind. Dion. C., sub quo et Stp. Th. 1, 154 c. F. hinc sine Vs., sed simul sub *sanatio*, ut maxime referatur ad ἰατροὺς, hic nominatos simul cum ὑπ., quibus ministris et famulis illo sensu tribuetur partim, dum curant et praebent cibum potum que, a medicis praeceptum, cf. ad Onos. p. 13. N. 8. In sq. ὡς Bg., ut 3, 8, 4. e., sed in ἀπ. melius, quam Sch. „*discederet* e *vita*, moreretur“ quam notionem med. non admittit hic adiectus gen. pers. pron. αὐτ., qui, pendens a praep., requirit pass. Bg., proprie *ab* eo *lib.*, cf. sine Ind. Dem. 134, 9. ἵνα τοῦ λέγοντος ἀπαλλαγῶσι. at Sb. Ind. e Xiph. „ὅτε αὐτοῦ ἀπαλλάττεται, eo *privatur*, (sed ex eodem in notionem Sch.) ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου, sed Zonar. omissa pr. ἐκ“ quam rectionem modo novit Stp. Th. 1, 349. E. m.

πλὴν ἀλλὰ) P. omittente has particulas, reddit Bg. unam tantum, secus ac Stp. in m., cf. 1, 17, 24. 3, 10, 12., sed ποτὲ, ut illi, quod cum μολ. ignorat Stp. Th. it. Ind. Dem. 1259, 26., pro quo syn. μόγις π. ap. Thuc., non explicante G. Th. formulam Bg., sed per Vern. modo Hor. Turs. p. 1099. e., quod cum Gr. ceperim tunc de diuturnitate temporis, pro post longum tempus, quo aegrotarat, cf. §. 3. Caeterum omissum in Ms. Bg. nomen Σεβ. restituimus e P., quem liberrimum in sqq. retinet Bg. modo ad διαφθ., quod, hic de minutis corporis mentis que viribus, cf. D'Orv. Ch. p. 305. m., cum adiuncto ἀνεπ. λ. abundantiam habet Nostri aliquam, sed ut antecedentis et consequentis, ductum fortassis e Lat., cf. G. Th. *cons.* dolore *lateris*, sed *moerore* — conficere, — *lacerari*, nihil me in Gr. Indd. reperiente simile, sed ap. Stp. Th. 3, 107. B. e. post privum ἀναπ. „dr. et ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου“ sine Vs. et auctore, forte hinc, ubi sane plenius effertur, quam 1, 4, 18., (ad variandum, ut rursus §. 8. cum ellipsi illorum τοῦ β., quo loco et illo 6, 1, 9. augebitur L. Bos. Ell. p. 50. sqq.) sed modo per analog. v. cum aliis gen., quos ibi dedimus, nihil praeterea praebentibus Indd., nec aliunde formulam totam aliquo horum, qui ib. laudati sunt, tractante Bg. phrasin, ut solemus in simpl. παύεσθαι cum particip., hoc est, mutato compos. in simpl. et subst. in inf., sed prius τὸ πλ. reddente non ita severe per gradum, ut Stp. Th. 3, 486. C. „*maxima* ex *parte*, qua in sign. utitur Herodi.“ sine loco, qui tacite sumunt et hic ellipsin subst. μέρος, cf. L. Bos. p. 195. m. sine auctore, ubi tamen simul statui opor-

το τοῦ βίου, ἐνδοξότατα βιώσας, ὅσον πρὸς τὰ πολεμικὰ, τῶν πώ ποτε βασιλέων. οὔτε γὰρ ἐμφύλια κατ' ἐχθρῶν, οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις [1] πρὸ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια. βασιλεύσας

vivere, cum praeclarissime vixisset quantum ad rem bellicam, omnium qui unquam
6. fuerunt imperatorum. Neque enim civilia adversus inimicos, neque externa adversus barbaros tot quisquam ante
7. ipsum statuit tropaea. Cum

1) τοσαῦτα τὶς Stp. rel., quocum tacite Ms. Ba., cf. §. 4.

vet ellipsin pr. κατὰ, ut fiat adv., quale est, si absolute ponitur et sine aliquo gen. subst., ut hic, innuente illam Gr. praep. hac ipsa Lat. *ex*, pro secundum, quam notionem noscens G. Th. 442, 96. 444, 58., non tamen adhibet ad nostram formulam ib. l. 96. sqq., cf. in rem Dion. 1283, 94. *αὐτὸν — ἡ νόσος τῇ τετάρτῃ τοῦ φεβρουαρίου ἀπήνεγκε, συνεργασαμένου τι πρὸς τοῦτο καὶ τοῦ Ἀντωνίνου, ὡς λέγεται.*

ἐνδοξότατα β.) v. supra 3, 7, (17. sq.) *Boecl.* P. deferente etiam Sch. „pro adv. — *clarissime* vitam *agere*, β. quum *vixisset*" ad analog. hic iterum Nostro scribente, cf. Ind. Dem. sine Vs. πῶς οὐχ ἁπάντων ἐνδ. ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε, λ., sed Stp. Th. 1, 1037. A. m. sine auctore „gloriosissime, honorificentissime" nihil tenente G. Th. in v. *viv.*, quam 1062, 90. praeclare *vixero*, rel., alio sensu, sed 819, 27. „*vitam* gloriosissime *degere* Vell. — praeclare *gloriosissime* que *vixerunt* Augustin." In sq. ὅσ. Sch. „quod *attinet* bellica *opera*" partim rum e P., in extr., (suppleto subst. ἔργα, cf. 2, 10, 9., quanquam et procedit Bg. πράγματα,) tum e Sb. Ind. „quod *attinet* ad *bellica*" cf. 2, 3, 4. L. Ern. Part. Lat. v. *attineo*, prorsus cum Sch., et syn. ap. Luc. 1, 97. l. 70. ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ, *vocem* hominum *laedit*, immo *quoad* vocem *homines laedit*, et Stp. Th. 1, 1037. i. „ἔνδοξος ἐς τὰ πολ. Xen." sine Ind., ut analog. sit iterum modo, dum Bg. addit non modo e P. adi. πάντων ad superlat., cf. 2, 14, 2., sed etiam participium ὄντων, aliter, quam 3, 10, 13. e.

οὔτε γὰρ) Concinnitatis studio Noster in hac §. et periodo ad βαρβ. opponit ἐχθρῶν, non proprie contrarium ei, cf. 1, 13, 4., sed magis v. c. κατὰ πολιτῶν s. δημοτῶν, quibus tamen abstinuerit ob adiunctum ἐμφ., ubi Bg. e P., cuius libertatem deserit rel., maxime in addito ἄλλος, cf. 2, 11, 13. et in omissis πρὸ α., etiam Sch. in „ἤγ. *excitavit* tropaea *adversus*" quod Lat. cum Bg. e Stp. Th. alibi dedimus, respiciente Nostro in βαρβ. maxime Parthos, sed in ἐμφ. Nigrum et Albinum, cf. 3, 9, 1. sqq.

βασιλεύσας) Spart. c. 19. (p. 629. i.) *periit* Eboraci *in* Britannia, *subactis* gentibus, *quae* Britanniae *videbantur* infestae, *anno* imperii *decimo octavo*, morbo *gravissimo* extinctus *iam senex*. Dio regnasse ait annos 17, menses 8, dies 3. Unde apparet, Herodianum numero rotundo usum, quod et Victor (in de Caes. 20, 27.) fecit et Nicephorus Callistus aliique, (ut Spart. l. l.) Theodorus autem Metochita annos 17, itidem praeterpropter, ponit. *Boecl.*

δὲ ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν, ἐπὶ autem imperasset octodecim
παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀ- annos, superstitibus filiis iu-

De anno mortis Severi et annis aetatis atque imperii cf. Dion. p. 1286. et Fabr. ibi et p. 1280. §. 49 cum Caf. N. ad Spart. l. l., it. Vict. in Epit. 20, 12. cum Angl. ap. Heyn. H. 4, 1055. m, unde supra iam ad capitis huius initium numeros in fronte posuimus, breviter sic ibi repetitos „*er starb* zu *York* im *Iahre* 211, d. 4. Febr., *nach einem* Leben *von* 65 *Iahren*, 9 *Mon.*, 25 *Tag.*, und *einer* Regierung *von* 17 *Iahr.* 8 *Mon.*, 3 *Tagen.*"

ἐπὶ παισὶ λ.) similiter infra l. 4. c. 2. dicit. ἐπὶ διαδοχ. παισὶ τελευτήσαντας, neque ab Euseb. hic loquendi mos alienus. *Stroth.*

Etiam Ern. in m. Par. „cf. l. 4. p. 128." comparando locum 4, 2, 1., variatum a Nostro tantum ordine et verbo syn., reddente Sch. in „ἀν. *decessit vita* successoribus *liberis*, (partim e P., sed in) ἐπὶ — relictis *filiis* successoribus *mori*" in postr fere cum Ind. Sb. „liberis *suis* successoribus *post* obitum *relictis*" signante Leisn. in m. Ox. „Vig. 500." s. ed. Z. p. 604. i. „peculiariter quis dicitur ἐ. π. τελευτῆσαι, ἀναπαύεσθαι, etc. *relictis* liberis *obiisse.* Herodi. l. 3, e. ἐ. — ἀν. filiis *adolescentibus* imperii *successoribus* relictis *obiit*, et l. 4. i. ἐθ. — τελ. *mos enim Romanis eos imperatores in deos referre, qui* relictis *successoribus* liberis *mortui sint*" quem postr. locum reddit Ktb. in Decr. R. p. l. p. 28. m. „filiis *successoribus* et *haeredibus* relictis *mortuos*" sed Bg. utrumque, ut ad Alc. p. 19. i., cum dixisset „in his ἐπὶ non facile reddi aequivalente praep. Lat." quod et amplectitur Fi. ad Well. p. 386. e., cf. Hlt. ad Luc. 1, 356. a. e. it. Kuhn. ad Ael. V. h. 13, 24. p. 891. N. 7., comparante me Lat. haec Plin. Pan. 11, 3. *in principe*, qui *electo* successore *fato concessit*, et Suet. Tib. c. 4. e. *diem obiit*, utroque *liberorum* superstite, *Tiberio Druso que* rel., et in formula hac, ubi verba duo Nostri, aut syn. aliorum sunt cum pr ἐπὶ et dat. s. abl. pers., me praecepturo sic, ut 1) praepositio reddatur non per aliquam Lat., v. c. *post*, s. *cum*, quia sunt ambiguae, 2) nec sumatur in notione *succedendi*, si adsit disertum subst. διαδόχοις, sed 3) omittatur, servato solo pers. abl., aut 4) reddatur vel per illud Bg. adi. in abl. alicuius participii, paris isti ad sensum, ut *superantibus*, it. *relictis*, (quae nostratibus resolventur aut per particulam cum verbo finito, *nachdem er hinterlassen hatte* — als *Nachfolger* s. *zu Nachfolgern*, aut per praep. cum subst. *mit Hinterlassung* rel.) vel denique per nominativum participii alicuius, v. c. *relinquens* s. *habens* filios *successores*, qui quidem casus valet hic, in oratione recta, ut alius in obliqua, qualis in altero Nostri loco, quem una cum hoc profert Stp. Th. 1, 1212. e. sine Vs., sub particip. *habens*, tum p. sq. in loco e Liban. „Bud. tamen exponit: *decedens duobus* relictis *filiis.* Sed eodem res redit" putante me, in hac formula respexisse auctores notionem pr. ἐπὶ illam, cum, ut ὑπὸ, signat praesentam, sicut Bg. illud adi. pro *praesens* ponitur, cf. G. Th. v. e., unde et, ut hoc, sic quoque pr. ἐπὶ reddetur in nostris formulis per Lat. abl. *vivis* s. *viventibus*, vel, pro contextu, per sing., ut ad Luc. l. l.; difficultatem faciente subst. νεαν. (cf. 3, 13, 14.) nullam quidem in Lat., sed in Vern., ubi resolvetur potius, assumto particip. οὖσι, *qui* erant *iuvenes.* Caeterum superior quorundam Vs. proprie pertinet ad Diod. S. 1, 225. l. 65. διαδόχους τῆς βασιλείας ἀπολιπεῖν υἱούς.

νεπαύσατο [m], χρήματά τε αὐτοῖς καταλιπὼν, ὅσα μηδείς πω ποτὲ [n], καὶ δύναμιν στρατιωτῶν ἀνανταγώνιστον. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, τοῦ πατρὸς ἀ-

venibus successoribus requievit: opesque ipsis reliquisset, quantas nemo unquam, et copias militares invictas. 8. Igitur Antoninus patre

m) Hoc comma io A. al., pro colo Stp. tel. cum Ms. Bg., aut puncto Lugd. al. n) Colon in Ms. Ba.

χρήματα) Diximus supra ad 3, 13, (9. e.) *Boecl.* cf. Dion. p. 1284. Ἐ. καίτοι πάμπλειστα δαπανήσας, ὅμως οὐκ εὐαριθμήτους τινὰς μυριάδας δραχμῶν καταλέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ πάνυ πολλὰ, P. liberiorem hic et in sqq. deferente Bg., ubi variatur cum 2, 15, 3. δυνάμει στρατοῦ et 3, 13, 11. πλήθει στρατοῦ, it. 1, 6, 18. ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, et in ἀνανт. ad sensum cum 3, 13, 11., utrinque per analog. modo, cf. Stp. Th. 1, 105. C. cum Bg. etiam, Ind. Thuc., ubi „ex eo Herodian." sed vocabulo ἀν. in perf. translato, cum Abr. Dl. Luc., ad Onof. p. 128. N. 35., Hes., non coll. Suid. Zos. 5, 15, 4. Caeterum in fervore scribendi et in praeconio et quodam epilogo Severi Noster fortassis nimis bene sensit de exercitu Rom., quem paulo ante 3, 14, 20. in bello vehementer afflictum narrat, nec felicem postea hoc cap. §. 12., deinde vero cum Caracallo extra Italiam in provinciis per astum modo alios, non veros hostes, superantem 4, 7. sqq., etiam in Parthis 4, 10. sq., sed ibidem, occiso Caracallo, sub Macrino, pessime acceptum 4, 15., rursus non ignave pro novo imperatore Antonino s. Elagabalo pugnantem 5, 4, 8. sqq., maxime Praetorianos §. 16., porro sub Alexandro contra Persas alacriter egressum 6, 2. sqq., non tamen cum magna fortuna 6, 5, 10. sqq., immo partem Romani exercitus misere pereuntem §. 20. sqq. cum 6, 6., ubi diserte §. 12. οὐ γὰρ ἀνάνδρως οἱ Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν λ., tum sub eodem imperatore contra Germanos 6, 7. ductum exercitum, metu hostium instructum esse auxiliis §. 18. sqq., et, Alexandro paciscente pecuniis pacem, aegre ferentem §. 21. sqq., sed, deserto necato que Alexandro 6, 8. sq., electo contra Maximino contra Germanos 7, 2. fortiter feliciter que agentem §. 12. sqq., sed, cum Maximinus propter crudelitatem in omnium incurrisset odium, conflato que undique exercitu Italiam infestaret 7, 8., et Senatus Romanus alium contra exercitum collegisset sub Balbino ac Maximo 7, 12., Praetoriani autem cum plebe in castris ante urbem bellarent §. 3. sqq., dein Maximinus suis cum copiis Aquileiam obsedisset frustra 8, 2. sqq., necatus que tandem esset ipse 8, 5, 21. sqq., exercitum illius cum altero Maximi amice iunctum 8, 7., qui adeo Maximi exercitus hactenus diceretur invictus, ut forte Severi ille, de quo coepimus, modo hactenus, quod ante Severi mortem, maximam partem, non fuerit victus. Caeterum Bg. resolvit iterum particip. καταλ., cum pr. βασιλ. nectens, dum e more Nostri sane verbum finitum in medio stat, utrinque septum aliquo participio, cf. 2, 14, 5., unde et distinctio maior post ἀνεπ. nequit tolerari, sed tamen ratio P., qui participium κατ. per se sumit, τὲ referens ad sq. καὶ, non ad pr. particip. βασ., quod τὲ saepe sic non suo stat loco, sed praemissum, proprie iungens modo duo subst., pro κατ. αὐτ. χρ. τε λ.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. e P. iterum in δὲ, cf. 3, 12, 8., it. in v. λαβ., cum Sb. Ind. (cf. Dion. H. S. T. 1. 681, 34. τηλικαύτης ἐξ. λαβόμενοι, sed ap. Dem.

ποθανόντος, λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς ἀφ' ἑστίας[o] πάντας φονεύειν ἤρξατο[p], τούς τε ἰατρούς ἀνελὼν[q], οἳ μὴ ὑπήκουσαν αὐτῷ κελεύσαντι[r] κακουρ-

mortuo nactus potestatem, statim inde a lare omnes interficere coepit: cum medicos occidens, qui non obtemperaverant ipsi iubenti

o) Al. ἐφ' ἑς. *Leisn.* in m. Bg. Ms., quod vitium est Ox. Pat. et par. utr., non corrigente Frn., sed Leisn. scribente in m. Ox. „leg. ἀφ'" v. N. p) Pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. aut puncto A. al. hic comma rectius, ob continuam constructionem, v. N., unde et numerum novae §. ed. Bc. reiecimus usque ad finitam periodum. q) Comma hoc in Ms. Ba. cum A. al. r) Ms. Ba. κακουργῆσαι κελεύσαντι λ. v. N.

779, 27. εἰ λάβοιτ' ἐξουσίας forte pro accus., ut l. 12.) non item in ἐξ. cf. 2, 15, 5.

εὐθὺς ἀφ' ἑς.) Haec verba nihil aliud sibi velle videntur, quam Antoninum, mortuo patre, omnes illius domesticos occidisse, s. caedis fecisse initium ab ipsis suis aedibus, h. e. ab iis, qui ap. ipsum habitarent, v. Ind. Ovid. in *Vesta.* — i. e. *ab initio*, v. Cuper in Consecrat. Homeri p. 297. *Leisn.* i. e. a propinquioribus s. familiaribus incipiebat. Notum est proverbium vel ex Platonis Euthyphr. c. 2. ἀτεχνῶς μοι δοκεῖ ἀφ' ἑς. ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σε. Sed vid. Erasmus Chil. 1. cent. 6, 83. *Stroth.*

Quem locum Er. etiam Leisn. in m. Ox. signarat cum „p. 176. (et) Chumut c. 28." ut Sch. „*ab* ipso *lare* interficere" subiecit quoque locum Er., etiam Stp. Th., non huc spectans, dum sine Vs. Iud. Sb., praeter nostrum, alia tenet loca, maxime e Zos., ubi 2, 39, 3. ἀφ' ἑς. ἄρξασθαι τῆς ἀσεβείας, sq. παῖδα — ἀνεῖλε, 2, 40, 1. ἀ. ἑ. ἀρξάμενος, αἷμα συγγενὲς ἐκχέας λ. coll. §. 5. et 4, 3, 3., formulam explicantibus multis, ut tropus sit ductus e rebus sacris, quod in libaminibus et primitiis offerendis incipiebant a Vesta, vel a laribus, i. e. a personis primis, praecipuis, maxime reverendis; pro qua docta antiquitate, non tamen omnino reiicienda, duxeris tropum modo ab ἑς., pro domo, cum Leisn., cf. in Th. Graev. T. 5. Ez. Spanh. de Vesta p. 667. F. sq. „a domo s. limine" it. ad Arist. Plut. v. 395. et Vesp. v. 862. Suid. 1, 394. i. Hes. 1, 640. i. cum N., quae huc respicit sine Vs., sed cum lect. alia „λαβ. ἐξουσίαν" memoriter, ap. Phil. p. 759. e., sed p. 779. F. i. ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥσπερ ἀφ' ἱερᾶς, ἤρχετο λ., et proprie ap. Dion. H. sine Ind. S. 481, 39. ἀπὸ τῆς ἑς. ἀναστήσας, supplicem *a* foco *sublevat*, quo de et in pr. l. 21. καθεζομένου ἐπὶ τῆς ἑς. *ad* focum *sedenti*, it. l. 37. cum Thuc. p. 86. N. 64., sed Dio 1287, 6. τοὺς οἰκείους τοὺς μὲν ἀπήλλαξε — τοὺς δὲ καὶ ἀπέκτεινεν, ὧν ἦν καὶ Εὔοδος, ὁ τροφεὺς αὐτοῦ, ὁ Κάστωρ ἥ τε γυνὴ ἡ Πλαυτίλλα, καὶ ὁ ταύτης ἀδελφὸς Πλαύτιος λ.

τούς τε ἰατρ.) Res eadem in τὸ, quae §. pr., ubi P. male periodum rumpit, nec procedit distinctio maior post ἤρξ., cum ab hoc v. finito pendeat participium ἀνελ., praemittendum proprie, ἀνελ. τούς τε ἰατρ.— τούς τε τροφ., per abundantiam et copiam Nostro iungente cum φον. insuper syn. alius tropi ἀνελ., quod plane poterat omitti, ob eandem copiam opprimente P. v. κακ., quem inf. transponit Ms. (cf. 3, 14, 10. i.)

γῆσαι, καὶ τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος [ſ], τούς τε τροφεῖς αὐτοῦ [t] καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐπειδὴ προσέκειντο λιπαροῦντες [u] αὐτὸν ὑπὲρ ὁμονοίας. οὐδένα δὲ εἴασε περιγενέσθαι τῶν [x] ἐν

maleficum aliquod admittere ac mortem maturarc ſenis, tum nutricios ſuos ac fratris, quoniam inſtarent rogantes 9. de concordia. neque vero quenquam ſivit ſupereſſe,

ſ) Colon in Ms. Ba. t) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. cum A. al. u) παρακαλοῦντες Mss. tres, v. N. x) Mss. Ve. et Vi. αὐτῶν ἐν λ. v. N.

hic forte, ut ne concurrant ſyllabae σαι καὶ ſimiles, aut duplex dat. in vicinia, ſed interpoſito quo vocabulo, exquiſita ratione et Lat., ubi in Ms. Bg. eadem Lat., quae §. 4., ut in ſq. formula τ. θαν. ἐπ. quaedam forte Lat., ubi Bg. cum P., ſed Sch. cum Ind. Sb. „accelerare *mort.*“ quod v. ap. G. Th. in v. *mors*, ut Bg. in *mat.*, at Stp. Th. 1, 1207. G. m. poſt noſtrum ſine Vs. modo „properare *mortem* eo ſignificatu dicit Tacitus“ quo in v. cf. G. Th. cum Gr. n.

τούς τε τροφ.) h. l. ſunt *educatores*, *nutritores*, ut Gloſſ. exponunt. *Leisn.* tenente iſta Lat. etiam Stp. Th., non item Bg. e P., ubi G. Th. „Gl. Gt. Lat. τροφεὺς, *nutricius*“ cf. ad Lampr. in Commodo 1, 475. Caſ. N. 1.“ Latini *paedagogum* et *educatorem* vocant“ Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 7. Ant. et praeter N. ad pr. εὐθὺς λ., Dion. 1290, 11. τὸν δὲ δὴ Κίλωνα τὸν τροφέα λ., ut habuerit educatores plures, deinceps quidem.

λιπαροῦντες) Ven. παρακαλοῦντες quod gloſſam ſapit. *Stroth.* et habet ſane manifeſtam, ſi quam aliam, cf. Suid. 1, 716. i. ἐλιπάρησε, παρεκάλεσε λιπαρῶς, et paulo poſt ἐλίσσετο, παρεκάλει, it. 2, 450. i. λιπαρεῖ, παρακαλεῖ, cf. mox et 1, 694. m. Heſ. 1, 1140. m. Nr. 21. (ubi in N. non recte dr. Suidas conſentire, quia ille potius adv. λίαν omittit, cum λιπαρ. it. compoſ. ἐκλ. et καταλ. ſint i. q. ſimpl. παρακαλ. et Lat. Bg. hic, quanquam per ſe et e notatione *aſſidue rogare*, quia haec continui notio iam eſt in adiuncto v. προσεκ., cf. 1, 16, 10. m.) it. p. 1178. m. 2, 484. cum N. 19. et Schol. Ariſt. Ach. v. 451., pro cuius adi. γλίσχρος eſt adv. γλίσχρως ap. Suid. 2, 450. i., nihil monente Kuſt., et negligenter hic agente P., dum Sch. „πρ. inſtabant *obſecrando*, λ. orantes *eum* de“ ſed Stp. Th. 2, 170. E. ſine Vs., at cum lect. alia „πρ. λιπ. αὐτῷ ὑπ. (ut p. 705. i. poſt λιπ. cum acc. perſ.) at Herodi. iunxit et dat. perſ.“ ſine loco, qualis nullus eſt ap. Noſtr., ſed omnes cum acc. perſ., cf. 2, 7, 12. quocum per ſimpl. λιπ. hic variatur.

οὐδένα δὲ) *Atque* adeo *nullum* ſupereſſe *ſivit* eorum, *qui* in *bonore* aliquo *fuerant* aut *ſenem* ipſum *obſervarant.* Politianum non *qui que*, ſed *qui ve* ſcripſiſſe puto. *Steph.* In Ven. vitioſe ſcriptum eſt αὐτῶν ἐν τιμῇ, enatum ex poſtremis vocis περιγενέσθαι literis. *Stroth.* Onomaſt. *Famulitium*, θεραπεία. *Leisn.*

Solet tamen P. reddere ἢ per meram copulam, cf. 3, 14, 15. 1, 12, 5. m. 2, 9, 9., liberior idem per totam §., ſed ut in eius his „ne *uno* quidem *reliquo* rel.“ forte reperias lectionem Mss. αὐτῶν, quod ſit, ipſorum *adeo* illorum, *qui* ſ. *etiam adeo* eorum, *qui*, ut pron. ſit in emphaſi, id que ante particip. et ſine ſequente artic. τῶν, qui alias ſimul adiicitur, αὐτῶν τῶν λ., cuius generis utriusque exempla habet Ind. noſter

τιμῇ γενομένων y) ἢ θεραπείᾳ qui honoratiores fuissent aut

y) In Ms. Vi, γενομένων deest. *Loc.* v. N.

v. *αὐτ.* init.; quod hic augeat crudelitatem crimen que hominis, ut qui non occiderit suos ministros, sed et ipsos hos, qui ad se nihil pertinerent, sed ad patrem; quod redeat, ut dixi, ad P. *ne — quidem*, qui et alias consentit cum illis Mss. duobus, cf. 3, 9, 5., a quibus cum tertius Ms. Ba. discedat, manens in vulg. lectione, aeque illa per se bona, dixeris in partem utramque, syllabam *αὐ* periisse ob pr. *αι*, etiam *των*, ob sq. idem *τῶν*, si fuerit olim *αὐτῶν τῶν*, aut e pr. *αι*, repetitam esse syllabam *αυ*, (quod Strothus innuebat,) et egisse P. liberius, ut alibi et hic in rel. Tum Leisn. In Ms. Bg. cerussa inseruerat ante *qui* alterum pron. *eorum*, quod habet quidem Stp. quoque Vs., et a Bg. scriba potuit omissum esse, ut alia, sed et a Bg. ipso de industria, quanquam alibi resolvente participium per duo pron. ista, etsi et per unum relat., quorum illud Leisn., perspicuitatis causa, restituo olim, uncis inclusum modo; deferente P. etiam Sch. in „περ. superasse *fuit*, τιμ. *qui* honorarunt *senem*“ in hoc postr. crassius peccans, partim e Sb. Ind. „*qui* honoraverant *aut* coluerant *senem*“. Nam formula ἐν τ. γενέσθαι s. εἶναι significat modo vel id, quod Bg. vult., (reddens per gradum alium iterum, ut 1, 9, 6. e. τῶν ἐν ἀξιώσει, quocum sane alibi est syn., pro severo P., *eorum*, qui *in* honore *essent*, i. in magistratu et munere publ.) vel id, quod malim, (quia hic in Britannia non commode cogites, qui fuerint isti homines constituti in magistratu, in primis relati ad gen. τοῦ γερ. et Severum mortuum, nisi intelligantur, qui munera aulica ap. senem tenuerint, cf. §. 13.) *eorum*, *qui* essent *in* honore *aut* servitio *senis*, i. e. in amore et aestimatione apud senem, ut τιμ. cohaereat cum gen. τοῦ γερ., sit que de animi iudicio et hic, ut alibi, et subiective intelligendum, non extra animum et obiective s. de effectu, pro munere publ.; non reperiente me Nostri formulam, sed syn., ad quam analog. facta sit, ap. Dion. H. S. T. 1. Ind. „ἐν τιμαῖς εἶναι, *censeri*“ ubi 737, 15. ὥστε τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ ὠφελίμους ἄνδρας ἐν τιμαῖς καὶ ἐν στρατείαις εἶναι, τοὺς δὲ κακλογιστάτους καὶ πονηροτάτους ἀτίμους καταλείπεσθαι, *unde factum esse*, ut *boni* et *frugi* viri *ad* census *atque* expeditiones *vocati* fuerint, *at* improbissimi et nequissimi *quique* incensi *remanserint*, et ap. Ael. Fa. 90, 1. Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, λ., pro quo ib. §. 4. per variationem, ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ, sine praep., quod et ipsum habent Lat., (cf. G. Th. v. *sum* 643, 17. et v. *honore*, 913, 28. *in* honore *esse* ap. *aliquem*,) sed Stp. Th. notionem τιμ. pro censu sine auctore 3, 1578. G., etiam haec ib. 1550. e. „ἐν τιμῇ εἶναι dr. pro τιμὴν ἔχειν, ut ap. Lat. esse in hon. et pretio, (et p. sq. E. sub τ. pro) magistratus, οἱ ἐν ταῖς τιμ.“ sine partip., quo sciolus aliquis in Ms. Vi. respexit, elegantiorem facturus formulam per ellipsin illam, haud-dubie ex 1, 9, 6. e., cum aeque elegans sit plena, et ipsa Nostro usurpata, cf. 2, 6, 5. m. οἱ ἐν ἀξιώσει ὄντες, alibi quoque nostris Mss. exquisita obtrudentibus, cum non vero simile sit; excidisse particip., imo fingi queat, a Glossatore accessisse; quanquam in suo Cod. habuit P., faciens ergo hic cum Mss. rel. Sed altera formula rursus non est, quod idem Sb. Ind. v. θερ. ponit. „οἱ ἐν θερ. τοῦ γερ. γενόμενοι, *qui* coluerant *senem*“ (quanquam eodem tendit Bg., deceptus aeque a P.) verum signi-

τοῦ γέροντος [z]. ἰδίᾳ τε δώροις καὶ μεγάλαις ὑποσχέσεσι τοὺς τῶν στρατοπέδων ἡγουμένους ἐθεράπευεν, ὅπως ἀναπείσειαν τὸν στρατὸν, ἀποδεῖξαι μόνον αὐτοκράτορα· καὶ [a] πᾶσαν μηχανὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ

10. cultores senis. Ac seorsim donis magnis que pollicitationibus exercituum duces captabat, quo persuaderent exercitui, ut declararent se solum imperatorem. nullas que non machinas adversus ger-

z) Colon in Ms. Ba. a) Hoc καὶ mendose deest in Ox. 1, et Par. 2., ubi Ern. non tetigit.

ficat modo duo haec, aut 1) *eorum*, qui *colerentur* s. *culti fuissent* a *sene*, i. reverenter habiti, magni facti et aestimati; quia formula illa v. εἶναι s. γίνεσθαι cum pr. ἐν et subst. rei non modo resolvi potest in illam, quam Stp. in pr. proponebat, per v. ἔχειν ὑπό τινος s. παρά τινι, quae ille debuit addere, in primis, si adest simul gen. aliquis pers., ut hic, sed etiam in merum verbum pass. cum suo casu, ut ἐν τιμῇ εἶναι τινὸς s. παρά τινι pro τιμᾶσθαι ὑπό τινος, quae ratio in Nostri hac phrasi antea jam in Vs. a me est adhibita, quia Lat. non habent severum *esse* in *cultu*, reverentia, observantia *alicuius*, sed modo *coli* ab *aliquo* et *observari*, cf. G. Th.; unde θερ. cum pr. τιμ. per copiam syn. iungetur, ut ad 3, 11, 2. dedimus copularum utr. subst. e Zos. Aut 2) nostra formula est, quod supra in prima Vs. dedi, *eorum*, *qui* essent *in* servitio *senis*, i. inter famulos, servos, servi senis, ut ipse Sb. Ind. profert „θερ. *famulitium* (e Xiph. 205, 35. μήτε τὴν θεραπείαν πᾶσαν ἐπαγόμενος, *neque familiares omnes*, et) οἱ ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ ὄντες“ ex eodem 233, 19. ubi Vs. S. ed. *opera* famulorum *eius*, sed ed. Rm. 870, 70. διὰ τῶν ἐν τ. θ. ἀ. ὄντων, *per* famulos *eius*, sumto sic abstracto pro concreto, (per que variationem cum 3, 12, 26. ὑπηρεσίᾳ,) in quam notionem v. Stp. Th. v. i. Ind. Xen. Cyr. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Wess. ad 1, 76. N. 43. D'Orv. Ch. p. 134. m. Per. ad Ael. V. h. 2, 2. p. 71. N. 3. (ubi ap. Plut. copulantur iterum τιμὴν καὶ θεραπείαν βασιλικὴν λ. honos *et* cultus *regius*,) cum Ind., L. N. T. cum Loesn. p. 56. i. et N. ad Plut. Hs. p. 83. e.

ἰδίᾳ) Omittit hoc adv. P. iterum, cf. 3, 5, 4. et in Bg. Lat. 3, 5, 13. sed ad sq. v. θερ. 2, 2, 20., deserto P., ad analog. iungente Nostro sua subst., sed variante in sq. comp. ἀν. cum 2, 13, 3. ὅπως πείσειαν λ., ubi omissum in Ms. Bg. subst. τὸν στ. restituimus, fere cum P., it. §. sq. ad variatum τὸ στ., quam Nostri copiam in tribus subst. syn. deinceps in vicinia τῶν στρατ. — τὸν στ. — τὸ στ. non assequitur Lat. lingua.

μόνον αὐτοκρ.) forsan legendum μόνον αὐτὸν αὐτοκρ. *Stroth.* quasi ob sq. similes litteras exciderit, pron., quod e P. supplet legitimum Bg., saepe a Nostro oppressum, etiam in simili phrasi 2, 9, 16. e.

πᾶσαν μηχ.) Ut *machinari* est per dolum et insidias moliri et parare, etiam ap Lat., e. g. Sall. b. Cat. 18, 7. ita μηχανὴ hic est dolus et insidiae. Hesych. μηχαναὶ, τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Cum Euripide diceres in Dan. v. 29. εἰς πᾶσαν μηχ. κατὰ τοῦ ἀδ. ἐχώρησεν. *Leisn.*

Cf. Stp. Th., ubi 2, 924. A. e. hinc cum P., ut Bg., et ex Aristoph. ipsa Nostri phrasis, qui de suo rexit cum pr. κατὰ, „ἐνταῦθα νῦν ζήτει

ἐζήτει. οὐ μὴν ἐπειδὲ τὸ στρατιωτικὸν · μεμνημένοι δὲ τοῦ Σεβήρου, καὶ ὅτι [b] ἀμφοτέρους ἴσους [c] δὴ ἐκ παίδων παραθρέψειαν, ἴσην αὐτοῖς ὑπηρεσίαν καὶ εὔνοιαν παρείχοντο.

11. manum excogitabat. non tamen persuasit exercitui: sed contra isti memores Severi, quod que ambos ut pares inde a pueritia educassent, aequalem ipsis obedientiam ac benevolentiam exhibebant.

b) Ms. Ba. καὶ ἔτι καὶ ἀμφ. v. N. c) Sic et Ms. Ba. sed ω est supra scriptum et sequens δὴ desideratur. *Mart.* v. N.

τιν' ἄλλην μηχανὴν, (pro quo in pr. syn.) ἐκπόρεζε μηχανὴν, reperito *fabricam*" Suid. Graev. L. Hes. p. 105. m. Ind. Luc., cui add. locum Stp. e 1, 379. l. 65. Liban. p. 16. c. it. Dem. sine Ind. 551, 25. et οὐ τέχνῃ, οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ 747, 9., in ζητ. ut valeat illa Bg. notio de mente, deserto P. et ignorante Stp. Th., cf. 2, 13, 11., ut nostratium *bei vor suchen*, et forte pro compos. aliquo Lat., ut *exquirere*, nihil ferente G. Th., quam in Bg. affine saltem med. μηχανάομαι et 256, 31. *nec quem dolum ad* eum *aut* machinam *commoliar*, cf. de Bg. e P. ad πασ. 1, 13, 14.

οὐ μ. ἐπ.) P. addiderat pron. τοῦτο, alias quoque oppressum a Nostro, ut saepe ap. Lat., etiam in Bg., qui sic nude in Ms. dedit, (cf. G. Th. 835. 48.) severior, quam P., in οὐ μ., cf. 2, 7, 3. 2, 6, 19. e.

μεμνημένοι) Unde etiam postea *pars militum apud* Albam, *Getam occisum aegerrime accepit*, *dicentibus* cunctis, *duobus* se *fidem* promisisse *liberis* Severi, *duobus* servare *debere*, et quae sqq. in Spart. Ant. Carac. c. 2. (m. p. 709. i.) id quod repetitur in eiusdem Ant. Gera c. 6. (i. p. 742. m.) *Boecl.* Forte ἀμφοτέρους ἐν πᾶσιν ἴσους ἀεὶ ἐκ π. παρ. *Reisk.* mallem παραθρέψειν. *Stroth.*

P. non correxit Stp. in m., sed Bg, pro illius δὲ, per γὰρ, sumens duplicem advers. et participium μ. in notione causae, opinor, (adscito simul libere pron. αὐτοὶ,) *quia* memores *essent* s. recordarentur *Severi*, cui membro deinde aliud subiicitur per particul. causalem ὅτι λ., unde in dupl. rectione sit v. μεμν., primum cum gen. pers, deinde per particulam ὅτι, cf. 6, 8, 9. ὑπεμίμνησκον ἀλλήλους τῶν τε — καὶ ὅτι λ. it. in alio v. 8, 6, 14, e. νίκην τε — ἀγγέλλοντες, ὅτι τε λ. quam utr. rectionem de suo hic copulat Noster, ubi ad primum membrum fuerit opus supplemento quodam, *memores Severi*, quoad animum eius in se, et benevolentiam benignitatem que in concessis commodis multis ac praecipuis, cf. 3, 8, 8. sqq., tum quoad voluntatem eius in creandis filiis utrisque Augustis et regni sociis, et adeo exercitus praefectis dominis que, et hinc fide danda iisdem militari, quo pertinet illa militum ap. Spart. in N. Boecl. vox, *duobus se fidem promisisse*, tum denique quoad formam et vultum Severi, quem referens Geta, et simul memoriam patris in animis militum revocans, apud illos erat in amore et honore maiore, quam Caracallus, quo de Xiph. S. 426, 3. τὸν δὲ ἀδελφὸν ἠθέλησε μὲν καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς φονεῦσαι, οὐκ ἠδυνήθη δὲ οὔτε τότε δι' ἐκεῖνον, οὔθ' ὕστερον ἐν τῇ ὁδῷ, διὰ τὰ στρατεύματα. πάνυ γὰρ εὔνοιαν αὐτοῦ εἶχον, (forte αὐτῶν εἶχεν, plane *enim* benevolentiam *illorum* exercituum *habuit* ille Geta,) ἄλλως τε, ὅτι καὶ

ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπεὶ μὴ πρὸς- 12. Antoninus autem, quo-

τὸ εἶδος ὁμοιότατος τῷ πατρὶ ἦν. Ergo milites favebant Getae primo propter patrem et propter memoriam patris, quae cum morte eius mansit, nec statim evanuit, sustentata imagine et similitudine visa Getae, quem deinde amabant milites etiam propter se, et quia ipsum inde a puero simul educarant aeque ac Caracallum, et adeo erant Getae educatores quasi et patres, ut Geta eorum quasi filius, alumnus et commilito; qualis necessitudo solet parere amorem, et a Nostro iam memorata est in caussis amoris 1, 4, 8. 1, 5, 9. sqq. 1, 7, 5. et memoratur quoque infra 6, 4, 4. 6, 9, 4. e., quibus cum variatur per v. παρ., a P. quoque per errorem ad Severum relatum, sed in pass. libere, ut a Strotho in act. et sing., quasi confuso α et ε iterum, cf. 3, 14, 10. διατρεχ., qua re carebimus etiam propter ipsum v. παρ., quod bene in exercitum et milites convenit, quia dr. de iis, qui simul et una cum alio educant aliquem, ut hic cum parte et paedagogis nutriciis que, et eodem modo, quo simpl. τρέφειν aut alind compos. διατρεφ. l. l., cf. Stp. Th. Poll. 3, 111. 6, 32. N. 15. ad Polb. T. 3. p. 192. m. Hist. ad Ar. Plut. v. 279. Toup. ad Suid. 3, 166. e. sine Ind. e Diod. S. 2, 609. h 66. Hs. ad Plut. p. 160. m. Cas. ad Ath. 2, 369. e. 435. i. Ind. Dem. et Mor. Long., deserente P. etiam Sch. „educarent eos inde a pueritia" etiam Bg., qui ad ἴσους δὴ nihil corrigere videtur, sed modo ad adi. extrinsecus sumere particulam ὡς, et opprimere δὴ, ut alibi, quod tollit Ms. iterum post aliquod verbum, cf. 1, 17, 8. e., forte quod Glossator non capiebat, quid significaret hic post adi., quocum ego quidem non iunxerim, (etsi alibi sic stans, cf. ad Xen. M. S. 2, 1, 24. i. ed. Ern. et Was. ad Thuc. p. 2. N. 9.) sed cum pr. ὅτι, pro Lat. *scilicet*, a quo interpositis aliis dirimitur hic, ut cum ἵνα 6, 5, 18. et cum ὡς 5, 6, 16. e., locatum adeo post verbum aliquod, hic μεμν., ut alias post alia; qua interpretandi ratione forte non sit necessaria medicina haec, ut legatur pro eo ἤδη, quod quis reperiat in P. „iam *inde* a *pueritia*" quam particulam solent in tali temporis formula addere Lat., cf. G. Th. v. *a* 5, 10. sqq. et v. *iam* 949, 20. sq., unde sumserit vel P. libere, vel Noster ab initio, si Nostri est, quia non deprehendi cum Gr. formula ἐκ π. aut simili, nec cum Rsk. adv. temporis ἀεὶ, quod per se valde blanditur, et cum δὴ confusum esse potest, ut reliqua eius correctio est liberior et forte cum vitio mihi ab uxore alioqui doctissima olim transmissa, pro ἴσους, *pares* in *omnibus rebus*, cf. 2, 15, 2., quibus addo hic ob affinia verba ex Ind. Diod. S. ἐκ νηπίου συντρεφόμενοι ταῖς γεωργικαῖς ἐπιμελείαις it. e Dem. 1486, 8. ἐν ἐργαστηρίῳ τεθραμμένων ἐκ παιδὸς, spectante huc ad Luc. 2, 536. N. 76. ubi Gs. *a pueris inde*, severior, quam Bg. e P., cum et Lat. habeant, cf. G. Th. l. l. In altera vero lectione Ms., ambigue scripta, ut alibi, nihil est, quam solennis error in ω et ου, ut vel contextus clamat, etiam sine auctoritate Mss. rel., qui et contra tertiam pugnant novitatem in καὶ. post ὅτι, pro *etiam*, ut saepe, addito, sed hic praecedente in vicinia alio καὶ alio que sensu, per se ex analog. illorum καὶ δὴ καὶ, it. καὶ μὴν καὶ, it. καί τοι καὶ etc., nihil tale nec prodente P. per hanc quidem regionem, tamen in sq. membro, ubi vero libere quoque habet adiectum pron. alterum αὐτοὶ, „etiam ipsi *parem* utrique *obed.— exhib.*" unde servat Bg. Lat. ad v. παρ., cf. 1, 2, 5., et ad subst. ὑπ., cf. syn. ad 3, 11, 10.

χώρει αὐτῷ τὰ τῶν [d] στρατοπέδων, σπεισάμενος πρὸς τοὺς βαρβάρους, δούς τε εἰρήνην, τά τε πιστὰ λαβὼν, ἐξῄει τε τῆς βαρβάρου, πρός τε τὸν ἀδελ-

niam parum procedebat ipſi res erga exercitum, federe inito cum barbaris dataque pace ac fide accepta, decedebat de barbaro ſolo, et ad

d) τὰ τῶν deſunt mendoſe in Par. utr., non animadvertente Ern.

τὰ τῶν στρ.) Leisn. notarat ceruſſa in Ms. Bg. formulam Lat., ſumtam Stp. m., ubi ad nudum artic. ſupplent ſubſt. πράγματα, ſed adiuvatur reſolvitur que gen. adiunctus per aliquam praep., nobis potius aliam, *die* Sache *mit* dem *Kriegsheere*, res, quam cum exercitu tractaverat et tranſigere voluerat, ut ſe ſolum declararent reſpicereut que imperatorem; redeunte Noſtro ad §. 10., dein variante per τῶν στρ. rurſus cum §. pr. τὸ στρατ., poſtremo ad analog. modo ſcribente aliorum gen. cum τὰ, nec G. Th. ferente vel *res* cum *exercitu*, vel *res* de *exercitu*, quae aeque valent, pro Bg., cuius formula proprie alia eſt. illa 2, 15, 10. τὰ πρὸς τὸν Ἀλβῖνον λ.

σπεισάμενος) Leisn. in m. Ox. „Kuſt. 66." reſpiciens lib. de V. med. ubi p. 50. e. Fi. ed. nihil huc pertinens, P. deſerente Bg. iterum, cf. ſupra 2, 12, 5. et tacente Sep. Th. formulam ſq. διδόναι εἰρ., etiam adeo ex N. T., ad quod mireris Lex. Schw. non ſpectaſſe huc p. 353. b. N. ult., dum ſenſu Lat. ſumit Noſter de hoſtibus, cf. G. Th. v. utr., ſed ſine explic., it. Ind. Flor., at Iuſt. v. *dare* „h. e. concedere" cf. Dem. Ind. v. συγχωρεῖν, qua notione verbi accepta, addit Noſter ſubſt. ſuum per analog. tamen, cf. Dion. p. 1287. πρὸς τοὺς πολεμίους κατελύσατο, καὶ τῆς χώρας αὐτοῖς ἐξέστη, καὶ τὰ φρουρὰ ἐξέλιπε.

τά τε πιστὰ λ.) fide *accepta* ſ. *acceptis fidei* pignoribus. *Steph.* qui in Th. 3, 144. E. e. mavult aliunde reddere ſubſt. per poſtrema Lat., cf. Bud. C. 151, 19. 157, 24. ſqq., qui recte comparat cum legitimo ſubſt. πίστιν et πίστεις, et τὰ π. διδόναι aut λαμβ. definit duabus rebus „aut iureiurando, aut obſidibus" cum debuerit addi, ut Lat. *fidem*, ita et Gr. eſſe tunc *promiſſum* ſ. *promiſſa* ſervandae deinde pacis, quietis et amicitiae. vel *pignora fida*, certa, non dubia, promiſſionum talium, cf. ſine Ind. Thuc. 223, 47. προσεχώρησαν καὶ αὐτοὶ, ὁμήρους τε δόντες, καὶ τὰ ἄλλα πιστὰ παρασχόμενοι, *ipſi* quoque *deditionem* fecerunt, *datis* obſidibus, *aliis* que *fidei* pignoribus *praebitis*, ubi, poſt diſertos *obſides*, alia illa fuerint non modo iſtud ſupra *iusiurandum*, ſed fortaſſis et *pecunia* quaedam, ſemel aut ſaepius data, σύνταξις alias vocata, v. ſupra 1, 6, 26., Ind. Xen. Ἀνβ. Cyr. et Hell., Dion. Caſ. „τὰ π. *fides*" Polb., Kypk. 2, 451. m., Bauer. Ot. Thuc. Gs. Chr. Stanl. Aeſchy. et Theogn., non ſumente L. Boſ. ellipſin ſubſt. πράγματα, ut licebit tamen, cf. Ind Dem., cui add. 1245, 8., pro quo l. 4. πίστεις, cum Cort. ad Sall. Cat. 44, 3. in Lat. Bg., deſerto P., etiam in ſq., unde modo ſervat Lat. ad v. ἐξ., ubi Sch. „ἐξ. γῆς, *deceſſerat* ex *terra*, (qui in adi recte comparat) β. γῆς — 3, 8, 15. et abſolute" hinc, per variationem, quanquam et ſupplebitur χώρας. quod ſolum erat in pr. N. ap. Dion. cum ſyn. v., modo tenente L. Boſ. Ell. p. 64. i. „ἡ βάρβαρος, *barbara*" poſt ſuppletum γῇ, ſine exemplo, ſed Bg. explente ſtatim, ut alibi, cf. Ind. Dem. v. β. i. et infra 6, 4, 13.

φὸν ἤδη καὶ τὴν [e] μητέρα ἠπείγετο. ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ 13. ἐγένοντο [f], συνάγειν [g] αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, καὶ οἱ ἐν

germanum porro ac matrem properabat. Ut autem convenerunt, reducere in gratiam ipsos mater cona-

e) Ms. Ba. καὶ τὴρ (sic) μητέρα λ. *Mart.* v. N. f) In Ms. Ba. ὡς — ἐγένοντο plane desunt. *Mart*, etiam in Ms. Ve., notante Loc., v. N. g) Ms. Ba. συνάγειν τὲ αὐτοὺς, quae verba per antecedens colon, cum superioribus coniunguntur. *Mart.* v. N.

ἤδη) Bg. deserit P., qui vulgari notione temporis pro Lat. *nunc*, nostro *nunmehr*, ceperat commode, s. pro *tunc*, s. *deinceps*, quo sensu poste. valuerit quoque Bg., cf. G. Th. „continuationem motus, spatii, temporis, notat" ut adeo, quoad sententiam, consentiant istae Lat. particulae utriusque Intp., et eodem redeat illa alia, aeque hic apta, *statim*, quia et ipsa habet principem notionem particulae Gr., ut indicet „terminum, a quo quid incipit esse" vel fit, cf. Hoog. Op. p. 508. N. 2. cum Z. ad Vig. p. 402. m. Caeterum in scripturam Ms. Ba. de articulo nihil tenui, an in vetere litterarum ductu ac forma pro ν esset quoque alibi ϱ, caninae Graecorum similis, verum hoc tamen, confusas fuisse alibi utrasque, ac peperisse scripturam talem ambiguam γοῦν pro γὰϱ supra 3, 5, 5. Caeterum variatur in pr. πϱὸς cum v. ἠπειγ., pro superioribus εἰς vel ἐπὶ, ap. Stp. Th. 1, 1208. A. e. sine auctore, quem v. in Ael. V. h. Ind. ut de loco, ubi nunc Geta commoratus, 3, 14, 17.

τὴν μητέρα) scil. Iuliam Domnam, quam natione Syram, Martia defuncta, uxorem duxerat Sept. Severus anno U. C. 941. p. N. C. 188. Eodem anno natus est Lugduni Bassianus, Spart. in Sev. (c. 3. e. p. 594. m.) Severus hoc anno Lugdunensem provinciam rexit, v. Pagi (et Spart. l. l. paulo ante.) *Leisn.*

ὡς δὲ κ. τὸ ἀ. ἐγ.) De omissis his in Mss. duobus primo audiendus est. Locella in N. ad Excpt. Ms. Vi. „Defectus huius generis nonnulli sunt in Cod. nostro, ab homoeoteleutis orti. Non semel etiam integra periodus vel membrum saltim deficit, quando nimirum ab iisdem vocibus incipere contigit binas periodos, vel bina membra. Oscitantias has identidem inculcare nullius erat usus, ubi quae deerant abesse non posse dubio carebat. Unius tamen vel alterius vocabuli absentiam semper notavi." Hic quidem librarius omiserit totum versiculum quacunque de causa, contra Ms. Ve. et P. (qui tamen in unum modo v. contrahit formulam, ut in aliud Bg.) quibus omissis cum laborasset series: ipse ille aut alius librarius copulam post συναγ. inseruit, cf. 3, 14, 10., sed in γεν. cum pr. κ. 2, 9, 7., et in κ. τὸ ἀ. dicta ad 1, 10, 1. 1, 12, 7., cum hic de loco valeat, suppleto subst. χωϱίον, (tacente L. Bos. Ell. p. 389. m.) et, silentibus Indd., scribatur a Nostro modo per analog. istorum εἰς τὸ αὐτὸ, cf. Wess. ad Diod. S. 2, 328. N. 78. Abr. Dl. Th. p. 535. i. et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, L. N T. Schw. p. 527. b. cum N. antepenult. Krb. p. 244. Nr. 42. (quibus add. Matth. 22, 34.) it. Obs. p. 170. e. Loesn. p. 165. e. Kypk. 2, 20. e. Munth. p. 249. i. Abr. l. l. p. 661. i., reddente Bg. in sq. συναγ. e P., cf. 3, 13, 13. 8. quocum variatur per ellipsin.

οἱ ἐν ἀξιώσει) Leisn. in Vs. Bg. notarat rubra linea subter ducta pronomen *alicuius*, quod is addidit hic, ut P. supra §. 9. ad τῶν ἐν τιμῇ γενο

ἀξιώσει ὄντες καὶ σύνεδροι [h] πατρῷοι φίλοι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, πάντων [i] αὐτῷ, πρὸς ἃ ἐβού-

batur, et ii, qui alicuius dignationis essent, paterni que
14. amici. Igitur Antoninus, cum omnes eius libi-

h) Ms. Ba. σύνεδροι καὶ πατρῷοι φ. v. N. i) πάντως mendose Par. utr.

μένων, quocum hic variatum esse potest, quoad et subst. et verbum, dum h. l., ut alias, intelliguntur ii, qui sunt in munere aliquo publico; praeter additum pron. τινὶ, cf. 2, 2, 5., mutante Bg. etiam formulam Gr. in aliam Lat., secus ac 2, 6, 5., tenente G. Th. „*dignatio*, est, quod Graeci ἀξίωμα, (syn. nostro) dicunt, i. dignitas et amplitudo propter honores gestos aut magistratum rel."

καὶ σύνεδροι) Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit τὸ σύνεδροι" non item P. „Severi *amicis* et *consiliariis*" ubi, praeter mutatum adi. πατρ. in alium syn. gen. et nominis proprii, pro solenni *patris*, praeter que alium ordinem in duobus subst., videas quoque copulam, praebitam a Ms. Ba., sed fere, ut 2, 6, 17. m., per sublatam appositionem, quae cum Mss. rel. tolerabitur e simili loco 3, 14, 17. e. δοὺς αὐτῷ συνέδρους τῶν φίλων τοὺς πρεσβυτέρους, quod aeque resolvas in aequales hic casus, ubi, de more resolutae appositionis, nihil est vitii, *assessores* scil. utriusque s. ipsorum, oppresso αὐτῶν, *qui erant adbuc e numero* paternorum *amicorum* s. consiliariorum; unde olim in Vs. Bg. daturus sim de coepto eius ordine, *paterni* que *amici* assessores *ipsorum*, addito statim pron., perspicuitatis ergo; quanquam et feram severa *assessores* paterni *amici*; sicut καὶ inserrum habet aliquid molestiae, cum bis iam praecesserit, per se tamen elapsum facile inter ροι et πα. Sed, quia vulgaris appositio procedit, et in adiunctis πατρ. φ. nihil est, quam ut isti σύνεδροι magis definiantur, qui quales que sint: maneo equidem in vulg. lectione, addens in v. συνεδρ., praeter Ind. Polb. ex 3, 20. e., it. Krb. Decr. R. p. I. p. 216. e., quoque Fabr. ad Dion. p. 942.

ὁ δὲ Ἀντ.) Bg. e P. non modo in δὲ, per δὴ, ut §. 8., sed etiam in formula contracta πρὸς ἃ ἐβ. (mutata in subst. privum syn., ut alias in pron. relat. cum v., cf. 1, 14, 5. i.) etiam in v. ἐναντ., ubi Sch. „*adversantibus* ei *omnibus*" in *iis*, quae *volebat*, cf. Exc. i. ad 1, 4, 2., sic pressuro me Graecam rectionem, etsi nihil tale reperiente ap. G. Th., nisi in v. *repugnare*, cf. in Gr. cum pr. πρ. ap. Stp. Th., (tantum e Plut., tacentibus Ind. meis,) sed cum praep. syn. εἰς Abr. Dl. Th. p. 25. e., ut simul cum dat. pers. Ind. Or. Pericl. Thuc. Gottl. sed cum pr. περὶ et ὑπὲρ Rs. Or. V. 6., cum dat. rei ib. et V. 8. And. it. simul cum acc. elliptico Plat. Phaed. Fi. p. 242. e. cum N., cum dat. pers. Xen. Bach. et Fab. Aes. Hs., sed simul cum acc. rei Luc., tum absolute Herdt. et Dion. H. S. T. 1., sed sine Ind. ap. Dem. 68, 22. 249, 3., cum adv. 67, 24., cum dat. pers. 193, 13. sed simul cum adv. 69, ult., et simul cum acc. ellipt. 204, 2. it. simul cum pr. ἐν 132, 27., at cum dat. rei 193, 14. 246, 21. 252, 1. 390, 11., sed simul cum adv. 247, 27. et simul cum acc. ellipt. et pr. ὑπὲρ 107, 2. Mox in ἀναγκ. et oppos. γν. variatur cum 3, 10, 14. (cf. Zos. 1, 30, 2. e. δέει μαλ. ἢ γν. λ. *quam* animi *voluntate*,) per subst. syn., ut per abl. pro aliqua praep. cum subst. δι' ἀν. it. ἐξ ἀν. it. ὑπ' ἀνάγκης in superioribus, per analog. tantum, cf. Ind. Luc. et Ael. V. h.

λετο, ἐναντιουμένων, ἀνάγκῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον, ἢ ἀληθῆ [k], περιήγετο [l]. οὕτω δὴ τὰ τῆς βασιλείας ἀμφότεροι διοικοῦντες [m] ἐν ὁμοτίμῳ

dini refragarentur, vi magis, quam voluntate ad concordiam et amicitiam fi-
15. ctam adducitur. Atque ita imperium ambo gerentes pari honore, discede-

k) Ms. Ba. ἀληθεῖ mendose. l) Ms. Ba. ἠπείγετο λ. sed Ms. Vi. ἠπείγετο λ. v. N. m) Ms. Ba. ζ,ιοικοῦντες, ἐπὶ τὴν ῥώμην ἧκ. cetera desunt. *Mart.* v. N.

Caeterum laudatus a Fabr. ad Dion. p. 1284. §. 72. numus Severi, ubi aversa in parte filii ambo togati, iungentes dextras, quibus insistit Victoria cum epigraphe *Concordia Augustorum*, huc pertineat, aut ad sq. §. ὁμοτίμῳ ἀρχῇ λ., ad quam et referri olim scripseram ap. Beg. 2, 707. e Getae numis primum.

ἐς ὁμόνοιαν) Aliter Graeca. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui fere e P. omittit opposita, nisi culpa est in scriba istius, cum et Stp. in marg. iam emendarit, restituenda olim nobis sic, *fictam magis*, quam *veram*, ubi Noster cum Luc. sine Ind. 1, 56. l. 4. φιλίας ἐπιπλάστους, amicitias *simulatas*, sed forte tamen etiam e Lat., cf. G. Th. v. *fingere* et *simulatus*, et de Gr., praeter Stp. Th., cum aliis subst. ap. Ind. Sb. et Luc., sed in v. περ. Stp. Th. 1, 82. F. e. modo cum Bud. C. 534, 20. „*adductus est* tandem *ad* conditiones *amicitiae* et *concordiae*. Hoc v. autem significat *sensim* et *aegre* aliquid fieri" per circuitum quasi et ambages, proprie quidem et e notatione, ac saepe in physica notione, cf. act. cum adv. Ael. V. h., cum acc. pers. Dem. ubi et cum acc. rei, ut simul cum pr. εἰς Rs. Or. V. 6., sed tropice cum acc. pers. ib. Vol. 8. And., ut med. sic Xen. M. S. et Cyr., sed ib. pass. cum pr. eadem ἐς, ubi Sch. deserto P. „adducebatur *vi* ad *amicitiam*" sed Mss. lectio utraque mendosa est, ex confuso que tum ε et ο, tum ἠπείγετο pro ὑπήγετο, cf. 3, 12, 22. 3, 14, 17. e., quae deinde glossa est ex comparatione 4, 7, 4. ἐς φιλίαν ὑπηγάγετο, cum vix confusae sint praep. περὶ et ὑπὸ, at denique in Ms. adi. manifesto iterum ει pro η, quod adi. cum φιλ. fortassis e Lat., cf. G. Th. in subst. Bg.

οὕτω δὴ) Postremam particulam, hic pro Lat. *igitur*, opprimit P., etiam Bg., nisi per δὲ aut τὲ, inverso ordine, reddit, cf. 3, 8, 5. 3, 10, 16., ut ex illo rel., cf. ad τὰ τ. β. 2, 12, 7. e., ubi necessario cogitamus *negotia* imperatoriae *dignitatis* ob adiunctum ἀρχῇ, pro *potestas*, dum Bg. e P. tribuit substantivo ἀρχ. novam notionem, sed adiunctam fere in Lat. *honor*, et adiectivi notionem minuit, primam modo reddendo eius partem, ut sit simpliciter pro ὁμοίᾳ, quod malim, quam Sch. „*imperio paris honoris*" cf. Stp. Th. aliunde pro *aequalis*, etsi non repetente L. Ern., Ind. Sb. et Dion. Cas. Luc. cum N. ad 2, 390. l. 92. Xen. Cyr. D'Orv. Ch. et Poll. 6, 155. Iam omissa illa in Ms. Ba. plura, fortassis ob quoddam homoeoteleuton in διοικοῦντες — εἴς τε, cum seriem sustulissent: alius librarius indidit aliam praep. ἐπὶ, solennem Nostro cum v.

ἀρχῇ, ἀπᾶραι τῆς Βρεττανίας ἠθέλησαν [n], εἴς τε τὴν Ῥώμην ἠπείγοντο [o], κομίζοντες τὰ τοῦ πατρὸς λείψανα [p]. τὸ γὰρ σωμάτιον πυρὶ παραδόντες, τὴν	re ex Britannia voluerunt: Romam que contendebant, ferentes patris reliquias. 16. Nam, corpusculo ignibus tradito, cinerem cum

n) Colon Stp. rel. cum Ms. Bg., punctum A. al., sed comma Bs. 1. et Ox. 2. o) ἐπείγοντο Bc. cf. 2, 8, 12. p) Ms. Ba. τὸ τοῦ π. λείψανον v. N.

ἐπειγ., aut certe, τὸ sublato, cum seriem turbaret, pro reperta adhuc εἰς praepositione, ex libidine illam aliam substituit, forte ne rediret post pr. ἐς ὁμ., cf. 2, 13, 21., aut comparando 3, 14, 17. e.

ἀπᾶραι) Leisn. in m. Ox. „Bos. 9, 64." respiciens, opinor, L. Bos. Ell., cuius Ind. in nostro v. citat, praeter p. 96., ubi p i. suppletur δρόμον, quoque p. 221., ubi p. med. obscurum, utra ellipsis statuatur, accusativi τὴν ναῦν, an ἐν ναυσὶν, aut solius abl. ναυσὶ, quo respicit Sch. „*solvere* navi *ex* Britan." quod Lat. P. deserit Bg. bene, cf. ad Luc. 1, 83. N. 9. e. Ruhn. ad T. L. p. 111. e., Suid. 1, 247. e. ἀπαροῦντα, sic in aor. sine Iota, quod hic edd. servarant omnes, 250. m. Hes. 1, 421. i. 425. e. 450. e. Ind. Fi. Pal. Ael. V. h., ἀπᾶραι βουλόμενος, tum Dion. Cas. Dem., cui add. 903, 7., sed 883, 20. cum eadem in v. praep. ἀπὸ τῆς γῆς λ., ut Sb. Ind. et Luc., cf. Phil. p. 750. C., oppressum a P. v. ἠθελ. servante Bg. rectius, pro statuerunt, in animo habuerunt, pararunt, quia narrantur a Nostro adhuc quaedam interea, dum vere proficiscuntur §. 17.

κομίζοντες) A Ms. mutatus numerus, cf. 3, 8, 9. i., hic forsan ob sq. numerum eundem σωμ., est contra Mss. rel. et P. et usum loquendi, quod sciam et repererim, cf. Stp. Th. 2, 663. G. m. hinc sine Vs. et modo e Plut., praeter quae tenui cum gen. pers. sine Ind. ap. Luc. 3, 511. l. 75. τοῦ Δημοσθένους, cf. Gs. Chr., sed non speciali notione illa pro iis, quae supersunt e mortuo et cadavere post combustionem, verum generaliori Sb. Ind. e Zos. τῶν νεκρῶν, in pugna et campo, Phoc. v. 99. ἀποιχομένων et Plat. Phaed. Fi. c. 36. e. p. 225. τοῦ σώματος λ.. ut sensu hoc speciali forte sit e Lat., cf. G. Th., ubi Bg. retinet particip. κομ., a P. flexum alio et, ut ἔχων, in praep. Lat. *cum*, positum sane hic ita, ut sit, habentes secum in comitatu, in urna, imposita illa navi aut plaustro.

τὸ γὰρ σωματ.) Dio p. 1284. i. τό τε σῶμα αὐτοῦ, στρατιωτικῶς κοσμηθὲν, ἐπὶ πυρὰν ἐτέθη, καὶ τῇ τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῇ τῶν παίδων περιδρομῇ ἐτιμήθη. τά τε δῶρα στρατιωτικὰ — εἰς αὐτὴν (τὴν πυρὰν) ἐνέβαλλεν, καὶ τὸ πῦρ οἱ υἱεῖς ἐνῆκαν. (quae erant imago quaedam illius consecrationis, quae Romae facta, a Nostro traditur longius 4, 2.) καὶ μετὰ τοῦτο τὰ ὀστᾶ, ἐς ὑδρίαν πορφύρου λίθου ἐμβληθέντα, ἔς τε τὴν Ῥώμην ἐκομίσθη, καὶ ἐς τὸ Ἀντωνινεῖον ἀπετέθη λ., qui τὸ σῶμα nominat, quod Noster per diminutivum hic, cf. 2, 1, 2. m., servante Bg. e P., etiam in alio numero πυρὶ, secus ac 1, 9, 14.

τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπην ἀλαβάςρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην q), εἰς τὰ βασίλεια ἀποθησόμενοι ἱε-

odoribus in urnam alabastri coniectum referebant Romam, in imperatorum reposituri sacra monumenta.

q) Colon Ms. Ba.

κάλπην ἀλ.) Spart. c. 24. (i. p. 640. m.) corpus *eius a Britannia* Romam *usque* cum *magna provincialium reverentia susceptum est*; quamvis *aliqui* urnulam *auream* tantum *fuisse* dicant, *Severi* reliquias *continentem*, eandem *que* Antoninorum *sepulcro* illatam, *quum — Severus illic, ubi vita functus est*, esset *incensus*. Dio ὑδρίαν πορφύρου λίθου habet. *Boecl.* Lucianus κάλπιν dicit Herm. c. 40. et 57. [illegible]

In dissensum de urnae materia, (q[illegible]e Spart. notarat quoque Leisn. in m. Ox) cf. ad Spart. l. l. Cas. N. 3. „in re consentit Herodianus Dioni: sed urnam ex alabastro, non e porphyrite, neque ut Spartianus *auream*" sed Fabr. ad Dion. l. l. in N. pr. §. 75. „Dioni praesenti credamus, non Herodiano, qui καλπ. ἀλ. vocat." Sed ad vocem καλπ. notarat Leisn. ib. „Kirchman. 376." cf. in formam et declinationem utr. Stp. Th. 4, 1127. E., ubi et „Herodianus dicit non κάλπιδας, sed κάλπεις, ap. quem et κάλπη legitur" hinc sine Vs., Ind. Hom. Luc. cum N. ad 1, 782. l. 13. it. 798. i. ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, coniectis *in* urnam *tabellis*, Arist. Ran. v. 1377. Lys. v. 358. cum Schol. it. v. 370. 401. 539. Call. L. Pal. v. 47. et Fragm. 122, a. Poll. 8, 66. 10, 33. Suid. 2, 235. a. Hes. 2, 128. i. cum N. 14. „usitatius est κάλπις" N. 15. it. p. 1257. m. Bud. C. 287, 45. Abr. ad Aristaen. Add. p. 138. m., ap. Ios. 2, 501. f. 3. l. 10. (sed ap. Orph. Arg. v. 1121. Κάλπις, Κάλπιος, nomen montis Hispani, alias dicti *Calpe*, Κάλπη, quo nomine et urbs venit aliqua, cf. Cell. n. o. a. 1, 72., ut ad Orph. l. l. N. Gs. affert etiam Κάλπις, fluvii nomen, et Cell. l. l. 2, 247. f. 14. Κάλπας, fluvium Bithyniae, qui p. sq. f. 15. dicitur etiam Κάλπη, ut et portus eiusdem nominis, qui vocatur Κάλπης λιμὴν ap. Xen. Ἀνβ. v. Ind. Lat. *Calpes*, ut in κάλπης, genus certaminis Olympiis, ap. L. Bos. Antiq. Gr. p. 99. Nr. 12.) tum in ἀλ. Stp. Th. 2, 587. D. e. cum duplici lect. alia memoriter „τὸ σωμ. — εἰς κάλπην — ἀπεκόμιζον ἐς Ῥωμ. in urnam *ex* lapide *alabastrite*" pro quo Bg. e P., Spanh. ad Call. h. in Pall. v. 15. p. 612. e. cum Rs. Or. V. 9. p. 444. m. Suid. et Hes. cum N. In rel. Bg. etiam e P., et ἐμβ. aliter, quam 1, 17, 18. m., cum Stp. Th. aliunde, qui 2, 323. E. modo „asporto, deporto, porto. Herodi. τήν τε κόνιν τοῦ σωματίου σὺν ἀρ. εἰς κάλπην — ἀπεκ. ἐς τὴν Ῥωμ." cum aliis rursum lect., pro simpl. accipiens, ut Noster variarit modo cum §. pr., quod fit in κόνις quoque cum §. pr. τὰ λειψ., cf. Luc. Ind. cum N. ad 1, 334. l. 54., recte addente Sch. „*cinerem* cadaveris combusti."

εἰς τὰ βασ.) Haec supra initio l. 2. appellaverat τὸ ἀρισεῖον. Illorum meminit etiam Euseb. Vit. Const. l. 3. c. 47. ubi de Helena Romae sepulta ait ἐνταυθοῖ δὲ ἠρίοις βασιλικοῖς ἀπετίθετο. *Stroth.*

Ad Nostri 2, 1, 5. suspectum τὸ ἀρισεῖον nescio, utrum quis ex Euseb. hoc malit τὸ ἠρίον, an τὸ Ἀντωνινεῖον e superiori Dion., ad quem p. 1284. §. 76. Fabr. „τὰ βασ. ἱερ. μν. nimis laxe appellat Herodianus" ut

ρὰ μνήματα. αὐτοὶ δὲ τὸν στρατὸν ἀναλαβόντες[r], νικηφόροι δὴ κατὰ Βρεττανῶν, εἰς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν, διαβάντες

17. Ipsi exercitu assumto, tanquam victores Britanniae, in adversam Galliam, transgressi Oceanum, pervene-

r) παραλαβόντες Mss. tres, v. N.

tamen in re nota satis tum temporis lectoribus; scribente etiam Leisn. ad m. Ox. „Antoninorum *sepulcrum* Spart. v. Ind. Flori in *mausoleum*" ubi nihil huc pertinens, cf. 4, 1, 7. e. cum Cas. N. 4. ad Spart. p. 640., fere e P. mutante Bg. adiectivum in syn. gen. subst., hic ob aliud adi. ἱερ., a Nostro diremtum, ubi Stp. Th. nihil de sepulcris, pro inviolabilis, et obiter modo G. Th. v. *sacer* N. 4. it. v. *sepulcrum* 396, 75. cf. ad μνημ. Ind. Dem., cui add. 1275, 23., tenente Stp. Th. in v. ἀποτιθ. Lat. Bg., (deserto P.) et aliunde commodam hic notionem 3, 1486. F. e. cum Bud. C. 698, 13. „recondere, h. e. ad custodiendum et asservandum, quod Lat. *reponere* dr. „cf. G. Th. Nr. 2. cum Gr. n.

αὐτοὶ δὲ) Bg. e P. omittit δὲ, cf. 1, 6, 4., servato cum eo pron. ἀ., hic modo in oppos. κάλπη et re alia, de qua in §. pr. actum, praeter caetera.

ἀναλαβόντες) Ven. παραλαβόντες minus recte. *Stroth.* Sed cur? Aliud compos. iterum, minus e lapsu, quam e glossa per comparationem cum 3, 14. 17. e., tentato hoc v. iam 1, 15, 15., sed cum στρ. usurpato infra quoque 7, 2, 1., cf. Stp. Th. 2, 560. C. e. sub Bg. (deserto P.) cum syn. στρατιώτας e Plut. cum Bud. C. 365, 4. 51. alio sensu, quam hic, ubi de imperatoribus et ducibus, exercitum secum abducentibus, ubi castra moverunt, cf. Ind. Thuc. cum Abr. Dl. p. 496. e. Diod. S., valente et tum illo Lat. Stp. Th. *recipere* ad *se*, dum duces ad se rursus vocant et secum esse ac proficisci iubent milites, ad tempus a se dimissos antea in tentoria, tacente G. Th.

νικηφόροι δὴ) Omisso δὴ Bg. iterum, assumit particulam ὡς ad subst., cf. 3, 12, 8., dum P. capit Gr. δὴ notione temporis, pro ἤδη §. 12. e., quum malim sumere hic post subst. per ironiam et iudicium historici nostri, pro Lat. *scilicet*, quo de alibi, cum non vere Britanniam vicerint, cf. §. 12. In subst. νικ. autem cum pr. κατὰ Bg. e P. reddit per gen. et per nomen regionis pro populi, quod aeque servari poterat, *Britannorum*, cf. G. Th. *victor* — gentium — *hostium*, omissa sic praep., quae hic cum subst. pers. copulatur a Nostro, ut supra cum subst. rei νίκη, reddente Ind. Sb. per ambages „victoria *de* Britannis *reportata*" ut et Sch. „*victoriam* reportantes *de*" nihil vero tenente Stp. Th., quam cum gen. rei s. certaminis, τοῦ ἀγῶνος, it. παγκρατίου, quod postr. est ap. Xen. Sy. 2, 6., praeterea reperiente me tantum de pers. absolute ap. Ind. Dion. H. S. T. 2. et Luc., sed de re Abr. ad Aesch. 2, 73. m., ut peculiare quid sit Nostri hic. In sq. ἀντ. Bg. cum P., ut 2, 8, 12., non item in διαβ. (per quod variatur cum 3, 14, 7. διακλεύσας λ.) sed rursus in ἀφ. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 702. de Antonini numis notaram quondam primum pertinere ad hanc §. it. ib. p. 706. e Getae numis secundum, vel ad §. 14. it. ad 3, 14, 4., etiam tertium, sed ad hanc §. rursus et victoriam de Brit. ib. p. 707. e Getae eiusdem tertium.

τὸν Ὠκεανὸν, ἀφίκοντο. ὅπως μὲν δὴ Σεβῆρος τὸν βίον μετήλλαξε, καὶ οἱ παῖδες αὐτῷ [s] τὴν ἀρχὴν διεδέξαντο, ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ δεδήλωται [t].

18. runt. Quomodo igitur Severus e vita discesserit, filii que eius imperium susceperint, in libro isto demonstratum est.

ſ) αὐτοῦ Ing. 2. cum Lugd., v. N. t) Post haec A. 1. Ἡρωδ. τ. μ. M. β. βιβλ. τρίτον, sed B. 2. τέλος, cf. finem libri pr.

ὅπως μ. δ.) In μ. δ. Bg. e P., cf. 1, 9, 14., non item in rel., cf. in τ. β. μ. 1, 2, 2. Ad sq. Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. αὐτοῦ" quod non certum est, sed modo e P., cf. 1, 9, 11. 1, 2, 2. e., ut ex eodem sq. διεδ., cf. 2, 1, 8. 2, 13, 12., non item in sq. τούτῳ.

EXCVRSVS AD LIBRVM III.

3, 9, 1.

τοὺς υἱεῖς αὐτοῦ κοινωνοὺς τῆς βασιλείας καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας.

Spartianus in Sev. 16. (p. 616. e.) postea demum ad participatum imperii admissum alterum e filiis memorat, nempe postquam Severus emeruisset nomen Parthici, *Ob hoc etiam* filium eius *Bassianum* Antoninum, *qui* Caesar *appellatus* iam fuerat, *annum* XIII agentem, *participem* imperii *dixerunt* milites. *Getam* quoque *minorem* filium *Caesarem* dixerunt: *eundem* Antoninum, *ut* plerique *in litteras* tradunt, *appellantes.* Ad quae verba Casaubonus annotat: „factum hoc esse quinto, vel, ut alii, sexto imperii Severi anno: ab eo tempore duos numerari coepisse Augustos, Severum patrem et Antoninum filium. deinde accessisse tertium, minorem filium Getam: quem, multo ante Caesarem appellatum, Augustum nuncuparit Severus, octavum annum imperans, vel ad summum nonum. Atque haec, inquit, illa est imperii *triplex virtus,* hi illi *tot Augusti*, quos laudat Tertullianus in florida de Pallio. nimis enim errant, qui aliter illum locum interpretantur. Nobis nullum unquam fuit dubium, quin ille liber a Tertulliano fuerit scriptus multo post confecta civilia bella, Severo et duobus filiis imperantibus.“ Apparebit ex sqq., cur integram Casauboni notam adscripserimus. Iacobus enim Gutherius in erudito de offic. dom. Aug. Commentario l. 1. c. 42. negat, *Getam usquam Augustum et imperii consortem factum, nisi post mortem Severi*, id que ex Fastis Consularibus et veteribus numis adstruit; adeo que verba Tertulliani de Pall. c. 23. *et triplex imperii virtus, Deo tot Augustis in unum favente*, non de Severo, Bassiano et Geta, sed de Severo ita accipit, *quod Albinum, Nigrum et Iulianum superaverit. Vere*, inquit, *triplici virtuti Severi tribuitur, qui tres imperium asserentes, sua virtute profligavit, tot Augustis in unum favente deo, quod est, dei benignitate tot devictis Augustis, in unum Severum potestate imperii redacta.* Firmat dicta auctoritate Herodiani, qui itidem eo nomine Severum admiratur, *ἕνα ἄνδρα τρεῖς καθελόντα βασιλέας, ἤδη κρατοῦντας*, sicut supra c. 7. huius libri legimus. Verbo dicam, totus orationis genius repugnat huic explicationi, quae nimis *περιέργως* quaerit sensum in verbis, quem non invenit. Quis *triplicem imperii virtutem* Latine diceret, quia unus tres devicit? Phrasis ipsa in contrarium nititur, neque nisi obtorto collo huc converti potest. Iam quid est, *deus favet tot Augustis in unum?* An ullus artifex poterit exsculpere, *tot Augustorum vim in unum transfert?* Quomodo ergo illis favet deus, si uni dat, quod illis ademit? Nonne res et locutio tota reluctantur? Quod ad Herodianum attinet, locus hic est consideratu dignissimus. Phrasis clara est, *κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτ. ἀποδεικνύναι.* Interim si proprie capiamus: nec cum tempore, nec cum caeteris scriptoribus conveniet. Spartianus c. 14. (p. 612. l.) de hoc tempore, quo Severus ante bellum Parthicum in urbe moratus est, hoc tantum refert: quod *Caesarem* Bassianum filium suum Antoninum a senatu appellari iussit, decretis imperatoriis *insignibus*, de quibus supra dictum est, item que (p. sq. i.)

quod *Getae* minori filio togam virilem *dederit*, et mox quod *filios consules designaverit*. Quae hauddubie illuc spectant omnia, ut filios ad rudimenta et auspicia imperii proferret. Et si quis laxius capere Herodiani locum vellet: res confecta esset. Certe de proposito hoc studio que Severi iam antea c. 5. huius libri praedixerat, quod voluerit nimirum *πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι. Boecl.*

Quibus adiungimus e Vol. aliquo Leisn. haec alius scriptoris, a quo distinximus inserta ab ipso Leisn. per uncos. „Non videntur hunc locum attendisse, qui Bassianum post expeditionem Parthicam demum A. U. C. 951. post C. N. 198. nomen Caesaris a Severo obrinuisse; Getam vero demum A. U. C. 956. p. C. N. 203. Caesarem dictum Saturnino et Gallo Coss., ab Severo porro A. U. C. 957. p. C. N. 204. ludos saeculares octavos celebratos fuisse scribunt. (Non igitur simul Bassianus et Geta Caesares declarati, ut Herodianus tradit.) Herodianus enim res Severi ita narrat, quasi Caesares filios dixisset non modo ante expeditionem Parthicam, verum etiam post ludos saeculares. Atrenos quidem Parthos que bello tentare Severus voluerat, victo Nigro: sed mutata sententia, hoc consilii in aliud tempus reiecit Herodi. 3, 5, 2. Musgrave in Severianae Domus Aug. synopsi chronol. p. 120. A. U. C. 951. p. C. N. 198. Bassianus apud Viminatium in superiori Moesia Caesaris nomen obtinuit a Severo. In Camdeni quadam Inscriptione dicitur Caes. Destinatus. In numis hoc anno percussis et a Mediobarbo recitatis Severus ob nuperas in oriente victorias appellatur *Parthicus*, *Arabicus*, *Adiabenicus*: unde falsi Spartianus in Severo arguitur, eo quod Severum *Parthicum* nomen respuisse, tradiderit. Pagi A. U. C. 952. p. C. N. 199. Bassiano Caesaris nomen a Senatu ratum est. Porro imperator hoc anno *destinatus* est, itaque nuncupatus: ut ex inscriptione patet ap. Scalig. ad Euseb. p. 128. Praeterea hoc anno Tribunitia potestas a Severo data est Caracallae in Galliis. A. U. C. 956. p. C. N. 203. Tribunitia potestas Caracallae decreto senatus confirmata est. Severus Romae dedit quinquennalia: ad Lugdunum cum Albino Caesare pugnavit, eum que XI Cal. Martii, ut Spartian. in Sev. testatur, vicit. Caracallam Augustum dixit, Getam Caesarem. Saturnino et Gallo Coss. (De hac re loqui Herodianus videtur 3, 9, 1.) A. U. C. 957. p. C. N. 204. Severus ludos saeculares octavos celebravit: et honoris participes filios fecit. Unde in numo Getae inter filios, ara in illorum medio posita, sacrificat pater. De his ludis Zosimus 2. Patinus in numis Domitiani p. 219.

A. U. C. 961. p. C. N. 208. Baronius Getam Augustum nominari scribit: quocum Ant. Pagi consentit, ob decennalia imperii Augustei Caracallae, hoc anno celebrata; quum annis huiusmodi solemniis addictis (quae illius regula est) novi Caesares aut Augusti creari solerent. Sed inscriptione in Episcopi Elwensis Inscriptionum antiquarum sylloge ap. Musgrave p. 37. contrarium evincitur: et regulae Paginae fides in dubium venit. Interim hoc anno imperii Caesarei Getae decennalia celebrabantur.

A. U. C. 962. p. N. C. 209. Severus Bassianum et Getam, ut a Romae deliciis abduceret, et vitae militari adsuesceret, una cum exercitu duxit in Britanniam, ubi et post Albini interitum motus erant civiles.

A. U. C. 964. p. N. C. 211. Severus arthritide extinctus Eboraci est. Eodem anno Apotheosis Severi: et Geta occisus.

A. U. C. 969. p. N. C. 216. Caracalla, ut provinciis placeret, simul que pecuniam ex illis corrogaret, legem tulit, qua in orbe Romano qui sunt, ex constitutione Imperatoris Antonini cives Romani effecti sunt. D. de statu hominis l. 17.

A. U. C. 970. p. N. C. 217. Caracalla a quodam Martiale, quem affecerat iniuria, Carras inter et Edessam in Mesopotamia, alvi inaniendae satagens, inter facces et urinam confossus est 6. Idus Apriles. Natus est die octava Aprilis, A. p. C. N. 188. vixit annos 29. regnavit annos 6. menses binos."

Denique accedant, quae ipsi scripseramus e Fabr. ad Dion. p. 1263. §. 53. „Fallitur Herodianus 3, 9, 1., qui utrumque filium iam ante expeditionem Parthicam κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτ. a Severo dictos tradit" post quae addit „filius nempe maior M. Aurelius Antoninus nunc primum A. U. C. 951. circa hiemem particeps imperii factus est, si Spartianum sequimur." Sed idem Fabr. ib. p. 1272. §. 11. „Noli hinc conficere, iam tum, vivente Plautiano, Getam quoque Augustum fuisse et consortem imperii, quemadmodum Herodi. 3, 9, 1., sed falso, ambos filios iam ante expeditionem Parthicam κοινων. τῆς βασ. καὶ αὐτ. a Severo dictos scribit." Deinde docet tria haec, 1) an. U. C. 951. Antoninum Augustum, Getam tantum Caesarem dictum esse, 2) Getam vero Augustum et participem imperii factum esse demum decennio post, 3) Getam tamen factum esse Augustum vivo adhuc patre. Unde Noster vix purgabitur a vitio neglecti temporis. Caeterum ad locum Tertull. p. 41. e. tacet Salmasius.

3, 9, 6.

τὰς Ἄτρας λ.

Iam supra (3, 1, 4.) monui, nihil de hac urbe aut gente exstare ap. vetustiores scriptores. Xiphilinus eandem rem narrat, urbem vero τὰ Ἄτρα appellat, quae varietas in nominibus urbium haud insolita est. Stephanus Byz. autem in eo quidem cum nostro consentit, quod urbem Ἄτραι appellat, sed ait sitam fuisse eandem inter Euphratem ac Tigrim, allegat que testimonium Arriani ex 17 Parthicorum. Meminit praeterea urbis cuiusdam, quam Ἀτρήνην appellat, in quo errasse eum puto. Nam sicuti aliae regiones sub ea caeli parte nominibus insigniebantur in ηνη exeuntibus, Ἀδιαβηνὴ, Ὀσροηνὴ, Σιτακηνὴ, Μελιτηνὴ, Κομμαγηνὴ etc. ita Ἀτρηνὴν dictam puto illam regionem, quae erat circa Ἄτρας. Neque minus in eo falsus est Steph., quod urbem Mesopotamiae adscribit, ac dicit eam inter Euphratem et Tigrim sitam esse. Namque eam Arabiae urbem fuisse, Severum que eum exercitu usque in hanc regionem pervenisse, non solum ex Herodiani et Xiph. testimonio apparet, sed etiam ex *Arabici* cognomine, quod ipsi inditum fuisse, cum Ael. Spartianus in Sev. c. 10. tum etiam Nummi testantur. Atras autem, haud procul a sinu Persico absfuisse puto. Etiam Traianum hanc urbem frustra oppugnasse, Amm. Marcellinus testatur l. 25. cuius verba adscribo: *prope* Hatram *venimus*, vetus *oppidum* in *media* solitudine *positum*, olim *que desertum, quod eruendum adorti temporibus variis Traianus et Severus principes bellicosi, cum exercitibus pene deleti sunt*. Idem Dio Cassius in Traiano et ex eo Xiphilinus narrat, in quo tamen Ἀγαρηνοῖς mutandum videtur in Ἀτρηνοῖς. Sic autem scribit: μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε, καὶ τοῖς Ἀγαρηνοῖς, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἀφειστήκεισαν. καὶ ἔστι μὲν οὔτε μεγάλη οὔτε εὐδαίμων ἡ πόλις· ἥ τε πέριξ χώρα ἔρημος ἐπὶ πλεῖστόν ἐστι, καὶ οὔθ' ὕδωρ, ὅτι μὴ βραχὺ, καὶ τοῦτο δυσχερὲς, οὔτε ξύλον *) ἴσχει. —

οὔτε γὰρ ὑπὸ Τραϊανοῦ τότε, οὔτε ὑπὸ Σεβήρου ὕστερον ἥλω, καίτοι καὶ καταβαλόντων μέρη τινὰ τοῦ τείχους αὐτῆς. Ex ultimis verbis luculentissime patet, Dionem de eadem urbe ac regione loqui, de qua ipsi in Severo et nostro h. l. sermo est. Quare neque de urbe quadam Ἀγάρα in India sita, neque de Ἀγάῤῥα Persidis civitate, quarum meminit Ptolemaeus, cogitandum; sed potius, cum postea ipse Dio in Severo gentem Atrenos appellet, et in hoc loco pro falsa lectione, Ἀτρηνοῖς restituendum est. Sed Ἀτρηνοὶ quoque Ἀτραὶ appellati videntur. Nisi enim omnia me fallunt, de iisdem loquitur Bardesanes ap. Euseb. Praep. Ev. l. 6. c. 10. ἐν Ἀτροῖς, ὁ κλέπτων τι ὀβολοῦ ἄξιον λιθάζεται. Notissimum certe est, maiorem nusquam in veterum scriptis deprehendi varietatem quam in scribendis urbium et regionum, praesertim vero orientalium nominibus, quae vario modo quisque ad suam linguam transformare solebat. Quare etiam vero haud absimile est, Atrenos eosdem fuisse cum Atramitis quorum mentio fit ap. Plin. hist. N. 12, 14. ac Steph. Byz. alios que scriptores. Certe quod Plinius ait, totam regionem montibus inclusam, ac ipsum regionis caput in excelsa rupe positum fuisse, quod que Dionysius Perieg. de ea dicit — οἷς ἐπὶ γαῖα Χατραμὶς ἐνναίει κατανάντια Περσίδος αἴης, cum Herodiani descriptione egregie convenit. Chatramitae autem ab Hatramitis s. Atramitis, quorum urbem Geographus Nubiensis Hadramuth appellat, non diversi fuere. Sed de his ante omnes videndi Salmasius Plin. Exercit. p. m. 347. sqq. et Bocharrus Phaleg. et Can. l. 2. c. 17. sqq. Caeterum de universa hac Severi expeditione legisse Xiphilinum neminem poenitebit.

*) Ex hoc loco, qui proverbio similis videtur, forsan confirmari posset, coniectura nostra, quam in Eclogis ad Theocrit. 21, 15. proposuimus: nempe legendum esse Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ χιλὰ κ. λ. *Stroth.*

His accedat ex Cell. n. o. a. 2, 625. prope tota §. 42. „Ammianus l. 25. c. 26. Val. 8., addit superiori Mesopotamiae castellum *Ur*, inter Tigrin et Nisibin positum, quod nonnulli *Ur Chaldaeorum* credunt esse. — Deinde *Hatram*, vetus oppidum, in media positum solitudine, itidem inter superiorem Tigrin et Nisibin, quod Traianus et Severus diversis temporibus adorti, cum exercitibus paene deleti fuerint. Situm ipse sic Ammianus descripsit, quum Tigrin superiorem Iovianus cum exercitu traiecisset: *properantes itineribus magnis prope* Hatram *venimus* — rel. Hinc aliquot dierum itineribus *ad* Ur *nomine* Persicum *venere castellum*, qui cibos emaciato exercitui adferrent. Tum demum profecti sunt Nisibin, et inde ad Euphratem. De Traiani obsidione Xiphilinus ex Dione prave: ἐς τὴν Ἀραβίαν ἦλθε καὶ τοῖς Αγαρηνοῖς ἐπεχείρησε, *profectus in Arabiam*, Agarenis *bellum intulit*. Ατρηνοῖς, *Atrenis*, s. *Hatrenis* Valesius ad Ammian. recte legi iubet: quia mox idem solitudinis oppidum ab Severo quoque frustra dicitur oppugnatum, ubi τὰ Ἄτρα a Dione vocatur, ab Herodi. l. 3. c. 9. αἱ Ἀτραι, i. e. Hatra s. Atrae. Et Zonaras p. 216. Severi Atra πόλιν Ἀράβιον, *urbem Arabicam* dixit. Quae causa est, ut nonnulli, quibuscum et nos olim fecimus, haec Atra s. Hatram in Arabia Deserta posuerint. Verum rectius in Mesopotamia cum Ammianō statuitur; in qua multae partes, propter incolas Arabes, nomen Arabiae prae se ferunt. Et Stephanus in Mesopotamia censuit: Ἄτραι πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, Attrae *urbs inter Euphratem et Tigrin sita*. Herodianus obscurus est, quia ex Armenia in Atrenos, inde in Adiabenos, deinde in

Arabiam Felicem, et rursus in Atrenos ducit; ut nihil certi ex ordine itinerum colligi possit. Nec clarior Peutingeriana Tabula, in qua *Hatris*, sexto casu, ad Tigrem quidem, sed alieno loco ponitur. Gentile Ἀτρηνοὶ, *Atreni*, ut saepe in Herodiani praedicto loco est.“

Claudant, quae olim scripsimus ad hunc locum. Etiam hanc oppugnationem Dio post expeditionem contra Parthos narrat 1264, 6. *μετὰ τοῦτο ὁ Σεβῆρος τὴν Μεσοποταμίαν διαβὰς, ἐπειράθη μὲν καὶ τῶν Ἄτρων, οὐ πόῤῥω ὄντων, ἐπέρανε δ' οὐδὲν ἀλλὰ καὶ τὰ μηχανήματα κατεκαύθη, καὶ στρατιῶται συχνοὶ μὲν ἀπώλοντο, πάμπολλοι δὲ καὶ ἐτρώθησαν. ἀπανέστη οὖν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνέζευξεν ὁ Σεβῆρος.* Quae in rebus quidem consentanea sunt Herodiani narrationi, quae sequitur §. 9. 11. 12., non item temporibus e ratione Dionis. Itaque Fabr. ib. §. 57. iterum culpat Herodianum sic.“ Consentit quidem eatenus cum Dione Herodianus 3, 9, 4., quatenus ab Armenis ait conversum in Atrenos Severum esse, sed utramque expeditionem excursioni in Parthos male praeponit. Nam quid nunc Severus secundum Herodianum? Dicit eum, peragrata Mesopotamia et Adiabenorum regione, excurrisse in Arabiam felicem, — et, expugnatis multis urbibus, Atrenorum regionem ingressum, Atra frustra obsedisse, sed a fortuna solatium accepisse, cum impositus navibus exercitus fortuito ad littus Parthicum appulsu Ctesiphontem ceperit. Proh! quot portenta! quantus saltus ex Adiabene, ultra Tigrin sita, in Arabiam felicem! quantulo minor ex Arabia felice in Atrenen Mesopotamiae! Rursus ex Atrene, regione deserta et aquis destituta, quomodo navibus in Persidem? Et unde Herodiano tanta classis nascitur, quae exercitum omnem capiat? Profecto haec eiusmodi sunt, quae existimationem huius scriptoris imminuant.“

In his, quae dicuntur de situ urbis et itineris Severiani ordine, illa non videntur ad liquidum perduci posse. Sed alterum, quod ad p. 1263. §. 52. Fabricius quoque dicit „se nescire, unde classis, aut ubi nata sit“ id vero sic componatur, ut Noster universe de exercitu narrarit, cum debuerit duplicem nominare, tum pedestrem, tum navalem, sed id propterea non fecerit, quia tum temporis, quo scribebat, res esset omnibus nota. Nam Dio tradit diserte, non modo Severum profectum esse partim navibus, partim pedestri itinere 1263, 82. *ὁ Σεβῆρος — καὶ πλέων τὰ καὶ βαδίζων*, sed etiam, Severi exercitum rediisse tum pedibus, tum navigiis p. sq. 1. *καὶ οἱ μὲν αὐτῷ τῶν στρατιωτῶν πεζῇ, — οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀνεπορεύθησαν.*

Tum idem Fabr. ib. p. 1263. §. 53. Nostrum culpat, quod aliud quasi agentem Severum dicat ad Parthos venisse, cum tamen destinato consilio id fecerit. Hoc tangit proprie Nostri illa 3, 9, 14. et sane pugnat cum Dionis his l. l. lin. 65. *μετὰ δὲ ταῦτα ἐστράτευε κατὰ τῶν Πάρθων.*

Denique, cum Dio narrat, Atra a Severo secundum esse impugnata, sed iterum frustra 1264, 28. sqq. *αὐτὸς δὲ πάλιν ἐπὶ τὰ Ἄτρα ἐστράτευε*, (exponens deinceps, quantopere afflictus sit in ea oppugnatione exercitus Severi, fere ut Noster, primo iaculis Atrenorum l. 39. p. sq. l. 44., dein aliis rebus, ib.) illa oppugnatio duplex etiam placuit Anglis et ipsi Heynio in H. 4, 1050. N. 5.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱϛοριῶν Βιβλίον τέταρτον [a].

Τὰ μὲν δὴ πραχθέντα Σεβήρῳ, βασιλεύσαντι ὀκτωκαίδεκα ἔτεσιν, ἐν τῷ πρὸ τούτου βιβλίῳ δεδήλωται. οἱ δὲ [b] υἱεῖς αὐτοῦ, ἤδη νεανίαι, ἅμα τῇ μητρὶ [c] εἰς τὴν Ῥώμην ἠπείγοντο, ἤδη μὲν κατὰ τὴν ὁδὸν ϛασιάζοντες πρὸς ἀλλήλους. οὔτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνειϛιῶντο [d] ἀλ-

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber quartus.

Res geſtae Severi, impera-
toris per octodecim annos,
in ſuperiore libro expreſſae
2. ſunt. Porro autem filii eius,
iam adoleſcentes, una cum
matre Romam feſtinabant,
iam tum in itinere diſſidentes
3. inter ſe. neque enim di-
verſoriis iisdem utebantur,
neque una veſcebantur: mul-

a) Ms. Ba. Ἡρωδιανοῦ, ἱϛοριῶν τετάρτη, minio picta, ſingularem verſum efficiunt. *Mart.* cf. inſcriptionem libri pr., quae et in edd. hic ab illa ib. non diſcrepat. b) al. οἱ δὲ vel οἱ δ' υἱεῖς λ. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae cum 1. it. par. utr. omiſit ſine animadverſione Ern. δὲ, quod cum apoſtropho fuit in A. al. cf. 2, 12, 2. c) Comma in Ms. Ba., ut mox colon poſt ἠπειγ. d) συνετ. Ox. cum Par. 2.

τὰ μ. δ.) Bg. e P. praeter plane oppreſſa μ. δ., cf. 1, 11, 14., duxit omnia fere ſqq., cf. ad τὰ πρ. 2, 15, 13. it. 1, 3, 9., quocum variatur in tempore; aſſumta pr. ἐν ad caſum temporis ſextum ἔτεσ., cf. 2, 14, 5. et 3, 15, 7., ut in τῷ πρ. τ. β. 3, 1, 1., quocum variatur per ſubſt. ſyn., ut a Bg. in ſq. δεδ. cum 3, 15, 18. et 2, 1, 1. per Lat. liberius, pro *igitur geſta* quidem *Severo*, qui *regnavit* 18 *annis*, in *priore* libro *declarata ſunt*, cf. Polb. 4, 1. i. ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ τὰς αἰτίας ἐδηλώσαμεν, ſuperiore *libro* rel.

ἤδη νεαν.) i. e. 21 annos natis maiores. *Strotb.* cf. 3, 13, 14. In pr. δὲ Bg. e P. libere addit alterum adv. *porro*, ut in ſq. ἤδη alterum *tum*, ſed in ἅμα λ. fere ut 1, 15, 7. m., cf. in formulam κ. τὴν ὁδ. Ind. Luc. v. ὁδ. b. (ubi ex 1, 161. l. 95. καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, *in* itinere, *cum* iam *huc viciniae* perveniſſem, *accepi*, ſed alio ſenſu ib. v. κατὰ b. m.) cum L. N. T. nominatim Krb. v. κ. Nr. 16. it. Aeſ. Fa. Hs. ſed ſine Ind. ap. Dem. 1274, 18. it. ſupra 2, 12, 2. et 2, 6, 10. m. παρὰ — τὴν ὁδ. ad variandum.

καταγωγαῖς) In hoc ſine Vs. Stp. Th. ſub Bg. e P. hinc, nihil ferente Ind. Herdt., qui et laudatur a Bud. C. 525, 31. ſqq., it. a Suida 2, 253. πανδοκεῖον, cf. Heſ. cum N., ad Luc. 2, 562. N. 3. Poll. 9, 39. Ind. Sb. Ael. V. h. Dion. C. Dion. H. S. T. utr., quod iungitur cum v. ἐχρ. per

λήλοις. πολὺ δὲ τὸ [e] ὕποπτον ἐν ἅπασιν [f] ἐδέσμασί τε καὶ πόμασι, μή τις αὐτῶν πϱολα-

tum que suspicionis, in omni cibo ac potu, ne alteruter

e) πολὺ τὸ δὲ ὑπ. Bs. 2., male inter corrigendum transpositis vocibus.
f) Comma in ed. Bss. al. et mox Ms. Ba. ἐδέσμασί τε εἶχον καὶ πόμασιν λ.

analog. Mox v. συνεϛ. tenet Stp. Th. cum syn. Lat. Bg. (deserto P.) sine auctore, quem v. etiam Dem. Ind. absolute, sed cum dat. pers. quoque ap. Luc. Ael. V. h. Dion. H. l. l. T. 1. cum Suid., non coll. ad Hes.

πολὺ δὲ) Ms. Ba. solius novitas duplex est, levior una in adiecto ν ἐφ. ad subst. πομ., sequente consona, cf. 3, 15, 4. 1., sed altera gravior, dum intruditur v. εἶχον, quod esse glossema plura arguunt haec, primum, quod nescitur a Mss. rel. et P., tum quia non facile excidit a vicinia, porro quoniam contra facilis est ellipsis v. subst. ἦν, ab ipso P. et Bg. instituta, et alibi saepe ap. Nostr. alios que obvia, nec durior cum pron. demonstr., ἦν αὐτοῖς, qua medicina cavetur, ne quis putet v. ἦν elapsum intra similes syllabas ον et ἐν, aut post ἅπασιν, qualia debebat potius comminisci Glossator ille perpetuus, non autem hic crassum infercire suum ingenium; reddente Sch. e Sb. Ind. in „ὑπ. suspicio magna circa" servato adi. et subst., sed Bg. per duo subst. s. diversos casus e P., ut Stp. Th., ubi „frequentissimum ap. Thuc." cuius Ind. tamen modo ad Schol. ostendit loca duo, unum de pers. (cui add. 218, 55.) alterum de neutro post subst., per veros numeros 435, 74. cui add. cum gen. rei ib. 59, 11. τὸ ὕ. τῆς γνώμης, *suam* animi *suspicionem*, praeter quae reperi de pers. ap. Suid., non coll. ad Hes., ap. Phil. absolute p. 757. i at cum pr. περὶ p. 759. B., ad Onos. p. 110. N. 1., per Indd. Xen. Ἀνβ. et Bach., Luc. Rs. Or. V. 7. Ant., sine Ind. Dem. 162, 19. 188, 22., sed sequente μὴ etiam ap. Ios. 1, 443. s. 1. e., it. de fem. ap. Eur. Electr. v. 644., ubi et pro subst. in neutr. plur. v. 345, ut de re, pro adi ib. Herc. fur. v. 1120. Ind. Xen. Cyr. Luc., ubi etiam neutr. pro adv. ex 2, 614. l. 9., peculiari ratione Nostro iungente adi. πολ. cum ὑπ. et hoc cum pr. ἐν. Tum comma edd. quarundam post ἅπασ. faciat, ut absolute stet, tanquam genus, cui subiiciantur deinde formae rerum duae, cf. 3, 12, 21. 3, 14, 18., dum sine commate sumit omnia simul P., perverso ordine, sed recto Bg., cuius comma post Lat. *suspic.* abesse cum possit, ostendit tamen etiam illam rectionem subst. ὑπ. cum μὴ, qualis supra in adi. ap. Ios., sed in v. affini ὑποπτεύειν supra 1, 3, 14., quam rectionem sui verbi hoc ergo subst. retinet quoque, ut alia; copulante Nostro in sq. ἐδ. cum πομ. de suo, ut Stp. Th. cum syn. ποτῷ, cum repererim modo absolute, cf. Hes. cum N. Poll Ind..cum Hom. Call. Geop. Xen. Bach. Luc. et Hs. Fa. Aes., tenente Stp. Th. ne quidem in πομ. illa N. T., ubi et βρώμασι καὶ πόμασι, quae sunt eadem ap. Xiph S. 350, 9. in *cibis* et *poculis*, (servato numero, secus ac Bg. e P.) cf. Hes. Suid. Foes. Ind. Diod. S. Luc. et Ael. V. h.

μή τις) Bg. contrahit in unam vocem pron. τις cum gen. pron., secus ac alibi, cf. 2, 5, 14. 1, 4, 17., hic sane ad sensum commode, quia sermo est de duobus tantum, e P., quem deserit rursum in sqq. particip., etiam Sch. in „πϱ. antevertens" per Lat. Stp. Th. aliunde, pro quo

Digitized by Google

βὼν καὶ λαθὼν, ἤ τινας [ff] ἀναπείσας τῶν ὑπηρετῶν, δηλητηρίῳ χρήσηται φαρμάκῳ. ταύτῃ γοῦν καὶ τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον [g], ἀδεέστερον ἑκάτερος βιώσεσθαι προσδοκῶν, εἰ ἐν τῇ Ῥώμῃ γένοιντο [h], καὶ, τὰ βασίλεια διελόμενοι, ἐν

prior et fallens, aut per impulſos a ſe miniſtros, veneno
4. rem gereret. Quocirca et iter adhuc magis accelerabant, tutius uterque victurum ſe ſperans, ubi Romam perveniſſent, ac regiâ diviſâ in ampla et ſpatioſa ha-

ff) Sic quoque in ed. Bs. 2. L. al. pro ἤ τινὰς A. Stp. rel. cf. 3, 7, 8. 3, 10, 11. it. 4, 12, 4. v. N. g) Colon in Ms. Ba. h) Iterum colon in Ms. Ba.

Bg. melius ad perſpicuitatem, (cf. 2, 15, 3.) quam in ſq. λαθ., cf. 1, 9, 18. 3, 14, 19. διελ., at, deſerto P., liberius ad ſq. membrum, ubi Sch. in ἠπείγ. *quum* perſuaſiſſet *iis*" pro quo malim, *ne quis* ipſorum *prior* et *clam*, aut *quosdam* impellens *miniſtrorum*, venenum *adhiberet*; ubi ſane ſenſus eſt, ne quis ipſorum *prior* adhibetet *clam* venenum in alterum vel ipſe, vel per miniſtros; dum Noſter dirimit illa duo particip. προλ. et λαθ. per copulam, proprie omittendam, ſed P. ſupplet alterum pron. αὐτὸς, cf. 2, 10, 18., in oppoſ. oppreſſum ob iam praecedens αὐτῶν, cf. 1, 9, 18. 1, 2, 10. e., ſed in formulam χρ. φαρμ. Luc. 1, 646. l. 34. per analog. ſaltem.

ταύτῃ γ.) Opprimit γ. Bg. e P., (niſi hic cepit per ſuum *que* ſenſu continuandi, cf. 2, 1, 15., valens hic quoque pro *igitur*, cf. 3, 13, 16.) et aeque libere, ac ille reddit pron. τ., cf. 3, 5, 11. 1, 17, 9., ſed ſeverius quoque Sch. ἠπ. urgebant *iter*" variante Bg. pro 3, 15, 8., ſed Noſtro ſcribente ad analog. modo, et maxime Lat., cf. G. Th. v. *iter* cum v. Bg. et *properare*, it. in ſq. ἀδ. cum v. β., cf. ib. v. *tute*.

ἑκάτερος — προσδοκῶν, εἰ — γένοιντο, — διελόμενοι,) Obſerva inconſtantiam ſcriptoris, τῷ ἑκάτερος nunc ſingulari, nunc plurali iungentis. Sic 2, 12, 6. *Leisn.*

Cf. et 2, 12, 10. de ſyneſi, quae iterum copulat diverſos numeros cum adi. ἑκ. e genere collectivorum, cum et duo iam ſint plures, opprimente P. adi. id, et numerum libere in πρ. mutante, ſed explente Bg. pron. ἑαυτὸν iterum, cf. in πρ. cum inf. fut. ap. Dem. ſine. Ind. 70, 14. 71, 3. 11., variante Noſtro cum 2, 4, 17. ἐν ἀδείᾳ — βιώσεσθαι, pro formula per ſyn. adv. Tum Bg. e P. modo in εἰ per ſyn. (in notione non conditionis, ſed temporis, pro quando ſ. poſtquam, quas notiones non diſcernit et diſerte profert Stp. Th. et L. Ern. nec Hoog. Op., Vig. nec Ind. aliquis, ſed G. Th. v. *ſi* Nr. 4.) et in γεν. cum pr. ἐν, cf. 2, 2, 11., non item in mutato nomine urbis, cf. 2, 14, 10. 3, 13, 3., nec in libere addito adv., cf. 3, 13, 5., ſed partim ad ſq. διελ., (pro *regiam partiti* ſ. *diſpartiti*, cf. §. 9.) at Sch. ex illo magis „*quum* diviſiſſent *inter* ſe *regiam*" conſervata ſic notione med., cum Gs. ad Luc. interdum, it. Ind. Dem., tacentibus lib. de V. med., non item Stp. Th. 1, 192. e., qui et aliunde tenet Lat. Bg. e P. in πολ. 3, 480. G. it. in πλατ. ib. p. 352. E. m. cum P. et ſimul iterum cum Lat. *ſpatioſus* D. m., ut iungat

πλατείᾳ καὶ πολλῇ οἰκήσει καὶ πάσης πόλεως μείζονι, καθ' ἑαυτὸν ἑκάτερος διάγοι, ὡς βούλοιτο. ὡς δὲ ἀφίκοντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὅ τε [i] δῆμος αὐτοὺς δαφνηφορῶν ὑπεδέξατο [k], ἥ τε σύγκλητος προσηγόρευσεν.

bitatione et quavis urbe maiore, ſeparatim uterque degeret, prout vellet. Ut autem venerunt Romam, populus eos laureatus excepit, ſenatus que conſalutavit.

i) Ms. Ba. ὁ μὲν δημ. v. N. ſed ed. Pat. οὔτε mendoſe. k) Colon in Ms. Ba., ut mox poſt προσηγ. in Ed. Ox. cum Ed.

Noſter ſyn. (forſan e Lat., cf. G. Th. v. *ampl.* 315, 54. 57. magna *et* ampla *pars*, it. „*ſpatioſus*, — amplum ſignif. — magna *et* ſpatioſa *res* eſt *ſapientia*") etſi fortaſſe πολλ. hic capi licet de *multiplici*, multas diaetas habente, per quas fugere et latere poſſent, ſi impetus fieret in unam, quarum que adeo multitudo deinde facit, ut lata et magna ſit domus, i. πλατ., ferente Stp. Th. quoque Lat. Bg. (deſerto P.) in ſubſt. οἰκ. aliunde cum notione de loco, cf. Sb. Ind. Luc. et Rs. Or. V. 4.

πάσης πολ.) Legendum videtur καὶ ταῖς πάσης πόλεως, ſcil. οἰκήσεσι. Sic de amplis et ſpatioſis aedibus loquitur fere Ovid. Faſt. 6, 640. *Diſce tamen, veniens aetas, ubi* Livia *nunc eſt, Porticus*, immenſae *tecta* fuiſſe *domus*. Urbis *opus* domus *una* fuit, *ſpatium* que *tenebat*, Quo *brevius* muris *oppida* multa *tenent*. Sermo eſt Ovidio de ſuperba illa domo Vedii Pollionis, quam defunctus Auguſto legavit, v. Neap. ad l. c. Notum et illud: Par *urbi* domus *eſt*, urbs *orbi*, etc. *Leisn.* Hyperbole. πᾶσα πόλις tamen h. l. non *totam* urbem, ut Pol. perperam accepit, vertens, *maioribus etiam* reliqua *urbe*, ſed *quamlibet* urbem denotat. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. „leg. πασῶν τῆς πολ." ubi eadem opus ſit ellipſi et repetitione οἰκήσεων, ſed Markl. ad Max. Tyr. p. 677. b. i. „ſic πάσης πόλει μείζονι, *in* urbe *maiori* quavis *alia*, quemadmodum legi debet ap. Herodi. 4, 1. non πόλεως, quod librarii eſt et abſurdum." Sed toleravit lectionem vulg. etiam Ern., adſcribens ad m. Par. 2. „v. Meurs. de luxu Rom." et quoque πας. ſenſu illo, quem quoque Strothius vidit, ut palatium imperatorium Romae fuerit maius, quam *urbs* alia *quaevis* extra Romam et per Italiam, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1057. e. it. de πᾶς pro *omnis alius* ſ. *omnis reliquus* alibi, it. infra 7, 12, 17. et in Bg. καθ' ἑαυτ. 1, 6, 21. e P., qui libere ſyneſin inducit ad ἑκατ. διαγ. *uterque — agitarent*, non item Sch., qui etiam in βουλ. cum Bg., cf. ad διαγ. 1, 12, 11., cuius compoſ. ad ὡς, ignoratum a Stp. Th., recte pro ſimpl. *ut* accipit G. Th.

ἀφίκοντο) P. deſerit Bg., cf. 3, 15, 17. et 2, 13, 6. 2, 14, 1. it. in mutato rurſus nomine Ῥωμ., cf. §. pr. et in ſqq. δῆμ. λ. 3, 8. 6. 2, 14, 2. 4., ubi Ms. μὲν referatur ad ſq. §. δὲ, qui ſupra quoque tentabat τὸ, v. c. in δὲ 2, 8, 17. m., hic relatum ad ſq. ἥ τε, quocum altero tolerabat ſupra Ms. 2, 8, 6. m. 2, 14, 4., et poſtr. loco hoc exprimebat quoque Bg., hic e P. omittens iterum, cf. 2, 8, 1.

ἡγοῦντο δ' αὐτοὶ μὲν, τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν [l], εἵποντο [m] δ' ὄπισθεν αὐτοῖς οἱ τὴν [n] ὕπατον ἀρχὴν τότε διέποντες [o], κάλπην [p] φέροντες, ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα. οἵ τε προσαγορεύοντες [q] τοὺς νέους

6. ac praeibant ipsi imperatoriam gestantes purpuram, sequebantur autem
pone Consules, urnam gestantes, ubi erant Severi re-
7. liquiae. qui ve salutarent novos imperatores, pro-

l) Comma hoc in A. 2. cum Bo. 1. R., pro colo Stp. rel. et puncto A. 1. al. m) εἵπ. Ms. Ba. per lenem mendose. n) τὴν omissum in ed. Bc. 2. vitiose. o) Colon Ms. Ba. cum ed. Par. p) Ms. Vi. κάλπιν sic semper. *Loc.* Hic quidem etiam Ms. Ba., v. N. q) προσαγορεύσαντες Ing. v. N. sed προσαγορεύοντες A. cum Bs. 1. lapsu solenni, cf. 1, 4, 4.

ἡγοῦντο δ') P. iterum per δὴ, cf. 3, 9, 19., sed Bg. per τὲ, cf. 2, 14, 3., in cuius notionem v. ἡγ. e P. clarus hic est locus ex opp. sq. εἵπ., quale quid tenet Stp. Th. 1, 1422. e., mutante P. participium sq. φερ. iterum in praep., ut 3, 15, 15. κομιζ., ubi Sch. „induti *purpura*" ad sensum, cf. 1, 14, 16. i. e Stp. Th. ad βασ. π.

εἵποντο) v. ad 2, 6, 3. *Leisn.* Hoc loco usus est Vitringa in Animadv. ad Vorst. de Hebr. N. T. p. 247. etiam, praeter alia, ut defenderet formulas N. T. similes, reddens „illos *vero* proxime *sequebantur* illi, *qui* consulatum *tunc* temporis *administrabant*" ut L. N. T. Schw. p. 45. N. cum nostro v. profert idem adv. ὄπ. e Plat. et Herdt. sed syn. κατόπιν aliunde, qualia non tenet Stp. Th., qui tamen cf. in syn. ἀκολ. et ἐπακολ. 1, 280. C. p. sq. B. m. Abr. ad Aesch. 1, 580. m. Ind. Luc. Hs. Fa. A. Xen. Cyr., cui add. cum ἐπί τινα 1, 4, 23. (ut tropice de re cum dat. rei 1, 2, 7.) Gortl. Plat. Menex. cum p. 19. a. N. 32. p. 64. N. 26. Poss. Call. p. 687. e. Arist. Plut. v. 824. ἕπου μετ' ἐμοῦ, it. v. 1210. κατόπιν τούτων ἕπεσθαι, sed v. 13. ἀκολ. κατόπιν λ., ferente G. Th. in v. Bg. tantum 402, 11. a *tergo*, et modo in *pone* extr., non item in P. *post*, e quo Bg. formulam sq. et periphrasin οἱ τὴν λ. contrahit in privum subst. ad sensum, ubi debuit saltem servari adv. temporis, ut ante ap. Vitr. aut v. c. *eius* anni, *temporis*, quanquam per se intelligitur; scribente Nostro tantum ad analog., cf. Stp. Th. v. διεπ. „Plut. ὃς τότε τὴν ἀρχ. τῶν Θηβαίων διεῖπε" D'Orv. Ch. p. 628. m. it. 154. m. Abr. ad Aesch. 1, 214. Suid. 1, 578. m. Hes. 1, 980. e. 984. m. e. Ind. Sb. it. Dion. Cas. Ios. 2, 420. s. 1. in. et sine Ind. ap. Herdr. 381, 1. sed in periphrasin syn. Polb. 2, 28. i. οἱ τὰς ὑπάτους ἔχοντες ἀρχὰς, *consules.*

κάλπην φερ.) Ms. alia declinatio (cf. 3, 14, 4. i. 3, 12, 24. i.) fuerit e lapsu aut glossa per comparationem aliorum scriptorum, (cf. ad 3, 15, 16., ubi nihil novabatur, nec hoc c. §. sq. et 4, 13, 16.) vel loci infra 6, 7, 16. m., abeunre P. nimis ad sqq.

οἵ τε προσαγορεύοντες) Pol. ita vertit, (*qui* autem *novos* imperatores *consalutaverant*,) quasi scriptum esset προσαγορεύσαντες, quam scripturam probo. *Steph.* οἱ προσαγορεύοντες, quae lectio bene habet, sunt *praecentores populi*, οἱ κράκται, ut saepissime in Ceremoniali Constantini appellantur, populo praeire soliti acclamationes, v. scriptores hist. Aug. At

αὐτοκράτορας ʳ, παριόντες καὶ τὴν ˢ κάλπην προσεκύνουν. ἐκείνην μὲν οὖν παραπέμψαντες,

gressi, et urnam adorabant. Illam quidem comitante ma-

r) Nullum hic comma, sed post sq. παρ. in A. al. v. N. s) Hunc artic. omisit Lugd.

mox leg. παριόντας, in accus., scil. αὐτοὺς, illos que fratres Augustos et urnam, ossibus Severi plenam, adorabant, tanquam patrem Augustum cum liberis item Augg. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. „leg. *οἱ δὲ προσαγορεύοντες* λ. illi *vero* salutatis *imperatoribus* progressi *etiam* urnam *adorabant*" cuius δὲ sane refert etiam P. (cf. 2, 13, 8.) non item Bg., qui de more suo (cf. 2, 6, 5.) reddit vulg. τὰ, sed praeterea non modo praes. προσαγ. per impf. coniunct. (incertum, utrum pro plusqf., de senatoribus §. pr. e., an de aliis, praeter illos, de populo, pro impf. indic. et in actu durante adhuc, nisi scriba Bg. vitiavit pro P. plusq.) verum etiam servat e P. participii παριόντες nominativum, qui de senatoribus, functis iam salutatione, intelligetur sic, ut ex illo loco, ubi steterant orantes, abierint, ut, praetereuntes urnam, adiungerent sese a tergo consulibus. At in rationem Rs. in *οἱ προσαγ.* sane magis cadit accus. παρ., quo et ipse sum inclinatior, nihil sine libris nunc quidem tentaturus, sed tamen in προσαγ. aut intellecturus aor. aut correcturus, quia variat confusum que videtur tempus utr. in particip., cf. 1, 12, 12. κελευσ., ut aor. sumatur tantum de senatoribus; sicut παριόντες in nominativo accipio potius pro *transeuntes* s. *praetereuntes*, ut supra iam ponebam, cf. Stp. Th. O. M. Nov. T. 6. p. 490. e. Cas. ad Ath. 2, 346. e. Krb. Obs. N. T. p. 128. m. Ind. Epict. Heyn. Theo. Fi. et v. ἕκαστος, Bud. C. 933, 17. it. ad Herdt. p. 200. N. 27. sq. Ind. Thuc., cui add. 113, 74., apud quem sine Ind. 387, 57. (pro eo que syn. παρελθὼν l. 78. cf. supra ap. Nostr. 2, 8, 5.) alio etiam sensu occurrit, cf. et Rs. An. ad Auct. Gr. V. 1. p. 140. i., de oratoribus, cum prodeunt ad dicendum, quo sensu et hic conveniat cum pr. προσαγ. e vulg. lect., *qui* que *salutabant* novos *imperatores*, inter prodeundum, *prodeuntes*, cum prodiissent, *etiam* simul *urnam adorabant*; quo de tamen nihil G. Th. in Lat. Bg., et modo ap. Iust. 5, 10, 9. *ad* colloquium — *progressi* rel., post quod v. in Bg. Vs. deprehensum comma est, ut in P., libere addente adv. et ad sq. subst. quoque pron., cf. §. 3, et 1, 13, 12. e.

ἐκείνην μ.) In μὲν ὁ. P. ut 2, 1, 5., sed suo more Bg., ex illo reddens in sq., non modo per hendiad. in particip., sed etiam libere servato adi., pro *igitur* illam *quidem* deducentes *et* ei *praeeuntes* in *pompa*, imperatores cum senatu ac populo, cf. §. 5. sq., ubi Ms. lectio fuerit vitium scribae e repetita finitione pr., aut glossa, stans in marg. id pr. verbum παραπ., quam non recte capiens alius librarius, recepit in textum, eiecto vetere, dum in superioribus locis duobus nihil novabatur, utpote in bene Gr., cf. Stp. Th. D'Orv. Ch. p. 417. m. 494. e., ubi similiter pro παραπέμψαι aliquis maluit προπέμψαι, ad Luc. 3, 399. e. N. 76. Heyn. ad Epict. 25, 2. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 397. m. cum Indd. Luc. Ael. V. h. Dion. H. Dem., variante ap. Luc. 2, 739. l. 3. pro προπέμποντας etiam προπομπεύοντας, quod v. hic ap. Nostrum contra Ms. Ba.

καὶ προπομπεύσαντες [t] αὐτῆς, ἀπέθεντο [u] ἐν τῷ νεῷ, ἔνθα Μάρκου τὲ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἱερὰ μνήματα δείκνυνται [x]. ἐπιτελέσαντες δὲ τὰς [y] νενομισμένας ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις, ἀνῆλθον εἰς τὰ βασίλεια.

gna pompa reposuerunt in
templo, ubi Marci ac supe-
riorum principum sacra mo-
8. numenta monstrantur. Ce-
lebratis autem consuetis sacri-
ficiis pro imperatorum ad-
ventu, recesserunt in impe-

t) Ms. Ba. παραπεμψ. καὶ προπέμψαντες λ. v. N. u) Ms. Ba. et Vi. ἀπέθεσαν ἐν λ. v. N. sed mendose ἀνέθεντο A. al. x) δείκνυται Ms. Ba. v. N. y) Hunc artic. mendose omittunt Par. utr. Ox. et Pat.

tuentur non modo Mss. rel. cum P. obliquo, sed etiam gen., solennis in hoc, non autem in altero, quod habet potius accus.

ἀπέθεντο) Mss. res in mutato med. in act., cf. 3, 12, 18. m. ὑπαντ., cum non tentatum sit 3, 15, 16. e., sed hic quoque servetur a Ms. Ve., videtur esse vel error in fine, vel potius ingenium librarii, non tolerantis concursum syllabarum earundem in sqq. ἐν τῷ — ἔνθα, quam similitudinem tamen Noster non refugit, activum quidem, ap. Nostrum non occurrens, me reperiente per Indd. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. Xen. 'Αvβ. The. Fi. cum Abr. Dl. Th. p. 612. i. et 654. e., reddente hic Bg. cum Sch. partim „reposuerunt *urnam* in *templum*.“

ἐν τῷ νεῷ λ.) De sepulcro consentit Dio, εἰς τὸ 'Αντωνινεῖον ἀπετέθη. Annon autem Severus monumentum *Septizonii specie et nomine sibi ipse vivus ornaverat?* Ita Spart. in Geta c. 7. (i. p. 744.) alii que tradunt. Respondet Cas. (ad Spart. Sev. c. 24. p. 640. N. 4.) „Antoninorum sepulcrum et Severi Septizonium eiusdem mausolei partes fuisse: quod Herodianus communi et generali appellatione *monumenta imperatoria* nominavit.“ *Boecl.*

Ibi quoque in praeced. Cas. „Herodianus minus aperte: εἰς τὰ βασίλεια ἱερὰ μνήματα“ ad quae iam monuimus aliquid 3, 15, 16. e., cf. Victor Caes. 20, 31. funus — *illatum* Marci *sepulcro*, hic P. deferente etiam Sch. in „δεικν. ostenduntur“ ubi Ms. singularem verbi numerum dat inconstanter cum neutro subst. plurali, cum contra quater pluralem pro edd. singulari dederit 1, 14, 2. e. 12. e. 2, 6, 21. i. 3, 2, 15. e., repugnantibus hic etiam Mss. rel.

ἐπιτελέσαντες) P. iterum per δὴ, cf. §. 6., correctus a Stp. in marg. aliter, quam a Bg., cuius liberum, at commodum hic Lat. ad εἰσοδ. ignorat Stp. Th., in describendis sacris hic brevius versante Nostro, quam supra, cf. 3, 8, 7. et in Bg. ad νενομ. 2, 6, 18., cui verbo aut etiam subst. ἱερ. iungetur pr. ἐπὶ, ubi Sch. „propter *introitus*, (quod cum Lat. *ob* et *in* aeque rectum ac Bg. Sed in) ἱερ. νεν. ἐπιτ. ἐπὶ ταῖς ἐξόδοις, rem div. ceremoniasque de more *celebrare* ob *profectionem*“ praeter Lat., partim e P., errans in postremis, confuso loco illo, 6, 4, 3., dum huius nostri loci illa ἐπὶ τ. β. εἰς. neglexit P.

διελόμενοι [z] δὲ αὐτά, ἑκάτερος ᾤκει [a], παραφράττοντές τε πάσας εἰσόδους, εἴ τινες [b] ἦσαν λανθάνουσαι, μόναις δὲ

9. ratoriam domum. Sed eam partiti inter se, separatim habitabant, obstruentes omnes aditus, si qui es-

z) διελόμενος Bf. 1. R. Par. 2. Ox. et Par. v. N. a) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel. et puncto Bc. b) Omnes edd. sic accentu reclinato hic, secus ac 3, 11, 14. m.

διελόμενοι) Ante ἑκάτερος desiderari videtur χωρὶς, ἰδίᾳ, vel simile quid. *Sylb.* Sic Leisn. ad m. Ms. Bg. „legit ergo cum Sb. ἰδίᾳ“ ut diserte §. hac extr. additur in Gr., ubi hic excidere potuit ob pr. αὐτά per sequidem, verum ut nec in P. compareat, (qui tamen et omitit cum Bg. ἑκατ.) nec requiratur hic necessario, dum Noster subiicit modum alium, quo uterque habitarit, postquam partiti essent inter se regiam, nempe tum obstruendo aditus omnes secretiores, tum utendo publicis rel., ubi manifesto ad se referuntur τὲ — δὲ, quo de alibi, quod et fiet, si ἰδίᾳ fortassis Cod. aliquis olim adhuc praebeat, quia aliquo cum adv. componuntur et alibi participia, ut hic παραφρ. et χρωμ., in membris per compar et concinnitatem iunctis. Caeterum substituit P. pro pron. αὐτὰ libere aliquod subst., quanquam praemisso alio ad pr. §. βασ., sed Bg. deserit synesin ad διελ. — ἑκ. ᾤκει, cf. §. 4. (hic ut edd. singularis sit ex errore operarum) diligentior ad διελ. (cf. ib.) e P. etiam servans Lat. ad παρ. (sub quo Stp. Th. hinc sine Vs.) sed cum eo non omittens adi. πασ., cf. 3, 15, 2., nec sq. εἴ τ. ἦσ.

λανθάνουσαι) Cuiusmodi fuerunt κηπαία θύρα et πλαγία θύρα, quam etiam ἀμφίθυρον vocant, Homerus Od. 22, 132. ὀρσοθύραν appellavit, ut nonnulli volunt, quamquam hanc a communi πλαγίᾳ θύρᾳ diversam fuisse puto. Respexit locum Homeri licet aliam portam describens Virg. Aen. 2, 453. *Limen erat caecae que fores, et pervius usus Tectorum inter se Priami, postes que relicti A tergo.* *Stroth.*

Ad quem Virg. locum Heyn. „caecae *for.* h. e. ignotae aliis, nec cognitu faciles et obviae“ et G. Th. „occultae, paucis notae“ Nostri hic λανθ., per analog. modo, nihil ferente G. Th., quam *aditus — caeci*, in Bg. e P., oppositis duobus, tum δημ. (ubi Sch. ex Ind. Sb. „ianuis, per quas publice intratur“ i. e. ab omnibus hominibus,) tum αὐλ., ad quod Leisn. in m. Ox. „L. Bos. in θύρα“ qui sane in Ell. p. 148. e. hinc sine Vs. supplet hoc subst., cum tamen vicinius sit εἰσόδους in pr., quo subst. augendus est ille liber, cf. 2, 11, 5. 2, 5, 4., quibus locis aliter Bg., quam hic e P., sed sine exemplo ap. G. Th. de re. Caeterum in iunctis adi. communis sexus δημ. et αὐλ. cum fem. simul μόναις nec variant libri, (cum Glossator Mss. supra novarit quater, 1, 5, 4. βασ. 1, 8, 4. ἀκρ. 2, 15, 6. χαιρ. 2, 12, 10, σεβ.) nec monent quid commentatores, nec in δημ. nominatim de communi genere, hoc sensu Stp. Th., qui nec exemplum habet, nec mihi repertum, sed in finitione fem. tantum solenni, cf. Ind. Sb. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 8. And. Xen. Hell. et Pol. Z. ex Vect. 3, 14. cum L. N. T. et Ern., qua usus Noster in superioribus semper, hic variatit, ad analog. quidem tum illam, quod quaedam adi. dicuntur sexu utr., (v. c. βέβαιος et βεβαία, quo de alibi, it. de σεβάσμιος,) tum hanc, quod

ταῖς δημοσίοις καὶ αὐλείοις ἀνέδην [c] χρώμενοι, φρουράς τε ἐπιστήσαντες [d] ἰδίᾳ ἑκάτερος [e], οὐδὲ συνιόντες, εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον [f], ὅσον δημοσίᾳ εἴ ποτε ὀφ-

sent secretiores, ac tantum publicis et atriensibus promiscue utentes, custodias etiam apponentes separatim uterque, neque congredientes, nisi parumper, ut pu-

c) Sic etiam Ms. Ba. nisi quod librarius vocabula, primo transposita, signis notavit. *Mart.* Sic et tacite Mss. rel., at ἀναίδην A. al. et mendose ἀναίδυν Bs. 2. R., v. N., ut post χρωμ. nihil in Par. 2., comma in Bs. 2. cum Par., pro puncto A. al. et colo Stp. rel., ob continuam verborum rectionem removente me quoque numerum novae §. d) ἐπιστήσοντες Par. cum Ox. mendose, ut et Leisn. in m. Ox. 2. „leg. ἐπιστήσαντες" e) Colon in Ms. Ba. f) ὀλίγου Par. et Ox. vitiose.

sexus uterque copulatur in vicinia etiam alibi, cf. 1, 13, 5. i. διαφόρου καὶ ἐναντίας γνώμης et 1, 13, 12. e. ὀλίγη καὶ ἀνέλπιστος ῥοπὴ λ.

ἀνέδην) In praecedentibus aliorum edit. male ἀναίδην. *Steph.* est ἐλευθέρως, ἀκωλύτως, libere, solute, secure, v. Per. ad Ael. V. h. 1, 4. (p. 8. N. 4.) *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „leg. ἀνέδην" confusis his duobus saepe, cf. Sb. Ind. v. utr., ad Ael. V. h. praeterea p. 355. N. 4. p. 581. N. 6., ad Max. Tyr. p. 604., ad Diod. S. 1, 171. N. 5. sed 2, 110. N. 13. it. p. 586. N. 51., ad Luc. 2, 429. l. 94. ad Dem. p. Cor. Harl. p. 71. N. 55. cum Rs. Or. V. 9. p. 171. m. V. 11. p. 551. i., ap. Dion. Cas. 894, 63. 955, 12. 962, 68. cum N., cf. 1285, 40. Foes. p. 29. b. m. Stp. Th. 1, 145. B. 4, 435. D. Poll. Hes. 1, 357. m. cum N., Suid. 1, 190. e. cum N. 10. it. 192. e., Vig., Camer. ad Soph. p. 240. m., Stanl. ad Aesch. Suppl. v. 15. p. 862. cum Abr. T. 2., hic me capiente pro communiter, s. uterque, sed Nostro scribente tantum ad analog. in χρ. cum εἰσοδ., it. in sq. φρ. ἐπισ., ubi variatur simul cum 2, 5, 15. e. φρ. κατας. et Bg. reddit absolute, nullo apposito casu, quia suppleri potest aut dat. loci, et pron. αὐταῖς, scil. εἰσόδοις, (cf. Stp. Th. v. i. cum Lat. eodem aliunde) aut dat. pers. αὐτῷ s. αὐτοῖς, quod Sch. „*quum* adiungerent *sibi* custodes *corporis*" fere cum P., qui liberior in τὸ, cf. 3, 15, 3. 1, 14, 18. it. in omisso ἐκατ. iterum, sed addito adv. bis in sqq. cf. 2, 13, 8. e.

ὅσον δημ) Post δημοσίᾳ tollenda videtur εἰ, aut post ποτὲ omissum est χρῇζοιεν, vel aliud verbum consimile, ut ea parenthesi significetur, si quando *esset* opus. *Sylb.* i. e. neque *congredientes*, nisi *ad* exiguum *tempus*, quantum *sufficeret*, ut *publice* interdum *conspicerentur*. ὅσον pro ὅσον ἐχρῆν, ὅσον ἔδει, ὅσον ἤρκησεν λ. v. Vig. p. 102. *Leisn.* Post εἴ ποτε subaudi ὀφθεῖησαν, ut *spectarentur*, si *quando* fieret, *ut* spectarentur. *Nam rarissime id fiebat.* Bene habet hic locus. *Reisk.* ad εἴ π. ὀφθ. int. χρῇ, ellipsi haud insolita. *Stroth.*

Prima quidem ellipsis Leisn. ad ὅσον cum inf., ap. Vig. p. 127. Nr. 9., bene habet, cf. ad 2, 11, 2., ubi per syn. Lat. reddit Bg., hic e P., ut altera quoque reliquorum, in primis Strothi in v. finito χρῇ s. potius impf. ἐχρῆν, nota L. Bos. Ell. modo in aliis causis p. 462. e., it. tertia Rsk. illa, qua ex adiuncto verbo, hic inf., assumitur eiusdem verbi tem-

θῆναι. ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἁπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμήν.

Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις [g] παισὶ τελευτήσαν-

10. blice conſpicerentur. Sed in primis iuſta parenti peregerunt.

Mos enim eſt Romanis divinitate donare imperatores ſuperſtitibus ſucceſſoribus

g) Mss. tres ἐπὶ παισὶν ἢ διαδόχοις τελ. v. N.

pus finitum, hic e ſq., alias e pr., per quae *εἴ ποτε* fit membrum peculiare, at truncum, et commodius accipit uncos parentheſis, habet que reſtringendi vim atque excipiendi, *quoad publice* ſ. in publico, in regni negotiis publice gerendis, *conſpiciendos ſe darent*, ſi *tamen* aliquando *ſe conſpiciendos* dabant *publice*; quale exemplum tenui e Luc. 2, 26. l. 41. *τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴ περ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν*, *tale* quid *enim*, ſi *modo* omnino *veri* quid *ſubeſt*, nobis *exiſtimandum* relinquere *potius* oportebat, *quam ipſum dicere*, ubi e ſq. aſſumetur idem v. *ἔδει*, et Gs. liberius, pro *ſi* quidem *forte*, cf. ap. Thuc. 492, 19. *νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι*, *nunc*, ſi *unquam* (et) *alias*, rel., male edicente Sch. in *π.* „*εἰ π.* ſi *quando*, cum inf.“ ſed ſcribente Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit *εἴ π.*“ ut ſane et P., qui pro eo addit alia. Caeterum quia lectio vulg. procedit, ſecundum propoſitam expoſitionem: dimitto coniecturam, quam olim ſcripſi, ut legatur *δή ποτε*, *quoad* publice *ſcilicet* aliquando *conſpicerentur*, quae *δὴ* particula et facile transire in *εἰ* potuit, et a Noſtro frequentatur, etiam divulſa a vocabulo ſuo, ad quod proprie pertinet, ut hic poſt *ὅσον* locari debuit, cf. 3, 15, 11.

ἐπετέλεσαν) Subiicit hic Noſter exemplum, ubi fratres publice conſpecti ſint, ubi Bg. e P. omnia, praeter Lat. ad v. *ἐπετ.*, ſed Noſter ad analog. modo, pro quo dediſſem ſaltem, *peregerunt* autem *ante omnia* ſuprema *in* patrem *officia*, cf. G. Th. v. *offic.* 567, 11. vel *honorem* patri *ſupremum*, cf. ib. v. *ſupr.*, quia praeſens *honor*, per conſecrationem patri habitus, fuit tamen genus et imago funerationis alicuius, ut de hac quoque proprie dicuntur Lat. Bg. *iuſta*, cf. ib.

ἐκθειάζειν) De ſuo Bg., cf. 1, 11, 6., deferens P., ſub cuius Lat. tenet ſine Vs. hunc locum Stp. Th. ſed Bud. C. 390, 9. breviter modo „*ἐκθ.* ſignificat etiam *ἀποθεοῦν*, et dei appellatione dignari et inſignire, (immo dignari dei nomine, honore ac cultu.) Herod. *ἐθ. ἱ.* Ῥ. *ἐκθ. τοὺς βασιλέας*, *inter* divos *referre*“ cf. Gs. Chr. cum Poſſ. Call. p. 43. i. „*ἀναγαγεῖν τινὰ εἰς θεούς*, referre *aliquem* inter *deos* Iſocr. pro quo Herodianus dicit, *ἐκθειάζειν τινὰ*“ ut Sb. Ind. Lat. v. *divus* „*inter* divos *relatus* ſ. *inter* deos *rel.* (ex Eutr. 8, 5, 8.) *συνηριθμήθη τοῖς θεοῖς*, quod idem *τῆς τῶν θεῶν ἔτυχον ἀμφότεροι τιμῆς* (*inter* divos *relati ſunt*, 9, 4, 3. ſed 9, 3, 3. *τῆς τῶν θεῶν ἠξιώθησαν προσηγορίας*, per eadem Lat. et 9, 2, 6. *τῇ τῶν θεῶν ἐτίμησε προσηγορίᾳ*, *ipſum* divum *appellavit.*) Herodianus *ἐκθειάζεσθαι*, alii *ἀποθεοῦσθαι* dicunt, Latini etiam *conſecrari*“ ſed Noſter in v. cum acc. pers. ex analog. cum Luc. et Ioſ. cf. 1, 7, 9. m.

ἐπὶ διαδ.) Locutio illa *ἐπὶ διαδ. παισὶ* uſurpata etiam 3, 15, 7. Sequentem funeris deſcriptionem confer cum Dionea (p. 1244. ſqq. in Petti-

τας τήν τε τοιαύτην τελ- filiis mortuos: atque eiusmo-

nace, cf. quoque funus Augusti ib. p. 833. seqq.) *Sylb.* Pol. legit aut saltem vertit, (imperatores, *qui* superstitibus *filiis* vel *successoribus moriuntur*,) quasi legeret ἐπὶ παισὶν ἢ δ. τ. *Steph.* Ven. ἐπὶ παισὶν ἢ διαδ. et sic quoque Pol. legisse videtur — Sed minus recte ita interpretatus, quis enim successorem suum vita superavit? Nonne hactenus omnes Romanorum imperatores superstitibus successoribus mortui erant? Nisi velis διάδοχον de successore vivo imperatore iam constituto accipere, quae significatio licet solita arctior, tamen h. l. vera esse pariter ac lectio Codicis videtur. *Stroth.* Lege διαδόχοις ἢ παισί. *Oxon.* Praeclara egressione describit hic Herodi. ritum consecrationis, nulli ap. veteres tam fuse descriptum. Nam Dio in Severo brevius id agit, (cf. 3, 15, 16.) v. quae de ritu toto collegere Io. Kirchmannus de funeribus Rom. l. 4. c. 13. Onuphr. Panuinius Comment. in l. 2. fast. ad an. 963. ubi etiam Catalogus consecratorum. Quod doctissimus Kirchmann. Herodianum erroris arcessit, quasi non recte diceret, *Principes consecrari, qui superstitibus* filiis *aut* successoribus *moriuntur*: ea reprehensione nihil opus esse videtur. Nam Herodianus ad originem respicit et exempla, dum ab initio Augustus Iulium, Tiberius Augustum, Nero Claudium, Titus Vespasianum, Domitianus Titum, Traianus Nervam, Hadrianus Traianum, Pius Hadrianum, Marcus Pium, Commodus Marcum consecrarunt, omnes *filii* scil. aut *destinati successores*. Haec consuetudo fuit. Consecratio feminarum extraordinaria est. Vt taceam, Herodianum hic non loqui, nisi de *Imperatorum consecratione*, quae interim non excludit alias consecrationes, singularibus ex caussis, vario que consilio et arbitrio factas. *Boecl.*

Sane lectio Mss. per se non est reiicienda, quia διάδοχος et *successor* sumitur interdum isto sensu arctiore, de certo ac definito; etsi interdum tale quid adiicitur, ut ap. Plin. Pan. 11, 3. *in* principe *enim*, qui *electo* successore *fato concessit*. Rosinus quidem in Ant. Rom. (ab Ern. in m. Par. adscriptus) p. 212. e., haud dubie e P., habet quoque duo illa Ms. „eos consecrare impp. qui superstitibus *filiis* vel *successoribus* moriebantur" nec reprehensus deinde in N. a Dempst. p. 214. Tum ap. Dion. locis laudatis de consecratione Augusti, Pertinacis, et Severi nihil est in hanc partem, nec ap. Nieup. Ant. p. 213. e. nec ap. Fabr. in Bibliogr. Ant. p. 366. e. sqq., nescio, an. ap. laudatos ibi; nec Kirchmanni reprehensio ap. Boecl. pertinet ad lectionis diversitatem. Rem sic diiudicarim, vetus ut lectio sit ab ipso Herodiano, tum quia convenit cum illa alterius loci, praeterquam quod variatur ordine orationis ad commutandum, tum quia nova lectio Mss. non modo vim in transponendo et adiiciendo ν. ἐφ. prodit, sed etiam comparationem illius loci ipsius, quam sic factam mihi fingo, quod librarius posuerit in marg. compendium hoc, ἐπὶ παισὶ ν. διαδόχοις, innuens lectionem superioris loci, ἐ. π. νεαν[illegible] διαδ.; sed alius, compendium illud et litteram ν non intelligens, contraxerit in ἐπὶ παισὶν διαδ., seriei adsuetus illi omnium uni in Codd., sed tertius aliquis, aut ν ἐφ. non tolerans, sequente consona, interposuerit pro libidine particulam ἢ, aut compendium litteram que ν pro ἢ legerit, et tunc demum addiderit ν ἐφ., ne παισὶ staret, sequente vocali. Quod vero P. refert Mss. lectionem, ut alibi: nihil id arguit, quam habuisse istum ita corruptum Cod., unde verteret. Certe, quia in priori loco nihil novarunt Mss., eam que lectionem tunc librarii tolerarunt, et

τὴν [h] ἀποθέωσιν καλοῦσι. μεμιγμένον δέ τι πένθος ἑορτῇ καὶ θρησκείᾳ κατὰ πᾶσαν [i] τὴν πόλιν δείκνυται. τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ τελευτήσαντος

di caerimoniam conſecratio-
2. nem vocant. Miſtus autem quidam luctus feſtae celebritati ac religioni tota urbe repraeſentatur. Nam corpus

h) τιμὴν Mss. tres v. N. ſed comma poſt τελ. ſuſtulimus cum Bs. 2.
i) Deeſt πᾶσαν in Par. et Ox. mendoſe.

omnes editores commentatores que ibi probarunt: tutius fuerit, eam et hic ſervare, in primis; quia conſtat aliunde, Mss. noſtros eſſe depravatos. Unde correctio Oxon. concidit, contra ipſum P. ſuſcepta; ſervante lectionem vulg., praeter Bg. et Gs. Chr. Nr. 15., quoque tum Vig. p. 604. i. (quem innuerat iterum Leisn. in m. Ox. „Vig. 500." cf. 3, 15, 7.) ubi reddit „mos *enim* Romanis *eſt* eos *imperatores* in *deos* referre, *qui* relictis *ſucceſſoribus* liberis *mortui ſint*" tum Krb. Decr. R. p. I. p. 28. m. „*filiis* ſucceſſoribus *et heredibus* relictis *mortuos*" ſcribente Noſtro cum aliis in v. τελ. cum pr. ἡ. et ſubſt. π., ſed de ſuo in addito δεικ., cf. laud. ad 3, 15. 7.

τελετὴν) Ven. τιμὴν quod et Pol. invenit, interpretatus *qui eo ſunt* honore *affecti*. Librarium quendam offendit vox τελετὴ, quae alias de initiatione ac myſteriis adhiberi ſolet; etiam translate de ſanctiori aliqua re, ut ap. Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 195. Sed interdum quoque de aliis ſacris ac caeremoniis uſurpatur, ut ap. Iuſtin. Mart. lib. de Monarchia Dei, haud procul ab init. *οἱ μὲν γὰρ τοκατἀρχὴν εἰς τιμὴν τῶν ὑπερεχόντων, τελετὰς καὶ λειτουργίας τελοῦντας.* Ac in loco Platonis de Rep. l. 2. de ſacrificiis et ludis, denique ap. Auguſtin. de civit. Dei l. 10. c. 9. de conſecrationibus dicitur: *conſecrationes theurgicas quas τελετὰς vocant.* Praeclare de hac voce egit Bud. in Comm. p. 772. (868, 36.) *Stroth.*

Mss. res eſt e gloſſa, quia abhorret a litteris vulg., ſive per comparationem cum 3, 15, 10. et 4, 3, 1., ſive ad ſenſum, ſpecie inducta iterum, cf. 2, 8, 17, i. 2, 13, 19. 3, 6, 22. i., quoniam τελετὴ et τελεταὶ erant e genere rei divinae, quae in honorem deorum fieret, qualia et ſacrificia, Latinis ſimpliciter dicta, ut conſtat, *honor* et *honores*; unde τελεταὶ ſaepe copulantur cum reliquis rei ſacrae partibus, v. c. ap. Plat. Symp. Fi. p. 166. i. τὰς θυσίας, καὶ τὰς τελετὰς λ., cf. Ind. Ael. V. h. Luc. Dem. Dion. H. S. T. utr. cum Bg. ut et Sb. Ind. et Gs. Chr., Poll. Suid. Heſ. Tim. L. p. 179. Mor. ad Is. Pan. p. 115. e., nihil iterum decernente P. contra vulg. e cauſa dicta in N. pr., qui et in ſq. liberior, cf. G. Th. in Bg. *conſecr.* et *apoth.* cum Ind. Sb. Gs. Chr. et Cl. Cic. et in originem conſecrationis imperatorum Caſ. ad Suet. Caeſ. cap. 88.

θρησκείᾳ) Omiſerat P. hoc ſubſt., liberior etiam in rel., unde errat Stp. Th., putans, reddidiſſe P. alicubi, ut hic Bg. pr. ἑορτ., qui in v. δεικν. per commodum valde Lat., ut de ſimulatione, fictione atque imitatione luctus nominatim, cf. 1, 3, 7. i. μιμουμ. ap. P. it. in analogiam ad μεμιγμ. ap. Diod. S. 1, 6. i. τὰ δὲ — μέρη — μεμιγμένην ἔχειν τῷ συμφέροντι τὴν βλάβην, cum Ind. Fi. Aeſch. Ael. v. h. et Plut. Hs.

πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν, ἀνθρώπων νόμῳ. κηροῦ δὲ [k] πλασάμενοι [l] εἰκόνα [m], πάντα ὁμοίαν τῷ τετε-

quidem defunꝺi ſumtuoſo funere ſepeliunt, hominum
3. ritu. porro autem de cera fictam imaginem omnia

k) Hoc δὲ omittit Par. cum Ox. 1. vitioſe. l) πλασσάμενοι Ms. Ba. v. N. m) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum A. al.

ἀνθρώπων ν.) quemadmodum alii homines mortuos ſuos ſepeliunt. *Reisk.* i. e. ſicut vulgo homines ſepeliri ſolent. *Stroth.*

Bg. e P., modo per ordinem rectiorem, cf. 2, 13, 8. 2, 14, 4., quibuscum variatur per gen. ſyn. pro adi., ſeverior in pr. σ. τοῦ τ., ſed ex eodem in κηδ., ut Stp. Th., omiſſo tamen artic. τοῦ, ſed Gs. Chr. Ind. *ſepultura*, cf. 1, 5, 1., non apte ſatis hic ob adiunctum v. καταθ., quod ib. cum Bg. verſum e P., ut ap. Stp. „pro ſimpl. θ.“ ex uno Hom., nec mihi praeterea repertum, niſi ap. Lyſ. Or. Luc. et Poſſ. Call., ut cum abl. modi hoc Noſter ſcripſerit fortaſſis modo per analog. Lat. *efferre* v. c. *funere*, it. *funeratus eſt* ſucceſſor *corpus* eius *quanto* potuit *honore*, v. G. Th., et totam formulam pro θάπτειν πολυτελῶς ap. Ael. V. h., cui ſimplici reſpondet quoque compoſ. hoc in notione, pro quovis modo removere e conſpectu hominum, etiam igne, ut ſupra in Severi corpore factum vidimus.

κηροῦ) Deſcriptioni huic ad amuſſim reſpondet Dionis illa de ſolutis Pertinaci exequiis, καὶ ἐς αὐτὴν, κλίνην ſcil., εἴδωλόν τι τοῦ Περτίνακος κήρινον, σκευῇ ἐπινικίῳ εὐθετημένον, ἀνετέθη l. 74. *Oxon.* v. N. ad 3, 9, (10.) *Stroth.*

De gen. quidem materiae ibi, (ubi Bg. aliter, aſſumta extra praep., ſed Sch. „*cerae* imagine *ficta*“ iam in Stp. ed. caſtigato vitio edd. Pol. *certam*, etiam in illa Antwp. reperto, quo de monuerat Hartung. ap. Grur. Lamp. T. 2. p. 708. Nr. 13. cum Vs. hac „*ceream* fingentes *imag.*, per *omnia* (ſimilem *mortuo*“) quem gen. cum v. πλ., ad analog. ſaltem datum, ignorat Stp. Th. aeque, ac plenum v. cum pr. ἐκ, cf. Heſ. ἔργ. v. 70. et Ind. Luc. v. πλαττ. cf. et per σσ, it. Rs. Or. V. 8. Lyc. Dem. Ael. V. h. Hs. Fa. Aes. et Plut. cum Z. Xen. Pol. it. Call. Sed in Ms. eſt error ſolennis ille in duplici, maxime, cum hic reliqui Ms. teneant vulg., ſive quod librarius primus dederat πλασσόμενοι, (quod praeſ. med. pro aor. 1. alibi afferrur, cf. 2, 14, 9. e.) forſan ut magis conveniret cum ſq. προτιθ. Tum Stp. Th. 2, 1302. E. m. v. ὁμ. poſt Vs. P.“ ſ. omni *ex* parte *ſimilem*; ubi nota acc. rei, qua ſimile aliquid alicui dr.“ habens deinde in ſyn. poet. ὁμοῖος exempla adhuc duo G. m. e Soph. Ai., v. Ind., cui add. v. 551., immemor ellipſis praep. alicuius, quanquam ib. G. e. affert ex Hom. βατρ. ſine Ind. Hom. v. 32. τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὅμοιον, quae praep. par illi κατὰ, ſolenni in talibus adi. cum acc., nihil tenente Poſſ. Sy., quam p. 63. m. Lat. *ſimilis* eiusdem rectionis, ſed me adhuc exemplum unum ap. Luc. Ind. ex 2, 749. l. 99. ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, *ſimilis* quantum *ad* colorem *auro* tuo *evade*, ad quorum analog. Noſter cum adi. πάντα, cf. 1, 3, 7. μιμ. et in ὁμ. cum dat. perſ. aut rei L. N. T. Herdt. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. 8. Lyc. Dem. Fi. Ae. Xen. Cyr. Bach. et Pol. Z. Fa. Aes. Diod. S. Luc. et Call. it. poët. ὁμοῖος Theogn.

τῷ τετελευτηκότι) Mss. aor. pro perf. (cf. 1, 1, 3. e.) eſt mera gloſſa per comparationem cum §. pr. e., cum et abhorreat a litteris vulg., et Ms. Ve. teneat vulg. In ſqq. deſerit P. ordinem, liberior idem in addita

λευτηκότι [n], ἐπὶ μεγίϛης ἐλεφαντίνης κλίνης, εἰς ὕψος ἀρθείσης, προτιθέασιν ἐν τῇ τῶν βασιλείων εἰσόδῳ [o], χρυσοῦφεῖς ϛρωμνὰς ὑποϛρωννύντες. ἡ δ' εἰκὼν ἐκείνη ἐν σχήματι νοσοῦν-

similem defuncto, in maximo eburneo lecto alte elevato proponunt in regiae vestibulo, aureis toralibus sub- 4. stratis. Imago autem illa in forma aegroti composita

n) Mss. Ba. et Vi. τελευτήσαντι λ. v. N. o) Colon in Ms. Ba.

copula καὶ in tertio adi. cum subst. κλ., quod Noster ex arte interiecerat, ubi Bg. mutat formulam εἰς ὕψ. ἀρθ. in verbum cum adv., aliter adeo, quam in superioribus, nec cum exemplo ap. G. Th., nec per Lat. in v. *elev.* optimam, P. deserente quoque Sch. „sublati *in* altum *lecti*" sed sub Lat. Bg. e P. monente Stp. Th. „fem. ἐλεφαντίνη κλίνη ap. Herodi. quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fem. etiam genere dicatur" ut ap. Sb. Ind. et Luc., sed solenne fem. etiam ap. Ael. V. h., ut in usu rectum que fuerit genus hoc utr., cf. 4, 1, 9. ad δημοσ. et in materiam ipsam talem in lectis aliis que Kypk. 2, 461. ubi p. extr. huc respicit sine Vs. De sq. προτ., proponere in publico aliquo loco, ad ostendendum et spectandum hic de mortuo, cf. ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5. Suid. 3, 211. e. Plat Phaedo Fi. c. 64. e., quo de in Bg. Lat. e P. nihil ap. G. Th., sed in v. *collocare* 1013, 20. „corpus, i. in vestibulo exponere funus" cf. Ind. Flor. it. Ant. Rom. Nieup. p. 413. it. Rosin. p. 440. m. ut de simili imagine ap. Polb. 2, 74. e., ignorante Stp. Th. Lat. Bg. e P. ad sq. εἰσοδ., sed huc spectante in ϛρ. it. in χρυσ. sine Vs. nec cum Bg., qui aliter, quam 1, 14, 16. m., e P., (sed sine exemplo ap. Gs. Th. in hanc notionem pro intextus auro,) quem deserit deinde etiam Sch. in „ὑπ. *substernentes* stragula" dum P. per errorem, non correctum a Stp. in marg. Vs., reddebat ἐπιϛρ., cum Bg. vertente etiam Gr. Chr. Ind., qui in Th. de Lat. Bg. ad ϛρ. liberiore „*toral*, involucrum s. stragula vestis tori, i. congestae plumae, herbae, arundinis operimentum" ubi et *toros* aureis *toralibus texit* e Lamprid. in Heliog. c. 19. p. 828., ubi videas epitheton ipsum *aureis*, quod Cas. ibi N. 5. videtur explicare per „auro clavata" quod redeat ad illud superius nostrum intextus s. distinctus auro.

ἡ δ' εἰκὼν) P. liberum in δὲ deserit Bg., etiam in sqq., ubi ad v. προκ. Leisn. in m. Ox. „O. M. 3. p. 97." quem locum ex Obs. Misc. signaram olim e Vol. 3. p. 84., quod v. correlatum est, ut dicunt, illi §. pr. προτιθ., dum vivi homines ponunt corpus mortui in publicum, sed hoc deinde ita positum est in publico s. iacet, quo tendit phrasis Bg. (deserto P.) sed et fortassis ad ornatum e stragulis subiectis et lecto eburneo, cf. G. Th. 1088, 7. „verba *composita*, i. culta et ornata, (et 1086, 4.) videtur etiam ad lectum funebrem et apparatum referri" cf. in Gr. laud. antea ad προτ. it. Exc. ad 1, 13, 4. i. οἰχ. cum Schol. Arist. Eccles. v. 533. Eur. Phoen. v. 1690., quod v. 1468. θανοῦσα κεῖται, Soph. Ai. v. 1078. θανόντες ἂν προὐκείμεθ' λ., ad Luc. 1, 132. ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται; *mortuus iacet*, N. 64. it. p. 877. b. ad p. 132. l. 64., tacente Stp. Th., non item L. Ern. Nr. 5. „dr. et de mortuis, cum in feretro iacent compositi" cum Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. et 7. Ant., reddente Bg. e P. in οἰχρ., sed severius 2, 1, 15.

τος πρόκειται ὠχριῶσα. τῆς δὲ κλίνης ἑκατέρωθεν καθέζονται [p] ἐπὶ πλεῖστον [q] τῆς ἡμέρας, ἐν μὲν τῷ λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος, μελαίναις ἐφεστρίσι

5. iacet pallida. Circa lectum autem utrinque sedent magnam partem diei, a laeva quidem totus senatus, atris vestibus amicti: a dex-

p) καθίζονται Ms. Ba. v. N. q) ἐπιπλεῖστον A. al., sed tacite Mss. hic cum Stp. rel., cf. 3, 9, 15.

τῆς δὲ κλ.) Ad adv. ἑκ. cum gen. loci (quam rectionem v. ap. Thuc., dum Stp. Th. tenet modo in syn. poëtico ex Hom. cum gen. pers.) Bg. e P. servat praep. necessario, cum Lat. non teneant ap. G. Th. Sed Ms. verbum alius formae (cf. 3, 13, 9. i.) fuerit vel lapsus, vel glossa, utroque variante quoque ap. Thuc. 498, 32., sed et eiusdem sensus, cf. Stp. Th. cum lib. de V. med. et L. N. T., et in ἐπ. πλ. cum gen. temporis eodem ap. Ael. V. h. 3, 1. p. 196. e. in *maximam* diei *partem*, sed Ind. sine praep., (Bg. e P. libere, pro *plurimam* d. part. s. *plurimum diei*, cf. G. Th. 359, 23. et supra 1, 11, 15. m. 1, 12. 6. i.) ut sine Ind. ap. Xen. Cyr. 1, 2, 6. m. τὸ πλ. τῆς ἡμ., per ellipsin praep. cf. supra 2, 2, 3. Sic Bg. e P. quoque in sq. ἐν λ., omisso subst., ut Stp. Th. hinc „a *sinistra*“ quod et ipsum est potius Gr. aliud ap. Luc. 1, 232. l. 48. τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, sinistra *tenens* rel., sc. μερίδι aut χειρὶ, quod ib. mox sq., cf. L. Bos. Ell. p. 193. e. 362. e., sed modo ad ἐπ' ἀριστερᾷ, tum hinc per pravos numeros et sine Vs. p. 207. i. ad ellipsin plur. μερῶν, cum Nostri sing. pertineat potius ad p. 201. m., me praeterea reperiente tantum ad Hesy. laudatum Aesch. Prom. v. 713. λαιᾶς χειρὸς οἰκοῦσι λ. ad *sinistram* manum *habitant*, ubi Schol. 1. ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, sed Schol. 2. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, qui bene ostendit ellipsin praep., ut prior in praep. convenit cum Nostro, ad analog. scribente, ubi dedissem saltem *a* laevo - *latere*, cf. G. Th., etsi est potius alia Gr. praep. in N. T. ἐξ ἀριστερῶν, sc. μερῶν, cf. Lexx. et Luc. 3, 482. i. ἐν ἀριστερᾷ τοῦ νεὼ — ἐν δεξιᾷ, ad *sinistram* aedis - *dextra*, cf. infra ad 6, 5, 2. ἀφορ. e Ios.

μελαίν. ἐφεστρ.) Artemidorus Oneirocr. 1, 2, 3. χλαμὺς δὲ ἣν ἔνιοι μανδύην, οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βύρριον καλοῦσι. Suid. ἐφεστρὶς, ἱμάτιον ῥωμαϊκὸν, λέγεται δὲ καὶ μανδύας, καὶ βίῤῥον λ. Poll. 7, 13. αἱ δὲ ἐφεστρίδες, καὶ ἀμφιεστρίδες, περιβόλαια ἂν εἶεν. Recte. Lucianus etiam diminutivo ἐφεστρίδιον utitur in Merc. cond. 37. *Stroth.*

Cf. Ind. Poll. Hes. 1, 1547. i. 1555. i. cum N., Suid. 1, 920. i. 3, 588. m. φαιν. Moer. p. 139. Grut. Lamp. T. 5. p. 492. c. 5. Cas. ad Athen. 2, 375. i. Palm. Ex. p. 580. m. 542. i., ad Luc. 1, 696. N. 70. Sb. Ind. „*paenulas* dicit Lamprid.“ cf. T. 1. p. 26. b. m. 518. a. (ubi plebis sunt lacernae *nigrae*, quae hic senatorum in luctu) cf. ib. 774. a. N. 2. et 599. N. 4. sed T. 2. p. 332. a. i. 384. a. m., reddente Gs. Chr. Ind. „pallium, vestis exterior“ Stp. Th. 1, 1380. F. „ponitur et generalius pro quovis vestimento; unde Herodi. l. 4. senatoribus etiam tribuit —“ cum P. Vs., quam servatam a Bg. deserit Sch. „amiculis *atris*“ (ut Gs. ad Luc.) sed delebat Leisn. in Ox., pro ea adscriptis „lacernis *pullis*. Ferrar. de re vestiar. part. 2. c. 1. c. 2. p. 6.“ quem notaram e Graev. Th. T. 6. p. 788. E. sq. „ἐφ. lacerna, μανδύα, (unde forsan nostratium *Man-*

χρώμενοι [r], ἐν δὲ τῷ δεξιῷ γυναῖκες πᾶσαι [s], ὅσαις ἀνδρῶν ἢ	tra vero matronae, quascunque virorum aut parentum

r) Hoc comma in Bs. 2. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al. s) Colon in Ms. Ba.

sel) χλαμύς — Herodi. l. 7. de militibus — Politianus — subarmalibus *et* sagis *induti.* Subarmalia non habent hic locum. Vertendum erat: *sine* armis, *vulgari vestitu,* solas *que* chlamydes *induti.* Alibi (§. 6. hic) Herodianus λιτὰς ἐσθῆτας appellat, *vestes communes* s. *vulgares*, loquens de matronis in apotheosi Severi, quas ait sine auro atque ullo muliebri mundo fuisse, ἀλλὰ λιτ. — ἀμφ. vulgari *veste* alba *indutas*; non *exili*, ut idem Pol. Nam cum senatores in *pullis lacernis* essent: matronae albas vestes gestabant, pallam scil. et stolam, sed vulgarem ac communem, non purpura et auro de more pretiosam. (p. 789.) Perperam etiam pro quovis vestimenti genere ἐφεστρίδα sumi crediderunt ex eodem Herodi., qui eas senatoribus tribuit in funere Severi, ἐν μὲν — χρωμ. Ibi enim senatores, depositis luctus causa togis, in *pullis lacernis* s. *penulis.* Nam haec vox de utroque vestimento usurpatur, quod non multum dissimile esset. — Non igitur pro quovis vestimenti genere accipitur. Itaque non *atris vestibus*, sed *pullis lacernis* aut *penulis* vertendum erat" cf. G. Th. „*pullus*, φαιός, fuscus, quales oves non albae nascuntur, — vestis *pulla*, i. fusca, atra, qua quis in luctu induitur" qui in *lacerna* cum χλαμύς, et in *penula* cum φαινόλη et μανδύη, nihil tenet in nostram rem de senatoribus in luctu, sed ap. Graev. l. l. p. 828. B. idem Ferrar." senatores in funere Caesarum paenula *usi*, (quod Lat. non bene dimisit Bg., e P. substituens aliud ad χρωμ., ad sensum, etsi G. Th. nec ipse profert, scribente Nostro ad analog., cf. Ind. Luc. ἐσθῆτι χρ. it. μέλαν ἱμάτιον Rs. Or. V. 6. 7. Is. cum ib. D.) Vestis equestris — fuit tunica equitum angusticlavia; quam, deposito lato clavo, senatores in luctu sumebant. Nam duo luctus insignia patres usurpabant, tunicam equestrem et lacernas pullas. De lacernis pullis in funere Herodianus de funere Severi, πᾶσα — χρωμ. *senatus* omnis *in* pullis *lacernis*" cf. Salm. ad Tertull. de Pall. p. 79. sqq.

γυναῖκες) E P., contextui et sqq. apte, ap. G. Th. etiam cum Gr. n., nec tamen cum aliqua explic., sed cum epithetis disertis *honestae*, — optimates, — *primores* civitatis, — *summates*, ut in se nihil habeat, quam notionem *matris*, et coniugis aetate provectioris, sit que modo nobilius vocabulum et grandioris soni, quam *femina* etc., cf. 1, 11, 11., hic ut per periphrasin innuantur uxores senatorum et magistratuum, diserte nominatae etiam, ut praesentes, in funere Augusti ac Pertinacis. Tum cf. 1, 13, 11. m. in πᾶς cum ἐπ., hic negligentius versum ab utr. Intp. Lat., ut tota formula sq., pro *omnes*, quibus — *honorem*, auctoritatem, *illustrem*, insignem, *attribuit* s. conciliat, s. addit, s. communicat, impertit, tribuit, participat, quae Latt., pleraque ap. G. Th. de *honore* reperienda, Noster respexerit, etiam aliquod epitheton Lat. in suo adi. ἐνδ., cui et apta Lat. *clarus* et *splendidus*, it. *praeclarus*, valentis pro eximius, praecipuus, singularis, quae sunt ap. G. Th. cum v. *honor* et syn. *decus*, in quo ipso ib. est Gr. n. τιμή, et syn. epitheton, e Sen. *late* fulgens *aetheris* magni *decus*, it. *lucidum* coeli *decus*, it. *in-*

πατέρων ἀξίωμα τιμῆς ἐνδόξου [t] μεταδίδωσιν. οὔτε δὲ χρυσοφοροῦσά τις αὐτῶν ὁρᾶται, οὔτε [u] περιδεραίοις [x] κοσμουμένη [y], ἀλλὰ λιτὰς ἐσθῆτας λευκὰς ἀμφιεννύμεναι, σχῆ-

6. dignitas honestat. sed neque aurum gestans ulla earum, neque monilibus ornata conspicitur: verum puris albis vestibus indutae, spe-

t) al. ἔνδοξον, alii rectius ἐνδόξου. *Leisy.* in m. Ms. Bg., quod ἔνδοξον fuit in Par. et Ox., v. N. u) οὔτε δὲ περ. Ms. Vi. v. N. x) περιδεξιαίοις A. al. v. N. y) Colon in Ms. Ba.

figne. Caeterum ad v. *μεταδ.* cum gen. rei de ellipsi subst. *μέρος* iterum hinc monet sine Vs. L. Bos. p. 198. e., cf. 3, 6, 4., verum Leisn. etiam ad m. Ox. „ἐνδόξου“ in quo innuit veram lectionem pro operarum vitio in Var. L.

οὔτε δὲ) Liberum P. deserit Bg. etiam in δὲ iterum, cf. 3, 7, 19. m. (ut v. ὁρ. pass. cum nominativo particip. ap. Dem. 257, 11. 306, 26. 609, 19.) necessario faciens cum eo in χρ., ubi Ga. Chr. „aurum in veste habeo“ bene sic circumscribens, ob sq. περ., cum Stp. Th. universe aliunde dedisset, post syn. Bg. „i. e. aurata vestimenta s. aurea monilia gero“ quibus oportuit addi et *armillas*, ob subiectum ib. locum, it. *periscelides*, etiam acus vittas que crinales, et inaures, anulos, fibulas, cf. ap. Luc. 2, 721. l. 59. sqq., quorum omnium ornamentorum unum modo placuit hic subiicere Nostro περ., ubi Stp. Th. modo ex 5, 5, 5. monuit de scriptura per ἐξ, cf. ad Moer. p. 326. N. 1. Suid. 3, 83. e. Hes. 2, 922. περιτραχήλια, ἢ ἐνώτια, Ind. Luc., statuente me in hoc adi. ellipsin subst. κοσμήματα, tacente L. Bos. p. 170. i. sed variante Nostro per praes. κοσμ. cum perf. κεκοσμ. in superioribus, et post οὔτε δὲ subiiciente meram neg. οὔτε iterum, ut 2, 11, 12., ut que syn. μήτε δὲ - μήτε 2, 6, 2. ubi Bg. melius, quam P., (etsi licuit severo ordine *neque* vero — *neque*, aut *neque* autem — *neque*, cf. G. Th. 428, 69. it. *nec* vero — *nec* 411, 57.) et per se procedit Ms. Vi. repetitum δὲ, ut fuit solitarium post οὔτε δὲ binis in membris 2, 11, 11., et copulatur μὴν syn. cum neg. supra, μήτε — μήτε μὴν 2, 6, 19. e. οὔτε γὰρ — οὔτε μὴν 2, 7, 3. it. ap. Xen. Cyr. οὔτε — οὐδὲ μὴν 4, 5, 27. οὔτε — οὔτε μὴν — οὔτε μὴν 5, 4, 11. οὐκ — οὐδὲ μὴν — οὐδὲ μὴν — ἀλλ' οὔ γε μὴν 3, 3, 50. οὔτε γὰρ — οὐδὲ μὴν — οὐδὲ 2, 2, 15. cf. Hoog. Op. 990, 31. p. sq. Nr. 32. et Lat. *neque* — *neque vero*, it. *nec* — nec *vero* ap. Hor. Turs. p. 558. i. potuit que per se δὲ hic elapsum esse a vicinitate, sed et natum a librario, sive e recenti memoria prioris οὔτε δὲ, sive e glossa per comparationem aliorum, dum et P. prodit vulg. oblique.

λιτὰς) videntur esse vestes sordidatae, fullonis cura non candorem adeptae, caet. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui deserit P. in λιτ., quod, ut Lat. *tenuis*, de vestimentis ac textis, dr. dupliciter, vel in bonam partem, pro subtilis, oppos. crasso, textus subtiliter et subtili filo, habens subtile filum, vel in partem deteriorem, pro vilis, vilis pretii, non multa cura et arte laboratus, non variegatus et pictus, sed simplex, unius lini ac coloris; unde semper e contextu diiudicabitur notio, quanquam interdum dubia est, ut hic, ubi matronis illis primoribus convenit aeque prima, de peplis et vestimentis subtilis fili texturae que, quoad genus et locum

μα παρέχουσι λυπουμένων. ciem praebent moerentium.

ipſarum, ac ſecunda, quoad tempus et luctum, in quo tamen et hodie feminae ſolent elegantiores eſſe et veſtibus uti ſubtilioribus; reddente Gs. Chr. Ind. hinc „tenuis, vilis“ quod poſtr. habet quoque Sch., praeter P. illud, reprehenſum a Ferrar. ſupra ad §. pr. *ἐφεσς.*, qui inclinabat ad notionem ſecundam, ut Bg. forſan etiam, cf. G. Th. „pura *toga*, i. non praetexta, — *veſtimenta*, i. e. non obſita, non fulgurita, non funeſta, non maculam habentia“ tenente Stp. Th. modo *τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος* e Plut. ſine Vs. (ſed ſine auctore *τὸ λιτοδίαιτον*, quod eſt ap. Dion. H. S. T. 1., ut *λιτῶς* ap. Ael. V. h. Long. Mor. Hs. Fa. Aes. et in N. ad Heſy.) ſed me praeterea de veſtitu et partibus eius, ut de galea ap. Polb. Ind. et Rsk. qui „purum, inornatum“, de peplo ap. Hom. 'Ιλ. γ', 385. ζ', 352. 'Οδ. ά, 130. cum N. it. Orph. Arg. v. 875. cum N. et Ind. (ubi et de terra,) it. ap. Luc. de textura, ubi quoque de aqua et coena, ut ap. Phoc., ſed de victu ap Xen. Bach., de aedibus ap. Ioſ. 2, 334. ſ. 5. e., de ſale ap. Call., ubi et h. L. P. v. 25. *λιτὰ χρίματα.* purum *oleum*, ſed Ind. Gem. Pl. „λ. ferax, pinguis, *λιτὰ μέταλλα*, ergiebige *Bergwerke*“ immo contrarium *tenuis*, *parcus*, ut apparet ex adiuncto ſyn. et ſq. oppoſito, p. 32. m. *τὰ ἐκεῖ χρύσεα μέταλλα, παντάπασι λιτὰ ὄντα καὶ φαῦλα, ἐς τοσοῦτον ηὔξησε ταῖς κατασκευαῖς, ὥστε φέρειν αὐτῷ πλείω, ἢ χιλίων ταλάντων πρόσοδον*, ſed de perſ. cum oppoſ. ap. Call. h. Ap. v. 10. ſq. *ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος, ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος*, *parvus*, at Loesn. Ind. *pauper*, quomodo et (prorſus ut Lat. *tenuis*) vertitur ad Herodian. Gramm. poſt Moer. p. 452. in N. 2. cum Ind., tum ap. Xiph. S. 431, 30. de Caracallo *ἐν μέντοι ταῖς ἀνάγκαις καὶ κατεπειγούσαις στρατείαις λιτὸς ἦν καὶ ἀπέριττος*, *neceſſitatibus* vero *et* urgentibus *bellis* (expeditionibus) *minime* magnus *et* excellens *erat*, immo *tenuis* et *parcus*, i. utebatur vili victu et ſupellectili non magnifica copioſa que, (cuius Sb. Ind. praebet quoque ad locupletandum Stp. Th. locum e Zoſ. 3, 5, 5. *διὰ τὴν τοῦ βίου λιτότητα*, propter *frugalitatem* in *victu*,) denique de ſcriptore et ſcribendi genere, ſenſu rhetorico, ut Lat. *tenuis*, ap. Dion. H. S. T. 2. 69, 28. *ὁ δὲ Εὐριπίδης οὔτε ὑψηλός ἐστιν, οὔτε μὴν λιτὸς λ.* it. cum ſyn. 146, 41. *λέξιν — τὴν λιτὴν καὶ ἀκόσμητον, καὶ μηδὲν ἔχουσαν περιττὸν* et 184, 28. *τῶν δὲ τὴν λιτὴν καὶ ἰσχνὴν καὶ ἀπέριττον ἐπιτηδευόντων φράσιν λ.* cf. Salm. ad Spart. Adrian. 1. 134. a. m. Fi. de vit. L. N. T. Pr. 3. p. 14. Foeſ. Suid. 2, 452. i. m. et Heſ. 2, 483. ſq. pluries. Iam Leisn. in Ox. m. ad *ἐσθ. λευκ.* „v. Kirchm. de fun. p. 245. Tacit. A. 2, 75. cum Lipſ. Exc. p. 923.“ quorum in poſtr. *quae* luctum *amiſſae* ſororis *tum* primum *laeto* cultu *mutavit*, modo oblique huc ſpectatur, ubi veſtes *albae* ſunt luctus indices, cf. Caſ. Ex. Bar. 16. p. 434. b., tacente G. Th., ubi tamen v. in diſcrimen *albi* et *candidi* coloris, ut minoris et maioris, quo Leisn. reſpexit ſupra, ut *albae* veſtes ſint naturalis talis coloris, ſed *candidae* ab arte et fullone; quanquam interdum *alba* quoque *veſtis* eſt, quae cretam accepit, cf. Cl. Cic. et Ind. Liv. v. *candidatus*; et hodie quoque feminae in luctu candorem ſummum adhibent tamen. Denique Stp. Th. 1, 1327. F. laudato noſtro pergit „item *σχ. παρέχειν λυπουμένου*, ſpeciem *praebere* hominis *moeſti*“ memoriter et forſan a Bud. Lex. deceptus, ſed in v. *λυπ.* paſſ. tenens aliunde Bg. Lat. e P., ap. G. Th. quoque cum Gr. n., quod aeque ſenſu med. capietur, cf. lib. de V. med. Fi. p. 329. i. Dem. Ind., cui add. 142, 20. 239, 12.

ἑπτὰ μὲν [z] οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται [a]· ἰατροί τε, εἰσιόντες ἑκάστοτε, προσίασι τῇ κλίνῃ [b], καὶ δῆθεν ἐπισκεψά-

7. Septem quidem diebus, quae dixi, aguntur: ac medici ingredientes subinde accedunt ad lectum: et quasi visitavis-

z) μὲν omissum in Ox. mendose. a) Hic comma in Bs. 2. sed punctum in rel. b) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A.

i

ἑπτὰ μ.) Cur *septem* ipsos dies adhibuerint, ignoro, nisi ex arte medica forte, ubi in septimo et nono morbi dirimuntur fere; unde mox medici rei interesse narrantur; sed et forsitan luctus longioris causa, et quia alias mortuorum cadavera a Romanis per tot dies servata intra domos, et octavo demum elata, cf. Ant. Rom. Nieup. p. 414. f. cum Rosin. p. 440. m. e. 444. m., et Casal. p. 144. e., Bg. deserente P. in gen. ἡμ. temporis, (quo variat Noster cum syn. abl. 4, 1, 1. ἔτεσιν) etiam in rel., negligenter ab illo versis, (cf. in μ. ὁ. 4, 1, 7.) non item a Sch. „ἐπ. peraguntur" ut Gs. Chr. Ind. *perfici*, quae composita modo novit Stp. Th., cf. in liberum Bg. ad τὰ εἰρ. 3, 9, 12., qui et mox ad ἑκας. variat cum illo ad 3, 10, 16. cf. G. Th. „*sub.* — frequenter, identidem" et per Lat. idem ap. Rs. O. V. 7. ff. sed sine Ind. Dem. 95, 16. 98, 18. Aesch. Fi. et ep. S. Luc. Plut. Hs. Xen. 'Ανβ. Thom. M. Suid. Hesy. L. N. T. ut pro *ubique* Ael. V. h., sed de aliis adv. etiam ἑκασταχῇ Xen. Cyr., ἑκασταχοῦ ib. Pol. Z., ἑκασταχόσε Sb. Ind. et Thuc. ubi et ἑκασταχόθεν, respiciente Nostro in v. εἰσιοντ. ad §. 3. ἐν τῇ τῶν βασιλείων εἰσόδῳ, unde supplebitur pron. αὐτὰ, τὰ βασ., oppresso hoc membro a P.

καὶ δῆθεν) *et* postquam *inspexerunt* scilicet *aegrotum* rel. Nam particula δῆθεν ironiam hic declarat, ut *scilicet* ap. Latinos. Talis est particulae δὴ usus 3, 15, 17. ideo que et ibi *scilicet* sum interpretatus. *Steph.* inspicientes *velut* aegrum. Quum ficte aliquid agitur, ei rei indicandae inseruit δῆθεν. v. Abr. ad Arist. p. 77. et D'Orv. Van. Cr. p. 422. *Leisn.*

Cuius Lat. e P., syn. illi Bg., tandem redit ad Stp. severius, cf. 2, 15, 6. 1, 14, 17., etiam Sch. ex Ind. Sb. praeponente numeris huius loci „ironice, (at deserente etiam P. in) ἐπ. quum *invisissent*" dum addit nostro loco sine Vs. Ind. Sb. „sic 235, 46." Xiph. καὶ αὐτὴν ὁ Τιβέριος οὔτε νοσοῦσαν ἐπεσκέψατο, οὔτ' ἀποθανοῦσαν αὐτὸς προέθετο, visitavit *aegrotantem*, ex quo loco apparet, dici hoc v. de aliis etiam, non modo de medicis, ut hic, cf. Stp. Th. v. i. hinc „invisentes *aegrum*" L. N. T., cum N. Schw., it. Kypk. 1, 129. m., qui male „ἐπ. est *aegrotum* visitare" non vero per se, quia hic et alibi diserte additur τὸν νοσ., ut ap. Luc. 3, 24. ubi tamen etiam in N. 24. „proprie *invisere* aegros" it. ap. Zos. 5, 32, 3. cf. Ind. Dem. Xen. Cyr. (ubi eodem sensu et ἐπισκοπεῖν, ut med. ap. Ael. V. h. etiam,) ponente Stp. Th. post illa 3, 925. G. rursus locum hunc cum P. Vs. sub „inspicio, contemplor" quae notio primo debuit loco poni, habens idem in χαλ. 4, 374. E. m. cum P. et „gravius aegrotare" ubi deinde G. ex Thuc. alio sensu, τὰ ἑαυτῶν — καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἔχοντα, ad quam analog. Noster hic de pers. formulam adhibuerit, tenente tamen Ind. Luc. „χαλεπῶς ἔχειν. aegrotare" sed alio sensu χαλεπῶς ἔχειν πρός τ. Xen. 'Ανβ. cum Thuc. et Diod. S. 1, 427. l. 99., nihil autem G. Th., nisi in v. *hab.* 861, 15. sq. *videbatur* se *non* graviter *habere*, quod vicinius erat; P. deserente Bg. recte ad ἀπαγγ.,

μενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσιν ἑκάστοτε. ἐπὰν δὲ δόξῃ τετελευτηκέναι, τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι [c]

sent aegrotum, deterius se habere renunciant identidem. 8. Vbi autem videtur iam esse mortuus, lectum portan-

c) Comma hic in Ms. Ba. cum ed. A. al., quae et cum ista habent ἀραμ. cum iota, cf. 3, 9, 1. m.

sed in sq. §. servante ex illo adv. cf. 4, 1, 4., et tantum Lat. ad v. δοξ, quod h. l. de iudicio interno et externo, i. mente agnoscitur et verbis declaratur significatur que.

ἀράμενοι) *lectum* humeris *attollunt* et *qui ex equestri ordine sunt* nobilissimi, et *ex sen. lect. iuv.* Iungit aurem Pol. *νεανίας* cum *εὐγεν.* quoque. *Steph.* Leg. *οἱ εὐγεν. Reisk.*

Cuius res in articulo adiecto incerta est, sed altera Stp. directa in P., qui iunxerat duo subst. et adi., quae Noster dedit singula singulis subst., et maxime *εὐγ.* ordini equestri, a rei veritate, veteri que instituto, (quia ap. Romanos in equitibus spectata sunt duo, generis antiquitas, s. maiores clari, et divitiae, cf. Dion. H. S. T. 1. 222, 32. sq. *τὸ δὲ τῶν ἱππέων πλῆθος ἐπέλεξεν ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ μέγιστον τίμημα, καὶ κατὰ γένος ἐπιφανῶν,*) respiciens tamen forsan et Lat. Bg., quod generositatem illam maxime complectitur, cf. G. Th. 451. l. 40. 44. cum Manut. ad Cic. l. l., aeque ac nomen aliud, equitibus Rom. peculiare ap. scriptores Lat., *splendidus* et *splendor*, cf. G. Th. et Cl. Cic., quanquam melius et hic erat Lat. *generosus*, cf. ad Rom. p. 75. N.; aliter, quam supra 1, 13, 5., sumto hic *τοῦ ἱπ. τ.*, pro que ordine civium Rom., ut Gs. Chr. Ind. et e P. etiam Bg. cum Stp. Th., quae notio est propria reip. Rom., traducto nomine *ταγμ.* universi generis ad speciem, cf. Sb. Ind., pro quo *οἱ ἱππεῖς* it. *ἡ ἱππὰς* ib. et Ind. Dion. H. ej. T. 1. Lat. v. *equestr.* Tum Leisn. in m. Ox. ad *τ. συγκλ. ἐκ. ν.* „Bernegg. ad Iustin. 42, 2. n. 11.“ ubi ad *cum ad eum certatim* principes *iuventutis* totius *ferme* orbis *concurrerent*, postquam disputasset, *iuventutem* ibi *de virili aetate* dici, it. de *iuvenum* annis, ad extremum addidit „et Herodianus sub init. l. 4. *οἱ τῆς σ. ἐκ. ν.* senatorii *ordinis* lectissimi *iuvenes*“ cum P. servans severius, quam Bg., casum Gr. secundum, sed cum iisdem reddens *ἐκλ.* per gradum alium, pro quo Ind. Gs. Chr. „dilectus, electus“ cf. 1, 6, 9. 2, 13, 21., ut sint ad hoc officium prae caeteris quidam electi senatores, sed ii non aetate nimis provecti, verum iuvenes adhuc, atque adeo hic ultra annum 25 saltem aut 30 progressi, quos quippe annos legendorum senatorum et aditus in senatorium ordinem constituunt, v. Nieup. Ant. R. p. 18. i. 64. 99. m. Dio quidem sic narrat in funere Pertinacis, *κατεκόμισαν* (ut h. l.) *δὲ αὐτὴν* (*τὴν κλίνην*) *ἀπὸ τοῦ βήματος οἵ τε ἀρχιερεῖς*, (a Nostro non prolati,) *καὶ αἱ ἀρχαὶ, αἵ τ' ἐνεστῶσαι καὶ αἱ ἐς νέωτα ἀποδεδειγμέναι, καὶ ἱππεῦσί τισι φέρειν ἔδοσαν,* (ut ab initio senatores portarint, sed deinde equites, qui hoc tempore et secundum narrationem Nostri, nisi libere narrat et universe, portarint prius, postea vero senatores,) sed in funere Augusti, *αὕτη* (*εἰκὼν* imposita lecto) *ἐκ τοῦ παλατίου πρὸς τῶν ἐς νέωτα ἀρχόντων — ἤγετο, — μετὰ δὲ τοῦτο* (post praelectam laudationem funebrem) *τὴν κλίνην οἱ αὐτοὶ, οἵπερ καὶ πρότερον, ἀράμενοι — διεκόμισαν. παρῆν δὲ καὶ συνεξέφερεν αὐτὸν ἥ τε γερουσία καὶ*

Digitized by Google

τοῦ τε ἱππικοῦ τάγματος εὐγενέστατοι, καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι, κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ [d], εἴς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασιν, ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες [e] ἀπόμνυνται. ἑκατέρω-

tes, qui ex equeſtri ordine ſunt nobiliſſimi et ex ſenatorio lectiſſimi iuvenes, deferunt per viam ſacram ac in vetus forum proponunt, ubi Romani magiſtratus imperium
9. eiurant. Utrinque autem

d) Colon in Ms. Ba. e) Excp. Ms. Ve. „88. 7. deeſt. — τὰς ἀρχὰς" ſed in Ms. Vi. ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομ. at Ms. Ba. ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. v. N.

ἢ ἱππὰς λ., ubi ipſum Noſtri comparet v. ἀραμ., ad quod Leisn. in m. Ox. „Periz. ap. Aelian. 3, 22. p. 235." nobis p. 264. N. 2., ubi hinc profert „τὴν μὲν κλίνην ἀράμενοι κατακομίζουσι" ſine Vs., qua de ſimul actum in Exc. ad 1, 13, 4. i. p. 933. m., ubi Bg. deſerit in ἀρ. P. (a Stp. ſupra ſervatum partim et a Sch. „attollentes lectum humeris") non item in κατακ. ubi et Stp. Th. ex illo notionem novam conſtituit, ſubiecto hoc loco ſine Vs., cf. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. Dem., huc ſpectante etiam Donato ap. Graev. Th. T. 3. p. 673. B. ſine Vs. de ſacra via, quae mittebat in forum, cf. 2, 9, 7., quod hic augetur nomine peculiari ac ſolito ἀρχ., ap. Bg. e P., quo de nihil G. Th., ſed Lipſ. de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 141. i. cum Roſin. Ant. p. 662. e., Dione l. l. non id nominante, ſed bis Campum Martium, quo de Noſter demum §. 11., quia fortaſſis hoc tempore in ritu hoc acceſſerunt quaedam nova, in quibus et hoc, ut lectus iterum in foro proponeretur vetere, pro quo abl. Noſter uſurpat aeque rectum acc. cum v. πρ. cf. 1, 17, 4., ad variandum cum §. 3., tacente P.

ἔνθα οἱ λ.) Heſych. ἀπομνύμενοι, ἀποβάλλοντες δι' ὅρκων. *Leisn.* (qui et in m. Ox. „ſupple ἀρχήν.") Ven. longe rectius ἄρχοντες τὰς ἀρχὰς ἀπομν. quae vox ob ſimile initium duarum vocum excidit. Praeterea, quamquam forſan dici poſſit elliptice ἄρχοντες ἀπόμνυνται, tamen nusquam quantum ſcio haec ellipſis occurrit, ſed ſemper additur τὴν ἀρχήν. *Stroth.*

Sch. „ἀπ. *eiurant* imperium, cum iureiurando deponunt" ut Gs. Chr. Ind. „*abiuro*, magiſtratum iure iurando interpoſito depono" qui ita nihil novat, nec per Notam ſub Gr. textu; nihil etiam monente Sb. in N. et Ind., nec ſuſpectum habente hunc locum Stp. Th. 2, 1296. D. m., ſed e Bud. C. 215, 7. reddente „*abdicant* ſe *magiſtratibus*" una cum Heſ. et Suid., ubi non affertur locus aliquis ſine acc. rei, nec ad L. Boſ. Ell. p. 39. m., ubi Leisn., laudato ſine Vs. noſtro loco, iterum „ſubaudi ἀρχήν. Plene Plut. ἀπομ. τὴν ἀρχ." quo iam uſi Bud. cum Stp., comparantes v. ἐξομ., quod reperi ap. Dion. H. S. T. 1. 336, 14. τὴν ὑπατείαν αὐτὸς ἐξόμνυται, *ipſe* conſulatum *eiurat*, affine illi ſupra 2, 12, 8. de Iuliano ἱκετεύοντος, ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχήν, pro quo hic variatur ſaltem in v. ſyn., ubi Noſter iterum ſcribit de more civitatis Rom., traducto v. ἀπομν. in uſum Rom., hauddubie e Lat., qui et ipſi non habent ſimpliciter *eiurare*, ſed cum acc. aliquo, v. c. *imperium* ſ. *magiſtratum*,

ϑεν δὲ βάϑρα τινὰ σύγκειται, gradus quidam constructi

(nam severum *abiurare* plane hoc sensu non usurpatur,) cf. G. Th. Cum Leisn. in illo libro Bos. publicarit ellipsin, nec quis contra interea dixerit: tamen mihi sane etiam videtur ellipsis illa durior, in primis non reperta alibi, et cum libri Mss. hic in auxilium veniant, quorum fides quanquam est dubia, tamen in partibus debet valere, et hic quidem non solum ob Strothi rationem idoneam, quia ob pr. simile ἄρχοντες potuit omitti a librario τὰς ἀρχάς, (quod contra factum esse videtur in Ms. Ve., saltem sic capi possunt illa Excerpta, quasi in Cod. defuerit οἱ ἄρχοντες, et pro eo modo reliquum fuerit τὰς ἀρχάς, nisi is, qui Ernestio descripsit ex Theupolo Varietatem Lect., peccavit, volens scribere, quod Strothus dedit, rectius fortassis ex ipsis Theupoli Excerptis,) sed quia etiam P. habuisse videtur Mss. rel. lectionem in his „deponere imperium consueverant" ubi non modo videas perf. Ms. Ba. in v. ἀπωμ. (etsi vitium etiam admissum esse potest in confusis de more vocalibus, et libere versatus P., qui statuat hoc, olim magistratus depositos esse iureiurando hic in foro vetere, postea vero alibi; quo de nihil novi, nec an postea factum fortassis in Campo Martio,) sed quoque syn. illi Mss. formulam, quae proprie alia est Gr. ap. Dion. H. l. l. 339, 36. ἀπέϑετο τὴν ἀρχήν, est que mera explicatio, ut ap. G. Th. „eiurare *magistratum*, i. deponere, (qui et mox) *eiuratio*, pro resignatione, ap. Valer. — *ignominiosa* consulum *eiuratione*, — paulo ante dixerat *consulatum* deponere *coëgit*" quo loco Valerii, cum absolute quoque dicat *eiuratione*, sine gen. aliquo, v. c. *imperii* s. *magistratus*, si quis uti velit ad stabiliendam hic vulg. lectionem in v. affini, similiter posito sine casu illo aliquo: is Mss. rem habeat pro glossa, et sumat, habuisse P. quoque Cod. talem interpolatum, ut alibi. Mihi quidem per hanc ambiguitatem nihil licuit, quam novitatem Mss. reponere in Var. L., et addere illa, consules (quos constat imperium munus que deposuisse, praeter orationem, ad populum habitam, etiam iurando verbis conceptis, se remp. bene atque e fide gessisse, ac leges rem que publ. servasse, v. Plut. in vit. Cic. T. 1. p. 872. it. Cic. ep. ad div. 5, 2, 16. sq. cum Plin. Pan. 65, 2. extr.) hic videri esse Nostro οἱ ἄρχοντες, (non *universos magistratus*, quo de cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 267. et Munth. p. 164. i. cum Sb. Ind.) tum ex usu loquendi aliorum scriptorum de rep. Rom., vocabulo generis iterum in speciem traducto, v. c. ap. Dion. l. l. de funere Aug. et Pertin., ubi in primis ἡμεῖς δὲ ἡ βουλή, πλὴν τῶν ἀρχόντων, λ. tum per analog. illius αἱ ἀρχαί, absolute positi, vel cum epitheto ἐπώνυμοι et ὑπατικοί, cf. ib. et supra 1, 16, 7. e., et Lat. *magistratus*, qui et ipsi sic absolute et praecipue dicti, cf. Sall. Cat. 29, 3., qui est locus classicus, ubi praec. *consules* et sq. *consuli*, et oppon. *senatui*, ut ante ap. Dion. Ca., cf. et Dion. H. l. l. p. 119. e. cum Corn. N. 23, 7, 2. et Ind. it. Cic. p. Sext. c. 65. c. magistratus *annuos*, cf. 1, 16, 7. e., manente Bg. in P., praeterquam in v. ἀπ., non item Sch. in „ἀρχ. *magistratu* Romae *fungentes*" quod aeque ambiguum, reperiente me in Adversariis adhuc, de iureiurando illo esse ap. Rollin. hist. Rom. Vernac. ed. T. II. p. 572. e., tum ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 216. e. sq. super ἐξόμνυσϑαι τὴν ὑπατείαν etc. maxime e Dion. H., unde notaram ed. Rs. V. 2. p. 1021. l. 4. it. p. 1091. l. 6. et τὴν ἀρχὴν ἀποϑέσϑαι e V. 3. p. 1820. l. 10. sed ed. Sb. 336, 14. at τὴν ὑπ. ἀπωμόσατο 570, 39.

βάϑρα) Bg. deseruit P. non in hoc subst. (nec Gs. Ch. Ind., cf. Stp.

ἐν κλίμακος σχήματι· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου μέρους τῶν εὐγενεστάτων καὶ εὐπατριδῶν χορὸς ἕστηκε παίδων [f], ἐν δὲ τῷ ἀντικειμένῳ [g] γυναικῶν, τῶν ἐν ἀ-

sunt in forma scalarum: ac in altera quidem parte nobilissimorum ac patriciorum chorus stat puerorum, ex adverso autem feminarum, quae maioris dignationis exi-

f) Comma hoc in Bs. 2. L. al. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. g) Hic nullum erat comma modo in Bs. 1. R., ut mox post γυν. tantum erat comma in Ms.· Ba.

Th., qui hinc e Bud. „*gradus* scalari similitudine" in sq. novam tenens notionem pro *subsellio*, sub quo Sb. Ind. et habuit nostrum locum, ubi certe non necessario intelligendi sunt gradus cum subselliis simul, ob sq. ἕστηκε, et quia forsan non longissimo tempore cantatum, ut stantes durare quirent, cf. in βαθρ. Suid., non coll. ad Hes., Schol. Eur. Phoen. v. 1186. Soph. Oed. Γ. v. 142. et Oed. C. v. 267. Ind. Luc.) sed in rel., ubi v. συγκ. Stp. Th. hinc e P. cum falso numero l. 3., nec cum Bg., quo de sensu physico cf. cum adv. Ind. Soph. Ai., cum pr. ἐκ Luc. Xen. Bach. Rs. Or. V. 4. Diod. S. 1, 15. l. 57. et Foes., sed cum pr. κατὰ et acc. rei elliptico Luc. ex 3, 58. l. 82., it. sensu rhetorico ad Thuc. p. 18. N. 56., cum adv. Long. Mor., cum pr. ἀπὸ Is. Pan. ej. it. in malam partem, pro confictum esse, cum adv. Rs. Or. V. 7. Ant., cum dat. pers., it. pr. ἐπὶ ib. V. 6., cum pr. ἐκ Abr. Auct. Dl. Th., sed tropico, pro constitutum esse, Suid., non coll. ad Hes., Dion. H. S. T. 1. Polb. Xen. Hell. 'Αvβ. et Pol. Luc., ubi et cum dat. pers. ex 2, 575. l. 58. Rs. Or. V. 7. Is., ut cum pr. πρὸς V. 4. sed sine Ind. Dem. 213, 14. 898, 5. 908, 6. 968, 16., it. de re ac tempore Dion. H. l. l. et Herdt., sed pro conveniens s. consentiens Luc. ex 1, 713. l. 21. Ultima Nostri ἐν κλ. σχ., per numerum a Bg. e P. mutatum, hodie etiam imitantur architecti nostri in amphitheatris et aliis, ubi spectatores sursum extollunt alios super alios, ut nuper etiam in funere Friderici Unici, ubi nominabatur *ein* treppenförmiges *Gerüst*.

ἐπὶ μὲν θατ.) Praeter dicta ad θατ. alibi, nihil reperi, quam ap. Phil. p. 750. B. πρὸς θάτερον ἀποκλίνων μέρος, in *alteram* propentior *partem*, ut de suo scripserit Noster, varians, simul que per sq. ἐν τῷ ἀντικ., sc. μέρει, cum illis §. 5. ad se relatis ἐν μὲν τῷ λ. μ. — ἐν δὲ τ. δεξ., liberum P. deserente etiam Sch. in „ἀντ. *in* adversa *parte* chori, *in* altera parte" (ubi L. N. T. Schw. p. 125. e. N. „chorus foeminarum *ex adverso* puerorum *stans*") it. in v. ἕσ. cum Bg., cf. ad 1, 11, 10. e., memorante Dione in funere Pertinacis, χοροὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, θρηνώδη τινὰ ὕμνον ἐς τὸν Περτίνακα ᾄδοντες, παρῆλθον λ., sed Nostro definiente chorum utr., ubi εὐγεν. refeṛetur iterum ad equitum filios, cf. §. pr. aut una cum εὐπατρ. ad senatorum, cf. 1, 2, 3. m., qui hic pro adi., ubi Gs. Chr. Ind." generosus, patricius" quasi copulentur syn., a diversa parte, cf. Exc. ad 1, 2, 3. m. sed Sch. „distinctorum a *nobilissimis*" ut εὐγ. sit generis vocabulum, sed εὐπ. speciei, proprie ad solos senatores pertinens. Sed in τῶν ἐν ἀξ. brevior P. (et inde Kypk. 1, 181. m.) ut Bg. amplior, addito libere adi. μείζονι, secus ac supra, cf. 3, 15, 13., variante Nostro per

ξιώσει εἶναι δοκουσῶν [h]. ᾄδουσι δὲ [i] ἑκάτεροι ὕμνους τὲ καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ [k] θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους. μετὰ δὲ τοῦτο βαστάσαντες τὴν κλίνην, φέρουσιν ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸ

10. ſtimantur: canunt au-
tem utrinque hymnos et
Paeanas in defunctum, ve-
rendo ac lamentabili carmi-
11. ne emodulatos. Deinde
lectum ferunt extra urbem in

h) Mss. Ba. et Vi. δοκούντων λ. v. N. i) ᾄδουσι τὰ ἑκ. Ms. Ba. v. N.
k) Hoc καὶ in Lugd. omiſſum mendoſe.

brevitatem cum longiori deſcriptione §. 5. e., cf. in Bg. δοκ. cum inf. εἶν. 1, 8, 2., ubi praeiverit Sch. „mulierum, *quae* illuſtres *habebantur*“ ſed Ms. alius ſexus referatur ad maſc. ἀνδρῶν ἢ πατέρων, mente addendum ex §. 5. e., commate tollendo poſt γυν., quod tamen idem Ms. ſolus protulit, locum habens illud in vulg. tem. δοκ., quod cum Mss. rel. oblique quoque P. retulit ad feminas ipſas, quibus et l. l. tribuebatur res, et hic conveniat ille ſexus Ms. modo per generis enallagen illam, qua de v. ad 1, 8, 6. i., niſi et lapſum ſcribae in litteris ſumas, qui et acciderit in copula τὰ pro δὲ, quanquam et gloſſa, conſentiente P., non item Mss. rel.

ὕμνους) Hoc genus tantum e Dione producere in N. pr. potuimus, pertinens, credo, ad Severum, inter deos referendum, (cf. Munth. p. 371. e., quanquam alias etiam univerſum carmen ſignificat, cf. D'Arn. An. Crit. p. 6. Cup. Obſ. L. N. T. cum Schw. N., interdum et lugubre, cf. Stp. et Schol. Aeſch. S. c. Th. v. 873. cum Xen. Ap. S. §. 26. et Ind. Ael. V. h. ir. Luc., ubi et Noſtri formula ᾄδ. ὕμν.) ut adiunctum a Noſtro παι. videtur maxime reſpicere eius victorias et facta bellica, horum que adeo laudem, etſi et hoc ſubſt. interdum univerſe capitur, cf. Gs. Chr. Ind. „laudatio carmine comprehenſa“ Thuc. Luc. Dem. Dion. H. S. T. 1. Xen. Hell. Bach. Cyr. Fi. Aeſch. Eur. Barn. cum Ion. v. 906. et Schol. Phoen. v. 1109. Abr. ad Aeſch. 1, 248. i. 329. e. 414. e. Kl. Tyrt. p. 192. Cup. l. l. p. 4. e. ſqq. Suid. Heſ. aliquoties, Phil. p. 760. D. e. Zoſ. 2, 5, 12. ὕμνους ᾄδουσι — καὶ παιᾶνας, hymnos *et* paeanes *canunt*, 3, 25, 10. τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ στρατοπέδου παιᾶνα, ovationem *exercitus*, et 5, 7, 11. παιᾶνας ᾄδων ἐπινικίους, conſuetas *victoriis* ovationes *accinens*, et in uſum criticum confuſum que παιὰν et παιών Ind. Eur. Phoen. cum Hippol. Caeterum omiſſum a P. pron. ἑκατ., cf. 4, 1, 9., reddit Bg., ut 1, 13, 10. i.

σεμνῷ) Pro Lat. P., retento etiam a Bg., poſuit Leisn. in m. Ox. „gravi“ melius ſane ad rem muſicam, pro *ſevero*, ſerio, non hilari; ſicut pro Bg. Lat. ad ſq. ſubſt. μ., e P. quoque ſervato, malim Lat. *modo* ſ. *modulo*, muſica notione, ob praemiſſa ſubſt. ὑμν. et παιαν., quae iam continent carmen ſ. materiam, cf. ad Ael. V. h. 3, 32. i. et Caſ. ad Ath. 2, 890. e. 903. e. cum Cup. Obſ. p. 217., unde ſq. v. ἐῤῥ., a Bg. quoque cum P. redditum, it. a Stp. Th. hinc, melius dedit Gs Chr. Ind. „ordinare, componere“ quorum ultimum muſicae rei aptiſſimum.

μετὰ δὲ) Pol. particulam πάλιν participio βασ. addit, (*tollens* iterum *le-*

καλούμενον Ἄρεως πεδίον. ἔνθα κατεσκεύασται ἐν τῷ πλατυτάτῳ τοῦ πεδίου [l] τόπῳ τετράγωνόν τι καὶ ἰσόπλευρον [m], ἄλλης μὲν ὕλης οὐδεμιᾶς μετέχον, ἢ [n] ἐκ μόνης τε συμπήξε-

12. Martium campum. ubi exstructum est in latissimo campi loco quadrangulum aequilaterum, nulla alia materia constans, nisi ex

l) Ms. Ba. πεδίου, τόπος, τετρ. v. N. m) Colon in Ms. Ba. n) In Ms. Vi. ἢ deest. *Loc.* Et in Ms. Ba. similiter μετέχον ἐκ μόνης τε λ. v. N.

ctum.) Eius autem *tollunt* intellige *attollunt* f. *extollunt* in *humeros*, f. *attollunt humeris*, ut paulo ante (§. 8.) locutus est e Virg. *Steph.*

Ad sensum P. explevit adv., ut alibi, cf. 3, 7, 19. m., respiciens ad §. 8., ut Noster, variando per syn. duo verba cum ἀραμ. et καταχ., dum minus bene reddit Sch. „β. *quum* deportassent *lectum*" sed plane omittit Bg., cf. Exc. ad 1, 13, 4. i., p. 933. m., liberior idem in pr. μ. τ., ut Sch. „post" pro severo *post* hoc *autem*, ap. G. Th. 972, 28. e Scribon., vel *post* illa *autem*, mutato saltem numero, pro que Gr. alio μ. ταῦτα syn., ad utr. sumente L. Bos. p. 283. m. ellipsin subst. πρᾶγμα et πράγματα, quanquam ad sing. valet interdum etiam illud μέρος τοῦ χρόνου, cf. L. N. T. Krb. v. οὗτ. p. 459. m. et Schw. p. 900. a. i. et infra ad 4, 11, 15. Sic Bg. plane omittit e P. particip. καλουμ., olim restituendum, cf. 3, 4, 3. et in Ἀρ. πεδ. vel Rosin. Ant.

ἔνθα) Bg. e P., ut alibi, non item in sqq., ubi in v. κατ. cum Sch., etiam in πλ., sed in P. non clare liquet, an habuerit novitatem Ms. Ba., per quam, posito post πεδ. commate, stat adi. superl gradus cum. gen. absolute ac sine subst., quod supplendum, v. c. χωρίῳ, dum alterum, quod aeque suppleas, τόπῳ hic mutat in casum alium librarius, cohaerentem cum v. κατεσκ., unde existit appositio cum τετρ. λ., et subst. τοπ. mutat notionem, ut non sit amplius de soli fundi que spatio ac parte, sed pro aedificio ac re, in loco aliquo exstructa, qua vi ap. Nostrum sane reperitur, non autem ap. alios, quod viderim, nisi forte in N. T. Io. 11, 48. Act. 6, 14. cf. Krb. L. Nr. 2., quae notio sumta Nostro fuerit in aliis locis e Lat., ubi dr. v. c. *locus* aliquis *obsideri* et *expugnari*, i. urbis spatium cum aedificiis, cf. 1, 12, 12. et Abr. ad Aesch. 1, 232. e. Verum, quia Mss. rel. manent in lectione vulg., haec que bona est: potius in Ms. Ba. inciderit lapsus in litteris iterum, cf. 3, 2, 10. αὐτὰς, et in vulg. rectionem 5, 5, 13. In sq. libere Bg. omittit pron. τι et copulam, in postr. cum P., sumto τετρ. pro subst., ei que adiuncto ἰσ. pro adi., dum ad τετρ. (ap. Gs. Chr. Ind. *quadratus*, ut ap. Poll. et Stp. Th. cum Bg. e P. aliunde, Ind. Luc. et Geop., ubi syn. τετραγωνιαῖος, ignotum Stp. et L. Ern.) non licet supplere subst. cum L. Bos. σχῆμα et οἴκημα, quae ipsa mox subiiciuntur, sed potius v. c. κατασκεύασμα, cf. §. 15, pro generali χρῆμα, reperiente me praeterea τετρ. ap. Z. Xen. Pol., sed non iterum ἰσ., nisi ap. Stp., qui Bg. Lat. reprehendere videtur, servatum tamen a Gs. Chr. Ind., cf. Th. e. Sed Leisn. in m. Ox. „Kirchm. p. 327. Hinc πυραὶ νεκρῶν dicuntur *arae* Ovid. Trist. 3, 13, 21. Virg. A. 6, 216. Obs. M. V. 4. p. 351."

ἢ ἐκ μ.) Ad praecedens ἄλ. μὲν aptius quadrat μόνης δὲ — *Sylb.* E P.

ως ξύλων μεγίςων, εἰς σχῆμα οἰκήματος. πᾶν δὲ ἐκεῖνο [o] ἔνδοθεν μὲν Φρυγάνων πεπλήρωται [p], ἔξωθεν δὲ χρυσοϋφέσι ςρωμναῖς, ἐλεφαντίναις τὲ ἀγάλμασι, γραφαῖς τε ποικί-

compactis lignis ingentibus
12. in formam aedificii. to-
tum autem illud, interius
quidem cremiis oppletum est,
exterius autem aureis torali-
bus, eburneis que signis et
picturis variis exornatum:

o) Stp. rel. hic comma etiam comparet in Bg. Vs., omissum rectius in Bs. a. al. p) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A.

servat Stp. Th. duobus locis per aliam lect. 2, 1222. B. c. ἐκ μόνης συμπ. ξ. μεγίςων εἰς σχ. οἰκ. et 3, 270. A. ἀλλ. μ. ὑλ. οὐδ. μετέχον ἢ ἐκ μον. συμπ. ξυλ. μεγίςων, εἰς σχ. οἰκ., sed Gs. Chr. ἀλ. μ. ὑλ. οὐδ. μετέχον, ἢ ἐκ μόνης γε συμπ., quae sane lenissima medicina est, cum τὲ saepe sit confusum e γὲ restringente, sed ut rectio sibi sic non constet verbi μετ., quod habet, praeter vulgarem gen. ἀλ. ὑλ. οὐδ., etiam hic pr. ἐκ, non reperiente me tale quid, sed imitante Bg. rectionem dupl. illam verbo Lat., quod sane diversis locis alias eam habet. Sed contra eiicit Bg. e P., praeter adi. μον., quoque voculam τὲ, nisi tacite in γὲ mutatam non reddit. Quod duo Ms. non tenent ἢ, quasi natum e pr. littera: procedit, si sq. τὲ cum Sb. mutatur in δὲ, quod refertur ad pr. neg. οὐδεμ. aeque ac ad μὲν, ponitur que pro ἀλλὰ, quam rectionem exquisitiorem in ἄλλος cum neg. ita, ut sequatur in secundo membro adversativa δὲ s. ἀλλὰ, non intelligens librarius aliquis, nobis intrusisse videtur ἢ, quod alias sequitur post ἄλλος cum neg., ut in οὐδὲν ἄλλο — ἢ, recte tenente Stp. Th. 1, 341. B. „hoc genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, efferunt et aliter. Plato — δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι' ἄλλο οὐδὲν, ἢ διὰ τὸ χαλ. εἶν. rel.“ Unde ego quidem, si tolero adhuc vulg. ἐκ, quasi e Lat. ductum, ad analog. verbi Bg., tamen lego cum Sb. δὲ, sublato ἢ, quia illud Gs. γὲ, pro Lat. *quidem*, non bene convenit cum iam praeced. μὲν, sed vulg. τὲ non simul cum ἢ, quod, servatum oblique etiam a P., nihil arguit, quam consensisse eius Cod. cum Ms. Ve., ut alibi, quem P. deserit quoque Seh. in „μετ. ὑλ. suggestus, *ex* materia *compactus*, συμπ. compactione *lignorum*“ ubi Gs. Chr. Ind. „compages, coagmentatio“ variante Nostro in εἰς σχ. οἰκ. cum §. 9. ἐν κλ. σχ. per praep. et ordinem, ex analog. iterum, cf. 2, 6, 19.

πᾶν δὲ) P. in δὲ libere, cf. §. 4., e quo Bg. in sq. ἐνδ. (ubi Seh. addebat „in interiori spatio“ notionem sic constituens, quam et aliunde novit Stp. Th. in adv. e loco pro in loco, cf. Ind. Thuc. et Luc., sed in principem vim Xen. Bach. et Cyr., Soph. Ai. et tropice Plut. Hs.) non item ad φρ., ubi et Gs. Chr. Ind. aliter, *sarmentum*, quod eum Bg. habet Gr. n. in G. Th., cf. Stp. Th., hinc e P., Foes. L. N. T. Suid. Hes. Poll. Bud. C. Ind. Luc. Xen. Cyr. et 'Ανβ. cum Phil. p. 754. e. Mox ἀγαλμ., ap. Bg. e P. quoque, de statuis parvis aut magnis quidem intelligentur ex opp. γραφ., sed incertum, utrum divorum, cum in rogo crementur simul, an maiorum, aut rerum pretiosarum et supellectilis genera quaedam, cf., praeter dicta ad 1, 11, 2. it. 5, 6, 20., cum hic

λαις κεκόσμηται. ἐπ' [q] ἐκείνῳ δὲ ἕτερον, σχήματι μὲν καὶ κόσμῳ παραπλήσιον, μικρότερον [r] ἐπίκειται [s], πυλίδας ἔχον καὶ

14. supra illud porro aliud forma et ornatu adsimile, minusculum impositum est, portulas habens et ianuas aper-

q) Pro ὑπ' edd. rel., et tacite quoque Mss. trium, nobiscum ἐπ'. tenent Ing. et Pat. v. N. r) μικρότερον δὲ ἐπ. Ing., v. N. ſ) Colon in Ms. Ba.

ex analog. ſit ἀγ. cum adi. ἐλ., ſed e more ac materia vetere, Ern. Archaeol. p. 30. G. Th. (qui hinc tacuit in Ind. Chr. 15, 12.) v. *eburn.* cui add. Ovid. Met. 4, 332. 354. cf. igitur cum aliis adi., de diis quidem, ἱερὸν Call. ſed χρυσοῦν Fi. Pal. cum λιθίνοις καὶ χαλκοῖς Rs. Or. V. 7. ſſ. ut de homine quoque χαλκοῦν Eutr. Met. it. Ael. V. h. ubi et cum ſyn. gen. materiae ἀγ. ἐλέφαντος 2, 33. e. *ſtatuam* ex *ebore*, per ellipſin praep., quae diſerte ib. ἀγ. ἐκ σαπφείρου λίθου, narrante Dione in Pertinacis funere, κατεσκεύαστο δὲ ἐν αὐτῷ Campo Martio πυρὰ πυργοειδής, — ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ μετὰ ἀνδριάντων τινῶν κεκοσμημένη λ.

ὑπ' ἐκείνῳ) Scribendum ſuſpicor ἐπ' ἐκ. *Steph.* Lege ἐπ' ἐκ. Iam correxeram locum, cum viderem Stephanum et Sb. pariter ac Gs. in Chr. idem feciſſe. *Stroth.* Quicunque paullo attentius legit hunc locum, non ferre poteſt illud ὑπο, ſed incidat neceſſe eſt in coniecturam ἐπι. Quod vel inde apparet, quod eam ante me, ut poſtea vidi, iam Stp., Sb. Gs. et nuperrime Strothius pro ſe quisque invenerit. Eiiciatur igitur ineptum illud ὑπο. *Gedik.*

Sb. Ind. „ὑπ' ἐκ. pro ἐπ' ἐκ. ſupra *illud* f. ſuper illo" et ad Dion. p. 1246. §. 32. ſtatim editur ἐπ' hinc, et Leisn. in m. Ms. Bg. „legit cum Stp. ἐπ' ἐκ." quod ſane contextus requirit vel contra Mss. et P., eſt que ſimplicius ad litteras vulg., quam quod Ern. in m. Par. „l. ὑπὲρ ἐκείνου" ut ſaepius ὑπ' et ἐπ' confuſa, cf. 1, 9, 1. e. ſed in rectionem v. ἐπικ. cum eadem pr. ἐπὶ infra 6, 7, 5., retinente P. Vs. Lando p. 105. in deſcriptione aediculae inde a §. 12. et hic quoque Gt. vulg. ὑπ', ſed P. deſerente iam Roſin. p. 213. e., ut Bg. etiam in δὲ per τὸ, (cf. 3, 12, 23.) it. in παρ., quod Lat. ignorat Stp. Th., cf. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. Xen. Pol. et M. S. Z. ſed ſine Ind. Dem. 81, 26. 174, 11. 309, 20. 385, 15. 181, 25. 288, 5. et cum ſyn. ὁμοίως 402, 14. 439, 20.

μικρότερον) Poſt μικρότ. puto deeſſe particulam δὲ, quae reſpondeat praecedenti μὲν. *Steph.* Gesnerus addere cupit δὲ; recte *Stroth.*

Lenius fuerit δ' per apoſtrophum, quod elapſum fuerit ob vicinitatem, ut alibi, agnitum etiam a P., (quanquam membris transpoſitis, cum libertate alia in omiſſo particip. ἐχ.,) quem ſervat Ind. Gs. Chr. in „πυλ. portas" non vero Sb. „feneſtras et fores" quae diverſae res duae poſſunt cogitari in illo opere, ut aedificio quodam, cf. §. 12. e., ſed non conſpiciuntur in imagine eius et tabula aenea ap. Fabr. in bibliogr. ant. p. 368., ubi modo comparent portulae et ianuae apertae, cf. ex Lando infra ad §. 22., proferente G. Th. Lat. Bg tantum vi propria cum Gr. n., quod in altera Sb. agnoſcit Stp. Th. aliunde, in moenibus quidem et opp. primitivo πύλη, (pro quo, de Gs. ratione, diminutivum ſaepe ponitur, unde copulentur hic ſyn. et res, ſibi per figuram ſimiles,) comparans recte θυρὶς, quo de cf. Zoſ. 1, 70, 4. οὔσαν ἐν τῷ τείχει θυρίδα, quandam *in* muro *feneſtram*, ſq. ſyn. mox προκύπτοντα τῆς ὀπῆς, per *fo-*

θύρας ἀνεωγυίας [t]. τρίτον τε καὶ τέταρτον, ἀεὶ τοῦ ὑποκειμένου μεῖον, ἐς τελευταῖον βραχύτατον περαιοῦται. ἀπεικά-

tas: tertium que item et quartum, semper inferiore minus, donec in extremo brevissimo terminatur. Possis com-

t) Colon in ed. Ox. et Ed.

ramen illud *prospectantem*, cf. Polb. 3, 534. e. infra que ad 8, 4, 4. et 8, 5, 10.

τρίτον) Bg. servat e P. libere additum adv. *item*, sed Lat. ad *ὑποκ.* e Sch. „*subiecto* f. *inferiore*. Pol. minus recte *superiore*" qui P. deinde plura adiicit, et alia supra quartum tabulata, v. c. *καὶ ἔπειτ' ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ*, e quo Bg. partim legit aliter, *ἔστε ἐς τελ.*, cum sane excidere potuerit adv. *ἔστε* ob similes sq. voces, ubi et substituas *εἰς*, quanquam Noster non refugit similitudinem eiusmodi; ubi adeo v. *περ.* non pendeat a pr. *τριτ.* et *τεταρτ.*, ut in vulg. lect., sed a subintellecto subst. aliquo, v. c. *τὸ οἴκημα*, vel *πᾶν ἐκεῖνο* e §. pr., et illa *τρίτον — μεῖον* regantur adhuc a pr. v. *ἐπίκειται*, loco puncti post *ἀνεωγ.* faciendo tantum commate; unde sane melior nascitur sententia etiam ad illa *ἀεὶ τοῦ ὑποκ. μεῖον*, quae in vulg. lectione referuntur modo ad *τριτ.* et *τετ.*, non vero commode simul ad secundum tabulatum, a Nostro nominatum *ἕτερον*, et iam definitum per epitheton *μικρότερον*. Tamen talis redundantia Nostro non est ignota, et *τοῦ ὑποκ.* referri licet ad secundum et primum tabulatum; etsi illa P. novitas, ut est Graece a nobis expressa, cum expleat fere totum versum, omissa esse potest a librario, etiam ob affine *ἄλλῳ* et *ἀεί*, (quo de cf. Exc.) sicut contra subinde fingit quaedam P., et lectio vulg. procedet sine Bg. correctione etiam sic, ut tertium quartum que finierit *cum* f. *in* extremo aliquo, quinto puta, brevissimo. Sic enim praep. *ἐς* cum verbis finiendi commutari poterit cum Lat. illa utravis, cf. 1, 16, 6., quae ipsa tamen formula sane melius in totum aliquod aedificium convenit, sic que exposita non requirit, ut putetur Bg. legisse *ἔστε ἐν τελευταίῳ βραχυτάτῳ περ.*, quanquam consula ista per se esse possunt. Tum G. Chr. „*περαιόομαι*, finior, *desino*" sed Sch. „*desinit* f. *terminatur* (utr. e Sb. Ind.) *in* brevissimum *tabernaculum*. Forte rectius *περατοῦται*" quod postr. reperi modo per Ind. Ael. V. h. Fa. Ael. Hs. et Harl. Chr., ad inde derivandum *πεπρωμεν.*; sed ap. Stp. Th. 3, 232. F. „*περατόω*, finio, termino, i. q. *ὁρίζω*, — *ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν*, imperium *Hellesponto* terminatum *ab occidentis partibus*, (et p. sq. D.) *περαίνεσθαι εἰς*, terminari *et* desinere *in* „sed in vulg. ib. nihil vel pro P. *perveniatur*, vel pro Bg., nec per Indd., (cf. Hom. Aesch. Fi. cum Axi., sed Aesch. ep. S. Thuc. in Schol., Xen. Ἀναβ. Luc. Diod. S. Geop., lib. de V. med. Thom. M. p. 704.) sed, praeter Foes. „*περαιωθεῖσαι*, i. e. *εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι, ὡς ἑτέραν λαβεῖν τέλος*, mutuo *in* sese *contractae*, ut *utraque* finem *accipiat*" et praeter Suid. 3, 80. m., quoque ib. 1, 794. m. *ἐπεραιώθη, ἐπέρασεν, ἐτελειώθη*, traiecit, *absolutus est*, non coll. ad Hes. 2, 918. i. *περαιωθῆναι, τελειωθῆναι*, et p. sq. i. *περαιούμενοι, τελειούμενοι*, verum sine aliquo loco; unde, quanquam facilis lapsus in litteris *ι* et *τ* fuit, tamen servabitur cum Gs. antiquum v., sed ut peculiare quid Nostri.

ἀπεικάσαι) Sch. „comparet *quis*" sed Bg. e P. reddit opt. cum *ἂν* et

σαι τὶς [u] ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος Φρυκτωρίοις [x], ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς [y] τὰς ναῦς χει-	parare figuram ſtructurae ſpeculis his, quae portubus imminentes noctu igne ſublato in tutas ſtationes naves

u) τὶς Ms. Ba. hoc accentu, cf. 1, 8, 5. e. x) Colon in Ms. Ba. y) καταγωγὰς Mss. tres, v. N.

pron. τὶς tertiae perſ. per v. auxiliare ſecundae perſ., cf. 1, 13, 12. m. ὡς ἂν τις εἴποι, Ind. Rs. Or. V. 4. Dem. et Luc., ubi 1, 467. l. 91. εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ſi *me* illis *adſimilaſſes*, per alteram formam Atticam pro vulgari hic, in quam v. ad Onoſ. p. 85. N. 5. p. 108. N. 11., ſed Ms. de utraque in ſyn. ſimpl. ap. Dem. τὶς εἰκάσαι et εἰκάσειέ τις λ. cf. Ind., ut utraque ſit aeque bona. In ſq. κατ. Bg. cum Sb. Ind. et Stp. Th., qui et e P. ſine loco quo, ſed Gs Chr. *aedificatio*, qui in Th. Bg. Lat. habet cum ſyn. κατασκευὴ, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Diod. S. ex 1, 61. l. 94. (ubi ſq. ζητήσαι — τὶς) ſed alio ſenſu Polb. et tropico Luc. Sed Stp. Th. v. φρ. 4, 228. i. ſub Bg. Lat. affert hunc locum liberius „φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφ. δ. χειραγωγεῖ. φαρ. — καλ." (e Bud. C. 1237, 46.) cum P., unde Sch. partim „turribus ſ. ſpeculis, quibus igne praelato navium curſus noctu diriguntur" ſed G. Chr. Ind. „φρυκτώριον, ſpecula, unde *ignis* ope (bene ad ſenſum ſic Noſtri διὰ τοῦ πυρ., pro *per ignem*, quod Lat. eodem ſenſu, cf. G. Th. v. i., Ind. Fi. Aeſch. Xen. Pol. Z. et Fd. Iſ. Ev., eodem redeunte abl. nudo *igne*,) ſignum datur" at Bg. cum Vs. ad Harpocr. p. 343. „φρυκτωρεῖν, proprie *igne ſublato* quidvis denunciare" reperto mihi neutro Noſtri ap. Poll. 9, 14. N. 39. et alio accentu φρυκτωρῖον ib. 4, 127. N. 15. cum Lat. Bg. cf. 4, 129., ſed fem. φρυκτωρία, per ſe aut cum ſubſt., Ind. Sb. Dion. H. ej. T. 1. Thuc. Lyco., ad Luc. 1, 46. Schol., Heſ. Suid., e cuius 3, 636. m. φρυκτοὶ corrigendus Schol. Thuc. 160, 48. pro τύλων in ξύλων, et pro ἠρεμοῦντες in ἠρεμοῦντας, ut ex eodem Suid. 3, 247. i. πυρσοὶ — φρυκτωρίαι, hic plur. reſtituendus ap. Heſ. 2, 1089. i., pro ſing. φρυκτωρία, cf. Schol. Ariſt. Av. v. 1161. et Suet. Claud. c. 20. e. Ern. *ſuperpoſuit altiſſimam* turrim, *in* exemplum *Alexandrini* Phari, *ut* ad *nocturnos* ignes *curſum* navigia *dirigerent*, (unde Bg. cum P. in v. χειρ., dato exquiſitius a Noſtro per tropum rei inanimae φρ., cf. Stp. Th., ſed non cum Bg., Bud. C. L. N. T. cum Suic., Heſ. Suid. Ind. Luc. et Diod. S.) ſed in Cal. c. 46. *altiſſ. turrem* excitavit, *ex qua*, ut *ex* Pharo, *noctibus*, ad *regendos* navium *curſus*, ignes *emicarent*, habente Leisn. ad φρ. in m. Ox. „A. de Mundo p. 195. 206."

διαγωγὰς) Ven. καταγωγὰς, quod melius eſſe, vulgata lectio autem e praep. διὰ, quae paulo ante exſtat, enata videtur. *Stroth.*

Poſſis et ſumere errorem in praep. e confuſis litteris, dum tolerat etiam Gs. Chr. Ind., *traiectus*, ſed Stp. Th. modo hinc tenet ſub Bg., notione conſtituta e P.; et a L. Ern. reperita, ut improbat Thom. M. p. 214. δίαιτα, οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφὴ, λ. in qua poſtrema voce ut errat Grammaticus, cf. N. 6., ſic et fortaſſis in noſtra, reperta mihi quidem praeterea ib. N. 7. e Schol. Ar. Plut. v. 924. διατριβὴ explicante

ῥαγωγεῖ [z]. Φάρους δὲ αὐτὰ οἱ πολλοὶ [a] καλοῦσιν [b]. ἐς δὴ τὸ οἴκημα τὸ δεύτερον ἀνακομί-

dirigunt: pharos vulgo ap-
16. pellant. In illud aedificium secundum sustollunt lectum,

z) Hoc punctum in A. al., pro colo Stp. rel. a) Ms. Ba. οἱ λοιποὶ καλ. v. N. b) Ms. Ba. καλοῦσι. ἐς λ. omisso ν ἐφ. ante vocalem, cf. 2, 2, 4. 3, 14, 12. e.

per δίαιτα, διαγωγή, quae et ap. Suid. 1, 569. i.. ubi p. 836. m. ἐπιτήδευμα, τοῦ βίου ἡ διαγωγή, cf. Hes. 1, 940. e. 943. N. 8. cum Suic. Th. it. Schol. Lyco. vs. 596. qui δίαιταν exponit τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγήν, Ind. Diod. S. et Polb., per quae tueatur se pro loco commorationis, cum et δίαιτα sic ponatur, et Lat. illud antea Gs. etiam, quanquam proprie de actu valens, cf. ej. Th., sicut illud Mss. nihil aliud significat, et notius vocabulum substitutum a librario per glossam esse potest, ut καταγωγή Schol. Thuc. p. 506. e. reddit λιμήν: sed διαγώγιον, ignotum Srp. Th., non item L. Ern., pro portorium, ap. Polb. Ind., etiam sustentare potest vulg.

φάρους) Luc. in Icar. p. 194. (2, 765. l. 91. et p. 68. l. 16.) vocat τὸν ἐπὶ τῷ φάρῳ πύργον. *Leisn.*

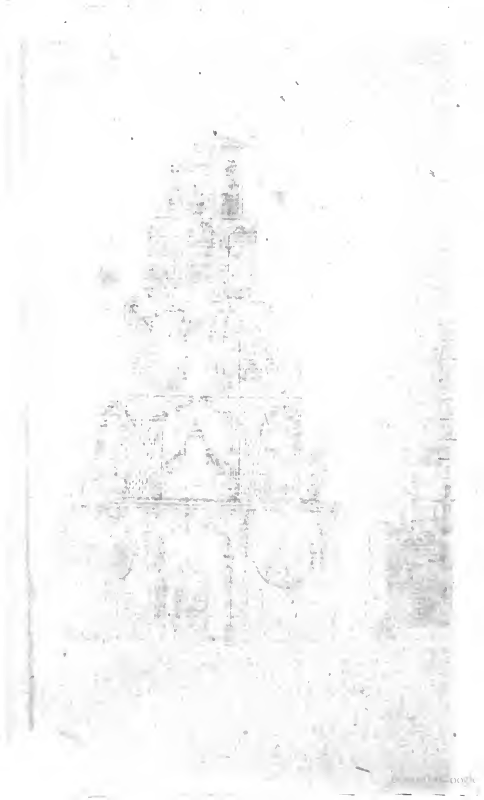
Sed idem Luc. 3, 253. l. 20. quoque ἀπὸ τῆς φάρου ὑπάραντες, cf. de variis significationibus τοῦ φάρος Schol. Arist. Thesm. v. 897. Suid. Hes. Schol. Thuc. 67. 85. Steph. Byz. Cell. n. o. a. 2, 770. e. sq. Gs. Chr. Plin. p. 522. N. 14. et Th. cum Angl. Heyn. H. 3, 876. l. et Montcf. Ant. Vern., ad Rutil. Irin. v. 404. p. 67. 264., ad Dion. p. 1246. §. 32. e. „recte cum Pharo comparat Herodianus, et utriusque similitudinem videbis ap. Montfaucon Ant. Expl. T. 4. Suppl. Tab. 50.“ Sed Ms. res in οἱ λοιποὶ pro οἱ πολλοὶ fuerit vel error in litteris, (quanquam reperi alias modo variare τοῖς πολλοῖς cum τοῖς ἄλλοις, syn. illi Ms., cf. ap. Luc. 1, 772. l. 69., ductum ibi e l. 51. sq.) vel glossa, ut veteres Scholiastae formulam istam vix praetermittunt sine quadam explicatione, sed quisque interpretans pro re ac loco, v. c. Schol. Thuc. 6, 15. τοὺς πολλ. per τοὺς πένητας, at 371, 30. τοῖς π. per τοῖς ἀπαιδεύτοις, tum Schol. Luc. 2, 725. l. 30. per τοῖς ἀνοήτοις, quod adeo simul est ib. 3. 350. l. 26. ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀν., unde forsan diluatur subtilitas illa Rsk. ad Dem. p. Cor. V. 9. p. 212. e. ad 241, 1. it. V. 10. p. 467. m. ap. Harl. p. 145. N. 47., cf. Bud. C. 485. 10., ad Luc. 1, 42. N. 74. it. 2, 214. N. 41., ad Vig. p. 136. b. i. Abr. Dl. Th. p. 159. m. Krb. Obs. p. 401. e. Fj. Pal. et Aesch. Xen. Cyr. M. S. et Bach. it. Plat. Menex. Gottl., referente P. etiam vulg. cum Mss. rel., unde Bg., cf. 1, 1, 1. m. 5. e.

ἐς δὴ) Bene expressum a P. δὴ per *igitur* omittit Bg. iterum, reddens contra artic., at v. ἀναχ. ex illo recte per ἀνὰ pro *sursum*, nesciente Srp. Th., qui potius v. i. „Herodi. ἀνακομίζειν et κατακ. pro *deportare* dicit, ut ait Bud.“ C. 461, 20., ubi post locum Nostri §. 8. „pro eodem ἀνακομίζουσι dixit“ huc oblique respiciens, cum ibi in solo portarint, sed hic in altum, cf. Hes. cum Ind. Fa. Aes. Hs. et alio sensu Rs. Or. V. 8. Din., deserente P. hic Sch. „*quum* detulissent *lectum*, in alium locum“ sed scribente Ern. in m. Par. ad sq. τιθ. „Ael. V. h. 2, 41.“ nescio, quo consilio.“

p. 826

Digitized by Google

Digitized by Google

σαντες τὴν κλίνην [c], τιθέασιν	ponunt que aromata et ſuf-
ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα	fimenta, quaecunque terra
πάντα, ὅσα γῆ φέρει [d]. εἴ τε	procreat: tum etiam quicun-
τινὲς [e] καρποὶ, ἢ πόαι χυμοί	que fructus aut herbae ſucci
τε, συμβαλλόμενοι πρὸς εὐω-	que conducunt ad ſuaveolen-

c) Hic comma habent A. al. et Stp. rel., ſed poſt τιθ. Bs. 1. L. al., dum utrinque nullum tenent Bc., v. N. d) Comma hic in Bs. 1. et Lu., punctum in A. al., ſed colon Stp. rel. v. N. e) Ms. Ba. εἴ τέ τινες cum ed. Bs. 2. al.

τὴν κλίνην, τιθ.) Male haec vulgo diſtincta leguntur, etiam in Gs. Chr. ubi poſt κλιν. inciſi ſignum poſitum eſt. At ponendum membri ſignum, quod vulgo Colon appellant poſt vocem τιθ., utpote referendam ad κλιν. non ad ἀρωμ. quae ſibi cum caeteris quae ſequuntur iuncta habent verba ἀνακομίζονται καὶ συμ. χέονται. Hinc patet, pro membri ſigno poſt φέρει adhibendum eſſe inciſum. Denique ne quis putet, articulum excidiſſe ante γῆ, ſciendum eſt, hanc vocem, cum terram ſ. agros, non vero regionem aliquam denotet, ab Herodi. ſicut ab aliis ſcriptoribus, ſine articulo poni. *Stroth.*

Cuius primam rem de diſtinctione, removendo quidem commate poſt κλ. et potius locando poſt τιθ., propoſitam etiam a Trill. Obſ. Crit. p. 70., iam oſtendimus eſſe in quibusdam edd., quae et forſan in P., etſi hic omiſit v. τιθ., quod Bg. manifeſto refert ad ſqq. ſic, ut, prius partic. reſolvens, copulam ei verbo poſtponat. Deinde idem, poſt φέρει colon diſerte faciens, et mutato εἴ τις cum ſyn. οἵ τινες, cf. 2, 13, 17. e. (ut P. in ſyn. πάντες, pro παντοῖοι, cf. 1, 13, 16. i.) ſuppleto que in particip. συμβ. finitum v. εἰσὶ, commutat hanc periphraſin cum privo v. συμβάλλουσι, quae rario procedit, ſed et haec, ut in membro εἴ τε — χυμοί τε ſubintelligatur v. ſubſt. εἰσὶ, per ſe deinde ſumto membro συμ. πρ. εὐ., *ſi* que *ſunt* quidam *fructus*, conducentes *ad ſuaveol.*, reddente Sch. cum Bg. „τιθ. ponunt *aromata*“ ſed Bg. in τὰ poſt εἰ, ut 3, 10, 6. Tum alterum Strothi de γῆ cum vel ſine artic. incertum eſt, cf. cum artic. pro Strothi notione 8, 4, 11. e. 1, 13, 2. e. 4, 4, 12. e., in qua regione libere P. omittit v. φ. et ſubſt. γ., mutatis πάντα ὅσα in unum πάντα ſ. παντοῖα, quod per ſyn. gen. exprimit, cf. 1, 2, 4. m., deferente Sch. „terra *fert*“ pro quo Bg. liberius, cf. 3, 9, 5.

χυμοὶ) Si vera eſſet Salmaſii ſententia, Plin. Ex. p. 905. χυμὸν et χυλὸν ita differre, ut illud ipſum guſtum ſ. ſaporem, hoc vero ſuccum denotet cum ſuo ſapore, ſ. ex quo ſapor naſcitur, utique et in hoc loco legendum eſſet χυλοὶ. Alii autem, in quibus eſt H. Stp. in Th. has voces promiſcue adhiberi iudicant. Χυλοὺς Theophraſtus Hiſt. plant. l. 1. c. 29. diſtinguit, in οἰνώδεις, ad quos refert χυλὸν ἀμπέλου, συκαμίνου, μύρτου et ἐλαιώδεις, ut δάφνης, καρύας, ἀμυγδαλῆς, πεύκης, πίτυος, ἐλάτης. In Luciani Nigr. c. 33. χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις, ubi interpres reddit *condimenta*, aeque ſapores ſignificare poteſt. Adeant, qui plura cupiunt, Salmaſium l. c. et H. Stp. Th. *Stroth.*

E P. dedit eum Bg. etiam Gs. Chr. et Sb. Ind., qui in „συμβ. ſucci *conferentes* ad *fragrantiam*“ cf. cum pr. πρὸς aut ſyn. εἰς Stp. Th. Bud. C. 865, 39. Abr. Ar. L. p. 47. m. Obſ. Loesn. et Munch. p. 266. i. lib.

δίαν, ἀνακομίζονται, καὶ σωρηδὸν χέονται. οὔτε γὰρ ἔθνος, οὔτε πόλις τὶς, οὔτε τῶν [f] ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ [g] ἐςιν, ὃς [h] μὴ δῶρα ταῦτα ὕςατα πέμπει φιλοτίμως εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως. ἐπὰν δὲ μέγισον χῶμα

tiam, inferuntur et acerva-
17. tim effunduntur. neque
enim gens, neque civitas
ulla, neque quisquam eorum,
qui dignitate et honore pollent, est, quin munera ista suprema mittat certatim in ho-
18. norem principis. Ubi

f) Pro τῶν in Pat. γὰρ mendose. g) τιμῆς A. al. mendose, et τιμῇ ἐςὶν Stp. rel. h) Ms. Ba. ὡς μὴ δῶρα ὕς. ταῦτα πέμπειν λ. v. N.

de V. med. Ind. Ael. V. h. et Diod. S., sed in Bg. ad εὐωδ. 1, 12, 3. e. et in sq pass. ἀναχ Abr. Dl. Th. p. 102. i. (in med. Xen. 'Αναβ. M. S. Cyr. Polb. Dion. H. T. 1. cum Sb. Ind.) ap. Sch. „comportantur, conquiruntur" qui in sq χεοντ. cum Bg., partim e P., ut Stp. Th. in σωρ., (cf. Poll. Hes. cum Ind. Luc.) sed 2, 1196. A. „l. 4. πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, boni odoris excitandi causa" memoriter.

οὔτε γὰρ ἔθν.) Ap. Dion. in funere Augusti τὰ ἔθνη πάνθ', ὅσα προσεκτήσατε, λ. magis definite, ut de *provinciis* et hic cogitemus. Ad sq. ἀξ. ἢ τ. Leisn. in m. Ox. „Obs. M. V. 3. p. 88." copulante Nostro syn. per copiam, (ad variandum cum §. 9. et omisso hic particip. γενομένων cum 3, 15, 9.) forsan e Lat., cf. G. Th. 170, 79. *dignitas* et *amplitudo*, p. sq. l. 12. *dignitatis* atque *honoris*, ubi, tacente Gs., differunt ut prius et posterius s. antecedens et consequens, dum *dignitas* est qualitas s. virtus eius, qui dignus est *honore*; i. publ. munere, cf. ej. Th. 170, 45., etsi Lat. illa duo ponuntur etiam aliter, cf. ib. 913, 26. *honori* et *dignitati* esse *propinquis*, ubi est interna opinio de bonitate alterius; nostratibus in priorem differentiam et hunc locum tenentibus quoque *Würde* und *Stand*, cf. in Bg. 2, 6, 5. m. Sed Ms. res prima, in pron. mutato in particulam ὡς, adfuit 1, 8, 13., sed ut hic simul mutetur verbum finitum cum inf., pro ὥςε accepta particula, quae rectio, saepe ap. Nostrum obvia, ad sensum convenit cum vulg in pron. relat. cum v.', (in Gr. sine consecutione temporum et sine coniunctivo,) tentante librario lectionem vulg. forsan, ut magis conveniret reliquis subst. ἔθνος ac πόλις, quia vulg. ὃς — πέμπει modo regitur ad tertium τὶς τῶν λ., quanquam saepe scriptores ita solent facere, ut tantum ad unum e pluribus, ad postremum que adeo, ut hic, verba et oratio accommodentur, cf. in vulg., praeter 2, 8, 13. m. ad οὐδεὶς e Xen., quoque 1, 4, 20. 6, 4, 4. 8, 6, 17., ut in formam Ms. 8, 4, 21., in qua primo lapsus fuerit in ο et ω, unde deinde sapiens quis scriba etiam πέμπει novarit in inf., cui novitati nihil tribuendum, quia tum vulg. aeque est bonum, tum hoc sustinetur quoque a Mss. rel., denique etiam vis alia comparet in aliter locato pron. s. adi. ταῦτα, hic sine discrimine ad laevitatem, manente tamen hiatu, sed ut consentiat P., in primam rem nihil definiens, e quo Bg. in syn. ad ὃς μὴ, cf. 2, 8, 13. m. et in δῶρα ταῦτα ὕς. Dion. 1245, 26. ἐντάφια, ad quem Fabr. §. 30. huc quoque spectat, etiam Vales. ib. p. 1277. §. 37., monens, δῶρα hic dicta, ut Lat. *munera*, nihil ferente G. Th. nec in v. *ultima*, sed ad

ἀρθῇ τῶν ἀρωμάτων, πᾶς τε ὁ τόπος πληρωθῇ, ἱππασία περὶ τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνο γίγνεται [i]. πᾶν τε [k] τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. ἅρματά τε περιέρχεται ὁμοίᾳ εὐταξίᾳ, Φέροντα τοὺς ἐφεστῶτας [l], ἠμφιεσμένους μὲν τὰς περιπορφύρους [m] ἐσθῆ-

vero ingens acervus aggestus est aromatum, omnis que locus repletus, equitatio circa stru- 19. cturam illam fit. Omnis que equester ordo circumcurrit in orbem quodam decoro cursu ac recursu, pyrrhichio motu et numero. Currus etiam circumaguntur itidem decore, ferentes suos aurigas, indutos praetextis,

i) Ms. Ba. γίνεται λ. cf. 3, 14, 11., sed hic sic etiam una Gs. Chr. k) πᾶν τὸ hoc accentu Ms. Ba., cf. 3, 7, 8. l) Colon in Ms. Ba. m) τὰς περὶ πορφύραν ἐσθῆτας A. Bss. pat. et Par. 1. sed Pat. 2. una voce τὰς περιπορφύραν ἐσθ., quod Ern. correxit in Stp. rel. Mox post ἐσθ. colon iterum in Ms. Ba.

sq. φιλ. e P. reddente Bg., Stp. Th. et Gs. Chr. cum *ambitiose*, cf. 1, 11, 14., sed P. deserente Bg. ad εἰς τιμ., ubi variatur cum 1, 1, 3. πρὸς τιμ. β., sed modo ad analog. scribitur, nec tenente quid G. Th.

τῶν ἀρωματ.) Unum modo repetit Noster e pluribus §. 16., tanquam genus praecipuum, servante Bg. e P. Lat. ad v. ἀρθ., sed afferente Stp. Th. v. χωμ. i. cum v. αἰρ. e Thuc. bellico sensu, ad quam analog. Noster detorsit formulam in suam rem, ubi Stp. ignorat Bg. e P., et Gs. Chr. Ind. „agger, cumulus“ cf. Suid. Hes. Ind. Luc. et Diod. S. Ad sq. ἱππ. Ern. in m. Pat. „i. e. ἱππελασία“ ubi Gs. Chr. „transvectio equitum“ sed Sch. cum Bg. et Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ. it. Dion. H. S. T. 1. Orph. Thom. M. Fi. Aesch. Zos. 1, 50, 4. 5, 15, 7., sequente mox ap. Nostrum explic. aliqua, sed rem saltem narrante Dione in funere Augusti Pertinacis que.

πᾶν τε) Leisn. in m. Ms. Bg. „desunt quaedam“ omnia usque ad *decoro*, restituta a nobis, e P. nominatim illud κύκλῳ, cui syn. ἐν κ. cum v. περιθ. ap. Luc., quae non frustra adiiciuntur, quoniam aliquis potest aliter etiam circum currere, vage, huc et illuc, (ut nostrates habent *herum laufen*,) cf. e Xen. ad 1, 15, 6., (ap. Sch. „περ. *currit* circum *illud*“ omissa praep. in v.) tenente Stp. Th. nil tale, sed modo in sq. ἀνακ. hinc sine Vs. sub *circumdatio*, ubi Gs. Chr. Ind. modo *orbis*, pro quo ob pr. κύκλῳ malim *repetitio cursus*, (cf. Ind. Polb. et syn. ἀνακυκλισμὸς ap. Diod. S. 1, 501. l. 6., ignotum Stp. Th., non item L. Ern.) quo redit Bg. e P., deserto ad pr. εὐτ., fere cum Sch. „*composito* certa lege *cursu* equitum“ assumto aliquo subst., pro quo statuerim hendiad. *cum quodam* decoro *recursu*. Ad sq. πυῤῥιχ. λ v. Exc.

ἅρματα) E P. servat Bg. modo Lat. ad v. περ., ubi sufficiebat *circumire* ap. Stp. Th. aliunde, variante Nostro pro pr. περιθ., sed mutante Bg. omissa a P. ὁμ. εὐτ. (Sch. „*simili* decenti *ordine*,) adi. et subst. in duo adv., pro *simili decoro* s. *ordine*. In sq. τοὺς ἐφ. P. deserit etiam Sch. „*eos*, qui

τας, προσωπεῖα δὲ περικειμένους, εἰκόνας ἔχοντα, ὅσοι Ῥωμαίων ἐνδόξως ἐστρατήγησαν ἢ ἐβασίλευσαν. τούτων δὲ συντελεσθέντων, λαβὼν λαμπάδα ὁ τὴν βασιλείαν διαδεξά-

personatos imaginibus omnium, qui apud Romanos inclyti fuerunt belli duces aut principes. His peractis, capit facem imperii succes-

insederant curribus, *περιπ. vestes* purpura *tinctas*" quod postr. melius dat Gs. Chr. Ind. cum Bg., cf. Srp. Th. et 4, 534. e. sq. (ubi syn. *σύπαρυφος*, quocum 1, 16, 8. variat Noster,) Poll. 7, 63. *purpureus*, 10, 42. *multa* purpura *ornatus*, Grut. Lamp. T. 2. p. 217. e., ad Dion. C. p. 439. „ἔσθημα *περιπόρφυρον*, purpura *praetexta*, p. 651. *ἐν περιπορφύροις ἱματίοις*, purpurea *toga*, picta auro, et tunica palmata, amplis purpureis distincta clavis" ad Diod. S. 2, 535. N. 34., Heyn. ad Virg. A. 5, 251., et ap. Graev. Th. T. 6. p. 702. C. Ferrat. de re vest. „ipse Pol. vim graecae vocis non videtur assecutus. Nam quod Herodi. 4. ait *ἠμφ. τ. περὶ πορφύραν ἐσθ. currus*, inquit, *circumag. ins.* purpuraris *rectoribus*. Sed rectores illi non *purpurati* erant, sed tantum *praetextati*. Scilicet, ut subiicit Herodianus, referebant personas eorum, qui magistratum domi vel foris gessissent, qui omnes in praetexta. Rectius tamen in Herodi. quis *περιπορφύρους* legeret. — Praetexta insigne magistratus fuit."

εἰκόνας ἐχ.) subint. *πάντων*, ut l. 1. c. 4. init. *Stroth.* Ap. Graev. Th. T. 7. Mariscolli de person. p. 1128. D. sq. „quin et cum Romanorum Principum seu efferretur funus, seu consecratio peragеretur, personas fuisse visas, testis est locupletissimus Herodi. l. 4. cui vel soli nefas sit fidem derogare, ni testes etiam alii duo accederent, Dion. Hal. l. 7. et Suet. in Vesp. — Porro haec sunt Herodiani verba. *Currus* item *decenti* ordine *circumaguntur*, circa rogum nempe, in quo Principis iacebat cadaver, *insessi* purpuratis *rectoribus*, qui *personas* ferant, *imagines* habentes *omnium Romanorum*, qui *gloriose* exercitus *duxerunt* vel *regnarunt*" pro quibus severioribus, etiam ap. Sch. in „*πρ. personas* s. larvas *induti*, *περ.* circumdatos *larvis*" (dum sane variatur per copiam cum pr. *ἠμφ.*, cf. in *πρ.* Suid. Hes. cum N. et Ind. Dem.) praeter omissum *δὲ*, ut asyndeton existat, contraxit Bg. binas phrases, primam *πρ. περ.* ratione solenni per unum v. exprimendo, sed secundam, omisso v. *ἐχ.*, sic, ut subst. *εἰκ.* accommodaret priori verbo, (ut Lar. v. *pers.* stet cum abl. aliquo, cf. G. Th. v. i.) Post haec idem Bg., assumto gen. *πάντων* cum P. ad pron. *ὅσ.*, deserit gen. *Ῥωμ.*, mutatum in formulam e praep., (parem illi *inter Romanos* s. *ex Romanis*, ubi Noster invertit orationem, pro *εἰκ. ἐχ. Ῥωμαίων, ὅσοι λ.*, cf. 1, 4, 1. m. 2, 4, 5. i. ut Marisc. etiam vidit, et Stp. in m. P.) denique commutat adv. cum adi. et duo verba cum subst., sed assumto libero v. subst. *ἦσαν* s. *ἐγένοντο*, pro quibus dedissem haec, *personis velatos* s. *tectos*, habentibus *species* s. *imagines* eorum, *qui* Romanorum *gloriose* bellum *aut* regnum *administrarunt*, dum sane brevitatem Gr. non assequitur Lat. sermo in postr., cf. v. *στ.* cum adv. aliquo in Xen. Ἀνβ. Ind.

τούτων) Omisit *δὲ* Bg., ut alibi, cf. 3, 10, 1., discedens a libero P. etiam in sq. v. *συντ.*, ubi vicinius Lat. *confectis*, cf. L. N. T. Hes. 2, 1312.

μενος, προσφέρει τῷ οἰκήματι	for admovet que aedificio:
οἵ τε λοιποὶ πανταχόθεν πῦρ	tum caeteri undique ignem
περιτιθέασι. πάντα δὲ ῥᾶστα 21.	subiiciunt. Omnia au-
ἀνάπτεται εὐμαρῶς ὑπὸ τοῦ	tem facile accenduntur igni,
πυρὸς [n], φρυγάνων τε πλήθους	cremiorum tanta copia
καὶ θυμιαμάτων ἐπιθέντος [o].	et odoramentorum referta.

n) Colon in Ma. Ba. o) ἐπιθέντος Ba. 1., ἐπιτεθέντος Ing. et Gs. Chr., sed ἐπιτεθέντες Mss. tres, v. N.

e. Luc. 2, 120. l. 5. ad Polb. T. 1. p. 913. e. cum Ind. it. Diod. S. et Rs. Or. V. 6. Ad sqq. Bg. fere cum P., variante Nostro cum 3, 15, 18. in subst. syn. cum v. διαδ., ubi Stp. Th. huc spectat oblique „τὴν β. διαδέχεσθαι, ut l. 4." sine Vs., tenens Lat. Bg. in v. πρ. aliunde 4, 116. F. e., ubi Noster ad analog. cum subst. λαμπ., quam facem ita admovent in funere quidem Augusti ap. Dion. alii, κἀκ τούτου δᾷδας ἑκατόνταρχοι — λαβόντες ὑφῆψαν αὐτὴν τὴν πυράν, it. in Pertinacis, εἶθ' οὕτως οἱ ὕπατοι πῦρ ἐπ' αὐτὴν ἐνέβαλλον, sed in Severi τὸ πῦρ οἱ υἱεῖς ἐνῆκαν, quo subst. variat et Noster pro pr. λαμπ., ut pro pr. v. προσφ. per v. περιτ., ubi iterum ad analog. modo cum πῦρ, et pro Bg. e P. valebat vicinius *apponunt*, sed et severum *circumponunt*, ap. G. Th. cum Gr. n., sed in οἱ λοιπ. intelliguntur, praeter successorem, ante nominatum, non omnes fortassis praesentes tum ad rogum, sed modo quidam, ap. Rosin. Ant. p. 213. e., nescio unde „Consules primo caeteri que omnes Magistratus, et alii ordine undique ignem subiiciebant."

ῥᾶστα — εὐμ.) Adverbiorum alterum, vel ῥᾶστα, vel εὐμαρῶς, librariorum vitio irrepsisse, suspicio est. *Sylb.* Alterum hic loci redundat ῥ. aut εὐμ. *Oxon.* Pro ῥᾶστα forsan legendum ταῦτα. *Stroth.*

Etiam Leisn. in textu Gr. Ox. cerussa deleverat ῥᾶστα, dum neutrum adv. comparet ap. P., sed ap. Bg. modo unum, unde alterutrum expunxerit, et forsan primum, ut glossema sequentis, ab aliquo librario in marg. appositum, sed ab alio receptum simul in textum, aut εὐμ., per comparationem cum superioribus locis (cf. 3, 3, 13. e.) Adscripseram et ipse in Notis primis „f. leg. ταῦτα" sed et loca, ubi per formulam ἐκ παραλλήλου copulantur adv. similia, ut ap. Hom. Ἰλ. ψ, 364. ὦκα — ταχέως, ap. Pind. τάχα εὐθὺς, cf. Abr. Dl. Th. p. 798., ap. Dem. εὐθέως παραχρῆμα et εὐθὺς παραχρ., cf. Ind. it. Rs. Or. V. 7. Ant. p. 910. i. et V. 8. Din. p. 625. e., tum ῥᾳδίως καὶ παραχρῆμα ap. Dion. C. 689, 62 et ap. Luc. 1, 550. e. ῥᾶστα — καὶ εὐχερῆ. Toleravit vulg. cum Gs. Chr. quoque Trill. in Obs. Cr. p. 70. Tamen non diffiteor, me nunc potius inclinare in emendationem ταῦτα, etsi alterutrum pro *cito* olim explicabam, cui syn. illud adv. P., qui liberior in rel., desertus in v. ἀν. a Bg. cum Sch.

ἐπιθέντος) Scribendum puto ἐπιτεθέντος. Si vero scriberetur ἐπιθέντος, tunc et πλῆθος scribere oporteret, et parenthesi illa includere, πάντα — πυρὸς, quae tamen respiciunt ad id, quod sequitur, quasi dicatur, ῥᾶστα ἀνάπτεται, ἅτε δὴ φρυγ. πλήθους καὶ θυμ. ἐπιτεθέντος. *Steph.* Forte πλῆθος, in accusativo et ἐπιθέντος, flamma *ingentem* acervum *sarmentorum* --

ἐκ δὲ τοῦ τελευταίου καὶ βραχυτάτου κατασκευάσματος, ὥσπερ ἀπό τινος [p] ἐπάλξεως, ἀετὸς ἀφίεται, σὺν [q] τῷ πυρὶ

22. Caeterum ab extrema minima que structura, tanquam ab aliqua pinna, aquila dimittitur, cum igne as-

p) Sic et Ms. Ba. pro ἀπὸ τινὸς Stp. rel. q) Hoc σὺν in Par. et Ox. omissum mendose.

scensuro in aethera. Hunc autem aquilam credunt Romani animam imperatoris e terris in caelum portare. Ex eo tempore, cum reliquis diis coli coepit imperator.

taptum et cursu depascente. ἐπιθεῖν super aliquid cursu ferri. Reisk. male sic vulgo legitur, quare iam Stephanus emendare volebat ἐπιτεθέντος, quod Gesnerus in Chr. recepit. Ven. exhibet ἐπινοηθέντος ex qua, licet pessima lectione effici posse puto ἐπιβληθέντος, quod verum h. l. iudico. Eodem modo Herodianus infra l. 8. c. 4. (§. 11. e.) dicit φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. Forsan quis ex errore scripserat 'ΕΠΙΛΒΗΘΕΝΤΟΣ, quod, quum qui postea exscriberent, intelligere non possent, unus tres illas litteras transpositas ΛΒΗ omisit, alter ΛΒ putavit esse ΝΟ, quae litterae saepius inter se permutatae sunt. Stroth.

Illustris Locella in N. ad Excerpta e Ms. Vi. dedit haec „ἐπινοηθέντος — pro ἐπινηθέντος, quam ego lectionem veram esse puto adeo, ut in contextum recipere nullus dubitarem. Verbi usus quidem rarior: sed vel ex iis locis quos adfert Stp. in Th., et Dammius in Lexico Homer. in verbo νηέω satis cognosci potest. Notari meretur simplex νηέω vel νέω aeque ac composita cum ἐπὶ et σὺν ut plurimum usurpari, quum de rogis struendis sermo est.“ Tum Bg. e P. dedit suum Lat. referta, quod non satis convenit vulgato ἐπιθ. aut Stp. ἐπιτεθ., et deinde videtur referri ad pr. πάντα, non ad πλήθους. Sed insuper Bg. de suo addit adi. tanta, ad sensum, credo, ut alias cum aliquo adi. vertit Gr. subst. πλ. cf. 1, 6, 9. 2, 2, 13. 3, 9, 7. Habet G. Th. „refercio, ἐπιβύω, — refertus, ἐπιβεβυσμένος“ quod v. ap. Stp. Th. non regit gen., sed simplex βύω, cuius βεβυσμένα aut βυθέντα an quis reperiat in vulg. aut Mss. lectione confusis simul in fine ος et α, nescio. Strothi quidem coniectura iniecta in nostro contextu, ubi sermo est de aedificio et eius tabulato secundo §. 18. et 16. aut toto §. 13., non ita convenit, ut illa Locellae accumulata s. aggesta, quae et sic sustentari poterit, quod ap. Stp. Th. simul sunt quoque φρύγανα, et ap. Nostr. supra §. 16. e. syn. phrasis σωρηδὸν χέονται, ubi et ad litteras lectionis Mss. vicinius fuerit ἐπινηθέντος, addita sibila, quae et ap. Suid. 1, 822. m. bis it. 3, 600. m. cf. N. Kust., quamquam in simpl. (cuius νησθέντος s. νηθέντος aeque latet in vulg.) sine ς etiam reperitur perf. particip. ib. 2, 607. e. cum Stp. Th. et Xen. 'Ανβ. 5, 4, 27. Nunc quidem, in tantis sententiarum divortiis, nihil edi potuit, quam vulgatum, toleratum quidem etiam a Trill. l. l., sed ubi et Sch. „passive, praeter morem, imposito igni“ male ad πυρὸς trahens. Noster autem iterum in θυμ. unum modo repetit genus e pluribus §. 16., cf. §. 18.

ἐκ δὲ) Liber P. in copula advers., sumens, opinor, pro τὲ, cf. 3, 12, 23., deseritur a Bg. etiam in sqq., ubi oppresserat membrum ἀνελ. εἰς τ. αἰθ., quod Sch. cum Bg.

ἀετὸς ἀφ.) Cur in consecratione imperatorum Rom. aquila e busto emitteretur, in aethera evolans, inquirit Lydius de re milit. p. 93. Leisn.

ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα[r], ὃς φέρειν ἀπὸ γῆς ἐς[ſ] οὐρανὸν τὴν τοῦ βασιλέως ψυχὴν πιςεύεται ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν θρησκεύεται[t].

censura in aethera, quae portare de terra in coelum principis animam creditur a 23. Romanis: ac iam ex illo cum caeteris diis imperator colitur.

r) Comma hoc in Bs., pro Stp. rel. colo et puncto A. al. ſ) εἰς Ms. Ba. cf. 3, 1, 7. e. t) πιςεύεται Mss. Ve. et Vi., ſed Ms. Ba. μ. τ. λ. θεῶν εἶναι πιςεύεται. v. N.

Cauſam aliquam ipſe Noſter ſubiicit, alteram relinquens cogitandam de aquilae natura et more, cum, ſecus ac pleraeque aves aliae, recta ad ſidera volat altius que, cf. Boch. Hieroz. P. 2. l. 1. c. 2. p. 172., qui et profert Dionem in funere Aug. ἀετὸς δέ τις, ἐξ αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) ἀφεθεὶς, ἀνέπτατο, ὡς καὶ δὴ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐς τὸν οὐρανὸν (articulo hic addito ſine diſcrimine) ἀναφέρων, (cf. in Pertin. ἀετός τις ἐξ αὐτῆς ἀνέπτατο,) et noſtrum locum „*ſimul cum* igne *aſcenſura* in *aetherem*, quam *e* terra *in* coelum *principis* animam *deferre* Romani *credunt*. Proinde in Veterum Numis ab una parte videre eſt Imperatoris effigiem, ab altera aquilam, cui ſedeat Imperator, cum hac inſcriptione CONSECRATIO S. C.“ cf. Oiſel. p. 505. ad num. 7. Num. Valeriani iunioris cum Inſcr. *Conſecratio*, ubi modo cernitur ſine aedificio aquila cum alis expanſis, at aedificium conſecrationis ib. Tab. 102. N. 4-6. „Herodi. l. 4. ἐκ δὲ τοῦ τελ. — αἰθέρα· ὃς — ὑπὸ Ῥωμ. *mox ab extremo minimo que tabernaculo, tanquam e faſtigio quodam*, ſimul *cum* ſubiecto *igne* adſcenſura *in* aetherem *Aquila* dimittitur: *quae* a *Romanis* creditur *ipſam* Principis *animam* in coelum *deferre*“ it. Roſin. Ant. tab. aen. ad p. 200., ſed Caſp. Barth. Adv. l. 2. c. 13. p. 78. i. „veternm ſuperſtitio fuit, ut rogo demum incenſo animas in coelum ſubvolare putarent, licet ante aliquo tempore liberas corporibus“ et quam male haec de aquila accommodarint ad N. T. Philip. 2, 6. cf. Stoſch. Muſ. Cr. p. 356., ridente ſuperſtitionem veterem etiam Luc. 3, 360. l. 20. ſqq. γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν λ. cf. ib. N., ſed omittente P. prima ἀπὸ γῆς et extrema ὑπὸ Ῥ., et addente pron. iterum ad ψυχ., cf. §. 7. Caeterum conſecrationis aediculam deprehendi quoque ap. Bcg. 2, 677. de L. Vero, fratre Marci, tum ap. Bandur. 1, 257. in numo Valeriani, (ubi p. 144. n. 1. 2. 3. Conſecratio mulierum, pavo ſ. perſona, pavoni inſidens, cum inſcript. Conſecratio,) it. ap. Land. p. 103. ubi diſtinctae valvae ianuarum, (una cum duplici conſecratione, aquila, in orbe ſtans, it. pavo,) ſed p. 127. ſq. dr. „gradibus *quatuor* fiebat tabernaculum.“

θρησκεύεται) Ven. male πιςεύεται, enatum ex priori v. πις., cuius generis errores ſaepe commiſſi ſunt in Mss. ut ſupra διαγωγὰς ex praeced. διὰ. *Stroth.*

Qui recte cenſet in ſingulari verbo πις. ſed Ms. Ba. plenior res, addito ſimul verbo ſubſt., prodit gloſſema, quanquam alirer exponentibus θρ. Suid. et Heſ., ad quod v. ſervat Bg. e P. cum Stp. Th. Lat., item ſuppletum ſubſt. βασιλεὺς, pro nudo pron. αὐτὸς, e pr. membri τοῦ βασ. cogitando, it. adv. ἤδη (cf. §. 8.) ad pr. ἐξ ἐκ., ubi Sch. in neutro „ἐξ

Ταύτην δὲ τὴν τιμὴν ἐκθειάσαντες οἱ παῖδες[u] τὸν πατέρα, ἐπανῆλθον εἰς[x] τὰ βασίλεια. ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τὲ καὶ ἐπεβούλευον[y]. πάντα τὲ ἔπρατ-τεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν

Hunc honorem cum celebrassent filii parenti, reversi sunt in regiam. 2. Ex illo autem tempore seditiones inter ipsos et odia et insidiae erant. Omnia que agebat uterque, annitens fra-

u) Sic Ms. Ba. pro edd. οἱ παῖδες ἐς τὸν πατ. et Loc. „in Ms. Vi. ἐς deest" v. N. x) ἐς Ms. Ba. cf. 3, 13, 8. m. et contra 4, 2, 22. y) Hic comma in Bs. 1. et punctum in A. al.

ἐκ. exinde" per ellipsin adeo illorum μέρους τοῦ χρόνου, quod contra subst. solum supplet L. Bos. Ell. p. 377. e., respiciens tacire sexum masc., sine exemplo, dum silet prorsus etiam Stp. Th., cf. Ind. Fi. Aesch. v. ἐκ a. e. it. Pal. c. i., sed cum adv. illo P. etiam Ael. V. h. b. „iam *ab illo tempore*" recte Bg. premente ellipsin, cf. G. Th. 443, 42. et ad Luc. 3, 571. N. 32. b. m. hinc sine Vs.

ταύτην) Forte ταύτῃ δὲ τῇ τιμῇ. *Reisk.* Praepositio ἐς vereor, ne perperam e praecedentis nominis fine repetita sit; ideo que expungenda. *Sylb.* Initium huius capitis mendosum est. Sylburgius delere cupiebat ἐς quod enatum putabat ex ultima vocis παῖδες syllaba: sed vel hoc facto non omnis difficultas tollitur: quare mihi quidem pro ἐκθειάσαντες legendum videtur ἐκτελέσαντες vel ἐπιτελέσαντες, sic cuncta bene procedent ac fini capitis 1. respondebunt, ubi dixerat: ἐπετέλεσαν δὲ πρὸ ἀπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμήν. *Stroth.*

Prima res Rsk., per se probabilis ob saepe confusum ν et iota post scriptum, tamen non est necessaria, quia eodem redit vulg. acc., supplendo praep. κατὰ, quo tendit P. „*ita* consecrato *parente*" referens ille formulam Gr. per brevius adv., (omisso δὲ iterum cum Bg.) sed et vulgatum v. ἐκθ. sine pt. ἐς, quae fingi quidem potest excidisse in Ms. Ba. ob pr. finem similem, nec tamen consistit cum vulg. v. ἐκθ., quod modo habet secum acc. vel rei, vel pers., qua sumta rectione, bonus est sensus, (*hoc* autem *honore* cum *consecrassent* filii *parentem*, monstratus ille et ap. Dion. in extremo funere Pertinacis, καὶ ὁ μὲν Περτίναξ οὕτως ἠθανατίσθη,) et levior emendatio, quam illa Strothi, cogitata tamen fortassis et a Bg., qui supra aliquoties per illud Lat. reddidit sane Gr. ἐπιτελεῖν, (quam notionem habere nequit v. vulg.) unde deinde adiunctum acc. cum pr. ἐς debuit mutare in dat., quo sine formulam Lat. tenet G. Th. Alterum quidem Strothi v. ἐκτελεῖν a Nostro non est usurpatum, sed per se bonum, et in litteris vulg. reperiendum aeque ac ἐπιτελ., pro quibus tamen dedi, ut lenissimum, quod Ms. Ba. praebebat, consentiente etiam P., ac repetente Sb. Ind. „ἐκθ. ἐς λ. vel potius sine praep.": qua servata, Sch. „*quum* consecrassent *parentem*" ad constituendam lectionem nihil valente interpretatione Stp. in m. P.

ἐξ ἐκείνου) Cf. quae supra leguntur 3, 15, (10. sqq.) et 4, 1, (2.) item que infra 4, 4, (1. sqq.) Herodianus de industria videtur hoc egisse, ut insanabile inter fratres ex aemulatione regni odium, eius que intervalla, impetus, furores exactius sub conspectum darentur. *Boecl.*

ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὐτόν [z] τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ [a] γνῶμαι, ὅσοι [b] ἐν ἀξιώσει ἢ τιμῇ τινι ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν. ἰδίᾳ γὰρ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλέ τε λανθανόντων καὶ ᾠκειοῦτο [c], μεγάλαις ὑποσχέσεσι πρὸς αὐτὸν [d] ἀνέλκων [e]. καὶ τό γε πλεῖστον μέρος εἰς τὸν Γέταν [f] ἔβλεπε.

trem amoliri, in se que solum transferre imperium. 3. Dividebantur quoque omnium studia, qui in dignitate aut honore aliquo constituti essent per urbem. Seorsim enim uterque mittebat literas latenter et conciliabat sibi homines, magnis pollicitationibus illiciens: ac 4. maior pars ad Getam specta-

z) αὐτὸν per lenem Par. Ox. et Pat. a) Articulus omissus in Bs. 2. vitiose. b) καὶ ὅσοι λ. Ox. cum Ed. mendose. c) ᾠκειοῦτο Ms. Ba. mendose. d) αὐτὸν per lenem Ms. Vi. ut A. al. e) ἀνθέλκων Mss. tres, v. N. et colon hic in Pat. cum Ms. Bg. f) γέτταν Ms. Ba., ut 3, 14, 17. m.

Contrahente P. periodos, supplet Bg. (e m. Stp.) statim Lat. subst. in ἐξ ἐκ. secus, ac 4, 2, 23., et, deserto P. in rel., mutat verba in affinia subst., assumto v. subst. ἦσαν, ad membri sq. περ. adhibens Lat. ignotum Stp. Th., qui 1, 82. F. e Bud. C. 534, 13. huc spectat sine Vs. in v. περιαγ., ubi Sch. „*adducere* s. pertrahere *regnum* ad *se*“ et Noster modo ad analog., cf. Ind. Ael. V. h. Rs. Or. V. 6. 8. And. et Dem., sed in rem Dion. C. p. 1287. i. *μετὰ ταῦτα ὁ Ἀντωνῖνος πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἔλαβε* λ. sed in priora ib. 1288, 43. *ἐβουλήθη — τὸν ἀδελφὸν ὁ Ἀντων. φονεῦσαι*, λ. *καὶ ἐκ τούτου πολλαὶ μὲν μάχαι αὐτῶν, ὡς καὶ ἐπιβουλευόντων ἀλλήλοις* λ.

ἐμερίζοντο) Variat Noster in pleno *πάντων* cum 4, 2, 19. e., et per addita *κατὰ τ. πολ.* cum 4, 2, 17. (ad analog. scribens in *ἐμερ.* cum *αἱ γν.*, dum Bg. e P. retinet modo coniunctivum ad v. *ἦσ.*) it. cum 3, 5, 4. in sq. *λανθ.* Mox Leisn. in m. Ms. Bg. ad *homines* „deest in Gr.“ servatum e P., pro pron. *αὐτοὺς*, (cf. 3, 11, 8. e.) quod, vel *τινὰς*, latet in pr. *πάντων*.

ἀνέλκων) Cod. rectius *ἀνθέλκων*. *Stroth.* Glossa potest videri e comparatione 3, 6, 10. e. 3, 13, 14. e., sed et lapsus scribae, dum plane tacet P., sed Stp. Th. rectionem et notionem Nostri tropicam, qui potest variasse ac de suo scripsisse, cum repererim praeterea modo physice cum acc. rei ap. Luc. et cum praep. nostra in Sb. Ind., sed tropice cum acc. rei et pr. ἐκ ap. Abr. Dl. Th. p. 24. m., omittente Bg. *πρ. αὐτ.*, haud dubie ob pr. v. *οἰκ.* per pron. recipr. iam expressum.

καὶ τό γε) i. e. Getae studebat; plurimorum studium in Getam conversum erat. Sic fere 4, 5, 15. (*εἰς ἕνα βλέποντας.*) Sed alio sensu et magis proprio 3, 11, 5. *Leisn.*

Cf. 3, 15, 2., variante Nostro cum 3, 9, 11. e. in addito artic. *τὸ πλ. μ.*, sed libere versante P. in *καὶ*, et omittente Bg. iterum *γε*, hic pro *saltem* s. *quod attinet*.

φαντασίαν γάρ [g] τινα ἐπιεικεί-ας ἐπεδείκνυτο [h], μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦ-σι [i] παρεῖχεν. ἐπιτηδεύμασί τε σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο [k], προσιέμενός τε τοὺς ἐπὶ παι-

bat. Speciem enim quandam bonitatis ostentabat, moderatum que se et lenem acceden-
5. tibus exhibebat. Studia
etiam honestiora tractabat, admittens viros eruditione ce-

g) Sic nobiscum Ms. Ba. pro γὰρ τινὰ Stp. rel., cf. 4, 2, 22. m. h) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. i) παροῦσι Mss. tres, v. N. k) Colon in Ms. Ba.

φαντασίαν) Spart. in Geta c. 5. (e. p. 742. m.) *comis* etiam *habebatur* in *adolescentia*. Victor in Caes. 20, (33.) Getae *modestiore* ingenio *frater* angebatur. *Boecl.* Capitolinus in Geta c. 4. (s. Spartian. p. 738. e. *fuit adolescens*) *moribus asperis*. Musgrave ad h. l. *utri*, ait, *horum potius habenda fides, non difficile iudicare*. Ego utrique fidem habeo. Capitol. loquitur de Geta in iuventute, Herodianus de Geta adulto. Ipse Capitol. c. 5. sub fin. *quare* comis *etiam hab. in adol.* Explicandus Capitol., quum eidem adolescenti et *mores asperos* et *comitatem* tribuit, ut non videatur secum ipse pugnare. *Leisn.* i. e. *speciem* prae se *ferebat*, eo sensu quo haec vox in Epicteto saepius occurrit. *Stroth.*

Ad Spart. l. l. a Boecl. (ubi fortassis ad tollendam pugnam legas *cocus*, i. e. *coquus*, quod et contextui aptius,) Salm. N. 4. laudabat hanc Nostri §. sine Vs., ubi Bg. deserit P., sed scribitur ad analog. tantum in φ. cum gen. it. v. ἐπιδ., cf. Stp. Th. 4, 36. C. e Bud. „speciem praebere" L. N. T. cum N. Schw. Suic. Th. Suid. Hes. (ubi fortassis legendum σχῆμά τι,) Ind. Gat. ad Ant., Epictet. Diod. S. Dion. H. S. T. 2., tenente Stp. Th. in ἐπιεικ. aliunde Lat. Bg., non item P., quem et deserit L. N. T. Schw. „*plerique* oculos *in* Getam *coniiciebant*: speciem *enim* moderati *animi* civilis *que* ingenii *prae se* ferebat, *et* adeuntibus *comem* se *et* mitem *praebebat*" cf. 1, 2, 5. m. Exc. it. 1, 4, 11. e.

τοῖς προσιοῦσι) Ven. παροῦσι perperam: sed v. N. ad 1, 8, 12. ad voces μεγ. φωνῇ. *Stroth.*

Lapsus esse librarii potest e sq. verbo, eadem praepositione incipienti, vel glossema quoddam e §. 6. συνοῦσι, cui loco praesentem aliquis voluerit reddere similem, cf. Hes. 2, 884. m. παρὸν, ὑπάρχον, συνὸν, tenente P. lectionem vulg. oblique, quem deserit et Sch. „*adeuntibus*" cf. N. pr. e Schw. et sine Ind. Dem. 760, 9. τοὺς νόμους πρᾴους καὶ μετρίους εἶναι et p. sq. l. 25. πρᾷος καὶ φιλάνθρωπος, sed Ind. πρᾴως καὶ μετρίως λ.

ἐπιτηδεύμασι) *quin* etiam *ad* res *honestiores* animum *appellebat* rel. s. *ad* res *magis serias*, s. *ad* res *maioris* momenti. *Steph.* Dupliciter potest verti, aut *honesta et* bona *et* laudabilia *tractare*, aut *rebus* seriis *studere*. Nam utrumque notat τὸ σπουδαῖον. Hinc saepe opponitur ei τὸ γελοῖον, e. gr. ap. Arist. Ran. 392. ubi v. Spanh. Sed et dr. σπουδαῖον μύρον, pro unguento *laudato* et *probato*, ut Lexx. docebunt. *Leisn.*

Bg. e P. servat modo Lat. ad σπ., sed cum gradu alio etiam Stp. Th. 3, 948. E. sub notione „pro σπουδῆς ἄξιος, magno studio affectandus" sed et cum subst. ἐπιτ. (iuncto per analog. it. hoc cum v. ἐχρ.) h. e. co-

δεία ἐπαινουμένους [l], ἐσπουδακώς τε περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα. χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος [m] τοῖς συνοῦσι, φήμῃ καὶ δόξῃ ἀρίστῃ

lebres: operam que dans palaestrae et exercitationibus ingenuis. Cumque placidus esset ac humanus erga conversantes, fama et opinione de se optima plures ad bene-

l) Ms. Ba. v. l. π. ἐσπουδακότες, περί τε παλ. v. N. m) Ms. Ba. φιλάνος, in vocabulo ita scripto, omissum est signum, quod ἄνθρωπος per compendium scriptum, significat. *Mart.* cf. 1, 4, 3, i.

gitationibus, propensionibus, occupationibus, sic i. q. meliora, praestantiora, graviora, maioris utilitatis, laudabiliora, quam illa studia prioris aetatis, cf. 3, 14, 1. 3, 13, 3., cogitante Nostro duo maxime genera, quae subiiciuntur mox, studia litterarum et exercitationes corporis, cf. in v. σπ. L. N. T. Suid. Herdt. Dem. Xen. M. S. Cyr. Bach. et Hell., Ael. V. h. Fi. Aesch. Luc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Plut. Hs. et Krg., sed in sq. v. ἐπαιν. cum praep. nostra Ind. Luc. v. e. (ubi Gs. servat pr. *ob*) Abr. ad Aesch. 1, 663. e. et Dl. Th. p. 796. i., ubi et cum syn. εἰς, quanquam in act., cf. Luc. 1, 391. l. 73., sed pass. cum pr. ἀπὸ, πρὸς, ὑπὲρ et ὑπὸ ib. et Thuc. cum Ael. V. h.

ἐσπουδακώς) palaestrae ac caeteris exercitationibus ingenuis operam daret, i. e. homine ingenuo dignis. *Steph.* Hunc locum Musgrave p. 77. illustrat numo, quem Colonia Laus Iulia Corinthi percussit, cum Dianae Venatricis effigie, ubi ita Doct. Musgrave. „Tria fuere Corinthi huiusce deae templa, ut ex Pausania patet, in quibus singulis Dianae Iaculatricis imago fuit. Hoc autem Typo haec Colonia Getae, qui ἐσπουδ. — ἐλ. i. e. *versatus est* in *palaestra* et *reliquis* ingen. *exercitationibus*, quarum venatio semper in praecipuis existimata fuit, se posse commendare, non immerito censeatur.“ Hunc numum habet Vaillant p. 79. *Leisn.*

E P. non retinet Bg. suppletum adi. ἄλλα s. λοιπὰ ad γυμν. ἐλ., ubi Noster ad analog. solam, fortassis pro Xen. Sy. 2, 4. τῶν ἐλευθερίων μόχθων — ἐπιτηδευμάτων τὸ λ. it. Cyr. ἐλευθερίων πόνων et μελετημάτων, cf. Ind. it. Ael. V. h. v. γυμν., nihil tenente Gs. Th. in Bg., nec in *liberalis*, quo viciniore Lat. novit Stp. Th. aliunde nostrum adi., positum pro illo Xen., cf. Ind. Ael. V. h. Fi. The. cum Rs. Or. V. 4. 6. Sed Ms. Ba. res, nec comparens in Mss. rel., nec in P., est e lapsu scribae, omittentis primo ἐπαιν., deinde accommodantis alterum ἐσπ. membro utrique, data duplici praep. (quam ἐπὶ habet ap. Luc. 1, 761. l. 22.) et numero mutato, et transposito τὸ, cf. 3, 9, 7. e., vis ut appareat, spectante huc Stp. Th. in v. σπ. 3, 949. F. m. sine Vs. sed pertinente hanc ad §. ap. Beg. 2, 707. e Getae numis quarto.

τοῖς συνοῦσι) In hoc v. Bg. cum Sch., cum omisisset P., e quo Stp. Th. in χρηστ. 4, 597. F. (ubi dicit, copulatum cum φιλ. afferri quoque ex Dem., quod non tenet Ind., cui add. 171, 8. 204, 11. 206, 4. 290, ult. 315, ult. 371, pen. cum Krb. Decr. R. p. Iud. p. 222. sq. Rs. Or. V 4. Aesch. ep. S. et Plut. Krg.) sed in φιλ. sine Vs. hinc, quo respicit Oisel. p. 29., de Getae numo agens „Herodi. l. 4. Getam dicit fuisse χρηστὸν καὶ φιλ-

Digitized by Google

πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προυκαλεῖτο [n]. ὁ δ' [o] Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε. πολὺ δὲ ἀπάγων ἑαυτὸν τῶν προειρημένων, στρατιωτικοῦ τε καὶ πολεμικοῦ βίου [p] ἐραστὴς εἶναι προσεποιεῖτο [q]· ὀργῇ τε πάντα πράττων, καὶ ἀπειλῶν μᾶλ-

volentiam et amicitiam alli-
7. ciebat. Contra Antoninus truculenter omnia et ferociter
8. agebat: longe que abducens se ipsum ab iis, quae dicta sunt, militaris ac bellicae vitae amator haberi affectabat: atque iracunde omnia agens, minitando magis,

n) προὐκ. cum leni A. al., cf. 3, 12, 10. e. o) ὁ δὲ sine apostr. Par. Ox. Pat. et Ed. cf. 4, 1, 2. l. p) Hoc subst. deest mendose in A. 2. et pro eo in Bs. 1. πολεμικοῦ τε ἐρ. quasi correctio. q) Hoc colon in Ms. Ba. erat, pro puncto A. al. et commate Stp. rel.

placidum atque *humanum* erga *omnes*" variante Nostro per omissum pron. dat. cum 1, 6, 1. m. οἱ συνῆσαν αὐτῷ.

πλείους) *plures*, quam frater, *ad benev.* rel. *Steph.* Pol. legit superlative πλείστους, (plurimos *ad am.* rel.) *Sylb.*

Liberum P., ut alibi, maxime in adi. gradibus, deserit quoque Bg., ad cuius Ms. in marg. notarat Lcisn. „*de se* in Gr. deest" sumtum e Stp. m. ad perspicuitatem, ut supplent et alii in v. δοξ., cf. Z. Ind. Xen. Bach., et interdum ipsi addunt Gr. περὶ αὐτοῦ, cf. Ind. Xen. Cyr., copulante Nostro cum φ. de suo, sed cum adi. ἐρ. per analog. (cf. δ. ἀγαθῇ Ind. Dion. H. S. T. 1.) it. in sq. v. πρ. cum adiunctis, ubi cum Bg. e P. quoque Stp. Th. 2, 27. G. m., etiam Sb. Ind., addito *invitare*, nihil ferente G. Th. in severo *provocare*.

ἐμβριθῶς) Iterum alium P. gradum deserit quoque Sch. ex Ind. Sb. „severe, rigide" non item Stp. Th., tamen sub *aspere*, nec aliunde hac vi; tenente me tantum adhuc, (praeter Zos. 4, 3, 2. cf. Sb. Ind.) e Phil. p. 748. B. m. τοῖς ἀφηνιάζουσιν ἐμβρ. καὶ εὐτόνως προσφερόμενος, contumacibus *severus* ac *rigidus*, et de sq. θυμ. Poll. 5, 125. cum Bg., ut et Sch., sed Stp. Th. cum P. sub „*animose* et *iracunde*" quae saltem viciniora, et syn. ostendunt in sq. §. ὀργῇ.

τῶν προειρημένων) aut simpliciter *ab* iis *rebus*, quas *diximus*, aut *quas* modo *diximus*. Intelligit enim de iis, quarum mentio proxime praecedit. *Steph.*

Patet sane, respici §. 4. 5. 6., ut P. *supra* etiam interdum dr. de iis, quae non ita longo ante intervallo adfuerunt, nec de remotissimis, sed propioribus, cf. G. Th. 673, 81. „pro ante s. antea" et in formulam ἀπ. ἐ. 1, 13, 15,, ut in rem ipsam et Caracallae ignorantiam odium que litterarum et litteratorum Dion. 1296, 17. sqq., quanquam contra dicente Spart. c. 1. p. 706. e. cum N. 6. Mox de suo Noster copulat πολ. cum β. et στρ., sed in ἐρ. cum β. saltem ad analog., nihil tenente etiam G. Th., sed severum Lat. ad προσεπ. Bg. e P., quem deserit rursus ad v. εἶν. cum libertate, servans sic contra ad sq. ὀργ. per syn. adv., ubi iterum Noster de suo, sed tamen per analog. aliorum abl. pro adv. per el-

λον, ἢ πείθων, φόβῳ καὶ [r] οὐκ εὐνοίᾳ φίλους ἐκτᾶτο. ὡς ςασιάζοντας δὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἐν ἅπασιν, οἷς ἔπραττον, μέχρι τῶν εὐτελεςάτων ἔργων, ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο.

quam ſuadendo, metu, non benevolentia, amicos acquirebat. 9. Ut diſcordantes igitur fratres in omnibus, quae agerent, etiam in viliſſimis rebus, mater reducere in gratiam conabatur.

r) Hoc καὶ deeſt in Ms. Vi. *Loc.* etiam in Mss. rel., v. N.

lipſin pr. εὐν, quam formulam habent Lat., cf. G. Th. 1224, 91. cum *ira* nihil *recte* — fieri *poteſt.* Ad ſqq. Leisn. in m. Ox. „*er brauchte* mehr *Drohungen* als *Vorſtellungen*" ubi Bg. e P. opprimit copulam καὶ, non item μᾶλλ., ſed Noſter de ſuo copulat oppoſita, nihil nec G. Th. ferente, quam 587, 39. *iuſſu* et *increpitu*, non *ſuaſu* e Tertull., cf. ſine Ind. Dem. 10, 4.

φόβῳ καὶ) Hoc καὶ abeſt a Ven. minus recte. *Stroth.* Per ſe, omiſſum καὶ ante οὐκ in oppoſitis, procedit, et occurrit ap. Noſtr., cf. 1, 15, 16. e. it. Ind. v. οὐ *in relat. et oppoſ.*, ubi tamen et affinia loca expreſſi καὶ, cf. 3, 3, 11. e., quod et oſtendit P. oblique, oratione conformata ad prius membrum, dum ſape variat Noſter per copiam, cf. 3, 8, 15., ſed Gloſſaror Mss. duxit per comparationem e loco laud. aliis que, cum vix exciderit a vicinia; Noſtro ſcribente iterum de ſuo in oppoſ. φ. et εὐν. cum formula φ. ἐκτ., quam, ignoratam a Stp. Th., praebuit Poſſ. Call. p. 632. i. „κτ. φ. *amicos* ſibi *comparare* Diog. Laert." et Ind. Thuc. ex 122, 2. οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φ. *amicos* nobis *comparamus*, cum artic. ſine diſcrimine et vi med. ſervata, etiam a P. oblique.

ὡς ςασιαζ.) Uſitatius, transpoſita coniunctione, legeris, ὡς δὲ ςασ. τ. ἀδ. *Sylb.* forſan excidit εἶδεν poſt vocem ἔργων. *Stroth.*

Qui non memor fuit hic eius, quod ad 1, 11, 12. i. monebat, ſalvo quidem ſenſu ὡς cum particip. abeſſe poſſe, ſed perperam ibi a Cod. abeſſe, quod hic cum teneant libri omnes: ſine correctione manebimus in vulg., quam et Bg. exprimit, (libere verſante P.) et ſuſtentat lex illa, qua ὡς cum particip. reſolvitur per cauſalem, *quia* diſcordabant *fratres* rel., qui ſenſus eſt commodus, et ſeriei reliquae aptus. Tum contra Sb. emendationem obſervatio valet haec, ut δὲ etiam alibi occupet locum a principio tertium, cf. 1, 14, 3. 14. 1, 17, 23. 2, 15, 2. m., mutante locum P., ſed Bg. aliam notionem ſequente ſine neceſſitate, (pro δὴ, cf. 3, 9, 3.) at eiusdem Lat. in v. ςασ., ignorum Stp. Th., ubi nec cum pr. ἐν, a Noſtro de ſuo iuncta, nec ap. G. Th. reperta in Bg., qui omiſſa a P. reſtituit in ſqq., bene verſatus in oratione contracta, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i., ſed fere cum Sch. in „μέ. *et quidem* etiam *in* rebus *leviſſimis*" qui libere ſupplet particulas illas tres, ubi ſufficit una Bg. *etiam*, ſ. *etiam adeo*, cum intendendi vis, quae eſt ſane in Gr. μ., non exprimatur ſevero Lat. *uſque ad*, ubi ſimile nil ap. G. Th., nec in Gr. ap. Stp. Th. et per Indd., ut peculiare quid ſit Noſtri, etiam in εὐτ. cum ἔργ., niſi quod in hoc poteſt eſſe aliqua Lat., cf. G. Th. v. *levis* 66, 58., in rem ipſam hic nulla ſubiiciente Noſtro exempla, nec hoc tem-

καί ποτε ἔδοξεν αὐτοῖς, ἵνα δὴ μὴ, μένοντες ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἀλλήλοις ἐπιβουλεύοιεν [f], νείμασθαι τὴν ἀρχήν. συναγαγόντες δὴ [t] τοὺς πατρῴους φίλους, τῆς τε μητρὸς παρούσης, ἠξίουν, διαιρεθῆναι τὴν βασιλείαν [u], καὶ τὰ μὲν ὑπ' Εὐρώπην πάντα ἔχειν τὸν Ἀντωνῖνον, τὴν δὲ ἀντικειμένην ἤπει-

10. Ac aliquando visum est ipsis, quo minus, degentes Romae, alter alteri insidiarentur,
11. partiri imperium. Coactis itaque in unum paternis amicis, matre etiam praesente, postulabant dividi imperium: ac in Europa quidem omnia obtinere Antoninum, adversam vero continentem, quae

f) Ms. Ba. ἐπιβουλεύοιεν· νείμασθαι δὲ τὴν ἀρχ. v. N. t) γὰρ Bc. 2., nescio, unde. u) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A., it. mox post Ἀντ.

pore habente talia Dione, ut et liceat nobis tacere. In sq. συν. Bg. partim e P., sed Stp. Th. 1, 87. F. m. sine Vs., cf. 3, 15, 13. 3, 10, 8., innuente Nostro matrem *Iuliam*, cf. §. 17. 4, 13, 18. 5, 3, 2. de ea que ad Dion. p. 1331. §. 119. et p. 1288. §. 17., ad quem p. 1284. §. 72. censetur numus aliquis Severi huc referendus, in cuius parte aversa mater est inter ambos filios media cum lemmate *Concordia Felix*.

καί ποτε) Contrahente P. periodos, servat Bg. saltem initium hic, liber in ἵνα μὴ per syn. et in oppresso δὴ, pro *scilicet*. Ad sq. μεν. Bg. cf. 1, 13, 3., sed ad νειμ. Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 58." respiciens lib. de V. med. ed. Fi. p. 46. m. W. 62. m., ubi hinc redditur e P., servata vi med., cf. 3, 6, 5. Luc. Rs. Or. V. 4. 6. sed sine Ind. Dem. 946, ult. p. sq. l. 1. 19., sed Stp. Th. 2, 1018. B. sine Vs. hinc, ubi variatur in v. cum 4, 1, 4. m. διελ., sed Ms. Ba. laborat tum interpunctio, tum additum δὲ, quod, forte in marg. positum pro sq. §. δὴ, alieno loco insertum est, nec post parenthesin quasi et in apodosi, (cf. 1, 8, 2. e.) quia tum fuerit in oratione obliqua et pendente, ἔδοξεν αὐτοῖς, — νείμασθαι λ., nec similis est locus Thuc. 536, 93., secundum lectionem Greg. de dial. §. 34. p. 33. i., cum recte a Koen. in N. revocatum καὶ — δὲ sit pro Lat. *et — vero*, nec δὲ ibi solum; ut nec placet sumere, δὲ in Ms. redundare, quod vult interdum Abr. ad Aesch. 1, 386. i.

συναγαγόντες) Diversos participiorum casus, nominativum et gen. consq., per copulam iunctos, deserunt Latt. Intp., sed liberius P., mutato particip. παρ. in praep. syn. *coram*, cf. 1, 4, 14. 1, 6, 18. e., sumente contra Bg. unum modo abl. consq., cuius formula in v. συναγ. ignota Stp. Th., ut huius e Dem. σ. εἰς ἓν non notata Ind., sufficiente uno v. *coactis* s. congregatis, Nostro autem scribente tantum ad analog., sed variante cum 1, 4, 1. συγκαλεσ. τ. φιλ., quo P. spectat.

ἠξίουν) Liberum P. castigarat iam Stp. in m., quem deserit Bg. ad διαιρ. τ. β. (ubi variatur pro pr. §. extr. νειμ. τ. α.) it. ad ἐχ., sed servat cum P. ad Ἀσ. τ. κτλ., sublata copula resolvens particip. per pron., ut sit in appositione et a Bg. alibi, cf. 1, 16, 10. e. 1, 17, 14. m., quae forma sane solennis Nostro, cf. 1, 2, 2. i. 3, 4, 6. m., addenti tamen quoque

ρον, Ἀσίαν τὲ [x] καλουμένην [y], πᾶσαν Γέτᾳ παραδοθῆναι. οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ προνοίᾳ τὰς ἠπείρους διῃρῆσθαι [z] τῷ Προποντίδος ῥεύμα-

Asia nuncupatur, omnem
12. Getae tradi. Ita enim dicebant etiam divina quadam providentia has continentes divisas esse Propontidis flucti-

x) Ms. Ba. ἀσίαν τὲ πᾶσαν κουλουμ., γέτταν παραδοῦναι· v. N., ut de γεττ. §. 4. y) Hic nullum comma, sed demum post πᾶσαν in A. cum Bs. 2. sed omissa in B. 2. R. ἤπειρον — καλουμ. v. N. z) διωρίσθαι Ms. Ba. sed διοικεῖσθαι Ms. Ve. v. N.

τὲ aut δὲ, cum ipsa nomina propria sequuntur post aliud nomen universum, quale hic ἤπειρον, cf. 6, 2, 4. 8, 2, 3. e., aut post aliud et ipsum nomen proprium, cf. 7, 9, 2. Sed transpositum a Ms. adi. πᾶσ., ut vicinius sit suo subst., violentiam librarii ostendit, cum Mss. rel. servent ordinem vulg., qui librarius respexerit similem locum 6, 2, 5., ubi P. omittit adi., qui hic in suis „quae *omnis* Asia *nuncupatur*" potest habuisse similem Cod., sed et libere secutus esse ordinem exquisitum, quo adi., pertinens ad prioris membri subst., coniicitur in membrum seq. et post pron. relat., pro *tellus adversa* omnis, *quae* Asia *nuncupatur*, dum Bg., commate facto post καλ., refert adi. πᾶσ. ad pr. ἠπειρ., tanquam ad princeps membrum, (sicut prius membrum quoque habuit adi. πάντα,) sed Noster alibi quoque dirimit adi. a suis subst., nominatim vero adi. nostrum πᾶσ., cf. 3, 1, 6. e. 14. e. 3, 4, 16., re tandem redeunte eodem, sed lectionem vulg. stabiliente etiam loco alio 2, 14, 14., hic ut rectio severa sit τὴν δὲ ἤπειρον, ἀντικειμένην, sc. αὐτῇ, τῇ Εὐρώπῃ, Ἀσίαν τὲ καλ., unde τὲ non redundat, quia iunguntur cum subst. ἠπ. duo particip. s. adi., cui eidem subst. dari potest praemissum adi. πασ., *totam* vero *oppositam* continentem, *Asiam* que *vocatam*, vel e Nostri ordine postpositum vicinius que locatum, et quasi pro adv. (ut nostratium *das* gegen *über* liegende *feste* Land — *dem* Geta *ganz* übergeben *würde*, scil. quoad Romanis tum paruit, unde adi. πασ. non de tertia illa terrae parte sumetur, nec amplissimo sensu, sed restrictive et angustiore notione, cf. 3, 2, 11. 4, 8, 8. 15.) ad v. παρ., in quo Ms. depravatus est, ut in rel. lectione, κουλ., confuso ου et α, it. iota post scripto cum υ in γέτταν.

διῃρῆσθαι) Ven. male διοικεῖσθαι. *Stroth.* Herodianus et ῥεῦμα h. l. et paulo post (§. 17.) ῥεῖθρον de *mari* usurpat. Nam quid Propontis sit, ex Geographis notum. *Leisn.*

Ms. Ven. res minus est glossa, (proprie scribenda διῳκίσθαι, cf. Hes. 1, 1013. m. διῳκισμένοι, κεχωρισμένοι, et Suid. 1, 609. m. διοικιεῖν, διαιρήσειν, it. mox διοικίζω, διαχωρίζω, καὶ διοικίζεσθαι, χωρίζεσθαι, quia hoc v. dr. non simpliciter pro separari, sed modo tum, ubi sermo est simul de aedibus, cf. Suid. l. l. ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, λ.) quam depravata lectio alterius Ms. Ba., quae est glossa ex 4, 10, 5. m. per comparationem, consentiente P. quoque per *disterminari*, cf. ad Hes. 1, 1002. N. 24. „Gl. διορίζω, *distermino*" ubi et p. sq. διορίζει, διακρίνει, it. διοριστέον, διαχωριστέον, at p. 943. διαιρεῖν, διακρίνειν, p. 948. διακρῖναι, διαχωρίσαι, cf. sq. et Suid. 1, 581. m. διεῖλεν, ἐχώρισε, it. p. 603. e. 557.

τι. ἤρεσκε δὲ, τὸν μὲν Ἀντωνῖνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρύσαι στρατόπεδον [a], τὸν δὲ Γέταν [b] ἐν Καλχηδόνι τῆς Βιθυνίας [c], ὡς ἀντικείμενα ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα [d] φρουροίη τε τὴν ἑκατέρου ἀρχὴν, καὶ κωλύοι τὰς διαβάσεις. ἐδόκει τε, τῆς συγκλήτου βουλῆς τοὺς μὲν Εὐρωπαίους πάντας ἀπομεῖναι, τοὺς δὲ ἐκεῖθεν ἀπελθεῖν σὺν

13. bus. Placebat autem, ut
Antoninus ad Byzantium col-
locaret exercitum, Geta au-
tem in Chalcedone Bithyniae:
quo oppositi sibi isti exerci-
tus tutarentur utriusque im-
perium, et coërcerent traie-
14. ctiones. Visum etiam est,
ut e senatorio ordine Europaei
quidem omnes remanerent:
illinc autem oriundi abirent

a) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. b) γέτταν Ms. Ba., cf. §. 11., et sic quoque deinceps. c) Hoc comma in A. al. pro colo Srp. rel. et puncto Lu. d) στρατεύματα Ms. Vi., v. N.

m., dum Glossaror non tolerat, contra Ms. Vi., simplicitatem Nostri in repetito v. vulg. post breve spatium, cf. in tempus hoc sensu med. ap. Bud. C. 931, 28. sed v. hoc διαιρεῖσθαι pro διορίζεσθαι vi alia ap. Stp. Th. 1, 193. D. m., variante Nostro in θ. τινὶ πρ. cum 2, 9, 9. 2, 15, 11. addito pron., (prorsus ut Diod. 1, 143. l. 75. et Zos. 1, 1, 5. cum Bg.) sed cum 3, 1, 11. per aliud subst. ῥευμ., ubi Lat. Bg. (deserto P.) aliunde novit Stp. Th., una cum Gr. hauddubie pro parte maris s. aqua positum a Nostro de suo.

ἤρεσκε) Bg. e P. servat rectionem per *ut*, pro inf. supra, (cf. 2, 2, 1. 1, 17, 17., variante Nostro pro §. 10. ἔδ., ut per hoc rursus §. sq. mox,) etiam praep. ad subst. urbis Καλχ. (tacente G. Th., cf. 2, 13, 18. e. 3, 4, 13.) it. scripturam in hoc urbis nomine, pro altera viciniore litteris Gr. *Calchedon*, cf. Cell. n. o. a. 2, 245. Stp. Byz. p. 750. e. Χαλκηδὼν, πόλις Βιθυνίας, ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, et Sch. „sic etiam Strabo scribit per K. Alii per X ab init." quod tamen deterius, cf. ad Thuc. p. 282. N. 72. Sed Bg. de suo ad ἱδρ. στρ. (quo sub Lat. hinc Stp. Th. in v. i. sine Vs.) it. in ὡς et sqq., ubi et Sch. aliter in „διαβ. transitus" quod cum Bg. aliunde ap. Stp. Th., cf. 3, 1, 13., pro quo hic variatur brevitate, non autem in τὰ στρατ. cum pr.; unde Glossaror, non tolerans Nostri simplicitatem in repetito subst., ausus est substituere syn., repugnantibus etiam Mss. rel., cf. 3, 15, 2. 10. sq.

τοὺς μὲν Εὐρ.) Forte ὑπομεῖναι, *Romae* manere. *Reisk.* Sine exemplo habet Stp. Th. in v. vulg. haec modo „remaneo, permaneo, vel simpl. maneo" quas notiones servavit L. Ern., ipsum adeo verbum agnoscens pro bono, non amplius mihi repertum, nisi ap. Hes. 1, 469. m. *ἀπολείπεται, ἀπομένει*, sine N. (cf. supra ad 1, 2, 4. e.) et in Sb. Ind. „ἀπ. pro ὑπομ." e Iul. Caes. 846, 32. *οἱ τὰς ἀποδημίας ἀπομένουσιν, quippe qui* migrationem *praestolentur* et *exspectent*, cui notioni et rectioni cum acc. rei sane ibi convenientior est emendatio Sb., confusis alibi quoque α et υ istis que praep., sed hic illa Rs. non necessaria, dum et Bg. ma-

τῷ Γέτα [e]· τῇ τε βασιλείᾳ τῇ αὐτοῦ [f] αὐτάρκη ἔσεσθαι ὑποδοχὴν ὁ Γέτας ἔλεγεν ἢ τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ τὴν Ἀλεξάνδρειαν [g], οὐ πολύ τι [h] τῆς Ῥώμης, ὡς

15. cum Geta: (Ac suo imperio idoneam futuram sedem Geta dicebat aut Antiochiam, aut Alexandriam, non multum Romae, ut putabat, magnitu-

e) Colon hoc in par., comma vero in Bs. 1. cum Ed., pro puncto rel. v. N. f) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. cum A. g) Colon in Ms. Ba. h) Nihil variatur, v. N.

net cum libris omnibus in vulg. e P., qui, pro contextu, explet „*in* urbe *ipsa*“ pro ἐν τῇ Ῥώμῃ, e §. 10. repetendis, ut ad §. 11. Ἀσίαν respicitur in sq. τοὺς ἐκ., ubi liberum P. deserit etiam Sch. „eos, *qui* aliunde *sunt*“ pro quo Bg. reddit melius adv., assumto particip. aliquo, ὄντας s. γενομένους s. ὁρμωμένους, *istos* autem, *qui* essent *illinc*, i. ex regione illa altera et opposita; scribente Nostro tantum ad analog., cf. 2, 8, 8., ut 3, 8, 13. in senatores hos duplicis generis, Orientales s. Asiaticos atque Europaeos, quod Gr. agnoscit Suid. et Stp. Byz. cum N. Caeterum omissum in Ms. Bg. adi. πάντας restituimus ex obliquo P.

τῇ τε βασιλ.) Liberum P. per totam §. castigavit iam Stp. in m., liberior tamen et ipse, unde adeo Bg. modo servat Lat. e P. ad ὑποδ., quam notionem pro loco, qui recipiat aliquam pers., ignotam L. Ern. et Stp. Th., sed latentem illam in i..vus hac pro Lat. *receptaculo* alicuius rei, ut imbrium, e solo Aristot., (cf. Ind. Geop. et Xen. Z. Pol.) potui firmare tantum e Poll. 1, 73. ubi redditur *mansio*, est que inter vocabula *domus*, cf. in physicam pro actu, Ind. Sb. Thuc. Diod. S. Abr. Dl. Th. Ios. 1, 949. e., sed aliter ib. 1, 421. s. 8. e. Rs. Or. V. 4. Dem. et Polb., ducente Bg. partim e Sch. „receptaculum *fore* sufficiens *imperio*“ cf. in sq. Ἀντιοχ. 3, 6, 19. sed in alteram Ἀλεξ. mox. Caeterum fecit Bg. parenthesin in tota §., quia sequens §. a τῶν δὲ — Γέτα ab eo regitur a pr. §. verbo ἐδόκει, non autem a proximo ἔλεγεν, quo Noster sane indicat, se loqui et interponere suo nomine quaedam. Quam inconstantiam Nostri non ferens P., attribuit Getae personae simul illa altera τῶν δὲ λ., deserta oratione infinita. Quoniam ad finem §. est iterum τῷ Γέτᾳ, non vero pron. αὐτῷ s. ἑαυτῷ: commodior est sane ratio Bg., et olim in textu Gr. etiam inducenda parenthesis. Interea colon statuimus post Γέτα et ἀπολειπ.

οὐ πολύ τι) Schotti Ms. τὶ post πολὺ non agnoscit: inveniri tamen in aliis multis huiusmodi locis (post πολὺ, in primis ap. Nostr.) Index ostendet. *Sylb.* Quidam vet. ἀποδεούσας. *Steph.* Ven. cum nonnullis aliis ἀποδεούσας. Quamquam in huiusmodi varietate, qua nihil fere solemnius, — v. sup. ad 1, 8, (12. μεγ. φωνῇ) —, minime proclive ac certum est iudicium, tamen h. l. lectionem Mstorum, utpote aliquanto minus frequentem, praeferendam puto. Occurrit infra 6, 5. ad fin. δυνάμεως — μηδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. *Stroth.*

Primo in nostris libris edd. nullam varietatem vidimus, et Strothus hauddubie tantum e Stp. indicio hausit, nimis universe utentis illo suo *vet.*, ut alibi. Deinde iam observavimus alias, nostros Mss. habere glossas non solum, quae ductae sint per comparationem ex aliis Nostri locis, sed quoque exquisitiores, ut substituant vocabula rariora. Et sic quo-

ᾤετο, μεγέθει ἀπολειπούσας [i] τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ [k] ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν [l] καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι [m], τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρις ἀνα-

dine cedentes:) Ex habitantibus autem ad meridiem gentibus Mauros quidem et Numidas, omnia que Libyae adiacentia, Antonino traderentur: ulteriora autem ad ori-

i) ἀποδεούσας Mss. tres, v. N. k) ὑ. μεσημβρίαν Ms. Ba. v. N. l) μὲν in Ms. Ba. abeſt. *Maur.* v. N. m) ἀντ. δοθῆναι Ms. Ba. v. N. et comma hoc in Bs. 2. L. pro colo Stp. rel. et puncto al.

que hic ſumſit Gloſſator ſuum maxime ex 5, 2, 3. περάξεως, οὐ πολύ τῆς ἐξουσίας — ἀποδεούσης, ubi ſimiliter cum illa formula neg. οὐ π. τ. (ad quam v. 3, 4, 11. e. ſuper elapſo τὶ et oppreſſo a Bg., e P. fere,) et gloſſam vincunt haec, quod diſcedit a vulg. litteris, ut non poſſit confuſum eſſe, tum quod Schott. Ms., in τὶ diſcrepans, tamen ſervat vulg., tum haec ap. Grammaticos veteres et Gloſſatores ſimilia, Suid. 1, 272. m. ἀποδεόντων, λειπόντων, ἀπολειπομένων, καὶ ἀποδεῖν, τὸ ἀπολείπεσθαι et Heſ. 1, 459. i. ἀποδέουσα, λείπουσα, ὑστεροῦσα, cf. et ſqq., ſed in formulam v. ἀπολ. 1, 3, 10. etc. quod h. l. etiam valeat pro ſimpl., cf. ad Vig. p. 69. N. a. e. ex Polb. οὐ π. λείποντες λ. Caeterum Sch. Ind. v. Ἀλεξ. intelligit urbem Aegypti, qua de ſape ap. Cell. n. o. a. 2, 770. m. e Ioſeph. „μεγίστη οὖσα μετὰ τὴν Ῥώμην ἡ πόλις, poſt Romam urbs maxima“ et concedunt illa Noſtri mox τὰ δὲ ἐπεκ. λ., extrema Africae in parte ſuperiore, Getae attribuenda; etſi illa altera Alexandria ad Iſſum, qua de 3, 4, 6., vicinior Antiochiae et aptior contextui, quia de Aſia hic ſermo, cum in ſqq. de Africa demum agatur. Potuit tamen Noſter, quia haec in parentheſi profert, ſimul hanc urbem animo praecepiſſe, quam et Caligula olim ſedem imperii deligebat, cf. ſupra 1, 15, 17. N. Bc.

ὑπὸ μεσ.) Ms. Ba. prima res, in alio caſu cum pr. ὑπὸ, cf. 3, 14, 3. m., fuerit vel a gloſſa, vel a lapſu in ν et iota poſt ſcripto, cf. §. 11. e., ſed altera, in omiſſo μὲν, relato ad ſq. δὲ, cf. 3, 12, 16., comparet quoque in P., (libero tamen hic et in rel.) ducta fortaſſis ex 7, 9, 2., niſi ob ſq. καὶ excidit. Sed Bg. fere e P. ſupplet ad τῶν ἐθν. verbum κατοικούντων, ut Sch. monet in „Νομ. a Mauris diſtinctos“ cf. 1, 15, 4. et Cell. n. o. a. a, 898. c. 918. ſ. 1. 928. ſ. 1. p. ſq. ſ. 5.

Λιβ. τὰ παρακ.) i. e. Cyrenaicam et Marmaricam; vocem enim, quae alias totam Africam deſignat, h. l. ſtrictiori ſignificatu ſumi apparet. *Stroth.*

Cf. Voſſ. ad Pomp. Mel. 1, 8. p. 32. m. Sed, omittente P. haec, a Stp. in m. reſtituta, ſeverius dedit Bg., praeter libere additum adi. πάντα, ut Stp. Th. 2, 167. G. v. παρ. ſub Bg. ſine Vs. aliam lect. „τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθν.“ memoriter. Sed Ms. ſimplex pro comp. (cf. 3, 12, 20.) e gloſſa eſt ad variandum, ne redeat idem v. poſt §. 11. e., libere verſante P.

τὰ δ' ἐπεκ.) i. e. Lybiam exteriorem et Aegyptum. *Stroth.* Libertatem P. caſtigarat Stp. in m., unde Bg. partim, in cuius Vs. e P. reſti-

τολῆς προσήκειν τῷ Γέτᾳ. ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούντων, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γῆν ἔνευσαν [n], ἡ δὲ Ἰουλία „Γῆν „μὲν ἔφη [o], καὶ θάλασσαν, ὦ „τέκνα [p], εὑρίσκετε, ὅπως νεί„μησθε [q]· καὶ τὰς ἠπείρους,

entem usque cederent Getae. 16. Haecce ipsis adumbrantibus, caeteris omnibus moesto vultu in terram nutantibus, 17. Iulia, *Terram quidem*, inquit, *et mare*, *o filii*, *invenistis*, *quo pacto partiremini*: *et has Continentes utrasque*,

n) Colon in Ms. Ba. cum ed. Par. et Ed., sed punctum in A. al. o) γῆν μὲν ἔφη καὶ θαλ. Ms. Ba. sic sine omni commate, pro edd. (ἔφη) Stp. rel. aut commatibus utrinque. p) ὦ τ. εὑρ. omissa mendose in Bs. 2. L. q) Hoc colon quoque in Ms. Ba. cum ed. Ox. 2. et Ed., pro puncto A. al. aut commate Stp. rel.

tui omissa in Ms. Bg. μεχ. ἀν., iterum afferente Stp. Th. aliam illam lect. 1, 1214. i. „ἐπέκ. interdum *ultra*. Herodi. l. 4. τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθν. — παραδοθῆναι· τὰ — ἀνατολῆς, πρ. λ. *quae* vero *ultra* eas *partes* extendantur, *usque* ad *orientem*, (sed ib. p. 1691. G. sine Vs. in προσηκ.) sub pertineo, artineo" unde Sch. „*loca* pertinere *ad*" suppleto ad pr. τὰ ἐπ. subst. χωρία, sed ut Bg. Lat. sit propius, quoad ἥκειν, ut nostratium de rebus ac terris quoque *kommen* an *einen*.

ταῦτα) Haec *dum* illi *informarent*, i. haec, velut quoddam suae divisionis specimen, proponerent. *Steph.*

Bg., praeter δὴ ut 3, 14, 16., aliter, quam 2, 9, 1. in v. διατ., ubi Stp. Th. „pro *constituere ap. se* potest accipi ap. Herodi. l. 4." subiecta P. Vs. Sed melior Bg. ratio, ut non modo sit, mente sibi aliquid fingere, sed etiam extra eam aliquid proponere, nostrum que *entwerfen*, cf. G. Th. et in Bg. ad sq. v. ἐν. (deserto P., quem servat Stp. Th. 2, 1040. G.) 1, 6, 10. e., quocum variatur per syn. subst. πρ. et praep. it. per omissum artic. ad subst. πρ. Sed Stp. Th. hinc in „σκ. vultu *tetrico* et *moesto* terram *intuebantur*" partim e P., ut Bg., ubi Noster modo per analog. cum πρ.

ἡ δὲ Ἰουλ.) De hac Iulia Oppian. Cyneg. init. Haec et ingenio et eruditione excelluit, ut totos saepe dies philosophando disputando que cum sophistis et philosophia tereret; unde φιλόσοφος Philostrato in Vit. Sophist. dicta est. Excelluit et robore et firmitate corporis, ut castris saepe cum Severo tempus impenderet, ideo que *mater castrorum* appellaretur, tam in numis, quam in inscrippt. ap. Grut. p. 39, 3. 214, 5. et alios. Sicut Severus Aurelii filius appellari voluit: ita eum uxori Faustinae nomen tribui voluisse, credibile est. Nam Faustina quoque *mater castrorum* dicta fuit. Ita ratiocinatur Patin. in Rom. imper. Numism. p. 230. Adulationis causa quorundam imperatorum uxores *matres senatus* et *matres patriae* dicebantur, uti Iulia ap. Grut. p. 265, 2. De hac Iulia v. etiam Fragmenta Mulierum Graec. p. 377. et 91. Caeterum, qui eam fuisse Antonini *novercam* volunt, illis haec verba Herodiani obstare videntur. Nam ea sunt matre, quam noverca, digniora. *Leisn.*

„ὥς φατε [r], τὸ Πόντιον ῥεῖθρον „διαιρεῖ [ſ]. τὴν δὲ μητέρα πῶς „ἂν διέλοισθε [t]; καὶ πῶς ἡ „ἀθλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑ„μῶν νεμηθείην ἢ τμηθείην; „πρῶτον δὴ [u] ἐμὲ φονεύσατε, „καὶ διελόντες ἑκάτερος παρ' „ἑαυτῷ τὸ μέρος θαπτέτω. „οὕτω γὰρ ἂν μετὰ γῆς καὶ „θαλάττης [x] εἰς ὑμᾶς μερι„σθείην.“ Ταῦτα δὲ λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τε τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγ-

ut dicitis, Pontici fluctus divi-
18. *dunt, matrem vero quomo-*
do dividetis? Et quomodo ego
misera inter utrumque vestrum
distribuar aut dissecabor?
19. *Primum ergo me occidi-*
te, et divisae uterque vestrum
apud se partem sepeliat: sic
enim cum terra et mari inter
20. *vos distribuerer.* Haec
dicens cum lacrymis et eiu-
latu, ambobus brachia cir-
cumdans, et eos in am-

r) Sic et Ox. al., pro ὡς φατὲ Stp. rel., cf. 3, 4, 15. m. 3, 11, 14. m. ſ) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ox. al., pro commate Stp. rel. sed puncto A. al. nobiscum. t) Colon merum in Ms. Ba. pro interrog., cf. 2, 13, 20. et sic et mox νεμηθείην· ἢ τμηθείην· u) δὲ Ms. Ba. v. N. et mox post φον. colon. x) Mirabili consensu hic libri omnes sic, quum §. 17. habuissent σσ. cf. 3, 4, 10. sq.

Rectionem in praemisso acc., cum proprie pertinuisset ad verbum membri secundi, servavit quoque P., sed addito iterum libere adv. et neglecta consecutione temporum Lat., dux idem Bg. in adiuncto pron. ad τ. ἠπειρ., notante Leisn. iterum in m. Ox. ad. ῥεῖθρ. „de mari“ cf. §. 12. ad Προπ. ῥευμ., pro quo haudubie variatur, ad analog. Lat., cf. Flor. 3, 5, 1. Ponticum *mare*, it. §. 18. sed 3, 6, 10. fretum *Ponticum*, quae add. ad G. Th. cum Ποντικὸς, quod Bg. (e P.) tenet Stp. Byz., sed et nostrum, Πόντος, ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος, τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, λ. *Pontius*, non reperta ap. Cell. n. o. a., variante Nostro iterum in v. διαιρ. cum pr. νειμ., etiam mox, ubi P. omittit καὶ et ὑμ., unde Bg. opt. per fut. (cf. 2, 10, 13.) et Lat. ad τμ., ap. Stp. Th. quoque aliunde.

πρῶτον δὴ) Contra Ms. Ba. δὲ, cf. 3, 10, 16., manet in vulg. cum Mss. rel. quoque P. et Bg. per syn., qui in sq. v. διελ. etiam aliorsum tendit, regens ad subst. τὸ μερ., sed de suo ad ἑκατ. supplet. e pr. pron. ὑμῶν, non secutus liberum P. in sq. enunciatione, ubi ad γ. κ. θ. cf. 1, 16, 7. et in v. μερ. opt. per impf. coni. 1, 5, 22., quo variatur cum pr. νεμ.

μετὰ δακρ.) Praeter omissum δὲ cum P., melius hic Bg., quam 1, 16, 10. m., partim e P. (ubi in μ. οἰμ. ad analog.,) quem deserit in sqq., ubi formulam, ignoratam Stp. Th., v. ap. Plut. Krg. §. 308. τὰς χ. τῷ Πλάτωνι εὐθὺς περιβαλεῖν, cf. Ind. Arist. Kust. cum syn. Eur. Iph. in T. v. 796. περιβαλὼν βραχίονι et absolute ἀλλήλους περιβ. ap. Luc. 2, 94. l. 22. cum N., nihil tenente Stp. Th. nec Indd. in alteram formulam ὑπὸ τ. ἀγκ. ἀγ. (cf. in ἀγκ. L. N. T. cum Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Luc. Dion. H.

κάλας [y] *ἄγουσα, συνάγειν ἐπειρᾶτο. πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος, διελύθη τὸ συνέδριον* [z], *ἥ τε σκέψις* [a] *ἀπεδοκιμάσθη, ἑκάτερός τε εἰς τὰ ἑαυτοῦ βασίλεια ἀνεχώρησε.*

plexum adducens, reconciliare
21. conabatur. Omnes autem miseratione occupante, diremtus est consessus, consilium que improbatum, et uterque in suam regiam reversus.

Τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ στάσις ηὔξετο. εἴτε γὰρ ἡγεμόνας ἢ

Sed odium et discordia gliscebat. Sive enim duces

y) *ἀγγαλ.* Ms. Ba. mendose. z) Colon in Ms. Ba. a) *σκῆψις* Ms. Ba. v. N. et post *ἀπεδ.* colon in Stp. rel. sed punctum in A. al., ut comma in Bas. caet.

S. T. 1. et D'Orv. Ch.) ubi Sch. „*ὑπὸ* — *sub* alis *complexa*“ quo et redeat Bg.; non repertum ap. G. Th., pro cogere sub s. intra ulnas; scribente Nostro de suo.

πάντας δὲ) P. per *δή*, cf. 3, 16, 7., e quo Stp. Th. v. *οἰκτ.* (copulato cum v. *καταλ.* per variationem cum simpl. *οἰκ. παντ. ἐλαμβ.* 1, 4, 17. et ad analog. modo,) tenens saltem in v. sq. *διελ.* Bg., deserro P., etiam a Sch. „*dimissum* fuit *concilium*“ dum fert G. Th. tantum formulam Sch., et Stp. Th. Lat. Bg. ad *συνεδρ.* aliunde, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 217. i. Zos. 5, 29, 15. Abr. Di. Th. p. 779. e. Ind. Polb. Ael. V. h. et Luc., sequente Nostro tantum analogiam, (cf. Thuc. p. 547. i. *ἡ ἐκκλησία — διελύθη, concio* dimissa *fuit*, it. 105, 81. *διαλύσας τὴν ξύλλογον*, dimisso *concilio*, it. sine Ind. Is. Pan. M. p. 33. i. *αἱ πανηγύρεις διελύθησαν*, it. Ios. 2, 157. f. 3. i. *διέλυσε τὸ συνέδριον*, dimisit *concilium*,) it. in sq. *σκ. ἀπ.*, ubi in subst. *σκ.* extr. Stp. Th. cum Bg. e P., sed sub magis perspicuis „deliberatio, consultatio“ cf. Fi. Aesch. it. Luc. cum Plut. Hs. sed sine Ind. Dem. 474, 10. D'Orv. Ch. p. 215. m. et Hes. In Ms. autem nihil, quam confusio solennis, cf. Polb., ad Luc. 1, 696. Var. L. cum N. 73. it. Fi. Plat. Euthyphr. p. 20. N. 1.

ἥ τε σκεψ.) Apparet ex hoc satis, ut opinor, liquido, Iuliam impedimento fuisse, quo minus imperium Rom. in duas partes divideretur. Nescio igitur, cur Musgrave, in Geta Britannico p. 109. ita scribat. „Melius profecto Severus familiae suae et Antoninorum nomini consuluisset, vir alioquin sollers et contra hostes asturus satis, si inrer eos imperium, in occidenrale et orientale, divisisset, *quod uxori demum Iuliae in mentem venit, sed nimis sero, et tanto impori forsan negotio,*“ citat que pro hac sententia Herodi. 4, 5. *Leisn.*

Videtur Musgrave lapsus, dum tribuit Iuliae, quae ipsis Severi filiis tribuenda, cf. §. 10. sq., liberius, quam supra, e P. reddente Bg. ad sq. v. *ἀνεχ.*, ignorante Stp. Th.

τὸ δὲ μισ.) Addidit P. libere formulam adv., unde Bg. ad v. *ηὔξ.* per Lat. exquisitius, cf. G. Th. „crescere, — discordia *gliscit* Tac.“ iungente Nostro duo subst. de suo, cf. de *στασ.* 5, 8, 15.

ἡγεμόνας) Quomodo hic differunt *ἡγεμόνες* et *ἄρχοντες*? *Leisn.* Ut sint, credo, *ἡγ.* magistratus provinciales et bellici, sed *ἀρχ.* civiles urbani.

ἄρχοντας ἔδει ποιεῖν, ἑκάτερος τὸν ἑαυτοῦ φίλον προάγειν ἤθελεν· εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. πλέον γὰρ ἦν παρ' αὐτοῖς τοῦ δικαίου τὸ φιλόνεικον. ἔν τε [b] θεάμασι περὶ τὰ ἐναντία ἐ-

et magiſtratus eſſent creandi, uterque ſuum amicum promovere volebat: ſive ius dicerent, contraria ſentiebant, in perniciem de iure diſce-
2. ptantium quandoque; ſuperabat enim in ipſis iuſtitiam contentio. In ſpectaculis etiam, contrariis fave-

b) Ms. Ba. ἐν τοῖς θεαμ. ſed Ms. Vi. ἔν τε τοῖς θεαμ. v. N.

que, cf. 2, 9, 12. m. Krb. Decr. A. p. H. p. 354. et Decr. R. p. I. p. 267., vel, per me, iidem, per ſyn. copiam iuncti, et utrinque magiſtratus provinciales, cf. ib., ut Lat. Bg. *magiſtratus* ſic ſimpliciter de iisdem ap. G. Th., ducente Bg. e P. Lat. utr., ſed et ἢ per meram copulam, ſed deſerente illum in v. ſq. utr., contracto in unum, cf. 1, 17, 27. et in v. ποιεῖν cum acc. perſ. tali dignitatis 1, 1, 7. ubi modo ad analog., etiam in ſq. v. πρ., fortaſſis maxime ad Lat. v. *producere*, aeque ſic abſolute uſurpatum, cf. 1, 12, 8. m. et de Gr. Polb. Dion. Ca. „commendo, proveho" ad Diod. S. 2, 293. N. 50. p. 304. N. 77. p. 353. N. 8. cum Ind., ubi plenae ſunt formulae, quales et ap. Stp. Th. 1, 83. e. ſq., cum videatur ellipſis eſſe ſubſt. alicuius, tacente L. Boſ., cf. 3, 10, 12., deſerto P. reddente etiam Sch. „producere ſ. *promovere* (e Sb. Ind.) amicum, ad magiſtratum eligendum."

ἑκάτερος λ.) Ex hoc fonte fluxit odium et favor in communes miniſtros, inde porro diſſidia, inter Caracallum et Getam intercedentia, ex diſſidiis denique parricidium. *Leisn.*

εἴτε δικαζ.) h. e. in iure dicendo diſſentiebant ſic, ut pronunciarent per ſtudium in eos, quibus favebant, ſi vel maxime iniqua eorum eſſet cauſa; unde adverſarii in bona cauſa damna ſubibant; libertatem P. reiiciente iam Stp. in m. per adv. additum καὶ et contra omiſſum ἔσθ' ὅ., ubi Stp. Th. aliunde habet Bg. (cf. Soph. Ai. v. 56. Ael. V. h. Dev. Vig. Hoog. Op. et L. Boſ. Ell. Suid. 1, 868. i. Heſ. 1, 1457. e.) at in v. δικ. hinc ſine Vs., ſub *diſcepto*, cui Bg. addit ſua ad perſpicuitatem, cf. lib. de V. med. Xen. M. S. Cyr. Luc. Ael. V. h. Dem. Suid. 1, 585. i., ſed ἐπ' ὀλ. cum gen. Ioſ. 1, 839. ſ. 5. e. cum Bg. ſed ſine Ind. Dem. 435, 11. cui add. 360, 8. 362, 2. 365, 6. 385, 2. 386, 12. 435, 11. 449, 3., variante Noſtro cum 3, 2, 18. τἀναντ. ἐφ. ſine contractione.

πλέον) Etiam a Stp. m. diſcedit Bg., pro *maior* enim *erat* in *iis* contentio ſ. *aemulatio*, *quam iuſtitia*, ſ. amor contentionis, quam amor iuſti, cf. 2, 10, 5. et de τὸ δικ. Thuc. et Dem. cum Xen. Sy. 4, 1. coll. 3, 4., ſed ex analog. modo τὸ φιλ., ad variandum pro φιλονεικία in ſuperioribus.

ἔν τε θεαμ.) Copulam, neceſſariam utique, e P. ſervat Bg. cum Mss. Ve. ac Vi., quam, per compendium ſcriptam, librarius Ms. Ba. pro

σπούδαζον. πάντα τὲ [c] εἴδη ἐπιβουλῆς ἐξήρτυον [d], οἰνοχόους τὲ καὶ ὀψοποιοὺς ἀνέπειθον, ἐμβαλεῖν δηλητήρια φάρμακα. οὐ ῥᾳδίως δὲ αὐτῶν οὐδετέρῳ προσχώρει [e], ἐπειδὴ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ φρουρᾶς διῃτῶντο. τέλος δὲ, μὴ φέρων ὁ Ἀντωνῖνος,

3. bant. Omnia que genera
insidiarum instruebant, et
pincernas ac coquos sollicitabant ad miscendum vene-
4. num. neutri autem facile
res procedebat, quoniam adhibita magna diligentia et
5. cautione victitabant. Sed
postremo impatiens Antoni-

c) δὲ Ms. Ba. v. N. d) Hoc comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. ral. aut puncto A. al. e) προυχώρει Ms. Ba. cf. 1, 15, 16. sed contra 3, 15, 12.

articulo legerit, intruso saepe a Mss. nostris, cf. 3, 8, 13. e., quem aliquis reperiens in marg., recepit, extrusa copula, quae et potuit elapsa esse ob sq. similem θε syllabam. In Nostri autem hac enunciatione supplebimus adv. aliquod, v. c. *adhuc semper* s. *etiam nunc*, quia saepius iam de hac re narratum, cf. 3, 14, 1. 3, 13, 3. sq. 3, 10, 6., quocum variatur per sententiam aliter expressam, ubi Bg. deserit P., qui uterque videtur cogitare minus res, quam personas et actores, quo de ib.

πάντα τὲ) E P., qui copulam sic alibi quoque reddit, cf. 4. 3, 6., sed et δὲ, cf. 3, 1, 2., nihil definias contra Ms. Ba., reddente Bg. εἴδη cum Sch., sed de suo v. ἐξ., ubi Noster modo ad analog., mox varians per οἰν. privum subst. pro formula 3, 5, 9., ubi P. libere addit iterum adv., cf. 3, 15, 2., desertus a Bg. in sq., etiam a Sch. „iniicere cibis *venena*" supplendo uno genere tantum, pro utroque σιτίοις καὶ ποτοῖς, ob pr. etiam οἰνοχ., cf. 5, 8, 4. sq. et in Bg. 1, 17, 18., quae formula absoluta s. brevis a Nostro fortassis est facta ad analog. illius Lat. *spargere venena*, cf. G. Th.

οὐ ῥᾳδ.) Contraxit iterum periodos P. cum alia etiam libertate, unde Bg. omittit pron. αὐτ., supplens de suo subst. τὸ πρᾶγμα, pro mero pron. τοῦτο, cf. 2, 8, 18. e.

μετὰ πολλ.) Qui animum ad cavendum etiam epulantes intendebant, cum alia faciebant, tum vero praegustatoribus utebantur, Graece ἐλεατροῖς, προγεύσταις, προτένθαις, de quibus Athenaeus 4, 21. p. 171. B. sqq. *Leisn.* Cf. 1, 17, 23. e. de praesumto antidoto, et in φρ. Dion. 1288, 48. ἐπεὶ οὖν καὶ στρατιῶται, καὶ γυμνασταὶ, καὶ ἔξω καὶ οἴκοι, καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ, συχνοὶ τὸν Γέταν ἐφρούρουν, sed in Bg., fere cum P., in syn. L. Ern. „φυλακὴ 8) cautio." At, quam P., liberior est in praep. μ., cf. 1, 2, 2. m., quocum nectitur per analog. modo v. διαιτ., ubi Bg. non tenet Stp. Th., sed notionem tamen, ap. G. Th., „vesci et victu uti" cf. Z. Xen. Pol. et Bach. cum Luc. (et ad hunc 2, 530. N. 68.) Ind. Sb. cum Hes. 1, 944. i. Suid. 1, 575. Foes. Dem. Ios. et Dion. H. S. T. utr.

τέλος) Ex contractis ante periodis oppressit δὲ P. etiam hic, e quo Bg. in τελ. et sq. μ. φερ., ubi deest τοῦτο, cf. 1, 12, 17. e., h. l. *non ferens*, insidias frustra fieri nec procedere; reddente Bud. C. p. 1240. i. ἐλ. *percitus* hinc modo, sed me reperiente tantum ap. Polb., quem ali-

ἀλλ' ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας ἐλαυνόμενος, διέγνω, δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον [f], διὰ ξίφους [g] χωρήσας καὶ φόνου. μὴ προχωρού-

nus, totius que imperii cupiditate agitatus, decrevit facere aut pati aliquid magnum, ferro que grassari et caede. 6. Haud procedentibus enim

f) Colon in Ms. Ba. g) Ms. Ba. ξίφ^ου quod est ξίφου. *Mart.* mendosum, ex confuso fine.

bi quoque Noster imitatur, *ἐλαυνόμενος ὑπὸ φιλοδοξίας*, in Ind. sine Vs., sed ad latus 1, 354. i. per liberam, nec quid ap. G. Th. in Bg. aut P., sed in v. *cupiditas* modo affinia *ductus*, etc., cf. de Gr. pass. per alium tropum Xen. M. S. Fi. Aesch. et Ios. 1, 109. f. 2. m., sed physice Foes. Oec. Xen. Pol. Z. Ael. V. h. Dem. Luc. et Dion. H. S. T. 1. Sed ad ἐπιθ. cum pr. περὶ nihil habui, quam cum syn. πρὸς ap. Polb. et Z. Xen. Pol., ubi fortassis peculiare quid Nostri et saltem variatio cum superioribus locis pro mero gen. *βασιλείας*, quo spectat et Bg. e P., cf. *μοναρχίας ἐπιθ.* 8, 8, 7. 9. et 3, 15, 2. e.

διέγνω) Luc. de Luctu sub fin. (2, 934. i.) *εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας*, si *decrevisti* omnino *flere* etc. *Leisn.*

Quo Lat. et Sch. reddit, loco P., cf. Ind. Sb. Polb. Epict. Fa. Aes. Hs. Dion. H. S. T. 1. Thuc. ex 75, 83. cum Schol. Rs. Or. V. 6. (ubi recte „pro simpl.") it. 8. et Loesn. Obs. p. 170. m. cui add. Phil. p. 760. A. m. post Stp. Th. hinc sub Lat. Bg. et P. sed in alium usum Suid. 1, 575. m., non coll. ad Hes. 1, 979. m. L. N. T. Vig. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. Dem. Xen. M. S. et Cyr. Diod. S. Dion. Hl. S. T. 2. it. Ael. V. h. cum Rs. ad Polb. p. 209. e. 647. m. In sq. variatur cum 1, 10, 8. m. *μέγα τι δρ.* per adi. syn., ubi Bg. e P. (qui libere iterum adversativam duplicat,) it. in resoluto particip. *χωρ.* per copulam, sed ut rexerit ad proxime praecedd. verba et inf., non vero ad remotum v. *διεγν.*, pro severo Sch. „*χωρ.* grassatus *gladio* et *caede*, molitus *ferrum* et *caedem*" e Sb. Ind., ubi et licuit per gerund. *grassando*, et ad sensum per particulas *ita*, ut *grassaretur*; cf. Stp. Th. 4, 670. B. m. „ap. Herodi. *διεγν.* — *φόνου*, ubi Pol. — vim Gr. verborum non satis exprimens; quae sonare puto perinde ac si quis dicat, *tentare viam* per *gladios*. Nec dubito quin ap. Nason. *ibit* per *gladios* noster *amor*, reddi possit *χωρήσει διὰ ξιφῶν*" quo tamen Ovid. loco ep. Her. 17, 246. etiam alio sensu potest esse, ut ib. Met. 8, 76., tacentibus N., pro coniicere se, irruere in gladios et hostes, cum h. l. sit, cum gladio et caede agere, uti, adhibere gladium caedem que, nobis *verfahren mit*, et severius per Lat. *procedere*, ut *διὰ* cum gen. non sumatur physica notione, pro *per*, sed notione modi s. instrumenti, pro *cum*, ut in Lat. Bg. per abl. nudum, quo de cf. G. Th. *ferro* in *homines*, sed Ind. Flor. *caedibus*, et Liv. Ern. „consilio *grassandum* h. l. simplicirer utendum" sed de Gr. Valck. Eur. Phoen. v. 482. 1554. e. *καὶ μή, δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν, Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν*, λ. Abr. ad Aesch. 1, 15. e. 19. i. 24. i. 634. e. hinc sine Vs., Krb. Decr. R. p. I. p. 67. sq. Ind. Dion. C. „*διὰ φόνων χωρ.* ad caedes devenire" nostrum *schreiten zu*, Luc. v. *διὰ* init. (sed v. *ὅπλων* et *χωρ.* cum *διὰ φιλοσοφίας* proprie) Dion. H. S. T. 1. *χωρ.* „*δι' ὅπλων πρὸς*,

στης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπι-βουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τὲ καὶ ἀπεγνωσ-μένην [h], ... *τῆς μὲν*	clandestinis insidiis, necessa-rias existimavit periculosas et desperatas . . . . . . huius

h) In Ms. Vi. pro *τὲ καὶ λ.* erat modo *καὶ ἀπεγν. τὴν λ.* sed in Ms. Ba. *κινδυνώδη καὶ ἀπεγνωσμένην· ὅθεν καί ποτε περὶ τὴν μητέρα παραγεγονότων, τοῦ μὲν γέτα διὰ στοργὴν, ὁ δ' Ἀντωνῖνος δι' ἐπιβουλὴν, ἐξεκέντησε τὸν ἀδελφόν. γέτας μὲν δὴ τε.,* dum in edd. nulla est lacuna, et post *ἀπεγν.* punctum in A. al. v. N.

armis grassari *adversus*" sed Leisn. in m. Ox. „cogitat caedem et sanguinem" et Vig. p. 315. i. „δ. ξιφ. καὶ φόνου χωρεῖν, per ferrum ac caedes viam moliri, erumpere" sine auctore, hinc hauddubie, ubi per analog. in χ. cum δ. ξιφ.

τῆς λανθαν.) Variatur cum 1, 9, 18. m. per simplicem formam e subst. cum adi., ubi Bg. negligentior, quam P., etiam eundem deserens in sq. sing. *ἀναγκ.*, relato suo plur. ad pr. *ἐπιβ.*, quod et Sch. facit in „*κινδ.* *periculo* plenas *insidias*, (non item in) *ἀπ.* desperatam" ut Stp. Th. 2, 209. F. „*μὴ* — *ἀπεγν.* quum *clandestinae* insidiae *non* procederent, *necessarias* esse *putavit* eas, *quae* vel *cum* maximo *periculo* et *vel* salutis *desperatione* parandae *forent*" e quo 1, 1851. H. v. *ἀπεγν.* olim notavi, respicere eum et huc, sed sic, ut non videretur putasse mancam orationem. Nempe possit aliquis suspicari, in membro et acc. hoc *ἀναγκ.* deesse subst. *ὁδὸν*, ut in aliis adi., cf. L. Bos. Ell., ad Luc. 1, 110. N. 87. 2, 671. N. 27. it. 2, 8. l. 22. it. 3, 3. l. 38. *ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην, qui consuetae illius* duces *sunt*, *longae*, *et praeruptae*, *et laboriosae*, *et ut* plurimum *desperatae*. Verum nihil decerno.

ἀπεγνωσμένην) *Quum* enim *latentes* insidiae *non* procederent: *necessarias* existimavit *eas*, quae *cum* periculo *et* desperatione *essent* coniunctae, *huius* quidem *ob* amorem, *illius* autem *insidias*. Sed haec postrema a Pol. sunt praetermissa, ac certe gracca, quae illis postremis respondent, verba sunt suspecta. *Steph.* Mutilatum esse locum, ipsa historiae circumstantia indicat; ac Politianus coniecturam magis, quam gracci textus verba est secutus. Tu Dionis epitomen hic consule (1288, 48.) et Spartianum (in Carac. p. 708. e.) *Sylb.* Desunt in graeco quaedam. *Bergl.* Omnes interpretes haec verba pro desperatis habent. Anglus explicare conatur. *Leisn.* Locum hunc deploratae sanitatis, ut Stephano et Sylb. videtur, nemo hactenus in integrum restituere conatus est; quod quidem adeo dissimulat Politianus, ut in interpretatione omiserit. Quid si salvo textu, sensu pariter et interpretatione legitima, ita possit efferri? Contulit se Antoninus ad insidias, summo cum periculo coniunctas, tum propter matris amorem, quo Getam scil. profecuta est, tum propter Getae insidias, quas contra moliri solitus est. Quem sensum ita prae se ferunt vulgata, ut lacunam, quam alii suspicantur, nequaquam videam. Insidiarum ordo hic erat, secundum Dion. Persuasit matri Antoninus, ut fratrem in thalamum vocaret, facta reconciliationis spe. Qui cum arcessitus venisset, a centurionibus ibidem, Antonini iussu, collocatis interficitur. *Oxon.* Devenio nunc ad locum vexatissimum, qui in-

διὰ ϛοργὴν, τοῦ δὲ δι' ἐπιβου- quidem ob amorem, illius

geniti lacuna laborat; quam ipsis Herodiani verbis, donec alii inspiciantur libri Mss. expleri non posse, nemo non intelligit. Quantum autem coniectura assequi licet, hac ratione fere explenda est. παρασκευάσας σὺν τινὰς ἑκατοντάρχους, κελεύει, ἐπελθόντας τῷ Γέτᾳ παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, φονεύειν αὐτόν. οἱ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιοῦσι, εἰσπηδήσαντες ἐς τὸ δωμάτιον, ἐς ὃ εἰσῆλθεν ὁ Γέτας, κληθεὶς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς μὲν διὰ ϛοργὴν κ. τ. λ. tale quid deesse videtur, nisi forsan duae sint lacunae, altera post ἀπεγνωσμ. altera post ἐπιβουλήν. cf. infra c. 5. et Xiph. in Carac. *Strotb.* Locus hic iam Stephano et Sylb. deploratae sanitatis videbatur. Verba quidem της μεν λ. cum Oxoniensi editore posses ita explicare: *Antoninus contulit se ad insidias summo cum periculo coniunctas, tum propter matris amorem,* quo Getam prosequebatur et itaque defensura videbatur, *tum propter insidias Getae,* quas hic vicissim struere solebat. At quum sequatur statim: Γετας μεν δη τρωθεις — μετηλλαξε τον βιον, quum que haec verba, quia nondum ipse impetus Antonini, sed tantummodo consilium illius describitur, prorsus nullo historico, etiamsi forte poetico, ordine cohaereant cum praecedentibus: profecto non video, quo iure dicere potuerit editor Oxoniensis: *lacunam, quam alii suspicantur, nequaquam video.* Coecus sit necesse est, qui hic lacunam aut certe graviorem textus corruptionem non videat. Equidem nihil excidisse puto, sed, quae facillima ratio est, metathesin in auxilium voco. Verba της — ἐπιβ. abrumpo eo, in quo nunc sunt, loco, et insero ea post καιριως demum in sequente periodo, ut sensus sit: *Geta igitur letale vulnus accepit, partim propter matris* intempestivum *amorem,* quae, quum arcte cum complecteretur, impediebat illum, quo minus sese validioribus armis defenderet quam matris sinu, *partim propter insidias Antonini,* — nunc enim του δε non amplius ad Getam referri potest —, qui cum a tergo, quippe, ut ait Dio, απο αυχενος μητρος εξαρτηθεντα, hinc non aperte sed insidiose adgressus est. Sed si vel ita quoque lacuna tibi superesse videatur, aliam mecum ingredere viam. Verba δια ξιφους χρησας και φονου muto in δια ξιφους διεχρησατο αδελφον, ea que sic immutara alium in locum migrare iubeo. Iam enim quae sequuntur ita lego: μη προχωρουσης γαρ — του δε nunc rursus cum Oxoniensi editore Getam intelligo δι' επιβουλην, και id enim adhuc addendum, nisi antea velis ἡγησαμενος legere — δια ξιφους διεχρησατο αδελφον. Illud χρησας originem potuit trahere ex προχωρουσης, et δια semel omissum est, ut saepe factum, si eadem vox non longis intervallis bis occurreret. Priorem medelam, utpote minus violentam, praefero. Utraque tamen facilior est quam Strothii emendatio, qui totam fere periodum excidisse putat; licet non negem, si inseras eam, quam e Xiph. fere supplet periodum, egregie omnia cohaerere, immo melius multo, quam in meis emendationibus. *Gedik.*

In m. Ox. notarat etiam Leisn. „Traiectio: lege, ἐπιβουλῆς τῆς μὲν διὰ ϛοργ., τοῦ δὲ δι' ἐπιβ. ἀναγκαίαν ἡγήσατο λ.“ ubi tamen non videas, quorsum pertineat τοῦ δὲ, cum non praecedat nomen proprium. Et sic quoque apparet lacuna propterea in vulg. lectione, quia τῆς μὲν et τοῦ δὲ, non habent, unde pendeant. In Ms. quidem Vi. duplex res est, omissum τὸ ante proximum καὶ, cf. 3, 6, 19., deinde casus alius articuli sine sensu, hauddubie e confusis iterum litteris. Sed Ms. Ba. no-

λήν. Γέτας μὲν δὴ τρωθεὶς[i] καιρίως, προσχέας[k] τὸ αἷμα τοῖς τῆς μητρὸς στήθεσι, μετήλλαξε τὸν βίον. ὁ δ'[l] Ἀντωνῖνος,

7. autem ob insidias. Ac Geta quidem vulneratus letaliter, effuso sanguine ad matris pe-
8. ctus, decessit e vita. An-

i) Ms. Ba. καιρίως τρωθεὶς λ. v. N. k) Ms. Ba. προσχέας τοῖς τ. μ. στήθεσι τὸ ἔγκατα λ. v. N. l) δὲ plenum in ed. Bs. 1. R., cf. 4, 3, 7.

vitas et ipsa duplex agnoscitur, primo communis illa cum Ms. Vi. in τὸ omisso, tum peculiaris in repleta lacuna, ubi tamen sententia et series nulla est, nisi sic legamus, ὅθεν καὶ ποτε περὶ τὴν μητέρα παραγεγονότων (sc. αὐτῶν,) τοῦ μὲν Γέττα διὰ στοργὴν, τοῦ δ' Ἀντωνίνου δι' ἐπιβουλὴν, ἐξεκέντησε τὸν ἀδελφόν. γέττας λ. *unde et*, aliquando *apud* matrem *praesentibus* iis, *Geta quidem* ob *amorem* in matrem, *Antonino autem* ob insidias in fratrem, *transfixit fratrem*, sc. gladio; quae per Graecitatem quidem procedunt, cum et alibi Noster usurpet gen. consq. illum mancum, oppresso pron., cf. 3, 13, 12. στασιαζ., sed phrasis v. παραγ. cum pr. περὶ habeat saltem analogiam, tum verbum ἐκκεντεῖν s. ἐκκεντᾶν agnoscatur quoque a Stp. Th. et L. Ern.; ut forma illa genitivi τοῦ Γέττα pro Γέτου recta est, cf. Fi. ad Well. p. 30. i. 118. i. et Gramm. March. p. 222. Nr. 3. ubi laudatus canon Thom. M. p. 832. ab interpretibus silentio praeteritur. Tamen vel sic ista nova debentur modo ingenio librarii, quia discedunt a reliquiis et quasi ruderibus lectionis vulg., quam Glossator non debuit deserere, si cum specie veri volebat fingere; quod Strothius melius observavit. Ego expecto alios Cod.

Γέτας μὲν δὴ) Non narrat, quomodo ad Getam irruperit, quomodo aggressus fuerit, cum id per se pateat. Et haec est brevitas historica, de qua Cic. de Inv. 1, 20. v. Cort. ad Sall. Cat. 28, 3. p. 177. Talia brevitatis exempla ap. Mosen Gen. 20, 17. ubi ex verbis Mosis potest colligi, quas poenas statuerit deus in Abimelechum, et eius uxorem et familiam. Sed id diserte Moses antea haud tradiderat. Herodianus reticet etiam scelus, quod Bassianus fratricidio addidit, nempe quod ensem, quo facinus perpetravit, deo consecravit, v. Xiph. in Carac. (Sb. 438, 2.) v. ad Iust. 9, 7. Bernegg. Huic sceleri non dispar illud, quod Herodianus et ipsum reticet, quum hostem publicum appellari Getam, et tamen in divos referri iussit, impudentissime et nequissime iocatus, *Sit divus, modo non vivus.* Caeterum de liberis, in gremio matris occisis, similia collegit exempla Barth. ad Stat. Theb. 5, 126. cf. ad Iust. l. l. *Leisn.*

Qui et in Progr. contra P. hac §. disputat, cf. Fabr. ad Dion. p. 1289. §. 18. »ἐς τὸ δωμάτιον, *in suum* matris *cubiculum*, quod moneo Politiani causa, qui, cum locum Herodiani 4, 4, 6. sq. de caede Getae agentem, mutilum invenisset, ex ingenio et invita historia supplevit: *quare irrupto* fratris *cubiculo* etc. Nam in fratris cubiculo haec acta esse, nemo tradidit.« De Bg. ad μ. δὴ cf. 3, 3, 3., faciente in τρ. κ. cum Sch. (ubi modo ad analog. scribitur, cf. Stp. Th. καιρ. Ios. 1, 485. s. 1. l. 4. Ind. Ael. V. h. »ἐτρώθη καιρίαν, sc. πληγὴν« et G. Th. modo *mortifere* vulneratus.) qui in »πρ. *quum* affudisset *sanguinem* in *pectus*, στηθ. supra *pectus* effuso *sanguine*« tenente Stp. Th. rectionem modo e Luc., ubi sine Ind. est 1, 533. l. 61. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, sanguinem *altarios-*

κατεργασθέντος αὐτῷ τοῦ φόνου, προπηδᾷ τοῦ δωματίου θέων. Φερόμενός τε δι' ὅλων τῶν βασιλέων, ἐβόα [m], μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι. τούς τε στρατιώτας, οἳ φρουροῦσι τὰ βασίλεια, κελεύει, αὐτὸν [n] ἁρπάσαντας

toninus vero patrata caede exsilit e cubiculo currens:
9. ferens que se per totam regiam clamabat, magnum periculum se effugisse, vix que incolumem evasisse: milites que custodes regiae iubet se rapere et abducere in castra,

m) Colon in Ms. Ea. it. mox post ἐων. ubi etiam in A. punctum. n) αὐτ. per asperum A. 1. al. cf. N.

bus adsfusum — *haurientes*, ad quam analog. et hic scriptum, non me alibi reperiente verbum, sed de aetate caesi Getae ap. Xiph. S. 427, 3. δύο καὶ εἴκοσι ἔτη καὶ μῆνας ἐννέα ἐβίω, cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1058. i.

κατεργασθέντος) Parricidium hoc, et quae mox inserta sunt, diligenter etiam Dio in Antonino descripsit. Nam Spartianus in Ant. Geta (c. 6. i. p. 742. m.) brevi tantum mentione rem perstringit, (longius tamen in Ant. Car. cf. supra ad §. 6.) *Boecl.*

Variatur cum 3, 4, 10. ἐργασθέντος φ. per compos., ad analog. Eur. Phoen. v. 1068. ἃ δράκοντος αἷμα — κατειργάσαι, ubi male Vs. Barn. *quae draconis* sanguinem — *confecisti*, sed recte Schol. τὸν φόνον — πεποίηκας, hic, deserto P., faciente Bg. cum Sch., sed omisso pron., in cuius Ms. neglectum cum P. τοῦ δωμ. restitui e Srp. m., qui in Th. ignorat v. πρ., agnitum a L. Ern. cum Lar. severo *prosilio*, (ubi G. Th. ἐκπηδάω, quod est illud Lar. Bg. e P.) sed repertum mihi modo cum gen. pers. ap. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum pr. ἐς, ad quorum analog. hic est cum gen. rei s. loci, libere addente P. adv. cf. 3, 10, 6., et contra omittente particip. θ. (quo variatur pro δρόμῳ cum aliis v., cf. 2, 5, 15. et Stp. Th. v. i.) vel orationem contrahente, ob sq. syn. φερ., ubi Bg. bene, resoluto pass. per med., ignorante Srp. Th. 4, 82. E., ubi modo cum pr. εἰς et ἐπὶ, cf. 1, 4, 8. Polb. Diod. S. Krg. Plut. cum Gs. Chr. Xen. Cyr., etiam v. ὁμόσε, et Pol. Z. it. Kypk. 2, 391. m., ad quorum analog. hic cum pr. διὰ scribitur.

ἐβόα) Calumniatorum est istud artificium, ut est ap. Luc. de non temere cred. calumn. p. 426. (3, 156. i.) nempe, quorum ipse aliquis reus est, eorum alios accusare; ad quem locum Tollius cum exemplo Caracallae confert exempla Iugurthae ap. Sall. Iug. c. 15. et Phaedrae ex Sen. Hippol. 720. *Leisn.*

Ap. Luc. l. l. N. 40. μέγαν κ. redduntur cum Bg. e P., (et partim a Stp. Th. 3, 1218. e. in v. σωθ. „*evasisse* salvum *et incolumem*") it. in sq. §. periphrasi Praetorianorum, pro severis Sch. „*qui* regiam *custodiunt*" non murata formula e pron. relat. cum verbo et acc. in duo subst. in regimine. Mox in pron. αὐτὸν iterum e P. (qui liber in addito adv. cf. 3, 12, 24.) et in resoluto part. ἁρπ., ubi Sch. „rapere *ipsos* se *iubet*, servandi sui causa" et in tutelam celeriter accipere, vel ex periculo eripere, et omnino prehendere subito servandi tuendi que causa, cf. 1,

ἀπάγειν εἰς [o] τὸ στρατόπεδον, ὡς ἂν [p] σωθῇ ἐκεῖ φυλαχθείς. μείνας γὰρ ἐπὶ τῆς βασιλείου αὐλῆς, ἔλεγεν ἀπολεῖσθαι. πιστεύσαντές τε ἐκεῖνοι [q], τό τε πεπραγμένον ἔνδον οὐκ εἰδότες [r], θέοντι αὐτῷ καὶ φερομένῳ συνεξέδραμον πάντες. ταραχή τε κατεῖχε τὸν δῆμον [s],

ut incolumis conservetur ibi custoditus: si enim permaneat in regia, dicebat se periturum.
10. Atque illi credentes, quid vero gestum sit intus ignorantes, cum currente et incitato una foras
11. concurrerunt omnes. Tumultus que occupat populum,

o) ἐς Ms. Ba. cf. 4, 3, 1. e. Mox artic. τὸ omissus in Lugd. vitiose. p) Ms. Ba. ὡς ἂν, (commate vitioso, ut saepe,) σωθῇ. φυλαχθεὶς ἐκεῖ v. N. q) Ms. Ba. ἐκεῖνοι τὸ πεπραγμένον, ἔνδον λ. v. N. r) Par. εἰδόντες Leisn. in m. A. 2., me deprehendente εἰδόντες in utr. Par. mendosum. s) Ms. Ba. τὸν δῆμον κατεῖχεν, ὁρῶντα τὸν δῆμον περὶ δειλ. v. N.

14, 8. In sq. re Ms. pravum punctum post σωθ. indicat Glossatoris mentem, ut voluerit commate separare adv., ambigue a Nostro positum intra duo verba, quod propterea et post φυλ. ponit, per vim manifestam et invitis Mss. rel., sed forsan et ad laevitatem maiorem, ut hiatus vitetur, Nostro frequens, nihil dirimente liberrate P. nec Bg. Ms., sed eodem reditura sententia, si comma in vulg. ordine fiat post adv., separatim sumto part. φυλ. ubi Stp. Th. 4, 234. i. hinc sine Vs.

μείνας) Ordinem membrorum pervertit P. cum libertate alia, dux Bg. in μειν. resoluto, cf. Dion. 1289, 77. ὁ δ' Ἀντ., καίπερ ἑσπέρας οὔσης, τὰ στρατόπεδα κατέλαβε, διὰ πάσης τῆς ὁδοῦ κεκραγὼς ὡς ἐπιβεβουλευμένος καὶ κινδυνεύων.

πιστευσ. τε) P. opprimit copulam, cf. 2, 3, 7., liber et in rel., agnoscens tamen copulam alteram, cum Mss. rel., elapsam in Ms. Ba. ob similem viciniam utrinque, ubi deinde male comma positum a librario post πεπρ., quod cum adv. ἐνδ. etiam iungit P., ut suadet sensus, e quo Bg. partim in τὸ πεπρ., cf. 3, 12, 18., de suo mutans τὸ secundum in δὲ, cf. 3, 7, 16., hic sine necessitate. In sq. ad Ms. Bg. in m. Leisn. „currenti — accurrerunt omnes“ sed ut verior sit Bg. ratio ob v. συνεξ., ubi praep. reddit duobus iterum *cum — una*, sed alteram ἐξ per Lat. *foras*, et tamen simul per verbum Lat. compositum ex *con*, omittens insuper pron. iterum, cf. §. 8., sed bene versatus in copia syn. Nostri et peculiari ratione iunctis θ. et φερ., ubi Sch. „*currenti* et *acto*“ sed sumi licet hendiad., pro §. sq. φερ. δρόμῳ, ad variandum, i. e. currente ipso celerrime; pro quibus P. omittit φερ. et adi. παντ., sed addit pron. aliud αὐτοὶ, alio que orationem flectit; non tenente Stp. Th. v. συνεξ., quod, agnitum a L. Ern., reperi absolute ap. Xen. Bach., cum dat pers. ap. Ios. 1, 286. s. 11. l. 8., ut hic, sed sensu bellico, tum tropice de que re cum dat. pers. aut rei ap. Polb. Dion. H. S. T. a. et de pers. quoque ap. Wyttb. ad Plut. p. 70. m.

ταραχή τε) P. opprimit copulam iterum, liber idem in rel., addito maxime adi. ad subst. ταρ. (in quod v. e Stp. Th. supra ad 1, 6, 1.) ser-

ὁρῶντα περὶ δείλην διὰ μέσης	videntem circa vesperam per
φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ	mediam urbem agere se cur-
τὸν βασιλέα. ὡς δὲ ἐσέπεσεν [t]	12. riculo imperatorem. Ut
εἰς τὸ στρατόπεδον ἔς [u] τε τὸν	autem irrupit in castra in que
νεὼν [x], ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ τὰ	templum, ubi signa et simula-

t) εἰσέπεσεν Ms. Ba. v. N. u) εἰς Bs. 1. cf. 3, 10, 20. x) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. A. al.

vatus partim a Bg. ad π. δειλ. et φ. δρ. (ubi Leisn. in m. Bg. „cursu ferri") cf. 2, 5, 3. m. 15. m., qui et ipse mutat ordinem orationis, ad laevitatem forsan a Nostro institutum, sed et e Lat., qui libenter orationis partes, secum cohaerentes, dirimunt interiectis aliis. Ms. res autem duplex est, prima in transposito iterum subst. aut verbo, ut saepe, sed, adiecto ν ἐφελκ., ut 3, 13, 4. e., per vim manifestam, sed non modo cum minore orationis laevitate, sed etiam sic, ut accusativus τὸν δῆμον removeatur longius a sq. ὁρῶντα, cui propinque appositus a Nostro videtur, ne ad inferiorem acc. τὸν βασιλ. traheretur; quod idem cavens aliquis, in margine posuit adhuc semel τὸν δῆμον, forsan et monens diserte, post ὁρῶντα repetendum esse τὸν δῆμον. Hoc deinde alius male capiens, intulit in textum. Per ordinem quidem Nostri nihil hic est, quam duplex acc., nec ambiguus ille attento lectori, et frequens Nostro cum aliis, cf. 3, 11, 11. e.

ἐσέπεσεν εἰς) Copulatas hic, ut alibi, in vicinia praepositiones syn. non tolerat Ms. Ba, secus ac rel., per comparationem, vel quia alias tantum una bis ponitur εἰς, cf. 3, 12, 2., vel quia aliis scriptoribus usitatum est illud Ms. verbum, ut infra etiam Nostro. Sb. quidem Ind. habet „εἰσπίπτων εἰς τ. στ. irruens" cum numeris modo ex h. l., ut Sch. „εἰσπ. s. ἐσπίπτω" hinc tantum cum P. et Sb. Lat., separatim vero utrumque Stp. Th., et nostrum sine Bg. Lat. (ap. G. Th. cum εἰσπιπτ.) sed cum Sb. ex Thuc. cum ἐς, cf. Abr. Dl., cum παρὰ Call., cf. Ind. Dion. C. cum N. ad Luc. 3, 323. a. e. hinc e P.

ἔς τε τὸν νεὼν) De castrorum templo, signis que et imaginibus castrensibus, ibidem adorari solitis, v. Turn. Adv. 30, 15. *Sylb.* Addendus est de hoc castrorum templo locus, qui infra 5, 8, (14.) legitur. De more ipso (signa et imagines adorandi) agit Lips. mil. Rom. 4, 5. (Op. T. 3. p. 166. 173. e. cf. N. sq.) et ante eum in eiusdem argumenti opusculo Henr. Savilius, ubi etiam de sacello, aquilis seorsum ap. auctores tributo, sive quod aquilarum appellatio quodam significatu excellentiae interdum sola exprimitur, ubi de signis res est, sive quod aquila sacello parvulo inclusa videtur, etiam cum caetera signa sub dio collocarentur. Adde et Lips. in Tac. l. 2. (an. 2, 17. N. 3.) *Boecl.* Est aedicula s. sacellum castrorum, in quo signa exercitus coluntur. Hanc aediculam, ναΐσκον, 5, 8, 14. vocat idem Herodianus νεὼν τοῦ στρατοπέδου et §. 15. τὸ ἱερὸν τοῦ στρατοπέδου, (qui gen. hic latet in oppresso pron. αὐτοῦ, quia proprie esse debuit ἔς τε τὸν νεὼν αὐτοῦ.) Alius est νεὼς μικρὸς, ἐν ᾧ ἀετὸς χρυσοῦς ἐνίδρυται, sacellum, s. ναΐδιον portatile, in quo aquila aurea est collocata ap. Dion. 40, 18. Lipsium ad Tac. l. l. et de mil. l. l. duo ista, diversa quae omnino sunt, confudisse existimant Ger. Outhofius

ἀγάλματα τοῦ ϛρατοπέδου	cra exercitus adorantur, pro-
προςκυνεῖται, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς	iicit ſe humi, agebat que gra-
γῆν, ὡμολόγει τὲ χαριςήρια [y],	tias: ſacrificabat que pro ſalute

q) Colon in *Ms.* Ba. cum *Ms.* Bg.

in diſſ. inſerta Bibliothec. Theol. Philol. Bremenſi T. 3. Faſc. 4. p. 647. et Wiliſch. de ναϊδίοις veterum §. 13. *Leism.*

De templo caſtrorum Praetorianorum cf. Per. de Praet. p. 217. i. e. „templum, ubi ſervabantur ſigna et aquilae, ubi pernoctare poterant, et aliquando pernoctarunt imperatores, Herodi. 4, 4. ἐπέπεσεν (ſic, memoriter, aut per lapſum operatum) εἰς — προςκυν. *irruit* in *caſtra* et *in* templum, *in* q. o *ſigna* et *ſtatuae* Caſtrenſes *coluntur*, (it. p. 676. m.) templum, in quo ſervabantur et adorabantur τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα (ſic, omiſſo art. τὰ) τοῦ ϛρ. h. e. ſigna *et* effigies *Caſtrenſes*, (et ib. p. extr. ſq.) templum, quod in Praetoriis Caſtris fuiſſe memoratur, et quidem ſimpliciter ſub hac appellatione, ὁ ναὸς, vel τὸ ἱερὸν τοῦ ϛρ. templum *Caſtrorum*" et in Graev. Theſ. T. 3. Onuphr. Panv. deſcript. urb. R. p. 291. E. „non longe a porta Viminali erant caſtra praetoria, de quibus ſaepiſſime Herodianus. Sed unum eius locum non omittam, quo *aediculae*, (ut hic P.) quae in medio caſtrorum erat, meminit 4, 4, 7. — 12. Huius vero aediculae aliquot figulinae iisdem in vineis inventae ſunt" et ib. Alex. Don. de urbe R. p. 584. A. „meminit Herodi. templi, in quo ſigna ac ſimulacra exercitus adorarentur" hinc et ex cap. ſq. i. ſine Gr., ſed cum noſtris Gr. Lipſ. l. l. Op. T. 3. p. 166. e. „in *ſacellum*, ubi *ſigna* et *imagines* exercitus *adorantur*" de ſignis militaribus agens, ſed p. 173. ſine Noſtri locis de eorum religioſo cultu „ſigna, quae ſacra habuerunt, per quae iurarunt, et quos unicos bellorum deos. — religio tota caſtrenſis ſigna veneratur, ſigna iurat, diis omnibus praeponit. — ſigna et aquilam amplexus, religione ſeſe tutabatur. — qui fraudum conſcius et noxarum, ad militaria ſigna confugit. — ea ornabant, ungebant, colebant, ut ipſos deos. (p. ſq.) Dionyſ. ὥσπερ ἱδρύματα θεῶν ἱερὰ νομίζονται, *tanquam* deorum *ſtatuas*, ſacra *arbitrantur* — Tacit. ſequerentur *Romanas* aves, *propria* legionum *numina*" unde hic ap. Noſtr. per τὰ ἀγ. non intelligentur deorum quaedam ſtatuae, ſed ipſa illa priora σημεῖα, ut iungantur ſyn., ſpectata a parte diverſa, et σημεῖα quidem, tanquam feretra, ſed ἀγ., quatenus in apice tenent ſimulacra animantium, aquilae, lupi, etc. cf. Lipſ. l. l. p. 174., ſpectante huc Stp. Th. 3, 768. E. „σ. ſignum, i. ſimulacrum, imago. Herodi. l. 4. ἔνθα τὰ σημ. καὶ ἀγ. τ. ϛρ. πρ." cum alia lectione illa ſine artic. altero, et ſub notione, quae faciat hic eum ἀγ. genus et ſpeciem, dum e priori ratione noſtra cogitari queat totum et pars, cf. ap. Lipſ. *l. l.* p. 168. m. ſyn. τὰ σημ. τῆς ϛρατιᾶς ex Arrian.

ῥίψας) Servato hoc particip., liberior tamen in rel. P., dum Bg. ratio in reſoluto participio procedit, ſequentibus copulis duabus cum verbis finitis, ubi Sch. addit ad Lat. P. „ἱ. ut ſupplex" ad notionem definiendam, pro quibus malim hic e contextu *adorandi cauſa*, cf. 1, 13, 2. e., quocum variatur per omiſſum artic., ut in ὁμ. χ. per ordinem cum 1, 7, 12. e. 1, 10, 16., ſupplendo hic ſubſt. θεοῖς, latente in pt. τὰ ἀγαλμ., huc ſpectante Abr. Dl. Th. p. 507. m. ſine Vs.

Digitized by Google

ἔθυέ τε σωτήρια. ὡς δὲ διηγγέλη τοῦτο τοῖς στρατιώταις, ὧν οἱ μὲν ἤδη περὶ λουτρὰ εἶχον, οἱ δὲ ἀνεπαύοντο, πάντες ἐκπλαγέντες συνέθεον. ὁ δὲ [z] προελθὼν, τὸ μὲν πραχθὲν εὐθέως οὐχ ὡμολόγησεν [a],

13. accepta. Id ubi nunciatum militibus, quorum alii
iam lavacris intenti erant,
alii requiescebant, omnes ex-
14. territi concurrerunt. At
ille progressus, rem ipsam
quidem statim non est confes-

z) Ms. Ba. facit hic comma (simul et post sq. προελθ.) cum A. a) Colon in Ms. Ba.

ἔθυε) Dictum elliptice, pro τὰ σωτ. θύματα, v. Bos. in θῦμα. *Leisn.* Hinc Sch. in „θ. *macto*, sacrifico — *victimas* pro *salute* (sed cum P. partim in) *s.* pro sal. suscepta vota *persolvere*" cf. 1, 10, 16. e. Stp. Th. 3, 1221. D. m. cum P., sed tantum e Plut. praeterea, it. 1, 1619. D. Bud. C. 463, 16. sqq. Cup. Obs. p. 312. m. Hs. Plut. p. 131. Ern. ad Hom. Ἰλ. β', 124. et Prol. de usu Gloss. Canon. 1. extr., cum Ind. Luc. v. σωτ. sed v. θ. Herdt. Diod. S. ex 2, 237. l. 92. Dem., cui add. 400, 25. it. Ael. V. h. cui add. 12, 1. p. 717. e. (de θύειν γάμον ad Max. Tyr. p. 532.)

ὡς δὲ δ.) Mutat libere Bg. fere cum P., pro *ut* vero *nunciatum est*, omisso iterum δὲ, cf. 4, 3, 1. et ad v. διηγγ. 2, 6, 9. e. 2, 9, 1. cum Ind. Xen. Ἀνβ. In sq. formula deseritur P. a Bg., pro *circa lavacra s. in lavacris versabantur*, cf. Stp. Th. 3, 248. F. e., ad Luc. 2, 847. N. 1. cum Ind. v. ἐχ. b. m. c. e. d. e. it. Ael. V. h. a. e., cui add. 12, 50. p. 810. it. Sb. cum Dion. C. it. v. περὶ Herdt. sed Xen. Cyr. v. ἐχ. „ἀμφί τι, — intelligitur σχολήν" quod et huc accommodes, tacente L. Bos. Ell. Tum in Graev. Thes. T. 3. Alex. Don. de castris Praetor. agens p. 584. B. „inibi fuisse balineas ad usum militum, indicat Herodi. l. 4. ὧν — ἀνεπ. *quorum* alii *quidem* iam *in* balneis *lavabant*, alii *quiescebant*" pro quo Sch. in „ἀνεπ. *requiescebant*, (cum Bg. e P.) s. desinebant se lavare" sed Rsk. An. ad Sc. Gr. V. 1. p. 153. e. ad Xiph. „octava lavabant, et nona coenabant, aut hora quoque tardius — δείλης λούονται, (ut ap. Nostr. praecessit §. 11. περὶ δείλην) — Herodi. 4, 4, 12. οἱ μὲν ἤ. π. τ. λουτρὰ εἶχ., οἱ δ' ἀνεπ. *accumbebant* ad *mensam*" quam notionem v. ἀναπ., non repertam mihi, sumsit fortassis Rsk., quod ex Arrian. in prioribus videret, post lavacrum statim sequi coenam, λούεσθαι, εἶτα φαγεῖν, εἶτα κοιμηθῆναι, λ. Sed potuit Noster, de coena tacens, modo narrare adhuc tertium illud Arrian. κοιμ., quo sensu v. ἀναπ., pro dormire aut conferre se cubitum, cf. L. Ern. Foes. Suid. Abr. Dl. Th. et Auct. Rs. Or. V. 6. Xen. Hell. Ἀνβ. Cyr. Ael V. h. et lib. de V. med. Fi. p. 167. e., ubi ex eodem Arr. „αὖθις λουσάμενον, ἀναπαύεσθαι, *ibi* que *rursus* lotum *requievisse*." Mox ad Nostri ἐκπλ. λ. liber P., additis adv., cf. §. 8.

ὁ δὲ) Copulam iterum opprimit P., addens contra aliquid ad v. προ, ubi suppletur pron. αὐτοῦ, scil. τοῦ νεὼ, e §. 12., sed et εἰς αὐτοὺς, egressus e templo ad milites castrenses, quibus ad se confluentibus et circumstantibus, rem que nescientibus, proinde sine tautologia repetit quaedam e §. 9.

εὐθέως) Leisn. in m. Ox. „s. σαφῶς s. ἀκριβῶς." Commodam lectionem

ἐβόα δὲ, πεφευγέναι κίνδυνον καὶ ἐπιβουλὴν πολεμίου καὶ ἐχθροῦ [b], (τὸν ἀδελφὸν λέγων,) μόλις τε καὶ μετὰ πολλῆς μάχης τῶν ἐχθρῶν [c] κε-

fus, verum clamabat, fe effugiffe periculum, et infidias hoftis et inimici (fratrem nominans) vix que tandem poft longum certamen adverfariis fuperiorem fe factum:

b) Ms. Ba. πολεμίου ἐχθροῦ, τὸν ἀδ. λέγων· μολ. v. N. fed comma poft ἐχθρ. etiam in ed. A. al. pro colo Stp. rel. et puncto al., quod et poft λεγ. in Ox.
c) In Ms. Ba. τῶν ἐχθρῶν fic eft a prima manu, quae ω fcripfit fuper ο et antecedens τον ita mutavit, ut lectio dubia fit. *Mart.* v. N.

vulg. refert quoque P., unde Bg. per fyn., etiam fervans Lat. ad τὸ πρ., cf. 3, 11, 20. 2, 9, 1. m. τὰ πραττ., dum variat Nofter pro alio tempore τὸ πραττόμενον §. 10. hoc cap. et per fq. πεφ. cum §. 9. compof. ἐκπεφ., etiam per alium ordinem in fubft. κινδ.

πολεμίου καὶ ἐχθρ.) Omiffum in Ms. Ba. καὶ intra duo fubft., cf. 1, 10, 16. e., refellit cum Mss. rel. etiam P., elapfum fine caufa idonea, dum Nofter copulat duo fubft. illa vicinius, quam 3, 6, 11. e., per copiam fyn. (unde Hef. 2, 992. i. πολέμιος, ἐχθρός,) fed cum difcrimine per fe, iuncta fpecie cum genere, f. maiori cum minori, cf. Thom. M. p. 401. ἐχθρὸς κυρίως ὁ πρώην φίλος, καὶ ὕστερον καταστὰς εἰς ἔχθος· πολέμιος δὲ ἁπλῶς ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν λ., Amm. p. 64. cum N. 99. et Abr. Dl. p. 719. e., in cuius loco e Thuc. 489, 15. fqq. pro fe ponuntur πολέμιοι, ἐναντίοι et ἐχθροὶ, ut ap. Eur. Hec. v. 848. fq. πολ. et ἐχ., ubi Schol. prius per ἐχθρ. interpretatur, unde vel fic apparet fynonymia, nec bene hunc locum ad Thom. l. l. N. 2. afferri ad firmandam differentiam.

λέγων) E P. libere hoc verbum reddit Bg. per fyn., pro fevero Lat. *dicens*, eodem fenfu ufurpatum, ubi fuppleas adv. *fic* f. his verbis; quod cum Gr. hic i. q. innuens, cogitans, cf. Hs. ad Plut. p. 4. et Abr. ad Aefch. 2, 60. m. hinc „fratrem *intendens*“ it. L. N. T. Schw. p. 836. ad Nr. 4. in N. „fratrem *innuens*.“ In fq. e P. omittit Bg. καὶ (pro copula, qua de poft μολ. cf. laud. ad 2, 3, 11.) cum fervat liberum adv. πετὲ, quod additum erat 3, 15, 5., denique notionem pr. μ. cum gen., cf. 1, 10, 16. e., ubi Nofter imitatur Luc. cum arte 3, 320. l. 82. ἀπέλαβεν αὐτὸ — μ. πολλῆς γε — τῆς μαχ. *abftulit illud* poft *multam* (fane) *rixam*.

τῶν ἐχθρῶν) In Ms. Ba. cafus alius poteft effe vel lapfus folennis in vocali, vel ingenium Gloffaroris, duplici e caufa, primum ut innuatur, plur. ftare pro fing. (cf. 3, 15, 15. e. λειψ.) id que tum e pr., tum ex 4, 5, 1. e. (quocum Nofter variarit, cum teneant plur. Mss. rel. et P. quoque,) deinde ut v. κρατ. accipiat quartum cafum perf., ut in Ms. iam 3, 7, 19. e. id que ex opinione exquifitioris rectionis, qualia exquifita et alibi obtrudunt noftri Mss., cf. de v. κρ. cum ifto acc., pro vincere f. fuperare, (quod privum v. mutat Bg. in phrafin ad vitandam ambiguitatem in oratione obliqua inf. *adverfarios fe fuperaffe*, ut in illo *aio te Aeacid.*) praeter allata in Exc. ad 1, 3, 12. e., quoque Rs. Or. V. 7. If. per veros numeros 279, 14. Arift. Vefp. v. 537., ubi fenfu forenfi, τινὰ τῷ λόγῳ κρατεῖν, cui oppon. v. 521. ἢν ἡττηθῶ λέγων σοῦ, it. Barn. Eur.

κρατηκέναι [d], κινδυνευσάντων δὲ ἀμφοτέρων, κἂν ἕνα ἑαυτὸν βασιλέα [e] τετηρῆσθαι [f] ὑπὸ τῆς τύχης. τοιαῦτα δή τινα [g]

15. ac periclitantibus ambobus saltem unum se imperatorem conservatum a fortuna. 16. Huiuscemodi quae-

d) Hoc comma fuit in Ed. quoque pro colo Stp. rel. et puncto A. al., quae distinctiones maiores in continua rectione per inf. non procedunt, ut nec Bc. ed. numerus §. novae, olim removendus. e) In Ms. Ve. βασιλέα deest. *Zan.* sed in Ms. Ba. κἂν, ἵνα ἑαυτὸν βασ. est enim in Ms. ἑαυτ. *Marr.* In edd. A. Bs. Par. 2. et Pat. quoque habetur ἑαυτῶν, sed κἂν sine iota etiam in A. al. cf. 1, 13, 16. et N. f) τετηρεῖσθαι A. al. mendose. g) Tacite nobiscum Ms. Ba. pro δὴ τινὰ Stp. al. v. 4, 3, 4.

et Valck. Hipp. 820. 2. B. H. P. Mor. p. 50. e. Dem. 104, 26. τῶν — ἐχθρ. it. 124, 20. 148, 9. sed cum adiuncto ἐν τοῖς ὅπλοις 171, 2. at l. 5. οἱ μετὰ τούτων κρατοῦντες τοὺς ἐχθρούς, it. 617, 26. cf. 443, 25. (et Xen. M. S. 1, 5, 1. c. τοὺς πολεμίους,) sed cum abl. aliquo, pers. ib. 123, p. τούτοις κρ., Thuc. ναυτικῷ, Diod. S. πλήθεσι, sed rei Suid. τῷ δρόμῳ λ., Isocr. l. l. p. 25. e. πολέμῳ τοὺς λ. (Poss. Call. p. 724. i.) p. 41. e. βίᾳ τῶν ἐχθρ. sed Rs. Or. V. 4. ἐκ παρατάξεως μάχῃ, cf. alio sensu Xen. Pol. Z. it. alio Lyco., ubi et simul cum acc. rei, at nominatim cum acc. μάχας Dem. 425, 24. ut sine auctore ap. Suid. 2, 371. i., cf. pro prehendere, tenere, continere, Arist. Av. v. 1750. Eur. Phoen. v. 594. cum N., Thuc. 385, 93. Palaeph. 32, 2. L. N. T. cum Kypk. 2, 24.

κινδυν. δὲ) Copulae notionem P. per *quippe*, pro γὰρ, cf. 1, 14, 5. i., recte deserit Bg., (pro τὸ aeque capiens,) eiusdem que libertatem rel. in sqq., maxime in κἂν, (ubi sic et Ind. Sb. cf. Stp. Th. 2, 8. e. Hoog. Op. p. 623. c. Z. ad Vig. p. 511. b. e.) it. in τετ., ubi Sb. Ind. „servatum esse" sed Sch. „servatum esse incolumem" et Stp. Th. 3, 1463. C. m. „se regem a fortuna servatum, sese a fort. conservatum fuisse regno" subiecta et P. Vs., ubi peculiari Noster scribit modo, forsan et ad Lat., quamvis tacente G. Th.

βασιλέα) Non exstat haec vox in Ven. minus recte. *Stroth.* Sine caussa probabili omissa est vox illa ab uno Ms. Ve., agnita quoque a P., oblique item in simili loco 4, 5, 14. κἂν τὸν ἕτερον — τῶν βασιλέων ἑαυτῶν, et a Stp. Th. in N. pr. non male intellecta per dat. abstracti, pro tanquam imperatorem, s. in futurum porro imperatorem; quanquam et simpliciter cogitari potest, rectum ad ἕνα, saltem unum imperatorem, se quidem. Reliqua Ms. Ba. res habet comma ineptum post κἂν, ut alibi post ἂν, cf. §. 9., tum in pron. errorem in vocali solennem, aut ingenium Glossatoris, ut pendeat gen. a pr. ἕνα, pro *unum* ex *se* duobus, forsan ex illo Nostri loco altero.

τοιαῦτα) Opprimit Bg. e P. δὴ, pro *igitur*, discedens ab eodem in τοιαυτ., cf. 2, 14, 8., etiam in rel., ubi cum Sch. plane in ἀμφ., ut Stp. Th., hinc sine Vs., cf. Hes. sine N. Ind. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Luc. Abr. ad Ar. Fi. Pal. Ael. V. h., sed sine Ind. Xen. Cyr. 1, 4, 3. cum Ind. Gs. Chr., iuncto per analog. modo adv. κλ., quo de v. Hes. sine N. nec coll. Suid., Ind. Luc. cum Phil. p. 751. i. opp. ἄντικρυς, sed ib. extr. opp. φανερῶς.

πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ πραχθέντα, ἢ ἀκούεσθαι. ὑπισχνεῖται δὲ αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας καὶ μοναρχίας, ἑκάστῳ μὲν στρατιώτῃ δισχιλίας καὶ πεντακοσίας δραχ-

dam oblique indicans, intelligi malebat, quae fecisset, 17. quam audiri. Tum pollicetur ipsis pro sua salute et imperio, unicuique militi duo millia drachmarum Atticarum supra quingentas; ad-

νοεῖσθαι) Gravi sententia, ut solet, expressit historicus scelestae obscuritatis consilium. Sicut etiam postea in senatu *questus est* de *fratris* insidiis *involute* et *incondite*, ut Spart. habet in Caracallo c. 2. (e. p. 709. e.) Addit Dio (1289, 82. Xiph. S. 427, 15.) καὶ πρὶν πάντα ἀκοῦσαι, ἐνέφραξε σφῶν τὰ στόματα τοσαύταις καὶ τηλικαύταις ὑποσχέσεσιν, ὥστε μήτ' ἐννοῆσαι, μήτε φθέγξασθαί τι αὐτοὺς εὐσεβὲς (f. ἀσεβὲς) δυνηθῆναι, *et prius quam audissent omnia*, ut gesta erant, milites, *tot et tantis pollicitationibus os illis inclusit, ut neque cogitare, neque loqui pium quidquam possent*, (quae extr. pertinent potius ad Nostri sq. §. 19.) *Boecl.* Haec est consuetudo eorum, quibus atrox aliquod facinus confitendum, aut res tristis nuntianda est. Observavit eam Cic. p. Mil. (c. 10. e.) *fecerunt (id) servi Milonis, — quod suos quisque servos in tali re facere voluisset.* Observavit et Lysias Or. 1. s. Apologia pro caede Eratosthenis p. 6. (Rsk. V. 5. p. 29. i.) Ubi enim a Lysia fatendum erat, *Eratosthenes a me occisus est*: hoc ita oblique enunciavit et involvit, ut magis intelligeretur, quam audiretur, οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὧν περ καὶ (οἱ) νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας (scil. τυχεῖν, cf. N. Rs.) Eiusdem generis periphrasi (s. euphemismo,) occultandae turpitudinis causa, quae in proprio verbo est, utitur et Demosthenes in Midiana. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Cic. ap. Muret. V. L.“ ducente Bg. e P. omnia, sed meliori ordine, dum variatur in μ. ἐβ. cum 3, 11, 1. e. (ubi v. ex Dem.) sed in plur. τὰ πρ. cum sing. τὸ πρ. hoc cap. §. 14. i., et peculiari ratione scribitur in oppositis v. v. νοεῖσθ. et ἀκ., pro cogitari et dici; nihil nec G. Th. ferente, quam 528, 16. Cic. *hoc te* ex *aliis* audire *malo*. Mox in δὲ e P. (cf. 3, 10, 9.) qui in αὐτ. libere iterum, cf. 2, 6, 22. e., ut in Bg. ex eodem ad μον. hoc cap. §. 5. et 2, 11, 9.

δισχιλ. καὶ π.) quae fere 200 Ducatos efficiunt. *Stroth.* Sed Sch. Ind. „Α. δρ. quales erant 6 obolorum. Obolus 6 aereorum. Aereus 7 minutiarum, secundum Suidam. Quidam drachmam habent pro octava parte Taleri. Sic que 2,500 drachmae aequarent pretium 312 $\frac{1}{2}$ nostrorum Talerorum“ rursus Heyn. H. 4,1058. N. g. „gegen 470 Rthlr.“ aliter forsan numerum inituro aliquo e libello Eisenschmid. p. 192., cf. Fabr. ad Dion. p. 1289. §. 23. „i. e. decem sesterria s. centum aureos“ sed ad Spart. in Carac. c. 2. p. 709. m. *enormitate* stipendii *militibus*, ut solet, *placatis*, N. Cas. 4. „Herodianus promissos scribit militibus viritim denarios bis millenos quingenos: diurnum etiam frumenti modium dimidio auctum eius, quod prius accipiebant“ Ind. Hs. Fa. A. v. δρ., quam Atticam pro vulgaribus tribus grossis nuper Rambach. ad Potter. definivit „5 gl. 1 $\frac{1}{2}$ Pfen.“ mutante Bg. e P. tum casum in δρ. 'Ατ.,

μὰς Ἀττικάς [h]. προστίθησι δὲ τῷ σιτηρεσίῳ ἄλλο τοῦ τελουμένου ἥμισυ. κελεύει τὲ, ἀπελθόντας αὐτοὺς ἤδη [i], ὑποδέχεσθαι ἔκ τε τῶν ναῶν καὶ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα [k], μιᾶς γε [l] ἡμέρας ἀφειδῶς ἐκ-

dit que annonae supra erogari solitam, dimidium;
18. ac iubet ire ipsos iam tum et sumere ex templis et thesauris pecunias: uno die largiter effundens omnia,

h) Punctum in A. al. i) Commate hoc caruit una ed. Pat., v. N. k) Hoc comma in A. al., pro colo Stp. rel. l) Omnea edd. μιᾶς τε ἡμ., sed Ms. Ba. μιᾶς τὲ ἡμ. cum accentu, cf. 4, 2, 19. v. N.

tum copulam καὶ in numeralibus in aliquam praep., qua de nihil G. Th., etsi ad sensum aequare poterit Lat. *et*, aut praep. *cum* s. *una cum*, quae pro copula illa Gr. et Lat. sane valent.

προστιθ. λ.) E P. in rel. pattim, sed cum Sch. in v. πρ. et fere in „τελ. *annonae* supta *pendi* solitam *dimidium*" quod Lat. potius novit Stp. Th. 3, 1378. F., ubi Noster ad analog. modo cum σιτ., in quo Lat. id tenet Stp. Th., ambigue positum, de frumento, an pecunia, cf. Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 317. e., qui nihil in rem nostram, cf. supra 2, 11, 9., nimis abeunte Bg. fere cum P. in ἀλ. cum gen. ubi mutat iterum in praep., sed Sch. recte „*aliud*, quam *solvebatur*" cf. Poss. Sy. p. 49. e. cum Vig. p. 74. a. m. G. Th. v. *alius* N. 3. et Hor. T. p. 116. m., ut adeo gen. mutetur in abl., aut resolvatur, ut in comparativo cum abl., sed servetur hic etiam participium, *aliud* pensitato *dimidium*, s. *aliud*, quam *pensitatum* adhuc *erat* s. *ante*, s. *iam*, ad quae supplementa adv. temporis redit Bg. e Sch. adiectum particip. *solitus*, quo respexerit liberior P.

κελ. τὲ) In τὲ P. cf. 4, 2, 19. m., qui omisit ἀπ. αὐτ. (ubi Sch. *digressos*,) sed adv. ἤ. propterea retulit ad sq. v. ὑπ., quod, expressum iisdem Lat. (cf. 4, 1, 2. pro iam nunc, i. hoc ipso tempore, illico,) Bg. traxit aeque recte ad pt., quam rectionem et Ms. Ba. tacite probat, commate ibi servato. In formula autem ὑπ. cum acc. rei et praep. peculiare quid est Nostri, forsan et Lat., ubi Bg. e P., et Gr. pro accipere s. simpl. capere, cf. ad sq. να. et θησ. 3, 13, 9. cum variatione in ordine, sed in rem ipsam Xiph. S. 427, 20. ὑμέτεροι — οἱ θησαυροὶ πάντες εἰσί.

μιᾶς τε ἡμερ.) Scribo μιᾶς γε ἡμ. *Steph.* Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. μιᾶς τε ἡμ." Quod non apparet, sed, eum oppressisse τὲ, id que forte propterea iterum, quia correctum γὲ soletis nullo exprimere Lat., cf. 4, 3, 4., quod cum et hic P. faciat, nec vulg. τὲ cum sq. particip. post finitum modum in pr. v. κελ. locum habeat: vel contra Mss. statim edidi e Stp. voluntate, cum et alias saepe confusae sint istae voculae, sumto γὲ h. l. sensu augendi, pro Lat. *adeo*, nobis *sogar*, cf. Z. ad Vig. p. 474. sq., quae notio bene convenit cum particip. ἐκχ., quo Noster adiungit iudicium suum ad factum Caracalli antecedens κελ. λ. dum ita effundit uno adeo die, s. et hoc iussu effundit rel., cf. in rem ipsam Anglos ap. Heyn. H. 4, 1058. m.

ἀφειδῶς) Mutatur significatio pro loco. *Leisn.* in m. Ms. Bg., qui ita

Digitized by Google

χέας πάντα, ὅσα ἔτεσιν ὀκτωκαίδεκα ὁ Σεβῆρος ἤθροισέ τε καὶ κατέκλεισεν ἐξ ἀλλοτρίων συμφορῶν. οἱ δὲ ϛρατιῶται, τοσοῦτον [m] χρημάτων πλῆθος ἀκούσαντες, καὶ συνέντες τὸ πεπραγμένον, ἤδη τὲ καὶ τοῦ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν φευγόντων,

quaecunque annis octodecim Severus collegerat et recondiderat ex alienis calamitati-
19. bus. At milites tanta pecuniae multitudine audita, et intellecto toto negotio, iam etiam caede divulgata per eos, qui ex aedibus pro-

m) Ms. Ba. etiam τοσούτων χρ. Mart. cum edd. omnibus, ſed τοσοῦτον Ms. Ve. et Vi., v. N.

ſane ad ſenſum e P. (cf. 3, 13, 10.) et e contextu, ubi Sch. ad P. omiſſum adi. π. reſtituit in „ἐκχ. *effuſis* largiter *omnibus* prodigalitate“ pro compendio Ind. Sb. „*prodig.*“ quod accipio pro Plauti. v. *prodigere*, reperto etiam ap. G. Th. pro explic. in Bg. 322, 63., cf. Stp. Th. v. i. ſed tantum ex Luc. uno loco, cuius Ind. plura tenet hoc ſenſu et de pecuniis, forſan e Lat. tamen, niſi reperias ap. Lyco. vs. 271. ſq. ἐκχέας —Πακτώλιον — ψῆγμα, *Pactoliam* effundens *laminam*, et ap. Eur. Choeph. v. 518., cf. alia notione phyſica de pecunia in N. T. Io. 2, 15. tum in alios uſus Lexx. ib. cum Loesn. Suic. Th. Suid. 1, 769. m. Heſ. 1, 1158. e. 1290. i. Eur. Valck. Hipp. 272, 2. B. cum Ind. Orph. Lyco. D'Orv. Ch. Polb. Plut. Hs. et Dion. H. S. T. 1. In ſq. v. κατεκλ. variatur cum 1, 12, 9. ἀποκλ., ubi comparavimus noſtrum hic v., converſum ita ad ſenſum a Bg. e P., nihil tenente Stp. Th., cf. ap. Luc. 1, 122. l. 25. (pro quo l. 23. ἀποκλ.) et p. 127. N. 93. Ariſt. Plut. v. 206. it. ad Call. Ern. p. 344. et Heſ. 2, 170. N. 29., ſed in verbi ἀθρ. maxime rectione cum pr. ἐκ ſuſpicante me Noſtri aliquid vel peculiaris, vel certe Lat., cf. G. Th. in v. Bg. *collig.* 1010, 37. ex *eo* crudelitatis *invidiam*.

τοσούτων) Malim τοσοῦτον. *Steph.* Venet. τοσοῦτον non male. *Stroth.* Et Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. τοσοῦτον“ id que cum P., e quo Stp. iterum correxerit, nunc quidem non modo cum auctoritate Mss. duorum, (qui cum P., tanquam tertio Cod. quodam, valebunt utique contra Ms. Ba.) ſed etiam e lapſu facili ac ſolenni vocalium iſtarum, denique ad neceſſitatem ſenſus aliquam, quia ſubſtantivum χρ. non eget tali adiectivo, quod definiat, ſed potius alterum πλ., quod cum illo adi. incedit quoque infra, alio ordine tantum, variandi ergo, 4, 15, 13. πλ. τοσοῦτον ἀνδρῶν λ., quibus accedit et uſus loquendi exemplum que aliorum, ut Diod. S. 1, 55. e. τοσοῦτον δὲ πλ. χρ. γεγονέναι λ. tantam que vim *opum* λ., ubi in N. 81. de hoc genere neutro pro τοσοῦτο, cf. ſupra 1, 7, 9. m., unde liquido potui ſtatim edere ſic; variante Noſtro in ſq. τὸ π. cum §. 14. τὸ πραχθὲν tempore alio, ubi Bg. fere cum P., liberrimo per hanc regionem, pro *intellecto facinore*, ſaltem non aſſumto adi. πᾶν, cf. ad συν. Herdt. p. 11. N. 36. et 420, 10., ſed in ſq. διαβ. Stp. Th. e P.

φευγόντων) Congruentius φυγόντων, tempore aoriſti. *Sylb.* quod tem-

μόνον τὲ [n] αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν αὐτὸν [o], καὶ τὸν Γέταν καλοῦσι πολέμιον.

Ἐπιμείνας δὲ ὁ Αντωνῖνος τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐν τῷ νεῷ [p] τοῦ στρατοπέδου, θαῤῥήσας τὲ [q], καὶ ταῖς ἐπιδόσεσι

fugerant, solum imperatorem declarant ipsum, Getam vero appellant hostem.

Cum igitur adhuc mansisset Antoninus nocte illa in templo castrorum, fiducia sumta, et largiendo conci-

n) Mss. Ba. et Vi. μόνον αὐτ. v. N. o) Colon Ms. Ba. p) ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στ. una Ing. 2., nescio unde. q) Ms. Ba. θαῤῥήσας τὲ, καὶ τ. ἐπ. sic cum commate, ut A. v. N.

pus et Bg. e P. prodit, sed libere, cum praes. valere queat pro eodem aut pro impf., et cum aor., qualis in pr. γεν., saepe copuletur, cf. 2, 14, 1. Sed Bg. etiam e P. fere in ἐνδ., vel potius e Sch. per additam praep. „ex interiori s. ex aed. fugere“ ubi Noster modo ad analog., cf. 3, 12, 15., et Ind. Luc. cum Thuc., si τῶν ἐνδ. per se sumas, suppleto particip. ὄντων, ab iis, qui erant in palatio, a palatinis, famulis Getae, fugientibus.

μόνον τὲ) Mss. omissum τὲ, sequente καὶ in membro secundo, cf. 3, 7, 2., nihil nocet seriei, unde etiam Bg. opprimit e P., non item simul sq. καὶ, reddens hoc libere per adversat. in oppositis membris, ubi et mera copula procedit, suppleta aliqua adversat., v. c. contra. Mox v. καλ. per copiam syn. et i. q. pr. ἀναγ., cf. 3, 6, 17. 2, 10, 19. et ad Ael. V. h. 1, 24. p. 44. N. 5. hinc sine Vs., sed in rem ipsam Anglos ap. Heyn. H. 4, 1058. m.

ἐπιμείνας) P. sequitur fere Bg. in hoc v. per simpl., quale potest esse, tacente Stp. Th. (ubi aliunde per Lat. permanere,) in primis cum praep. Nostri, quam ignorat Stp. Th., ut contra potest significare quid praepositio ac regere adiunctum gen. temporis, quem non praeterea reperi cum hoc v., sed ap. profanos, physica notione ap. Hesy. 1, 1325. e. sine N., at cum pr. ἐν R. Or. V. 8. Ant., cum adv. Aesch. ep. S. et Xen. Cyr., tum, pro cunctari, absolute ap. Aesch. Fi., sed tropice cum pr. ἐπὶ et gen. rei Dion. H. S. T. 1. et Polb., cum dat. rei Dem. Xen. Bach. Ael. V. h. Fa. Aes. et cum particip. Abr. L. Ar., ut in usum criticum et confus. cum ὑπομ. ej. Dil. Th., sed in N. T. tropice cum dat. rei, it. cum particip., cf. L. Krb. et Loes. Obs. p. 203. e. 205. e., sed physice, per rectionem melius digestam, cum pr. ἐν Phil. 1, 24., et simul cum adiuncto temporis aliquo 1 Cor. 16, 8., cum pr. πρὸς et acc. temporis elliptico ib. vs. 7. Gal. 1, 18., porro cum acc. temporis ellipt. Act. 10, 48. 21, 10. 28, 12. 14. et cum adv. ib. 15, 34. sed cum utroque genere simul ib. 21, 4. Caeterum liber tum Bg. in assumto adv. ἔτι, (nisi voluit vim pr. ἐπὶ exprimere, qua de tamen nihil in compos. in L. Ern. et ap. Z. ad Vig.) tum P. in omisso gen. τοῦ στ., breviter huc respiciente Al. Donati de urbe Rom. in Graev. Th. T. 3. p. 584. A. cf. supra 4, 4, 12. Denique Bg. e P. in δὲ iterum.

θαῤῥήσας τὲ καὶ ταῖς) Forte ὡς καὶ ταῖς etc. vel ὡς δὴ καὶ ταῖς λ. aut ὥς γε καὶ ταῖς λ. id est, fiducia sumta, quod largitionibus milites sibi adiunxisset. Steph.

οἰκειωσάμενος τοὺς στρατιώτας, εἰς τὴν σύγκλητον κατῆλθε μετὰ παντὸς τοῦ στρατοῦ[r], ὡπλισμένου μᾶλλον, ἢ ἔθος ἐστὶ, βασιλέα [s] προπομπεύειν. εἰσελ-

liatis militibus, in curiam se contulit cum toto exercitu, armis instructiore, quam fieri solet imperatore deducen-
2. do. Ingressus deinde, post-

r) Colon Ms. Ba. s) Ms. Ba. *βασιλέως πρoπ.* v. N.

Leisn. in m. Vs. Bg. „improbat coniecturam Stp.“ qui forsan ad corrigendum adductus iterum e P. libero, dum Bg., servans sane lectionem vulg. cum libris omnibus, bene ostendit sensum v. *θαῤῥ.*, sumtum e marg. et N. Stp., qui in Th. ignorabat, cf. tamen Ind. Thuc. unde Bg. et in Vs. adiunxerit comma, quod e Ms. et Ald. statim dedimus ipsi quoque, perspicuitatis caussa. In rel. liberior Bg., cf. 1, 5, 2. e., it. in sq. *τὴν σ.*, secus ac P., ad sensum, cf. 3, 8, 11. (*εἰς τ. συγκ. βουλ.* quocum variatur,) 2, 14, 5., ubi idem v. *κατ.* aliter etiam reddit, severior rursus in sq. praep. *μ.*, sed e P. iterum in *ὡπλ. μ.*, per syn. comparat. gradum, non idem in formula *ἔθ. ἐ.*, supra aliquoties severius expressa, cf. Spart. in Carac. c. 2. p. 709. m. *atque inde Romam rediit. Tunc sub veste senatoria loricam* habens, *cum* armatis *militibus* curiam *ingressus* est. *Hos in medio inter subsellia duplici ordine collocavit*, et *sic* verba *fecit*.

βασιλέα πρ.) Leisn. in m. Ox. „Pol. *τὸ προπομπεύειν* videtur accipere, ut *προπέμπειν*, (propterea que in Vs. P. supra scribens aliam Vs. hanc,) *mos est* regem *in* pompa *procedere*“ ut Sch. Ind. post P. Vs. „*πρ.* Pol. ita accipit, quasi dicatur *προπομπεύειν*, ut *προπέμπειν τινά*. Sed videtur hic, vi infinitivi, esse accus. non dependens a constructione ipsius verbi, quod alias cum gen. solet construi, hoc sensu, *regem* in *pompa* procedere“ qui, obscurius cogitata exponens, debuit sic effari, esse hic accusativum cum inf., qui pendeat a pr. formula *ἔθ. ἐστὶ*, nec adeo pendere acc. *βασ.* a v. *πρ.*, quod sane regit gen. pers., cf. 4, 1, 7., ad quam rectionem respexit quoque librarius Ms. Ba., ducto suo gen. maxime e 2, 13, 4. m., qui locus illustrabit rem ipsam, quo habitu quibus que armis cohors Praetoria (hic intelligenda per vocem *τοῦ στρατοῦ*, cf. 1, 12, 8. e., peculiari Nostri ratione, ut syn. *στρατόπεδον* 3, 13, 11. 2, 13, 4. 2, 5, 3.) extra bellum, in pompa e castris prodierit in urbem cum imperatore, sive per festum diem, sive in sacrificio imperatoris, quo de postr. hic quoque cogitandum e §. sq. Sed ibi in rectione v. *πρ.* cum gen. *βασ.* adhibet Bg. phrasin Lat., cui est syn. illa eiusdem in hoc loco nostro; unde ille vel ipse correxerit tacite cum Ms., vel alio sensu ceperit v. vulg., ubi Stp. Th. 3, 201. F. m. „*εἰς — μ. παντὸς τοῦ στρατοπέδου*, (sic memoriter per lectionem aliam,) *ὡπλ. — πρ. regem* prodire *in* pompa *aliqua*. Nisi malis *πρ.* ibi accipere pro *προπέμπειν*, in quo similem plane ex eo locum proferam“ ubi p. 208. B. e Nostro 2, 6, 19. e. *μηδενὸς τῶν δημοτῶν — εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας*. Sed hac Stp. secunda notione et prima cum non repererim v. vulg. alibi, sed tantum vulgari, quam et solam tenet L. Ern., pro *in* pompa *praeire*, de pers., aut *praeferri*, de re, cum que semper cum gen.: si servanda sit lectio vulg., sumetur *προπ.* pro simpl. *in* pompa *ire* s. incedere, aut pro *in* pompa *prodire* s. procedere, ut *πρὸ* sit pro *foras* et extra palatium; quae pertinebunt sane maxi-

θὼν δὲ καὶ θύσας, τοῦ τε βασιλείου ἐπιβὰς θρόνου, ἔλεξε τοιάδε [t]. „Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, „ὅτι πᾶς οἰκείου φόνος εὐθέως „ἀκουσθεὶς [u] μεμίσηται [x], τό

quam ſacrificaſſet, conſcenſo imperatorio ſolio dixit huius-
3. cemodi quaedam: *Non ſum neſcius, omnem domeſticorum caedem, ſimul atque audiatur,*

t) In A. al. titulus iterum Δημηγορία Ἀντωνίνου. u) Comma hic in A. al. v. N. x) Colon Ms. Ba., ut punctum A. al.

me ad imperatorem. Tamen in proxime praeced. ſermo eſt potius de cohorte Praetor., praeſertim ob illa ὑπλ. μαλ., ἢ ἐθ. ετ., cui extr. formulae ſi additur oppreſſum pron. perſ. αὐτῷ, ſc. τῷ τρατῷ: tum legi oportet aut cum Ms., aut προπέμπειν cum acc. vulg., quia confuſio potuit incidere, cf. 1, 8, 8. et quoad vocales α et ω in βασ. alibi. Per quam ambiguitatem nihil hic critico licet, quam ſervare vulg. et novum Ms. referre in Var. L.

εἰσελθὼν) Mos curiam introëuntium ſenatorum, ut ture et mero ſupplicarent; de quo more Caſ. ad Suet. Aug. 35., v. Herodianus 5, 5, 14. Quem ritum confundere cum εἰσιτηρίοις videtur Valeſ. ad fragm. Dionis 120. §. 162. quae fiebant victimis mactatis et extorum inſpectione, v. Fabr. ad Dion. 73. p. 1236. *Leisn.*

Bg. cum P. in δὲ, pro τὲ, ſ. *praeterea*, et in duobus particip. primis, non item in tertio, ubi tamen copulam P. etiam oppreſſit, cf. 3, 8, 11. ἀνελθὼν εἰς τὸν βασ. θρ., hic per analog.

οὐκ ἀγνοῶ) Comparat Priceus ad Apul. 3 Mil. p. 141. cum iſtis Herodiani illa Apuleii, *nec ipſe ignoro*, quam *ſit arduum, — eum, qui caedis arguatur, quamvis vera dicat, — tamen multitudini tantae, quod ſit innocens, perſuadere*, et cum Quintil. (Inſt. Or.) 12, 1. (extr.) *frequenter etiam optimae cauſae ſimiles ſunt malis, et innocens recens multis veriſimilibus* premitur. *Leisn.*

Pro quo poſtr. loco, alieniore hic ab reo non innocente, adhibuerim potius, quae ib. cap. fere med. leguntur, *frequenter accidit, ut his,* (malis hominibus,) *etiam vera dicentibus, fides deſit, videatur que talis advocatus malae cauſae argumentum.* Sed ex illo Apul. hic vertiſſem *non* ignoro *quidem*, ut 2, 2, 13. ipſe Bg., qui, deſerto P., hic commodior noſtratibus, mutato v. privo in formulam, qua de ſine explic. ap. G. Th. in *neſc.* et *non* 461, 88., pro ſcio, at de Gr. cf. ſupra l. l. et ſine Ind. Dem. 13, ult. ἐγὼ δὲ οὐκ ἀ. μὲν — τοῦθ', ὅτι λ. 622, p. οὐκ ἀγν. μὲν οὖν, ὅτι λ. et 283, 13. ſed in orationem ipſam Exc.

οἰκείου φον.) *omnem* propinqui *caedem* ſ. conſanguinei. *Steph.* qui tamen in Th. 2, 1231. i. cum P. reddit, ut Bg., qui in ſq. fere ex Ind. Sb. „*ſimul atque* audita *fuerint*" ubi non opus eſt regere adv. cum particip. (etſi alii id faciunt in ſyn. εὐθὺς, cf. Ind. Dem. cui add. 564, 21. ſed poſt particip. 621, ult. at ante id Xen. Hell. 6, 2, 17. it. in τὸ πρῶτον ad Call. h. in Di. v. 23.) quo et ſpectarint editores quidam, hic poſt ἀκ. poſito commate, (cf. Fi. Plat. Phaed. p. 179. e. 193. l. 8.) ſed adv. referetur ad ſq. v. finiti temporis μεμ., et particip. ſumetur per ſe, reſolvendo per particulam, hic quidem per *ſi* ſ. *quum*, ſ. *ubi*, at alibi, v. c. in locis illis ap. Dem. et Call., per *poſtquam*; aberrante prorſus Ind. Ael. V.

„τε y ὄνομα ταῖς ἀκοαῖς ἅ-	odio eſſe: et iſtud nomen ſi-
„μα z τῷ προσπεσεῖν a εὐθὺς b	mulac ad aures accidit ſtatim
„φέρει χαλεπὴν διαβολήν.	afferre gravem criminationem;
„τοῖς μὲν γὰρ δυστυχήσασιν c	4. quippe cladem paſſos mi-
„ἔλεος d, τοῖς δὲ κρατήσασι	ſericordia, victores invidia

y) τέ, τε Ms. Ba. cum commate, ut A. al., ſecus ac 4, 4, 10. z) ἅμα φέρει κ. omiſſis illis in medio male Bs. 2. L. cum Pat. a) Hic nullum comma in A. 2. et Bs. 1. R. nobiscum. b) Ms. Ba. εὐθέως ἐγείρει μίασμα. v. N. c) δυστυχήμασιν Lu. mendoſe. d) Colon Ms. Ba., ut punctum in A.

h. Kuhn. v. εὐθὺς ex 8, 1., ubi textus ipſe Gron. recte diſtinxit, cf. de noſtro adv. cum ſyn. παραχρῆμα (per figuram ἐκ παραλλήλου, ut in ſyn. εὐθὺς) Ind. Dem., ſed pro exempli gratia Caſ. ad Ath. 2, 604. e. ut mox ſq. εὐθὺς quoque. In ſq. membro tantum eſt exergaſia oratoria et enunciationis repetitio cum variatione, ubi P. negligenter transponit orationem, et ad τὸ ὄν. aſſumit pron. αὐτὸ iterum, cum ſufficiat Bg. pron. pro artic., qui ſumit tranſpoſitum ſubſt. ταῖς ἀκ., eodem redeunte ſententia, ſi, relato τ. ἀκ. ad ſq. v. φερ., poſt v. πρ. expleas pron. αὐταῖς, commatibus factis poſt ἀκ. et πρ., quo de v., ſic tropice accepto, et vel abſolute poſito, vel cum aliquo dat., maxime perſ., cf. Stp. Th. e Bud. C. 740, 46. Abr. ad Aeſch. 1, 36. e. 86. m. 2, 89. e. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 807. i. Mor. ad Long. p. 90. b. „ſonus, προσπίπτων ταῖς ἀκ., qui *ad* aures *accidit*" ſine auctore, dum habui modo ex Ael. V. h. 4, 17. p. 367. e. ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, *ſonus*, qui *ſaepe* accidit *auribus*, ſervato ſic dat. ſeverius, etiam a P., ad analog. forſan Noſtro ſcribente tantum, et e Lat., cf. Stp. Th. cum G. Th. v. *accid.* Nr. 2., ſed ſine explic., pro privo v. paſſ. *audiri* et pro pr. ἀκ. privo; ſpectante P. potius ad Gr. illud ap. Sb. Ind. ſubſt. ταῖς βασιλέως ἀκ. ἐνέπεσε λόγος e Zoſ. 4, 45, 4. cf. ſyn. phraſin ap. Heliod. p. 134. l. 8. ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν τῶν ὀνομάτων ὁ Κνήμων.

εὐθὺς φ.) In rebus Ms. nil, niſi gloſſema, primum quidem apertum in adv., ex comparatione cum pr. membro, ut Schol. Pind. εὐθὺς quoque per εὐθέως interpretatur ap. Abr. Dl. Th. p. 798. m. cf. 160. m. Ammon. p. 62. ſq. Suid., et cum παραχρῆμα Ind. Rs. Or. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Pol. Z. et pro exempli gratia Koen. ad Greg. p. 195. N. 22. cum Ind. Xen. Bach., ut εὐθὺ ap. Phil. p. 754. E. e. ſicut variat per utr. adv. ſacer ſcriptor Marc. 1, 10. 12. 18. 20. ſq. 28. ſq. 30. ſq. 42. ſq. Sed altera gloſſa duplex eſt tum privi alius ſyn. verbi ex alio tropo, tum pro adi. cum ſubſt. unius ſubſt., ubi commune gloſſarum indicium patet, quod diſcedunt a vulgatis nimium, ſenſum vero pariunt eundem, cf. Heſ. 2, 600. i. μίασμα, ἡ μιασμὸς, μῶμος λ. it. p. 646. e. μῶμαρ, μέμψις, ὄνειδος, αἶσχος, ſed Suid. 2, 581. m. μῶμαρ, ὁ μῶμος, dum Gloſſator non Momus fuit et tacuit ſupra cum in eadem phraſi φ. δ. 2, 8, 4. e., tum in εὐθὺς, pro temporis adv., etiam 4, 6, 1. ſed rurſus 4, 7, 3., reddente Bg. e P., it. Stp. Th. in χαλ., ubi Noſter ad analog. ſaltem, et forſan Lat., cf. G. Th. 1286, 21. *crimen* — acerbum, — *aſperum.*

τοῖς — δυστυχ.) In tota §. hac iterum eſt repetitio quaedam ſententiae cum variatione, ubi poſt γαρ. melior eſt diſtinctio noſtra minor, quia

„φθόνος παρακολουθεῖ e· καὶ „τὸ μὲν ἡττηθὲν τοῖς τοιούτοις „ἀδικεῖσθαι, τὸ δὲ νικῆσαν „ἀδικεῖν δοκεῖ. πλὴν εἴ τις

sequitur: ac victa pars in talibus iniuriam accepisse, victrix autem intulisse putatur. Verum, si quis re-

e) Hoc colon in unis Ox. cum Ms. Bg., pro puncto rel.

altera sententia cum pr. cohaeret. In prima quidem Bg. partim deserit Stp. m. et P., ubi plur. δ. pro sing., qui et ad variandum in sq. sententia ponitur, solennis in universe pronunciatis, hic de occiso, sed ἐλ., quod pro neutro Sch. accipit, aeque potest esse masc., cf. 6, 9, 7. sed φθ., ex oppos. hoc, est vel indignatio, cf. 1, 10, 15., vel, ut Bg. Lat., odium, quam vim e Lat. duxerit Noltet, tenente Stp. cum L. Ern. modo tertiam pro reprehensio, non plane ab h. l. alienam, cf. Eur. Hec. v. 288., respiciente P. in Lat. ad κρ. sententiam illam ap. Ern. In. rhet. §. 152. in omni certamine qui opulentior est, etiamsi accipit iniuriam, tamen, quia plus potest, facere videtur, ubi deinde subiicitur alia, inferentem iniurias oderunt, accipientis miserentur, quae viciniot nostrae, undecunque haustae. G. Th. habet modo e Cic. in eum, cui misericordia opitulari debeat, invidia quaesita est, sed ego ex eodem virtutis comes invidia plerumque bonos insectatur, spectante huc Stp. Th. sine Vs. in v. παρ., cf. Ind. Dem., cui add. 285, 22. 113, 19. sed in colorem sententiae ib. 845, 1. ἐμοὶ μὲν ἂν γενέσθαι τινὰ φθόνον, αὐτῷ δ' ἔλεον, tum ap. Thuc. 428, 30. εἰ γὰρ δι' ὑμᾶς μὴ ξυμμαχήσαντας ὅ τε παθὼν σφαλήσεται, καὶ ὁ κρατῶν περιέσται, λ.

τοῖς τοιούτ.) Forte ἐν τοῖς τ. pars in eiusmodi caussis facta inferior s. victa. Reisk. Et sic sane etiam Bg. refert praep., vel corrigendo, quasi absorptam a pr. simili εν finitione, vel explendo, quia saepe opprimitur. Ap. Thuc. quidem sine Ind. 216, 16. οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίγνεσθαι, quemadmodum in huiusmodi rerum statu solet accidere, it. Xen. Cyr. 1, 4, 22. προθυμότεροι ὄντες ἐν τῷ τ. εἰς τὸ διώκειν, Th. V. 1. p. 43. m. quum alacriores in persequendo sint, eo rerum statu, sed Z. N. „scil. καιρῷ, in hoc rerum statu" quod Gr. subst. καιροῖς supplebitur et h. l. vel commune illud πράγμασι, tacente Stp. Th. et L. Bos. Ell., etiam de subst. μέρος, a Bg. e Sch. expresso statim ad neutra abstractorum τὸ ἡττ. et τὸ νικ., pro subst. pers. s. concreti ὁ ἡττηθεὶς et ὁ νικῶν, quo de genere, in verborum quidem participiis, act. s. pass., non tenebam aliorum collecta, sed similia tantum, v. c. ap. Thuc. 155, 30. τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν, qui per vim superati non fuerunt, cum Schol. μὴ νικηθέντας, it. 361, 54. τῶν Ἀργείων — τὸ ἡσσωθὲν, Argivi, qui victi fuerant, nisi ib. refertur ad pr. l. 52. τὸ στράτευμα, tum sine Ind. Di. H. S. T. 1. 507, 20. φιλοῦμέν γε ἅπαντες τὰ ὠφελοῦντα, καὶ μισοῦμεν τὰ βλάπτοντα, omnes enim (sane) iuvantem amamus, et laedentem odimus, it. 388, 26. αὐθαδείας, ἣ φιλεῖ περὶ τὸ κρατοῦν αἰεὶ γίνεσθαι, superbia, quae victoriam comitari solet, immo quae solet victori semper adesse, sed alio sensu ap. Xen. M. S. 1, 2, 43. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, it. N. T. 1. Io. 5, 4. πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ θεοῦ λ. pro quo ib. 18. πᾶς ὁ γεγεννημένος λ. it. 3, 9. ubi expleveris μέρος τῶν ἀνθρώπων s. γένος, cf. ib. 5, 1. et Class. phil. ed. Dath. 1. 54. c.

„ὀρθῇ f κρίσει, καὶ μὴ διαθέσει	*&o iudicio et non ſtudio ali-*
„τῇ πρὸς τὸν πεσόντα g τὸ πε-	*quo erga caeſum rem ipſam*
„πραγμένον λογίζοιτο, τήν τε	*perpendat, cauſam que eius*
„αἰτίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόθε-	*et fundamentum examinet,*
„σιν ἐξετάζοι, εὕροι ἂν h ὁμοῦ	*facile inveniet, ſimul et ratio-*
„καὶ εὔλογον καὶ ἀναγκαῖον,	*ni conſentaneum et neceſſarium*

f) ἰφθῇ Lu. mendoſe. g) Nobiscum omittunt comma hic A. al. h) In Ms. Ba. hic comma iterum, cf. 4, 4, 9. e.

ὀρθῇ κρ.) Sic Ael. V. h. 2, 8. e. *πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς, procul a ſano iudicio remoti*, cf. Sep. Th. 2, 426. C. hinc ſine Vs., ſed 3, 1490. E. m. v. διαθ. aliunde ſolum Lat. *affectio*, cui ſyn. Sb. Ind. *affectus*, h. l. favor; tenente Bg. e P. tum pron. ſuppletum ad ſubſt. hoc, cf. 3, 4, 4. c. it. aliud ad part. τ. π., cf. §. 3., tum Lat. ſyn. ad λογ., non item ad τ, ὑπ., ſed e Sch., ubi Noſter de ſuo copulat ſyn. e proprio et tropico, ſed ad analog. modo in ἐξ. cum illis ſubſt., cf. Ind. Dem., cui add. 232, 3. *ἄν τις ἐξετάζῃ δικαίως, αἴτια εὑρήσει λ.* 230, 21. 252, 21. Xen. Oec. 2, 1. ἐξ. — *εὑρ.* cf. L. N. T. Soph. Ai. Theogn. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 4. 1ſ. Ev. Epict. Poſſ. C. et Xen. Bach. ſed in alias notiones ib. Cyr. Diod. S. Di. H. S. T. utr. Thuc. cum Schol. et Abr. Dl. ſed in rem crit. D'Orv. Ch. et G. Th. in P. *exquirere* cauſas *alicuius rei*, cum Gr. n., quod ib. et in Bg.

εὕροι λ.) Quintil. declam. 248. *neque enim continuo occiſus homo ad crimen et damnationem pertinet*, it. Inſt. Or. 12, 1. *ſi hominem occidere ſaepe virtus, liberos enecare nonnunquam pulcherrimum eſt: aſperiora adhuc quaedam dictu, ſi communis utilitas exegerit, facere conceditur. Ne hoc quidem nudum intuendum eſt, qualem cauſam vir bonus, ſed etiam, quare et qua mente* defendat. *Leisn.*

Ego quidem conferam potius Cic. pro Mil. (ubi locus ille communis tractatur, *inſidiatorem iure interfici poſſe*) c. 3. ſq. quaedam, ut c. 4. i. *atqui ſi tempus eſt ullum iure hominis necandi, quae multa ſunt*, certe *illud* eſt *non* modo *iuſtum*, (*εὔλογον*,) *verum* etiam *neceſſarium*, (*ἀναγκαῖον*,) *cum vi vis illata defenditur*, et paulo poſt, *ſi vita noſtra in aliquas inſidias, ſi in vim, ſi in tela aut latronum aut inimicorum incidiſſet*, omnis *honeſta* ratio *eſſet expediendae ſalutis. Silent enim leges inter arma, nec ſe expectari iubent, cum ei, qui expectare velit*, ante *iniuſta* poena *luenda ſit, quam* iuſta *repetenda*, it. c. 11. *ſin hoc et* ratio *doctis, et* neceſſitas *barbaris, et* mos *gentibus, et feris* natura *ipſa* praeſcripſit, ut *omnem ſemper vim, quacunque ope poſſent, a corpore, a capite, a vita ſua propulſarent*, rel., tum Dem. 228, 9. *ἀναγκαῖον εἶναι νομίζω καὶ δίκαιον ἅμα, βραχέα — εἰπεῖν*, it. 230, 24. *ἔστι δ' ἀναγκαῖον — καὶ προσῆκον ἴσως λ.* it. 91, 23. ſed 325, 25. *ἀλλ' ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν, εὑρήσεις λ.* it. 326, 21. ſqq. *ἃ καὶ βεβουλευμένα, — ἐὰν ἄνευ φθόνου τις βούληται σκοπεῖν, ὀρθῶς εὑρήσει, καὶ πεπραγμένα πάσῃ δικαιοσύνῃ, λ.* it. 458, 17. ſqq. *εἰ τοίνυν τις — αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐξετάσειε, — εὕροιτ' ἂν μᾶλλον ἐκεῖνο λυσιτελοῦν*, it. 722, 23. *κἄνπερ ὀρθῶς βούληται σκοπεῖν, εὑρήσει λ.* it. 775, 22. ſqq. *εἰ γάρ τις ὑμῶν ἐξετάσαι βούλεται, — εὑρήσει λ.* et 1232, 5. *ὥστε τῇ*

„τὸν μέλλοντα πείσεσθαι [i]
„δεινὸν, ἀμύνασθαι μᾶλλον,
„ἢ ὑπομεῖναι. τῇ μὲν γὰρ συμ-
„φορᾷ τοῦ πεσόντος καὶ ἀναν-
„δρίας [k] ψόγος παρακολου-
„θεῖ [l]. ὁ δὲ κρατήσας ἅμα τῷ
„σεσῶσθαι καὶ δόξαν ἀνδρείας

esse, ut, qui videtur passurus
malum, id propulset potius,
6. *quam sustineat; quippe ad*
calamitatem casi etiam timi-
ditatis nota accedit, victor
cum salute etiam gloriam for-

i) Ms. Ba. πίσεσθαι δεινὸν, mendose in vocali; sed hic comma, non post δεινὸν, in Bs. 1. v. N. k) Ms. Ba. ἀνανδρείας, sed prima manus ε induxit. *Marr.* cf. 2, 8, 4. ubi idem Ms. pro ει dederat simplicem ι, (quam hic tenent Stp. rel.) et 2, 12, 4. ubi Ms. idem pro simpl. ι obtulit ει solam, quae et hic diserte habetur in ed. A. 1. et in vitioso ἀνδρείας A. 2. Bss. et Pat., cui ansam dederit sequens vox eadem, ubi non variant in vocali edd. nec Mss., et unde fortassis auctor Ms. Ba. tentavit in primo hic ἀνανδρ., cum tamen talis varietas in vicinia subinde occurrat et ab illo homine etiam toleretur, cf. 1, 15, 5. e. l) Comma hic in Bs. 2. ut in Ms. Bg.

γ' ἀληθείᾳ σκοπῶν ἄν τις εὕροι λ. Sed Bg. in εὑρ. ἂν cf. 1, 1, 5., qui retinet e P. libero adv., cf. 3, 11, 13., ubi Noster ad analog. in v. εὑρ. cum acc. adi. neutr. rei, (nisi, supplendo v. εἶναι cum P., sumas acc. cum inf.) cf. sine Ind. Dem. 724, 22. εὕροι γὰρ ἂν ὡς ἀληθῶς τοῦτο προχειρότατον, 726, 18. 772, 12. it. 25, 22. ἀλλ' οὔτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε, et 459, 3., sed idem Noster in copulatis his argumentis, quoad verba quidem, de suo.

τὸν μελλ.) Oppressum a P. hoc membrum servat Bg., exprimens v. μελλ. cum inf., (ut Stp. Th. v. extr. aliunde, tacente Vig. et Poss. Sy.) et supplens ad sq. ἀμ. pron. αὐτὸ, quia adi. δειν. ad pr. v. πεισ. rexit; unde v. ἀμ., sic cum acc. rei sumtum, recte que conversum, non pertinet illuc, quo refert Leisn. in m. Ox. „Kust. p. 52." respiciens lib. de V. med. 1, 34., nisi, quatenus adiicias vim med. per haec *a se*; sicut, quam P., melius etiam Bg. in sq. v. ὑπ., quod ad sensum i. q. pr. πάσχειν, una cum pr. ἀμ. per analog. datum cum δειν., cf. Ind. Dem., cui add. 62, 18. 72, 16. 100, 25. 135, 21. 295, 7. 40, p. sed δεινὸν πείσεσθαι 128, 14.

τῇ μ. γὰρ) E Pol. habet Bg., praeter rel., etiam nullum comma (quod sustulimus) post πεσ., ob recte acceptum καὶ, it. aliud Lat., quam §. 4., ad παρακ., ob dat. rei cum acc. rei copulatum per illud καὶ, separando praep.; commodam hanc vertendi rationem ignorante Stp. Th., qui hinc sine Vs., ubi Noster peculiari ratione, sed tamen per quandam analog. Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. 1039, 42. *an est aliquid per se ipsum flagitiosum*, etiamsi *nulla* comitetur *infamia*, in quo subst. P. subiicitur ib. explicandi causa illud Bg., etiam ignoratum a Stp. Th., qui ψόγ. cum gen. non tenet, ut nec ego aliunde, cf. Suid. Hes. Ind. Aeschy. Pav. it. Thuc. Xen. M. S. et Sy. it. Plut. Hs. et Krg. cum Gs. Chr. et Diod. S. 2, 556. l. 91. ἐγκωμίων τε καὶ ψόγων, sed sq. ἔστι δ' ὁ μὲν ἔπαινος, ὡς ἄν τις εἴποι, ἔπαθλον ἀρετῆς ἀδάπανον, ὁ δὲ ψόγος τιμωρία φαυλότητος ἄνευ πληγῆς, *vituperium* vero *poena* est *vitii* absque *vulnere*, pro quibus hic

„ἀπηνέγκατο. τὰ μὲν οὖν ἄλ-
„λα, ὅσα διὰ δηλητηρίων φαρ-
„μάκων καὶ διὰ πάσης ἐνέδρας
„ἐπεβούλευσέ μοι, ἔνεστιν ὑμῖν [m]
„καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι
„μαθεῖν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο
„τοὺς ἐκείνου ἐν τοῖς ὑπηρέταις
„ἐκέλευσα παρεῖναι, ὅπως εὖ-

7. *titudinis reportat. Ac caetera quidem quae venenis et omni genere insidiarum intendit, facile est vobis etiam per tormenta cognoscere.* 8. *Etenim idcirco illius ministros iussi hic adesse, ut*

m) Hic et post χωρ. nullibi erat comma, v. N.

ap. Nostr. in membro sq. δοξ., ubi Bg. e P. opprimit libere advers., in rel. severior, non autem aeque ad ἀπην., ac 1, 5, 24., variante Nostro cum §. 4. in ὁ κρ. et in ἅμα τῷ — καὶ cum μετὰ τοῦ — καὶ 1, 6, 15. 2, 10, 8., saltem e P. Vs. et ad sensum; in quo ἅμα τῷ cum inf., ita, ut sequatur particula καὶ, pro Lat. *etiam*, una cum verbo finiti temporis, peculiare quid habet Noster.

τὰ μὲν) Bg. e P. in μ. ὁ., cf. 2, 2, 14., it. per syn. abl. in διὰ δ. φ., sed maxime in adi. πασ. (cf. 1, 2, 4. m.) et v. ἐπιβ., ad quod Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit μοι“ secus sane, ac P., unde olim restituemus severum dat. pron. *mihi*, solennem et ipsum ap. Lat. in Bg., cf. G. Th. 1168. 61., ubi tamen non est simile quid in totum orationis nostrae habitum, sed Gr. v. ἐπ. cum acc. aliquo rei s. pers. cf. Abr. Dl. Th. p. 32. 360. e. 700. e. Rs. Or. V. 5. p. 46. N. 9. b. cum Ind. V. 6. et 8. And., ubi et cum syn. pron. ἃ ἐπεβ, sed ap. Zos. 3, 31, 5. μήτε αὐτοῖς ὑπὸ Περσικῆς ἐπιβουλευομένοις ἐνέδρας, nec *vicissim* Persicae *Romanis* insidiae *tenderentur*, et Luc. Ind. ἐπιβουλήν τινα ἐπιβ σοὶ, cum Ind. Rs. Or. V. 6. p. 918. m., unde tamen peculiare Nostro manet adiunctum per praep. Mox ad v. ἐνεσ. cum dat. pers. et inf. pro simpl. ἐςὶ Bg. e P. cum libero adi., sed Sch. etiam „licet“ cum Stp. Th. aliunde, cf. sine Ind. Dem. 69, 9. 124, 20. 137, 7. coll. 101, 12. 176, 19. 656, 4. Sed in rel. abit Bg. a P. partim e Sch. „χωρ. procedentibus *per* tormenta *discere*“ qui tamen non opprimit v., a Nostro per analog. iunctum cum δ. β. cf. 4, 4, 5. e. ubi laud. Abr. hinc sine Vs., ut Stp. Th v. βασ. e., quo de cf. Suid. Hes. ad Thom. M. p. 243. N. 5. Ind. Sb. Xen. Cyr. Polb. Luc. Ael. V. h. Rs. Or. V. 4. 6. 7. utr. 8. And. it. Dem., cui add. 375, 27. 879, 25. Sed Bg. recte servavit καὶ, etiam sine ullo commate, ut referam minus ad pr. ὑμ., quasi non recto loco positum pro καὶ ὑμ., etiam *vobis*, ut *ego iam cognovi*, quam ad sq. v. χωρ. pro *etiam adeo*, vel sic, *licet vobis* s. potestis *cognoscere* cum aliunde, tum etiam per tormenta, quaestionibus adhibitis; in praecedd. respiciente Nostro ad 4, 4, 3. 4, 3, 2. 4, 1, 3.

τοὺς ἐκείνου) Post hoc ἐκ. videtur πιςοτάτους deesse vel φιλτάτους. *Reisk.*

Et ipse ego offendens olim in hac Nostri formula, ubi post articulum ellipticum, subintelligendo particip. aliquo, ut ὄντας s. γενομένους, est pr. ἐν et abl. concreti τ. ὑπ., *illos* eius, *qui* sunt s. *erant* in *servis* s. inter *servos*, tamen nunc agnosco periphrasin, a Bg. e P. oppressam, ubi sal-

„ζητε τὴν ἀλήθειαν. εἰσὶ δέ τι„νες [n] αὐτῶν καὶ ἤδη ἐξετα„σθέντες [o]· καὶ τῆς ἐξετάσεως „ἐπακοῦσαι δύνασθε [p]. τὸ δ' „οὖν τελευταῖον ἐπῆλθέ μοι, „παρὰ τῇ μητρὶ ὄντι, ξιφή„ρεις [q] ἔχων τινὰς, ἐς [r] τοῦτο

9. *inveniatis veritatem. Sunt etiam aliqui eorum iam examinati, quorum confessionem* 10. *exaudire potestis. Postremo autem aggressus est me, cum apud matrem essem, gladiis instructos habens secum quos-*

n) Sic per accentus nobiscum Ms. Ba., cf. 2, 14, 19. 3, 10, 11. m., pro δέ τινὲς Stp. rel. o) Comma hic in lBss. al. cum Ms. Bg. p) δύνασθαι Ms. Ba. cum ed. A. 2. et Bs. 1. de solenni confusione, cf. 2, 10, 9. q) In Ms. Ba. ξιφήρης scripserat prima manus, alia mutavit η in ει. *Mart.* solenni errore, cf. §. 5. πεις. r) εἰς Ms. Ba. cf. 4, 2, 23.

tem est analogia quaedam non modo cum 2, 5, 4. *οἱ ἐν τῇ βασιλείῳ ὑπηρεσίᾳ* et 3, 15, 9. *τῶν ἐν τιμῇ γενομένων ἢ θεραπείᾳ τοῦ γέροντος*, (pro quibus abstractis hic varietur,) it. in formula eadem de rebus, v. c. ap. Xen. M. S. 1, 1, 8. i. *τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις*, sc. *ὄντων*, ubi cf. Hindb., sed etiam cum syn. praep. ap. L. Bos. Ell. p. 232. m. „*ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου*, sc. *οἰκείων*, eos, *qui* sunt *ex* domesticis *Aristobuli*“ cf. L. N. T. Krb. p. 203. m. Nr. 19. In sq. Bg. de suo addit adv. in v. *παρ.*, deserens P. in sq. *ἐυρ. τ. λ.* et se ipse 3, 12, 13.

εἰσὶ) Aberrantem P. castigavit Bg., nisi quod omisit δὲ iterum, cf. 4, 4, 13., et transponit *καὶ*, faciens cum Sch. in „*ἐξ.* *exam.* per tormenta“ quo adiecto definitur sensus verbi forensis s. iudicialis, cf. Stp. Th. cum Bg. 1, 1248. E. e Dem., cuius Ind. tamen locum ex 1124, 22. aliter exponit, Luc. v. e. cum Rs. Or. V. 4. In sq. Bg. omnia e P., praeter rectum modum in *δυν.*, suppletum gen. pron. pers. demonstr. *αὐτῶν* cum *καὶ* mutando in pron. relat., de solenni ratione Lat. in copulandis membris, cf. Schell. de stilo v. *qui* pro *et is*, sed ut pro libera Vs. hac potuerit servari *et* examen *illud* rel.; scribente hic Nostro per analog. modo, cf. de *ἐξετ.* 1, 8, 17. cum Hsy. Call. Luc. Di. H. S. T. utr. Abr. Dl. A. et Poss. Call.

τὸ δ' οὖν) Bg. e P. iterum omittit *οὖν*, cf. 3, 7, 12., et reddit *τὸ τ.* cf. 1, 12, 11. e., sed in v. *ἐπ.* vicinius ad Sch. „invasit *me*, occidendi animo“ cf. 1, 8, 12., deserto P. ad sq. *ὄντι*, etiam in *ξ. ἐχ.* partim, me reperiente ξ. ap. Bud. C. 1116, 50. hinc sine Vs., sed sine exemplo ap. Hesy. *ξίφη κατέχοντες*, nec coll. Suid. 2, 647. m., ut praeterea ap. Eur. Or. v. 1627. Phoen. v. 366. Rhes. v. 713. Ios. 2, 68. s. 5. i. p. 96. s. 6. m. Dion. C. p. 316, ut videatur esse in poetico-historicis vocabulis; membrum sq. negligente P., non item Sch. „*praeparatos* s. *accinctos* ad *hoc agendum*“ cf. Ind. Dem. cui add. 42, 2. 180, 23. 183, 25. 576, 16. et in rem criticam Luc. 3, 227. N. 46. it. Fi. The. p. 139. a. m., tum Stp. Th. 3, 822. D. e. sine Ind. e Thuc. cum pr. *εἰς*, per quam variatur cum *πρὸς* supra; rem ipsam ementito hic Caracallo, cf. Xiph. S. 426, 34. *ἐπεὶ δὲ εἴσω ἐγένοντο, ἑκατόνταρχοί τινες εἰσεπήδησαν ἀθρόοι, παρὰ τοῦ Ἀντωνίνου προπαρεσκευασμένοι.*

„παρεσκευασμένους. ὅ περ [f]	11. dam ad id paratos. quo
„ἐγὼ προμηθείᾳ πολλῇ καὶ	ego magna providentia et sa-
„ἀγχινοίᾳ συνεὶς, ἠμυνάμην,	gacitate intellecto, ultus eum
„ὡς πολέμιον [t]· ἐπεὶ μήτε γνώ-	sum ut hostem, quoniam nec

f) ὅθεν Ms. Ve. et Vi., v. N. sed ὅσπερ Bc. mendose. t) Punctum hic Bc. sed comma A. al. cum Ms. Bg. v. N.

ὅ περ) Ven. ὅθεν minus recte, in (Boecl.) Argent. vitiose exstat ὅσπερ. *Stroth.* Mallem ὅνπερ Getam, ut πολέμιον masculinum sit. Nam sequentia ἐπεὶ — ἔφερεν ad ipsum Getam pertinent. In edit. Boecl. vitiose exstat ὅσπερ, ut iam notavit Strothius. *Gedik.*

Mss. res fuerit aut scribae error, aut Glossatoris solertia, sumentis vulgatum pro διό περ et ὅ pro διό, per ellipsin διὰ s. κατὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 478. m., per quam ellipsin est quoque ap. Suid. 2, 703. m., sed alio sensu, h. e. definiendi et restringendi, pro que Lat. *qua*, quoad, *quatenus quidem* s. *scilicet*, cf. καθὸ, 1, 8, 2. m., cum h. l. ab initio enunciationis et sensu illativo, pro *unde* s. *igitur*, ad sq. v. συνεὶς assumi debeat pron. τοῦτο, et Mss. ὅθεν referri ad sq. membri v. ἠμυν.; vel per libertatem manente P. cum Ms. Ba. in vulg., dum pron. resolvit in adversativam et subst. liberum „*sed* ego *re praecognita*" ubi, praeter reliqua, omisit proprie Lat. pron. *ea*, cf. 1, 5, 20. i. 2, 6, 4. 1, 1, 5. e.; de suo scribente Nostro in adi. illo cum subst. duobus, (interiecto quanquam, unde Bg. mutavit ordinem,) deinde in copulatis subst. his syn. tam inter se, quam cum v. συν., nec serente G. Th., nisi ex Firmic. *vigili* sagacitate *occulta* facinora *perquirere*, et *solertia* et *sagacitas*, — *mentis agitatio* atque *solertia*, in hoc cum Gr. n. ἀγχ., quo de cf. Cas. ad The. Char. p. 156. e. Fi. et Suid., non coll. ad Hes., Ind. Luc. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. ex eo que supra ad 2, 14, 3. ut 1, 9. 1. e. ad περ. cum Thuc. 274, 53. et ib. Schol., ducente Bg. partim e Vs. P. in Stp. ed. castigata. Tum Sch. in ἀμ. „ὅπερ ἠμ. ὡς πολ. *quod* ultus *sum*, tanquam *hostile*. Pol. videtur legisse ὅνπερ masc., tanquam *hostem*" rectius sane, ut Bg., qui propterea supplevit pron. pers. αὐτὸν, dum durior est rectio ab ὅ ad ἠμ., interiecto alio verbo συν., ut in Mss. ratione ante, in primis hoc Nostri ordine, i. e. praemisso pron. ἐγὼ, etsi per se v. ἀμ. cum acc. rei procedit, quo de infra.

ἐπεὶ μήτε) Suspectum ὀργήν. *Reisk.* Cum libri omnes servent: peculiare quid Nostri tantum hic agnoverim, accipiens (ex opposito γνωμ., quod de animi facultate valet intelligendi cogitandi que, et de modo, quo quis cogitat, de cogitatis ac sententiis, quas quis fovet, Lat. *mentem* ut adhibiturus sim cum P. hic potius, nostratium que *Gesinnung*, cum quis cogitat, se fratrem esse, et per cognationem hanc interiorem debere fratri officia quaedam peculiaria,) de animi parte altera et voluntate, quae habet propensionem inclinationem que, hic ἀδ., dignam fratre, ut velis ac cupias quaedam, tanquam frater, in primis bene velis et cupias, magis que faveas et ames; quo tendunt illa in Sb. Ind. tum hinc „*affectum* fraterni *animi*" tum e Nostro infra 4, 12, 12. ubi variatur ordine et per adiectos articulos, τὴν ὀρμ. ἤδη καὶ τὴν γν. περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων" *animi affectu* et *mente* intentus *circensibus* „tum e Zos.

„μην ἔτι, μήτε ὁρμὴν ἔφερεν „ἀδελφοῦ. ἀμύνεσθαί τε αὖ „τοὺς [u] ἐπιβουλεύοντας, οὐ μό- „νον δίκαιον, ἀλλὰ καὶ σύνη-

animum iam, nec intentionem
12. *afferebat fratris. Ulcisci autem insidiatores, non modo iustum, sed et usitatum. Ipse*

u) Ms. Ba ἀμύνεσθαί τε τοὺς ἐπιβ sed Mss. Ve. ac Vi. modo τοὺς ἐπιβ. pro edd. ἀμ. τε αὐτοὺς ἐπιβ. et Ing. 1. ἀμ. τε αὖ τοὺς ἐπιβ. v. N.

5, 9, 6. *εἰωθὼς ἐν ταῖς κρίσεσι τὰς τῶν βασιλεῖ παραδυναστευόντων θεραπεύειν ὁρμάς τε καὶ γνώμας*" *studia* et *anim.* „quod Lat. servat L. Ern. e Stp. Th., qui 2, 1419. A. m. e P. habet in altero Nostri loco illo antea, adiungens haec" copulari duo haec subst. et alibi ab eodem „quod et ipsum fit peculiari ratione, quia Zos. duxerit e Nostro hoc, ut alia, qui et voces alias detorquet in alias partes ac notiones, ut hic ὁρμὴν generalius quid ad formae, fere cum nostratibus in *Neigung*, quo respexerit quoque Bg., ap. G. Th. tamen non diserte explicatum de voluntate et propensione; cf. Munth. p. 249. m., libere agente hic P., sed in ἐφ. spectante alium tropum, pro habere, dum Bg. cogitat adiuncta quaedam, v. c. ad matrem, ad matris diaetam; scribente Nostro ad analog. forte Lat. et vel formulae P. *mentem — gerere*, vel syn. *gerere — animum*, it. *ferre* — animum *in consilium*, vel Bg. *afferre — animum*, cf. G. Th. sine explic. it. Spart. in Car. c. 2. e. p. 710. i. qui in curia *questus est de fratris insidiis involute et incondite, ad illius accusationem, sui vero excusationem, — fratri se omnia permisisse, fratrem ab insidiis liberasse, et illum tamen sibi gravissimas insidias fecisse, nec vicem amori reddidisse fraterno*, sed Dem. 1004, 25. ἀλλ' ἐὰν μὲν, ὥσπερ εἶναι φῂς ἀδελφὸς, καὶ τὰ ἔργα ἀδελφοῦ ποιῇς, δόξεις εἶναι συγγενής. ἐὰν δ' ἐπιβουλεύῃς λ. Caeterum a P. discedit Bg. etiam in ἔτι, quo de, ut et de distinctione ante id, cf. 2, 1, 4. e.

ἀμύνεσθαί τε αὐτοὺς) Scribo αὖ τοὺς ἐπιβ. *Steph.* Forte αὐτὸν τοὺς ἐπιβ. *Reisk.* Ven. τοὺς ἐπιβ. recte, volebam iam olim scribere αὖ τοὺς λ. postea Stephanum idem sensisse intellexi. *Stroth.*

Sch. „pro αὐτοὺς Stp. legit divisim αὖ τοὺς, nimis argute" quod responsum nihil valet, nulla causa addita. Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „legit αὖ τοὺς" quod et ipse credo ob illam rationem, quam in simili causa 3, 7, 18. attuli, quia Bg. non expressit vulg. pronomen, etsi non liquet, quid praeterea voluerit, τὲ, an δ' aut δὲ, qualem advers. dedit solam cum P., ut l. l. etiam plane oppressit αὖ, quod sane melius, quam vulg., convenit contextui, pro *rursus* s. contra, pro mea parte, vel pro *porro*, unde nec dubitavi edere Stp. coniecturam, quanquam contra Mss., ubi tamen vestigia sunt lectionis huius, quia excidere potuit iterum (ut 3, 11, 4. 3, 15, 10.) syllaba αυ, id que ob pr. τὲ, quod, a Ms. Ba. diserte servatum, sed a rel. tacite, cum αὖ reperi ap. mox laudandos, it. Ael. V. h. 2, 13. p. 98. e. et ib. p. sq. in N., quae et profert alterum δ' αὖ, una cum poëtico δ' αὖτε saepe ab Intrp. per unam Lat. advers. redditum; unde Bg. aeque sic maluerit, etsi alibi quoque τὲ omittit, cf. 3, 1, 14. m. et in αὖ etc. Bud. C. Hoog. Op., Z. ad Vig., Rsm. ad Dev., ad Luc. 2, 487. N. 88. Suid. non coll. ad Hes., Ind. Thuc., cui add. 120, 27. 126, 17. 24. 157, 31. 388, 94. Ind. Xen. M. S. Z. it.

„θες. αὐτὸς γοῦν ὁ τῆςδε τῆς *etiam huius urbis conditor*
„πόλεως κτίςης Ῥωμύλος οὐκ *Romulus non pertulit fra-*

Pol. cum p. 186. N. it. 'Ανβ. ubi verus locus est 3, 4, 20. sed tertium δὲ αὖ sine apostr. ib. 1, 10, 11. 2, 6, 7. it. Bach., cui add. Sy. 2, 24. 3, 9. 4, 10. et Cyr., cui add. 1, 2, 9. 11. 1, 5, 5. 1, 6, 2. 13. bis, et τὸ αὖ 1, 1, 1. 1, 5, 9. et αὖ πάλιν 1, 6, 13. sed Dem. sine Ind. 238, 21. 526, 2. 554, 2. 559, 15. 628, 1. 829, 3. In rel. severior Bg., quam P., maxime in servato plur. τ. ἐπιβ, cf. §. 4., et in omisso adv. ad συν., cf. 4, 2, 23.

αὐτὸς γ.) Diximus alibi, nempe ad 1 A. Tac. 10. annot. 19., solenne esse nequitiarum civilium magistris et auctoribus abuti exemplorum colore. Ita Caligula ap. Suet. 25. rapta et abducta ex alterius matrimonio uxore, *matrimonium sibi repertum* exemplo *Romuli* et *Augusti*, ait. Nihil usitatius hodie, quam exempla palam improba, manifesto que etiam gentilium consensu damnata, in praesidium malae causae advocare. Quinimo, quod nemo cordatus sine stupore referre aut legere potest, ad licentiam facinorum tuendam, aut alios usus, ipsa S.Scripturarum exempla, quae Spiritus S. in utramque partem manifesta censura vel absolvit, vel damnavit, contraria prorsus interpretatione adornantur; quod praesertim impius ille sub pietatis praetextu Thomas Campanella de Monarchia Hispanica passim facit. *Boecl.* Se ipsum aequat Romulo. Iam alii utrosque fratres Romulo et Remo compararunt, et quidem speciatim Colonia Iulia Caesaraugusta, quae urbs decreto decurionum numum percussit, in quo Lupa visitur, Romulum et Remum lactans, ap. Musgrav. p. 76., qui, *videtur*, inquit, *respicere Caracallum et Getam, tanquam Romae alumnos.* Similis numus est in numophyl. Reginae Christinae Tab. 27. in Antoninum p. 191. Similis quoque in Philippum Imp. tempore saecularium ludorum cusus ap. Beger. p. 731. Similes numi in Antoninum quarundam Coloniarum ap. Vaillant. *Leisn.*

Qui et in m. Ms. Bg. „omittit Ῥωμύλος" vel potius scriba negligentior, unde restituimus statim e P., qui et ipse liberior, praeter pron. τῆςδε, pro *huiusce*, cf. 3, 11, 11., quoque in αὐτ., quod Bg. capit pro καὶ αὐτὸς, intensiva notione, pro etiam adeo, cf. 2, 6, 12., nisi particulam γ. expressit per *etiam*, sensu copulandi et transeundi, ut per *porro* 2, 1, 15., cf. 4, 1, 4., quam contra P. sumserit pro causali, cf. 2, 3, 9., valituram hic aeque pro *igitur*, in narrando et demonstrando, exemplis que memorandis, tenente Stp. Th. 4, 1306. C. e. tantum κτιςὴς hoc accentu, sine exemplo, cf. L. N. T., sed L. Ern. etiam nostrum simul accentum, quocum solo reperi ap. Hesy. sine N., Ind. Luc. Diod. S. ubi et 1, 454. l. 2. ὡς ἂν κτ. γεγονὼς τῆς πολ., ut *urbis* huius *conditor*, sed cum gen. τόπων ap. Lyco., et ap. Flor. 1, 1, 1. *primus ille* et *urbis* et *imperii* conditor *Romulus*, cf. Cic. de offic. 3, 10. m. *in eo* rege, *qui* urbem *condidit*, rel. ubi caedem hanc reprehendit. Mox Bg. e P. in v. ἦν., etiam in servato particip. per continuam rectionem, ubi comma sane post ἀδ. locum habet, sed et aliquod post v. ἦν., si acc. participii pro inf. sumatur, quem tamen aeque ignorat Stp. Th., ac rectionem cum acc. perf. et particip., forsan e Lat. ductam, tacente G. Th., cf. Virg. A. 9, 622. *talia* iactantem *dictis ac dira* canentem *Non* tulit *Ascanius*, it. 10, 578. *haud tulit* Aeneas *tanto* fervore *furentes*, it. 12, 371. *non* tulit *instantem* Phegeus *animis* que *frementem*, ubi oppressi sunt acc. pers. pron. *illum*

„ἤνεγκεν ἀδελφὸν x) ὑβρίσαντα
„μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. σι-
„γῶ Γερμανικὸν y) τὸν Νέρω-

trem, tantum illius operibus
13. illudentem. Taceo Germanicum, Neronis: et Titum,

x) Comma hic in Bs. 2. L. al. cum Ms. Bg., v. N. y) Γερμάνικον Or., ut Δομετιάνου Bs. 1. L. cum Bs. 2. R. quorum primum tenent etiam Par. et simul τοῦ pro τὸν bis mendose.

f. *illos*, e Gr. ferente me tantum ap. Luc. 1, 482. l. 54. *οὐ φέροντας τὸν Διογένην*, *non ferentes Diogenem*, cum acc. perf. nudo, fed alio fenfu Ind. Rs. Or. V. 4. *πολὺν φέρων ἐν ταῖς διαβολαῖς τὸν Φίλιππον* λ.

ὑβρίσαντα) Refpicit petulantiam Remi, *faltu* moenia *increpantis*, ut loquitur Florus (1, 1, 8. vallum — *cuius* dum *irridet* anguftias *Remus*, id *que* increpat *faltu*.) Caeterum Attice dr. *ὑβρίζειν εἴς τι* Lys. Or. 1. p. 4. (Rs. Or. V. 5. p. 17. *ὁ γὰρ ἀνὴρ ὁ ὑβρίζων εἴς σε* λ.) fed idem eadem or. habet etiam *ὑβρίζειν τινὰ*, omiffa praepofitione. Etiam Herodianus 5, 6, 24. dicit *ὑβρ. πρόσωπον*. Interim Lucianus differentiam aliquam ftatuit inter *ὑβρ. τινὰ* et *εἴς τινα* in Soloec. p. 759. fq. Spanh. ad Arift. Plut. 900. *Leisn.*

Sed Luc. refutatus a quo non? cf. N. ib. 3, 580. it. 2, 283. N. 77., ubi huc refpicitur fine Vs. et cum mendofa lectione *τοῦ ἐκεῖνα* λ., ad Lys. l. f. cum Rs. Or. V. 6. Ind. Bud. C. 397, 50. D'Orv. Ch. Is. Pan. Mor. p. 81. 109. Pal. Fi., Arift. Kuft., Dion. H. S. T. 1. Dem. cui add. 104. ult. 138, 13. 212, 23. 516, 15. 21. 520, p. 540. ult. 546, 5. et in paff. cum *εἰς* 555, p. fed act. cum pr. *περὶ* 1076, 18. tum Stp. Th. 3, 1716. C. fq., ubi et hinc „*operibus* fuis *illudentem*, opera fua afficientem contumelia" i. e. ridentem, contemnentem verbis factis que, cf. Freinsh. ad Flor. l. l., et alibi de *ἔργ.* notione peculiari, quo Sch. fpectat „ftructa manu" de vallo aut muro, cf. Liv. 1, 7., in *μον.* alium ordinem fequente Bg. fere e P., quod adv. Nofter propius ad *εἰς ἔργ.* quoque pofuerat cum vi, pro *ne quidem* operibus ftructis, f. *vel*, f. *etiam adeo*, ut tanto iuftius ulcifcerer fratrem, qui me ipfum invaderet.

σιγῶ Γερμ.) Mutilatus eft locus, atque ita procul dubio interpolandus, *σιγῶ Γερμανικὸν τὸν Τιβερίου, Βρεττανικὸν τὸν Νέρωνος, καὶ Τιτ.* ut cum e Dionis epitome, tum e Zonara cognofcitur. Itaque et vertendum, *taceo* Germanicum *Tiberii*, Britannicum *Neronis*, ac *Titum Domitiani* fratres. *Sylb.* et hoc latini fermonis effe videtur; graeci potius dicere folent *ἐῶ λέγειν*. Caeterum recte coniecifle iudico Sylburgium, qui poft *Γερμανικὸν* excidiffe putat *τὸν Τιβερίου, καὶ Βρεττανικὸν*, quod ob fimilem exitum *ανικὸν* admodum vero fimile eft. *Stroth.* *σιγω Γερμανικον τον* — fc. *αδελφον* — *Νερωνος* λ. Quaeritur, quo iure Herodianus Germanicum Tiberii — fi hunc per Neronem intelligere velis — fratrem appellare poffit, quum potius filius effet, per adoptionem fcilicet. Scheidius enim turpiter fe dat, dum in indice dicit: Tiberius *fratrem fuum* ex infidiis per Pifonem creditur interfeciffe. Sylburgius melius vidit difficultatem huius loci. Quare poft *Γερμανικον* excidiffe putabat *τον Τιβεριου, και Βρεττανικον*. Sed minime probare poffum hanc emendationem, etiamfi Strothius ei album calculum adiiciat. Nam ut nihil dicam de nimia huius coniecturae audacia, aperte tamen refragatur confilio orationis Caracallae. Is enim exempla afferre volebat non cuiusvis interfecti aliquando cogna-

Digitized by Google

νος, καὶ Τίτον τὸν Δομιτιανοῦ. *Domitiani*, *fratres*. *Mar-*

ci, cuius rei innumera coacervare poterat, ſed in ſpecie exempla fratris a fratre peremti; id quod etiam clariſſime docent caetera, quae afferr, exempla, Romuli, Domitiani, Marci, licet in ultimo hoc mendacem famam, — cf. Iul. Capitol. in M. Ant. Philoſ. c. 15. et in Vero c. 11. — non veritatem ſequatur iniurioſus Caracalla. Iam vero Germanicus, ut dixi iam, non frater erat Tiberii, ſed filius adoptivus. Poſſet aliquis coniicere, pro Γερμανικὸν legendum eſſe Βρεττανικόν. Sed ne id quidem opus eſt. Equidem veram iudico vulgatam lectionem, eius quo duplicem affero explicationem. Si Nero hic idem eſt cum Tiberio: Germanicus, de quo hic ſermo eſt, non ille eſt, qui plerumque hoc nomine inſigniri ſolet, Tiberii nempe filius adoptivus, qui Antiochiae periit, ſed huius potius pater naturalis Druſus, frater Tiberii. Hic enim Druſus itidem eſt vocatus Germanicus, cf. Suet. in vita Claudii c. 1. *Senatus Druſo Germanici nomen poſteris que decrevit*. Non quidem certum eſt, Tiberium hunc fratrem ſuum interficiendum curaſſe, ſed veroſimile id fit ex quibusdam Suetonii locis. C. 1. in Claudio narrat, *nonnullos tradere*, hunc Druſum, *ſuſpectum Auguſto*, interceptum *veneno*; et c. 50. in Tiberio de huius in fratrem Druſum odio loquitur. Caracallam vero in hac oratione rumores tantum ſequi, iam antea exemplum Marci Aurelii nos docuit. Enimvero, malo, Neronem hic non eſſe Tiberium, ſed ipſum illum imperatorem, ſub hoc nomine maxime notum, praeſertim quum ipſe Herodianus 1, 3, 9. ita hoc nomine uſus ſit. Nunc vero Germanicus idem mihi eſt qui Britannicus. Hunc enim Neronis fratrem vocatum etiam eſſe Germanicum, patet ex Suet. c. 27. in Claudio: *quem primo* Germanicum, *mox* Britannicum *cognominavit*. Ex eodem Suetonio, et praeter hunc etiam e Xiphilino atque Zonara conſtat, Domitianum Titi fratris mortem, ſi non effeciſſe, acceleraſſe ſaltem. *Gedik*. (Cuius haec in Mus. Crit. Stoſch. reperi, poſtquam iam Notam meam ſuper hoc loco conſignaſſem, quae partim confirmatur etiam huius Viri Longe Doctiſſimi auctoritate.) De exemplo, a Romulo petito, ſatis conſtat, ſi caetera, quae adducuntur, utique quadrarent. Nam praeterea, quod Germanicum Tiberii fratrem appellet, cum per adoptionem filius eſſet, nullibi, quod ſciam, proditum eſt, Germanicum Tiberio inſidias ſtruxiſſe, aut quoquo modo opprimendum curaſſe; quod tamen noſter innuere videtur. Certe Germanicus ipſe Antiochiae obiit non ſine veneni ſuſpicione Suet. l. 4. c. 1. (Tib. c. 39. et Calig. c. 1. e. c. 2.) Ad haec neque Titus commode in exemplum ceſſerit, qui, referente Suet. c. 4. l. 11. (Tit. c. 9. e.) *fratrem inſidiari ſibi non deſinentem, ſed, paene ex profeſſo, ſolicitantem exercitus, nec occidere, neque ſeponere, ac ne in minore quidem honore habere ſuſtinuit*. Quod ad Marcum attinet, v. Spart. (ſ. Capitol.) in Vero (c. 9. T. 1. p. 430.) *haec vitae diverſitas*, inquit, *atque alia multa, inter Marcum et Verum ſimultates feciſſe, non aperta veritas indicabat, ſed occultus rumor inſuſurrabat*. Deinde Marcum ab omni huiusce fraudis ſuſpicione liberat. *Oxon.*

Quem Sb. reſpicit locum Xiph., (nam Zonarae non potui conferre,) eſt ed. Sb. in Nerone 267, 18. Νέρων οὖν τὸν Βρεττανικὸν καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ διεχρήσατο, et 270, 14. τὸν Βρ. φαρμάκῳ δολοφονήσας ὁ Νέρων, ſed 267, 10. ſqq. Britannicus γνήσιος — τοῦ Κλαυδίου παῖς ἐπεφύκει, ſed ἡ ἡγε-

„Μάρκος αὐτὸς, φιλοσοφίαν *cus ipse philosophiam et*

μονία — ἐκ — τοῦ νόμου καὶ τῷ Νέρωνι διὰ τὴν ποίησιν ἐπέβαλλεν, iure civili, propter *ius* adoptionis, *imperium* ad *Neronem* quoque *pertinebat.* Sed hoc ipso loco, conservata lectione vulg. cum libris omnibus, etiam P., quem plane Bg. dedit, utar ego contra dubitationem Sb. dupliciter, primo sic, ut dicam, Britannicum illius esse Nostri Germanicum, deinde, quod Bg. e P. adiungit ad perspicuitatem de *fratre,* ut accipiam de fratre per adoptionem, quo de sensu cf. Periz. Animadv. historic. ed. Harles. p. 406. Utraque vero res firmari etiam potest testimoniis historicorum his, Angl. ap. Heyn. H. 4, 756. m. ubi de imperatore Claudio et victoria de mari Britannico, *aus eben dem Grunde gab er* seinem *Sohne* von *Messalinen* Germanicus *den* Beynamen *Britannicus,* nihil contra monente Nota, cum Suet. in Claud. c. 27. i. quem *primo* Germanicum, *mox* Britannicum *cognominavit,* it. in Neron. c. 6. e. *ut emanaret in vulgus, missos a Messalina, uxore Claudii, qui eum meridiantem,* (Neronem,) *quasi* Britannici *aemulum, strangularent,* unde colligas saltem, inimicitias quasdam inter istos exercitas esse, ut et ex his cap. sq. *Britannicum* fratrem, *quod se post* adoptionem *Aenobarbum* ex *consuetudine salutasset, ut subditivum, apud patrem arguere conatus est,* it. c. 33. m. *Britannicum,* non *minus aemulatione vocis, quae illi iucundior suppetebat, quam metu, ne quandoque apud hominum gratiam paterna memoria praevaleret,* veneno *aggressus est,* quod et, ut post sequitur, *inferri in triclinium dari que* coenanti *secum* Britannico *imperavit,* rel., latius hoc narrante Tac. Ann. 13, 15. sqq., ubi etiam nominatur *Britannicus,* et c. 14. e. modo *audiretur hinc* Germanici *filia* rel., sed c. 17. i. *in campo tamen Martis sepultus est, adeo turbidis imbribus, ut vulgus iram deum portendi crediderit* adversus *facinus,* cui *plerique etiam hominum ignoscebant,* antiquas *fratrum* discordias, *et insociabile regnum existimantes.* Itaque hic non intelligo Germanicum illum, sub Tiberio clarissimum, sed alterum sub Claudio, quem et alibi Tac. appellat modo *Britannicum,* modo *Germanicum,* cf. Ann. 12, 2., saepius tamen sane *Britannicum,* cf. ib. c. 25. 41. 69., pro quo licuit Nostro adhibere aeque nomen *Germanici,* qui et forte auctores habuerit in eo, quod dicit hic, Titum interemtum a Domitiano. Sic enim Nostri haec capio, non ut Oxonienses, praeter laudata in eorum Nota antea loca, addens hunc Suet. in Domit. c. 2. e. *neque cessavit ex* eo *insidias* struere *fratri,* clam, *palam,* rel. Denique recte Sch. „*σιγ. taceo,* silentio praetereo aliquem" quo de sensu verbi et rectione cum acc. perf. sane nihil reperi, cf. L. N. T. Suid. Ind. Soph. Ai. Orph. Theogn. Valck. Eur. diatrib. Plut. Hs. Dion. H. S. T. 2. Xen. Cyr. Dem. sed Rs. Or. V. 4. cum acc. rei, quem et habet syn. *σιωπᾶν,* cf. Stp. Th. cum Poss. Call., ad quam analog. scriptum hic fuerit, sed magis tamen ad Lat., cf. G. Th. in Bg. it. *v. silere,* et in hoc Ind. Amm. M.

Μάρκος) Inique eum onerari hac calumnia, magna asseveratione contendit Capitolinus in Vero cap. ult. et Ritterhus. in Marco suo. Adde, quae notavimus supra ad 1, 4, 21. *Boecl.* De Marco, quod dicitur, attingit etiam Capitolinus (in Marco c. 15. p. 347. *nemo est principum, quem non gravis fama perstringat, usque adeo,* ut *etiam* Marcus *in sermonem venerit,* quod *Verum* vel *veneno* sustulerit, — *vel certe per* medicum *Posidippum, qui ei sanguinem intempestive dicitur emisisse,*) et sub

„καὶ ἐπιείκειαν προςποιούμενος,	*manſuetudinem prae ſe ferens,*
„Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν,	*Lucii contumeliam non tulit,*
„ὄντος γαμβροῦ^z, ἀλλ' ἐξ ἐπι-	*generi ſui, ſed per inſidias*
„βουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. ἐ-	14. *eum amolitus eſt. Ego*
„γὼ δὲ, δηλητηρίων παρε-	*vero venenis comparatis in me,*

z) Colon in Ms. Ba.

finem Veri (c. 11. p. 437. *nota eſt* fabula, *quam* Marci *non* capit *vita,* quod *venenum* Marcus *Vero* porrexit: *ſed hoc nefas eſt de Marco putari,* cf. c. 10. i. p. 434. et Capit. in Marco c. 29. e. p. 402. *dederunt ei vitio*, quod *et* fictus *fuiſſet*, nec *tam ſimplex*, quam *videretur*, ad quae Caſ. N. „loquere tu, Dio, et ſententiam tuam dice, ὅτι οὐ προςποιητῶς, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς πάντα ἔπραττε, πρόδηλον, et ſtatim, οὕτως ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν, καὶ οὐδὲν προςποιητὸν εἶχε" Xiph. Sb. 373, 14. et 21.) *Sylb.* Pol. vertit ita, *Marcus ipſe* philoſophiae *ſimulator* ac *manſuetudinis.* Sed verbum πρ. aliud etiam, quam *ſimulare* ſignificat, praeſertim, quum accuſativo, non infinitivo, eſt iunctum. Quomodo igitur latine reddendus locus ille erat: Ita, *Marcus ipſe, qui philoſophiam et manſuetudinem* ſibi *vindicabat ſ. ſibi aſſerebat.* Poteſt enim quispiam, qui aliquid ſibi vindicare aut aſſerere dicitur, id pro ſuo iure facere, nihil que indebitum arrogare. *Steph.*

Qui et in Th. 3, 440. B. „exiſtimo ſ. potius contendo, reddi debuiſſe non verbo *ſimulo*, ſed *profiteor.* Ineſt huic v. aliqua vindicandi ſignificatio. Nam qui aliquid profitetur, ſibi ſcientiam eius vindicat" dum deſerit P. (ſervatum etiam a Sb. oblique per *ſimulans*) quoque Sch. „*cupiens* videri *manſuetus*" quod et ipſum ambiguum eſt non minus, quam illa Bg. phraſis, et ſeverum *affectans*, ubi ſenſus pendet ab animo dicentis hic; qui ſi malus ſumitur: etiam ironia valebit et verſio P. et Sb., quanquam ſane v. πρ. in meliorem partem accipitur interdum, ut μεταποιεῖσθαι, (cf. Zos. 1, 56, 6. Thuc. 130, 61. Suid. 2, 541. i.) et ἀντιποιεῖσθαι, cf. Ind. Xen. M. S., ſed Fi. The. v. προςποίησις et ap. Dion. C. 689, 48. τῶν φιλοσοφεῖν προςποιουμένων οὐκ ὀλίγοι, philoſophiam *profitentes*, pro quo mox ib. τοὺς φιλοσοφεῖν λέγοντας, cf. in Bg. 1, 9, 13., ſcribente Noſtro ad analog. in v. cum duobus ſuis ſubſt.

Λουκίου) Eſt hic Lucius Verus, Marci gener, (ut hic mox ſequitur,) miſſus ad bellum, quod cum Vologaeſo gerebatur, Xiph. l. 70. §. 2. *Leisn.*

Cf. ſupra 1, 8, 6, ſq. ſed ad iniurias, quae hic dicuntur Marco illatae a Lucio, Capit. in Vero c. 8. p. 428. unde tamen, ut neque reliquis Lucii vitiis, a Capit. ſubinde narratis, nihil colligatur cauſae ad caedem inferendam. In ſq. pro particip. ὄντ. aſſumit Bg. e P. pronomen, pro *etſi* erat *gener ipſius*, ſcribente Noſtro in οὐκ ἦν. cum ὕβρ. iterum ad analog., maxime forſan illius P. Lat. *contumeliam — perferre*, cf. G. Th., qui nihil in v. Bg., non negligentis adiectum membrum cum P., ubi e Vs. emendata in ed. Stp. in ἐξ ἐπ., ſeverius, quam ſupra, ut Sch. in v. ἀπεσ., quo de v. Leisn. Progr. ſed Bg. per Lat. in Stp. Th., qui hinc ſine Vs. et ſine auctoritate alia in hunc ſenſum tropicum de perſ., ubi ſaltem eſt analogia ad med. in phyſica notione, cf. 2, 9, 7.

„σκευασμένων, ξίφους [a] ἐπηωρημένου, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. „τοῦτο γὰρ αὐτῷ τοὔνομα ἐδίδου τὰ ἔργα. ὑμᾶς δὲ χρὴ [b] „πρῶτον μὲν θεοῖς εἰδέναι χάριν [c], ὅτι κἂν τὸν ἕτερον ὑμῖν „τῶν βασιλέων ἔσωσαν [d], παύσασθαι [e] δὲ ἤδη τὰς ψυχὰς „καὶ τὰς γνώμας διηρημένους,

gladio que impendente, hostem ultus sum: hoc enim ei nomen dabant sua opera. 15. *Vos autem oportet, primo quidem diis agere gratias, quod saltem alterum vobis principum servaverint: tum porro desinere mentibus et sententiis separari: ac potius*

a) Ms. Ba. ξίφους ἀπηωρ. v. N. b) Comma hic in A. cum Ms. Bg. v. N. c) In Ms. Ba. comma hoc cum A. al. et κᾶν sine iota cum iisdem, v. 4, 4, 15. d) Colon hic Ing. cum Par. et Ms. Bg. pro puncto rel., v. N. e) Ms. Ba. παύσασθε διηρημένοι· εἰς — βλέποντας, ἀμ., sed Ms. Ve. Excp. modo διηρημένοι. In edd. A. al. παύσασθε — διηρημένοι. εἰς — βλέποντες, ἀμ. sed Ing. 2. παύσασθαι — διηρημένους — βλέποντες λ. v. N.

ξίφους) adde τε. *Strotb.* Quam copulam, ostensam quoque a Bg. e P., etsi fingere licet elapsam intra vicinas utrinque litteras, sed commodius unius elementi hanc τ' cum apostropho, tamen contra libros nondum addiderim, asyndeton sumens, in oratione solenne, sed hic praesertim aptum dicenti cum stomacho et animo vehementi. In Ms. autem potius error in vocali est, ut supra 1, 9, 10. cum ξιφ. habemus similis compositionis verbum ἐπίκειται, pro quo hic varietur; me tenente praeterea v. vulg. cum ξιφ. tantum infra adhuc semel ap. Nostrum, sed non amplius, praeter laudata ad 1, 9, 10. 2, 9, 1., at Ms. ἀπαιωρ. e Suid. sine loco, Fa. Aes. Ios. 1, 571. pen. Foes. p. 10. m. v. αἰώρα cum Ind. Geop. et Ael. V. h., variante Nostro in δηλ. nudo pro §. 7. δηλ. φαρμ., sed stringente Leisn. per lineam rubri coloris assumta illa in Vs. Bg. ad v. παρ., quae sunt e P., ubi et ὑπ' αὐτοῦ expleveris, tenente Stp. Th. in v. ἀμυν. 1, 403. E. sub Bg. sine Vs. hunc locum partim e Bud. C. 1008, 31., ubi per analog. iterum cum ἐχθρ., pro quo variatur cum §. 11. πολεμ., cf. 4, 4, 14.

τὰ ἔργα) P. servat Bg. modo in pron. addito ἑαυτοῦ, ubi variatur in forma contracta τοὔν. cum §. 3. τὸ ὄν., cf. 2, 14, 7., sed formula διδ. τοὔν. de re adhibetur forsan e Lat., cf. G. Th. v. *dare* 241, 4. 8.

χρὴ) Pro libero P. sumit Bg. hoc v. cum acc. pers. non solum, sed simul cum inf., dum, qui editores omisere comma, forte cogitarunt transpositum ordinem, χρὴ δὲ, ὑμᾶς λ., absolute sic posito v., et tracto pron. ὑμ. ad sq. inf., sensu eodem. Sed in εἰδ. χαρ., secus ac 2, 11, 14., cum P., qui neglexerat particulam κᾶν, cf. 4, 4, 15., quocum sententia leviter variatur, it. in diversis casibus τὸν ἕτ. — βασ., a P. libere mutatis in eosdem. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 703. notaram olim, huc forsan pertinere ibi numum Antonini inscriptum *Aegis*, serie secundum.

διηρημένους) Cod. perperam διηρημένοι. *Strotb.* Causa est, quia in isto Ms. Ve. simul servatur acc. sq. participii βλέποντας, quae et sunt in Ms.

„εἰς ἕνα δὲ βλέποντας, ἀμε-„ρίμνως βιοῦν. βασιλείαν δὲ „ὁ Ζεὺς, ὥσπερ αὐτὸς ἔχει „μόνος [f] θεῶν, οὕτω καὶ ἀν-

unum intuentes imperatorem,
16. *secure vivere. Imperium autem Iupiter, sicut ipse possidet solus inter deos, itu etiam*

f) Ms. Ba. ἔχει θεῶν μόνος λ. v. N.

Ba., ubi praeterea modus imperat. *παύσασθε* est vel lapsus librarii in finibus iterum, cf. §. 9., vel inde, quod meminerat, v. *παύεσθαι* in med. habere secum nominativum participii, qui casus tamen hic non toleratur, ob servatum inf. *βιοῦν*, quocum non consistit ille imperat. *παύσασθε*. Quod autem Ald. etiam alterum particip. *βλέποντες* tenent in nominativo: id melius est quidem ad praeced. nominativum *διῃρημένοι*, et utrumque conveniens cum illo imperat. *παύσασθε*, at idem hic imperat. cum inf. *βιοῦν* stultus, ut mendosa lectio Ing. 2. quia cum *παύσασθε* debebant esse nominativi illi participiorum, nisi *βιοῦν* adversaretur. Veram lectionem, conservatam a Ms. Vi., reddidit Bg. severius, quam P., ubi duo inf. *παυσ.* et *βιοῦν* tum pendent a pr. v. *χρή*, (unde post *ἰσως.* et *διῃρ.* modo commata possunt locari,) tum copulantur secum per bina *δὲ*, quorum prius respicit praeced. *πρῶτ. μὲν*, (unde Bg. duplici Lat. reddit, quasi sit *εἶτα δὲ*, nisi ille simul *ἤδη* sic expressit, cf. 3, 15, 12.) sed secundum *δὲ* sumetur etiam sensu distinguendi copulandi ve, pro *τὲ*, (unde Bg. *ac*,) aut referetur ad v. *παυσ.*, in quo inest vis quaedam negandi, ut opponuntur sibi duo membra tota, *παυσ. λ.* et *εἰς ἕ. βλ.*, unde *δὲ* obtineat quoque vim adversativam, qualem in Lat. suo *potius* spectet Bg., nisi libere assumsit *μᾶλλον*. Saltem idem e P. ad *ἕνα* adiecit subst. *βασιλέα*, perspicuitatis causa, e pr. *τὸν ἕτερ. τῶν βασιλ.* Tum Stp. Th. 2, 856. B. e P. producit hinc in adv. *ἀμ.* „*παύσασθε* — *διῃρημένοι*, *εἰς* — *βλέποντες*, *ἀμ. βιοῦτε*, (sine alia auctoritate, quam nec ipse habuit, ut peculiare quid Nostri sit, sed ad analog. tamen, tum 4, 750. F.) *παύσασθε* — *διῃρημένοι*, *neque* mentes *et* animi *vestri* in *diversa* divisi *sint* „partim e P., quem recte deserit Bg., ut rectionem Gr. et v. *δ.* cum acc. elliptico modo per syn. abl., pro quibus Sch. in „*γν.* sententiis *et* animis *in* diversa *tracti*“ copulante Nostro peculiari ratione tum bina subst. (totum *ψ.* cum parte *γν.*, vel syn., ut Lat. illa antea ap. Stp., sed ut diversas animi facultates, cogitandi et volendi,) tum v. *δ.* cum istis, (tropo remoto, pro, diversis modis sentire et cogitare, velle ac cupere, favere diversis,) variata per copiam oratione cum 4, 5, 3. *ἐμερίζοντο πάντων αἱ γνῶμαι*, et in *βλ.* rel. cum 3, 15, 2. *εἰς αὐτὸν βλ. μόνον*, ubi P. libere addit adv., cf. 2, 11, 9. m., nihil dante nec G. Th., nisi haec, *non* consiliis *solum* et *studiis*, sed *armis* etiam *et* castris *dissidebamus*, it. *animo* et *voluntate* dissidere *ab aliquo*, cf. in v. *δ.* cum syn. abl., at per sensum alium ap. Krb. Obs. p. 150. m., sed in perf. huius *διῃρ.* formam et differentiam ad Luc. 2, 794. N. 51. et 3, 856. b, i. ad p. 560.

ἔχει μον. θ.) Ms. ordinem alium, in transposito adi. aut subst., ut alias, hic vero per laevitatem minorem, habuerit ipse P., desertus a Mss. rel. et Bg., qui tamen cum illo rectiorem subst. *βασ.* cum gen. pers. *θεῶν* bene ostendit per adiectam praep., nisi tamen rexit cum adi. *μον.*, servans ex eodem Lat. ad v. *ἐχ.*, cum et severa phrasis in usu sit, cf. G. Th., sen-

„θεώπων ἑνὶ δίδωσι." Ταῦτα [g] εἰπὼν, μεγάλῃ βοῇ, θυμοῦ πεπληρωμένος, βλέμματι [h] δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, εἰς τὰ βασίλεια ἀνέδραμεν [i].

17. uni mortalium dat. Haec locutus magna voce, irarum plenus, adspectu truculento intuens illius amicos, trementes que et pallentes plerosque relinquens, in imperatoriam aulam reversus est.

Εὐθὺς δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε [k] καὶ φί-

Continuo igitur omnes occidebantur illius domestici et

g) Legitur etiam τοιαῦτα. *Steph.* Et sic Mss. tres, v. N. h) βλέμματι Ms. Ba. e more vetusto, cf. 3, 7, 18. c. sed in Bs. 2. R. e vitio operarum. i) Mss. Ba. et Vi. ἀνέδραμεν εἰς τὰ βασ. v. N. k) οἰκεῖοι τε A. Ms. Ba. cf. 3, 12, 25.

tentiam de suo conformante Nostro, nisi forsan ad illa Hom. Ἰλ. ά, 279. βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, it. β', 180. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον et v. 197. τιμὴ δ' ἐκ διός ἐστι, ad quae v. N. Clark. et Duport. Gnomolog.

ταῦτα εἰπ.) probo Codicis Ven. lectionem τοιαῦτα, sic enim fere semper Herodianus dicere solet. *Stroth.*

Sed similem varietatem et glossam habuimus supra aliquoties, cf. 3, 12, 26., hic ut in vulg. maneat cum Mss. rel. quoque P., et Noster aeque sic alibi, cf. 1, 9, 12. 2, 13, 19., varians omnino his pron. post orationes in transitu ad alia, dum Bg. reddit e P. in sq. μ. β., cf. 2, 13, 9., non item retenta copula in sq. membro utr., ubi Ind. Sb. „πεπλ. irae *plenus*" severior in sing., sed Stp. Th. quoque cum P.; laudante Trill. Obs. Crit. p. 166. e. formulam Nostri, ductam forsan e Lat., cf. G. Th. v. *plen.* 916, 64. Sed in sqq. Noster partim modo cum Gr. aliis, omisso τῷ attic. ad βλ., cf. Stp. Th. v. i. cum Ind. Dem. et ap. Long. Mor. p. 130. e. it. L. N. T. Schw. p. 257. in N. „*haec* cum *alta* voce *locutus* esset, *repletus* ira, *truculento* vultu *eius* intuitus *amicos*, trem. *plerosque* et *pall.* reliquit, *in* regiam *reversus.*" Tum Stp. Th. 1, 1053. D. m. in δρ. cum βλ. tantum hinc, probato que Lat. Bg. e P., cf. Dio C. 1003, 33. Arist. Ran. v. 570., Zos. 4, 53, 4. Ind. Ael. V. h. et Luc. et ad hunc 3, 610. N. 30. Bg. ad Alc. ep. p. 318. m. cum Gat. ad Ant. p. 142. D. „δριμὺ βλέμμα Herodiano, *vultus torvus* ac *truculentus*" sed G. Th. modo 1205, 51. acrioribus *oculis* aliquid *intueri*, et 1137, 50. 52. hunc *adspectans* alterno *vultu*, (ubi Var. L. *spectans*,) aspicere *aliquem* molli *vultu*. Porro in ἀφ. cum εἰς cf. Stp. Th. M. O. A. V. 3. p. 422. e. et laud. infra ad 7, 1, 5. Mox v. τρ. et ὠχρ. copulat quoque Luc., cf. Ind., ubi liberior P., quocum Stp. Th. in τρ., sed in ὠχρ. cum Bg. et confuso Nostri proprio nomine. Denique Bg. in τὰ β. aliter, quam P. et supra, sed cum P. in ἀνεδρ., pro severo *recurrit*, quod aptum homini commoto ac vehementi, et ad caedes properanti, qualis et venerat in castra, cf. 4, 4, 8. sq.

εὐθὺς) Quos omnes Dion in numerato habet, (Xiph. S. 427, 34.) τῶν δὲ δὴ Καισαρείων τῶν στρατιωτῶν τῶν μετὰ τοῦ Γέτα γενομένων, καὶ εἰς δύο

λοι [l], καὶ οἱ ὄντες ἐν τοῖς βασιλείοις, ἔνθα ἐκεῖνος ᾤκει [m]. ὑπηρέται τε πάντες ἀνῃροῦντο· οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, οὔτε μέχρι νηπίων. τὰ δὲ πτώματα, φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης [n], ἁμάξαις ἐπιτεθέν-

amici, qui ve erant in aedibus, ubi ille habitaverat: ministri quoque omnes interficiebantur: nec ulli parcebatur aetati, ne infantibus qui-
2. dem. Cadavera autem inter ferendum omni contumelia affecta, plaustris imposita,

l) Colon in Ms. Ba. m) Hoc punctum in A. al.; pro colo Stp. rel. et Ms. Bg. n) Ms. Ba. ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις λ. tum ed. Bs. 1. R. μ. ὕβ. πάσης, ἁμάξαις ἐπ. at Bs. 1. L. μ. ὕβρεως πάσαις, ἁμάξαις ἐπ. pro rel. μ. ὕβρεως, πάσαις ἁμάξαις ἐπ. v. N.

μυριάδας παραχρῆμα ἀπέκτεινεν, ἄνδρας ἁπλῶς καὶ γυναῖκας, ὥς που τις καὶ ἔτυχεν ἐν τῷ βασιλείῳ ὢν λ. *Oxon.*

Cf. ad Sparr. in Carac. c. 4. p. 712. m. sq. *iisdem diebus* occisi *sunt* innumeri, *qui* fratris *eius* partibus *faverant*, Caſ. N. 3. „non ſine ſtupore lego ap. Dionem, ex amicis, fautoribus aut miniſtris Getae caeſa rum fuiſſe, nullo ſexus diſcrimine, qua in palatio, qua in urbe, millia hominum viginti“ reddente Bg. fere omnia e P., cf. in δὲ 4, 3, 9. it. in καὶ οἱ λ. 3, 5, 5. e., ubi modo dubites de οἰκεῖοι, an non ſint potius *familiares* ſ. Caſaub. *fautores*, ob ſqq. ap. Noſtr., in primis ὑπηρ. cf. Spart. l. l. occiſi *etiam* liberti, *qui* Getae *adminiſtraverant*. Sed in ſq. membro οὔτε brevior P., ut Bg. in μέχρι cum neg. debuit diſcedere, cf. 4, 3, 9. et Bud. C. 1382, 42. it. in φ. cum v. ſubſt., ubi Noſter ad analog. modo, tum per ſyn. verbum ap. Thuc. Ind. φειδώ τις ἐγένετο λ., tum in φ. cum gen. aliquo, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ioſ. Diod. S. et Ael. V. h., ubi forte licebat ſic, *neque* aliqua *erat* verecundia *aetatis*, nec *infantium*, ſ. *nec* erga *infantes*, cf. Ioſ. 1, 345. ſ. 6. m. πάντας ἀπέκτεινεν, οὐ γυναικῶν, οὐ νηπίων, οὐδ' ἄλλης ἡλικίας φεισάμενος, coll. ſect. ſq. i.

μεθ' ὕβρεως, πάσαις ἁμάξαις ἐπ.) Veram lectionem puto, μ. ὕβρεως πάσης. Sed et φερόμενα ſuſpicione apud me non caret. *Steph.* Legendum putarim μ. ὕβρεως πάσης. *Leisn.* Mallem πάσης, inciſo poſt ὕβρεως ſublato, ac poſt πάσης polito. Sed ecce iterum Criſpinus! his ſcriptis etiam huius emendationis laudem iam Stephanum mihi praeripuiſſe video. *Stroth.* Quid ſibi velint *omnia plauſtra*, ut et Pol. vertit, non video. Lego πάσης, *omni cum contumelia.* Sed rurſus hanc emendationem iam praereptam mihi eſſe a Stp., nunc demum ex Strothio diſco, qui eodem nomine dolet. *Gedik.*

Leisn. in m. Ox. „tolle comma et lege πάσης, (et in m. Ms. Bg.) legit πάσης“ quam coniecturam ſine cunctatione dudum ſcripſeram, ſenſu poſtulante, nunc firmaram adeo auctoritate Ms., contra quem P. cum rel. Mss. nihil valet, quia lectio vulg. incommoda eſt, ſed lapſus in η et αι ſolennis, et conſenſus P. cum Mss. rel. nihil arguit, quam vetuſtum vitium, qui interpres praeterea negligit v. φερ., ubi Stp., forte cogitans aliud gravius, v. c. συρόμενα, cf. 1, 13, 11., tacite reiectus a Sch. „cadavera *ablata* ſ. *acta* per *contumeliam*“ dum Bg., quoque reri-

τὰ [o], ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο [p], ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥίπτετο. οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν [q] μετρίως ἐκείνῳ γνω-

atque extra urbem exportata, acervatim comburebantur, aut quocunque modo proiicieban-
3. tur. neque quisquam superstes relictus est eorum, qui vel mediocriter ei noti

o) Ms. Ba. καὶ ἔξω τ. π. v. N. p) Colon in Ms. Ba. et mox nobiscum in divisis ὅπ. δὴ, ut et A. al. pro ὁπωσδὴ Stp. rel., sed ὅπως δὲ mendoso Par. cum Lugd., cf. 1, 8, 17. c. 1, 10, 4. i. 3, 2, 10. m. q) κἂν sine iota A. al. cf. 4, 5, 15.

nens vulg., eliorsum flexo particip. formulam μ. ὕ. π. instruit alio particip., pro *cum* contumelia *omni* s. summa *rapta*, tracta, vexata, quo de sensu violento cf. 1, 4, 8. m. Barn. ad Eur. Tro. v. 1310. et Bacch. v. 758. it. ipse Stp. Th. 4, 82. F. c., qui 3, 311. E. v. πτωμ. e P. torum locum dederat iam sic „μ. ὕβρεως πάσης, ἀμ. λ. (sed 3, 1713. G. v. ὑβρ.) μ. ὕβ. πάσης, καὶ ἀμ. ἐπ.“ sine Vs. nec aliunde formulam hanc, quam Noster ad analog. forte tantum finxit, cf. Xen. Ages. 11, 11. σὺν ὕβρει, et G. Th. modo e P. ratione illa ap. Sch. et per abl. nudum Bg. 1224, 20. 23. 52. cf. Spart. l. l. p. 712. i. de aliis, *tracta* sunt *eorum* per *plateam* cadavera, *sine aliqua humanitatis reverentia*, cf. 2, 1, 5. de re ipsa et contumelia hac cadaverum, vehiculis impositorum, turpibus quidem et carnificis carris, opinor.

ἔξω) Leisn. in Ms. Bg. strinxerat per lineam rubri coloris copulam, huic membro praefixam e P., quam diserte praebet Ms., meliori utique loco, quam in N. pr. libere adiecerat Stp., ubi exciderit ob pr. ντα literas, suscipienda illa hauddubie olim hic in tertio membro, quia asyndeton triplex extra orationem et in periodo simplici nimium sit. Ad sqq. Stp. Th. 3, 897. A. e. v. σωρ. „ἔ. τ. π. κομισθέντα σωρηδὸν, *extra urb.* exportata *acervatim*, (ubi adv. copulat cum pr. v., quod in iisdem Lat. P., commate interiecto, ad sq. v. trahitur, ut quoque ib. p. 653. F. e.) ὁπωσδὴ — τὰ δὲ πτ. φ. μ. ὕβρεως πάσης, ἀμ. ἐπ., ἔ. τ. π. κομ., σωρ. κ. ubi tamen Pol. ὁπωσδὴ vertit *temere*, — et ita vertit, quasi legerit πάσαις ἀμ. Sed ibi ὅπως δὴ disiunctim habetur in vulgaribus editt.“ sub Lat. Bg., cf. Fi. Plat. Phaed. p. 263. N. 3. Gat. ad Ant. p. 169. E. m. et Hoog. Op. p. 856. i. „τὰ δ. π. φ. μ. ὕβρεως πάσαις — Stp. legit πάσης — ἀμ. ἐπ., ἔ. τ. π. κομ., σ. κ., ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥ. *cadavera* omni *contumelia* affecta, *pl. imp.*, extra *urb.* exportata, *acerv.* comb., *vel* quomodocunque *abiiciebantur*“ quo Lat. reddebat et Sb. Ind. cum scriptura unius vocis, cf. sine Ind. ap. Dem. 30, 21. 314, 4. ὁπωσδήποτε, sed ad sq. v. κατ. Stp. Th. cum Hes. 2, 179. e. non coll. Suid. 2, 274. e. hoc ipso Nostri, per κατεκαίετο, sine exemplo, et forsan huc pertinente.

οὐδεὶς) Totum caput numerandis infestissimae crudelitatis stragis que generibus destinatur, sed nonnisi summatim, ut sic dicam, et acervatim. Quis enim singillatim referat? cum praesertim Dio viginti millia hominum tum occisa tradat, (cf. supra §. 1.) Adde Spart. Carac. c. 3. et 4. (p. 710. sq.) item que Get. c. 6. (p. 743. i.) *Boecl.*

Bg. e P. modo in οὐδ. δὲ per syn., sumens forte adversativam pro τὲ, et vocem utramque pro οὔτε τὶς, dum certe 1, 4, 20. οὐδέ τις reddit si-

σθέντων. ἀθληταὶ δὲ καὶ ἡνίοχοι, ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως, πᾶν τε [r], ὅ περ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα [f], διε-	4. fuiſſent. Athletae etiam et aurigae, actores item omnis rei muſicae, ac ſaltatores, et quidquid illi iucundum fuiſſet ſive auditu, ſive adſpectu,

r) πᾶν τὸ Ms. Ba. cf. 4, 2, 19. f) Nullum hic comma in Ing. 2. modo, cf. 3, 5, 11. e.

militer, at ſeverius 3, 15, 9., etiam v. περ., quod hic ad ſenſum dilucidius, ignorante Stp. Th., ſed variante Noſtro cum 3, 8, 4. αὐτῷ γνωρισθέντας, in quam formulam nihil tenui, quam paſſ. cum ſimili dat. perſ. ap. Luc. Ind., ubi forſan ad analog. modo cum κ. μ., quo in adv. Stp. Th. 2, 907. B. partim cum P. „ex iis, quibus vel levis modo cum eo interceſſerat notitia."

ἀθληταὶ) De his hominibus utrisque, et erga eos fratrum diverſo favore, nondum erat a Noſtro narratum, niſi oblique 3, 10, 5. πάλας παίδων et §. pr. ἡνιοχείας, cuius generis poſtr. hominem Xiph. S. 425, pen. ſervavit nobis, τὸν Εὐπρεπῆ τὸν ἁρματηλάτην, ἐπειδὴ τἀναντία αὐτῷ ἐσπούδαζεν, ἀπέκτεινε, quod *eſſet* factionis *contrariae*, h. e. praſinae, cui adeo Geta favit, ut Caracalla Venetae, cf. N. ad Dion. C. p. 1287. e. it. 1295, 87. ubi Caracalla ἡρματηλάτει τῷ Οὐενετίῳ στολῇ χρώμενος λ. ſed ſubinde ſupra de ſqq., cf. l. l. it. 3, 13, 3. ſq. 3, 14, 1. 4, 4, 2., ſed in δὲ Bg. e P. 3, 15, 3., quem deſerit in ſq. ὑπ., cf. 3, 8, 16., hic addente Noſtro adi. πασ., cf. 1, 9, 4. ex Ariſtoph. μουσικῆς πάσης, abeunte Bg. in ὑπ. cum gen. ὀρχ. ad concretum unum, in quibus copulatis forte peculiare quid eſt Noſtri, ubi licuiſſet, credo, *actores — ſaltationis*, aeque ac *motus* ap. Bg. 5, 2, 9., cf. Stp. Th. 2, 1484. i., qui ſine Vs. ſubiicit „μουσ. et ὀρχ. copulat, ut Homerus μολπῆς καὶ ὀρχηθμοῖο, et Heſiod. ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ" me non plane improbante ſenſum, quem Sch. vult. „ὀρχ. ὑπ. mimi, (cf. infra ad 5, 2, 9.) μουσ. hiſtriones, qui ad cantum ſ. fidium pulſationem et ſaltum geſticulando varia repraeſentant."

πᾶν τε) Itaque ſtatuas etiam eius deiici, acta publica reſcindi, alia que plurima, quae oblivionem maturare cenſentur, fieri curavit. Unde eſt, quod Getam, qui Caeſar, qui Antoninus, qui Auguſtus, qui Britannicus eſt appellatus, et qui Pontifex, qui Romanus fuit imperator, vix hodie ſit, exceptis numis, quod pro dignitate referat. Nullae enim neque in Pandectis, nec in Codicibus leges, quamvis Severi et Antonini permultae, nulla aedificia, paucae admodum inſcriptiones ſuperſunt, quae illum auctorem conditorem que glorientur. Numi tantummodo reſtant circiter ſexaginta, et imago illa ſ. ſtatua Bathonienſis, quam Musgrave eſſe Getae putat, et de qua in Geta Britannico. *Leisn.*

Noſtri formulam Stp. Th. 1, 1436. G. partim e P. reddit quoque „quidquid *vel* oculis *eius* vel *auribus* iucundum *erat*" ex analog. factam tum verbi ἐχ. cum pr. διὰ, qua de ſupra, tum illius Thuc. ap. Stp. l. l. ἐν ἡδονῇ ἔχειν, cui vicina illa Lat., qua hic uſurus eram, *et* omne *quod* quidem *ille* in *deliciis* habuiſſet *ſpectaculum* aut *acroama*, quod, ſyn. cum Gr. in textu, cf. 1, 6, 3., nondum a Noſtro ſupra de filiis Severi, ſed ſolum θέαμα, cf. l. l. in N. pr., adhibitum, accipio, aeque ac ad

φθείρετο. τῆς τε συγκλήτου βουλῆς [t] ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ ὑπερεῖχον, ἐπὶ βραχυτάταις ἢ οὐδ' ὑφεστώσαις αἰτίαις, ἐκ τῆς τυχούσης διαβολῆς, ὡς

5. profligabatur. Tum etiam Senatorii ordinis quicunque nobilitate aut opibus excellerent, ob minimas aut nec extantes causas, ex quacunque delatione, tanquam illius

t) Comma in Ms. Ba. cum A. al., v. N.

iunctum ϑ., magis de personis, quam de rebus, v. c. theatris et horum instrumentis, cf. Hs. Ind. Plur. „iungitur cum ϑ., ut ap. Herodi. 4, 6, 4. quae sumuntur pro rebus auditu visu que percipiendis" dum nihil definiri potest ex adiecto v. διεφϑ., aeque ambiguo, ac Bg. (ap. G. Th. „κατακόπτειν, deiicere, depellere, deperdere et ad perniciem deducere") sed P. Lat. modo ad perss. pertinet; ut Gn, de rebus, ante nominatis, erit *destructum est*, diruptum, discissum, incensum.

τῆς τε) Pro P. copula simplici Bg. iterum, ut 4, 2, 16., sed cum illo in rel. huius membri, ubi post βουλ. comma valebit, nisi pron. ὅσοι putes in mediam orationem locatum, cf. in Bg. ad v. ὑπ. 3, 8, 13. e. 1, 8, 16., quocum loco priori variatur in ordine adiunctorum subst.

ἐπὶ βρ.) Ad minimas illas causas refer hoc, quod eos, qui concordiam suaserant, qui concordiae auctores fuerant, occidendos putavit, (cf. 3, 15, 9. e.) *In summum discrimen*, ait Spart. in Ant. Carac. (c. 4. m. p. 712. e.) *etiam Cilo, iterum praefectus et consul, venit, ob hoc, quod concordiam inter fratres suaserat.* Idem ibid. (c. 8. i. p. 721. c.) Papinianus ICtus, *Severo amicissimus, et, ut aliqui loquuntur*, Severo *affinis*, quia *Antoninorum* discordiam promoverat, et Getae fautor esse videretur, a Bassiano interfectus est. *Leisn.*

Posterior locus ipse ibi legendus, et de Papiniani caede ib. c. 4. i. p. 712. i. it. in Severo c. 21. p. 635. e. et in Geta c. 6. p. 743. i. cum Xiph. S. 425, 38. 427, 38. ubi et de Cilone in sqq. Hic vero dubites, an non potius αἰτ. de *criminibus* valeat, quanquam cum Bg. etiam P. reddat et Sb. Ind. βρ. „*levissimas* ob *causas*" quo sensu tropico adi. ac de pondere adeo, ignorante Stp. Th., cf. Thuc. 383, 11. προφάσει βραχεία, *exigua* de *causa*, cf. Ind., cui add. 191, 39., ad quam analog. saltem Noster, sed peculiari forsan ratione in sq. ὑφ., ad quod Leisn. in m. Ox. „*sufficienti*" sed Sb. Ind. „*nullo* fundamento *nixae*, s. quae *nullae* prorsus *erant*" in extr. fere cum P., at Sch., omissa neg. „*causis* fundamento *nixis*, solidis" ad P. propius reddente Bg., de cuius Lat. v. Ind. Tac. et aliunde ap. Stp. Th. 1, 1797. B. m. ubi *causae* ne *extantes* quidem sint, quae ne adessent quidem s. subessent, *ob levissimas* aut *nec* praesentes *causas*, s. aut ne ullas quidem, s. prorsus nullas, vel *crimina* et delicta *levissima aut* nec *extantia*, i. vere existentia, quae, cum de iis inquirebatur, non deprehensa sunt; praeter illud Lat. *subesse*, comparante me aliud, ap. G. Th. cum Gr. n. „quarum *rerum* nullum *substet* quasi *corpus*, h. e. substanria sit" immo i. q. simpl. *sit*, pro quo et illud *subesse* ponitur cum subst. *causa*, et e Gr. Dem. 152, 6. αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ προφάσεις ἀδίκους ἐξευρὼν λ., nihil dante G. Th. in

ἐκείνου φίλοι, ἀνῃροῦντο. τήν τε Κομμόδου ἀδελφὴν, πρεσβῦτιν [u] ἤδη, καὶ πρὸς πάντων βασιλέων, ὡς Μάρκου θυγατέρα, τετιμημένην, ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν [x] ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ

6. amici interficiebantur. Etiam Commodi sororem iam anum, et ab omnibus imperatoribus, ut Marci filiam, in honore habitam, occidit, caussatus, quod flevisset apud matrem ipsius ob filii ne-

u) πρεσβύτην A. al. mendose. x) Comma in A. al., v. N.

altero severo *subsistere*. Tum ad sq. Leisn. in m. Ox. etiam „*es mochte sie angeben*, *wer wollte*“ de pers. intelligens, secus ac Bg., qui, deserto P. libero sensu, ceperit τ. τυχ. δ. pro incerto indicio et accusatione falsa s. debili, non multis et parvis causis allatis, nullis adeo, et nomine hominis solum delato, cf. 1, 3, 15. 3, 8, 14.

τήν τε) Hanc non fuisse Lucillam, quippe quam Commodus iam interfecerat 1, 8, 17. dicunt Baumgarten in N. ad Hist. Univ. Anglorum p. 488. et Fabric. ad Xiph. p. 1291. (§. 39. e.) Sed quaenam fuerit, dicere non habent. *Leisn.*

Nec Angli ap. Heyn. H. 4, 1059. m., cf. Exc. ad 1, 2, 1. In sq. πρεσβῦτις hoc accentu tantum habet Stp. Th. cum L. Ern., sed nostro Lxx. N. T., cf. Ind. Rs. Or. V. 4. et Aesch. S. ep., ordinem mutante Bg. e P., qui in pr. τὸ fere ut 4, 1, 9. et liber in addito adv. μεγάλως s. μάλιστα ad v. τετ., cui peculiari ratione forsan datur pr. πρὸς pro superiori ὑπὸ ad variandum, cf. Xen. M. S. 2, 1, 28. Thuc. 191, 26., sed Ind. modo cum ἀπὸ, ap. Is. Pan. Mor. cum ἐπὶ p. 16. i. sed cum ἐκ p. 37. i.

αἰτίαν ἐπαγ.) int. αὐτῇ. Mox mallem ἐπὶ τῷ τοῦ π. φ. aut saltem ἐπὶ τοῦ παιδὸς. φ. *Stroth.*

Postrema res comparet quoque in Ms. Ba. per additum artic. alterum iterum, sed hic contra Mss. rel. et per meram librarii libidinem et inconstantiam, saepe tolerantis supra etiam hanc articuli unius rationem, cf. proxime 3, 7, 17. 3, 9, 16. e. Sed Noster in formula αἰτ. ἐπαγ. cum Dem., cf. Ind., cui add. 555, 25. Bud. C. 38, 10. sed Stp. Th. 1, 77. i. modo hinc „*criminatus*, quod“ contracta formula in privum v. et resoluto particip. in tempus finitum, ut Bg. e P. per syn., per quam rationem comma locum habeat post ἐπ., in primis, si assumas pron. αὐτῇ e sq. dat. particip., pendente a v. ἐπ., quam rectionem intuiti, alii editores comma omiserint: ubi procedant Lat. *causam* inserens, *proferens*, it. *crimen* inferens *ei* s. *in eam*, s. *conferens*, et refero pron. αὐτοῦ ad Caracallum, pro *apud* matrem *suam*, sed παιδὸς ad pr. τῇ μητρὶ, ut sensus sit, *quod* flevisset *illa* simul *apud matrem* Caracallae, Iuliam, dum haec lugeret *ob* caedem *filii sui*, Getae; s. quod flevisset ap. matrem Caracalli ob caedem filii illius, Getae; quo pertineant haec Spart. in Carac. c. 3. p. 710. e. quum *flentem* matrem *Getae* vidisset, *alias* que *mulieres*, post *necem* fratris, *mulieres* occidere *conatus est*, rel. ubi cf. N. 8. Cas. it. c. 7. p. 744. m. *occidere* voluit *et* matrem *Getae*, novercam *suam*, quod *fratrem* lugeret, *et* mulieres, *quas post reditum de Curia* flentes *reperit*. Nam, quod ib. c. 3. p. 711. e. traditur, *occidit* etiam *Pompe-*

παιδὸς[y] φόνῳ. τήν τε γυναῖκα γενομένην ἑαυτοῦ, Πλαυτιανοῦ[z] θυγατέρα, οὖσαν δὲ ἐν Σικελίᾳ, τόν τε ἀνεψιὸν αὐτοῦ[a], Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον, καὶ τὸν Περτίνακος υἱὸν, τῆς τε Κομμόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱὸν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν, ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν κατα-

7. cem; et coniugem quondam suam, Plautiani filiam, degentem in Sicilia ac patruelem suum Severo cognominem et Pertinacis filium: item que Commodi sororis Lucillae filium; atque etiam quidquid esset generis regii, aut in senatu a patriciis

y) Ms. Ba. l. τῷ τοῦ παιδ. φ. v. N. z) τὴν θυγατέρα πλαυτιανοῦ Ms. Ba., praeter additum artic., etiam ordine alio, unde laevitas nihil lucratur, sed hiatus manet tamen, cf. 3, 5, 1. e. a) αὐτοῦ per lenem Mss. Ba. et Vi. cum A. al., v. N.

ianum, Marci *nepotem*, ex *filia* natum *et ex Pompeiano, cui nupta fuerat* Lucilla *post mortem Veri imperatoris*, si h. l. ἐπὶ τῷ παιδὸς φ. de filio hoc intelligatur, ut sit, *quod* illa *flevisset ap. matrem* Caracallae *ob filii sui*, Pompeiani, *caedem*, id vero Lucillae quidem conveniat, quatenus Noster nominat πρεσβῦτιν ἤδη, non item, quatenus supra eandem iam caesam narrarat, quod monuit ante Leisn.; cf. Dion. C. 1289, 67. sqq. de matre Iulia, quam flere caedem filii sui palam privatim ve non licuerit.

τήν τε γυναῖκα) De hoc cf. supra 3, 13, 7. ex Dione, dum Bg. e P. exprimit participium saltem per adv. temporis praeteriti, commode que de suo alterum sq. οὖσ., oppresso tamen δὲ iterum. Mox deserit P. in ἀνεψ., cf. Stp. Th. Ammon. p. 17. c. Hesy. cum N., Poll. 3, 28. *fratrum filii*, Wess. ad Diod. S. p. 231. N. 91. sed sine Ind. Dem. 1057, 15. ἀνεψιῷ ὄντι ἑαυτοῦ, 434, 14. 1058, 15. p. sq. pen. et fem. ἀνεψιὰ 1061, 4. 1071, 16. 1117, ult. 1319, 25., ubi et ἀνεψιαδῆς, it. 1118, 1., ad Spart. in Carac. c. 3. p. 711. m. *post hoc* fratrem *patruelem* Afrum, *cui pridie partes de coena miserat*, iussit *occidi*, Cas. in N. 4. subiiciente „explica ex Dione, τόν τε ἀνεψιὸν αὐτοῦ, Σεβήρῳ τε ὁμώνυμον" Nostrum cum cogitasset, sed Anglis ap. Heyn. H. 4, 1059. m. scribentibus, *Sepsimius* Severus *Afer*, der *Sohn* des *Geta*, des *Bruders* vom *vorigen* Kaiser *Sever*, non repugnante N.

τὸν Περτ. υἱ.) Capit. (s. Spart.) in Ant. Geta c. 6. (p. 743. m. *Helvium* Pertinacem, *filium* Pertinacis) tradit ob dicterium, in Bassianum iactum, Spartianus vero in Ant. Carac. c. 4. (p. 713.) occisum *ob hoc solum, quod filius esset imperatoris*. Herodianus de causa, utpote non satis certa, tacet. Potuisset hic auctor etiam de caede Papiniani ICti mentionem facere, de qua Capit. in Geta c. 6. (v. ad §. 5. et Leisn. Prol. T. 1. p. 33.) Sed Herodianus eam praetermittit; id quod Evertardus Otto inter Herodiani naevos reputandum ducit in Papiniano c. 16. p. 612. Balduinus autem, invidia quadam factum esse, coniicit in vita Papin. *Leisn.*

Post υἱὸν hic Bg. faciens distinctionem maiorem, (etsi contra severam interpungendi rationem, quum accusativi omnes cohaereant cum v. ἔξεκ. inferiori,) videtur voluisse cavere, ne pro una eadem que persona binae haberentur, in primis legenti alicui versionem P., quan-

βαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. εἴς τε τὰ ἔθνη πέμπων, ἡγεμόνας τὲ καὶ ἐπιτρόπους, ὡς ἐκείνου φίλους, πάντας διεχρήσατο. πᾶσα δὲ νὺξ ἔφερε φόνους

8. ortum ducens exſcidit; in provincias etiam mittens, duces et procuratores, veluti illius amicos, omnes interemit: totae que noctes caedendis plurifariam mortali-

quam ſufficere potuit bis redditum ſubſt. υἱὸν, quod poſtremum P. oppreſſerat, innuente Noſtro in ſq. τῆς Κ. ἀδ. Λ. υἱὸν illum, opinor, *Pompeianum*, quo de ad §. pr. extr. it. 1, 8, 9. et 11. cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1059. e. *Pompeian — ein* Enkel *des* Kaiſers *M. Aurelius*, nihil contra dicente N., ſed de ſuo reddeute Bg. binis Lat. prius τὲ et ſq. καὶ, at in εἴ τι e P., cf. 1, 15, 9., non item in γεν. β., quod adi. vertitur ap. P. rectius, ut ante in Leisn. N. *quod filius* eſſet *imperatoris*; nihil me reuente in rem de ſenatoribus; ut neſcio, huc an pertineat Xiph. S. 427, 37. ἐκ δὲ τῶν ἐπιφανῶν λ. it. p. ſq. l. 16. γνωριμωτάτων λ. In ſq. κατ. ἐξ Bg. e Sb. Ind. partim, ut et Sch. „*ort. duc.* ex *patr.*" quae formula forſan eſt e Lat. recentiori, cf. G. Th. 105, 90. „*deſcendere*, pro oriri, naſci, ap. Ulpianum et caeteros" nihil tenente Stp. Th. et L. Ern. nec Indd., niſi alio tropo Dion. H. S. T. 2., ſed comparante me illud ὁρμᾶσθαι. Tum in ſq. v. ἐξ. Stp. Th. 2, 353. B. fere cum P. „*excidit* ſ. ſtirpitus delevit et ſuſtulit e medio." cf. 1, 8, 16.

ἡγεμόνας) Quomodo hic differunt ἡγεμόνες et ἐπίτροποι? *Leisn.* Niſi per copiam ſyn. copulantur: ἡγεμόνας accipio de iis, qui rem militarem adminiſtrarint, ſed ἐπιτρόπους de iis, qui negotia civilia et reditus maxime fiſcales, cf. 7, 4, 4. 7, 5, 1. ad Dion. C. p. 708. Obſ. Kypk. 1, 102. 243. Krb. p. 257. e. cum Decr. R. p. I. p. 293. et de Provocat. D. Pauli ad Caeſ. p. 7. ſqq. Loesn. p. 47. e. 100. cum Kühn. ſpicileg. p. 21. m. Ind. Epict. Heyn. Spanh. de Pr. et u. n. 2, 596. Heſy. Ind. Ioſ. Phil. p. 752. B. 763. e. 765. i. Stp. Th. 3, 1628. H. „*duces* ac *procur.*" ut Bg. e P., etiam in pr. ἔθν., non item in primo δὲ, nec in ſq. v. διεχρ., ubi aliter, quam ſupra, in cuius Vs. reſtituimus ſtatim adi. πάντας, a ſcriba hauddubie neglectum, cum et P. tenuerit ſyn., qui in pron. ἐκείνου ad ſenſum.

πᾶσα) Tota enunciatio e P. ſervata eſt per libertatem nimiam, et fortaſſis etiam per ſenſum alienum in πᾶσα νὺξ, pro *omnis* ſ. quaevis *que* nox *afferebat* caedes *variorum hominum*, i. e. quavis nocte varii homines occidebantur, et ſic nunc deprehendo ap. Stroth. „perperam vertit Pol. *totae noctes*, cum potius ſit *quaevis nox*" cf. Spart. in Car. c. 4. p. 712. *caedes* deinde *in* omnibus *locis* et *in* balneis *factae.* Occiſi *que* nonnulli *etiam coenantes*, it. p. ſq. *multas* praeterea *poſtea* caedes *in* urbe *fecit*, paſſim *raptis* nonnullis *hominibus* et *occiſis*, et in Geta c. 6. p. 743. i. *poſt haec denique et Papinianus, et* multi *alii* interemti *ſunt, qui vel concordiae faverant, vel qui partium Getae fuerant*, ita *ut* utriusque *ordinis* viri *et in balneo coenantes, et in publico percuterentur*, cf. Dion. C. 1290, 4. ſqq. p. ſq. e. 1297, 46. ſqq., Noſtro hic peculiari ratione per tropum ſcribente, ubi *nox*, tanquam ſubſtantia quaedam, *ferre* dr. *caedes*, tanquam tellus et ager, i. proferre, edere, producere, (ut ap. G. Th. dr. *nox* genitrix *ſomni*, it. *nutrix curarum*,) vel pro afferre, cum

παντοδαπῶν ἀνθρώπων. τάς τε τῆς Ἑϛίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν, ὡς μὴ φυλαττούσας τὴν παρθενίαν. τὸ δὲ τελευταῖον καὶ μή ποτε [b] γενόμενον ἔργον [c]. ἱπποδρομίαν μὲν ἐθεᾶτο [d], ἀπέσκωψε δέ τι τὸ πλῆθος εἰς τὸν [e] ἡνίοχον,

9. bus impendebantur. Et-
iam Vestales virgines vivas
defodiebat, quasi non servan-
10. tes virginitatem. Postre-
mo id quod nunquam alias
fuit factum: Ludos Circen-
ses spectabat; ibi cavillatus
est non nihil populus in auri-

b) μὴ ποτὲ Ms. Ba. cf. 4, 4, 16. c) Ms. Ba. ἔργων. ἱπποδρ. sed post ἔργ. in edd. comma, praeter nihil in Bs. 2. R. v. N. d) Colon in Ms. Ba. e) εἰς ἡνιοχ. Ms. Ba. et Vi. demto iterum articulo per libidinem et inconstantiam librarii, cf. 3, 9, 18.

analogia tamen, per quam tum Gr. tum Lat. *ferre* et *afferre* dt. de re cum acc. rei, cf. G. Th. ubi modo *afferre — mortem*.

τάς τε τῆς Ἑϛ) Bg. deserit P. in τὲ partim, cf. §. 6., it. in v. κατ. e Sch., quo de cum particip. ζωσ. per formulam poenam que solennem de Vestalibus, (ut et ζῶσαν καταχῶσαι, ap. Plut. Mausac. p. 208. sq.) pro vivas sepeliri iussit, cf. Stp. Th. cum Dion. H. S. T. 1. 64, 23. 127, 38. 200, 4. sqq. it. Lips. de Vest. Op. T. 3. p, 44. sqq., sed in Vs. Bg. ad Ἑ. l. 1, 14, 8. ut in factum ipsum Caracalli Dion. C. 1302, 34. 46. τέσσαρας τῶν ἀειπαρθένων ἀποκτείνας λ. ἡ δὲ δὴ κόρη αὕτη — Κλωδία Λαῖτα — ζῶσα κατωρύγη. In sq. deserit P. etiam Sch., qui plane cum Bg. in φ. sed in „π. *virginitatem* servare *intemeratam*“ ubi Stp. Th. 4, 1608. e. „*ut* quae *virginitatem* non *custodissent*“ in quam v. φ. notionem cf. Abr. Dl. Th. Auct. p. 32. e., sed ipsam formulam ap. Call. h. in Di. v. 6. δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, *da mihi* virginitatem, *pater*, aeternam *servare*, sed syn. ap. Phoc. v. 11. παρθενίην τηρεῖν, virg. *custodi*, et de subst. παρθ. Suid. 3, 52. i. Suic. Th. cum L. N. T. Kypk. 2, 459. m. D'Orv. Ch. p. 503. m. Ind. Ammon. Call. Orph. Mus. it. Ael. V. h. Diod. S. et Aesch. ep. S.

τὸ — ἔργον) Ad Antonini facinus, quod Herodianus nullum unquam principem ausum fuisse scribit, quam proxime accedunt ea, quae de Caio Caligula narrat Dionis epitome (Xiph. Sb.) 248, 23. (ποτὲ δὲ τοῦ δήμου βοήσαντος, Νεανίσκε Αὔγουστε, ὑβρισθῆναι νομίσας, πλείστους ὅσους ἀπέκτεινε λ.) et 247, 30. (qui locus crudelitatem illius quidem narrat, verum ex alia causa, quam hic Noster tradit, similem illi ap. Xiph., et adeo in iudicio suo μή ποτε γενομ. nimius celerior que.) *Sylb.* post vocem ἔργον membri signum ponendum est. *Stroth.*

Hoc punctum, praebitum adeo a Ms. Ba., (cum lapsu solenni in vocali,) signavi et ipse, sumens totum membrum atque adeo subst. neutr. ex Graecitate exquisita in ellipsi et articulum τὸ pro pron. demonstr., τοῦτο δὲ τελ. — ἔργον ἐϛὶ, quanquam et post ἔργον simul pron. τοῦτο expleri potest, servato τὸ δὲ λ., in qua brevitate quae sequitur deinde alia enunciatio, melius sane separatur per distinctionem maximam, quam per minimam, hic sequente μὲν pro μὲν οὖν s. μὲν γὰρ, quas demonstrandi voculas saepe deesse, supra diximus, sed plura in Exc.; sine necessi-

περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει. ὁ δὲ, οἰηθεὶς, αὐτὸς ὑβρίσθαι, κελεύει, τῷ πλήθει προσπεσεῖν τὸ στράτευμα[f], ἀπάγειν τε καὶ φονεύειν τοὺς κακῶς τὸν ἡνίοχον εἰπόντας. οἱ δὲ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν,

11. gam, cui ille ſtudebat: is
ratus ſe ludibrio habitum, iubet in populum impetum facere exercitum atque abducere et occidere, quicunque ob-
12. trectaſſet aurigae. At milites violentiae et rapinae licentiam adepti, haud iam diſ-

f) Ms. Ba. colon.

tate aliorſum abeunte Bg. cum P. fere, pro *ultimum* vero *et nunquam* factum *opus* erat *hoc* ſ. *hoc* autem *ultimum* — *opus* illius *erat*, ſ. *facinus*, et τελ., quatenus a Noſtro memoratur, qui finito hoc cap. pergit ad alias res, cf. Phil. p. 752. A. e. καινότατον καὶ μηδέπω πραχθὲν εἰσηγούμενοι παράνομα λ., reperiente me v. ἀπ. cum pr. εἰς et acc. rei ſ. pronominis tantum ap. Luc. Ind., ſed ſequentem phraſin σπ. cum περὶ reddente Stp. Th. 3, 950. A. m. hinc, praeter alia, cum Bg. e P.

ὁ δὲ) Alia periodi ratione inita, P. oppreſſit utramque vocem hanc, ſed δὲ modo Bg., cf. 2, 1, 14., nihil tenente Stp. Th. et Poſſ. Sy. de v. οἰ., quatenus medio ſenſu habet ſecum inf. cum nominativo, cf. Ind. Luc., quae rectio ſolennis eſt, cum ſenſu paſſ. ponitur, cf. ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 2, 15. e., quam poſtr. rationem habent Lat. in ſuo *putare* et ſyn., ſed in priore tantum acc. cum inf., ut Bg. hic e P., quem et deſerit Stp. Th. v. ὑβρ. 3, 1716. B. „iniuriam et contumeliam paſſum ſe eſſe" cf. Ind. Ael. V. h. ſed ſimile quid Luc. 3, 643. i. ὁ δὲ — ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, *at hic* — contumelia *ſe* affectum *a* deo *putabat*; non male comparante Boecl. Plin. Pan. 33, 3. ſq. *demens ille, veri que honoris ignarus, qui crimina maieſtatis in arena colligebat*, ac *ſe* deſpici *et* contemni, *niſi* etiam *gladiatores* eius *veneraremur*, ſibi *maledici* in *illis*, *ſuam divinitatem*, *ſuum numen violari*, *interpretabatur*. In ſq. membro P. deſerit Bg., omittendo primum cum Sch. libere additum adv., deinde adi. πᾶν ad ſubſt. στρ., quod h. l. ſenſu peculiari, ut στρατὸς et στρατόπεδον, valet tantum de cohortis Praetor. parte quadam, qua ſtipatus erat Caracalla, qui Praetoriani, ut alibi, mox quoque intelliguntur in οἱ στρατ., etiam ob adiuncta τοῦ β. et ἁρπ., cf. 2, 2, 9. 2, 4, 2. 9. 2, 5, 1.; e P. phraſin in v. πρ. tenente Bg., ſecus ac 3, 9, 19. it. Lat. ad τῷ πλ. cf. 1, 12, 17. m. 2, 2, 22. 2, 5, 15. non item Lat. ad ſq. κ. εἰπ. (ap. G. Th. „pro maledicere, — culpare") in quo Noſter, ſcribens cum Dem. ſine Ind. 524, 21. pen. 1234, 6., variat cum ſuperiori formula κ. ἀγορεύειν, cf. 2, 7, 4. e. ubi et σκώπτειν, pro quo Noſter §. pr. ἀπέσκ. reſpicit, variando itidem aut explicando.

τοῦ βιαζ.) P. deſerit Bg. recte quidem in omiſſo adv., non item in ſeverioribus gerund., melius verſatus in particip. λαβ., in quo act. cum acc. rei et ἐξ., varians Noſter pro med. cum gen. 3, 15, 8. λαβόμενος ἐξουσίας, ſequitur modo analogiam, cf. Stp. Th. 2, 555. C. m. Ind. Iſ. Ev. cum Abr. ad Aeſch. 1, 78. m.

Digitized by Google

οὐκέτι διεκρίνοντο, τίνες ἦσαν οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι [g], (καὶ γὰρ ἦν εὑρίσκειν ἀδύνατον ἐν δήμῳ τοσούτῳ, μηδενὸς ὁμολογοῦντος,) ἀφειδῶς [h] τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀπάγοντες ἀνῄρουν [i], ἢ ἀφαιρούμενοι, ἅπερ εἶχον, ὥσπερ λύτρα, μόλις ἐφείδοντο.

cernebant, qui fuiſſent protervius locuti, (Etenim fieri non poterat, ut invenirentur in tanto populo, nemine confitente) nemini parcentes, obvium quemque abducentes interficiebant: aut eripientes, quae habebant, tanquam redemtionis pretium, vix tandem parcebant.

g) In Ms. Ba. deſunt ſigna parentheſis, et verba incluſa ſunt modo colis. *Mart.* Deſunt quoque in A. al. h) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. nec edd., praeter Ing. ἀλλ' ἀφ. v. N. i) Colon in Ms. Ba., ut punctum in A. al.

οὐκ. διεκρίνοντο — ἀφειδῶς) Leg. διακρίνοντες. *Reisk.* Scribo ἀλλ' ἀφειδῶς. *Steph.*

Veterem lectionem et ſeriem periodi habuit quidem cum Mss. quoque P., male hic intelligens v. διεκρ. de paſſ., unde Sch. „*diſcerni* poterant“ qui tamen non retinuit eiusdem obliquam rationem „*cum* diſcerni a reliquis *nequirent*“ quae cauſalis particula, libere aſſumta, ſeriem ſane faciebat cum v. infra finiti temporis ἀνῄρουν, qualis ſeries et a Rsk. cogitata eſt per propoſitum participium act., ubi finitio τες et το per ſe confuſa eſſe poteſt, cf. 1, 6, 3. Tamen nec improbabilis eſt Stp. coniectura, qua per adv. ἀλλ', facile in ſe elapſum a ſq. ἀφ., ſeries manet cum verbis finiti temporis, et in relatis ad ſe οὐκέτι et ἀλλὰ, ut alibi, cf. 1, 14, 13. 1, 15, 18. 2, 8, 10. Sed perſtitit Bg. in vulg., ubi vel ſumetur aſyndeton extra orationem, vel anantapodoton, ut, inſerta enunciatione illa, quam includunt parentheſis ſigna, Noſter ſe deſeruerit ipſe, immemor, quid in prioribus ſcripſiſſet. Quidquid ſit: dum alii Mss. opem attulerint, nihil tentandum, cum et Excpt. ap. Suid. 1, 233. m. partim teneant, καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαι κ. ἁρπ. λαβ. ἐξ., οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα λ. eo igitur *imperante* milites *poteſtatem* rapiendi *vim* que *faciendi* nacti, *ſine diſcrimine* omnes *invadebant*, ad quae in N. nihil in diverſitatem lectionis. Caeterum de v. διεκρ., Stp. non tantum in marg. emendavit lapſum P., ſed etiam in Th. 2, 434. A. (cf. de med. L. N. T. cum Suic. Th. Ind. Thuc. Polb. Dem.) ſed cum Bg. ex eodem in ſq. πρ. (h. l. inconſiderate, per ſcommata, cf. §. 10. ſq.) it. aliunde in v. φθ., cf. Ind. Dem., cui add. 269, 17. 294, ult. 313, 21. 329, 10. 375, 15. 408, 18. ubi Bg. poſt v. διεκρ. cum indicat. ἦσ. conſecutionem temporum Lat. per coniunct. ſequitur, non item P., qui in ſq. parentheſi (ubi numerum novae §. ed. Bc. removimus) negligentior, ubi pro Bg. e Stp. m. licebat vicinius ſic, *etenim* non *facile* erat *invenire*, ſc. illos, ſ. *non licebat*, ſ. *non* fas *erat*. In ἀφ. λ. etiam liberior P., in primis addita particula ἢ altera, et omiſſo particip. ἀπ., ex illo reddente in v. ἐντ. i. Stp. Th., quocum in marg. Bg.,

Τοιαῦτα δὴ πράττων ὑπό τε τῆς τῶν ἔργων συνέσεως[k] ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πό-

Haecce agens, facinorum conscientia stimulante, urbanam vitam perosus, se-

k) συνειδήσεως Ms. Ba. v. N.

aliter, quam 1, 12, 13., adiuncto pron., etiam in μολ., cf. 4, 4, 14. 3, 15, 5. Denique in ὡς λ. sensus, tanquam pretia pro remissa captivitate aut nece.

τοιαῦτα δὴ) Aptius, transpositis coniunctionibus (δὴ et δὲ), cum Pol. hic legemus τοιαῦτα δὲ πρ. et mox §. sq. ἀπάρας δὴ τῆς Ἰτ. *Sylb.*

P. sequitur Bg. sane sic, ut hic δὴ omittere videatur, ut 4, 4, 16. post idem pron., sed in sq. §. pro advers. δὲ reddat illativam illam δὴ, ut alibi, cf. 3, 15, 14., nihil me quidem contra libros tentante, cum sensus vulg. procedat, et Bg. illud δὴ possit servasse, reddendo per Lat. *ce*, cf. 4, 3, 16.

συνέσεως) Rectius forsan συνειδήσεως. *Sylb.* Utique cum Sb. legendum συνειδήσεως. *Stroth.* Menander Ὁ συνιστορῶν αὑτῷ τι, κἂν ᾖ θρασύτατος, Ἡ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ. Apud Euripidem dicenti Menelao, Ὀρέστα τλῆμον, τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; respondetur Ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος, v. Pric. ad Apul. Mil. III. p. 141. Cortius autem ex hoc nostro loco illustrationem petit illius Sallustiani b. Cat. 5, (7) *agitabatur* (*magis magis que in dies* animus *ferox* inopia *rei* familiaris *et*) *conscientia* scelerum. *Leisn.*

Sb. in Ind. repetente sua sic „fort. rectius συνειδήσεως" servat Bud. C. 1240, 4. vulg. sic „ὑπό τε τῆς συνεσ. τῶν ἐργ. ἐλ. *et* stimulante *cum* conscientia *scelerum*" quo ordine ex memoria repetit Stp. Th. 1, 1168. D. m. in v. ἐλ. „*quum* a *consc.* scel. *stimularetur*, (haec habens cum recto ordine Gr. textus ib. p. 1673. E. e.) Sicut vero σύνειμι accipitur aliquando pro *conscius sum*, sic σύνεσις etiam pro *conscientia*, (sequente nostro loco e P. Vs.) Sic accipitur etiam ab Eurip. hoc vocabulum in Oreste, ubi Menelao interroganti, Τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσι νόσος; respondet Orestes, Ἡ συν. λ. „quae sane, non illa antea Leisn., sunt ap. Eur. Or. v. 395. sq. ubi Barn. Vs. *Conscientia*, quod *sum* mihi *conscius fecisse atrocia*, et Schol diserte, ἡ σύνεσις, ἀντὶ τοῦ ἡ συνείδησις, qua explicatione idem deinde bis iterum utitur, et praeterea τὸ συνειδὸς, quod est idem, ut recte censet Stp. Th. 1, 1112. i. ubi e Plut. profert phrasin syn. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδέτι τοῦ πράγματος, per quae sustinebitur vulg. lectio, tum quod subst. adhibetur ad analog. sui verbi, ut Stp. vidit, et adeo notione secundaria, tum per auctoritatem illam et usum loquendi aliquem, quem poëticum Noster etiam alibi sequitur, tum denique contra Ms. Ba. non modo sic, quia Mss. rel. manent in vulg., sed etiam quia alias Ms. ille Ba. glossas tenet, qualem hic produnt haec multa, tum ista Scholiastae ap. Eur., tum priora, analogia et auctoritas, consensus que Mss. rel., tum postremo, quod vix in vocabulis ipsis confusio incidit, sibi non admodum similibus, et vix e compendio scribendi ortum vocabulum Ba. Ms., et denique quoniam facilius substituitur exquisitiori. Caeterum defendit vulg. quoque Schweb. ad Onos. p. 30. N. 3., ubi similia sunt loca ex Onos. et Menandro, sed ap. Suid. in Excpt. 1, 233. m. sic habetur τοιαῦτα δὲ πρ., ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυν.,

λει διατριβὴν ἀπεχθῶς [l] ἔχων, ἀποδημῆσαι τῆς Ῥώμης ἠθέλησεν, ὡς δὴ διοικήσων τὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἀπάρας [m] δὲ τῆς Ἰταλίας, ἐπί τε ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου γενόμενος, διῴκει δὴ [n] τὰ ἀρκτῷα τῆς ἀρχῆς μέρη [o], γυμνάσια τοῦ σώματος ποιούμε-

cedere Roma statuit, tanquam scilicet ordinaturus rem militarem ac provincias
2. inspecturus. Decedens igitur Italia, ubi ad ripas Istri pervenit, ordinabat septentrionales imperii partes, exercens corpus aurigando

l) ἐπαχθῶς Ms. Ba. v. N. m) Cum iota ἀπαρ. edd. omnes, cf. 1, 13, 12. e. n) διῴκει τὰ ἀρκτ. Ms. Ba. v. N. sed ἀρκτ. sine iota una Bs. 2. R., cf. 3, 4, 5. et δὲ pro δὴ in edd. Par. Ox. et Pat. v. 2, 15, 1, 2, 1, 6. 8. o) Colon in Ms. Ba.

καὶ — ἀπεχθ. ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥ. λ. talia igitur *cum* patraret, *stimulante* eum *malorum* facinorum *conscientia*, vitam *que* urbanam *perosus*, Roma *discessit*, ubi Kust. N. nihil in lectionem diversam, dum saepe vidimus discedere ista Excp., nec inde aliquid tentandum. Ad analog. autem modo iu v. ἐλ. de συν. (cf. 4. 4, 5.) forsan Lat., cf. G. Th. 1166, 32. *conscientiae* maleficiorum *stimulant*, sed Dion. C. 1301, 97. ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, καὶ πολλάκις γε καὶ ἐλαύνεσθαι ὑπό τε τοῦ πατρὸς, ὑπό τε τοῦ ἀδελφοῦ ξιφηρῶν ἐδόκει, ubi Sch. „*stimulatus*“ severior, quam Bg., qui e P. etiam per syn. in τῶν ἐργ. (e contextu sane in malam partem accipiendo, cf. 3, 11, 12. et per variationem cum 1, 17, 3. *αἰσχρῶν ἐργ.*) it. in oppressa copula δὲ, (dum ille saltem sq. καὶ reddebat,) porro in formula τὴν ἐν τ. π. δ. per adi.

ἀπεχθῶς ἐχ.) Servantibus lectionem vulg. etiam Excp. ap. Suid., ut vidimus pr. N., in Ms. nihil est, quam confusio vocalium, cf. 1, 12, 11. et in Bg. e P. 1, 9, 15.; laudante Nostri locum sine Vs. Ind. Fa. Aes. Hs. v. ἐχ. e. In sqq. Bg. e P., quod Lat. non tenet Stp. Th. in v. ἀπ., cf. Dem. Ind., cui add. 235, 11. 899, 7. quo variatur cum 3, 15, 15. *ἀπᾶραι — ἠθέλησαν*, ut mox §. sq., discedentibus Exc. ap. Suid. l. l. in N. pr., etiam in sq., ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων, λ. quae ibi in Vs. conspirant cum P., deserto a Bg., qui formulam iterum mutat in adi., suppleto subst. *πράγματα*, Nostro variante cum 3, 15, 1. *διοικήσοντα τὰ στρατιωτικὰ*, sed in v. ἐποψ. cum τ. ἐθ. ad analog. scribente, cf. Stp. Th. cum Polb.

διῴκει — τὰ ἀρκτ.) i. e. Pannoniam, Daciam ac Moesiam. *Stroth.* cf. 1, 2, 9. et 1, 5, 9. e. ubi de Germania cepi, quod et hic procedit ob §. 4., cf. de Bg. e P. in γεν. 4, 1, 4. sed ad variatam praeterea praep. pro κατὰ 2, 9, 7., pro πρὸς 2, 13, 6. et pro παρὰ 3, 5, 8., at cum ἐπὶ et dat. loci, (isto Bg. sensu per enallagen casus et pro acc.) Stp. Th. 1, 826. C. e. sed tropice Dem. et Ael. V. h. v. e. Iam Ms. res, in omisso δὴ post verbum, ut 1, 17, 8. e., hic est e lapsu librarii, omittentis ob vicinitatem utramvis, cum servent Mss. rel., sed P. aut tenuerit similem Cod., aut libere iterum oppresserit cum Bg., sumendum in ironia pro *scilicet*, quia Noster irridet administrationem illam negat que ex oppositis leviculis negotiis atque exercitationibus, aurigatione et pugna cum bestiis; libere

νος ἡνιοχείας, καὶ θηρίων παντοδαπῶν συςαδὸν [p] ἀ-ναιρέσεις, δικάζων μὲν σπα-

et bestias omne genus cominus interficiendo: ius quidem dicens rarius, nihilo mi-

p) συςάδην Mss. tres v. N. Mox post ἀν. comma hoc in A. al. pro colo Stp. rel. v. N.

divellente P. periodum cum addito adv. ἐκεῖ iterum, et, e liberius mutato postea μὲν in disiunctivam, hic alteram ἢ eandem infarciente, cf. 4, 6, 12., unde Bg. servat fere reliqua, mutata subst. ἡν. et ἀναιρ., tum, praeter formulam syn. ad adi. παντ., (cf. 1, 14, 2. i. παντοῖα, it. 3, 1, 8.) quoque phrasin ποι. γ. cum gen. in verbum syn. cum acc., pro severis Sch. in „γ. aurigationes *exercitia* corporis *faciens*" i. e. pro corporis exercitationibus usurpans aurigationes et caedes bestiarum variarum, s. ad corpus exercendum movendum que suscipiens aurigationes caet., ubi formulam Noster π. γ., pro γυμνάζων τὸ σῶμα ἡνιοχείαις, ad analog. modo finxerit, cf. Dres. de V. med. p. 427. m. hinc „γ. π. i. e. γυμνάζειν, exercere" contrahentibus Excp. ap. Suid. t, 233. m. omnia sic, ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴςρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο λ.

συςαδὸν) Venet. συςάδην quod h. l. verum puto. De re, v. quae notavimus e Xiph. ad Eclogas nostras. *Stroth.*

Qui in Chrest. Gr. p. 99. e. „συςάδην cod. Venet. Utroque saepius usus est noster. Xiph. in Carac. p. m. 355. (S. 429, ult.) καί ποτε ἑκατὸν ὗς ἅμα αὐτοχειρίᾳ ἔσφαξεν, ἡρμηλάτει τε λ. et p. 359. (433, 4.) ἅρματα ἤλαυνε, θηρία τε ἔσφαξε (ib. l. 8.) καὶ μετὰ τοῦτο ἔςιν ὅτε καὶ ἐδίκαζε." In Mss. minus est lapsus in vocalibus, quam glossa per comparationem aliorum ap. Nostr. locorum, qui istius formae adv. utitur ad variandum forsan iterum ex imitatione Thuc. 501, 72. τοιαύταις δὲ προςβολαῖς, καὶ οὐ ξυςαδὸν μάχαις — ἐχρῶντο, huiusmodi *autem* assultibus, *non* autem *stataria* pugna *utebantur*, ubi Schol ἤγουν, ἐκ τοῦ πλησίον, sed Ind. comparat „συςάδην Ioseph. et D. Halic." cuius in loco 579, 30. συςάδην μὲν καὶ ἐκ χειρῶν οὐκέτι μαχόμενοι, πρόσθεν δὲ βάλλοντες λ. Sb. vult. πόῤῥωθεν s. πρόσωθεν, (quod vicinius ad litteras vulg., cf. Suid. 3, 203. m. πρόσω, ἀντὶ τοῦ ἀπωτέρω, it. deinde προςωτέρω, περαιτέρω, et Valck. ad Eur. Phoen. v. 599.) et in Ind. e Xiph. 150, 21. τῶν μὲν πόῤῥωθεν μαχομένων, τῶν τε συςαδὸν ἀγωνιζομένων, comparat Nostri loca duo, ad quem nostrum Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit συςαδὸν" quod statim restituimus e P., dum Stroth. Ind. „γυμν. ποιεῖν (immo ποιεῖσθαι) θηρ. συς. ἀναιρ. *Uebungen* anstellen, *das* Wild *mit* dem *Fangeisen*, d. i. *in der* Nähe, *zu erlegen*" rem me intelligente, ut de Commodo 1, 15, 5. cf. 1, 12, 17. m. cum Vig. p. 361. i. it. in Graev. Th. T. 9. p. 806. E. Buleng. de iis, qui venabulo exciperent „Herodi. de Carac. γυμνασ. τ. σωμ. — faciens *exercitationes* corporis *aurigationes*, et *cum* feris *omne genus* cominus *pugnans* ac contra eas se sistens. Alii legunt συςάδην. Omnino ἐξ ἀντιςάσεως μάχεσθαι et συςαδὸν est contra stare feras que irruentes venabulo excipere, non e podio iaculis et hastis configere leones, quod est *eminus* pugnare" cf. 1, 13, 17. sed iis sq. δικ. Dion. C. 1303, 72. ἐδίκαζε μὲν ἤ τι, ἢ οὐδὲν, ad quae explicanda Fabr. ibi affert nostrum locum, it. l. 88. ἐπήγγελλε μὲν, ὡς καὶ μετὰ τὴν ἕω αὐτίκα δικάσων, — παρέτεινε δὲ ἡμᾶς καὶ ὑπὲρ τὴν μεσημβρίαν, καὶ πολλάκις καὶ μέχρι τῆς ἑςπέρας, et ib. l. 1. qui est locus antea ap. Stroth.

νέως [q], πλὴν νοῆσαι τὸ κρινό- nus tamen intelligere contro-

q) Colon in Ms. Ba.

πλὴν ν. τὸ κριν. εὐθὺς ἦν) Post εὐθὺς vel εὐθέως videtur ὀξὺς deesse, *erat celer et promtus* respondendi. *Reisk.* i. e. *facile intelligebat.* Idem de eo Dio testatur (1296, 31.) οὐ μέντοι καὶ (κακοῤῥήμων ἦ) κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ὀξύτατα, καὶ ἔφραζεν ἑτοιμότατα. Caeterum non opus est, ut cum Sb. εὐθὺς pro ὀξὺς positum existimemus. Sed est adverbium, quod recte iungitur verbo ἦν, ad quod autem subintelligendum est οἷός τε; quemadmodum supra l. 3. c. 13. (§. 9.) dixerat: δύναμιν οὐκ ἔσεσθαι ἔξωθεν ἐπιβουλεῦσαι, ubi similiter οἵαν τε ad ἔσεσθαι intelligitur. *Stroth.*

Qui et in Chr. p. 100. N. o. „εὐθὺς ἦν νοῆσαι potius vertendum esse *promtus* erat *in intelligendo* s. *facile intelligebat*, quam ut alii voluerunt, *recte intelligebat*, ex Xiphilini Dione confirmari potest, qui de Caracalla testatur, οὐ — ἑτοιμότατα, qui locus nostro simillimus est. Pessime vertit Derhardingus, homo graeci sermonis plane ignarus, Holbergum potius ac Politianum interpretatus quam Herodianum. „Sch. εὐθ.“ ἦν v. *statim* ferebat *sententiam.* Sb. putat positum pro ὀξὺς vel esse nomen (adi., non adv.) quod hic idem valet quod ὀξὺς, — κριν. νοησ. εὐθὺς ἦν, *id* quod *in* iudiciis *controversum* erat *intelligere* acer *erat* „reddens sic potius illud Sb. ὀξὺς, qui sane in Ind.“ εὐθ. ν. τὸ κρ. pro ὀξὺς“ per ambiguam istam rationem suam vulg. εὐθὺς aut corrigebat, aut explicabat, verum ut nec hoc sensu nossem, nec adeo per lapsum librarii venisse putarem ex isto ὀξὺς, quod per se cum v. νοῆσαι supra 2, 9, 2. e. habuimus, quo loco P. Vs. reprehendit iam Strothus. Cuius ratio et ellipsis, quanquam alibi commoda, tamen hic mihi displicuit e loco vulg. εὐθὺς, quod, pro adv. sumtum, potius debuit locatum esse vicinius ad suum v. νοῆσαι, ante vel post id, nec ita remotum ab eodem. Unde in textum statim recepi, quod sine ulla Nota aut signo illius solemni Bg. expressisse videtur vocabulum, aliis idem placiturum, opinor, tum quod est vicinum vetustis litteris, tum a sensu non tantum faciliori planiorique, sed etiam exquisito, et h. l. pro solers, acutus, cf. Stp. Th. Bud. C. Hes. Suid. Thom. M. p. 395. 904. Ammon. p. 61. cum N. 85. et An. Valck. p. 87. Cas. ad Ath. 2, 454. Ruhnk. in Rs. Or. V. 8. p. 151. Koen. ad Greg. p. 155. N. 61. e. Wess. ad Diod. S. 1, 87. N. 13. Valck. ad Xen. M. S. 3, 3, 13. Heyn. ad Epict. p. 161. e. cum Bg. Alc. ep. p. 270. sq. Ind. Diod. S, sed in Versionem, similem illi Bg., ap. Luc. *ingenio aptus* rel. (ad quem 2, 312. in N. b. i. affertur sine Ind. ex 2, 308. l. 49. εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, ingeniosum *esse*,) Xen. Cyr. et Pol. Z. it. Gs. Chr. cum Plur. Kr. Mor. Is. Pan., in quibus fere cum pr. πρὸς, ut cum εἰς ap. Dion. H. S. T. 2. sed cum acc. elliptico ap. Is. Ev., denique, ut hic, cum inf. ap. Rs. Or. V. 4., at de forma accus. sing. ad Xen. M. S. 1, 6, 13. Hdb. cum Z., de adv. Fa. Acs. Diod. S. Geop. et Isocr. Mor. et de subst. Hes. Suid. Focs. Ind. Sb. it. Luc. Plut. Krg. cum Liban. ep. p. 36. i. Sed de τὸ κρινόμενον, sensu forensi, quod Bg. reddit liberius, cf. Bud. C. 693, 29. Stp. Th. 2, 425. B. e. sine auctore, Cas. Ex. Bar. p. 194. a. e. *cardo controversiae*, sine Ind. ap. Dion. H. S. T. 2. 71, 21. Cl. Cic. Ind. Gr. L., i. q. κρίσις, cf. Krb. Obs. N. T. p. 33. e. et i. q. τὸ ζητούμενον, cf. ad Luc. 2, 685. N. 7. 13. et sine Ind. ap.

μενον [r] εὐφυὴς ἦν, εὐθίκτως [f]	versiam ab ingenio paratus
τὲ πρὸς τὰ λεχθέντα ἀπο-	erat, apposite que ad rem re-

r) Ms. Ba. τὸ κρινόμενον, εὐθὺς ἦν λ. et sic εὐθὺς erat tacite in Mss. rel. et per edd. omnes, v. N. f) Al. εὐθίκτως al. εὐοίκτως. *Leisn.* in m. Ox. 2. quorum adv. postr. modo reperi in edd. A. et Bas., sed in Excpt. Ms. Vi. εὐθήκτως, at in Ms. Ba. εὐθέως δὲ πρὸς λ. v. N.

Dem. 874, 22. et in descriptionem iudicis similem ap. Amm. M. 15, 7. i. Leontius *multa* spectati *iudicis* documenta *praebebat*, in *audiendo* (v. Ind.) cum *in* disceptando *iustissimus*, rel.

εὐθίκτως) Ald. et Bas. εὐοίκτως, ut et Memmius vertit *clementer*. Sed convenientior lectio Stephanea, praesertim, si adverbium vertatur in nomen (adi.) εὔθικτος, eam que lectionem confirmant, quae Dionis epitome refert, (v. N. pr. ap. Stroth.) et Suidae collectanea (1, 234. m.) *Sylb.* Pol. legisse videtur εὐθύς τε, *statim que*. Quae lectio arridet. De v. εὔθικτος v. D'Orv. ad Ch. p. 555. *Leisn.* Ald. et Bas. perperam εὐοίκτως. Neque probandum est Sylburgii εὔθικτος, quod, nisi εὐθὺς nomen adiectivum esse putasset, certe non protulisset; vidisset que εὐθίκτως non ad ἦν sed ad ἀποκρίνασθαι referendum esse. Sed sic saepe error errorem parit. *Stroth.*

E P. libertate rel. nihil iuvamur hic ad textum constituendum, et Ms. Ba. res sic acciderit, quod aliquis librarius vulg. εὐθὺς prioris membri in marg. exponeret per εὐθέως iterum, ut 4, 5, 3. e. Hoc alius non intelligens, alieno membro id posuit, eiecto vetere εὐθίκτως, et mutato simul τὲ in δὲ, ut alias, cf. 4, 4, 3. Iam D'Orv. l. l. videtur probare emendationem Sb. adverbii in adiectivum, confuso quanquam viri nomine. Sed servari potest adv. cum Bg., tum ob Mss. rel. (quorum Vi. id vel cum mendo refert, vel per glossam in alia vocali, quo de mox,) tum ob causam, a Strotho allatam, et quia sane cohaeret cum v. ἀποκρ., cum vero et ob aliam rationem, quia bene consistit cum nova Bg. lectione, et eius adiectivi est quasi consequens et adiunctum, cf. (quem locum debeo D'Orv. l. l.) ap. Salm. ad Vopisc. T. 2. p. 796. a. e. illud Polb. „de Philippo: ἦν γὰρ εὔθικτος, καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς (Nostri ante εὐφυὴς, vel sic auctoritatem aliquam nacturum) πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, quanquam ib. istud adi. alio sensu dr., quam hic utimur, cf. Ind. Polb. Cas. ad Ath. 2, 876. i. ubi et" εὔθικτος autem per ι semper Mss., non εὔθηκτος per η, etsi dr. utrumque et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. τὸ δὲ εὔθηκτα, inquit, διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους, διὰ δὲ τοῦ ι (sc. γραφόμενον, δηλοῖ) τὰ οἱονεὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὔθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα „Suid. 1, 890. i. εὔθικτον, εὐαφές, εὐψηλάφητον, καὶ εὐθίκτως, τὸ ἐπιῤῥηματικόν, quod *facile* tangi *et* contrectari *potest*, rel. et εὐθιξίᾳ, — ἀκριβείᾳ (e Toup. emendatione 1, 157. e.) εὐφυΐᾳ, ubi iterum videas componi haec, ad firmandam Bg. correctionem, sed Hes. 1, 1505. i. modo εὐθίκτως, εὐψηλαφήτως, et in N. tantum ex libr. Maccab., quod adv. ap. Stp. Th. 1, 1560. i. sine auctore et modo „pro dicaciter. Caeterum dubitari possit, an non εὔθηκτος et εὐθήκτως, pro dicax et dicaciter, potius scribendum sit, a θήγω, i. e. acuo, quod dicaces acuto esse ingenio solent, (qui ib. p. 1553. G. mo-

κρίνασθαι. ᾠκειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανοὺς [t], ἔς τε φιλίαν ὑπηγάγετο, ὡς καὶ συμμάχους παρ'

3. ſpondere. Adiunxit quoque ſibi omnes ulterioros Germanos et in amicitiam adduxit: ut etiam copias au-

t) Colon Ms. Ba. ut punctum A., ſed mox poſt λαβ. et πειν. modo in Ms. Ba. colon.

do habet) εὐθηγὴς et εὔθηκτος, bene acutus" tacite in diſcrimen aliquod conſentiente quoque L. Ern., ſed in rem noſtram tenente "εὐθίκτως, apte, congrue, facete" quae ſunt ſyn. illi Bg., ap. G. Th. "ἁρμοζόντως, apte, accommodate, convenienter" habente Sb. Ind. hinc modo ſic "εὔθικτος ἀποκρ. πρ. τὰ λ. qui probe tangere ſ. pungere novit in r." unde partim Sch. in adv. "probe *tangendo* ſ. *pungendo* reſpondere ad aliqua." Praeterea nihil repeti, contentus etiam hic ratione Bg., niſi quod liberior eſt in τὰ λ., pro *ad dicta* ſ. prolata ab aliis. Sed eſt adhuc dubitatio in vulgatam diſtinctionem, maxime ob membra δικάζων μὲν σπανίως et πλὴν cum finiti temporis verbo ἦν, quod cum particip. et μὲν copulatur quoque infra 4, 11, 15. ad ſpeciem, ſed ut ſevere ibi ad ſe referantur ἡ σύγκλητος ad ψηφίζονται λ. et οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν λ. ad πλὴν δέει καὶ κολακείᾳ tantum, ut alibi participia ad abl. ſubſt. Igitur, ſi ad ſe μὲν et πλὴν, pro ἀλλὰ, referantur et hic, non modo numerus Bc. ed. novae §. removendus eſt, quod iam fecimus, ſed (quia tota illa a δικάζων usque ad ἀποκρίνασθαι inter ſe cohaerent, nec participium conſiſtere poteſt cum verbo finito, copulatum quidem per μὲν et πλὴν) etiam v. ἦν corrigendum in participium ὢν, facile utroque confuſo. Nec iuverit multum diſtinctio in Ms. Ba. poſt σπ. maior.

ᾠκειώσατο) Quibus artibus ſibi Germanos conciliarit, non liquet. Marcus Aurelius Germanorum auxilia contra Germanos emiſſe legitur ap. Capit. in Marco c. 21. (e. p. 369. ſq.) Apud Herodianum noſtrum 8, 7, 21. Maximo et Balbino (immo ſoli Maximo, cf. ib. et 8, 8, 3. 10. ſq. 14. 18.) ſunt etiam ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι. Ap. Dionem 71, 16. p. 1187. Iazyges nomine ſocietatis octo equitum millia concedunt Marco. Ap. eundem 72, 2. p. 1204. Commodus a nationibus nonnullis Germanicis arma quaedam exegit, et 13000 militum a Quadis, pauciores a Marcomannis; pro quibus tamen permiſit, ut ſingulis annis aliquos darent. *Leisn.*

In ſuperioribus, ubi cum Germanis res fuit, ſibi eos conciliavit Marcus lenitate et armis 1, 3, 12. ſed Commodus armis et pecunia 1, 6, 24. ſqq. Verum hic nihil nec mihi liquet, niſi quod bello victos eſſe Germanos a Caracallo tradunt Spart. c. 5. p. 714. e. quum *Germanos* ſubegiſſet, *Germanicum* ſe *appellavit*, et Aur. Vict. de Caeſ. 21, 2. *Alamannos* — prope *Moenum* amnem *devicit*, (quod poſtr. tamen non huc commode trahatur, ubi circa Iſtrum imperator verſatur,) ſed Angli ap. Heyn. H. 4, 1060. m. ſub a. U. C. 967. et P. N. C. 214. contra plures populos Germanos expeditionem Caracalli narrant infelicem, unde emerit pacem magna pecunia, ſolutis adeo in ſingulos annos pecuniae ſummis. Hic quidem Noſtri τοὺς ἐπεκ. Γερμ. obſcure a P. redditos, (unde et Sch. in νῦν. ubi P. vertit illic, Stp. in marg. notat, perperam fere ubique

αὐτῶν λαβεῖν, καὶ τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς ποιήσασθαι, γενναίους τε καὶ ὡραίους ἐπιλεξάμενος u). πολλάκις δὲ καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος

xiliares ab ipsis acciperet, et corporis custodes sibi faceret, validos et pulchros eligens. 4. Saepe etiam Romano deposito paludamento, indue-

u) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd. v. N.

ab eo ita versum") sed a Bg. severius, intelligam Germanos ultra s. trans Istrum et Rhenum, cf. 2, 9, 1. unde illud antea ap. Aur. Vict. tolerabitur, etiam ob adiunctum hic πάντας, copulante Nostro ad variandum per copiam syn. phrases φικ. et ὑπ. ἐς φ. pro una que ac breviori 2, 4, 3. εἰς εὔνοιαν φικ. et postremam forsan ad explicandum, cf. 3, 15, 2. 4, 3, 3. itidem que pro nuda 2, 9, 17. ὑπηγ. αὐτοὺς, et pro syn. subst. ὑπ. τοὺς — εἰς εὔνοιαν 2, 14, 8., etiam per syn. praep., denique pro syn. verbo ἐς φ. ἐπηγ. 1, 6, 24., sed modo ad analog., nihil dante G. Th., quam Bg. v. *add.* cum *in* et *ad*, it. in subst. 297, 75. sqq. accipere *aliquem* in *amicitiam*, — allicit *et* attrahit *ad* amicitiam *similitudo*, sed hinc tantum formulam laudantibus sine Vs. Bud. C. 536, 53. et Stp. Th. 1, 89. E. m., at brevioribus Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουρούς, καὶ ταῖς φορασίαις αὐτῶν χρῆσθαι, adeo *Germanos* illic *agentes* sibi *adiunxit*, ut *ex* iis *auxiliares* et *corporis* custodes *conscriberet*, eorum *que* vestibus *et* cultu *uteretur*, deferente P. etiam in rel. Bg., se que ipsum in συμ., quod cum v. λαβ. Noster iungit per analog., ut cum v. π. subst. φρ., ubi Bg. videatur vim med. reddere, sed oppresso contra gen. pron., quem retinet Stp. Th. 2, 1500. i. „π. σ. ἑ. φ. π. *custodes* sui *corporis*" non tamen simul vertens v. π., nec nisi e Nostro ferens coniuncta φρ. et τ. σωμ., quod factum ad analog. cum Gr., tum maxime Lat., cf. G. Th. v. *cust.*, cui add. e Curt. 6, 7, 15. ut Ind. Cotn. N. „*cust.* — *corporis*, σωματοφύλακες" et Sb. Ind. hinc v. φρ. „qui alibi σωματοφύλακες" pro quibus 1, 8, 12. 3, 12, 19. variatur hic.

γενναίους) Forte τοὺς γενναίους. *Reisk.* Nihil certi esse, immo multum libertatis arbitrii que in articulo addendo aut omittendo, nec tentandum quid contra libros, subinde monuimus, cf. 3, 8, 10. 4, 2, 8., retinente Bg. tantum Lat. P., non item gradus altiores cum pron., libere addito, cf. 2, 15, 13.

ἐπιλεξάμενος) Scribo ἐπιλεξάμενον. *Steph.* Rectius ἐπιλεξάμενον. *Oxon.* Editor Anglus rectius putat ἐπιλεξάμενον. Quod mihi secus videtur. Sicut 4, 13, 6. τὸ εὑρὼν non est mutandum in εὑρόντα, ita nec ἐπιλεξάμενος in ἐπιλεξάμενον. *Leisn.* Non opus est, ut cum editore Oxon. legas ἐπιλεξάμενον. Pendet nominativus a v. ὑπηγάγετο. *Gedik.*

Leisn. et in ed. Ox. 2. ad N. illam „Male" quia nominativus referri potest ad remotius v. ᾠκειοῦτο. aut etiam adeo ad proximum inf., quocum saepe est ille casus, variante Nostro cum 2, 14, 10. tantum in adiunctis. Caeterum in δὲ καὶ huius §. Bg. de suo, at in §. sq. cum P iterum.

χλαμύδα, ἠμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα [x], ἔν τε χλαμύσιν, αἷς εἰώθασιν, ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, ἑωρᾶτο [y],

batur Germanorum amictu, atque in sagulis eorum argento variegatis conspiciebatur. comas que capiti im-

x) Punctum in A. al, et colon in Stp. rel. y) Hic ubique punctum, ut in Ms. Bg.

ἠμφιέννυτο) Explicat morem Germanorum et hunc locum Cluverius in German. antiq. l. 1. c. 19. *Boecl.* Nempe quibus studemus, his affectum nostrum cultu eorum sumto testatum facimus, v. Intp. ad Nep. in Paus. 3. p. 77. (4, 3, 2. N. 1.) *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Ferrar. de re vest. p. 11. p. 49.“ e quo in Graev. Th. T. 6. p. 844. C. notaram „Romanos etiam imperatores chlamyde usos constat. — Herodianus de Antonino l. 4. ait, cum saepe Romana chlamyde deposita Germanorum indumenta sumsisse, h. e. chlamydes argento variegatas. Subiicit enim ἐν χλαμ. ἀργ. πεποικ. Apud eundem milites, facturi Gordianum imperatorem, chlamydem purpuream ei circumponunt. Et alibi Macrinum abiecta regia chlamyde latuisse scribit, (et p. 861. C.) Alibi Herodianus ῥωμαϊκὴν χλαμύδα de Caracalla, qui ea deposita Germanorum cultu incedebat, praecipue sagulis argento variegatis. Nec multo post tradit, eundem aperto Alexandri M. conditorio χλ. ἣν ἐφ. ἀλ. corpori ipsius imposuisse“ cf. 1, 14, 16. 3, 7, 8. e. 13. in Bg. Lat. primum ad χλ., qui secundum ad χλαμύσιν e P. servat, (pro syn. prioris, cf. G. Th. sine Gr. „*sagulum*, pro sago, — *Germani* nudi *aut* sagulo *leves* Tac. Germ. — Sil. — fulgentis *saguli*, i. paludamenti“) etiam liberum istius pron. αὐτῶν pro formula αἷς εἰώθ. (sc. ὁρᾶσθαι, repetendo hoc inf. e sq. finito v. ἑωρ. et ad αἷς pertinente etiam pr. ἐν) secus ac 1, 15, 19.; variante Nostro cum 1, 14, 16. ἀμφ. per augmentum in ἠμφ., sed ferente Stp. Th. 4, 534. B. e. v. χλ. hunc locum ab initio sine Vs. et omisso καὶ post δὲ, sed et „mox ἔν τε — ἑωρ. in *chlamydibus* arg. *var.* (sed 3, 443. F. v. ποικ.) χλ. ἀργ. πεπ. argento *variatis*, ut vertit Pol. (qui tamen habet cum Bg. per edd. omnes.) Existimo autem posse reddi etiam *varie intertextis*“ cum Bg. sit idem et severius, cf. G. Th. cum Gr. n. tantum in *variare*, dum ex analog. Noster dat cum abl. ἀργ. cf. ad 5, 8, 13. Sed Stp. Th. aliunde in subst. περιβλ. cum Bg. e Sb. Ind., et. Cup. Obs. p. 198. m. Poll. 7, 47. e. Ind. Ael. V. h., ubi et v. ὁρ. act. cum pr. ἐν alio sensu, ut rursus alio ap. Stp. Th., sed hic pass. cum casu vestimenti simul, forsan e Lat., cf. Virg. A. 8, 588. chlamyde *et* pictis *conspectus* in *armis*, ubi, tacentibus N., more poëtarum, praepositio postposita pertinet simul ad pr. abl. it. in alio v. ap. Ovid. Met. 7, 536. sq. it. v. 708. Caeterum ad Dion. C. p. 1311. §. 16. τινὰ ἔνδυσιν, βαρβαρικῶς πως κατακόπτων καὶ συῤῥάπτων ἐς μανδύης τρόπον, προσεξεῦρε, καὶ αὐτός τε συνεχέστατα αὐτὴν ἐνέδυνεν, ὥστε καὶ Καρακάλλος διὰ τοῦτ' ἐπικληθῆναι, καὶ τοὺς στρατιώτας μάλιστα ἀμφιέννυσθαι ἐκέλευσεν, laudato Nostri loco πολλάκις — περιβλήματα, de his Germanorum tunicis agitur, atque adeo de *caracallis*, quales tunicas et nos hodie Germani maxime habemus, constantes illas panno, in plures particulas secto, iterum que consuto, et corpori arcte adhaerente, quibus differe-

κόμας τὲ τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς[z], καὶ εἰς κουρὰν[a] τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. τούτοις δὴ χαίροντες οἱ βάρβαροι, ὑπερηγάπων αὐτόν. ἔχαιρον δὲ αὐ-

ponebat flavas ad tonsuram Germanorum concinnatas. 5. Hisce delectati barbari mirifice eum diligebant. 6. Delectabantur ipso et Ro-

z) Colon in Ms. Ba. cum ed. Pat., pro puncto rel. a) Ms. Ba. κουρὰν τὴν γερμ. et τῆς Γερμ. A. et Bss. v. N.

bat tunica Graeca et Romana, quae ex panno erat non tam multipliciter secto, sed continuo, et quoque laxior, nec corpori ita apta, cf. ad Spart. in Carac. c. 9. p. 726. N. Cas. et Salm. it. Ferrar. l. l. p. 822. B. 1058. e. Aur. Vict. de Caes. 21, 1. et epit. 21, 3. cum Tac. de mor. Germ. c. 17.

κόμας τε) Usus igitur eorum, quae nos *Paruquen* vel *Haar-Touren* dicimus, iam tum cognitus erat. *Stroth.*

Praeter illa ap. Xiph. S. 271, 3. κόμαις περιθέτοις ἐχρῆτο, Nero per nocturna scelera, ut Avitus 446, 28. περιθεταῖς κομ. χρώμενος, appositis *comis*, notaram modo de additītia coma in primis Medorum agi ad Poll. 10, 170. N. 95. et ad Dion. C. Rm. p. 1091. §. 113., reddente Stp. Th. cum Bg. e P. v. κομ. et κουρ. sed sine Vs. sub Lat. Bg. tenente hunc locum in v. ἠσκ., cf. Luc. 2, 400. l. 60. διακριδὸν ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια, *comae* cura *in* discrimen *pexae*, sed in N. *comae* compositae *eleganter* etc., ad quam analog. hic scribatur, sed peculiari ratione in εἰς κουρ. cum gen. pers., cf. Ind. Luc. The. Fi. et Plut. Krg., ubi Ms. formulam vulgarem articuli, accommodati ad genitivum sequentis subst., mutat in exquisitiorem, ut articulus regatur ad casum prioris subst., quam formam alibi tentat tamen, cf. 3, 5, 1. e. Quae res, pertinens vel ad ingenium librarii, cum et alibi nostri Mss. obtrudant exquisita, vel potius ad lapsum in vocali, cf. 1, 10, 16. i., quia servant vulg. adhuc Mss. rel., reperiri hic queat tum in mendosa lectione ed. Ald. (confusis iterum ς et ν, quanquam et lapsus inciderit e falso compendio scribendi et litterarum typographicarum,) tum in P., alias consentiente etiam cum Ms. Ba. „*ad modum* Germanicae *tonsurae*" quia illa ratio articuli in Ms. facit periphrasin adiectivi, cf. 3, 4, 18. e., quanquam ille subinde duo subst. in regimine, per rectos artic. iuncta, etiam reddit per adi. et subst., cf. 2, 11, 10., e quo P. omittit Bg. καὶ iterum intra duo adi. ξ. et ἠσκ. cf. 4, 2, 11. Caeterum in Excpt. e Beg. 2, 702. de Antonini numis notaram olim sic „ad hanc §. forte pertinere numum ibi tertium."

ὑπερηγάπων) Vestium similitudine amorem conciliari, e Tac. l. l. notat Schottus. De Germanis vero ipsis v. eiusdem Schotti Melam l. 6. sq. *Sylb.*

Effectum fere eundem narrat Xiph. S. 436, 24. αὐτόν τε τοιοῦτον οἱ βάρβαροι (ut Noster, de Germanis iterum) ὁρῶντες ὄντα, καὶ τοὺς στρατιώτας ἐκλελυμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς — ἐπήρθησαν, ὡς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοὺς, ἀλλ' οὐ πολεμίους ἔχοντες, sed Excpt. ap. Suid. 1, 233. m. οὕτω τὰ καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο λ., fere cum P. δὴ iterum opprimente Bg., pro *igitur*, sed deserente illum modo in v. χαιρ., ut in ὑπ. illud Lat. Sb. Ind. „*amare* supra *caeteros*" cf. 1, 17, 6.

Digitized by Google

τῷ[b] καὶ οἱ Ῥωμαίων στρατιῶται[c], μάλιστα μὲν διὰ τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις[d], αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς[e], ὅτι τὲ πᾶν[f], ὡς στρατιώτης, ἔπραττεν[g], εἴτε ὄρυγμά τι[h]

mani milites, praecipue quidem propter pecuniarum largitiones, quibus eos neutiquam parce prosequebatur: tum vero etiam quod omnia faceret ut miles: sive fossa esset fodienda, primus fodiens:

b) αὐτῶν Pat. mendose. c) Colon in Ms. Ba. cum Ox. et Ed. ut punctum in A. al. d) Ms. Ba. ἐπιδόσεις· ἃς ἀφ. v. N. e) Hoc comma in Bs. 2. L. et Pat. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. f) Ms. Ba. πᾶν ὁ στρατ. v. N. g) ἔπραττε Ox. 2. sine ν ἐφ. cf. 3, 4, 18. 3, 14, 12. e. h) Ms. Ba. ὀρύγματι λ. v. N. sed ed. Pat. ὀρυγμάτι, at ὄρυγμά τε Par. mendose.

ἔχαιρον) Varie liberum P. in §. hac imitatur Bg. modo in oppresso δὲ iterum et in mutato gen. Ῥωμ. in adiectivum, severior in μαλ. cum μὲν, quod hic, ut alibi, ponitur absolute, cf. Fi. The. 18, 5. e. p. 126. a. e. cum Ind., ubi post μαλ. μὲν sequitur δὲ, cf. Dion. H. S. T. 1. Plut. Hs. 5, 9. 18, 3. e. Vig. p. 405. m. Nr. 8. et Stp. Th. 2, 777. B. e Dem. sine Ind. 702, 9., dum per totam §. hanc pendent omnia a pr. v. ἔχαιρ., quod est in rectione duplici, primum cum pr. διὰ causali, deinde cum syn. particula s. coniunctione ὅτι, cui annexum τὲ retulerit Bg. ad pr. μὲν, reddens multiplici Lat. (quorum illud *tum etiam* adfuit supra, cf. 4, 6, 5.) in iis que simul per advers. *vero*, quod adhibeant hi, qui τὲ post μὲν sumunt pro δὲ, cf. Z. ad Vig. p. 520. b. e. cum Hoog. Op. p. 654. e. Tum e P. servat Bg. modo Lat. v. in phrasi προσφ., cui Noster peculiari ratione iungit, praeter adv., (ut ap. Eus. H. E. Re. 2, 212. l. 19. τῶν — ἀφ. τοῖς Χριστοῦ μέλεσι προσενηνεγμένων, *inclementer* adversus *Christi* membra *saevierunt*,) casum abl. rei αἷς et simul dat. pers., dum alias modo habet dat. rei aut pers., nec talem rectionem reperi alibi, cf. 1, 13, 14. et hinc tantum proferunt ad Luc. 2, 197. N. 13. sine Vs., sed Stp. Th. 4, 118. D. sq., praeter P. Vs., fere ut Bud. C. 574, 27. „*quibus in eos* utebatur *effusissime*.“ Quod autem Ms. mutat casum pron. (cf. 3, 11, 2. e.) id est vel lapsus, cum et Mss. rel. taceant, confusis αις et ας, cf. 1, 11, 7. e. 2, 14, 10., vel Glossatoris ingenium, recordantis acc., quem habet v. id in act. et quidem in notione physica, in qua, pro *offerre* s. *dare*, hic sumendum sit medium, quod, tropico quidem sensu, habet secum acc. rei ellipticum, cf. Ind. Dem. et Stp. Th. l. l. D. m. „τἆλλα, pro κατὰ τἆλλα“ quacum diserta praep. tenet Munth. e Diod. S. p. 453. m. κατὰ πᾶν ὑπερηφάνως προσεφέρετο, quam ellipsin in novitatem Ms. nemo fortassis accommodet, cf. in rem ipsam Xiph. S. 429, 27. εἰς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλαναλώτης ἦν λ.

ὅτι τὲ πᾶν) Sic Alexander M. ap. Curt. 3, 11, 7. *non* ducis *magis*, quam *militis* munera *exequebatur*, et Catilina ap. Sall. 60, (4.) strenui *militis* et *boni* imperatoris *officia* simul *exsequebatur*, et Marius ibid. b. Iug. 100, (4.) vigilias *ipse* circuire, *non* tam *diffidentia* futuri, *quae* imperavisset, *quam* uti *militibus* exaequatus *cum* imperatore *labos* volentibus *esset*. *Leisn.*

ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶ-τος [i], εἴτε ῥεῖθρον γεφυρῶσαι, ἢ βάθος χῶσαι [k]. πᾶν θ', ὃ	sive flumen ponte iungendum aut profunditas aggere obruenda; quodcunque mani-

i) Colon in Ms. Ba. k) Ms. Ba. χῶσαι, πάνθ' ὃ χεῖρον λ. v. N. ut πάνθ' ὃ etiam ed. A. al., sed πᾶν δ' Par. cum Ox. vitiose, et post χωσ. comma in A. al., colon in Stp. rel. et punctum in Ing. 2. cum Lugd. v. N.

Cf. Suet. Aug. c. 10. e. *satis constat*, non *modo* ducis, *sed* etiam *militis* functum *munere*, ubi v. Cas. et ad Sall. l. l. Cort., qui ad locum nostr. „rem ipsam, quod miles nihil non lubens sustineat, quod videat ducem facere aut sustinere, fusius tractat Herodian. 4, 7." sine Gr., ubi Ms. Ba. res prima habet vitium duplex, omissam quidem litteram sibilam ς ob sq. similem, cf. 1, 10, 5., et confusas vocales ο et ω iterum, quae sunt manifesta, quia Mss. rel. manent in vulg. Sed alterum Ms. Ba. ὀρύγματι est modo e serie vetusta omnium una, quae fluxit deinde in principes editiones, et ex his in quascunque, ut hic in Pat., servato pronominis τι accentu saltem in pr. voce, in quo genere inconstans est scriba Ms. Ba., cf. 3, 7, 2. et de copulatis arcte dictionibus encliticis Fi. ad Well. p. 100. In formula ὀρυττ. ὀρ. Noster copulat ad analog. affine subst. cum v., it. illorum ὀρ. τάφρον Ind. Geop. et ὀρ. βόθρους ap. Stp. Th. v. ὀρυττ. i., qui cum P. in subst. ὀρ., cf. infra 4, 9, 14. e Phil. it. Suid. Herdt. Xen. Cyr. Luc. Polb. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc., dum nec G. Th. tenet Bg. formulam, sed alias solennes, v. c. *praeducere* et *ducere*, cf. Lips. de milit. Rom. Op. T. 3. p. 245., qui tamen p. 247. m. phrasin Hom. Ἰλ. ι, 349. ἤλασε τάφρον, fodit *fossam* reddit, secus ac in ed. Ern. Sic ad sq. modo tenui Diod. S. 1, 350. l. 70. ποταμοὶ — ὑπὸ τοῦ πάγου πηγνύμενοι, γεφυροῦσι τὰ ῥεῖθρα, gelu *ita* conspissantur, *ac si* pontes *alveis* suis *induxerint*, cum Noster de hominibus dicat, et infra γεφυροῦν τὸν ποταμὸν cum aliis scriptoribus, ap. quos etiam ζεῦξαι τὸν ποταμὸν, v. infra ad 7, 1, 16. it. Lips. Poliorc. Op. T. 3. p. 96. m. „Eunap. ζεύγνυται — τῶν ποταμῶν τὰ ῥεύματα, *flumina* pontibus *iunguntur*" quo Bg. respexit, deserto P., (cf. de v. γεφ. Hesy. Polb. cui add. 1, 347. i. γεφυρώσας τοῖς ποταμίοις πλοίοις τὴν διάβασιν, quum *pontem* in *amne* e *fluvialibus* navigiis *confecisset*, tum ap. Herdt. 526, 84. ἐς ταύτην ὦν τὴν ἀκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμεώμενοι, ἐγεφύρουν, τοῖσι προσεκέετο, iungebant *pontem* ii, *quibus* hoc *munus* erat *delegatum*, sed l. 87. καὶ δὴ ἐζευγμένου τοῦ πόρου, traiectus, *quem* pontibus *iunctum*, it. Luc.) sed multo magis ad sq. partim e Sb. Ind. „χ. β. *humo* aggesta *complanare*" quibus Sch. addebat „*profunditatem*" ob quod Gr. βαθ., hic adiectum, sane potius cum Bg. phrasin ceperim, quanquam Stp. Th. 1, 633. B. e. sub notione pro *scrobs* producit hinc P. Lat., sed post hunc locum 4, 483. F. e. sine Vs. addit „ubi nota, accus. addi, ut ap. Aesch. τοὺς λιμένας λ. (cf. Rs. Or. Ind. V. 4. „humo aggesta complanare portus.") Est que βάθος χῶσαι i. q. χῶμα χῶσαι ἐν βάθει τινὶ s. βαθεῖ τινι τόπῳ" quae sunt vera, sed ut χῶσαι cum subst. χῶμα etiam fieri possit in loco plano, ut supra hunc agger excitetur et tumulus exiltat, cf. Lips. Poliorc. l. l. p. 77. m. L. Bos. Obs. Misc. p. 41. ex Herdt. 5, 8. s. 375, 79. cui add. p. 562. N. 7. it. p. 731, N. 39. 44. Thuc. 145, 55. Suid. 3, 681. i.

πᾶν θ' ὃ) Ms. res duae sunt vitiosae, prima communis illa cum edd.

χειρῶν ἢ καμάτου σώματος ἔργον, πρῶτος εἰργάζετο. τράπεζάν τε εὐτελῆ παρετίθε-	bus aut defatigatione corporis fit opus, primus faciebat. 8. mensam que vilem appo-

in contracta copula in unam vocem, e serie illa omnium una, ut malus inde accentus facile nasceretur, quod et accidit in altera re, ubi semel corrupta esset vocalis ω iterum. Sed Bg. omisit copulam, secus ac P., per asyndeton iterum, cf. 2, 15, 7., non autem cum illo contrahit orationem in copia Nostri per variatam formulam πρωτ. εἰργ. cum pr. πρὶν, qua ipsa repetitione fit, ut hoc membrum a prioribus seiungi debeat saltem per colon, ac per se sumatur, non pendens a pr. ὅτι et ἔχαιρ., dum variatur quoque per plura cum laude simili Severi 2, 11, 4. αὐτὸν συμπονοῦντα, ἀλλὰ καὶ τῶν καμάτων ἄρχοντα λ., consentiente Dion. C. 1299, 1. τὰ μὲν διακονικὰ ὑπηρετήματα καὶ πάνυ ἀκριβῶς ἐξ ἴσου τοῖς ἄλλοις διαπονούμενος, — τοῖς στρατιώταις — πᾶν ἔργον συνεργαζόμενος, sed respiciente huc Stp. Th. sine Vs. in v. καμ., sed sub Lat. syn. Bg., qui melius sic, quam P., distinguit ab adiuncto ἐργ., sed hoc ipsum subst., in regimine stans cum alio, et in ellipsi v. ἦν s. ἐστὶ, dat cum alio et casu et verbo; nihil me tenente in totum hoc membrum, quam phrasin ex affini iterum verbo et subst. ap. Luc. 3, 180. l. 18. ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος, *facinora* talia ac tanta *perpetrans*, et alio sensu ap. Hom. v. Ind. et ap. Ael. V. h. 3, 1. p. 193. m. οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα.

τράπεζαν) Pro contracto iterum P. severus est Bg. maxime in v. παρ., quoad vim med., prorsus cum Intp. ap. Thuc. 84, 81. de Pausania τράπ. Περσικὴν παρ. cf. Abr. Dl. p. 132. et Auct. p. 254. i. Luc. 2, 427. l. 51. cum N. it. ad Diod. S. 1, 363. l. 20., lib. de V. med. Stp. Th. 3, 1506. A. e. sqq. cum Bud. C. Ind. Xen. Cyr. et Z. Bach., cui add. Sy. 2, 2., Nostro iungente tantum aliud adi. εὐτ. Sed in Ms. Ba. alio adv. non est lapsus in litteris, sed glossa vel ex comparatione cum 4, 4, 1. e. vel ad sensum declarandum, ut ὅπῃ sumatur notione temporis, quam conficias tum ex illo adv. compos. ὁπηνίκα, ap. Hes. 2, 768. m. per ὅτε diserte explicato, tum e notatione, quoniam per se est dat. veteris pron., proprie que adeo cum iota scribendum, (quod, e Mss. ratione solenni ab initio neglectum, deinde sic in edd. omittebatur,) ubi suppleveris subst. ὥρᾳ, tum denique ex analogia, et quia miscentur inter se adverbia loci ὅπῃ et ὅπου, non modo per confusionem, cf. Rsm. ad Dev. p. 251. N. 61., sed et quoad notionem, et quia ὅπου, proprie de loco valens, etiam ponitur de tempore; unde exponunt Suid. 2, 703. e. ὅπῃ, ὅπου, sine loco aliquo, et Hes. 2, 771. m. ὅππῃ, ὅπου, (quod pertineat ad Hom. 'Οδ. ϛ, 347.) ut et Lat. *severum est*, *ubi* similiter de tempore capitur, qua de vi non dubitans quidem in nostra formula Stp. Th. 4, 1546. D., reddendo per *aliquando*, tamen eandem modo produxit ex aliis Nostri locis duobus, nec me reperiente alibi Nostri hanc formulam, nec huius illam temporis notionem in L. Ern., ubi modo duae, praeter modi, pro *aliquo modo*, (ubi suppleas subst. μερίδι s. ὁδῷ,) deinde loci, et quidem in loco, pro *alicubi*, (ubi explebitur ὁδῷ s. χώρᾳ, tacente de ellipsibus his omnibus L. Bos.) quam postr. notionem, cum P. plane nihil dedisser, quoque hic sequitur Bg., aeque recte, cum possint sane loca cogitari, ubi Caracallus talia fecerit, cf. super ὅπῃ de loco, praeter Thom. M. p. 653., quoque ap. Mus., ubi v. 4. tamen Var. L. ὅπου, sed v. 52.

το, ἔσθ᾽ ὅπῃ [l] καὶ ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ [m] ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσιν. ἄρτον τὲ προσεφέρετο αὐτοσχέδιον. σῖτον [n]

ni ſibi curabat, alicubi ligneis cibi ac potus utens va-
9. ſis. panem etiam comedebat temere factum; tritico

l) ἔσθ᾽ ὅτε καὶ λ. Ms. Ba. ſed ὅπῃ cum iota in Bs. 2. L. v. N. m) In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ve. mendoſe, v. N. n) Ms. Ba. σῖτον τὸ γὰρ ἀλέσας λ. v. N.

Schol. per ὅπου quoque explicat, ſed in notiones alias ſimul Hoog. Op. cum Z. ad Vig., Abr. ad Aeſch. 1, 253. e. cum Dl. Th., Ind. Hom. Call. Thuc. Xen. Z. Ἀνβ. et Cyr., Rs. Or. V. 4. 6. Ael. V. h. et Luc. Caeterum Bg. e P. iterum καὶ pro *etiam* opprimit.

ξυλίνοις) De *ligneis* poculis et pane *temere facto*, quem mox memorat auctor, v. Lipſ. milit. Rom. l. 5. dial. 3. *Boecl.* Poſt πότον perperam καὶ abeſt a Venet. *Stroth.* Eiusmodi panem in caſtris milites comedere ſolebant, quem noſtro more *Commisbrod* appellare licet, de eo perinde ac ligneis poculis v. Lipſ. (l. l.) in Chr. *Idem.*

Lipſ. quidem locus habetur l. l. l. 5. dial. 16. Op. T. 3. de poculis e ligno p. 327. i. ubi hinc „τρεχ. — ἔσθ᾽ ὅπῃ καὶ ξ. ἐς πότον — σκ. *menſam* vilem *apponebat*, atque *etiam* interdum *ligneis* vaſis *ad* potum *cibum*que *utebatur*, (ſed de pane p. 324. e.) ſinguli ipſi piſtores, — ſua manu coquebant illi ingenui, illi cives. quid? imo ipſe aliquis Imperator, — ἄρτον πρ. αὐτ. σῖτον — ὀπτ. ἐσ. panem *addebat* ſubitarium *et neglegenter factum.* Triticum *enim* ſua *manu* molens, *quod* ipſi *ſatis* eſſet, *maſſam*que *ex* eo *conficiens* et *in* carbonibus *coquens*, eo *veſcebatur.* — Ergo manuarias quasdam molas circumferebant, aut lapide tundebant, denique, ſine furni aut clibani opera, ſubito ſic in carbonibus aut ſub cinere coquebant“ de quibus molis cf. ib. 288. i. 290. m., notante Leisn. in m. Ox. „Plin. 33, 3. Polyaen. 8, 16, 2.“ De accentu ap. Lipſ. in noſtro omnium edd. ποτὸν, (quo variatur cum 4, 1, 3.) cf. ad Hes. 2, 1013. N. 5., ſed de omiſſo iterum male καὶ in Ms. ſupra 2, 2, 8., cum P. partim abeunte Bg., ſecus ac Lipſ. antea, ad caſum alium, dum mutat pr. ἐς cum ſubſt. in genitivum, ut ſupra aliquoties, cf. 3, 4, 17. 2, 15, 3., ſed ut aeque regi praep. queat cum v. χρ., ordinem ſubſt. ποτ. et ἐδ. ſeverius tenente P., ſed Noſtro in ξυλ. cum σκευ. analogiam modo, cf. G. Th. cum Ind. Luc. et Diod. S.

ἄρτον τὲ) Euſtath. ad Hom. Od. χ. p. 785. l. 41. αὐτοσχέδιον λέγεται, οὗ ἡ κατεργασία οὐκ ἐκ μακροῦ, ἀλλὰ προσεχὴς καὶ ἔγγιστα. *Leisn.*

Cf. 2, 8, 10., reddente Bg. hic e P., (hauddubie pro ſubito et leviter facto et cocto,) etiam in τὲ, it. in πρ., cf. 2, 11, 3., dum profert Srp. Th. in αὐτ. memoriter „ἡ. δὲ πρ. ἄ.“ ſed Kuſt. de V. med. p. 24. e. Fi. ed. ſine auctore „mater puero προσφέρει ἄρτον λ.“

σῖτον) Fortaſſe σίτου. *Steph.* qui in mente tunc forſan addebat τοσοῦτο, ſc. μέρος, ſed contra P. hic et Bg., ubi aequalis caſus cum ſq. v. ἀλ. et pron. ὃ procedit et exquiſitior eſt, ipſe quoque explendus per pron. illud τοσοῦτο, quod deeſt ſaepe ante pron. relat., (ut alia pron. demonſtr.) aut quantitatis, ut ὅσον, pro quo hic valet illud ſimplex relat., cf. L. Boſ. ell. p. 336. o., ſed de pari ſubſt. et adi. Poſſ. Sy. p. 27. m., non au-

γὰρ ἀλήσας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ, ὃ ἤρκει μόνῳ, μάζαν τὲ ποιή- | enim molito sua manu, quantum satis erat sibi soli, massa

tem me quidem reperiente quid in Gr. ὃς pro ὅσος, sed tantum ap. G. Th. in Lat. *quod* 55, e. sq., pro quo neutro textus Stp. Th. 1, 536. B. v. ἀρκ. hinc sine Vs. affert „σῖτον γ. ἀλ. τ. ἑ. χ. ὃς ἤ. μ.“ quod genus masc. hic respiciens, tamen debuit eadem illa, quae ante posuimus, mente supplere, *frumenti* molens *tantum*, *quantum* rel. Sed ut recte fecit is, dum hic pronomen non tentavit: sic (quanquam facilis et solennis est lapsus in litteris ν et υ, et accentus arbitrarius venire potuit, cum olim non esset additus, cf. 2, 15, 8.) propter vocabulum neutrius sexus, et quidem in singulari numero, nondum tentarim ego lectionem veterem, quia Noster habet alia etiam peculiaria, et quia iste sexus et numerus reliquus est adhuc saltem alio sensu, pro cibus, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. Ἀνβ. et M. S. (cui add. 2, 1, 13.) it. Harl. Chr. et Hesd., tum ad Eur. Hel. v. 427. Schol. cum Barn. et ad Thuc. 145, 64. Schol. sed contra hunc Annot. ib. p. 634. a. e., porro per varium accentum in plur. σιτὰ Ind. Fi. Aesch., sed σίτα ap. Hesy. sine N., at σῖτα ap. Suid. Diod. S. 1, 510. l. 76. et 11. it. Xen. Ἀνβ. 7, 1, 33. 35. Cyr. Herdt. et Dion. H. S. T. 1. it. sine artic. Rs. Or. V. 4. 7. If. Theogn. Hom. cum N. ad Ὀδ. π', 83., sed de masc. σῖτος ap. Hesy. Z. Xen. Pol. Rs. Or. V. 6. 8. Lyc. Dem. Fa. Aes. it. Luc. 3, 252. l. 4. ἐλέγετο — τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι λ. dicebatur *tantam* frumenti *vim* vehere, *quae* omnibus — *sufficeret*, sed Xen. M. S. 1, 3, 5. σίτῳ — τοσούτῳ ἐχρῆτο, ὅσον ἡδέως ἤσθιε, denique Suid. Foes. L. N. T. Krb. et Ind. Geop. cum N. pro triticum, qua notione Bg e P. servat, sed ut vel sic, et per obliquam ex eodem P. rationem in reddito v. ἀλ., incertum sit adhuc, an Stp. coniecturam maluerit, cum nec laudati antea sexum certum vocabuli in hac notione prodiderint. Sed in Ms., praeter consensum in vet. lectione subst. σιτ., duo sunt, primum, pro simpl. γὰρ, additum τὰ iterum, ut iam bis 1, 10, 4. 3, 3, 10., hic contra P. et Mss. rel., sed sqq. τὲ et καὶ in membris similibus e particip. Alterum in alia participii forma ἀλ. potest esse librarii vel lapsus, (dum confunduntur saepe vocales η et ε, cf. Fi. ad Well. p. 9. m.) vel correctio, quia, putans, id esse ab ἀλήθειν, cum veteribus que Grammaticis hoc repudians, alteram formam ab ἀλέω substituerit, probatam illam istis, cf. Th. Mag. p. 31. Moer. p. 17. cum Nott., Fi. The. Luc. et Ael. V. h. (ad quem 7, 4. N. 2. profertur syn. phrasis e Plut. ἀλῶν τὰ σιτία,) cum tamen et lectio vulg. ab eodem themate ἀλέω queat sumi, cuius futurum habet utramque formam ήσω et έσω, cf. L. Ern. cum Gramm. March. p. 556. m. et ad v. ἀλήθειν ap. Thom. l. l. exemplum Ind. Diod. S., addente Bg. in sq. de suo pron., sed notante Leisn. in m. Ox. „Cort. ad Sall. b. Iug. c. 44. p. 621.“ ubi N. e. „neque mirandum, milites istos pistores et coquos fuisse, cum de Ant. Caracalla, homine militari et antiquae severitatis, tradiderit Herodianus l. 4. c. 7. (sine Gr.) quod *triticum* sua *manu* molere, *massam* inde *conficere*, in *carbonibus* coquere, *et* eo *vesci* consueverit.“

μάζαν) Hic quidem constantem e pr. frumenti farina, et praeterea forsan ex aqua et sale, ut alias etiam oleo s. vino, s. lacte, rel., similiorem que pani, (ob pr. ἀρτ.) quanquam ab hoc interdum diversam, cf.

σας, καὶ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτήσας [o], ἐσιτεῖτο. καὶ πάντων μὲν τῶν πολυτελῶν ἀπείχετο [p]. ὅσα δὲ εὐτελέστατα καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, τούτοις ἐχρῆτο. συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον, ἢ βασιλεύς, καλούμενος, χαίρειν

que inde facta, atque in carbonibus decocta, vescebatur.
10. atque ab omni lautitia abstinebat: contra quaecunque vilissima etiam pauperrimis militum parabilia, his utebamur.
11. tur. Tum, si commilito ab ipsis potius, quam imperator vocaretur, delectari se si-

o) ἐπτήσας Ms. Ve. v. N. p) Colon hoc in Ms. Ba. cum Ox. et Ed., ut punctum in A. al. sed comma in Sip. rel.

etiam simul in alium accentum μᾶζαν, Sep. Th. Suid. Hes. bis cum N. Moer. p. 258. Foes., ad Thuc. p. 198. N. 2., ad Arist. Pac. v. 1. Intp. et Schol. it. ad Equ. v. 55. et Ran. v. 1105. Cas. ad Ath. 2, 277. c. 13., ad Luc. Tim. Barl. p. 248. et al. 1, 173. N. 31. p. 882. a. e. Graev. L. Hes. p. 66. e., ad Ael. V. h. 4. 13. e. N. 3. sq. it. 13, 26. N. 2., ad Lys. Rs. Or. V. 5. p. 190. e., ad Max. Tyr. Markl. p. 714. e. Grut. Lamp. T. 3. p. 515. 598. Bruning. Antiq. p. 22. §. 10. Heyn. ad Virg. A. 1, 177., cum v. παιμ. Ind. Geop. et Luc., cf. Xen. Z. Cyr. et Bach.

ὀπτήσας) Venet. inepte ἐπτησ. *Stroth.* Confusis iterum vocalibus, cf. Stp. Th. v. per locum similem ex Athen. sine Vs., at syn. per casum alium ap. Diod. S. 2, 479. l. 66. ἐπὶ θερμοῖς τοῖς ἄνθραξι κατακαύσας ζῶντα, (pro quo Nostri gen. est hic per enallagen iterum,) et in v. ἀνθρ. Ind. Geop., ubi et v. ὀπτ., quo de cf. Luc. Ael. V. h. Gat. ad Ant. p. 85. e. et ad Herdt. p. 685. N. 99., reddente Bg. e P., sed Brun. Antq. p. 21. §. 8. monente, talem panem, in cinere coctum tostum que, Lat. vocari *cineritium*, Gr. vero σποδίτην et ἐγκρυφίαν, oppositum cocto in fumo et κριβανίτῃ, sed Nostro per analog. iungente affine subst. σιτ. cum v. ἐσ., maxime ad Stp. Th. illud σιτία σιτῇ λ. e Xen., tacentibus meis Ind., et modo praebente Cyr. σιτεῖσθαι σίτοις, cf. Z. Pol. cum Dion. H. S. T. 1. Luc. Geop. et ap. Hes. σιτούμενος, ἐσθίων, non coll. Suid.

καὶ πάντων) In rem cf. Dion. C. 1299. i. ἦν — ταῖς ἀνάγκαις λιτὸς ἦν καὶ ἀπέριττος — καὶ πᾶσαν τροφὴν τὴν αὐτὴν ἐκείνοις (στρατιώταις) αἱρούμενος λ., P. deserente Bg., sed cum libertate, mutato adi. in subst., pro severis, *et* omnibus *quidem pretiosis* vasis ac cibis *abstinebat*, ubi modo per analog. in τὰ πολ., cf. τὸ πολ. cum gen. ap. D'Orv. Ch. In sq. membro Bg. severior, cf. in ad 3, 14, 9., sed in εὐμ. fere cum Stp. Th. v. i. „facilia s. paratu facilia."

συστρατιώτης) v. notata ad 1, 5, 8. *Leisn.* ubi et de Bg. ratione in resoluto particip., dum in P. Vs. supplet etiam Stp. Th. 3, 1076. D. m. „*simulabat*" sed Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ὡς συστρ. μᾶλλ. ἢ βασ. παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος, se *que* libentius *commilitonem* vocari, *quam* principem *ferret*, notante Leisn. in m. Ox. „v. Bern. ad Plin. Pan. c. 15."
§. 3. *sic imperatorem* commilitonem *que* miscueras, *ut* [illegible]

προσεποιεῖτο. τά πλεῖςά τε [q] αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν [r], σπανίως ἅρματος [s] ἢ ἵππου ἐπιβαίνων [t], τά τε ὅπλα βαςάζων ἑαυτῷ. ἔςι δ' ὅτε καὶ τὰ τῶν ςρατοπέδων σύμβολα, ἐ-

mulabat. ac plerumque cum ipsis iter faciebat pedibus ambulans, raro vehiculum aut equum conscendens; arma etiam portans ipse sibi:
12. quandoque etiam signa militaria, praelonga illa et au-

q) τἀπλεῖςα τὰ Ms. Ba. una voce, ut 3, 14, 6. et de accentu ut 2, 7, 14. m. secus ac 3, 15, 6. καλ. r) Colon in Ms. Ba. s) ὀχήματος Mss. tres, v. N. it. de ἅρμ. cum leni in A. 2. t) Punctum hic in A. al., sed colon in Stp. rel., pro commate Bs. 1. al.

laborem *que* et *tanquam* exactor *intenderes*, et *tanquam* particeps *socius que relevares*.

τὰ πλεῖςα) Bg. partim e P., maxime in v. περιπ., necessario adiuncto illo abl. *ped.* ob pr. συνωδ., quod ap. Stp. Th. sine exemplo, (nec me aliunde tenente, ut forsan peculiare sit ad analog.,) sed hinc in v. περ. i. sine Vs., cf. Dion. C. 1299, i. Xiph. S. 431, 33. συνεβάδιζε τοῖς ςρατιώταις καὶ συνέτρεχε, ut *cum* iis *pedibus* iter *faceret*, una *curreret*.

ἅρματος) Quidam lib. ὀχήματος. *Steph.* Venet. ὀχήματος. forsan recte, v. N. ad 1, 8, 12. (μεγ. βοῆ.) *Strotb.*

Sed ut et hic glossema sit, cf. Hes. 1, 539. m. ἅρμα, ὄχημα, λ. cum N. it. Alb. Gl. N. T. p. 69. N. 21., quia ἅρμα est πολύσημον, cf. Thom. M. p. 110. cum N. 5. sqq., aut quia spiritus, ut in aliis Codd., ab initio nullus aderat, unde ἅρμ. legi poterat, quod et mendose hic in A. 2., cf. Fi. ad Well. p. 94. i., ad Hes. N. 1. et ad Thom. etiam p. 111. N. 1., sed maxime per comparationem cum 3, 12, 17. ἐπιβὰς ὀχήματος, quocum subst. hic variatur, notante Leisn. ad m. Ox. „Obs. Misc. V. II. p. 154. sq. V. V. T. 3. p. 33." forsan in enallagen casus et gen. pro acc., cf. Harl. Chr. p. 36. 129. sq. et supra ad 1, 12, 18. c. it. cum ἁρμ. et ἱπ. ap. Luc. 1, 327. l. 1. et Theogn. In sq. membro Bg. fere cum P., maxime in pron. e Lat. ratione exquisita per casum diversum et nominativum, pro *sibi ipsi*, quo in dat. iuncto cum v. β. forte peculiare quid est Nostri; Caracallum mutatum aut certe sibi non constantem narrante Dione C. 1311, 53. θρασύτατος μὲν ἀπειλῆσαί τι, καὶ προπετέςατος τολμῆσαι, δειλότατος δὲ διακινδυνεῦσαί πῃ, καὶ ἀσθενέςατος ποιῆσαι ἦν. οὔτε γὰρ οὔτε τὸ καῦμα, οὔθ' ὅπλα φέρειν ἔτι ἐδύνατο, ὥςε καὶ τοὺς χειριδωτοὺς χιτῶνας, ἐς θώρακος, τρόπον τινὰ, εἶδος πεποιημένους ἐνδύνεσθαι.

τὰ τῶν ςρατ. σ.) Rursum adeunda Lipsii militia Romana (Op. T. 3. p. 159. sqq. 164. sqq. 231. m. 333. m.) Apud Suet. Aug. 10. (extr.) eiusdem elogii nomine commendatur Octavius, quod, *aquilifero legionis suae graviter saucio*, *aquilam humeris subierit diu que* portarit. *Boecl.* Locus memorabilis de pondere signorum militarium, v. Lydius de re milit. p. 14. et de hoc nostro loco Pitisc. ad Suet. Aug. c. 10. §. 10. *Leisn*

Ibi ed. Burm. p. 215. Cas. „Quod sane mirum. Nam signa militaria scimus fuisse tanti ponderis, ut iis portandis vix valentissimi hu-

πιμήκη [u] ὄντα καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασι πολλοῖς κεκοσμημένα, μόλις ὑπὸ τῶν γενναιοτάτων στρατιωτῶν φερόμενα, ἐπιθεὶς

reis ornamentis multis decorata, vix a validissimis militum portanda humeris fere-

u) Ms. Ba. et Vi. ἐπιμήκη τὰ ὄντα λ. sed καὶ ἐπιμ. ὄντα λ. Ox. v. N.

meri sufficerent. — Herodi. 4, 7. in Caracalla ut arduum et rarum notat, quod suffecerit baiulandis interdum signis, ἔστι — αὐτὸς, aliquando *etiam* signa *militaria*, quae *et* praelonga *sunt*, et *multis* donariis *ornata*, ut *illa* vix *validissimi* gestent *milites*, ipse *humeris* imposita *ferebat*" Bg. omittente iterum δὲ e P., cf. §. 6., eundem que deserente in ὁ. ὄ., cf. 4, 4, 1. e., quocum variatur per plenum v., cum Phil. plane p. 761. F. 765. C. m., sed cum illo per syn. formulam in τὰ τ. στ. σ. ubi Sch. „signa *castrorum*, h. e. militaria" sed Sb. Ind. „signa *castrensia*" pro quo aeque procedit *signa exercituum* s. *exercitus*, cf. 4, 4, 12. τὰ σημεῖα — τοῦ στρατοπέδου, quocum variatur per syn. subst. it. alium numerum et ordinem, dum proprie etiam hic τοῦ στρατ. valeat pro castris s. exercitibus Praetorianis; tantum Bg. rationem afferente e Latt. scriptoribus Lipsio l. l. p. 165. m. 168. e. 173. e. sed hinc quoque Bud. C. 866, 29. In sq. Bg. deserto P., aliter, quam supra, in adi. ἐπ. (ap. G. Th. cum syn. Gr. εὐμήκης,) sed particip. per pron. demonstr. exquisitae rationis, dum ponitur id pron. post subst. aliquod in membro sequente pro pron. relat. et v. subst., in quae supra Cas. resolvit de more part. ὄντα, ut adeo ad sensum respondeant sibi, et pro se invicem poni queant; quae ratio Lat., pertinens illa quodammodo ad brevitatem dicendi, (qui est usus quoque participiorum,) non est tacta a G. Th. nec Schell. de stilo p. 454. e. sqq. Sed de Var. L., istud καὶ, ab Oxon. inductum, nescio, unde sit, at in Ms. insertum τὰ ante καὶ non proximum iterum, ut 1, 12, 15. m., quanquam per se elapsum post non dissimiles κη litteras, tamen nec a Mss. rel. et P. agnoscitur, nec sensum mutat seriem ve, sed modo partitionem reddit distinctiorem.

χρυσ. ἀναθ.) Leisn. in Ox. duo notarat, primum „Lips. ad Tac. A. XV. p. 408. (deinde et haec.) Quid hic sunt ἀναθήματα; an ornamenta signorum militarium?" Sic sane e P. tum Bg. tum Sch. „pro ornamentis signorum militarium" sed Sb. Ind. sine Vs. tantum sic „ἀν. χρυσᾶ in signis castrensib." De his cum agatur hic: patet, ἀναθήματα fuisse res, quae in feretris s. perticis suspensae essent, affixae, impositae, et illa ἀγάλματα 4, 4, 12. et ut ibi σημεῖα, sic h. l. σύμβολα sumenda, pro generis vocabulo et de nudis s. meris feretris, at ἀναθήματα de parte illorum et rebus, quas dixi, e notione v. ἀνατιθέναι universa, pro ponere quavis ratione, nec tantum in loco quodam clauso, sed etiam aperto, et adeo in re aliqua, ut pertica, maxime tamen in donum. Si vero pro quovis ornamento sumitur, ut Stp. Th. cum aliis aliunde facit: saltem in adiuncto hic v. κεκοσμ. non male fecerit Bg., quanquam ignorante hanc phrasin G. Th., ubi modo Gr. n. et in subst. *orn.* etiam notio amplior, ut complecti possit illa varia appensa feretris perticis que, aves, orbiculos cum manu, aut imagine imperatorum, lupos, elephantos, dracones et lintea, quae habet Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 166. i. 174.

τοῖς ὤμοις, ἔφερεν αὐτός. διὰ δὴ ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια x ὡς ςρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο y, καὶ ὡς γενναῖος ἐθαυμάζετο. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ

13. bat ipſe. Ob haec et his
ſimilia, tanquam homo militaris ab ipſis amabatur, et ut
vir fortis admirationi erat.
14. Etenim erat admiratione
dignum quiddam in parvo

x) Comma hic in Ms. Ba. cum A. al. nec tamen poſt ςρατ., ubi ſtare ſimul aliud comma debuit, ſi pro membro ſingulari habebatur particula ſimilitudinis cum ſuo ſubſt. y) Colon in Ms. Ba.

e. 192. ſq., it. autea p. 167. i. p. ſq. i. et m. 170. m. et e., ſed nihil ſimile Noſtri, qui et hic de ſuo ſcripſerit in iunctis συμβ. cum ἀν. κεκ. et ſaltem ad analog., cf. ib. 170. e. „Iſidor. vexilla *Romanorum* cocco *decorantur*“ et ſupra 1, 14, 4. e. 2, 9, 5. Caeterum Bg. hic reſtituit omiſſum a P. adi. πολλ., cf. 3, 12, 22., ſed in ſq. membro non retinuit eiusdem copulam, (quae, abſens quoque in Mss., facit iterum cumulata ſine copula participia,) at brevitatem tamen extremi membri, omiſſo particip. ἐπιθ., ubi Sch. „*quum* impoſuiſſet *humeris*.“

… διὰ δὴ) Omiſit Bg. particulam δὴ, recte expreſſam per *igitur* a P., diſcedens ſevere ab illo in τὰ τ. ὁμ., cf. Dem. 288, 5. ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις εἰπὼν, it. 309, 20. 181, 24. Polb. 1, 679. ſ. 83. e. ταῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια, haec *et* ſimilia *bis*, it. 2, 726. e. ταῦτα καὶ τούτοις ἕτερα παραπλήσια λ. *haec* et *ſimilia* his *alia*, it. Diod. S. 1. 583. l. 3. τοιαῦτα δὲ καὶ τούτοις παραπλήσια, *haec* et his *affinia*, Abr. Dl. Th. et ſimillimum illud N. T. Gal. 5, 21. κῶμοι καὶ τὰ ὁμ. τούτοις, alio ordine, ſed ap. Di. H. S. T. 1. 400, 42. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις ὅμοια πολλὰ ἔχοντες λέγειν λ. *haec* alia *que* huiusmodi *multa*, ad quotum analog. hic ſcribatur.) Sed cum eodem in ſq. ὡς ςρ., ut Stp. Th. 3, 1076. G. e., ſuppleto ſubſt. ἄνθρωπος ſ. ἀνὴρ, etiam ad ſq. γενν., tacente L. Bos. Ell.

· καὶ γὰρ λ.) Obſerva, μέγεθος tribui μικρῷ σώματι ſ. parvo homini. Nam μικρὸν πάνυ τὸ μέγεθος σῶμα eſt *parvum* quoad *magnitudinem corpus*. Non eſt ergo τὸ μέγεθος h. l. de viribus accipiendum, ut vult Reitz. ad Lucian. de Gymn. c. 13. T. 2. p. 891. Notat μέγεθος quantitatem quamcunque indefinitam, ſeu magna ſit, ſeu parva. Sic Diod. S. 5, 10. (1, 338. l. 57. ἔςι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος λ.) Plura dabit Reitz. ad Luc. d. l. *Leisn.* int. κατὰ. *Stroth.*

Ad Luc. in l. l. N. affertur hic Noſtri locus ſine Vs., ubi, ad ſpeciem externam, ſigura eſt illa rhetorum oxymorum, compoſitis ſecum, quae videantur inter ſe pugnare, ſed ut pereat illa figura non tantum per notionem, ſed etiam verſionem vocabuli μεγ., quam ſervavit Bg. e P. partim, ſeverior quippe in adv., et in elliptico acc., per gen. expreſſo, ſed et ſervato ſimul abl. adi. μικρ., pro ſyn. P. gen. *in parvae — ſtaturae corpore*, cf. in notionem μεγ., laud. ad 2, 10, 17. e., ſed in iuncta eadem ap. Pol. Fi. 25, 4. τὰς βοῦς, — ἦσαν τὸ μὲν μεγ. μικραὶ cum Ind., at per ſyn. abl. μικρὰ τῷ μεγέθει ap. Stp. Th. 2, 836. A. m. et W. ad Herdt. p. 23. N. 69., cum in ellipſin pr. κατὰ ad acc. μεγ., tacente L.

μέγεθος σώματι γενναίων [z] πόνων ἄσκησις τοσαύτη.

admodum ſtaturae corpore ingentium laborum exercitatio tanta.

Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ [a] τῷ Ἴστρῳ στρατόπεδα διώκησε, κατῆλθέ τε [b] εἰς Θράκην [c], Μακεδόσι

Sed ubi rem militarem apud Danubium ordinavit, diſceſſit in Thraciam Macedonibus

z) Ms. Vi. καὶ πόνων recte. *Loc.* etiam Ms. Ba. ſed Ms. Ve. γενναίων, καὶ πον. interiecto commate, v. N. a) Mss. Ba. et Vi. τὰ παρ' αὐτῷ στ. ſed περὶ 'A. 2. cum Bs. 1. v. N. b) δὲ Pat. v. N. c) Sine iota Bs. 2. al. cf. 3, 1, 10.

Boſ., cf. Ind. Ael. V. h., falſos per numeros Noſtri locum proferente Hs. ad Plut. p. 9. e., ubi Bg. de ſuo addit pron. τὸ ad adi. ἀξ., quod neutrum, cohaerens cum ſubſt. ſq. fem. ἀσκ., facit genus ſyntheſis ex ellipſi ſubſt. χρῆμα, cf. L. Bos. p. 368. e. cum Poſſ. Sy. p. 8. e. it. Vig. p. 61.

γενναίων πον.) Venet. γενν. καὶ πόνων. *Stroth.* qui et in N. ad Chr. ſic nude, ſine criſi, dum Illuſtris Locella in Var. L. ſaltem univerſe probat, cuius novitatis, in addito καὶ intra ſubſt. et adi., nullum veſtigium eſt quidem in P., diſſentiente quoque Ms. Ve., nec facile elapſa iſta voce, ſed (dum pro copula non eſſe locus hic poteſt illi, niſi hendiadys ſumatur, in adi. et ſubſt., aut γενν. pro neutro et ſubſt., hic poſito ſine artic., quocum ſupra aliquoties erat, et plur. pro ſing. et Lat. *fortitudo* ſ. *robur*, aut proprie, ſuppleto ſubſt. aliquo, ἔργων ſ. πραγμάτων, fortium *operum*, cf. 2, 14, 3. et Luc. 1, 594. l. 60. γενναῖά σου ταῦτα,) ut, pro *etiam*, ſenſu intendendi, pro etiam adeo, accipientes, facile careamus iſto additamento, non tam, quod non ſtat recto loco ſuo, pro καὶ γενν. πον., quam potius, quoniam ſenſus contextus que et oppoſitum μικρ. τ. μεγ. magis videtur requirere adv. ὅμως vel ſimile; niſi tale adv. ſuppleas ad illud Mss., pro *tamen etiam*, cum ſane ambigas, unde librarius addiderit, niſi reperiret in Cod. aliquo; etſi ſupra etiam in Mss. noſtris καὶ inſertum cum ſuſpicione operae alienae, cf. 3, 15, 13. 2, 6, 16.

τὰ παρὰ) In Stp. collect. Script. Hiſt. Rom. perperam legitur περὶ. *Stroth.* qui et in N. Chr. „περὶ Lugd. non recte" quod, non repertum mihi in ed. Lugd. mea, ſed in al. edd., hauddubie eſt a vitio operarum, (cf. 3, 2, 11.) ut res Mss. ab errore librarii alicuius, forſan cum ab initio dediſſet ſine artic. παρ' Ἴστρῳ, ut alibi ſaepe tentat articulum; unde facilior deinde confuſio elementorum trium Ιστ. in αυτ, tenente lectionem vulg. recte cum P. etiam Ms. Ve., cum illa rel. Mss. nihil habeat, quo referatur, ſed Noſter reſpiciat ſuperiora 4, 7, 2. ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου, quo redit poſt excurſionem; in τὰ στ. non ſatis bene P. deferente Bg., quaſi ſint illa 4, 7, 1. e. τὰ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, dum procedebant ſevera *exercitus* ſ. *caſtra.*

κατῆλθε) Non copulam illam advers. editionis Pat., hauddubie ex incuria operarum ortam, ſed vulgatam agnoſcit P., dum Bg. contra removet eandem in membrum ſq. liberius, hic iam inſtituta apodoſi, quae e vulg. lect. poſt γεντ. demum incipit. Sed in v. κατ. Bg. e P. aliter que, quam 2, 14, 2. e., quocum variatur per ſyn. praep.

Digitized by Google

γειτνιῶσαν, εὐθὺς Ἀλέξανδρος ἦν. καὶ τήν τε μνήμην αὐτοῦ παντοίως ἀνενεώσατο [d], εἰκόνας τε καὶ ἀνδριάντας ἐν πάσαις [e] πόλεσιν ἀνασῆναι ἐκέλευσε [f]. τήν τε Ῥώμην ἐπλήρωσεν ἀνδριάντων καὶ εἰκόνων, ἐν τῷ Καπετωλίῳ καὶ ἐν ἄλλοις ἱεροῖς,

vicinam: et continuo Alexan-
2. der erat. Atque memoriam eius omnibus modis renovavit, imagines que statuas in omnibus urbibus poni iussit;
3. Romam que replevit statuis et imaginibus, in Capitolio, aliis que templis, propter

d) Colon Ms. Ba. e) Ms. Ba. πᾶσι mendose. f) Hoc colon in Bs. 1. al. pro puncto Stp. rel. v. N.

εὐθὺς) Spart. in Carac. c. 2. (p. 708. i.) *Alexandrum M.* eius *que* gesta *semper in ore habuit*, (it. p. pr. e. *quod* se *Alexandro* M. *Macedoni* aequandum *putabat* etc.) Longe autem accuratius ista plenius que exequitur Dio, cuius narratio plane cum Nostro convenit. Andreas Schottus l. 3. Obs. c. 19. collegit nomina eorum, qui se Magno Alexandro similes dixerunt. *Boecl.* Haec et quae sequuntur fusius persequitur Dio Cassius et epitomator eius Xiph. in Carac. p. m. 354. (ed. Sb. 428, 30. ed. Reim. 1292, 90.) *Stroth.* i. e. εὐθὺς Ἀλέξανδρον ἐμιμεῖτο, ut mox ipse Herodianus se explicat §. 10., Alexandri similis erat, alter Alexander videri volebat. Sic Petron. *Si* Lucretia *es:* Tarquinium *invenisti.* Videtur modus loquendi e scena traductus. Nam in fabulis alius est Agamemnon, alius Paris etc. Sic Cn. Pompeius M. Alexandrum sibi imitandum proposuit ap. Sall. 3. Hist. (ed. Cort. p. 978. m.) v. Plin. 7, 26. et Plut. in Pompeio; v. P. Victor. V. L. 5, 2. Quinam amore et imitatione Alexandri Macedonis insanierint, tradit Barthius ad Stat. Silv. 4, 6. p. 403. sq. et Schott. l. l. Hinc Paullus quoque ICtus Tit. 3. de adulteriis, *Magnus*, ait, *Antoninus pepercit iis*, qui adulteros inconsulto calore ducti interfecerunt, cf. Herodian. 5, 7, 5. *Leisn.*

Cf. Excp. ap. Suid. 1, 233. m. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν κ. λ. Sed Leisn. praeterea ad m. Ox. „*esse* pro *similem esse*. Mart. *Et cum tot* Croesos *viceris*, esse *Numam*, (et ad calcem Bcl. 2.) Cic. Phil. 6, 4. Hic inter *illos* Africanus *est*. Antonomasia“ ad quem tacetur, ut in G. Th. et Stp. cum Indd. Gr., ut aliquid e Lat. hic fuerit, et pro velle esse, velle imitari, it. pro agere; reperiente me tantum ap. Dion. H. S. T. 1. 227, ult. de servis τούτων ὠνοῦνται τῶν χρημάτων τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὐθύς εἰσι Ῥωμαῖοι, *statim* que *se* Romanos *faciunt*, et ap. Thuc. 498, 31. λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐστὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, κ. λ. *vos* ipsos, *ubicunque* consederitis, *ibi* protinus *vobis ipsis* esse *civitatem*. Caeterum ap. Beg. 2, 699. in numis „Antonini, ut dei“ refertur huc primus.

καὶ τήν τε) Videtur Noster, praemisso καὶ, quod nectit hanc §. cum pr., referre τὲ ad sq. §. τὸ, unde post ἐκελ. tantum fecimus distinctionem minorem, libere versante P., et primum τὲ opprimente Bg., qui e P. in adv. παντ., ut Stp. Th., sed hinc modo, quod reperi praeterea ap. Plut. Hs. Mox Leisn. in m. Ms. Bg. „omittit *renovavit*“ statim a

τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον συνα-
φείας. ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ χλεύ-
ης εἴδομεν ȣ ἀξίας εἰκόνας ἐν

coniunctionem cum Alexan-
4. dro. Alicubi etiam deri-
dendas vidimus imagines in

g) Ms. Ba. χλεύης εἴδομεν· ἄλλας δ' εἰκόνας λ. ν. N.

nobis restitutum e P. In sq. v. ἑκὼς. nullum locum tenet Stp. Th. cum acc. εἰκ. et ἀνδρ., cf. tamen Ind. Dem. et Ael. V. h., ap. quem 10, 2. e. quoque cum pr. ἐν, variante Nostro cum simpl. 1, 14, 18., sed ad analog. modo scribente in sq. v. ἐπλ. cum adiunctis.

τῆς πρὸς λ.) Romam *que* in *Capitolio* et *aliis* fanis, *replevit* statuis *et* imaginibus suae cum *Alexandro* coniunctionis. *Sylb.* Omisit haec verba Pol., quibus aliquid deesse suspicor, quo sensus suppleatur: contextus ratio talem suggerit, videl. quod Antoninus ideo Alexandrum omnibus fere aris coleret, propter cognationem quam sibi cum Alexandro intercedere somniavit. *Oxon.* i. e. coniunctim suam cum Alexandri imagine posuit, ut recte quoque Scheid. interpretatur. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „Sch. interpretatus est: *coniunctionis* cum *Alexandro*, h. e. *ut suam imaginem cum Alexandri imagine coniungeret.* Adrianus Iunius inter alias huius vocis significationes, exhibet quoque *expressio, effigiatio*, nulla tamen auctoritate adducta. Nescio an ad nostrum locum respexerit.“ Sch. modo ex Ind. Sb., qui in N. gen. συναφ. copulabat nude cum subst. prr. ἀνδρ. καὶ εἰκ., quod obscurum est, ut Oxon. supplementum non necessarium, cum extrinsecus modo sumi oporteat istud ἕνεκα, quod et Bg. innuit per syn. praep., facili sensu ac serie, statui sibi iussit ubique statuas et picturas, Alexandri speciem habentes, ob coniunctionem suam cum illo, i. convenientiam, affinitatem, similitudinem, s. quia ipse putabat, se illi similem esse, se que habere quaedam cum illo communia; per quam ellipsin salva est lectio vulg., nec tentanda in dativum syn. τῇ — συναφείᾳ, quasi confusis iterum ς et ι; nihil ferente Stp. Th., quam in συν. Lat. Bg., (ap. G. Th. saltem cum syn. συναφῇ,) et tropicam notionem modo cum gen. aliquo, cf. de physica in Geop. Ind., sed ap. Suid. sine χρήσει, non coll. ad Hes., ubi in N. tantum e Symm. ad V. T., praeter quae non reperi, ut Noster cum praep. iunxerit modo per analog. illorum Lat., quae, praeter Bg., ante posui, cf. in rem Dion. C. 1292, 90. εἰκόνας αὐτοῦ πολλὰς καὶ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ στῆσαι, (ad quem locum cf. Fabr. §. 42., qui docet, memoriam Alexandri renovatam ab eo esse etiam numis et certaminibus quibusdam,) et 1326, 6. de Macrino, τῶν ἀνδριάντων τινὰς τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτῷ ἀνατεθέντων, καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ ταθέντων, λάθρα καθῃρήκει, cum p. 1327. §. 103., notante Leisn. in m. Ox. „Ob Alexandrum Macedonas ipsos amavit Caracalla, v. Vaillant in Carac. p. 62. et Dio 77. p. 1272. Spanh. T. 2. p. 388. Liebe Gotha num. p. 101.“

ἔσθ' ὅπου) Quaedam hic omittit Pol., de quibus lege meas annot. *Steph.* Nonnusquam *etiam risu* dignas *picturas* vidimus, *unius* scil. *corporis*, *sub* unius *capitis* circumferentia, *duas* facies *dimidiatas* s. per medium sectas *Alexandri* et *Antonini*. Cuiusmodi sectionibus nostri quoque pictores alias sacerdotem et militem, alias alia professionis genera, plane diversa, in unum concorporant. *Sylb.* Iterum quaedam omisit Pol.

γραφαῖς, ἑνὸς σώματος, ὑπὸ picturis, in globo capitis περιφερείᾳ κεφαλῆς μιᾶς, ὄψεις unius facies dividuas duas, ἡμιτόμους δύο, Ἀλεξάνδρου τε Alexandri atque Antonini.

Vidimus item *imagines* nonnullas *ridicule* depictas, *unius* corporis *duas* dimidiatas *facies* capitis *unius mensura* circumscriptas. *Oxon.* hunc locum explicauimus in indice ad Eclogas. *Stroth.*

Non dedit Stp., quas promiserat annotationes, sed Stroth. in Chr. Ind. „ἡμ. *zweygespalten.* ἑνὸς — δύο *auf* einem *Körper*, *in dem Umfange* eines *Kopfs*, *zwey halb* oder *im* profil *vorgestellte Gesichter.* Es waren nemlich nicht 2 Köpfe, sondern im profil vorgestellte Gesichter, die als in einem Kopf zusammen gewachsen waren, so dass auf jeder Seite eine Nase im profil, ein Auge und die Halfte des Mundes, in der Mitte aber 2 Ohren zu sehn waren" tum Leisn. in m. Ox. „sub rotunda capitis forma, (et in m. Ms. Bg.) omittit ἑνὸς σώματος" quae, quanquam necessaria, tamen nondum restituimus, quia dupliciter exprimi possunt, vel cum Strotho et P. per abl. syn. *uno corpore*, vel per severum gen. *unius corporis*, qui, olim forsan restituendus, cohaeret cum inferiori ὄψ. ἡμ. δ., unde commata omitti ab editoribus poterant post σωμ. et μιᾶς, ut in Vs. Bg., qui deserit recte P., negligentiorem sane hic, etiam in omissa formula ἔσθ' ὅ., in qua nihil tentat Ms., unde glossa vel sic patet, ad 4, 7, 8. prolata, dum Noster scribit in iunctis his non saltem per analog. illius ἔστιν ὅπου, (quod, a Vig. p. 230. conversum „alicubi, *aliquando*" sine auctore, habui e Xen. Z. Pol. „interdum" it. sine Ind. ap. Dem. 232, 21.) sed ex auctoritate Soph. Ai. v. 1088. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν, Iohns. *nullibi* enim *dictis* parere *vivus* unquam *voluit meis*, sed Hoer. *nusquam* enim *sermones* audire *vivus* meos *voluit*, et Schol. οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ· τουτέστιν οὐκ ἔστι τόπος, ὅπου, (sequente nunc alius grammatici interpretamento,) οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε· ἤγουν οὐκ ἔστι χρόνος, ὅτε, (rursus sequente alio alius interpretamento,) οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος, ὅπως, dubitantibus illis de notione formulae, forsan ob adiunctum ibi adv. ποτὲ, quod tamen cum notione temporis consistet, ut Lat. *nunquam ante*; sicut hic ap. Nostrum procedit aeque notio loci, a Bg. e Sch. sumta, quam solam ponit L. Ern. v. ὅπ., dum Stp. Th. neutram formulam Gr. tenet, nec notionem temporis adv. ὅπου, qua de ad Luc. 1, 834. N. 59. it. 2, 501. N. 9. et p. 759. N. 90. Sic potius usus fuissem illo Sch. in „γελ. risu *dignas*" quam libero syn. Bg., aut Stp. Th. hinc „ridiculas *imagines*" cf. Luc. 2, 863. l. 82. πρᾶγμα — γελ. ἄξιον, *ludibrio* digna *res*, cum Ind., it. ad Poll. 8, 78., damnantem hoc nomen, ut non vetustae auctoritatis, in N. 39. laudato Nostro in usum huius subst., quod et ad Moer. p. 406. N. fatetur recentius, nec tamen reiicit Thom. M. p. 915., a Loesn. p. 168. e. productum e Phil., sed mihi repertum quoque ap. Ios. 1, 338. s. 2. l. 7., et ap. Hesy. per γέλως sine auctore. Sed in hac regione lectio Ms. Ba. est inepta, orta fortassis primum a distinctione post εἰδ., deinde a confusis litteris ξι cum λλ, post quae prava ad seriem laborantem δ' additum, ut alibi, vitiose, cf. 3, 8, 13. m., sed in vocem περιφ., et ipsam recentiorem, ap. Hesy. cum κύκλος, sine auctore, Bud. C. Stanl. ad Aesch. ed. Pav. p. 763. b., ap. Diod. S. 1, 121. l. 43. *rotunditas*, quo et tendit Bg., cf. G. Th., ubi Sch. „*sub* rotunditate *capitis*

καὶ Ἀντωνίνου. προῄει δὲ αὐτὸς ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τὲ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων, καὶ κρηπίδας [h] ὑποδούμενος [i]. ἐπιλεξάμενός τε νεανίας καὶ

5. Ac prodibat ipſe Macedonico habitu, cauſiam in capite geſtans, et crepidis calceatus. Delectos etiam iu-
6. venes, in formam exercitus

h) Hoc accentu A. al. pro κρηπῖδας Stp. rel. v. N. i) ὑποδυόμενος Ms. Ve. v. N.

ἡμ. *ſemiſectas*, dimidia parte ſectas duas facies ſub uno capite" quod adi. ignorat Stp. Th. ſaltem per ſexum Noſtri communem, cf. Heſy. Poll. 6, 160. k.·es.

προῄει) Neglectam a P. copulam reddit Bg., ut alibi, omittens ex illo pr. ἐν, ad veſtis genus, ſecus ac ſupra, cf. 4, 7, 4., qua Noſter cum v. πρ. iuncta variat cum omiſſa 3, 11, 2., exemplo Ael. V. h. 12, 32. e. ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι πρ., ubi Ind. bene „πρ. *prodire* et incedere per publicum *in* purpureis *veſtimentis*" nihil ferente G. Th. in Bg. nec in ſyn. *incedere* et *procedere*, ubi 1078, 51. modo per ſyn. praep. „cum *purpurea* veſte *proceſſit*" quae et in v. *ire* 372, 43. ſed non de veſte.

καυσίαν) Euſt. ad Od. I. καυσία κατὰ τὸν Παυσανίαν πῖλος ἦν πλατὺς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ, φησὶ, βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες. Idem ad Il. II. καυσία ἦν κάλυμμα κεφαλῆς Μακεδονικὸν, ἐκ πίλου, ὡς τιάρα, σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφάλειαν συντελοῦσά τι, v. not. ad 1, 3, 7. et Hemſth. ad Poll. 2, 36. ac quos ibi quoque laudat Iungermannus, Briſſonium de regno Pers. l. 1. et Bayſium de re veſt. c. 2. *Stroth.*

Neglecta a P. ἐπὶ τ. κεφ. reddit Bg. per ſyn. abl., non, opinor, corrigendo, quaſi confuſis iterum ν et ι, verum innuendo enallagen caſus, dum in v. quietis etiam haec pr. ἐπὶ, ut aliae, habet ſecum acc. pro dat. ſ. abl., cf. Abr. Dl. Th. p. 196. ſq. 397. i. 473. i. Vig. p. 607. m. Nr. 19. et Z. Ind. Xen. Ἀνβ. v. ἐπὶ e. „ἐ. ὦμον ἔχειν, humero *geſtare*" variante Noſtro cum 2, 11, 18. 2, 9, 18. e. pro gen., ſed Sch. in „ἐ. *ſuper* capite *ferre*, φ. *geſtans* ſupra *caput*" notante Leisn. in m. Ox. „Taubm. ad Plaut. p. 569. Val. Max. V, 1, 3. Gell. 13, 21. Hor. 1 Sat. 3. 52." quorum locorum duo priora pertinent ad καυσ., ſed poſtr. ad ſq. κρηπ., quo de mox.

κρηπ. ὑποδουμ.) Venet. ὑποδυόμενος quod non probo. *Stroth.* qui et in N. Chr. „Cod. Ven. male" quia tum in vulg. manent Mss. rel., tum novum, etſi de veſtitu adhibitum, cf. Stp. Th., tamen non commode de κρηπ. dici videtur, quippe meris ſoleis, ſuperiorem pedis partem intectam relinquentibus, et hinc corrigiis ſupra pedem firmatis, ſ. ſupra, ſubtus ve alligatis, quod eſt vulg., diſerte illud uſurpatum de κρ. a Plut. ap. Stp. Th. v. ὑπ. ſine Vs., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. Luc. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ., ubi ſumi poteſt paſſ. cum acc. ſolenni, vel med., cf. lib. de V. med. Fi. et Wo. it. L. N. T., ubi tum Bg. Lat., (tacente P.) in Fi. nominatim, tum illud Sch. „indutus *crepidas*" quo et reſpicit Stroth. Ind. Cht. „ὑποδέομαι — *unterbinden*, von Schuhen gebraucht: *anziehen*, (paulo hic inconſtantior; cum reieciſſet lectionem Ve. Cod. nec de calceis, qui proprie dicuntur, ſermo ſit, quanquam idem ib.)

στρατεύσας, Μακεδονικὴν ἐκάλει Φάλαγγα [k], τούς τε ἡγουμένους αὐτῆς φέρειν τὰ τῶν ἐκείνου στρατηγῶν ὀνόματα. ἀπό τε Σπάρτης μεταπεμψάμενος νεανίας, Λακωνικὸν καὶ Πιτανά-

redactos, Macedonicam appellabat phalangem, ita ut et ductores eius haberent du- 7. cum illius nomina. Sparta item accitos iuvenes, Laconicam et Pitanatem voca-

k) Colon in Ms. Ba.

κρ. ἴδος, ein *Schuh*, dergleichen auch die macedonischen Soldaten trugen" dante me supra notionem e N. ad Dion. C. p. 944. unde notaram quoque, ibi tanquam 'Graecanicum quid cum pallio Gr. sumtas a Claudio, et habuisse Ind. haec „soleae 2) crepidae" et nihil valente definire e Dion. 1292. 92, it. 1303, e. Xiph. S. 428, 33. *φάλαγγά τε τινὰ ἐκ μόνων τῶν Μακεδόνων ἐς μυρίους καὶ ἑξακισχιλίους συντάξαι, καὶ αὐτὴν Ἀλεξάνδρου τε ἐπονομάσαι, καὶ τοῖς ὅπλοις, οἷς ποτε ἐπ' ἐκείνου ἐκέχρηντο, ὁπλίσαι. ταῦτα δ' ἦν κράνος ὠμοβόειον, θώραξ λινοῦς τρίμιτος, ἀσπὶς χαλκῆ, δόρυ μακρὸν, αἰχμὴ βραχεῖα, κρηπῖδες, ξίφος*, Vs. *crepidae*, quo in v. Sch. cum superioribus Lat. iterum „Iulius Pollux 7, 22. *inter* calceorum *species*, dicit, *hanc esse φόρημα στρατιωτικὸν*, *habitum militarem*, acuit que penultimam" tenenre Hes. cum ὑπόδημα, sed Suida εἶδος ὑποδήματος, λ. et Srp. Th. 2, 422. E. „crepida, calceamentum suberatum, (tum F. e. sine Vs.) Herodi. — de Anton. Carac., simia Alexandri M., Macedonico habitu prodeunte, — quibus verbis utitur et Plut. Erot. describens mulieris cuiusdam habitum Macedonicum" qui locus forsan est ille in v. ὑπ., ubi quoque profert κρηπῖδας hoc accentu, nec alium in v. κρ., nec monens quid in eam partem, dum ap. Xen. Z. 'Αλβ. Pol. et M. S. editur per circumflexum, ut et ap. Ios. 1, 592. i. sed p. 132. f. 2. e. κρηπίδα, quem solum accentum habet L. Ern., potiorem mihi ab analogia illorum ἐλπὶς, σφραγὶς etc., et vel constantiae causa hic editum.

στρατεύσας) Fotte post νεανίας deest ἐκεῖθεν. *Reisk.* Facile hoc adv. suppleveris mente, repetendum illud e longe remoto subst. §. 1. Μακεδόσι, sine quo Noster et supra 2, 14, 10. e. it. 4, 7, 4. e. adhibuit quoque v. ἐπιλ., ubi P. deserit Bg., it. in στρ., ubi Sch. „collectis militibus in exercitus numerum cooptatis" cf. 2, 14, 12.

τούς τε ἡγ.) Vide num desit ἐκέλευε aut tale quid, verbum enim, quod φέρειν praecedat, nullum est. *Oxon.* Post φέρειν deesse videtur ἐκέλευε, vel simile quid. *Reisk.*

Sic Stroth. in N. Chr. „sc. κελεύει" sed Leisn. in m. Ms. Bg. „supplet ὡς" pro quo potius dixerim, eum pro τούς τε legisse ὡς καὶ τοὺς ἡγουμ. aut ὥστε, cf. 5, 8, 15., libere καὶ addito. Tacentibus Mss., suppleverim v. ἐκέλευε, quod latere potest in pr. ἐκάλει, cf. ad Herdt. p. 692. N. 17. cum L. Bos. Ell. p. 438., quale quid et expleverit P., per obliquam orationem suam nihil afferens ad lectionem constituendam; dum variat Noster in formula φερ. ὀν. cum superioribus φ. ἐπωνυμίαν et προσηγορίαν, sed forsan per analog. modo, cf. 1, 11, 7. In sq. §. Bg. e P. ad v. μετ., non item in τὸ, cf. 2, 14, 4. 4, 3, 6.

Πιτανάτην) Nominis rationem non tradunt Lexicographi. Cohortis

τὴν ἐκάλει [1] λόχον. ταῦτα δὲ ποιήσας, τά τε ἐν ταῖς πόλεσι διοικήσας, ὡς ἐνεδέχετο, ἠπείχ-	8. bat cohortem. His igitur actis et civitatibus ordinatis, ut licebat, perre-

1) λόγον ἐκάλει Ms. Ba. v. N.

elogium habemus ap. Alex. ab Alex. 1, 5. *Inter caeteras*, inquit, *fuit* Spartae *cohors* Pitaneta, *praecipui roboris*, *quae ultimo discrimini et ad extremos casus servabatur*. Cui nimirum respondent *Triarii* Romanorum. *Oxon.* v. Thuc. 1, 20. p. 17. (l. 18.) ubi v. Intep. *Leisn.* λόχος ap. Dion. H. plerumque pro *centuria* capitur: hic tamen rectius fortasse *cohortem* vertetimus. *Sylb.* Forsan quoniam Alexandrum λόχους sic appellatos habuisse acceperat. πιτάνη autem δῆμος laconicus erat teste Herodot. 3, 56. ubi dicit Ἀρχίῃ αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην, δήμου γὰρ τούτου ἦν. dictus est quoque Graecorum ap. Troiam exercitus Πιτανάτης, quod verba Hesychii testantur: Πιτανάτης στρατὸς ὁ τῶν Ἑλλήνων, ἤτοι ἀπὸ μέρους, ἢ διὰ τὸν Μενέλαον, ὃς ἦν Πιτανάτης. Herodot. l. 9, 62. etiam λόχον πιτανάτην commemorat, quem quoque λόχον Πιτανητέων appellat. Quem tamen fictitium esse neque unquam exstitisse Thuc. 1, 20. et cum eo Hesychius et Photius putant. Aliud est πιτάνη Aeoliae urbs secundum Steph. Byz., secundum Ptolemaeum vero p. m. 118. Phrygiae maioris. Caeterum λόχος Dionysio H. plerumque centuria est, h. l. cohors intelligenda. *Stroth.*

Sch. „Πιτανάτης, *Pitanates*, epitheton centuriae militum Graec., Sparta ab Antonino accitae, a Πιτάνῃ, Pitane, Laconiae oppido" sed Sb. Ind. Lat. „Pitanatis cohors. Sch. m. a. Πιτάτην λόχον" prae quo Ms. Schotti verum tenent nomen nostri Mss., ad quod Leisn. in m. Ox. „v. Spanh. ad Callim. p. 248." ed. Ern. T. 2. p. 294. m. „Ab Hesych. quidem Πιτανάτης Menelaus, ita tamen ut non ab urbe, sed a tribu, Πιτάνῃ dicta, hanc vocem ibi deducat Glossographus: haud aliter ac Πιτανάτην λόχον, Pitanatam *cohortem*, Spartis ab Ant. Caracalla accitam, refert Herodi. l. 4. c. 8. qualem alioquin, sed falso olim ap. Lacedaemonios dictam, tradiderat pridem Thuc. l. l." ad quem locum v. Schol. et redditur cum Bg. (e P.) cf. ad Herdt. 224, 23. it. 717, 42. 48. ubi τὸν λοχ. τὸν Πιτ. cohortem *Pitanensem*, sed ad Hesy. in N. Phot. Lex. sua partim e Thuc. l. l. hausit, tum in v. λοχ. (ubi Bg. deserit P.) cf. Suid. Hes. Indd. Z. Xen. Ael. V. h. cum N. it. Schwb. ad Onos. c. 2. p. 22. N. 3. et Blancard. ad Arr. de Exped. Al. l. 7. p. 496., sequente Nostro vulgarem famam et propterea per copiam praemittente et ad perspicuitatem λαχ., sed non tangente hanc rem Dione C., sed reddente Stroth. Ind. Chr. „*das* Pitanatische *Bataillon*" ubi Ms. Ba. ordo alius (in verbo translato in extremam enunciationem, ut alibi, contra rel. quidem Mss., sed cum P., inductus que fortassis, ne rediret eadem, quae §. pr., collocatio) habet minorem laevitatem.

ταυ. δὲ ποι.) Bg. e P. fere omnia, cf. in δὲ 4, 6, 1. et in διοικ. cum τὰ ἐν λ. 4, 7, 1. sed de suo in ὡς ἐνεδ., ubi Sch. partim e P. „prout *poterat*, ut *possibile erat*" quod Bg. syn. non tenet Stp. Th., sed simile Plut. 1, 958. C. e. ὡς ἂν ἐνδέχηται, cui add. Polb. 3, 49. i. ὡς ἐνδέχεται μάλιστα, *sicuti* par *est*, cf. cum adv. aliis Phil. p. 759. e. pro que syn. ἔξεστι ap.

θη εἰς Πέργαμον τῆς Ἀσίας [m], xit Pergamum in Asiam, uti χρήσασθαι βουλόμενος θερα- cupiens curationibus Aescu-

m) Colon Ms. Ba.

Xen. Hier., cf. ej. M. S. sed sine Ind. Dem. 307, 3. εἴ περ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιρούς.

Περγ. τῆς Ἀσ.) Quo sensu hic dicatur Asia et Pergamus Asiae urbs, et cur hoc sensu, docebit Strabo XIII. p. 429. de Attalo loquens, ultimo Pergami rege, βασιλεύσας δὲ οὗτος ἔτη πέντε καὶ κληθεὶς φιλομήτωρ, ἐτελεύτα νόσῳ τὸν βίον· κατέλιπε δὲ κληρονόμους Ῥωμαίους. οἱ δ' ἐπαρχίαν ἀπέδειξαν τὴν χώραν, Ἀσίαν προσαγορεύσαντες ὁμώνυμον τῇ ἠπείρῳ. *Leisn.* sc. πόλιν, (cf. L. Bos. Ell. p. 275. e.) intelligenda autem est Asia stricte sic dicta. *Stroth.*

Potest sufficere, τῆς Ἀσ. sumi hic, ut alias, sensu angustiori et pro parte, ut hic de anteriori quasi s. citeriori, cf. Cell. n. o. a. 2, 3. i. (qui ib. §. 4. sqq. de Asia Romano sensu,) in qua et Mysia, cui attributa τὸ Πέργαμον, cf. Cell. l. l. p. 35. §. 20., qui sic neutro genere e Strab. producit, ut et G. Th. „*Pergamum*, Minoris Asiae insignis civitas rel.“ sed Sch. „Πέργαμος, s. *Pergamus*, urbs Asiae minoris „it. Car. Stp. Dict.“ *Pergamum* s. *Pergamus*, civitas Asiae insignis „et Stp. Byz. tantum Πέργαμος, πόλις Ἀσίας, quod adiunctum fuerit modo ad situm universe indicandum, non discriminis causa, quia Asiae eiusdem fuit tum Car. Stp. illud“ *Pergamum*, Idae promontorium „rum *Pergama* plur. Troiae urbis arx, cf. G. Th., dum Cell. l. l. adhuc memorat tantum 1, 1032. s. 91. Cretae insulae urbem“ *Pergamum*, dictum etiam *Pergamea* „sed omittit articulum omnem (ut nihil in sexum definiri possit) quoque Luc. 3, 217. j. et Suid. Excp. 1, 233. m. ἐκεῖθεν (praec. Μακεδονίαν) τε εἰς Π. παραγένονο. Sed ad sqq. Cell. l. l. 2, 35. s. 20. de urbe Nostri“ Aesculapii antiquum delubrum ibi fuit „in quo adeo hic Caracalla voluerit χρησ. θ. τ. Ἀσ., i. e. adhibere remedia, quae ad se sanandum Aesculapius praecepisset, quo de ad §. sq., liberius hic reddente P. participium βουλ. per Lat. particulam *finalem*, quam dicunt, syn. sane, ut pro supino χρησάμενος s. χρησόμενος adhibetur v. βουλ. et θέλειν cum inf., cf. 3, 13, 3. et ib. e Rsk., ubi Noster fortassis modo per analog. in v. χρ. cum subst. θερ., ubi Stp. Th. tantum plur. aliunde profert, cf. Ios. 1, 929. l. 6. Rs. Or. V. 7. Is. Diod. S. et Luc.

θεραπείαις) Iam dudum secreta quadam laniena torqueri se Antoninus sensit. ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, inquit Dion, ideoque, ut suspicari par est, contulit se ad Aesculapii templum. Καὶ διὰ ταῦτα, pergit, ἐψυχαγώγησε μέν, ὅπως τινὰ ἄκεσιν αὐτῶν λάβῃ, (ἄλλας τέ τινας, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς τοῦ τε Κομμόδου ψυχήν. εἶπε δ' οὖν οὐδεὶς αὐτῷ οὐδέν, πλὴν τοῦ Κομμόδου, Dio 1301, 95.) *Oxon.*

Ad Dion. l. l. §. 83. Fabr. „Herodi. 4, 8, 8. scribit, eum propterea (quia agitatus esset furiis patris et fratris) Pergamum adiisse, ut Aesculapii curationibus uteretur et somnia ibi captaret“ quod Caracalla tamen et fecerit corporis sanandi ergo, quia ib. praecessit ἐνόσει δὲ καὶ τῷ σώματι, τὰ μὲν ἐμφανέσι, τὰ δὲ καὶ ἀῤῥήτοις ἀῤῥωστήμασι, et l. 15. ἐκείνῳ δὲ οὐδεὶς οὐδὲ τῶν θεῶν οὐδέν, οὔτε ἐς τὴν τοῦ σώματος, οὔτε ἐς τὴν τῆς ψυχῆς ἴασιν φέρον, καίτοι πάντας τοὺς ἐπιφανεστάτους θεραπεύσαντι, ἔχρησε. Res quidem ipsa certissima fuerit, cum et ap. Beg. 3, 135. extet numus

πείαις [n] τοῦ Ἀσκληπιοῦ. ἀφικόμενος δὴ [o] ἐκεῖ, καὶ, ἐς ὅσον ἤθελε, τῶν ὀνειράτων ἐμφορη-

9. lapii. quo postquam pervenit, quantum que voluit, somniis captandis se explevit,

n) θεραπείας A. 2. al. mendose, ut et Leisn. in m. Ox. 2. „leg. θεραπείαις." o) δὲ Ms. Ba. v. N.

„Caracalla Aesculap. consulens, (et ib. 2, 699. quartus, pertinens) ad Pergam. urb. et Aescul."

'Ασκληπιοῦ) qui potissimum in his regionibus, maxime vero in Cilicia colebatur ubi celebre illius templum Aegis fuit, v. Euseb. in Vit. Const. l. 3. c. 56. *Strotb.* cui fanum erat Pergami. in Chr. *Idem.*

Quo de templo maxime hic agitur, ut contextus docet, cf. N. sq. et in Addend. ad 1, 10, 16. e.

τῶν ὀνειρ. ἐμφ.) Dio de terribilibus somniis et necromanticis sacris refert, quibus animas ex inferis evocavit; quippe universim solitus magis et praestigiatoribus delectari. *Boecl.* Dio et Xiph. referunt ὅτι ἐψυχαγώγησε. *Strotb.*

Cf. 4, 12, 6. sqq. et Dion. l. l. 20. οὔτε γὰρ ὁ Ἀπόλλων ὁ Γράννος, οὔθ' ὁ Ἀσκληπιὸς, οὔθ' ὁ Σάραπις, καίπερ πολλὰ ἱκετεύσαντι αὐτῷ, πολλὰ δὲ καὶ προσκαρτερήσαντι, ὠφέλησε, ad quem locum de Aesculapio, Pergami culto, v. Fabr. p. 1302. §. 88. ubi et de numo Antonini, in quo sacrum facit ante altare, Aesculapio stante prae foribus templi, et ib. cum Dio narrasset, a Caracallo in templum Aesculapii missas esse hostias et donaria, subiicit, l. 28. ἦλθε δὲ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ τῇ παρουσίᾳ τὶ ἰσχύσων, καὶ ἔπραξε πάνθ', ὅσα οἱ θρησκεύοντές τι ποιοῦσιν· ἔτυχε δ' οὐδενὸς τῶν ἐς ὑγείαν τεινόντων, quo pertinet quoque Nostri τῶν ὀν. ἐμφ., ubi Bg. partim e P. (etiam in obliquo adv. Lat. ad ἐκεῖ, deferens eundem in rel. liberis, it. in ἐς ὅσ. cf. 2, 11, 7.) sed pro med. tractans ἐμφ., pro *somniis* satiatus, *expletus*, i. e. diu adhibens et expectans somnia, s. saepe, vel, ob adiunctum iam temporis et modi aliquod ἐς ὅσ. ἤθ., simpliciter *usus somniis*, adhibens somnia et expectans, quo et P. tendit *somniis captatis*, cum et alibi addantur advv. modi, ἄδην, ἀπλήστως, cf. Sb. Ind., it. ἀφειδῶς et ἀκρατῶς ap. Ios. 1, 319. f. 4. m. it. 419. f. 3. e., quanquam notio illa copiae ac frequentiae s. nimiae cupiditatis intemperantiae que, concedi potest, ubi v. stat absolute, ut ap. Herdt. 23, 28. ἐνεφορέετο αὐτοῦ, τοῦ μαντηΐου, *large* sibi *indulgebat* in *eo*, Croesus, i. e. saepe Delphicum oraculum adhibuit s. consuluit, praeced. ἐχρηστηριάζετο τὸ τρίτον, ad quam analog. maxime scripserit Noster in v. ἐμφ. cum subst. ὀνειρ., quia haec quoque in genere divinationum erant et oraculorum, secutus idem analogiam aliorum scriptorum in casu huius v. pass. secundo, qui non pendet a praep., sed a v. notione implendi s. satiandi, sed tamen, ut alibi dictum, per ellipsin alicuius praep., cf. in physicam tropicam ve vim, praeter act. Ind. Gem. Pl. et Diod. S., de med. et pass. Hes. 1, 1208. m. 1235. m., non coll. Suid. Poll. 6, 79., Stp. Th., hinc sine Vs. 4, 104. E. m., Bud. C., ubi et cum dat. rei, sine auctore, qui casus pendet a praep., ut alio sensu ap. Hom. 'Οδ. ξ', 309., ubi v. Ern., ad Dion. C. 1062, 40. N. §. 10, cum Ind., it. Zos. 4, 49, 2. Luc. Dion. H. S. T. 1. Xen. Pol. Z. ex Arr., Bg. ad Alc. ep. p. 154. e., sed cum acc. rei ap. Diod. S. Ind. 2, 149. l. 23. cui add. p. 252. l. 26. κἀκεῖ πολὺν ἄκρατον ἐμ-

θεὶς, ἧκεν εἰς Ἴλιον. ἐπελθὼν δὲ πάντα τὰ τῆς πόλεως λεί-ψανα, ἧκεν ἐπὶ τὸν Ἀχιλ-

10. venit ad Ilium. et perlustratis omnibus urbis reliquiis, venit ad Achillis sepul-

φορηθεὶς, ibi *cum* multo *se* onerasset *mero*, qui casus quartus cum pass. sensu med. est e notione act., quam habet med., etsi alias etiam pass. secum ferunt acc. rei, sed fere per ellipsin pt. κατὰ, quae hic non videtur commoda. Iam de re et petitis oraculi per somnia et cubitionem nocturnam in templo, cf. Sb. Ind. Lat. v. *Aesculap.* „de *incubatione* in templo Aesculapii meminit etiam Strabo et Plautus" G. Th. v. *incubare*, Heyn. ad Virg. A. 7, 85. cum Dempst. ad Rosin. p. 87. b. m. et Gat. ad Ant. 1, 17. e. p. 34. i. *παρὰ τῶν θεῶν, deis acceptum fero, — τὸ δι' ὀνειράτων βοηθήματα δοθῆναι, quod* per *insomnia* remedia *mihi* fuerint *indicata*, it. 9, 27. *καὶ οἱ θεοὶ δὲ παντοίως αὐτοῖς βοηθοῦσι δι' ὀνείρων, διὰ μαντειῶν*, ad quae ex edit. alia scripseram olim Annot. Dacer. p. VI. e. sq. „morbos — sanatos et medicinas dormientibus per insomnium edoctas, in veterum scriptis passim enarrari, satis liquet. — Hinc pernoctationes istae in delubris deorum ad captanda somnia profectae sunt, quas Esaias propheta c. 65. idololatris in probrum vertit. Isti etenim inter sepulchra manebant, et in fanis noctes agebant totas, quod deos, illic loci praesentes magis et propitios sese experturos, omnia que, quorum fieri certiores ex usu iis erat, cumulatius ibi impertitum iri, sperabant" et e p. 192. b. i. „Aesculapium, medicinae praesidem deum, per insomnia remedium sibi suggerere opinabatur" cf. Cic. de divin. 2, 59. e. *an* Aesculapius, *an* Serapis *potest* nobis *praescribere* per *somnium* curationem *valetudinis*? it. Arist. Plut. v. 411. 620. sqq. 634. sqq. 653. sqq. usque ad v. 747. it. nuperrime *Kinderlings Somnambulismus unsrer Zeit, mit der Incubation od. dem Tempelschlaf und Weissagungstraum der alten Heiden in Vergleichung gestellt*, 8. 89. Caeterum in Ms. δὲ pro δὴ, ut alibi, cf. 4, 3, 19., quod forte P. habuit, quia alias δὴ cum alia voce contrahit in pron. rel. lat.

εἰς Ἴλ.) Extiterunt ergo et hoc tempore quaedam veteris Troiae vestigia, quae tamen iam sua aetate extitisse negat Strabo XIII. p. 407. f. 39. Νῦν μὲν γὰρ, inquit, οὐδ' ἴχνος πόλεως σώζεται αὐτόθι. — Sed Strabo discrimen facit inter veterem et recentiorem Troiam, alio loco, quam vetus illa, conditam. De recentioris Troiae reliquiis an Herodianus sit accipiendus, videndum. — Genuina esse veteris Troiae monimenta, demonstrare conatur Theodorus Ryckius in diss. de primis Italiae colonis c. 9. Destruere eius argumenta et evertere studet Struvius in Obs. de Scriptoribus Troianis post Homerum §. 10. quae legitur inserta Obs. Hal. T. 3. p. 33. cf. et Nieupoort. in Hist. Rom. praef. Herodianus videtur novam Troiam pro vetere accipere, exemplum ipsorum Iliensium secutus. Sic Achillis sepulcrum forte pro commento Iliensium habendum. *Leisn.*

Hauddubie de secunda Troia sermo hic est, quanquam sequitur aliquid de Achillis sepulcro, sed ut recentiorum, opinor, figmento, cf. Heyn. Hist. 2, 119. e. sq. (ubi 4, 1061. m. res Nostri tanguntur breviter,) cum Cell. n. o. a. 2, 45. m., sequente Nostro iterum famam vulgarem, P. autem Bg. in δὲ, sed per Lat. syn. modo in v. ἐπελθ., cf. 3, 10, 2., quo in v. cum λειψ. analogia tantum est, ut in λειψ. cum gen. πολ.

λέως τάφον [p], στεφάνοις τε κοσμήσας καὶ ἄνθεσι πολυτελῶς, πάλιν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο. ζητῶν τε [q] καὶ Πάτρο-

chrum. eo que ornato coronis ac floribus magnifice, rursus Achillem imitabatur. quaerens que Patroclum quendam,

p) Punctum in A. al. sed colon in Stp. rel. pro commate Bs. 1. al. q) ❧ Ms. Ba. cf. N.

στεφαν. δὲ) Quae hic de sepulcro Achillis, floribus sparso honorato que, et mox (§. 12. e.) de ventis prece voto que exoptatis, item que de crine ignibus imposito (§. 13.) habentur, late expolita est videre ap. Io. Kirchmann. in erudito de funeribus Commentario. *Boecl.*

Ap. Suid. Excp. 1, 233. m. *ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παραγέγονε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο*, inde *cum* Pergamum *venisset*, et *Achillis* tumulum *coronis* et *floribus* exornasset, *Achillem* agere *coepit*, quae, a Kust. sine N. relicta, non sunt severa in Vs., dum Epitomator contraxit primam partem, et ἐπὶ τ. Ἀχ. τ. rexit simul ad pr. v. παραγ., dans ei duplicem praep., tum omittit adv. Nostri πάλιν, respiciens §. 1. e. Ἀλεξ. ἦν, quem Alexandrum Caracalla forsan imitatus est etiam tum in hoc, quod novum Ilium adiit, cf. Cell. l. l. in N. pr., tum quod ibidem visit Achillis sepulcrum, cui Alexander sacra fecit, praedicans felicem illum, quod Patroclum habuisset amicum, cf. Heyn. Hist. 3, 583. i., unde mox quoque ap. Nostr. de Patroclo. Sed ap. Dion. C. p. 1302. e. *τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἐναγίσμασι καὶ περιδρομαῖς ἐνοπλίοις καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐτίμησε, — καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα χαλκοῦν ἔστησε*, et ad Ael. V. h. 12, 7. *ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐστεφάνωσε*, N. „more scil. veterum. Sertis enim et coronis sepulchra heroum decorare solebant. Quod a Kirchmanno in opere de Funeribus praetermissum, (ubi tamen Boecl. ante reperit, ut Leisn. quoque in m. Ox.“ Kirchman. p. 574. „quo de mihi nihil liquet, libro absenre,) hic notari debuit. — Ex hoc ritu post eundem Achillem ita veneratus est Antoninus, uti docet Herodi. l. 4. c. 8.“ sine Gr., ubi Bg. e P. supplet acc. pron. *αὐτὸν*, sed Noster ad analog. in v. κοσμ. cum adiunctis subst., de quibus cf. 1, 7, 11., respiciente Stp. Th. 3, 1025. e. v. στεφ. aliunde tantum morem, quo de Bg. ad Alc. ep. p. 163. „cippis imponebantur coronae. Est haec publica materies, satis tractata ab iis, qui de sepulcbris vet. et coronis scripsere“ et forsan, qui laudantur in Fabr. bibliogr. ant. p. 1034. i., tenente praeterea Leisn. in calce Ox. „de tymbo ab Argivis Achilli erecto Hom. Ὀδ. ω', 81. Anthol. III. n. 1. Philostr. Heroic. C. III. 736. Quem coronis decorarunt M. Alexander et Caracalla. Plut. in Alexandro. Ael. V. h. 12, 7. Iustin. 11, 5, 12. Arrian. l. l. Io. Antioch. in Excerpt. Vales. p. 826.“ ad quem Hom. locum v. N. de Achillis tumulo, quo de ornato consperso que floribus e Nostro nihil habet Nicol. in Tractat. de phyllob. p. 176. §. 3. sqq., cf. Z. ad Xen. Ἀνβ. 6, 4, 9. e. Caeterum omissa in Ms. Bg. duo *coronis ac* restituimus partim e P. unde ille in adv. πολ. ubi Noster cum v. κ. per analog. modo, cf. Rs. Or. V. 6. Dem. cum An. ad A. Gr. V. 1. Xen. M. S. Ael. V. h. Luc. et Fa. Aes.

ζητῶν τε) Malim *ζητῶν δὲ καὶ Πατρ. Steph.* qui tacite correxerit e P., consentiente hic cum Ms. Ba. partim, dum omittit cum Bg. voculam καὶ, pro *etiam* s. praeterea, quae in transitu ad alia sane ap. Nostr. ante se

κλόν [r] τινα, ἐποίησέ τι τοιοῦτο. ἦν αὐτῷ τις τῶν ἀπελευθέρων φίλτατος [s], Φῆστος [t] μὲν ὄνομα, τῆς δὲ βασιλείου μνήμης

huiuscemodi quidpiam fecit: 11. Erat ei quidam libertorum omnium carissimus, Festus nomine, idem que erat

r) Ms. Ba. πάτροκλον τινὰ, ut 3, 12, 14. i., at in sq. ἐποίησέν τι τοι., non modo per inconstantiam cum accentu rursus reclinato, sed quoque per ν ἐφ. ante consonantem, cf. 4, 1, 3. m. s) Colon in Ms. Ba. t) Ms. Ba. φῆστος ὄνομα μὲν. τῆς λ. v. N.

habet advers. δὲ, cf. proxime 4, 7, 3. 6. 12., ad quae librarius Ms. respexerit, cum rel. Mss. maneant in vulg. copula, talem que Lat. adhibeant quoque cum altera, v. c. *que etiam*, it. *et etiam*, it. *et quoque*, cf. Hor. Turs. p. 280. Nr. 15. sq. 288. c. 851. c. Per se quidem saepe confusae sunt istae voces duae, et supra quoque τὲ in δὲ tentatum a Ms., aliis in causis, cf. 4, 7, 2. e., P. deserente Bg. tum in servatis ἐποι. λ. nec contractis periodis, tum in severo ad ζητ., ad quam Lat. analog. aut aliquam Gr. (cf. Schw. L. N. T. p. 634. N. 3. Dem. 31, 3.) Noster hic scripserit in v. cum acc. pers., pro cupiens habere aliquem, quem, ut Patroclum quondam Achilles, sepeliret ac coleret. Sed Stroth. in N. Chr. post Πατρ. τινα „ut in eo quoque Achilli similis esset.“

ἦν αὐτῷ) Bg. e P. tantum servavit adi. πάντων ad superlat., in suo Ms. hauddubie non ipse negligens, quae reperi simul omissa tria Φ. μ. ὀν., certe non duo Φησ. et ὀν., sed forte particulam μὲν quoque, ut P., quia relatum δὲ alio detorsit, et ad prius membrum τὶς — φιλτ., reddens adeo dupliciter, per copulam et simul per pron., quo de cf. N. sq. et ad 1, 14, 4. e., et forsan in parenthesi sumens Φ. μ. ὀν. et tanquam μὲν staret solitarium, cum aeque ad se referri queant μὲν et δὲ duo que postrema haec membra, ut pendentia a pr. ἦν — φιλτ., cf. 1, 8, 11. et in paupertatem Stp. Th. v. ἀπελ. (ap. G. Th. in Bg. e P.) praeter L. N. T. Suid. ὁ ἐλευθερωθεὶς, Ammon. p. 20. m. Munth. p. 325. m. sine Ind. Diod. S. 2, 432. l. 24. cui adde p. pr. l. 4. Ind. Sb. (ubi et per Lat. *libertinus*.) Dion. H. S. T. 1. Luc. Rs. Or. V. 4. 7. Is, et in subst. affine Dem. Sed Ms. alius ordo, quanquam laevior, tamen a librario est, cum Mss. rel. maneant in vulg., qui et habetur 7, 5, 3.

τῆς — βασ. μν. πρ.) v. de h. l. Reines. Inscr. VI, 13. *Leisn.* Pol. et Bud. *principi a memoria*: Dethardingus prudenter non expressit, i. e. *Magister memoriae*, quae dignitas inter maiores referenda est; namque ex Amm. Marc. l. 27. p. 366. Lindenbr. (ed. Ern. 27, 6. i. p. 397. e.) patet, eam vel hominibus datam esse, qui iam proconsulari potestate provincias administraverant. Plures autem uno tempore huius dignitatis extitisse, ex eodem p. 368. (Ern. p. 400. i.) apparet, ubi Eupraxium ea tempestate magistrum memoriae appellat, qui Gratianum Augustum declarans exclamat: *familiam* Gratiani *hoc mereri*. Sed pro *Gratiani* mallem *Valentiniani*. Libro 29. p. 422. (Ern. 29, 2. p. 457. m.) autem de Festino Tridentino narrat, eum *administrata Syria*, magisterio *que* memoriae *peracto*, *regere Asiam proconsulari potestate exorsum esse*. Idem l. 15. p. 42. (Ern. 15, 5. p. 45. c.) de Aedesio *ex — magistro memoriae* narrat, eum ad Consulatum subrogatum esse. Graeci alias quoque *Magistri* vocem, ἐπιστάτης et προεστὼς reddere solent. Officium eius praesertim eo continebatur, ut quae imperatores ad libellos supplices re-

προεςώς. οὗτος, ὄντος αὐτοῦ imperatori a memoria. Iste ἐν Ἰλίῳ, ἐτελεύτησεν [u], ὡς morante eo ad Ilium mortuus

u) Colon in Ms. Ba. cum ed. Ed.

sponderant, deferre in chartam curaret. Codinus ita describit: τὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων ὑπηρέτημα, πάλαι μὲν ἦν τοῦ ἀπογράφεσθαι τοὺς ἐν ταῖς στρατίαις, καὶ ἀλλαχόθεν ἀριστεύοντας ἀναμιμνήσκειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν τῷ βασιλεῖ, ἵνα λαμβάνωσι τὰς προσηκούσας τιμάς. Vid. Cod. Theodosianus et Iustin. passim, praesertim vero Cl. Mangelsdorfi Diss. de Magistro memoriae. Halae 1770 et Pancirollus comm. ad notit. dignitat. imp. or. c. 95. *Stroth.*

Pro brevioribus P. „*Festus*, a *memoria*" Bg. expressit singula vocabula Gr. liberius, participium quidem πρ. per simplex v. subst., (id quo per tempus finitum, unde etiam adiunxit pron. *idem*, per quae hoc totum membrum simile fiebat pr. ἦν — φιλτ., et, ut N. pr. dictum, in parenthesi sumtis Φ. μ. ὄν., ad id referebatur,) sed formulam v. πρ. cum gen. per v. subst. cum praep., (quae sic saltem servata et a v. Gr. modo separatim data,) denique adiectivum βασ. per subst., accommodatum in casu ad v. subst., fere cum Bud. C. 678, 36. „*qui* erat *principi* a *memoria*, h. e. ὁ ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως" unde Sb. Ind. v. μν. partim „*principi* a *mem.*" et Sch. „*regi* a *mem.* βασ. *qui* principi *est* a *mem.*, Hebraeis dictus similiter מזכיר 2 Sam. 8, 16. qui facit meminisse rerum, *ein Canzler*" ut ad Suet. Aug. c. 79. e. *Iulius* Marathus, *libertus*, etiam *in* memoriam *eius*, (ubi V. L. *et* a *memoria eius*, praeferenda sane) N. Cas. „*A memoria* nomen officii s. ministerii in aulis principum et magnatum, etiam Iudaeorum olim, qui videntur vocasse *hammazkir*, etsi LXX vertunt ὑπομνηματογράφους et Hieronymus *a commentariis*" tum ad Spart. in Pescen. Nigro c. 7. T. 1. p. 663. i. quum *unus* ad *memoriam*, alter *ad* libellos *paruisset* in N. 4. Cas. „*parere* ad *memoriam*, quod Herodianus προεστῆναι τῆς μνήμης τοῦ βασιλέως" memoriter cum Bud. potius, non praeterea ad Nostr. respicientibus, quos iam pono deinceps, ne libello quidem isto Mangelsdorf. in primis p. 12. ubi alia afferuntur Gr. nomina *Memoriae Magistri*, a quo videtur p. 23. sq. distingui *Memorialis*, ad quem Codini ib. illa definitio pertineat, qualis fere etiam in Graev. Thes. T. 7. p. 1583. B. sqq. sed altera quoque ad Amm. in Ern. *Ind. dignitatum*, cf. Salm. ad Vopisc. 2, 785. a. sqq. et 787. b. G. Th. v. *memoria* 250, 92. cum Cangii Gloss. v. *Memoriales* et *Magister memoriae*, ubi et dr. *Memoriae* scriniis *praesidens*, unde ad Nostri Graeca vicinius reddatur *imperatoriae* memoriae *praesidens*, s. imperatoriis *memoriae* scriniis *praesidens* s. *praefectus*, liberum relinquente me nostratibus, utrum malint illud Sch. *Kaiserlicher Canzler*, an quod Freyer. Hist. univ. p. 425. e. „*Eumenius* — *geheimer* Archivarius *am* Hofe *Kaisers* — Sacrae memoriae *magister*" (quo respexerit Stroth. Ind. Chr. „μν. — *das Archiv*, πρ. der *dem* Archiv *vorstand*, Kaiserlicher *Archivarius* oder *Kanzler* war") an *Secretair* der *Memorialien*, qualis hodie etiam aliquis est in Papae Cardinalibus, si quidem subst. μν., ut Lat. *memoria*, pro tabula s. libro scripto sumatur, cf. Cl. Cic. et Ind. Long. Mor.

ὄντος αὐτοῦ) Hoc pron. refertur ad Caracallum, servante Bg. commoda Lat. ad ὄντ. et pr. ἐν, sed severius Nostri μὲν et δὲ ordinem que ac copiam in ἐτελ. cum compari φαρμ. ἀν. et νοσ. διαφθ., quorum postremum,

μέν τινες [x] ἔλεγον, Φαρμάκῳ ἀναιρεθεὶς, ἵν' ὡς Πάτροκλος ταφῇ [y], ὡς δὲ ἕτεροι ἔφασκον, νόσῳ διαφθαρείς. τοῦτον [z] κομισθῆναι κελεύει τὸν νέκυν, ξύλων τὲ πολλῶν ἀθροισθῆναι

est: ut quidem aliqui dicebant, veneno interfectus, quo tanquam Patroclus sepeliretur: ut vero alii affirmabant, mor-
12. bo interemtus. Hunc efferri iubet mortuum, multisque lignis struere rogum. Im-

x) Sic Ms. Ba. pro μὲν τινὲς Stp. al. cf. 3, 10, 11. y) Hoc comma in Bs. 2. L. al. pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. z) τούτου Ms. Vi. v. N.

simile illi 3, 15, 5. λύπῃ — διαφθαρεὶς, ἀνεπαύσατο τοῦ βίου, Stp. Th. 4, 141. G. sine auctore sic tener „διαφθαρεὶς νόσῳ, *qui* morbo *interiit*, (pro quo melius Bg. etiam, quam P., vel *morbo* peremtus, *absumtus*, quod postr. et ipse Stp. mavult ib. 2, 1082. e. memoriter tenens) Herodi. νόσῳ φθαρεὶς“ cf. D'Orv. Ch. p. 305., sed G. Th. rantum *absumi* morbo, (cf. Cort. ad Sall. Iug. 5, 6.) et *interimi veneno*, ad quam analog. forre Noster in pr. φ. ἀν., cf. φαρμάκοις διαφθείρειν Ind. Ael. V. h. et Diod. S. sed syn. ὑπὸ φαρμάκων διεφθάρθαι Rs. Or. V. 7. Is.

ὡς Πατρ. τ.) Legenda igitur est er cum hoc loco conferenda prima libri 23 Iliados pars, v. 45. sq. 111. sqq. 135. sqq. *Stroth.*

τοῦτον κομ.) Primo Bg. recte omisit copulam P. *igitur*, saepe oppressam in narrando er transeundo ad alia, sed idem non sensit eiusdem aliam lectionem, a Ms. praebitam, *huius* igitur *cadaver* efferri *iussit*, pron. casum secundum, ubi facilis lapsus fuit iterum per se in ν et υ, cf. 4, 7, 9. σιτ., et tum gen. pron. distractus a suo subst., ut alibi, cf. 1, 16, 3. 3, 6, 15. ad Luc. 1, 423. N. 48., tum gen. pers. alicuius solennis cum subst. νέκυς, pro P. Lat., quo Srp. Th. respiciens sine Gr. „utitur et Herodi. pro cadavere“ modo adhibet auctoritatem poetarum et semel Herodoti, cf. Ind. it. Dem. Luc. Eur. Barn. Hom. cui add. 'Ιλ. ά, 52. ή, 409. κ', 343. Soph. Ai. Call. Lyco. Abr. ad Aesch. 1, 152. i. Suid. et Hes., ap. quos per adiunctum artic. nec reperi cum gen., nec cum habebat secum adi. aliquod eodem casu, ut ap. Hom., sed ut articulus intra adi. er subst., interiectis pluribus, sit ap. Nostr. frequens, cf. 2, 8, 6. κοινὴν λ. 3, 2, 5. διττὴν λ. 3, 14, 20. πλείονα λ., si forte quis cum Bg. servans eundem casum quartum, putet in Ms. Vi. glossema esse per comparationem cum aliorum scriptorum usu, ob consensum Mss. rel. ad vulg. lect. In rel. Bg. cum P., in Lat. ad v. κομ. (quod de mortuis ferendis ad sepulturam v. ap. Srp. Th. 2, 320. B. m. cum Rs. Or. V. 5. p. 60. et Ind. V. 6. 7. Is.) it. ad v. ἀθρ., (ubi et Stp. Th. 1, 138. E. m. „ἀθροίζειν πυρὰν, struere *rogum*“ sine auctoritate, quam nec ipse alibi reperi, ut ad analog. saltem scribatur,) it. in alio casu ξυλ. πολ., qui gen. cum subst. πυρ. er ipse tantum fuerit ex analog., cf., praeter plur. ap. Suid. et Hes., cum gen. λαμπάδων ap. Diod. S. 2, 187. l. 72. sed absolute fere L. N. T. Ind. Hom. Eur. Barn. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 4. Xen. 'Ανβ. Luc. Geop. Gs. Chr. et in rem criricam Herdt. Caeterum ap. Hom. 'Ιλ. ψ', 164. Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα.

πυρὰν [a]· ἐπιθείς τε αὐτὸν ἐν μέσῳ, καὶ παντοδαπὰ ζῶα κατασφάξας, ὑφῆψέ τε [b], καὶ, φιάλην λαβὼν, σπένδων τε τοῖς ἀνέμοις [c]. εὔχετο. πάνυ τε ὢν

posito que in medium, omne genus animalibus mactatis, succendit: ac phiala sumta, libans que ventis precabatur. 13. Cum que esset raro capil-

a) Punctum Ms. Bg. etiam in A. al. b) Ms. Ba. ὑφῆψε τε· καὶ φ. primum accentu non reclinato, ut 4, 7, 11. secus ac §. 1. hoc cap., sed punctum etiam cum ed. A. al. c) Comma hic in Srp. it. A. al., non item in Lugd. al. v. N.

ἐπιθείς) Hom. Ἰλ. ψ', 165. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν λ. similiter per ἐν cum abl., pro quo Bg. e P. per acc., dum in v. *ponendi* valet casus is uterque, cf. 1, 17, 4., oppresso ex eodem pron.

παντοδαπὰ) Imitatione Achillis ap. Hom. Ἰλ. Ψ', 166. Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. *Leisn.* quod ἐπισφάττειν f. ἐπικατασφάττειν νεκρῷ dicebatur, v. sepulturam Abradatae ap. Xen. Cyr. l. 7. c. 3. (cf. Z. Ind.) Hom. l. l. *Stroth.*

Sed Bg. e P. tum in adi. iterum, cf. 4, 7, 2., tum in Lat. ad v. κατ., ut aliunde Stp. Th. „i. q. simplex" cf. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Diod. S. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. sed cum subst. ζ. fere Luc. In sq. Bg. deserit P. ad v. ὑφ., ubi suppleverim pron. αὐτὴν, scil. πυρὰν, quocum subst. habet Stp. Th. v. πυρὰ e. ex Athen., immemor in ipso v., ubi sub Lat. Bg. profert modo metaphorice e Xen. Cyr. sine Ind. 5, 1, 15. cf. Ind. Sb. Diod. S. Luc. et Dem. Sed ap. Hom. l. l. v. 177. ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον λ. et per analog. modo fortassis in sq. λαβ. (ubi Bg. deserit P.) cum subst. φ., quo de cf. Dem. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. sed ap. Hom. l. l. v. 196. δέπαϊ λ. cf. Ὀδ. θ', 89. δέπας — ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν.

σπένδων) Ita Augustus Circio, ne Galliam vastaret, sacrum fecit, Calabri Iapygi, Apuli vento Arabulo, etc. v. Alex. ab Alex. l. 3. c. 22. et ideo Antoninus, ut ventos haberet secundos. *Oxon.* cuius inepta est haec annotatio, ut vidit Vulp. ad Prop. 4, 7, 31. Nempe, ut Achilles Hom. Ἰλ. ψ', 194., precatus ventos est, ut citissime igne comburerent cadaver. De cultu religioso ventorum v. Ael. V. h. 12, 61. et ad h. l. Periz. et Intp. cum Vulp. l. l. *Leisn.* Hom. l. l. Ἀχιλλεὺς Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά· Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιατο νεκρόν. *Stroth.*

In primis, quia ibi pyra ab initio non satis ardebat, cf. v. 192. Hic quidem Bg. regit v. σπ. cum dat. ἀν. (qualem dat. perf. et habet alibi, cf. Stp. Th. et Ind. Hom. cum Luc.) et per se capit alterum v. εὐχ., quod et sic absolute usurpatur, sed quoque (quod P. contra facit, sumto absolute v. σπ.) cum dat. perf., cf. Stp. Th. Ind. Fi. Aesch. et Dem. cui add. 227, p. 189, 7. 800, 1., jungente etiam Hom. Ἰλ. ώ, 287. σπεῖσον Διΐ, καὶ εὔχεο λ. sed hinc reddente Sb. Ind. „vota faciebat" distinctionem me liberam relinquente, cum et ab initio in Mss. non fuerit, cf. in εὐχ. sine augmento hic, ut alias cum eo, Moer. p. 175. cum N. Herodi. Gr. p. 460. i. Fi. ad Well. p. 180. m. it. ad Luc. 2, 230. N. 89.

ψιλοκόῤῥης, πλόκαμον ἐπιθεῖ-
ναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγελᾶτο d.

lo, crinem imponendum igni quaerens, ridebatur; verum

d) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 1.

et p. 134. ult. fine N. ἠυχ. sed εὐξ. 1, 378. l. 38. et rursus ἠυχομ. ib. p. 631. pen.

πλόκαμον) *Graecorum et Aethiopum praecipuus mos, ut comas ad rogum dissecent, corpori que et igni imponant*, Alex. ab Al. l. 3. c. 7. *Qui mos*, alibi inquit in eodem capite, *antiquissimus usque ab Homero traditur, ap. quem Patrocli cadaver opertum amicorum superiectis capillis* fuit. Oxon. v. Hadr. Iunius de Coma p. 526. Eur. Electr. 90. Orest. 96. 113. 117. Tibull. 1, 3, 7. Ovid. Met. 3, 505. Heroid. XI, 115. Kirchman. de Fun. II, 15. p. 228. Cell. ad Curt. 10, 5, 17. Propert. 1, 17. Hom. Ἰλ. Ψ', 46. et 135., de crinium votis Barth. ad Stat. Theb. VI, 198. p. 422. Brodaeus ad Anthol. III. p. 319. Crines quoque in rogum proiiciebant veteres, Hom. Ἰλ. Ψ', (141.) Eur. Troad. (v. 480.) τρίχας δ' (al. τ') ἐτμήθην τάςδε πρὸς τύμβον νεκρῶν. *Leisn.* quia id Achilles fecerat Hom. l. cit. 135. (ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι,) Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον — Ἀχιλλεὺς Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, (i. q. v. 146. κόμην κείρεσθαι,) Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, — Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι. Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο Θῆκεν, add. Max. Tyr. diss. 24. p. 476. et Feith. Antiq. Hom. 1, 13. (§. 5. sq.) De more crines donandi mortuis v. etiam inter alios Eurip. Orest. 96. et 113. *Stroth.*

Cf. praeter Cas. ad The. Ch. 21. ed. Fi. p. 209. i., quoque Fabr. bibl. antiq. p. 1023. f. 3. Barn. ad Eur. Alcest. v. 427., qui et de affini more in luctu, de capite tonso, ib. et Electr. v. 241. 335. Soph. Ai. v. 1192. et Electr. v. 451. cum N. Camer. it. Call. h. in Di. v. 126. cum N. Intrp. et Spanh. it. Stanl. ad Aesch. Choeph. v. 178. et ad Ael. V. h. 7, 8. p. 486. sq. N. 6. sqq., ubi N. 7. Kuhn. „Achillem et Alexandrum aemulatus est Anton. Caracalla, dum Festum, libertorum suorum charissimum, Patrocli more sepelire satagens, rogum quidem struxit ingentem, alia quae solennia rite peregit: cum autem crinem, quem igni imponeret, raro ipse capillo praeditus, quaereret, omnibus fuit deridiculo; totondit tamen quoscunque habuit crines, Herodi. l. 4.“ quem nostrum locum sine Vs. profert Stp. Th. v. πλοκ., memor huius motis etiam allato alio loco ex Eurip., quem, sine fabulae nomine prolatum, frustra quaerens, reperi tamen Nostri vocabulum πλοκ. usurpatum ib. eadem in causa Troad. v. 1183. Barn. *caesariem*, sed Electr. v. 241. *cincinnos*, dum Bg. e P. recte in universum reddit, (cf. L. Ern. et ap. Eur. El. v. 515 — 521. 527. ubi πλόκος, i. q. nostrum, componitur cum syn. χαίτη, et κουρίμης τριχὸς i. q. πλόκαμος κούριμος Eustath. ap. Stanl. l. l.) non tenente Stp. Th., nec commoda Lat. Bg. e P. ad ψιλ., (per abl. adiectivi et subst. pro nominativo cum v. subst.) quod sine Vs. hinc modo profert cum syn. Hes. ψιλοκόῤῥης, φαλακρὸς, ubi sine auctore, it. ap. Suid. in N. Kust. et ad syn. aliud Ψιλόκουρος ap. Thom. M. p. 318. in N. 3. tantum „aliis Ψιλεκόῤῥης f. Ψιλοκόρσης“ nec alibi me reperiente. Praeterea Bg. omittit e P. adv. πάνυ, olim restituendum, cf. 2, 8, 11., sed eundem deserit in v. ζητ. cum inf., quem pro particip. tractant, dum licet sumere quoque pro syn. §. 7. e. βουλόμενος, ut saepe in N. T., cf. Lexx. (ubi tamen et in

πλὴν [e], ὧν εἶχε τριχῶν, ἀπεκείρατο. ἐπῄνει δὲ καὶ στρατηγῶν μάλιστα Σύλλαν [f] τε τὸν Ῥωμαῖον καὶ Ἀννίβαν

tamen ex iis, quos habebat capillis, detondit. 14. Laudabat autem ex omnibus ducibus praecipue Syllam Romanum

e) In Ms. Ba. πλὴν — ἀπεκείρατο plane desunt. *Mart.* v. N. sed post τριχ. comma fuit in A. al. f) Ms. Ba. εἴλαν magis depravatum, quam 3, 7, 18. e.

Bg. rationem cum gen. solenni atticuli Matth. 2, 13. ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτὸ,) Ind. Fa. Aes. Hs. Fi. Pal. If. Ev. Fd. Xen. Z. Pol. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 72,4. 92, 15. 195, p. 198, 5. 230, 10. 241, 19., variante Nostro in τῷ π. per additum artic. cum 1, 9, 14. 3, 15, 16., sed in hoc subst. cum v. ἐπ. forsan ad analog. modo scribente, sed in v. pass. ἐγελ., (ubi Bg. e Sch.) cum participii nominativo, ad Lat. maxime ap. G. Th. e Spart. Adrian. c. 3. i. T. 1. p. 24. *quum orationem imperatoris in senatu agrestius* pronuncians *risus esset*, praebentibus Indd. Gr. modo haec, in universum pass. Ael. V. h. cum Suic. Th. v. γέλως p. 742. b. m., sed cum act. Dem., ir. act. cum med. Luc., merum autem act. Rs. Or. V. 4. Fi. Aesch. et Th., Fa. Aes. et Plut. Hs., Lyco., in rem poëticam Thom. M. p. 185., in constructionem variam, cum f. sine praep. aliqua, εἰς, ἐπὶ, κατὰ, πρὸς, Poss. Call. Abr. ad Aesch. T. 1., S. ep. Aesch. Xen. Ἀνβ. Z. D'Orv. Ch. Theogn. Call. Soph. Ai. (ubi et γελᾷν γέλωτα, ignotum Stp. Th.) Hom., ubi et cum adv., ut ap. Orph. et Plut. Krg., sed tropice, de re, pro splendere, Herdt. cum Mus., sed alio sensu ap. Hes. Theog. v. 40. cum N., liberius hic iterum addente P. adi. πᾶσι.

πλὴν) In Ms. omissum totum hoc membrum, cum versum plenum effecisset et hauddubie ob similiter finientia ἐγελᾶτο — ἀπεκείρατο, agnoscit cum Mss. rel. etiam P., quem deferens partim Bg., reddit potius e Stp. m., qui sane habuit cum P. acc. illum *capillos*, a Leisn. in Ms. Bg. correctum plumbo, et illum exquisitum, dum, severius ad Gr., refertur subst. ad v. εἶχ. et post pron. ponitur. Si tamen in Ms. Bg. comma post *hab.* fit: abl. cohaeret cum pr. pron., quod cepit e Stp. m., sic resoluta recte forma contracta, pro ἐκείρατο ἀπὸ τούτων τριχῶν, οὓς εἶχε, ubi Stroth. in N. Chr. „int. ἐκ vel τινας" quod pron. explevit et Stp. in marg. per Lat. Vs., ad v. ἀπ. pertinens, quoad rectionem, sed et ad gen. τριχ., qui si pendet a praep. in v., ut ostendi ante: non opus est Strothi ellipsi altera praep., nec nostra illa antea, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. N. 5. i. Luc. 2, 557. l. 68. ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὁπόσον λ. *detonderat* de *coma* (tantum,) *quantum* rel., ubi desit similiter aliquis acc., quem per se habet v. in act. et med., quod hic valet pro *sibi* detondendos *curavit*, cf. lib. de V. med. Woll. p. 29. e. cum Fi. The., sed, ut hic, in luctu pro luctus que signo, ad Plat. Phaedo. Fi. c. 38. e. p. 232. e. cum Gottl. p. 64. m. et Rs. Or. V. 3. p. 605. N. 7. (ubi ignota Stp. Th. rectio τινὲς — τὰς κεφαλὰς ἀπεκείροντο τρίχας, cum dupl. acc.) unde simpliciter pro lugere ib. Ind. V. 7. Is. ex 71, 9., sed de act. Ael. V. h. et Xen. Z. Pol., at pass. Diod. S., et tropice cum acc. rei, pro privari, ap. Dion. H. S. T. 1., itidem ignorante Stp. Th.

Σύλλαν) Spart. in Carac. c. 2. (p. 708. i.) Tiberium *et* Syllam *in con-*

τὸν Λίβυν [g], ἀνδριάντας τὲ αὐτῶν καὶ εἰκόνας ἀνέστησεν. ἀπάρας [h] δὲ τῆς Ἰλίου, διά τε τῆς ἄλλης Ἀσίας καὶ Βιθυνίας τῶν τε λοιπῶν ἐθνῶν, κἀκεῖσε

et Hanniballem Afrum: statuas que eis et imagines excitavit. Decedens autem Ilio per caeteram Asiam et Bithyniam reliquas que gen-

g) Ms. Ba. τὸν καρχηδόνιον v. N. h) Sine iota A. 2. al. cf. 4, 7, 2. et sic in sq. κἀκεῖσε, cf. 3, 4, 9. e..

ventu plerumque laudavit, non modo propter militiam, ut arbitror, sed et propter crudelitatem. *Boecl.*

Cf. ib. c. 4. 1. *saepe in senatum, saepe in populum superbe invectus est, aut edictis propositis, aut orationibus* editis, *Syllam se etiam* ostendens *futurum*, ubi v. Salm., N. 1. e Suid. 2, 536. m. κενοτάφιον ἔχωσε — ἐκείνῳ, Syllae, ὅτι τὴν ὠμότητα ἐζήλου, cui add. Dion. C. 1300, 54. τὸ τοῦ Σύλλου μνημεῖον ἀναζητήσας ἐπεσκεύαζε, cum N. Vales. §. 79. sed ap. Spart. ib. c. 5. p. 714. e. *circa Rhetiam non paucos barbarus interemit, milites que suos* quasi *Syllae* milites *et cohortatus est et donavit.* Sed Bg. hic e P., tum in δὲ καὶ, aliter, quam supra, tantum expresso δὲ, cf. P. 4, 7, 3., tum in assumto ad gen. τρ. adi. πάντων, discedens ab eodem in sq. αὐτῶν modo per legitimum pron., servato illius casu alio dat., non correcturus, credo, sed ob Lat. v. *excit.*, quanquam tacente G. Th., cf. §. 2. et in simpl. 1, 14, 18. Sed Ms. rem in Hannibalis adiuncto alio glossam esse manifestam, quae formam partem que pro genere universo ponit, ad definiendum magis, produnt non modo dissensus Mss. rel., sed elementorum vulg. diversitas, quae glossa etiam e comparatione extiterit, dum ille insignitur hoc nomine *Carthaginiensis* a Nepote 23, 1, 1. sed et *Poeni* ib. 23, 10, 1., at cum Nostro idem nominatur *Libys* ap. Sil. Ital. saepe, v. c. 5, 320. 7, 132. 241. 525. it. 9, 244. 640. it. 10, 473. 577. it. ductor *Libys* 9, 180., tyrannus *Libycus* 5, 202., Libycus *leo* 7, 401., rector *Libycus* 11, 322. 15, 331., Libycus *dux* 12, 11. 17, 524., Libycus *ductor* 12, 259. 15, 474., praeses *Libycus* 15, 362., Libyae *ductor* 4, 39., dux *Libyae* 4, 425., Libyae *rector* 3, 173., Libyae *regnator* 17, 174., Libyae *decus* 11, 606. nec modo *Poenus*, ut ante ap. Nepot., v. c. 7, 376. it. ductor *Poenus* 10, 349., sed et *Sidonius* ductor 4, 326. it. *Tyrius* ductor 1, 143., *Tyrius* rex 7, 131., *Tyrius* tyrannus 4, 709., *Tyrius* rector 10, 188., Tyrius *dux* 15, 786., et, quod solum novit G. Th. in severo Lat. *Annibal*, ap. Iuv. Sat. 12, 107. Tyrius *Annibal*, quae nominandi varietas ut pendet a scriptoris ingenio ac libertate, ita nititur sua causa, ut in antonomasia hic ap. Nostrum, ubi Bg. cum P. ex Hor. Od. 4, 4, 42.

διά τε) Post ἐθνῶν deesse videtur πορευθείς. *Reisk.* Supplet sane quoque P. aliquod v. *pertransitis*, quasi voluerit διαβὰς, quod tamen ap. Nostr. semper tantum est cum acc. loci, nec requiritur hic necessario, quia διὰ non tam regi potest ad inferius v. ἀφικ. (cum aliud obstet totum membrum κἀκ. δ. τὰ πρ.) quam ad pr. v. ἀπ., sic quidem, ut in eo lateat verbi participium aliud, v. c. ἰὼν, ἐλθὼν, nisi, parenthesi includens illa κἀκ. δ. τὰ πρ., copulare malis διὰ cum v. extr. ἀφ., unde Bg. oppresserit copulam primam τὲ, per se nihil seriei nocentem, quia prae-

διοικήσας τὰ πρακτέα, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. ἐκεῖ τε [i] ὑποδεχθεὶς πολυτελῶς, καὶ διατρίψας χρόνου [k] τινὸς, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο [l],

tes, ibi ordinatis rebus, Antiochiam venit. 16. ibi que exceptus honorificentissime, atque commoratus aliquamdiu, Alexandriam contende-

i) ἐκεῖ τὸ Ms. Ba. cf. 4, 4, 18. k) χρόνον τινὰ Ms. Ba. v. N. l) Colon in Stp. rel. sed comma A. al.

missa est, ut alibi, cum pertineat proprie ad sqq., pro διὰ τῆς τε κλλ., et, relata ad proximum καὶ, aeque abesse possit, cf. Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, hinc digressua *peragrata* Asia *et* reliquis *provinciis*, Antiochiam introivit. De locorum autem nominibus hic, primo Sch. „Steph. περὶ πόλεων notat, ap. omnes dici in neutro genere, ap. Hom. autem in foem., quem Noster sequitur" sed ut sexu utroque illo tamen sit ap. Hom., v. N. ib. et Ind. it. Luc. sed ap. Stp. Th. modo per neutr., cf. sine articulo ap. Dem. 671, 9. Mox ἀλλ. Ἀσ. est opposita pr. Ἰλ. et tantum Asia propria minor que illa, cf. §. 8., ad quam, praeter nominatam Βιθ., refero etiam sq. τῶν λ. ἐθν. (ubi Bg. e P., sed melius ante in Vs. ap. Suid. pro provinciis Rom. iterum,) etiam τ. Ἀντ., quae, ex itineria serie ac linea quasi, hic non illa Syriae metropolis videtur, sed potius ista Pisidiae ap. Cell. n. o. a. 2, 161. f. 131. et quia demum §. sq. subiicitur Alexandria. Sed Bg. melius, quam P., ad ἀλλ., cf. 1, 2, 2. m., (pro quo mox variatur per syn. λοιπ., unde ap. Suid. antea τῶν ἄλλων ἐθνῶν) ad cuius Ms. marg. Leisn. „omittit κἀκεῖσε" quorum restitui tantum adv., quia cum reliqua Bg. serie non videbatur consistere copula mera καὶ, quae per se iungat hoc membrum cum pr. particip. ἀπαρ., et deinde quia, sumtis his in parenthesi, ut supra monebam, illa vocula καὶ valere poterat Lat. *etiam*, i. e. ut in aliis locis; meram quidem copulam ostendente P., sed forsan ob expletum in pr. participium, praeter libertatem rel., e quo Bg. tantum servat Lat. ad τὰ πρ., aliter, quam supra aliquoties, in quo cum v. διοικ. Noster per analog. modo. Caeterum ad hanc §. refertur ap. Beg. a, 701. numus in Antonini quartus.

ἐκεῖ τε) Omnia Bg. e P. (in πολ. liberius, quam §. 10. ubi cum v. ὑπ. ad analog. tantum et variando cum 1, 7, 3. ὑπ. βασιλικῶς,) sed ad διατρ. modo per syn. Lat. et ordinem legitimum, servante quoque Sb. Ind. syn. P. adv. ad formulam χρ. τιν., qua variatur cum 1, 6, 1. ὀλίγου — τινὸς χρ. per ordinem et omissum adi., illustrante Sb. Ind. nostram modo ex illa Zos. 2, 4, 4. ταύτης ἐπὶ χρόνον τῆς θυσίας ἀμεληθείσης, cum Lat. Bg. et alio in Vs. *ad tempus*, quam modo reperi in Schw. L. N. T. sed ap. Hes. ἔργ. v. 132. παυρίδιον ζώεσκον ἐ. χρ. et ap. Mus. v. 291. ὀλίγον ζ. ἐ. χρ., it. ap. Hom. Ἰλ. τ, 157. ὀλίγον χρόνον, *in* exiguum *tempus*, sed nudum χρόνον, *aliquamdiu*, ap. Vig. p. 57. b. m. ex Arrian., ubi, prae Hoog. ellipsi, facilior est illa prioris praep., quam plenam modo rationem novit Stp. Th. 4, 642. G. e., it. illam Ms. Ba. ib. F. m. e Dem. sine Ind., ut Poss. Call. p. 710. m. ex Isocr., quae hic substituitur per glossam e comparatione vel aliorum scriptorum, vel Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴν Ἀλεξ. ἐστελλ. ubi *aliquamdiu* mo-

πρόφασιν μὲν ποιούμενος, ποθεῖν τὴν ἐπ' m Ἀλεξάνδρῳ | bat: praetexens huic itineri desiderium conditae ab Ale-

m) ἐπὶ Ἀλ. Ms. Ea. sine apostropho, ut in aliis, cf. 3, 14, 14. i.

ratus, *Alexandriam* iter *suscepit*, scribente Nostro aeque recte per casum secundum temporis ex analog., cuius haec formula servatur quoque ad L. Bos. Ell. p. 329. e. sed sine auctoritate alia, quam nec ipse habui, manens in vulg. cum Mss. rel., quanquam per se lapsus in finibus cogitari potest, cf. 2, 8, 13. e. in sq. ἐπ., ubi Bud. C. 195, 33. hinc sine Vs. sed memoriter cum pr. εἰς, (pro qua l. l. hic variatur,) sed Stp. Th. 3, 993. i. sub pravo numero „l. 5." cum Bg. e P., et deinde e Synes. cum praep. Nostri, ut Sb. Ind. e Zos.

προφ. μὲν ποι.) Aut μὲν plane tollendum, aut hactenus ferendum, ut teneatur, ei nullum δὲ respondere. *Reisk.*

Solitarium μὲν, ut alibi, Bg. omittit e P., mutans iterum (cf. 3, 9, 1, e.) cum illo formulam πρ. π. in privum v., (libere adiunctis subst. cum pron. ταύτης τῆς ὁδοῦ, quae latent in pr. v. ἐστελλ., pro viciniori soloque pron. τούτου, τοῦ στέλλεσθαι,) sed inf. ποθ. in subst. affine, quale erat l. l., quasi hic in inf. defuerit art. τὸ, qualis inf. cum προφ. ἔχειν est ap. Ael. V. h. Ind. v. πρ., sed contra Gr. contextum; hic suspicante me peculiare quid Nostri in πρ. π. cum inf., ductum exinde forsan, sive quod syn. verba priva Lat. *causari* et *praetendere* habent inf., cf. G. Th., ut et Gr. προφασίζεσθαι ap. Stp. Th. e Dem. sine Ind., sive quod subst. πρ. ponitur cum inf. vel nudo, vel cum artic. gen. τοῦ, cf. Xen. Z. Pol. et Bach., deprehendente me praeterea cum particula ὡς et aliquo particip. tum solum subst. πρ. ap. Dem. sine Ind. 251, 6., cf. Xen. Cyr. 2, 2, 15. e., tum phrasin Nostri ipsam ib. Ἀνβ. 1, 2, 1. τὴν μὲν πρ. ἐποιεῖτο, ὡς Πεισίδας βουλόμενος ἐκβαλεῖν λ., ubi similiter μὲν solitarium, sed cum subst. nostro est attic., spectante huc Stp. Th. Ind. 4, 1733. e. sine Vs. et commete post ποι., ubi dederim, *praetextu* quidem *usus* hoc, se *desiderare* rel.

ποθεῖν) Intelligi potest ἰδεῖν, verba enim sensuum omitti solent ad ποθεῖν s. πόθος. Aristoph. in Ach. 361. πόθος με ὅ, τι φωνεῖς ἔχει sc. ἀκοῦσαι. Sed quoque simpliciter reddi potest, *se* desiderio *urbis* teneri. *Stroth.* (in N. Chr. sed in Animadv. haec.) int. ἰδεῖν. Sic Aristoph. — Similiter et Iupiter ap. Luc. Deor. Dial. 4. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτὸν, (1, 210. l. 26. desidero *enim* iam *patrem*, sine N.) reddi quoque potest, absque ἰδεῖν s. eiusmodi verbo, *desiderio* alicuius rei *teneri*. Non recte explicatum video illud ἐπ' αὐτῷ κτισθεῖσαν. Significationi illi praepositionis ἐπὶ, qua *in finem* redditur, similis est altera *in honorem*. Sic Aelianus l. 4. c. 41. (V. h. 2, 41. p. 172. l. 6.) dicit Ἀλέξανδρος ἐπὶ Καλάνῳ ἀγῶνα διέθηκε, i. e. *in* honorem *Calani* ludos *instituit*. Eadem vis huic praepositioni inest in v. ἐπισφάττειν, quod *in honorem alicuius mactare* significat. Atque sic etiam h. l. accipienda est. Falsus igitur est Vigerus c. 9. sect. 4. §. 15. *Idem.*

De prima ellipsi v. L. Bos. p. 402. e. 419. i. ex eodem loco Arist., cui add. illum Ind. Herdt. v. ποθ. et Ael. V. h., ubi et Vs. ad latus supplet v. *videre*, ut hic Bg. (quod in Ms. strinxerat Leisn. lineis duabus coloris rubri) e P. per syn., dum et Beck. in Spec. hist. bibl. Alex. p. 18. N. 14. „nisi ποθεῖν Lat. significatione positum est, addi debet ἰδεῖν" ni-

κτισθεῖσαν πόλιν, καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι, ὃν ἐκεῖνοι σέβου- | xandro urbis videndae, et deum consulendi, quem illi ve-

hil tale de Lat. *desiderare* cum aliquo acc. loci edicentibus G. Th. et Indd. Sed in alteram rem idem Strothus in N. Chr. „coniiceret forsan quis ὑπ' Ἀλεξάνδρου, sed nihil mutandum est. Pol. vertit *ab Alexandro*, sed v. Vig. l. l." ubi p. 605. i. „Alexandriam *profectus est* hoc *colore*, quod *eius* urbis, *quae* cum *Alexandri* nomine *condita* esset, *desiderio teneretur*. Alii *ab Alexandro*, alii *regnante Alexandro*" quae in N. ab Hoog. improbantur, sed ut, loco hoc, per numeros indicato, non substituatur melior Vs., nec apta exempla proferantur, dum Bg. servat et ipse illa P., sed Sch. partim modo in v. „κτ. constructam *Alexandri* nomine *urbem*, ἐπ' Alexandri *nomine*, s. ea conditione, ut Alexandri nomen servet" in quo extr. v. potest esse operarum error pro his, unde Sch. hausit, Ind. Sb. v. ἐπὶ „Alexandri *nomine* s. *ea conditione*, ut *Alexandri* nomen *ferret*" quo et tendunt ista Ind. Stroth. Chr. „die Stadt, welche bey ihrer Erbauung *nach* dem *Namen* des *Alexanders* genannt *worden*" quo et redit tandem illud *in honorem*, quo de v. Ind. Ael. V. h. cum O. M. A. V. 3. p. 90., ut de re ipsa et urbe supra 3, 4, 6., scribente Nostro per analog. in praep. ista cum v. κτ., sed in hoc v. cum subst. πολ. ut Diod. S. et Is. Pan. Mor. p. 26., cf. Herdt. 8, 40. Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, et Dion. C. 1306, 22. ποθεῖν αὐτοὺς προςποιούμενος.

καὶ τῷ θ. χρ.) Eunapius in Aedesio, ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διά τε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν ἱερά τις ἦν οἰκουμένη· οἱ γοῦν πανταχόθεν φοιτῶντες ἐς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι, *erat* Alexandria *propter* Sarapidis *fanum* alter *quidam* et veluti *sacer* terrarum *orbis*. Itaque *qui* illuc *undique* confluebant, *multitudinem* agminis *referebant*, (immo *numero* pares *erant* alicui *populo alteri*, praeter scil. proprium ei urbi populum, s. multitudine efficiebant quasi aliquem alterum populum.) Quo ipso in loco Antonini mentionem facit. Adde Amm. Marc. 22, 41. (ed. Ern. 22, 16. p. 273. i. templa, *inter quae* eminet *Serapeum*) et quos G. I. Vossius annotavit l. l. theol. gentil. c. 29. s. *Boecl.* Serapin scil. Quo loco, quamvis obiter, annotamus ap. Aegyptios perpetua constitutione servatum, ut nunquam Saturni templa aut Serapidis intra urbem admiserint, sed velut pervigiles et excubitores deos extra pomoeria collocaverint, Al. ab Al. l. 2. c. 4. s. *Oxon.* Hic Deus Serapis erat, cf. Plut. de Is. et Osir. T. 2. p. m. 361. et in Gryllo p. m. 984. Eus. Praep. Ev. l. 4. 23. *Stroth.*

Cf. Fabr. ad Dion. C. p. 1302. §. 88. it. 1307, 49. supra que ad §. 8. Sed Bg. e P. liberis multis tantum servat Lat. ad v. χρ., at longius Sb. Ind. „consulere oraculum dei" sed Stp. Th. 4, 585. E. e. sine Vs. cf. Bud. C. 355, 23. Suid. 1, 931. i. 3, 690. e., non coll. ad Hes. 1. et 2. p. 1564. e. Thom. M. p. 923. lib. de V. med. Vig. p. 316. b. m. Rs. Or. V. 3. p. 515. N. 89. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. ἐχρ., Dion. Cas. et Diod. S., tenentibus Lat. saltem *uti oraculo*, cf. G. Th. 1123, 67., unde propius h. l. fecerim *dei* oraculo *uti*. Mox Stroth. in N. Chr. ad ἐκ. „sc. Ἀλεξανδρεῖς" quod nomen proprium e genere concretorum latet in pr. nomine urbis πόλιν et τὴν Ἀλεξ., unde P. libere mutat, cf. 4, 6, 8. et in sq. adv. ἐξ. Srp. Th. qui hinc e P., addens „malim tamen *in primis*" non obsecuto Bg., forsan ob sq. §. ὑπ., sed longius Sb. Ind. „praecipua

σιν ἐξαιρέτως. δύο γὰρ ταῦτα ὑπερβαλλόντως [n] προσεποιεῖτο, τήν τε τοῦ θεοῦ θρησκείαν, καὶ τὴν τοῦ ἥρωος μνήμην. ἑκατόμβας τὲ οὖν κελεύει [o] παρασκευασθῆναι ἐναγισμούς τε

17. nerantur egregie. Duo enim ista in primis prae se ferebat, dei illius religionem et herois memoriam. Hecatombas igitur iubet comparari et inferias omne genus.

n) Ms. Ba. ὑπερβαλόντως, ut 3, 11, 8. Mox idem habet colon post πρ.
o) κελεύειν ed. Bs. 1. cum Bs. 2. R. mendose.

veneratione col." in quo cum v. σεβ. per analog. modo, cf. Diod. S. 1, 328. l. 63. *τὸ τέμενος — τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως*, quod religiose *honorant*, et Virg. A. 11, 785. *quem* primi *colimus*, ubi Heyn. „praecipue inter caeteros, in primis."

δύο γὰρ) Libere P. in *γὰρ*, e quo Bg. in sq. *ὑ.*, cf. 3, 11, 8., non item in v. *πρ.*, quod cum pr. adv. ad analog. iungitur, ut mox *θρ.* cum gen. obiecti, cf. L. N. T. et G. Th. in subst. Bg. et v. *cultus*. Sed in artic. *τοῦ θ.* Bg. de suo perspicue.

ἑκατόμβας) Priorem §. cum hac iungens P., sustulit binas hic particulas, sed Bg. solam *τὲ*, cum tamen habeant Lat. non modo illa affinia *atque adeo*, verum etiam severum, Virg. A. 2, 567. *iam* que *adeo* super *unus eram*, cf. G. Th. 97, 65. sqq., (nobis etiam *und daher* s. *und also*,) ad quam analog. forsan scribitur hic, ut simul ad Gr. *δ' οὖν*, quod malim, quam suspicari confusionem litterarum. In sq. ex analog. iterum modo in v. *παρ.* cum subst. *ἑκ.*, quo de, praeter Stp. Th., cf. Hesy. Ind. Orph. Hesd. Theogn. Feith. Ant. H. p. 65. sq., ad L. Bos. Ant. Gr. p. 36. Nr. 8., ad Poll. 1, 26. N. 81. Fabr. Bibl. Ant. p. 496. m., ad Luc. 1, 875. b. i., Schmid. ad Heliod. 3, 1. p. 171. N. 4. G. Th. cum Capitol. T. 2. p. 152. e. libellum que editum Ultrai. 1775. ab Hermanno Royaards de emendandis plur. vett. scr. Gr. loc., in cuius c. 4. ephemerides indicarunt quoque disputationem esse super hecatombis, quarum ephemeridum summam excerpsi hanc „sententias de his esse istas, ut fuerint aut centum boum, aut centum modo pedum, s. viginti et quinque quadrupedum animalium, aut modo magnificum sacrificium, non finiti animantium numeri, aut sacrificium, constans centum numis, in quibus imago boum impressa, quod genus postremum recte reiectum esse ab illo auctore, qui nec putet, vocabulum ex *ἑκατὸν* et *βοῦς* compositum, sed ductum ab *ἑκάτομβος*, i. q. *ἑκάτομος*, ut adeo *ἑκάτομος θυσία* sit i. q. *θυσία τοῦ Ἑκάτου*, i. e. sacrificium Apollinis, quia, quanquam oblatum omnibus diis fuerit recentioribus temporibus, tamen sit verosimile, id ab initio vetustissimis que temporibus tantum Apollini factum esse; caeterum, e quibus animantibus constiterit, non definiri posse" ferente Ind. Stroth. Chr. „eine *Hekatombe*, ein grosses feyerliches Opfer." In sq. *ἐν.* Stp. Th. cum P., non item Bg., quod, ut pr. *ἑκ.* ad deum Serapin, pertinere videtur maxime ad Alexandrum heroëm, et constitisse vel illis partibus victimarum, quae manibus secabantur, vel sic dictis incruentis, libaminibus et suffitu, cf. Hesy., non coll. Suida, ad Schol. Eur. Phoen. Valck. p. 645. N. 77. Spanb. ad Call. h. in L. Pall. v. 107. Ruhnk. L. Plat. p. 73. Salm. ad Vopisc. T. 2. p. 616. a. e. Feith.

παντοδαπούς. ὡς δὲ p διηγγέλη τῷ τῶν Ἀλεξανδρέων πλήθει, φύσει μὲν ὄντι τὰς γνώμας κουφοτάτῳ, καὶ ἐπὶ τοῖς βραχυτάτοις ῥᾶστα κινουμένῳ, τότε δ' q ἐξεπτόηντο, τὴν τοῦ βασιλέως σπουδήν τε καὶ

18. Ut autem nunciatum id est Alexandrinae multitudini, suapte natura levissimi ingenii, et minimis momentis facillime impellendae, ibi tum extra se erant, imperatoris studium et benevolentiam

p) δὲ omissum in Bs. 1. al. mendose. q) δὲ Ms. Ba. plene, ut alibi, cf. 3, 8, 13. m. et hic quoque in Stroth. Chr.

l. l. p. 88. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. utr. Herdt. Ios. Rs. Or. V. 7. Is. Luc. G. Chr. et Th. v. Bg. et P., sed Stroth. Ind. Chr. „ein Leichenopfer, *Todtenopfer*."

ὡς δὲ δ.) Leisn. in Ms. Bg. rubri coloris linea strinxerat pron., quod est e P. obliquo, ut et syn. adi. ad Ἀλ., ex usu Lat., cf. G. Th., dum ambiguum est, quod habet Auctor de bello Alex. 30, 6. *maxima* et *electissima* Alexandrinorum *multitudo* rel., cf. Ios. 1, 944. s. 2. i. ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως, *in* urbe *Alexandrina*, ad quam analog., et illorum τῷ Ῥωμαίων s. Ἀθηναίων δήμῳ, Noster confinxerit suam formulam hanc, non praebentibus Stp. Th. et Indd. sic subst. πλ. cum gen. nominis proprii populorum.

φύσει) Curt. 4, 1, 30. *Aegyptii*, vana *gens*, et *novandis*, quam *gerendis*, aptior *rebus*, ad quem v. Cell. (ubi Nostri locus sine Vs. sic profertur „de Alexandrino populo, φύσει τὰς γν. κουφότατος ὤν.) *Leisn.*

Qui et in m. Bc. 2. „Vopisc. in Saturnino c. 7. sq. p. 652." quem locum infra daturi, hic addimus modo Beck. Specim. hist. bibl. Alex. p. 17. §. 11. cum N. 2. et ex Auctore de bello Alex. 24, 1. *Caesar*, *etsi* fallacem *gentem*, semper *que* alia *cogitantem*, alia *simulantem*, bene *cognitam habebat*, rel., P. sequente Bg. tantum in φυσ., ut 3, 8, 6., sed ut 2, 15, 4. per gen. eundem in adi. cum acc., ubi Stroth. in N. Chr. recte „sc. κατὰ, (it. Ind.) γν. sehr *leichtsinnig*, in seinen Gesinnungen sehr veranderlich, (sed ib.) φ. seiner innern Beschaffenheit nach, seinem Character nach" quo de alibi, ad analog. iungente Nostro κουφ. cum τ. γν., cf. in superlat. Foes. cum Z. Ind. Xen. Bach. ex Ages. sed compar. ib. Pol. et Cyr. Dion. H. T. utr. Fi. Fal. et Suid. Mox Bg. e P. ad ἐ. τ. βρ., supplens subst. liberum, sed Sch. „levissimis de caussis" vicinius subst. αἰτίοις, pro quo et procedit illud commune πράγμασι, abeunte etiam Stroth. Ind. „über *die* geringsten *Kleinigkeiten*" sed variante Nostro cum 4, 6, 5. ἐ. βρ. αἰτίαις et 1, 3, 15. ἐ. ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥ. κιν., (quod adi. respicit P. libere,) sed ad analog. modo scribente in τ. βρ. et cum v. κιν., quo de Bg. cf. 1, 3, 15., h. l. impelli non ad mutandum imperium et dominum, quia jam parebant Romano imperatori, sed ad mutandum animum suum erga imperatorem, quem, ante cum odissent et risissent, nunc colere satagunt, cf. cap. sq.

τότε δ' ἐξεπτ.) Huic loco videri possit subesse mendum; quum tamen potius credibile sit, hoc ἀνακόλουθον ab ipso Herodiano profectum esse. *Steph.* Malim ἐξεπτοημένῳ et πυνθανομένῳ, et tum δὲ §. sq. erit tollendum. *Reisk.* Pol. *quasi* animorum *impotes*. Menander II, 4. p. 244. di-

εὔνοιαν πυνθανόμενοι. ὑποδοχὴ [r] δὲ παρεσκευάζετο, οἵαν μηδενί πω ποτὲ βασιλεῖ [ſ] γενέσθαι φασί. πάσης τὲ γὰρ

19. intelligentes. Igitur ad excipiendum illum apparatus fiebat, quantum nulli unquam imperatorum factum fuiſſe aiunt. Nam et omne genus

r) ὑποδοχὴν habet Edit. Halens. et Cod. Vindob. ſed melius eſt ὑποδοχὴ ap. Boecl. *Loc.* In mea ed. Hal. eſt, ut dedi cum rel. edd., ſed in Ms. Ba. πυνθανόμενοι, ὑποδοχὴν δὲ παρεσκευάζοντο, οἵαν λ. v. N. ſ) βασ. γενέσθαι ῥωμαίων. πάσης λ. Ms. Ba. v. N.

cit ἐκπλαγεὶς ὑπὸ ἡδονῆς γινόμενοι κατέχαιρον, *gaudio exultabant, ita, ut ſui compotes non eſſent.* Livius hoc ſic efferret 27, 51. *vix gaudium animis capiebant*, vix *diſpenſari laetitia inter impotentes eius animos potuit*, (quorum priora modo ib. med. ſunt.) ἐκπτοῆσθαι, πτοεῖσθαι, πτοιᾶσθαι eſt non tantum *exterreri*, inſtar equi ſternacis, ſed etiam *attonitum fieri admiratione et gaudio*, et *tota mente exſternari ac ſibimet excuti ad vehementius aliquid appetendum.* Sic Schultens ad Prov. 28, 22. v. Herodian. 5, 4, 1. *Leisn.* Per ſyntheſin h. l. nomen collectivum πλῆθος verbum in plurali numero ſibi iunctum habet, v. 1, 6, 25. *Stroth.*

Libere omittente P. duo illa τότε δ', quid expreſſerit Bg., non liquet, dum eius particulas nec G. Th. Hor. Turs. et Lex. Schell. tenet, nec explicant Intp., quos inſpexi, ap. Virg. A. 6, 898. (ubi et Var. L. eſt,) et Ter. Andr. 1, 1, 79. 104. 1, 3, 18. 4, 1, 10. Eun. 1, 2, 28., poſſunt que per figuram illam ἐκ παραλλήλου ſtare pro una temporis et conſecutionis particula Lat. *tunc*; et ipſe Bg. δὲ per Lat. *tum* ſupra reddebat 3, 10, 9., et alii, quos v. ad 2, 3, 6., ſic vertunt, ubi ſolum ſtat in apodoſi, in qua hic accipiens ego, et utrumque τότε δ' pro Lat. *tum vero*, pro que Gr. aliorum τότε δή, pro quo δὲ ſaepe habuimus, nihil hinc tento, modo peculiare Noſtri quid et Latini deprehendens, dum, conſultis Indd. Stp. Th. Bud. C.-Hoog. Op. Vig. aliis que, tamen nil tale vidi, ubi τότε δὲ in media oratione, et, ut dixi, in apodoſi periodi, per ὡς coeptae, poneretur, ſed modo ab initio enunciationis ap. Thuc. 75, 79., ubi pr. l. 77. pro vulg. τὸ δὲ legi queat τότε δέ, praecedente πρότου. Sed in v. ἐξεπτ. Stroth. Ind. cum Bg. „in Erſtaunen gerathen, ganz *auſser* ſich *ſeyn*" ſed Sch. „*conſternati* ſ. *impotes* animi *erant*" in poſtr. partim e P., quo reſpicit, opinor, Stp. Th. 3, 590. i. „ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam *impotem* animi *eſſe*" ſine auctore, dum inveni ap. ſolum Polb. 2, 365. m. τῶν -- ἐξεπτοημένων καὶ παρεστώτων ταῖς διανοίαις, per liberrimam Vs., ſenſu Leisn. primo, h. l. prae gaudio extra ſe eſſe, i. vehementer gaudere, variante Noſtro per ſyn. pro ἐκπεπτόηντα 2, 7, 12. In ſq. membro liber P. in ordine et v. πυνθ.

ὑποδοχὴ) Bg. ſervat e P. δὲ per δή, ut alibi, (quod Ms. Ba. hic praebet, ut 3, 8, 11.) et aliquid ex illius phraſi ad ὑπ. παρ., ubi videatur habuiſſe lectionem illam Ms. Ba. in v. med. „igitur *ad* excipiendum *illum* ſe *comparabant*" ubi modo libere exprimitur Mss. accuſativus, ortus is, ut videtur, ſic, quod ſcriba adhuc in mente haberet priorem σπουδὴν et εὔνοιαν. Et ſic refert Ms. Vi. cum v. vulg. paſſ. et ſing. παρεσ. Quod cum alius librarius non conſiſtere cum acc. iſto vidiſſet: mutavit verbi

μούσης ὄργανα, πανταχοῦ musica instrumenta ubique

numerum; quanquam et contra fingetur, errasse librarium aliquem in finibus, per compendium scriptis, ut 1, 14, 11. i., et hinc, cum memor esset, supra saepius ap. Nostr. occurrere med., demum correxisse vulg. nominativum, qui cum servetur a Ms. Ve. habeat que se bene constructio vulg. et ad analog. saltem fiat, nostratibus quoque commoda, *es wurde ein* Empfang, *eine* Aufnahme *zubereitet* s. *veranstaltet*; bene Bg. fecit, cum servavit, quantum Latine posset, mutando v. pass. in formulam nominativi, sed hunc flectendo aliorsum, quia Latt. subst. in v. ὑπ. ap. Stp. Th. nec per se satis bona sunt, nec usum habent cum v. *parare* etc. Sed Excp. ap. Suid. 1, 233. e. ὡς δὲ ἐσήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς οὔπω τὶς βασιλέων πρότερον, contractis Nostri his cum §. sq. i., hic breviorem P. deserente etiam Bg., qui tamen et ipse libere casum in βασ. mutat, a P. prorsus neglectum; ubi Ms. Ba. librarius aliquis per glossam addidisse videtur gen. illum Ῥωμαίων, ad magis definiendum subst., quod cum alius in marg. deprehendisset, ignarus, quorsum pertineret, delevit v. φασί, omissum idem a P., qui, ut dicebam, brevior modo hic fuit, nec propterea cum Ms. Ba. consentit, quia illius novi gen. nullum apparet ap. eundem vestigium. Quum vulg. lectionem servent etiam Mss. rel: prodit id ipsum, quod sumsi, glossema, sed librarii stultitiam quoque hoc, quod ita oratio pendet sine serie legitima, quia rectio pron. οἷος cum inf. non bene hic procedit, tum quod requirit nominativum οἷα, non acc., qui valet modo, ubi prior oratio iam est infinita, ut infra 6, 2, 10., tum ob sensum, quem in ea rectione damus isti pron., ut mutetur vel in particulam ὅτι, vel in pron. relat. *qui* una cum v. Lat. *posse* s. *valere*, vel in adi. aliquod, ut *valens*, it. *idoneus*, it. *promtus*, paratus, *cupidus*, v. Bud. C. 1372, 30. 1374, 3. Stp. Th. 3, 451. e. L. Ern. Vig. p. 116. Nr. VI. cum N., Dev. p. 243. Pet. ad Ael. V. h. 3, 9. p. 215. N. 7. e. it. 11, 13. p. 705. N. 2. Bg. ad Alc. ep. p. 89. e. L. Bos. Ell. p. 330., ad Luc. 3, 623. N. 66. Abr. Dl. Th. p. 712. Ind. Sb. cum ej. Di. H. T. utr. Eutr. Met. Cell. Gs. Chr. Dem. Fi. Ae. The. et ad Plat. Phaed. p. 206. N. 4. Z. Xen. Cyr. et Ἀνβ. aut denique in idem pron. *qui* cum v. Lat. *solere*, cf. ib. Hell. Mor. et Mem. S. Z., cui add. 3, 11, 1. et forsan Gs. Vs. ad Luc. 1, 820. l. 14., quae postr. ratio, in P. hic reperienda, tamen non valet, quia et ipsa postulat nomin. οἷα, ut priores rationes alienae sunt a contextu, ubi formula ὑπ. γεν. cum dat. pers. modo facta est ad analog.

μούσης ὀργ.) Huius luxus Orientalis affectatione *Gallienus saepe ad tibicinem processit, ad organum se recepit, cum processui et recessui cani iuberet*, Trebellius Pollio in Gallieno primo c. 7. (c. 17. T. 2. p. 238.) De caetero Alexandrinis *organa hydraulica* praesertim familiaria sunt, quippe cum et auctor omnis machinae hydraulicae Ctesibius Alexandrinus memoretur Vitruvio l. 9. c. 9. et Plin. 7, 7. Descriptionem organi elegantem Graecam v. ap. Cl. Salm. in Lamprid. Heliog. f. et in epigrammate Graeco Iuliani Apostatae. *Boecl.*

Cf. ad Lampr. c. 32. Heliog. p. 874. Cas. N. 2, it. Cl. Cic. v. *hydraulus* cum Gs. Chr. Plin. p. 404. m., reddente Stp. Th. v. μουσ. 2, 829. F. sub notione „pro ipso cantu" it. v. ὀργ. i. e P., quem deserit Bg. modo ad πασ., respiciens ad sensum, et ad παντοδαπὸς §. 17., quocum varie-

διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο [t], ἀρωμάτων τε παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις. δᾳδουχίαις [u] τε καὶ

disposita varium sonum edebant, et aromatum variorum ac suffimentorum vapores suavem odorem praestabant in portis. Taedarum quoque ge-

t) Hoc comma in Bs. 1. al. pro colo Stp. rel. et puncto al. u) Sine iota subscr. in A. al.

tur, ut Stroth. Chr. Ind. „allerley *muf. Instr.*" dum in ὀργ. cum μ. scribitur ad analog., cf. Ind. Plut. Hs. cum Ios. Luc. et Ael. V. h. sed G. Th. modo cum ὀργ. in Bg., qui prae P. severior in τὸ γὰρ — τὸ ut 2, 1, 17. etc. it. 1, 4, 3. quibus ibi disputatis add. alio sensu copulata ap. Polb. 1, 497. l. 8. ἄν τε γὰρ — ἄν τ' λ. *sive* enim — *sive* rel.

* παντaχοῦ διακ.) Forte παντοίως, *quibuscunque* tandem *formis* et *modis* constructa. *Reisk.*

Sed hoc cum insit iam in pr. παν. aliquo pacto: tum correctio est contra libros omnes, etiam P., unde Bg. et Stp. Th. v. διακ. 2, 163. i., quo physico sensu cf. Ind. Luc. et Ael. V. h., sed ad analog. modo cum adv. π., i. e. per varia loca, extra urbem, in viis, in portis et turribus, intra que urbem in diversis plataeis et aedibus. Sed in sq. formula ἦχ. εἰργ. forsan est Lat., cf. G. Th. v. *fon.* 491, 31. lingua -- *quae* sonos *vocis* distinctos *et* pressos *efficit*, et p. sq. l. 21. *faciunt* sonitus *venti*, pro quibus severis Bg. e P., cf. ἦχ. Ind. Luc. et Ael. V. h.

ἀρωμάτων λ.) Egit de hoc more Brissonius in erudito de regno Persico commentario et Cas. ad Calig. Suet., add. infra 4, 11, 3. *Boecl.* Idem honoris genus refert Herodi. c. 11. *Stroth.*

Notarat Leisn. in m. Ox. „Cas. ad Suet. Calig. 13. p. 623." ubi agit de more excipiendi imperatores per suffitus, δᾳδουχίας et flores, ad Suet. *inter* altaria *et* victimas, *ardentes* que *tedas*, densissimo et laetissimo *obviorum* agmine, *incessit*, memor et huius loci, adiectis his, quoad habui in Excerptis „in honorem regum a populo cum taedis ardentibus s. cum facibus procedebatur s. cum lumine" cf. Bud. C. 1239, a. „Athen. — de Antonio loquens triumviro, μετέβαινε δ' ἔνιοτε καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως, i. e. φωτιζομένης, illustrata, illuminata facibus, e tectis fulgentibus. λυχναψία id dicitur et δᾳδουχία. Herodi. de Antonino Alexandriam ingrediente, δᾳδ. — βολαῖς βασιλέα ἐτίμων" sic sine Vs., aliter adeo, quam Cas. ante, locum Nostri intelligens, dum Stroth. Ind. Chr. „δᾳδ. die *Vortragung* der *Fackeln*" cum Bg. quoque facit, proferente Stp. Th. vocem modo ex alio Nostri loco, quam reperi praeterea ap. Hesy. 1, 872. i. δᾳδουχίας, λαμπαδηφορίας, λυχναψίας, φωτισμοῦ, (ubi in N. tantum ex 2. Maccab.) et ap. Luc., ubi Gs. cum Bg., qui descrit P. etiam (secus ac Stp. Th. in εὐωδ.) in phrasi παρ. λ., quae ducta videtur e Lat., ut et ἀτμ. cum ἀρ. ex illo *spiramen* — *aromatis*, v. G. Th. et Luc. 3, 653. v. 139. λιβάνων ἀτμίς, vapor *turis*. Caeterum in m. Par. 2. notarat Ern. „v. Cas. ad Suet. Cal. c. 13. it. in Galba c. 18." quo tamen extr. loco nihil reperi, huc pertinens.

ἀνθέων βολαῖς ἐτίμων τὸν βασιλέα. ὡς δὲ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν σὺν [x] παντὶ τῷ στρατῷ, πρῶτον [y] εἰς τὸν νεὼν ἀνελθὼν, πολλὰς ἑκατόμβας κατέθυσε [z], λιβάνῳ τὲ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν. ἐκεῖθεν δ' [a] ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα, ἣν ἔφερεν ἁλουργῆ [b], δακτυλίους τὲ, οὓς

stationibus et florum sparsionibus honorabant imperato-
20. rem. Postquam intraverat urbem cum toto exercitu, primo templum ingressus, multas victimas mactavit, ac thure aras accumula-
21. vit. Illinc porro progressus ad Alexandri monumentum, paludamentum quod gestabat purpureum, annulos

x) σὺν in Lugd. omissum mendose. y) πρῶτον μὲν εἰς λ. Ms. Ba. v. N. z) Colon in Ms. Ba. a) δὲ Ms. Ba. cf. §. 18. m. b) Hic comma in edd., non item post ἐφ., sed mox post εἶχε comma in Bs. 1. L. v. N.

ἀνθέων β.) Ritus spargendi flores a diis ad homines translatus adulationis causa, v. Cell. ad Curt. 5, 1, 20. *Leisn.*

Ibi respicitur huc sine Gr., cf. supra 1, 7, 11. et v. *flos* e. G. Th., hic ad analog. tantum Nostro iungente ἐτ. cum δαδ. λ.

ὡς δὲ) Bg. omittit iterum advers., secus ac P., quem deserit in v. εἰσηλ. et in rel. negligentiorem, sed tenentem illud Ms. μὲν, additum forsan ob sq. §. δ', quo sequente supra 3, 12, 16. m. idem removit μὲν, quod per se exciderit ob pr. τον litteras, nudo sic πρ. occurrente ap. Nostr. etiam alibi, cf. 2, 1, 22. e. 2, 2, 1. 3, 5, 2. m., ubi tamen δὲ non sequitur, servante Bg. vulg. cum Mss. rel. Mox Bg. e P. in v. ἀν. et subst. ἑκ., cf. §. 17., quod per analog. iungitur cum v. κατ. (cf. Ind. Luc. v. ἑκατόμβας — θυόντων,) ubi Bg. cum Ind. Sb. sed Stp. Th. sine Vs., cf. Ind. Dion. C. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h, cum N. 19. ad 4, 1. p. 330. it. Hesy. 2, 168. m. 193. e. N. 10. In sq. v. ἐσ. Stp. Th. partim e P. „*thure* altaria *cumulavit*" quae phrasis et rectio forsan est e Lat., cf. Virg. A. 11, 50. *cumulat* — altaria *donis* et 8, 284. cumulant *oneratis* lancibus *aras*, cum N. Heyn. it. 5, 54. struerem *suis* altaria *donis*, et G. Th. 1112, 57. Plin. — *Alexandro M.* — *sine* parsimonia *tura* ingerenti *aris*, sed de v. σωρ. L. N. T. Ind. Luc. Diod. S. Fab. A. Hs. et de λιβ. ib. cum Kl. Tyrt. p. 80. m. Suid. 2, 444. m. Hes. cum N. it. Ammon. p. 89. Thom. M. p. 577. ad Arist. Plut. v. 703. Schol. cum Hsth. et ad Ios. 1, 136. N. 2.)

ἐκεῖθεν) Pro P. contracta periodo Bg. in δὲ, ut 4, 2, 14., sed in ἐλθ., ut 2, 3, 3., tum ex illo in χλ., cf. 3, 7, 8. et ad ἁλ. 1, 14, 16. m. it. 4, 7, 4. In sq. ponetur comma post v. ἐφ. e logica rectione, iuncto subst. χλ. cum adi. ἁλ., quod tamen et copulabitur cum pron. ἣν, post quod etiam prosaici, nec modo poëtae, ponunt adi., divulsum a suo subst. annexum que enunciationi posteriori, ut alias substantiva reiiciuntur post pron. sequentis membri. Par est fere ratio in sq. δακτ., cuius genitivi λιθ. τιμ., qui sunt materiae s. modi, hic itidem, facto post εἶχ. commate, stabunt post pron., ubi pro liberrimis P. resolvit Bg. illos gen. per

εἶχε λίθων τιμίων [c], ζωστῆράς τε, καὶ εἴ τι πολυτελὲς ἔφερε, περιελὼν ἑαυτοῦ, ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ.

Ἃ δὴ ὁρῶν ὁ δῆμος, ὑπερέχαιρε [d] παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦ

que quos habebat cum gemmis pretioſis, balteum item et quidquid pretioſum geſtabat ademtum ſibi, impoſuit illius tumulo.

Quae cernens populus, gaudebat ſupra modum, pervigilia feſtumque celebrans: igna-

c) Ms. Ba. καὶ ζωστῆρας τὸ πολυτελεῖς, ἔφερε περιελὼν ἑαυτοῦ, καὶ ἐπεθ. v. N.
d) ὑπέχαιρε Bc. 1. mendoſe, v. N.

praep., tacente G. Th., cf. Ind. Iuſt., Noſter ut in hoc gen. peculiare quid habeat, ſed ad analog. tamen, etiam in v. ἐχ. cum δακτ. (quo de ... Xen. Z. Pol. Diod. S. Geop. et Fi. The.) ut que variet per brevitatem hic quandam cum 1, 17, 5. λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων et 5, 8, 13. διὰ — λίθων τιμ. πεποίκιλτο, cum ſint annuli, lapidibus pretioſis ornati, diſtincti, inſtructi, cf. τιμ. cum λιθ., de ornatu corporis vel aedificio, L. N. T.

ζωστῆρας) Leisn. in m. Ox. „cur plural.?" pro ſing. haud dubie, ut in aliis ſubſt. ſupra, ut Lat. *cingula* ap. Virg., cf. Heyn. ad Aen. 12, 942. et Poll. 7, 68. ſed in notionem Bg. e P. cf. Spanh. ad Call. h. in Del. v. 183. ubi et de alia, ignorata a Stp. Th., de perſ. (*ſuccinctis*) ex h. in Ap. v. 85., cum Ind. Herdt. Soph. Ai. Orph. Suid. et Hes., unde, praeter P. ſing., in Excp. ap. Suid. 1, 233. e. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλ. μν., τήν τε χλαμύδα, ἣν ἐφόρει, καὶ τὸν δακτύλιον, καὶ τὴν ζώνην, καὶ εἴ τι πολυτελὲς, περιελόμενος ἐπ. τ. ἐκ. σ. per ſyn. ſing., etiam adeo in pr. δακτ., ſed in Vs. *et ſi* quid *praeterea* precioſum *gerebat*, dum Bg., ſecus ac P., in εἴ τι per ſyn. iterum, cf. 4, 6, 7., addente P. libere adi. ἄλλο, cf. 3, 15, 6., e quo Bg. in περ., ſed Sb. „ſibi detrahens" in quo cum adiunctis τὴν χλ. et δακτ. Noſter ad analog. Sed in Ms. Ba. novitate multiplici (cuius nullum veſtigium eſt ap. P., qui in extr. membro libere addit adv. *tum*, pro deinde, cf. 1, 13, 12. e.) debet primo tolli comma poſt πολ., ut cohaereant τὸ — ἔφερε καὶ ἐπεθ., valitura per ſe pro φέρων ἐπεθ., at καὶ ſequente τὸ καὶ ſupra 2, 10, 10. m. Ms. Ve. placitum, iungat acc. ζωσ. cum prioribus, ſed τὸ non ſtet ſuo loco, ſed praemiſſum, ut alias, pro ἔφερέ τε περ. ἑ. καὶ ἐπ., at denique ſic pereat formula illa εἴ τι, cui auctor Ms. Ba. inimicus, cf. 3, 7, 18. e., totam mutationem illam ſuſceperit, ubi manifeſta vis apparet. et, ſublatis ſemel iſtis καὶ εἴ τι, quia ἔφερε trahebatur ad ſuperiora, tunc quoque in ſq. addi debuit καὶ ante ἐπεθ. et adi. πολυτ. accommodari priori ſubſt. ζωσ., dum lectio vulg. nihil in ſe habet vitioſi.

ἃ δὴ) Copulam hanc in tranſeundo et colligendo, pro Lat. *igitur*, opprimit Bg. iterum, ut 3, 11, 7., e P., libero illo etiam in numero plur. adiunctorum, dum reſpicit Noſter per variationem in abſoluto ὁ δημ. ad pr. cap. §. 18. i., ubi Excp. ap. Suid. 1, 233. e, ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λανθ. γν. populus *vero* Alexandrinus *ſupra* mo-

βασιλέως λανθάνουσαν γνώμην. ταῦτα γὰρ πάντα ἐκεῖνος ὑπεκρίνατο [e], βουλόμενος τὸ πλῆθος αὐτῶν διαφθεῖραι. ἡ δ' αἰτία τοῦ λανθάνοντος μίσους τοιάδε τὶς ἦν. ἀπηγγέλλετο [f] αὐτῷ, διατρίβοντι ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἔτι [g], καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, καὶ μετὰ

rus imperatoris occultae voluntatis. 2. Haec enim omnia ille simulabat, cupiens multitudinem illorum disperdere. 3. Causa autem latentis odii, huiuscemodi quaedam erat. Nunciabatur ei commoranti Romae adhuc et fratre superstite, atque etiam post eius

e) Colon Ms. Ba. f) Ita et Ms. Ba. *Mart.* v. N. g) Ms. Ba. ἔτι καὶ τοῦ ἀδ. π. v. N.

dum *laetabatur*, ignarus, *quidnam* ille *occulti* consilii *tegeret*, ad quae in N. e Io. Antiocheno afferuntur magis cum Vs. illa et textu nostro convenientia haec, ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρεν παντ. λ., pro quo v. Sch., inductus a Bc. I. „ὑπεχ. laetus *supra* modum *erat*, s. *latenter* et *in* sinu *gaudebat*“ fere cum Stp. Th., ubi sine auctore aeque ac nostrum, quod v. ap. Ind. Sb. Luc. Ael. V. h. et Xen. Z. Cyr., cui add. 1, 3, 12. 1, 4, 8. Sed adiuncta duo particip. contrahit Bg. in phrasin e libero verbo cum subst. duobus affinibus, quae ratio, servans notiones singulorum particip., melior est, quam P., sumentis hendiad., cf. 1, 17, 13., sed 2, 12, 5. in sq. Bg. οὐκ εἰδ. e P., pro *ignorans* imperatoris *occultam voluntatem*, vel, quo Noster respexerit, ap. G. Th. v. *anim.* 351, 46. latentem *animum*, ex Hor. *latentes* animi *sub vulpe*, ubi P. liberior, cf. Dion. C. 1306, 21. ἐπικρυπτόμενος τὴν ὀργὴν λ.

ἐκεῖνος ὑπεκρ.) P., praeter oppressum pron., liber in v. ὑπ., at in βουλ. ut 4, 8, 8., quem deserit Bg. in v. διαφθ., cf. 1, 17, 8. e., respiciente Nostro in gen. pron. αὐτ. prioris cap. §. 18. i. nomen τῶν Ἀλεξ. cf. Dion. C. 1306, 16. καίτοι τὸν Ἀλέξανδρον ὑπεραγαπᾶν φάσκων, τοὺς ἐκείνου πολίτας μικροῦ δεῖν πάντας ἄρδην ἀπώλεσεν.

ἡ δ') Copulam advers. omisit P. iterum, cf. 3, 11, 11., quem Bg. deserit in rel., tum in pron. τοι., tum in ordine αἰτ. λ., ubi Noster ad analog. in λανθ. cum μισ., cf. G. Th. v. *od.* — occlusum, — *occultum.*

ἀπηγγέλλετο) Scribo ἀπήγγελτο. *Steph.* qui clam iterum correxerit e P. plusqf., ubi per se cogitari potest confusio in finibus, sed tamen contra libros omnes tentandum nihil viderur, quia etiam alibi enallage temporum valet, et impf. pro plusq., ut Bg. hic retinet ipse tempus vulg., cf. 1, 9, 1. m., in-quo v. recte nemo haeret hic, nude illo posito et sine particula quadam transeundi, v. c. γὰρ, δὴ, οὖν, quae quippe saepius opprimuntur in demonstrando. In sq. διατρ. λ. variatur in praep. cum δ. ἐν τῇ Ῥ. 2, 14, 10. 3, 10, 3., in quam rem Sb. Ind. v. ἐπὶ, vertens hinc *Romae*, modo comparat ex Eutr. Met. 1, 8, 4. μηδένα ἐπὶ τῆς Ῥ. εἶναι, unde conficitur tantum enallage casus, secundi pro tertio, qua de alibi; nihil me reperiente, quam v. διατρ. cum pr. ἐπὶ et dat. rei, sed fere tropico sensu, ap. Stp. Th. 3, 1333. F. e. p. sq. C. Poss. Call. p. 313. 732. e. Rs. Or. Ind. Dem. et V. 4. formulam syn. διατριβὰς ποιεῖ-

τὸν ἐκείνου φόνον, ὅτι ἄρα εἶεν caedem, eos nimirum multa πολλὰ εἰς αὐτὸν ἀποσκώψαν- in ipſum fuiſſe cavillatos: τες. πεφύκασι δέ πως [h] εἶναι 4. natura autem quodam-

h) δὲ πῶς Par. cum Pat. v. N.

ἐθέλει ἐπὶ ἰατρεῖον, unde hic modo ſcribatur ad analog. Quod autem Ms. tollit comma poſt ἔτι, ut id adv. pertineat ad ſq. membrum demum, ubi et P. habet, ſaepe ille cum iſto Ms. conſpitans: primo arguit veterem in Codd. diſtinctionum abſentiam, deinde habet poſtpoſitam καὶ copulam, vel pro *etiam*. In Bg. Ms. nulla fuit diſtinctio, ſed tamen ordo vulg., qui ſit vel de induſtria ambigue factus a ſcriptore, in medium coniecto adv., intra que duas enunciationes, ne bis poneretur, vel ſimilis illi ſupra 2, 1, 16. e., ubi idem ἔτι in extremo membro erat, ſed Ms. idem tentabat. Ap. Noſtr. quidem cum v. πεφ illud adv. iungitur, v. c. 3, 2, 9. 3, 8, 5., ſed et abeſt, cf. 1, 5, 6. Tum ſolus Memmius animadvertit, pro τοῦ ὰδ. dediſſe P. „*vivo* adhuc *patre*“ qui in nomine perſ. commiſerit errorem, repertum mihi etiam in Vs. Lat. ed. Antwp., nec ſublatum in Vs. caſtigata ap. Stp., ſed recte a Bg., qui tamen e P. in ſq. membro καὶ μετὰ λ. ſervat particulam ſ. adv. comparandi ὁμοίως, (cf. 4, 2, 14. m.) per ſyn. Lat. *etiam*, niſi ſolam καὶ copulam iterum ſic duplici Lat. reddit, v. 4, 6, 7.

ὅτι ἄρα) Scommatum et dicteriorum valde impatiens Baſſianus; id quod apparet cum ex auctore noſtro 4, 6, 10. tum ex Capitolini Geta c. 6. (T. 1. p. 743. e.) ubi Helvii Pertinacis dictum altius in pectus Baſſiani deſcendit, ut poſtea nece Pertinacis eſt approbatum. Quam periculoſa ſint dicteria in potentes auctoribus ſuis, oſtendit Gruter. ad Tac. A. 5, 2. (extr.) Muret. V. L. 8, 16. *Leisn.*

Etiam in hac regione liber P. eſt, maxime in omiſſo ἄρα, cf. 2, 14, 9. et Excp. ap. Suid. 1, 233. e. ἔγνω γὰρ, ὅτι πολ. ἐς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν, contracta Noſtri periphraſi in ſimpl. verbi tempus.

πεφύκασι) Plane, ſicut de Antiochenſibus ſupra 2, 10, 14. annotaverat, v. quae Caſ. de Alexandrinis habet ad Athen. 4, 25. *Boecl.* Ex Iſocratis Areop. circa med. p. 199. apparet, tales homines facetos, ad irridendum faciles et promtos, ea aetate εὐφυεῖς appellatos, (cf. laud. ad 4, 7, 3.) ab veteribus autem Athenienſibus δυστυχεῖς putatos fuiſſe. De dicacitate Alexandrinorum Seneca ad Helv. c. 17. *itaque* loquax *et* ingenioſa *in* contumelias *praefectorum* provincia, *in qua etiam*, *qui vitarunt culpam*, *non effugerunt infamiam.* De dicteriis, ab Alexandrinis in Veſpaſianum iactis, v. Xiph. 66. p. 749. B. Suet. Veſp. c. 19. (ubi ed. Burm. 2, 254. Torrentius etiam ad Noſtr. reſpicit,) et ad h. l. Pitiſc. De dicacitate Alexandrinorum accipiunt quidam Ovid. Triſt. 1, 2, 80., de eadem Martial. 4. 42. Sed neſcio an Ovidius alias potius delicias reſpiciat, quam iocos Alexandrinorum, quando ait: *Non ut* Alexandri *claram* delatus *in* urbem *Delicias* videam *Nile* iocoſe *tuas.* Iocis non ſatis convenit v. *videre.* Nec nequitias Niliacas ex Martial. l. l. huc traxerim. Cantica Nili potiori forte iure ex III, 63, 4. huc advocarentur. Ap. Ovid. tamen deliciae Nili poſſunt eſſe pueri Alexandrini dicaces illi, facti que et eruditi ad ioca et ſcurrilitates gratas dominis, ideo que care emti. Hinc eoſdem Statius V, Silv. 5, 66. vocat Pharia de puppe loqua-

φιλοσκώμμονες [i], καὶ λέγειν εὐςόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιὰς [k], ἀποῤῥιπτοῦντες εἰς

modo sunt dicaces, facti que ad scite describendum et illudendum: iacientes multa in

i) Colon in Ms. Ba. k) Hoc comma in A. al. pro colo Stp. rel.

ces delicias. De his Barth. ad Stat. l. c. et quos multos ille citat p. 506. sq. Ad eorundem puerorum dicacitatem Statius etiam respicit II Silv. 1, 74. De Alexandrinis deliciis Quintil. 1, 2. ad Ovid. A. 2, 13, 7. p. 440. Aegyptiorum indolem describunt alii ap. Lloydum in Aegypt. *Leisn.* v. Cas. ad Athen. 4, 25. Simile de Syris in primis que Antiochenis narrat Herodian. 2, 10. *Strotb.*

De dicacitate Aegyptiorum et in primis Alexandrinorum, veteribus notata, cf. ad Dion. C. p. 1083., ubi sine Vs. locus Nostri profertur etiam, dante Bg. hic tantum Lat. ad φιλ. e P., qui δὲ pro γὰρ sumit, sed negligit particulam πως, cf. 3, 12, 2., qua de enclitica, per circumflexum in libris quondam scripta, alibi dictum, ut de v. πεφ. cum inf. supra, Thuc. Xen. Cyr. Plut. Krg., in quo, cum εἰν. et sq. λεγ. posito per analog., mutat Bg. v. φ. in subst. affinis merum abl., secus ac P., addito pron., quocum Stp. Th. 4, 265. D. m., sed in φιλ. sine Lat. Bg. et auctore, quem praeterea habui Luc., ad cuius Tim. laudat Barl. p. 205. nostrum locum, cf. Poll. *amans scommatum*, ut Suid. 3, 609. m. φιλοσκώμμονος, τὸ σκώπτειν φιλοῦντος, *qui* cavillationes *et* iocos *amat*, quod ad Nostr. referas, cogitato errore in litteris, φιλοσκώμμονες — φιλοῦντες.

λέγειν) i. e. describere alios et ludibrio habere ita, ut sentiant, se describi et ludibrio haberi, alios dicteriis ita petere, ut feriantur. Sic Alciphr. 3, 53. καὶ οὐκ ἠςόχησα, i. e. scopum meum attigi; perveni, quo tendebam; *non frustra fui*, (quod postr. ibi p. 399. e. in Bg. Vs. pro *nec aberravi*,) Aristaen. 1, 1. (i. l. 5.) de puella, ὁ Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐςόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, *Cupido* edocuit *amatam* iaculari *telis* oculorum *felicibus*, (ut in Vs. ed. Pav. pro dextre, certo, oculorum coniectu, oculis ferire ita, ut consequaris, quod velis, movere amasium, amore incendere, et, quod Leisn. ad illum loc. iterum delerat, *feliciter* oculis *amorem venari.*) An ὑπογραφαὶ sunt *figurae* Suetonii in Vesp. c. 13. §. 1.? *Leisn.* Verbum λέγειν cohaeret cum πολλὰ inferius. Tum εὐςόχους, in accus. pluralis, malim, quod cohaereat cum ὑπογραφὰς, quod ipsum cum ἀποῤῥιπτοῦντες cohaerebit. Sunt autem ὑπογραφαὶ sic dicti *characterismi*, Schilderungen *der* Gemüthsarten *unter* erdichteten *Namen*, cuiusmodi morum et animorum quasi simulacra in fabulis scenicis repraesentantur. *Reisk.* Stephano in Thes. suspecta est h. l. vox ὑπογρ., quam interim Budaeum secutus *figuratum dictum et ridiculum* interpretatur. Varii utique sunt nominis ὑπογραφὴ sicuti verbi ὑπογράφειν significatus, quos docent Bud. et Stp. in quibus tamen unus est, quem apud hos frustra quaeres, cum vero diligenter observavit Cas. ad Strabon. l. 1. ad Athen. l. 12. ex quo optime, quae vis h. l. nomini ὑπογραφὴ insit, derivari potest. Nimirum ὑπογράφειν perinde ac ὑπαγορεύειν est *tecte ac obscure, non vero claris s. expressis verbis aliquid innuere.* Sic Diod. S. l. 19. dicit μεγάλας ὑπογραφόντων ἐλπίδας, similiter Polybius notante Cas. ἐλπίδας ὑπογράψας τῷ μειρακίῳ. Pari ratione Clearchus ap. Athen. l. 12. in fin. p. 553. utitur verbo προϋπογρά-

τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ [1], χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι.

optimates, quae festiva quidem ipsis videntur, molesta autem sunt iis, in quos di-

1) Ms. Bs. πολλὰ χαρ.

φαιν pro tacite innuere, sed v. Cas. et ad h. l. et ad Strab. p. 40. f. 67. Almelov. Hinc perspicuum est, ὑπογραφὰς h. l. esse tectas cavillationes et dicteria, s. eiusmodi sermones quibus obscure quis lacessitur. Cuiusmodi fuit *Germanici* cognomen, quod non nulli ita interpretabantur, quasi ob occisum fratrem *germanum* sic appellaretur. Simili ambiguitate etiam *Geticus Maximus* dictus est, quum et *Getas* s. Gothos levioribus praeliis vicisset, et fratrem *Getam* interemisset, v. Spartian. Carac. et ad eundem Cas. observat. *Stroth.*

Qui et in N. Cht. „suspectum est hoc vocabulum H. Steph., sed aliud substituere non audeo, (et ib. Ind.) ὑπ. *eine* satyrische *Schilderung*, — παιδ. ein *Scherz*“ sed Sch. „ὑπ. dicteria festiva, ὑπ. descriptiones (hoc unum ex Ind. Sb.) cavillandi animo dictas“ at ap. Suet. l. l. *causidicorum* figuras — *lenissime tulit* Cas. in N. „Herodianus, ut videtur ὑπογραφὰς l. 4. nominat, Suidas σκώμματα ῥητόρων, Graeci ὑπονοίας“ tum ap. Bud. C. 831, 27. „ὑπ. qua dictione Herodianus pro figurato dicto et ridiculo usus est l. 4.“ hinc sine Vs., et Srp. Th. „ὑπ. *fig. dictum et rid.* Bud. interpr. ex Herodi. l. 4. καὶ λεγ. — παιδ. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφὰς“ qui forsan cogitabat ἐπιγραφὰς e Vopisc. in Saturn. c. 7. T. 2. p. 718. e. *sunt enim* Aegyptii — *viri* ventosi, furibundi, iactantes, *iniuriosi*, atque adeo *varii*, liberi, *novarum* rerum *usque* ad *cantilenas* publicas *cupientes*, versificatores, *epigrammatarii*, ad quod postr. Cas. in N. 7. „qui versibus et epigrammatia enormi libertate in principes suos et magistratus ludant.“ Sed salva est utique lectio vulg. Nam primo ipse Stp. Th. tenet notionem, qua sit „descriptio primae manus et delineatio, rudis et crassa adumbratio“ in qua inest illa vis pt. ὑπὸ, quam et Stroth. attulit, ut in Lat. *sub*, quae via tamen deinde neglecta, ut in aliis, videtur, ut pro quavis descriptione et depictione poneretur, cf. Ind. Polb. et Poll. 7, 128., unde recte Rsk. interpretatus et Bg. e P. Verum deinde e contextu hic, et maxime e sqq., definietur notio magis, ut sit descriptio morum pravorum, vitiorum ac scelerum, qua quis tecte obscure que culpatur, quam notionem Bud. retinuit fere etiam L. Ern., eo que consilio Noster adiunxit rel. pro quadam interpretatione, ubi παιδιαὶ sane sunt species prioris, ioci mordaces, et dicteria ludicra s. ridicula, ab alia parte rem cogitante Nostro. Quae cum eiusmodi sint, ut per illa involucra atque integumenta tamen appareat et agnoscatur is, qui perstringitur: tum iis convenit adv. Nostri εὐσ., quod h. l. i. q. apte, personae que convenienter, nostratibus quoque *treffend*, (pro Ind. Stroth. „*fein*, *sinnreich*“) ex eodem tropo et iaculantium scopo, qua physica notione cf. ap. Ios. 2, 295. f. 5. l. 4. *certo ictu*, ut tropice ib. 1, 405. l. 6. *apposite*, ap. Luc. vero etiam de dictis 1, 26. l. 40. *directe*, et 3, 115. l. πρὸς τὸ ἐ. εἰρημένον, *apte*, quod Lat. cum Bg. tenet Stp. Th., sed sine auctore, cf. Ind. Sb. Luc. Diod. S. 1, 39. l. 41. cum Poll. 6, 205. *coniecturaliter*, iungente id Nostro ad analog. illam ap. Luc. cum v. λ., ubi Sch. „dicere *ioca*, εὐσ. *dextre* dicere *illusiones*“ dum id

τῶν μὲν γὰρ τοιούτων κνίζει [m] μάλιστα, ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν.

cuntur. Nam in hoc genere urunt maxime, quae arguunt delictorum veritatem.

m) Ms. Ba. *κνίζειν μαλ.* fed Ve. *κακίζειν μαλ.* v. N.

adv. opprimir P., e quo Bg. retinet formulam aliam et copulam iterum meram loco ἤ, pro *natura vero quodammodo funt dicaces, et proferunt* apte *defcriptiones* aut *dicteria*; dum licuit adeo e Lat. ufu cum Sch. fervare ad v. λεγ. feverum, quia habent *dicta* et *dicteria dicere*; quanquam v. λ. proprie non convenit cum fubft. ὑπ., fed iungitur et hie verbum duobus fubft., quorum uni tantum per fe aptum fit, et per analog. modo v. λ. cum utr. et forfan Lat. Per quae non opus eft ingenio Rsk., dum fenfus e vulg. exiftit bonus et idem, ac cum libris omnibus vetufta fervat quoque P. per libertatem tamen aliquam fuam, unde Bg. pauca, liber et ipfe in ordine adi. πολλ. et in v. σκ., ubi et Stp. Th. e P., pro *irrifis* f. *iis*, *qui* funt *irrifi*, cf. paff. ap. The. Ch. et Plut. Hs., fed in v. ἀποῤῥ. phyfico fenfu, praeter Suid. 1, 291. m., L. N. T. Ind. Hesd. The. Ch. Luc. D'Orv. Ch. et in criticam rem et confufionem Geop. ut in med. Orph., fed tropico Hom. cum Ael. V. h. at de dictis, ut h. l., praeter Suid. 1, 255. e., maxime ap. Ael. V. h. 12, 57. i. *πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπεῤῥίπτουν*, *multa* et *acerba* in *eum* convicia *coniiciebant*, cf. Ind., ubi Bg. per fyn. e P., fed cum eo in χαρ., quod de fcommafi etiam v. ap. Cas. ad Ath. 2, 418. cf. ib. p. 4. e. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Ael. V. h. cum p. 372. N. 6. it. Luc. cum 2, 696. N. 30. it. 3, 359. N. 14. Dem. Xen. Cyr. M. S. et Ἀνβ. Diod. S. Plut. Hs. et Krg. Hom. cui add. Ἰλ. ά, 39. Ὀδ. γ΄, 58. ί, 231. Hesd. Call. Orph. Mus. Theogn. cum Suid. et Hes. fed in rem poëticam Ammon.

τῶν μὲν γὰρ) vellicant, exulcerant, aegritudinem afferunt. Simili metaphora *τὸ δάκνειν* Graecis, e. g. Chryf. Homil. in 2 Cor. 4, 13. *οὐδὲν οὕτω δάκνει τὴν ψυχὴν, ὡς ὄνειδος, οὐδὲν οὕτως τήκει* (f. *θήγει*, inftigat, *irritat*,) *τὴν ψυχὴν, ὡς σκώμματα.* Sic Cic. Tufc. 4. (Gs. Th. v. *mordeo* 3. 82.) *fi paupertas* momordit, *fi* ignominia *pupugit*. Τῶν ἁμ. τὴν ἀληθ. Apul. Mil. 10. p. 215. vocat *criminum veritatem*. Tac. A. 15, 68. (e.) afperis *facetiis* illufus, *quae*, ubi *multum* ex *vero* traxere, *acrem* fui *memoriam relinquunt*, quae fententia exemplis illuftratur ibi ab Intp. v. et ib. 5, 2. (e. *acerbae facetiae.*) Ea moleftiffime homines ferre folent, quae ipforum culpa contracta funt. *Leisn.* Venet. male *κακίζειν*. De iftius verbi poteftate v. Reines. Var. l. 3. p. 417. *Stroth.*

Quem Rein. locum etiam in m. Ox. laudarat Leisn., agens fuper h. l. etiam in Progr., ubi Bg. omittit e P. folitarium ftans iterum μὲν, deferens eundem in rel., per libertatem in pron. τῶν τοι., ubi fane tacite refpicitur fubft. aliquod omiffum, fed non neceffario illud a P. adiunctum *iocorum*, quafi pertineat ad pr. *παιδιᾶς*, dum latet in pr. adi. *πολλὰ* et *φιλοσκωμμ.* it. in v. v. *σκωφθ.* et *ἀποσκωψ.* fubft. affine *σκωμμάτων*, unde Leisn. in Ox. „*ea* dicteria *vel* maxime *pungunt*“ pro quibus fetvaffem *nam* talium *quidem*; poft P. illa addente Sch. in „*κν. pungunt* f. *mordent* inftar urticae“ fere ex Ind. Sb. „mordere, *pung.*“ et e Stp. Th. 2, 278. A. m., qui deinde hinc fine Vs., cf. Foef. p. 208. b. m. Hes. Suid. 1, 696. m. 2, 334. e. Palm. Ex. p. 806. m. Ind. Herdt. cum N. D'Orv. Ch.

πολλὰ τοίνυν αὐτὸν [n] ἐκείνων 5. Cum ergo varie ipsum σκωψάντων ἔς τε [o] τὴν τοῦ ἀ- cavillati fuissent etiam ob

n) Ms. Ba. ἐκείνων αὐτὸν σκωψ. v. N. o) In Ms. Ba. ἐς τὴν τ. ἀδ. abest τε, quod Stp. male habet. *Mart.* v. N.

Plut. Krg. Luc. sed in rem criticam et confusionem D'Arn. An. Cr. p. 205. i. cum Lyco. v. 608. Sed Mss. res primo communis est in coofusis iterum εἰ et αν, cf. 2, 12, 10., deinde peculiaris in Ms. Ve. vel e lapsu scribae, vel per glossam, ut Schol. Ar. Vesp. v. 1277. ἔχνισεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάκισεν, ab h. l. tamen alienam, cui convenit potius Hesy. 2, 286. e. κν., λυπεῖ, quod per variationem i. q. phrasis pr. λυπηρά ἐστι, ad sensum recte explente P. pron. demonstr. ante ἐκ., sed libere iterum agente in sq. ἐλ., ubi ad analog. modo scribitur et in v. ἐλ. cum ἐλ. et in hoc cum ἀμ.

πολλὰ) Hoc adi. servans P., tamen deinde alia mutat, (et ex eo partim Sch. v. σκ. „quum *per* modum *cavilli* multa *in* eum *dixissent*") ut Bg. adi. id in adv., ex Apulei. ap. G. Th. in v. *cavill.* cum Gr. n., necessario quidem, dum Lat. non habent illum acc. cum suis v. v., et Gr. ille, ad aoalog. modo adiunctus a Nostro, (cf. Xen. Cyr. 5, 2, 18., et supra 2, 7, 4.) supplendo pr. κατὰ, pro adv. haberi potest. Sed Ms. alius ordo, in aliter locato pron. iterum, cf. 3, 8, 9. i., nihil laevitatem iuvans, modo pertinere videtur ad rectiooem, ut accus. sit propior suo v., nihil definiente P., qui et alterum pron. gen. oppressit cum Bg., ubi olim restituemus, cum, ut Gr., sic et Lat. addant, etsi per se minus necessarium, nisi quoad est in oppositis.

ἔς τε) Fortasse scripsit Herodi. ἔς τε ἄλλα καὶ τὴν τ. ἀδ. κν. *Steph.* Dele τε. Illi accumulati genitivi consequentiae efficiunt anacoluthum, etiam a Latiois frequentatum. Nam recta constructio postulabat ἐκεῖνοι σκώψαντες et καλοῦντες et χλευάζοντες et αὐτοὶ δοκοῦντες — tum recte sequitur ἠνάγκασαν. *Reisk.*

Copulam, etiam a P. oblique expressam, sed a Ms. eiectam, ut alibi, dedit Bg. non per meram illam Lat., sed e Stp. m. fere per voculam, qua innuitur additio quaedam, tacite in mente cogitatis aliis simul, quo redit illa Stp. emendatio Gr., etiam Vs. Lat. in m. P., ubi leoissima ratio sit, sumere τὰ pro Lat. *id que*, quo de alias, et comma figere post σκωψ., dum illa Stp. Gr. latent iam non modo in nostro hoc Lat., sed quoque in pr. πολλὰ, ad hanc sententiam, quia igitur tum multis modis ipsum illi riserant, tum etiam praecipue ob fratris caedem; vel, si πολλὰ ad sqq. videatur pertinere, et per subiecta quaedam exempla explicari, tum τὰ similiter retinebitur illo Bg. aut nostro sensu, immo et pro mera copula *que*, subintellecto adv. *praecipue*, et in primo membro v. σκ. ponetur modo cum acc. pers., sed in hoc membro etiam cum pr. ἐς, recte a Bg. intellecta pro διὰ, qua notione solennis est in verbis laudandi et vituperandi, quo et pertinet oostrum v. σκ., ubi Stp. Th. modo rectionem hanc tenet, non item illam Bg. praep. 3, 886. E. m., cf. tamen ib. 1, 1156. G. e. Bud. C. 1463, 16. L. Bos. Obs. M. p. 50. Vig. p. 573. i. cum N., quae inclinat potius pro κατὰ, ut Schw. L. N. T. p. 419. N., Abr. ad Aesch. 1, 663. m. it. Dl. Th. p. 795. e., ad Luc. 1, 581. N. 22. it. 2, 502. N. 38. cum Ind. v. εἰς e. et ib. cum ἐς quoque 1, 403. l. 61. Fi. ad Well. p. 364. i. Poss. Call. p. 490. 516. m. Ind. Thuc. in N. v.

δελφοῦ ἀναίρεσιν, καὶ τὴν πρεσβύτιν [p] Ἰοκάστην καλούντων [q], ἐκεῖνον δὲ [r] χλευαζόντων, ὅτι δὴ, μικρὸς ὢν, Ἀλέξανδρον καὶ Ἀχιλλέα, γενναιοτάτους

fratris caedem: ac ipſam quidem anum, Iocaſtam appellarent, illum autem irriderent, quod nimirum parvus homo Alexandrum et Achillem for-

p) πρεσβύτην A. al. cf. 4, 6, 6. q) Colon in Ms. Ba. r) Ms. Ba. ἐκ. δὲ πάλιν χλ. v. N.

οἷς, et Ael. V. h. ib. b. i. et v. σκ. ſed Rs. Or. V. 4. et Dem. v. εἰς Nr. 2., qui ignorat v. σκ., quo de add. 558, 21. per ſyn. praep. εἴς σε ἐπὶ τούτοις ἔσκωψεν, ut Dion. C. 1306, 18. ἀκούων γὰρ, ὅτι διαβάλλοιτο καὶ σκώπτοιτο παρ' αὐτῶν ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐχ ἥκιστα τῇ ἀδελφοκτονίᾳ, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

τὴν πρεσβύτιν) quod ſcil., ut Iocaſta Oedipo filio, ita Iulia Antonino privigno nupta eſſet. *Memm.* Propter Antonini nuptias cum matre initas, perditiſſimae libidinis femina. *Oxon.* Cur Alexandrini Iuliam Dominam per ludibrium Iocaſtam nominarunt? De Iocaſta Creontis filia, Laii Thebanorum regis uxore, Oedipi matre, Diod. S. IV, 66. ſq. et alii haec narrant: Oedipum per imprudentiam matrem ſuam uxorem duxiſſe, duos que ex ea filios, Eteoclem et Polynicem, duas que natas, Antigonen et Ismenen, procreaſſe. Duos illos fratres, lite de regno et mox bello orto, mutuis vulneribus concidiſſe. Crediderim ergo, etiam Alexandrinis ſuſpicionem iniectam fuiſſe, quaſi Caracalla matris inceſtis amoribus implicaretur. Sic demum Iulia ſimillima Iocaſtae. Iocaſtae duo filii duae que filiae fuere. Itidem Iulia genuit Caracallam et Getam et duas Septimias, quas Severus dotatas maritis, Probo et Aetio, dedit, Spart. in Severo c. 8. Quatuor liberos Severi et Iuliae exhibet numus ap. Beger. p. 696. Iocaſta duos filios in concordiam redigere non potuit, Eteoclem et Polynicem. Aeque infeliciter res proceſſit Iuliae in reconciliando Caracalla cum Geta. Quodſi verum eſſet, Caracallam, mortuo Severo, matrimonio ſibi iunxiſſe Iuliam, ut ſunt aliqui, qui hanc ἀθεμιτογαμίαν exprobrent Iuliae: tum et hoc nomine ſimilis ea Iocaſta foret. Sed ſcommatum ſtudioſis ſatis eſſe potuit ad comparandam Iuliam cum Iocoſta, quod neutra filios diſcordes reconciliare potuit. *Leisn.* Scil. Iuliam matrem eius, qua cum in matrimonio vixiſſe eum, quemadmodum Oedipus cum Iocaſta, narrat Eutrop. 8, 11. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „Haec eſt Iulia, noverca Caracallae, quam eum in matrimonio habuiſſe Eutrop. narrat l. c. propterea que eam Iocaſtam dixerunt Alexandrini, quia haec quoque, licet inſcia, filium Oedipum maritum habuiſſe dicitur; hiſtoria eius notiſſima eſt, v. Suid. et Eur. Phoen.“ cf. Spart. in Sev. c. 10. p. 730. *intereſt ſcire*, quemadmodum *novercam* ſuam *Iuliam* uxorem *duxiſſe* dicatur. — *Quo audito, furor inconditus ad effectum criminis roboratus eſt, nuptias que eas celebravit,* rel. Matrem *enim — non* alio *dicenda* erat *nomine* — duxit *uxorem*, ad quae Cas. N. 4. „hoc ideo adiicit, quia re vera non mater, ſed noverca fuit.“ Hic quidem P. addidit ſtatim cum libertate alia „matrem *que* etiam *Iocaſtam* vulgo *appellarent*“ qua de cf. ad Dion. C. p. 1285. §. 85. et 1304.

καὶ μεγίστους ἥρωας, ἐμιμεῖτο [f], τοιαῦτά τινα παίζειν αὐτῶν δοκούντων, ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι τὸν Ἀντωνῖνον ἠνάγκα-

tissimos et maximos heroas 6. imitaretur. Haec talia dum iocati illi sibi videntur, perniciem et insidias ipsis meditari Antoninum coëgerunt:

f) Hoc comma in A. 1. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al.; v. N.

§. 97. „Iuliam laudat ubivis Dio et Herodianus. Sed Latini scriptores traduut, famosam adulteriis fuisse, et filium ad libidinem et incestum matrimonium induxisse, Spart. Car. c. 19. (immo 10.) et Sev. c. 21: (p. 635. m. *Bassianum* — qui *novercam*, matrem *quinimo*, — uxorem *duxit*,) Vict. Caes. 21, 3. Epit. 21; 6. Eutrop. 8, 11, 3. Oros. 7, 18. Eusebi Chron. Sed de incestu non praeterea rem dubitaveris" cf. ad Spart. in Sever. c. 18. p. 627. *uxorem* Iuliam *famosam* adulreriis *tenuit* Salm. N. 3. b. c., it. Exc. ad 2, 15, 7. c., ut tamen Noster, famam vulgarem iterum secutus, Alexandrinos ad incestum illum respexisse innuat, ubi et Bg. libere addit pron. et praeterea particulam μὲν, hauddubie ob sq. δὴ, qua in causa opprimitur illa saepe, cf. 3, 3, 10. 13., variante Nostro cum pr. v. σκ. hic per χλ., ubi Stp. Th. „irridentibus *ipsum*" partim e P., qui perimit sq. δὴ, dux idem Bg. in sq. addito subst. ἄνθρωπος, pro particip., cf. 3, 3, 5., non autem referens novitatem Ms. in addito iterum aliquo adv., quod, nec elapsum a vicinia, nec a rel. Mss. praebitum, arguit glossam, ut illud πάλιν, pro *rursus*, i. e. contra, acceptum, opponatur clarius, quam solum pron. ἐκειν., prioris membri nomini περιβ., quo panno assuto facile carebimus, cum iam, praeter pron. ἐκειν., diserta δὲ particula satis distinguat, etiam, si sumatur illa Mss. pro *iterum* si denuo, quasi praemissa membra pertineant ad cavillationes priorum temporum, ubi Caracalla adhuc Romae degebat, v. §. 3., sed hoc unum membrum referatur ad cavillationes, quas in Caracallam adhibuerint praesentem ap. se, ex actis que ab eo cap. toto pr. Sed ut Noster in prioribus membris non adiecerat tempus nec particulam, id indicantem, ita et in hoc omiserit, et, vel non monente Glossatore per πάλιν, lector aliquis attentus et memor prioris cap. potest colligere ipse, haec pertinere ad recentes cavillationes. Caeterum ap. Beg. 2, 694. sq. sunt in numis Iuliae Domnae tum quartus, ubi eius consecratio „per pavonem, Iunoniam avem, quae credebatur Augustarum animas in coelum deferre, (tum alius, hanc ad §. relatus, de) Iulia adultera."

τοιαῦτα) Quanquam tolerans ego numerum adhuc Bc. novae §., tamen modo separavi haec a prioribus commate, quia constructio est continua per eosdem gen. consq., et quia particula δὴ, νῦν, δὲ, alias in reditu ad priora solennis, saepe omittitur. Quod que supra voluit Rsk. anacoluthum, id non est necessarium, cum gen. consq. tales contineant notionem causae, a Bg. e P. propterea statim per particulas solennes expressam, quae adeo notio pro libertate et libidine a quovis scribente potest exprimi, sive per particulam causalem, v. c. ἐπεὶ, sive per participiorum aut nominativos aut gen. Sed Bg. hic quoque severior est, quam P., servatis etiam omnibus pron., aliter tamen, quam supra, versatus in τοι. τ., ubi ista Lat. iuncta G. Th. 709, 75. modo semel habet, sed

σαν, φύσει ὄντα ὀργίλον [t] καὶ φονικώτατον [u]. συμπανηγυρίσας [x] τοίνυν αὐτοῖς [y] καὶ συνεορτάσας, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην [z] τῶν ἀπὸ πάσης περὶ αὐτὴν χώρας ἐκεῖ συνελ-

natura hominem iracundum
7. et valde sanguinarium. Cum itaque celebrasset cum ipsis festum, videns totam urbem multitudine maxima oppletam, hominibus ex omni vicina regione ibi congregatis;

t) ὀργῖλον A. Stp. rel. sed nostro accentu Par. al. v. N. u) φονικὸν Mss. tres, v. N. x) Haec συμπ. — συνεορτάσας in Par. 1. et Ox. 1. mendose absunt. y) Comma hic A. Stp. rel. delevimus cum Bs. 2. v. N. z) Hic comma erat in Bs. 1. cum Ox. v. N.

diversi sensus, qualis alius item habetur in Sall. Iug. 31, 9. et in locis a Cort. prolaris, qui neuter hic inest in Gr., variante iterum Nostro prr. χλευ. et σκωπτ. per v. παιζ. (quod ap. G. Th. in utr. Lat., P. et Bg.) et cum 1, 8, 10. e. ὀλέθρια βουλεύσασθαι ἑαυτῷ per adiunctum ἐπιβ. et aliud v. σκεψ., quod per analog. modo habet secum et istam praep. et illa duo adi., quorum postr. ἐπ. de re, ap. Stp. Th. tantum hinc sine Vs. et per aliam e memoria aut lapsu operatum lectionem ἠνάγκασεν, reperi per fem. ap. Dion. H. S. T. 1. sed per neutr. quoque ap. The. Ch., cf. de pers. Ind. Dion. C. Rs. Or. V. 6. Xen. M. S., sed in rem criticam et confusionem Dion. H. T. 2. cum D'Orv. Ch.

φύσει) Non improbandam putabam olim Cod. Ven. lectionem φονικὸν, quam nunc diligentiori rei consideratione reiiciendam iudico. Namque vel negligentiae vel sedulitati librarii potius tribui potest quam vulgata. *Stroth.*

Qui quidem in N. Chr. dederat „Cod. Ven. non male" sed recte in Obs. retractat sententiam, dum sane Mss. gradus alius est vel e lapsu, haerente in scribae mente adhuc priori gradu, vel potius ex ingenio, quod, respiciens eosdem gradus in pr. ὀλεθρ. κ. ἐπ., noluit copulari secum diversos, positiv. et superlat., saepius tamen etiam supra ap. Nostr. obvios, hic P. consentiente cum Mss. vel e Cod. aliquo eodem, vel per libertatem, e quo Bg. iterum, ut §. pr., ad partip. ὄν. Sed in adi. ὀργ. nullibi deprehendi circumflexum, sed modo acutum, ap. ipsum Stp. Th., L. N. T. Hesy. Foes. Dem. et Luc. cum 1, 586. N. 71., non bene deferente P. ordinem Gr. membrorum.

συμπανηγυρίσας) Hinc incipit Noster diversus esse in re narranda a Dion. C., ad quem proinde p. 1306. §. 120. „sed Dionem, comitem itineris, vera rei gestae ratio fugere vix poterat. Caeteri, famam incertam sequentes, rei gestae summam locis et temporibus pro ingenio quisque suo accommodasse videntur." Sed Leisn. in m. Ms. Bg. „pauciora in Lat. quam Gr." dum duo verba contracta sunt in unam phrasin per hendiad. in particip., sed P. duo saltem subst. affinia retinet, variante Nostro cum 2, 7, 14. per adiunctum v. συνεορτ., quod, ap. Stp. Th. sine auctore prolatum, tenui praeterea ap. Sb. Ind. e Xiph., intra duo v. ponente Nostro iterum pron., quod et ad sq. pertinet; unde comma tollendum, (cf. 2, 5, 7.) quod post sq. πεπληρ. ostendit quoque Bg., quo facto τῶν — συνελθ. pro gen. consq. sint sumenda separatim; cum altera

θόντων, διὰ προγράμματος πᾶσαν τὴν νεολαίαν[a] εἴς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, φήσας[b], εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα βούλεσθαι συστήσασθαι, ὥσπερ Μακεδονικὴν καὶ Σπαρτιάτιν, οὕτω καὶ τοῦ ἥρωος ἐπωνύμους. κελεύει δὴ,

edicto publicato, universam iuventutem in quendam cam-
8. pum iubet convenire; dicitans, in Alexandri honorem phalangem velle se constituere; uti Macedonicam et Spartanam, ita et Heroi illi
9. cognominem. Iubet ergo

a) Ms. Ba. νεολαί, quod literarum compendium difficile est ad explicandum: infra recte scriptum est. *Mart.* quo de forsan aliquid ap. Montefalcon. al.
b) In Ms. Ba. verba φησ. — συστ. colis comprehenduntur. *Mart.*

rario non interpungendi post πεδ. nectat τῶν — συνελθ. cum pr. πλήθους, *multitudine — eorum*, *qui* ab *omni* circa *eam* regione *ibi* f. illuc *convenerant*, sensu utrinque parum diverso, dum P. libere aliorsum vagatur. Sed Bg., rectionem v. πεδ. cum gen. melius servans, quam P., tamen ex illo supplet subst. ἀνθρώπων, quanquam in regione alia, severior que in servato adi. πασ., tamen cum eo fere mutat formulam περὶ αὐτ. in adi. affine.

διὰ προγρ.) P. merum casum sextum syn. formulae Bg. auget addito particip., pro severo *per edictum*, cf. Bud. C. 216, 20. Stp. Th. tantum e Luc., ubi v. Ind. cum N., it. Sb. e Xiph. et Zos. 1, 51, 4. tum Eutr. Met., Phil. p. 753. D. m. Suid. Hes. Thom. M. p. 739. et Cang. Gloss. v. Lat. *programma*, e scriptt. tantum Lat. sed „πρ. *proscriptum*, in Gl. Gr. L. edictum, *submonitio* per *libellum*, lib. Basilic. it. Harmenopul." at Oederi lib. singular. de programmatis Graecorum p. 36. in: „edicto *iussit* pubem *universam* in *certum* campum *confluere*" e solo Nostro, qui variat cum δηλώσεις 2, 13, 4. In Excp. ap. Suid. 1, 233. e. διὰ δὲ προγρ. τὴν νεολ. — συνελθ. *edicto* proposito *iussit* rel.

πᾶσαν τ. νεολ.) Dio complures eiusmodi lanienas Alexandriae factas commemorat. Spart. (in Carac. c. 6. p. 717. i.) *inde Alexandriam petiit, in gymnasium* populum *convocavit, eum que obiurgavit, legi etiam validos ad militiam praecepit. Eos autem, quos legerat, occidit exemplo Ptolemaei Evergetis. — Dato praeterea signo militibus, ut hospites suos occiderent, magnam caedem Alexandriae fecit.* Exemplum Evergetis Physconis v. ap. Val. Max. 9, 2. ext. 5. *Boecl.*

Cf. ib. Cas. N. 2., dum Spart. consentit cum Nostro in πεδ., qui cum εἰς, 17. ἐς τιμ. τοῦ βασιλέως variat in praep. et ordine, sed ad analog. scribit in sq. φ. συσ., quod v. cum acc. perf. sensu hoc militari, pro Bg. e P. f. colligere, nobis *errichten* f. *aufrichten*, ignoratum a Stp. Th., cf. ap. Krebs. Decr. R. p. I. p. 266. e. M. O. Nov. T. 6. p. 511. c. Graben. de Protect. p. 5. cum Ind. Diod. S., ubi vis med. servetur hic, pro sibi, in usum suum. Tum in sq. Σπαρτ. videtur respici ad 4, 8, 7., sed altera phalanx memoratur modo a Xiph. Sb. 433, 10. ταῦτά τε ἐν τῇ Νικομηδείᾳ χειμάσας ἔπραξε, καὶ φαλ. τὴν Μακεδ. ἐξήσκησε.

ἐπωνύμους) Congruentius cum Schotto legemus ἐπώνυμον, singulari nu-

στιχηδὸν [c] τοὺς νεανίας πάντας διαστῆναι, ὡς ἂν [d] ἐπελθὼν ἕ-

ordine iuvenes omnes distributos consistere: ut eos per-

c) στοιχηδὸν Ms. Ba. v. N. d) Ms. Ba. ὡς ἂν, ἐπ. ἕκαστον ἴδοι λ. sed comma post ἐπ. in A. al., at post ἂν. in Stp. rel. v. N.

mero, ut referatur ad φάλαγγα. *Sylb.* Aut φάλαγγας in plurali est legendum, aut ἐπώνυμον in singulari. *Reisk.* i. e. Alexandrinos v. not. ad Eclogas. Constantinus ap. Euseb. Vit. Const. 4, 36. de Constantinopoli scribens ait: κατὰ τὴν ἐπώνυμον ἡμῖν πόλιν. *Stroth.*

Qui in N. Chr. „forsan melius ἐπώνυμον, sed saepius Herodianus per synthesin plurali utitur pro singulari. Sensus est: se velle ex Alexandrinis phalanga constituere, sicuti iam haberet Macedonicam et Spartanam. ἐπώνυμοι τοῦ ἥρωος enim s. *ab Alexandro denominati* sunt Alexandrini.“ In Excp. ap. Suid. 1, 233. e. φήσας, εἰς τὴν 'Αλ. τιμ. φάλαγγας συστήσασθαι, dicens, *sibi* in *animo* esse *in* hon. *Alex.* phalanges *conscribere*, ubi adeo comparet plur. ille φαλ., sed aeque per libertatem illius compilatoris, ac in contractis rel. Contra Bg. refert sing. etiam in ἐπων., (quem et maluit Beck. in Specim. hist. bibl. Alex. p. 18. N. 14.) dum P. nihil edicit per obliquam orationem et confusam, pro quibus Sch. „ἐπωνύμους 'Αλεξάνδρου, *cognomento* Alexandri *vocatas* phalanges“ nihil me sine libris tentante, et, dum novi Codd. accedant, contento illa Stroth. synthesi, sed in aliam partem, ut plur. ἐπων. referatur ad sing. φαλ., tanquam collectivum, quanquam per se confusio, ut alibi, incidisse potest in α et ας, cf. 3, 12, 22., it. in ους et ον, cf. 1, 16, 7. e. in Nostri rectionem ἐπων. cum gen., ubi Stp. Th. hinc sine Vs. 2, 1330. F. i. e vulg. plur., ubi Bg. de suo in artic. τοῦ ἥρ. pro libero pron. P., qui et liberior in expleto v. εἶχεν ad enunciationem mancam in ὡςπ., ubi aeque aliud supplemendum valeat, repetendum e pr. inf. συς., v. c. *uti* iam *constituerit*; quanquam Bg. melius nihil dedit, etiam e Lat. usu, in interposita comparandi particula cum subiecta altera οὕτω, qui ordo iunctarum istarum particularum in una enunciatione est Gr. quoque, cf. syn. ὡς — οὕτως ap. Ael. V. h. 4, 17. e. Xen. M. S. 4, 2, 30.

στιχηδὸν) Hoc adv. Stp. Th. modo hinc profert, hac scriptura non iterum mihi repertum, nisi hinc quoque ap. Suid., cf. §. 12. e. ad αὐτὸς, et ap. Hesy. 2, 1272. i. κατὰ στίχον στῆσαι, ubi mox στίχους, τάξεις, πλήθη, et ib. p. e. altera Ms. cum κατὰ τάξιν, κατὰ στοιχεῖον etiam sine auctoritate, e quo et Stp. Th. 3, 988. C. solum tenet et e Gregor., sed Vig. p. 361. i. rursus sine auctore, quem habui Dion. H. S. Ind. T. 1., quocum Glossator Ms. compararit, quia, etsi confusio litterarum cogitari potest, tamen vulg. tum tolerat L. Ern., tum sensus eodem redit, cum, praeter illas Hesy. expositiones utriusque adv. easdem, et L. Ern. reddat utr. eodem Lat. syn. abl. Bg., et themata subst. στίχος et στοῖχος fere conveniant, quanquam de postr. interdum dubitatum est, cf. ad Poll. 7, 142. N. 56., ubi tamen 7, 147. sine Var. L. habetur στοιχὰς, sicut recta sunt τεῖχος et τοῖχος. Caeterum Bg., in rel. severior in ordine, quam P., tamen cum illo in δῆ per syn. et in v. διας. partim, addito quippe particip., pro quo malim *consistere* s. stare *seorsum* et intervallo quodam relicto, (quo forte respexit P., si omisit pr. adv. στιχ.) ut sit in militum serie per lustra, et cogitari debet quoque ob sqq., ut transeundi permeandi que Caracallo copia sit.

ὡς ἂν) Ms. res prima pertinet ad distinctionem, comma post ἂν, ut

κασον ἴδῃ, πῶς τε [e] ἡλικίας ἔχοι καὶ μεγέθους σώματος καὶ εὐεξίας, εἰς στρατείαν ἐπιτηδείου. ταύταις αὐτοῦ ταῖς

lustrans unumquemque consideraret, qua aetate sit et statura ac habitudine corporis 10. ad militiae usum. His

e) Ms. Ba. πῶς τὸ cf. 4, 8, 16.

supra aliquoties, cf. 4, 5, 5., quod et hic locum habet, si post ἐν, idem facias, ubi et fit in Srp. al. Sed quum ibi Ms. nullum posuerit: librarius nil secutus fuerit, nisi morem suum. Qui editores post ἐπελθ. statuere comma, iis opus erat supplere pron. αὐτοὺς e pr. membro, quod et diserte Bg. refert, nullam in Ms. suo addens distinctionem per regionem hanc, ubi et ego nihil ponendo liberam permisi rectionem, nihil etiam dirimente P., dum omisit v. ἐπ., quo de vi iterum militari cf. 3, 10, 2. Sed deinde Ms. alius modus, opt. pro coni., habet parem rationem cum contraria mutatione coniunctivi in optativum, in Ms. obvia supra, cf. 3, 12, 6. e., nec hic edicente certi quid P. per impf. coni., quod servans Bg., consecutionem temporum Lat. violat post praes. καλ, et quoque post impf. hoc per praes. ad sq. opt. ἔχοι, e quo forsan librarius priorem coni. tentavit, ut unum modum teneret, cum saepe concurrant diversi verborum modi, per enallagen, quanquam nec lapsus in his nostris vocalibus improbabilis.

πῶς τε) i. e. πῶς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἡλ. ἔχοι, v. Hoogeveen. p. 193. (ad Vig. N. 76. s. ed. Z. p. 242. N. 55.) Paulo aliter Bos. p. 250. (Ell. ed. Schw. p. 370. m.) scil. πῶς τὸ χρῆμα τῆς ἡλικ. ἑαυτῷ ἔχοι. *Leisn.* int. ad genitivos περὶ s. ἕνεκα. *Stroth.*

Cf. 1, 7, 7. et Schw. ad Onos. p. 20. N. 36. sed ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 717. e. ἀρκούντως μεγέθους ἔχον, cum N. 37., tum hinc sine Vs. ad Luc. 2, 552. N. 80. sed ib. 1, 723. l. 2. πεῖραν αὐτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστεως λ. *qualis* sit *fide*, ad quam analog. Noster per syn. interrog. finxit formulam, pro liberrimis P. redditam a Bg. sic, ut mutaret gen. in abl., sed ad casum hunc accommodaret pron. affine, sumtum pro Gr. adv., cum Sch. fere in v. ἡλιχ. *qua* esset *aetate*, (sed in π.) *quomodo* aetate *haberet*" s. *se haberet*, sed ut in hoc v. G. Th. non teneat talem abl., dum Bg. e P. transfert gen. σωμ. ad sq. subst., quia et alias sic ponitur gen. intra duo subst., ut ad postr. quoque pertineat, cf. 4, 2, 21. πλήθους, et diserte infra 6, 3, 2. sic copulatur, ἐς τὴν στρατιὰν ἠθροίζοντο, ὅσοι σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτήδειοι ἐνομίζοντο, etiam ap. alios, quos deinde subiicio, intelligens extrinsecus adi. λοιπῆς s. ἄλλης, ob iam praemissa duo, *quoad* reliquum *corporis* habitum *bonum*, (quod adi. Bg. e P. omiserit ob sq. adi. ἐπ., forte sine necessitate,) cum capiens εὐεξ. de sanitate, i. absentia morborum, it. de robore ac viribus, denique de integritate membrorum atque absentia vitiorum defectuumque, gibborum, strumarum, rel., cf. Suid. Hes. cum N. Ind. Sb. Luc. Xen. Z. Bach., ubi distinguitur ῥώμη, M. S. et Pol. ubi Lac. 7, 3. cum gen. σωμ., ut et ap. Phil. p. 763. E. e. it. ap. Is. Mor. Pan. init. et ad Diod. S. 2, 116. N. 13. cum Carpz. parad. p. 472. sq. et Foes., severiorem P. in sq. εἰς στρ. ἐπ. deserente liberrime Bg., ubi licuit, *habitu* corporis, *ad* militiam *apto*.

ταύταις) Pro P. libero severior Bg. tamen omittit alterum pron., ro-

ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ [f] νεανίαι πάντες, ἐοικότα τὲ ἐλπίσαντες διὰ τὴν προϋπάρξασαν [g] παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, συνῆλθον ἅμα γονεῦσί τε [h] καὶ ἀδελφοῖς, συνηδομένοις

promissionibus confisi iuvenes omnes, verisimili spe ducti propter iam habitum urbi honorem, convenerunt, una cum parentibus et fratribus gratulantibus eorum spei,

f) In Ms. Ba. οἱ abest. *Mart.* omisso articulo, ut alibi, qui hic vix elapsus ob vicinitatem, retentus que a Mss. rel., mollior est ad laevitatem, firmandus idem e §. pr. i., ubi Ms. non tentabat. g) ὑπάρξασαν Mss. tres, v. N. h) γονεῦσι τὸ Ms. Ba. cf. 4, 8, 21.

stitutum iam a nobis e Stp. m., ubi Noster ad analog. in πιστ. cum ὑπ., it. ad Herdt. 12, 99. εἰκότα ἐλπίζων per syn. ἐοικ., ubi Stp. Th. 1, 1116. A. hinc „ea, quae consentaneum erat, sperantes" praeter P., e quo Bg., (nisi quod copulam τὲ non cum eo servat, restituendam illam olim vel ex illo, vel e Srp. m.) vanum discrimen statuente Ammon. in ἐοικ. et εἰκ. p. 54. m. cum Moer. in aliam partem p. 148., cf. Thom. M. p. 86. Suid. 1, 850. m. Hes. Ind. Herdt. cum Gron. ib. N. 57. b. ad 10, 36. sed sine Ind. Dion. H. S. T. 2. 22, 8. Upt. ed. p. 170. e. it. Dem. 875, 7. cum Stp. Th. 1, 341. F. m., sicut eadem sunt affinia adv. εἰκότως et ἐοικότως, cf. ad Polf. 9, 131. N. 45., pro quo si neutr. adi. et hic sumatur: ad Larrationem in v. *spectare* cum aliquo adv. redeas, cf. G. Th. 521, 16. sqq. et Excp. ap. Suid. 1, 234. i. οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι.

προϋπάρξασαν) Pol. dicit, *ob* insignem *honorem*, paulo *ante* exhibitum *principi*, quum tamen dicendum sit *exbibitum urbi* vel. *Steph.* In Memmii quoque codice correctum erat, *honorem*, *paulo* ante *civitati* habitum *a* principe. *Sylb.* Venet. ὑπάρξασαν quod praeferendum puto, v. quae diximus ad Eclogas. *Stroth.*

Qui in Chr. cum in textu statim edidisset ὑπαρξ. pergit in N. „sic ex Cod. Ven. restitui; vulgo enim legebatur προϋπαρξ. at ὑπάρχειν ap. sat multos scriptores, praesertim Atticos, est *prius* aliquid *facere*. Sic est in Dem. p. Cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. omittam Platonem, Thuc. Isocr. Aristot. qui eodem sensu hoc vocabulo utuntur. perperam interpretatus est Pol. hunc locum." De errore P. patet, quem et Bg. emendavit cum libertate quadam, magis in omissis παρ' αὐτοῦ, (quae olim restituentur,) quam in formula τιμ. ἐς τὴν πολ., mutata in dat., maxime ob delectum pass. ad v. προϋπ., quod Bg. servat, separatim modo expressa praep. iterum, cf. 2, 3, 13. e., pro vicinioribus, *propter iam* declaratum *ab* eo *in* oppidum *honorem*, s. propter priorem ab eo s. eius in urbem honorem, hoc est, quia adhuc tribuit urbi hoc, ut eo veniret, ibi que versatus cum civibus celebritatem et festum obiret, cf. §. 6. cum cap. pr. §. 20. Qui sensus quum sit commodus, sed nostri Mss. saepe adhuc tum simpl. pro compos. praebuerint, cum etiam exquisita vulgaribus substituerint: nihil hic ego quidem agnosco, quam Glossatoris operam, non quo lapsus sit in omittenda praep., sed quod v. vulg. visum ei insolentius cum pr. παρὰ, quam noverat ille usitatiorem cum v. simpl., cf. 1, 4, 5., quae nec debet necessario cum illo praeced. v. vulg. iungi, sed aeque cum sq. et inferiori subst. τιμὴν, quo-

αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, διεστῶτας αὐτοὺς ἐπιὼν, ἑκάστου ἐφαπτόμενος, καὶ ἄλλο [i] ἄλλου λέγων ἐγκώμιον, παρῄει [k]. ἔστ' ἂν [l] αὐτοὺς, οὔτε τὶ ὁρῶντας, οὔτε προσδοκῶντας [m], τὸ στρατιωτικὸν πᾶν ἐ-

11. At vero Antoninus dispositos ipsos perlustrans, unumquemque contrectans, et aliud in alio laudans, transibat. donec illos, neque quidquam videntes neque expectantes, exercitus universus

i) Ms. Ba. ἄλλου ἄλλο λεγ. alio ordine adi. iterum, sed hic sine discrimine ad laevitatem, et vulg. ordinem cum Mss. rel. agnoscente etiam P. k) Comma hic in A. al. sed punctum in Lugd. cf. ad 3, 12, 21. e. l) Ms. Ba. ἔς τε αὐτοὺς λ. sed Mss. Ve. et Vi. ἔτε αὐτ. diffidentes adeo in scriptura particulae, divisae cum ed. Bs. 2., aut iunctae cum al., cf. 3, 12, 22., sed convenientes tum in plena vocula sine apostr. cf. 3, 11, 13., tum in omisso ἂν, quo de v. N. m) προσδοκοῦντας Ox. cf. 2, 4, 17. e.

cum et habuimus supra iam 2, 3, 16. 3, 11, 2., qua in rectione commode poterit liberius dari per merum gen. pron. αὐτοῦ, ut in Vs. ante monstrabam, quia praep. cum suo adiuncto subinde stat in periphrasi gen., in primis illa nostra Gr., ut Lat. *a* s. *ab* cum pron. demonstr., cf. Westh. ad Ter. Andr. 1, 1, 129. cum 3, 1, 3. 4, 4, 17. et simile quid ap. Thuc. 89, 71. διὰ τὴν πρ. ἀξίωσιν, *propter* pristinam *dignitatem*, sed in sq. συνηδ. Bg. e Sch., deserto P., 2, 8, 13., ubi ad analog. modo cum subst. ἐλπ., i. qui simul cum ipsis iuvenibus laetabantur ob spem illam, fore, ut adsciscerentur ab eo in militiam ita honorificam, cf. §. 8.

ὁ δ' Ἀντ.) E P. hic Bg. modo in δὲ, cf. 3, 2, 12., severior in pron. αὐτ., sed in v. διεστ. fere ut §. 9., ubi quod sequitur ἐπελθ., variatur hic per ἐπιὼν, non tenente Stp. Th. sq. v. ἐφ. Bg. e P., at syn. et Sb. Ind. *consingens*, it. rectionem cum gen. pers. s. rei, et physice s. tropice, nec male pro simpl., hic quidem pro demulcere blandimenti causa, cf. Hes., non coll. Suid. Ind. Diod. S. Luc. Dion. Cas. et Soph. Ai. In sq. Bg. libere e P., pro *aliud alius* proferens *encomium*, s. laudem aliam rel. aut Sch. „praeconium *aliud* alius *dicens*“ quo in v. saltem G. Th. habet acc. *laudes*, unde Noster per analog.

ἔστ' ἂν) Venet. ἔστε αὐτοὺς, perperam. Secus iudicavi ad Eclogas. *Strotb.* qui in N. Chr. „Cod. Ven. omisso ἂν. haud male.“ Nempe ἂν omiserit librarius aut per lapsum ob sq. litteras αυ similes, cf. 1, 15, 16., aut e glossa, ut moneret, id redundare post voculam temporis istam, vel ab aliis tum omitti, cf. laud. ad 3, 12, 22. it. Hes. 1, 1468. i. ἔστ' ἂν, ἕως οὗ, ὅτε ἂν, pro quo Suid. 1, 872. i. solam explicat iisdem, sed cum ἂν quoque v. c. ap. Luc. 2, 30. l. 18., ubi Gs. similiter in Vs. non exprimit.

ὁρῶντας) Num δρῶντας? Subaudi κακόν. *Reisk.* Sed cum libris omnibus manet in vulg. etiam P., abiens tantum in pron. τὶ, quod ille, opinor, retulit ad sq. v. ἐκυκλ., cum et ibi suppleri queat illud Rs. κακὸν, quod facerent vel milites Caracalli, vel ipse hic; unde nec opus Leisn. in m. Ox. „leg. ὑφορῶντας“ tenente Stp. Th. in v. κυκλ. aliunde Bg. e P.

κυκλώσατο. ὡς δὲ ἐτεκμήρατο [n] ἤδη αὐτοὺς εἶναι ἔνδον [o] τῶν ὅπλων περιειλημμένους, καὶ ὥσπερ ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένους, ἐπελθὼν πάντας, αὐτὸς [p] μὲν ὑπεξέρχεται μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτόν [q].

12. circumvenit. Ut vero coniecturam fecit iam eos eſſe militum ſuorum armis incluſos quaſi que circumretitos, perluſtratis omnibus, ipſe quidem ſubducit ſe cum praeſidio, quod habebat circa ſe;

n) Neque hic comma fuit per edd. aut Mss. neque poſt ἤδη, ſed poſt ἐτεκμ. in Chr. Stroth. v. N. o) ἐντὸς τῶν ὁ. Ms. Ba. et Vi. v. N. p) αὐτοῖς Mss. Ve. et Vi. v. N. q) περὶ αὐτὸν Ms. Ba. v. N. ſed punctum in A. al.

ἐτεκμήρατο) Stp. Th. 3, 1363. F. „quum *vero* coniiceret, *ipſos* iam *eſſe* militum *ſuorum* armis *concluſos*" pro quo Bg. e P., in cuius tamen Vs. per edd. quasdam poſt *fecit* comma eſt, non item in ed. Lat. illa Antw., dum adv. iterum ambigue ſtat intra duo v., utrique per ſe aptum, unde diſtinctionem et ego omiſi. Sed Mss. aliud adv. ſ. praep. e gloſſa eſt vel per ſe, cf. Hes. 1, 1262. m. ἐντὸς, ἔνδον, ἔσω, et 1476. i. ἔσω, ἐντὸς, ἔνδον, vel per comparationem cum 2, 13, 9. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς, ὥςπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων, δορυαλώτους εἶχε, pro quo Noſter variat tum in rel., per copiam adiunctis, tum in pr. ἐνδ., ubi Noſter cum gen. rei, quaſi loci, per analog., cf. Rs. Or. V. 7. Ant. Fa. Aes. Soph. Ai. v. 218. et Abr. ad Aeſch. T. 1. ubi et cum dat., (ut abſolute pro inferius, in ſcripto ſ. libro, ap. Diog. L.) per quae videtur ſatisfactum Beckio, qui et ipſe in ſpecim. hiſt. bibl. Alex. p. 18. N. 14. ἐντὸς malebat; dum hic eſt Bg. e P. liberior, omiſſam praep. includens in v. Lat. ad περ., in cuius Ms. etiam Leiſn. rubro colore lineam duxerat ſub gen. iſtis *mil. ſuor.*, qui ſunt itidem e P. ex abundanti perſpicuitate, non item brevitas illa in ſq. membro, ubi copiam Noſtri peculiarem in iunctis affinibus ſubſt. et verbo ſaltem ſic imitaturus eram, *et* quaſi *verriculis* ſ. ſagena *circumretitos*, circumvallatos, circumſcriptos, cf. G. Th. v. *ſag.* et *circumret.*, quod etiam cum affini *indagine* tenet. Denique oppreſſit P. ultimam Noſtri copiam in repetito v. ἐπελθ. π. e §. 9. poſt ἐπιὼν §. pr. ad variandum.

αὐτὸς) Ven. vitioſe αὐτοῖς. *Stroth.* e confuſis ο et οι, cum, praeter Ms. Ba., ſervet quoque P. nominativum, non per ſe cum tertia perſ. verbi neceſſarium, niſi quoad eſt in oppoſitis §. ſq. οἱ στρατ., non me quidem reperiente cum v. ὑπ. dat. perſ., (etſi conceſſuro illum per ſe ex analog. iſtius ſyn. ὑπεξίστασθαι, cf. Xen. Z. Pol. et Plut. Krg.) nec per notionem P. *ſtatim — exceſſit*, quam et deſeruit Sch. „excedit *clam*" quam ad vim, non negandam, ubi abſolute ſtat, ut h. l., redit et Bg. formula, ab aliis quoque adhibita, cf. Ind. Dem. et Luc., ſed ſine Ind. Thuc. 186, 64. 282, 41. cum N., 416, 50. 546, 76. cum Abr. Dl. p. 303. e. it. Zoſ. 1, 20, 3. ſed Excp. ap. Suid. 1, 234. i. στιχηδὸν δὲ ἐστῶτας ἰδὼν, αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας.

εἶχε) Schotti Ms. εἴχετο, quod in hac ſignificatione minus uſitatum eſt. *Sylb.* Ms. Schotti εἴχετο perperam. *Stroth.*

Nempe inſolens illud paſſ. ſ. med. hic e contextu, non quoad ca-

ὑφ' ἑνὶ δὲ σημείῳ προσπεσόντες πανταχόθεν οἱ στρατιῶται, τὴν ἐν μέσῳ πᾶσαν νεολαίαν, καὶ εἴ τινες ἄλλως παρῆσαν, παντὶ τρόπῳ φόνων ἀναιροῦσιν [r]; ὡπλισμένοι τὲ ἀόπλους [s] καὶ πανταχόθεν περιειληφότες. τῶν δὲ στρατιωτῶν οἱ μὲν

13. caeterum semel signo dato irruentes undique milites, omnem, quae in medio erat, iuventutem, et si qui aliud agentes aderant, omni caedis genere trucidant, ipsi armati illos inermes undique circumplexi. 14. Atque e militibus

r) Colon in Ms. Bg. s) ἀνόπλους una Bc. 2. v. 1, 12, 13.

sum, quem casum secundum alias sane habet, sed de subst. φρ. et cum pr. περὶ, in qua tota formula, (a Nostro per analog. facta, cf. Zos. 6, 7, 7. e. μεθ' ἧς εἶχε βαρβάρων δυνάμεως, *cum* barbarorum *copiis*, quas *ducebat*, Polb. 2, 295. m. συστραφεὶς μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν ξένων, peregrinis, *quos* secum *habebat*, rel. et Xen. Hell. 5, 3, 22. e. μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν, Th. V. 3. p. 322. e. cum *iis*, quos *habebat* apud *se*, it. G. Th. in praep. 910, 27. ulcera, *quae* callos — *circa* se *habent*,) brevior est P. ex illa interpretum ratione, quae v. ἐχ. per pr. *cum* reddit, sed Bg. severus, nisi quod rectionem sequitur, quam partim monstrat Sch. in „φρονηματὰ φρουρᾶς, ἧς εἶχ. π. ἑ." coniecto subst. post pron. rel. iterum, ac servato casu praeced. in contracta oratione, cf. 1, 17, 10. et Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. e. sed in Ms. lenem pron. et syn. 1, 11, 15., dum asperum et P. tenet oblique.

ὑφ' ἑνὶ) Cum pr. contraxerat P. hanc §. cum libertate alia, unde partim Bg. in formula ὑφ' ἑ. σ., (aeque libere ac in syn., qua hic variatur, supra 2, 13, 7. ὑ. ἑ. συνθήματι, ubi et dedimus, ad quorum analog. h. l. scribitur,) sed Sb. Ind. „simularque *signum* datum *esset*., (at v. εἰς) ἐφ' ἑ. σ. *cum* primum *datum* esset *signum*" per aliam praep. memoriter, cf. 2, 13, 7. Mox Bg. in τὴν ἐν μ. λ. suppletum part. οὖσαν resolvit de suo, it. in εἴ τ. severior.

ἄλλως) *et si qui* alia *de* causa *aderant*. Potest vero ἄλλως et aliter exponi. *Steph.* Cum P. omisisset: aliter quoque Bg. vertit longius quequam supra, formulam non exponente G. Th. in v. *ag.* 213, 72. 217, 102. sed Westh. ad Ter. Eun. 2, 3, 56., mihi ut hic quoque sufficiat illud Srp. *alia* de *causa*, quam illi iuvenes, non ut legerentur milites, sed tantum spectandi causa, et tanquam spectatores, vel etiam notio ista pro forte s. casu, cf. 1, 17, 7. Respiciuntur autem iuvenum propinqui §. 10. et alii ex urbe et agris vicinis §. 7., cf. Dion. C. 1307, 37. συναπώλοντο δ' οὖν αὐτοῖς καὶ τῶν ξένων πολλοί. Mox παντὶ λ. libere P. reddit, ubi Srp. Th. v. φον. hinc sine Vs. sed Noster ad analog. modo tum in π. τρ. cum φ., tum in φ. cum v. ἀν., pro φονεύουσι παντὶ τρ., cf. G. Th. 681, 19. 22. *primis* una *eos* caede *peremtis*.

ὡπλισμένοι) Variatur in oppositis ordine, it. syn. ἐνοπλ. cum 1, 12, 13. 2, 5, 4. cf. Sb. Ind. et Thuc. cui add. 294, 89. et sine Ind. Dem. 170, 19., it. Xen. Cyr. 6, 4, 16., omittente P. ὡπλ. et sqq. καὶ παντ. περ., sed Leisn. ad m. Ms. Bg. notante „non reddit καὶ" male quidem, olim re-

ἐφόνευον ἔξωθεν, οἱ δ' ὤρυττον ὀρύγματα μέγιστα [t], ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας [u], ἐνέβαλλον, πληροῦντες [x] σωμάτων, καὶ τὴν γῆν ἐπιχέοντες,

alii caedem tantum faciebant, alii fodiebant foveas ingentes, ac trahentes oblatos iniiciebant, replentes eas corporibus: terra que aggesta ma-

t) Hoc comma in Ms. Ba. cum ed. Bs. 2. al. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. u) Ms. Ba. τοὺς πλείστους ἐνέβαλον λ. forte esse debet τοὺς πληγέντας. Stephanianum mihi minus placet. *Mart.* sed Mss. Ve. et Vi. πίπτοντας, v. N. sed Ms. Ba. aliud tempus, aor. 2. pro impf., ut 3, 7, 1. e. sed hic quoque ed. Lugd. x) Ms. Ba. πληροῦντες τῶν πεσόντων σωμάτων, cum commate sic nostro, quod et in ed. Bs. 2, al. pro puncto A. et colo Stp. rel. v. N.

stituendum, cum ad pr. πανταχ. περ. φ. ἀναιρ. subiiciantur duae vel causae vel explicationes, quia tum armati inermes aggressi fuerint, tum undique illos circumplexi; ubi κυκλ. pertinet simul ad pr. v. ἀναιρ., non vero ad sq. περ., ubi Sch. „π. παντ. αὐτοὺς, *quos* comprehenderunt *undiquaque*.“ Idem vero Bg. explet sine necessitate pron. primum αὐτοὶ, sed alterum ἀνόπλους ad perspicuitatem, quia Lat. *inermes* etiam in nominativo sic habet, quem tamen stultissimus modo lector hic sumat.

ἔξωθεν) Pol. et Bg. id reddunt *tantum*. Quid si exponeretur *extra scrobes*, ob sqq. Leisn. alii *caedem* tantum *faciebant*. Immo vero: *forinsecus* caedebant. Erant enim Alexandrini cincti a Caracallae militibus. Hi igitur caedendo viam introversus sibi sternebant. *Gedik.*

Leisn. et in m. Ox. „quid ἔξωθεν?“ In quo adv. sane et Sch. dederat illud *tantum*, quod nullo modo significare potest, liberrime a Bg. e P. servatum e supplemento, quia milites quidam *extra*, i. e. in extrema parte et acie s. circulo, tantum armis occidebant vulnerabant ve circumseptos, alii vero aliis instrumentis intra circulum, in eius que area veluti, foveas faciebant; quod alterum, v. c. ἔσω s. ἔνδον, Noster opprimit, ut alibi alterutrum e talibus relatis atque oppositis, cf. 1, 15, 6. m. it. 4, 7, 6. et simile quid ap. Phil. p. 767. B. e. οἱ μὲν εὐθὺς ὤρυττον βόθρον, foveam *fodiunt*, οἱ δὲ πρὸς βίαν εἷλκον ἀφηνιάζοντα λ.

τοὺς ἐμπίπτοντας) *et* attrahentes, *quicunque* in *eorum* manus *incidebant*, in *eas* coniiciebant. *Steph.* Ven. πίπτοντας, quam lectionem in Eclogis quidem amplexus sum; nunc vero, re melius perpensa reiiciendam duco. Si enim Herodianus hoc verbum adhibere voluisset, dicendum ipsi fuisset πεσόντας non πίπτοντας. *Stroth.*

Qui cum in textu Chr. statim edidisset ἕλ. τε τοὺς πίπτοντας ἐνεβ., in N. „sic e Cod. Ven. restitui, vulgo enim male legebatur ἐμπίπτοντας“ quod, omissum a P., praeter Stp. in m., quoque Bg. sequitur, conversum ut 3, 9, 18. 1, 12, 15. e., habens que commodum sensum, iuvenes, propinquos, cives, rusticos, retentum item a Stp. Th. 3, 316. F. m. sine Vs. Sed contra Mss. duorum πίπτοντας non firma Strothi est causa, a tempore ducta, cum et in vulg. lectione praes. debeat sumi cum Bg. pro praet. s. impf. Mihi videtur sic, in marg. stetisse πιπτοντ. sic per compendium, ut extrema syllaba supra scripta, quae esset, non satis appareret. Stetit autem ibi, ut glossa, quasi compos. hic valeret pro simpl., aut ut pertinens ad sq. membrum, ubi diserte refert Ms. Ba.

μέγιστον ἤγειρον ταχέως [y] πολυάνδριον. πολλοί τε καὶ ἡμι-

ximum excitarunt mox tumulum. Multi etiam se-

y) Ms. Ba. ταχέως τάφον πολυάνδριον, sed Ms. Ve. ταχ. τάφον πολυανδρίῳ λ. v. N.

alio casu, qui gen. et ipse latete potuit in isto compendio. Hinc in textum prioris membri venetit, alieno loco, ut saepe. Sed cum auctor Ms. Ba. secundo in membro supplevisset id, (auctum articulo, ut alibi, et forte quoque additum, ut monererur, σωμ. hic esse i. q. πτωμάτων, cf. 1, 15, 13., quo et respicit P. *cadavera*, non tamen necessario intelligendo Gr. de mortuis, sed et universe cum Bg., ob sqq. ἡμιθν. et ἀτρ.) pro vulg. ἐμπιπτ. placuit illi substituere aliud quidvis et adeo illud τοὺς πλείστους, ubi nec articulum requiras, et vim alienam agnoscas tum e litteris vulg. abhorrenribus, tum e dissensu Mss. rel. ad secundum membrum, ubi ad v. πληρ. explet Bg. pron. αὐτὰ e pr. ὀρυγμ., (unde et Stroth. in Chr. N. „sc. τὰ ὀρύγματα") ducens sua ad sq. τ. γ. ἐπιχ. partim e P. pro Sch. „aggerentes *terram*, (qui praefixerat) ἐπιχέω, ex χέω, *fundo*" sed Sb. Ind. modo „ἐπιχέοντες γῆν" et Stroth. Chr. „ἐπιχέω, darauf *schütten*" dum hoc thema de fluidis modo reperi, cf. praeter L. Ern. et N. T., quoque Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. cum Polb. dubio loco, et tantum Stp. Th. 4, 472. A. e. ad χεῦαι „Eust. et Schol. Hom. ait χέειν interdum poni pro γῆν ἐπιχέειν τοῖς τεθνεῶσι, *terra* obruere *mortuos*" et ap. Hom. 'Οδ. ἑ, 257. de ratis fundo πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, *multam ingessit materiam*, quod ipsum poëta de fluidis adhibuit, cf. Stp. Th. et Ern. Ind. v. ἐπεχ., unde Noster ad analog. modo dederit; nec tentem vulg. in ἐπιχέοντες s. hinc contractum ἐπιχοῦντες, quia et primitivum χόω i. q. χέω, et Lat. *fundere*, quo redditur utrumque, ut nostratium *schütten*, valet etiam de aliis, non de solis fluidis. Et Nostri formulam in usu fuisse, saltem ap. recentiores, Grammatici isti antea probant ap. Stp.

πολυάνδριον) De hac voce v. Petiz. ad Ael. V. h. 12, 21. (p. 748. N. 4.) qui ibi πολυάνδρια ait vocari loca publica, ubi *pauperes* communiter sepeliebantur s. abiiciebantur. Mallem loca, ubi *multi* sepeliebantur, vel propter hunc Herodiani locum. *Leisn.* Ven. male ταχέως τάφον πολυανδρίῳ, v. N. ad Eclogas. *Stroth.*

Qui ibi „Cod. Ven. pessime. ferendum esset τάφον πολυάνδριον, quod est ap. Hesych. sed substantive quoque haec vox occurrit in Suida, Aeliano et Aesop. Fab. 73." In Ms. Ve. nihil est, quam depravatum vocabulum, confusis ον et α cum iota postscripto, s. ο cum α et ν cum iota isto. Tum ap. Hesy. 2, 995. m. habetur πολυάνδριον, τάφος πολυχώρητος, μνῆμα, (ubi in N. huc respicitur sine Vs.) sed ap. Suid. 3, 142. e. πολυάνδριον, μνῆμα, τάφος, τὸ θρυλλούμενον παρὰ πολλοῖς ξενοτάφιον, seu, ut Kust. coniicit, κοινοτάφιον, pro quo Toup. ad Suid. P. 3. p. 66. e. ξυνοτάφιον, vicinius, quoad litteras, nec tamen necessario, cum habeat Suid. 2, 652. m. ξυνοδόχος, ξενοδόχος, ubi Kust. et Toup. nihil tentant. Hinc autem glossam in nostro loco duxit auctor Ms. Ba., forsan in marg. reperiens τάφον, quo innuebatur nostrae vocis vulg. aut notio aut ellipsis, ignota L. Bos., etiam illa, cum μνῆμα supplet Hs. Ind. Aes. Fa., ubi est bis pro subst., ut ap. Ios. 2, 318. l. 4. de urbe conquerentem, τάφος οἰκείων γενομένη σωμάτων, καὶ πολέμιον τὸν ναὸν ἐμφυλίου ποιήσασα πο-

θνῆτες, εἱλκύσθησαν, ἔτι τὲ ἄτρωτοι συνεχώσθησαν [z]. ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν ϛρατιωτῶν οὐκ

mimortui pertracti ſunt, multi nec vulnerati una obruti. quin et ex militibus non pau-

z) συνώσθησαν Mss. tres, v. N.

λυάνδριον, *tumulum*, ubi praeced. ταφ. σωμ. ſyn., et p. 375. e. τὸ κύκλῳ μὲν ἱερὸν ἀπὸ πλήθους νεκρῶν προσεοικέναι πολυανδρίῳ. τὸν δὲ ναὸν αὐτὸν φρουρίῳ, *coemeterio*, quo Lat. habet quoque Stp. Th. aliunde, ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 12, 6. τάφοι (al. τάφροι) τινὲς ἀρχαιοπρεπεῖς, καὶ πολυανδρίων ἐν ὑψηλοῖς χώμασι μηκυνομένων περίβολοι, *ſepulcra* quaedam *antiqui* operis, *et* ſepta *ſepulcretorum* per *celſos* aggeres *extenſorum*, (G. Th. ſine Gr. „*ſepulcretum*, locus, ubi multa ſunt ſepulcra“) denique ad Poll. 6, 15. e. N. 46. poſt ſcripturas alias, ignotas Stp. Th. et L. Ern., πολυάνδρειον et πολυανδρεῖον, cenſetur, per ſimpl. ι eſſe magis uſitatum et *ſepulcrum capacius, in quo pluſculae cellulae locandis cadaveribus*, quae conveniunt in *catacombas*, de quibus Per. ad Ael. l. l., non item hic ap. Noſtr., ubi intelligitur locus, in quo, propter praeced. plures ſoveas cum ingeſta humo, ſunt multa ſepulcra, multi tumuli; unde Bg. non bene e P., pro illo *ſepulcretum*, aut Sch. „coemeterium *magnum* cadaverum ſepultorum“ nec ſufficit illud recentiſſimi Vernaculi „*einen* groſsen *Grabhügel*“ ſed aut Stroth. Ind. Chr. *Kirchhof*, aut *Gottesacker*. Ut que per ſe ob adv. ταχέως (a P. oppreſſum) exciderit τάφον illud ſimilia initii: tamen manſerim in vulg., quia ab aliis quoque ſolum vidimus, et Mss. ſuſpecti ſunt de gloſſis talibus e genere ellipſium. Caeterum ad analog. Noſter etiam in πολ. cum v. ἠγ.

πολλοί τε) Bg. e P., praeter alia, tum in omiſſa copula τὲ, (in tranſitu ad alia, ut ſupra in δὲ καὶ, pro quo hic variatur,) tum in reperito adi. πολλοὶ, per anaphoram, cf. 1, 12, 18. m. ad οἱ δὲ ἵπποι, ſed hic pro mera copula τὲ, aut pro binis ἔτι τε, quorum adv. temporis, ſaepe omittens, cf. 2, 3, 9., poterat cum P. ſervare, v. c. *et* nondum *vulnerati*, it. *et* adhuc *invulnerati*, ſeverior in ἡμ. e Sch., ubi Stp. Th. hinc ſine Vs. et memoriter cum alio accentu ἡμιθνῆτες, cf. Poll. 6, 160. Ariſt. Nub. v. 504. Ind. Sb. Luc. et Dion. H. S. T. 1. (ubi et ſyn. ἡμιθανής, it. ap. Diod. S., ſine exemplo in Stp. Th.) et in ἀτρ. Ael. V. h. cum Luc. et Suid. ſed in v. ἑλκυ. Moer. p. 134. cum N. Thom. M. p. 297. Ind. Dem. L. N. T. Fi. et Schw., quo variatur cum §. 14. ἕλκειν, cf. Suid. 1, 716. e. ἕλξει, ἑλκύσει, it. 2, 24. e. non coll. ad Hes. 1, 1179. e. p. ſq. i. 1183. i.

συνεχώσθησαν) Ven. συνώσθησαν quam lectionem etiam Pol. expreſſit (*detrudebantur*,) quamque h. l. veram iudico. *Stroth.*

Qui et in N. Chr. „in Cod. Ven. eſt συνωσθ. quae lectio non contemnenda videtur, mox enim noſter eodem verbo utitur“ ad quem locum librarius comparando reſpexerit, conſentiente hic P., ut alibi, ſed e Cod. tali, cum lectio vulg., expreſſa etiam a Bg. (e Sb. Ind. et partim e Sch. „terra aggeſta *obruti ſunt*“) per ſe bona ſit, reſpiciens ad §. pr. τὴν γῆν ἐπιχ. (ut altera ad §. eiusdem v. ἐνέβαλλον, cf. Hes. 2, 1597. m. ὤσεν, — ἀπώσατο, κατέβαλλεν,) ſed Noſter, ut ſcriptor elegans, variare potuerit, cf. Ind. Herdt. et Geop.

ἀλλὰ) P. deſerit Bg. per enunciationem hanc, praeter v. πρ., ubi in

ὀλίγοι προσαπώλλυντο [a]. ὅσοι γάρ, ἔτι ἐμπνέοντες, καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες, συνωθοῦντο, περιπλεκόμενοι [b] συγκαθεῖλκον αὐτούς. τοσοῦτος δὲ [c] ἐγένετο φόνος, ὡς ῥείθροις

16. ci simul perierunt. nam
qui adhuc spirantes et virium
non nihil retinentes simul de-
trudebantur, impliciti, secum
17. detrahebant illos. Tanta
autem facta est caedes, ut ri-

a) προσαπώλλοντο Ms. Ba. sed προσαπώλλυντο ed. Pat. v. N. b) Comm. Ms. Bg. hic etiam in A. al. c) δ' ἐγ. Ms. Ba. cf. 3, 12, 12.

Ms. error esse potest in vocali, sed et sapientia librarii alicuius per tempus aliud aor. 2. cum lapsu tamen in dupl. λλ., ut alias, dum miscentur et hic tempora varia, cf. in v. πρ. Fi. ad Well. p. 246. m. Ind. Luc. et Hs. Aes. Fa. sed sine Ind. Plut. Krg. §. 314.

ὅσοι γὰρ) In duobus his modo Bg. cum P., in rel. libero, cf. in v. ἐμπν. L. N. T. Schw. cum Luc. Ind. et N. ad Hesy. it. Stp. Th. v. ei hinc sine Vs., sed simile ex Eur. σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι, qui pauper in ἐμπνους, cf. Ind. Sb. et Ael. V. h. cum Thom. M. p. 303. et N. ad Hesy. sed simile quid ad sententiam in sq. membrum ap. Thuc. 129, 14. de aegris e peste illa, ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως, aliquid virium adhuc retinentes, sed in phrasin Nostri Srp. Th. v. μετρ. i. praeter P. „quibus modicae adhuc vires superabant, — Plat. μετρίως ἔχω ἡλικίας, sum aetate satis matura" a qua severiore ratione reddendi v. ἐχ. cum adv. et gen. rei discedit Bg. magis, quam §.9., pro vires modicas habentes. In sq. συν. oblique P., sed Bg. fere cum Sch. „cum confossis in foveam simul detrudebantur" sub quibus extr. Stp. Th. „nam impliciti militibus, qui ipsos cum caetera turba in foveam detrudebant, s. deiiciebant terra obruendos, eos una secum trahebant" quasi cepisset in med., cf. Bud. C. Suid. non coll. ad Hes. cum Ind. Sb. Polb. Ios. et Xen. Bach. In sq. περ. Bg. e P. per formam pass., pro se implicantes illis, circumplexi illos, quippe omisso dat. pron. αὐτοῖς, cf. Ind. Ael. V. h. Luc. Ios. 1, 424. s. 4. e. Dion. H. S. T. 1. Xen. Z. M. S. et Bach. Krg. Plut. Geop. it. Sb. ubi et alio sensu, ut Rs. Or. V. 4., non tenente Srp. Th. ultimum v. συγκ., nec me aliunde, nisi e L. Ern., oppressa praep. „deorsum traho" ubi P. supplementum recte omisit Bg., cf. simile quid ap. Diod. S. 2, 170. l. 3. κατατετρωμένοι τὰ σώματα καὶ λιποψυχοῦντες συνεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις, συναποθνήσκοντες τῇ τῶν ἐχθρῶν ἀπωλείᾳ.

τοσοῦτος) Consentit Dio C. 1307, 31. τοσούτους κατέσφαξεν, ὥστε μηδὲ εἰπεῖν περὶ τοῦ πλήθους αὐτῶν τολμῆσαι λ., huc spectante Cas. ad Spart. in Carac. p. 717. N. 1. sine Gr. „tantum ea laniena sanguinis effusum, ut Nili ostia, qua patent latissime, colorem mutarent, totum que illud littus cruore inficeretur" cf. Excpt. ap. Suid. 1, 234. l., τοσ. δὲ ἐγ. φ., ὥστε τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι, sanguine inficeretur, per mendacem hyperbolen, ut ap. Flor. 3, 3. 9. ea caedes hostium fuit, ut victor Romanus de cruento flumine non plus aquae biberit, quam sanguinis barbarorum, cf. in φ. ἐγ. 3, 2. 4.

ῥείθροις) Post πεδίον videtur φερομένοις deesse. *Reisk.* sane tanquam oppressum per brevitatem, quam recte Bg. servat pro P. simili expleto par-

αἵματος διὰ τοῦ πεδίου [d] τάς τε ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, μεγίστας οὔσας, τόν τε [e] περὶ τὴν πόλιν αἰγιαλὸν πάντα φοινιχθῆναι. τοιαῦτα δὴ [f] ἐργασάμενος τὴν πόλιν, ἀπάρας [g] εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

vis sanguinis per campum, cum fauces Nili, ingentes sane, tum circa urbem littus omne purpurasceret. Hisce perpetratis adversus illam urbem, inde Antiochiam venit.

d) Comma Ms. Bg. hic etiam in edd., praeter Lugd. y. N. e) Hoc τὸ omittit Bc. 1. vitiose, monente etiam Strotho. f) δὲ Ing. cf. 4, 7, 2. g) Sine iota hic modo Bs. 1. R. et Bc. 2. cf. 4, 8, 15.

ticip., forsan e 3, 4, 10. pro quo loco omnino variatur, πολλοῦ ἐργασθέντος φόνου, ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων, αἵματος πλεῖον, ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, ut formula brevis e subst. ῥ. cum praep., quam affine habet verbum, reputari queat pro gen. consq. affinis verbi, veluti ῥέοντος αἵματος διὰ λ., scribente Nostro ad analog.; cf. Luc. 2, 126. e. ποταμοὶ περιῤῥέουσι — ὁ δεύτερος — αἵματος, amnes *sanguinis*, et Lucr. 2, 354. *vitulus* — concidit, *sanguinis* exspirans — *flumen*, et Virg. Aen. 11, 668. *sanguinis* ille *vomens* rivos *cadit*, cf. G. Th. v. *riv*. e., ubi et v. *fauces* c. de Nilo diserte e Plin., pro ostiis, ap. Bg. e P., qui libere addit pron. Iterum, ut Bg. adv. ad sq. μεγ., ad participium restituendum quodammodo, sed ex eodem in sq. τὸ et φοιν., ubi G. Th. de *mari* quidem, at modo per „purpureum fieri" rubicundum, rubere, cf. ib. *rubefacta* sanguine *tellus*, et Luc. 2, 84. l. 46. πολλοὶ — ἀνῃρέοντο, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, sed 3, 455. l. 93. ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτους αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, magnam *maris* partem *inficiens*, sed ib. alibi Gs. cum Bg., cf. Ind. et Ios. cum Hesy. et Stp. Th., qui hinc e P.

τοιαῦτα) Totam periodum hanc, a P. neglectam, videas in ed. Stp. restitutam, unde Bg. discedit modo in τοι. et δὴ, cf. 4, 7, 1., it. in Lat. ad ἐργ. (quod cum pron. eodem τ. affert Stp. Th. e Lys. Or. sine Ind. sed cum eodem acc. τ. π. Bud. C. 373, 15. sqq. ex Andoc. cf. Rs. Or. Ind. V. 8. ubi et aliud exemplum cum acc. perf., qualis et hic in τ. πολ., pro civibus, Thuc. Ael. V. h., ubi et cum dat. perf., Luc., ubi quoque cum τοιοῦτον et pr. περὶ, quae proprie est illa Bg., 1, 121. l. 16., ut Ind. Dem. alia syn. sic, cui add. 58, 17. κακὰ ἐργαζόμενον τὰ μέγιστα τὴν πολ. 274, 15. 428, 9. p. sq. l. 27. 431, 16. 442, 8. it. 172, 17. 397, 9. 437, 4.) sed sumit artic. pro pron. et v. ἀπ. pro mero adv. loci ἐκεῖθεν cum Sch., qui monebat, hic esse „sine casu" ubi proprie per ellipsin, tacente L. Bos., desunt ἀπ' αὐτῆς s. illud adv. Gr., unde reddidissem, *talia* igitur *cum fecisset* illi *urbi*, digressus *inde* rel. Caeterum alia mala, illata urbi itti a Caracallo, narrat Dio C. l. l., unde Angli ap. Heyn. H. 4, 1063., qui ib. med. recte videntur sumere v. ἀφικ. pro redire, cf. 4, 8, 15., quanquam licet etiam pro abire s. proficisci accipere, cf. Rs. An. ad Gr. scr. V. 1. ad Dion. Chr. p. 53. e., sed tamen cum ellipsi s. supplemento adv. alicuius, v. c. πάλιν, ob illum Nostri l. l.

Ἐπιθυμήσας δὲ μετ' οὐ πολὺ Παρθικὸς κληθῆναι, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιστεῖλαι [h] ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρους, καίτοι γὲ οὔσης [i] εἰρήνης βαθείας, μη-

Cum autem coepisset velle non multo post Parthicus vocari, et ad Romanos litteras dare, quasi subiugasset orientales barbaros, quanquam in altissima pace, machinatur tale

h) Comma hic in Bs. 2. L. non male. i) Ms. Ba. εἰρ. οὔσης βαθ. v. N. it. in variam scripturam edd. καίτοι γε A. 1. sed καὶ τοι γε A. 2. tum καίτοιγε Stp. et καί τοιγε Bs. 2. etc. ut in sq. τοι. τὸ 1, 10, 10.

ἐπιθυμήσας) Bene factum, quod paulo fusius hoc et sq. cap. describit Herodianus facinus, crudelitatis et perfidiae plenum, quod Dio et Spart. brevissime perstringunt verius, quam narrant. *Boecl.*

Cf. Spart. in Carac. c. 6. p. 717. sed Dion. C. p. 1297. sq. 1303. e. p. sq. l. 34. 1306. 1309. sq. ubi Fabr. §. 1. huius belli s. potius latrocinii annum constituit A. U. C. 970. (non culpante Heyn. ap. Angl. H. l. l. alterum, quem inde nos dedimus supra ad 4, 9. i.) sed ad §. 3. monet, Herodianum hic, ut alibi saepius, abire a Dione, qui 1309, 1. μετὰ δὲ ταῦτα ἐς τοὺς Πάρθους στρατεύσας, πρόφασιν, ὅτι οὐκ ἠθέλησεν αὐτῷ ὁ Ἀρταβ. τὴν θυγατέρα μνηστευσαμένῳ συνοικίσαι λ. Hic quidem P. negligit μ. οὐ π., liberior idem in rel., ut Bg. ipse in v. ἐπιθ.

ἐπιστεῖλαι ὡς χειρ.) Romanis *ita* scribere, *ut* qui *barbaros* orientales *subiugasset*. Nisi forte dictum sit pro ὡς χειρώσαιτο, hoc sensu, *et* Romanis *scribere*, se *barbaros*, qui *in* oriente *essent*, subiugasse. *Steph.*

Qui in Th. 3, 1003. E. „litteras dare ad Romanos, quibus significaret, se barbaros orientales subegisse, seu ut P." quo de errat, cum ille omiserit καὶ Ῥ. ἐπ., monens ib. de v. ἐπ. cum particula ὡς, ex h. l. tantum, ubi peculiare Nostri quid est, et ὡς cum particip. aeque recte Bg. resolvit iterum, cf. 3, 11, 14., eodem id sensu valens pro acc. cum inf. hic cum nominativo participii, ut alibi cum gen., cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. ὡς b. e. cum N. ad 2, 3, 15., ad quem inf. redit quoque Stp. alterum ὡς χειρώσαιτο, cf. v. ἐπ. cum nudo particip. sensu alio ap. Luc. 3, 411. l. 56. οἱ πένητες — ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, λ. litteras *mihi* — miserunt, *quibus* vos *accusant*, cf. supra 2, 8, 14., variante Nostro omnino sic pro v. ἐπ. cum inf. et acc. superiorum locorum, ut pro 2, 1, 9. e. τῶν ὑπὸ τὴν ἀνατ. βαρβάρων per praep., qui videntur iidem esse cum 3, 9, 1. e., praeter que Parthos, etiam alij, cf. 4, 11, 14., nominatim Augarus Osroënorum, et Sanatruces Armeniorum rex, quos diserte memorat Dio C. 1297, 58. sqq. de Parthico hoc bello agens.

καίτοι γὲ) His duobus accentibus nos quidem utimur, reddentes *etsi sane* s. *revera*, hic in media oratione post comma et cum particip., ut alibi post punctum et cum finito verbo per tria Lat. *et* sane *quidem*, ubi et concedimus separanda in tria Gr., secuti sic maxime severitatem Hoog. in Op., qui tamen inconstanter p. 614. N. 16. cum particip. semel reddit modo per *quanquam*, peremro ita γὲ, ut alii faciunt, cf. Bud. C. 1289, 20. Vig. p. 513. N. 60. p. sq. Nr. 23. L. N. T. Ind. Fi. Aesch. v. καὶ e. it. Z. Xen. M. S. et Cyr., nesciente Stp. Th. 4, 1115. G. e. it. Dev.

οὔσης εἰρ. β.) pax multa, magna, v. Periz. ad Ael. V. h. 6, 6. p. 417.

Digitized by Google

χανᾶται τοιόνδε τί. ἐπιστέλλει τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων, (Ἀρτάβανος δʼ [k] ἦν ὄνομα αὐτῷ,) πέμπει τὲ [l] πρεσβείαν καὶ δῶρα πάσης ὕλης τὲ [m] πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. τὰ δὲ γράμματα ἔλεγεν, ὅτι δὴ

2\. quiddam: Dat litteras ad regem Parthorum Artabanum nomine mittit que legationem et munera cuiusvis materiae pretiosae artificii que
3\. multiciplis. Litterae vero declarabant, *quasi vel-*

k) Ms. Ba. δὲ ἦν — αὐτῷ π. cf. 4, 9, 17. l. l) Hoc τε deest in Ms. Vi. Loc. v. N. et de δὲ Bs. 2. al. m) Ms. Ba. ὕλης πολ. v. N.

(ed. Gron. p. 451. N. 9.) Sic Luc. in Tox. c. 36. T. 2. p. 544. (N. 87. ubi et Nostri hic locus sine Vs. affertur, nec tamen simillimus ille 4, 14, 13. ἐν εἰρ. β., quorsum pertinet Bg. Vs. e P., etiam per gradum alium.) βαθὺς generaliter de omni fere magno, v. Reitz. ad Luc. Reviv. T. 1. p. 609. (N. 93.) *Leisn.*

Cf. ib. 2, 602. N. 77. ubi noster hic locus iterum sine Vs., sed de pace itidem ib. p. 233. l. 52. εἰρήνη βαθεῖα — ἦν, profunda *pax*, pro quo ib. 1, 638. l. 60. εἰρήνη δὲ πᾶσα, *pax* vero *ubique*, eodem sensu, ut Lat. *omnis*, pro summus, et p. 52. l. 32. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον, atqui *pax* certe *longa* balneum *tenet*, sed ap. Ios. 1, 401. s. 3. l. βαθείας ἀπολαύων εἰρήνης, *pacem* profundam *agitans*, et Stp. Th. 1, 633. e. „alta *pax*, i. e. profunda, ap. Herodi. aliquoties. Bud. esse ait pacem certam et omni belli suspicione carentem" dum tenet G. Th. sine explic. alta *quies* e Virg. A. 6, 522. (ubi Paraphr. R. *profunda*,) It. opima *pax*, et *pace* profundissima *florentes*, tropum servantibus etiam nostris, *im* tiefen *Frieden*, cf. 2, 14, 7. et alio ordine εἰρήνης οὔσης sine Ind. ap. Dem. 36, 11. 162, 4. et Xen. Cyr. 3, 3, 4. e. ut in sq. μ. ε. τὸ 1, 10, 10., ubi P. libero ordine.

ἐπιστέλλει) Bg. hic e P., etiam sine δὴ et οὖν, cf. 4, 9, 3., sed de suo more ad sq. parenthesin, cf. 1, 13, 2. et cap. hoc §. 1. e Dion. C. p. 1309., ubi §. 2. Fabr. „Artabanus, mortuo fratre Vologaeso, solus regnum obtinebat" insignitus nomine ac numero *quarti* ap. Heyn. Hist. 2, 462. e. ubi rei nostrae praefigitur a. P. N. C. 217. cf. N. supra ad ἐπιθυμ.

πάσης ὕλ.) i. e. cum muneribus rerum, quae ex pretiosa materia essent, et quarum esset varium artificium, aut etiam solers artificium. *Steph.* v. sup. 1, 10, 11. *Strotb.*

Cum illo loco ὕλης τὲ ἢ τέχνης θαύματα variatur hic per adiuncta adi., quorum postr., pro P. libero, reddit Bg. sensu vulgari, sed Stp. in N. exquisito, quo vix opus est in nostro contextu, cf. Ind. Xen. M. S. sed Bach. ποικ. τέχνη, ars *varia* et *multiplex*." Sed Mss. res una est, τὲ extrusum, at diverso loco, ubi Ms. Vi. librarius lapsus fuerit post similes πολ litteras, cum, praeter Mss. rel., agnoscat copulam quoque P. Sed in Ms. Ba. τὲ non tam elapsum est ob sq. πο, quam quia librarius noluit τὲ — καὶ copulari post καὶ, cf. 3, 6, 19., quae hic iunguntur, ut καὶ - τὲ - τὲ 4, 8, 2. sq., dum per se abesse τὲ potest et ab utr. Intp. Lat. opprimitur.

ἔλεγεν) Pro libero P. (etiam servato partim a L. N. T. Schw. p. 836.

βούλεται ἀγαγέσθαι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον. ἁρμόζειν δὲ αὐτῷ[mm], βασιλεῖ τε[n] καὶ βασιλέως υἱῷ, μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν[o] γενέσθαι, ἀγαγέσθαι δὲ βασιλίδα[p] τε καὶ βασιλέως[q]

let ducere eius filiam in ma-
4. trimonium. Conveniens autem esse sibi et principi et principis filio, non privati alicuius et tenuis generum fieri, sed ducere reginam et regis ma-

mm) Solus Bg. per asperum. n) *βασιλεῖ τὲ* Ms. Ba. cf. 4, 9, 9. o) *γαμβρῷ* Ms. Vi. v. N. p) *βασιλίδα λ.* Ms. Ba. v. N. q) Ms. Ba. *μεγάλου βασ. θυγ.* v. N.

ad Nr. 19. in N. „in *litteris* scriptum *erat*") Bg. vicinius, nesciente Stp. Th., sed Noster de suo cum *ὅτι*, at per formulam ipsam cum Herdt. 62, 6. *τὰ δὲ γρ. ἔλεγε τάδε*, it. cum Theophr. Ch. 23, 2. *γρ. — λέγοντα*, ubi cf. Ind. Fi. Sed h. l. v. *λεγ.* est in dupl. rectione, per litteras et diversas §., cum *ὅτι* et cum inf., quae iungit hic Noster, cum per se solennia sint in verbo diversis locis, secus ac P., imitante haec Bg., sed omisso *δὴ* iterum, pro *scilicet*, cf. 4, 9, 5. sed in sq. formulam *ἀγ. λ.* supra et cum *πρ. γαμ.* nominatim Zos. 1, 17, 3. it. Bud. C. 510, 42. e Plut., ubi Bg. e P. cf. 1, 8, 9.

ἁρμόζειν) Invertebat sententias P. cum alia libertate, dum Bg. in *ἁρμ.* aliter, quam supra, sed Noster cum inf., ut Dem., cf. Ind., cui add. 483, 9. sed in *εὐτελ.* (cum *ἰδ.*, ap. Stp. Th. 1, 1642. D. hinc sine Vs. sub „unus e vulgo, plebeius" a Nostro peculiari ratione, per syn. copiam a diversa parte, iunctum,) de pers. sensu physico Stp. Th., e P. cum Bg., sed e Nostro tantum, Plut. Krg. Gs. Chr., sed alio sensu morali Suid. Hes. Ind. Xen. M S. Ael. V. h., at cum acc. rei elliptico Aesch. ep. S. Luc. Diod. S. 1, 608. l. 8. sed cum syn. abl. rei Dion. H. S. T. 1. In Ms. autem Vi. dat. *γαμβρῷ* dubium sit, utrum lapsus iterum inciderit in finibus, an librarius spectarit casum tertium cum inf. post praeced. eundem, s. dat. duplicem cum uno verbo, tum pronominis, tum subst., id que hic cum v. *γενέσθαι*, quod sane tenet Stp. Th. 1, 825. F. m. per similia, h. e. per duo subst., *ἐπιτρέπει τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι*, et simul cum adi. *τῷ Νομᾷ μέγα — ὑπάρχει τὸ ξένῳ μεταπέμπτῳ γενέσθαι*, cui generi est affine illud per pron. et adi. aut per subst. cum adi., ut ap. Fi. ad Well. p. 331. m. e. *θεμιτὸν — ἐμοὶ ἀγαθῷ ἀνδρὶ γενέσθαι*, et *τῷ υἱεῖ ἐφθόνει, ὡς βελτίστῳ γενέσθαι*, et cum syn. v. ap. Krebs. Decr. Ath. p. H. p. 412. m. *συμφέρειν αὐτοῖς τὸ αὐτοκράτορσιν εἶναι*, cf. Poss. Sy. 156. e. ubi p. sq. est quoque inversa ratio per subst. cum pron. *τῷ ἀδίκῳ — ἐξῆν τοιούτοις μὴ γενέσθαι*, Z. ad Vig. p. 198. a. m. cum Bach. ad Xen. Oec. 11, 5. et lens. L. L. p. 82. m. Quam lectionem Ms. tamen nondum receperim, quia nostri Cod. saepe vulgaribus exquisitiora substituunt.

βασιλίδα) Herodianus alias amat *τὸ βασίλισσα* 1, 7, 6. et 6, 1, 20. Si Moeridi credendum: utramque vocem repudiant Attici, dicentes potius *βασίλεια* pro regina. Sed et *βασίλισσα* dixerunt Attici, et *βασιλὶς* est ap. Eur. Hec. (v. 552. quae ib. v. 484. et 891. dr. *ἄνασσα*) *Leisn.*

Quem cf. ad 1, 7, 6. et 1, 9, 4. Sed in Ms. Ba., cum *βασιλεὺς* de fem. genere non usurpatum meminerim, videtur latere per depravatio-

μεγάλου θυγατέρα. δύο δὴ[r] ταύτας ἀρχὰς εἶναι μεγίστας, τήν τε Ῥωμαίων καὶ τὴν Παρθυαίων· ἃς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν, μηκέτι ποταμῷ διωρισμένας[s], μίαν[t] ποιήσειν ἀρχὴν[u] ἀνανταγώνιστον. τὰ γὰρ

5. *gni filiam. Duo haecce imperia esse maxima, Romanum et Parthicum, quae coëuntia per affinitatem, neque amplius flumine separata, unum factura imperium*
6. *invictum. Nam reliquas*

r) δὲ Ms. Ba. v. N. s) In Ms. Ba. colon. t) ἀλλὰ μίαν λ. Mss. tres, v. N. u) Ms. Ve. ἀρχὴν καὶ ἀνανт. v. N.

nem glossa βασίλειαν, ut ad Soph. Antig. v. 954. quoque variat pro textus τὴν βασίλειαν ap. Schol. sic „τὴν βασιλίδα) τὴν βασίλειαν“ cf. D'Orv. Ch. p. 445. m. ad v. 17., ut de sq. βασ. μ. de rege Parthorum ad 3, 9, 18. quocum ὁ μ. β. variatur per ordinem, (quem respexerit Ms. Ba auctor, sine lucro ad laevitatem,) ut cum §. pr. ἀγ. πρ. γαμ. per v. privum ἀγ., spectante huc Spanh. de Pr. et u. num. 1, 447. „hinc consueto more non Artabanus solum Parthorum rex ap. Herodi. μέγας βασιλεὺς dicitur, sed etiam Antoninus Caracalla litteris ad eum scriptis μεγάλου βασιλέως filiam ambire se profitetur, scilicet, ut, sub blanda honoris et affinitatis illius specie, incautum eundem oppr imeret.“

δύο δὴ) Ms. δὲ, ut alibi, cf. 4, 8, 9., copulam transeundi, pro *igitur*, (quanquam et illa Ms. procedit, e confusione solita) opprimente iterum P., sed Bg. reddente, quasi transposita sit, ταύτας δὴ δύο λ., cf. 4, 3, 16., qui et e P. mox τε omittit, salvo sensu, intervallo sq. καὶ, pro *tum-tum*, sed secus, ac ille, servat pr. pron. In sq. συναχθ. cum κ. ἐπ. Srp. Th. 1, 87. E. m. hinc sine Vs. sub „coniungo, consocio“ pro Bg. e P., ubi G. Th. 984, 31. „*regna* bina *cum* populis *coisse*, i. ex regnis duobus unum esse factum Ovid.“ sed praeterea modo *affinitate* aliqua *sibi* coniunctos *interemit*, ad quam aliquam analog. hic scribatur, ubi Bg. prae P. severior in κατ' ἐπ., quam 1, 6, 11.

μίαν) Ven. ante hanc vocem ἀλλὰ, ex mox post ἀρχὴν, καὶ inserit, quod posterius potius probarem quam prius. *Stroth.*

Neutrius rei novae vestigium ap. P. comparet, qui tamen, dum copulam refert aliquam ante μηκέτι, ostendere videtur, unde καὶ in Ms. Ve. ortum sit. Scilicet aliquis librarius, reperiens καὶ in marg., quod pertinebat ad membrum illud μηκ. — διωρ., id alieno loco inseruit iterum; nisi tamen, non tolerans bina adi. cum uno subst., (a Nostro ex arte posita ab utr. latere,) addidit καὶ pro mera copula, aut pro Lat. *id que*. Sed altera res, communis rel. Mss., in ἀλλὰ intruso, ob pr. μηκέτι, ut post μὴ 2, 5, 8., plane tollit seriem, cum membrum per inf. non coëat cum membris pr. per participia, quae, cumulata hic iterum, sine copula intelligentur sic, ut secundum μηκ. ποτ. διωρ. in apodosi quadam praemittatur, ad hanc rationem, *quae*, si *copulentur* per *affinitatem* s. matrimonium, *dum* non *amplius* flumine *separentur*, unum *factura* sint *imp. inv.*; unde nec Bg. debuit addere copulam, aut μηδ' ἔτι clam corrigere; etsi per se confusio litterarum incidere potuit; libere addente P. tum adv. μόνον ad μίαν, cf. 4, 5, 15., tum pron. τινὶ ad ποτ. (cf. 2, 15,

λοιπὰ βάρβαρα[x] ἔθνη, ὅσα νῦν ὑπὸ ταῖς τούτων βασιλείαις, εὐάλωτα ἔσεσθαι αὐτοῖς, κατὰ τὰ[y] ἔθνη καὶ κατὰ τὰ[z] *barbaras nationes, quae non sunt subiectae his imperiis, expugnabiles futuras; cum separatim gentes et coetus in*

x) ἔθνη βαρβ. Ms. Ba. v. N. y) κατὰ ἔθνη Mss. Ba. et Vi. v. N. z) Ms. Ba. κατὰ συσ. v. N.

8.) qui innuitur aut Tigris aut Euphrates, cf. 4, 11, 3. i., terminus imperii Rom., quo de alibi, scribente Nostro ad analog. tum in διωρ. cum πορ., cf. Ind. Luc., tum in ἀρχ. cum ἀνανπ., ubi Stp. Th. hinc cum Bg. it. P. partim, sed G. Th. ex Sall. imperium *vetustate* invictum *tabescere*.

βαρβ. l. ὅσα νῦν) Forte νῦν οὐχ ὑπὸ λ. Mox delendum τὰ ante ἔθνη et ante συστήματα. *Reisk.* Video haec non recte intellecta Politianum que male interpretatum esse. σύστημα inter alias significationes, eam habet, qua *sectam, factionem, societatem, coetum que hominum* denotat. Sic Luc. Icarom. de philosophis per sectas divisis ait: εἰς συστήματα διαιρεθέντες. In nostro loco *congregatos in unam societatem homines, quibus communis est resp.*, denotat, ac optime per nostrum *Horden* reddi potest. Haec autem verbis inest sententia: *si duo tanta imperia iungerentur, non resistere sed facile vinci posse caeteras gentes, utpote quarum non plures inuicem coniunctae essent, sed quarum singulae gentes, singuli que coetus separatim a caeteris regerentur, tot que efficerent imperia a se invicem disiuncta, quot essent gentes ac coetus.* Hoc enim est κατὰ τὰ ἔθνη καὶ κατὰ τὰ συσ. ἀρχόμενα. Hanc interpretationem veram esse omnia clamant. Vox τούτων tamen suspecta est. *Stroth.* Post νῦν insero οὐκ, quod facile poterat excidere ob simillimum illud ὑπὸ, quod statim sequebatur. Videtur vero negatio ista necessario hic requiri. Dicit enim Caracalla, τα λοιπα ἔθνη — εὐαλωτα ἐσεσθαι. Hinc gentes, de quibus loquitur, *nondum* erant sub iugum missae, sed mittendae adhuc. Facile autem poterant vinci, quoniam regebantur κατα τα ἔθνη και κατα τα συστημ. i. e. ut Strothius egregie explicat, quoniam totidem erant a se invicem disiuncta imperia, quot erant gentes ac coetus. Cur autem eidem doctissimo viro suspecta sit vox τουτων, nescio sane. Refertur enim ad Romanos et Parthos, quos modo nominaverat autor, (recte, et sic quoque mox sq. αὐτοῖς, non simul a Strotho dubitatum, capietur.) *Gedik.*

Prima res Ms. Ba. pertinet ad ordinem alium, non meliorem ad laevitatem, sed per comparationem ductum e 1, 2, 9., tum P. consentit cum Mss. rel. in vulg., cuius vicina sibi adi. duo respuerit librarius, ubi ad τὰ λοιπ. cf. §. 1. in N., sed gratam negligentiam habeas in coniunctis τὰ λ. ἔθνη cum sq. eodem subst. κατὰ τὰ ἔθν., maxime cum stent secum, ut subiectum et praedicatum simul, at tamen in λοιπ. β. ut genus universum et totum aliquud, sed in κατὰ λ. ut partes. Altera Mss. discordia est in articulis, quos servat Ms. Ve. utrinque, sed ante συσ. etiam Ms. Vi., vel elapsos ob pr. τα syllabam eandem, vel vi eiectos per comparationem cum 3, 1, 3. et 3, 8, 13. unde forsan et Rsk. tentat articulos, ut supra aliquoties, cum nihil vitiosi sit in iis adiunctis. Sed eiusdem Rsk. aliud est acumen ad priora, sentientis vitium in lectione vulg., quamvis a P. expressa, ubi Leisn. in m. Ox. af. μὴ, (et in m

συςήματα ἀρχόμενα. εἶναι δὲ 7. *illis regantur.* *Esse au-* Ῥωμαίοις μὲν πεζὸν ςρατὸν, *tem Romanis pedestrem exer-* καὶ τὴν διὰ δοράτων συςάδην *citum, hastis cominus pu-*

Ms. Bg.) pro νῦν legit οὐχ" quod postr. forte non ita placeat ob tres deinceps voces, cum aspero incipientes, ut prius, quod aeque latere potest in litteris lectionis vulg., ubi, quanquam nec Stp. corrigente Vs. P., tamen negativa quaedam requiritur sane ob contextum repugnantem sibi, dum gentes memorantur simul et sub istis duobus imperiis iam nunc esse, et adhuc expugnabiles futurae, i. e. nondum esse victae et subiectae. Itaque ulterutra neg. necessario sumenda olim, ut series sibi constet, quanquam nec Rsk. altera vox contemnenda, ut simul servetur adv. temporis, quia hoc per se alterutram neg. extrudere potuit, ut ob sq. ὑπὸ per se quoque Gedik. adv. excidit. In ingeniis quidem coniecturarum, dum non addicunt Mss., lenior est illa ratio, quae propinquior ad elementa vulg., et simplex adeo neg. praeferenda, quia adv. temporis facile intelligi licet, saepe oppressum; quod cum P. tenet hic; nihil arguitur, quam antiquam esse lectionem vulg., et eius Codicem conspirasse cum Mss. nostris, nec tamen propterea veram, quia per se ac sine negatione est absurda. Idem auctor Bg. in expleto v. ἐςὶ per phrasin cum contracta pr. ὑπὸ, sed severior in servato gen. τουτ., quam Bg., qui in rel. pro illius erroribus variis sententiam dedit melius, maxime in particip. ἀρχ. recte intellecto in notione causae, nisi quod omisit pron. alterum αὐτοῖς, et liberius vertit pr. κατὰ per adv. iterum, cf. 1, 10, 6. e. unde et addere debuit sua *in illis*, i. e. ap. illas nationes, aut *in* illis *terris*, quasi primum ἔθνη de loco capiens; pro severioribus, *quippe* secundum *singulas* gentes, *et* secundum *corpora* singula *rectas*, s. gubernatas a regulis quibusdam, aut etiam modo capitibus principibus que familiarum et gentium, nec ab uno aliquo, universo communi que domino; Sch. discedente etiam a P. et Stp. „gentes, *quae* reguntur *ita*, *ut* proprios *quaeque* conventus *et* rectores *habeat*. Sylb. per *conventus*" ad συς. comparante me quidem etiam illa *corpora federatorum*, ut Belgarum et Helvetiorum; quae et hodie in geographicis ac politicis vulgo nominant *systemata civitatum*, cf. v. c. Tozens gegenwärt. Zustand von Europ. P. 1. p. 7. §. 6., sed reddente Sb. Ind. aliunde commodius *collegia*, cf. Zos. 5, 23, 8. Stp. Th. sine exemplo „coetus, *conventus*" ad Herdr. p. 63. N. 37. Ind. Dion. H. S. T. 1. Polb. Luc. et Diod. S., ubi in primis 1, 197. l. 46. οἱ Τρωγλοδύται — κατὰ συςήματα τυραννοῦνται, *a tyrannis in* certas *tribus* divisi *reguntur*, ad quam analog. Noster copulat suum syn. ἀρχ. cum pr. κ.

εἶναι δὲ) P. iterum copulam hanc opprimit, cf. 4, 9, 3., e quo Bg. modo in διὰ δορ. formula per abl., deinde severior in rel., nisi quod subst. μαχ. reddit per gerund. et omittit copulam καὶ, a P. mutatam in pron. relat., ubi rectio proprie est haec, ut subst. ςρατ., positum in medio, utrinque habeat unum praedicatum, primo nudum adi. πεζ., sed deinde aliud adi. ἐναντ., instructum aliis partibus, regens que acc. τὴν μ. per ellipsin pr. κατὰ, quo respicit Sch. „*invictum* quoad *pugnam*." Aut, ut in secunda comparis parte Παρθ. — ἐμπειρίαν copulatur persona ἱππ. πολ. cum re e genere artis τὴν διὰ — ἐμπειρίαν, sic et in hac prima parte, per legem, ut membra sibi sint paria, debet sumi persona quaedam πε-

μάχην ἀνανταγώνιστον [a], Παρθυαίοις δὲ [b] ἵππον τε πολλὴν, καὶ τὴν διὰ τόξων εὔστοχον ἐμπειρίαν. ταῦτα δὴ συνελθόντα, πάντων τε [c], οἷς πόλεμος κατορθοῦται, συμπνεόντων, ῥᾳδίως αὐτοὺς ὑφ᾽ ἑνὶ διαδήματι

gnando invictum, Parthis autem equitatum plurimum cum sagittariae artis peritia. 8. *Hisce concurrentibus, cunctis que, quibus bellum administratur, conspirantibus, facile ipsos sub uno diade-*

a) Colon in Ms Ba. b) In Ms. Ba. παρθυαίοις τὸ ἵππον τὸ πολὺν, sed est in margine, γρ. πολλήν. *Mart.* Primum τὸ pro δὲ habent quoque ed. A. al., sed vitiose omiserunt δὲ Par. v, N. c) δὲ Ms. Ba. v. N.

ζὸν ςρατ., quae copuletur cum re et artis genere aliquo τὴν διὰ — ἀνανт., ubi hoc adi. pertineat ad proximum subst. μαχ., sed sine illa ellipsi praep., et cum illo subst. rei stet per analog. modo, (ut ap. G. Th. *defensio* fortis *et* invicta *salutis meae*,) ad hunc modum, *esse* porro s. *enim* (ut δὲ, pro γὰρ, referatur simul ad pr. §. εὐάλωτα ἐς.) Romanis *quidem* pedestrem *exercitum*, et *pugnam* per *hastas* comminus *invictam* s. insuperabilem, *Parthis* autem *tum* equitatum *multum*, tum *in sagittando* s. *sagittarum* praeclaram *peritiam*, cf. 3, 4, 19. in τὴν δ. δορ. μαχ. (cui hic variandi causa adiungitur adv. συς.) sed in rem ipsam Rm. ad Dion. C. p. 80. l. 82., laudatis simul Intrp. ad Virg. Ge. 3, 31. sed et p. 33. ubi, laudato h. l., dicit, „τὴν διὰ δ. λ. Romanis fuisse usitatiorem, et opponi hic τῇ δ. τοξ. εὐς. ἐμπ. qua valuerint Parthorum equites, scilicet, etiam fugiendo retro sagittantes, v. 4, 15, 5. et 9." it. 1, 15, 4.

Παρθυαίοις δὲ) Ms. Ba. lectionem postr. quidem in adi. πολ., ortam e confusione et lapsu, convincunt tum contextus, tum Mss. rel., qui etiam contra primam istius manent in vulg. δὲ cum P., quod requirit relatum pr. μὲν, ut fortassis error in litteris inciderit solennis; scribente Nostro cum Xen. Cyr. 5, 4, 3. πολλὴν ἵπ., alio ordine tantum, sed ad analog. in εὔστοχ. cum ἐμπ., at in hoc subst. (ubi Stp. Th. 3, 153. i. hinc fere cum Bg. „peritiam artis *sagitt*") cum διὰ τοξ. peculiari ratione, nisi quod per analog. subst. habet secum pr. διὰ cum alio subst. in periphrasi alicuius adi. (cf. Z. ad Vig. p. 570. a. cum Fi. ad Well. p. 367. i. 368. e.) quod τοξικὴν hic Noster reiecit ob alterum εὔστοχ. et ut priori parti διὰ δορ. similem partem referret, ubi Bg., neglecto adi. εὐς., formulam διὰ τοξ. aeque bene per merum gen. dedit, (in cuius periphrasin saepe valet praep. illa cum aliquo subst., cf. Fi. Aesch. it. Z. Xen. M. S.) respiciens forsan in τοξ. ad notionem pro τέχνῃ τοξικῇ, qua de v. Stp. Th.

ταῦτα δὴ) Leisn. in m. Ox. „nom. cons. gen. consᵉ" innuens, copulari hic simul nominativos consequ. et genit. consq., dum singuli alias ponuntur, cf. 3, 3, 11. 3, 8, 13. e., unde utrosque unis abl. consq. reddit Bg. e P., discedens in δὴ, cf. 4, 3, 16., quod ille de nostra ratione per *igitur* reddebat; huc respiciente haud dubie Stp. Th. 1, 1273. c. „res dicuntur συντρέχεσθαι ab Herodi. aliquae, quae ad eundem effectum conveniunt et velut concurrunt" sine loco, per Lat. Bg. e P., unde duxerit Noster tropum, vel e severo Lat., cf. G. Th. Nr. 4. „*concurrere* dicuntur, quae non pugnant, sed *conveniunt*, congruunt que et *conspi-*

Digitized by Google

βασιλεύσειν [d] *πάσης οἰκουμένης. τά τε παρ' ἐκείνοις φυόμενα ἀρώματα, ἢ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, ἢ* [e] *παρὰ Ῥωμαίοις μεταλλευόμενα, ἢ*

mate regnaturos per totum
9. *terrarum orbem. Tum nascentia apud ipsos aromata, et admirandas telas, aut apud Romanos metalla, quae ve*

d) βασιλεύειν Mss. Ba. et Ve. v. N. e) Ms. Ba. nil variat. *Marc.* nec rel., sed ἢ τὰ παρὰ 'P. modo Ing. v. N.

rant. Ter. *concurrunt* multae *opiniones*, rel., — *convenerunt* multa, *quae mentem exturbarent meam*" h. l. ut sit i. q. simul adesse, et per copiam syn. cum sq. συμπν. pro se coniungere, se unire, i. e. simul esse; sic bono sensu et amico repertum me tenente de pers. ap. Ios. Ael. V. h. p. 346. i. Di. H. S. T. 2. Dem. cum Harl. p. Cor. p. 377. N. 42. sed de re ap. Plut. Hs. 4, 5. ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἴποιμι, ὅτι συνῆλθε καὶ συνέπνευσεν εἰς τὰς τῶν παρ' ἅπασιν ᾀδομένων ψυχὰς λ. et in formulam πολ. κατ. ap. Luc. 2, 79. l. 16. ἢν — κατορθώσω — τὸν πόλεμον, si *bellum* feliciter *confecero*, pro qua notione Bg. iterum simplicem deligit, deserto P., qui cum Mss. rel. consentit contra Ms. Ba. ad vulg. τὸ, sic in media oratione ac membro mutatum in δὲ supra 4, 7, 2. sed hic per confusionem.

βασιλεύσειν) Ven. perperam βασιλεύειν. *Stroth.* e solenni confusione, cf. in contrariam partem 3, 13, 3., cum Ms. Vi. etiam P. manente in fut., quem deserit Bg. liberior, pro vicino Lat. casu tertio, *imperaturos* toti *terr. orbi*, quocum Noster de suo ad analog. iungit ὑφ' ἑ. β., i. e. uno imperio regere totum terrarum orbem, communiter, unum regem.

πάσης οἰκ.) Vox οἰκουμένη non semper notat universum, qua patet, terrarum orbem, sed saepe illius duntaxat partem, et quidem praecise illam regionem, quam series orationis potissimum innuit. Ap. Schol. Arist. Eq. v. 725. πᾶσα οἰκ. est tota Graecia, v. Krebs. de usu Rom. H. p. 77. cf. infra 5, 2, (5.) *Leisn.*

Hic ut fuerit pars tum Europae, quae Romanis paruit, tum Asiae, quae fuit sub Parthis et aliis e §. 6., quia loquitur Caracalla nomine et suo et regis Parthorum, cf. Cas. ad Ath. 2, 51. et ad Polb. T. 1. p. 728. m. 730. e., L. N. T. cum Obs. Krb. p. 99. e. 211. e. Loesn. p. 95. e. Munth. p. 134. e. Fi. de Vit. L. N. T. Prol. 3. p. 18. e. Ind. Dem. v. οἰκ. et separatim οἰκουμ. cui add. 242, 1. 397, 22. et quos laudamus infra ad 5, 2, 5. cum L. Bos. Ell. p. 65. i.

τά τε π.) In copula Bg. e P. per syn., cf. 4, 8, 7. 4, 9, 17., et in primo ἢ, cf. 4, 9, 4., diversus in pron. ἐκ., cf. 3, 11, 8. sed severior in rel., ubi in ὑφ. Stp. Th. e P. cum Bg. et in θαυμ. modo reperi ap. Ael. V. h. 2, 15. e. κηρύξαι τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον, *hoc* mirandum *sane*, sed nihil tenui in Parthorum aromata et telas.

ἢ παρὰ 'Ρωμ.) Scribo ἢ τὰ παρὰ 'Ρωμ. *Steph.* Qui articulus, facile clapsus per se ob sq. similes πα litteras, tamen contra libros non intrudi debet, e pr. repetendus, et saepe oppressus in membro aliquo participii subsequente, cf. 2, 8, 7. e., P. delerente Bg. non addita ad ἢ secundum adversativa, quae saepe supplenda, cf. 4, 4, 19. e. nec addito

διὰ τέχνην ἐπαινούμενα, μηκέτι μόλις καὶ σπανίζοντα λανθάνοντά τε δι' ἐμπόρων κομισθήσεσθαι· μιᾶς δὲ γῆς οὔσης καὶ μιᾶς ἐξουσίας, κοινὴν καὶ ἀκώλυτον ἀμφοτέροις τὴν ἀπόλαυσιν ἔσεσθαι. Τοιούτοις αὐτοῦ γράμμασιν ἐντυχὼν ὁ Παρθυαῖος, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε [f], φάσκων, οὐχ ἁρμόζειν Ῥωμαίῳ γάμον βάρβα-

artificio commendantur, haud amplius vix raro que et clanculum per mercatores importatum iri; 10. *sed unâ iam terrâ et uno imperio communem nec prohibitum utrisque* 11. *usum futurum.* Tales cum ab ipso litteras legisset Parthus, primo quidem refragabatur, negans *convenire Romano matrimonium*

f) Colon in Ms. Ba.

pron. ad *μετ.* (cf. 4, 9, 17.) ubi Sch., deserto P., partim „*quae* metalla *effodiuntur* ap. *Rom.*" et Noster de suo ad analog., (cf. Suid. Hes. it. Ind. Sb. e Zos. 5, 24, 8. e. it. ej. Dion. H. T. 1. Diod. S. Luc. Pal. Fi. cum Ios. per numeros pravos,) etiam in sq. *ἐπαιν.* in adiunctis δ. τ., per praep. varians cum 4, 3, 5. *ἐπὶ π. ἐπ.*, cf. 2, 3, 4. ubi Bg. severior, sed Sch. „quae *ob* artem *laudantur.*" In sqq. a P. discedit Bg. tantum in *μηκ.*, tractans cum illo participium per adv. sicut *λανθ.* (cf. 3, 9, 10.) ita et *σπαν.*, quam rationem ignorat Stp. Th., ad cuius in v. sq. *κομ.* notionem in act. pro „apportare, afferre, advehere" referetur et Bg. e P., ubi ad analog. cum pr. *διὰ* scribitur.

μιᾶς δὲ) Bg., non secutus Srp. in marg., omisso P. libero adv. *μόνον*, (cf. 4, 1, 9, e.) potius tamen servat abl., sed modo nudum in gen. consq. per particip. *οὔσης*, addens libere adv. *ἤδη*, cf. 4, 3, 17., servaturo me tempus praes., *sed* si *una* terra *sit* et *unum imperium*, vel *una* autem *terra* facta *et* uno *imp.* In sq. contrahit Bg. copulam *καὶ* cum neg. in adi. *ἀκωλ.*, aliter, quam supra, ubi Stp. Th. e P. sed Noster iungit de suo per analog. cum *ἀπολ.*, ut cum eodem alterum adi. *κοιν.* ad Lat. forte, cf. G. Th. v. *commun.* et *us.*, recte Bg. servante nudum *τὴν ἀπ.* pro P. suppletis gen., cum modo desit pron. *τούτων*, relatum ad pr. *ἀμφοτ.* λ.

τοιούτοις) Libertimum P. deserens Bg., facit partim cum Sch. in *ἐντ.* perlectis *litteris*" (ubi licuit *tales* ipsius *litteras* nactus, *adeptus*, cf. 1, 1, 4. et Gat. ad Ant. p. 8. b. D. cum Luc. 2, 570. i. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γρ. ἐνέτυχεν, *ipse* inspectis *litteris*,) sed mutat de suo gen. pron. *αὐτ.* in formulam syn. per praep. et pron. idem, cf. 4, 9, 10., rursus cum illo contrahens φ. et neg., cf. 2, 8, 14. ἔλεγε, μὴ λ., quibus variatur, cf. alio ordine οὐ φ. ap. Thuc. 536, 83. cum N., ut φ. iterum (cf. 3, 14, 2.) valet de scriptis per litteras, cf. cap. sq. i., et sic quoque pr. *ἀντελ.*, ubi Bg. deserit P., sed servassem cum Sch. *contradicebat*, cf. Abr. Dl. Th. p. 38. e. pro respondere, Is. Pan. Mor. Rs. Or. V. 6. 7. Is. Xen. M. S. Fa. Aes. Hs. cum Kypk. T. 1. et L. N. T. it. Suid.

οὐχ ἁρμ.) Ob satis graves causas aspernatus est Artabanus hanc conditionem: sed potuisset et hanc addere, quod Romani foedum et in-

ῥον. τίνα γὰρ ἔσεσθαι συμφωνίαν ἐν αὐτοῖς, μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιεῖσιν, ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρου-

12\. *barbarum. quam enim fore concordiam inter ipsos, nec vocem altero alterius intelligente, in que victu et habitu*

decorum putabant, matrimonium petere e gente peregrina. Hinc tot invectivae in coniugium Antonii cum Cleopatra, v. Broukous. ad Propert. 3, 9, 21. ubi poëta illud coniugium vocat *obſcenum.* Poſſet Partho non ſatis bene convenire diſtinctio *Romanorum* et *Barbarorum.* Sed ut Graeci ſcriptores ſolent inducere alios populos, ita de ſe loquentes, ita et Romani. De Graecis v. D'Orv. Ch. p. 534. (e.) ſq. Poſt conſtitutionem D. Antonini ii ſolum *Barbari* dici coepere, qui in orbe Rom. plane non habitabant, v. Th. Sitzmannus ad Rutil. 1, 66. (ed. Almelov. p. 107.) *Leisn.*

Illa cauſa *foedi* et *indecori* videtur deinde quodammodo exprimi §. 13. e. verbo νοθεύεσθαι, ut Parthi quidem ap. Noſtr. βάρβαροι perpetuo dicuntur, ſervante Bg. e P. Lat. ſeverum cum γαμ., pro peregrino ſ. non Romano, ex oppos., ubi Noſter ad analog., it. in γαμ. cum v. ἀμ. τίνα γὰρ) Argumentum ficulneum. Ut diſcordiae locus apud eos eſt, qui vel maxime lingua, victu, veſtitu que conſentiunt: ita diverſitas linguae, victus, veſtitus que concordiae nihil officit. *Leisn.*

Hodie quidem ſatis principes talibus medentur vario modo: ſed tum linguae ſaltem diverſae impedimentum eſſe poterat aliquod; opprimente hic P. ἐν αὐτ., qui plur. poſt ſing. ὁ Παρθ. — Ῥωμ. reſpicit illa §. 7-9. Παρθυαίοις — Ῥωμαίοις, ubi Bg. cum Sch. in pr. ἐν, cf. 3, 4, 20. (quae cum ſubſt. συμφ. eſt ex analog.) ſed in ſqq. dat. participiorum, a pr. pron. αὐτ. pendentibus, aeque ac P. deſerit rectionem Gr., ſumto abl. conſq., quaſi ſint in Gr. dat. ſ. abl. conſq., ubi Sch. „συν. intelligentibus *linguam*, (magis perſpicue ſic pro Lat. Bg. e P. ad φων.) ἀλληλ. alter *alterius* vocem *intelligentes*" pro breviori *nec linguam* invicem *intell.*, cf. Stp. Th. v. συν. 1, 1672. D. hinc ad ſenſum, at per phraſin Noſtri eandem Ind. Dion. H. S. T. 1. cum L. N. T., cf. Theogn. v. 900. Sed in v. ſq. διαφ. cum pr. ἐν, ut Dem. (291, 17. cf. Ind., ubi et eodem ſenſu ſine praep. iſta, ut ad Diod. S. 1, 117. N. 72.) neſciente neutram rectionem Stp. Th 4, 95. E., cf. Ind. Ael. V. h. et alio ſenſu Luc., ſed in hoc v. cum adiunctis ſubſt. ad analog., cf. G. Th. diſtat *a* victu *et* cultu *beſtiarum* vita *hominum*, et 161, 20. differre *veſtitu* ab *aliquo*, cf. in ex. Stp. Th. v. i. hinc cum Bg. e P., Suid. Hes. cum N., Bud. C. L. N. T. quorum Schw. in N. 1. „de feminae Parthicae cultu et reliquo apparatu uſurpat Herodi." hinc ſine Vs., cum Kypk. T. 2. Thom. M. p. 797. cum N. et ad Moer. p. 21. ſq, Poll. 10, 190. N. 95. Cornar. ecl. p. 54., ad Dion. C. p. 999., ad Luc. 2, 616. N. 79. ad Diod. S. 1, 458. N. 78. cum Ind. utr. Orph. Fragm. 7, 10. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem. Thuc. cum Abr. Auct. Dl. et Gs. Chr. Xen. Bach. et Ἀνβ. cum N. it. Sb. et ej. Dion. H. T. 1., nullo praebente ſimul cum ſubſt. pr. ἐ., ut copularit Noſter de ſuo, ſed cum pron. interr. aliquem inf. ex analog. illa, cum in narratione et epiſtolis mutatur oratio recta in obliquam, id que per ellipſin v. alicuius, iam praecedentis, aut affinis, quod latet in pr., ut ἔλεγε in pr. ἀντέλεγε, aut alius, v. c. ᾤετο, λ. cf. D'Orv. Ch. p. 143. i. cum Weſſ. ad Diod. S. 1, 546. N. 95.

σιν ἀλλήλων [g]; εἶναι δὲ παρὰ Ῥωμαίοις [h] εὐπατρίδας πολλοὺς, ὧν τινος [i] ἐπιλέξασθαι δύναιτ' ἂν θυγατέρα [k], παρά τε αὐτῷ [l] Ἀρσακίδας καὶ μὴ δεῖν [m] μηδέτερον γένος νοθεύεσθαι.	13. *distantibus ipsis? Ac esse apud Romanos patricios multos, quorum alicuius deligere possit filiam: et apud se Arsacidas. Et neutrum genus debere contaminari.*

g) Pro interrogandi puncto colon in Ms. Ba., cf. 3, 12, 23. ut punctum simplex in ed. Bss. h) Ῥωμαίους Ms. Ve. v. N. i) Hoc accentu nullo A. al. pro τινὸς Stp. rel. v. 4, 2, 17. k) Comma hoc in A. al. pro colo Srp. rel. aut puncto al., cum tamen hoc membrum arcte cohaereat cum pr. inf. εἶν. l) αὐτῷ per lenem Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. m) Ms. Ba. καὶ δεῖν μηδ. v. N.

παρὰ Ῥωμ.) Venet. male Ῥωμαίους. *Strotb.* Potest lapsus esse, sed et glossa per comparationem 2, 15, 3. (ubi Mss. contrarium sequebantur,) et ingenium ad variationem cum dat. §. 9. In pr. copula negligens P. iterum, (cf. §. 7., et 4, 8, 5. ubi Bg. similiter,) sed in adi. πολ. nimius, cf. 1, 12, 14. e., tum liberrimus ad sqq., omisso pron. τιν., contra que additis aliis, praeter pron. αὐτὸς s. ἐκεῖνος iterum, cf. §. 9., quoque supplemento ad v. ἐπιλ. (ubi tamen med. vim reddit, dum et Lat. habent cum v. Bg. pron. *sibi*, cf. G. Th. 68, 14. et ad analog. cum subst. θυγ., ubi P. *liberos* exquirere de una filia, cf. 1, 9, 2.) sed in membro παρὰ λ. (post interiectum aliud ὧν — θυγ. per parenthesin aliquam respiciente ad pr. εἶναι,) praeter liberum Lat. ad τε, cf. 4, 4, 18., adiuncto adv. ὡς s. ὥσπερ s. οὕτως, ubi cum Bg. retinet cum que Mss. rel. asperum in pron., sed Sch. in „Ἀρσ. oriundos ex familia Arsacae" qui, postremus Persarum ex Parthis rex, non modo ansam dedit, ut omnes Persidis reges postea *Arsacidae* dicerentur, sed et Parthorum reges, et in universum Parthi, et h. l. ex oppos. pr. εὐπ. Parthorum quidam nobiles in primis, ac genere loco que eminentes, ut adspirare possent eligi que ad matrimonium cum filia regis, cf. G. Th. sed plenius Car. Srp. Dict. Hist. Ind. Luc. Stp. Byz. Suid. et Hes. ubi 1, 552. N. 27. „Herodi. 4, 10. in fin. Ἀρσακίδαι apud Parthos, quales ap. Romanos Εὐπατρίδαι, *patritii*."

καὶ μὴ) In Ms. Ba. μὴ non tam elapsum fuerit intra vicinitatem similem, quam extrusum a librario, aut ostendente sensum particulae neg. cum adi. neg., ut redundet, aut non tolerante istam copulationem, secus ac supra 1, 15, 17. m. 1, 2, 4. c., qua de v. Stp. Th. 2, 1529. G. Bud. C. p. 1311. i., ad Luc. 1, 658. N. 33. it. 3, 65. N. 80. et p. 123. N. 47. Abr. Dl. Th. p. 230. e. Hoog. Op. p. 911. N. 4. sqq. et ad Vig. p. 453. N. 57. a. cum Fi. ad Well. p. 348. e., reperiente me sq. v. νοθ., praeter Hes. et Suid., tantum proprie ap. Ios. 1, 241. s. 23. l. 3. sed tropice de pers. ap. Luc., unde Noster alio sensu per analog. iunxerit cum subst. γεν., de gente s. populo, (ut Lat. Bg., cf. Ind. Sb. et Dion. C. et laud. ad 1, 7, 6.) pro dehonestare, dedecus afferre, cf. G. Th. „*contaminari* connubio *patrum* et *plebeiorum* sanguinem *suum* patres *rebantur* Liv. 4, 1." sed nihil in P., cui subiungebat Sch. „corrumpi genus ex diversae gentis coniugio" tum in rem ipsam ap. Angl. Heyn. H. 2, 442. i. post cladem sub Crasso, *die* Römer *blieben als Gefangene unter den* Parthern, *und schlossen dort, wie Horaz anmerkt*, unanständige *Ehen*, die *zu* Rom *zur*

Τὰ μὲν οὖν πρῶτα [n], τοιαῦτα [o] ἐπιςέλλων, παρῃτεῖτο [p]. ἐγκειμένου δὲ τοῦ Ἀντωνίνου, δώροις δὲ [q] πολλοῖς καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδήν τε καὶ εὔνοιαν πιςουμένου, πείθε-

Primo inquam talia scribens recusabat. Instante dein Antonino, donis que multis et iureiurando rei uxoriae studium et benevolentiam confirmante; credit

n) Comma hic fuit in Stp. rel. sed nullum in Bs. 1. al. sed mox post ἐπις. aliquod in A. al., nullum in Stp. rel., v. N. o) τοιαῦτα τινὰ ἐπις. Ms. Vi. v N. p) In Ms. Ba. verba τὰ — usque ad παρῃτεῖτο desunt. *Mart.* v. N. q) Ita et Ms. Ba. *Mart.* cum Mss. rel. et edd. omnibus, v. N.

Schande *gereichten*, ad quem locum poëtae od. 3, 5, 5. v. Intrp., etiam lanum.

τὰ μὲν) In Ms. Ba. sine causa manifesta omissi sunt fere duo versus, quos cum Mss. rel. servat quoque P., et requirit quodammodo contextus series que, h. e. oppositum ἐγκ. δὲ, ubi alterius Ms. Vi. pron. additum, nec ipsum comparens in P. et Mss. rel., per se quidem elapsum forsan post litteras αυτα, tamen e glossa fuerit per comparationem 4, 9, 6. Sed P., praeter libera rel., reddit in μ. ὄ. ut alibi, cf. 2, 15, 11., expresso tantum οὖν, ut Bg. per syn. verbum, pro quo alias exquisite aut variandi causa adhibent *igitur*, in primis post parenthesin et reditum ad priora, qui est sane hic manifesto ad pr. cap. §. 11., etiam ob repetitum τὰ μ. πρ., cf. de οὖν hac vi 4, 9, 6. et in τὰ μ. πρ., sequente tantum δὲ, aut absolute posito, 1, 10, 2. e. 3, 12, 9. sq., tum in Bg. ad ἐπις. 2, 13, 5. ar 3, 12, 23. ad sq. δὲ, ubi P. severe; me quidem comma post πρ. quidem tenente, non propter ambiguitatem in concurrentibus adi. duobus, quae nulla sit attento lectori, sed ad rectionem perspicuam magis, ut τὰ πρ. referatur ad postr. v. παρ., cui, absolute posito, per ellipsin pron. τοῦτο, non bene convenit pron. τοιαῦτα, sed melius priori ἐπ., quod adeo, ut membrum peculiare cum τοι., commate altero etiam seiunximus.

δώροις δὲ) Malim δώροις τε πολ. *Steph.* Qui clam iterum e P. corrigit, et hinc Bg. sumit, aut emendando, aut sensum modo sequendo, cf. 4, 6, 8., dum tolerant hic vulg. Mss., ut alibi, post pr. δὲ, cf. 4, 5, 15.; non bene omittente Bg. cum P. adi. πολ., statim a nobis restitutum, cf. 4, 7, 12. etsi Bg. forsan oppressit ob adiunctum ὅρκ. in sing., ad quod subst. Gr. pertinebat simul adiectivum, intra duo subst. positum, ubi licuit *iuramentis*.

πιςουμένου) v. sup. l. 2. c. 11. (§. 4.) *Stroth.* Ibi est v. cum subst. εὐν., cui hic per analog. additur alterum σπ., sed in abl. ὅρκ. scribitur ad exemplum aliorum, cf. Stp. Th. 3, 145. G. sqq. (qui p. sq. D. hinc sine Vs. at cum vulg. δωρ. δὲ λ.) Thuc. 290, 50. cum Schol. Suic. Th. e Suid. 3, 119. e. it. Ind. Dion. C. et Ios. 2, 279. s. 13. m.; quam P., melius vertante Bg. etiam in σπ. cum πρ. τ. γ. per gen. et τὸν γαμ. per adi. et subst. syn., quae formula non explicatur a G. Th. sed recte in Schell. Lex. pro coniugio, cf. Wsth. ad Ter. Andr. 5, 1, 10. cuius „res uxoria simpliciter pro uxore“ reducat ad Gr. γαμ. pro pers. cf. 3, 10, 16., non tenente Stp. Th. σπ. cum pr. πρὸς, sed Kypk. 2, 258. e. tantum e Ios.,

ται ὁ βάρβαρος[r], καὶ δώσειν τὲ ὑπισχνεῖτο[ſ], καλεῖ τε[t] γαμβρὸν ἐσόμενον. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, οἱ μὲν βάρβαροι εὐτρέπιζον πάντα εἰς

barbarus, et daturum pollicebatur, et appellabat iam ipſum
2. generum futurum. Divulgata autem hac fama, barbari quidem apparabant omnia ad

r) Comma hoc erat quoque in Ms. Ba. cum A. al. pro colo Stp. rel. ſed articulus ὁ mendoſe omiſſus in Bs. 2. ſ) Ms. Ba. ὑπισχνεῖται· καλ. ſed Ms. Vi. etiam, modo ſervans comma noſtrum e Stp. rel. pro puncto A. al. t) καλεῖ τὸ Ms. Ba. cf. 4, 10, 4.

quem Noſter et alibi ſequitur, varians in praep. pro περὶ in ſuperioribus.

ὁ βάρβαρος) Ut Graeci ex inveterato odio Perſas ratione quadam ſingulari et invidiae plena ſolebant *barbaros* dicere, propterea, quod cum illis graviſſima bella gerebant: ita videntur h. l. Parthi κατ᾽ ἐξοχὴν *barbari* dici. *Leisn.*

Praeter N. ad 4, 10, 11., in abſolute ſic uſurpato ὁ βάρβαρος ſemper e contextu patet, qui innuatur, ut h. l. e cap. pr. rex Parthorum, ſed inſra rex Perſarum, et alibi alii, cf. Rm. Dion. C. p. 82., tacente Stp. Th., etiam L. Bos. Ell. in v. βασιλεὺς, quod ſubſt. et in noſtro adi. ſuppleveris, cf. 3, 1, 5., ſed laudante Dres. de V. med. p. 372. e. hunc locum ad πειθ. e P., pro quo ſeverum tempus praeſ. ſtatim reſtituimus in Bg. Vs., ad cuius Ms. notarat Leisn. „omittit quaedam" quae erant πειθ. ὁ β.

ὑπισχνεῖτο) Ut tempore congruant verba: omnino legemus ὑπισχνεῖται, pollicetur. *Sylb.* Forte καὶ δώσειν ὑπισχνεῖτο ἐκάλει τὲ λ. *Reisk.* recte Sb. obſervavit, legendum eſſe ὑπισχνεῖται. *Strotb.*

Primo tempora varia ſimul, nominatim praeſ. cum impf. ſaepe habuimus, et ſimilem Ms. varietatem 3, 1, 11. e., quae non movet me quidem, dum Gloſſator hic reſpicere potuit pr. πειθ. et ſq. καλεῖ, in quo poſtr. ſaltem Bg. libere verſatur, ut alias, dum que ipſe P. in pr. ὑπισχν. tempus vulg. oblique ſervavit cum Ms. Ve. Sed Bg. illud καὶ cum duobus ſqq. τὲ — τὲ non totum exprimit quidem, (ut P. orationem flectit in participium, atque adeo duo τὲ neceſſario enecat,) ſed innoxie tamen ad ſeriem, quia τὲ — τὲ tractari poteſt, ut τὲ — καὶ, omittendo τὲ primum, cum per ſe hic quoque valeant Lat. *tum — tum*, et in illis copulatis conſentiant libri omnes, Noſter que faciat, ut ſupra 4, 8, 2. ſq., cf. 3, 6, 19. 4, 10, 2., unde Rsk. dubitatio concidit. Sed Bg., reſpuens recte P. ſupplementum ad v. δωσ., pro pron. αὐτὴν, ſc. θυγατέρα, repetendo e pr. cap. §. 13. et §. 3. ſq., tamen non modo ex illo ad membrum καλεῖ λ. ſupplet adv. ἤδη, ſed etiam pron. αὐτὸν, quae utr. addita a P. ſaepe vidimus, cf. 4, 10, 10. et 12., prorſus ad rationem Vernaculam, *und* nennte *ihn* ſchon *den* zukünftigen *Eidam*, ſ. *ernennte* ſ. *erklärte*, cf. de γ. et genero, tantum ſpe, hic et §. 4., Heyn. ad Virg. A. 2, 344.

εὐτρέπιζον) Leisn. in m. Ox. „Hemſterh. ad Luc. Dial. p. 84." quae pag. non convenit cum mea Reiz. nec cum rel., alibi datis ſuper augmento neglecto, quo Leisn. reſpexerit, cf. 2, 14, 14., addente P. per re-

τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως [u], ἔχαιρόν τε εἰρήνης αἰωνίου ἐλπίδι. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, διαβὰς τοὺς ποταμοὺς [x] ἀκωλύτως, εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν, ὡς ἰδίαν [y] ἤδη, πανταχοῦ θυσιῶν αὐτῷ

suscipiendum Romanum imperatorem; laeti que erant
3. pacis sempiternae spe; Antoninus vero transgressus fluvios nullo prohibente, ingressus Parthicam regionem, quasi propriam iam; cum ubi-

u) Colon in Ms. Ba. x) Comma hic et post ἀκ. in Ox. 1., sed modo post ποτ. in Ed. v. N. y) Ms. Ba. ὡς ἰδίαν, ἤδη παντ. v. N.

gionem hanc tum adv. *scilicet*, tum adi. πάντας iterum, cf. 3, 12, 15. et 4, 9, 11. In sq. v. ὑποδ. Stp. Th. 1, 959. B. omittit memoriter artic. τὴν sine Vs., ubi Bg. e P., non item in omisso adi. πάντα, cf. 4, 9, 7., e quo restituimus statim Ῥωμ., omissum in Vs. Bg., quod innuerat Leisn. ad Ms. Bg., signo tantum eius rei annotato, dum, addito hic illo gen. secundum libros omnes, variatur cum 4, 8, 19.

ἔχαιρον) Nescio, an hic primum pacis *aeternae* fiat mentio. Sed ut haec spes Parthos frustrata est: ita sequenti tempore saepissime alios frustrata est. Talibus coniugiis videntur quidem animi duorum populorum coalescere debuisse: nihilo minus talia coniugia non raro semina discordiarum fuere. *Leisn.*

Nihil aliunde noraram in pacia illud epitheton, nisi e Rostii, praeceptoris divini, libello edito 1755 in princip. „pacis imaginem exhibent non pauci numi Romanorum, in quibus saepe: *Paci aeternae*“ et ap. G. Th. v. *aet.* e Virg. et Flor. (ad quos N. mearum edd. tacent;) ubi nihil in Bg. e P., qui, omissa copula τὲ, orationem contraxit, addens iterum pron. τινὶ ad ἐλπ. (cf. 3, 2, 8.) quod cum gen. εἰρ. iungitur ad analog., cf. G. Th. 518, 68. ad *spem* estis *inanem* pacis *devoluti*, it. v. ἐχ. cum ἐλπ., cf. G. Th. 556, 68. *spe* impunitatis *exsultat*, quo P. respexerit.

διαβὰς) Sic Herdt. 537, 61. τὸν ποταμὸν διαβὰς, fluvium *transgressus*, cf. ib. 37, 49. 89, 22. 25. sed cum pr. διαβησομένου ἐπ' ἐκείνην 99, i. 88. it. 213, 74. f. 8. ἐς τὴν ἡμετέρην, sed 341, 25. διαβῆναι τὸν Ἴστρον κατὰ τὴν γέφυραν, *Istrum* ponte *transire*, it. 457, 77. διαβάντες τῇσι νηυσὶ τὸν Ἑλλήσποντον, rum Ael. V. h. Diod. S. Xen. Cyr. 1, 6, 43. at cum gen. τοῦ ποταμοῦ Di. H. S. T. 1. cum ej. Ind. „διαβαίνει τῆς Σίδης“ e Zos. 5, 16, 7. e. ubi tamen pendere potest gen. aeque ab adv. praeced. ἐν μέσῳ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ὧν ὁ μὲν ἐπέκεινα διαβαίνει τῆς Σίδης, ὁ δὲ διαῤῥεῖ τῇ Ἀσπένδῳ, *quorum* alter *supra* Sidam *labitur*, tum ap. Xen. Ἀνβ. cum eadem praep. δι' οὗ ἔδει διαβαίνειν 4, 8, 2. Th. V. 2. p. 244. i. cf. ib. 1, 4, 14. sq. 17. 2, 4, 6. 14. 24. 4, 3, 7. 12. 14. sq. 3, 3, 6. 3, 5, 15. 20. e. 29. it. G. Th. in Bg., sed per analog. cum adv. ἀκ., ubi Bg. fere cum P., ut prorsus in sq. τ. Π. γ., non vero in v. εἰσελ., ubi Stp. Th. hinc sine Vs., sed Bud. C. 1244, 48. „cum exercitu et equitatu ingressus.“ Sed contra comma edd. post ποτ. (de quibus absolute positis pro Tigri et Euphrate cf. 4, 10, 5. e. 2, 2, 19. 2, 11, 9. e.) est quoque P., iungens adv. cum pr. v., qui rursus sq. ἤδη retulit ad v. εἰσελ., quasi comma habue-

προσαγομένων, βωμῶν τε[z] ἐστεμμένων, ἀρωμάτων καὶ θυμιαμάτων παντοίων προσφερομένων, χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. ὡς δὲ προχωρήσας, τό τε[a]

que victimae ei adducerentur, altaria que coronarentur, aromata et suffimenta omne genus offerrentur, delectari se ea re barbarorum simulabat. 4. Ut autem progressus,

z) βωμῶν τὲ Ms. Ba. cf. §. 1. a) τότε A. al. sed τό, τε Stp. rel. cf. 4, 4, 10.

rit post ἰδ. cum Ms. Ba., in quo nihil est, quam series vetus omnium una sine distinctionibus, unde Mss. rel. cum vulg. et Bg. faciunt, qui et in sqq. gen. consq. melior, quam P., et severior in servato dat. αὐτῷ honoris, quo de more excipiendi imperatores, altaribus positis et victimis oblatis, it. altaribus coronatis, extra urbem, in viis, cf. Cas. ad Suet. Cal. c. 13. e., ad qualem quasi cultum divinum referuntur hic etiam manifestius, quam 4, 8, 19., odores et suffimenta, quo et pertineat Bg. Lat. ad προςφερ., quod Gr. in sacris solenne, cf. L. N. T., aeque ac pr. προσαγ., in quo saltem sumserim ellipsin dat. subst. τοῖς βωμοῖς omissi in hoc membro, ob sq., dum additur infra 8, 6, 15. θυσίαι βωμοῖς προσήγοντο et quoque ap. Luc. 1, 536. l. 11. προσάγουσι τῷ βωμῷ, admovent *altari*, quibus plenis caret cum ipsa ellipsi L. Bos. p. 59. e., eodem redeunte Rsk. Ind. Dem. „προσάγειν ἱερεῖον, scil. πρὸς τὸν βωμὸν" pro quo ap. Poll. 1, 27. ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς, sacra *ad* aras *sistere*, et 1, 26. πρ. ἑκατόμβην, cf. Loesn. Obs. p. 189. Ad sq. Leisn. in m. Ms. Bg. „desunt quaedam" ubi restituimus statim βωμ. — ἀρωμάτων, partim e P. sed Noster ad analog. in v. στεφ. cum βωμ., cf. Hes. a, 1267. i. Ind. Hom. Hesd. Orph. Soph. Ai. Abr. ad Aesch. T. 1. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Aesch. ep. S. D'Orv. Ch. p. 59. e. Aes. Fa. Hs. cum N. „coronabantur, quaecunque divinitatis aliquid habere credebantur" s. sanctitatis; nihil tenente G. Th. in *alt.* at „*aram* cingere *coronis* Ovid. Trist. 3, 13, 21." ubi modo *ara* eincta *cupresso*, sed v. 15. *fumida* cingatur *florentibus* ara *coronis*, ubi N. tacent. Caeterum omiserat P. adi. παντ., sed Bg. in adv. πανταχ. ut 1, 7, 3. e cuius manca per hanc regionem Versione, ut et e P. contractiore, nihil liquet de copula, omissa ad membrum ἀρωμ. — πρ., ubi asyndeton statuendum populare, aut excidisse τὰ post ἀρ. ob των syllabam, cf. 4, 2, 16. 4, 8, 19. et alibi, ubi per binas copulas simul stabant ἀρ. cum θυμ.

χαίρειν) Alias pro ὑπὸ dicunt auctores ἀπὸ, v. Reitz. ad Luc. de Gymn. c. 20. T. 2. p. 900. sq. *Leisn.*

Ubi N. 51. etiam huc respicitur sine Vs., ubi Leisn. in m. Ms. Bg. „desunt quaedam" dum omiserat gen. *barb.*, quem e libero quoque P. restituimus, ut saltem ne solum staret participium, mutatum in subst. et adi. s. pron., quod proprie est ex artic. τοῖς pro pron. dem. τούτοις sumto, cf. 2, 6, 3. pro Sch. „*illis*, quae *geruntur* ab *aliquo*, laetum *esse*" l. *iis*, quae *fiebant* a *barbaris*, tenente Stp. Th. v. γιν. cum pr. ἀπὸ tantum alio sensu, sed me praeterea ex Polb. Diod. S. If. Ev. sed cum ὑπὸ in dubio loco Rs. Or. V. 4. e V. 3. p. 179. e.

ὡς δὲ) Contraxit P. iterum membra duo, omisso adv. ἤδη, cf. 3, 13,

πλεῖστον τῆς ὁδοιπορίας ἀνύσας, ἤδη τοῖς βασιλείοις τοῦ Ἀρταβάνου ἐπλησίαζεν b, οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάβανος, ὑπήντετο c αὐτῷ ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πεδίῳ, δεξιούμενος νυμφίον μὲν τῆς θυγατρὸς, γαμ-

maiorem partem itineris emensus, iam regiae Artabani appropinquabat; haud se continens Artabanus, occurrit ei in quadam ante urbem planitie, benigne excepturus sponsum filiae suae generum

b) ἐπλησίαζεν Bs. 1. mendose. c) Mss. Ba. et Ve. ὑπήντα τὸ αὐτ. v. N.

16., et addito pron. ad τοῖς βασ. cf. §. 1. e., ubi Bg. modo explet iterum subst. μέρος ad τὸ πλ. cf. 3, 15, 5. 1, 13, 4, sed asyndeton facit, omissa τὸ copula, cf. 4, 7, 7., ad analog. Nostro iungente v. ἐπλ. cum τ. βασ., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. et Luc.

οὐκ ἀναμ.) *minime* expectavit *Artabanus*, donec ad se accederet, *sed* occurrit *ei* rel. *Steph.* Pol. verba οὐκ ἀναμείνας non vertit. Berglerus, ut videmus. Quid si vertas: *haud* cunctanter *Artabanus* occurrit *ei*, f. *nec* mora: *Artabanus* obviam *ei* processit. *Leisn.*

Libere reddente Bg. et potius aliud Gr. οὐ κατασχὼν ἑαυτὸν f. κατέχων ἑαυτοῦ, quae supra adfuere, sufficit *non* expectans *ipsum*, expleto pron. αὐτὸν, quod habet alibi v. ἀν., cf. Xen. Bach. Cyr. Ἀνβ. Ael. V. h. 12, 1. p. 723. m. et Leisn. Progr.

ὑπήντετο) Venet. minus recte ὑπήντα τε. *Stroth.* Sed causa? Quoniam primo copula τὸ non habet, quo referatur, dum, si trahas ad sq. §. δὲ, series tamen priorum laborat. Tum facilis lapsus fuit in το et τε f. ο et ε, iam que bis in eodem themate verbo med. substituerunt Mss. nostri activum 1, 17, 8. συνήντα, pro συνήντητο, et 3. 12, 18. ὑπαντήσας pro ὑπαντώμενος, quorum ad primum locum contra Glossatorem (respicientem forte per comparationem 1, 7, 4. e. 2, 11, 11.) vindicavimus med., in hoc compos. allatum modo hinc a Stp. Th. per has lectiones e memoria „ὑπάντομαι, *occurro*, Herodi. οὐκ ἀν. δὲ ὁ Ἀρτ. ὑπ. α. ἐν τῷ πρὸ τ. πολ. π. „partim e Bud. C. 964, 46." dicitur et ὑπάντομαι βαρυτόνως, Herodi. οὐκ ἀν. δὲ ὁ Ἀ. ὑ. α. ἐν τῷ πρὸ τ. π. π. obviam prodiit „dum Sch. Ind. subiicit nostrum locum alteri themati „ὑπαντάω, — occurrebat ei" reperiente me ap. Hom. Ἰλ. χ', 203. οἱ — ἤντετ' Ἀπόλλων, sed hunc Nostri locum et alterum infra ap. Sb. Ind. sub nullo themate, quod duplex et in aliis v. solenne, denique ap. Xen. Cyr. 6, 3, 15. ὑπήντα τὸ αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο, quod ipsum Glossator respexerit ob sq. mox simul quoque v. δεξ., ubi variatur per praes. pro fut. cum 2, 13, 6. δεξιωσόμενος λ., sed Bg. partim e P., unde et in rel. nominatim que in τῷ per τινὶ, sive corrigendo in τῷ encliticum, (quae duo saepe confunduntur, cf. 2, 3, 12.) sive supplendo id pron., cf. proxime §. 2., it. in μὲν et δὲ per merum τὸ, cf. 1, 14, 17.

νυμφίον — γαμβρὸν) Auctor prius ponit definitionem, dein definitum. Haec tautologia vitiosa videtur. Ultima verba sine damno lectorum poterant abesse. *Leisn.*

Nihil videtur esse, quam copia quaedam, ut 3, 13, 6., cum diversae res ponantur, et una persona, ab alia parte considerata, ubi P. de-

βρὸν δὲ ἀυτοῦ [d]. πᾶν δὲ [e] τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἄνθεσι τοῖς ἐπιχωρίοις κατεστεμμένον, ἐσθῆτι [f] χρυσῷ καὶ βαφαῖς [g] διαφόροις πεποικιλμένο-

5. que suum. tota autem multitudo barbarorum, floribus indigenis coronati, vestitu auro et coloribus vario, festum agitabant: et

d) ἑαυτοῦ Mss. Ba. et Vi. sed in edd. omnibus αὐτοῦ per lenem, praeter ἀυτοῦ Bs. 2. L. v. N. e) πᾶν τὸ Ms. Ba. sed πᾶν τε Ms. Vi., v. N. praeter accentus varietatem, (cf. §. 3.) f) ἐσθῆτι τὸ χρ. Ms. Ba. sed ἐσθῆτι τε χρ. Ms. Vi. v. N. et de varietate accentus 4, 9, 9. g) βαβαῖς Ms. Ba. simili errore, ut ἀπόφασις pro ἀπόβασις 3, 7, 4. 11.

serit Bg., iungente Nostro νυμφ. cum gen. τ. θυγ., ut est per alium ordinem ap. Plut. τῆς θυγ. — νυμφ., cf. Stp. Th., qui hinc „*sponsum* filiae *et* generum *suum*" Hes. Suid. L. N. T. Ind. Hom. in Not. Lyco. Mus. Luc., de suo supplente Bg. pron. ad θυγ. (cf. 4, 2, 19.) vel e sq. petente, ubi et P. refert asperum, aptiorem verbo δεξ., in primis ob pr. ὑπ. αὐτῷ, ad aliam perf. relatum, quo et spectat Ms. Ba., quod est haud dubie glossema, ut explicetur, quid hic valeat vulg. ἀ. per lenem, quanquam habere potuit etiam cum aspero, cui saepe substituit alterum ἑ., cf. 3, 2, 7. 4, 9, 12. e. 2, 8, 10. e. 2, 11, 13., me quidem hic ad perspicuitatem adhibenre lenissimam medicinam in mutato tantum spiritu.

πᾶν δὲ τὸ πλῆθος — ἑώρταζε — ἐσκίρτων) Observa variationem numeri in ἑώρταζε et ἐσκίρτων, quae duo verba ad idem nomen collectivum τὸ πλῆθος referuntur. Ita mox §. 6. πᾶν συνῆλθε τὸ πλῆθος, τῶν τε ἵππων ἀπέβησαν. *Leisn.*

Quem cf. ad 2, 12, 6., manente cum Ms. Ve. etiam P. in δὲ pro advers., qui in adi. πᾶν per „*magna* mult. *barb.*" ad sensum, cf. laud. ad 1, 9, 1. Mox Noster in ἀνθ. cum ἐπ. et cum κατ. per analog., sed per varietatem com §. 3. ἐστεμμ. per comp. in κατ., cf. Hes. 2, 198. m. Suid. 2, 265. e. Ind. Rs. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. sed in rem criticam et in confusionem Diod. S.

ἐσθῆτι χρ. — πεποικιλμένον) For. ἐν ἐσθῆτι et πεποικιλμένῃ. *Steph.* Pro ἐσθῆτι χρυσέᾳ. Attice enim dicitur ὁ καὶ ἡ χρύσεος. Sic ὁ καὶ ἡ κοῦφος et ὁ καὶ ἡ ἀργὸς ap. ipsum Herodian., it. ὁ καὶ ἡ χαῦνος in hoc ipso cap. (§. 10.) *Leisn.*

Pro quo adi. non agnoscit P. χρ. sed pro subst. cum Bg., ad cuius marg. notarat Leisn. „leg. πεποικιλμένῃ cum Stp." Per additam a Mss. copulam τὸ, (quae facile elapsa est ob similem pr. τι syllabam,) procedit vulg. neutr. πεποικιλμένον, relatum ad τὸ πλῆθος, ad analog. forte illorum Lat. ap. Virg. A. 7, 796. *picti* scuta *Labici* et 11, 777. *pictus* acu *tunicas*, cum Sch. „*populus* auro *et* tincturis *distinctus*. Sylb. (immo Stp. modo) tamen legit πεποικιλμένῃ, ut cum ἐσθῆτι construatur. Sic et P." qui referr, praeter Mss. copulam, sane potius, quod Stp. vult, ut clare Bg., conveniens illud cum 5, 3, 12. ἐσθῆσιν — χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις, quod v. et in rel. locis ap. Nostr. modo de rebus dr., non de perf. Nec diffiteor, me potius in P. et Stp. partes inclinare, quam in vulg., in primis ob adiuncta χρ. et βαφ., quae non simul de perf. dicantur cum ἐσθ., cui Stp. praefixam vult pr. ἐν forsan e P., qui ἐν ἐσθῆ-

νον, ἑώρταζε [h]· πρός τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμπάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως.

ad tibias ac fistulas tympanorum que sonitum tripudiabant in numerum. Delectan-

h) ἑόρταζε Ms. Ba., confusis ο et ω iterum, sed colon Ms. Bg. etiam in Pat., ut comma in Bs. 1.

σι, ap. Nostr. bis obvium, reddere potuit per phrasin *induti vestes*, cf. 2, 13, 5. ut per se elapsa esse praep. post simile ον, sed et a Nostro oppressa; unde recte Bg. mansit in vulg., cf. 1, 13, 5. cum G. Th. v. *vestis* 995, 20. 31. et in Bg. p. sq. l. 44., qui ob hoc suum subst. videtur omisisse alterutrum, adi. διαφ. aut v. ποικ., ad conservandum abl. sing., ubi tamen licuit *veste*, *auro* et *coloribus* diversis *distincta*, ubi saltem adi. servarat P., unde Bg. in βαφ., ubi Sch. adiunxit *tincturis*, sed ad analog. Noster et cum διαφ. et cum v. ποικ., syn. cum illo βάμμα (ap. Palaeph.) cf. Stp. Th. Ind. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Abr. ad Aesch. T. 1. cui add. p. 271. e. Lyco., laudante nostrum locum Fabr. ad Sext. Emp. p. 177. N. O. ubi agitur de Persarum stola serica, talari, fluitante variegata que s. picta floribus variorum colorum, it. Spanh. de Pr. et u. num. 1, 456., qui, postquam dixisset, vestem regis Parthorum et Persarum purpuream fuisse, et auro gemmis que vulgo consertam ac variegatam, pergit „immo, prout Parthorum multitudinem dicit in genere Herodianus, tanquam ad nuptiale, ut existimabat, festum Rom. Imperatoris Antonini Caracallae cum Artabani Parthorum regis filia convenisse ἐσθῆτι — ποικ. *vestes* indutam *auro* diversis *que* coloribus *varias*“ fere cum P., cf. ad 5, 3, 12.

* πρός τε — εὐρύθμως) *numerose*, ut recte Pol. nos *taktmässig*. *Strath.* Forsan ob comma post ἑωρ. in suo Cod., hanc enunciationem P. cum pr. iunxit modo per particip., liberior idem in subst. ἤχ. (quo de, praeter L. N. T. cum alio gen. instrumenti, cf. ad 5, 9, 4.) relato ad pr. duo subst., quae iuncta tenet ex aliis Stp. Th. v. σκιρ. (quo de sensu Nostri it. alio, cf. Hes. Suid. Ind. Hom. Hesd. Orph. Aesch. cum Abr. ad eundem T. 2. Soph. Ai. Call. cum Valck. Eur. Hipp. p. 296. 1. e. Geop. Luc. Plut. Wyttb. Diod. S. Ios. D'Orv. Ch. et infra 5, 5, 18. sed medico Foes. Plut. Krg. et Gs. Chr.) sed v. σκ. „de chorica saltatione“ tantum hinc e P., etsi sine nomine Nostri, qui ad analog. modo iunxit cum πρὸς λ., quam a P., melius conversum a Bg. (quanquam ap. G. Th. „χορεύω, saltate“) ut innuatur non illa saltatio modica, sed vehementior et saltui similior, quo de tantum reperi, cf. Hes. ubi tamen etiam σκιρτᾷ, ἄλλεται, — ὀρχεῖται, λ. L. N. T. quorum Schw. in N. non apte comparat nostrum locum „*omnis* Barbarorum *multitudo* ad *tibias* et *fistulas* saltabat *apposite*“ cum Loesn. Obs. p. 105. m. Gat. Op. Posth. Hom. Orph. Luc. Hs. Fa. Aes. et Plut. cum Arist. Plut. v. 761. ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε, ubi de discrimine tacent Schol. et N., sed πρὸς cum acc. instrumenti non tenet Stp. Th., nisi v. αὐλ. 1, 619. G. m. e Luc. 1, 32. i. ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν, ad *numeros* tibiae *incedebat*, cui addit Ind. alium locum cum artic. sine discrimine 2, 931. i. ἡ πρ. τὸν αὐλ. αὐτῇ στερνοτυπία, *ille* ad *tibiam* planctus *pectorum*, cf. Ind. Z. Xen. Ἀνβ. et Bach. „*ad* tibiae *modum*“ G. Th. v. *ad* Nr. 17. cum Cas. et Salm. ad Lamprid. Heliog. 1, 873. N. 2., et p. sq. b. e. etiam de σκιρ., reperiente me adv. εὐρ.

χαίρουσι γὰρ [i] τοιαύτην τινὰ ὄρχησιν κινούμενοι, ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν. ὡς δὲ 6. πᾶν συνῆλθε τὸ πλῆθος, τῶν τε ἵππων ἀπέβησαν, φαρέτρας

tur enim eiusmodi saltationibus, cum se temeto largius invitarunt. Ut autem omnis confluxit multitudo, et ab equis descenderunt; pharetris

i) Comma in Ms. Ba.

ap. Stp. Th. sine auctore cum Lat. illo P., sed praeterea tantum in Geop. Ind. τὰς χεῖρας εὐρ. κροτοῦντες, *manuum* concinno *plausu*, cui syn. formula est ista antea ap. Luc., a Bg. expressa libere; locum nostrum tribuente Poss. Call. p. 489. e. per errorem Plutarcho sic „ad *tibiarum* fistularum *que* ac *tympanorum* sonitus *saliebant* s. saltabant *concinne*. Ubi nota locutionem, εὐρ. σκιρτᾶν, *concinne* et ad sonum instrumenti musici saltare.“

χαίρουσι) P. liber in addita adverbii formula, cf. 4, 6, 6. ad τερπ., et in omisso particip., quod postr. et Bg. fere sequitur, aliter, quam 4, 7, 10., quasi sit, quod Sch. ponit „χαιρ. ὀρχούμενοι, (qui tamen in) κιν. ὀρχ., *moti* tripudiis“ pro quibus malim tractare participium pro adv., libenter *enim* tali *quadam* saltatione *utuntur*, s. talem saltationem instituunt; sumendo formulam κιν. ὀρχ. ad sensum sane pro privo v. ὀρχεῖσθαι οὕτως s. τοῦτον τὸν τρόπον, et pro ποιεῖσθαι ὄρχησιν, quasi med. vocis sit; nisi potius stat pro pass. cum acc. rei, per ellipsin pr. κατὰ, moveri, movere se per talem saltationem, tali saltatione; in hanc Nostri peculiarem phrasin nihil me tenente, quam ex Hor. ep. 2, 2, 125. nunc *Satyrum*, nunc *agrestem* Cyclopa *movetur*, quo de, tacentibus G. Th. et Schell. Lex., cf. Intp., quorum Lambinus reiicit illud Gr., ab aliis comparatum, κινεῖσθαι κίνησιν, opprimente Bg. pron. τινὰ post τοι. secus, ac 4, 9, 6. 4, 4, 16., sed per se procedente commate Ms. post γὰρ et v. χαιρ., cf. 1, 5, 8. Exc. p. 868. Nr. 4.

ἐπὰν — ἐμφ.) Gloss. ingurgito, ἐμφορέομαι. *Ingurgitare* est ingerere. *Leisn.* Sic Sch. „*ingurgitarunt* se *vino*“ in quo nostrum Gr. habet quoque Gs. Th. cum *merum* ventri *aviditer*, it. *ingurgitat* in *se* merum *avariter*, sed in Bg. v. e P. 1216, 35. *se* vino *invitarent*, it. l. 38. *largissime* se *invitaret*, ad quam rationem illi Intp. cum Stp. Th. hinc sumunt pass. pro med. et mutant adi. πλ. in adv., pro *largiore* vino *se repleverint*, usi *sint*, cf. Gs. Th. in *larg.* 33, 28. cum Ind. Dion. C. per eandem phrasin, sed supra ad 4, 8, 9. per syn. ἀκράτου ἐμφ., et in syn. privum v. μεθύσκεσθαι L. N. T. cum Obs. ad Io. 2, 10. Loesn. et Kühn.

συνῆλθε) Bg. e P., non item in sq. τῶν ἵπ. ἀπ. (quo in v. i. habet Stp. Th. phrasin e Luc., tacente Ind. ubi modo simul cum pr. ἐκ, ut ap. Stp. ex Hom., quam alteram praep. et Bg. exprimit, ut ap. Gs. Th. tantum *descendere* ex *equis*, sed in subst. hoc 390, 103. „decidere *equo* s. *ex* equo, — *desilire equo* solent, qui volunt alteri honorem habere“ quo consilio et hic factum, sed quoque ad pacem indicandam et propter sacrificium,) servata etiam melius apodosi inde a φαρ., ob quam et oppresserit τὰ, scribente Nostro iterum ad analog. modo in ἀποθ. cum adiunctis subst., cf. 3, 5, 11., (dum Stp. Th. hinc vel e 6, 5, 9. „ἀπ. voce pass. sed act. signif. ἀποτίθεσθαι τὰς φ. ap. Herodi.“ sub Lat. Bg.) it. in

τὲ καὶ τόξα ἀποθέμενοι, περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας [k] εἶχον.	et arcubus depositis, libaminibus et calicibus intenti erant.
πλεῖστον δὲ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἤθροιστο, καὶ ὡς ἔ-	7. Maxima autem multitudo barbarorum congregata erat,

k) κῆδος Ms. Ba. v. N.

v. εἶχ. cum περὶ λ. cf. 4, 4, 13. ubi P. cum Mss. rel. manet in vulg. κυλ. et Ms. Ba. noviras non tam est glossema, quam, cum vix confusio litterarum ac vocum inciderit, ingenium librarii, sumentis, opinor, κῆδος pro *nuptiis*, vel pro 4, 10, 5. ἐπιγαμία, quibus de notionibus cf. Stp. Th. v. e. Hes. et Suid., quod malim, quam suspicari corruptelam e σκύφευς acc. plur., a masc. σκύφος secundae que declin., quo de idem Stp. Th., in v. σκ. hinc e P. reddens, sub notione „pro vino, quod libatur" ubi ἔχειν π. σπ. intelligo, *ferre libamina* ad *aras*, (quae et in hoc ante regiam campo positae fuerint, ut in viis aliis supra §. 3.) vina fundere in aras, diis quidem, propter pacem amicitiam que cum Romanis et in regiarum nuptiarum eventum prosperum, sed ἔχειν π. κυλ. calices exhaurire et vina bibere, qui potus post sacra solennis.

πλεῖστον) Contraxit cum pr. hanc §. P. per multam libertatem aliam, ubi copulat Noster affinia πλεῖσ. et πλῆθ. de suo, et per variationem quandam cum §. pr. πᾶν τὸ πλ. (quod ex hoc postr. πλεῖσ. explicandum,) sed quoque per abundantiam et negligentiam gratam in repetita re cum alio v. ἤθρ.

ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως) Videntur haec duo synonymice posita, sed non sunt. Nam ordini interdum etiam casus locum facit. *Leisn.*

Cum libri teneant omnes copulata ista duo, etiam P., sed cum addita copula, severius illa a Bg. reiecta: non potest putari adv. ἀτ. pro glossemate, inserto e marg., sed potius pro abundantia iterum aliqua Nostri, copulantis per asyndeton illa et per figuram ἐκ παραλλήλου, s. duo syn., per se diversa ab alia que parte consideranda, ut antecedens cum consequente, et quae alias singula ponuntur, cf. ἀτ. Stp. Th. hinc sine Vs., Bud. C. Luc. Dion. H. S. T. 1. Thuc. ubi et ἀτ. καὶ οὐδενὶ κόσμῳ λ. cum N. 233, 53. et L. N. T. sed in formulam ὡς ἔτ., ap. Bg. e P., 2, 3, 23. dum Stp. Th. in v. 3, 1440. F. „Aristot. ὅπως ἂν τύχῃ *quovis modo* et, ut ipse ait, ἀτάκτως, quod adv. ei adiecit Herodi. — temere *inordinate* que *constiterant*, (qui nihil habet, quam 1, 1732. F. m. εἱστήκει et p. sq. D.) ἔσταν pro εἱστήκεισαν" nihil monens in variam formam plusq. tum sing. (cuius illa per duplicem εἱστήκει frequens, v. Ind. Hesiod. Diod. S. Fa. Aes. Hs. cum Hmst. Arist. Plut. p. 104. a. e. sed sine Ind. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 8. at altera per simplicem ἑστήκει ap. Suid. 1, 872. m.) tum plur. tertiae pers., quarum hanc Nostri per duplicem in fronte, sed per simplicem in penult., non iterum reperi, sed alteram per simplicem utrinque ἑστήκεσαν, infra 7, 11, 5. obviam, ap. Fi. ad Well. p. 196. et L. N. T. p. 528. i. ubi, praeter tertiam, per duplicem utrinque, εἱστήκεισαν, (quae ap. Suid. 2, 37. i. sine χειρὶ et sine Ind. ap. Xen. l. l. 1, 4, 23. in N. „forma paulo rarior") edicitur ita „ἑστήκεσαν Attice, pro ἑστήκεισαν" quae quarta nec ipsa mihi per Indd. deprensa, nec illa sing. ἑστάκειν, quam tradunt libelli grammatici.

τυχον ἀτάκτως εἰςήκεσαν, οὐδὲν μὲν ἄτοπον προςδοκῶντες, σπεύδων δὲ ἕκαςος ἰδεῖν τὸν νυμφίον[l]. τότε ὑφ' ἑνὶ σημείῳ[m] κελεύει ὁ Ἀντωνῖνος τῷ ἰδίῳ ςρατῷ, ἐπιδραμεῖν καὶ φονεύειν τοὺς βαρβάρους. ἐκπλαγέντες δὲ τῷ πράγματι, παιόμενοί τε καὶ τιτρωσκόμενοι ἐτράποντο.

ac temere ſine ordine conſtiterant, nihil mali expectantes, ſed pro ſe quisque ſtudentes 8. videre ſponſum. ibi tum ſigno dato iubet Antoninus ſuum exercitum invadere et 9. occidere barbaros. Qui territi ea re, ictibus que ſaucii fugiebant. Ipſe que

l) Comma in Ms. Ba. ut in A. al. m) συνθήματι Mss. Ve. et Vi. v. N.

οὐδὲν μ. ἄτοπ.) nihil a nuptiali feſtivitate abhorrens aut alienum. *ἄτοπα*, quae ſunt a loco, aut tempore, aut perſonis, aliena. *Leisn.*

Sed deinde etiam, quod Bg. e P. tenet, ut et Stp. Th. 3, 1594. B. cf. in N. T. Luc. 23, 41. ut hic, ſed ſyn. *μηδὲν ἀτ.* ib. Act. 28, 6. cum Lexx. Obſ. Loesn. Kypk T. 1. et 2. p. 145. e. Gottl. Plat. Ph. p. 9. m. Rsk. ad Polb. p. 199. e. Zoſ. 2, 49, 1. Iſ. Pan. Mor. p. 92. l. 4. Ael. V. h. cum N. Xen. Cyr. Plut. Hs. Dion. Cas. Dem. cui add. 217, 20. 1096, 4. coll. p. pr. l. 19. ſq. 1229, 12. coll. 24. ult. 1230, 5. 1479, 17. In ſqq. Bg. quoque cum P., aſſumta libere ad *ἑκας.* formula alia, cf. 2, 3, 21. 3, 6, 14., deinde mutato numero v. *σπ.*, quod cum inf. per Lat. iſtud non tenet Stp. Th. 3, 944. C. e. ſed Gracy. L. H. p. 99. v. 364. cf. Ael. V. h. Diod. S. Plut. Hs. Polb. Hesd. Mus. Soph. Ai. cum L. N. T. et Kypk. T. 2. Ariſt. Plut. v. 1168. et ſimul praemiſſo artic. *τοῦ* Fa. Aes. Hs. ſed de ſyneſi numeri in ſubſt. *πλῆθος* cum ſing. et plur. ſimul *ἤθροιτο* et *εἰςήκεσαν*, deinde etiam generis cum maſc. *προςδοκ.*, cf. alibi.

ὑφ' ἑνὶ σημ.) Mirum eſt, Dionem tantae perfidiae facinus, quod noſter fuſius proſequitur, tam breviter perſtringere, hac etiam cauſa addita, οὔκουν οὐδὲ ἔσχον τι ἐξαίρετον περὶ τῶν τότε πραχθέντων συγγράψαι, (S. 436, 1.) quin et de Parthis hoc aſſerit (ib.) ὅτι οὐδὲ ἐς χεῖρας αὐτῷ Antonino ſc. ἦλθον, addito inſuper (436, 14.) ὡς δὲ δὴ καὶ παντελῶς αὐτῶν, οὓς μηδὲ ἑωράκει, κεκρατηκώς, ἐσεμνύνετο. *Oxon.* Ven. *συνθήματι* quam lect. veram iudico. recepta deſumta videtur ex cap. 9. (§. 13.) ubi ſimiliter dixerat ὑφ' ἑνὶ σημείῳ. Sed etiam ὑφ' ἑ. συνθ. exſtat l. 2. c. 13. (§. 7.) *Stroth.*

Atque ex illo loco poſtr. fluxit illa Mss. novitas per gloſſam e comparatione, cf. Hes. *σύνθημα*, *σημεῖον*, manente cum Ms. Ba. etiam P. in vulg., recte que conferente etiam Sb. Ind. v. *σημ.* „ſic ὑφ' ἑ. συνθήματι" dum P., praeter libertatem tel. per hanc §., omittit adi. *ἰδ.*, (quod, omiſſum quoque in Ms. Bg., ſtatim reſtitui,) ſeverus modo in dat. cum v. *κελ.*, cui Bg. dat acc. cum inf. e Lat. meliori, (cf. Gs. Th. 1243, 90.) ad v. *ἐπ.* eius Lat. ignorante Stp. Th. ſed omnibus per analog. iunctis

ἐκπλαγέντες) A P. adſcitum pron. *οὗτοι* mutat Bg. in ſyn. relativ., deferens eundem in rel., praeter *πρ.*, cf. 3, 12, 20., contractis duobus particip. per hendiad. in phraſin unam ex adi. cum abl. ſubſt., cf. 1, 12, 17. e. quocum variatur per privum v. *ἐτρ.* pro formula *ἐς φυγὴν ἐτράπ.*, ſed cum *βαλλομ.* ib. §. 14. per *παιομ.*, ubi Sch. „*caeſi* et *ſauciati*" cf. Ind.

αὐτός τε Ἀρτάβανος, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν δορυφόρων, ἵππῳ τὲ ἐπιτεθεὶς, ἀπέδρα [n] μόλις μετ' ὀλίγων. τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐκόπτετο τῶν βαρβάρων, οὔτε τοὺς ἵππους ἐχόντων, οἷς χρῶνται μάλιστα [o], (ἀποβεβηκότες γὰρ εἰσήκεσαν,

Artabanus, raptus a suis stipatoribus et equo impositus, vix aegre que cum paucis
10. effugit. reliqua vero multitudo barbarorum caedebatur, neque equos habentes, quibus utuntur maxime (Relictis enim illis sta-

n) ἀπέδρασε Ms. Ba. v. N. o) Ms. Ba. μάλιστα, ἀποβ. — ἐκείνους ἀφέντες νέμεσθαι· quorum comma post μαλ. quoque habent A. pro colo Stp. rel. aut puncto al., sed post νεμ. comma in A. al., in quibus et desunt, ut alibi, signa parenthesis. De rel. v. N.

Luc. et Ael. V. h., iungente Nostro de suo tum duo haec particip. inter se, tum et cum v. ἐπ.

αὐτὸς — ἁρπ.) ἁρπαγεὶς h. l. est correptus, acceptus, ablatus et periculo subductus. Sic συναρπασθεὶς Act. 27, 15. (συναρπασθέντος τοῦ πλοίου.) *Leisn.*

Sic et Sch. „periculo *subtractus*" (cf. 4, 4, 9. e.) post P., quocum Bg. non opprimit copulam τὲ, sed in sq. pron. αὐτ. habet asperum, (dum in Gr. lenis procedit in pass. et narratione scribentis,) et ad μολ. duo Lat., cf. 2, 15, 10. λυσιτ., deferens eundem ad v. ἀπ., ut et ipse Sch. „vix *elapsus est*" quocum adv. μ. iungit Noster de suo, etiam cum μ. ὀλ. Caeterum Ms. Ba. ἀπέδρασε tempus aliud, aor. 1. pro impf., cf. 3, 6, 18. m. (nihil definiente libertate P.) fuerit e glossa, dum nostro vulg. impf. illud aoristi tempus substituunt quoque veteres Grammatici, cf. Hes. 1, 431. m. ἀπέδρα, ἀπέφυγεν, et Suid. 1, 251. m. ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἀπεχώρησαν, it. Schol. Tricl. ad Soph. Ai. v. 167. m. ἀπέδραν καὶ ἀπέφυγον. Si tamen est impf. ab ἀποδράω, nec ipse aor. 1. ab ἀποδρῆμι contractus; quo sumto, in Ms. Ba. alia tantum erit verbi forma, qualem et alibi ille affert, v. c. 3, 13, 9. i. Pro impf. quidem ἀπέδραν habere videntur veteres Grammat., cf. Moer. p. 37. cum N. et Herodi. Gr. p. 465. it. Thom. M. p. 93. cum N. 3. et 6. (ubi, quod corrigitur Suidas ἀπέδραν, ἀντὶ τοῦ ἀπέδρασαν, λ., id ipsum Glossatoris nostri operam confirmet,) sed Fi. ad Well. p. 255. e. ἀπέδρα aor. 2., dum ipse Well. p. 286. Nr. 9. habet aor. 1. ἔδρασα et ἔδρα, sed aor. 2. ἔδρην et ἔδραν, cf. Gramm. March. p. 710.

ἐκόπτετο) Libere additum a P. adv. negligit Bg., (servatum a Dres. in de V. med. p. 319. i.) severior in sqq. particip., etsi aliorsum spectans, nec ad gen. βαρβ., sed ad nominat. πληθ., per synthesin quandam; cf. Diod. S. 1, 700. l. 48. τὸ δὲ λ. πλ. reliquum *vulgus*, sed v. χρ. cum ἱππ. ad analog., cf. G. Th. v. st. 1123, 34.

ἀποβεβηκότες) Minimas res, et, ut vulgo dicunt, circumstantias, persequitur in hac historia Herodianus, quasi ipse rei gestae interfuerit. Quod barbari equos pastum dimiserunt, hoc lectores ignorare potuissent et forte vellent. *Leisn.*

Ab alia parte consideranti hanc rem minutam, quatenus priorum

ἀνέντες ἐκείνους νέμεσθαι,) οὔτε δρόμῳ χρήσασθαι δυναμένων πρὸς φυγὴν [p], ἐμποδιζούσης αὐτοὺς τῆς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος. Φαρέτρας δὲ καὶ τόξα οὐκ εἶχον [q]. τί γὰρ

bant, pastum que dimissis) neque cursum instituere valentes ad fugam, impediente ipsos circa pedes fluxa veste. Porro pharetras et arcus non habebant. Quid enim il-

p) Colon in Ms. Ba. etiam mox post ἐσθητ. cum Ox. 1. al. q) Colon in Stp. sel.

οὔτε — ἔχοντ. redditur causa, non videbitur supervacanea, sed pertinere ad personam scriptoris pragmatici; nec hic variante per libros forma plusq. in v. εἰτης. cf. §. 7., sed explente P. cum Bg. ad v. ἀποβ. pron. αὐτῶν f. ἐξ αὐτ. cf. §. 6. et 2, 14, 10., a Nostro oppressum ob sq. ἐκ., relinquente Bg. textum Gr. ob tempus praeter. Sed Ms. alius ordo in transposito particip. aut pron., cf. 4, 9, 5., non haber laevitatem maiorem, sed forte librarii curam, ne vicine concurrant syllabae αν, ubi Sch. „ἀν. quum *dimisissent* equos *pastum*, f. *sinentes* pro *libitu* eos *pascere*, (e Sb. Ind.“ sin. *pro* libito *pasc.*“) νεμ. *pasci* equos *sinentes*“ tenente Stp. Th. v. ἀν. modo aliunde Bg. Lat. e P., non item cum inf., cf. Xen. Cyr. Z., nec formam hanc participii, quam alio sensu v. Ind. Xen. Hell. Diod. S. et Dion. H. S. T. 1., sed in penuriam Stp. Th. ap. Hom. 'Οδ. ϐ, 164. σιάλους — εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι, *porcos* sivit — *pasci*, Plut. Hs. 15, 2. τὴν τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον εἴασαν νέμεσθαι, Luc. 2, 596. l. 12. de asino ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι, iussit *pater* liberum *me* dimitti *sub divo*, *et cum gregalibus* equabus *pascere*, lib. de V. med. Kust. 1, 36. e. Ind. Xen. Cyr. et Hs. Fa. Aes.

οὔτε δρ.) Pro summa P. libertate per sqq. retinet Sch. „χρ. uti *cursu* ad *fugam*“ ubi ad Noster analog. modo; nihil me tenente, quam simile e Diod. S. χρ. νυκτιπορίᾳ, et omissa in Ms. Bg. πρ. φυγ. restituente me statim e P. obliquo. Ad sq. scripserat Leisn. in m. Ox. „χαυν. fem.“ quo fine etiam Bud. C. 1500, 46. „pro fem. inveniuntur et quae nec in ος purum, nec in ρος exeunt, ut ap. Herodi. χ. ἐσθ., ap. Theophr. γῆ χαῦνος“ ad analog. iunctum cum ἐσθ., et ut Xiph. cf. Sb. Ind. et laud. ad a, 15, 4. sed Sch. „posset tamen etiam esse neutr. pro subst. positum, et proinde cum gen. ἐσθ. constructum, q. d. *laxitate* vestis“ quod impedit hic rectio et series verborum, in medium coniecto illo ipso χαυν. et participio ad ἐσθ. flexo, cum de Sch. ratione debeat id regi ad χαυν. sic, ἐμποδίζοντος αὐτοὺς τοῦ χαύνου τῆς π. τ. π. ἐσθ., servante Bg. e P. Lat. (ut Sb. Ind. e Suet., quem locum non tenet Gs. Th. sed „fluxa *vestimenta*, amplissima, et minime adstricta, rel.“ i. q. laxa, ubi Gr. n.) sed melius rectionem Gr. in ἐσθ. cum pr. περὶ, quae hic cum dat. rei f. loci et extra motum f. in quiete, ubi procedit suppletum particip. οὔσης, cf. de περὶ isto usu Hom. 'Ιλ. ή, 207. Hesd. ἀ. v. 129. Mus. v. 338. cum Vig. p. 635. Nr. 7. Ind. Dion. H. S. T. 1. ex 105, 34. 106, 5. 722, 25., Nostro cum P. spectante ad Parthorum stolam, cf. §. 5. sed 4, 8, 21. in sq. δὲ Bg. e P.

τί γὰρ — πρ. γ.) γάμος h. l. est nuptialis festivitas f. solennitas. *Leisn.* Quo respiciat quoque Stp. Th. aliunde „celebritas nuptialis“ cf. L. N.

ἔχρηζον[r] αὐτῶν πρὸς γάμους[ſ]; πολὺν δὲ ἐργασάμενος ὁ Ἀντωνῖνος φόνον τῶν βαρβάρων, λείαν τὲ καὶ αἰχμαλώτους παμπληθεῖς συλλαβὼν, ἀπήει, μηδενὸς αὐτῷ ἀνθεστῶτος, κώμας τὲ καὶ πόλεις ἐμπιπρᾷν[t] δοὺς ἐξουσίαν τοῖς στρατιώταις, ἁρπάζειν τὲ ἕκαστον, ὃ δύναται, καὶ, ὃ[u] βούλεται αὐτὸς, κτήσα-

lis indigebant ad nuptias? 11. Itaque ingenti facta caede barbarorum, Antoninus praedam et captivos plurimos ſecum auferens diſcedebat, nemine ipſi reſiſtente, vicos et urbes incendendi data poteſtate militibus, ac rapiendi quod quisque poſſet, et quod vellet ſibi acquirendi.

r) Sine iota in Bs. 2. al. v. N.

ſ) In Ms. Ba. merum colon, cf. 4, 10, 12. ut merum punctum in Bs. 2. al.

t) Ms. Ve. ἐμπιπρὰς ſed Ms. Ba. etiam cum puncto v. N. ſed ſine iota A. al.

u) Mss. Ba. et Vi. καὶ βουλ. v. N.

T., ubi et diſerte Krb., tacente Stp. Th.[ſt] pluralis pro ſing. „de unis nuptiis, ut Lat. cf. ad Luc. 2, 454. N. 13. p. 604. N. 29. Sed Stp. Th. v. χρ. aliunde et hinc affert, ſecus ac in edit., ſine iota, cf. L. N. T. ad Hes. Suid. χρήζω, γενικῇ, ſine loco, ad Moer. p. 300. Koen. ad Greg. p. 206. §. 42. N. 43. Abr. ad Aeſch. 1, 49. i. 431. m. cum Choeph. v. 338. Soph. Oed. Col. v. 1491. Barn. ad Eur. Hel. v. 523. cum Ind. Lyco. Sb. (e quo Lar. Bg.) et ej. Dion. H. T. 1. Xen. Z. Cyr. Ἀνβ. Bach. Aeſch. ep. S. Luc. ſed ſine Ind. Thuc. 234, 75.

πολὺν) Sic ſine Ind. Di. H. S. T. 1. 499, 8. τοσοῦτον φον. ἐργασάμενος, tot editis ſtragibus, cf. 3, 3, 6. e. dum Bg. e P. fere omnia, maxime in δὲ, pro δὴ, per ſyn. Lat., et nominativo Ἀντ. ad ſq. membrum relato, ob pr. abl. conſq., diſcedens in v. συλλ., ubi tamen Noſter variet quoque cum ſimpl. ſupra, cf. 2, 13, 2. (per analog. ſaltem, cf. Abr. ad Aeſch. T. 2. et ſine Ind. Dem. 49, p.) ut in ſq. cum πάμπλειστος 3, 14, 8. cf. Suid. Ind. Sb. Dem. cui add. 474, 4. 521, 7. Gs. Chr. (ubi et accentus alter in penult.) Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Plut. Hs. cum Zos. 2, 6, 9. et Phil. p. 757. D. i., it. ſine Ind. Polb. 1, 195. i. tenente Stp. Th. etiam Lat. Bg. (deſerto P.) ſed et cum particula aliqua, *per* et *quam*, quae reſpondeat Gr. παμ. In ſq. omittit P. pron. αὐτ. cf. 4, 10, 6.

ἐμπιπρᾷν) Ven. perperam ἐμπιπρὰς. *Stroth.* Tamen ut lectionem videatur illam habuiſſe quoque P. (niſi liber fuit, ut in rel. huius regionis,) et, quanquam lapſus incidiſſe poteſt in confuſo iterum ς et ν, tamen etiam novitas illa procedat, non tam ſic, ut concurrant duo iterum particip. ſine copula, ſed ut ſimul ſit gen. conſq. et nominativus, relato τὲ ad poſtr. particip. δοὺς, quod et fieri licet in vulg. lectione, quanquam Bg. τὲ, ut alibi ante vicinum καὶ, opprimit; ducente librario Ms. forſan e 3, 9, 17. e. ubi exercitui tribuitur incenſio talis, aut e 7, 2, 6. ubi §. pr. quoque habetur οὐδενὸς αὐτῷ ἀνθεστ., ſed res ſit eadem, iubente ac permittente duce belli, ut hic, cf. 3, 3, 5. e. 7, 9. 25. Mox Mss. duo eiiciunt ſecundum pron. rel. ὃ, quia per ſe abeſſe poteſt, ut et omittit P., ſed libere, ut mutat καὶ iterum in ἢ, cf. 3, 6, 3. e quo

σθαι. τοιούτῳ μὲν δὴ πάθει ἐχρήσαντο οἱ βάρβαροι οὐ προσδοκηθέντι. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας [x], ἤδη καὶ τῶν στρατιωτῶν κεκμηκότων ἐν αὐτῷ τῷ ἁρπάζειν καὶ φονεύειν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν [y]. ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἐπιστέλλει τῇ τε

12. Huiuscemodi calamitatem perpessi sunt barbari inopinatam. Antoninus autem longe late que per Parthorum regionem progressus, iam militibus defessis ipsa rapina ac caede, reversus est in Meso-
13. potamiam. Quo postquam pervenisset, per episto-

x) ἐλάσας ἤδη, καὶ λ. Ms. Ba. v. N. y) Colon in Ms. Ba. et ed. Pat.

Bg. oppressa pron. ἐκ. et αὐτ. resarcit per aliud pron. ἕκαστος in alio membro; dum Noster pro arbitrio addit pron. αὐτ., non absolute necessarium, sed ad analog. copulat ἐκ. cum ὅ, ut alii ἕκαστα, ὅσα λ. cf. Stp. Th.; nisi sumas ἐκ. pro masc. et accus. cum inf. post dat. cf. 4, 12, 8. et Xen. Ἀνβ. 5, 2, 16. ἥρπαζον, ὅ τι ἕκαστος ἐδύνατο, iunctis rel. ex analog.

τοιούτῳ) Saltem δὴ P. expresserat, dum Bg. omittit simul etiam μὲν iterum, cf. 4, 1, 1., rursus scribente Nostro tantum ad analog. in ἐχρ. cum παθ., in que hoc π. cum adi. s. particip. οὐ πρ., ubi liber P.

ἐλάσας) Libertatem rel. P. deferens Bg., tamen ex eodem fere versatur in formula ἐπὶ π. cum gen. loci, ubi Stp. Th. 3, 482. E. e. sq. hinc e P. fluctuatur, dicens, regi gen. ab hoc adv., et tamen etiam subaudiendum διάστημα, pro quo sufficit, solum suppleviſſe subst. μέρος, cf. Ind. L. Bos. Ell. it. Thuc. v. πολλὰ, ubi per Lat. Bg., et v. ἐπὶ e. it. Fi. The. v. πολ. m. it. Aesch. et v. ἐ. e., quam praep. rego cum v. ἐλ., per analog. pro aliorum syn. εἰς, quo et respiciat illa Bg. praep., cf. Stp. Th. Bud. C. 1240, 12. ad Luc. 2, 724. N. 8. et 3, 4. N. 77. it. ad Orph. p. 42. Ad quod v. refert librarius Ms. adv. ἤ., e vetusta in Codd. absentia distinctionum, dum ad sqq. trahunt Mss. rel. cum P., ut et Bg., qui tamen inde omittit καὶ, pro *etiam* iterum, sed e Ms. Ba. pro mera copula; unde redit res §. pr. eadem, copulatus nominativus cum gen. consq., sed inversi ordinis, ad variandum; dum in commate vulg. concurrunt duo particip. sine legitima copula et diversi, quem dixi, casus, quorum posterius proprie praemissum in apodosi quadam, ut alibi. In sq. κεκμ. cum adv. ἤδη et ἐν cum inf. Noster ad analog. maxime Lat., cf. Gs. Th. me *iam* lassavit *labor*, — sequendo *lassata*, it. in Bg. e P. 47, 4. 7. sqq., sed cum praep. etiam 613, 55. *in* cursu *fatigatus*, cf. l. 21. et *defatigatus* in *rep. conservanda* 43, 11, cf. l. 3. quocum non opprimit pron. αὐτ., in emphasi positum, pro etiam adeo, ob quod uterque forsan neglexerunt pr. καὶ, non molestum ulli futurum, quia hic modo divellitur, alias in vicinia καὶ αὐτ. solenne; simile quid sine auctore proferente Stp. Th. 1, 602. e. ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, sine Vs.

ἐκεῖ δὲ) Bg. fere ut 4, 8, 9., (quocum variatur in syn. particip.) sed omisso δὲ, ut alias, quod pro τὲ sumtum a P., negligente duo ἐκ. et γεν., unde Bg. ad ἐπ., cf. in rem Spart. in Car. c. 6. p. 717. e. *tumultuarie* cum *Parthorum* satrapis *manum* contulit —. *Datis ad* senatum, *quasi*

συγκλήτῳ καὶ τῷ Ῥωμαίων δήμῳ, πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι [z], καὶ τῆς ἐπέκεινα [a] βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι. ἡ δὲ σύγκλητος, οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν τὰ πεπραγμένα [b], (λαθεῖν γὰρ ἔργα βασιλέως ἀδύνατον,) πλὴν δέει καὶ κολακείᾳ ψηφίζονται αὐτῷ πάσας τιμὰς ἐπινικίους.

lam significat Senatui Populoque Romano, totum Orientem subactum, ac in ulteriore regione cunctos in suam di-
14. tionem concessisse. At Senatus haud ignorans, quid actum sit (Latere enim facta principis non possunt) tamen metu et assentatione decernit cunctos victoriae honores.

z) Colon iterum in Ms. Ba. ut punctum in ed. Lu. a) Ms. Ba. τοὺς ἐπέκεινα βασιλείας v. N. b) Pro signo parenthesis in Ms. Ba. tantum sunt commata utrinque, ut in A.

post *victoriam*, literis, *Parthicus* appellatus *est*. Mox Bg. e P. in κεχ. (pass. sensu, quo de cf. ad Luc. 2, 310. N. 8.) non cum eo oppresso adi. πας, cf. §. 2.

τῆς ἐπέκεινα) *ulterioris regni*, i. e. ultra Euphratem et Tigridem siti. *Sylb.* An omittitur hic ἀρχῆς s. δυναστείας? Hoc enim Herodianus addit alibi. Sic vertendum foret, *omnes* ipsi *imperio* cessisse. *Leisn.*

Bg. quidem reddit fere cum Ind. Sb. in ἐπεκ. per adi. (ubi Stp. Th. 1, 1213. e. it. 4, 677. D. v. παραχ. cum P. et nihil est, quam copia syn. et variatio pro pr. ἀνατ.) sed cum P. partim in rel., ubi non opus est ellipsi Leisn., cum iam adsit hic gen. τῆς βασ. et eius sententia ac versio confici possit ex ipsa lectione vulg., ad quam sententiam redit et Bg. phrasis extrema, etsi per se capit priora τῆς ἐπ. β., et nominatim τῆς βασ. de locis et terris, quae subiectae sunt alicuius imperio, ut Lat. *regnum* et *regna* saepe sic usurpantur, in primis ap. poëtas, cf. G. Th., unde etiam assumere debuit aliquam praep. Sed illam Leisn. ellipsin respexerit librarius Ms. Ba., mutato abstracto in concretum, forsan e locis supra, ubi ἐπεκ. ponitur intra pron. et subst. pers. s. concreti; quanquam et lapsus incidisse potest et confusio litterarum; dum, praeter P., quoque Mss. rel. consentiunt in lectionem vulg., quae adeo non tentanda, cum et probabilem per se habeat sensum, vel e Bg. ratione, vel e Leisn. Vs., quam ipse amplector, sic reddens, *et* ulteriori *imperio* s. regno *omnes* ipsi *cessisse*, i. imperio in terras ulteriores s. in ulteriorem regionem; sic servato etiam leni pron. αὐτ., qui est iterum scriptoris narrantis, ut asper Bg. e P. Caracalli, litteras dantis, cf. in rem supra ad 4, 10, 6. 1. e Dion. C. 1310, 24., conflatis ad analog. rel. it. §. sq.

ἡ δὲ σύγκλητος — ἀγνοοῦντες — ψηφίζονται) v. Not. ad 1, 6, 25. *Stroth.* ubi de enallage s. synthesi numeri et generis neutr., quae hic masc. cf. 1, 12, 14. e. ubi Bg. deserit P. ad τὰ π. etiam, cf. 4, 4, 10. Caeterum ap. Beg. 2, 699. in numis Antonini quartus et p. 702. primus cum secundo refertur „ad victoriam eius de Parthis."

λαθεῖν) Fieri omnino potest, ut principum res lateant, et omnino

διέτριβε δὲ [c] μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὁ Ἀντωνῖνος [d], ἡνιοχείαις [e] σχολάζων, καὶ θηρία παντοδαπὰ ἀναιρῶν.

Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου [f] δύο, ὁ μὲν,

15. Commorabatur autem postea in Mesopotamia Antoninus, aurigationibus vacans, et bestias varias interficiens.

Erant autem ipsi praefecti exercituum duo, alter senex

c) Pro δὲ est καὶ mendose in Bs. 1. R. d) Colon in Ms. Ba. e) ἡνιοχίαις A. al. v. N. f) στρατεύματος Mss. Ba. et Vi. v. N. Mox post δύο comma nostrum etiam in Bs. 2. L. al. pro Stp. rel. colo aut puncto al.

saepe latent. Cur enim Augustus Ovidium in exilium misit? Latere quidem talia opera, tales res, quales in Parthis Caracalla gessit, non possunt, quippe gestae praesentibus multis millibus testibus. Sed in universum tamen quaedam principum res omnino latere possunt. *Leisn.*

Ultima sententia, e P. libero ducta, ap. rhetores *infinita* et γνώμη vocata, supplementum requirit v. subst. praes. ἐστὶ, sed impf. ἦν altera *finita* s. νόημα, pertinens ad hunc modo imperatorem et ad personas, prius nominatas, solum senatum, ubi ad v. λαθ. explebitur simul pron. αὐτὴν, *latere enim* eum *imperatoris* Caracallae *acta* non *poterant*, i. non poterant ei ignora esse, s. illius acta scire poterat senatus, per nuncios et litteras aliorum Romanorum; qui sensus mihi quidem videtur facillimus minime que ambiguus; etsi alterum noëma, quod et exprimere videtur Bg., suppletum ἐστὶ per privum v. syn. reddens, per se verum est ita, si circumscribatur aliquo addito adv., v. c. ὡς τὸ πολὺ, ut plurimum s. plerumque, it. maximam partem. Sed series illa in μὲν cum nominativo participii, sequente πλὴν particula advers. cum verbo finiti temporis, est similis isti 3, 11, 8. cum participii gen. consq., tacente Stp. Th. Hoog. Op. it. Vig., cf. simile quid ap. Herdt. 282, 65. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν et Abr. ad Aesch. 1, 267. e. sed in sqq. hic ψηφ. supra 3, 9, 22. quibus h. l. additur ἐπιν., ubi Bg. e P. per gen. subst. syn., sed Stp. Th. hinc sine Vs. cf. 3, 8, 16.

διέτριβε) Per totam §. liberum P., omisso adeo adi. παντ., deserit Bg., sed partim variat Noster cum μ. τοῦτο 4, 2, 11. (cf. Xen. Cyr. cui add. 8, 6, 20. it. Ἀνβ. 1, 3, 9. 6, 6, 17. 21. 7, 3, 13. et §. 15. μ. τοῦτο, sed rursus in plur. §. 32. 46.) et cum 4, 7, 2. per phrases alias, ad analog. iungens σχ. (ubi Stp. Th. e P.) cum ἡν. ubi L. Ern. tenet quoque alteram scripturam per vocalem simpl., sed per duplicem modo Stp. Th. cum Poll. Caeterum de urbe, ubi commoratus sit, Antiochiae, an Edessae, cf. Dion. C. 1313, 37. 1315, 80. cum N. ad 1312. §. 22.

ἦσαν — αὐτῷ) Hoc pron. restitui statim, omissum a Bg. e P., unde et ad sq. ἐπ. τ. στ., ubi variatur saltem pro 3, 13, 1. plur. τῶν στρατοπέδων, (quod et memoriter hinc profert Stp. Th. e Bud. C. 189, 10. sine Vs.) recte intelligente Sb. Ind. „praefecti praetorio" sed tentant Mss. lectionem vulg. iterum, ut 4, 3, 13., forsan e 4, 6, 11., per glossam, cf. Suid. 3, 382. i. στρατόπεδον — δύο — σημαίνει, καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ στρατεύματος λ. e quo emendanda sunt illa Schol. Thuc. 34, 76. et Cod. Ass. ib. p. 605. cf. Amm. p. 130, sq. Ruhnk. ad Tim. L. p. 171. pro cu-

Digitized by Google

πρεσβύτης πάνυ g, τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀπείρως ἔχων, στρατιωτικὸς δὲ γενενῆσθαι δοκῶν h, Ἄδουεντος i ὄνομα αὐτῷ.

admodum, ac ceteroquin idiota rerum que civilium imperitus, sed qui bonus miles fuisse existimaretur; Audentius erat ei nomen:

g) Colon in Ms. Ba., dum comma ponunt post πρεσβ. A. al., sed nullum utrinque Bs. 1. R. v. N. h) Hoc punctum in Ing. cum Bc. 2. pro Stp. rel. colo et commate A. al. v. N. i) αὔδενος Ms. Ba. pro edd. Ἀδὸεντος v. N. Mox post αὐτ. punctum hoc in A. al. pro colo Stp. rel.

ius loco e Thuc. τὸ στ. ἀνεχώρησεν reperi 291, 87. τὸ μὲν στ. προαπεχώρησεν A., cui add. pro exercitu 257, 88. 94. sed de castris ib. l. 14. it. 264, 74. 294, 13. 314, 32. p. sq. l. 84. cum Ind. et Duk. ad p. 351. N. 53. it. ad Onos. p. 44. N. 2.

πρεσβύτης πάνυ) Hoc adv. ad sqq. refert etiam P., sed ille libetrimus per totam §., (addito etiam adv. ἤδη, cf. 4, 11, 1.) dum Bg. manet in vulg. distinctione, quam et Ms. Ba. diserte monstrat, quanquam suo more colon faciens, et P. ratio modo pendet ex absentia distinctionum in Codd. Sed Bg., praeter oppressum μὲν secundum, (referendum ad στρατ. δὲ et memorabile propterea, quod in continua periodo una interiicitur adhuc semel post prius ὁ μὲν, pertinens ad §. sq. 2. ὁ δὲ) Bg. igitur copulam inserit, hauddubie ob primum ὁ μὲν e P. versum more suo, aut ob breve antecedens membrum πρ. πάνυ, ex analog., quod tamen a Nostro describitur et ampliatur duobus membris aliis, τὰ μὲν — στ. δὲ, per participia quidem, cum contra altera persona §. 2. per verba finiti temporis pingatur; a qua ratione pendet deinde iudicium de interpunctionibus post δοκῶν et αὐτῷ, ut puncta valeant nostra; quod et ipsum patet ex suppleto a Bg. v. subst. ἦν ad solennem Nostro formulam ὄν. αὐτῷ, sic absolute positam ad variandum, cf. 4, 10, 2. 1, 11, 3.

ἰδιώτης) *in* caeteris *quidem* rebus *idiota*. Sic verti, quod etiam Cicero *idiotam* hac significatione dicat. *Steph.*

Unde et Bg., sic recte servantes hoc membrum, a P. oppressum, qui non viderit, vocabulum privum, per se πολύσημον, a Nostro definiri per plenam subiectam enunciationem, dum Stp. Th. 1, 1642. E. per haec „dicitur et ἰδ. τοῦτο pro κατὰ τοῦτο" hinc sine Vs. regit cum acc. rei, (cf. Exc. ad 1, 1, 3.) et adeo, ut in Vs., hic praemissa, cum τὰ ἄλ., ubi contra Sch. etiam hunc Nostri locum subiecit legi isti ad 3, 4, 15., pro adv. capiens separatim cum Bg., qui e P. tantum ad πολ. πρ. (ubi Noster ad variandum plene, addito subst., pro solo adi. in superioribus, quo pleno loco ditandus L. Bos. Ell. p. 287. m. cf. Stp. Th. v. πολ. i, sed in ἀπ. cum ἐχ. modo e Xen., cf. Z. Ind. Pol. et M. S. sed sine Ind. Cyr. 1, 6, 20. at 1, 5, 11. pro se invicem positi ἰδιῶταί εἰσι κατὰ — et ἀπαίδευτοι et τῶν — ἀπ. ἔχουσιν, Ind. Ael. V. h. sed sine Ind. Gs. Chr. ex Herdr. it. Dem. 1349, 28. 1414, 17. et p. sq. l. 20. ubi Bg. formulam reddit per unum adi., quocum 3, 4, 1. sane variatur, ut iungitur cum gen. πολ. πρ. per analog.

στρατιωτικὸς) Dicit γεγενῆσθαι, non εἶναι, quod iam valde provecta aetate esset. A Pol. tamen hoc praeteritum tempus non exprimi-

ὁ δὲ ἕτερος [k] Μακρῖνος μὲν [l] ἐκαλεῖτο [m], τῶν δὲ ἐν ἀγορᾷ οὐκ ἀπείρως εἶχε, καὶ μάλιστα νόμων ἐπιστήμης. εἰς τοῦτον οὖν,

2. alter, qui Macrinus vocabatur, rerum forensium haud imperitus erat, ac praecipue 3. legum scientiae. In hunc

k) Hic nihil in Bs. t. al. pro commare Srp. al. l) Pro μὲν hic in A. 2. per lapsum typothetae est mendosum compendium, quo alias exprimit τὴν, ut 4, 9, 7. 10. 13. m) Colon in Ms. Ba. hic et mox post εἶχ. sed A. 1. hic modo, at punctum cum socia post εἶχ.

tur, sicut nec vis vocis στρατιωτικός. Sed cum sequendo in iis, quae proxime sequuntur, verti etiam possit *vir militaris*. *Steph.*

Qui tamen in Th. 3, 1077. i. hinc cum P. reddit, sub „rei militaris peritus" quo redit et P., cf. 4, 7, 13. quem Bg. sequitur in nomine propr., dum Sb. Ind. Lat. „*Audens* f. *Audentius* — Lud. Carrio Antiq. lect. l. 2. c. 8. mavult *Adventus*; ut is sit cuius in Graecis pariter et Lat. consulum fastis sit mentio et Cod. Iust." ut que reperio in Fast. Cs. Almel. p. 146. e. sub „971. 218. *Adventus*, Al. *Audentius*" sed ap. Heyn. in Angl. H. 4, 1065. m. pro textus *Audenz* reponitur in N. *Adventus*, et ad Dion. C. 1321, 3. (ubi vocatur Ἀδουέντου, it. p. sq. l. 28. sed l. 37. Ἀδυεντος per simpl. υ) N. ad §. 74. „Adventus f. Q. M. Coclatinus Adventus, idem videtur, quem Herodian. — bis male Αὔδεντον vocat. Conveniunt praeter nomen, sola transpositione litterarum discrepans, haec — Dioni. — ap. Capir. c. 4. sq. senator et Consularis simul que Praefectus Urbi ac sequenti anno Consul factus" ad quem Cap. p. 752. in Macrino *quum esset* praefectus *praetorio* collega *ablegato* Cas. N. 3. „collega hic est Ecdeciatus Adventus, cuius mentio in lege prima Cod. De sententiam passis. Herodiani codices Αὔδεντον male nominant" propter quae Virorum Doct. monita, vel contra Mss. rel. et Ba. (ubi lectionis vulg. depravario est) suscepi formam nominis per duplicem ου frequentiorem ap. Dion. C., qui de Adventi vitae genere et muneribus p. 1323. i. et p. pr. l. 28. sqq. sed l. 34. diserte μήθ' ἐρᾶν ὑπὸ γήρως, μήτ' ἀναγινώσκειν ὑπ' ἀπαιδευσίας, μήτε πράττειν τι ὑπ' ἀπειρίας, δυνάμενον, e quo testimonio Nostri illa τὰ ἐν. ἀγ. cum sq. enunciatione copulentur quoque cum discrimine, ut que genus et species, ut fuerit ille ignarus tum reliquarum rerum ac litterarum, tum civilium maxime, praeterquam militarium. Caeterum Bg. de suo explet v. ἦν, oppressum a Nostro, ut 1, 11, 3. m. cum Dem. 885, 9. Ἀριστοφῶν ὤν. αὐτῷ, ὡς A.

Μακρῖνος) Etiam per hanc §. negligentem P. deserit Bg., qui tamen et ipse liber in copulis μὲν et δὲ, oppresso primo δὲ simul, faciens partim cum Sch. in „τὰ ἐν ἀγ. *forensia*, iuridica *negotia*" suppleto subst. πραγμάτων, cui tamen desit insuper aliquod particip., ὄντων, πραττομένων, λεγομένων, δικαζομένων, repericnte me tantum in Ind. Xen. Ἀνθ. „οἱ ἐκ τῆς ἀγ. turba forensis" et ap. Fi. Aesch. 2, 24. e. τούτων τῶν λίθων τῶν ἐν τῇ ἀγ., ad quorum analog. scripserit Noster, (intelligens illa Krb. L. N. Γ. p. 10. m. „ἀγοραίους κρίσεις, iudicia, quae in foro exercentur" et i. q. §. pr. πολιτ. πραγμ. vel saltem partem horum, cf. 3, 14, 17. 6, 1, 7.) sed in sq. formula per neg. cum Dem. sine Ind. 1214, ult. 1221, ult., quacum tamen ad analog. modo copulatur gen. ἐπιστ., ut quoque hic cum νομ. maxime ad Lat., cf. Gs. Th. peritia *legum*, nec Srp Th. nec Indd. tenentibus cum aliquo gen., cf. Thuc. Dem. Ael. V. h. Fl. Aesch. Xen.

ὡς μηδὲ [n] στρατιωτικὸν, μηδὲ γενναῖον, δημοσίᾳ πολλάκις [o] ἀπέσκωπτε, καὶ μέχρις αἰσχρᾶς βλασφημίας. ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν [p] καὶ διαίτῃ ἐλευθερίῳ χρώμενον, καὶ τὰ φαῦλα καὶ ἀπεῤῥιμμένα [q] τῶν ἐδεσμάτων καὶ ποτῶν μυσαττό-

igitur, ut neque militarem, nec strenuum, publice saepe cavillabatur, etiam usque 4. ad foeda convitia. Cum enim audiret, illum et victu liberaliore uti, et vilem atque abiectum cibum ac potum aspernari (Quibus ut

n) Ms. Ba. ὡς μὴ στρ. — μὴ δὲ γενν. quod postr. divisum est hic quoque in A. cf. 3, 2, 1. sed de primo v. N. o) πολλάκι A. 2. v. N. p) Ms. Ba. ἐκ. αὐτοῦ — χρώμενον λ. v. N. q) ἀπεῤῥιμένα A. 2. al. v. 3, 6, 10.

Bach. Luc. Hesy. Suid. ubi 1, 833. i. v. e. cum pr. κατὰ, ut cum περὶ ap. Plur. Hs. 10, 5. et cum πρὸς Rs. Or. V. 6. sed de Macrini tum genere, patria et dignitatibus Dion. C. 1318, 2. sqq. tum peritia ib. l. 9. τὰ νόμιμα οὐχ οὕτως ἀκριβῶς ἠπίστατο, ὡς πιστῶς μετεχειρίζετο, ubi v. N. ad §. 56. et Capit. in Opilio Macrino c. 2. sqq. p. 747. sed c. 13. i. p. 767. *fuit in iure non incallidus* rel.

ὡς μηδὲ) Tentata haec neg. a Ms. in simplicem, (forsan ex aliis Nostri locis, cf. 1, 10, 8. e. 5, 7, 4. per glossam adeo, dum vulg. duplex, per se nec mala, nec infrequens, et a Mss. rel. servatur, nec δὲ facile elapsum ob viciniam,) tamen compareat in P. *parum*, quod pro μὴ habet 2, 3, 15. et 2, 6, 10. quoque, unde hic Bg. in στρ., non item ad γενν., ubi et istius suppletum subst. ἄνδρα recte omittit, etiam pro pron. αὐτὸς ad v. ἐπ. substitutum aliud nomen βασιλεὺς, cf. 4, 2, 23. severior idem in sq. καὶ μεχρ. λ. quae Noster de suo copulat, ut et αἰσχρ. cum βλ., ubi Stp. Th. hinc sine Vs., cf. L. N. T. cum Suic. Ind. Luc. Diod. S. cum Munth. p. 116. Barn. Eur. Ios. Rs. Or. V. 4. et Dem. cui add. 140, 22. 268, 18. p. sq. l. 12. 599, 24. et cum pr. περὶ 1312, 2. sed Gs. Th. 1234, 71. 81. foedissimo *convicio*, — deformia *convicia*. Caeterum A. 2. πολλάκι sine sibilante tantum poëtis solenne, cf. Stp. Th.

ἤκουεν) Ms. casus alius pron. hic ex errore librarii in ν et υ solenni, tum ob servatum simul acc. χρωμ. etc. tum quia gen. pers. cum v. ἀκ. aliud significat, quam hic requiritur, cf. v. c. Xen. M. S. 1, 4, 2. i. quam P., severius hic agente Bg., sed huc spectante Stp. Th. tantum in v. δ. sine Vs. sub Lat. Bg. e P. pro „certa vitam instituendi ratione, quoad victum (unde mox hic ἐδ. καὶ ποτ.) et corporis cultum" i. vestes, de quibus deinde in χλαμ. rel., quocum Noster iungit adi. ἐλ. (pro sq. ἐπιεικεστέρᾳ et pro Ael. V. h. 4, 22. e. ἁβροτέρᾳ, *delicatiori*) de suo ad analog., (cf. cum subst. al. Ind. Diod. S. Dion. H. S. T. 2. Fi. Aesch. Rs. Or. V. 4. Xen. M. S. et Cyr. sed pro subst. τὸ ἐλ. Herdt.) it. in sqq. neutris φ. λ. cum gen., quae in eosdem casus redigit Bg. iterum e P., sed legitimo gradu, nec tamen severiori illius numero, dum tenet haec Stp. Th. 4, 50. A. e. ηφ. malus, vitiosus. — Sic φαῦλα ἐδέσματα item que ποτὰ Herodi. ubi tamen possumus etiam pro *vilibus* accipere, (et hic maxime e pr. ἐλ. ut ipse diserte 3, 713. in v. ἐπ. e. hinc) escas *viles* et *ab*.

μενον, οἷς [r], ὡς [ſ] στρατιωτικὸς δὴ, militaris scilicet, Antoninus ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, χλαμύδιον, delectabatur) chlamyde aut ἤ τινα [t] ἄλλην ἐσθῆτα ἀμφιε- alia aliqua veste amictum ele-σάμενον ἀστειοτέραν, εἰς ἀναν- gantiore; ut imbellem morbo

r) Haec verba οἷς — ἔχαιρε in Ms. Ba. modo commatibus inclusa sunt. Mart. ut in ed. A. al. pro parenthesi (οἷς — ἔχ.) Stp. rel. ſ) Ms. Ba. ὁ στρατιωτικὸς δὴ ἀντων. quorum primum ὁ pro ὡς depravatum est, ut 4, 7, 6. m. sed articulus ὁ omissus ante 'Αντ. idem, ut 3, 12, 10. e. t) ἢ τινὰ ἄλλην ἀμφιεσάμενον Ms. Ba., per accent. ut ed. A. al. sed nobiscum hic quoque Stp. cf. 4, 3, 1. et N. de rel.

ἐκθλας" in quo et pr. φ. de cibo ac potu iterum modo est analogia (cum copia syn. e tropo alio, aut per proprium cum tropico,) et, praeter illam Gr. in neutr. cum gen. ap. Diod. S, 1, 470. l. 34. τὰ φ. τῶν ἐπιτηδευμάτων, (quod add. ad superius 1, 4, 8. e.) maxime forsan Lat., cf. G. Th. vilia *alimenta* et „cibus *vilis*, qui non magno constat" ut *abiectus* hic pro spretus ab aliis et contemtus, ut in v. μυσ. cum adiunctis, hic ex oppos. χρωμ. pro non usurpare et frui, ap. Bg. e P. aliter, quam 3, 10, 15. ubi G. Th. modo *aspernatur* — id — *gustatus*, sed *cibum* sperne *vilem*.

οἷς ὡς στρ.) Unde etiam iactavit, ὡς ὅτι εὐτελεστάτῃ τῇ διαίτῃ χρῆσθαι δυνάμενος, *quod* tenuissimo *victu* uti *posset*, ap. Dion. qui tamen satis innuit, fictam frugalitatem eam fuisse. *Boecl.*

Locum Dionis nec notaram, nec habet Xiph., respiciente Nostro ad 4, 7, 8. sqq. sed reddente Stp. Th. 3, 1076. H. v. στρ. cum P., quem deserit recte Bg.

χλαμύδιον) Ita Pol. vertit, quasi scriptum esset καὶ τὴν χλ. *Steph.* Nam ipse (Antoninus) barbaro vestimenti genere usus, inde nomen adeptus est, ut *Caracallus* s. *Caracalla* diceretur; qua de re Dio, Victor in Caes. 21. et in ep. 21. Spart. in Carac. c. 9. ubi v. N. Salm. adde Meursii glossar. Graecobarb. in v. καρακάλλιον s. καράκαλλον. *Boecl.*

Cf. 4, 7, 4. Sed Bg. omisit copulam, quae per se exciderit, ut καὶ ante similes χλα litteras, vel τὸ s. τ' post vocem totam χλαμ., ubi, consentientibus libris omnibus, asyndeton fuerit memorabile in participio post duo alia particip. cum diserta καὶ copula, καὶ — χρωμ. — καὶ — μυσ. Tum Ms. Ba. prima res est in omisso subst. ἐσθῆτα sine probabili causa, ubi, quanquam ellipsis eius subst. occurrit cum verbis et cum adi., cf. L. Bos., tamen lapsum potius agnoscam, cum retineant Mss. rel. et P. Sed altera Ms. res fuerit verbi alia forma iterum, (cf. 4, 11, 10.) ab ἀμφιάζω, (quo de v. ap. Hesy. et ad Herdt. p. 814. e. 10. e.) aut error in ε et α litteris, ut alibi, dum et vulg. servant Mss. rel., reddente Bg. e P. χλ. per primitivum, quo sensu agnoscit quoque Stp. Th. aliunde, ut varietur pro primit. 4, 7, 4. 4, 8, 21. sicut scribitur ad analog. modo in ἀσ. cum ἐσθ., dum et G. Th. in Bg. (deserto P.) nil fert, quam Gr. n., quo de cf. L. N. T. (quorum Schw. hinc sine Vs. ut Stp. Th. 1, 596. e.) cum Gl. Alb. Loesn. Krb. Obs. Suid. Hes. Thom. M. p. 117. 392. Sch. Arist. Pl. v. 697. 1151. Foes. Abr. L. Ar. Xen. Cyr. Z. cum N. Dem. Luc. Long. Mor. Plut. Hs. sed Krb. alio sensu, it. Fi. Th. et Ammon., ut tamen differentia verior haec sit, dici ἀστυκὸς tantum pro civicus s. civilis, sed ἀστεῖος etiam tropice, cf. N. ad Gl. Alb.

δρίαν [u] καὶ θήλειαν [x] νόσον que muliebri laborantem in- διέβαλλεν [y], ἀεί τε ἀποκτε- famabat, semper que occisu-

u) ἀνδρείαν Ms. Vi. mendose ex ἀνανδρείαν, omissa syllaba prima ob easdem litteras, et per duplicem ει, ut hic diserte etiam ed. A. al. cf. 4, 5, 5. x) θη- λείαν Ms. Ba. v. N. y) διέβαλον Ox. et Pat. cf. 3, 7, 1.

θήλειαν νοσ.) Iam Herodotus usus est hac locutione 1, 165. (53, 47. B. νοῦσον, morbum *femineum* deus *immisit*,) laudata ab Longin. s. 28. sub fin. (ed. Mor. p. 158. §. 4.) Nihilo minus, quo sensu eum Herodotus acceperit, an Longinus eam recte intellexerit, satis incertum. Duo Galli Girac et Costar de vero illius sensu non parum litigarunt, v. Schulz. Hist. Medic. p. 243. In Hist. Univ. T. 4. p. 35. θήλεια νόσος Herodoti explicatur per haemorrhoides, cf. Saurin. T. 1. p. 1416. sq. Prideaux T. 1. p. 57. Arist. Schol. ad Ach. v. 242. Vulp. ad Catull. 57, 6. Bentl. ad Hor. od. 1, 37, (10.) Huer. Alnet. Qu. p. 159. sq. *Leisn.* Honestiori vocabulo rem turpem designat. Est enim θήλεια νόσος nihil aliud, nisi obscoenitas marium, qui corpora sua τοῖς παιδερασταῖς permittunt. Haud parum lucis accipiet haec locutio ex loco Euseb. Vit. Const. l. 3. c. 55. ubi de templo Veneris ait: σχολή τις ἦν αὐτή κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ἑρασώνῃ διεφθορόσι τὸ σῶμα. γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα sc. Venerem ἱλασοῦντο. Similiter eadem translatione usus l. 4. c. 25. ex lege Constantini imp. contra impuros Nili sacerdotes, quos ἄνδρας ἐκτεθηλυμένους vocat, haec verba affert: μηδ' ἐξεῖναί ποι ὁρᾶσθαι τοὺς τὴν ἀσέλγειαν ταύτην νενοσηκότας. *Stroth.*

De Herodt. v. Mor. ad Long. et Wess., qui Nostrum leviter attingit, ubi Sch. post Bg. e P. „muliebrem morbum, h. e. effoeminatum animum" recte, opinor, ob contextum, tum quia tota §. agitur tantum de homine elegantiore ac delicato, (qualis et postea fuit, cf. 5, 3, 1. 5, 2, 9. sqq. ubi §. 10. sq. explicatur noster locus, τῆς τοιαύτης πολυτελείας — θηλυπρεποῦς εἶναι δοκούσης,) tum quia praecedit ἀνανδρία, quocum vitio animi alterum θηλ. νοσ. copulatur per syn. copiam tropum que diversum, quatenus ἀνανδρία affectio est animi non decens viros, maxime militares ac fortes, sed θηλ. νοσ. animi affectus decens potius feminas, quas nemo nescit plerumque hoc laborare morbo animi, ut studiosiores sint elegantioris victus cultus que; sicut omnia animi vitia comparantur cum *morbis*; unde, si qui alii formulam illam θηλ. νοσ. de morbo, qui proprie ac physice dicitur, sumserint forte, tamen Noster per analog. intellexerit tropice, atque adeo de animo muliebri atque effeminato. Cum que dixerit Cicero Qu. Tusc. 4, 11. morbum *mulierositatem*: tamen hoc vocabulo uno hic non utar, ut ambiguae ibi notionis, sed potius illo Tertull. *muliebritas*, ap. G. Th. explicato per *mollitiem*, qua reddatur pr. ἀνανδρ. s. *imbellia*, quo de alibi; pro quibus Bg. fere cum P. (et aliter hic libero,) mutando pr. εἰς in adv. et subst. in adi. tum nudum, tum phrasi constans; quae est proprie alia v. δ. rectio, v. c. δ. τινὰ ὡς λ. cf. 2, 9, 11., sed nostra, aliunde tantum tacta ap. Stp. Th. 1, 675. C. sq., ducta e Thuc. 558, 44. βουλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις ἐς τὴν αὐτοῦ — φιλίαν ὡς μάλιστα διαβάλλειν, per liberrimam Vs., aeque ap. Vig. p. 573. i. nisi in ἐς per *ob*, pro severis, *volens* ipsum *Peloponnesiis* ob *ipsius* in *illum* studium *accusare*, ubi N. huc respicit sine Vs.;

νεῖν ἠπείλει [z]. ἅ περ οὐ φέρων ὁ Μακρῖνος, πάνυ ἤσχαλλε [a]. συνέβη δέ τι καὶ τοιοῦτον. (ἔδει [b] γὰρ ἄρα τέλος λαβεῖν τὸν Ἀντωνίνου βίον.) περιεργότερος [c] γὰρ [d] ὤν, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰ-

rum minabatur. Quae haud ferens Macrinus vehementer indignabatur. Accidit autem res huiuscemodi: (Debebat nempe finem habere Antonini vita:) Curiosior enim cum esset, non solum res hominum

z) Comma in Ms. Ba. ut in ed. Bs. 1. a) ἤσχαλε unae Par. cf. 2, 5, 1. b) Pro parenthesi in Ms. Ba. modo sunt cola. *Mart.* Sed in ed. A. comma post τοι. et punctum post βι. c) περιεργότατος Mss. tres. v. N. d) γε nudum hic pro γὰρ in Pat. mendose.

cf. Abr. Dl. p. 635. m. et Luc. 2, 392. i. εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, sc. αὐτὸν, *mollitiem* illius *traducente*. Caeterum in Ms. accentum nihil reperi, quam Ind. Fi. Pal. θηλεῖαι νόσος, Call. Ern. θηλεῖα παρειά, sed Loesn. θηλείαι παρειαί, sed nostrum ap. L. Ern. et N. T; L. Bos. Ell. Thom. M. p. 449. Ind. Hesd. it. Aes. Fa. Hs. et Luc. cf. Hom. Orph. Mus. Call. Lyco. Phoc. Rs. Or. V. 7. Is. Abr. ad Aesch. 1, 483. Salm. ad Tert. P., habens praeterea in Adversar. haec „programma Bosii Lips. 1779. de Scytharum νόσῳ θηλείᾳ ad illustrandum locum Herodoti, *eine* Schwäche *des* Körpers *und* der *Seele*, und θήλεια, weil derienige, der diese einem Manne ungewohnte Schwäche habe, weibisch handle, und zu männlichen Verrichtungen ungeschickt sey.“

ἅ περ) Liberum P. per totam §. deserit Bg., variante Nostro cum 3, 11, 7. ἃ δὴ μὴ φέρων, oppressa hic transeundi particula, ut, interpositis quibusdam, cum 1, 8, 5. e. in sq. συν. λ. ubi Bg. cum P. reddit, sed et καὶ omittit iterum, pro *etiam*, i. praeterea, praeter iniuriam priorem.

ἔδει) Tali sententia supra de Commodo dixerat 1, 16, 1. ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον παύσασθαι. *Boecl.*

Bg. hic fere cum P., praeter omissum γὰρ aut ἄρα, quia alibi per Lat. *nempe* reddit P. γὰρ, cf. 3, 11, 12. quocum Noster copulat de suo particulam ἄρ. pro *utique* s. *sane*, meo quidem sensu, scribens in formula τελ. λ. de β. ad analog., maxime Lat., cf. G. Th. *finem* capit *discordia*, dum Stp. Th. 3, 1370. D. fert hinc modo sine Vs., sed Sb. Ind. „τ. λ. finem sortiti, finiri“ sed Bg. respuit tantum ποτὲ P. adv. liberum.

περιεργότερος) Talis est Apuleio Miles. 1. init. *sititor novitatis*, et non quidem curiosus, sed qui velit scire vel cuncta, vel certe plurima, v. Pric. ad h. l. et ad Act. 17, 21. Gloss. περιεργάζομαι, sciscitor, otiose ago. it. πολυπραγμονῶ, sciscitor, percontor. Hic περίεργος curiosus est, qui magicarum artium studio tenetur, is que et περιεργάζεσθαι et πολυπραγμονεῖν dicitur. Plato περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. Hor. epod. 17, 76. (ut *ipse* nosti *curiosus*). Sic Luc. Act. 19, 19. περίεργα artes *curiosas* vocat magicas, cf. H. Stp. II. Schedias. 28. Petron. 46. et ibi Burm. Vechn. Hell. p. 408. Aristaen. 2, 18. et ib. Merc. Caeterum πολ. δαιμόνια est περίεργον εἶναι πρὸς τὰ δαιμ. v. Abr. ad Aristaen. p. 286. *Leisn.* Ven. περιεργότατος: sed lectio recepta magis placet. *Stroth.*

Placere utique debet, quia nihil vitii habet, sive sumatur compara-

δέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖά τε [e] καὶ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν [f]. ἀεί τε πάντας

omnes ſcire volebat, ſed et deorum ac daemonum arcana 6. ſcrutari. Semper que o-

e) θεῖα τὰ Ms. Ba. cf. 4, 11, 5. m. f) Nihil hic in A. cum Bs. 1. ſed comma in Bs. 2. pro colo Ox. al. et puncto Stp. rel. v. N.

tivus proprie, ſive pro poſitivo, ſive pro ſuperl., quales notiones ſubinde monſtravimus, ut, manente etiam P. in vulg. edd. gradu, nihil ſit in Mss., quam gloſſa iterum, ut 3, 8, 4. e. cf. in v. περ. Stp. Th. hinc ſine Vs. it. ap. Grut. L. T. 5. ſupplem. p. 79. m. et ad Dion. C. p. 1160. Foes. Heſy. cum N., L. N. T. cum Kypk. 2, 95. ubi ex Dion. C. „Ἀδριανὸς περιεργότατος ἦν, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο, admodum *curioſus* erat *et* rel.“ Cas. ad The. Fi. p. 151. cum Ind., it. Dem. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Luc. Ael. V. h. et Moer. p. 220.; hic ut mihi ſufficiat univerſa Bg. e P. notio, ob ſqq. et quia diſtinguuntur τὰ ἀνθρ., ubi Bg. ex eodem omnia fere, ſupplens ad adi. π. ſubſt. πράγματα, et accommodans ad gen. pr. ἀνθρ. duo ſqq., mutata in ſubſt. quoque, ſed aſſumto ſimul alio ſubſt. *arcana*, ubi ſunt θ. et δαιμ. vel ſyn., vel diverſa, et τὰ θ., quae ad aſtra pertinent, (unde mox §. ſq. ἀστρον.) ſed τὰ δ., quae ad perſ. genios que, cf. de τὰ θ. Krb. Plut. D'Orv. Ch. Bud. C. Dem. Xen. M. S. et Luc. ſed ſenſu tum philoſophico ac Stoico Epict. tum alio et ſimul de ellipſi infra ad 5, 7, 2. ut ad ſing. τὸ θεῖον L. Bos. L. N. T. Foes. Thuc. Xen. Bach. Fi. Pal. Diod. S. Fa. Aes. ſed ſine artic. θεῖον, per ellipſin ſubſt. χρῆμα, Xen. Ἀνβ. cum Plut. Hs., porro maſc. cum gen. perſ. Cup. Obſ. et Fi. Ae., ſed pro egregius ſ. magnus, in partem utr., Suid. Heſy. Heſd. Call. Orph. (ubi et θεία pro ſubſt. ut Lat. *Diva*,) Plut. Krg. Abr. ad Ae. T. 1. Valck. poſt Eur. Hipp. Diatr. ſine Ind. p. 22. B. denique in rem critic. et confuſ. Fi. Plat. Euth. et Rs. Or. V. 8. Din. At Stp. Th. 1, 897. H. „Herodianus vocis δαιμ. ſignif. reſtrinxit, quum non ſolum τὰ δ. dixit, ſed ei τὰ θ. praefixit“ quae nihil definiunt, cf. ad Poll. 1, 5. N. 34. Cup. l. l. p. 326. 332. e. Rs. Or. V. 8. And. p. 517. Ind. v. πρὸς, Dem., cui add. 1044, 2. πρὸς τῶν θεῶν καὶ δαιμόνων, Thuc. et Fi. The. it. Plat. Crat. p. 26. m. Lindinger de Ebr. veter. arte med. p. 125. ſq. „Herodi. 4, 12. Antoninus Cat., magiae dediti̇ſſimus, metu inſidiarum, daemonum arcana rimari ſtudens, undique magos accivit, nil veri loquentes, eruditos modo ad aſſentationem“ Verporten. diſp. ed. 1777. ad 1 Tim. 4, 1. ſqq. ad Dion. C. p. 867. denique ſimul utr. adi. ap. Plut. Wyttb. p. 10. m. it. Dion. H. Rs. V. 1. 272, 15. cf. 267, 16. 273, 3. 281, 6. 9., ſcribente Noſtro ad analog. in v. πολ. cum acc. adiunctis, cf. ſupra 2, 1, 4. Stp. Th. Bud. C., ad Diod. S. 2, 43. N. 10. M. O. A. V. 6. p. 292. it. Obſ. N. T. 3. p. 24. Ind. Sb. cui add. e Xiph. 373, 11. Zos. 2, 46, 6. 5, 10, 5. 5, 35, 4. Luc. Ael. V. h. Xen. Mor. Hell. ſed Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. Polb. cum Rs. p. 491. e. it. ap. Dion. C. 1273, 74. et Suid. 3, 294. e. de Severo, ἐπολυπραγμόνησε πάντα, καὶ τὰ πάνυ κεκρυμμένα. ἦν γὰρ οἷος μηδὲν μήτ' ἀνθρώπειον, μήτε θεῖον ἀδιερεύνητον ἐᾶν.

ἀεί τε) Malim ἀεὶ δέ. *Sylb.* Sed cum libris omnibus quoque Bg. e P. ſervat vulg. copulam, et alias ſolennem in tranſitu ad novam §.

ὑπώπτευεν, ὡς ἐπιβουλεύοντας g, χρηστηρίων τε πάντων ἐνεφορεῖτο, τούς τε πανταχόθεν μάγους καὶ ἀστρονόμους τε καὶ θύτας μετεπέμπετο h· καὶ οὐδεὶς

mnes suspectabat, tanquam insidiantes: ac oraculis omnibus inhiabat, omnes que undique magos et astrologos et aruspices arcessebat, nemine

g) Sch. Ms. ἐπιβουλεύοντάς εἰ· χρησ. τε π. *Sylb.* sed Ms. Ba. colon post ἐπιβ. (it. mox post ἐνεφ) et suo more τὲ cum accentu, at edd. A. al. ἐπιβουλεύοντάς τε χρηστηρίων, π. ἐνεφ. tum Bs. 2. L. ἐπιβουλεύοντα χρηστηρίων τε π. l. at Par. cum Pat. ἐπιβουλεύοντας χρηστηρίων παντ. v. N. h) Punctum hic A. al.

ὑπώπτευεν) Scribendum videtur ὑποπτεύων, ut perinde sit, ac si dixisset, χρηστηρίων πάντων ἐνεφορεῖτο, διὰ τὸ ὑποπτεύειν. Alioqui credi posset, scripsisse διὸ καὶ χρησ. λ. Sic autem utitur v. ἐμφορ. ut supra 4, 8, 9. *Steph.*

Qui sine causa, sed forte clam e P., tentat Gr. textum et vetustam rationem scribendi per enunciationes singulares, iunctas per meram copulam; ut ponit etiam, quasi per aliam verbi notionem, hinc in Th. 2, 1391. G. „omnes *habebat* suspectos, *metuebat que*, *ne* sibi *insidiarentur*" sic libere supplens pron. pers. dat., praebitum illum et a Ms. Sch., per se ut exciderit ob pr. ας elementa, sed aeque venerit a Glossatore, cum facile possit expleri, ac Noster cum aliis usurpet verbum absolute, cf. 2, 1, 1., ad analog. scribens in ἐφ. cum χρ. sed in hoc subst. ad auctoritatem, pro loco aut dictis fatis que, cf. Stp. Th. hinc cum Bg. e P., Suid. non coll. ad Hes., Ammon. p. 149. 235. M. O. Nov. T. 3. p. 55. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. et Luc. it. supra 4, 8, 9. e Dion. C.

τούς τε π.) Iam supra mentionem fecimus ex Dione huius rei, quod magis et praestigiatoribus deditissimus fuerit. Addunt Excerpta Peiresc. ὅτι καὶ τῶν ἀστέρων διαγράμματα, καθ' ἃ ἐγεγένητό τις τῶν πρώτων, (forsan omissum ab operis ἔχων,) παρ' αὐτῶν ἐτεκμαίρετο τόν τε οἰκείως οἱ, καὶ τὸν ἀλλοτρίως ἔχοντα, καὶ πολλοὺς καὶ ἐκ τούτων τοὺς μὲν ἐτίμα, τοὺς δὲ ἀπώλλυεν, *quod habuerit descriptas nobiliorum genituras, coniiciens ex iis, quis benevolo, quis adverso esset erga se animo. Itaque multos propterea vel honoribus, vel exitio* affecit. *Boecl.* Veteres promiscue ponunt *astronomus* et *astrologus.* Hic astronomus dr. de astrologiae iudiciariae perito. Xen. Mem. S. 4, 2, 10. ἀστρολόγον et 4, 7, 4. ἀστρολογίας ἐμπείρους vocat, qui nobis hodie sunt astronomi. Ignorant ergo veteres illam harum vocum differentiam, quam novelli quidam philosophi et mathematici nostra aetate esse volunt. *Leisn.* Forte μάγους τε καὶ ἀστρονόμους καὶ θύτας λ. *Reisk.*

In cuius emendatione contra libros ingenium est quidem, at in vulg. ratione aeque bonitas, cf. 3, 6, 19. 4, 10, 2., omnem copulam perimente P., sed Bg. modo τὲ innoxie iterum, servatis inde Latt. ad subst., libere vero repetito adi. πάντας, cf. in rem Dion. C. 1304, 28. τοῖς δὲ μάγοις καὶ γόησιν οὕτως ἔχαιρεν, ὡς καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Καππαδόκην — ἐπαγαγεῖν καὶ τιμᾶν — καὶ ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαι, it. Zos. 1, 11, 1. τοῦ Ἀντωνίνου — μάγοις καὶ ἀγύρταις ἐσχολακότος, magis *et* circulatoribus *deditus*, sed M. O. Nov. T. 4. p. 198. super imperatores Romanos, qui Magorum opera usi, sic sequentes deinceps, Tiberius, *Nero*, Hadrianus, Didius Iulianus, Anton. Caracalla, Aurelianus, *Diocletianus*, ut

αὐτὸν [i] *ἐλάνθανε τῶν τὴν γοητείαν ταύτην ὑπισχνουμένων* [k]. *ὑποπτεύων δ' αὐτοὺς, ὡς οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας* [l], *ἐπιστέλλει Ματερνιανῷ τινι* [m], *τότε* [n] *πά-*

praeterito, qui praestigias 7. illas profiteretur. Sed suspectans eos, quasi non veritatem ipsi, sed assentatorie alia vaticinarentur, dat literas ad Maternianum quendam,

i) *αὐτῷ* Ms. Ba. v. N. k) Ms. Ba. *ὑπισχνουμένων· ὑπώπτευε λ.* sed Ms. Ve. *ὑπώπτευε* v. N. l) Colon in Ms. Ba. m) *τινὶ* cum accentu Stp. al. cf. 4, 10, 13. n) Ms. Ba. *τῶ, τε πας.* sed *τάς τε* Ms. Ve. at *τά τε* divisum in A. al. v. N.

magi, quos suos habuerint principes, describuntur ita, non fuisse illos, quos maleficos ob criminum multitudinem vulgus appellet, sed ex astris rerum futurarum praescios, caetera vitae integros atque abhorrentes a maleficiis; unde h. l. iungi puto genus universum *μαγ.* cum formis duabus, (ubi Noster post *καὶ* fere subiicit *τὸ καὶ*,) cf. Stp. Th. Hes. Suid. L. N. T. Cas. Ex. Bar. p. 134. e. Casp. Barth. Adv. p. 2416. D'Orv. Ch. p. 487., ad Luc. 1, 463. N. 41. et 2, 572. N. 98. cum Schm. ad Heliod. p. 204. sed de *ἀστρ.* Sb. Ind. Hdb. ad Xen. p. 196. m. Fabr. ad S. Emp. p. 338. N. C., ad Dion. C. p. 600. 688. 861. Zeib. vermischte Betracht. 1 B. 5 St. p. 424. denique de *θυτ.* Hesy. Stp. Th. hinc cum Bg. e P. sed addita copula „mag. *astr.* et *ar.*“ Sb. Ind. et Diod. S.

αὐτὸν ἐλ.) In Ms. casus pron. alius hic est e confusis litteris, maxime, quod in Ba. deest iota subscriptum, aut, si post scriptum fuit, certe per errorem in *ο* et *ω* solennem, it. in *ν* et iota illo; nimis abeunte Bg. e P., pro *et* nemo *ipsum* latebat *eorum*, *qui* rel., sed Nostro scribente ad analog. in *ὑπ.* cum *γ.*, qua de voce, etiam de magis solenni, cf. laud. ante ad *μαγ.* et *ἀστρ.* cum Stp. Th. Suid. Poll., Abr. ad Ae. 1, 484. e. Valck. ad Amm. p. 223. e. Harl. Dem. p. Cor. p. 532. cum Rs. Ind. Diod. S. Luc. et Dion. H. S. T. utr.

ὑποπτεύων) Ven. perperam *ὑπώπτευε. Stroth.* Quod tempus, cum depravata vocali praebitum etiam a Ms. Ba., ortum in utr. non tam e confusis finibus, quam per comparationem e §. pr. i., reiectum que a Ms. Vi. et P., turbat seriem cum finito v. sq. *ἐπιστ.* sine copula, inducens asyndeton ineptum, etiam in distinctione rel. Ms. Ba. post *θεσπ.*, dum addit P. libere *καὶ*, pro *quoque*, (ob illud ipsum pr. *ὑποπτ.*, quia tum alios suspectos habuit, tum etiam hos magos rel.) desertus in sq. *τὰλ.* severiori, sed liber in copulis *οὐ* et *ἀλλ.* it. addito adi. *πάντα* iterum (cf. 4, 11, 2.) ad v. *θεσπ.* sed rursus severior in *πρ. κολ.*, in qua regione Leisn. ad m. Ms. Bg. „vox *alia* non est in Gr.“ ducta ex illo P. *πάντα* et e Lat. rectione v., cf. G. Th., ubi tamen et *per* furorem *vaticinari*, quod ducat ad syn. P. *per assentationem*, cf. Bg. ad 1, 1, 3., iungente Nostro ad analog. *πρ. κολ.* cum v. *θ.*, ubi Stp. Th. cum alia lect. memoriter „Herodi. *οὐ τὰ ἀλ. λ. vaticinantes*, loquens de magis et mathematicis“ cf. Suid. Hes. Ind. Sb. Lyco. Orph. Luc. Ad sq. *ἐπ.* Bg. de suo, in cuius Ms. omissum pron. *τινὶ* restitui e P.

τότε πας.) Ven. male *τάς τε* pro *τότε. Stroth.* Primo res illa unius Ms. Ba. *τῶ, τε* potest orta esse ex illo *τά τε* diviso, cui aliquis addiderit

σας ὑπ' αὐτοῦ ° ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, πιστοτάτῳ εἶναι δοκοῦντι Φίλων P, καὶ μόνῳ κοινωνῷ τῶν ἀποῤῥήτων q. κελεύει δὲ αὐτῷ, μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι,

qui tunc summam rerum Ro-
mae ab ipso demandatam ha-
bebat, qui ve fidissimus vide-
retur ex amicis, et solus esset
8. particeps secretorum: iubet
autem ipsum magis optimis

o) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ τὰς ἐν 'P. v. N. p) φίλῳ Bs. r. v. N. q) Colon in Ma. Ba. et ed. Ed.

comma, (solenne in Ms. hoe,) sed et depravarit ο in ω iterum, nullam sic edens sententiam, quae est contra in altero artic. addito per exquisitam collocationem intra adi. et subst., interiectis quibusdam, πάσας -- τὰς -- πρ., quam rationem Ms. hic obtrudat, supra respuens, 3, 7, 12. m. Qui articulus τὰς si fingatur in marg. stetisse: potest hinc venisse in loca diversa ista tum Ms. Ve., tum rel., etsi per se elapsus post αὐτοῦ, ac saepe additus supra in Mss. Ad rel. Sch. deserit P. (secus ac Stp. Th. 4, 451. C. e.) in „ἐγκ. cui *creditae* sunt *ab* aliquo *omnes* res *gerendae*" in qua periphrasi Praefecti urbis, (ap. Dion. C. 1312, 89. Φλαυίῳ Ματερνιανῷ, τῶν ἐν αὐτῇ, Ῥώμῃ, στρατιωτῶν ἄρχοντι) hic obvii in absente imperatore ac profecto, dum Noster ad analog. sua iungit, Bg. mutat adi. cum subst. πασ. πρ. in duo subst. cf. 2, 15, 3. sed in gen. formulam ἐν 'P., tum e P. sumit ad sq. membrum copulam, (per se non necessariam in tribus membris, per Lat. autem de more redditam,) referens cum eodem vulg. gen. φιλ., in ed. Bs. minus per emendationem, quam errorem, cum dat. commutatum, per se non male, sed omittens eius adi. πάντων, libere additum denuo bis, hic et in sq. membro, ubi Bg. pro liberis P. suppler particip. ὄντι, (omisso contra in pr. inf. εἶν. iterum, stante cum δοκ., cf. 4, 2, 9. e.) sed Noster ad analog. in κοιν. cum adiuncto, ubi Stp. Th. „κ. τ. ἀπ. dr. is, quocum secreta nostra consilia communicamus" quasi suppleto subst. βουλῶν s. βουλευμάτων, pro aliorum γραμμάτων, cf. mox §. 10. sqq. et L. Bos. Ell. p. 72.

κελεύει δὲ) forsan τε, puncto ante κελεύει sublato. *Stroth.* Aut ζητήσαντα in accus. aut χρησαμένῳ in dativo legendum videtur. *Reisk.*

De copula cum sileant libri, sed P. aliorsum abeat: nihil tentandum, quia vulg. ipsum pro illo Stroth. poni constat, sed et adversandi notione usurpatur tunc, ubi res praecedens, leviter indicata (ἐπιστέλλει), sequitur ipsa et exponitur pluribus, cf. N. T. Io. 10, 19. sq. Altera vero res Rsk., accusativus cum inf. post dat., contra libros omnes nec ipsa procedat, tractata iam supra 2, 4, 12. e. 2, 3, 12. e. 1, 6, 16. m. et proxime 4, 11, 11. e., sumente Bg. e P. casus alios in μ. et Lat. ad χρ. νεκ., in quo, ad analog. copulato cum χρ., Stp. Th. cum aliis lect. „Herodi. usurpavit pro evocatione mortuorum, qua futura ex eis evocatis sciscitantes rescimus, μάγων — ζητήσαντα, νεκυίᾳ — βίου, evocatis *man.* de *vitae* fine *sciscitatum*" ferens modo alteram scripturam sine iota ex Eust., non item illam cum punctis diaereseos νεκυΐα, quae habetur in titulo Hom. 'Οδ. κ', ut sine iis ib. 'Οδ. ω', quarum prior etiam editur ap. Diod. S. 1, 284. l. 67. in textu, reiecta in N. Rhod. altera, ut sine Ind. ib. p. 328. l. 68. pro textus νεκυίᾳ in N. est νεκυΐᾳ, reperien-

νεκυίᾳ [r] τὲ χρησάμενον, μαθεῖν [s] περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μή τις ἄρα ἐπιβουλεύοι τῇ ἀρχῇ. ὁ δὲ Ματερνιανός, χρησάμενος ἀδεῶς τοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως κελευσθεῖσιν, εἴτε ὄντως αὐτῷ δαιμόνων ταῦτα θεσπισάντων, εἴτε

conquisitis et evocatis manibus sciscitari de fine vitae ipsius, et num quis etiam insi-
9. dietur imperio. At Maternianus, exsecutus libere imperatoria iussa, sive revera ei Manibus id vaticinatis, sive alioqui insidias struens

r) νεκυίᾳ Ms. Ba. sed mendose aeque Par. 2. νεκύᾳ, at Ox. 2. νεκύᾳ v. N.
s) ἰδεῖν περὶ τοῦ βίου λ. Ms. Ba. v. N.

te me praeterea ap. Luc. Ind. νεκύια, hoc accentu, sed in textu ipso 1, 69. l. 92. νεκυῖαν, cf. L. Ern. Ael. V. h. cum N. per νεκυΐα, it. ap. Long. Mor. p. 44. l. 4. ἐν Νεκυίᾳ, in *Necya*, ubi in ed. Tan. Fabri formae duod. in N. p. 275. rursus νεκυῖαν, sed νεκυίαν ap. Plut. Krb. p. 10. e. 113. m. *Necyam*; quibus in locis est Odysseae pars s. liber, de inferis agens, s. colloquium vivorum cum mortuis, praeter locum Luc., ubi Gs. ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν, circa *funera*, sed p. 71. a. m. N. Hsth. *in* funerum *iustis*, quam forsan uno dixeris vocabulo *funerationem*, tum ap. Suid. 2, 605. m. νεκυΐα, ἡ τῶν νεκρῶν ἑορτή, φευρδίγα παρὰ Πέρσαις, Ἑλληνιστὴ νεκυΐα, usurpante Nostro, opinor, pro νεκυομαντεία ap. Luc. 1, 455. cf. Anton. Ind. νεκυΐα cum textu et N. Gar. p. 273. §. 24., ubi hinc quoque cum P. cf. de Caracalli hoc more in consulendis manibus supra 4, 8, 9. e Dion.

μαθεῖν) In Ms. prima res saltem est e glossa in v. alio, cf. Suid. 2, 481. m. μαθών, ἰδών, et deinde ἔμαθε, ἀντὶ τοῦ εἶδε, quorum utrumque est Lat. *cognoscere*, h. l. quaerere, inquirere, cf. Hes. 2, 523. m. μαθῶμαι, ζητῶ, quo respiciunt Bg. et P., dum ad analog. Noster adhibet v. μ. duplici rectione, cum praep. et particula μή, cf. G. Th. v. *percontari* 780, 54. sq. sed sine Ind. Dem. cum pr. ἀπὸ 131, 16. et 95, 27. cum ὅτι, pro quo mendose ὅ, τι in textu. Sed in Ms. altero potius fuerit lapsus librarii, omisso τοῦ τέλους ob simile initium τοῦ β., quam glossa per ingenium, sumto τ. β. pro spatio vitae, ut Lat. *vita*, cf. Grut. L. T. 5. p. 489. m. aut toto τοῦ τ. τοῦ β. in periphrasi, dum subst. τέλος cum alio gen. subst. volunt redundare, cf. Cas. ad Ath. 2, 83. e. Spanh. Call. in Ap. v. 14. Abr. ad Aesch. 1, 148. i. it. 2, 171. m. Bogan. Hom. ἑβρ. p. 145. cum Ern. N. ad Ἰλ. π', 630., servante P. cum Mss. rel. lectionem vulg. sensu proprio, cf. 2, 1, 16. Eur. Hipp. v. 87. et Ind. Fi. Aesch., sed omittente in sq. particulam ἄρα, hauddubie quoque Eg., cum hic et alibi videatur addere suum *etiam*, sed hoc ἄρα non significet, et post μή ab illo severius redditur 2, 6, 13.

χρησάμενος ἀδ.) P. versionem, emendatam a Stp. in m., partim modo sequitur Bg., ubi Noster ad analog. in ἀδ. cum χρ. et in hoc cum τ. κτλ., sed variando cum τοῖς ὑπὸ — κελευομένοις 2, 13, 3. ubi licuit *exsec. lib.*, quae *ab* imperatore *iussa essent*, cf. 6, 4, 12.

δαιμόνων) Scribit Zonaras revera Macrinum illud vaticinium ab oraculo accepisse. ὁ γάρ, inquit, Μακρῖνος ὁ ἔπαρχος ἐκ μάντεώς τινος προειρη-

ἄλλως [t] συσκευαζόμενος τὸν Μακρῖνον, ἐπιςέλλει τῷ [u] Ἀντωνίνῳ, ἐπιβουλεύειν τῇ ἀρχῇ τὸν Μακρῖνον, καὶ δεῖν αὐτὸν ἀποσκευάσασθαι [x]. ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιςολῶν [y]

Macrino, per epiſtolam ſignificat Antonino, inſidiari imperio Macrinum, et debere eum e medio tolli. 10. Has litteras obſignatas cum aliis etiam epiſtolis de

t) ἄλλος Ms. Ve. mendoſe, ex ſolito litterarum errore iterum, cf. §. 7. u) Sine hoc artic. A. al. x) Bs. 2. cum Par. 2. ἀποσκευάζεσθαι v. N. y) Ms. Ba. ἐπιςολῶν, κ. τ. λ. δ.δ. quod comma, non item poſt λ., habetur etiam in Bs. 2. L. al. ut poſt ἀποσημ. in Bs. 2. utr. al. aliud, v. N.

μένον ἔχων αὐτῷ, ὡς αὐταρχήσει, καὶ φοβηθεὶς μὴ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου διαφθαρῇ λ. *Oxon.* (Iſta Zonarae contracta ſunt e Dion. C. 1312, 88. ſqq.) Sunt ergo δαίμονες hic *manes* e Bg. Vers. Ex Heſiodea traditione patet, δαίμονας poſt mortem factos eſſe aureae aetatis homines, qui honeſte vixiſſent, v. ἔργ. v. 121. (ſq.) Platon. 3. de rep. Clem. Alex. Protrept. p. 26. Theodoret. Therap. ſerm. 8. *Leisn.*

Cf. Verport. et Plat. laud. ad §. 5. e., ſequente Noſtro hic ſuperſtitionem anilem, ubi ad ὀντ. Bg. e P. cf. Ind. Ael. V. h. et Xen. Bach. cum Suid. non coll. ad Hes. ſed in v. θεον. Stp. Th. modo ex illo, at Bg. cum Sch., ſervans idem ſeverius iunctos per εἴτε — εἴτε gen. conſq. cum nominativo συσκ.

συσκευαζόμενος) συσκευάζεσθαί τινα videtur dictio nova, tum temporis vigens, eſſe, ſignificans, *implicare aliquem calumniis negotio, unde facile non ſit ei, ſeſe rurſus explicare*, einen *einpacken*, in *den* Sack *ſtecken, und* ihn *verkaufen*, oder *ins Waſſer* ſchmeiſsen. *Reisk.*

Ibi Sch., praeter falſum Lat. P., praeter que Lat. Bg. e Sb. Ind. „*inſidiis* aggrediens *eum*; metaph. ducta ab eo, qui vaſis alienis furtim collectis in pedes ſe coniicit protinus „fere cum Stp. Th. aliunde, cf. Bud. C. 809, 22. cum Ind. Xen. Cyr. v. e., in hoc verbi uſu et rectione cum acc. perſ. variante Noſtro cum ſuperiori et mox ſq. ἀποσκευ., quo de dicta valebunt etiam hic, ut ſit, aliquem, veluti vaſa, colligere ut amoveas, deinde ſimpliciter amoliri et necare; et h. l. iterum praeſ. pro fut. Mox Bg. deſerit P. ad ἐπις. cf. 4, 11, 13.

ἐπιβουλεύειν) Series hiſtoriae diligenter etiam a Dione eſt expoſita, qui in aliquibus variat. *Boecl.*

Quinque partibus omnino Noſter diſſidet a Dione, quarum duas hic modo ſubiiciemus, reliquas cap. ſq. indicaturi, primum quidem de litteris, ab Antonino ad Maternianum miſſis, ante §. 7., cf. ad Dion. p. 1312. §. 21., deinde de litteris, ad Macrinum allatis, hac §., cf. ad Dion. l. l. §. 24. Caeterum Bg. ad v. med. ἀποσκ. fere cum P. adhibet Lat. paſſ. ad cavendam ambiguitatem activi Lat., et edd. Var. L. in praeſ. pro aor. eiusdem notionis nihil eſt, quam non infelix error typothetae aut correctoris ingenium, cf. 3, 12, 2.

ἀποσημηνάμενος) Libere additum a P. οὖν ſ. δὴ (cf. 4, 8, 12.) negligit Bg., ſed cum eodem καὶ quod tamen ſtatim in Vs. reſtitui, quo fert loco

κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν, ἃ φέρουσι [z]. τῷ δὲ συνήθει τάχει τῆς ὁδοιπορίας [a] ἐκεῖνοι χρησάμενοι, ἐφίστανται [b] τῷ Ἀντωνίνῳ [c], ἤδη τε σκευὴν ἡνιόχου [d] ἀ-

more dat tabellariis, igna-
11. ris, quid ferrent, ac consueta celeritate itineris illi usi, praesto sunt Antonino: iam que habitum aurigae

z) Colon in Pat. a) ὁδοιπορίας in Ms. Vi. sic semper. *Loc.* v. N. b) ἐπίσταντοι Ms. Ba. errore litterae, qualis iam 4, 11, 5. m. ut in hoc ipso v. variant π et φ alibi quoque, cf. ad Hes. 1, 1388. N. 17. c) Hoc comma etiam in Ms. Ba. cum edd. Bs. 1. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. d) ἡνίοχον Ms. Ba. v. N.

ratio Lat., situm Nostri hunc particulae intra praep. et casum suum me non aliunde tenente, et super v. ἀποσ. tantum alias notiones in act. ap. Thuc. cum Abr. Dl. Ios. et Suid. sed in med. Hesy. Xen. Mor. Hell. cum Thom. M. p. 791. et Herodi. Gramm. p. 462., ut hic med. cum acc. γρ. per variationem et analog. ponatur pro κατασημηνάμενος τὸ γραμματεῖον 1, 17, 14, dum profert sub Lat. Bg. e P. tantum sic cum Bud. C. p. 919. i. „Herodi. ἀποσημαίνεται τὴν ἐπιστολὴν“ cum Stp. Th. „ἀποσημήνασθαι τὰ γρ. vel τὴν ἐπισ. ut est ap. Herodi.“ De distinctione, hic intactam reliqui illam Stp., dum pendet a mero arbitrio, unde Bg. Ms. nec post ἔθ. comma ostendit; vel sic, propter diversitatem, agnoscenda in Codd. interpunctionum absentia. In sqq. Bg. omnia e P., sed ordine meliore, ut partim Stp. Th. v. διακ. 2, 324. B. „perferendas dat tabellariis“ cf. 3, 5, 8. et 2, 3, 23.

τῷ δὲ σ.) Oppressam a P. copulam cepit Bg. iterum pro τε, cf. 4, 10, 12., dum variatur ordine cum 3, 7, 17. ὁδ. τ. item addito hic artic. Sed ad analog. scribitur in συν. cum ταχ. et in hoc cum v. χρ, ferente G. Th. tantum *celeritatem — adhibere*. Super scriptura autem Ms. Vi. in ὁδοιπ. nihil tenebam, duplicem vocalem non plane respuente per se analogia subst. πορεία, (unde tamen non derivant, sed ὁδοιπόρος v. c. ab ὁδὸς et πείρω, cf. L. Ern.) sed illo Ms. duplicem praeferente iam in alio subst. §. 4. et in aliis retinente simplicem, cf. 4, 5, 6. et ad sq. ἐφ. Bg. 3, 14, 7., deserto P., quem et Sb. Ind. servarat.

σκευὴν) *cultum* aurigae *sumsit*. Sic Luc. in Herc. G. in. p. 365. ἔχει τὴν σκ. τοῦ Ἡρακλέους. *Leisn.*

Qui locus Luc. 3, 82. l. 11. classicus est pro σκευῇ, ut ponatur non modo de amictu, sed et praeterea de omnibus, quae quis gestat corpore, manibus rel., cum ibi sequatur Herculis pellis leonina a tergo, clava in dextra, pharetra appensa et arcus intentus in sinistra, cf. ib. 1, 308. N. 5. cum p. 862. l. 60. 2, 15. l. 51. p. 81. l. 73. sed 1, 309. l. 25. 27. p. 478. l. 76. cum v. ἀναλαμβ. etiam, in quo variatur cum 1, 10, 14. i. ἀν. τὸ — σχῆμα, quod aeque late patet, ac σκ. ubi Stp. Th. sine Vs. v. i. cum lect. al. „τὴν σκ. ἡν. ἀνειληφώς“ cf. Schw. L. N. T. in N. 1. „de aurigae vestibus et instrumentis usurpat Herodi.“ hinc sine Vs., supra 4, 10, 12. et ad Dion. C. p. 1030. ubi Nero dr. egisse currus, ornatus galea aurigarum et indutus veste prasina, quae in N. „tunica brevior et adstrictior erat, brachiis expeditis, medium corpus ambiebat fascia, cui

νειληφότι, καὶ τοῦ ἅρματος ἐπιβαίνοντι, προσκομίζουσι [e] πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιςο-

induto, currum que conscendenti reddunt totum fasciculum epistolarum, in qui-

e) προσκομίζουσί τε πάντα λ. Ms. Ba. v. N.

habenas longiores inserebant post tergum, ne impedimento essent" et ad textus στολὴ laudatur alius Dionis locus, ubi eadem vestis dr. σκευὴ, (cf. in hoc v. Ind. Xen. 'Αvβ. cum Rs. Or. V. 2. p. 55. N. 22.) sed N. sq. ad κράνος „alibi πέτασος, cassis. Erat ex panno eiusdem cum tunica coloris, et caput arcte cingebat. Saepius et ab aurium regione lacinia, per buculam annexa, descendebat, mentum que ambiebat, in modum cassidis militaris, scil. ne excuti facile posset" tum p. 917. 985. 1063. et 1287. sq. agitur de factionibus aurigarum quatuor „quorum vestes diversae. Panni coloribus distincti, quorum 1) πράσινος, viridis s. fulve s. saturate viridis, 2) κυάνεος, venetus, pallide virens colore maris s. caeruleo, 3) albus 4) ruber s. purpureus. Plerique imperatorum erant πρασιανοὶ s. βενετιανοὶ, i. e. Prasinae aut Venetae factioni addicti, nominatim Prasinae Caligula, Nero, Verus, Commodus, Avitus, sed Venetae Vitellius et Caracallus" cf. 4, 6, 3. et 1, 13, 17., rem hodie imitantibus Anglis Londini ac Vindobonae in certaminibus equestribus, sed me olim ad hanc §. signante e Beg. 3, 133. numum „Caracalla cum biga." Iam Ms. Ba. casus alius ἡνίοχον potius est lapsus in litteris iterum, cum accentu deinde mutato, quia etiam ' ss. rel. servant vulg., quam illa appositio in subst. pro adi., qualis ἡνίοχος θεράπων ap. Hom. 'Ιλ. ν', 386. et in aliis subst. alibi, cf. Meurs. ad Lyco. v. 496. p. 72. Stanl. ad Aesch. Prom. v. 2. cum Abr. 1, 93. e. 199. m. Cup. Obs. p. 123., ad Luc. 2, 138. N. 67. p. 398. N. 31. p. 604. N. 37. it. 3, 177. N. 15. ad Diod. S. 1, 482. N. 96. ad Hes. 1, 143. N. 1. Barn. et Ern. ad Hom. 'Ιλ. ω', 58. et ad Call. Di. v. 239. Krb. ad Hes. ἐργ. v. 189. Fi. ad Well. p. 297. cum Koen. ad Greg. p. 45. N. 76., aliorsum abeunte P. cum addito adv. μάλιστα, cf. 3, 11, 19. et quoque pron. αὐτῷ, cf. 4, 9, 4. it. remoto adv. ἤδη tantum ad sq. membrum, ubi cum 4, 7, 11. ἁρμ. ἐπ. variatur per adiectum artic.

προσκομίζουσι) Litterae solebant esse in scrinio aliquo, h. e. in loculo et receptaculo, cuius ope eas tabellarii sine damno perferrent. Huiusmodi scrinii mentio ap. Sall. Cat. 46, (6.) ubi v. Cort. *Leisn.*

Ibi etiam erat severius Lat. pro Bg. e P. ad v. πρ. *afferre*, sub quo et syn. *apportare* protulit Stp. Th. hunc locum sine Vs. (cf. Suid. Hes. cum Ind. Xen. Bach. et Geop., ut forte legendum προσκομίζεσθαι pro προσκομ. Ind. Hell. Xen.) quod per analog. copulatur cum συνδ. ut hoc cum ἐπ. maxime ad Lat. cf. G. Th. in Bg. diserte e Cic. it. in Sb. Ind. *fascis*, cf. L. N. T. Foes. Hesy. Ind. Luc. Long. Mor. et Thuc. v. ξυνδ. Sed in hoc membro additum a Ms. Ba. τὸ, per se elapsum ob pr. σι, procedit, sumto eiusdem Ms. commate post 'Αντων., et ad hunc dat., tanquam ad logicum subiectum, relatis membris duobus, ἤδη — ἐπιβ., et τὸ vulg. post ἤδη tracto ad sq. καὶ, ubi τὸ potest reputari pro redundante. Contra, si τὸ vulg. refertur ad pr. v. ἐφις. et simul ad postr. v. προσκ., libenter carebimus cum Mss. rel. isto novo τὸ, in primis assumto mente pron. αὐτῷ ad datt. particip. ἀνειλ. et ἐπιβ., quo respexeris illud pron.

λῶν [f], ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ τοῦ [g] Μακρίνου γράμματα. ὁ δ' Ἀντωνῖνος, τὴν ὁρμὴν ἤδη καὶ τὴν [h] γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι [i], ἐν-

bus erant etiam illae de
12. Macrino literae. At vero Antoninus studio iam omni et animo ad aurigandum intentus, imperat Macrino, ut absistens solus inspi-

f) Hoc comma quoque in Bs. 1. R. cum Pat. pro colo Stp. rel. et puncto A. al. g) Mss. Ba. et Ve. καὶ τὰ κατὰ Μακρ. sed ed. Ing. 1. καὶ τὰ κατὰ τοῦ M. at Ing. 2. καὶ κατὰ τοῦ M. v. N. h) ἤδη τὴν καὶ γν. Ing. mendose. i) Comma hic in Ms. Ba. cum A. al.

liberum *ille* P., rumpentis cum alia libertate periodum Nostri maxime in regione membri προσκ. λ., dum Bg. sequitur lectionem quidem vulg. ac distinctionem post Ἀντ. maiorem, quae et ipsa istud assumtum pron. αὐτῷ requirat. Sed fides nulla est nostro Ms. Ba., in primis, quia procedit lectio vulg., quo modo diximus.

καὶ τὰ τοῦ M. γρ.) Scribo τὰ κατὰ τοῦ Μακρ. litterae, *adversus* Macrinum *scriptae.* Sic paulo post (§. 14.) τῇ καθ' αὐτοῦ θανατηφόρῳ, subint. ἐπιστολῇ. *Steph.* Aut κατὰ cum Stp. aut περὶ deest. *Reisk.*

Sic Leisn. in m. Ms. Bg. „supplet περὶ" quod non pro certo dixerim, quia potest illum gen. modo interpretando sic adiuvisse per expressam aliquam praep., quo de genere ac leni medicamine subinde monuimus; ut tamen redeat res tandem ad ellipsin cuiusdam praep., quam Stp. in gen. supplent saepius, cf. L. Bos., ipse Reisk. ad Polb. p. 519. e. Krb. L. N. T. v. βλασφ. p. 128. Abr. Dl. Th. p. 119. m. Wess. ad Diod. S. 2, 177. N. 90., utcunque expediente hinc sese P., saltem non ferente lectionem Mss. duorum, quae glossam prodit, cum valeat per se vulgata, servata illa quoque ab uno Ms. Vi., et cum addita praep. vix lateat in eiecto rursus artic. altero, cf. 3, 3, 9., sed tamen ob pr. καὶ τὰ excidisse possit.

ὁ δ' Ἀντ.) Omnia Bg. e P., in δὲ, cf. 4, 9, 11., it. in addito adi. πᾶσαν, cf. 3, 2, 2. et 4, 5, 11. in iuncta ὁρμ. et γν., variante Nostro tum ordine, tum adiunctis artic., it. cum 1, 6, 20. τὴν πρὸς τὰ — ὁρμ. per praep. it. cum 4, 11, 1. τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδὴν per subst. syn., sed dante pr. περὶ alteri subst. γν. de suo, it. v. ἔχ. cum adiunctis.

κελεύει) Consuetudo satis antiqua et in multis regnis usitata est, ut ad praecipuum aliquem principis adiutorem, sive is praefectus praetorio, s. praefectus secretorum, s. quocunque nomine sit, litterae omnes referantur, isque principem, argumentis tantum enarratis, lectionis assiduae et prolixae onere sublevet; quanquam non parum saepe in ea re periculi; quod prudenter considerat Barclai. Argen. 5. sub persona Meleandri, qui *potestatem praefecti secretorum animo volvens*, rel. Sed et de remediis huic periculo opponendis egregia cogitatio subiicitur. Ap. Tac. 4 A. 41, 3. Seianus, ut praecipuum momentum rerum novandarum captat, si *litterarum magna ex parte arbitrum* se facere posset, *cum per milites* commearent. *Boecl.*

Pro P. addito pron. αὐτῷ iterum et omisso particip. ἀπ. (ubi Sch. *digresso*) cum copula, videtur Bg. sumere hendiad. in duobus particip.,

τυχεῖν τοῖς γράμμασι [k], καὶ, εἴ τι ἐπεῖγον εἴη, δηλῶσαι αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐξ ἔθους αὐτὸν· διοικῆσαι, ὡς ἔπαρχον. πολλάκις [l] δὲ τοῦτο κελεύειν ἦν σύνηθες αὐτῷ. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα προστάξας, εἴχετο τοῦ προκειμένου. ὁ δὲ Μακρῖνος, καθ' αὐτὸν [m] γενόμενος, τάς τε ἄλλας ἐπιλύεται [n] ἐπιστολάς [o].

ciat litteras, et, si quid, quod urgeat, sit, renuntiet sibi, sin minus, consueta officia ipse administraret, ut Praefectus. 13. (Saepe autem id mandare solitus erat.) Ac ipse quidem cum haec imperasset, intentus 14. erat proposito; Macrinus vero secum solus, cum ceteras solvit epistolas, tum vero inci-

k) Pro colo Stp. rel. et puncto A. al. comma erat nostrum etiam in Bs. 2. L. al. et sic quoque mox post αὐτ. per lenem omnium ed. l) πολλάκι A. cum Bss. cf. §. 3. m) ἑαυτὸν Ms. Ba. cf. 3, 2, 7. n) ἐπελύετο Ms. Ve. v. N. o) Comma hic in Bs. 2. L. sed colon in Stp. rel. et punctum in A. al. v. N.

mutato postr. in adi. s. adv., quasi varietur cum 3, 5, 8. m. αὐτὸν ἰδιαίτερον ἀπεστάντα, recte comparante Sb. Ind. in „ἰδ. idem mox καθ' αὑτὸν γενόμενος" §. 14. cf. Hes. cum Ind. Diod. S. Geop. et D'Orv. Ch. sed in v. ἐντ. Bg. e P. secus que ac 4, 10, 11. cf. Gat. ad Ant. p. 8. b. E. „*Macrinum* iubet, *ubi* secesserit, *litteras* ad se datas sibi que in manum traditas, *privatim* legere, *et si quid* contineant, *quod* properato *opus* sit, *id* sibi *indicare*" qui bene sic per asperum reddit pron. ἃ, cum v. pr. καλ. cohaerens, a me que statim restitutum in Ms. Bg., quanquam et omiserat P. cf. 4, 11, 11., correctus et in rel. a Stp. m. ac servatus a Bg. tantum ad δηλ., cf. §. 15. e. qui potius e Sb. Ind. in „ἐπ. *urg.*" (ut Stp. Th. praeter P. Vs. „magis *urgens*") sed de suo ad ἐξ ἐθ. per adi., at cum P. suppleto subst. ad artic. τὰ, v. c. καθήκοντα s. δέοντα, quanquam sufficit commune illud πράγματα, quod potius est prae Sch. „quae *sunt* de *more*" supplentis solum particip. ὄντα, cf. Phil. p. 752. i. τὴν ἐξ ἐθ. ἀργίαν et Luc. 2, 207. i. qua formula variatur cum §. 10. κατὰ τὸ ἔθος.

πολλάκις) Sine parenthesi, quae nec est necessaria, P. δὲ sumit iterum pro γὰρ, unde Bg. per syn. in formula ἦν σ. α., magis adhuc discedente Sch. „*de* more *suo*" cf. Dion. H. S. T. 1. ὅ περ ἐστὶν ἀεὶ ποιεῖν σοι συν.

εἴχετο τ. πρ.) Leisn. in m. Ox. „Kuhn. ad Paus. 4, 33." deserente Bg. cum hic P., tum in pr. δὲ, non item in ὁ, cf. 2, 3, 7. sed Ind. Polb. „ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, urgere *proposita*" cum pravis numeris, Rsk. ad eundem p. 182. m. de προκ. it. Heyn. ad Epict. p. 119. e. Ind. Luc. it. Suid. sed plene ap. Krb. Obs. p. 304. m. ἐπιτυχεῖν τοῦ πρ. κατὰ νοῦν et Diod. S. 2, 437. l. 3. ἔχων προκείμενον ἐν τῇ ψυχῇ τὸ καταπολεμῆσαι a me insuper sumente ellipsin subst. πράγματος s. ἔργου, quod infra adiicitur, cf. L. Bos. p. 289. e.

ἐπιλύεται) In commatio hoc suspecta est prior praep. ἐπί. *Sylb.* Thuc. λύει τὰς ἐπιστολὰς. Diod. S. ἀνέλυσε τὰς ἐπισ. Latini *vincula* epistolae *laxat* s. solvit. *Leisn.*

Sch. „*solvit*, resignat *epist.*" sine Vs. dum profert Sb. Ind. et nihil

περιτυχὼν δὲ καὶ τῇ καθ' αὐτοῦ [p] θανατηφόρῳ, ὁρᾷ προὖπτον [q] κίνδυνον ἐπικείμενον. εἰδώς τε [r] τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θυ-

dens etiam in illam, quae ipsi erat pestifera, videt manifestum
15. periculum imminere. gnarus que Antonini furoris et

p) αὐτὸν Ms. Ba. v. N. q) Sic Stp. rel. sed προὔπτ. A. al. et πρόϋπτ. Par. al. v. N. r) Ms. Ba. εἰδώς τε καὶ τὸ φονικὸν τοῦ ἀντ. καὶ τὸν θυμ. sed Ms. Ve. εἰδώς τε καὶ τὸν φονικὸν τοῦ Ἀντωνίνου θυμὸν ἐπὶ τοιοῖς δε γg. quae postr. divisio habetur etiam in Stp. ed. et al. cf. 1, 5, 4. e. cum N.

novans, sed Stp. Th. 3, 1004. F. „ἐπ. τὰς ἐπ. *solvit*, aperit, *resignat*, ut nimirum legat" et tantum e P. et Nostro in v. ἐπ. i. sed Poss. Call. p. 542. e. „ἐπιστολὴν λύειν s. ἐπιλύεσθαι, solvere, aperire s. resignare epistolam, Plutarch." nihil edicentibus Indd. cf. Rs. Ot. V. 6. Luc. Loesn. p. 488. m. Fi. ad Plat. Crit. p. 110. et L. N. T. quorum Schw. „Μακρῖνος ἐπ. τὰς ἐπ. resignat *epist.*" G. Th. „epist. *solvere*, i. aperire" opprimente Bg. in pr. membro participium γεν., substituto adi. Lat., vel potius assumto ad formulam κ. ἀ., quam iungit per analog. cum v. γεν. cf. Ind. Dem. v. κ. Nr. 6. (cui add. 236, 24. et ἤδη καθ' ἑαυτὸν ὄντι 945, 20.) et tropice ap. D'Orv. Ch. p. 508. e. cum Krb. Decr. A. p. H. p. 395. e. ubi p. sq. „αὐτὴ πρὸς αὐτὴν, sola *mecum*" dum P. non modo opprimit δὲ, cf. 4, 10, 12. sed etiam copulas τὲ — δὲ, a Bg. clare expressas, quas sic iterum iunctas v. ap. Hom. 'Οδ. ϛ, 47. (nisi τὲ more Hom. sumatur pro γὲ) ut syn. τὲ — ἀλλὰ ap. Palaeph. 6, 2. Caeterum Ms. aliud tempus, impf. s. aor. 2. pro praes., fuerit vel ex errore in litteris ac finibus, vel ex ingenio, ut magis conveniret cum pr. γεν., cum tamen mox toleret secum eadem tempora diversi generis περιτ. — ὁρᾷ.

περιτυχὼν) Ad analog. modo cum dat. hoc, sc. ἐπιστολῇ, cf. §. 11. e. ubi et alii cum Bg. e P. vertunt, pro nactus, deprehendens, cf. Hes. 2, 924. e. Ind. Sb. Xen. M. S. et 'Ανβ. Dem. Luc. Ael. V. h. Hs. Aes. Fa. Abr. Dl. Th. Bud. C., variante Nostro cum 4, 10, 11. ἐντυχὼν λ. Sed in Ms. alio casu pron., contrariam in partem, ac §. 4., error sit in elemento potius, cum tolerarit eundem casum 3, 12, 21., quam glossa per comparationem cum 1, 9, 21. m.; ad θαν. regente Bg. e P. formulam hanc, mutatam in dat. simplicem, ut in aliis praep. cum casu aliquo, cf. 2, 15, 6. e. 2, 7, 4. e. 2, 9, 4. in quo fuerit peculiare quid Nostri, qui tamen et rexerit καθ' ἀ. modo cum τῇ elliptico, (sc. ἐπιστολῇ, e pr. plur. repetendo sing.) ad variandum cum §. 11. e., adiungens per se adi. θαν. per copiam quandam et explicat., ex analog., ubi Bg. severius, quam P., supplet tantum particip. οὔσῃ.

ὁρᾷ) Ut priorem enunciationem iunxerat P. cum praeced., sic hanc multo liberius copulat cum §. sq. ubi scripturam non reperi illam Var. L. προὖπτον, (mendosam e ratione accentuum,) sed nostram sine leni aeque, ac alteram cum leni simul, cf. Hes. Suid. 3, 212. i. φανερὸν. (sed p. 191. e., unde nostrum contractum, πρόοπτος, προφανὴς, πρόδηλος.) Schol. Aesch. S. c. Th. v. 854. Moer. p. 329. cum N. Ind. Dem. Ios. Luc. Dion. H. S. T. utr. (ubi et cum κινδ.) Eur. Hipp. v. 1366. ad quem laudatus locus Soph. est Oed. Col. v. 1507, reddente nostrum locum Poss. Call. p. 456. m. plane cum Bg. sed cum P. partim Stp. Th. 2, 166. F. „videt *quantum* periculi *impendeat*."

μὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖςδε γράμμασι, καὶ πρόφασιν αὐτῷ εὔλογον ὑπάρξουσαν, τὴν μὲν ἐπιςολὴν ὑφαιρεῖται f, περὶ δὲ

animi ſanguinarii, atque ob tales literas cauſam ei probabilem datum iri; illam epiſtolam ſubtrahit, de caeteris

f) Ms. Ba. ἀφαιρεῖται· περὶ λ. quod colon etiam in ed. Ox., ut punctum in 4. al. v. N.

εἰδώς τε) Mss. duo conſentiunt primo in addito καὶ, ſed diverſae notionis, Ba. quidem ante ſubſt. et aliud καὶ, pro mera copula forte, cf. 3, 6, 22. ſed Ve. neceſſario pro *etiam*, reſpiciens ſimiliter iuncta τὸ καὶ ſupra, cf. 4, 9, 15. Tum iidem Mss. conveniunt in ordine vocabulorum, per vim illatam hauddubie, id que dupliciter, tum in acc. duobus, cf. 3, 8, 9. e., tum in ſubſt. duorum regimine, quod ſaepe tentant, cf. 4, 6, 7. ſed hic non ad laevitatem maiorem. Denique diſcedit Ms. Ve. a Ba. in hoc, quod librarius ſumſit hendiad. in ſubſt., forſan e 3, 7, 6. e. θυμῷ φονικῷ, quae gloſſa e marg. in textum venerit; dum ſervat lectionem vulg. cum Ms. Vi. quoque P. ſed Noſter in τὸ φον. cum gen. perſ. ſequitur Ael. V. h., (cf. Ind. et τὰ φ. alio ſenſu Iſ. Pan. Mor. quod add. Stp. Th. et in ellipſin ſubſt. ἦθος L. Bos. p. 132. i. quo et Bg. reſpexerit) peculiari ratione dans ſuis ſubſt. praepoſitionem ἐπὶ, per analog. tamen illam, quod ſubſt. habent rectionem et praep. ſuorum verborum, ut, quanquam ipſum thema θυμοῦσθαι non ſic reperi, tamen uſurpatur affine ἀγανακτεῖν cum ἐπὶ, it. cum ſyn. διὰ, περὶ, ὑπὲρ, cf. Stp. Th. qui 1, 1598. B. e. hinc ſine Vs. poſt haec „Herodianus improprie mihi videtur uſus eſſe hoc nomine, quum θυμὸν non pro excandeſcentia aut ira, ſed pro iracundia ſ. iracunda mente dixit" quae tamen affinia ſunt, cf. 1, 10, 5. 1, 17, 14. Sed Bg. tum in hoc ſubſt. more ſuo reddit, tum omiſſa a P. ἐπὶ τ. γρ. (variata pro 4, 10, 11. τοιούτοις γραμμ.) reſtituens, tamen refert ad ſq. membrum, commate facto poſt φον., deinde praemiſſa copula, quaſi transpoſuerit καὶ, dum e vulg. textu verbum εἰδὼς habet rectionem dupl., primo acc. rei, cf. 3, 8, 3. 3, 11, 17. tum acc. particip. pro inf., ubi, ſuppleto ad προφ. pron. τούτου, ſcil. τοῦ φονεύειν ſ. φόνου, latente in pr. τὸ φον., aut τούτων, ſcil. τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ φόνου, procedet lectio vulg., nec opus erit, deleto commate poſt γραμμ., locato que potius cum Bg. poſt φον., ſumere καὶ ante προφ. pro *etiam*, et aſyndeton quoddam, coniecto in medium illo καὶ, aut putare elapſum τὸ poſt ἐπὶ vel τοιοῖςδε, dum Bg. alibi quoque iſtud καὶ cum particip. pro *etiam* convertit in meram copulam, cf. 2, 15, 9. ſed P. per rel. libertatem nec in hanc partem dirimit, unde partim Stp. Th. 4, 1734. A. m. cum alia lect. „πρ. ὑ. ἐ. ὑπάρχουσαν, ſpecioſum praetext." ubi Sch. „*praetextum* futurum *ei*" dum variatur cum εὔλογον αἰτίαν 3, 5, 6. cf. 2, 8, 4.

ὑφαιρεῖται) Ms. aliud iterum compoſ. fuerit hic vel e ſolenni vocalium errore, cf. 2, 13, 3. vel e gloſſa, dum retinet cum Mss. rel. e P. quoque Bg., ubi Noſter ad analog. cum ἐπ., cf. Suid. Hes. Ind. Luc. Ael. V. h. Dem. cui add. 613, 23. 614, 6. 735, 3. 16. 736, 9. 7. 21. 783, 21. et 19. ὑφαιρεῖται τὸ γραμματεῖον. In ſq. Sch. „λοιπ. abſolute pro ſubſt. Politianus tamen videtur accepiſſe in fem. et ad epiſtolas retuliſſe" ſc. ἐπιςολῶν, ſed pro neutro, ut τὰ λοιπὰ ſupra aliquoties, ſc. πραγμάτων,

τῶν λοιπῶν ἀπαγγέλλει, ὡς εἴειν [t] σύνηθες.

Φοβηθεὶς δὲ, μὴ καὶ δεύτερον ταῦτα ὁ Ματερνιανὸς ἐπιστείλῃ, δρᾶσαί τι μᾶλλον ἠθέλησεν, ἢ ἀναμείνας [u] παθεῖν. τολμᾷ δὴ τοιοῦτο [x]. ἦν τις ἑκατον-

vero renunciat, ut consueverat.

Sed metuens, ne iterum eadem Maternianus scriberet, facere aliquid maluit, quam
2. expectando pati. Aggreditur ergo tale quid. Erat qui-

t) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec Mss. rel. v. N. u) In Ms. Vi. ἀναμείνας deest. *Loc.* etiam in Mss. rel. v. N. x) Mss. Ve. et Vi. modo τοιοῦτον, sed Ms. Ba. τολμᾷ δή τι τοιοῦτο λ. v. N. sed mendose τοῦτο ed. Bc.

rem dubiam relinquente etiam Bg., qui e P. in v. ἀν., cf. cum praep. Nostri ap. Dem. sine Ind. 188, ult.

εἴειν) Scribendum puto εἶχε συν. aut ἦν συν. *Steph.* Forte ὡς εἶχεν ἐν συνηθείᾳ. *Reisk.*

Etiam Sb. Ind. „εἴειν pro εἶχε vel ἦν“ quorum alterutrum reddiderit Bg. per syn. P., cf. §. 13., quocum, omittens pron. αὐτῷ, variarit Noster, scribendo ὡς δὴ ἦν συν. (ut supra coniecimus confusum ει et δὴ, 4, 1, 10.) aut ὡς ἀεὶ συν., sicut ad §. 13. e Dion. H. attulimus, quocum et alia Noster habet communia; non placente mihi ἦεν, quanquam Atticum dicunt, cum in prosa non tenuerim, sed e Bibl. Coisl. p. 521. m., habere ed. ἦν, sed Cod. εἴην, quae corruptio non dissimilis multum praesenti, qua de expectandi sunt Mss. alii.

μὴ καὶ) E P. opprimit Bg. iterum καὶ, peculiari ratione a Nostro post μὴ adhibitum cum δευτ., post quod Lat. saltem dedissem, *ne* secundo *etiam.* Sed in rel. libertatem P. deferens Bg., non variantibus libris, et tacentibus N. omnium, legit ταυτὰ, quo de cf. 2, 3, 24. e. et 1, 9, 21. quo postr. loco vulgatum pro ἐκεῖνα cepimus, ut et hic poterit valere, respiciens ad pr. cap. §. 9. e.

δρᾶσαι) Admodum familiaris est Herodiano haec locutio. Sic supra l. 3. c. 11. (§. 1.) dixit δρᾶσαί τι μᾶλλον φθάσας ἢ παθεῖν ἀναμείνας, add. l. 1. c. 17. (§. 16.) l. 3. c. 2. (§. 10. e.) Similiter et in aliis opposita sibi invicem relata amat, ut l. 3. c. 7. (§. 3. e.) εὐτυχῶς μᾶλλον ἢ εὐβούλως c. 10. (§. 6.) θεάματα ἢ ἀκροάματα c. 11. (§. 17.) ψυχὴν ἢ γνώμην ib. (§. 23.) ὄφθη ἢ ἀκούσθη c. 15. (§. 14.) ἀνάγκῃ ἢ γνώμῃ l. 4. c. 3. (§. 8.) ἀπειλῶν μᾶλλον ἢ πείθων c. 4. (§. 16.) νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι c. 6. (§. 4.) θέαμα ἢ ἄκουσμα etc. *Stroth.*

Mss. omissum particip. e glossa per comparationem 4, 4, 5. et quia hic non etiam in membro pr. est participium, ut alibi, cf. 3, 11, 1. e. quocum loco variatur praeterea per ordinem, dum contra Mss. sufficit Cod. P., unde Bg., etiam in μαλ. cum ἠθ., notante Leisn. in m. Ox. „illud ἢ omittitur 1 Cor. 14, 19.“ quum voluisset scribere μᾶλλον, cf. ib. Intp. et Lexx.

τολμ. δὴ τοι.) Fortasse legendum τοιοῦτό τι, ut Pol. quoque vertit *tale quiddam. Sylb.* qui et in Ind. „pro τοιοῦτό τι“ quod pron. per se potuit excidere illo loco post το, sed et altero intra δὴ et τοι, quo Ms. Ba. diserte id praebet; ut que τὶ ante et post pron. τοι. positum alibi ostendi-

ταέχης[y], (Μαρτιάλιος δὲ[z] ὄνομα αὐτῷ,) τῶν[a] σωματοφυλάκων τοῦ[b] Ἀντωνίνου, ἀεὶ παρε- dam centurio, Martialis nomine, unus ex custodibus corporis Antonini, semper

y) In Ms. Ba. modo colis includuntur verba haec pro parenthesi, cui commata substituunt A. al. z) In Ms. Vi. δὲ deest. *Loc.* etiam in Ms. Ba. it. in edd. A. Bss. et Par. v. N. a) Haec verba τῶν — αὐτῷ in Ms. Ba. desunt. *Mart.* versu uno aut altero omisso ob vocem αὐτῷ eandem, cf. 3, 13, 6. b) Ms. Vi. τῶν Ἀντωνίνου A. v. N.

mus, cf. 1, 8, 5. e., sic tamen ap. Nostr. quidem semper illi praeponitur, atque adeo Ms. ratio praevalere debet, si quid corrigendum, ut Fi. ad Plat. Theaet. p. 129. N. 8. et Z. ad Xen. M. S. 1, 3, 13. pro nudo τοιοῦτον corrigunt τὶ τοι. Atqui ap. Thuc. affine habetur tum τοιόνδε τὶ 146, 77. (pro quo τόδε tantum l. 89.) 266, 38. 344, 84. 407, 40. 418, 58. tum solum τοιόνδε 277, 55. 360, 86. it. ap. Herdt. 62, 95. 90, 51. 241, 35. sed τὶ τοιόνδε 9, 75. cf. supra 1, 10, 10. e. sic que ap. Nostr. promiscue ponitur τοιαῦτα solum et τοιαῦτά τινα, ubi similiter pro nudo alterum affert Ms. Vi. 4, 11, 1. per glossam e comparatione; qualis et hic sumi potest, tum propter illam monstratam analogiam, tum quia ad sensum parum interest, (cum quoque merum pron. cum Bg. e P. alii reddant, ut Gs. ap. Luc. 1, 770. l. 8.) tum denique quia tenent vulg. etiam rel. Mss., afferentes tantum aliam formam neutrius, e glossemate itidem per comparationem cum 2, 5, 16. ubi contra afferebat τοιοῦτο Ms. Ba. qui et hic discrepans ab illis retinet vulg., id que sequente vocali, ob quam et alibi ν ἐφ. obtruditur, cf. 3, 14, 12. e. 4, 2, 15. e. qui dissensus Mss. nostrorum et ipse parum fidei facit et momentum ad emendandum; ut P. potuit libere agere, sicut in ordine verborum hic, desertus a Bg. etiam in v. τολμ. cf. 2, 14, 3.

Μαρτ. δὲ) Schotti Ms. Μαρτιάλιος ἦν ὄνομα αὐτῷ, rectius. *Sylb.* E glossa addens v. subst. per comparationem cum 4, 10, 2. vel ut scriba hoc verbum legerit pro vulg. δὲ, quod rursus e glossa omittunt duo Mss. comparando 4, 12, 1. vel quod excidit intra vicinitatem, servatum rectius a Ms. Ve., cf. 1, 11, 3., libere agente P., etiam aliter Bg.

τῶν σωμ.) custodum corporis Antonini centurio, s. centurio ex praetorianorum numero. *Sylb.*

Contra P., quem tamen retinet Bg., re pendente a commate post ἑκατ. faciendo aut minus, at tandem redeunte eodem, et proposita sic aliter a Dione C. p. 1313. l. φοβηθεὶς ὁ Μακρῖνος, μὴ καὶ διαφθαρῇ ὑπ' αὐτοῦ διὰ ταῦτα, — οὐκ ἀνεβάλετο, et l. 29 κἀκ τούτου, δύο τε χιλιάρχους τῶν ἐν τῷ δορυφορικῷ τεταγμένων, — καὶ Ἰούλιον Μαρτιάλιον, ἐν τοῖς ἀνακλήτοις στρατευόμενον, *inter* Evocatos *militantem*, παρασκευάσας, ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, quo de tertio dissensu, quum Noster proferat solum Martialem, (hic quidem, cf. 4, 14, 4. secus etiam, ac Spart. in Car. c. 6. e. p. 718.) cf. ib. N. ad §. 29. Ex eodem Bg. in sq. παρ. per auxiliare v. cf. 4, 4, 17. et in paupertatem Stp. Th. de re Ind. Long. Mor. Plur. Krg. cum Gs. Chr. ubi per Lat. simpl. sed cum notione secundaria Z. Xen. Pol. at cum Bg. etiam Gs. ad Luc. Caeterum in Ms. alio artic. τῶν Ἀντ. aeque fuerit lapsus in finibus e pr., cf. 2, 10, 4. ac ingenium exquisitioris formae substitutae, ut 4, 7, 5.

πτόμενος αὐτῷ. τούτου τὸν ἀδελφὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνῃρήκει, διαβληθέντα μὲν, οὐκ ἐλεγχθέντα [c] δέ. αὐτῷ τε τῷ [d] Μαρτιαλίῳ ἐνύβριζεν, ἄνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγεννῆ [e] καλῶν καὶ Μακρίνου φίλον. τοῦτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρῖνος ἀλγοῦντά τε σφοδρῶς ἐπὶ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρέσει, μὴ φέροντά τε τὰς εἰς αὐτὸν ὕ-

3. illum affectari solitus. huius fratrem paucis ante diebus interfecerat, tantum delatum, sed minime redargutum; ipsum que Martialem per contumeliam, imbellem et ignavum appellaverat, et
4. Macrini amicum. Hunc sciens Macrinus dolere vehementer fratris nece, impatientem etiam propriarum con-

c) Ms. Ba. ἐλεχθέντα mendose, ut 3, 12, 11. et hic quoque in ed. Par. et Pat. d) In Ms. Vi. τῷ deest. *Lec.* Haud dubie per lapsum librarii ob simile pr. τε, quia tolerat iuncta αὐτῷ τῷ λ. alibi, cf. 4, 11, 13. 2, 12, 7. quanquam alias per libidinem articulum omittunt Mss. nostri ante nomen proprium, cf. 4, 12, 11. e. e) ἀγενῆ in una Ox, 2. v. N.

τούτου — ἐλεγχθ.) Hic evidens ex opposito, quid sit ἐλεγχθῆναι, v. ad 3, 12, 10. *Leisn.* E P. fere omnia Bg., non item obliquum pron. nec substitutum βασιλεὺς pro supplendo ad v. ἀνῃρ. pronomine αὐτὸς, cf. 1, 14, 14. 4, 2, 23. sed in οὐ — δὲ, 1, 13, 8. et in libere additum adv. μόνον 4, 10, 5. it. in eandem formulam πρ. ὀλ. ἡμ. cum iisdem Lat. Xiph. S. 437, 5. pro quo et alio Lat. ordine ap. Geop. 2, 15, 1. *paucis* diebus *ante*, dum quoque ordinem casum que legitimum habent Lat. cf. G. Th. 364, 3. sed 93. alio ordine, cf. Hor. T. p. 139. Nr. 10. it. p. 142. it. in ὀλ. ἡμ. 1, 5, 1. cum Rs. Or. V. 4. et Plut. Hs. Sic et ex eodem servatur hendiad. in v. duobus, non illis iunctis per copulam, sed diversorum temporum, ut mutetur finitum verbum ἐνυβ. in formulam e subst. cum praep. s. adverbialem, sed participium in tempus finitum, quasi inverso ordine fuerit ἐνυβρίζων — ἐκάλει, pro *ipsum que* Marr. *contumelia* affecerat, *vocans* s. vocando *eum* rel. Sed in utr. adi. Bg. deserit P., servatum a Stp. Th. cum alia lect. 1, 833. F. m. „ἄν. αὐτ. κ. ἀγεννῆ κ.“ sub simplicis quoque litterae themate, quod L. Ern. censet i. q. duplicis, a Stp. Th. separatim tractatum p. 837. B., sed cum Lat. eodem, ubi locum Xen. Cyr. tamen per simplicem tenet Z. Ind. et textus sine N. it. et Mor. utr. p. 74. l. 4. et 70. l. 3. cf. D'Orv. Ch. p. 310. m. Fi. ad Plat. Euthyphr. p. 4. e. Schw. ad Onos. p. 66. N. 6. per Lat. Bg., ad Luc. 1, 192. N. 51. cum Ind. it. Sb. Ael. V. h. et ej. Dion. H. T. utr. Rs. Or. V. 4. Dem. Polb. Long. Mor. Diod. S. L. N. T. Suid. 1, 25. i.

τοῦτον, ἐπισ.) Perinde fit, hoc pron. copulare cum proximo v. ἐπ., aut cum remoto v. μεταπ., dum in ratione alterutra supplendum pron. αὐτὸν, sed in postrema comma figendum post τοῦτον, cum ordine legitimo severius Lat. ad ἐπισ. tenente Bg., non item cum P. bina particip., (cf. v. ἀλγ. cum praep. eadem ap. Dem. ubi Ind. aliter, quam textus ipse, habet, sed cum syn. adv. σφόδρα, ap. Ael. V. h., ubi et Nostri alterum,

βρεις, μεταπέμπεται. ἐθάῤῥει δὲ[f] αὐτῷ, θεραπεύοντί τε[g] αὐτὸν ἄνωθεν, καὶ πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι[h]. πείθει τὲ, καιρὸν ἐπιτήδειον παραφυλάξαντα, ἐπιβουλεῦσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. ὁ δὲ[i], ταῖς τε[k] ὑποσχέσεσι[l] τοῦ Μακρίνου ἀναπεισθεὶς, μισῶν τε ἄλλως, καὶ

5. tumeliarum, arcessit, (confidebat autem in illo ut sui dudum studioso et multis beneficiis obstricto) persuadetque, ut tempore idoneo captato insidiaretur Antonino.

6. Ille vero cum promissis Macrini adductus, infensus alioquin etiam, tum poenas

f) τὲ Ms. Ba. v. N. g) θεραπεύοντι τὲ Ms. Ba. ut 3, 7, 2. secus ac 4, 12, 11. e. h) Comma hic in Bs. 1. quo et Bg. respexerit. i) Hoc comma quoque in Ms. Ba. cum ed. A. k) Hoc τε in Ms. Vi. deest. *Loc.* v. N. l) Ms. Ba. ὑποσχέσι per errorem. *Mart.*

it. ap. Xen. Bach., sine auctore ap. Stp. Th.) sed, praeter libera Lat. ad μὴ φ. et τὲ, cum eodem praepositionem cum pron., datam a Nostro iterum substantivo, (cf. sine Ind. Dem. 521, 7.) mutante in adi., cum aspero e Lat. ratione, ubi peculiari modo τὲ, in secundo particip. tertium locum occupans, post neg., pro μήτε φερ., nec *ferentem* illas *in* se *contumelias.*

ἐθάῤῥει) Ms. copulam illam, iterum ut 4, 11, 5. nec a rel. Mss. agnitam, perimit P. cum parte hac omni, ut alteram Bg. in membro sq. innoxie, qui ex illo fere ibi et in rel., ubi Sch. „*kv. a* multis *annis*, (e Sb. Ind.) antiquitus, *εὐ. affecto* multis *benef.*“ sed Schw. L. N. T. „*confidebat* vero *ei*, quia *eum* inde *a* multis *annis* coluerat, *multis* que *ab* eo *beneficiis* cumulatus *erat*“ bene resoluto particip. et vicinius quoque in v. pass. εὐ. cum π. ad analog., ut act. cum πλεῖστα ap. Diod. S. sed cum praep. eadem ap. Luc., cf. de pass. Fi. The. et Acs. Fa. it. Stp. Th. 1, 230. H. hinc sine Vs. sed Dem. 67, 8. θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ λ. Caeterum Bg. parenthesin non necessariam crediderim, in continua rectione tertiae pers. et quia impf. ἐθ. intra duo praes. μετ. et πειθ. saepe incedit; ad quod postr. verbum P. suppletum pron. αὐτῷ iterum oblique exprimit, peremta copula, liber idem in addito ad sq. membrum adv. temporis, sed contra oppresso adi. ἐπιτ., ut liber ipse Bg. in Lat., non quidem (ut ille) ad v. ἐπιβ. sed ad παρ. ubi Stp. Th. hinc oblique sub severo *observare* et praeterea tantum e Plut. cum καιρ., cui add. non modo cum syn. τοὺς χρόνους ap. Dion. H. S. T. 2. sed totam adeo formulam syn. ap. Ael. V. h. 2, 4. p. 75. e. παραφυλάξαι τὸν χρόνον τὸν ἐπιτηδ. *tempus* idoneum *observare*, cf. physice cum acc. pers. ib. Ind. et Xen. Z. Pol. cum Epict. et Suid. sed cum acc. rei Sb. it. ej. Di. H. T. 1. sed tropice iterum Polb. Luc. et Dem. ubi bene „pro simpl. φυλ.“ ut varietur cum 1, 8, 11. καιρ. φυλαξ. — ἐπιτηδ., etiam ordine.

ὁ δὲ) Omissam copulam rursus a P. servat Bg., sed ex illo rel. pauca, non item eiusdem ad se aeque bene relata τὲ — τὲ, quod postr. potius in membro secundo participii reddit, ut §. 4., ad sensum que P. vere adv. ἄλλ., quod sane respicit §. 4. e. τὰς εἰς α. ὕβρ. et §. 3. ἐνυβρ. h. l.

τιμωρῆσαι [m] θέλων τῷ ἀδελφῷ, πάντα ποιήσειν ἀσμένως ὑπισχνεῖται [n], καιρὸν ἐπιτήδειον εὑρών. συνέβη δὲ μετ' οὐ πολὺ τῆς σκέψεως ταύτης, θελῆσαι τὸν Ἀντωνῖνον, διατρίβοντα ἐν Κάῤῥαις τῆς Μεσοπο-

ſumere cupiens pro fratre; omnia facturum cupide pollicetur, occaſionem commo-
7. dam nactum. Evenit autem haud multo poſt hanc deliberationem, ut vellet Antoninus, qui Carris in Meſo-

m) Ms. Ba. τιμωρῆσαι θέλων λ. n) ὑπισχνεῖτο· καιρ. Ms. Ba. v. N.

alia de cauſa, ob iniurias in ſe. Sed res Ms. quidem Vi. levicula eſt in omiſſo τὸ primo innoxie ad ſenſum et ſeriem, ante aliud τὸ, cf. 2, 10, 3. fortaſſis ob duritiem quandam in tribus ſyllabis ſimilibus, quas tamen Noſter non refugit, cf. 1, 13, 7. m. 2, 9, 14. ſicut elabi τὸ potuit ob pr. artic.; at alterius Ms. participium ortum eſſe e finitione vocis ſubſecutae, iam mente cogitata; quanquam et in marg. ſteterit τιμωρήσων, ut gloſſa utriusque τιμωρῆσαι θέλων, per comparationem 4, 14, 2. cum que v. θελ. cum inf. ſtet in periphraſi fut. ſ. ſupini, cf. 4, 8, 8. 3, 13, 3., nihil per libertatem ſuam edicente P., ſed brevius reddente Sch. „vindicare *fratrem*" quam Bg. ad ſenſum et notationem, cf. de act. Sep. Th. hinc ſine Vs. 3, 1576. F. m. it. Bud. C. 1009, 38. ſed per textum liberum „τ. θελ. τῷ ἀναιρεθέντι ἀδ." Suid. non coll. ad Hes. Thom. M. p. 854. Ammon. L. N. T. O. M. N. T. 6. p. 506. Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. r. Barn. Eur. Is. Pan. M. Rs. Or. V. 4. 6. cum V. 5. p. 205. N. 29. it. ad Polb. Ael. V. h. Luc. Dion. C. Xen. Cyr. Pol. et Bach. ſed ſine Ind. Dem. 628, 21. ap. Ioſ. 2, 55. ſ. 3. e. τιμωρήσων — τοῖς ἀδελφοῖς, alio tamen ſenſu, *fratribus* auxilium *laturus*, Diod. S. 1, 321. l. 54. βουλόμενος τιμ. τὸν λ. et Zos. 4, 26, 5. τιμ. τοῖς — διανοούμενοι, *cogitare* ſe, — *ulciſci*, it. 4, 44, 8. In tertia re Ms., tempore iterum (cf. 4, 12, 14.) impf. pro praeſ. ὑπισχν., contrarium eſt, quam 4, 11, 1. e., dum ſervat P. cum rel. Mss. vulg. et varia tempora hic quoque miſcentur, et ex illo loco gloſſa haberi poteſt per comparationem. In ἀσμ. cum v. π. Noſter ad analog., ſed Bg. aliter, quam 3, 14, 3. (quod adv. ſane ap. G. Th. cum v. *fac.*, non item *libenter*,) deſerto P., etiam ad ſq. εὑρ., quod regit ad pr. inf. ποι., pendens in Gr. a v. ὑπ., cf. Leisn. ad 4, 7, 3. e. ἐπιλεξ. et Ariſt. ep. 1, 2. e. p. 6. Abr. καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, ſed Pav. p. 15. *occaſionem* commodam *nactae*, cum Zos. 2, 12, 7. καιρὸν εὑρόντες ἐπιτηδ. *occaſ.* nacti *idoneam*.

συνέβη) Bg. e P. modo Latt. tenet, non oppreſſo τ. σκ. τ., (ubi cum Sch.) nec v. θελ. ſed ex eodem in ſq. διατρ. aliter, quam 4, 11, 15. dum quarto loco Noſter diſcedit a Dion. C. p. 1313. e. ἐξορμήσαντα ἐξ Ἐδέσσης ἐς Κάῤῥας, quo de cf. ib. N. ad §. 31. „Herodianus minus vere Antoninum facit διατρίβοντα ἐν K. et inde ad templum, non procul urbe diſtans, profectum" quocum Dione faciunt et Euſeb. et Aur. Vict. Ep. 21, 7. it. Spart. in Car. c. 6. p. 717. e. quum *hybernaret* Edeſſae, *atque* inde *Carras* Luni *dei* gratia *veniſſet*, ubi Cas. N. 7. hinc ſine Vs. ſed cum vitiato textu Gr., cf. Angl. ap. Heyn. H. 4, 1064. m.

ταμίας, προσελθεῖν τῆς βασιλείας°, ἀπελθεῖν τε εἰς τὸν νεὼν τῆς Σελήνης P, ἣν μάλιστα οἱ ἐπιχώριοι σέβουσιν. ἀφεστήκει δὲ τῆς πόλεως q ὁ νεὼς πολὺ,

potamia agebat, relicta regia proficisci in templum Lunae, quam praecipue in-
8. colae colunt. Distabat autem ab urbe templum longi-

o) Ms. Ba. προσελθεῖν τῆς στρατοπεδείας ἀπελθεῖν τε λ. quo de postr. accentu v. 4, 11, 5. sed ut per inconstantiam §. pr. cum edd. dederit ταῖς τε et μικρῶν τιν. De rel. lectione cf. N. p) Colon in Ms. Ba. q) Ms. Ba. πόλεως μακρὰν ὁ νεὼς, πολὺ· ὡς λ. v. N.

τῆς βασιλείας) Suspecta est vox ista, quum *domus regia*, quae *regia* potius sine adiectione dicitur, non βασιλεία, sed τὰ βασίλεια, aut certe τὸ βασίλειον dicatur. *Steph.* Aptius legemus προσελθεῖν τῆς πόλεως, ex Spartiano, e quo etiam loco intelliges, quo modo conciliari possit, quae inter Herodianum hic et Dionem videtur esse dissonantia. *Sylb.* sc. οἰκίας, frequentius est τῶν βασιλείων. *Stroth.*

Sch. „pro βασιλείας, *regia*, Stp. mavult legere βασιλείου s. βασιλείων“ ubi debuit quoque de artic. cogitare, ut maneat τῆς βασιλείου, quomodo 1, 16, 8. ἐκ τῆς βασιλείου προσελθεῖν οἰκίας, quod Strothus supplens ad vulg. βασιλείας, fecerit sine exemplo, cum, pro adi. sumtum vocabulum, semper ap. Nostr. sit cum subst. aliquo sexus fem. in sexu masc. s. communi, nec aliter ap. alios, quod notarim, cum que facilis lapsus fuerit in finibus ας et ου, ac per hanc medicinam lenissimam sic de regia s. imperatoria adhuc sede extra Romam intelligi queat per se cum Bg., dum P. opprimit totum hoc membrum, et Ms. novitas nimis discedit a litteris vulg., quam ut non sit vel glossa, vel corrupta vox e τοῦ στρατηγείου s. στρατηγίου, quae sunt syn. illi Ms., cf. Suid. 3, 381. m. στρατήγιον, τὸ στρατόπεδον, it. mox στρατήγιον, ὁ τόπος τοῦ στρατοῦ, aut τοῦ στρατηγοῦ, ut recte ib. emendatur, ob locum subiectum; liberius in v. στ. vertante Bg., quam supra, cf. 3, 12, 12.

τῆς Σελ.) Volebat enim religiosissimus videri, licet esset homo consceleratissimus, quod Dionis Excerpta per aliquot schemata eius simulationis et exempla declarant. De Luna, s. ut Carreni malebant, Luno v. Spart. in Car. c. 6. (p. 716. e.) et c. sq. (p. 719.) ubi N. Salm. et Cas. quibus add. G. I. Vossii theol. gent. 2, 5. sine cum additis in calce voluminis. *Boecl.*

Ad quem postr. locum in N. Salm. huc respicitur sine Gr. „nomen non habent Graeci, quo *Lunum* appellent. σέληνον enim minime dicunt, etsi alias disertissimi. Itaque Herodianus templum Luni ap. Carras (genere fem.) σελήνης vocat“ cf. Fabr. ad Dion. C. p. 1311. §. 22. p. sq. §. 31. „Dei Luni templum volebat visere“ et ap. Bg. 2, 701. numum primum, ubi in Antonini numis ille „Deus Lunus“ variante Nostro per adv. cum 4, 8, 16. ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, etiam ordine, quem turbat P.

ἀφεστήκει) Additus a Ms. gen. aliquis iterum nominis proprii (cf. 4, 8, 19.) a glossa est, tum quod non est in Mss. rel. et P. tum quod non facile elapsus est propter viciniam, tum quod carere eo possumus ob urbem non multo ante nominatam, et sumto artic. τῆς pro pron. de-

ὡς ὁδοιπορίας χρῄζειν [r]. σὺν ἱππεῦσιν οὖν ὀλίγοις [f] (ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν ϛρατὸν σκύλῃ [t]) τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, ὡς δὴ, θύσας τῇ θεῷ, ἐπανέλ-

us, ita ut itineris apparatu opus esset. Cum equitibus igitur paucis (Ne scilicet totum exercitum vexaret) iter eo faciebat, ut, ubi sacrificasset deae,

r) Sine iota iterum Br. 2. al. cf. 4, 11, 10. f) Pro parenthesi in Ms. Ba. tantum commata sunt. *Mart.* ut in A. al. t) In Ms. Ve. σκύλοι τὸν ϛρ. sed in Ms. Vi. modo σκύλοι A., optativus quidem iterum pro coni., cf. 4, 9, 9. m. sed articulus mendosus.

monstr.; negligentiam Nostri gratam in repetito subst. ὁ νεὼς non ferente P. cf. in ἀφ. Schw. L. N. T. eum Ind. Thuc. et Abr. Dl. p. 647. i.

ὡς ὁδοιπ.) Cum hoc genitivo deesse quodpiam adiectivum videtur. *Steph.* Quod membrum Pol. omisit, significat, *ita*, ut *profectione* s. itinere, ad id visendum, *esset opus*. Spatr. (in Car. c. 7. i. p. 718. e.) medio inter Carras et Edessam itinere occisum Antoninum, scribit. *Sylb.*

Sch. „ὁδ. *ut* ad *id* perveniendum *itinere* iusto *opus sit*" suppleto sic aliquo adi., non item a Cas. ad Spart. p. 718. N. 7. nec a Bg., aliter expediente se Stp. in m. (addito tantum pron. τὸ) et tacente Sb. Ind. et omni alio in notionem Bg., et modo haec dante G. Th. 1239, 48. „*itineri* porta *longissima est* Varr. i. in apparatu et ingressu itineris rel." ut forte nihil suppleverit, nec σκευὴν, ἀποσκευὴν, παρασκευὴν, caet. Suspicabar quondam, excidisse adi. ὅλης ob sqq. litteras similes ὁδοιπ. aut ὅλης πορείας confluxisse in vulg. ὁδοιπ. ex sq. Sed vel sic non videbatur admodum iuvari sensus, et potius requiri aliud quod a v. χρ. et a serie et contextu, v. c. *ut* iter longius *futurum esset* s. *suscipiendum*; quod ultimum Lat. ut in χρ. cogitari posset: tamen desideravi adi. μακρᾶς aut πολλῆς, quod utr. cum ὁδὸς reperias ap. Luc., ut potuit elapsum esse postr. ob syllabas πορίας. Dum Codd. alii accedunt: nihil obtrudo.

σκύλῃ) Bergl. (e Stp. marg.) non male; si quidem τὸ *vexare* recte capiatur. Verte *ne totum* ex. *fatigaret*. Sic et 7, 3, 10. Τὸ σκύλλειν omnis generis turbas, vexationes, afflictiones et molestias comprehendit, v. Voss. Inst. Or. 5, 6. n. 4. p. 345. (P. 2.) Gloss. *vexat*, ὀχλεῖ, σκύλλει, χειμάζει. Salm. de modo us. c. 17. p. 788. σκύλλειν tradit ea notione adhiberi, qua quis raptari ac spoliari, agi ferri que dicitur, postquam in superioribus satis probaverat, *vexare* Latinis proprie significare, quod Graecis ἄγειν καὶ φέρειν. *Leisn.*

Praeter variationem in σὺν ὀλ. pro μετ' ὀλίγων 3, 4, 12. et per ordinem cum σ. ὀλ. ἱπ. 3, 9, 20., Sch. „*ex. vexaret* s. *fatigaret* exerc." et sub utr. Lat. Sb. Ind. sine Vs. at sub postr. quoque Stp. Th. cum lect. alia memoriter „σ. ἱπ. ὀλ. πορεύεται, ἵνα λ." idem que in Exam. Intp. Pol. „noluisse totum exercitum fatigare eo, quod conficiendum erat, itinere. Sed Pol. (per totam §. liber) verbum illud non interpretatur; sicut nec ea, quae illi adiuncta sunt" tum Dres. de V. med. p. 451. e. „ne *universum* exercitum *longiore* itinere *fatigaret*" cf. Exc. L. N. T. cum Kypk. T. 1. Suic. Th. N. ad Hsy. it. Strodtm. specim. diff. 1. p. 11. e. cum Ind. Luc., scribente Nostro ad analog. cum ϛρ. sed supplente Bg. e P. adv. loci, cf. 4, 4, 13. e., contra particulam δὴ, ante severe expres-

θοι [u]. κατὰ δὲ τὴν [x] μέσην ὁδὸν [y] ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς [z], ἀποστῆναί τε [a] πάντας κελεύσας, ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ, ἀποσκευασόμενος τὰ

9. reverteretur. In medio autem itinere urgente alvo, absistere omnibus iussis, secessit cum unico famulo, exone-

u) ἐπανέλθῃ Ms. Ba. per inversam, ac paulo ante, rationem, ut alibi, cf. 3, 12, 6. e. x) In Ms. Vi. τὴν deest. *Loc.* etiam in rel. Mss. v. N. y) Comma hic in Ox. al. z) σφαγὸς A. 2. unde σφατὸς Bss. 1., cuius Reiskianae aliqua manus in marg. adscripsit „γράφεται γαστρὸς" quasi lectio esset varians nec vitium operarum. a) ἀποστῆσαι τὰ Ms. Ba. cf. 4, 12, 5.

sam, hic negligente, ubi variatur per ὡς pro pr. ἵνα, sed manetur quoque per τῷ θεῷ in coepto §. 7. e. Σελ. sexu fem. Caeterum parenthesis signa hic conservavimus cum Stp., quia intra enunciationem logicam tota alia interiecta per finiti temporis verba duo.

κατὰ δὲ) Mss. omissus artic. post pr. κατὰ, ut 4, 10, 6. et 3, 8, 4., sed hic forsan ob tres deinceps syllabas similes, vel lapsu, vel ingenio fastidiente, cf. hoc cap. §. 6., quo fit forma scribendi per se non deterior, quam illa cum artic. (tolerata a Mss. supra 4, 1, 2. et forte tentata hic etiam ad variandum,) cf. Thuc. 100, 99. et Luc. 2, 894. l. 74. καθ' ὁδὸν λ. ubi et tertia forma per artic. intra adi. et subst. 1, 303. l. 42. κατὰ μεσ. τὴν ὁδ. *in* media *via*, cf. p. 755. l. 74. et Xen. 'Αναβ. 4, 6, 11. it. supra 1, 14, 8. cum Theogn. v. 221. μεσ. τὴν ὁδ. et v. 331. μεσσὴν ὁδ. et quarta forma τὴν μεσ., scil. ὁδὸν, ap. Plut. Hs. p. 79. N. 26. In sqq. formulis, quibus Noster opus naturae verecunde eloquitur, (cf. ad Luc. 3, 73. N. 50. et O. M. Nov. T. 3. p. 28. ubi et „Amm. M. *naturalis* cuiusdam *urgentis*" cf. Ind. Ern. v. *natur.*) pro P. liberiore, hic quidem Bg. deserit et Sch. „*stimulatus* ab *alvo*" et Stp. Th. 1, 1207. H. „quum urgeretur desidendi necessitate" ubi scribitur a Nostro peculiari ratione ad analog., et vicinius fuit *coactus* a *ventre* s. *alvo*, quo neutro subst. habet quid G. Th., nisi in postr. Nr. 5. huc trahas „alvus, pro excrementis alvi" s. iis, quae sunt fuerunt ve in alvo, quia mox ap. Nostr. subiiciuntur τὰ ἐνοχλ.; quanquam etiam alvo et ventri, ut parti hominis, h. e. intestinis, tribuitur recte vis talis agendi et cogendi, cf. Foes. v. γαστ. et Luc. 1, 673. l. 78. πάλαι τῆς γαστ. ἐπειγούσης, *olim* urgente *ventre*, et in sq. ἀποστ. 1, 17, 21. sed in P. *reliquis* ad πάντ., pro reliquis omnibus, praeter unum famulum, cf. 1, 9, 13. ubi Bg. omittit copulam ob particip. act. commutatum cum pass., deserens item P. ad sq. ἀνεχ., quo de verbi usu, pro abire a reliquis hominibus e via que in peculiarem locum, nihil ap. Stp. et Gs. Th. sed Sch. bene „*secedebat* ad opus naturae faciendum."

ἀποσκευασόμενος) 'Αποσκευάσασθαι est deponere, quidquid oneri est. Sic Polyb. ap. Wolf. in Curis ad Act. 21, 15. ubi si vulg. lectionem ἀποσκευασάμενοι admittas, ea hinc poterit illustrari. 1 Sam. 24, 4. Saul dicitur in speluncam ingressus ad *tegendum pedes*. Ibi LXX. (βασιλ. ά. 24, 3.) reddunt εἰς τὸ παρασκευάσασθαι (ed. Mill. tantum Σαοὺλ εἰσῆλθε παρ.) vel ut Theodoretus exhibet in Reg. 1. quaest. 56. εἰς τὸ ἀνασκευάσασθαι. Aquila εἰς τὸ ἀποκενῶσαι, ad *evacuandum*. Ioseph. Ant. 6, 14. ἐπὶ τῶν κα-

ἐνοχλοῦντα. πάντες τοίνυν ἀπεστράφησαν, καὶ ὡς πορρωτάτω ἀπῆσαν [b], τιμὴν [c] καὶ αἰδῶ [d] τῷ γιγνομένῳ [e] νέμοντες. ὁ δὲ Μαρτιάλιος, τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάτ-

10. raturus urgentia. Omnes itaque aversi sunt, et quam longissime recesserunt, honorem et reverentiam ei rei
11. tribuentes; Martialis vero, occasiones omnes ob-

b) Sine iota subscr. A. 2. c) τιμήν τε καὶ λ. Ms. Ba. v. N. d) αἰδῶ A. al, cf. 2, 2, 1. 2, 3, 23. e. e) γινομ. Ms. Ba. cf. 3, 11, 19.

τὰ φύσιν, vel, ut Theodoretus, τὰς φυσικὰς ἐκκρίσεις ποιήσασθαι, *ut excretiones naturales faceret*, ut Zonaras εἰς ἀπόπατον (cf. Gat. Advers. p. 280. B.) Forte ibi LXX. scripserunt cum Herodiano ἀποσκευάσασθαι. *Leisn.*

De loco N. T. cf. Suic. Th. it. ad Hes. 1, 1384. N. 20. sed de loco LXX. ib. p. 483. N. 5. ubi hinc quoque sine Vs. dum Sch. „*exoneraturus* onera *naturae*, onus ventris depositurus“ cf. Bud. C. 796, 46. sine Vs. cum lect. alia memoriter „κ. δὲ τ. μ. ὁδ. ὑπαχθεὶς λ.“ ut Stp. Th. 3, 840. E. e. insuper cum alia tali „κατὰ — ὑπαχθεὶς — γαστρὸς, ἀποχωρεῖ λ.“ de v. ἀπ. cum acc. rei Poll. 9, 155. 5, 91. Suid. 1, 256. m. 293. i. cum Krb. Obs., ap. Ios. 2, 75. s. 1. e. p. 116. s. 4. m. p. 135. i. l. 6. ad quam analog. cum τὰ ἐνοχλ. ubi Stp. Th. 2, 1576. G. „ventris onus ἐνοχλεῖ, quum tamdiu *negotium facessit*, donec deponatur, Herodi. — ἀναχωρεῖ λ.“ sine Vs. cf. Foes. L. N. T. Hes. Suid. Thom. M. p. 668. i. O. M. Nov. T. 6. p. 495. Is. Pan. Mor. p. 7. i. Poss. Call. et Sy. cum Gem. Pl. Ael. V. h. Plut. Krg. Rs. Or. V. 6. cum V. 5. p. 755. N. 43. Dem. cui add. 100, 7. 135, 7. 161, 17. 25. 189, 20. 622, 12. et med. 239, 4. pro pravis ibi numeris, it. in rem criticam D'Orv. Ch. at in ellipsin L. Bos. p. 85. e. aliunde „διαχωρήματα, *excrementa*, (s. ἐκχωρήματα p. 112. sed p. 115. cum ad v. ἀποσκευάζεσθαι supplera essent) ἐνοχλοῦντα, *impedientia*, (immo *molesta*, onerantia, *onerosa*, it. *onera*,) integre dixit Herodi. — ἀποσκευασάμενος λ.“ cum pravo hoc tempore sine Vs., dum G. Th. nescit et illud Lampr. in Heliog. c. 32. i. p. 872. m. onus *ventris* auro *excepit*, sed de praesenti te Spart. in Car. c. 7. i. p. 718. e. *quum* levandae *vesicae* gratia *ex equo descendisset*.

πάντες) In P. τοιν. cf. 3, 14, 2., unde Bg. in sqq. ex analog., severior ad formulam sq. νεμ. (praeter τῷ γιγν. cf. 4, 11, 3.) variatam cum compos. 2, 2, 1. 1, 8, 1., etiam per iuncta hic simul utr. subst., sed traductam a pers. ad rem per analog., cf. v. νεμ. Ind. Sb. v. ἀκον. e Xiph. 362, 14. 599, 10. Dem. Abr. ad Aesch. 2, 46. i. 91. e. Soph. Ai. v. 1368. cum Kypk. 2, 435. m., pro declarantes eo tempore et ea in re pudorem, ut non adspicerent, sed aliorsum interea oculos verterent; unde facilius aggredi Martialis poterat, quasi nullis adstantibus. Insertum autem a Ms. τὸ ante vicinum καὶ, ut saepe, cf. 3, 1, 9., vix a vicinia elapsum, nec hic seriei nocens, nec agnitum a P. et Mss. rel., fuerit ab ingenio librarii. In sq. §. libere P. contrahit periodos, omisso δὲ, sed Bg. severior est ad παρ. quam §. 5., pro quo variatur per numerum in καιρ. per analog.

των, ἰδών τε αὐτὸν μεμονωμένον, ὡς δὴ κληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ νεύματι, ὁρῶν [f] τι ἢ ἀκουσόμενος, προστρέχει, ἐπιςάς τε [g] αὐτῷ, τὰς ἐσθῆτας τῶν μη-

ſervans, videns eum ſolum; quaſi ſcilicet vocatus nutu ipſius, viſurus aliquid aut auditurus, accurrit: ſuperveniens que ipſi, veſtes a femori-

f) Ms. Ba. nil variat. *Marr.* nec Mss. rel. aut edd. ubi τί iterum hoc accentu in A. 1. al. cf. 3, 11, 6. ut ὁρῶν τὶ A. 2. al. g) ἐπιςὰς τὲ Ms. Ba. cum tamen ante ἰδών τε noſtro accentu dediſſet, cf. 4, 8, 11.

μεμονωμένον) Μεμονωμένος habet et Anacr. od. 8. (pen.) Thuc. (v. Ind.) Hom. Ἰλ. λ', 470. 1 Tim. 5, 5. Eurip. Μόνη, μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος. *Leisn.*

Cf. L. N. T. cum Kypk. 2, 359. et Munth. p. 410. m. Poll. 3, 45. μονωθεῖσα ἀπ' ἀνδρὸς, — χήρα, ſola *relicta*, quae praep. per ellipſin deeſt in v. cum gen. nudo, ut ap. Eur. Rhes. v. 871., ad Ael. V. h. 9, 40. p. 638. N. 3. Abr. Dl. Th. p. 658. e. it. ad Aeſch. 1, 228. e. O. M. V. 9, p. 432. cum Ind. Dion. C. Luc. et Xen. Pol: Z., reddente Bg. partim e P. ut Sch. „*ſolum*, ab arbitris remotum, κλ. vocatus *ab* ipſo *nutu*“ ſed cum Bg. ex eodem in v. νευμ., quod ſubſt. cum νικλ. iungitur ad diſcrimen *vocis* per que analog., cf. G. Th. e Cic. quos *ſaepe* nutu *ſignificatione* que *appello*.

ὁρῶν) Suſpicor, ſcriptum fuiſſe, ὡς ἄν τι ἀκουσόμενος. At Pol. vertit, quaſi ſcriptum eſſet, ὡς ὀψόμενός τι ἢ ἀκουσ. *Steph.* Poſſis etiam legere, ὀψόμενος τι ἢ ἀκουσ. *Sylb.* Forte ὁρῶν pro ὀψόμενος. *Reisk.*

Quod ſi procedit, ut praeſ. ſumatur pro fut., ut ſaepe (cf. 4, 11, 4.) habuimus: etiam hic vulg. capietur ſic pro fut., ut Bg. diſerte habet, quod etiam cum alio futuri participio ſimul ſtetit, cf. 2, 7, 11., quo tendit quoque P. oblique (deſertus a Sch. „*videns* oculis“ qui in ἀκ. cum Bg.) liber deinde in addito adv. ad πρ. cf. 4, 4, 9. ſed contra omiſſo membro ἐπ. τ. α., ubi Sch. „quum *acceſſiſſet* ad *ipſum*“ cf. Dion. C. 1313. e. κατελθόντα ἀπὸ τοῦ ἵππου, ὅπως ἀποπατήσῃ, προσελθὼν ὁ Μαρτιάλιος, ὡς γε εἰπεῖν τι δεόμενος, ἐπάταξε ξιφιδίῳ μικρῷ.

τὰς ἐσθῆτας) Verte *ſubligacula* ſibi *detrahere*. Gatak. Adverſ. 2, 3. p. 279. ſq. Ebraeis *pedes tegere* κατ' εὐφημισμὸν dicitur, pro eo, quod eſt ἀποπατεῖν, egerere, ventrem levare, alvum purgare, v. Judic. 3, 24. 1 Sam. 24, 4. (Hactenus Gatak. qui ib. noſtra ſic reddebat.) Formulae rationem veram prodidit Cas. ad Suet. Aug. 82., tractam ſcil. partim a veſtitus laxioris ac prolixioris ritu, quo non Ebraei ſoli, ſed Romani Graeci que veteres etiam utebantur, partim a τῶν περὶ κοιλιολυσίαν ὄντων geſtu. Quum enim eiusmodi veſtes forent: neceſſe erat, ut, corpore ad ventris onus deponendum inclinato, defluentes laciniae pedes obtegerent. Hinc Graecis, in mentione ventrem levantium, veſtis καθέλκεσθαι et ἀνέλκεσθαι dicitur. *Leisn.*

Ad Suet. l. l. feminalibus *et* tibialibus *muniebatur*, praeter Torrentii haec „nudis cruribus feminibus que incedebant Romani“ Cas. ſic. „In veſtitu veterum nihil tam alienum fuit a noſtris moribus, quam, quod eorum uſum ignoraverint, quae hodie appellamus *femoralia* et *tibialia*. Illis vocibus non intelligunt veteres Latini id, quod docti viri putant,

ρῶν καθέλκοντι [h], ἀπεστραμμένον παίσι ξιφιδίῳ, ὃ μετὰ χεῖρας ἔφερε λανθάνων. καιρίου

bus detrahenti, aversum ferit gladiolo, quem in manibus 12. tulerat occultatum. Cum

h) Ms. Ve. καθέλκοντι, ἀπεστραμμένον παίει ξιφιδίῳ. ὃ λ. sed Ms. Bi. ἀπεστραμμένον, παίει λ. sic cum commate, denique Ms. Vi. nil, nisi ἀπεστραμμένον λ. pro edd. ἀπεστραμμένῳ v. N

sed fascias, quibus antiqui pedes, tibias, crura et femora s. femina involvebant. Nostras *braccas* non fuisse Graecis Latinis que in usu, eo probamus, quod nulla ap. ullum Gr. aut Lat. scriptorem vetustiorem extet mentio, ac ne appellatio quidem, nisi barbara. Alterum validissimum est argumentum, quod, breviore veste amicti, eas partes ostenderent, quae honeste nominari non possunt. Tertium, quod in mentione τῶν περὶ κοιλιολυσίαν ὄντων vestis semper καθέλκεσθαι καὶ ἀνέλκεσθαι dicitur. Hebraei honestissime *tegere pedes*. Herodianus τὰς ἐσθ. τ. μ. καθελκ. cuius loci interpreres non sunt interpretes. Non igitur braccas antiqui noverunt, sed earum loco, ut diximus, fascias, quibus varias corporis partes involvebant." Hic ap. Nostr. cum Garak. iam P. vertit, dum Bg. manet severe in generis nomine, quod pro parte sumendum sit ex altera sententia, et forte pro braccis et femoralibus tamen sumi liceat in recentiore hoc tempore, cf. G. Th. v. *bracc* e. et in Caracallo nominatim, ut qui alio etiam vestitu barbaro ac peregrino usus, Macedonico et Germanico, cf. 4, 7, 4. sq. 4, 8, 5. et ad Lamprid. Alexandrum Severum c. 40. e. p. 978. Cas. N. 1. "docuimus ad Suet., Romanos quoque *braccas* gestasse, non illos quidem veteres, Ciceronis vel Augusti aequales, sed eos, qui proximo saeculo, aut altero saltem, vixerunt" quibus braccis et convenit bene v. καθελκ., quod ad analog. modo hic iungitur non modo cum subst. ἐσθ. (quo plur. accepto pro sing. et de una toga s. chlamyde Romana, valuerit pro retrahere ac removere ab anteriore corpore, ut nonnihil pateret venter, pectus ac iugulum,) sed etiam cum gen., nihil me repceriente, quam absolute ap. Hesy. et Abr. Dl. Th., ubi et cum dat. rei p. 92. e. sed cum praep. ap. Is. Pan. Mor. de navibus, ut cum acc. ap. Thuc. Dem. Xen. 'Ανβ., sicut syn. καθελκύσαι ap. Xen. Hell. Polb. D'Orv. Ch. et Vig. sed aliter ap. Luc.

ἀπεστραμμένῳ) Pro hoc vulg. dat., orto illo e pr. et confusis iterum litteris, cf. 4, 12, 6., ut susciperem dudum accus., fecit tum Mss. auctoritas, fulta a P., tum clara Bg. interpretatio, tum denique, praeter rectionem verbi παίει, etiam illud, quod ita vitatur asyndeton in particip. non necessarium; dum et hic proprie opprimitur a Nostro pron. αὐτὸν, ob proxime praegressum αὐτῷ, cf. 7, 11, 18. nec copulantur hic diversi casus participiorum, ut 4, 12, 8. χρησ. λ., sed priores dat. pendent a v. pr. ἐπιτ., et susceptus acc. ἀπεστρ. a solo v. παίειν, quod cum ξιφ. est syn. illi antea ap. Dion. ἐπάταξε, sed cum syn. ξίφει. usurpavit quoque Dion. H. S. T. 1. p. 534. e. cf. act. absolute ap. Hes. Suid. it. in iota demtum D'Orv. Ch. sed in rectionem cum acc. pers. et adv. Dem. it. Xen. 'Ανβ. ubi et cum acc. rei elliptico, cf. N. ad 5, 8, 12. sed cum pr. εἰς Luc. et Dion. H. S. T. 1. ubi et cum pr. κατὰ, ut et ap. Ael. V. h. ubi cum alio abl. instrumenti, cf. Soph. Ai. Fab. Aes. et Poss. Call. qualem abl. etiam assumas in illis L. N. T. e Marc. 14, 47. Io. 18, 10., re-

δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ [i] τῆς κατακλεῖδος γενομένης, ἀπροσδοκήτως [k] καὶ ἀφυλάκτως ὁ Αντω-

que lethale vulnus in iugulo factum esset, inopinanter et incautus Antoninus interiit,

i) ἐκ τῆς κατ. Ms. Ba. k) Ms. Ba. ἀπροσδοκήτως τὸ καὶ ἀφ. v. N.

petitum e pr., sed pro allidere cum praep. ap. Xen. 'Ανβ. In sq. ex analog. Bg. severior, quam P., ex quo tantum ad λ. pro consuetiori adv.

κατακλεῖδος) Forte legendum ἐπὶ τὰς κατακλεῖδας. Poll. 2, 4. ὠμοπλάται καταλήγουσαι μὲν ὑπὲρ τὰς ἀκρωμίας, ὑπερείδουσαι δὲ τὰς κλεῖδας. ὧν τὸ μέν τι μέρος τοῖς σφονδύλοις, ὑπὸ νεύρου τινὸς προσήρτηται· τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στέρνον, εἰς τὸν τράχηλον παύεται, καὶ κατακλεὶς ὀνομάζεται. Suidas nihil aliud habet nisi κατακλεὶς, ἡ τοῦ τραχήλου. Est igitur κατακλεὶς pectoralis illa extremitas, ut Medici loquuntur, τῶν κλείδων s. clavicularum, *der Schlüsselbeine*, — quae et *iugula*, quorum que haec est figura ∽ —, (s. figura litterae Romanae maiusculae S, cf. Stp. Th. v. κλεὶς) quae capitulo oblongo, crasso, cartilagine obducto, ossi pectoris innititur, et cum illo vinculo membranaceo unitur. *Stroth.*

Pollucis quendam etiam locum Latine dedit Stp. Th. cum Nostri in v. e. sine Vs., nec per Lat. Bg. nisi in plur. 2, 233. G. m., dum Sch. cum Bg. post P. Va. „Iul. Poll. l. 2. c. 4. 29. scribit, κλεῖδες, claves in corpore humano sunt, quae a scapulis confirmantur: quarum clavium pars nervis quibusdam vertebris adhaeret, pars vero alia sub pectore in collum desinit et κατακλεὶς, *iugulum*, appellatur." Nec vero crisis Strothi, audienda est hic, quia vel ex hoc Pollucis loco, quem ipse Strothus respexit, dicitur singularis maxime de parte illa, quae hic valet, ut maxime letalis, qui numerus singularis, quanquam repertus mihi tantum nostro sensu ap. Ios. 1, 140. e. ὑπὲρ ἑκατέραν κατακλεῖδα, *super utramque scapulam*, et alio sensu ap. Call. h. Di. v. 82. it. ap. Spanh. ad h. l., tamen sustinebitur ab analogia hac, quod syn. adhibent etiam numero utr. κλεῖν et κλεῖδας, cf. Spanh. l. l. Stp. Th., ad Thom. M. p. 536. Moer. p. 230. Herodi. Gr. p. 467. N. 2. Ind. Rs. Or. V. 6. 8. And. Dem. Xen. M. S. et Lyco. Sed in Ms. alia praepos. ut saepe, hic non ita, ut in contraria ratione 1, 12, 17., procedit ob contextum, qui requirat v. c. e iugulo *confosso*, quod respexerit Sb. Ind. „κατακλεῖδος τρωθείσης" si vel maxime ἐκ capiatur pro Lat. illa, i. e. propter; ut potius confusio inciderit, cum et in vulg. maneat P. cum Mss. rel., unde Stp. Th. oblique 2, 13. D. „καίριον πληγὴν" sed Noster, per analog., cf. Aesch. Or. Rs. V. 4. πληγῆς τηλικαύτης γεγενημένης.

ἀπροσδοκήτως) Liberum P. castigarat Stp. non tantum in marg., sed multo pluribus in Exam. Intp. Pol., reddens ibi ἀφ. *absque custodia* s. *remotis custodibus*, potius, quam *custodibus* s. *custodia destitutus*, sed in Th. hinc tamen cum P., post cuius Vs. habet Sch. „nisi quis malit active, *cum* minime *cavendum* sibi *existimasset*" pro quo melius Bg., mutato adv. in adi., in quo ipse Stp. Th. illud Lat. fert, adhibitum etiam ab aliis, etiam in adv., ut ad Dion. C. 279, 93. sed 461, 16. ἀφ. πάσης ἡμῖν συνῆν, *sine satellitio*, sed ad Dion. H. ed. Rs. T. 3. 1793, 15. *incaute*, cf. ib. 502, 2. cum Ind. Sb., cj. Di. H. Dem. ubi 1451, 5. copulantur quoque ἀφύλακτον — ἀπροσδόκητον, Xen. Pol. et Cyr. it. Hell. et 'Ανβ. Zos. 2, 41, 1. ἀφυλάκτῳ — ἐπιθέσθαι, coll. §. 3. μὴ προειδομένῳ τὰ τούτων, Thuc. cui add. 463, 90. ἀφυλάκτοις τε ἐπιπεσὼν καὶ ἀπροσδοκήτοις

νῖνος ἀνῃρέθη. πεσόντος δὲ αὐτοῦ, πηδήσας[l] ἵππῳ[m] ἔφυγεν ὁ Μαρτιάλιος. Γερμανοὶ δὲ ἱππεῖς, οἷς ὁ[n] Ἀντωνῖνος ἔχαιρε,

13. Prolapso autem ipso, insilit in equum et fugit Martialis. Sed Germani equites, quibus Antoninus de-

l) Ms. Ba. nil variat. *Mart.* nec rel. Mss. et edd., praeter Ing. ἐπιπηδήσας a. v. N. m) Comma hic in A. al. non bene in postposito nominativo ὁ Μαρ. n) Ms. Ba. οἷς Ἀντων. sine artic., prorsus ut 4, 12, 4. cum tamen hic §. pr. tenuisset.

Ael. V. h. Herdt. cum N., Luc. cui add. 2, 192. l. 98. cum Jens. Lect. p. 213. Zos. 2, 41, 1. coll. §. 3. sed 4. 46, 3. ἀπροσδοκήτοις ἅμα καὶ ἀφυλάκτοις — ἐπιτίθεται, *nec* opinantes *ac* incautos *adoritur*, ap. Onos. p. 55. 75. N. 8. p. 110. Bud. C. 1157, 36. Heliod. p. 513. i. sed in pr. ἀπρ. Poll. 6, 193. Ind. Dion. C. sed sine Ind. Dem. 1256, 4, 1380, 10. Tum a Ms. iterum additum τὸ, ut §. 10., per se a pr. syllaba excidere potuit, non comparens ap. P. et Mss. rel. Caeterum in Caracalli aetatem e N. Ox. huc transfero haec." Zonar. ζήσας ἔτη ἐννέα καὶ εἴκοσιν, αὐταρχήσας δὲ ἐκ τούτων ἐνιαυτοὺς ἕξ, addit Dion menses duos dies que totidem" a quo discedunt Angli ap. Heyn. H. 4, 1064. e. Eutrop. Met. 8, 11, 4. Aur. Vict. Ep. 21, 7. et Spart. in Car. c. 8. p. 723. e. ubi v. N.

πηδήσας) Aut ἐπιπηδήσας ἵππῳ, aut ἐμπηδήσας ἵππῳ, Herodianum puto scripsisse. Alioqui dicitur etiam ἀναπηδᾶν ἐφ' ἵππον, cum ab aliis, tum a Xenoph. *Steph.*

Etiam Sb. Ind. „πηδ. ἱπ. pro ἐμπηδ." sed Stp. Th. 3, 273. E. e. „Herodot. (sic) πηδᾶν ἵππῳ pro *insilire equo*: sed constructionem illam cum dativo merito quis miretur" nec ego sustinuerim vel Lat. per analog., ubi cum verbis, motum in locum habentibus, v. c. *clamor* it *coelo*, nec per hanc adeo Graecorum, qui nostrum verbum simplex dederunt cum acc. loci, ut Soph. Ai. v. 30. πηδ. πεδία, ubi Stp. Th. supplet pr. κατὰ, sed ἀνὰ Reisk. ad Max. Tyr. 313, 14. πηδ. κρημνούς. Sed ut, tacentibus Mss., in neutrum inclino istorum compos. (quorum alterutrum, deserto P., spectarit Bg., et ad vicinitatem litterarum vulg. accedit magis ἐμπηδ., cum tres litterae debeant excidisse in vel ἐπιπηδ. vel ἀναπηδ.) sic aeque fingi posse existimo πηδήσας ἐς ἵππον, quasi elapsa sit praep. ob pr. similem finem ας, et confusum iterum ον et ῳ, cf. §. 11., reperiente me tantum v. πηδ. ap. Suid. Xen. Bach. Fa. Aes. Dion. H. S. T. 1. sed ἐμπηδ. ap. Luc. et cum dat. ap. Hmst. ad Arist. Plut. p. 431. a. e. it. ap. Suid. ubi et ἐπιπηδ. cum dat. aut acc., quo de cf. Luc. et in rem criticam confusionem que ap. Abr. Dl. Th. Auct. sed ἀναπηδ., praeter Suid., ap. Xen. Ἀνβ. et Cyr. it. Dem. absolute, at cum pr. πρὸς ap. Gs. Chr. e Xen. Cyr. 1, 3, 9. sed cum pr. ἐπὶ ib. 14, 4, 8. cum Ind. Rs. Or. V. 4., denique totam formulam ἀν. cum ἐπὶ τὸν ἵππον modo ap. Stp. Th. e Xen. sine Ind., cui add. Diod. S. 2, 154. l. 86. ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναπηδήσας, conscenso *equo*, qui hic intelligatur ipse Caracalli, unde descendisse supra Dio narrarat. Caeterum liber P. in pr. πεσ.

Γερμανοὶ) Quintum et ultimum hic Noster discrepat a Dione, qui Scythas potius nominat 1313, e. sq. l. 49. καὶ αὐτὸς μὲν αὐτίκα ἀπέφυγε, καὶ διέλαθεν ἂν, εἰ τὸ ξίφος (i. q. supra ξιφίδιον, cf. 1, 8, 12. e.) ἀπεῤῥίφει· νῦν δὲ γνωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ξίφους) ὑπό τινος τῶν Σκυθῶν, τῶν σὺν

φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἐχρῆτο [o]; οὐ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ἐς ὅσον οἱ λοιποὶ, πρῶτοί τε [p] ἰδόντες τὸ γενόμενον [q], διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον, κατηκόντισαν. ὡς δὲ καὶ ὁ λοιπὸς στρατὸς εἶδε τὸ πραχθὲν, πάντες συνέδραμον [r]. καὶ πρῶτος ὁ Μακρῖνος, ἐπιστὰς τῷ πτώματι, ὀλοφύρεσθαί τε καὶ θρηνεῖν προσεποιεῖτο. ὅ τε [ſ] στρατὸς πᾶς χαλεπῶς καὶ δυσφόρως ἤνεγκε

lectabatur et custodibus corporis utebatur, non tantum distantes, quantum caeteri, primi que conspicati facinus, consecuti Martialem, iaculis 14. conficiunt. Quod ubi reliquus exercitus vidit, omnes concurrerunt: primus que Macrinus, consistens ad cadaver, complorare et lamentari se simulabat: exercitus que omnis graviter moleste que

o) Ms. Ve. ἐχρῆτο· οὗ οὐ τοσ. ἀφ. sed Ms. Ba. modo οὗ οὐ τοσ. ἀφ. v. N. p) πρῶτοι τὸ Ms. Ba. cf. §. 9. q) τὸ γινόμενον Mss. Ve. et Vi. v. N. r) Hoc punctum in A. al. pro commate Bss. 1. et colo Stp. rel. ſ) Sic Ms. Ba. pro ὅ, τε cum commate Stp. rel. cf. 2, 14, 4.

'Αντωνίνῳ ὄντων, κατηκοντίσθη' ἐκεῖνον (Antoninum) δὲ οἱ χιλίαρχοι, ὡς καὶ βοηθοῦντες, κατέσφαξαν, — καὶ γὰρ Σκύθας καὶ Κελτοὺς — ὡπλίκει, καὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν, ὡς καὶ μᾶλλον αὐτοῖς, ἢ στρατιώταις, θαρρῶν, cf. ib. p. sq. in Var. Lect. N. n., dum Noster supra quoque satellites e Germanis dederat Caracallo 4, 7, 3. quocum variatur ordine, sed alio subst. cum 1, 11, 15. cf. Stp. Th. v. φρ. 2, 1500. i. sine Vs. et simile Dem. sine Ind. 81, 6. οἷς χρῆται φίλοις.

οὐ τοσ.) Mss. res est tantum e repetita sq. negativa, cum οὗ neque pro pron., neque pro adv. loci ὅπου (cf. Suid. 2, 726. m.) procedat e serie, quia nominativus Γερμανοὶ ἱππεῖς una cum interiectis participiorum membris ἀφ. et ἰδ. pendent ab infimo v. κατηκ. unde stultum etiam colon in Ms. post ἐχρ., manente cum Ms. Vi. quoque P. in vulg., qui liberior in sq. membro ἐς ὅσ. ubi contra credas e pr. fine repetitam esse praep., quia in vicinia tanta concurrit cum elliptico τοσ. unde et Bg. omittit, cf. 2, 11, 8. nisi copularit Noster iterum, quae alias per se dantur diversis locis.

τὸ γενόμ.) Mss. tempus aliud iterum, in eodem que particip., cf. 3, 4, 11. e., non definit P. liber, unde Bg., etiam in rel., praeter κατηκ. cf. 1, 15, 6., it. partim in sq. §., maxime in τὸ πρ., commutato cum simpl. pron. τοῦτο, et deinde cum δὲ per δ expresso, cf. 4, 4, 14., quo variatur cum pr. τὸ γεν., (utrinque per analog.) libere addente P. ad v. συν. adv. cf. §. 11. sed omittente Bg. ex eodem καὶ post δὲ, cf. 4, 12, 5.

ἐπιστὰς) Omissum a P. hoc particip. reddit Bg. aliter, quam §. 11. sed ut 3, 12, 2. et Sb. Ind. „accedens ad cadaver“ deserto P. etiam in sqq. v., ubi iungitur ὀλ. (cf. Stp. Th. hinc sine Vs.) cum θρ. per copiam syn., ad variandum cum singulis supra, it. mox in adv. duobus pro uno 1, 8, 9. sq. sed Dion. H. S. T. 1. 188, 16. χαλ. φέροντες, et Stp. Th. 4, 84. E.

τὸ πραχθὲν [t]. συστρατιώτην γὰρ καὶ κοινωνὸν τοῦ [u] βίου, ἀλλ' οὐκ ἄρχοντα, ᾤοντο ἀποβεβληκέναι [x], καὶ οὐδεμίαν [y] πω ἐπιβουλὴν ὑπώπτευον [z] ἐκ	15. ferebat id factum; commilitonem enim et convictorem, non vero principem se putabant amisisse, et nihil adhuc de insidiis Macrini su-

t) Colon in Stp. rel. u) In Ms. Vi. τοῦ deest. *Loc.* nulla de causa, si non excidit ob pr. litreras. x) Hoc comma in Bs. 1. al. pro puncto A. al. et colo Stp. rel. y) οὐδεμίαν πῶς Ms. Ba. sed καὶ μὴ δὴ μίαν πῶς Mg. Ve. et μηδεμίαν πως Ms. Vi. v. N. z) ὑπώπτευεν Ms. Ve. vitiosa confusione vocalium iterum, cf. 4, 11, 4.

e. cum P. liberrimo, sed 2, 6, 3. in Bg. ad τὸ πρ. non variatum, cf. in rem ipsam et simulationem haoc Capit. in Macr. c. 4. p. 752. ubi Cas. N. 4. hinc sine Vs.

συστρατιώτην) Quippe, cum aliis hominibus hostem se praeberet, solis militibus comis erat, reste Dione (Xiph. Sb. 429, 27.) *Reccl.*

Cf. 4, 7, 11., contrahente P. tum periodos, tum κοιν. τ. β. unde Bg., ubi ad analog. Noster, (etiam in v. ἀπ. cum adiuuctis,) cf. ap. Loesn. Obl. p. 438. e Phil. „de Abrah. τοιαύτην, γυναῖκα, ἀποβαλὼν κοινωνὸν τοῦ φύμπαντος βίου, amissa *tali* vitae *socia*" h. l. pro socium vitae militaris; libere addente P. proo. τινὰ, cf. 4, 11, 4. sed contra omittente sq. ἀλλ' cf. 2, 11, 14.

καὶ οὐδεμίαν) Mss. dissensus est primo in syn. pron., tum in eiusdem scriptura, (ubi Ms. Ve. illa hic meodosa, quanquam solenois, cf. 4, 12, 3.) denique in accentu novae voculae πῶς, quo de extra interrogationem, praeter Var. L. 3, 12, 21. 4, 9. 4. it. Exc. ad 1, 2, 8., cf. Stp. Th. 3, 652. G. Bud. C. 1547, 17. Thom. M. p. 732. Dev. p. 330. Op. Hoog. p. 1108. Nr. 12. it. 1115. e. Fi. ad Plat. Soph. p. 23. N. 4. Harl. Dem. p. Cor. p. 529. N. 65., variantibus quoque οὔπως et οὔπω ap. Thuc. 327, 52. et differentia inter eas particulas intercedente per se, ut πώς, quod sciam, nunquam dicatur de tempore, sed maxime de modo, at πώ de utroque, quae, de tempore accepta, redditur post negativas cum Bg. e P. vel per Lat. *dum*, aut per particulam aliquam augendi intendendique, v. c. *quaquam*, pro nequaquam s. minime, cf. Stp. Th. 2, 1508. D. cum Ind. Thuc., et Hoog. l. l. p. 1100. m., quanquam et redundare tum putant nec vertunt, cf. Stp. l. l. E. e. p. sq. B. Gs. ad Luc. 3, 505. l. 49. cum Hes. 2, 817. N. 11. et sic πώς cum neg. similiter augendi vi ap. Suid. 2, 739. e. cum Ind. Thuc. et Schol. ad 327, 52. ut sit h. l. *nequaquam* ullas *insidias suspicabantur* s. non ullas prorsus s. nullas plane; etsi et ipsa putatur reduodare, cf. Stp. Th. 3, 651. D. m. E. e. Videtur ergo hic esse iterum aut lapsus librarii, aut glossa, qua monuerit, πώ hic non de tempore capiendum, quod tamen procedit. Sed Bg. partim e P. tractavit phrasin rel. Nostri in pr. ἐκ cum subst. pro periphrasi gen., cf. 3, 4, 17., sic iuncta cum subst. ἐπιβ., quanquam liceat quoque referre ad proximum v. ὑπ., per analog. iunctum, me quidem servaturo saltem *et* nullas *dum* insidias *suspicabantur* a *Macrino*, cf. 4, 10, 11. 4, 9, 10. et Phil. p. 758. E. e. διηγησαμένοις ἡμῖν τὴν ἐκ Φλάκκου γενομένην ἐπιβουλὴν, nobis *enarrantibus* edoctus *de* insidiis *per* Flaccum *paratis* rel.

τοῦ Μακρίνου [a], ᾤοντο δὲ, τὸν Μαρτιάλιον οἰκείαν ἔχθραν ἀμύνασθαι. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς [b] τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν [c]. ὁ δὲ Μακρῖνος, πυρὶ παραδοὺς τὸ σωμάτιον, τήν τε κόνιν κάλπῃ [d] τινὶ ἐμβαλὼν, ἔπεμ-

spicabantur, sed putabant, Martialem proprias inimiciti-
16. as persecutum. Atque illi quidem quisque in sua tabernacula revertebantur. At Macrinus tradito igni corpusculo, cineres in urnam quan-

a) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. al. b) Ms. Ba. ὡς τὰς σκ. attice ὡς pro πρὸς, non male. *Mart.* v. N. c) ἐπανήεσαν Ms. Ba. sed vulg. sine iota in ed. Bs. 2. R. et Pat. v. N. d) κάλπει Mss. Ba. et Ve. declinatione iterum alia, ut 4, 8, 6. e.

ᾤοντο δὲ) Anaphorae genus cum copula δὲ in repetito verbo non peremit Bg. cum P., servans ex isto rel., ubi Noster partim cum Rs. Or. Ant. V. 7. p. 627. l. 4. εἰκότως — ἀμυνόμενος τὴν ἔχθρ. (cf. G. Th. in Bg. „ulcisci") sed per analog. in οἰκ. cum ἐχθρ. cf. Dem. διὰ τὴν ἰδίαν ἔχθρ. 275, 22. etc.

καὶ οἱ μ.) Pro libero P. retinet Bg. duplices nominativos, pro τῶν μὲν ἕκαστος, cf. 2, 6, 5. In primo autem Ms. ὡς, pro ὡς εἰς s. ὡς πρὸς, contraria res est, quam 1, 11, 8. e. sed glossa tamen vel ex ingenio librarii, obtrudentis exquisitius quid iterum, vel inde per comparationem, ubi erat cum nomine pers., sed hic cum rei inanimatae atque adeo loci, quo de cf. ib. Deinde Ms. aliud plusq. aeque glossema habebitur ex alia forma frequentiore, qualis supra ἀπῄεσαν §. 10. it. εἰσῄεσαν 2, 12, 2. et συνίεσαν 1, 13, 10. ubi Ms. quoque συνήεσαν praebebat, etiam suo more sine iota, quo de cf. ad Hes. 1, 1610. N. 25. ubi pro ἤεσαν reponitur ᾔεσαν, allata etiam alia forma ᾔεισαν, it. Hsth. ad Arist. Plut. v. 659. ad Cod. D'Orv., tum Gramm. March. p. 677. e. quae novit modo formas ᾔεσαν et ᾔεισαν, (de quibus in plusq. supra 1, 15, 2. e.) Fi. ad Well. p. 237. m. ubi tantum ἀπῄεσαν et προσῄεσαν, sed ap. Well. ipsum ed. noviss. p. 203. i. „pro ᾔεισαν dicitur etiam ᾔεσαν. — Pro ἀπῄειμεν per syncopen est ἀπῇμεν, ut ᾖμεν pro ᾔειμεν, rel." cuius contractae formae aliud exemplum fert Ind. Arist. Kust. ut Dem. προσῇμεν, ubi V. L. προσῄειμεν, unde analogiam saltem habeat forma hic vulg., cuius aliud in tertia quidem pluralis numeri exemplum non reperi, sed ap. Herdt. 685, 15. pro ἀπῇσαν variare quoque ἀπῄισαν et ἀπίεσαν, ubi probatur media forma Ionica N. 17. cf. Ind. ib. v. ἰέναι et Suid. 1, 262. e. ἀπῄεσαν — καὶ ἀπῄει. — Κανὼν, εἶμι, τὸ πορεύομαι, διαλύεται, εἴω, ᾖον, ᾖεις, ᾖειν, ᾖει, ᾖεσαν, καὶ ἐν συνθέσει, ἀπῄειν, καὶ ἐν συναιρέσει, ἀπῇειν, sed Sb. Ind. hinc „ἐπανῇσαν pro ἐπανήεσαν s. ἐπανῄεισαν" suo more, explicando aut corrigendo, dum in scriptura vulg. comparet iota subscriptum pro postscripto in illa ap. Hes. forma ᾔεσαν, it. ap. Herdt.

ὁ δὲ Μακρ.) Copulam, omissam in Ms. Bg. (quod signo innuerat etiam Leisn. in marg.) restitui e P. unde Bg. in sqq., etiam in τὸ oppresso, ut §. 9. cf. 3, 15, 16. quocum variatur ordine, non item in neglecto pron. sq. αὐτοῦ, discedens idem ad v. κατ. quo de cf. 4, 2, 2. et in sq. Dion. 1330, 55. ἡ δὲ Ἰουλία — ἔτυχε μὲν ἐν τῇ Ἀντ. οὖσα λ. sed 1317, 60. τὸ δ' οὖν Ἀντωνίνου τότε σῶμα ἐκαύθη, καὶ τὰ ὀστᾶ ἐν τῷ Ἀντωνινείῳ, κρύφα νυ-

ψε τῇ μητρὶ αὐτοῦ καταθάψαι, ἐν Ἀντιοχείᾳ διατριβούσῃ. ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς[e], εἴτε ἑκοῦσα, εἴτε κελευσθεῖσα, ἀπεκαρτέρησε. τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ἐχρήσατο ὁ Ἀντωνῖνος καὶ ἡ μήτηρ Ἰουλία[f], βιώσαντες, ὡς προείρηται.

dam coniectos, misit matri eius sepeliendos, Antiochiae 17. commoranti. Illa vero ob filiorum similes calamitates, sive sponte, sive alicuius imperio, 18. mortem sibi conscivit. Talem scilicet exitum habuit Antoninus et mater Iulia, cum vixissent, quemadmodum di-

e) Comma hoc et duo sqq. erant quoque in Ms. Ba. ut in ed. Bs. 1. R. al.
f) Colon in Ms. Ba.

κτὸς ἐς τὴν Ῥώμην κομισθέντα, ἐτέθη, quod sic concilio cum Nostro, ut ea primum a Macrino missa ad matrem sint, sed deinde ab ea clam Romam, cf. Aur. Vict. de Caes. 21, 6. et Ep. 21, 8. it. Spart. in Car. c. 9, i. p. 724. i. et c. e. p. 729. it. Capit. in Macr. c. 5. p. 753. cum N. Cas. 3. et super dissensum universum scriptorum de Caracallo Heyn. Hist. 4, 1065. N. t., ad analog. iunctis ἐπεμψ. λ. it. §. sq.

ἐκείνη) Libet P. in addito adv. cf. 3, 9, 19. sed contra omisso pron. ἐκ. cf. 4, 9, 5. it. adi. ὁμ., (de morte violenta cruenta que, cf. in variat. 3, 4, 7. e.) praeter alia deinde, unde Bg. in κελ. ubi Sch. „iussa" scil. a Macrino, quale iussum affert aliud Xiph. S. 440, 41. ἐξελθεῖν ὅτιτάχιστα ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, ὅποι βούλοιτο, αὐτῇ ἐκέλευσε λ. unde potius suppleam ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Μακρίνου, pro Bg. e P. assumto pron. τις, cf. §. 14.

ἀπεκαρτέρησε) Nimis brevis Herodianus est in exponendis rebus Iuliae post Antonini mortem. Plura suppeditabit Xiph. *Leisn.*

Noster brevior e consilio, opinor, quia scribebat de maribus, ne tacta quidem commodissimo quamvis loco hoc eiusdem consecratione, qua de cf. 4, 9, 5. πρεσβ., P. retinente Bg. in hoc v. ubi Sch. „*ipsa* sibi *mortem* inedia *conscivit*" ut alii etiam supplent; statuente me ellipsin subst. λιμῷ, addendam libro L. Bos., ex affini ap. Ael. V. h. 13, 23. e. αὐτὸν λιμῷ διακαρτερήσαντα — ἀποθανεῖν, periisse, *perseverantem* in *inedia*, cf. ib. Ind. et p. 409. N. b. i. Suid. 1, 251. e. ἀπεκαρτέρησεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο, et 275. e. ἀποκαρτερήσαντα, ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα, Foes. Ern. Cl. Cic. Ind. Gr. L. Cas. ad Ath. 2, 422. et ad Suet. Aug. c. 53. e. D'Orv. Ch. p. 233. Ind. Luc. cum 3, 222. N. 50. ubi in pr. l. 46. ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον, et p. 220. l. 21. ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, sine Ind. ap. Diod. S. 1, 701. l. 78. pro quo et 2, 253. e. ἐγκαρτερεῖν, sed cum Ind. ad Dion. C. p. 375. ad quem cum Sch. redditur noster locus p. 1331. §. 119. ubi de nostra persona bis eodem Gr. usus, cf. p. pr. e. sed 1332, 8. ἑαυτὴν προσκατειργάσατο.

τοιούτῳ) Bg. in μ. δὴ ut 3, 4, 15. sed in rel. e P. fere, cf. in πρ. 3, 7, 12. sed in additum a P. adv. μόνοις hoc cap. §. 3. it. pron. 4, 12, 11. ubi ad v. συνστ. Bg. cum Sch. „*totum* tempus, *quo* regnavit, *consummatum est* sex *annis*" sed Noster peculiari ratione in v. cum pr. ἐν et de χρόνοις, cf. Xiph. S. 437, 27. τοιούτῳ μὲν τέλει Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο, βιοὺς ἔτη λ. Dion. Rm. p. 1315. §. 35. it. Aur. Vict. de Caes. 21, 5. anno *potentiae*

πᾶς δὲ ὁ χρόνος, ἐν ᾧ μόνος ἐβασίλευσεν ἄνευ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, ἐν ἓξ ἔτεσι συνετελέσθη.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ [g] Ἀντωνίνου, ἐν ἀφασίᾳ τε ἦν ὁ στρατὸς καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πρακτέου [h]. ἔμεινάν τε ἡμέρας [i] δύο ἀβασίλευτοι [k], ἐζήτουν τε, ὃν ἐπι-

19. ctum est. Omne autem tempus, quo solus imperavit sine parente ac fratre, sex annis consummatum fuit.

Mortuo autem Antonino incertus erat exercitus et ignarus, quid ageret: fueruntque biduo sine imperatore: et quaerebant, quem eli-

g) In Ms. Ba. τοῦ abest. *Mart.* cf. N. h) Hic comma fuit in Par. et Pat. sed colon in Ed. i) ἡμερῶν δύο Ms. Ve. v. N. k) Colon in *Ms.* Ba.

sexto *moritur*, qui adeo eum Nostro etiam solos imperii annos memorat, alibi tamen quoque aetatis, cf. supra §. 12. e.

Τελευτήσαντος) Copulam omisit P. iterum, cf. 4, 13, 6. 11. ut Ms. articulum, eiectum vi, ob fastidium trium similium, aut elapsum ob pr. cf. 4, 13, 9. sed 1, 8, 17. in Bg. e P. aut Stp. Th. 3, 167. E. ad v. ἦν cum pr. ἐν per adi., ubi Noster ad analog., varians sic cum 2, 12, 5. καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε κ. ἀπ. sed e Lat. Bg. copulans syn., ut in ἀπ. cum gen. per analog., cf. 1, 6, 21. in Bg. partim e P. ad τ. πρ. sed Luc. 2, 65. l. ἀπορία τῶν λεκτέων, dicendorum *penuria*, ubi et phrases syn. p. 214. l. 33. ἐν ἀπορίᾳ καθεστώς, *in* paupertate *constitutus*, it. 1, 725. l. 12. ἦν ὑπ' ἀπορίας, aestuabam *consilii inopia*, et p. 749. l. 30. μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι, ne *inopes* vitam *agant*.

ἡμέρας) Dio ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν μετὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν. Ergo illud Capitolini, cum dicit, *statim* arripuisse *imperium*, cum mora intelligendum est. *Boecl.*

Illa Gr. sunt ap. Xiph. S. 439, 36. sed e Dion. excerpseram olim 1319, 24. τελευτήσαντος αὐτοῦ, φανερῶς μὲν οὔτ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὔτε ταῖς ἔπειτα ταῖς δύο, ἐπεβάτευσεν αὐτῆς (τῆς ἀρχῆς) ἵνα μὴ ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸν ἀπεκτονέναι δόξῃ· ἀλλ' ἄναρχα παντελῶς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀπ' αὐτοτελοῦς ἄρχοντος τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα — διεγένετο, sed ap. Capit. duo sunt loca in Macr. c. 2. i. p. 747. *Occiso* ergo *Antonino* Bassiano, *Opilius* Macrinus *praefectus* praetorio *eius*, qui *antea* privatas *curabat*, imperium *arripuit*, et c. 5. i. p. 753. statim *denique* arripuit *imperium*, ubi Cas. N. 2. „non plane statim, sed quarto demum die, vel secundo, ut Herodi. ἐμ. — ἀβ." sine Vs, cum Dione facientibus etiam Angl. ap. Heyn. H. 4, 1065. l., dum in Ms. casu temporis alio contraria est ratio, ac 4, 8, 16. l., non tam e lapsu in finibus, cf. 1, 15, 11. e. 3, 12, 23. quam e glossa per comparationem 4, 2, 7. ἑπτὰ — ἡμερῶν et 1, 14, 9., ad quos numeros, nisi in aliis etiam dissensus esset Nostro cum Dione, facile adderes particulam πού, elapsam per se a pr. δύο, cf. 2, 12, 7., manente in vulg. etiam P., unde Bg., etiam in rel., ubi servassem saltem *manserunt* dies *duo*, et Noster per analog. in ἐμ. cum ἀβ. et hoc traduxit ad temp. Romanam, cf. de pers. vel re Ind. Sb. et ej. Dion. H. T. 1. Xcm. Hell. Thuc. cui add. p. 150. i. Diod. S. ubi 1, 365. l. 8. εἰσὶ — ἀβ. νί-

λέξονται ἄρχοντα. καὶ γὰρ ἠγγέλλετο μετὰ πολλοῦ πλήθους καὶ δυνάμεως ἐπιὼν Ἀρτάβανος, δίκας ἀπαιτήσων, τιμωρήσων τε τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις. αἱροῦνται δὴ βασιλέα, πρῶτον μὲν Ἀδούεντον [l], ὡς στρατιωτικόν τε καὶ ἔπαρχον οὐ φαῦλον γενόμενον [m], (ὁ δὲ, γῆρας

2. gerent principem. Etenim nunciabatur cum magnis copiis et viribus adventare Artabanus, poenas exacturus, ulturus que caedem inter federa et pacem caesorum. 3. Eligunt ergo imperatorem primo quidem Audentium, ut militarem virum et praefectum non malum: (sed ille

l) Tacentibus hic Mss., modo in edd. erat Αὔδεντον cf. 4, 12, 1. m) Mss. Ba. pro parenthesi verba habet modo inclusa colis. *Mart.* ut Ox. 2.

vunt absque *regio dominata*, Luc. et Dion. C. 1297, 67. sed in rectionem et consecutionem temporum v. impf. ἐζ. cum pron. et fut. indic. simile quid ap. Dem. 136, 13. μὴ — ζητεῖτε, ὅν τινα — μισήσετε λ., variante Nostro cum 3, 5, 5. et 2, 13, 13. ἐροῦντο — ἀρχ., ut per id ipsum hic §. 3. et per subst. βασ., unde nec Bg. in Lat. variat.

καὶ γὰρ) Liber P. in his particulis et in omisso subst. δυν., quod cum πλ. iungitur per copiam, sed et per hendiad. pro 3, 7, 17. πλήθει δυνάμεως et 3, 13, 11. πλήθει στρατοῦ, it. 4, 15, 1. σὺν μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ, dum et alibi interposita copula καὶ vitat continuos gen., cf. 3, 10, 4. (nobis *mit* grosser *Heeresmenge* s. *Heeresmacht*,) et in μ. δυν. ad 3, 6, 23. in que rem ipsam Dion. 1333, 63. Ἀρτάβανον δυνάμει πολλῇ ἐς τὴν Μεσοποταμίαν ἐμβεβληκότα, sed in variationem 2, 12, 1. ἀγγέλλεται — προσιὼν, ubi Bg. iterum e P. negligit rectionem cum particip. it. severam Lat. in sq. δικ. απ. pro Liv. *poenas expetere*, cf. aliunde Stp. Th. 1, 1004. G. e. (cum Bud. C. 25, 27. et Loesn. Obs. p. 106. i.) sed 3, 1576. F. τιμ. hinc e P., quem deferens Bg., admittit aliquod paregmenon, vix probabile, pro *caesos*, vel saltem *sanguinem — caesorum*, ubi Noster ad analog., cf. 4, 13, 6. sed Stp. Th. 3, 939. i. partim e P. „*poenas* exacturus *de iis*, qui *inter* pacem *et* federa *caesi fuerant*“ sed p. pr. e. ἐν σπ. e Thuc. sine Ind. ubi tamen alius locus ex 101, 19. stante *federe*, sed p. pr. l. 12. ἐν εἰρ. pacis *tempore*, cf. Luc. v. εἰρ. it. Dem. cui add. 212, 25. et in rem ipsam supra 4, 11, 6. sqq. et Capit. in Macr. c. 8. p. 758: m. Artabane *graviter* necem *suorum* civium *vindicante*.

ὡς στρατιωτ.) Contra hanc quidem laudem nihil reperi ap. Dionem, sed 1322, 42. et p. sq. i. illum non bene se gessisse in vel consulatu, vel praefectura rum praetorii, rum urbis, quod utrumque hic intelligas per absolute positum ἐπ., assumtis subst. τοῦ στρατοπέδου et τῆς πόλεως, quanquam et solum procedit primum, quia solum tactum est una cum laude τοῦ στρατιωτικοῦ supra 4, 12, 1., ad quod adl. Bg. e P. addit subst. ἄνδρα, (cf. 4, 7, 13. sed secus 4, 12, 3.) ut ex eodem opprimit particip. γεν. cf. 2, 1, 10., variante Nostro cum 3, 4, 15. μὴ φαῦλος λ.

ὁ δὲ) Consentit Dio p. 1322. τετελευτήκει μὲν ὁ Ἀδούεντος τοῖς στρατιώ-

προϊσχόμενος, παρῃτήσατο,) μετ᾿ ἐκεῖνον δὲ, τὸν Μακρῖνον, πειθόντων αὐτοὺς [n] χιλιάρχων, οἳ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μακρίνου γεγενῆσθαι ὑ-

senectutem praetendens, recusavit,) post illum autem Macrinum, suadentibus tribunis, quos etiam insidiarum adversus Antoninum et coniurationis participes ac socios

n) Ms. Ba. πειθ. αὐτὸν χιλιάρχων τε καὶ ἑκατοντάρχων, καὶ ὅσοι τῆς ἐπιβ. quorum pronomen sing. Bs. a. L. per compendium αὐτ'' referat, v. N.

ταις, μετὰ τὸν τοῦ Καρακάλλου θάνατον, εἰπεῖν, ὅτι Ἐμοὶ μὲν ἡ μοναρχία, ἅτε καὶ πρεσβεύοντι τοῦ Μακρίνου, προσήκει· ἐπεὶ δ᾿ ὑπέργηρώς εἰμι, ἐκείνῳ αὐτῆς ἐξίσταμαι, supplenre P. ad v. παρ. subst. τὴν ἀρχὴν s. βασιλείαν, quae abstracta lateant in concretis pr. βασιλέα et §. 1, ἄρχοντα, ubi et sufficit commune illud pron. τοῦτο, sc. τὸ γενέσθαι ἄρχοντα s. βασιλέα, dum deserit Bg. etiam in altero v. πρ. ubi Sch. tener Lat. utr. e Sb. Ind. cf. 2, 3, 7. et Stp. Th. 1, 1363. E. „ὁ δὲ τὸ γηρ. — παρ. *ipse* autem *seneA.* excusans, *repudiavit*, deprecatus est" quae, sumta e Bud. C. 679, 18., cum alia lect. et partim e P., reperit ib. p. 243. E. e. sed ad Capit. in Macr. c. 5. p. 754. Cas. N. 1. hinc sine Gr. „recusabat Adventus, praetextu aetatis usus."

μετ᾿ ἐκεῖν.) Dio 1319, 37. τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ — αὐτοκράτωρ ὑπ᾿ αὐτῶν, ὡς καὶ καταβιασθεὶς, ᾑρέθη, qui adeo electionem tribuit militibus, ut Noster non modo supra 2, 13, 3. sed etiam hoc cap. §. pr. et 1. et hic per plur. αὐτοὺς, referendum cum pr. v. αἱροῦνται et ἐζήτουν et ὤμνυον ad §. 1. sing. ὁ στρατὸς collectivum, per synesin, subaudito syn. στρατιώτας, pro quo pertineat sing. αὐτὸν in Ms. ad Macrinum, quod per se procedit, etiam ex istis antea Dionis ὡς — καταβ., dum P. cum Bg. omne pron. opprimit iterum, (hauddubie ob ambiguitatem, *suadentibus* ipsis *tribunis*, quod vitabitur sic, *hortantibus* ipsos *tribunis*,) et per se etiam lapsus incidere potuit in finibus ους et ον, cf. 1, 17, 3. Tamen, quum et Mss. rel. maneant in vulg., habeo lectionem Ms. Ba. pro opera librarii, etiam ob rel. novitates, nec a P. agnitas, tum subst. cum copulis τε καὶ ἑκατ., (ductum forrassis ex aliis Nostri locis, ubi est simul, cf. 2, 13, 3.) tum syn. pron. cum καὶ alius et loci et notionis, καὶ ὅσοι λ., in quibus tum *vis* est manifesta, tum aliquid contra Dionem, quem meminimus supra tantum narrasse χιλιάρχους, quos hic Noster demum addit, supra nondum tactos, (ut interdum quaedam ab initio tacentur, cf. 3, 7, 16.) 4, 13, 2. ἦν τις ἑκατοντάρχης λ. e quo ipso tamen loco firmari contra queat novitas haec Ms., sed et aeque illinc ducta. Verum maxime adversantur fidei illius Ms. illa καὶ ὅσοι, quia lapsus in his non cogitari potest, quanquam sunt ap. Nostr. alibi, cf. 1, 9, 1., et, licet taceat Dio, tamen alii, praeter memoratos tribunos et Martialem centurionem, etiam conscii caedis illius fuerunt, nominati a Spart. in Car. c. 6. e. p. 718. i. cf. 4, 13, 2.

χιλιάρχων) Rectius cum articulo legemus τῶν χιλιαρχ. Mox malim τῷ Μακρίνῳ, dandi casu. *Sylb.* Bene si habet τῆς ἐπιβ. τοῦ Ἀντ., idem valet, atque τῆς ἐπιβ. κατὰ τοῦ Ἀντ. *Reisk.*

Prima Sb. res de artic., per se elapso a pr. τους, saepe composita est, cf. 3, 8, 10. Alteram ipse Rsk. sibi confecit iam in Anim. ad Gr.

ὑπωπτεύθησαν [o] μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. παρέλαβε δὲ [p] τὴν βασιλείαν Μακρῖνος [q], οὐχ οὕτως εὐνοίᾳ καὶ πίστει τῶν

Macrini fuisse suspicio extitit post eius mortem, ut in sequentibus dicemus. Adeptus autem est imperium Macrinus non tam benevolentia erga se

o) Ms. Ba. ὑπωπτεύθησαν. ὕστερον γοῦν ἐκολάσθησαν μετὰ λ. sic et Ms. Vi. sed comma post ὑπωπτ. sed Ms. Ve. etiam sic, at post depravatum ὑποπτευθ. (solenni lapsu in vocali, cf. 4, 12, 7.) colon, v. N. p) παρέλαβέ τε τὴν λ. Mss. Ba. et Ve. ut A. Bs. Pat. et Par. 2. v. N. q) Mss. Ba. et Ve. ὁ Μακρ. v. N.

A. V. 1. ad Cas. Dion. p. 14. e. „Εὐμενοῦς ἐπιβουλαὶ sunt *insidiae* in *Eumenem*. Euseb. — μετὰ τὴν τῶν ἀποστόλων ἐπιβουλὴν, *post* commissum *in* apostolos *facinus*. ubi Valesius praeter rem κατὰ insertum ivit“ quam per praep. adeo adiuverit gen. hic quoque Bg. (cf. 4, 12, 11. e.) qui, deferens P. tum hic, (servantem severe quidem gen., sed sine exemplo simili ap. G. Th. it. Schell. Lex. et per Indd. Lat. aliquot inspectos,) tum in rel. (etiam in secunda Sb. coniectura de dat. τῷ Μακρ., monstrato a P., et per se non improbabili a lapsu in vocalibus, ac pendente a v. sq. γεγεν.) versatur in συνωμ. cum gen. τῆς ἐπιβ. fere ut 1, 8, 11. συνωμότας τῆς βουλῆς, (ad quem locum diximus simul de hoc,) sed hic pro uno Gr. τῆς ἐπ. adhibens duplex subst. Lat. (cf. 2, 1, 14. ποθ.) hauddubie ad explicandam et molliendam rationem Nostri peculiarem. Sed in sq. ὑπ. pass. cum nominativo et inf. (e ratione Thuc. sine Ind. 416, 17. *in* suspicionem *venerunt*, cf. Stp. Th. ubi et alter modus syn. cum nominativo participii, e Dem. quidem sine Ind. 153, 12. cuius tertio rectionis generi cum pr. εἰς add. Phil. p. 757. E. e. cf. Ind. Xen. Cyr.) Bg. e P., non item Sch. „suspecti *fuerunt* coniurationis“ pro quo liberiori adhibuerim pass. *suspectati sunt*, solenne historico Tac., cf. G. Th., vel *fuisse* suspecti *erant* cum Capit. in Macr. c. 12. m. p. 766. i. quum *quidam* milites *ancillae* hospitis *pudorem* depravasse *suspecti essent*, (quod et ipsum per se est participium pass., habitum deinde pro adi. cf. Schell. Lex.,) et ap. Lampr. in Diadum. c. 1. i. p. 771. occiso *Bassiano* factione *Macriniana*, it. c. 2. p. 794. e. occiso *Macrini* factione — *Antonino*, ad quem Macrinum refero Nostri illa hic adiuncta, μετὰ τὴν ἐκείνου τελ. ut sensus sit, postquam deinde agnitus esset Macrinus, ut auctor occisi Caracalli, et ipse Macrinus, ob id ipsum simul occisus, suspectos quoque fuisse tribunos, qui Macrino essent suasores ad imperium suscipiendum, atque adeo fautores eius; ut pertineat pron. ἐκείνου ad proximam pers. τοῦ Μακρ., non ad remotiorem τοῦ 'Αντων. Ea que rectio nostra manifesto est in Mss. supplemento, quod, per se elapsum ob similiter finiens, (cf. 3, 12, 15.) tamen nec in P. comparet, nec desideratur necessario ad sensum, tum habet aliquid redundantiae in adv. ὕστερον cum μετὰ τ. ἐκ. τελ., ductum fortassis e 3, 7, 3. ὕστερον γὰρ ἐκολάσθησαν. Caeterum ad sqq. ὡς — ἐρ., eadem cum illis 1, 14, 12. (ubi Bg. ut 2, 15, 13. sed hic e P.) Leisn. in m. Ox. „ubi haec dicit?“ cum non deinde dixerit Noster, dicemus, id eum oblitum esse; qualis oblivio etiam in non longissimo opere, ut somnus, obrepere potest.

παρέλαβε) Praeter Mss. adiunctum iterum artic., (cf. 3, 7, 8. m. ubi excidere potuit, non item facile hic, veniens forsan e pt. §. et cap. to-

ςρατιωτῶν, ὡς ἀνάγκη, καὶ χρεία τοῦ παρόντος [r] καιροῦ. τούτων δὲ πραττομένων, ἐφίςαται ὁ Ἀρτάβανος μετὰ μεγίςου πλήθους καὶ δυνάμεως, ἵππον τὲ πολλὴν [s] ἄγων καὶ τοξοτῶν μέγα τὶ πλῆθος [t],

militum et fide, quam neceffitate, ac poftulante praefenti
6. occafione. Haec dum aguntur, fupervenit Artabanus cum maximis copiis et viribus, equitatum ingentem adducens et fagittariorum magnam multi-

r) In Excpr. Ms. Ba. erat fic. „τοῦ παρόντος καιροῦ — τοῦ καιροῦ“ fed Leisn. in m. Ox. „Stp. addit καιροῦ.“ Scilicet modo χρείᾳ τοῦ παρόντος fuit in edd. A. Bss. Par. Ox. et Pat. v. N. f) πολλὸν Ms. Ba. mendofe iterum, ut 4, 10, 7. e. t) Colon in Ms. Ba.

to praec., ubi tamen etiam fine artic. hoc nomen proprium ponitur §. 3. e.) copulam Ms. aliam, ut 4, 13, 5., refpuit cum Mss. rel. etiam P., qui liberior eft in rel., maxime omiffo fubft. εὐν. ubi Bg. forfan fine neceffitate fupplet quaedam, cf. 3, 11, 2. fed Lat. ad πις. pro fiducia cepit aut fidelitate, (ubi Noftat cum gen. τ. ςρ. ad analog., refpiciens quoad rem, fua illa 4. 12, 3. τοῦτον, ὡς μηδὲ ςρατιωτικὸν, μηδὲ γενναῖον,) fed in Lat. ad v. παραλ. liberior, quam P. et fupra aliquoties, pro Lat., quod in N. fq. ap. Capit.

ἀνάγκῃ) Capit. (in Macr.) vi et fraude invafiffe eum imperium, aliquoties ait. Inter alia c. 5. (i. p. 753. e.) *imperium*, quod *raptum* ierat, *fed* quafi *invitus* accepetat. *Boecl.*

Cf. laudata e Capit. fupra ad §. 1. ἡμέρας. Ad fq. P. defecit etiam Sch. „hodie dicerent, *ratione* ftatus *poftulante*, etfi parum fit honeftum“ quod particip. inde duxit Bg. ob pt. ἀν. fyn. et paupertatem fermonis Lat., dum explicatio hic fequitur illius ἀν., et fcribitur modo ad analog. in χρ. cum gen. aliquo; ubi fubft. καιρ. potius capio proprie, pro temporis rationibus (circumftantiis) f. ftatu, et torum reddo feverius *ufu* praefentis *temporis*, e quadam Noftri Lat., iunctis fyn., fed faciliori ac difficiliori, it. proprio et tropico, cf. G. Th. 1125, 49. „Tac. *ex* ufu *temporis*, i. quando tempus exigebat“ cf. de χρ. pro neceffitate Stp. Th. 4, 610. G. Ind. Xen. Pol. Z. et in Schol. Thuc. cum Abr. Dl. A. et Bauer. Ot. fed in alias notiones Suid. Hes. L. N. T. Mocr. p. 415. Thom. M. p. 918. L. Bos. Obs. Mifc. p. 106. Rsk. ad Polb. p. 38. m. 211. e. Abr. l. l. p. 139. i. (ubi locus Soph. Oed. Col. v. 1838.) Ind. Sb. cum ej. Dion. H. T. 1. Hesd. Soph. Ai. Ra. Or. V. 4. et Dem. cui add. 141, 7. 166, 7. 10. 169, 14. coll. 16. Xen. M. S. Aefch. Fi. et S. ep. it. Epict. cum N. ad 33, 7. Fa. Aes. Luc. Diod. S. Iof. et Gat. Adv. fed in ἀν. cum gen. Ael. V. h. Iam in Ms. omiffum particip. (3, 9, 16. 3, 15, 10.) παρόντος procedit per fe et ex analog. illa Lat. ap. Tac. fed agnofcit cum Mss. rel. etiam P., qui contra non habuerit gen. τοῦ κ., fubintelligendum illum quidem per ellipfin, cf. L. Bos. et 2, 5, 1. fed et retentum a Mss. rel. et ab aliis fcriptoribus diferte additum, cf. 1, 14, 3. fed ap. Beg. 2, 708. in numis Macrini tertium, forfan huc pertinentem.

τούτων δὲ) Omiffam a Bg. e P. iterum copulam, ut 4, 2, 20. 4, 13, 14. fumo pro γὰρ, ut caufa reddatur pt. §., variante Noftro cum §. 2. per

καταφϱάκτους τὲ ἀπὸ καμή- tudinem, tum cataphractos
λων ἔξωθεν μακϱοῖς δόϱα- desuper a camelis pugnantes

ſyn. et v. et adi. cum gradu alio, dum libere P. addit iterum adv., cf. 4, 11, 2. (unde Bg. in ſq. πολλ. et ἀγ. cf. 3, 9, 4. e.) ſed contra omittit μ. τὶ, ubi Bg. opprimit pron. ſecus ac 1, 10, 8. ſed Noſter variat per ſyn. adi. cum 3, 4, 11. πολύ τι πλῆθος, ſcribens per analog. in τουτ. πϱατ., ubi P. ſeverius ap. G. Th. v. *actus* i. Caeterum in hoc bello diſcedit Noſter a Dione iterum quatuor partibus, deinceps a me proponendis, hic quidem primo, quod non habet, Macrinum miſiſſe Artabano captivos, et pacem ei obtuliſſe, ſed haec ab Artabano repudiata, et alias praeterea conditiones propoſuiſſe, cf. Dion. 1333, 65. ſqq.

καταφϱάκτους) Cum δόϱασι ſubaudiendum μαχομένους, aut ſimile quodpiam participium, ut infra 4, 15, 4. *Sylb.* Pro ἔξωθεν legerem ἄνωθεν, ut 4, 15, 4. Dein putarem excidiſſe vocem μαχομένους aut ſimilem. *Leisn.* Subaudi (ad ἔξωθεν) τοῦ ἐφίκτου, *eminus*, aut *deſuper*, quo gladii attingere non poſſent. Longiores enim erant ſariſſae Arabum, quam enſes Romani. Num etiam legendum ἀπό τε ἵππων καὶ καμήλων, ut 4, 15, 4. *Reisk.* Lego ανωθεν, *deſuper.* Simul inſerere vellem adhuc μαχομενους aut ſimile quid, quanquam non omnino opus id eſt. Saepius vox ανωθεν hoc ſenſu ap. noſtrum occurrit. Sed quod maxime confirmat meam emendationem, c. 15. §. 4. de iisdem Cataphractis dicitur: μεγάλως ανωθεν εβλαπτον. — Hoc ipſum εξωθεν peſſime vertitur et explicatur a Pol. et Scheid. per *tantum*, (ad 4, 9, 14. quidem, non vero hic, v. N. ſq.) *Gedik.*

Sch. in rel. cum P. ſed in „ἐξ. *forinſecus*, incertum tamen, annon aliud ibi ſignificet“ tum Leisn. in m. Ox. „f. ἐξωθοῦντας“ denique ap. L. Bos. Ell. p. 443. i. „μάχεσθαι — deficit hoc v. in illis Herodiani l. 4. c. 28. §. 6. ἄγων καταφϱάκτους ἀπὸ καμ. ἐξ. μ. δοϱ. ſub. μαχομένους“ ſine Vs. Iam, etſi Leisn. in m. Bg. Ms., ducta linea ſub Lat. *deſuper* et ſcripta in marg. voce Gr. ἔξωθεν, innuere videtur, illum hoc Gr. ita reddidiſſe: tamen ego quidem non definire audeo, quid ille hic, tacens per Notam, voluerit, utrum verterit privam pr. ἀπὸ duplici Lat. *deſuper a*, (in primis, quia iunxit haec et praepoſuit adv., quanquam et 2, 8, 3. e. in ἀπὸ πϱογόνων ἄνωθεν ordinem invertit *inde a maioribus*,) an pro ἔξωθεν correxerit μαχομένους, (quaſi ſyllaba θεν, per compendium ſcripta, tenuerit μενους, cf. 1, 6, 19. ἀϱχομ. ſed confuſum ξ et χ, cf. 3, 6, 4. ὑπεϱεξ., denique ſyllaba μα lateat in ν et ε) poſtremo an illud particip. modo ſupplerit; dum P. ſequitur aliam prorſus lectionem, ἐν καμήλοις ἑζομένους ſ. καθεζομένους, ſed libere, quippe habens tamen praeterea oblique illud particip. μαχομένους, quod, quia durior mihi quidem videtur illius ellipſis, niſi Mss. olim aliquid aliud ſuadeant, hic noſtris recentibus, repoſiturus ſum aliquando aut ſolum pro ἔξωθεν, aut hoc adv. ſervato ſimul; quanquam nihil reperi, niſi illius notiones vulgares, cf. Foes. L. N. T. cum Kypk. Ind. T. 1. et 2, 198. Thuc. Rs. Or. V. 4. Dem. Fa. Aes. et Xen. M. S. nec adeo pro *deſuper*, quo Lat. reddit Bg. 4, 15, 4. ἄνωθεν, a Leisn. et Gedik. propoſitum, quod ſane vicinum ad litteras vulg., et aptius quidem, quam vulg., nec tamen ita neceſſarium, ut participium aliquod, ad pingendos καταφϱάκτους, qui alias ſunt equites et equi, lorica ſquamata e ferro muniti, ſed hic, de Parthis itidem,

σιν [u]. ὡς δ' [uu] ἀπηγγέλη προσιὼν, συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Μακρῖνος, ἔλεξε τοιάδε [x]. „Ἀλγεῖν μὲν ὑμᾶς πάντας ἐπὶ „τοιούτου βασιλέως [y], ἢ, ἵνα „τἀληθῆ λέγοιμι, στρατιώτου „ἀποβολῇ, θαυμαστὸν οὐδέν.

7. longis hastis. Ut autem nunciatum est, illum accedere, convocatis militibus, Macrinus dixit huiuscemodi quaedam. 8. *Dolere quidem vos omnes eiusmodi principis, aut, ut verum dicam, commilitonis amissione, minime mirandum;*

u) Ms. Ba. δέξασι. ὡς λ. depravato elemento ac demto ν ἐφελκ. ut 4, 2, 15. e. uu) δὲ ἀπ. Ms. Ba. plene, cf. 4, 10, 2. x) Cum novo versu inscriptio solennis δημηγορία Μακρίνου in ed. A. al. y) In Ms. Ba. βασιλέως θανάτῳ, ἢ ἵνα τἀληθῆ λέγοιμι συστρατιώτου ἀπ. non male, si quid video. *Mart.* De novis lectionibus his v. N. Sed parenthesis signa in Stp. rel. (ἵνα — λέγοιμι) abfuerunt quoque in ed. A. al. ut τ' ἀληθῆ in Ox. Pat. et Par. a. cf. 4, 12, 7. denique ἀποβολῆ mendose sine iota in Stp. cum Ing. 1.

distincti a reliquo equitatu, (in pr. ἵππον πολλὴν,) modo loricati in camelis, his que lorica pariter, opinor, tectis plumata, ut distinguuntur quoque 4, 15, 4. unde non opus fuerit Rsk. additamento, cum saltem e posteriore loco res de camelis fiat certa, quanquam non alibi loricatos vidi memoratos eiusmodi, cf. Stp. Th. hinc sine Vs., Suid. 3, 714. m. ad Hesy. N., ad Dion. C. p. 234. 584. Schm. ad Heliod. p. 456. Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 130. i. cum imagine p. 136. Rhodig. L. A. p. 1198. D. Graev. ad Iust. 41, 2, 10. Cort. ad Sall. Heyn. ad Virg. A. 11, 770. Ern. Ind. Amm. M. v. *cat.* et *clibanarius*, et in utr. G. Th. (ubi tamen loca Livii confusa sunt et corrupta pro 35, 48. i. 37, 40. m. bis, *equitum* loricatorum, *cataphractos* ipsi *appellant*, it. 37, 42. i. ubi et *usus* praelongarum *hastarum*, — unde h. l. ad Gr. μακρ. duxit P. suum Lat. — quorum primus locus falso numero est etiam ap. Stp. Th.) ap. Ios. 2, 345. m. ubi distinguuntur etiam ἱππεῖς, sunt que pedites tales, cf. Ern. l. l. et Ind. Thuc. cum Schol.

ὡς δ') Variante Nostro cum §. 2. ἠγγέλλετο — ἐπιὼν per compos. et syn. cf. 3, 7, 1., negligentius agit P., sed Bg. ut §. 2. et in sqq., ut supra, in cuius Ms. omissum §. sq. adi. πάντ. restitui statim e P.

στρατιώτου) Auctor συστρατιώτου scripsisse videri potest, ut supra 4, 13, 15. et 4, 7, 11. *Sylb.* utique συστρατ. scribendum videtur. *Stroth.* Melius sane συστρατ. Sed et hanc coniecturam iam pridem a me factam praeripuit mihi Strothius, utrique tamen iam Sylburgius. Confirmatur ea exinde etiam, quod milites ipsi paullo ante dicuntur censuisse se συστρατιώτην amisisse c. 13. §. 15. *Gedik.*

Etiam Leisn. in Ox. textu syllabam συ plumbo praefixerat, quae potest per se elapsa esse a pr. μι, et alio in vocabulo periisse putatur ad Thom. M. p. 829. N. 2. Tum ipse Bg. exprimit συστρατ., sive secutus Sb. sive P., qui adeo praeterea coniecturam istam confirmet, ipsam quo lectionem Ms. Ba. At Sch. „στρατιώτου, *commilitonis*, principis" nil, nisi P. refert Lat. De utraque voce Gr. nihil reperi ap. Grammaticos, de simplicibus et compos. in partem utramque censentes, Thom. M. p.

„φέρειν δὲ τὰς συμφορὰς, καὶ 9. *sed tolerare calamitates*
„τὰ [z] προσπίπτοντα μετρίως *et tales casus moderate ferre,*

z) τὰ omissum mendose in Bs. i. R.

207. sq. v. δημότης, p. 728. sq. v. πολίτης, it. Moer. p. 273. v. ὁμόδουλος, it. Herodi. Gramm. p. 475. sq. it. ad Luc. 3, 562. N. 78. et D'Orv. Ch. p. 704. m.; ut adeo de bonitate subst. συστρατ. nulla possit esse dubitatio, nec, altera ex parte, an στρατιῶται queant dici reddi que *commilitones* interdum, v. c. quum imperatores exercitum oratione alloquantur, etiam, ubi miles gregarius alios et socios vocet στρατιώτας, quos v. c. ap. Luc. 2, 612. l. 51. Ga. diserte interpretatur *commilitones*. Praeter quae et allata ad 2, 11, 4., non deprehendebam locum, ubi simplex στρατ. sic acciperetur, nec, quod maximum est, in tali contextu, qualis est hic, cum de imperatore ab imperatore sermo fit ad milites reliquos, adhibita que illa adiunctione atque correctione; ubi ad sustinendam lect. vulg. modo quatuor haec afferri posse mihi videntur; primum, quod sumi licet in laude, pro *miles* s. *bellator*; ut de rege ac principe quoque praedicare solent nostrates, *er* ist *Soldat* s. *ein Soldat*; patitur que pr. pron. τοιουτ., et ipsum in laudibus solenne, *talis*, tam egregii, *militis*, (eines *so* trefflichen *Soldaten*, Kriegers, *Streiters*, s. *Helden*;) tum secundum, quod manent in vulg. etiam Mss. rel., hoc est, eiusmodi, qui non ita sunt depravati a manu correctoris, quam tertio Ms. Ba., cuius fides suspecta est reddita iam quam plurimis glossis, et qui quarto loco hic etiam suspicionem talem praebet in addito subst. altero θανάτῳ, quod quippe non facile excidere potuit isto loco, et adeo violentiam prodit, nec ipsum conspicitur in Mss. rel., sed nec in P., qui tamen antea cum Ms. Ba. faciebat; ut adeo, tanquam glossa stans in marg., pertinens que ad subst. ἀποβολῇ, venerit in locum istum, aut etiam, tanquam pannus, assutus ab ingenio librarii, non ferentis hoc, ut distraheretur gen. βασ. ita interiectis aliis a suo altero casu ἀποβ. (quod genus orationis tamen Noster etiam adhibet alibi, ut in gen. pron. αὐτοῦ, divulso a suo subst. cf. 4, 8, 12.) vel quoque facturi maiorem concinnitatem e pari membro per gen. cum subst., quam aequabilitatem ille Ms. et alibi obtrudit, alio in genere, cf. 2, 6, 22., sed Noster non ubique venatur, cui hic sufficere potuit unum subst. ἀποβ., per analog. cum illis subst. iunctum, sed a Bg. potius cum Sch. redditum, pro liberiore P., cf. pauperem Stp. Th. et L. N. T. cum Krb. Obs. p. 263. e. per Lat. vicinius *iactura*, sed in formulam eandem τὰλ λεγ. ap. Hoog. Op. p. 497. i. Fi. Aesch. 2, 9. i. cum Ind. Rs. Or. V. 4. sed syn. etiam ἀλ. λεγ. sine artic., absque discrimine, Luc. v. ἀλ. e. et sine Ind. Dem. 254, 26. it. ap. G. Th. v. *ut* 1116, 68. „sed *de* iudicibus; *et* (vere *ut* dicam) *de te futurum est*“ variante Nostro in ἀλγ. — θαυμ. cum 1, 4, 2. ἄχθεσθαι λ. ubi in θαυμ. οὐδ. Bg. e P.

φέρειν) Copiam Nostri in dupl. phrasi syn., variato tamen ordine, a P. non toleratam, servat Bg., sed liberiua in duobus v. v. pro *ferre* — *sustinere*, et in τὰ πρ. partim modo e P., per adi. et subst. iterum, cf. 2, 7, 8. e. ubi Sch. „quaecunque *incidant*“ sed Sb. Ind. „casus *adversos*“ e contextu sic recte generis vocabulum intelligens in malam partem; ubi licet, tacente L. Bos., sumi ellipsin subst. πράγματα, et δεινὰ s. κακὰ, et Noster modo per analog., (cf., praeter Ind. Dem. Luc. et Long. Mor.,

„ὑπομένειν, ἀνθρώπων ἔργον „σωφρονούντων. ἡ μὲν γὰρ ἐκεί- „νου μνήμη ἔν τε τοῖς ἡμετέροις“ [zz]

hominum officium est sanorum. Certe enim illius memoria in vestris pectoribus

zz) Sic per edd. omnes, et tacite quoque in Mss. v. N.

propiora ap. If. Ev. 288, 53. *περὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων*, cum Ind. Fd. et Epict. 10, 1. i. *ἐφ' ἑκάστου τῶν πρ.* cum N. Heyn.) sed in formula pr. cum aliis, cf. sine Ind. Dem. 20, 24. *φέρειν τὰς σ. — ἐθέλουσιν οἱ ἄνθρωποι*, (it. 34, 7. *οὔ τοι σωφρόνων, οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀνθρώπων, — εὐχερῶς τὰ τοιαῦτα ὀνείδη φέρειν*; et 258, 23. *δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας — φέρειν, ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως*,) tum Dion. H. S. T. 2. 179, 35. *φέροντες τὰς σ. ἀνδρείως*, e Plat., cf. Menex. Gottl. p. 59. N. 43. cum Ind., dum Noster adv., referendum ad pr. simul, addit tantum ad postr. v., celaturus forsan imitationem, reperiente me tantum v. *ὑπομ.* cum *γενναίως τοὺς κινδύνους* ap. Diod. S. sed cum alio adv. syn. ap. Plut. Krg. et ap. Xen. Hier. 7, 4. *δοκεῖτε ταῦτα πάντα ὑπομένειν, ἃ φέρετε ἐν τυραννίδι*, copulata adeo haec duo v. etiam pro syn., rum ap. Stp. Th. 2, 881. E. „Cic. *casus* fortuitos *magno* animo *sustinere*, (et p. 907. C.) dicitur *aliquis* ferre *aliquid μετρίως*, qui non nimia laetitia effertur aut nimio dolore deprimitur. Isocr. *μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν*, — Herodi. l. 4. *φερ. — καὶ προσχ. — σωφρ.*“ sic sine Vs. et cum lect. alia per omissum artic. ut in Var. L., cf. Zos. 2, 53, 1. *τὴν τύχην ἐνεγκεῖν μετρ. οὐ δυνηθέντι*, cum Bg., deserto P., quod adv. adeo copulatur hic cum v. *ὑπ.* per analog., cf. in sententiam Nostri ipsam Gat. ad Ant. Ind. Lat. v. *calamitas*, et in rel. Dem. 97, 8. *ταῦτ' ἦν εὖ φρονούντων ἀνθρώπων*, it. 101, 3: sine Ind., etiam hic deprehendente me tantum analogiam, cf. Xen. M. S. 2, 8. *ποτέρως — ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν*, Suid. L. N. T. Soph. Ai. Arist. Kust. Ra. Or. V. 6. 7. Ant. Dem. Abr. Dl. Th. cum A. Ael. V. h. Plut. Krg. et Hs. cum N. (ubi et cum pr. *πρὸς*) Xen. Z. Pol. et Cyr. sed cum pr. *περὶ* M. S. it. Gs. Chr. et Dion. H. S. T. 1. ut cum *ἐν* Xen. Ag. 11, 10. et Rs. Or. V. 4. sed cum dat. pers. Luc. et in rem critic. D'Orv. Ch., deserente Bg. iterum P. (qui et libere addit pron., cf. 3, 15, 11. et adv.) it. in *ἔργ.* ubi Sch. „*est* prudentium *opus*“ cf. 1, 5, 19.

τοῖς ἡμετ.) Pol. legit *ὑμετ.* Sed nostram lect. retinere malim. *Steph.* Pol. habet: *vestris* praecordiis. Legit igitur *ὑμετ.* Male vero. Memoria imperatoris ad omnea pertinebat. Sed saepius permutavit Pol. *ἡμεῖς* et *ὑμεῖς*, *ἡμέτερος* et *ὑμέτερος*, e. g. 2, 2, 12. 3, 6, 13. *Gedik.*

Res est eadem fere, quae 1, 5, 7. et 12. ubi Leisn. in Ms. Bg. „leg. *ὑμετ.*“ sed liber P. etiam aliter, addito adv. et in *μὲν γ.* per advers. *δέ*, ut 1, 16, 1. Bg. qui videatur legisse *ἦ μ. γ.*, formulam spondendi et iurandi s. confirmandi, omisso *μὲν*, de more ibi quorundam interpretum, aut libere supplevisse adv. affirmandi, ut *sane* syn. 1, 1, 4. e. 1, 6, 1. Pol. qui tamen ib. visus sic reddere *μὲν*, unde et Bg. id fecerit hic, deserens eundem in phrasi rel., servatum oblique ac clam a Stp. Th. 2, 164. F. e. „*ἐγκ.* in hoc autem loco redditur *insidere*, *ἐγκεῖσθαι ἐν τοῖς στέρνοις*, (sic sine auctore, hinc hauddubie, ut 3, 1020. F. e.) l. 4. *ἡ ἐκ. μν. ἐν τοῖς ὑμετ. σ. ἐγκ.* *illius* mem. *vestris* in *praecordiis* s. vestro in pectore, *insi-*

„στέρνοις ἐγκείσεται, τοῖς τε εἰς „ὕστερον παραδοθήσεται[a], καὶ „δόξαν ἀΐδιον φέρουσα μεγά„λων τὲ καὶ γενναίων ἔργων, ὧν „ἔδρασε, φίλτρων τὲ καὶ εὐνοί„ας, καμάτων[b] τὲ κοινωνίας

haerebit, atque ad posteritatem propagabitur, gloriam sempiternam percipiens, cum ob ingentia et egregia facta, tum ob amorem et benevolentiam, laborumque commu-

a) Ms. Ba. παραδοθήσεται· καὶ δοξ. in qua lectione vocabulorum quidem Gr. conspirant etiam edd. sed tacite itidem Mss. rel. v. N. b) In Ms. Ba. καμάτω τὲ mendose.

debit" cum alia lect. in pron. et non necessario mutato plur. στερ. in sing., quia hic sermo de pluribus, secus ac 3, 12, 7., reperto mihi v. ἐγκ. in notionem huius loci, pro *positum* esse *in*, rel., praeter dubia loca ap. Herdt. et Di. H. S. T. 2., tantum physice, cum dat. rei s. loci de pers. ap. Hom. sed de re ap. Hsd. et Luc. at cum pr. ἐν modo ap. Stp. Th. l. l., ad quam analog. Noster scripserit hic, quoad rectionem, sed in tropo ad Lat. (cf. Gs. Th. 866, 83. Cic. Car. memoria — *quae* in *omnium* gentium *sermonibus* ac *mentibus* semper *haerebit*, — pectore *haerent* infixi *vultus* verba *que* Virg. it. inhaerebat *oculis* memoria *imaginis*, — *nescio* quomodo *inhaeret* in *mentibus*, et 250, 18. memoria *consulatus* infixa *mentibus*, sed modo Schell. Lex. insidet *voluptas* in *mente*, Cic.) varians simul cum 2, 10, 7. οὐ τῆς ἀνδρείας — ὅτι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν μνήμη ἐνέστακται, ubi subst. μν. etiam sine artic. datur, si forte Bg. ratio probetur alicui, ut ἡ et ῃ confusa per se fuerint, absentibus olim spiritibus et accentibus.

τοῖς τε εἰς ὕσ.) Bg. e P. libere reddens, poterat vicinius, servato saltem dat., *posteris*, ut 1, 1, 4. dedit in τοῖς ὕστερον, pro quo variarit Noster per additam praep., ut comparavimus ad 1, 4, 18., suppleturi hic, praeter subst. καιρὸν, χρόνον s. αἰῶνα, accepto ὕσ. pro masc., quoque particip. aliquod γινομένοις, γενησομένοις, ἐσομένοις, cum repertum sit ap. Xiph. S. 382, 31. αὐτὰ — τῇ μνήμῃ τῶν εἰς ἔπειτα ἐσομένων παραδοῦναι, *ea* posteris *memoriae* prodita *relinquere*, ubi (ap. Stp. Th. sine loco conversum *in posterum*) pr. εἰς cum adv. requirit aliud supplementum, v. c. εἰς ἔπειτα ἐρχόμενον χρόνον λ., quae, huc accommodata, sumto que ὕστ. pro neutro, faciant plena haec, τοῖς εἰς ὕστερον ἐρχόμενον χρόνον γενησομένοις ἀνθρώποις s. τοῖς εἰς ὕστερον ἐρχόμενον μέρος τοῦ χρόνου ἐσομένοις ἀνθρώποις, per quam analog., tacente L. Bos. Ell., sustinebitur Nostri formula, nec putabitur εἰς otiose venisse e pr. syllaba simili, dum hic praeterea scribitur ad analog. maxime Lat. cf. G. Th. *tradere* sermonem *in* posteros, — *Romuli* auguratus *pastoralis* — posteris *traditus*, sed nihil in Bg. e P.

καὶ δόξαν) Particula καὶ, ut superflua, rectius expungetur. *Sylb.* Quasi repetita sit e pr. syllaba ται affini; ut tamen, quanquam omissa quoque a Bg. e P., se sustineat pro Lat. *id que*, cf. 3, 7, 16. e., delendo commate post φερ., ut δόξαν cohaereat cum sq. gen. ἔργων μ. τ. κ. γεν., quos gen. copulabat P. cum pr. μνήμη, unde aliam copulam deinde *praeterea* addebat, perturbato reliquorum ordine; dum Bg., liberior ad φερ. (ubi Sch. „*memoria* ferens *gloriam*, δοξ. *gloriam* sempiternam *rerum* gestarum *acquirens*") manifesto sic quoque iungit δοξ., resoluto gen. per praep.

Digitized by Google

„τῆς πρὸς ὑμᾶς[c]. νῦν δὲ[d] και-
„ρὸς, τιμήσαντας, ὡς χρὴ, τὴν
„μνήμην τοῦ τετελευτηκότος,
„ἀφοσιωσαμένους τὲ τὰ πρὸς

11. *nionem vobiscum. Nunc vero tempus est, honore habito, ut par est, memoriae defuncti, iustis que omnibus persolutis,*

c) Sic per edd. et tacite quoque in Mss. v. N. d) pro δὴ edd. et clam etiam Mss. Ve. et Vi. tamen Ms. Ba. νῦν δὲ καιρ. v. N.

aliquam, sed omisso e P. membro illo ὧν ἔδρ. ubi licuit *facinora*, quae *edidit*, cf. 1, 10, 8. m. ubi Noster de suo copulat γενν. cum ἐργ., quod subst. supplebitur (tacente L. Bos. Ell.) ad plur. absolutum γενναῖα et ad sing. γενναῖόν τι ap. Ael. V. h. et Luc. Mox variatur cum 1, 17, 10. εὐνοίας τὲ καὶ στοργῆς per ordinem, numerum et syn., it. cum 4, 3, 6. εὔνοιαν καὶ φιλίαν, quoad plur. (ignorante Stp. Th.) e Ios. 1, 563. f. 4. e. τῶν πρὸς αὐτὰ φίλτρων ποιούμενοι πλείονα λόγον, suum *erga* illos *amorem*, quem praep. Noster modo reiecit ad postr. subst. sed alio sensu, ut in affini adi. κοινὸς, et exemplo aliorum, cf. Stp. Th. et L. N. T. sed per artic. ita postpositum etiam ap. Kypk. 2, 255. i. ubi e Dem. sine Ind. 1174. ult. cui add. cum pr. κατὰ ap. Ael. V. h. sed in κοιν. cum καιρ. modo per analog., quo respicitur ad 4, 7, 6. sq. 11. sq.

πρὸς ὑμᾶς) Rectius forsan ἡμᾶς, prima persona, ut ante. Politianus tamen utrobique secundam personam maluit. *Sylb.* recte se habet vulgata lectio, neque cum Sb. legendum ἡμᾶς, quamquam paulo ante dixerit ἐν τοῖς ἡμετέροις στέρνοις. Namque memoria Caracallae ad ipsum Macrinum quoque pertinebat, sed labores, de quibus nunc sermo, ad milites: quare legendum ὑμᾶς. *Stroth.*

Sane, quia in prioribus locis, laudatis in N. pr., non memoratum est, duces exercitus quoque laborum militarium participes factos esse, sed solum Caracallum: quanquam Macrinus in toto itinere comes erat praesens que, tamen ab iis abstinuerit, nec istius secutus fuerit exemplum, per se imitabile, et causam aliquam praebens aeque pro Sb., quem tamen nec Bg. sequitur, habens faventes libros omnino omnes.

νῦν δὴ) Cum Pol. melius legemus δέ. *Sylb.* Forte νῦν δὲ δή. *Reisk.* Propter P. et Ms.Ba. leniorem rationem in solo δὲ, id suscepimus cum Bg. et Stp. in m. P. ut 2, 13, 16. i., iisdem que de causis, et quia copulandum videtur ad pr. §. μὲν, nimis abeunte P. in καιρ. elliptico, cf. 3, 11, 10., unde Bg. ad τιμ, aliter, quam 2, 9, 13., non tamen negligens in τετελ. (per merum pron. ἐκείνου expresso) nec plane omittens formulam ὡς χρ., (ut ὡς χρῆν Gs. ap. Luc. 1, 121. l. 19.) sed liberius tamen conversam, pro *ut decet* f. *oportet*, sicut ap. Ael. V. h. 2, 6. ὡς ἐχρῆν, sicut *oportebat*, liberius in adv. Ego Nostri illam in praef. ap. Dem. in loco, deinde proferendo, reperi sic absolute, sed cum inf. ap. Stp. Th. 4, 620. E. Xen. Cyr. 1, 5, 11. cf. Abr. L. Ar. p. 118. In sq. Bg. iterum e P. retinet adi. *omnibus*, cf. 4, 12, 12. sed e Sb. Ind. saltem addit pron. dat. pro formula τὰ πρ. ἐκ, quam Sch. in „τὰ quae *ad* ipsum *pertinent*" per se recte exples, quoad participium aliquod, veluti προσήκοντα, quod non tangitur ad L. Bos. Ell. p. 452. e. sed altera modo ellipsis subst. πράγματα in simili τὰ πρ. θεὸν p. 289. e., dum Bud. C. 394. 46. „νῦν δὴ —

Digitized by Google

„ἐκεῖνον, ἔχεσθαι τῶν [e] ἐπει„γόντων. ὁρᾶτε [f] τὸν βάρβαρον „ἐφεστῶτα σὺν παντὶ τῷ τῆς ἀ„νατολῆς πλήθει, καὶ δοκοῦν„τα πρόφασιν εὔλογον ἔχειν [g] „ἔχθρας. ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν

incumbere iis, quae urgent. 12. *Videtis barbarum adstare cum omni orientis multitudine, ac videri causam iustam habere inimicitiarum:* 13. *nos enim illum lacessi-*

e) τὸ ἐπειγ. Bs. 1. R. vitiose. f) ὁρᾶται ed. Pat. mendose. g) Ms. Ve. ἔχθρας ἔχειν; sed Ms. Ba. modo cum commate, v. N.

ἐπειγ. cum *iusta* funeri *persolverimus*, incumbere *ad* ea *tempus* est, *quae* urgere *videntur*" quae una cum P. Vs. repetit Stp. Th. 2, 1519. D. cum simili in pr. loco ex Aesch. Or. cf. Rs. V. 4. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, reddente me locum hic Nostrum, *quia* iam *coluimus*, coluistis (cf. Stp. in m. P.) *ut decet*, memoriam *mortui*, defuncti *que* sumus, *estis* officiis *erga illum*; quoniam sepultura illius et combustio iam peracta erat supra 4, 13, 16. quo respicitur; et capiente me ἀφοσ. λ. pro quadam explic. prioris enunciationis τιμ. τὴν μν. τοῦ τετ., cum memoria mortui partim declaretur isto honore et officio supremo, sed sane etiam ita, ut animo teneatur et ore omnis illius virtus et meritum; qua ex parte referetur illud membrum τιμης. τετελ. ad §. pr. μνήμη λ. Caeterum ad v. ἀφοσ. nostro contextu, de mortuo adhibitum, comparo ad Ind. Dem. alia loca, ubi ponuntur formulae syn., 1161, 6. ἃ προσῆκε πρᾶξαι, it. 1168, 17. p. sq. l. 4. et 8. προσήκει θάπτειν τὸν τετελευτηκότα καὶ τἄλλα ποιεῖν τὰ νομιζόμενα, et ἐπειδὴ ἐποιήσαμεν ἅπαντα τὰ νομιζόμενα, it. 1171, 2. sed 1400, p. ὑμεῖς δὲ ἀποδυράμενοι, καὶ τὰ προσήκοντα, ὡς χρὴ, καὶ νόμιμα ποιήσαντες, ἄπιτε. Sed in postremis ἐχ. τ. ἐπ. quae ap. Stp. Th. 1, 1322. i. sine Vs. sunt, Bg. pro liberrimis P. etiam deserit illud compendium Sb. Ind. *pers.*, explicatum a Sch. „*perseverare* in *urgentibus*" sed aeque expediendum per v. *persequi*, ubi dederim *intentum* esse *urgentibus*.

ὁρᾶτε) Forte ὁρᾶτε γὰρ τὸν β. *Reisk.* Quam tamen particulam in demonstrando et narrando deesse, diximus ad 4, 9, 3. ut alibi similes, οὖν et δὴ, aeque hic valentes, sed pariter omissas a P., quem Bg. non sequitur in severo particip. ἐφ., ob sq. alterum δοκ. ubi P. liber, cf. ad τὸν β. 4, 11, 1. sed hoc cap. §. 6. in variationem cum ἐφ. μετὰ per syn. praep. et in formulam sq. Polb. 4, 4. e. οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων εὐλ. πρ. cf. sine Ind. Dem. 138, 27. ubi Bg. in εὐλ. e P. sed in Mss. ordinem alium exempla supra alia, maxime in verbo, ad extrema remoto, 4, 8, 7, e. qui ordo, etiam in P. reperiendus, nihil lucratur ad laevitatem, modo rectionem scioli ostendens, ut gen. staret propius ad subst. suum πρ. Sed Ms. Ve. punctum interrogandi post v. ὁρᾶτε hic secus, ac 1, 4, 8. e., tolerabilem faciat orationem incitatiorem.

ἡμεῖς) Libere addidit P. adv. πρότερον, (mutatum in syn. adi.) unde Bg. in v. v. ut Stp. Th. in παρ. (cum al. lect. in προὐπ. leni) cf. Suid., non adhibitus ad Hes., Bud. C., Z. ad Vig. Ind. Dion. C. et Hal. S. T. 1. Ios. Diod. S. Dem. cui add. 136, 6. et Ael. V. h. 6, 7. τοὺς ἱκέτας παρασπονδήσαντες ἀπέκτειναν, *contra* fidem *occiderunt*, ap. quem et sine Ind. 3, 18. p. 249. e. ἐν εἰρ. τε διάγειν καὶ πλούτῳ βαθεῖ, *in* pace *vitam* agere *et* am-

Digitized by Google

„προυκαλεσάμεθα [h] παρα-
„σπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ
„βαθείᾳ πόλεμον ἠγείραμεν.
„ἤρτηται δὲ νῦν [i] πᾶσα ἡ Ῥω-
„μαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας [k]
„ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. οὐ

vimus violato federe, et in alta pace bellum excitavimus.
14. *Pendet autem nunc totum imperium Romanum a veſtra fortitudine et fide.*

h) προύκαλ. cum leni A. al. cf. 4, 3, 6. i) Pro νῦν in Mss. Ba. et Ve. eſt ὡς vitio memorabili. k) ἡμετέρας Ms. Ba. et Ve. cum ed. Par. et Pat. v. N.

pliſſimis *divitiis*, (cum et ad pr. εἰρ. referri queat adi., quia componi ſolet cum poſtr. ſubſt. maſc. ſexus potior modo poſt ſubſt. fem.) ſed ap. Luc. 2, 545. i. ἐν εἰρ. βαθείᾳ βιοῦσιν, cum Bg. (deſerto P. gradu) et per ſyn. ap. Xen. Cyr. 6, 1, 18. ἐν εἰρ. πολλῇ, cf. ſupra §. 2, et 4, 10, 1. ſed in rem ſq. πολ. ἐγ. 4, 11, 8. ſqq.

ἤρτηται) Neglecto iterum δὲ, cf. §. 1., liber P. etiam eſt in v. ἠρτ., ubi Bg. e Sb. Ind. ſed Sch. „*dependet* a *virt. v.*“ at ſine Vs. Bud. C. 1031, 1. ſub „ἀρτῶμαι, pendeo animi, et ſpem meam in aliquo collocatam habeo“ quae, una cum P. Vs., repetit Sep. Th. bona ſide, cum ex ſqq. οὐ γὰρ λ. non tropice formula ſit accipienda de animo civium Romani imperii, ſed ἀρχὴ ἡ Ῥ., ut alibi, de terris, quae dicuntur *pendere* a *fortitudine* exercitus, quatenus per fortes ac victores milites conſervantur, manent que ap. dominos priores, et in poteſtate Romanorum, ſed per timidos et victos amittuntur, in ditionem que alius veniunt; ut recte Gs. Th. „*pendere* res ab aliis, quas copulatas cum aliis indicare volumus, ut in iis rationem ſuarum murationum et durationis adeo habeant“ neque officiunt ſqq. περὶ τοῦ παντὸς, in quibus eſt modo variatio pro πᾶσα ἡ Ῥ. ἀρ. Sic Sep. ib. nec de rhemate cogitabat alio, quam contractae formae, (dum ſub ἀρτομαι noſtrum perf. tenent Ind. v. c. Z. Xen. Cyr.) nec de rectione per praeceptum aliquod, ut Suid. 2, 79. m. ἤρτηται, γενικῇ, κρέμαται, pendet, — ἐκείνων ἤρτητο, *in* ea *omnem* ſpem *collocabat*, qui caſus, non tactus a Poſſ. Sy. de verbis *pendendi*, praeterea que repertus ap. Orph. Arg. v. 235. et 275. in πρυμνόθεν, poëtico gen., in privo verbo repetetur e praep. aliqua oppreſſa, quae alias diſerte additur, ut ἐκ, cf. ap. Herdt. 62, 35. 203, 54. 723, 56. cum N. et ad Luc. 3, 265. N. 35. e. Ind. Orph. Xen. Hell. Dem. ubi ſimile, quoad ſpeciem tamen modo, ἡ ἀρχὴ τοῦ — ἐκεῖθεν ἤρτηται, cui add. 121, 10. it. Dion. C. et Hal. S. T. 2. (cum Bg. in noſtro perf.) ubi et T. 1. cum altera pr. ἀπὸ, ut ap. Thuc., ſed cum utr. ſimul ap. Luc. 1, 512. l. 20. cf. praeterea Suid. 1, 337. m. Hes. 1, 554. 1657. m. e. cum Ind. Abr. ad Aeſch. T. 1. et Xen. Ἀνβ. ſed G. Th. cum nudo etiam abl. 760, 41. quam rectionem Bg. poterat adhibere, at Noſter ad analog. in adiunctis ſubſt., varians cum 3, 5, 2. πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμ. per ordinem. Sed in alio pron. Mss. et edd. quarundam ἡμετ. non conſentit Ms. Vi. et P., quod ortum aut per lapſum ſolennem, aut e §. pr. ἡμεῖς et prima perſ. §. 15. verborum, nec tamen commodum ob alterum ſubſt. πιſτ., quod ad ſolos milites pertinet, non item ad Macrinum, cf. §. 10.

„γὰρ περὶ ὅρων γῆς [l], οὐδὲ ῥεί- „θρων ποταμῶν ἡ Φιλονεικία, „περὶ τοῦ παντὸς δὲ, πρὸς μέ- „γαν [m] βασιλέα, ὑπὲρ παί-

Neque enim de limitibus terrae, neque de fluminibus est hoc certamen, sed de summa rerum, adversus magnum regem, su-

l) Ms. Ba. γῆς· οὐδὲ περὶ ῥεέθρων — φιλονεικία· περὶ τοῦ λ. quod postr. colon etiam habetur in ed. Bs. 1. R. De rel. lectione nova v. N. m) μέγα βασ. Ms. Ba. mendose.

περὶ ὅρ.) Deseritur P. in his, (cf. 1, 11, 4.) it. in suppleto pron. dat. ἡμῖν ad oppressum v. ἐστὶ, et in ἡ φιλ. non item in ῥ. ποτ. cf. 3, 4, 10., quocum variatur sine artic., ubi contentio cogitabitur, cuius populi sint flumina et quorum transitus horum, et quae flumina sint termini terrarum, Euphrates et Tigris, quae malim, quam illud certamen, an, fluminis cursu mutato, mutentur et imperii fines, cf. Grot. de iure b. et p. 2, 2, 12. sq. 2, 3, 7. sqq. it. 16. sq. et supra 4, 10, 5., sine discrimine ad sensum totius aliquo, dum et P. repetit pr. περὶ cum Ms., quae vix exciderit, sed Glossatoris fuerit, qui, quum supra repetitam aliquam pr. noluisset 3, 10, 14. e., contra vero passus esset non repetitam 4, 7, 4., hic tamen obtruserit ob interiecta quaedam, cum vel sic saepe regat sqq., cf. 1, 17, 15. e., dante haec Sb. Ind. v. ῥεῖθρ. „ποτ. ubi posterior genitivus per ἐξήγησιν irrepsisse videri queat. Si tamen vera est scriptura, sensus erit, *de* fluminum *rivis* s. *alveis*, qui scilicet interdum averti aut obstrui consueverunt" sed Nostro forsan colorem orationis ducente e Dem. 10, 16. 187, 3. 195, 15. sqq. ἐσθ' ὑμῖν ὁ πόλεμος — ὑπὲρ τίνων; — περὶ γῆς μέρους, ἢ ὅρων λ. cf. Liv. 21, 41. e.

περὶ τοῦ παντὸς) *de* summa *rerum*, v. Rz. ad Luc. Paras. c. 5. T. 2. p. 845. *Leisn.* Ibi potius p. 843. N. 32. haec Nostri similiter redduntur, qua de Bg. formula, deserto P. (post cuius Vs. etiam Sch. in „παντ. *de* summa *rei*") praeter allata ad 2, 15, 3. 4, 12, 7., v. Gron. ad Liv. 26, 10. N. 6. it. 38, 50. Graev. ad Cic. ep. 10, 8. p. 86. cum Cort. §. 11. it. Burm. ad Suet. Caes. c. 28. T. 1. p. 67. Gs. Th. v. *summus* 645, 9. 647, 25. et Oudp. ad Caes. b. Civ. 1, 21, 6. N. 5. it. b. Gall. 8, 6, 1. N. 3. Hic quidem, ut ante dicebam, τὸ πᾶν i. q. πᾶσα ἡ ἀρχὴ, ut sit, certamen est hoc praesens s. nunc certatur, belligeratur, non de limitibus terrae, et adeo de parte tantum una terrarum, sed de toto imperio, de universis terris, s. de summo dominio, utrius populi et domini ditioni postea subiecta sit nostra terra vel utraque, uter populus et rex in alterum eiusque terras omnes habiturus sit dominium; suppleto subst. πράγματος, aut etiam ἀξιώματος, cf. 3, 11, 4. (tacente L. Bos. Ell. p. 33. e. 283. sqq.) me quidem comparante tum illud Gr. ap. Stp. Th. 3, 49. E. ex Thuc. sine Ind. 48, 16. περὶ τ. π. ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη λ. tum haec Lat. *de* summa *re* ap. Liv. et *de summis* rebus *dimicare*, it. *de summa* imperii *dimicare* ap. Corn. N. et Iust., dum Noster in suam rem traduxit illud Thuc. pro aliorum περὶ τῶν ὅλων κινδυνος et διακριθῆναι, cf. Diod. S. Rs. Or. V. 4. Polb. Xen. Cyr. et ὑπὲρ ὅλων τῶν πραγμάτων, cf. Is. Pan. Mor. p. 35. s. 14. i. et in *summae res* Gron. ad Liv. 38, 50. Caes. b. G. 5, 28, 7. et ib. 1, 34, 1. cum N. Oudp. et G. Th. v. *summus* 647, 27.

πρὸς μεγ. β.) Abiit P. in ordine, (ubi μ. β. sumi licet vel pro potens, vel pro titulo solenni, quo de, etiam absque articulo, per variationem, cf. 3, 9, 18. 4, 10, 4.) sed magis ad ὑπὲρ λ., ubi et omittit copulam καὶ,

„δων καὶ συγγενῶν, οὓς ἐκεῖ-
„νος ἀδίκως καὶ παρὰ τοὺς
„ὅρκους οἴεται ἀνῃρῆσθαι.
„τά τε οὖν ὅπλα λαμβάνωμεν,
„καὶ τῇ συνήθει Ῥωμαίοις εὐ-
„κοσμίᾳ ταττώμεθα. ἐν γὰρ
„ταῖς παρατάξεσι[n] τὸ μὲν τῶν
„βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος,
„καὶ προσκαίρως ὡρισμένον, αὐ-
„τὸ ἑαυτῷ ἴσως γένοιτ' ἂν[o] ἐν-

per liberis et consanguineis, quos ille nefarie et contra iusiurandum putat interfectos.
15. *Igitur arma capiamus, et more Romanorum bene ordinata acie consistamus.*
16. *In conflictu enim barbarorum incomposita multitudo, et ex tempore instituta ipsa sibi fortassis erit adver-*

n) Mss. Ba. et Ve. παρατάξεσι μὲν τῶν β. v. N. o) Mss. Ba. et Vi. γένοιτ' ἂν καὶ ἐναντ. ubi Ms. Ba. post ἂν habuit solenne suum comma, cf. 4, 9, 9. sed de lect. nova, ut et de commate post ἐν in A. al. pro puncto Ba. 1. L. al. et colo Stp. rel. v. N.

per asyndeton, et pron. ἐκ. cf. 4, 13, 17. sed contra ad v. ἀνῃρ. addit ὑφ' ἡμῶν, ut ad συγγ. pron. possess., ubi Noster sumserit saltem in παιδ. plur. pro sing., innuens filiam; nisi tacuit supra de comitibus regiis aliis 4, 11, 4. sqq. ut in παρὰ τ. ὅρκ. respicit vel ad §. 1. ib. vel, de P. Vs, ad §. 6. et nostri cap. §. 2. 13., nesciente formulam illam Stp. Th. et Ind. Dem. 198, 16. 212, 24. 213, 2., quae per analog. iungitur cum v. ἀν. it. adv. ἀδ. cf. sine Ind. Dem. 231, 3. 1091, 4. p. sq. l. 7. sed in v. οἴετ. de re certa Abr. Dl. Th. p. 447. e. 717. e. cum A. p. 346. e. ut Bg. ap. G. Th. 1188, 53. et in P. i.

τά τε) Primam copulam et hic e P. omittit Bg. at in sq. membro partim orationem mutat, pro *solito* Romanis *ordine* locemur s. *nos locemus*, cf. G. Th. v. *ord.* Nr. 6. et 615, 57. et in notionem v. ταττ. Stp. Th. i. cum Bud. C. 891, 36. et lib. de V. med.

ἐν γὰρ) In Mss. exciderit articulus ob pr. ει, quia Ms. Vi. retinet, et, de more, refertur τὸ μὲν ad sq. τὸ δ', cf. similem aliorum barbarorum vituperationem ap. Thuc. 312, 44., tenente Stp. Th. 3, 1259. B. e. nostrum locum sine Vs. sed sub Lat. Bg. e P. in ἀτ. (ubi cum πλ. Noster per analog.) ut aliunde in pr. παρ. Bg., deserto P.

προσκαίρως) Haud scio, an verius προσκαίρως ἠθροισμένον s. ὡπλισμένον, quia scil. Parthus non conscriptos et ordinarios habebat exercitus, sed, cum opus erat, subditos cogebat atque armabat 3, 1, 5. *Sylb.* προσκαίρως est *ex tempore*, brevi *tempore*. Sed pro ὡρισμ. legerem cum Sb. ἠθροισμένον, collecta *multitudo*. Sic intellexisse videtur Pol. (*barbarorum* incomposita *mult.* ac *tumultuaria.*) Ad h. l. Herodiani (cum Grr. partim depravatis, sed sine Vs.) Korte ad Sall. b. Iug. c. 80. p. 767. observat, Romanos maximum in *ordinum* observatione, certe praeliorum, momentum posuisse. Quam in rem adducit locos Claud. et Liv. *Leisn.* valde mihi arridet Sb. ὡπλισμένον. *Stroth.*

Tamen videtur Bg. manere in vulg., quae, servata etiam a Cort. ad Sall. l. l., forte se sustineat per haec ap. Stp. Th. 2, 1469. F. „ὁριζόμενα

Digitized by Google

„αντίον, τὸ δ' ὑμέτερον[p], εὔτα-
„κτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημέ-
„νον, μετά τε ἐμπειρίας μαχό-
„μενον, ὑμῖν τε[q] ἔσται σωτήριον,

sa; vos contra bene ordinati
quod estis et compositi, ac
perite pugnatis, id vobis-
met erit salutare, illis per-

p) ἡμέτερον Ms. Ba. v. N. q) ἡμῖν τὸ Ms. Ba., in accentu quidem de more, cf. 4, 13, 7. sed §. 11. tamen ὑμῶν τε, at in pron. alio cum Mss. rel. et ed. A. al. v. N.

conglutinata, concreta, consistentia, h. e. συνεστηκότα, λ." e Bud. C. 990, 5. quae si vera sunt, comparabitur 3, 1, 5. μὴ συνετὸς στρατιωτικὸν et 6, 7, 2. μηδὲ συνεστὼς στρατός. Sed e Sb. coniecturis, dum utraque prope accedit ad litteras vulg., neutra eligenda sine Mss., quorum opem expecto, dum Sch. in „πρ. temere, *tumultuarie* definita *multitudo*" admittit forsan supplementum *ad bellum*, non me id adv. reperiente, nisi ap. Stp. Th. „*temporarie*, ex Theophili Instit. pro *ad tempus*" quae notio et ipsa convenit cum vulg. it. alia illa Leisn. in m. Ox. „*tempore* opportuno *separatum*" ignorata que toque a L. Ern. In sq. non agnoscit P. insertum a Mss. duobus καὶ, forte pro *etiam* s. etiam adeo, cf. 3, 9, 18. m., elapsum per se, ubi in tota formula Noster modo ad analog.

τὸ δ' ὑμετ.) Pol. vertit, quasi non habuerit particip. ὂν, sumtis adi. pro subst., quod procedat in rel., non item in extremo membro τὸ μετὰ ἐμ. μαχ. Unde Bg. discedit sic, ut, praeter δὲ, cf. 3, 14, 9., abstracta capiat pro concretis, mutato adeo pron. neutr. rei in pronomen pers. possess. ὑμεῖς, ac, praeter resolutum particip. ὂν in causalem cum secunda v. subst. persona, expresso adi. εὐτ. etiam per particip., sed postremo membro per finiti verbi personam secundam iterum, formulam simul μ. ἐμπ. commutans de more cum adv., quae ratio adiuvari poterit, quod neutrum pron. adi. admittit ellipsin subst. πλῆθος, e pt., (sumta tamen voce non ita ampliter, sed angustius, pro numero quovis,) tum subst. μέρος, quod et supplent alia in causa, cum deest simul pr. κατὰ, cf. L. Bos. Ell. p. 9. i. 196. m., ut Gs. ad Luc. reddit 1, 743. l. 69. τὸ ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ, *ipse* nimis *adbuc* sum *imbecillus*, et 2, 484. l. 5. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν, me *autem* ut *noris*, talis *sum*, sed ap. Thuc., ubi 46, 43. sq. ad se relata essent οἱ μέν γε — ὑμεῖς δὲ λ., pergitur l. 46. αὖθις δὲ οἱ μὲν — τὸ δὲ ὑμέτερον, τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι λ., vestra *vero* ratio *est*, (et) *res vestris viribus inferiores* genere, *et* rel., ad quae Ind. v. ὑμ. „vestra *consuetudo*" suppleto subst. ἔθος, dum manifesto τὸ ὑμ. ibi respondet priori ὑμεῖς, quo Noster respexerit, alias quoque illum imitatus; ubi debuit Bg. deinde in sqq. ὑμῖν λ. addere pron. *id*, quia sane severa interpretatio priorum duci quid habeat, etiam per supplementa nostra, *sed vestra* multitudo, pars, acies, *cum* sit *bene ordinata* et *composita*, perite *que* pugnans, *tum* vobis *erit* salutaris, *tum* illis *perniciosa*; qua in parte postr., praeter suum *met* in pron., cf. 2, 12, 11., admittit Bg. asyndeton, copulam utr. liberius versam tenente P., post cuius Vs. Stp. Th. 2, 458. B. m. „posset tamen hic et aliter accipi, videlicet ut ap. Dem. συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, (E.) instructi copiis bellicis, et egregie armati apparatu que praediti" quo de cf. Ind. Rsk. idem que ad Polb. p. 47. e. sqq. cum Ind. Ern. it. Luc. (ubi et 2, 911. l. 20. συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος, *consistentem* et *compactum*, quo uta-

„κἀκείνοις[r] ὀλέθριον. μετ' ἀγαθῆς οὖν τῆς ἐλπίδος ἀγωνίζεσθε, ὡς Ῥωμαίοις πρέπει[s] καὶ σύνηθες. οὕτω γὰρ τούς τε βαρβάρους ἀπώσεσθε ὑμεῖς[t],

17. *niciosum. Bona igitur cum spe dimicate, ut Romanis conveniens est et solenne.*
18. *Ita enim et barbaros repelletis vos, et gloriam in-*

r) Sine iota subscr. in A. al. cf. 3, 10, 11. s) Ms. Ba. πρέπον καὶ συν. sed Ms. Ve. ὡς Ῥωμαίοις τε καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις δόξαι τε τὴν προτέραν νίκην πιστώσασθαι λ. v. N. t) In Ms. Ba. ὑμεῖς abest. *Mart.* v. N. sed ἡμεῖς in Par. mendose. Sed ἀρασμ. sine iota per edd. cf. 4, 2, 8.

ris ad Nostri prius πρ. ὁρισμ., ut hic quoddam oppositum sit,) it. Xen. Hell. ubi „Herodian. coniungit πλῆθος εὐτ. καὶ συγκ.“ sine Vs. at e nostro supplemento, quod et distinctionem maiorem post ἐναντ. respuit; variante Nostro cum αὐτὸς αὐτῷ 2, 2, 12. et cum 3, 1, 7. ἐμπείρως, per analog. modo, cf. G. Th. *arte* pugnandum *est*, et 3, 4, 3. sed sine Ind. ap. Dem. 71, 25. ὃ πᾶσι μέν ἐστιν ἀγαθὸν καὶ σωτ. cui opponit Noster de suo ὀλ. Denique Ms. pron. bis aliud primae pers. ἡμ., nec in P. deprehendendum, per se consistit cum §. pr. ταττομ., ut vulg. cum §. sq. ἀγων. cf. §. 14.

μετ' ἀγαθ.) Variatur cum 2, 13, 4. e. μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐλθεῖν per numerum et artic. it. cum pr. §. μαχ. per syn. ἀγων. et in hoc cum adiunctis scribitur ad analog., ubi Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) potius cum Sch. pro syn. modo P., etiam liberi in rel.

πρέπει) Congruentius, Ῥωμ. πρέπον καὶ σύνηθες. *Sylb.* quem cum πρέπον pro πρέπει legit, probo. *Stroth.*

Cum praebeat Ms. unus idem, ac per se in finibus confusio possit cogitari: tamen, cum libri rel. et P. in vulg. maneant, glossa erit et ingenium librarii, volentis id, quod Sb., ut copulentur secum duo eiusdem generis vocabula, h. e. duo adi., quum tamen frequens sit enallage haec s. inconstantia, qua iunguntur privum v. et phrasis, (qualis hic est elliptica, ad variandum cum 4, 12, 13. 15. pro συν. ἐστι) nec solennis modo ap. Thuc. et Sallust. (quos inconstantissimos in scribendo constat,) sed et ap. Cic. cf. Niz. *quid* deceat *et* quid *aptum* sit *personis*; unde Bg. fuerit liberior in hoc v., ut contra P. in adi., etiam in addito adv., cf. 2, 1, 10. sed in Ms. formam aequalem 4, 5, 11., iungente haec argumenta duo Nostro de suo. Altera autem res Ms. Ve. manifesto est a lapsu scribae, ob eandem vocem Ῥωμαίοις ab ὡς transeuntis ad postr. Ῥωμ., praeter quem saltum deinde mendosa sunt rel., confusis iterum αι et ε, cf. 2, 10, 3. it. α et ε in aor. πισ. pro fut. cf. 1, 6, 21. e. 3, 12, 2. una cum divisa male voce, et omisso τὸ, ut alias, sed hic ob pr. artic. cf. 4, 13, 6. 12.

οὕτω) In Ms. Bg. omissum pron. ὑμ. restitui, cum procedat cum verbo eiusdem pers., etsi ad variandum modo hic additur, oppressum in pr. §. ἀγων., (quo et respexerit Ms. Ba. Glossator,) et quanquam neglexit quoque P. cf. 2, 10, 10., libere adiungens contra aliud pron. ad βαρβ. cf. 4, 11, 4., quos per analog. Noster iungit cum v. ἀπ. ubi Stp. Th. aliunde per Lat. Bg. e P. it. Dres. lib. de V. med. p. 211. cf. Bud. C. Poll. 1, 166. Suid. 1, 254. i. 275. i. 302. e. sq. m. non coll. ad Hes. 1, 448. i. 462. m.

Digitized by Google

„καὶ, δόξης κλέος ἀράμενοι μέ- *gentem adepti, Romanis et*
„γα, Ῥωμαίοις τὲ καὶ πᾶσιν *omnibus hominibus ostendetis,*
„ἀνθρώποις δείξετε [v], τήν τε *priorem que victoriam vobis*

v) Colon in Ms. Bs. ut punctum in A.

507. m. Thuc. 201, 26. ὑμεῖς κτεώσασθε, ubi Vs. quoque negligit pron. hoc, cum Ind. it. Sb. Luc. Xen. Bach. et Cyr. Dem. M. O. Nov. T. 6. p. 496. Phil. p. 750. i. et act. de hostibus itidem Xen. Z. Pol.

δόξης κλ.) Unò tantum subst. reddit Bg. e P. duo haec, de quibus miror neminem quid per Notas monuisse, et solum Stp. Th. 2, 269. E. e. „Herodi. δόξης et κλέους copulavit: alicubi vero dixit δόξης κλέος" quae sustineantur per analog. illam, cum in regimine iunguntur subst. notionis cognatae, h. e. genus et species, s. pars et totum, s. minus et maius, ut in Gr. ap. Eur. Rhes. v. 392. νεῶν πρήσων σκάφη, incensurus *naves*, et Troad. v. 538. νεὼς ὡς Σκάφος κελαινὸν, navis *veluti* scapham *nigram*, ubi σκ. *alveus*, cf. L. Ern., sed in Lat. ap. Cic. p. leg. Man. c. 7. e. gloria *nominis*, quod non tenet G. Th. sed tamen *laudum gloria* 817, 95. et cum explic. quadam 45, 71. e Cic. ep. fam. 2, 4, 6. ubi v. Cort. cui add. ap. Virg. A. 2, 82. *inclyta* fama *gloria*, ubi tamen est casus alius simul sextus, cf. Heyn. et Metaphr. Ru., dum per se distinguuntur nostra subst. Gr., cf. Eur. Iph. in Aul. v. 566. τὸ δέον, ἔνθα δόξα φέρει κλέος, (quod, pro libera Vs. Barn., reddiderim, *cuius* fama *affert gloriam*, i. quae res ubi per famam et sermones hominum diffunditur, parit gloriam et honorem,) et Thom. M. p. 247. it. Ammon. p. 45. et de κλ. ad Orph. Arg. v. 3. cum Heyn. ad Virg. A. 6, 197. Ut adeo hic dederim e Cic. illo *laudum* gloriam *adepti*, et, quum tolerarit quoque Sb. Ind. sine Vs., nondum crediderim ex altero Nostri loco 6, 3, 12. δόξης καὶ κλέους ἐπιθυμήσατε per glossam e marg. in textum venisse δόξης, cum olim fuisset ἀρετῆς κλέος ἀρ. μέγα, aut ἀνδρείας κλέος λ. cf. 1, 5, 24. τὴν δόξαν — ἀνδρείας κτείσασθε, et formulam ipsam κλ. ἀρ. ap. Bud. C. v. αἰρ. et Stp. Th. 1, 208. B. ex Hes. ἀ. v. 107. cui add. ap. Hom. 'Οδ. ν', 422., quam in Nostri poëticis ponam, repertis praeterea his, μέγιστον κλ. ap. Lyco. et Dion. H. S. T. 1. sed μέγα κλ. Rs. Or. V. 6. et ap. Theogn. v. 865. ἀρετῆς μέγα κλ. οὔ ποτ' ὀλεῖται, (partim ex Hom. 'Ιλ. β', 325.) it. ἀρετῆς κλ. ap. Dion. H. l. l. it. sine Ind. ap. Polb. 2, 579. e. τὸ κλ. τῶν ἰδίων πράξεων λ. *rerum*, a *se* gestarum, *gloriam*, et syn. ap. Orph. h. 32, 9. αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐσθλὸν ἄγουσα, cf. L. N. T. Poll. 5, 158. i. Hsy. cum N., Ind. Vig. Hom. cui add. 'Οδ. γ', 83. Hesd. Orph. Soph. Ai. Lyco. Theog. Thuc. cum Bauer. Or. Ael. V. h. Luc. cum 1, 183. N. 27. et sine Ind. ap. Dem. 617, pen. sed in rem criticam Abr. ad Aesch. 1, 390. i.

δείξετε) Simul cum hac enunciatione abit P. aliorsum, non tantum oratione contracta, sed etiam mutato ordine, sed ut nulla lectio inde fieri nova queat, prope accedens ad textum vulg., ille autem hinc sese expedierit iterum utcunque. Sed Bg., retinens lectionem vulg., non certo ostendit, quo retulerit membrum pr. et v. δειξ., ad pr. subst. κλέος, (quod innuerint edd. per punctum post δειξ.) an ad sq. subst. νικ., aut ad postr. membrum et particulam ὡς, quia hanc aliter expressit, quam pro ὅτι, Lat. *quod*, commutando cum inf. Et tamen potissimum sic fe-

„προτέραν νίκην πιϛώσεσθε, ὡς „μὴ δόλῳ καὶ ἀπάτῃ παρασπονδήσαντες ἠδικήσατε x), „ἀλλὰ δι' ὅπλων νικήσαντες „ἐκρατήσατε.“ Τοιαῦτά τινα εἰπόντος αὐτοῦ, οἱ ϛρατιῶται, τὴν ἀνάγκην τοῦ πράγματος ὁρῶντες, παρετάττοντο, κἀν y) τοῖς ὅπλοις ἦσαν.

asseretis, *quia non dolo et fraude*, *nec violato foedere iniurii*, *sed armis superan-*
19. *tes viceritis*. Talia quaedam locuto illo, milites necessitate cognita in aciem consistebant, et in armis erant.

x) In Ms. Bz. ἠδικήσατε abest. *Mart.* v. N. y) Sic Bs. 2. L. Stp. rel. pro κἀν sine iota, in A. al. cf. 4, 6, 3. 1, 13, 16.

cerim rectionem, ut ὅτι ista notione pertineat ad v. utr. ἀδικ. et πιϛ. sed ἀδικ. absolute stet, ac membrum totum τήν τε — πιϛ. interiectum sit obiter iterum, cf. 3, 11, 3. Sic videtur et Stp. Th. texisse 3, 146. C., servata partim Vs. P. „*fidem facietis* priori *victoriae*, nimirum *non dolo* ullo *aut* fraude, *sed* virtute *eam a vobis* partam *esse*.“ Et si in formula hac, ad analog. a Nostro conficta, sumamus, Attico more praemissum acc. τὴν πρ. νικ., cum pertinuerit ad sq. membrum, v. c. δι' ὅπλων τὴν πρότ. νίκην νικήσαντες ἐκρ., quam phrasin alibi habemus: multo magis rectio patet mea, sensus que conficitur idem, qui et in vulg. lectione debet esse, opinor, *Romanis* que *et* omnibus *hominibus* ostenderis *et* comprobabitis, *vos* in priori victoria *non* dolo *ac* fraude *contra* fedus *deliquisse*, sed *armis* superando *vicisse*, proprie quidem, de priori victoria certo quodam argumento declarabitis; quae sententia an sit in Bg. Vs. nescio, nihil edicente G. Th. sed Nostro respiciente ad 4, 11, 9. usque ad §. 15.

ὡς μὴ) Addiderat P. ad subst. iterum pron. τινὶ, cf. 4, 10, 5., ut Bg. e pr. repetit neg. μηδὲ ad particip. παρ., quod vitari potuit, ut in N. pr. ostendimus, reddendo per praep. et subst., vel per ger. transpositum, *deliquisse* violando *federe*, cf. §. 13., ut concinnitas Nostri servaretur, quae necatur a Ms., (cf. 2, 15, 11. hic verbo ἠδικ. omisso sine idonea caussa, ut alibi aliis, sed nec in P. comparente,) et est aliqua etiam in formula δι' ὅπλ. (qua variatur cum διὰ τῶν ὅπλων 2, 6, 7. e. omisso artic. it. cum superioribus ὅπλοις et τοῖς ὅπλ. ap. Bg. e P.) relata nudis abl. δόλῳ κ. ἀπ., quibus variatur cum μετὰ πανουργίας ἢ δόλου 2, 9, 15. e., iunctis et ap. alios, cf. D'Orv. Ch. p. 392. e. cui add. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Theogn. v. 67. it. cum syn. τέχνῃ et alio Ind. Dem. sed per syn. formulam δι' ἀπάτης Ael. V. h.; libere addente P. aliud subst., v. c. δι' ἀνδρείας καὶ ὅπλ., ut compar plenius esset, et in secundo membro etiam duplex subst., cum tamen concinnitas summa et alib[illegible]egligatur a Nostro, copulante hic de suo per discrimen aliquod verba νικ. et ἐκρ., quae alias sunt syn. (ut Lat. Bg. cf. G. Th. v. *sup.* 660, 35.) et per analog. δι' ὅπλ. cum v. νικ., cf. 1, 3, 12. et Dem. 171, 2. 4.

τοιαῦτα) Omittente P. duo pron. severior est Bg., cf. 4, 9, 6., qui opprimit tamen ex eodem gen. τοῦ πρ., ad Lat. rationem, saltem e G.

Ἅμα δὲ ἡλίῳ ἀνίσχοντι ἐφάνη Ἀρτάβανος σὺν μεγίστῳ πλήθει στρατοῦ. ἀσπασάμενοι δὲ τὸν ἥλιον, ὡς ἔθος αὐτοῖς, οἱ βάρβαροι, μεγίστῃ τε[z] κλαγγῇ[a] βοήσαντες, ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντές τε καὶ κα-

Mox autem sole oriente apparuit Artabanus cum ingentibus copiis. Salutato autem sole, de more, barbari maximo clamore vociferantes ingruunt Romanis, sagittis petentes et equis in-

z) τὲ omissum mendose in ed. Bas. 2. a) κλαγγῇ Ms. Ba. vitiose, confusis iterum litteris, cf. 3, 12, 10. et N.

Th. et Indd. inspectis, ut addiderit Noster modo per analog., dum nihil reperi, quam ap. Niz. fatalis *necessitas* rerum *futurarum*, cf. cum gen. aliis ap. Luc. Ios. Thuc. cum Abr. Dl. p. 186. e. it. sine Ind. ap. Is. Pan. Mor. p. 59. i. cf. de ἐν. in alios usus ib. p. 56. e. L. N. T. in primis Schw. cum N. Foes. Suid. Hes. cum Indd. Hom. Orph. Call. Tyrt. Theogn. Valck. Eur. Ph. Abr. ad Aesch. T. utr. Thuc. Herdt. Diod. S. Luc. Ael. V. h. Aes. Fa. Xen. Z. Rs. Or. V. 4. 7. 8. And. Dem. ap. quos nec cum v. ὀρ. (ut nec ap. G. Th. in Bg. e P.) iuncto illo adeo ad analog. modo. In rel. Bg. deserit P. ut Sch. in „παρ. *in* acie *stabant*" quod novit Stp. Th. aliunde, non illud Bg., pro *se* in aciem *locabant*.

ἅμα δὲ) Adv. temporis addit Bg. iterum, cf. 2, 11, 2., reddens cum P. formulam ἁ. ἡ. ἀν. cf. 3, 4, 8., it. partim in κλ. στρ., brevius, quam 3, 13, 11., variante rursus Nostro cum 4, 14, 2. 6. 12.

ἀσπασάμενοι) Ut *autem* solem *consalutarunt* s. adorarunt. *Sylb.* v. Lips. ad illud Tac. 3. hist. 24, 5. *orientem solem*, (ita *in* Syria *mos est*,) *tertiani* salutavere. *Boecl.*

Ibi Lipsium habere etiam locum nostrum de Parthis, (ritum ac cultum hunc a Persis, vel cum iis saltem communem habentibus, ut alia, cf. Heyn. Hist. 2, 421. i.) notaram quondam, non item, an cum Vs. ubi liberior P. et altera Sb. convenit cum alia phrasi ap. Arist. Plut. v. 771. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, nihil tenente in rem et formulam nostram Stp. et Gs. Th., sed Heyn. H. l. l. p. 266. m., et libera P. retinente Bg. in sq. ὡς ἔθ. α., cf. 1, 5, 2. 1, 16, 8. 3, 8, 5. quo cum extr. loco variatur per oppressum iterum v. subst. Ad sqq. de aliis barbaris quoque ap. Thuc. 312, 40. πλήθει ὄψεως δεινοί, καὶ βοῆς μεγέθει ἀφόρητοι, et p. sq. i. πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο, sed de aliis 260, 12. βοῇ ἐπέκειντο, ut ad Herdt. 720, 42. βοῇ — ἐπῄεσαν in N. e Plut. ἐπεφέρετο τοῖς — βοῇ πολλῇ καὶ πατάγῳ τῶν βαρβάρων, pro quo Noster utitur phrasi, ad analog. facta, v. c. N. T. φωνῇ μεγάλῃ βοᾶν et Luc. φωνῇ μεγάλῃ ἀναβοᾶν, reperiente me praeterea βοάσομαι τὰν βοὰν λ. ap. Suid. 1, 439. m. ex Arist. it. βοᾶν μέλος λ. ap. Soph. Ai., tum in alios usus v. β. Moer. Hesy. L. N. T. Hom. Hesd. Call. Lyco. Herdt. Dem. Rs. Or. V. 6. Diod. S. Luc. Fi. The. et Aesch. Abr. Dl. Th. cum D'Orv. Ch. sed in rem criticam ap. Call. ep. 44, 5. porro in subst. κλ. ap. Stp. Th. 2, 227. i. de hominibus ex Hom. cui add. Ἰλ. κ΄, 523. „sic utuntur etiam quidam prosae scriptores, Herodi. l. 4." sine Vs., praeter quem Nostrum tamen non deprehendi, ut eius poëticis apposuerim, hoc sensu quidem et usu,

ϑιππεύοντες. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, εὐτάκτως τὲ καὶ ἀσφαλῶς συστήσαντες τὰς φάλαγγας, ἑκατέρωθέν τε [b] τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς Μαυρουσίους παρατάξαντες, τά τε κενὰ πληρώσαντες

3. cursantes. At Romani bene ordinata et caute instructa acie, ac utrinque equitibus Mauris dispositis, cum et intervalla replevissent ve-

b) Hoc τὸ omissum in edd. Par. Ox. et Pat. mendose.

cf. Suid. non coll. ad Hes. κλ., φωνὴ, — βοὴ, cum Poll. 5, 86. 89. et Foes. it. de canibus Xen. Z. P. et Lyco. ubi pro κλαγγαῖσι quoque Var. L. κλαγκαῖσι et γλαγγ., addente P. iterum adv., cf. 4, 13, 14. qui et liber in rel., desertus a Bg. per exquisitius Lat. ad ἐπ. ubi Stp. Th. 3, 1660. D. sine Vs., qui in sq. καθ. 1, 1710. E. „in vulg. lex. *contra* aliquem *equitare*" sine exemplo, quod hic fuerit, ubi Bg. cum Ind. Sb. sed Noster ad analog. scripserit, oppresso acc, pers. pron. αὐτοὺς, quem habet syn. καθιππάζεσθαι, cf. Aeschy. Stanl. cum Suid., ut hoc etiam acc. rei s. loci ap. Diod. S., sicut nostrum infra.

εὐτάκτως) Liberum P. deseruit Bg. partim, etiam Sch. in „εὐτ. decenti ordine, ἀσφ. *magna* cum *cautione*" quorum ad primum adv. cf. Heyn. Epist. p. 91. e. cum Arist. K. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. Cyr. et Bud. C. unde Stp. Th. qui in altero 3, 1172. G. e. hinc „acie instructa et firmatis ordinibus ita, ut tuto pugnare liceret" cf. 4, 9, 8. ubi nescio, an laudati in σ. φ. habeant phrasin hoc sensu, de exercitu quidem in pugna collocando, (pro καθιστάναι τὴν φαλ. ap. Xen. Ἀνβ. 10, 1, 10.) qui sensus tamen in principe latet, cf. Grab. de Protect. p. 5. m.

ἑκατέρωθεν) atque *equitibus* et *Mauris* utrinque *dispositis*. Pol. autem vertit, quasi legerit, aut legendum censuerit, τοὺς ἱππεῖς τοὺς Μαυρ. s. τοὺς Μαυρ. ἱππεῖς. *Steph.*

Etiam Bg. Ms. omisit copulam secundam καὶ, sed forte culpa scribae, quia libri retinent omnes, et, quanquam Mauri s. Numidae laudantur, ut equites, infra 7, 9, 3. 13. et ap. Zos. 1, 52, 10., tamen etiam ab equitibus distinguuntur 8, 1, 5. in loco simili ἑκατέρωθεν παρῆθεον αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἶλαι, καὶ Μαυρούσιοι ἀκοντισταὶ, qui quidem ἀκοντισταὶ, vel etiam simul τοξόται, cf. 7, 2, 2., hic intelligentur in equis, ut saepe ap. Nostrum, et adeo per copulam illam iungentur tum universi equites, tum maxime equites cum iaculis et sagittis, sive potius duae species equitum, gravium ac levium, quos proprie nullos habuisse dicunt, nisi Numidas, cf. Lips. de mil. Rom. Op. T. 3. p. 146. et de loco horum in cornibus (indicatis hic per ἑκατ. et oblique a P.) p. 157 sq. 185. quanquam isti Latt. Intpp. potuere quoque sumere καὶ pro explicante particula, *id que s. et quidem*; quo sensu licuit omitti et statui hendiad., unde nondum volui restituere in Bg. Vs., quae est partim e P. ad sq. παρ., ubi cum Xen. Cyr. 4, 2, 27. e. τοὺς δὲ ἱππέας ἑκατέρωθεν, ὥσπερ εἰκὸς, παρέταξε, ed. Th. V. 1. p. 218. s. 13. e. equites *ex* utroque *latere*, ceu *par* erat, *disposuit*, cf. de act. Abr. DL Th. Xen. Ag. 2, 15. it. Cyr. 3, 3, 43. et cum pr. εἰς Rs. Or. V. 8. Din.

τά τε κενὰ) Cum Lat. Bg. e P. tenet Sch. modo „κ. pro subst." ubi

τῶν κούφως καὶ εὐςαλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων, δεξάμενοι τοὺς βαρβάρους, ἐμάχοντο. καὶ οἱ μὲν βάρβαροι τῷ πλήθει τῶν τόξων [c], τοῖς τε ἐπιμήκεσι δό-

litibus expeditis ad excurrendum; excipiebant barbaros et dimicabant. 4. Ac barbari quidem multitudine sagittarum, et praelongis ha-

c) τῶν τοξευμάτων Mss. Ve. et Vi. v. N.

supplebitur διαστήματα s. χωρία, scil. inter singula agmina s. corpora manipulorum, aut etiam intra ordines et acies, (ellipses has nescienre L. Bos.) cf. Lips. l. l. p. 152. m. 157. sq. et de Gr. neutro absolute Ind. Luc. (ubi 1, 461. l. 9. Gs. Vs. κενὰ, spatia *vacua*) Ael. V. h. Suid. 2, 295. m. Foes. p. 203. a. e. cum p. pr. e. sq. ubi er plene τὸ κενὸν χωρίον, sed cum gen. Diod. S. Abr. Dl. Th. er D'Orv. Ch. p. 550. at per ellipsin aliam in L. N. T. Krb. Nr. 2. it. in εἰς κενὸν, quo de cf. Diod. S. et Lyc. v. 1191. it. ἐν κενοῖς ap. Soph. Ai. v. 986. ubi suppleas ἔπεσι s. ῥήμασι, it. in fem. διὰ κενῆς Abr. ad Aesch. 1, 71. e. it. Lect. Ar. p. 317. i. Suid. 1, 555. m. Hes. 1, 945. i. cum N. it. Vig. et L. Bos. Ell. in utr. ubi et supplebitur αἰτίας, sed masc. de pers. absolute Luc. 1, 553. l. 45. cum Hom. Polb. et Xen. M. S. denique per sexum varium cum subst. alique Soph. Ai. (cum Suid. 2, 295. m. non coll. ad Hes. 2, 227. N. 9.) Orph. Hesd. Lyco. Call. Abr. ad Aesch. T. 1. D'Orv. Ch. Rs. Or. V. 4. Dem. Xen. 'Αvβ. Luc. Dion. H. S. T. 1. Plut. Krg. Fa. Aes. sed in rem criticam et confusionem cum καινὸς et κοινὸς D'Orv. Ch. Abr. Dl. Th. Geop. et Lyco. v. 1191., scribente Nostro forsan ad analog., etiam cum v. πληρ., dum Bg., praeter mutatam copulam τὸ iterum, cf. 2, 15, 7., deserit P. etiam in sqq. ubi videntur a Nostro per periphrasin indicari *velites*, ii que vel in equis, vel solum pedites, intra equitum turmas aut ordines dispositi, cf. Lips. l. l. p. 100. sqq. ubi p. 101. e. e Liv. „de pugna Africana Scipionis in Annibalem, velitibus — *ea* tunc *levis* armatura *erat* — vias *complevit*" Nostri τὰ κενὰ πληρ. unde et Bg. proprium expressit, etiam e P. sumtum de iisdem solenne epitheton *expeditis*, quod tamen simul vicem sustinet adiuncti particip. δυναμ., pro quibus licuit *velitibus*, qui *facile* et *expedite* excurrere *valerent*; copulatis iterum per copiam syn. adv. cf. de κ. tropice Abr. ad Aesch. 1, 97. e. sed physice Thuc. Xen. M. S. et Foes., ubi et εὐς. cum Lat. nostro, etiam ap. Poll. 7, 43. Sb. Ind. et Srp. Th. hinc cum P. Vs. it. in v. ἐκτρ. quo cum sunt ista adv. per analog., (cf. G. Th. celeriter *et* expedire *percipere*, it. *pervenire* facilius *et* proclivius *ad laudem nobilitatis*,) ubi Sch. „de equitibus, ex acie excursionem facientibus" reperiente me id v. tropice de re cum pr. ἐς, pro evenire, ap. Lyco. sed de pers. physice, extra bellum, ap. Luc. at de militibus ap. Xen. 'Αvβ. et Ind. Hell. v. ἔκδρομος (quo de cf. Abr. Dl. Th.) „in re militari οἱ ἔκδρομοι sunt, qui, cum steterint hactenus intra ordines aciei, nunc repente excurrunt, procurrunt, ut summa vi impetum faciant. — Ita ἐκτρέχειν, *vorrücken*, bis 4, 3, 10. (ἀντεξέδραμον et τῶν συνεκδραμόντων) et Herodi. 4, 15." quod adeo fiat etiam de peditibus, cf. de velitibus Lips. l. l. In rel. liberrimus P.

καὶ οἱ μ. β.) Omisso hoc subst. (quod reperit Noster in vicinia per simplicitatem suam) substituerat P. pron. relat., oppressa simul copula, ad-

ρασι τῶν καταφράκτων, ἀπό τε ἵππων καὶ καμήλων τιτρώσκοντες αὐτοὺς, μεγάλως ἄνωθεν ἔβλαπτον. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν μὲν συσταδὸν [d] μαχομένων

stis cataphractorum ex equis et camelis vulnerando ipsos maiorem desuper affligebant; 5. Romani autem eos quidem, qui cominus pugna-

d) συσταδὴν Mss. Ba. et Ve. ut 4, 7, 2. e.

dens contra suum adv. cf. 4, 14, 6. et in glossam Mss. in vocabulo *τόξων* ambiguo, praeter 1, 14, 18. e. similem, quoque Hes. 2, 1401. i. *τόξον, κυρίως αὐτὸ τόξον· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη,* forte sic legenda *αὐτὸ τὸ τόξον, — καὶ αὖ τὰ β.* quarum notionum media respiciat Hom. illud Ἰλ. β', 718. *τόξων εὖ εἰδώς*, cf. Schol. ad Ὀδ. φ', 90. ubi est quarta, pro pharetra cum telis et arcu, cf. v. 53. sq. 59. sq. vel etiam arcus cum telis tantum, cf. v. 74. sqq. 81. 97. 124. 135. et 148. ubi est *arcus* simpliciter, sed in Nostri sqq. 4, 14, 6. e. pro *μακροῖς δορ.* ad variandum, ubi Bg. e P., et super *κατ.* Boch. Hier. P. 1. l. 2. c. 2. p. 78. „quale est, quod in Artabani Parthorum regis copiis, in praelio adversus Macrinum, barbati cataphracti Romanos sagittis et contis gravitet affligebant *ἀπό τε ἵπ. κ. κ. τιτρ. αὐτοὺς*, ab *equis* et *camelis* eos *vulnerantes*, ut habet Herodi. l. 4. In Africa etiam idem usurpatum ex Veget. scimus."

τῶν καμήλων) Usum olim camelorum in militia fuisse ap. aliquot gentes, Vegetius auctor est l. 3. c. 23. ubi v. N. Stew. et praesertim Herm. Hugo de milit. equestri l. 1. c. 5. *Boecl.* Ex h. l. it. §. sq. 6. et 4, 14, 6. paret, Artabanum adversus Macrinum Camelos produxisse. Produxerat etiam contra Lucullum Mithridates, contra Scipionem Antiochus, v. Plut. in Lucull. et Front. Strateg. 2, 4, 12. *Leisn.*

Turbat P. ordinem orationis et seriem, ob contractam periodum, deserta quoque severitate in vocabulis reddendis, ubi Leisn. supra Bg. Ms. „f. maiorem in modum" quod olim recepturus sum, quia Bg. pro pos. etiam alibi adhibet comparat. gradum, cum in hoc ipso adv. 2, 3, 17. et quia tota illa formula Lat., a G. Th. non explic. 179, 14., non magis pro aliquo adv. privo superl. gradus valere potest, quam pro aliquo positivi, ut diserte Lex. Apin. „i. e. vehementer" quo sub Lat. etiam in Gr. *μεγ.* Stp. Th. tenuit nostrum locum, et alii vertunt, cf. 2, 3, 17., me quidem, ut propius ad Gr., reddente *magnopere*, sed liberius P. qui plane neglexit alterum adv. *ἄνωθ.*, ubi Bg. cum Gedik. supra 4, 14, 6. quod sic physice cum pr. *ἀπὸ* procedet ad analog. eiusdem formulae de tempore 2, 8, 3. e., quanquam videtur et hic valere pro superne, i. in summis corporum partibus, in capite; nisi etiam legendum *ἄπωθεν*, *eminus*, quod ipsum Stp. Th. habet cum pr. *ἀπὸ*, cf. Ind. Z. Xen. Pol. v. *ἄποθεν*, cum N. et supra ad 1, 12, 17. e Dion. H., dum P. in pr. substituit pro pron. *αὐτ.* nomen proprium e §. pr., nunc ipse tolerans proxime seq. Ῥωμ.

τῶν μὲν συς.) Discedit hic secundo Noster a Dione, qui 1334, 81. simpliciter ait, Romanos esse victos, pugna commissa de aquis; nisi ibi narratur levis velitatio, a Nostro praeterita; ubi liberior iterum P., etiam

ῥᾳδίως ἐκράτουν [e]. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς [f] ἥ τε ἵππος, πολλὴ οὖσα, καὶ τὸ τῶν καμήλων πλῆθος ἐλυμαίνετο, προσποιούμενοι ἀναχωρεῖν [g], τριβόλους τὲ [h] καὶ

6. rent, facile vincebant. sed ubi ipsos equitatus nimius et camelorum multitudo infestare coepit; simulantes se recedere, tribulos alia que

e) Hoc punctum in A. al. pro colo Stp. rel. et commate Bs. 2. L. f) In Ms. Ba. αὐτοὺς abest. *Mart.* v. N. g) ἀνεχώρουν· τριβ. *Ms. Ve.* v. N. h) τὸ abest mendose in Par. cf. §. 3.

addito suo adv., ut §. pr. sed in ἀ. cum ἐκρ. ut Luc. 1, 398. l. 67. τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, cf. G. Th. in v. *fac.* et *supero* 660, 35.

αὐτοὺς) Omissum a Ms. sine causa probabili pron. nec comparet in P., aliorsum flectente orationem et contrahente etiam in πολ. ὁ. ubi ad Bg. Lat. cf. 1, 2, 3. 1, 17, 24. it. ad periphrasin in v. ἐλ. 4, 10, 1. sub cuius Lat. Stp. Th. 2, 738. A. m. hinc sine Vs. proferr aliam lect. τῶν καμηλιτῶν, forsan e P. *camelitarum* s. *chamelitarum*, quod vocabulum, ignotum G. Th. et L. Schell., in Vs. quibusdam erat, ut A. 2., non item in illa Antverp. cf. Ios. 2, 60. s. 4. i. τὴν στρατιὰν — πλήθει καμήλων συντρίβουσιν. Alterum Ms. Ve. tempus aliud impf. ἀνεχ., procedens sic, ut, per se sumto particip. προσπ., pro adv. *simulate* s. syn. formula *per simulationem*, cohaereat cum inferiori tempore eodem v. ἐρρ. per sq. τὲ, (quod in vulg. lectione ad subst. τριβ. pertinebat, in Vs. cum Bg. e P. per se omittendum,) tamen videtur potius prodere librarii errores in litteris, tum in α et ε, cf. 4, 14, 18. tum in ου et ει, cf. 3, 14, 4. cum maneant in vulg. cum Mss. rel. quoque P. oblique, ubi per analog.

τριβόλους) Simili strategemate usus Miltiades ap. Nepot. c. 5. (ubi tamen nihil de tribulis,) Cleomenes ap. Frontin. 2, 9. *Leich.* Forte σιδηρῶν. *Reisk.* Congruentius fortassis ὀξυτάτας ἐξ. *Sylb.* mallem ἐξοχάς, alioquin transpositis vocibus sic legendum videretur: τριβόλους τε καὶ σιδήρων ὀξυτάτων ἐξοχάς, καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα περικείμενα. *Stroth.*

Primo Mss. lectio fuerit orta vel per confusionem vocabulorum, vel per ingenium librarii, offendentis in πολλά, quasi praeter veritatem dicto, ut substituerit lenius τινά, vel denique sic, ut, cum olim fuisset πολλὰ ἄλλα τινά, (ut supra copulatum pron. postr. cum primo adi. 1, 12, 2. πολλή τε τὶς λ.) excideret πολλὰ ob simile ἄλλα, vel violenter extruderetur, ut supra cum alia adi. cf. 2, 13, 5. 3, 6, 10. 3, 14, 17. tum πολλὰ 3, 2, 4. et τὶ et ἄλλων 3, 4, 11., sicut consentire videtur P. cum Mss. in *tribulos* alia *que* rel., si oppresserit pron. τινά, ut 4, 14, 19., sed contra, oppresso adi. πολλά, cf. 4, 7, 12., manere in vulg., quam Bg. premit, ut per se probam, et in sermone utr. obviam, cf. vel Dem. 514, 8., nec rei ipsi repugnantem, in primis si adi. πολλὰ crassius sumatur, nec de maximo numero; quem numerum, etsi non definire possum, absentibus in hanc rem libris, ac tacente Lips. in de milit. Rom., tamen nec oppugno, habens ad τριβ. modo alia notione L. N. T. Ind. Geop. sed nostra ap. Wess. ad Diod. S. 2, 310. N. 12. it. e Plut. τριβόλους σιδηροῦς ap. Stp. Th. qui eadem fere profert, quae ap. G. Th. v. *murex*, sed in v. τεχν. hinc „*tribolos* alia *que* acuminata *machinamenta*“ partim e P., quo sensu physico tantum e Nostro notat, reperiendum forsan ap. Luc.,

πολλὰ[i] ἄλλα τεχνάσματα[k] multa machinamenta ferrea, σιδήρων, ὀξυτάτας ἐξοχὰς πε- acutissimis angulis praedita,

i) In Ms. Ba. abest πολλὰ, et legitur ἄλλα τινὰ τεχν. *Mart.* Et sic quoque in Mss. rel. v. N. k) Praeter comma hic in ed. Bs. 2. L. al., erat in edd. omnibus, et tacite in Mss. σιδήρων ὀξυτάτων ἐξ. v. N.

ut tropico ap. Suid. Ammon. Thom. M. p. 845. i. cum Ind. Xen. Hell. et Fa. Aes. sed plur. σιδ., tacente Stp. Th., tantum ap. Schol. Eur. Hec. v. 536. at sing. ap. Hom. Hesd. Call. Orph. Soph. Ai. Eur. Hipp. Phoc. Rs. Or. V. 4. 6. Dem. Luc. Geop. Plut. Hs. et Krg. Fi. Pal. et Fa. Aes. cum Abr. Dl. Th. et L. N. T. (ubi et adi. affine cum Suid. Hesy. Dem. Luc. it. Fi. Aesch. et Pal.) sed cum alio subst. in regimine forsan ap. Call. ἔργα σιδήρου et Aesch. Fi. 2, 24. m. τῷ ἀρχείῳ τοῦ σιδήρου, quomodo hic iungo et sumo pro subst. et adi. cum Bg. e P. ubi Noster modo per analog., per quam et aliquoties usurpabat duo subst., cf. 3, 8, 14. e. 3, 6, 23. unde non opus sit emendatione Rsk., pro cuius privo nomine (cf. Ind. Herdr. et Geop.) hic est periphrasis per τεχν. σιδ. In sqq. brevior est P., quam ut liqueat, quid in Cod. suo habuerit, ubi brevissima et lenissima medendi ratio est a me dudum suscepta cum Bg. e Sb. per accus. in ὀξ. quia vulg. gen., ortus e pr. finitione iterum, cf. 1, 1, 3. e. 1, 10. 4. 1, 15, 11. e. 2, 5, 12. e solenni que confusione istorum finium ac litterarum, cf. 4, 14, 1., non ita necessarius est cum pr. σιδ., ut accus. cum sq. ἐξ., quae ad nocendum in re praesenti debebant epitheton tale quod habere; dante Sb. Ind. modo per compendium ambiguum „ἐξοχαὶ σιδήρων ὀξυτ.“ sed cum lect. vulg. Stp. Th. in v. ἐξ. „*in* quibus *ferra* acutissima *prominerent*“ me autem deprehendente praeterea ἐξ. cum gen. aliquo physice ap. Diod. S. sed tropice ap. Long. Mor. cum L. N. T., iterum scribente Nostro tantum ad analog., ubi Bg. perite huc accommodat rem geometrarum, quorum anguli sane sunt etiam *eminentiae*, quoad extrinsecus spectantur, ut nostratium *Ecken.* Sic et modo est analogia in particip. περ. cum adiunctis, ubi, tacente P., sensum quoque vidit Sch. „machinamenta, *circumcirca* habentia *cuspides*“ sed ex Ind. Sb.; quibus omnibus nihil Noster, quam periphrasi eloquitur genera prioris vocis τριβ. et nostrorum *Fussangeln* s. *Fusseisen.* Ultima hic res in ultimo v. est, ubi edd. simplex canina littera (cf. 3, 6, 10.) prodat lectionem duorum Mss., quae habet aliam formam verbi contracti, cf. 4, 12, 4. c. ἀμφ., quod thema ῥιπτέω et ipsum habemus infra ap. Nostr. bis, inductum h. l. a librario aut per lapsum in vocalibus, aut per glossam e comparatione illorum ap. Nostr. locorum alius thematis ac formae, vel aliorum scriptorum, aut denique tanquam exquisitius et rarius, (qualia saepe obtrudunt Mss. nostri,) quippe repertum mihi solum modo ap. Ael. V. h. Luc. Dion. H. S. T. 1. Dem. Xen. Z. Pol. Sy. Cyr. et 'Ανβ. 3, 3, 1. (ubi diserte nostrum tempus ἐῤῥίπτουν, sed altero Ind. loco 1, 5, 8. modo ῥίψαντες, quod aeque sit alterius thematis, usurpati sine Ind. ap. Xen. M. S. 3, 1, 7. cf. D'Orv. Ch. p. 309. m.) cum canone ap. Thom. M. p. 783. ῥίπτω μὲν τὸ ἁπλῶς ῥίπτω, ῥιπτῶ δὲ — τὸ μετὰ σφοδρότητος, fere ut Schol. Soph. Ai. v. 239. ubi pro particip. ῥίπτειν — τὸ ἁπλῶς ῥιπτὸν forte leg. quoque in inf., quod vanum discrimen potius illuc revocandum, ut non contractum sit frequentius, ut γράφω, quam γραφῶ, quod cum ῥιπτῶ comparat Bud. C. 813, 15.

ῥιπτούμενα, ἔῤῥιπτον [l]. παραλανθάνοντα δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, καὶ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν [m], ὀλέθρια ἦν αὐτοῖς. πατοῦντες γὰρ οἱ ἵπποι, αἵ τε κάμηλοι μάλιστα, ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, ὤκλαζον [n] καὶ ἐχώλευον, τούς τε ἐπιβάτας, οὓς

7. spargebant. quae latentia sub arena, nec conspecta ab equitibus et camelorum insessoribus, pestifera erant
8. ipsis. Quippe illis calcatis, equi, ac cameli praecipue, quibus tenerae sunt plantae, lapsabant et claudicabant, sessores que, quos gestabant,

l) Mss. Ba. et Ve. ἔῤῥιπτουν· λανθάνοντα δὲ λ. quod colon quidem habetur quoque in ed. Stp. rel. pro puncto A. al. De rel. v. N. ut de ἐῤίπτουν A. cum Bs. 1. m) καμιλιτῶν Ms. Ba. mendose, ut καμιλητῶν ed. Bss. 1. n) Stp. et B. addunt καὶ ἐχώλευον. *Leisn.* Nempe in A. fuit ὤκλαζον. καὶ τούς τε ἐπιβ. it. in Bss. Par. et Pat. sed ut haberent nihil post ὠκλ. Bs. 2. R. at comma rel. unde tantum ἐχώλευον accessit in edd. caeteris, quarum Boecleri per compendium suum innuerit Leisn. cum isto v. caruerint Bss. cum rel. vitiose, ut mox ἀπεσείσαντο Par. utr.

παραλανθάνοντα) Mss. simplex pro comp. glossa est, ut saepe, cf. 4, 9, 10. et in eadem praep. 4, 3, 15. e. sicut reddunt etiam Intpp. Lat. per simplex, it. Stp. Th. „π. *lateo*, Herodi. l. 4. de tribulis et ferramentis quibusdam acutis, quae ad hostium exitium dispergebantur, παρ. — αὐτοῖς, sub arenis latentia, et quae non conspiciebantur" cf. Ind. Dem. cuius solam auctoritatem ad Stp. ex Isocr. addere per Indd. potui, redditurus Lat. *delitere* s. *delitescere*, quanquam ap. G. Th., praeter alia, διαλανθ. pro quo 3, 14, 19. et pro simpl. aliorum locorum per rarius variatur, et peculiari ratione iungitur cum pr. ἐν, it. per copiam subiicitur syn. phrasis et explic., cf. G. Th. 36, 36. omnia *latere* censebant *in occulto*, neque *esse* quidquam, *quod* cerni *aut* intelligi *possit*; sine necessitate P. deserente Bg. in numero ψ. quem plur. Stp. Th. modo tenet ex Athen., reperto mihi tantum sing., cf. Suid. non coll. ad Hes. Thom. M. cum Moer. Hom. Lyco. Herdt. et Luc. sed in sq. καθ. (ubi rursus variatur cum simpl. et ad analog. in pass. cum praep.) de pers. L. N. T. sed act. Hom. h. in Apoll. v. 136. cum Xen. M. S. at cum adv. ἀκριβῶς Luc. cui add. 2, 233. l. 99., cum pr. ἐν Orph., pro despicere e loco editiori Hom. Ἰλ. λ', 337. et Xen. Cyr. sed de re Theogn., qui add. loco D'Orv. Ch. denique med. de pers. Hom. Ἰλ. ν', 4., nihil me reperiente ad καμ. ubi Stp. Th. ex Aristot. et hinc sine Vs. et Bg. e P. qui liber in ὀλ. λ. unde et Bg. ad pr. παρ. suppletum pron. αὐτὰ mutat in pron. relat. cf. 4, 11, 9.

πατοῦντες) Bg. e P., praeter suppletum idem pron., mutat casum particip. et genus act., deserens tamen in copula τὰ et rel. unde Sch. partim in „π. *habentes* ungulas *mollissimas* s. soleas pedum" hoc ex Ind. Sb ut Poll. 7, 90. quos deserit Bg. ut Stp. Th. hinc sine Vs. post Gr. addens „propterea ὑπεροῦνται, si calcent murices et tribulos" et quia ibant sine soleis ferreis, quae tum in usu nondum erant, cf. ad Diod. S. 2, 233,

ἔφερον, ἀπεσείοντο. οἱ δὲ ἐπέκεινα βάρβαροι, ἐς [o] ὅσον μὲν ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, γενναίως μάχονται [p]· ἢν δὲ ἀποβῶσιν αὐτῶν ἢ κατενεχθῶσι, ῥᾷστα [q] ἁλίσκονται, μὴ φέροντες τὴν ἐκ συστάσεως μά-

9. excutiebant. Ceterum ulteriores illi barbari, quamdiu invehuntur equis aut camelis, strenue praeliantur; si vero descendant ex iis aut deiiciantur, facillime capiuntur, haud ferentes statariam

o) In Ms. Vi. ἐς deest. *Loc.* Sic habent Ms. Ba. sine praep. illa ὅσοι μὲν κ. et Ms. Ve. βάρβαροι, ὅσον κ. v. N. p) Comma in Bs. 1. L. pro puncto A. al. et duobus punctis Par. 2. q) Sine iota in una Lugd. cf. 4, 8, 18. 1, 17, 17.

N. 97. it. p. 310. N. 12. et p. 383. N. 13. cf. Hes. Foes. cum Ind. Geop. Polb. et Ael. V. h. et ib. N. quocum Noster dat peculiari ratione adi. ἀπ. (cf. G. Th. *a teneris unguiculis,*) it. ὀκλ. cum ἐχ. per syn. copiam, ab explic. s. adiuncto, s. genere ac specie, cf. Suid. 2, 675. i. ὀκλάζει, χωλεύει, λ. 754. m. Hes. 2, 737. m. 1587. e. Poll. 10, 47. N. 58. it. 3, 90. N. 5. Foes. Ind. Sb. Luc. Ios. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ. Abr. Dl. Th. D'Arn. L. Gr. Orph. p. 69. N. v. 435. Valck. Eur. Phoen. v. 642. sed in χωλ. Hesy. Suic. Th. Ind. Hom. Luc. quod peculiari modo de animantibus hic, ut variatum pro 1, 12, 18. e. ὀλισθ. (cf. G. Th. „labor, ὀλισθαίνω, — ὀκλάζω“) ut pro mero ib. ἐπιβ. per additamentum οὓς ἐφ. peculiare, it. pro v. ib. ἀπωθ. per syn. ἀπεσ. cf. 2, 9, 7. et Dion. H. S. T. 1. 289, 38. *οἱ ἵπποι — ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ὀκλάσαντες ποσὶν, καὶ τοὺς ἐπ. ἀποσείοντες,* sessores *excutiunt.* Caeterum Leisn. in m. Ox. ad ὀκλ. „inflexis pedibus procubuerunt. Pausan. 7, 26.“

οἱ δ' ἐπ.) Rectiora pro P. dedit Bg., cf. 2, 9, 1. 3, 4, 18. e. In Mss. lectionibus iam dissensus suspicionem facit corruptelae, quae est in elapsa pr. ἐς ob sq. syllabam ὅσ., aut extrusa vi, ad variandum per ellipticum genus (cf. 2, 11, 11.) pro pleno proximo 4, 8, 9. unde deinde mansit in Ms. Ve. aliquid veri, sed ex hoc ortum illud Ms. Ba. per lapsum solennem in litteris ι et υ, cf. 3, 11, 6. vel ex ingenio, dum per se nominativus ille ad sensum redit eundem cum lect. vulg. (cf. 8, 6, 1.) in qua et manet P. unde Bg. cum Stp. Th. in v. ἐποχ. non item in sq. ubi ille suum adv. iterum infercit, cf. §. 5. sed Noster γενν. cum μ. per analog., quod adv. modo repertum mihi in Dem. Ind., cf. G. Th. in Bg. cum *acriter*, sed in v. *pugnare* cum *fortius.*

ἀποβῶσιν) Omissum in Bg. Ms. gen. pron. restitui statim cum praep. cf. 4, 11, 6. etsi et neglectum a P., qui contra addidit adv. cf. 4, 12, 1., desertus in v. κατ. ubi cum Bg. aliunde Stp. Th. sed Noster ad analog., etiam in sq. ῥ. ἁλ., cf. G. Th. *facillime* capi *oratione* rel.

ῥᾷστα) Schotti Ms. ῥᾳδίως ἁλ. *Sylb.* Ms. Schotti ῥᾳδ. minus recte. *Strotb.* Consentit cum illo Ms. etiam P. cf. 2, 11, 4. sed libere, ut ad ἁλ., sicut, cum vix confusio litterarum ac vocum inciderit, in posit. isto tantum videtur glossa esse, cf. 1, 3, 15. 1, 17, 17.

μὴ φερ.) Liberrimum P. deserit Sch. modo in „*in ex* congressu *pugna*, h. e. quae cominus fit“ cf. Bud. C. 697, 19. „σύστασις praelium collato pede pugnatum. Herodi. μ. φ. — μ. i. e. τὴν σταδιαίαν s. τὴν συστάδην μά-

χην [r], πρός τε τὸ φυγεῖν ἢ διῶξαι [s], εἰ δέοι, ὑπὸ τῆς περὶ τοῖς σκέλεσιν ἐσθῆτος χαύνως παρῃωρημένης ἐμποδίζονται. πρώτης μὲν οὖν καὶ δευτέρας πάσης [t] ἡμέρας, ἐξ ἑωθινοῦ εἰς ἑσπέραν, ἐμαχέσαν-

pugnam: tum etiam ad fugiendum aut insequendum (si opus sit) circa crura veste laxe dependente praepediuntur. Primo quidem ac secundo die toto, a mane ad vesperam pugnatum, et nox

r) Hoc comma fuit in Bss. 1. pro puncto A. al. vel colo Stp. rel. s) Mss. Ve. et Vi. τὸ διῶξαι ἢ φυγ. sed Ba. τὸ δ. ἢ φυγεῖν εἰ δέοι, ὑπὸ λ. praeter lectionem novam, qua de v. N, etiam sine Stp. rel. parenthesi (εἰ δέοι) ut in A. al. t) In Ms. Vi. πάσης deest. Loc. etiam in Ms. Ba. v. N.

χην, statariam pugn." quorum prima repetit Stp. Th. 1, 1794. C. e. ut sine Vs. Sb. Ind. „ἡ συσταδὸν μάχη, — idem ἡ ἐκ σ. μ." recte comparantes, dum variat Noster pro adv. istis supra intra artic. et subst. μαχ. per formulam e praep. cum subst., resolvendam in adi. et ex analog. tantum confictam, cf. Vig. p. 152. i. sine Vs. ap. Thom. M. p. 806. σταδαία μάχη, ἡ κατὰ σύστασιν γινομένη, καὶ οὐ κατὰ δίωξιν, ad Dion. C. 1, 33. ἐν σταδίῳ μάχῃ, „stabilis s. stataria pugna, quae cominus firmo et collato pede fit, opposita levibus praeliis, ubi celeri excursione itemque fuga et receptu res agitur, — σταδία μάχη et διαδρομαὶ opposita" quo pertinent ap. Nostr. §. 3. ἐκτρέχειν λ. et clarius infra 6, 3, 14. cf. de v. συσ. Foes. Suid. non coll. ad Hes. Ind. Thuc. v. ξυσ. cum Schol. sed συσ. Ind. in N. cum Abr. Dl. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Xen. Z. Pol. Long. Mor. Polb. Dem. cui add. 324, ult. Sed variatur quoque cum 4, 12, 5. οὐ φερ. in pr.

πρός τε τὸ φυγ.) Aut *labentis* equo *describes* vulnera *Parthi*. Horat. (serm. 2, 1, 15.) *Memm.*

Ad quem loc. cf. Intpp., nominatim Lambin., super Parthis in bello equitibus; manente P., quanquam cum libertate multa, in vulg. ordine, quem mutant Mss. sine lucro ad laevitatem, ubi de suo Noster in copulatis his v. ut Bg. in τὸ et in sq. membro, sed in ἐμπ. cum P., qui rursus addit adv. suum *scil.*, ut paulo ante, neglecto contra particip. παρ., ubi Leisn. in m. Ox. „laxe *suspensa*" ut Sch. „*pendente* s. *suspensa* laxe *veste* circa *crura*" sed modo ad analog. cum pr. περὶ, (cf. Stp. Th. cum παρὰ,) it. cum χ., quod adv. non praeterea reperi, et hinc modo tenet Stp. Th. partim e P. „*laxa* s. *fluxa* veste *praeped.*" nec G. Th. ferente, nisi illud Hor. calceus *laxus* male *haeret* in *pede*, cf. in variationem 4, 11, 10.

πρώτης) Liberrimus P. servatur a Bg. tantum in v. ἡμ. et formula ἐξ ἑωθ. (allata ap. Stp. Th. 1, 629. i. sic „μέχρις δείλης, ἐξ ἑ. a *mane* ad *vesp.* Xen." cuius Indd. nihil praebuerunt, sed Ael. V. h. modo ἐξ ἑ. *a* summo *mane*, cf. Phil. p. 756. F. i. sed Di. H. S. T. 1. v. ἐξ „ἑ. *a* matutino *tempore*" cui add. 367. i. συμπεσόντες ἐξ ἑ. μέχρι μεσούσης ἡμέρας ἀντεῖχον, *a* mane *usque* ad *meridiem*, it. Euf. H. E. Re. 2, 201. l. 38. ἀπὸ ἑωθινοῦ ἕως ἑσπέρας, a *prima* luce *usque* ad *vesperam*, it. in ellipsin subst. χρόνου L. Bos. p. 377. e. „*a* tempore *matutino*" sed aliam ap. Stp. Th., rum in ἑωθ. Hes. Suid. Diod. et Luc. ut Noster per analog. coniunxerit cum εἰς ἑσπ.) nescio, an et in omisso adi. πασ. cf. 14, 11, 13. quod in Mss. ex-

το· καὶ νὺξ ἐπελθοῦσα διέλυσε[u] τὰς μάχας[x], ἑκάτεροί τε[y] ἐπανῆλθον[z] εἰς τὰ ἑαυτῶν στρατόπεδα, νικᾶν[a] ἀξιοῦντες. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ συνῆλθον εἰς τὸ αὐτὸ πεδίον μαχόμενοι[b].

supérveniens diremit praelia, ac utrique reversi sunt in sua castra, victores se esse putantes; tertio vero die convenerunt in eundem campum pugnaturi.

u) διέλυε Mss. tres v. N. x) Colon in Ms. Ba. ut punctum in A. cum Lugd. y) Hoc accentu etiam in Ms. Ba. secus ac 4, 13, 5. z) ἐπανήρχοντο ἐς τὰ λ. Mss. Ba. et Ve. quorum de praep. syn. cf. 1, 11, 9. sed de rel. lect. v. N. a) Sine iota in A. al. cf. 3, 9, 13. b) μαχούμενοι Mss. Ba. et Vi. sed Ms. Ve. μαχούμενοι καὶ συγκινοῦντες· οἱ δὲ Ῥωμ. omissis rel. per saltum librarii sine causa conspicua, cf. 4, 13, 2. 4, 14, 17. sq. et de lect. rel. v. N.

cidit sine idonea causa, ut alia adi. cf. §. 6. aut vi extrusum est, quasi sufficerent ἀξ — ἑσπ., cum tamen universum definiatur sic magis; ut recte servarit Ms. Ve. et ego in Vs. Bg. restituerim.

καὶ νὺξ) Omissa a P. copula cf. 4, 3, 18. et particip. ἐπ. cf. 4, 12, 12. non item a Sch. „*quum* supervenisset *nox*“ cf., praeter v. ἐπ. cum aliis rebus e notione temporis ap. Theogn. et Mus., maxime Herdt. 624, 51. τοὺς ἀγωνιζομένους νὺξ ἐπ. διέλυσε, *interventu* noctis *diremti sunt*, p. 339. N. 52. cum Ind. „de nocte ingruente“ quo de Lat. et Bg. alibi, Luc. 1, 7. l. 66. ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, λ. primis *tenebris*, sed alio sensu ap. Stp. Th. 1, 1270. A. m. „ἐπερχομένῃ νυκτὶ, nocte *sequenti*, (2, 753. E. e.) in illo διαλύειν τὰς μαχ. ap. Herodi. libenter verbum *dirimere* retinuerim“ clam e P., ut alii alias, cf. Ind. Xen. Z. Pol., ubi Noster ad analog., Gr. quidem illorum διαλ. πόλεμον, quo de infra, et cum aliis acc. rei, tropice maxime, Geop. Is. Pan. Mor. cui add. p. 125. i. Gottl. Plat. Menex. Fi. Pal. et Rs. Or. V. 4. (quem et de act. cf. ad Polb.) Dem. Di. H. S. T. 1. sed Lat. maxime, cf. G. Th. „Plaut. — sed *praelium* id *tandem* diremit *nox* interventu suo“ Caes. b. Alex. 46, 7. cum *praelium* nox *dirimeret* et b. Civ. 1, 40, 7. *quarum*, legionum, *adventu* praelium *dirimitur*, cum Cort. ad Sall. Iug. 60, 8. ubi et e Stat. *haec alterna* ducum *nox* interfusa *diremit*. Sed ap. Caes. l. l. postr. sequebatur etiam, *ac* suas *uterque* legiones *reducit* in *castra*. Tum tempus aliud Mss., impf. f. aor. 2. pro aor. 1., ut saepe, cf. 3, 6, 4. 2, 13, 6., respuit hic P., atque etiam in sq. v. ubi Glossatoris operam vincit tum dissensus Ms. Vi., tum hoc, quod confusio litterarum incidere non potuit, mutato forsan tempore hic, ne mox simile quid, etiam adeo in praep., συνῆλθον εἰς λ. rediret, aut, cum prius impf. διέλυε placuisset, ut sibi librarius constaret; nec frequenter obvio illo Mss. tempore in compos., quanquam simplici ἤρχοντο, cf. Ind. Dem. Nr. 1. e.; libero P. in ordine, it. omisso pron. ἑαυτ., it. in formula νικ. ἀξ., ubi et Bg. liberior, pro severiori Sch. in „ἀξ. *putantes*, se *vicisse*“ ut tamen Bg. voluerit assequi tempus praes., saepe pro perf. capiendum, ut mixtum hic quoque cum pr. aor., variante per analog. Nostro cum 3, 7, 14. οἰόμενοι, ἤδη νενικηκέναι, cuius pugnas memoratas credam etiam ap. Dion. 1334, 83. sqq.

μαχόμενοι) Scribo μαχούμενοι. *Steph.* Aliud tempus Mss. etiam Bg. exprimit e P., qui saepe consentit cum Codd. nostris, vel per libertatem,

ἐπειρῶντο δὲ οἱ μὲν βάρβαροι, Conabantur autem barbari,
πολύ τι [c] τῷ πλήθει τούτων ὑ- multitudine longe superiores,
περέχοντες, κυκλώσασθαι τοὺς circumvenire Romanos et

c) πολὺ τῷ πλ. Ms. Ba. v. N.

(perspicuitatis causa, quae hic in fut. maior, ap. lectores quidem,) vel etiam e Ms. suo, sed illo etiam correcto manu alia. Ego quidem non diffiteor, potuisse confusas esse iterum vocales, cf. 1, 13, 12. ὑψ., scio que, ap. Thuc. 232, 18. pro textus παρεσκευάζοντο, ὡς μαχούμενοι esse in Var. L. e Cod. μαχόμενοι, sed et contra novi, cum nostros Mss. a librariis depravatos, tum praes. cum verbis *eundi* occurrere alibi aeque, ac fut. cf. Fd. ad Is. Ev. p. 9. N. 4. et praes. pro fut. saepe positum, quo de subinde supra, cum nostri verbi hoc participium praes. pro fut. toleratum ab aliis, cf. Ern. ad Xen. M. S. 3, 4, 4. e. denique eiusdem verbi nostri inf. praes. manifesto stare pro inf. fut. infra 6, 5, 6. et 7, 4, 13. e. per quam analog. sustentari poterit lectio vulg. et in Mss. nihil putari, nisi glossa et scribae sapientia. Sed Berglerum, qua fuit peritia tum sermonis Gr., tum critices, non credam, textum e Stp. voluntate tentaturum fuisse, (quod putabat tamen Leisn., scribens in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. μαχούμενοι") sed, quod monebam ante, in Vs. spectasse perspicuitatem, cum saepius demittat se ad lectorum commoditatem, et ad cavendam ambiguitatem liceat discedere interpretibus a severitate; quanquam hic nec in Vern. praes. ambiguitas est, nec si quis reddat, ut alibi fit, particip. per supin. *pugnatum*. Caeterum alterum fut. praebet Suid. 2, 715. m. v. δρμητήριον, — ὅθεν — ἐξίασι μαχεσόμενοι, unde *exeunt*, ut *pugnent*.

ἐπειρῶντο) Praeter rel. libera P., quoque Bg. omittit tria, primo μὲν iterum, (referendum ad sq. §. οἱ δὲ Ρ., sed per inversum ordinem subiecti, quod vocant, dialectici, ob copulam δὲ simul adhibitam, ubi Lat. habent severa, v. c. *sed* barbari *quidem* conabantur rel.) deinde adi. τι, ut 3, 7, 8. (ubi Ms. id tenebat, hic per inconstantiam aut lapsum eo carens, ut 4, 3, 15.) denique pron. gen. τούτων, qui, pendens a praep. in v., debet referri ad sq. τοὺς Ῥωμ. sic, ut sit praemissum ante ipsum subst. nomen proprium, per inversum ordinem, pro τῶν Ῥωμαίων ὑπερέχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς καὶ σαγ. vel sic, ut tota enunciatio πολὺ — ὑπερεχ., ut caussam continens, (quam refert P. clare,) in medium coniecta sit, per se postponenda, ἐπειρῶντο κυκλ. τ. Ῥ. καὶ σαγ., ὑπερέχοντες λ. quem in situm fortassis licet accommodare praeceptum illud, ut pronomen ponatur casu nominis, et nomen casu pronominis, cf. Abr. Dl. Th. Ind. v. *pronom.* nec proinde opus fuerit pro vulg. pron. corrigere στρατοῦ s. στρατῶν, ut supra bis erat πλήθει στρατοῦ §. 1. et 3, 13, 11., nihil tale P. ostendente, cf. in v. ὑπερεχ. physice de pers. cum gen. pers. et acc. rei ap. Luc. 1, 119. l. 82. Ios. 1, 314. s. 2. m. et Hom. Ἰλ. ι, 420. cum syn. ὠ, 374., cum gen. rei solo Stp. Th. 1, 1360. i. Ind. Xen. Cyr. Luc. 2, 107. l. 92. Hom. Ἰλ. β', 426. et simul cum acc. pers. et adv. Luc. 2, 258. l. 93. sed simul cum acc. rei ib. 1, 118. N. 82., porro cum acc. rei ib. et Stp. Th. 1, 1359. F. sed simul cum dat. pers. Hom. Ἰλ. δ', 249. ι, 433. Ὀδ. ξ, 184. et Ind. Polb. sed cum acc. rei per ellipsin pr. κατὰ Stp. Th. l. l. H. ex Hom. Ἰλ. γ', 210. tum de re absolute L. N. T. Ind. Xen. Hell. Geop. Ael. V. h. cum Is. Pan. Mor. p. 68. m. Luc. 2, 498. i. sed

Ῥωμαίους καὶ σαγηνεῦσαι[d]. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς φάλαγγας ἐς βάθος συνίςασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες [e], ἀεὶ

12. circumretire. Sed Romani haud amplius aciem profundam constituebant, verum in longitudine extenden-

d) Colon illud ante Ms. Ve. hic quoque in ed. Stp. rel. pro puncto A. al.
e) μῆκος δὲ διατείν. Ms. Ba. sed μῆκος διατειν. Ms. Ve. v. N.

cum gen. rei Xen. 'Αγβ. et simul cum adv. μικρὸν Stp. Th. 1, 1360. i. tum tropice de pers. absolute Hesych. 2, 1459. m. L. N. T. cum Obs. Loesn. et Krb. p. 282. e. it. ap. Luc. 2, 479. l. 59. it. in bello Ind. Sb., porro cum nominativo participii Luc. 2, 646. l. 80. et p. 669. l. 6. ubi et 1, 751. l. 70. cum adv. παραπολὺ, sic uno vocabulo, quae praep. vel syn. κατὰ omissa ap. Diod. S. 1, 500. l. 83. cum πολὺ et simul cum abl. rei τοῖς πλήθεσιν, sed cum nudo abl. rei alio ap. L. Bos. Ell. p. 499. m. et simul cum elliptico acc. rei s. modi τοσοῦτον Xen. Z. Pol. Ven. 1, 7. sed cum gen. rei Stp. Th. 1, 1360. B. m. et Suid. 3, 540. e. sq. ubi et p. sq. i. cum acc. rei, sed cum gen. pers. ib. et L. N. T. ex Phil. 2, 3, sed simul cum abl. rei nostro τῷ πλ. Diod. S. 2, 340. l. 16. *numero* superiores *adversariis*, sed cum alio Poss. Call. p. 137. m. et simul cum adv. Ind. Dem. it. simul cum elliptico acc. rei s. modi πολὺ, ap. Stp. Th. l. l. i. e Xen. Z. Pol. e Ven. 1, 11. porro cum acc. pers. Stp. Th. 1, 1360. B. m. sed simul cum abl. rei Valck. Eur. Hipp. p. 312. i. et Diod. S. 1, 191. l. 76. (cf. in rem criticam et confusionem ib.) sed tropice de re cum gen. rei Xen. Z. Pol. Stp. Th. 1, 1360. A. e. (it. syn. Hom. 'Ιλ. λ', 734. Suid. 3, 540. e. Hes. 2, 1459. i.) sed simul cum abl. rei τῷ πλήθει Stp. Th. l. l. B. it. cum alio abl. et acc. elliptico πολὺ, Diod. S. 1, 61. l. 88. sed cum gen. rei et ellipt. τοσοῦτον ib. 1, 7. l. 63. at simul cum pr. ἐν Is. Pan. Mor. p. 62. m. porro cum nudo abl. rei Fi. Pal. et pass. de re absolute ap. Stp. Th. l. l. e., fingente adeo Nostro formulam maxime ad analog. locorum ap. Diod. S.

σαγηνεῦσαι) Flor. *indagine* concludere. *Leisn.* cf. ib. Ind. ex 3, 6, 11., quae phrasis hic ap. P., desertum a Bg., qui brevior, quam 2, 13, 9., non tenente id Lat. Stp. Th. sed syn. et per epistolam olim notante Zanetti „glossema forsitan s. tenebras in voce σαγ. quis invenisse crediderat; et ideo addidit interpretationem. Eiusmodi sunt ea, quae e marg. in textum calligraphorum inscitia solent irrepere" dum scriba Cod. Ve. per saltum omisit iterum duo versus, quanquam hic sine causa conspicua, cf. 4, 13, 2. 4, 14, 17. sq. quia in istius lectione nec sensus est nec series, sed Noster per copiam syn. iungit tum proprium v. cum tropico, tum talia, quae alias separatim et singula dantur, cf. 6, 5, 21. 2, 13, 8. 4, 9, 10, e., sed in v. tropico opprimit particulam comparativam, cf. 2, 14, 6., a P. libere additam.

οἱ δὲ Ῥωμ.) E P., libero per ordinem et alias, servat Bg. modo quaedam Lat., ut Sch. partim in „βαθ. confertam, *densam*, aciem *constituere*, ἐκτ. aciem *extendentes* in *longitudinem*" ubi Noster, praeter variatam praep. ἐς in vicinia, cf. 4, 4, 12. et de ε. φ. §. 2. hoc cap. cum Grab. l. l. ib. p. 5. N. c), per analog. partim intelligens ἐς β. in *latitudinem* s. *altitudinem*, ordines milites que a fronte ad tergum locatos plures dein-

τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον [f]. πλῆθος δὲ τοσοῦτον ἀνδρῶν τε [g] καὶ κτηνῶν ἐφονεύθη, ὡς πᾶν πληρωθῆναι τὸ πεδίον, μεγίστους τε σωροὺς πτωμάτων εἰς ὕψος ἀρθῆναι, καὶ

tes, semper circumventionem
13. impediebant. Tanta autem multitudo hominum iumentorum que caesa, ut totus compleretur campus, maximique acervi cadaverum in altum attollerentur, praesertim ca-

f) ἐνεμπόδιζον Ms. Ba. v. N. g) ἀνδρῶν καὶ κτ. Ms. Ba. v. N.

ceps, sed εἰς μ. in *longitudinem*, lineam militum a cornu uno ad alterum, cf. Stp. Th. v. βαθ. (qui in μηκ. modo „φάλαγγος μῆκος ap. Herodi. sicut βάθος") Suid. 1, 409. e. 2, 550. e. 3, 713. b. m. Ind. Xen. Mor. Hell. et Cyr. cum p. 364. i. it. Z. Cyr. et Pol. it. Thuc. ἐπὶ βάθος ἐτάξαντο (cum p. 499. N. 89.) quod et ap. Dion. H. S. T. 1. ut ap. Luc. 1, 846. l. 61. ἐπὶ μετώπου μὲν — ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, *in* fronte — *introrsus* vero *et* in *versum* stantes *in* acie *vicenos* quaternos *armatos*, cum N. et Zos. 4, 39, 1. τὸ μὲν βάθος — μήκους — πλείονος λ. *latitudinem* aciei — *longitudinis* et §. 4. τοῖς εἰς μῆκος — πλοίοις, porrectas *in* longitudinem *naves*, Ind. Amm. M. *extenduntur* ad *latitudinem* nimiam *incolae* rel. et Diod. S. v. ἐκτ. cum acc. pers. al. sed Xen. Cyr. ex 8, 5, 15. εἴ τις ἐκτεῖναι φάλαγγας — δύναιτο, ἢ βαθῦναι, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι, et ap. Xen. Hell. 4, 2, 7. ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως μὴ, λίαν βαθείας τὰς φαλ. ποιούμενοι, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν, pro quo subst. Noster adhibet per analog. suum neutr. particip. ubi Stp. Th. 2, 504. E. cum alia lect. „εἰς βαθ. λ. semper impediebant hostem, circumvenire eos conantem" ubi Bg. subst. habet G. Th. nec per auctoritatem veterem, nec physica notione hac, et Noster per analog. quoque cum v. ἐνεπ. pro quo novum v. affert Ms. Ba., habens analogiam illius ἐνεμφύομαι in L. Stp. et Ern., caeterum mihi non repertum alibi, sed prius duorum Mss. διεκτείνειν in L. Ern., habens et ipsum quidem analogam compositionem e duabus praep., sed ortum fortassis e figura illa vetere ℓ, unde coaluit, et deinde separatim addita advers. δὲ, serie poscente.

ἀνδρῶν) Copulam τὲ, omissam in Ms. iterum ante vicinum καὶ, cf. 4, 4, 6., nec Bg. e P. refert, salvo sensu, deserens cum eo ordinem, sed etiam ej. Lat. in v. ἐφ., non item in subst. κτ. ubi Stp. Th. per idem Lat. aliunde, hic e §. 8. equi et cameli, cf. Suid. non coll. ad Hes. L. N. T. ubi Apoc. 18, 13. distinguuntur a πρόβατα et ἵππων, Ind. Hom. Call. Phoc. (ubi N. de mascul. accipit, quo de nihil in L. Stp. et Ern. nec alibi, ut nec opus est,) Gs. Chr. ex Herdt. sine Ind. 121, 44. Diod. S. Geop. de canibus, Luc. 2, 363. l. 66. ubi post generale ζῶα sequuntur τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνῶν, *marina* alia, *alia* vero *hominum*, alia *bestiarum* (ferarum, in terra,) volucrium *alia*, alia *iumentorum*, Xen. 'Ανβ. Cyr. Bach. ubi Oec. 7, 19. oppon. τοῖς ἀνθρώποις, ut quoque N. T. 1 Cor. 15, 39. et infra ap. Nostr. qui cum Aesch. ep. S. p. 81. e. ἀνδρῶν — τοσ. πλῆθ. per ordinem modo

Digitized by Google

μάλιϛα τῶν καμήλων ἐπαλλήλων[h] πιπτουσῶν. πρός τε οὖν τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο οἱ μαχόμενοι[i]. οὐκέτι δὲ οὐδὲ καθεώρων[k] ἀλλήλους, μεγάλου ὄντος τοῦ[l] χώματος ἐν μέσῳ, καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σω-

melorum, aliis ſuper alias ca-
14. dentibus. Ergo et curſus impeditus erat pugnantibus, et iam haud amplius adſpiciebant inter ſe, quod magnus eſſet agger in medio ac vix pervius, cadaveribus

h) ἐπαλλήλων ſic una voce ed. Ing. et Ms. Ba. ſed rel. Mss. tacite dividendo ἐπ' ἀλλ. cum edd. A. Stp. al. v. N. i) Punctum in A. al. k) καθ' ἑώρων ἀλλ. Ms. Ve. mendoſe dividens, cf. 4, 14, 18. l) Mss. tres μεγάλου εἶναι χωμ. v. N.

alium, ſed de ſuo hic ad analog. iungit ἀνδρ. eodem ſenſu, (cf. 3, 1, 10. e. it. G. Th. 1256, 73. ut *hominum*, ita *armentorum* rel.) it. in ſq. σωρ. cum πτωμ. et μεγ. ἐξ. ἀρθ. λ. (ubi Bg. e P. ſeverior, quam ſupra,) cf. Heſy. Ind. Heſd. Gs. Chr. cum Plut. Krg. ſed cum alio gen. Xen. Z. Pol. et Ariſt. Plut. v. 804. it. G. Th. *acervi* corporum *exſtructi*, — ingentem *farris acervum*.

ἐπ' ἀλλήλων) Aut ἐπαλλήλων, aut ἐπ' ἀλλήλας, ſcribendum puto. Si ἐπαλλήλων ſcribas: intelliges, crebros lapſus fuiſſe ſ. caſus, aliis poſt alias, ſine intermiſſione, cadentibus. *Steph.*

Sic et Sb. Ind. „ἐπαλλήλων πιπτ. ſ. ἐπ' ἀλλήλας“ ſine Vs. qua de, ut et ſcriptura, cf. 1, 12, 14. e. 2, 7, 9., notante Leisn. in m. Ms. Bg. „leg. cum Stp. ἐπαλληλ.“ quod e Vs. eius non dirimas, libere omittentis copulam καὶ ante μαλ., cf. 1, 8, 2. quam P. rurſus convertit in δὲ, cf. §. 8. αἵ τε κάμηλοι μάλ. quo cum variatur.

διατρέχειν) Non ſequitur Bg. caſtigatam a Stp. in m. verſionem P. ſed vererem potiſſimum, ubi Sch. „*diſcurrere* inter pugnandum“ forſan e Stp. Th. „impediebantur, *quo minus* diſcurrere *poſſent*“ quod hic potius fuerit invadere ſ. pervadere acervos cadaverum ſ. campum et intervallum, interiectum inter utrumque exercitum, ad invadendum et aggrediendum; ubi cum pr. πρὸς in v. ἐμπ. analogia eſt Lat. ap. G. Th. *impeditiſſimus* ad *iter* faciendum *locus* Cic. ep. fam. 11, 13, 5. et Gr. ap. Epict. c. 4. e. ἄν τι πρὸς τὸ λούσασθαι γένηται ἐμποδών, ubi et v. de paſſ. tum abſolute, tum per acc. elliptic. e pr. κατὰ 48, 2. et ap. Herdt. 308, 44. ſed de act. cum inf. Ind. Dem., cum dat. rei Polb. et Geop. ubi et cum acc. rei, ut Diod. S. et Rs. Or. V. 4. ſed cum acc. perſ. Xen. Cyr. at tropice M. S. Tum in relatis ad ſe τὸ — δὲ Bg. pro τὸ — τὸ, partim e P., cf. 4, 12, 14., ſed aſſumto adv. temporis, cf. 2, 15, 7., ubi licebat ſic, *igitur* tum *ad* incurrendum ſ. *concurrendum* impediebantur *pugnantes*, tum *vero* ne *amplius* quidem *adſpiciebant* ſ. *videbant* ſe *invicem*; in qua parte errabat Stp. in Vs. ad m. P. unde Bg. per praep. ad ἀλλ., forſan e v. καθ. quod tamen pro ſimpl. valet, cf. §. 7., rem utr. propoſitam Noſtro confirmante denuo poſt §. pr. nunc in ſqq. per repetitionem e copia ſyn., ſed cum variatione per enunciationes generis univerſi; ubi P., praeter pron. τινὲς, cf. 4, 11, 4., addit iterum particulam comparandi aliquam, cf. hoc cap. §. 11. ad σωρ., ſed hic cum Mss., conſentiens quoque in

μάτων σεσωρευμένων [m]. ὑφ' οὗ κωλυόμενοι τοῖς ἄλλοις ἐπιέναι, ἕκαστοι ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἑαυτῶν στρατόπεδα [n]. ὁ δὲ Μακρῖνος, συνεὶς, ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθύμως τε μάχεται [o], καὶ προσμένει [p], ἀλλ' ἢ

coacervatis: quo prohibente transitum ad reliquos, singuli redierunt in sua castra. 15. At Macrinus intelligens, haud alia de causa Artabanum desperate pugnare ac permanere, nisi quia

m) Mss. tres σεσωρευμένου, nisi quod in Ms. Vi. nulla distinctio hic, pro Ms. Ve. colo cum Stp. rel. et puncto Ms. Ba. cum ed. A. al. v. N. n) στρατεύματα Mss. Ve. et Vi. v. N. o) Comma hoc omittunt Bas. 1. L. et Ed. v. N. p) προσμένειν mendose A. al. ut Leisn. in m. A. utr. „alii rectius προσμένει."

alio numero participii, relati sic ad pr. subst. χωμ., dum per se lapsus potest incidisse in οἱονεὶ et ὄντος, it. in finibus particip. ων et ου, cf. 4, 13, 2. et tolerari tropica phrasis, χώματος, ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένου, agger, *a* corporibus *coacervatus*, quo redit brevitas P. *aggere* cadaverum *exstructo*, qui tamen suspectus fit iterum ob libertatem in transpositis ἐν μέσῳ, ut in lectione vulg. nihil est vitii, primo sic, quod saepe opprimitur comparandi illa particula in tropicis verbis, (quale hic subst. χωμ., variatum pro §. pr. σωρ.) deinde quia adi. δυσβ. exquisite secum habet pr. ὑπὸ, per variationem pro 3, 3, 1. m. δυσβάτου διὰ στενότητα, ad analog. tum Gr., cf. Xen. Cyr. 8, 7, 22. τάξιν — ὑπὸ κάλλους — ἀδιήγητον, tum Lat. maxime, qui multa adi. sic habent cum pr. *a* pro ob, cf. G. Th. Nr. 33. sq. cum Cort. ad Sall. p. 934. b. m. Gallia — *quae a paludibus* invia *fuit* „per, h. e. propter paludes" pro qua formula Bg. adeo non necessario sumsit abl. consq., sed cum Stp. Th. e P. notionem voculae δυς, cf. 4, 1, 9. e. Caeterum non repuguo, si quis putet, οἱονεὶ vocem ob ὄντος excidisse, quam receperim, ubi Codd. alii eam simul attulerint.

ὑφ' οὗ) Repetente iterum Nostro priorem rem per copiam cum variatione per syn. v. pro §. pr. ἐμποδ., liberior est Bg. e P. (qui et suum *scil.* iterum infercit, cf. §. 9.) retinens Lat. ad ἀλλ., hic pro §. pr. ἀλλήλοις, et pro reliquis, praeter sui exercitus homines, i. e. hostibus, (quorsum tendat Leisn. in m. Ox. „*ad reliquos*, scil. homines transire") ut hic v. ἐπ. variatum pro διασ. ib., reddente me, *a quo* impediti *transire ad rel.* s. *invadere reliquos.* In sq. membro (quod ipsum variatur cum §. 10. e. in pron. ἑκάτεροι λ.) severius P. in εἰς τ. ἑ. sed Mss. glossema ineptius est, quam 4, 3, 13. 4, 12, 1., ad variandum scil. cum isto loco, cum στράτευμα significet modo personas s. exercitum, non item simul locum, quem et P. tenet.

συνεὶς) In hoc v. (cum ὅτι quoque ap. Aristaen. p. 188. i.) Bg. severior, quam supra 4, 5, 11. cf. 3, 3, 13. ad P., e quo ille ad sq. ἀλλ., cf. Abr. ad Aesch. 1, 455. e. it. supra 1, 2, 8. Sed Leisn. in sq. ad m. Ms. Bg. „omittit καὶ προσμένει" restituta a nobis statim, cum tenuerit et P. oblique in adv. „*tam* acriter *ac* pertinaciter *pugnare*" unde Sch. „*constans* s. pertinax *est* in pugna" ubi Noster de suo in rectione, de hoste, pro manere in campo nec cedere ac terga vertere, cf. L. N. T. cum

οἰόμενος, Ἀντωνῖνον [q] μάχεσθαι, εἰωθότων [r] ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾶστα ἀποκάμνειν ἐθε-

putaret, Antoninum pugnare; solitis alias barbaris facillime fatiscere et tergiversari, nisi

q) Ἀντωνίνῳ Mss. tres, v. N. r) Signa parenthesis ab εἰωθ. — ad §. sq. αἴτιον in edd. Ox. et Ed. v. N.

Krb. Obs. Ind. Abr. ad Aesch. T. 1. Fa. Aes. et Aesch. ep. S. sed tropice cum acc. rei pro expectare ap. Theogn. sed per analog. in ἐθ. cum μ. (cf. cum ἀντέχεσθαι et ἀγωνίζεσθαι Abr. L. Ar. p. 260. e. sq. it. ap. Suid. 1, 692. m. et sine Ind. Diod. S. 2, 46. e. Polb. 2, 290. e. sed cum κινδυνεύειν ib. p. 483. e. sed cum aliis v. ap. Polb. et Luc. sed ap. Stp. Th. hinc e P. clam,) it. in οὐκ ἐλ. cum ἀλλ' ἤ, ubi Bg. e P. sed Sb. Ind. per syn. „*nisi* quod *putares*“ cf. Is. Pan. Mor. p. 6. e. μηδαμῶς ἐλ. — ἀλλ' ἢ λ. cum Ind. it. Dev. p. 27. m. et supra 1, 13, 2. e., per comma editoribus separantibus adv. ἐθ. ab altero v. προσμ., quia sane potius convenit cum v. μαχ.

Ἀντωνῖνον μαχ.) Etiam P. habet alium casum Mss. „*se pugnare* contra *Antoninum*“ qui dat. pers. cum v. μαχ. adfuit supra bis, proprie in Lat. reddendus per *cum*, ob ellipsin pr. σὺν, (tacente L. Bos.) quae deinde par est ad sensum isti P. μάχεσθαι πρὸς λ. ut hic sententia quidem discrepat in utravis lect. sed sine momento magno, dum vulg. sequitur et Bg., ac facilis lapsus esse potuit in finibus, cf. 4, 12, 6. e ut saepe per ingenium librarii casus in Codd. nostris mutantur, praesertim, ubi in vicinia occurrunt phrases eaedem, cf. 2, 14, 7. m.

εἰωθότων) De Gallis hoc fere idem Liv. 10, 28. *ita persuasum erat duci*, et *Samnites* et *Gallos* primo *impetu* feroces *esse*, quos *sustineri satis sit*. Longiore *certamine* sensim *residere* Samnitium *animos*. Gallorum *quidem etiam corpora intolerantissima laboris atque aestus fluere*, prima*que* eorum *praelia* plus, *quam* virorum, *postremo* minus, *quam* feminarum, *esse*. Ita Cassius ap. Tac. 12, 12. monet Meherdaten, *barbarorum* impetus acres *cunctatione* languescere, *aut in perfidiam* mutari. *Leisn.*

De aliis barbaris Thuc. 313, 69. idem tradit, ubi quoque τῇ πρώτῃ ὁρμῇ παρὰ γνώμην ἀντέστησαν λ., hic omittente P. adv. ἀεὶ, cf. 3, 13, 8. sed et forte Bg., dum eius *alias* non exacte respondet Gr. voci isti, etiamsi pro *interdum* capitur, cf. G. Th. ubi nihil de *semper* aut simili adv. cum v. *solere*, ut per Indd. Gr. de ἀεὶ cum εἰωθ. nihil quoque, sed habui tamen cum alio temporis adiuncto ex Is. Ev. Fd. p. 33. l. 9. εἰθισμένων τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλέων, ed. W. p. 296. i. superiori *tempore*, et e Xen. Cyr. 1, 4, 23. i. ὥσπερ τὰ πλεῖστα εἰώθεσαν ποιεῖν, sine Ind., qui tamen omissum in Vs. ed. Th. τὰ πλ. recte vertit *plerumque*, pro adv., per ellipsin pr. κατὰ et illorum μέρη τοῦ χρόνου, cf. 1, 11, 15. et 1, 2, 8. ubi sic reddit Bg. Gr. ἀεὶ cum syn. v. φιλεῖ, ad quam analog. hic scribitur, cf. Exc. ad 4, 2, 14. In sq. ῥ. ad sensum P., unde, omissis istius particulis comparandi, (cf. §. 11. it. §. pr.) Bg. modo ad ἀπ., (ut et Stp. Th.) ap. Gs. Th. pro fatigari, de militibus in pugna (forte pro ἀπειπεῖν, ἀπειρεῖν, ἀπαγορεύειν per variationem, cf. 3, 3, 9. 3, 9, 12.) non repertum, nisi, praeter Hes. 1, 434. i. N. 19. et Poll. 4, 127. e. *defatigari*, semper extra bellum, de pers. ap. Xen. M. S. cum Gs. Chr. et pass. cum pr. πρὸς ap. Abr. Dl. Th. p. 234. m. sed de re ac viri act. Ind. Geop., quod Noster

Digitized by Google

λοκακεῖν τε [ſ], εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι [t], τότε δὲ [u] προσμενόντων, ὡς ἂν τὴν μάχην ἀνανεώσαιντο, μετὰ τὴν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν

meliuſcule in primis congreſſibus rem geſſerint: tunc
16. vero durantibus, ut proelium redintegrarent poſt cadaverum ſublationem et com-

ſ) ἐθελοκακεῖν τὸ λ. Ms. Ba. cf. 4, 14, 16. e. t) κατορθώσωσι Ms. Ve. v. N. ut et de commate hic in A. pro colo Stp. rel. et puncto al. u) τότε δὴ πρ. Ms. Ba. v. N.

de ſuo copulat cum ſq. ἐθ. ad quod Leisn. in m. Ox. „de induſtria ſegnius pugnare“ e Sch. qui reddebat ſic e Stp. Th., ubi Noſter laudatur obiter, ſed in Bud. C. 26, 16. per Gr. libera „εἰ - ἀπ. καὶ ἐθ. cum barbari *ſoliti* ſemper *ſint* fatiſcere *facillime* et *quaſi* ſponte *cedere*“ quo de cf. Poll. 8, 143. cum Suid. Ind. Dion. H. S. T. 1. cum pr. ἐν, ſed abſolute ap. Ios. Diod. S. et Polb. ubi et cum pr. περὶ 1, 558. i. cum Phil. p. 751. e. 761. D. m. 764. B. i. et ap. Luc. 1, 715. l. 63. ἐθελοκακήσαντα καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, *ſuccumbere* et *tergum praebere*, (quod hic Bg., e conſequenti, etiam in L. Ern.) ſed ib. p. 23. l. 72. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, *animo deficiat*, ut reddunt illa antea comparata ἀπειπεῖν, λ. unde et hic copulentur ſyn. per copiam, e diverſo tropo. Caeterum parentheſis in edd. quibusdam forſan e P. Vs. ducta, locum non habet ob periodi artificium, e Lat. ratione etiam, maxime Livii, ſubiectum nominativi ὁ δὲ Μακρῖνος a praedicato πέμπει πρεσβ. λ. diſtrahens per interiecta particip. caſuum diverſorum, nominativi quidem, et gen. conſq., ſed horum ſine copula quadam in primo membro, quocum alterum per δὲ cohaeret, et ipſum poſt κατορθ. flagitans modo minimam propterea diſtinctionem, a quo deinde particip. προσμ. pendet, tanquam cauſa, ultimum particip. οὐκ οἰομ. eiusdem caſus; unde olim removebitur numerus §. novae.

εἰ μή τι) Idem de Turcis ac aliis orientis populis hodie etiamnum valet. *Stroth.* Hic P., ſervatum a Stp. Th. 2, 144. F. m. in v. κατ., deſerit Bg. per Lat. formulam aliam, quam ſupra, confictam modo ex analog., ad quam et Noſter in v. iſto cum pr. ἐν, cf. Ind. Dion. H. S. T. 2. ſed ſine Ind. ap. Dem. 156, 3. 23. ubi de Ms. coniunctivo, et quidem fut. temporis, poſt εἰ, ad Lat. rationem hic forte inducto, v. ſupra 1, 9, 11. e. ut 4, 8, 19. de Ms. δὴ, quod librarius in apodoſi ſumſerit, niſi et lapſus eſt in litteris iterum; tenente P. vulg. cum Mss. rel., quem deſerit Bg. ad ſq. πρ. (cf. §. pr. et 2, 5, 4. m.) et partim in v. ἀν. quam formulam v. ap. G. Th. v. *prael.* ubi vero et ſeverior, prael. *renovare*, prolata Gr. a Stp. Th. ſine Vs. oblique „ἀνανεώσασθαι τ. μ.“ hinc modo, ſed mihi reperta tantum ap. Met. Eutr. 2, 5, 1. τ. μ. ἀνανεώσαντο, reparato *bello*, ut vel ſic tamen fluxerit forſan e Lat., per analog., (cf. med., praeter Suid. et Thom. M., cum acc. rei aliis Dem. Luc. Diod. S. Dion. H. S. T. 1. Thuc. cum Abr. Dl. et L. Ar. it. Ioſ. ſed cum acc. perſ. Thuc. et act. ap. Gat. ad Ant. et in rem criticam Geop. ut paſſ cum abl. rei in L. N. T. ſed in forma τὴν τ. ν. ἀν. prorſus cum Diod S. 1, 71. l. 70. 2, 47. l. 12. p. 567. l. 8. ubi et alia τὴν ἀν. τῶν ν. 1, 310. l. 88. it. 2, 384. e. ſed rurſus alia, ſine omni artic., νεκρῶν ἀν. ap. Thuc. 234.

τε καὶ κατάφλεξιν, οὐκ οἰομένων, τεθνηκέναι τὸν τῆς ἔχθρας αἴτιον, πέμπει πρεσβείαν [x], ἐπιστέλλει [y] τε τῷ Παρθυαίῳ, λέγων [z], τὸν μὲν περὶ [a] τὰς σπονδὰς καὶ τοὺς ὅρκους ἀδικήσαντα βασιλέα τεθνηκέναι [b], δίκας [c] τε ἀξίας, ὧν ἔδρασε, δεδωκέναι [d], Ῥωμαίους δὲ, ὧν

bustionem; nec suspicantibus, mortuum inimicitiarum auctorem; mittit legationem et epistolam Partho,
17. indicans, *illum imperatorem, qui fedus et iusiurandum temeraverit, esse mortuum, poenas que dignas pro suis*
18. *factis dedisse: Romanos*

x) Colon in Ms. Ba. cum ed. pat. ut punctum in Bs. 2. L. y) ἀποστέλλει Stp. et Ing. z) Colon in Ms. Ba. a) παρὰ Mss. Ba. et Vi. v. N. b) Colon in Ms. Ve. c) δίκας — δεδωκέναι absunt in Ms. Ba. *Mart.* etiam in Ms. Ve., vitio librarii, saltum facientis ob similes Inf. cf. 4, 14, 17. sq. d) Comma hoc in Bs. 2. L. pro colo Stp. rel. et puncto al.

64. et alia ἀν. τῶν ν. ib. p. 236. i. pro quibus simpl. ἀναιρ. ib. 117, 50. cum Ind. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. cum N. et Dem. cf. ad Herdt. p. 704. N. 70. D'Orv. Ch. p. 291. i. et Ind. Ss. Pan. Mor. v. ἀναιρ. et de hoc v. ista notione Gottl. Pl. Men. p. 48. N. 70. cum Ind. it. Abr. Dl. Th. Rs. Or. V. 7. Ss. Xen. Hell. et Ἀνβ. it. Dion. H. l. l. et Fi. Pal. sed de suo Noster in pr. μετὰ λ. it. in subst. κατ., non amplius reperto, sed tantum ap. G. Th. in v. *deflagratio*, et inter quaerendum modo v. affine καταφλεγ. ap. Hom. Hesych. Call. Luc. et Ael. V. h.

οὐκ οἰομ.) Contra Bg., qui copulam aliquam assumit iterum, cf. 4, 12, 1. 7., et quasi οὔτ', valebit tum series, a nobis in N. pr. demonstrata, tum ipse P., desertus ab illo in rel. cf. 1, 13, 8. (ubi analogia modo in τὸν αἴτ. cum τ. ἐ.) sed servatus in brevitate quadam, in v. ἐπισ. commutato cum affini subst. et ad pr. v. πεμπ. accommodato, ubi Sch. in „λεγ. per litteras *declarans*" quo variatur cum 3, 14, 1. sq. ἐπισ. — φάσκων λ. (ut cum 4, 10, 2. ἐπισ. τῷ βασιλεῖ Παρθυαίων — πέμπει τε πρεσβ. per ordinem,) pro *dat que* litteras *ad* Parthum, *dictitans*, s. *scribit que* Partho *his verbis*, cf. de λεγ. L. N. T. cum Krb. Obs. p. 98. e. sed in rem ipsam Dion. 1333, e. cum Xiph. S. 441, 4. 16. ubi videntur binae memorati epistolae, tempore missae diverso, ut et ad sqq. ap. Nostr. §. §. causae pacis ap. Macrinum et Parthum aliae ib. 1335, 12. sqq.

περὶ τὰς σπ.) Excepto P. ordine alio, retinet inde Bg. ad v. ἀδικ. plusqf. indicat., accipiendo melius, opinor, pro plusq. coniunct., qui referatur ad sententiam ipsius epistolae et Macrini scribentis, sicut eodem sensu P. adhibet coniunctivum in sq. §. ad v. ἐστὶν, cum Gr. non observent ubique talem temporum consecutionem, qualem Lat. post acc. cum inf., sed, si aor. pro plusq. valet, ut sane alias valet, e contextu definiendum sit, utrum participium eiusmodi reddi debeat per indicat., an per coniunct. Sed Mss. alia praep., ut 3, 2, 11. m., hic aut orta e litteris confusis, cf. ib. aut ducta forsan ex 4, 14, 14. e. παρὰ τοὺς ὅρκους — ἀνῃρῆσθαι, non mihi est reperta cum v. ἀδικ., at vulg., cf. Stp. Th. 1, 1006. E. H. it. sine Ind. ap. Dem. 259, 10. ut cum affini subst.

ἐστιν ἡ ἀρχὴ, ἑαυτῷ τε [e] τὰ τῆς βασιλείας ἐγκεχειρικέναι [f], μήτε δὲ [g] ἀρέσκεσθαι τοῖς πραχθεῖσιν [h], αἰχμαλώτους τὲ

porro, quorum est imperium, sibi summam rerum delegasse. 19. non placere autem sibi *facta illa*: captivos, qui su-

e) In Ms. Ba. ἑαυτῷ τὰ τῆς λ. abest τε, quod Stp. volebat. *Mart.* Pro vulg. τε edd. rel., modo γε habuere Ing. v. N. f) Hoc comma in A. al. pro colo Ox. 2. sed puncto Stp. rel. g) μήτε γὰρ ἀρ. Ms. Ba. v. N. ut et de δὲ omisso in ed. A. al. h) Punctum hic in Ox. sed colon in Par.

ἀδίκημα 79, 4. et Ind. Polb., ad quam analog hic scribitur cum adiunctis, cf. in rem 4, 11, 6. 4, 14, 2. sed in plenam formulam, ad variandum, 4, 14, 10. ἔργων, ὧν ἔδρασε, agente hic Bg. melius, quam P., dum assumtum pron. αὐτὸς mutat in pron. possess., pro *dignas* poenas *eorum*, quae *fecisset* s. *fecerit*, cf. Exc. ad 1, 4, 2. p. 832. i. eodem modo cum accipiendus sit hic quoque aor., ac prior ἀδικ., qui et verti poterit per perf. coniunct. Ad sententiam sq. Ῥωμ. λ. cf. 2, 8, 6. 2, 13, 12. ubi P. liber tum in omissa copula, (ubi de Bg. cf. 4, 11, 10.) tum in addito pron. αὐτῇ et adv. aliquo, cf. 4, 14, 18.

ἑαυτῷ τε) Particula τὲ expungenda, aut in γὲ est mutanda. *Steph.* Retineri potest, si particulam δὲ in sq. membro post μήτε cum utraque Bas. edit. omittamus. *Sylb.*

Copulam cum Ms. nec P. prodit, perverso ordine usus, nec patitur series; unde et Bg. omisit, nec secutus idem fortassis alterum Stp. γὲ, quanquam alias quoque id opprimens, cf. 4, 4, 18., non quidem omnino alienum, saepe que usitatum post pron., ut confusum cum vulg., quod, in Mss. rel. adhuc exstans, videatur venisse hic in locum alienum e marg., cum stetisset pro glossa prioris δὲ, cf. in τὰ τ. β., variato pro pr. ἀρχὴ, 2, 12, 7. e. ut 4, 14, 14. in Bg. e P., quem partim et Sch. deserit in „ἐγκ. *tradidisse* summam *imperii*" per analog. iuncto ad variandum cum 2, 9, 16. ἐγχ. τὴν ἀρχὴν, tenente G. Th. notionem tantum „*delegare*, — demandare, committere, dicimus, quum id, quod nostrum est, ad alium transferimus."

μήτε δὲ) In copulatis his Bg. hic fere cum P., sed severius supra 2, 6, 2. 2, 14, 7. it. 2, 11, 11. 4, 2, 6. tum potius cum Sch. in „ἀρ. grata habere, *quae* acta *sunt*, placere *sibi*" retento pron. ad vim med., cf. 3, 10, 6. 3, 11, 6. quod per analog. copulatur cum τ. πρ. ubi Bg. de suo in artic., cf. 2, 5, 15. m. sed 2, 10, 5. 1, 3, 15. in Ms. glossam non necessariam de γὰρ pro δὲ, quod ob pr. vocem facile omissum in edd. cf. 4, 8, 18. 4, 1, 1. cum retineant Mss. rel.

αἰχμαλ. τὲ) Pro libero P. in τὲ per δὴ, cf. 3, 9, 12., omittit hanc copulam Bg. iterum non bene, servans fere ex illo rel., etiam ista liberrima ad δε. ἡρπ., ubi Sch. „raptae *sunt*, pecuniae" ubi Bg. universe in χρ., forsan ob supra memorata, quae respiciuntur, 4, 11, 11. 13. λείαν τὰ καὶ αἰχμαλώτους λ. et ἁρπάζειν — ὃ δύναται καὶ ὃ βούλεται λ. ubi et de caede multorum, quo pertinet hic τοὺς περιοντ. qui simpliciter opponuntur occisis tunc, non vero sic, quasi e captivis aliqui postea sint occisi; praeeunte P. in temporibus Lat. ad v. περ. in praes. per impf. coniunct. cf. 4, 1, 7. et in ἀποδ. aor. 2. per fut. cf. 3, 4, 11. e. γενομ. unde et Bg. sic in sq. ἀποτ., quod v., per copiam, non servatam a P., ad-

τοὺς περιόντας ἀποδοῦναι [i], χρήματά τε, ὅσα ἥρπάγη, ἀποτίσαι [k], Φίλῳ τε ἀντὶ ἐχθροῦ χρῆσθαι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις

perefſent, redditurum, et res omnes raptas ſoluturum. amicum ſe ex inimico illum habiturum, pacem que iureiuran-

i) Colon in Ms. Bs. k) Hoc comma in A. et Bss. pro puncto Lu. et colo Stp. rel.

iunctum, ut ap. Hom. Ἰλ. γ', 286., et per ſyn. aliquod, cf. Hes. 1, 491. e. ἀποτῖσαι, ἀποδοῦναι, (cum Suid. 1, 298. m.) ſed noſtro accentu, per omnes edd. obvio, etiam per Mss. clam, ap. Xen. Oec. 11, 25. cum M. S. et Ael. V. h., ſane de pecunia proprium, cf. cum noſtro ſubſt. χρ. Xen. Ages. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. ſed ſine Ind. ap. Dem. 1291, 6. 1294, 9. coll. l. 14. ἀποδιδ. χρημ. 1296, 18. et cum acc. ſyn. ſ. pretii alicuius Rs. Or. V. 4, et 7. Ant. it. Ariſt. Plut. v. 1060. ubi Schol. D'Orv. „ἀπότισον) ἀπόδος" it. ἀργύριον Poſſ. Call. p. 681. e. ſed tropice cum acc. alius generis, εὐεργεσίας Hom. Ὀδ. χ', 235. it. χάριν Ael. V. h. Aeſch. ep. S. et Call. it. ἀτασθαλίας Hesd., et τὴν ἀξίαν, ſc. δίκην, ap. Luc., ut plene eſt ap. Poſſ. Call. p. 437. m. ubi et cum affini ſubſt. τίσιν p. 681. e. (cf. de med. Hes. l. l. Nr. 1. 11. Ind. Hom. Theogn. Dem. Xen. Cyr. et Ἀνβ.) unde χρημ. cum Sch. accipientes, ſtatuemus, Noſtrum hic unum maxime rapinae genus modo reperiiſſe e ſuperioribus locis, cf. 4, 2, 21. ad θυμ. et in χρ. cum v. pr. ἁρπ. Theogn. v. 677. Fi. Pal. 6, 4. cum Abr. Dl. Th. p. 837. m.

φίλῳ) Bg. e P. ſervat modo duo, primo ſuppleta pron. ἑαυτὸν et αὐτῷ, deinde Lat. ad ἀντὶ, in quo Noſter variat de ſuo per ordinem cum 3, 6, 11. ἐχθρὸς ἀντὶ φίλου, cf. de χρ. cum ἀντὶ 1, 11, 10. ſed de χρ. cum φ. Ind. Rs. Or. V. 6. 7. Ant. cum Valck. Eur. Hipp. p. 270. 1. e. ſq. ubi Bg. perſpicuitatis ergo deſerit eandem phraſin Lat., comparatam quoque a Stp. Th. 4, 588. C., nec per Bg. explicatam in G. Th. 1123, 13. ſed a Cort. ad Sall. Cat. 26, 1. et Iug. 31, 23. hoſtibus *pro* ſociis *utuntur*, quae praep. valebat et hic, ut Bg., conficta per analog., pertinebit ad tranſitum e conditione in aliam ap. G. Th. 440, 85. 443, 9. 13. 46. 446, 89. quibus add. Sall. Iug. 10, 2. et Wſth. Ter. Andr. 1, 1, 10. cum Corn. N. 2, 9, 4. non minus *me* bonum *amicum* habebis, *quam* fortem *inimicum* ille *expertus eſt*, it. ſyn. ap. Abr. Dl. Th. A. p. 292. πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ἔχειν, λ. Sed in ſq. formula βεβ. λ. iterum eſt modo analogia, cf. G. Th. 675, 22. *his rebus* pace *firmata*, it. 1138, 24. pax — *confirmata eſt*, et ap. Abr. L. Ar. p. 273. m. ſqq. ὅρκοις ἐμπεδοῦν τὴν ἐπαγγελίαν it. ὅρκοις ἐνδῆσαι τὰς ὁμολογίας et ἐμπεδοῦν τὴν εἰρήνην, ſed v. βεβ. in act. abſolute ap. Heſy. et Bud. C. 1044, 27., ſed de re cum acc. rei ib. 1043, 52. cum Ind. Thuc. et Dem. ex 237, 11. 636, 3. ut ſimul cum dat. perſ. Dion. H. S. T. 1. (quae profuerint ad 1, 6, 16.) tum de perſ. abſolute Xen. Cyr. 8, 8, 2. Abr. L. Ar. p. 272. e. ſed cum acc. rei τὴν διαθήκην Rs. Or. V. 7. Iſ. cum N. ad Herodi. Gr. poſt Moer. p. 463. i. ſed cum aliis acc. ap. Diod. S. 1, 9. l. 34. it. p. 255. l. 93. Ind. Dem. ex 383, 20. 539, 12. Luc. 2, 169. l. 83. ubi et cum pr. ἐν p. 265. i. ſed ſimul cum particula ὡς pro ὅτι Plut. Krg. §. 49. ut ſimul cum dat. perſ. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. Dem. 584, 13. Luc. 1, 858. i. porro cum acc. rei et inf. ap. Dion.

καὶ σπονδαῖς [l] βεβαιῶσαι. ὁ δὲ Ἀρτάβανος, ταῦτά τε ἀναγνοὺς, καὶ διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν πρέσβεων περὶ τῆς Ἀντωνίνου ἀναιρέσεως, αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν παρασπονδήσαντα δεδωκέναι νομίζων [m], τουτέστι θα-

do et libaminibus firmaturum.

20. Quibus lectis Artabanus, edoctus que a legatis de Antonini caede, satis supplicii foedifragum dedisse

l) In Ing. sic „σπονδαῖς (βούλεσθαι) βεβ." v. N. m) Ms. Ba. οἰηθεὶς, τόν τε αὐτοῦ στρατὸν τετρυχωμένον ὁρῶν, ἀγαπῶν λ. sed Ms. Ve. τουτέστι τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, λ. sed in edd. nil, nisi vitia lectionis vulg, non commemoranda, v. N.

H. l. l. et Dem. 79, 5. sed sensu forensi cum acc. rei Rs Or. V. 8. Din. at simul cum dat. pers. ib. V. 4. 7. Is. et Bud. C. 1043, 40. sed med. cum acc. rei ib. p. 1045. i. et Dem. 79, 12. it. cum acc. pers. Thuc. ubi et pass. de re cum adv. et pr. ἐν, sed absolute Luc. 1, 88. i.

βεβαιῶσαι) Deesse videtur βούλεσθαι, quod iungatur cum hoc inf. et praecedentibus. *Steph.*

Qui clam e P. iterum tentat, (ut clare in Th. cum illo reddit,) fortassis modo innuens ellipsin illius v., qua de iam alii egerunt, cf. L. Bos. p. 409. m. e D'Arn. L. Gr. cui add. Fi. ad Plat. Apol. p. 93. cum Wess. ad Herdt. p. 552. N. 63. et p. 692. N. 17. it. Abr. Dl. Th. Auct. p. 395. m. quo praesidio interpretandi adhibito, carebimus illa enallage temporum, quae, supra assumta in inf. aor., hic nominatim in praes. χε. pro fut. valeat, a Bg. quoque demonstrata, sed subinde a nobis etiam in superioribus, et sic habebimus saltem in inf. adiunctorum verborum causam aliquam, unde ponantur; quanquam enallage illa tamen manebit in aliis locis, ut praes. stet pro fut. v. c. tum in singulis quibusdam verbis, ut εἶμι, tum ibi maxime, cum iunguntur cum alio fut. per copulam καὶ aliam ve, cf. 4, 13, 11. ὁρῶν ἢ ἀκουσόμενος, ubi ellipsis istius v. Stp. plane non procedit; unde celeriter nimis Ingolst. obsecuti sunt.

ὁ δὲ Ἀρτ.) Omnia Bg. e P., tum per ordinem alium, tum per contractiorem orationem, cf. 1, 17, 14. pro *sed* Artabanus, *tum* his *lectis*, tum *doctus* rel. quod Lat. aut Bg. sequitur Noster in tota formula, cf. G. Th. et *doc.* 247, 1. cum Indd. Corn. N. Iust. Flor. Amm. M. Liv. Iul. C. v. utr. et Cort. ad Sall. Iug. 13, 3. legatos *miserat*, qui *senatum* docerent *de* caede *fratris*, sed de Gr. cum pr. ὑπὸ Diod. S., reddente etiam Stp. Th. cum P. in adi. αὐτ., ubi licuit *iustam poenam*, ut variarit Noster cum §. 17. δίκας ἀξίας, etiam in adi., ut de suo iungit cum τιμ., et hoc cum v. δεδ, ex analog.

τουτέστι) Verba haec τουτ. — τετρυχωμένου, valde mihi suspecta sunt. *Steph.* Pro τετρ. aptius fortasse legerimus ἐκτετρυμένου. Schottus legendum coniicit, θανάτῳ τῷ ἀξίῳ τετρυχωμένον, *digna* extritum *morte*. Sed, ne quid dissimulem, glossema esse hoc membrum, innuit declarativum τουτέστι. *Sylb.* Forte τῷ τε θανάτῳ τῶν αὐτοῦ τετρυχωμένος, attritus, *fractus* caede *militum* suorum. *Reisk.* Recte iudicavit Sylb. glossema haec verba esse. *Stroth.*

Post N. Ox. „Stephano valde suspecta sunt haec verba, quorum nec

νάτου τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, existimans morte tali: con-

ipse, nec Pol., versionem fecit" Leisn. dederat sic „Stp. tamen et Sb. legere malunt *ἐπηρτημένου, impendente* ei *morte*, vel *θανάτῳ αὐτοῦ τετρυχωμένου, morte* eo *absumto*. Kuhnius ad Pauf. 7, 15. p. 561. legit *τοῦ τε στρατοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου, quum* que *eius* exercitus *male* acceptus *esset*" sed Sch. in „*τετρυχωμένου αὐτῷ θανάτου, attritae* ipsi *mortis*. Locus Stp. et Sb. suspectus mendi; quem malunt legere, (post quae sequebantur eadem illa Leisn. usque ad *absumto*,) *θανάτου τετρυχωμένου*, Stp. morte *acerba* „me quidem reperiente haec, primum in Sb. Ind. in v. *τρ.*" *θανάτου τοῦ αὐτῷ τετρυχωμένου*, pro *ἐπηρτημένου, mach.* vel leg. *θανάτῳ αὐτοῦ τετρυχωμένου* „deinde ap. Stp. Th. in v. *τρ.* 3, 1323. G." Herodi. sub finem l. 4. *αὐτ. τιμ. τὸν π. δεδ. νομίζων, τουτέστι τοῦ θανάτου, αὐτῷ τετρυχωμένῳ*, sibi *exhausto*, (sed ib. p. 1575. i. v. *τιμ.*) Herodi. l. 4. *αὐτ. τιμ. τὸν παρ. δεδ. νομίζων, τουτέστι θανάτου* „cum Vs. P., qui sane super hoc loco nil dedit, ut Bg. nil Notarum, nec in Vs. tantum, quantum sufficiat ad coniiciendum, quid legerit, nisi quod videtur sustulisse *τουτέστι*, in quo corrupro cum aliis coniecturae atque emendationes fieri hic non debent per solum ingenium, quia subsidii quid ad lectionem constituendam et modo refingendam (quam enim durum sit et audax, tot verba omnino tollere!) praebetur a Ms. Ba. Nam quod Ms. Vi. clam tenet totam lect. vulg.: cum ea stulta sit ac nullius sententiae, ille Ms. modo hactenus prodest, ut ne totus locus, pro glossemate habitus, deleatur. Sed Ms. Ve. lectio, omisso *θανάτου*, videatur continere lectionem Kuhn., dum *τουτεστι του* facile ortum e *τοῦ τε στρατοῦ*, tum male et iunctis et separatis litteris, olim una scriptis serie, tum confuso facile *ι* maiusculo et P, ubi, sic correcto isto Cod., bene habet non tantum rectio in *τρ.* cum dat. *ἀ.*, pro gen. *αὐτοῦ*, sed quoque series, i. e. gen. consq. iunctus cum nominativo participii. Sed in Mss. Ba. allatis primo est glossa manifesta ad particip. *νομ.*, multiplicis notionis, quanquam hic e contextu non ambiguae, cf. Hes. 2, 686. m. *νομίζειν, οἴεσθαι* et p. 731. e. *οἴομαι, νομίζω*, cum Suid. 2, 629. m. 670. m. Reliqua istius Ms., praeter apertum vitium in vocali *ο* participii *τετρ.*, (cf. 4, 14, 4.) habent lectionem quidem bonam, et contextui aeque, ac linguae, accommodatam, *suum* que *exercitum* attritum *videns*, at non satis conspirantem cum litteris vulg. lectionis, dum prima quidem *τόν τε αὐτοῦ στρατὸν* reperias in *του τε τι θανατου*, iunctis iterum separatis que male vocibus, et confusis elementis pluribus, (*ν* et *υ*, cf. 4, 12, 14. it. *αυτου* cum *τι* et *θα* s. *αυ* cum *τι* et *του* cum *θα*, it. *στρατὸν* cum *νατου* s. *στρα* cum *να* et *τον* cum *του* s. rursus modo *ν* et *υ*, et sic quoque in fine participii *τετρ.*) sed contra deprehendas nihil pro vulg. *τοῦ αὐτῷ*, verum potius post particip. *τετρ.* additum *ὁρῶν*. Hoc novum v. potest putari elapsum ob pr. *μενον* aut sqq. *αγαπ.* Certe id, aut simile *videndi* participium, desideratur a contextu, nec commode repetitur, tanquam latens, ex pr. *νομίζων*, cf. 4, 8, 15. 3, 11, 13. Verbo, quoniam severi critici est, non sinere perire aliquid elementorum vulg., si possunt servari ingenio: ego quidem legerim sic, *ὁρῶν δὲ τὸν στρατὸν αὐτῷ* s. *αὐτῷ*, aut *αὐτοῦ* s. *αὐτοῦ τετρυχωμένον*, vel *ὁρῶν δὲ στρατὸν* (sic scripto vocabulo per singulas litteras) *τὸν αὐτοῦ τετρυχωμένον*, vel *ἰδὼν δὲ τὸν στρατὸν αὐτοῦ* s. *αὐτῷ τετρυχωμένον*, ubi participium novum reponam alio loco, (quia librarii nostrorum Codd. saepe mutant verborum ordinem, et nominatim participiorum,

ἀγαπῶν τε, τοὺς αἰχμαλώτους tentus, si captivos et res *καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἀ-* sine sanguine recipiat; fedus *πολαβεῖν, σπεισάμενος εἰρήνην* et pacem init cum Macrino, *πρὸς τὸν Μακρῖνον, εἰς τὰ ἑαυ-* atque in proprias sedes re-

cf. 4, 11, 10. 3, 12, 21., hic vero, quia et in pr. membro *νομίζων* enunciationem claudebat,) sed pro Ms. *ὁρῶν* sumam syn. *ἰδών*, quia Glossator noster saepe substituit aliud syn., ut hoc ipso loco ad *νομίζ.*, hic autem fortassis e 4, 13, 11. per comparationem. Tamen poterit sufficere *ὁρῶν*, sic transpositum, it. Ms. *τὸ*, nec opus alio hoc ingenio, *ὁρῶν δὲ τὸ στρατόπεδον αὐτῷ* s. *αὐτοῦ τετρυχωμένον*, quasi librarius illud subst. per glossam mutarit in *τὸν στρατὸν*, ut supra in syn. *στράτευμα* §. 14. E que Ms. Ba. delecta prior aliqua lectio praefereтur illi e Ms. Ve. propterea, quia vicinior est ad litteras textus vulg., ubi Noster, e correcta lect., dederit v. *τετρ.* cum *στ.* per analog., pro debilitatus et minutus, cf. laud. ad 1, 3, 1. et ap. Thuc. 81, 77. *τρυχόμενοι τῇ προσεδρίᾳ*, *attriti* diuturna *obsidione*, unde Glossator praes. pro impf. s. perf. scripserit, et sine Ind. ib. 272, 90. *ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς τετρυχωμένους*, ubi *nos* afflictos *cognoverint*, e quo aeque hic legas *γνοὺς δὲ τὸν στρατὸν λ.*, quasi librarius pro eo *ὁρῶν* per glossema posuerit, cf. in rem ipsam et iacturam exercitus Parthorum supra §. 7. sqq.

ἀγαπῶν) Neque numerus novae §., qui ap. Bc. erat, locum habet in continua oratione et pendente adhuc, neque (quod Bg. innuere videatur punctis duobus et omissa copula, secus ac P.) apodosis hic in periodo e participiis fieri potest, e correcta etiam lectione, sed demum post *ἀπολαβεῖν*, ubi praemittitur iterum ex arte enunciatio per participii nominativum eundem sine copula, et subiectum *ὁ Ἀρτάβανος*, instructum multis caussis, redit ad praedicatum *εἰς τὰ ἑ. ἐπαν.*, sed post membrum *σπεισ. λ.*, quia et hoc tempore praecedit, ubi Bg. e P. male resolvit participium; dum variat Noster cum 2, 15, 8. *ἀγαπήσας λ.* (ubi Bg. deserit P. inf. per conditionalem, et ipsam alias in hoc v. solennem, ut alibi dedimus,) et rerum partes modo repetit iterum, ut §. pr., in *αἰχμ. λ.*, ubi Bg., ut ibi, in *χρ.* sed P. aliter, (cum libere addito *πάντα*, cf. 4, 12, 7.) etiam in adv. *ἀν.*, sed negligentius ad v. *ἀπ.* ubi Bg. e Sch. et similiter Zos. 3, 4, 6. *τοὺς αἰχμ. ἀπολαβεῖν*, captivos *recuperasset*, at cum hoc acc. pers. et adv. per analog. modo, cf. Xen. Cyr. et Ἀνβ. it. Ios. et Dion. H. S. T. 1. sed cum eodem acc. rei *χρημ.* Dem. at cum al. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Is. 8. And. et Lyc. Xen. Ἀνβ. Ael. V. h. Luc. Pi. The. Fa. Aes. Is. Pan. Mor. p. 16. m. sed cum adv. *πάλιν* Evag. Fd., et simul cum gen. rei s. pers. Xen. M. S. et Abr. ad Aesch. T. t. at in usus al. Suid. L. N. T. cum Kypk. T. t. Ind. Thuc. cum Gs. Chr. Diod. S. Polb. Xen. Hell. in que rem criticam Herdr. Geop. et D'Orv. Ch. ubi et de pass. cum Heyn. Epict. Hst. ad Ar. Plut. et Gottl. Plat. Menex. Sic et mera analogia habetur in sq. v. *σπ.* cum acc. *εἰρ.*, cf. alibi laud., pro *libando* pacem *facere* s. *pangere*, ubi Bg. per duo iterum subst., servans primum simul e P., ut plene Lat. ad sq. formulam *εἰς τὰ ἑ. ἐπ.*, quae Lat. respiciunt proprie aliam Gr. illam N. T. Io. 1, 11. *εἰς τὰ ἴδια* (ad quam v. Lexx. Intpp. et Obs. Krb. et Kypk.) vel Nostri 1, 17, 21. *εἰς τὰ οἰκεῖα ἀπιέναι*, pro qua variatur hic partim cum Herdt. 30, 98. *ἀπιέναι ἕκαστος ἐπὶ τὰ ἑωυτοῦ*, ad *sua* quemque *abire*, quae sine Vs. lau-

τοῦ ἐπανέρχεται. ὁ δὲ [n], τόν 21. vertitur. Iſte autem τε ςρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν exercitu ſoluto commoratione Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, εἰς in Meſopotamia, Antiochiam τὴν Ἀντιόχειαν ἠπείγετο [o]. contendebat.

n) In Ms. Ba. τόν τε ςρατὸν, abeſt ὁ δὲ Mart. Sic in Excpt. Ms. Ve. reperi „ἐπανέρχεται· τόν τε ςρατὸν λ." et deinde in Excpt. Ms. Ba. ſequebatur διατριβῆς ὁ μακρῖνος, εἰς τὴν λ. Sed Ing. ed. ὁ δὲ τόν γε ςρατ. v. N. o) Secus ac in ſuperioribus, nihil hic ſubſcripſerunt edd., praeter A. 1. Ἡρωδιανου της μετα Μαρκον βιβλιον τεταρτον.

dantur ap. L. Bos. Ell. p. 99. i. ubi ſupplentur δώματα ſ. οἰκήματα ſ. οἰκίας, ut hic quoque procedent βασίλεια, cf. 4, 11, 4. et in aliam variationem ἐπανελθεῖν 1, 6, 16. ſed ſyn. ap. Fa. Aes. 14, 1. πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθών. Caeterum Xiph. S. 441, 15. de Macrino, ὥςε ἠναγκάσθη — πολλῶν πάνυ χρημάτων τὴν εἰρήνην ὠνήσασθαι, quocum conſentiunt illa e Zon. allata ab Oxon. in N. ad §. 15. i., a nobis non repetenda, ſed ab Angl. ap. Heyn. H. 4, 1067. i. expreſſa per finitam pecuniae ſummam, quae tamen intelligenda videtur e Noſtri narratione de pecunia, data ad damnum pro rapina reſarciendum, quod ipſe aeſtimarit Artabanus.

τόν τε ςρατ.) Scribo τόν γε ςρ. *Steph.* Leniſſima haec medicina, ut alibi, ſane eſt; etſi non ſequitur, quo referatur ita circumſcripta vox ςρατ. aut tota enunciatio, niſi libri ſq. §. 2., quanquam interpoſita tota §. 1. iſtius libri. Et ὁ δὲ ſic ſolitarium, reſpiciens §. pr. τὸν Μακρῖνον, at implicatum alteri perſonae Artabani ἐπανερχ., defendetur ſubito tranſitu a perſ. ad aliam, cf. 2, 14, 7. 3, 13, 6. quia, praeter Ms. Vi., tenere lectionem rel. vulg. videtur quoque P., cum libertate tamen, (non tantum addito καὶ, pro *etiam*, cf. 4, 9, 5. 4, 12, 7. ſed mutato quoque pron. ſimpl. ὁ in βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ſ. τῶν Ῥωμαίων, ut alibi in αὐτὸς facit per ſyn. cf. 4, 2, 23. 4, 12, 3. 4, 13, 3.) et quia in nova lect. Mss. violentia apparet, tum in eiectis ὁ δὲ, tum in inſerto ὁ Μακρῖνος, quod extr. non probabili cauſa elapſum eſt; ut non poteſt coniici, unde ὁ δὲ venerit, ſi non ab initio adfuit: ut contra dici licet, cur librarius delerit ὁ δὲ, (quia pertinebat ad pr. §. τὸν Μακρ. ſed cum altera Artabani perſona,) et ſimiliter, cur addiderit ὁ Μακρῖνος, quia pro ὁ δὲ alia perſona e contextu requirebatur, et alias quoque id nomen proprium dabat Noſter in enunciatione extrema, cf. 4, 14, 5. 7. Cum que difficilior ſit vulg., et ab ipſo Bg. tolerata: pro Gloſſatoris opera illa Mss. habebitur, ademto ὁ δὲ, ſic tota legenda, τόν τε ςρ. ἀπ. τῆς ἐν M. διατριβῆς ὁ Μακρῖνος, εἰς τὴν λ. dum varias Noſter parum cum 1, 7, 1. per act. ubi Sch. partim e P. „*poſtquam* deduxiſſet *exercitum* a *commoratione*" quo ſub Lat. huc reſpicit ſine Vs. Stp. Th. 3, 1335. G. e. per τὸν ςρ. λ. omiſſo τὲ illo, it. 1, 347. G. per „ὁ δὲ τὸν ςρ. λ. quum *exercitum* Meſopotamia *ſummoviſſet*" cf. in Bg de ſuo ad ſq. ἠπ. 3, 10, 1. Caeterum ad hanc §. forte pertinent ap. Beg. 2, 708. e numis Macrini quartus et quintus.

EXCVRSVS AD LIBRVM IV.

4, 2, 14.

Super adv. ἀεὶ hic complectimur, quae reperimus universe, quaerentes proprie in hunc locum. Primo igitur ad vulgarem notionem temporis, pro semper, rel., praeter L. N. T., cf. Call. Rs. Or. V. 6. Is. Ev. Diod. S. Aes. Fa. et ep. Aesch. S., ut adhibitum sive ἀεὶ s. αἰεὶ, (cf. 2, 2, 13. 2, 10, 9.) ap. Thuc. Ind. v. utr. it. Herdt. Lyc. Hsy. et Suid. sed αἰεὶ aut αἰὲν ap. Theogn., quae et sunt ap. Hom., quamvis tacente Ind., cf. N. ad Hsy., cum tria ista ap. Mus. sed, quatenus copulatur cum aliis particulis, ut ἀεί πως, sine Ind.; ap. V. Eur. Hipp. 237. 2. E. cf. Exc. ad Nostri 1, 2, 8. sed cum praep., ut εἰς ἀεὶ s. ἐςαεὶ, Thom. M. p. 13. Thuc. v. ἀεὶ, Soph. Ai. et Luc. ubi et intra artic. et subst. 3, 357. i. *προβαίνεις ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν ἀεὶ τρόπον*, *procedis* iste *quotidiano* more *indutus*. Qui locus proprie pertinet ad illa, ubi stat pro adi., quo de, praeter dicta ad 1, 8, 4., cf. Ind. Thuc. et Xen. Cyr. Z. ex 8, 1, 39. it. sine Ind. Sb. Xiph. 315, 23. et 432, 20. *τῶν ἀειπαρθένων*, *Vestalibus*, et Zos. 5, 47, 3. e. *κατὰ μὲν τῶν στρατηγῶν ἀειφυγίας*, exilio *perpetuo*, cum Ind. Cell. Quam scripturam iunctam in aliis compos., praeter Suid. Hsy. Suic. Th. et Lexx. alia, v. ap. Moer. Call. Orph. Harl. Chr. Rs. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Dem. Xen. Pol. Z. et Bach. Di. H. S. T. 1. Plut. Krg. et Geop.

Sed notionum reliquarum classes fecerim modo has, primam quidem, quae respiciat tamen simul aliquod tempus, ubi et propterea valet Lat. *semper*, etsi alia adhibentur Lat., ad notionem magis definiendam declarandamque, ut, cum redditur 1) *identidem*, a Bg. ad 3, 13, 8. et 6, 4, 3. e. cum L. N. T. Schw., pro quo Fi. *saepissime*, 2) *subinde*, ut a Bg. ad 6, 5, 16. cf. ad 6, 4, 3. e Ios. cum Xen. Cyr. Z. 3) *plerumque*, ut *plurimum*, saepe, *vulgo*, ut a Bg. ad 1, 2, 8. cf. Thom. M. p. 391. N. 5. Abr. Dil. Th. Auct. p. 214. i. et ad Aesch. 1, 178. m. quo et referam *fere* Fi. Theo. 4) *usque*, pro Gr. ἕως, in formula illa δεῦρ' ἀεὶ, huc *usque*, cf. Hsy. 1, 104. i. N. 13. Aeschyl. Pav. et V. Eur. Ph. p. 413. 5) *donec*, ap. Foes. v. αἰεὶ, pro ἕως itidem, sed alio sensu; etsi ib. sine exemplo loco que aliquo ipso; dum et L. Ern. Nr. 3. tenet „usque *ad*, donec." Denique cum 6) *alias* Bg. vertit ad 4, 15, 15.: pro eo valebit illud *plerumque*, aut severum *semper*, quoties quidem in pugna versantur.

Verum de secunda classe Sch. „ἀεὶ notat etiam continuationem non tam *temporis*, quam *magnitudinis*" ex loco ipso hoc, quem numeri in fronte disputationis referunt. Ibi Sch. tum errat in parte extr., cum debuerit potius dicere *ordinis*, s. *consecutionis*, s. *successionis*, tum nullum adiicit Lat. aliud, quo notio ista declaretur breviter ac perspicue. Scilicet de *tempore* manifestum est ibi non agi, at nec de *magnitudine*, ob adiunctum μεῖον, in quo demum oblique inest illa magnitudo, ut opposita parvitati et brevitati. Quoniam ibi potius sermo est de unius aedificii pluribus tabulatis ac partibus, supra se positis: patet illa notio altera, quam proposui; ubi valeant Lat. singula *continuo* s. *deinceps*, it. syn. *ordine*, it. plura, *ex serie*, it. *quovis loco*, it. *aliud* ex *alio*.

Haec quidem notio ducta est a Nostro per analog. et ad rem translata suam, atque adeo ad aediculam illam; ab illa, quae alias de pers. adhibetur aut etiam de aliis rebus, cum ἀεὶ valet de perpetua quadam successione, s. de succedentibus sibi invicem serie continua, ubi plerumque, maxime in pers., cogitari potest tamen etiam tempus aliquod; unde et reddunt quidam illis Lat. *quovis* s. *quoque tempore*, it. *unus* post *alium*, aliis ve, singulis aut pluribus Lat., cf. Cas. ad Ath. 2, 411. e. sq. „οἱ ἀεὶ ὕπατοι, *consules* cuiusque *temporis*, s. *singuli* consules“ Wolf. ad Rs. Or. V. 3. p. 517. N. 2. V. ad Herdr. p. 353. N. 16. Wess. ad Diod. S. 2, 456. N. 12., ad Thuc. Duk. p. 277. N. 78. cum Abr. Dl. A. p. 218. m, it. Ind. Bau. Or. Sb. et Xen. Z. Cyr. it. 'Αιβ. Gottl. Plat. Men. p. 31. b. N. 74. et Pericl. Or. 78. N. 24. cum Ind. et L. Ern., ut ap. Hsy. v. ἀεὶ est nominatim συνεχῶς, quod comparavimus ad 6, 4, 3. e.

4, 2, 19.

πυῤῥίχην ὀρθίῳ καὶ ῥυθμῷ.

Πυῤῥίχιος, ἡ πυῤῥίχη, species saltationis, ita dictae a Pyrrho, auctore eius. Iul. Poll. Onom. 4, 14. πυῤῥίχη τε καὶ τελεσίας, ἐπώνυμοι δύο κριτῶν ὀρχηστῶν, Πυῤῥίχου τε καὶ Τελεσίου, *Pyrrbicha* et *Telesias*, cognomina *sunt* duorum *saltationis* iudicum, *Pyrrbichii* scilicet *et Telesii*, et c. 13. πυῤῥίχη εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως, *Pyrrhichia* s. tripudiatio, *species est saltationis*, quae *in* armis *fit*. Ind. *Scheid.* (cum Vs. P.) De πυῤῥίχῃ v. Spanh. ad Callim. p. 22. sq. (Ern. ed. T. 2. p. 50. i.) et ad Arist. Nub. 651., de rhythmo idem ib. v. 638. et Gesner. ad Quintil. 9, 4. p. 465. Isidorus Orig. 1, 16. *Pyrrbichius* dictus est, quia hic assidue vel in certamine, vel in ludo puerili saepius frequentabatur: sive ab igne appellatur, qui graece πῦρ dicitur, quia veluti ignis celeriter labitur. Hinc ludum puerilem glossae B. interpretantur πυῤῥίχην. inscite. Hesych. in πυῤῥιχίζειν. τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυῤῥίχην ἔλεγον, οἱ μὲν ἀπὸ Πυῤῥίχου τοῦ Κρητός, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι, οἱ δὲ ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως· ἐφησθέντα γὰρ τῶν Εὐρυπύλου φωνῶν, ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος, ὅθεν καὶ ὁ πυῤῥίχιος ποὺς ὠνομάσθη, *cum* armis *saltare*. Armatam saltationem et contentam Pyrrhichen dixerunt, alii a Pyrrhicho Cretensi, alii, quod sit calida; alii a Pyrrho, Achillis filio. Delectatum quippe Eurypyli vocibus saltasse eum dicit Archilochus. Unde et Pyrrhichius pes est *nominatus*, v. et Suid. et Hephaest. Schol. Aristides Quintil. 1. p. 37. προκελευσματικὸς δὲ, ὁ καὶ πυῤῥίχιος, ἀπὸ τοῦ κἀν ταῖς πυῤῥίχαις, κἀν τοῖς ἀγῶσιν αὐτοῖς χρῆσθαι, *proceleusmaticus*, qui et pyrrhichius, quod cum in bellicrepis saltationibus, tum in certaminibus eo *utantur*. Aristid. Quintil. 1. p. 31. ῥυθμὸς τοίνυν καλεῖται τριχῶς. λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων σωμάτων, ὡς φαμὲν εὔρυθμον ἀνδριάντα, κἀπὶ πάντων τῶν κινουμένων. οὕτω γὰρ φαμὲν, εὐρύθμως τινὰ βαδίζειν. καὶ ἰδίως ἐπὶ φωνῆς, περὶ οὗ νῦν πρόκειται λέγειν. ῥυθμὸς τοίνυν ἐστὶ σύστημα ἐκ χρόνων κατά τινα τάξιν συγκειμένων. καὶ τὰ τούτων πάθη καλοῦμεν ἄρσιν καὶ θέσιν, ψόφον καὶ ἠρεμίαν etc. *rhythmus* appellatur tripliciter. Nam et de immobilibus corporibus dicitur, ut *eurhythmon* — affabre factam — appellamus statuam, tum de omnibus, quae moventur. Ita enim dicimus, composite aliquem incedere: at proprie de voce. De quo rhythmo nunc dicere est propositum. Rhythmus igitur est, qui constat ex temporibus aliquo ordine coniunctis. Huius affectiones dicimus elationem et positionem, strepitum et *quietem* etc. *Leisn.* Lucianus de salt. c. 9. οἶκεῖν ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικό-

τα, Πύῤῥιχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. Eundem enim Pyrrhum vocatum esse, tirones vel ex Virg. scire possunt. Alii Pyrrhicho cuidam Cretensi inventionem armatae huius saltationis tribuunt, in quibus est Eustathius ad Il. 1. τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν, ἥτις ὑπὸ Κουρήτων κατεδείχθη, Πύῤῥιχος συντάξας, πυῤῥίχην ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκάλησεν, et Nicol. Damascenus ap. Stobaeum p. 292. οἱ δὲ κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι — καὶ τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἥν τινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης, Κρὴς τὸ γένος. Alii vero eundem Lacedaemonium dixerunt, in quibus fuit Aristoxenus quem laudat Athenaeus Deipn. l. 14. p. 630. Saltationem eiusmodi in sacris ac caerimoniis adhibitam esse a Romanis testatur simul que eam depingit Dionysius Hal. Ant. Rom. l. 7. c. 72. ἠκολούθουν δὲ τοῖς ἀγωνισταῖς ὀρχηστῶν χοροὶ, τριχῇ νενεμημένοι, πρῶτοι μὲν ἀνδρῶν· δεύτεροι δὲ ἀγενείων· τελευταῖοι δὲ παίδων· οἷς παρηκολούθουν αὐληταὶ ἀρχαϊκοῖς ἐμφυσῶντες αὐλίσκοις βραχέσιν, ὡς καὶ εἰς τόδε χρόνου γίνεται, καὶ κιθαρισταὶ λύρας ἑπταχόρδους ἐλεφαντίνας, καὶ τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες. — Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐν ἁπάσαις φυλάττεται ταῖς ἀρχαίαις θυηπολίαις. σκευαὶ δὲ τῶν ὀρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωστῆρσι χαλκέοις ἐσφιγμένοι, καὶ ξίφη παρηρτημένα, καὶ λόγχαι βραχύτεραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἡ καλουμένη Πυῤῥίχη. Speciem ac gesticulationes corporum que motus saltantium optime describit Plato de leg. l. 7. p. 638. Lugd. ed. τὴν πολεμικὴν — ὄρχησιν — πυῤῥίχην ἄν τις ὀρθῶς προσαγορεύοι· τάς τε εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην, καὶ τὰς ταύταις ἐναντίας, τὰς ἐπὶ τὰ δραστικὰ φερομένας αὖ σχήματα, ἔν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων καὶ πασῶν πληγῶν μιμήματα ἐπιχειρούσας μιμεῖσθαι. Saltatores quoque nonnunquam videntur gesticulationibus fabulas vetustas retulisse. Certe Torrentius sic explicat Suetonii locum l. 6. c. 12. *Inter* Pyrricharum *argumenta, laurus Pasiphaën ligneo iuvencae simulacro abditam iniit, ut multi spectantium crediderunt. Icarus primo statim conatu iuxta cubiculum eius decidit, ipsum que cruore respersit.* Cantus ad quem saltabant, s. ῥυθμὸς lyrici generis erat, ut testatur Athenaeus l. c. τρεῖς δ' εἰσὶ τῆς σκηνικῆς ποιήσεως ὀρχήσεις, τραγικὴ, κωμικὴ, σατυρικὴ. ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς, πυῤῥίχη, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματική· καὶ ἔστιν ὁμοία ἡ μὲν πυῤῥίχη τῇ σατυρικῇ· ἀμφότεραι γὰρ διὰ τάχους· πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη. Bellicum quid etiam carmina ipsa sonabant, quare Phrynichus quum eiusmodi carmina τοῖς πυῤῥιχισταῖς ἐπιτήδεια καὶ πολεμικὰ composuisset, dux exercitus electus est, quia credebant, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, ὅπου μὴ ἀπᾴδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα, teste Ael. V. h. 3, 8. Videant, qui plura cupiunt ex veteribus in primis Platonem et Athenaeum ll. cc. porro Strabon. l. 10. p. m. 468. Xenoph. Exped. Cyri l. 6. c. 1. Dionem Chrysostomum Orat. 2. de regno, Agathiam Hist. Iust. l. 2. Heliodorum Aeth. 3. Ulpianum Enarr. in Demosth. Olynth. 2. Scholiasten Lycophr. ad Alex. 249. Suetonium l. 1. c. 39. Plinium H. N. 7, 56. Solinum c. 17. Ammianum Marc. l. 16. ubi ait: *artem modulatius incedendi per pyrrhicham concinentibus discere fistulis*, Spartianum in Adriano c. 19. et Apuleium Miles. 10. cuius inter alia haec: *Pyrricham saltantes — nunc in orbe rotarum flexuo-*

si, nunc in obliquam seriem connexi, et in quadratum patorem cuneati, et in catervae dissidium separati etc., ex recentioribus praesertim Alexandrum ab Alex. Genial. dier. 6, 19. Salmasium Plin. Exercit. p. 119 sq. et ad Spartianum, Meursium Miscell. Lac. l. 2. c. 12. Comment. in Lycophr. Cassandr. p. 57. et in Orchestr. p. 63. Scaligerum Poët. 1, 18. Casaubonum ad Athen. et Spartian. Lindenbrogium ad Ammian. Marc. Iungermannum ad Polluc. ac Perizonium ad Aelian., ut multos alios taceam. Hoc loco autem non de ipsa saltatione, sed potius de motu illi simili sermo esse videtur. *Stroth.*

Ego vero haec notaram, Gs. Chr. Ind. „saltationi armatae, quae πυῤῥίχῃ similis" Poll. 4, 96. πυῤῥίχη, εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως, iterum que 4, 99. ad quem cf. N. 6. Suid. 3, 244. m. Hes. 2, 1088. m. cum N., Stp. Th., Athen. l. 14. p. 630. D. cum Cas. N. 1, 799. et 2, 902. i. Xen. 'Αναβ. 6, 1, 7. ed. Mor. cum N. et Ind. it. ed. Z., Dion. H. Rs. V. 3. 1488, 6. cum Ind. Sb. T. 1. it. Lat. v. *Curetes*, Ael. V. h. 3, 8. p. 211. N. 5. cum Ind. v. πυῤῥ. it. μέλος, Luc. 1, 226. N. 21. it. 2, 273. l. 83. Heliod. p. 193. cum N. Schmid., Diod. S. 1, 382. N. 42. Dion. Cas. p. 946. ubi Fabr. N. „pyrrhicha genus saltationis lusus que belligeri armatorum iuvenum, qui iam insurgendo, iam subsidendo, modo provolando cum saltu, mox iterum resiliendo, ictum intentantes vel declinantes imitabantur, atque inter saltandum arma et clypeos concutiebant, rel." cum bibliogr. antiq. p. 994. m. Callim. h. in Iov. v. 52. sq. et in Di. v. 240. sq. cum Intep. et maxime Spanh., it. Meurs. ad Lyco. v. 249. p. 56. Grut. Lamp. T. 2. p. 545. c. 26. Palm. Ex. p. 669. e. cum Ind. it. Buleng. in Ih. Graev. T. 9. p. 933. F. et 948. C. p. sq. Rhodig. Lect. Ant. p. 236. E, sqq. 237. sq. Ovid. Fast. 4, 209. cum N., Virg. A. 5, 545. sqq. cum Heyn. Exc., it. ad Suet. Caes. c. 39. Patin. ed. Burm. T. 2. p. 171., tum ad Tac. Ann. 2, 7. e. Lips. et 2, 55. e. cum Gs. Th. v. *pyrrhicha*, et nuperrime ad *Meisners Alcibiades* in der Sammlung der besten deutschen prosaischen Schriftsteller und Dichter 112 Theil, p. 314. N. 2., ubi locus e *Guys* litterar. Reise nach Griechenland habetur P. 1. p. 173. tum L. Bos, Ell. p. 248. e. it. in v. ἔνοπλος s. ἐνόπλιος Stp. Th. cum Indd. Xen. 'Αναβ. Diod. S. et Aristoph.

4, 5, 2. sq.

ἔλεξε τοιάδε.

Eiuscemodi orationem hauddubie aliquis eorum principi formavit, qui omne honesti inhonesti que discrimen confundere solent, ut dominorum vitiis per adulationem adrepant. Id quod eo libentius annoto, ut cum adulatoribus aulicis Papinianum illum, verum scilicet gravem que consultorem, qui semper meliora et praesertim fratrum concordiam suaserat, contendam. Tradunt enim quidam, *noluisse Papinianum dictare orationem, qua invehendum erat in fratrem, ut causa eius melior fieret, qui occiderat*, quin etiam respondisse, *Aliud est parricidium, accusare innocentem occisum*, sive, ut aliorum narratio habet, *Non tam facile parricidium excusari posse, quam fieri.* Spartianus in Carac. c. 8. (p. 722. m. e.) add. et Sever. c. 21. (p. 635. m.) duplicem narrationem distinguit, quam Victor confundere videtur de Caesar. 2. (immo 20, 34. sq.) Uterque illud de oratione concinnanda refellit, eo quod Papinianus praefectus praetorio fuerit, neque ad eum pertinuerit formare principis orationes. Quae ratio tanta existimari non potest, ut rem statim pro refutata accipiamus. Videtur enim Antoninus Papiniano extra ordinem id voluisse obtrudere, primo quidem, ut auctoritate tanti viri abu-

teretur ad velandam sceleris atrocitatem, deinde, ut nolentem volentem quasi cogeret approbare ea, quae hactenus magno studio dissuaserat; denique ab ingenio eius et eruditione singulari facilius forte sperabat artificia velandi facinoris, s. *σοφὰ φάρμακα*. Fuisse Papinianum appellatum de velando parricidio, Spartianus non dubitat, quidquid sit de oratione dictanda, magnifice que hinc elogii materiem sumit Iacobus Lectius in gravi de vita et script. Papiniani oratione, ubi, quod obiter noto, *μνημονικὸν ἁμάρτημα* est, cum Herodianum pro Victore adducit. *Boecl.*

Hic potest sufficere, orationem a Nostro tantum confictam esse.

4, 6, 10.

τὸ δὲ τελευταῖον καὶ μήποτε γενόμενον ἔργον. ἱπποδρομίαν μὲν ἐθεᾶτο λ.

In N. ad h. l. tria breviter iam monuimus, primo quidem, sic esse distinguendum, per punctum post *ἔργον*, deinde, in separata ita enunciatione sq. sumendum esse *μὲν* pro *μὲν οὖν* s. *μὲν γὰρ*, (quo redit, si quis malit, oppressas esse particulas istas *οὖν* et *γὰρ* in demonstrando et exponendo, cf. 1, 15, 14.) denique in prima enunciatione esse *τὸ* pro pron. demonstr. *τοῦτο*, aut, si illud *τὸ* proprie accipiatur ac pro artic., subintelligi id ipsum pron. *τοῦτο*, sed et simul v. subst. *ἐστὶ* s. *ἦν*.

Iam hic adiungimus locum Nostri ex

6, 6, 11.

δεῖγμα δὲ τοῦτο οὐ μικρὸν τῆς βαρβάρων κακώσεως. ἐτῶν γοῦν τριῶν λ. ubi in prima enunciatione deest modo v. subst. *ἐστὶ*, a P. statim expletum, sed secunda enunciatio cum pr. iungitur aliter, quam in priori loco, atque adeo per *γοῦν*, notione causae, et pro *γὰρ* vulgari.

Sed in oratione sic conformanda sequitur Noster tum analogiam, tum auctoritatem optimorum Graecorum, qui iungunt enunciationes duas et ipsi similiter, sic que, ut in prima quidem enunciatione stet vel aliquod subst., vel adi. quoddam, vel denique verbum, quod in arte nominamus, sed in secunda enunciatione reperiantur particulae causales aliquae, vel minus.

Quorum generum exempla subiuncturi deinceps, monemus in universum, in copulandis talibus enunciationibus editores partim nobiscum uti distinctione ista maxima, h. e. puncto, partim minori, s colo s. semicolo, i. e. puncto, ad apicem litterae summum locato in fine enunciationis primae, partim inconstanter agere, adhibito quippe interdum puncto, interdum semicolo, partim minimam usurpare interpunctionem, atque adeo comma tantum, partim denique plane nullam interponere distinctionem, una serie omnia scribendo atque edendo; in quo nos relinquere cuique morem suum et arbitrium, caeterum ipsos constantiam et in hac re observare.

Igitur in exemplis, ubi prima enunciatio habeat substantivum aliquod, non est genus unum, sed diversum, ut sit ista enunciatio vel plena, vel manca, tenens aut partes omnes, aut aliquot tantum, quas in propositione quadam requirunt dialectici; unde eadem enunciatio existit longior aut brevior.

E primo genere ponimus haec, ap. Xen. Oec. 6, 6. *τεκμήριον δὲ σαφέστατον γενέσθαι ἂν τούτου ἔφαμεν, εἰ λ.* it. ib. 'Αναβ. 1, 9, 30. *μέγα δὲ τεκμ. καὶ τὸ ἐν τῇ τελευτῇ τοῦ βίου αὐτῷ γενόμενον, ὅτι λ.* *magnum* et *illud* argumentum *est*, quod *in* exitu *vitae* ipsi *accidit*; rel., ap. Thuc. 3, 36. *καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι, διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ*

ὁμοίως αὐξηθῆναι. ἐκ γὰρ λ. it. ap. Herdt. p. 609. i. μαρτύριον δέ μοι καὶ τόδε οὐκ ἐλάχιστον τούτου πέρι γέγονε. οὐ γὰρ λ. it. fine Ind. ap. Lyf. R. Or. V. 5. p. 763. i. μέγα μὲν οὖν ἡγοῦμαι τεκμήριον εἶναι, ὅτι λ. ed. Marb. p. 389. e. *illud* autem *non* vulgare *argumentum* exiſtimo, *quod*.

Sed alterius generis habuimus plura, ex Hom. Ἰλ. ά, 525. τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ᾽ ἀθανάτοισι μέγιστον Τέκμωρ· οὐ γὰρ λ. hoc *enim* a *me* inter *immortales* maximum *ſignum*; non *enim* rel., tum ex Ael. V. h. 2, 5. μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. Ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι λ. huius *rei* teſtimonium *praeter* caetera *etiam* illud *eſt*. Audientes *Ephori*, rel., ubi ſecunda enunciatio caret copula cauſali, ſed ex Iſ. Ev. Fd. c. 10. i. μέγιστον δὲ τεκμήριον καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ὁσιότητος τῆς ἐκείνου· τῶν γὰρ Ἑλλήνων πολλοὶ λ. W. 292, 13. illud *autem* certiſſimum *ſignum* eſt *et morum et ſanctitatis eius*, quod *Graecorum complures*, qui Intp. cauſalem mutat in ὅτι, etiam in Annot. ib. p. 605. i., tum ex eodem Ev. Fd. c. 11. i. καὶ τούτου μέγιστον τεκμήριον. τοῦ μὲν γὰρ λ. W. 293, 22. *cuius* rei *hoc* maximum *ſignum* eſt, *quod* rel., porro ex ej. Pan. Mor. p. 60. m. σημεῖον δὲ τοῦ τάχους καὶ τῆς ἁμίλλης· τοὺς μὲν γὰρ λ. ſed W. 83, 29. per punctum, *ſignum* autem *celeritatis* eorum *et* contentionis *illud* eſt, *quod* rel., porro ap. Lyſ. Rs. O. V. 5. p. 92. l. 4. τὸ δὲ μέγιστον σημεῖον τοῦ πλήθους· ἐξὸν γὰρ λ. quem locum, proxime ad Noſtri primum accedentem ab initio, cum e Taylori Vs. non potuiſſem comparare, brevius, quam in Vs. Rsk. V. 6. p. 369. e., converſum vidi in ed. Marb. p. 502. l. 8. maximum *autem* multitudinis *ſignum* eſt, *quod* rel., Xen. Ἀνβ. 1, 9, 29. τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου λ. Th. V. 2. p. 68. m. *cuius* rei *hoc* quoque *argumentum* eſt, *quod* ab Cyro rel. it. Herdt. 131, 86. τεκμήριον δέ μοι τούτου τόδε· αἱ μὲν γὰρ λ. cuius *rei* hoc *apud* me *argumentum* eſt, *quod* rel.

Item per breviores enunciationes ap. Polb. 3, 149. e. σημεῖον δὲ τούτου μέγιστον· ὃς πρῶτον μὲν λ. cuius *rei* argumenta *ſuperſunt* certiſſima. *Qui* primum *quidem* rel. ſed 1, 496. e. σημεῖον δὲ τούτου. ἐκ Χαλκηδόνος γὰρ λ. *quod* hoc *etiam* argumento *probatur*. Qui *Chalcedone* rel. it. Iſ. Pan. W. p. 92. i. σημεῖον δὲ τούτων. ἔχοντες γὰρ λ. quarum *rerum* illud *ſignum* eſt, *quod* rel., ſed ap. Mor. p. 77. e. per colon, at ej. Ev. W. 277, 50. σημεῖον δὲ μέγιστον· περὶ μὲν γὰρ ἄλλων λ. *cuius* rei *ſignum* illud *eſt* maximum, *quod* rel., pro quo punctum fert Fd. p. 7. c. 3. i., cf., praeter rhet. ſel. p. 22. f. 31. i. ed. Fi., quoque ej. Plat. Symp. p. 117. l. 5. τεκμήριον δὲ τούτου· γονεῖς γὰρ λ. it. p. 144. e. μέγα δὲ τεκμήριον. καὶ γὰρ λ.

Tum per breviſſimas enunciationes Thuc. 8, 38. μαρτύριον δέ. Δήλου γὰρ λ. cum Vs. liberrima, at 108, 97. τεκμήριον δέ· τὰ γὰρ λ. huius *autem* rei *manifeſtum* argumentum *hoc* eſt. *Nam* rel., it. p. 121. i. τεκμήριον δέ· οὕτω γὰρ λ. huius *autem* rei *hoc* eſt *argumentum*. Neque *enim* rel., ubi ap. Bauer. in Phil. Paul. p. 297. m. poſt δὲ nulla eſt diſtinctio, at 130, 34. minima, τεκμήριον δέ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο, λ. *argumento* autem *hoc* eſt, *quod* rel., qui locus commune cum Noſtri primo habet in ſecunda enunciatione μὲν, ſine γὰρ, relatum ad ſq. δὲ, it. Fi. The. 28, 2. σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ λ., quod comma et in ed. Cas. cum Vs. liberrima, it. Luc. 3, 621. l. 17. τεκμήριον δὲ τῶν γεῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διός, καὶ Διόσκουροι, λ. *argumentum* huius *rei* hoc *eſto*. In *numero* enim *Deorum*, qui *ex* Heroibus *facti ſunt*, *Hercules* eſt *Iovis* filius, *et Caſtores*, rel., qui locus, deſtitutus poſt δὲ omni diſtinctione, ſimilis eſt Noſtri ſecundo ob particulam γοῦν in enunciatione ſecunda, ut, quoad ſententiam, ille Iſ. P. M. p. 49. m.

δῆλον δὲ τὸ μέγεθος τῶν κακῶν τῶν γενομένων ἐκείνοις· οὐ γὰρ λ. W. 77, 47. cladis *autem* illius *magnitudo* ex *eo* perspicitur, *quod* rel. cum puncto.

Verum exempla, ubi enunciatio prima teneat aliquod adi. merum sine subst., subiicimus haec, Polb. 2, 341. i. τὸ δὲ δὴ πάντων μέγιστον, ἤδη γὰρ — φησὶ λ. omnium *vero* absurdissimum *est* hoc. *Ait* rel. ic. Is. Pan. W. 69, 20. δῆλον δὲ ἐκεῖθεν. οἱ γὰρ λ. per Vs. liberrimam, sed cum colo ap. Mor. p. 29. l. 6. et Thuc. 10, 31. ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, δῆλον δέ. τὸ γὰρ λ. postquam *autem* ad agrum Troianum *appulerunt*, *hostem* proelio *vicerunt*, hoc *autem* est *manifestum*, nec *enim* rel., ubi recte Srp. post ἐκρ. voluit punctum.

Denique exempla, ubi in enunciatione prima habeatur solum verbum finiti temporis, sunt illa, ap. eundem Thuc. 95, 65. σκέψασθε δέ. εἰ γὰρ λ. cf. Bauer. Phil. p. 158. m. 297. e. it. ap. Lys. R. Or. V. 5. p. 364. i. δηλώσει δέ. οἰχήσεται γὰρ ἀπιὼν λ. cum N. et Ind. V. 6. p. 927. e. tum ap. Xen. M. S. 1, 2, 32. ἐδήλωσε δέ. ἐπεὶ γὰρ λ. ubi v. N. Z., ut super universum orationis sic iunctae genus eundem ad Xen. de re Equ. 10, 4. et cum Bach. ad Sy. 4, 17. Mor. ad Is. Pan. p. 49. N. e.), Vig. p. 139. cum N. Bud. C. 921, i. 1375, 27. Srp. Th. 3, 768. A. e. v. σημ. et τεκμ. ib. p. 1365. F., qui pauper in v. μαρτυρ. 2, 795. D., ut de ellipsi vel pron. alicuius in gen., vel verbi subst. L. Bos. p. 339. cum Dev. p. 102. m. et per aliquam Vs. Ind. Dem. v. σημ., cui add. 320, 24. 359, 13. 372, 15. 525, 17. et per subst. τεκμήριον, quod Ind. plane ignorat, 617, 12. it. 97, 22. αἴτιον δὲ τούτων· παρεσκεύασεν ὑμᾶς λ. ubi iterum in secunda enunciatione nulla copula causalis, ut supra ap. Ael., et iterum ap. Phil. p. 755. e. ἔτι δ', εἰ καὶ μικρὸν, ἀλλ' οὐ μικρᾶς δεῖγμα κακονοίας. τῶν μαστίγων λ. per Vs. liberrimam, cf. ap. laudatos quoque exempla per subst. alia, et universe quid in scribendi hanc rationem supra 1, 14, 3.

4, 13, 8.

ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ.

Ad hunc locum dabimus primo, quae nobiscum olim benevole communicavit Loesnerus, Professor Lipsicae Academiae Longe Doctissimus, omnibus que, Graeca vel scientibus, vel amantibus, in primis carus cultus que. „Ex Sigism. Frider. Dresigli dissertatione philologica *de vera notione verbi* Σκύλλω etc. respondente Ioh. Iacob. Bosio, Lipsiensi, tandem Archidiacono Thomano Lips. 1734. p. 34. Herodi. 3, (4.) 13, 8 — quem locum Angelus Polirianus ita vertit, ut verba, ad quae respeximus, plane omiserit. — Paullo melius reddidit Stephanus Berglerus in nondum edita Herodiani nova interpretatione, quae pressius semper graeca, quam Politianus, sequitur. ita autem habet. „Distabat autem ab urbe templum longius, ita ut itineris apparatu opus esset. Cum equitibus igitur paucis, ne scilicet totum exercitum vexaret, iter eo faciebat, ut, ubi sacrificasset deae, reverteretur.“ Quamvis vero hic Bergleri, Hent. Stephanum forte secuti, mox citando loco interpretatio, qua σκύλῃ reddidit per *vexaret*, tolerari posset, propterea quod — verbum *vexo* ap. Latinos etiam interdum de itinere collocatur, tamen nostra sententia clarius hic locus verteretur, *ne totum exercitum fatigaret*. Alter locus Herodiani habetur 7, 3, 8. (10.) σκύλας δὲ καὶ ὕβρεσι, φυγαῖς ἢ θανάτοις ἐζημίου. Turpiter hic sese dedit iterum Politianus, illud σκύλας vertens, *spoliatos*, sed repugnante analogia grammatica, quod vitium iam notavit in eo H. Stephanus *in praef. ad Herodi.* p. 457. *Tom.* 3. *Frid. Sylburgii Scriptor. Rom. Graec. minor.* et Ioh. Boisius *ad*

Chrysostomum p. 883. *Tom.* VIII. edit. *Savilii.* Longe melius et prorsus ad mentem Herodiani atque egregie transtulit Steph. Berglerus in laudata interpretatione. „Plurimus ergo, — Postquam autem eos defatigasset ac contumeliis affecisset, exilio vel morte puniebat.“

His adiungantur, quae Wunderus, quondam noster discipulus, nunc amicus, et in sacro munere, haud procul ab urbe Lipsia, propter litteras priscas etiam in fama, honore ac pretio, excerpta misit. „Locus ipse Chrysost. ex edit. Savilii est in Tom. VII. p. 107. 3. et Nota Boisii. ad Chrysost. a Dresigio excitata, est haec. *οὐκ ἂν ἔσκυλά σου τὴν εὐλάβειαν*) i. *non te* fatigassem *tam molesto* itinere: *non passus fuissem, ut molestiae tibi aliquid crearetur, tam difficili itinere suscipiendo.* Tot enim opus est vocabulis, ut unum Graecum verbum plene et *γνησίως* exprimatur. Σκύλλω etiim proprie significar *vexo*, *fatigo*, nec quovis id modo, sed longitudine et difficultate itineris. — Herodi. l. 4. p. 105. *σὺν ἱππεῦσιν οὖν ὀλίγοις (ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν στρατὸν σκύλῃ) τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο*, i. ex interpretione marginali H. Stephani. (Nam Politianus notis parenthesis inclusa omittit.) *Cum paucis igitur equitibus (ne totum exercitum vexaret) iter faciebat.* Idem l. 7. p. 149. *σκύλας — ἐζημίου*, i. *postquam vero fatigasset* (scil. longis et molestis itineribus) *et contumeliis affecisset, exilio vel morte multabat.* Male ibi Politianus *σκύλας* interpretatus est *spoliatos*, cum debuisset potius *fatigatos*, sicut eruditissime annotatum est ab H. Stephano, praefatione Herodiani a se edita.“

d by Google